Giới thiệu

Tô Thành, một độc giả trung thành của bộ truyện "Đạo Mộ Bút Ký", chỉ vừa chợp mắt sau khi cày lại lần thứ tư bộ tiểu thuyết yêu thích thì đã tỉnh dậy trong một cơn ác mộng không có lối thoát.

Không gian xung quanh là một màu đen kịt, không khí nồng nặc mùi ẩm mốc và tử khí, và điều kinh hoàng nhất là anh đang nằm trong một chiếc quan tài chật chội, bên cạnh không chỉ một mà là hai thi thể lạnh ngắt.

Một khởi đầu không thể nào tồi tệ hơn cho một kẻ xuyên không.

Giữa lúc hoảng loạn tột độ, khi một trong hai cái xác – một Bánh Tông Tử ngàn năm – bắt đầu cựa quậy, Tô Thành đã ở lằn ranh sinh tử.

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, ngón tay vàng mà anh hằng mong đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

Hệ thống "Kiểm Thuộc Tính" được kích hoạt, ban cho anh một năng lực phi thường: nhặt và hấp thu tất cả thuộc tính, kỹ năng, sức mạnh, học thức, thậm chí cả bí mật từ bất kỳ sinh vật hay nhân vật nào.

Nhờ hấp thụ những quả cầu sức mạnh rơi ra từ chính Bánh Tông Tử đang tấn công mình, Tô Thành lật ngược tình thế, phá vỡ quan tài và lần đầu tiên đối mặt với thế giới trong trang sách.

Anh kinh ngạc nhận ra mình đang ở giữa lăng mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, và những người đang trố mắt nhìn anh không ai khác chính là dàn nhân vật huyền thoại: Ngô Tà ngây thơ, Phan Tử trung thành, Ngô Tam Tỉnh cáo già và đặc biệt là Muộn Du Bình (Tiểu Ca) mình đồng da sắt.

Cuộc chiến với Bánh Tông Tử trong mộ thất trở thành cơ hội vàng để Tô Thành "farm" thuộc tính.

Anh không chỉ nhặt được sức mạnh và sự nhanh nhẹn từ Bánh Tông Tử, mà còn thu về vô số thuộc tính quý giá từ nhóm Ngô Tà.

Từ Ngô Tam Tỉnh, anh có được "Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn", biến anh từ một tay mơ thành một chuyên gia chỉ trong nháy mắt.

Từ Tiểu Ca, anh hấp thụ lượng lớn chỉ số thể chất, đưa cơ thể yếu ớt của mình lên một tầm cao mới.

Nhờ vốn kiến thức vừa có được, Tô Thành đã khéo léo bịa ra một thân phận giả, tự nhận là người của một môn phái trộm mộ bí ẩn, thành công trà trộn vào đội của Ngô Tam Tỉnh.

Cuộc phiêu lưu trong lăng mộ Lỗ Thương Vương chính thức bắt đầu, nhưng với sự hiện diện của Tô Thành, mọi thứ đã trở nên hoàn toàn khác.

Anh không còn là người ngoài cuộc đứng đọc truyện, mà là một nhân tố chủ chốt, một biến số khó lường.

Anh gặp gỡ Vương Bàn Tử trong một tình huống dở khóc dở cười và nhặt được thuộc tính "Quan Hệ Công Chúng", cải thiện đáng kể khả năng giao tiếp của mình.

Khi cả đội đối mặt với bầy Thi Miết (bọ ăn xác) đông như kiến, chính Tiểu Ca đã dùng máu Kỳ Lân của mình để giải vây.

Đây chính là bước ngoặt lớn nhất của Tô Thành.

Hệ thống đã giúp anh hấp thụ được kỹ năng tối thượng "Hoàng Huyết", và sau khi mở một rương báu rơi ra từ Tiểu Ca, huyết mạch của anh đã tiến hóa thành "Cùng Kỳ Huyết Mạch" độc nhất vô nhị, sở hữu sức mạnh kinh người và khả năng miễn nhiễm với nhiều loại tà vật.

Năng lực mới không chỉ giúp anh dễ dàng đối phó với những sinh vật đáng sợ như Nam Thi mình đồng da sắt hay Huyết Thi hung hãn, mà còn khiến anh trở thành một sự tồn tại đặc biệt trong mắt Muộn Du Bình.

Mối quan hệ giữa họ dần trở nên phức tạp hơn, không chỉ đơn thuần là đồng đội.

Trong cuộc hành trình, anh còn cứu mạng A Ninh, một nữ thợ săn kho báu xinh đẹp và mạnh mẽ, từ đó nảy sinh một mối tình lãng mạn giữa chốn hiểm nguy.

Tô Thành dần khám phá ra rằng hệ thống của mình có thể hấp thụ mọi thứ, từ kỹ năng chiến đấu của Phan Tử, thuật phá cơ quan của Ngô Tà, cho đến thuộc tính "Trường Sinh" từ Cửu Đầu Xà Bách quỷ dị, và thậm chí cả "bí mật" ẩn giấu trong những món đồ cổ.

Khi cuộc phiêu lưu tại Lỗ Vương Cung kết thúc, Tô Thành không chỉ sống sót trở về mà còn mang theo một khối tài sản khổng lồ, những năng lực siêu phàm và những mối quan hệ định mệnh.

Anh giúp A Ninh khám phá ra sự thật tàn khốc về người cha nuôi Cừu Đức Khảo và giải thoát cô khỏi sự khống chế của lão.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu.

Những bí ẩn về thế giới "Đạo Mộ Bút Ký", về thân thế của Muộn Du Bình, và âm mưu của Uông Tàng Hải vẫn còn đó.

Huyết mạch đặc biệt của Tô Thành đã thu hút sự chú ý của Trương gia, gia tộc bí ẩn và quyền lực nhất thế giới này.

Một lời mời đến Trương gia đã được gửi đi, hứa hẹn một cuộc hành trình mới còn nguy hiểm và hấp dẫn hơn gấp bội, nơi những bí mật cuối cùng sẽ dần được hé lộ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 1

Tô Thành vừa mở mắt, bốn phía đã là một màu đen kịt, giơ tay không thấy được năm ngón.

Trong không khí có một mùi gì đó không dễ ngửi, giống như mùi ẩm mốc, lại có mùi của thứ gì đó đang phân hủy.

Tô Thành nhíu mày.

Phòng của hắn trước nay luôn sạch sẽ gọn gàng, sẽ không để lại đồ đạc linh tinh.

Hắn kéo tấm chăn đang đắp trên người, lại sờ phải một bàn tay lạnh như băng.

"!!" Hắn giật nảy mình, toàn thân run rẩy, lùi lại thì va phải thứ gì đó.

Sờ soạng bốn phía, Tô Thành phát hiện mình đang nằm trong một không gian hình chữ nhật.

Hắn nghĩ đến một thứ không mấy tốt lành, bèn cẩn thận đưa tay xuống dưới thăm dò, lại sờ phải một bàn tay khô quắt khác!

"Chết tiệt." Tô Thành thầm chửi, trước khi ngủ hắn vừa mới cày xong lần thứ ba bộ Đạo Mộ Bút Ký, đang chuẩn bị cày lần thứ tư, hình như đọc đến đoạn Thất Tinh Lỗ Vương Cung thì ngủ quên mất.

"Lẽ nào... mình xuyên không rồi?" Tô Thành nhanh chóng bình tĩnh lại, một lần nữa sờ soạng xung quanh.

Với kết cấu, chất liệu và kích thước không gian thế này, không nghi ngờ gì nữa chính là quan tài.

Xem ra, Tô Thành thật sự đã xuyên không.

Hơn nữa, vừa mới xuyên không đã phải chung chăn chung gối trong một cỗ quan tài với một xác chết người nước ngoài và một con tống tử ngàn năm tuổi.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên bình tĩnh lại.

Là một người xuyên không, theo thông lệ, hẳn là phải có bàn tay vàng chứ.

Tô Thành nhắm mắt tìm kiếm trong ý thức, nhưng lúc này lại chẳng có chút động tĩnh nào.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng người nói chuyện bên ngoài quan tài.

"...Lợi hại thật, may mà chết sớm, nếu không Lỗ quốc đã thống nhất lục quốc rồi." Một giọng nói nghe có vẻ thật thà truyền qua ván quan tài, Tô Thành nhanh chóng đoán ra câu thoại này, chẳng phải Phan Tử sao!

"Chưa chắc đâu, Lỗ Thương Vương biết mượn âm binh, thì Tề quốc cũng có người này người kia biết mượn thiên binh chứ." Ngô Tà nói.

Xem ra đã xuyên không vào thế giới Đạo Mộ Bút Ký rồi.

Nhưng Tô Thành hiện tại không có tâm trạng để thưởng thức màn chém gió của Ngô Tà.

"Hệ thống?

Hệ thống?" Tô Thành gọi hai tiếng, nhưng không có hồi âm.

Cảm giác thật là lạnh lẽo.

Chuyện tồi tệ nhất là, bên dưới hắn có một con tống tử ngàn năm không biết có nổi điên hay không.

"Hít...

Thôi xong.” Tô Thành choáng váng, lẽ nào bây giờ phải vật lộn tay đôi với tống tử trong một cỗ quan tài sao?

Kiểu cận chiến ba người ấy.

Hắn cảm giác, thứ bên dưới mình đang động đậy.

“Ngô Tà ơi là Ngô Tà, đừng chém gió nữa, mau mở nắp quan tài ra đi!” Tô Thành cử động cổ tay, cố gắng xoay vai.

Chuẩn bị vật lộn với tống tử rồi.

“Chắc mình phải bỏ mạng ở đây mất, mau tỉnh lại mở nắp quan tài ra.” Tô Thành đảo mắt, con tống tử sau lưng đang sột soạt cử động, dường như đang giãy giụa.

Một bàn tay khô quắt vòng qua xác chết người nước ngoài, từ từ sờ lên ngực Tô Thành.

“Khốn kiếp!” Tô Thành tê cả da đầu, con tống tử này là một tên dê xồm à?

Con tống tử đã có thể cử động, thông thường tống tử bị đánh thức sẽ có lệ khí rất nặng, bây giờ về cơ bản chỉ có thể chờ chết.

Tô Thành đưa tay nắm lấy bàn tay của con tống tử đang di chuyển trên người mình, cố gắng bẻ gãy.

Nhưng không ngờ bộ xương ngàn năm của con tống tử này cứng như sắt, căn bản không thể bẻ gãy!

“Chết tiệt!” Tô Thành nắm chặt bàn tay khô quắt của tống tử, cố gắng ngăn cản hành động của nó, nhưng về cơ bản là vô ích.

Chẳng lẽ vừa mới xuyên không đã phải toi đời rồi sao.

Tô Thành có chút tuyệt vọng. [Keng!

Phát hiện ký chủ gặp nguy hiểm, hệ thống tiến hành trói buộc

trước thời hạn!] [Hệ thống 'Nhặt thuộc tính' đã trói buộc thành công với ký chủ, có thể nhặt tất cả thuộc tính, kỹ năng, sức mạnh, học thức, bí mật rơi ra từ mọi nhân vật!] Ngay lúc Tô Thành cảm thấy mình sắp về với ông bà, một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

"Bàn tay vàng của mình, cuối cùng cũng đến rồi!" Tô Thành thầm thở phào một hơi, một giao diện thuộc tính xuất hiện trong đầu hắn. 【Kỹ năng: 0】 【Sức mạnh: 5】 【Tốc độ: 6】 【Mẫn tiệp: 1】 【Học thức: 3】 Tô Thành thầm toát mồ hôi: Giao diện thuộc tính này cũng quá xoàng xĩnh rồi!

Bây giờ phải đối mặt với một con tống tử ngàn năm, tình hình có chút không lạc quan.

Lúc này, trên người con tống tử già đang cố gắng trèo lên người hắn đột nhiên xuất hiện hai quả cầu ánh sáng màu lam. [Keng!

Hệ thống phát hiện thuộc tính 'Tống tử: Sức mạnh', có nhặt không?] Tô Thành không do dự, lập tức xác nhận. [Keng!

Nhặt thành công!

Thuộc tính 'Sức mạnh' tăng 2 điểm.] Lúc này, Tô Thành cảm nhận rõ ràng cơ bắp cánh tay vốn thiếu rèn luyện của mình đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chương 2

Đúng lúc này, bàn tay của con tống tử đột nhiên chộp về phía Tô Thành, trong tình thế cấp bách, hắn liền kéo tay của gã người nước ngoài bên dưới, đặt lên bàn tay đang chộp tới của con tống tử.

Con tống tử nắm lấy tay của gã người nước ngoài kéo qua kéo lại, cảnh tượng trước mắt có vài phần giống như "tống tử và người nước ngoài tình cảm mặn nồng".

Nhưng Tô Thành không có thời gian rảnh rỗi để nghĩ linh tinh, vì bàn tay còn lại của con tống tử cũng đã chộp tới!

Lần này Tô Thành trực tiếp nắm lấy bàn tay khô quắt của nó đập vào ván quan tài, đập gãy luôn tay của con tống tử!

Tô Thành thu tay lại, quả nhiên khác hẳn với lúc nãy dù thế nào cũng không bẻ gãy được, bây giờ sau khi hấp thụ thuộc tính "Sức mạnh", hắn đã có thể miễn cưỡng đối phó được.

Tô Thành vui mừng, xem ra hệ thống cũng có chút tác dụng.

Đúng lúc này, khi con tống tử không ngừng run rẩy, trên người nó lại xuất hiện hai quả cầu ánh sáng màu lam. [Keng!

Hệ thống phát hiện thuộc tính "Sức mạnh", "Mẫn tiệp", có nhặt không?] Tô Thành lại nhặt thuộc tính, trong nháy mắt, hắn cảm thấy toàn thân mình đều có sức mạnh. [Keng!

Nhặt thành công!

Thuộc tính 'Sức mạnh' tăng 2 điểm, thuộc tính 'Mẫn tiệp' tăng 2 điểm.] Tô Thành thầm vui mừng, vội đưa tay đẩy nắp quan tài đá, không ngờ lần này không tốn chút sức lực nào.

Trước mắt hắn, là mấy người đang đứng ngơ ngác.

Tô Thành liếc một vòng, người đàn ông gầy gò lớn tuổi hơn một chút là Tam Thúc, một người trông có vẻ thư sinh là Ngô Tà, người vạm vỡ kia là Phan Tử, còn lại là một người tên Đại Khuê.

Người cuối cùng đứng im lặng một bên, thân hình cao lớn, chính là Muộn Du Bình Tiểu Ca.

"Có người!" Mọi người thấy Tô Thành từ trong quan tài ngồi thẳng dậy đều kinh ngạc, dựng cả tóc gáy.

Tam Thúc là người đầu tiên rút súng ra, trong tình huống này bất kể là ai xuất hiện, đều phải đề phòng.

"Tôi..." Chưa đợi Tô Thành tự giới thiệu, con tống tử bị đè dưới người nước ngoài và Tô Thành đã không kìm được nữa.

"Gào!" Cổ họng con tống tử phát ra tiếng gầm khàn đặc, Tô Thành lộn một vòng né được nó, lúc này Tam Thúc đã rút ra móng lừa đen để đối phó.

"Ở đây có tống tử cũng không lạ.

Chỉ là tại sao lại có một người sống ở bên trong." Tam Thúc cầm móng lừa đen chỉ vào con tống tử, nó sững lại một chút, rồi gầm lên điên cuồng, nhưng lại không dám đến gần.

Tam Thúc không do dự, trực tiếp lộn người tung một cú đá bay vào con tống tử.

Tô Thành không khỏi thầm khen ngợi, Tam Thúc này trông có vẻ đã lớn tuổi, nhưng thân thể lại rất linh hoạt.

Đúng lúc này, trong tầm nhìn của Tô Thành, trên người Tam Thúc và con tống tử đang giao chiến không ngừng rơi ra những quả cầu ánh sáng, trong đó Tam Thúc thậm chí còn rơi ra một quả cầu ánh sáng màu đỏ. [Keng!

Hệ thống phát hiện các quả cầu thuộc tính 'Sức mạnh', 'Mẫn tiệp', 'Học thức', 'Bí mật', có nhặt không?] Tô Thành trực tiếp xác nhận, cùng lúc đó cảm thấy kỹ năng cơ thể mình đang thay đổi nhanh chóng. [Keng!

Nhặt thành công, thuộc tính 'Sức mạnh' của ký chủ đạt 10 điểm, tổng cộng 20 điểm, đạt Sơ cấp.

Cấp tiếp theo, Trung cấp, cần 100 điểm thuộc tính Sức mạnh.] [Keng!

Nhặt thành công, ký chủ nhận được "Toàn thư kiến thức đạo mộ", có thể mở ra xem bất cứ lúc nào!] Tô Thành sáng mắt lên, "Toàn thư kiến thức đạo mộ" chắc chắn là rơi ra từ Tam Thúc.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, người có kiến thức đạo mộ toàn diện và lợi hại nhất, ngoài Tiểu Ca có lai lịch bí ẩn ra, chính là Tam Thúc.

Tô Thành vội vàng mở "Toàn thư kiến thức đạo mộ" trong ý thức, cảm giác trong đầu mình lập tức có thêm một luồng thông tin.

Những thông tin này bao hàm đủ mọi kiến thức đạo mộ, từ việc lớn như tìm long mạch điểm huyệt, đến việc nhỏ như cơ quan trong mộ huyệt đều có đủ cả.

Sau khi xem qua một lượt toàn thư trong ý thức, Tô Thành tự tin hơn hẳn.

Có "Toàn thư kiến thức đạo mộ", chẳng phải tiếp theo đây hắn có thể hack game trực tiếp sao?

Mặc dù bây giờ có hệ thống, cũng đã là hack rồi.

Nhưng trong thế giới phức tạp của Đạo Mộ Bút Ký, muốn đi được con đường lớn, nếu không có kiến thức cốt lõi dự trữ, dù lợi hại như Muộn Du Bình Tiểu Ca cũng không thể đi thuận lợi được.

Bây giờ có lượng thông tin kiến thức đạo mộ khổng lồ, Tô Thành hoàn toàn không lo lắng về con đường phía trước, càng không sợ bị Tam Thúc vặn hỏi.

Lúc này Tô Thành ngẩng đầu lên, phát hiện Tiểu Ca đã ra tay.

Muộn Du Bình Tiểu Ca vừa giơ tay, một đôi ngón tay dài lạ thường đã chọc thẳng vào trán con tống tử, sau đó khuỷu tay Tiểu Ca thu lại, hai tay kẹp một cái, con tống tử lập tức không còn động tĩnh.

Cùng lúc đó, trên người Tiểu Ca rơi ra một lượng lớn thuộc tính "Sức mạnh" phát ra ánh sáng lam, đồng thời có một lượng lớn thuộc tính "Mẫn tiệp" và "Tốc độ".

Trong mắt Tô Thành, những quả cầu ánh sáng màu lam và đỏ đó gần như phủ kín cả khu vực mấy người đang đứng.

Chương 3

Tô Thành không khỏi vui mừng: "Xem ra sau này phải để ý Tiểu Ca nhiều hơn, Tiểu Ca quá mạnh.

Hệ thống, thu thập toàn bộ." [Keng!

Nhận được chỉ thị của ký chủ, lập tức thu thập.] [Keng!

Thu thập hoàn tất, điểm Sức mạnh của ký chủ là 124, Mẫn tiệp 104, thuộc tính Tốc độ 86, đột phá thể năng Sơ cấp, đạt Trung cấp, chúc mừng ký chủ!] Tô Thành phát hiện, sau khi hấp thụ những quả cầu ánh sáng của Tiểu Ca, cơ thể hắn quả nhiên đã có sự thay đổi lớn.

Trước đó hấp thụ mấy quả cầu của con tống tử chỉ khiến cơ thể thiếu rèn luyện của hắn mọc ra một ít cơ bắp, bây giờ hấp thụ những quả cầu này, trực tiếp nâng chức năng cơ thể hắn lên một tầm cao mới.

Tô Thành hiện tại, đánh ngang tay với Tiểu Ca thì chưa chắc, nhưng đơn đấu với con tống tử vừa rồi thì dư sức.

"Cậu, là ai." Tô Thành sững người, quả nhiên, lão hồ ly Tam Thúc không kìm được nữa rồi.

Tam Thúc bước tới, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Tiểu Ca chỉ nhìn về phía Tô Thành, nhưng không có động tĩnh.

"Tôi là dân đạo mộ, thuộc phái Tứ." Tô Thành nhất thời không biết trả lời thế nào, bèn bịa bừa một môn phái.

"Đạo mộ?" Tam Thúc nheo mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Rõ ràng, Tam Thúc hoàn toàn không tin.

Tô Thành bây giờ không hề hoảng sợ, thậm chí còn có chút buồn

cười.

Bây giờ trong đầu hắn, "Toàn thư kiến thức đạo mộ" đang phát huy tác dụng to lớn, kiến thức bên trong tuôn ra như thủy triều, Tô Thành hiện tại đối với kiến thức đạo mộ đã thuộc làu làu.

Đối mặt với câu hỏi của Tam Thúc, Tô Thành mở miệng nói ra những thuật ngữ cực kỳ chuyên nghiệp, thậm chí những câu nói trong nghề cũng nói vanh vách.

Có những thứ ngay cả Ngô Tà, Phan Tử cũng không biết.

Tam Thúc nghe xong mới buông bỏ nghi ngờ, gật gật đầu.

Tô Thành cũng thầm thở phào một hơi, may mà hấp thụ kiến thức kịp thời, nếu không lão hồ ly Tam Thúc này chắc chắn sẽ nhìn ra sơ hở.

Bị tra hỏi một phen Tô Thành cũng không tức giận, chủ yếu là Tô Thành nghĩ lại, nếu mình đang trộm mộ, trộm trộm một hồi lại có một người sống "vụt" một tiếng từ trong quan tài chui ra, ai cũng sẽ phải hỏi cho rõ.

Lúc này Tô Thành phát hiện, trên người Tam Thúc lại lục tục rơi xuống một lượng lớn quả cầu ánh sáng. [Keng!

Phát hiện nhân vật 'Tam Thúc' rơi ra kỹ năng 'Giám bảo'!

Chất lượng thượng hạng, xin ký chủ mau chóng hấp thụ!] "Đến hệ thống cũng gợi ý là thượng hạng, vậy chắc chắn là đồ tốt." Tô Thành vội vàng hấp thụ vào. [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thụ thành công kỹ năng "Giám bảo".] [Keng!

Kỹ năng 'Giám bảo' thăng cấp lên Sơ cấp!] [Keng!

Kỹ năng 'Giám bảo' thăng cấp lên Trung cấp!] Tô Thành mừng rỡ,

hắn có thể cảm nhận được ngay khoảnh khắc hấp thụ xong, thế giới xung quanh đã bắt đầu khác đi.

Mộ thất trước mắt, trong mắt hắn bây giờ, có thể nhìn ra niên đại, có thể nhìn ra xuất xứ.

Bảy cỗ quan tài, hắn có thể nói ra tên hoa văn, kiểu dáng xuất xứ từ đâu, thậm chí giá cả cổ vật, trong đầu hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Đang lúc Tô Thành làm quen với kỹ năng, Phan Tử bên cạnh đột nhiên căng thẳng.

"Nhìn cái bóng kia.

Sao lại nhiều hơn một cái!" Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy trong ánh lửa leo lét, bóng của mấy người trên tường lung lay, giống như những bóng ma trong đêm tối.

Tô Thành vừa quay đầu, đã thấy Phan Tử vô cùng căng thẳng, giơ súng lên.

Lúc này Tô Thành cẩn thận nghĩ lại, nhớ lại tình tiết trong Đạo Mộ Bút Ký, Vương Bàn Tử sắp xuất hiện rồi.

Lúc này Ngô Tà cười một tiếng, nói: "Chẳng phải vừa có một anh bạn từ trong quan tài chui ra sao, nhiều hơn một cái bóng là bình thường, không nhiều mới là không bình thường chứ." Thiên Chân khoanh tay, cũng không nhìn kỹ.

"Không phải.

Tiểu Tam Gia.

Ngài xem trên tường kia, ngoài vị tiểu ca vừa rồi, còn có một người nữa." Nói rồi, Phan Tử chỉ tay, trên tường kia ngoài bóng của mọi người, còn có một cái bóng cô đơn ở một bên.

Theo tay chỉ của Phan Tử, mọi người đều nhìn vào cái bóng cô

đơn đó, cũng không biết nó xuất hiện từ lúc nào.

Trong mộ thất sao lại đột nhiên xuất hiện vật sống?

Ngoài con người ra, nếu có vật sống khác xuất hiện, cũng không phải là thứ tốt lành gì.

Nhưng rõ ràng, cái bóng đó không phải hình dạng của người.

Chương 4

Cái đầu lâu to lớn trên thân thể trông vô cùng không hợp, thỉnh thoảng lại ngọ nguậy.

Trong nháy mắt, mọi người đều dựng tóc gáy, trong mộ thất yên tĩnh, ngay cả tiếng thở của mọi người cũng không nghe thấy.

Tô Thành thì ngược lại, bây giờ hoàn toàn không căng thẳng.

Bởi vì hắn biết đó là Vương Bàn Tử.

Tô Thành nín cười, đi qua trước mặt mọi người, theo cái bóng tìm ra Vương Bàn Tử đang ở một góc.

Do vị trí của Vương Bàn Tử cực kỳ khéo léo, ở phía trước ngọn đuốc, nên đã tạo ra hiệu ứng cái bóng của hắn vô cùng to lớn.

Thêm vào đó, trên đầu Vương Bàn Tử lúc này đang đội một cái vò sành lớn, trông vô cùng hài hước.

"Anh bạn." Tô Thành vỗ vỗ vào Vương Bàn Tử đang đứng im không nhúc nhích giả ngu.

Vương Bàn Tử bị vỗ một cái, sợ đến mức toàn thân giật nảy, đến cả lớp mỡ trên người cũng run lên.

Cú giật này khiến Vương Bàn Tử không tự chủ được mà chân mềm nhũn, chân trái vấp vào chân phải ngã lăn ra đất.

"Bốp!" Một tiếng giòn tan, cái vò sành trên đầu Vương Bàn Tử bị vỡ, chỉ còn lại một vòng tròn của cái vò mắc trên cổ.

"Ôi, các ông nội của tôi ơi.

Chào các vị!" Cái vò trên đầu Vương Bàn Tử vừa vỡ, hắn vừa nhìn lên, trong mộ thất toàn là một đám người đang trừng mắt nhìn

hắn, sát khí đằng đằng, có mấy người còn cầm súng, Vương Bàn Tử lập tức sợ hãi.

"Mẹ kiếp, lão tử bắn chết mày!" Phan Tử bị dọa đến dựng cả tóc gáy, vốn dĩ trong mộ thất đã âm u quỷ dị, trước thì có một người sống từ trong quan tài chui ra, sau lại có một con tống tử.

Bây giờ lại xuất hiện một tên đầu đội vò sành dọa người.

Phan Tử lúc này đã tức điên lên.

"Đừng!

Các ông nội đừng bắn tôi!

Tôi là người tốt!

Người tốt mà!" Vương Bàn Tử thấy tình hình không ổn, sợ đến mức hai chân mềm nhũn, quỳ thẳng xuống đất.

Tô Thành biết Vương Bàn Tử không phải người xấu, cũng ra tay đè nòng súng của Phan Tử xuống.

Tam Thúc nhìn động tác của Tô Thành, nheo mắt lại.

Tô Thành không quay đầu lại, nhưng cảm nhận được ánh mắt của Tam Thúc.

"Lão hồ ly, chắc lại có chuyện muốn hỏi đây." Tô Thành cười lạnh, thầm nghĩ lão hồ ly này thật cẩn thận.

Phan Tử nhịn rồi lại nhịn, mới hạ súng xuống.

Vương Bàn Tử thấy nguy cơ đã được giải trừ, liền ngồi phịch xuống dựa vào tường: "Ôi, ôi.

Mệt chết tôi rồi, cái vò sành chết tiệt này, làm tôi ngột ngạt quá.

May mà vừa rồi bị vỡ." Vương Bàn Tử vừa ngồi xuống, trên người hắn liền rơi ra không ít quả cầu ánh sáng màu vàng. [Keng!

Phát hiện thuộc tính nhân vật: thuộc tính xã giao, có thể nâng cao tình thương và giao tiếp của ký chủ.

Có nhặt không?] Tô Thành sáng mắt lên: Còn có loại thuộc tính này để nhặt sao?

Không nghĩ nhiều, Tô Thành trực tiếp xác nhận.

Nhân lúc Tiểu Ca và mấy người kia đang thẩm vấn Vương Bàn Tử, hắn thầm nghiên cứu hệ thống này.

Xem ra, hệ thống có thể nhặt các thuộc tính rơi ra từ người khác, nhưng không phải thuộc tính nào cũng sẽ được chọn để rơi ra, mà sẽ sàng lọc những thứ lợi hại nhất trên người nhân vật để rơi ra.

Tô Thành kiểm tra bảng điều khiển của mình, quả nhiên trên đó đã xuất hiện điểm tình thương. 【Kỹ năng: 0】 【Sức mạnh: 124】 【Tốc độ: 86】【Mẫn tiệp: 104】【Học thức: 28】【Tình thương: 68】 Hắn chép miệng, điểm kỹ năng vẫn trống trơn, không biết phải làm thế nào để có được điểm kỹ năng.

Tô Thành suy nghĩ một chút, cảm thấy đã có chút manh mối.

Nếu thuộc tính sức mạnh của nhân vật đều rơi ra khi họ sử dụng nó, vậy thì điểm kỹ năng cũng phải rơi ra khi nhân vật sử dụng.

Theo quy luật nhân vật chỉ rơi ra thuộc tính mạnh nhất, hiện tại không có ai rơi ra điểm kỹ năng, có nghĩa là chưa có ai sử dụng tuyệt chiêu!

Hắn xoa cằm.

Trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, những nhân vật lợi hại gần như chỉ xoay quanh mấy nhân vật chính, ngoài việc trộm mộ ra, Tô Thành cũng biết có những thứ khác có thể làm được.

“Cậu quen hắn à?” Tam Thúc từng bước đi về phía Tô Thành.

Chương 5

Tô Thành nheo mắt, quả nhiên là vậy.

Lão hồ ly muốn hỏi chuyện, nhưng dù có hỏi, Tô Thành cũng không hề sợ.

“Tôi với anh ta?

Đương nhiên là không quen rồi, vị này.

Chỉ là ngài xem, trong mộ thất này, nhiều thêm một người không phải là nhiều thêm một người giúp đỡ sao.

Huống hồ anh chàng béo này vừa rồi cũng không ra tay, nếu có ý đồ xấu, nhân lúc chúng ta không chú ý mà giở trò, có lẽ chúng ta đã cùng nhau toi đời rồi.” Tô Thành vừa mở miệng, nói năng đâu ra đấy, Tam Thúc cũng bị thuyết phục.

“Mình trước đây có biết nói chuyện như vậy sao?” Hắn có chút kinh ngạc sờ sờ mặt mình, trước đây hắn là một người nói chuyện lắp bắp!

Nhìn Vương Bàn Tử đang ngồi thở hổn hển ở góc tường, trong lòng không khỏi thầm giơ ngón tay cái.

“May mà hấp thụ thuộc tính của Vương Bàn Tử, nếu không vừa rồi không né được rồi.” Tô Thành thầm toát mồ hôi.

Vương Bàn Tử ngồi thở hổn hển ở góc tường, trông có vẻ mệt lử.

Tô Thành biết tính nết của Vương Bàn Tử, lúc này cũng không tin hắn sẽ ngoan ngoãn ngồi đó nghỉ ngơi.

Hiện tại đang ở trong một mộ thất, một nhĩ thất, tiếp theo sẽ có huyết thi truy sát.

Phải nhanh chóng thoát ra ngoài tìm hồ ly tinh mắt xanh.

Tô Thành nghĩ đến bộ ngọc khảm sáo quan kia, đó là bảo bối vô giá!

Trước đó khi Ngô Tà lấy đồ chắc chắn đã rơi ra không ít bảo bối, những thứ đó mang ra ngoài bán, ba năm không lo ăn uống.

Nghĩ đến đây, Tô Thành giơ tay lên tiếng.

"Các vị.

Tôi tuy thuộc phái Tứ, nhưng hiện tại đồng bọn của tôi người chết thì chết, người chạy thì chạy.

Chỉ còn lại một mình tôi, tôi cần sự giúp đỡ của các vị mới có thể ra ngoài.

Để báo đáp, bây giờ tôi có thể giúp các vị tìm thứ các vị muốn." Tô Thành vừa mở miệng, những người khác đều sững sờ.

Vương Bàn Tử ở một bên cũng có vẻ không quan tâm, đang thở hổn hển.

Tô Thành lúng túng hạ tay xuống.

Đồng bọn?

Bây giờ những người này đều không tin hắn.

"Bây giờ là thời khắc đặc biệt, nếu các vị không đưa tôi đi, tôi sẽ nghe theo lời các vị.

Trong tay tôi cũng có thông tin đáng tin cậy." Tam Thúc không phản bác, ngược lại từng câu từng chữ nói ra quan điểm của mình một cách chắc chắn. [Keng!

Phát hiện thuộc tính nhân vật: Điềm tĩnh, có nhặt không?] Ngay lúc Tô Thành như một đứa trẻ không biết phải nói gì, trên người Tam

Thúc rơi ra một quả cầu ánh sáng màu vàng.

Không nghĩ nhiều, Tô Thành trực tiếp xác nhận.

Vừa hấp thụ những quả cầu ánh sáng đó, Tô Thành phát hiện mình không còn đặc biệt hoảng loạn nữa, tư duy cũng rất rõ ràng, mạch lạc.

"Thông tin đáng tin cậy, nhưng không đủ chi tiết.

Lát nữa sẽ gặp nguy hiểm, huyết thi bên ngoài đã bạo động rồi, chết rồi.

Chắc là có người chết ở bên ngoài." Tô Thành vừa nói vừa cân nhắc lời lẽ, không thể để lộ việc mình là người xuyên không, nếu lúc nói chuyện mọi việc đều dùng câu khẳng định, sau này một khi được nghiệm chứng, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ.

"Huyết thi?

Sống lại?" Ánh mắt Tam Thúc lạnh đi, dường như đã hiểu ra.

"Con huyết tống già bên ngoài chắc là không đợi được nữa rồi." Tam Thúc nheo mắt, cánh tay gầy gò rút ra dao rựa và súng.

"Đi, ra ngoài xem đường thế nào, rồi xem xét những nơi khác." Tam Thúc bước đi về phía trước.

"Chú Ba, khoan đã, xem những thứ vàng bạc châu báu này còn nhiều thế này.

Không chừng trong quan tài kia có đồ tốt." Phan Tử có chút lưu luyến, nhìn chằm chằm vào mấy cỗ quan tài.

"Đi thôi đi thôi, con huyết thi bên ngoài không biết đã sống lại chưa, lát nữa nó đuổi theo chúng ta đều phải bỏ mạng." Tam Thúc mất kiên nhẫn vẫy tay, theo cử động lại rơi ra mấy quả cầu ánh sáng màu vàng. [Keng!

Phát hiện 'Tam Thúc' rơi ra các thuộc tính nhân vật như 'Lãnh

đạo', 'Điềm tĩnh', có nhặt không?] Thấy quả cầu ánh sáng màu vàng, Tô Thành biết đó là những thứ thuộc tính tình thương giao tiếp, vội vàng chọn nhặt.

Chương 6

"Quả cầu ánh sáng màu vàng của Tam Thúc có thuộc tính lãnh đạo!" Tô Thành xem trong ý thức, tâm trạng tốt lên, đồng thời cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi trong tâm cảnh.

Ở kiếp trước, anh ta luôn là một nhân viên văn phòng bình thường, bị sếp gọi đi gọi lại, mỗi ngày chỉ biết gật đầu đồng ý yêu cầu của sếp.

Sự gọi réo lâu dài này khiến Tô Thành hình thành thói quen nghe lời, ngay cả Tô Thành cũng không nhận ra.

Phan Tử có chút lưu luyến nhìn mấy cỗ quan tài, Vương Bàn Tử đang ngồi bên cạnh cũng đứng dậy.

Tô Thành sáng mắt lên.

Xem ra hiện tại không ai biết đây không phải là mộ chính.

Đương nhiên trừ lão hồ ly Tam Thúc ra, những người khác đều mù tịt.

Hắn nhếch mép, mở miệng nói: "Đừng để ý bảo bối trong bảy cỗ quan tài này nữa, trong đó không có thứ gì đáng tiền đâu, những thứ đó mang ra ngoài cũng không bán được bao nhiêu tiền." Tam Thúc nghe Tô Thành nói, sững sờ một chút, ánh mắt nhìn Tô Thành có thêm vài phần suy tư.

"Huống hồ, đây không phải là mộ chính." Lời này vừa nói ra, Thiên Chân là người đầu tiên lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

"Bảy cỗ quan tài này đều dùng để mê hoặc người vào trộm mộ, bên trong phần lớn dùng để đặt cơ quan.

Chỉ cần mở ra, sẽ giống như tôi và cái xác người nước ngoài kia."

Nói đến đây Tô Thành dừng lại một chút.

"Hoặc là nằm trong quan tài cùng con tốn tử ngàn năm, trải qua một đêm tuyệt vời, hoặc là xác chết đầy đất dưới mộ thất." Tô Thành vừa nói xong, cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình, theo phản xạ tìm kiếm, thì ra là Tiểu Ca đang nhìn hắn.

Tam Thúc nghe lời Tô Thành, có vẻ suy tư, khẽ gật đầu.

Tô Thành bất đắc dĩ nhìn Tam Thúc, thầm nghĩ con cáo già này giấu thật kỹ.

Những thông tin Tô Thành vừa nói, đều lấy được từ trong gói học thức rơi ra từ người Tam Thúc.

Tam Thúc hiện tại cũng không phải là Ngô Tam Tỉnh, đang giả vờ không biết, nhìn Tô Thành như thể vừa mới biết chuyện.

Ánh mắt Tô Thành tối lại: xem ra trên người lão già này có bí mật có thể khai thác.

Ngô Tà bên cạnh nhìn Tô Thành, dường như cũng có thêm vài phần tin tưởng.

"Sao cậu biết nhiều vậy." Ngô Tà một tay chống cằm, nhíu mày nhìn Tô Thành.

Tô Thành cười cười, thầm nghĩ biệt danh Thiên Chân của Ngô Tà quả không sai, đối với một người đột nhiên xuất hiện lại hỏi thẳng thắn như vậy, trong một mộ thất thế này.

"Tôi thấy nhiều rồi." Tô Thành không nói nhiều, chỉ ném cho Ngô Tà bốn chữ.

Ngô Tà lại không tin, cúi đầu nghiên cứu cỗ quan tài đó.

Lúc này Tô Thành đột nhiên cảm thấy bên cạnh có một luồng gió mạnh lướt qua, quay đầu lại nhìn, là Vương Bàn Tử! [Keng!

Phát hiện nhân vật 'Vương Bàn Tử' rơi ra thuộc tính 'Mẫn tiệp', 'Tốc độ', có nhặt không?] Tô Thành cười khổ, không ngờ Vương Bàn Tử thân hình tròn vo, thân thủ lại có thể nhanh nhẹn như vậy.

"Nhặt đi." Tô Thành trực tiếp xác nhận, thuộc tính tốc độ và mẫn tiệp của hắn lại tăng lên.

"Không thể để hắn vào cái đường hầm kia được!

Nếu đụng vào cỗ quan tài đó thì toi đời!" Muộn Du Bình nhanh chóng chạy tới, lúc đi đường leng keng rơi ra một đống quả cầu ánh sáng. [Keng!

Phát hiện nhân vật 'Trương Khởi Linh' rơi ra một lượng lớn thuộc tính 'Tốc độ', 'Mẫn tiệp', có nhặt không?] [Xác nhận nhặt!

Chúc mừng thể năng của ký chủ đạt Trung cấp, cấp 5, để lên cấp tiếp theo cần 45 cấp nữa, xin ký chủ cố gắng hơn nữa!] Tô Thành sững sờ, không ngờ từ Trung cấp lên Cao cấp lại khó như vậy, còn chia thành các cấp nhỏ.

Nhưng, không thể không nói thuộc tính của Muộn Du Bình thật sự phong phú!

Xem ra sau này chỉ cần bám chặt Ngô Tà, sẽ có cơ hội nhặt thuộc tính rồi!

Và điều khiến Tô Thành mong chờ là, mỗi người xuyên không đến một thời không, đều sẽ thay đổi ở một mức độ nào đó sự phát triển của các sự kiện trong thời không đó.

Cũng không biết Tô Thành đến thế giới đạo mộ, sẽ có những thay đổi như thế nào.

Tô Thành gãi đầu, bây giờ Tam Thúc, Phan Tử, Đại Khuê, Vương Bàn Tử, Muộn Du Bình đều đã chạy ra ngoài.

Cúi đầu nhìn Ngô Tà, tên này đang cúi đầu xem quan tài.

Tô Thành bất đắc dĩ lắc đầu, Ngô Tà không để tâm như vậy nên mới thường xuyên rơi vào hiểm cảnh.

“Ngô... vị tiểu ca này, đồng bọn của cậu hình như đều chạy cả rồi.” Tô Thành định gọi tên Ngô Tà, nhưng lại vội vàng nuốt lại.

Vì vừa rồi không giới thiệu lẫn nhau, lúc này gọi tên Ngô Tà ra có vẻ quá kỳ quặc.

“?!” Ngô Tà giật mình, cũng không xem quan tài nữa, đứng thẳng người nhìn xung quanh.

Chương 7

Nhìn xong vẻ mặt xám xịt.

“Đừng lo, vị tiểu ca này, tôi có cách ra ngoài.” “Cậu có cách?” Ngô Tà quay đầu, ngay khoảnh khắc quay đầu, ngọn nến ở góc tường tắt ngấm.

“A!!” Ngô Tà hét lên kinh hãi.

Hắn vừa quay đầu, ngọn nến ở góc tường đã tắt.

“Y như con gái.” Tô Thành không nhịn được buột miệng, sau đó hắn cũng kinh ngạc, trước khi xuyên không hắn không dám nói với người khác như vậy.

Trước khi xuyên không, dù ở đâu hắn cũng tỏ ra im lặng, không nói nhiều, vì sợ nói nhiều sai nhiều.

“Xì.” Lúc này đèn tắt rồi cũng không thấy được biểu cảm của Ngô Tà, nhưng dựa vào giọng điệu có thể đoán, Ngô Tà hiện tại chắc là có chút xấu hổ.

“Biết lối ra thì đi đi chứ.” Vốn Tô Thành nghĩ Ngô Tà sẽ tức giận và cãi lại, không ngờ Ngô Tà lại trực tiếp bảo hắn dẫn đường.

Tô Thành thầm cười, Ngô Tà này, sao lại tin tưởng hắn nhanh như vậy.

“Đi thôi, ở kia có một cái đường hầm.” Tô Thành dựa vào trí nhớ trong tiểu thuyết, đến nhĩ thất, lấy bản đồ dẫn Ngô Tà bò vào đường hầm.

Vốn Tô Thành có chút lo lắng sẽ bò không nổi, trước khi xuyên không hắn là người leo bốn tầng lầu đã phải thở hổn hển mười phút.

Nhưng không ngờ bò xong đường hầm thẳng, hẹp dài gần tám chín trăm mét, một giọt mồ hôi cũng không đổ, ngược lại Ngô Tà phía sau mồ hôi đầm đìa.

"Ôi... mệt... mệt chết tôi rồi." Ngô Tà một chân thò ra khỏi đường hầm, định đặt xuống, lập tức bị Tô Thành ngăn lại.

"Đừng đạp!" Ngô Tà sững sờ dừng động tác.

"Ở đây có cơ quan." Tô Thành nói xong, vòng qua viên gạch trước mặt đường hầm, Ngô Tà cũng học theo Tô Thành vòng qua, đạp lên sàn nhà khác.

Lúc này Ngô Tà, đã hoàn toàn tin tưởng Tô Thành.

Tô Thành bò xuống, giơ tay lên gõ mạnh một cái, viên gạch sàn bên dưới quả nhiên mở xuống, sàn nhà vừa mở ra, một luồng mùi hôi thối xộc lên.

"Oa... mùi gì thế!" Ngô Tà ghê tởm vẫy tay, một tay bịt mũi.

"Mùi xác chết, bên trong có thi miết.

Cậu đợi chút, tôi phải xuống lấy ít đồ." Nghe Tô Thành nói xong, Ngô Tà mặt mày kinh hãi, hắn không muốn xuống đâu!

Nhưng thấy Tô Thành nhảy xuống, Ngô Tà lại không muốn ở lại một mình, bèn nhảy theo.

Tô Thành nhẹ nhàng xuống hố, Ngô Tà nhảy xuống thì ngã sấp mặt.

"Có người chết!" Ngô Tà có chút suy sụp, hắn rơi trúng một người nước ngoài đã chết, chỉ cách thi thể người nước ngoài 0,1cm là hôn môi rồi.

"Đứng yên đừng động, tôi lấy vài món vũ khí." Tô Thành trực tiếp lục soát trên người người nước ngoài, quả nhiên có thu hoạch, đưa

cho Ngô Tà một khẩu súng, giữ lại một khẩu, mang theo hai con dao quân dụng.

Lục soát thêm, chỉ còn một con dao nhỏ.

"Cái này cũng cho cậu." Tô Thành tiện tay ném con dao nhỏ cho Ngô Tà.

Ngô Tà nhận dao, đột nhiên hét lớn: "Phan Tử!" Tô Thành ngẩng đầu, quả nhiên Phan Tử đã thò nửa cái đầu ra.

"Không ổn rồi!" Hắn thầm kêu lên, vì hắn nhớ ở đây, những con thi miết khổng lồ xuất hiện, suýt chút nữa đã lấy mạng Phan Tử và Ngô Tà.

Tô Thành mạnh mẽ quay người, quả nhiên đối mặt với một con thi miết béo mập khổng lồ.

Phía sau con thi miết đó, là vô số thi miết như thủy triều tràn tới!

Những con côn trùng xấu xí đó lúc nhúc bò ra từ một cái hang, con nào con nấy đều há cái miệng hôi thối muốn cắn người!

Không kịp nghĩ nhiều, Tô Thành trực tiếp giơ súng bắn về phía thi miết.

Vốn tưởng sẽ bắn không trúng, không ngờ, Tô Thành bắn phát nào trúng phát đó, không lệch một ly.

Lúc này Tô Thành cảm nhận được những thuộc tính đã hấp thụ trong cơ thể đang tổng hợp và phát huy tác dụng to lớn: tốc độ và mẫn tiệp của Tiểu Ca, kinh nghiệm phong phú của Tam Thúc, và một số thuộc tính bổ sung khác của những người khác.

"Cạch cạch." Tô Thành thấy súng hết đạn, liền vứt súng đi, hét về phía Ngô Tà đang đứng ngây người: "Đưa súng cho tôi!" Ngô Tà luống cuống tay chân vứt súng, Tô Thành nhận lấy lại bắn một loạt,

lần này gần như một phát hai con thi miết, kiểu bắn xuyên qua luôn.

“Huynh đệ!

Nhận súng!” Phan Tử ở trên hét lên, lúc này Phan Tử nhìn Tô Thành đã không còn vẻ bài xích như trước, thậm chí đã coi Tô Thành là người của mình.

Tô Thành mỉm cười, nhận lấy khẩu súng Phan Tử ném xuống rồi bắn một loạt đạn liên thanh, dọn dẹp sạch sẽ đám thi miết đang bò tới trong nháy mắt.

Thế nhưng, những âm thanh sột soạt lại vang lên.

Chương 8

"Mau đi!

Bên trong có thi miết." Giọng Tô Thành vang lên, dọa Ngô Tà vội vàng nắm lấy tay Phan Tử đưa xuống, trèo lên trên.

Phan Tử lại đưa tay cho Tô Thành, Tô Thành cũng leo lên theo.

Lúc này, phía trên chỉ có một lối đi trong mộ, Tô Thành đoán rằng gã Bàn Tử kia cũng sắp xuống rồi.

Quả nhiên không lâu sau, một tiếng động lớn truyền đến, Vương Bàn Tử "bịch" một tiếng giòn giã rơi xuống dưới, miệng không ngừng chửi bới.

"Mẹ nó, cái nơi quái quỷ gì thế này, cửa lại mở xuống dưới." Bàn Tử vừa chửi vừa phủi mông.

"Bằng!

Bằng!

Bằng!" Tô Thành giật mình, Phan Tử bên cạnh đột nhiên bắn ba phát súng xuống dưới.

"Mẹ kiếp, thằng rùa nào dám bắn ông đây!

Bàn gia tao mà chết thì cũng không để yên đâu!" Bàn Tử ở dưới nhảy dựng lên, vừa định chửi tiếp thì phát hiện bên cạnh mình đang nằm mấy con thi miết béo mập.

"Cái quái gì vậy.

Muốn bắn súng cũng không báo một tiếng!" Bàn Tử lầm bầm chửi mấy câu rồi im bặt.

"Lão tử không bắn thì giờ cậu đã sớm về chầu trời với tổ tông

rồi.” Phan Tử mặt trầm xuống, kéo Vương Bàn Tử lên.

Trong tình huống này, thêm được người nào hay người đó.

Tô Thành lại kinh ngạc phát hiện, ngay lúc Phan Tử vừa nổ súng, một lượng lớn quả cầu ánh sáng màu trắng đã rơi ra. [Keng!

Phát hiện nhân vật ‘Phan Tử’ làm rơi một lượng lớn kinh nghiệm chiến đấu, có nhặt không?] Tô Thành ngẩn người, trong phần giới thiệu về Phan Tử có nói anh ta là chiến sĩ, bây giờ xem ra là thật.

“Xác nhận nhặt.” Tô Thành xác nhận trong ý thức. [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công điểm kinh nghiệm chiến đấu, từ nay về sau trong chiến đấu sẽ càng như cá gặp nước!] Sau khi hệ thống thông báo xong, Tô Thành thấy trong biển ý thức của mình có thêm mấy gói tài liệu, bèn lập tức mở ra hấp thu.

Trong khoảnh khắc, Tô Thành cảm nhận được thông tin hòa vào ký ức của mình, đồng thời cũng cảm giác cơ thể có chút thay đổi.

Tô Thành hấp thu xong kinh nghiệm Phan Tử đánh rơi, trong lòng cũng vui mừng.

Theo lý lịch của Phan Tử, anh ta là một người lính thực thụ trên chiến trường, kinh nghiệm chiến đấu hấp thu được sẽ có thêm thuộc tính cộng thêm đặc biệt.

Tô Thành lấy ra khẩu súng đã hết đạn, vừa mới nắm lấy, trong đầu cậu liền hiện lên thông tin liên quan: Súng Sig Sauer P320, sản xuất tại Mỹ, có thể mang nhiều đạn hơn, độ chính xác cao trong phạm vi 9 mét.

Giá trị hơn 730 đô la Mỹ, tương đương hơn 5000 nhân dân tệ.

Mắt Tô Thành sáng lên, tiếp đó lại lấy ra hai con dao quân dụng vừa thu được.

Dao quân đội Thụy Sĩ, vô cùng sắc bén và bền bỉ, giá thị trường khoảng 300-500.

Dao quân dụng Kukri, cán sừng trâu.

Thường được gọi là dao chân chó, thuận tay khi chặt chém, vô cùng bền bỉ, là một loại dao cong ngược.

Cũng là quốc đao của Nepal.

Tô Thành hài lòng gật đầu, cất dao đi.

Nhìn đám thi miết bên dưới ngày càng nhiều, tựa như thủy triều dâng lên.

Tô Thành đoán rằng Tiểu Ca Muộn Du Bình cũng sắp xuống rồi.

Quả nhiên không lâu sau, đầu của Tiểu Ca ló ra từ phía trên.

"Tiểu Ca!

Tôi ở đây!" Ngô Tà vừa thấy Tiểu Ca Muộn Du Bình, liền phấn khích vẫy tay, trông như thể vừa gặp được Bồ Tát Quan Thế Âm cứu khổ cứu nạn.

Trước đó Tiểu Ca chỉ dùng một giọt máu đã khiến cho con tống tử ngàn năm phải quỳ lạy, nên những người trong đội đương nhiên vô cùng tin tưởng anh.

Chỉ thấy Tiểu Ca nhảy xuống, đám thi miết bên dưới đầu tiên là sững sờ, sau đó như phát điên mà chạy loạn khắp nơi, tranh nhau né tránh Tiểu Ca Muộn Du Bình rồi điên cuồng rút lui.

Lúc này, trên người Tiểu Ca bật ra mấy quả cầu ánh sáng màu đỏ như máu. [Keng!

Phát hiện nhân vật 'Trương Khởi Linh' làm rơi ba điểm kỹ năng phẩm chất hiếm!

Chương 9

Mời ký chủ hấp thu ngay!] Tô Thành ngẩn người, rồi lập tức mừng rỡ.

Trước đó còn đang sầu não vì kỹ năng, bây giờ trên người Tiểu Ca đã rơi ra ba điểm kỹ năng.

Không chút do dự, Tô Thành lập tức hấp thu. [Keng!

Hấp thu thành công!

Thể năng của ký chủ trực tiếp thăng cấp lên cao cấp!

Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng: 'Hoàng Huyết'!] Sau khi Tô Thành hấp thu xong, trong đầu hiện lên thông tin: Hoàng Huyết, huyết mạch được truyền thừa từ nhỏ của Trương gia.

Cần phải truyền thừa ba đời, mỗi đời từ khi còn nhỏ phải dùng dược phương bí truyền của Trương gia để ngâm Đồng Thể, ba lần sáng, trưa, tối không gián đoạn, kết hợp với uống thuốc, cho đến khi trưởng thành.

Sau khi trưởng thành, kết hợp với một Đồng Thể khác giới tương tự, truyền thừa như vậy qua ba đời mới có được Cổ Hoàng Huyết.

Gia chủ Trương gia bắt buộc phải có huyết mạch này, người không có huyết mạch sẽ không có tư cách được chọn làm gia chủ.

Tác dụng: Sức đề kháng siêu cường; vết thương hồi phục nhanh chóng; chức năng cơ thể tăng gấp bội; sức bền tăng gấp bội; trừ tà ma; xua đuổi sâu bọ có hại.

Tiếp nhận những thông tin này, Tô Thành cảm thấy chấn động sâu sắc.

Có được kỹ năng thuộc tính Hoàng Huyết của Tiểu Ca, cậu trực tiếp mở khóa chứng nhận VIP của Trương gia, đồng thời sở hữu một thân thể siêu nhân!

Không ngờ máu của Trương Khởi Linh lại khó có được như vậy.

Trước đây khi đọc tiểu thuyết, Tô Thành cứ nghĩ máu của Trương gia là bẩm sinh.

Trong những thông tin này còn bao gồm cả các tin tức liên quan, ví dụ như làm thế nào để tuyển chọn Đồng Thể vân vân, Tô Thành cũng rất kinh ngạc.

Ở phần sau của thông tin, cậu cũng biết được thể chất của gia tộc Trương Khởi Linh quả thực khác với người thường.

Người bình thường dù có dùng thuốc ngâm cả đời, truyền thừa cả trăm tám mươi đời cũng không thể có được Hoàng Huyết, nhiều nhất chỉ làm cho người đó tàn phế.

Bởi vì phương thuốc ngâm mình của Trương gia chứa các loại thảo dược cực độc, liều lượng trong đó cũng cực lớn.

Tô Thành vừa cảm thấy kinh ngạc, vừa thầm vui mừng.

Cậu lẳng lặng cắn rách đầu ngón tay, nhỏ một giọt xuống dưới.

Quả nhiên, mấy con thi miết giật nảy mình, vòng qua giọt máu đó và lượn lờ xung quanh.

Tô Thành bĩu môi, xem ra kỹ năng máu của Tiểu Ca phải hấp thu nhiều hơn nữa, nếu không hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

"Máu của cậu..." Không biết từ lúc nào, Ngô Tà đã bò tới quan sát động tác của Tô Thành, cậu ta cũng ngẩn người.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt cậu ta nhìn Tô Thành đã khác đi, hệt như vừa thấy Quan Thế Âm.

Tiểu Ca Muộn Du Bình cũng chú ý đến điểm này, anh ngẩng mắt lên nhìn Tô Thành, trong mắt lại có thêm vài phần ý vị.

Trong thoáng chốc, Tô Thành có thể cảm nhận được khoảng cách giữa mình và Tiểu Ca đã được kéo lại gần hơn.

Tô Thành quay đầu lại, thấy Ngô Tà đang nhìn mình chằm chằm, mặt đầy kinh ngạc.

Cậu cũng không giải thích, những thứ này căn bản không thể giải thích rõ ràng, thế nên dứt khoát lờ đi ánh mắt ngây thơ của Ngô Tà.

Sau đó, Tiểu Ca Muộn Du Bình cũng trèo lên lối đi mà Tô Thành đang đứng.

Vừa mới lên, Tô Thành liền sững sờ.

Quần áo Tiểu Ca rách bươm, toàn thân đầy máu.

Lúc này Tô Thành mới nhớ ra, con huyết thi đang truy sát anh ở phía sau.

"Không ổn!" Tô Thành vỗ đùi.

Con huyết thi kia sẽ xuất hiện từ phía sau lối đi này.

Bây giờ có nên nói không?

Trong lòng có chút do dự.

Nhưng nghĩ lại, chẳng phải Tiểu Ca cũng đầy rẫy bí ẩn sao?

Quan tâm nhiều làm gì!

"Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta không nên đi lối này, lát nữa con huyết thi kia có thể sẽ tới." Tô Thành nói.

Lúc này, mấy người có mặt chỉ tin tưởng Tô Thành được năm sáu phần, nhưng nghe cậu nói vậy vẫn có chút không thể tin nổi.

"Làm sao cậu biết?" Bàn Tử là người thô nhưng tâm tế, lập tức

hỏi.

Chương 10

Vương Bàn Tử trước đó chính là vì bị huyết thi đuổi theo nên mới rơi xuống, lại bị Tiểu Ca chơi một vố, nên bây giờ rất nghi ngờ Tiểu Ca.

Vốn dĩ cả nhóm không hiểu rõ về ngôi mộ này lắm, bây giờ lại có hai người gần như nắm rõ ngôi mộ trong lòng bàn tay, Bàn Tử không thể không nghi ngờ.

“Sao tôi biết à?

Tôi ngửi thấy.” Tô Thành bị Vương Bàn Tử hỏi đến nghẹn họng, đành trả lời bừa.

“Tóm lại có đi theo tôi hay không thì tùy, không đi theo, lát nữa bị huyết thi đuổi theo thì đừng trách tiểu gia tôi không nhắc trước.” Tô Thành nhíu mày, trực tiếp chơi trò lạt mềm buộc chặt, đi thẳng về phía trước.

Bàn Tử và Phan Tử nhìn nhau, Ngô Tà và Tiểu Ca đã đi theo bước chân của Tô Thành.

“Này này!

Đợi tôi với!” Vương Bàn Tử cũng không quản được nhiều nữa, thấy cả con át chủ bài là Muộn Du Bình cũng đi rồi, vội vàng tiến lên đi theo Tô Thành.

Phan Tử định thần lại, cũng không nói nhiều mà đi theo.

Hình ảnh Tô Thành bắn giết thi miết ban nãy đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu Phan Tử, anh chỉ cảm thấy chàng trai trẻ này rất bí ẩn.

Mấy người nhanh chóng đi trong đường hầm, nhất thời không ai

nói gì, trong đường hầm chỉ vang vọng tiếng bước chân của họ.

“Này tôi nói, con huyết thi kia không đuổi theo thật à?” Bàn Tử có chút lắm mồm.

Mặc dù Tô Thành biết Bàn Tử đang nghi ngờ, nhưng cậu cảm thấy lời nói của Bàn Tử vào thời điểm quan trọng này có chút không may mắn.

Hóa ra Bàn Tử không tìm ngược thì không chịu nổi à!

Tô Thành nhíu mày, vừa định phản bác thì thấy Tiểu Ca đột nhiên dừng lại.

“Lạc... lạc lạc lạc...” Lúc này, trong đường hầm trống trải đột nhiên truyền đến một âm thanh cực nhỏ, nhưng trong tai Tô Thành lại vô cùng rõ ràng.

“...Nó đến rồi.” Trán Tô Thành toát mồ hôi.

Vương Bàn Tử ngượng ngùng, lúc này cũng không còn lắm mồm nữa, toàn thân căng cứng.

Tiểu Ca hơi khom lưng, ánh mắt trong phút chốc trở nên sắc bén.

“Nín thở.

Đừng có bất kỳ hành động lớn nào.” Tô Thành giơ tay tắt đèn pin, trong phút chốc đường hầm chìm vào bóng tối.

Lạc... lạc lạc lạc...

Âm thanh quái dị của huyết thi vang vọng trong mộ thất, theo sau đó là một mùi tanh hôi kỳ lạ.

Tô Thành nhắm mắt trong bóng tối, âm thanh của huyết thi từ xa đến gần, có một khoảnh khắc, huyết thi dường như đã dán sát vào mặt Tô Thành.

Vương Bàn Tử không khỏi hóp bụng trong bóng tối, cẩn thận rồi lại cẩn thận.

"Lạc... lạc lạc lạc..." Tiếng huyết thi dần xa, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thành khẽ lau mồ hôi trên trán.

"Phụt..." Trong bóng tối đột nhiên phát ra một tiếng động giòn giã.

"Thằng chó nào đánh rắm thế!!" Phan Tử hét lên, cả đám điên cuồng bỏ chạy!

Con huyết thi lập tức đuổi theo, tốc độ cực nhanh, gần như trong chốc lát đã mang theo mùi tanh hôi kỳ dị đó đến gần mọi người.

"Đệt!" Vương Bàn Tử co giò chạy như điên, thân hình béo mập lại linh hoạt vô cùng, thậm chí còn bỏ xa Tô Thành và mấy người kia một đoạn.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt này sao lại đánh rắm lúc này chứ!" Ngô Tà kêu rên.

Trong cả đám, thể lực của cậu ta là kém nhất, lúc này đang chạy cuối cùng, con huyết thi vươn móng vuốt ra tóm lấy Ngô Tà, mấy nhát cào đã xé rách quần áo sau lưng cậu ta không còn lại bao nhiêu.

Nếu bây giờ có ánh sáng, nhìn thấy bộ dạng lộ lưng của Ngô Tà có lẽ còn có vài phần gợi cảm.

Tô Thành đang liều mạng chạy về phía trước, lúc này trong mắt cậu, mọi người xung quanh đều đang làm rơi thuộc tính "Tốc độ" ít nhiều. [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ, có nhặt không?] [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ, có nhặt không?] ...

Hệ thống liên tục vang lên thông báo trong đầu Tô Thành.

Chương 11

Cậu vừa chạy vừa xác nhận thu thập trong ý thức.

Những thuộc tính này vừa được thu thập đã có tác dụng trong cơ thể Tô Thành, cùng với việc cơ thể được cải tạo, Tô Thành dần dần chạy lên vị trí dẫn đầu.

"Thằng ranh con chạy nhanh thế?

Ái da!" Vương Bàn Tử nhìn bóng lưng Tô Thành mà chửi bới, vừa nói xong, lưng gã đã bị huyết thi cào một phát.

"Mẹ kiếp!

Mày sống không kiên nhẫn nữa rồi hả!

Bàn gia gia đây cũng là thứ đồ chơi chưa thành hình như mày có thể động vào sao?" Vương Bàn Tử quay đầu lại đá bay huyết thi một cú, con huyết thi cũng bị đá lùi lại mấy bước. [Keng!

Phát hiện một lượng lớn thuộc tính Sức mạnh, có nhặt không?] Tô Thành dừng lại, quay đầu nhìn lại, cú đá vừa rồi của Vương Bàn Tử đã khiến gã rơi ra một đống thuộc tính "Sức mạnh".

"Xác nhận nhặt." Tô Thành trực tiếp xác nhận trong đầu, trong chốc lát một lượng lớn quả cầu ánh sáng ồ ạt tràn vào, được hấp thu vào cơ thể Tô Thành.

Cùng lúc đó, cơ thể cậu cũng đang dần được cải tạo, Tô Thành có thể cảm nhận cơ bắp của mình lại phồng lên thêm vài phần.

"Đợi đã, Ngô Tà không theo kịp." Tô Thành phát hiện có điều không ổn, huyết thi đã đuổi tới rồi, mà Ngô Tà Hạo Thiên Chân đâu rồi?

“Không hay rồi!

Ngô... phía sau!

Tiểu Ca gặp chuyện rồi!” Tô Thành thấy tình cảnh này, ánh mắt lạnh đi, quay người chạy về phía sau.

“Cậu và Vương Bàn Tử chặn huyết thi, tôi đi xem Tiểu Ca.” Tô Thành quay đầu dặn dò một tiếng, mọi người gật đầu.

Phan Tử rút súng bắn thẳng vào đầu huyết thi, Tiểu Ca tiến lên một cú quét chân làm huyết thi ngã nhào, còn Vương Bàn Tử thì né sang một bên.

Chạy về phía sau, Tô Thành lại không thấy bóng dáng Ngô Tà đâu.

“Không lẽ bị ăn thịt rồi chứ.” Tô Thành toàn thân lạnh toát, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng súng dày đặc.

“Ha!

Vẫn còn người à.

Bàn gia ta quả nhiên mệnh lớn.” Giọng nói đầy sức sống của Vương Bàn Tử truyền đến, Tô Thành nhướng mày quay người, con huyết thi đã biến thành một đống thịt nát, dù đã thành thịt nát vẫn đang co giật.

Quan trọng nhất là, xung quanh con huyết thi rơi ra một đống lớn quả cầu ánh sáng. [Keng!

Phát hiện một lượng lớn thuộc tính ‘Sức mạnh’, ‘Tốc độ’, ‘Nhanh nhẹn’, ‘Sinh mệnh lực’, có nhặt không?] Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Tô Thành mừng rỡ: “Hệ thống càng dùng càng tốt!

Nhặt!” Sau khi xác nhận trong ý thức, một lượng lớn quả cầu ánh sáng tràn về phía Tô Thành, trong chốc lát cơ thể cậu âm thầm biến đổi, xương cốt phát ra những tiếng răng rắc nhỏ. [Keng!

Hấp thu hoàn tất!

Chúc mừng thể năng của ký chủ đã thành công thăng cấp lên trung cấp hậu kỳ!

Thể năng đã có bước tiến lớn!

Hấp thu 'Sinh mệnh lực' mới, có thể tăng tốc độ hồi phục và chữa lành của cơ thể ký chủ!] [Đồng thời, cường độ xương cốt của ký chủ cũng được nâng cao!

Hiện tại chiều cao của ký chủ là 1 mét 88!] Tô Thành giật mình, vốn dĩ cậu chỉ cao khoảng một mét bảy ba, có chút không tin, nhìn xung quanh, phát hiện tầm nhìn của mình bây giờ quả thực đã khác.

Nhưng có một vấn đề.

Nếu cứ tiếp tục cao lên thì gay go, chẳng phải sẽ thành người khổng lồ sao.

"Hệ thống, tôi còn cao lên nữa không?" [Keng!

Xét đến hành động của ký chủ, xương cốt sẽ không tiếp tục cao lên, nhưng sau này sẽ ngày càng mạnh hơn!] Giọng nói dễ nghe của hệ thống vang lên, Tô Thành hấp thu xong liền vặn cổ và cổ tay, phát hiện sức mạnh quả nhiên đã lớn hơn rất nhiều.

Lúc này Tô Thành ngẩng mắt lên, phát hiện trong mấy người phía sau, có thêm một bóng người.

Đó là một người phụ nữ có thân hình cao ráo.

Trong tay cô ta dường như đang xách một người sống dở chết dở.

Trong ánh sáng mờ ảo của đường hầm, vẫn có thể nhìn ra thân hình lồi lõm quyến rũ, không gầy gò, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm.

"Chậc...

Chương 12

A Ninh?" Tô Thành nhanh chóng phán đoán, trong Đạo Mộ Bút Ký, người có lá gan và vóc dáng như vậy chỉ có A Ninh.

Đến gần xem xét, khuôn mặt A Ninh biểu cảm lạnh lùng, dù có chút chật vật, nhưng cũng không làm giảm đi vẻ diễm lệ trên ngũ quan tinh xảo của cô.

A Ninh thấy Tô Thành đi tới, nhướng mày một cái, động tác này vô tình đã câu đi hồn phách của tất cả đàn ông có mặt.

Trừ Muộn Du Bình không có phản ứng, những động vật giống đực còn lại khi đối mặt với mỹ nữ thân hình nóng bỏng trước mắt đều không tự nhiên mà vặn vẹo cơ thể.

Tô Thành cũng không ngoại lệ.

Nhưng Tô Thành không biểu hiện ra ngoài, thế giới đạo mộ này không phải là nơi để lụy vì phụ nữ.

Đè nén ngọn lửa tà ác dưới thân, Tô Thành lấy lại bình tĩnh, đi tới chất vấn A Ninh.

"Người đâu?

Giao người trên tay cô ra đây." Chiều cao của Tô Thành đứng trước mặt A Ninh cũng không hề kém cạnh.

Tô Thành cao một mét tám tám, A Ninh khoảng một mét bảy ba.

Đứng trước mặt Tô Thành, A Ninh có vẻ nhỏ nhắn hơn một chút.

Lúc này Tô Thành không khỏi có chút may mắn, nhờ hấp thu những thuộc tính kia, nếu không lúc đối đầu với A Ninh, có thể sẽ phải ngang tầm mắt với cô.

Cậu không dám nghĩ tiếp, cảnh tượng đó có chút xấu hổ.

Đối mặt với sự chất vấn và đòi người của Tô Thành, A Ninh không hề tỏ ra sợ hãi, vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng.

"Người là do tôi cứu, tại sao phải giao cho anh?" Nói rồi, A Ninh khẽ lắc mái tóc đuôi ngựa cao của mình.

Kiểu tóc đuôi ngựa vốn rất kén nhan sắc, lúc này lại được A Ninh buộc lên tạo cảm giác kinh diễm.

Người A Ninh đang kéo theo chính là Ngô Tà đang bất tỉnh.

"Không giao?" Tô Thành nheo mắt, tiến lên một bước.

Cơ thể cao lớn của Tô Thành cực kỳ áp bức, sau khi tiến lên một bước, khí thế của A Ninh cũng bị suy yếu đi vài phần.

A Ninh sững sờ một lúc, Ngô Tà trong tay cô đã bị Tô Thành giật lấy.

"Nhận người." Tô Thành quay đầu ra hiệu cho Tiểu Ca Muộn Du Bình, ném Ngô Tà qua đó.

"Người của tôi.

Cảm ơn cô đã cứu, nhưng, thái độ của cô có chút vấn đề." Sắc mặt A Ninh tái đi, không nói gì.

Nhưng một động tác nhỏ của cô đã thu hút sự chú ý của cậu.

A Ninh nghiêng đầu sang một bên, dường như đang lo lắng điều gì đó.

"Có thứ gì à?" Tô Thành nhìn về phía sau.

A Ninh cắn chặt răng, đột nhiên vượt qua mọi người chạy về phía trước.

"Chờ chết đi!" A Ninh lúc chạy đi không quên buông lời độc địa.

“Chạy theo cô ta!” Tô Thành không do dự, đoán chắc người phụ nữ này đã gặp phải chuyện gì đó, nên mới dùng Ngô Tà để uy hiếp.

Quả nhiên mọi người vừa mới chạy được mấy bước, phía sau đã truyền đến tiếng sột soạt rợp trời kín đất.

“...Là thi miết!

Mau chạy!” Phan Tử giật mình, hét lớn một tiếng.

Sắc mặt Vương Bàn Tử trắng bệch, lúc này lại phát huy kỹ năng chạy nước rút trăm mét, chạy như một quả bóng thịt đang bay.

Tô Thành nhanh chóng quay đầu nhìn lại, phát hiện số lượng thi miết đuổi theo phía sau cực lớn, dày đặc như kiến bò kín cả đường hầm!

Thi miết vừa bò vừa phát ra tiếng kêu “kít... kít...”, một lượng lớn âm thanh như vậy hòa vào nhau, khiến người ta cảm thấy màng nhĩ cũng ngứa ngáy.

Tô Thành có chút tê dại da đầu, nhìn bóng dáng mảnh mai đang liều mạng chạy phía trước, cậu nheo mắt lại.

Tiểu Ca mang theo một “bình dầu” Ngô Tà, tốc độ chậm đi không ít, đang ở cuối đội hình. [Keng!

Phát hiện thuộc tính ‘Tốc độ’!

Có nhặt không?] [Keng!

Phát hiện thuộc tính ‘Tốc độ’!

Chương 13

Có nhặt không?] [Keng!

Phát hiện thuộc tính 'Tốc độ'!

Có nhặt không?] ...

Hệ thống liên tục thông báo trong đầu Tô Thành, lúc này trong mắt cậu, không chỉ có đàn thi miết phía sau.

Còn có những quả cầu ánh sáng thuộc tính "Tốc độ" gần như trải kín mặt đất!

"Lũ thi miết này cũng rơi ra thuộc tính à." Mắt Tô Thành sáng lên, quyết định lát nữa tránh được nguy hiểm sẽ quay lại hấp thu những thuộc tính này, chỉ cần tìm một cơ hội thích hợp.

Lúc này A Ninh dần kiệt sức, tốc độ từ từ chậm lại, bị Tô Thành vượt qua.

Trên trán A Ninh chảy ra vài giọt mồ hôi, tôn lên làn da trắng nõn và đôi môi đỏ tự nhiên, trông càng thêm quyến rũ.

Nhưng trong lúc chạy trốn, không ai còn tâm trí để thưởng thức vẻ đẹp của cô.

Ngược lại là Tiểu Ca, tuy chạy hơi chậm, nhưng lại không hề thở dốc một hơi nào. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Trương Khởi Linh" làm rơi một lượng lớn thuộc tính 'Sức bền' và 'Tốc độ', có nhặt không?] Tô Thành không do dự, trực tiếp nhặt, dù sao thuộc tính của Tiểu Ca rơi ra thì phải hấp thu.

Muộn Du Bình là người có thực lực mạnh nhất trong Đạo Mộ Bút

Ký, hấp thu thuộc tính của anh tuyệt đối không sai. [Keng!

Hấp thu hoàn tất!

Chúc mừng thể năng của ký chủ đạt trung cấp cao kỳ!

Hấp thu thêm một giai đoạn nữa sẽ thăng lên cao cấp!] Tô Thành mừng rỡ, hiện tại cậu đã chạy ở vị trí dẫn đầu đội.

"Ở đây!

Bên này có một nhĩ thất!" Vương Bàn Tử hét lớn, trong lòng mọi người lúc này đều vô cùng kích động, nhưng không may, lũ thi miết phía sau đã bắt đầu tấn công.

"Bằng!

Bằng!

Bằng!" Phan Tử giơ tay giải quyết mấy con thi miết đang uy hiếp, nhưng căn bản không ăn thua, lũ thi miết này nhanh chóng tràn lên!

"Mẹ nó nhanh lên!

Thằng rùa nào đó mau mở cửa ra đi!

Tiểu Tam Gia sắp không trụ nổi rồi!" Phan Tử hét về phía Bàn Tử, nhìn Ngô Tà đang được Tiểu Ca Muộn Du Bình vác trên vai, sắc mặt dần trắng bệch, trong lòng quặn thắt.

Tiểu Tam Gia, cũng là do anh nhìn cậu ấy lớn lên.

"Tao đang tìm đây!

Mẹ kiếp!

Cái thứ chết tiệt này lẽ nào có cơ quan?" Bàn Tử cũng sốt ruột như lửa đốt, mấy con thi miết đã nhảy lên lớp mỡ của gã vừa cắn vừa xé.

"A!

Mẹ nó!" Bàn Tử đau đớn, nhưng sắc mặt trở nên hung dữ, cắn chặt quai hàm, gân xanh trên trán nổi lên.

"Ông đây không tin hôm nay không mở được!" Tô Thành vừa dùng dao chém mạnh những con thi miết bay tới, vừa quan sát xung quanh.

A Ninh ở phía sau cắn răng bắn quét lũ thi miết, cũng là một màn máu thịt tung tóe.

Nhìn dáng vẻ kiên nghị của A Ninh, Tô Thành cũng không khỏi rung động trong lòng.

Tô Thành nhìn dáng vẻ kiên cường của A Ninh, trong lòng rung động.

Một người con gái thật mạnh mẽ.

"Mẹ nó!

Mở rồi!

Mọi người mau vào!" Vương Bàn Tử cuối cùng cũng tìm thấy cơ quan của nhĩ thất, hóa ra cơ quan đó là một viên gạch trên tường.

Vương Bàn Tử khó khăn lắm mới mò được khe hở rồi dùng sức đấm mạnh, đến nỗi bàn tay to dày da thô thịt của gã cũng chảy máu, cánh cửa đó mới mở ra.

Vương Bàn Tử chen vào đầu tiên, sau đó Phan Tử nhận lấy Ngô Tà từ tay Muộn Du Bình rồi đi vào, sau đó chỉ còn lại A Ninh, Tiểu Ca và Tô Thành.

"Mau vào!

Chương 14

Thi miết vào mấy con rồi!

Không vào nữa là thi miết vào hết đấy!" Vương Bàn Tử hét về phía ba người bên ngoài.

Ba người vừa lùi lại vừa giết thi miết, nhưng lũ thi miết cứ như được sao chép dán ra, giết mãi không hết.

Tiểu Ca Muộn Du Bình trước khi vào cửa liền dùng dao rạch mạnh vào lòng bàn tay, một mảng lớn máu Kỳ Lân quý báu lại được vẩy ra.

Tiểu Ca vung tay khắp nơi, máu vừa xuất hiện, lũ thi miết như người gặp ma, điên cuồng lùi lại, trong chốc lát nơi họ đứng không còn một con thi miết nào.

A Ninh cũng xem đến ngây người. [Keng!

Phát hiện 'Hoàng Huyết' tức 'Kỳ Lân Huyết Mạch thuần khiết', điểm kỹ năng cấp SS, mời ký chủ hấp thu ngay!] Cùng với hành động vẩy máu hào phóng của Muộn Du Bình, mấy quả cầu kỹ năng màu đỏ máu cũng văng ra, Tô Thành lập tức hấp thu. [Keng!

Ký chủ hấp thu 'Kỳ Lân Huyết Mạch' thành công!

Chúc mừng độ tinh khiết 'Kỳ Lân Huyết Mạch' của ký chủ tăng lên cấp 6!] [Keng!

Phát hiện nhân vật 'Trương Khởi Linh' làm rơi rương báu!

Xin hãy nhanh chóng thu thập!] Tô Thành mừng rỡ, nhưng chưa kịp vui mừng xong, lũ thi miết đã bò lên phía trên đường hầm!

Tô Thành vội vàng xác nhận thu thập rương báu. [Keng!

Thu thập rương báu hoàn tất, có thể mở rương bất cứ lúc nào!] Tô Thành bây giờ không có thời gian mở rương, điên cuồng chém mấy con thi miết đang nhảy tới, bây giờ tay cậu cũng có chút mỏi rồi.

"Phải tiếp tục nâng cấp, bây giờ chém một lúc tay đã mỏi." Cậu cắn răng.

"Hỡi các ông cố của tôi ơi!

Bị thi miết ăn thịt rồi à?

Mau vào đi!

Lát nữa Bàn gia tôi không đợi nữa đâu!" Bàn Tử ở trong cửa nhìn mà sốt ruột.

Trong nhĩ thất họ đang trốn đã bò vào hơn trăm con thi miết, chỉ có gã và Phan Tử đang điên cuồng chém giết, còn phải chăm sóc một Ngô Tà đang bất tỉnh.

Tô Thành, Muộn Du Bình và A Ninh nhanh chóng vào nhĩ thất, nhưng một lượng lớn thi miết cũng bò vào theo.

Cửa nhĩ thất vừa đóng, chỉ cần giết hết lũ thi miết này là được.

Máu của Tiểu Ca vẫn đang nhỏ giọt, cũng có tác dụng xua đuổi thi miết, nhưng lũ thi miết đó lại điên cuồng bò loạn trên các bức tường của nhĩ thất, thỉnh thoảng lại nhảy xuống cắn người.

Chỉ có thể từ từ giải quyết.

A Ninh sau khi vào thì hết đạn, Tô Thành ném cho cô một con dao nhỏ hơn để phòng thân, A Ninh không khách khí nhận lấy.

"A!" Trong lúc A Ninh nhận dao, mấy con thi miết đã bò lên vai cô mà gặm.

Mặt A Ninh đau đến nhăn lại, quay tay lại đâm một dao vào đầu con thi miết, sau đó lại đi giết con khác, nhưng lũ thi miết này dường

như rất thích A Ninh, hết con này đến con khác bò lên người cô.

Bàn Tử đang bận giết từng con thi miết, căn bản không tự lo được cho mình.

Tiểu Ca và Phan Tử phải đảm bảo Ngô Tà không bị thi miết cắn bị thương, hiện tại cũng tiến thoái lưỡng nan.

A Ninh ném một ánh mắt oán giận về phía Tô Thành, Tô Thành mấy bước liền đến giết chết mấy con thi miết, A Ninh mới được giải cứu.

Thi miết trong mộ thất đã bị chém giết quá nửa, nhưng vẫn còn một số đang lượn lờ trên trần nhà.

Bây giờ không có đạn, chỉ có thể đợi lũ thi miết đó từng con một xuống rồi giết chết.

Thảm nhất là A Ninh, có lẽ vì máu của phụ nữ ngọt hơn, A Ninh dường như rất được thi miết chào đón.

"Hê hê, thi miết thèm gái." Vương Bàn Tử cười khan hai tiếng, ánh mắt quét từ trên xuống dưới A Ninh, A Ninh tức giận, nhưng tình hình nguy cấp, cũng không nói gì.

Tô Thành vừa giúp A Ninh giải quyết thi miết, vừa phòng bị xung quanh.

Lúc này đã dễ dàng hơn nhiều so với lúc nãy, Tô Thành trong lòng chợt nghĩ: Vừa nãy không phải nhặt được một cái rương báu sao?

Tô Thành phân một phần tâm thần vào ý thức, mở rương báu. [Keng!

Ký chủ nhận được một trăm điểm 'Kỳ Lân Huyết Mạch'!

Hấp thu hoàn thành là có thể nhận được huyết mạch của chính mình!

Chương 15

Xin hãy nhanh chóng hấp thu!] Không do dự, Tô Thành lập tức hấp thu rương báu này.

Trong chốc lát, Tô Thành cảm nhận một luồng nhiệt nóng bỏng đang lưu chuyển trong cơ thể, đan điền tỏa ra nhiệt lượng hồng hồng, cảm giác âm lạnh trong mộ thất trước đó bây giờ không còn tồn tại.

"Quả không hổ là máu quý!" Tô Thành thầm tán thưởng. [Keng!

Huyết mạch của ký chủ và 'Kỳ Lân Huyết Mạch' dung hợp thành công!

Ký chủ nhận được huyết mạch bản nguyên 'Cùng Kỳ Huyết Mạch'!] ['Cùng Kỳ Huyết Mạch', là do huyết mạch bản nguyên của ký chủ dung hợp với máu Kỳ Lân quý báu mà thành, có thể không ngừng hấp thu tiến hóa.] [Thuộc tính bao gồm: Tốc độ, Sức mạnh, Nhanh nhẹn, Sức hồi phục, Lực phòng ngự, Chấn nhiếp, Sức đề kháng, Trừ tà ma, Tránh rắn rết.] [Công năng: Thể năng toàn diện nâng cao!

Có thể hấp thu nhiều thuộc tính kỹ năng hơn!] Tô Thành bị hệ thống liên tục thông báo làm cho chấn động.

"Cùng Kỳ Huyết Mạch!" Cậu thầm niệm một lần.

Thuộc tính và kỹ năng của huyết mạch này quả thực quá bá đạo, quan trọng nhất là có thể không ngừng tiến hóa.

Mở bảng thuộc tính ra, cậu phát hiện sự thay đổi còn lớn hơn. 【Kỹ năng: Cùng Kỳ Huyết Mạch nhất đoạn】 【Sức mạnh: 368 (Trung cấp sơ kỳ)】 【Tốc độ: 537 (Trung cấp trung kỳ)】 【Nhanh nhẹn: 674 (Trung cấp cao kỳ)】 【Bảo điển: 《Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn》 】 Tô Thành xem xong bảng thuộc tính, vô cùng hài lòng.

Nghĩ đến hậu kỳ của Đạo Mộ Bút Ký có rất nhiều boss nhỏ, cậu không kìm được mà trong lòng mừng như điên.

Chỉ riêng trong lăng mộ Lỗ Thương Vương này, đã có một thứ gọi là Cửu đầu xà bách, thuộc tính của thứ đó có thể nói là nghịch thiên.

Tuy theo sinh vật học, thứ này thuộc về thực vật, nhưng ở nơi âm u lâu ngày, ai cũng không biết tự nhiên sẽ sinh ra những thứ hình thù quái dị, Cửu đầu xà bách là một trong số đó.

Sinh mệnh lực và sức mạnh cực cường của nó, cùng với tốc độ khi bắt người, lại thêm bản thân là một cơ thể khổng lồ, chắc chắn có thể moi được nhiều thuộc tính.

Nghĩ đến đây Tô Thành không kìm được mà mỉm cười.

Thậm chí còn có Ngọc dung bên trong cái cây đó, Ngọc dung bị quan tài và môi trường bên trong đó ảnh hưởng, về cơ bản chỉ cần lột da thêm vài lần nữa là có thể trường sinh bất lão.

Tô Thành đột nhiên nghĩ, tuy Ngọc dung đó sẽ không trực tiếp rơi ra thuộc tính trường sinh bất lão, nhưng những thứ về chức năng cơ thể của nó chắc chắn cũng sẽ rơi ra một ít.

Dù sao Ngọc dung cũng là một món thần khí, nằm vào đó ngâm mình một chút, cũng có thể nhận được một chút sức mạnh đỉnh cấp.

"Này... này!" Lúc này một tiếng quát nhẹ truyền đến, Tô Thành thoát ra khỏi những suy nghĩ viển vông, quay đầu lại, phát hiện A Ninh đang cắn răng trừng mắt nhìn mình.

Tô Thành vỗ đầu, quên mất mình đang giúp mỹ nữ nhỏ trước mắt dọn dẹp thi miết.

Bây giờ A Ninh đang không ngừng đập rơi một số thi miết nhỏ hơn rồi giẫm chết, nhưng chúng vẫn không ngừng bò lên.

Đồng thời A Ninh cũng kỳ quái nhìn Tô Thành.

Tại sao người đàn ông này không bị thi miết cắn?

Ngược lại nhìn quanh người Tô Thành, thi miết chỉ lượn lờ xung quanh, chỉ có vài con gan lớn hơn một chút mới lao tới, nhưng cũng nhanh chóng bị Tô Thành giải quyết.

Lúc này trong nhĩ thất thi miết đã ít đi, Bàn Tử và Đại Khuê bây giờ cũng có chút lực bất tòng tâm.

Đại Khuê sớm đã lấy một ít máu của Muộn Du Bình trên mặt đất bôi lên mặt, thi miết đối với mùi máu cũng có vài phần kiêng kỵ, cho nên bên cạnh Đại Khuê cũng chỉ có lác đác vài con lượn lờ, bây giờ cũng đang thong thả giết thi miết.

Chỉ có xung quanh A Ninh, phần lớn thi miết trong mộ thất đều đã bò lên người cô.

Tô Thành ra tay giúp A Ninh đập rơi lũ thi miết, lúc đập vào mông cô còn phát ra vài tiếng "bốp" giòn giã.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn, cổ vũ nói: "Cậu em kỹ thuật không tệ nha, xem kìa, 'nguy cơ' trên người mỹ nhân đã bớt đi quá nửa rồi." Nói xong Bàn Tử mím miệng cười "khà khà".

A Ninh quay đầu đi, mặt ngoảnh sang một bên, vành tai truyền đến vệt hồng đáng ngờ.

Tô Thành không đáp lời, ba chân bốn cẳng đuổi hết lũ thi miết trên người A Ninh đi, sau đó tiêu diệt từng con một.

Trong chốc lát, cả nhĩ thất đều là tiếng Tô Thành vỗ vào quần áo bó sát của A Ninh "bốp bốp".

Nhìn vành tai A Ninh ngày càng đỏ, Tô Thành nén cười, cậu đang giúp đỡ, huống hồ thi miết là loài sâu bọ có hại, chúng ăn thịt người.

Một chút không cẩn thận sẽ bị chúng chui vào cơ thể, lúc đó sẽ rất khó giải quyết.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thân hình được huấn luyện nghiêm chỉnh của cô gái này, cảm giác tay không phải dạng vừa.

Ngược lại, vành tai A Ninh càng ngày càng đỏ, nhưng cô cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn đứng yên chờ Tô Thành giúp xong.

Khó khăn lắm mới dọn xong lũ thi miết trên người A Ninh, trong nhĩ thất chỉ còn lại mấy con, bị Muộn Du Bình và Phan Tử giải quyết nốt, cả đám mới mệt mỏi dựa vào góc tường.

Ngô Tà đang nhắm mắt, Muộn Du Bình ngồi xổm xuống kiểm tra Ngô Tà, đưa ra hai ngón tay thon dài điểm vào mấy huyệt vị trên cổ và sau tai cậu ta, Ngô Tà như co giật một cái rồi tỉnh lại.

Cùng lúc đó, trong mắt Tô Thành, trên người Tiểu Ca quả nhiên rơi ra mấy quả cầu ánh sáng! [Keng!

Chương 16

Phát hiện nhân vật 'Trương Khởi Linh' làm rơi thuộc tính 'Điểm huyệt', xin hãy nhanh chóng nhặt!] Tô Thành mừng rỡ, vội vàng hấp thu. [Keng!

Chúc mừng ký chủ nhận được năm điểm kỹ năng 'Điểm huyệt'!

Kỹ năng điểm huyệt hiện là sơ cấp!] Tô Thành vui vẻ xem lại bảng thuộc tính của mình, trong lòng nhảy nhót.

"Đệt!

Huyết thi đuổi tới!

Mau chạy!" Ngô Tà vừa tỉnh lại đã hoảng hốt la lên, đợi đến khi hình ảnh trước mắt rõ ràng, mới phát hiện một đám người đang mắt to trừng mắt nhỏ nhìn mình.

"Đệt... mợ.

Đây là đâu?" Ngô Tà mặt đầy ngơ ngác.

"Không cần chạy nữa, huyết thi bị tôi giết rồi." A Ninh thấy Ngô Tà tỉnh lại, bực bội nói.

"Con đó... không phải là huyết thi chính chủ, chỉ là một kẻ bồi táng thôi." Lúc này Tiểu Ca Muộn Du Bình vẫn luôn trầm mặc bỗng lên tiếng.

Lúc nãy trong mộ đạo, thấy Ngô Tà sắp bị huyết thi tóm được, gã liền ném một hòn đá về phía huyết thi, ai ngờ lại dụ huyết thi chạy về phía Vương Bàn Tử.

Sau đó gã lại ném thêm một hòn đá nữa, nhưng lại ném trúng Ngô Tà khiến cậu bất tỉnh.

Cuối cùng, gã đành phải vác Ngô Tà theo, vốn định bụng có thể nói chuyện tử tế với đám người trước mặt, nhưng lại bị Tô Thành chặn họng.

Vương Bàn Tử cười khà khà.

Ngô Tà lắc lắc đầu, nhất thời vẫn chưa tỉnh táo hẳn.

Nghe thấy tiếng cười của Vương Bàn Tử, mặt cậu liền sa sầm.

"Không phải tôi, cái tên Bàn Tử chết bầm kia là ai?" Ngô Tà tức điên người.

Vốn đang trộm mộ ngon lành, tự dưng có người chui ra từ quan tài thì cũng thôi đi, dù sao người ta cũng rất lợi hại, giúp đỡ không ít.

Sau đó lại lòi ra một tên Bàn Tử chết bầm, hại cả chú Ba cũng bị lạc mất.

"Ây, Bàn gia tôi đây đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, đại danh Vương Khải Toàn." Bàn Tử cười ha hả, còn dựa lưng vào vách tường phía sau.

Thân hình mập mạp mặc chiếc áo da chuột, vừa dựa vào một cái là thịt trên người đã rung lên bần bật.

Tô Thành không khỏi nghĩ thầm, vòng eo của Vương Bàn Tử đúng là khổng lồ, nhưng lúc chạy trốn lại nhanh như gió.

"Vương Khải Toàn, tên cũng không tệ." Ngô Tà lẩm bẩm.

"Tôi làm gì sai mà cậu cứ hỏi mãi thế?" Ngô Tà lúc này tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

"Vấn đề này thú vị đấy, xuống mộ không phải để trộm đồ, chẳng lẽ để hẹn hò với tống tử à?" Bàn Tử cười không ngậm được mồm.

Ngô Tà nghẹn lời, cũng không nói gì thêm, quay sang nhìn Tô Thành: "Vị tiểu gia này, chưa kịp hỏi quý danh của anh." Ngô Tà hơi

cúi đầu trước Tô Thành, biểu hiện trước đó của anh khiến cậu âm thầm kinh ngạc, trên đường đi cũng được giúp đỡ không ít, nên tôn trọng thì vẫn phải tôn trọng.

"Ồ, tôi tên Tô Thành." Tô Thành mỉm cười.

Lúc này trong mắt Ngô Tà, Tô Thành cũng bí ẩn y như Muộn Du Bình, nhưng điểm số trong lòng cậu lại cao hơn Muộn Du Bình một chút.

Dù sao Tô Thành còn có chút hơi người, còn Muộn Du Bình thì suốt ngày thoắt ẩn thoắt hiện, không biết lúc nào xuất hiện, lúc nào lại biến mất.

Cũng chẳng biết Muộn Du Bình muốn làm cái gì.

Tiếp theo, mọi người đều tự giới thiệu đơn giản.

Tô Thành thở phào một hơi, cuối cùng bây giờ cũng có thể gọi thẳng tên những người này.

Ngồi một lúc, thể lực của mọi người cũng đã hồi phục gần hết.

"Cứ ngồi đây chờ chết cũng không phải là cách." Tô Thành bất đắc dĩ thở dài, bên ngoài tiếng thi miết vẫn sột soạt không ngừng, bây giờ không thể ra ngoài được.

Vốn định ra ngoài hấp thu những thuộc tính tốc độ kia, nhưng bây giờ ra ngoài chẳng khác nào nộp mạng.

"Tôi có bản đồ." Vương Bàn Tử như một con lợn béo bật dậy, từ dưới đất nhảy lên, lôi ra một tấm da dê rách nát trải trên mặt đất.

"Tên Bàn Tử chết bầm này, hóa ra nãy giờ anh có bản đồ à!" Ngô Tà lập tức tức không chịu nổi.

"Không phải, vừa rồi tình hình nguy cấp như vậy, bắt tôi vừa chạy vừa xem sao?

Ngô tiểu gia, Ngô Tà cậu cũng đừng ngây thơ như vậy chứ.” Bàn Tử trêu một câu, không khí căng thẳng trong phòng tai lập tức dịu đi rất nhiều.

Chương 17

Mọi người cũng không còn căng thẳng nữa, đều lần lượt đến nghiên cứu bản đồ.

Tô Thành liếc nhìn bản đồ, rõ ràng là do Vương Bàn Tử tự vẽ.

Xem ra Vương Khải Toàn cũng có khá nhiều kỹ năng, trong lòng Tô Thành, ánh mắt nhìn Vương Bàn Tử có chút khác biệt.

A Ninh liếc Tô Thành một cái, trên mặt lại ửng lên một vệt hồng khả nghi.

Ngô Tà bị chọc tức vốn rất bực mình, nhưng thấy mọi người đều thả lỏng nên cũng không nói gì, bèn cùng nghiên cứu bản đồ.

"...Lúc nãy tôi chạy theo con đường kia, bên trong chính là phòng tai mà chúng ta đang ở, có phòng tai thì chắc chắn có phòng mộ chính, không biết có thể mở cơ quan từ đâu." Bàn Tử giải thích.

"Nhưng bản đồ cũng đâu có vẽ đường vào phòng mộ chính." Ngô Tà nhìn mà như lạc vào sương mù.

"Bản đồ này do một tay Bàn gia tôi vẽ ra, suy ra được đến mức này đã là không tồi rồi, cậu nhóc cứ la oai oái, chưa cai sữa à?" Bàn Tử lại cười khì khì trêu chọc, Ngô Tà mặt đầy vẻ lúng túng.

Lúc này Muộn Du Bình đứng dậy, dùng hai ngón tay thon dài của mình lướt qua từng viên gạch trên vách tường.

Bàn Tử cũng đứng lên, cẩn thận tìm kiếm từng nơi có khả năng là cơ quan mở cửa.

Muộn Du Bình nhíu mày gõ liên tục, cuối cùng dừng lại ở một chỗ.

Muộn Du Bình sờ một chỗ rồi dừng lại.

Gập hai ngón tay thon dài, gõ gõ lên hai viên gạch ở đó.

“He he, xem ra Tiểu Ca tìm được lối ra rồi.” Bàn Tử đang sờ soạng khắp nơi cười khà khà, dừng tay lại, chuẩn bị giúp Tiểu Ca mở lối thông đến phòng mộ chính.

Chưa kịp tiến lên, hai ngón tay của Muộn Du Bình đã kẹp lấy một viên gạch, sống sượng rút nó ra ngoài!

Tô Thành nhìn cảnh này mà cảm thấy chấn động như xem ảo thuật.

Mặc dù đã đọc về kỹ năng này của Muộn Du Bình trong tiểu thuyết, nhưng xem tận mắt vẫn cực kỳ sốc.

Cùng lúc đó, trên người Muộn Du Bình rơi ra rất nhiều thuộc tính Sức mạnh.【Đinh!

Phát hiện nhân vật ‘Trương Khởi Linh’ rơi ra thuộc tính ‘Sức mạnh’, có nhặt không?】 Tô Thành xác nhận nhặt, ngay lập tức cảm thấy lực nắm của hai tay tăng lên mấy lần.

Tiểu Ca rút ra một viên gạch, bên trong viên gạch đó còn có một lớp nữa.

“Con đường này phải có ba bốn lớp.” Muộn Du Bình nhíu mày, đưa tay gõ vào lớp gạch bên trong.

“Có gì đâu, Tiểu Ca, anh nghỉ đi.

Chỗ gạch còn lại để tôi lo.” Bàn Tử kéo Tiểu Ca sang một bên, dù sao bản lĩnh rút viên gạch đầu tiên ra thì ở đây chỉ có Muộn Du Bình làm được, rồi bắt đầu gõ những viên gạch khác.

Theo động tác của mọi người, trên người họ đều rơi ra những quả cầu ánh sáng thuộc tính.

Tô Thành không đi đâu được, nhưng thấy có cầu sáng rơi ra thì mắt sáng lên, cũng đi theo giúp một tay. 【Đinh!

Phát hiện nhân vật 'Bàn Tử' rơi ra thuộc tính Sức mạnh, có nhặt không?】 【Đinh!

Phát hiện nhân vật 'Phan Tử' rơi ra thuộc tính Sức mạnh, có nhặt không?】 【Đinh!

Nhặt thành công, thuộc tính 'Sức mạnh' tăng lên đáng kể.】 Tô Thành vừa chuyển gạch, vừa vui vẻ hấp thu thuộc tính Sức mạnh.

Mọi người càng làm càng mệt, chỉ có Tô Thành càng chuyển càng hăng, hứng khởi bừng bừng.

"Được rồi, lớp cuối cùng rồi, cẩn thận một chút." Bàn Tử vừa lấy một viên gạch ra vừa nói.

Tiểu Ca tiến lên gõ vào viên gạch, hai ngón tay dùng sức kẹp lại, một lần nữa kẹp ra một viên gạch, mở ra một lối cho mọi người, như vậy mới dễ chuyển.

Quả nhiên, viên gạch đặc biệt đó vừa được lấy ra, một con đường hầm tối tăm sâu thẳm đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Cả đám người vội vàng trèo lên, lúc trèo lên Tô Thành cảm thấy con đường hầm này có chút khác thường.

Do Tô Thành đã hấp thu cuốn "Đạo mộ tri thức đại toàn" của chú Ba, nên lúc trèo có thể cảm nhận được sự kỳ lạ của nó.

Con đường hầm này hơi dốc xuống, có độ nghiêng nhất định.

Bình thường sẽ không xây như vậy, đường hầm đều song song với phòng mộ chính.

Lúc này, kiến thức đạo mộ trong đầu Tô Thành bắt đầu phát huy tác dụng.

Tô Thành vừa suy nghĩ, trong đầu vừa hiện lên khuôn mặt hai má hơi hóp xuống của chú Ba.

Đúng lúc đó, Tô Thành quay đầu lại, và thật sự nhìn thấy một khuôn mặt như vậy.

Khuôn mặt đó hai má hóp lại, một đôi mắt sáng rực, lấp lánh trong bóng tối.

Chương 18

"Mẹ kiếp!" Tô Thành giật nảy mình.

"Chú...

Chú Ba?" Không biết từ lúc nào Ngô Tà cũng quay đầu lại, vừa nhìn đã thấy chú Ba đang đứng thẳng tắp bên cạnh.

"Ngô Tà?" Chú Ba nhíu mày, rồi lại nhìn mấy người phía sau, lông mày hơi giãn ra.

"Tôi và Đại Khuê đang chuẩn bị đến phòng mộ chính, nghe thấy tiếng động vốn định mai phục.

Tưởng là 'thứ' gì khác." Tô Thành nhìn về phía trước, quả nhiên đôi mắt sáng ngời của Đại Khuê đang phản chiếu ánh sáng yếu ớt trong bóng tối.

"Người đến đủ rồi, đi thôi." Chú Ba nói, thuận tiện liếc mắt nhìn A Ninh phía sau.

A Ninh vốn đang đi, bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt sắc bén chiếu về phía mình, cô nhìn quanh tìm kiếm, nhưng không tìm thấy nguồn gốc của ánh mắt đó.

"Đây hẳn là cửa của phòng bên." Chú Ba đứng ở cuối đường hầm, nhíu mày nhìn cánh cửa trước mặt.

Ngô Tà nhấc chân bước vào, kết quả dẫm phải một thứ gì đó mềm mềm.

"Ối á." Cái thứ mềm mềm đó kêu lên một tiếng.

"Này này, đừng dẫm, tôi thấy hình như là người." Vương Bàn Tử lên tiếng ngăn lại, tiến lên xem xét.

Người này nằm trên đất nửa sống nửa chết, vừa thấy Vương Bàn Tử tiến lên liền sợ hãi co rúm lại vào góc tường.

“Là người?” Chú Ba ngồi xổm xuống hỏi chuyện.

“Tôi... tôi...” Người nọ ánh mắt lảng tránh, cả người co lại thành một cục, nói năng cũng lắp ba lắp bắp.

Trông bộ dạng vô cùng quỷ dị, sắc mặt người nọ tái xanh, phảng phất như một con tống tử vừa từ trong quan tài sống lại, cả người toát ra một luồng khí tức không lành.

Đại Khuê đi theo sau chú Ba tỏ ra rất mất kiên nhẫn, ngồi xổm xuống trừng mắt nhìn kẻ lắp bắp kia: “Hỏi mày làm gì ở đây?

Câm à?” “Đừng hỏi nữa, xem ra là một tên trộm mộ hoạt động đơn độc.

Mày vào từ đường hầm nào?” Chú Ba ngắt lời Đại Khuê, hỏi.

“Tôi... tôi không nhớ rõ, tôi cứ bò theo đường hầm từ trên xuống, tôi cũng không đào gì cả, rồi bò bò một lúc thì rơi xuống đây.” Tên trộm mộ rụt rè, ánh mắt lảng tránh, trông bộ dạng bị dọa sợ không nhẹ.

Tô Thành đứng một bên quan sát, cảm thấy tên trộm mộ này chắc là một mình mò vào đây rồi bị dọa cho ngớ ngẩn.

Trong không khí của ngôi mộ này, một người dám mò vào đã là gan lớn lắm rồi, bị dọa thành ra thế này cũng là chuyện bình thường.

Lúc này Tô Thành ngẩng đầu nhìn gian phòng mộ, phát hiện bố cục này căn bản không giống phòng mộ chính.

Phòng mộ chính sẽ không xây thành hình dài hẹp như thế này, chắc chắn là một phòng bên.

A Ninh đốt một cây pháo sáng, ánh sáng trong phòng bên lập tức

sáng lên không ít.

Bên cạnh A Ninh, có một hàng tượng điêu khắc bằng gỗ cao lớn.

Dưới ánh sáng của pháo sáng, hoa văn trên những bức tượng gỗ này hiện ra vô cùng rõ nét.

Những hoa văn này phức tạp đan xen, vừa thần bí lại vừa đẹp đẽ.

Tô Thành tiến lên sờ vào những hoa văn này, phát hiện chất liệu gỗ là gỗ hòe.

Gỗ hòe ngàn năm không mục, lại có thuộc tính cực âm.

Nghiên cứu những hình vẽ này, kiến thức đạo mộ trong đầu lại bắt đầu phát huy tác dụng.

"Đây là... bản đồ Thập ác bất xá." Tô Thành vừa sờ hoa văn vừa nói.

Chú Ba liếc Tô Thành một cái, rồi kéo cả Ngô Tà đến xem những hoa văn này.

Tô Thành biết, chú Ba đang rèn luyện cho Ngô Tà.

Mọi người tiến lên xem xét các bức tượng gỗ, cách đặt những bức tượng này cũng rất tà môn, được sắp xếp theo một trận pháp kỳ dị, chỉ là mọi người tạm thời chưa nhìn ra chúng được đặt theo cách thức nào.

Chú Ba nghiên cứu một lúc, đi xuyên qua giữa chúng để quan sát.

Ngô Tà một mình chắp tay sau lưng nhìn những hoa văn đó, chắc đang đoán xem chúng thuộc niên đại nào.

Tô Thành nhìn bộ dạng đi tới đi lui của chú Ba, không khỏi nhếch mép cười thầm: Lão hồ ly này đúng là biết diễn, rõ ràng nhìn một cái là ra, bây giờ lại cứ phải giả vờ một lúc.

Nhưng cũng hiểu ra một sự thật: chú Ba muốn rèn luyện Ngô Tà, nên mới che giấu thực lực.

Chương 19

Tô Thành không quan tâm đến những điều này, ngay từ cái nhìn đầu tiên vào những bức tượng gỗ, anh đã phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Những bức tượng gỗ này dùng để khóa hồn.

"Chà!

Mấy bức tượng gỗ này tà môn thật đấy." Vương Bàn Tử nhíu đôi lông mày béo mập, nhìn những bức tượng gỗ.

"Mấy bức tượng gỗ này đặt như vậy để làm gì?

Cách bài trí cũng quá tà môn, nếu cứ đặt thế này, trong mộ thất phải âm khí nặng lắm.

Đây còn là gỗ hòe nữa." Vương Bàn Tử cũng có chút kiến thức, vừa xem vừa nói liến thoắng.

"Đúng vậy, gỗ hòe là loại gỗ cực âm, có thể khóa hồn.

Đặt ở nơi này là một phương pháp trấn áp." Lúc này, Muộn Du Bình đang đứng một bên lên tiếng.

Vương Bàn Tử nghe xong càng thêm tò mò, trong mộ thất lại đặt thứ tà môn như vậy?

Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ rảnh rỗi sinh nông nổi, muốn tự nhốt mình để rèn luyện ý chí hay sao.

Đôi mắt nhỏ của Vương Bàn Tử đảo lia lịa trên khuôn mặt béo phị, cố gắng suy nghĩ về vấn đề này.

Tên trộm mộ vừa gặp lúc nãy đứng một bên không dám thở mạnh, nhìn hành động của mọi người mà không nói lời nào.

Trong mắt gã dường như lóe lên một tia sáng kỳ lạ, cũng không

biết gã đang nghĩ gì.

Tô Thành lại đi vài vòng, bây giờ đã cơ bản nắm rõ tình hình trong mộ thất này.

“Mộ thất này không phải là phòng mộ chính, chỉ là một phòng bên.” Tô Thành dùng ngón tay sờ vào một bức tượng điêu khắc, nhìn về phía mọi người nói.

Chữ 'Hòe' vốn được cấu thành từ chữ 'Mộc' và chữ 'Quỷ', nên nó còn được người ta gọi là 'cây quỷ'.

Người chết bên cạnh cây hòe, hồn phách sẽ bị cây hòe khóa lại, không thể siêu sinh.

Mục đích là để trấn áp tất cả oan hồn chết ở đây, ngàn năm không tan, khóa chặt hồn phách, ngàn năm không được giải thoát.” Ngô Tà nghe xong gật đầu lia lịa, ánh mắt nhìn Tô Thành càng thêm kính phục.

Chú Ba ở bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

Bàn Tử nghe mà ngây cả người, nhưng đồng thời cũng càng tin tưởng Tô Thành hơn: “Tô Thành tiểu ca, đúng là có bản lĩnh.” Những người khác cũng càng thêm khâm phục Tô Thành, trong chốc lát, nhận thức của mọi người về Tô Thành lại tăng lên một bậc.

Đồng thời, sống lưng mọi người cũng lạnh toát.

Chủ nhân ngôi mộ này phải độc ác đến mức nào mới đặt nhiều gỗ hòe như vậy trong mộ thất, rõ ràng là để hại những kẻ trộm mộ như họ!

Nếu không cẩn thận chết ở đây, hồn cũng không thoát được, sẽ bị vĩnh viễn giam cầm trong mộ thất này, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Lúc này mọi người đều cho rằng, gian phòng bên này là để ngăn chặn những kẻ trộm mộ, cũng như trấn áp những kẻ làm kinh động người đã khuất.

"Vậy là để đối phó với những người như chúng ta sao?" A Ninh nhíu mày, cô vốn không tin vào những thứ này, dù sao cũng là người được giáo dục hiện đại, cho rằng mọi thứ đều có thể giải thích bằng khoa học.

Nhưng từ khi xuống mộ, nhìn thấy những sinh vật kỳ hình quái trạng kia, quan niệm của cô cũng có chút lung lay.

Nếu không có những thứ âm tà, sao những sinh vật này có thể lớn lên thành bộ dạng như vậy?

A Ninh trong lòng có chút run sợ, bất giác nép sát vào phía Tô Thành.

Bàn Tử liếc thấy hành động này của A Ninh, cười khà khà: "Cô bé này bắt đầu dựa dẫm vào Thành ca rồi ha ha ha." A Ninh bị nói trúng, cũng phát hiện ra hành động của mình, như một con mèo bị giẫm phải đuôi.

Mặt đỏ bừng, giận dỗi đứng dịch sang một bên.

Tô Thành tạm thời không để ý đến những hành động nhỏ này, chỉ vỗ vỗ vai A Ninh an ủi.

A Ninh tuy mặt đỏ nhưng cũng không né tránh, chỉ thận trọng gật đầu với Tô Thành.

Tên trộm mộ ở một bên, không biết từ lúc nào đã từ dưới đất bò dậy, chạy về phía những con rối gỗ hòe kia.

"Mấy thứ này có thể mở ra được không?" Gã sờ sờ những bức tượng gỗ hình người, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Làm gì đó?” Chú Ba nhíu mày nhìn tên trộm mộ, đồng thời cũng cảnh giác.

“Tôi… tôi muốn giải thoát cho những oan hồn này.

Bị nhốt ở đây thật đáng thương, tôi muốn giải phóng họ, giải thoát cho họ.” Giọng của tên trộm mộ không còn vẻ rụt rè như trước, lúc này biểu hiện của gã có chút điên loạn.

“Biết đâu hồn của tổ tiên tôi cũng bị nhốt ở đây, he he he.” Nói rồi, tên trộm mộ sờ soạng khắp nơi trên những con rối gỗ hòe.

Bốp!

Tô Thành một tay tóm lấy tay của tên trộm mộ.

Vừa tóm lấy, trong lòng Tô Thành đã kinh ngạc.

Chương 20

Tay lạnh quá!

Cứ như tay người chết vậy!

“Hoàn cảnh ở đây rất tệ, xung quanh mộ thất không chừng còn có các cơ quan và trận pháp khác.

Tùy tiện mở những con rối này, âm khí tà ma sẽ làm cho hoàn cảnh càng thêm tồi tệ.

Không ai có thể đảm bảo sẽ không xảy ra hiện tượng quật xác.” Tô Thành vừa nói xong, chú Ba cũng gật đầu, ánh mắt nhìn tên trộm mộ càng thêm sắc bén.

Chú Ba bây giờ đang suy ngẫm: tên trộm mộ này từ nãy đến giờ đã có cảm giác không ổn, vừa rồi còn rụt rè sợ sệt, bây giờ lại gan to đi mở con rối gỗ hòe.

Rất đáng nghi.

Tên trộm mộ bị Tô Thành nắm tay, đôi mắt gian xảo đảo lia lịa.

Tô Thành nheo mắt nhìn gã, cảm thấy người này có điểm không đúng.

Ngôi mộ lớn như vậy, tên trộm mộ này bò vào đã không bình thường, nhìn bộ dạng thương tích đầy mình mà vẫn sống được đến bây giờ cũng là một kỳ tích.

Trên người tên trộm mộ đầy những vết trầy xước, trông rất thảm hại, trên cổ còn có một vết máu, quần áo trên người cũng rách nát không chịu nổi.

Hơn nữa, tay của người này không có một chút nhiệt độ nào.

Cả nhóm người tuy cũng lạnh, nhưng không đến mức không có một chút nhiệt độ nào.

Nhưng tay của người này, vừa cứng vừa lạnh.

Tên trộm mộ bị Tô Thành nắm tay, cũng không dám phản kháng, co rúm người lại nhìn ngó xung quanh.

Trông rất gian xảo.

Tô Thành chán ghét buông tay ra.

Tên trộm mộ vừa được thả, cả người liền ngã ngửa ra sau.

Gã đâm sầm vào Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vừa rồi đang chổng cái mông to không biết xem cái gì, bị tên trộm mộ đâm vào khiến cả người bị đẩy lảo đảo về phía trước mấy bước, ngã sấp lên bức tường phía trước.

"Đồ rùa con!

Đâm Bàn gia làm gì?

Nặng như chì!" Bàn Tử một tay chống tường vừa quay đầu lại nhìn, lại thấy đôi mắt nặng trĩu tử khí của tên trộm mộ gầy gò lúc nãy đang nhìn mình chằm chằm.

"…" Bàn Tử sững sờ, với cái trọng lượng của gã, muốn đâm gã di chuyển được, ít nhất cũng phải là Phan Tử, hoặc không thì cũng phải là Đại Khuê, quay đầu lại thì thấy một tên trộm gầy như que củi?

Lúc này lông tơ toàn thân Bàn Tử dựng đứng, nhìn tên trộm mộ, càng nhìn càng giống một cái xác chết vừa mới từ dưới đất bò lên.

Chỉ có xác chết mới nặng trịch như vậy.

"Đồ rùa con, mày không phải là…" Rầm rầm!

Bức tường mà Bàn Tử đang vịn vào đột nhiên mở ra, khiến Bàn

Tử ngơ ngác, lại một lần nữa ngã xuống đất, phát ra một tiếng "bịch".

"Mẹ nó, lại trò gì nữa đây." Vương Bàn Tử kêu la oai oái, từ dưới đất bò dậy, vịn vào cái eo đã bị thịt mỡ che lấp.

Mọi người nhìn cảnh tượng cũng sững sờ.

"Lối vào phòng mộ chính." Mắt Tô Thành sáng lên.

Vừa rồi anh phân tích nơi này không thể là phòng mộ chính, chỉ có thể là phòng bên, nếu không thì kẻ điên nào lại đặt nhiều gỗ hòe trong mộ thất như vậy.

Nhưng trước mắt mọi người, lại là một cánh cửa đá khổng lồ.

"Cái cửa này… trời ạ, phải cao đến mười mét chứ!

Một cái mộ thất mà làm cửa to thế này!

Cho thần thú vào à." Vương Bàn Tử tuy bị ngã, nhưng nhìn thấy cánh cửa đá khổng lồ, dường như quên cả đau đớn, nhanh chóng bò dậy, cẩn thận nghiên cứu cánh cửa.

Cửa tuy lớn, nhưng vòng tay nắm cửa lại ở vị trí người có thể với tới, trên cửa điêu khắc rất nhiều hoa văn, trông giống hoa văn của các loài thú và chim.

"Ngô Tà, xem cánh cửa này đi." Chú Ba trầm giọng gọi.

Tô Thành trong lòng thầm khen.

Chú Ba muốn cho Ngô Tà luyện tay, xem ra, từ trên người Ngô Tà sẽ rơi ra chút bảo bối.

Ngô Tà nghe chú Ba gọi, lập tức chạy lên xem xét cánh cửa đá khổng lồ.

Tô Thành nhìn hành động của Ngô Tà không khỏi nghĩ thầm, trong Đạo Mộ Bút Ký, Thất Tinh Lỗ Vương Cung này thực chất là ngôi mộ

mà chú Ba cho Ngô Tà luyện tay, một ngôi mộ tương đối nhỏ.

Chương 21

Ở giai đoạn đầu, Ngô Tam Tỉnh cũng chính là chú Ba, đã chọn một Lỗ Vương Cung tương đối nhỏ để cho Hạo Thiên Chân làm quen, để chuẩn bị cho những ngôi mộ lớn ở giai đoạn sau mới là phần chính.

Lỗ Vương Cung dù sao cũng không phải là mộ của hoàng đế, hơn nữa, Lỗ Thương Vương cũng chỉ là một chư hầu, quy mô tuy lớn trong số các ngôi mộ nhỏ, nhưng so với những ngôi mộ mà Ngô Tam Tỉnh đưa đi sau này, thì khá là nghèo nàn.

Những bảo vật và quái vật ở giai đoạn sau đều là cấp cao, những ngôi mộ đó không chỉ đơn giản là đào một cái hố dưới đất.

Có những ngôi mộ được xây dựng dựa vào núi, lợi dụng ưu thế địa lý và phong thủy tự nhiên, xây xong trông như một tòa thành trì, không chỉ đơn giản là một ngôi mộ, có thể gọi thẳng là địa cung, hoặc… thiên cung.

Nghĩ đến đây Tô Thành không khỏi có chút phấn khích, không biết ở giai đoạn sau sẽ có những bảo vật và kỹ năng nào chờ mình nhặt.

Lúc này, Ngô Tà đang sờ cằm bắt đầu nghiên cứu cánh cửa đá.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Ngô Tà, Tô Thành không khỏi có chút mong đợi.

Cậu nhóc này cũng không phải vô dụng, dù sao Ngô Tà cũng là người đọc nhiều sách cổ, nếu cũng rơi ra thuộc tính, chắc cũng là đồ tốt!

Những hoa văn trên cửa, Tô Thành lướt qua một lượt, trông giống một loại tà thú nào đó.

Ngũ quan dữ tợn mang theo chút âm tà, có từng con vật trông

giống chim đang bay lượn.

Nhìn kỹ lại, những con chim này không giống đang bay lượn, mà giống như đang hoảng loạn tháo chạy.

Trên một cánh cửa là một con tà thú, xung quanh là vô số con chim đang kinh hãi bỏ chạy.

Hoa văn trên cửa được điêu khắc rất trừu tượng, giống như những bức tranh thủy mặc đơn tuyến mà người xưa vẽ.

Nếu không nhìn kỹ thật sự không nhìn ra nội dung.

Nhưng nội dung thực sự có chút tà môn.

Trước cửa, Ngô Tà bắt đầu nghiên cứu kết cấu cửa, nửa ngồi nửa quỳ, trước tiên sờ soạng hoa văn, sau đó dứt khoát quỳ xuống, sờ soạng dưới đáy cửa. 【Đinh!

Phát hiện nhân vật "Ngô Tà" rơi ra điểm kỹ năng "Thiên môn cơ quan thuật", xin hãy nhặt nhanh chóng!】 Trong đầu Tô Thành vang lên tiếng thông báo của hệ thống, anh vui mừng, nhanh chóng hấp thu những quả cầu ánh sáng đó, đồng thời trong đầu lại vang lên thông báo. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ "Thiên môn cơ quan thuật" đạt sơ cấp, có thể có nhận thức sơ bộ về cơ quan!】 Nhìn bóng lưng chăm chú của Ngô Tà, Tô Thành không khỏi vui vẻ, đi đến bên cạnh Ngô Tà cùng nghiên cứu.

Tô Thành vừa chờ Ngô Tà rơi ra thuộc tính, đồng thời cũng có thể làm quen với những thứ thuộc loại cơ quan này.

Anh cũng học theo Ngô Tà cúi người xuống xem xét cửa đá, quả nhiên phát hiện ra một số manh mối.

Cửa đá này không đơn giản như vậy.

Vòng tay nắm cửa, Tô Thành đứng thử, chỉ là một vật trang trí, hoặc là một vật trang trí mang tính lừa gạt.

Khiến người ta lầm tưởng cánh cửa này mở sang hai bên.

Nhưng khi Tô Thành học theo Ngô Tà cúi người xuống sờ soạng, lại phát hiện trên mặt đất có một khe hở nhỏ không thể thấy được, phần dưới của cửa kéo dài sâu vào bên trong.

Đồng thời khe hở giữa hai cánh cửa tuy rất thật, nhưng nhét một thanh gỗ nhỏ vào lại gặp phải chướng ngại.

Cánh cửa này có khả năng mở lên trên.

Cạch cạch cạch cạch… Lúc này, cánh cửa đột nhiên vang lên một tiếng động giòn giã, Tô Thành lùi về phía sau, liếc nhìn Ngô Tà một cái.

Cậu nhóc này thành công rồi.

Tô Thành mỉm cười, xem ra Hạo Thiên Chân này cũng không chỉ có mỗi ngây thơ, có thể coi là đối tượng để moi thuộc tính.

Nghĩ đến đây, Tô Thành không khỏi mỉm cười.

Rầm rầm!

Cánh cửa quả nhiên bắt đầu co rút lên trên, cùng với sự khởi động của cơ quan, trên người Ngô Tà lại rơi ra mấy điểm kỹ năng. 【Đinh!

Phát hiện nhân vật "Ngô Tà" rơi ra điểm kỹ năng "Thiên môn cơ quan thuật", xin hãy nhặt nhanh chóng.】 Tô Thành trực tiếp hấp thu vào, cảm nhận được trong đầu xuất hiện một số kiến thức liên quan, căn bản không cần tìm kiếm và ghi nhớ, chỉ cần suy nghĩ về những thứ liên quan đến cơ quan, những ký ức này sẽ tự động có hiệu lực. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công điểm kỹ năng "Thiên môn

cơ quan thuật", "Thiên môn cơ quan thuật" đạt sơ cấp.】 Tô Thành vui vẻ thoát khỏi ý thức, rất nhanh, cánh cửa trước mắt đã hoàn toàn mở ra, đồng thời hiện ra trước mắt mọi người là một cái đỉnh lớn.

Xung quanh gian mộ thất này có những chỗ có thể cắm đuốc, Bàn Tử, Phan Tử và Đại Khuê ba người tiến lên cắm mấy ngọn đuốc, ánh sáng trong mộ thất lập tức đầy đủ hơn nhiều.

Ánh sáng vừa đủ, Tô Thành phát hiện, cái đỉnh lớn này làm bằng đồng xanh.

Đi lại gần xem, cái đỉnh đồng này dùng rất nhiều đồng, thành đỉnh rất dày, miệng đỉnh viền đồng dày đến bốn năm tấc, dùng ngón giữa gõ nhẹ, có tiếng vang giòn tan.

Chất liệu cực tốt.

Chương 22

Lại ngồi xổm xuống xem thân đỉnh, trên thân đỉnh khắc những thứ giống như văn tự, nhưng Tô Thành không đọc được, sau đó Tô Thành vẫy tay gọi Ngô Tà.

"Xem xem những chữ này viết gì?" Bây giờ Ngô Tà rất tin tưởng Tô Thành, Tô Thành vừa gọi, cậu liền đi tới.

"Những chữ này à...

để tôi xem." Ngô Tà nghiêm túc nhìn, đồng thời miệng lẩm bẩm. 【Đinh!

Phát hiện nhân vật "Ngô Tà" rơi ra kỹ năng "Cổ văn tự", xin hãy nhặt nhanh chóng!】 Tô Thành thầm vui mừng, vừa rồi đoán đúng rồi!

Ngô Tà trông có vẻ vô dụng, nhưng về mặt thực lực mềm, Ngô Tà rất mạnh. 【Đinh!

Hấp thu kỹ năng "Cổ văn tự" thành công!

Các kỹ năng liên quan đến "Cổ văn tự" đạt sơ cấp!】 Tô Thành thoát khỏi ý thức, nhìn lại những văn tự kia, cũng có thể hiểu được hai ba phần!

Nhanh chóng đoán được nội dung, đại khái là kể về những câu chuyện cuộc đời của chủ nhân gian mộ thất này.

"Trên đỉnh viết về những công tích mà chủ nhân gian mộ thất này đã tạo ra khi còn sống, những cống hiến đã làm, vân vân, đây là một quân sư của một tiểu quốc." Ngô Tà xem xong nói.

Quả nhiên!

Tô Thành thầm khen.

Nội dung không khác mấy so với phỏng đoán của anh, kỹ năng văn tự có hiệu quả.

Tô Thành đứng dậy, nhìn vào trong đỉnh, phát hiện trống không.

"Cái đỉnh này dùng để tế tự." Ngô Tà nói.

Tô Thành gật đầu, đúng là dùng để tế tự, nhưng tại sao bên trong không có thi thể dùng để tế tự?

Dù chỉ là một con gà cũng nên có tro cốt chứ.

Tô Thành nhìn về phía quan tài trước đỉnh, rồi lại nhìn cái đỉnh lớn.

"Không chừng là tế tự bằng người sống, nhưng tại sao lại không có thứ gì bên trong nhỉ." Tô Thành liếc nhìn cái đỉnh đó, không nghiên cứu nữa, chuyển sự chú ý sang chiếc quan tài chính.

Bên trong chắc là chủ nhân mộ thất.

Lát nữa có động tác gì, chủ nhân mộ thất này chắc chắn sẽ có động tĩnh, lúc đó lại có thể hấp thu một đợt cầu sáng thuộc tính.

Trong lúc Tô Thành đang nghĩ vậy, Muộn Du Bình đã đi lên phía trước, một tay sờ vào quan tài.

"Huyết thi vừa rồi đuổi theo tôi chỉ là đồ tùy táng bên ngoài, không biết là người của triều đại nào, có lẽ cũng là người của đội A Ninh." Nói rồi, Muộn Du Bình liếc nhìn A Ninh.

"Có thể là người của đội nào đó bị nhiễm độc huyết thi nên mới biến thành như vậy, nhưng so với chủ nhân mộ thất này, con huyết thi đó yếu hơn rất nhiều." "Lộc… cộc… cộc…" Quan tài đột nhiên rung lên.

Mọi người đều giật nảy mình, nhưng Tô Thành vẫn rất bình tĩnh, dù sao cũng biết, Muộn Du Bình sẽ giao tiếp với huyết thi.

“Đừng vội, không phải tiếng của huyết thi.

Mọi người đừng tùy tiện chạm vào đồ vật bên trong.” Muộn Du Bình lên tiếng ngăn cản, vốn dĩ Đại Khuê, Vương Bàn Tử và tên trộm mộ kia đều định tiến lên sờ mó cái đỉnh đồng lớn.

Tô Thành cũng gật đầu: “Mọi người tốt nhất không nên tùy tiện động vào đồ đạc bên trong.

Nếu không lát nữa biến thành cái dạng gì cũng không chắc.” Bàn Tử khá tin tưởng Tô Thành, dù sao trên đường đi Tô Thành đã thể hiện rất nhiều kỹ năng, thực sự khiến gã kinh ngạc một phen.

Bị Muộn Du Bình quát, Đại Khuê, Bàn Tử và tên trộm mộ ba người lúng túng đứng tại chỗ, không biết phải làm sao.

Bàn Tử rất nghe lời, nghe Tô Thành nói vậy, cũng đứng yên không động đậy nữa, những kỹ năng của Tô Thành trên đường đi hiện lại trong mắt Bàn Tử.

Nhưng tên trộm mộ và Đại Khuê không ngoan ngoãn như vậy, Đại Khuê dường như không cam tâm, mắt thỉnh thoảng liếc về phía đỉnh đồng, tên trộm mộ kia càng biểu hiện ra một sự khao khát đối với đỉnh đồng.

Như thể hận không thể bò vào đó tế tự cho chủ nhân ngôi mộ.

Tô Thành nhìn chằm chằm hành động của tên trộm mộ, sợ gã không cẩn thận làm ra chuyện quá đáng, vẫy tay gọi A Ninh, Phan Tử và Bàn Tử tiến lên trông chừng.

Nếu không để tên trộm mộ và Đại Khuê lỗ mãng chạm vào thứ gì đó, lát nữa người gặp nạn không chỉ có Đại Khuê hay tên trộm mộ.

Có thể cả đội đều phải giao mạng sống quý giá cho sự nghiệp dưới lòng đất.

“Trước tiên đừng manh động, hãy xem kỹ cái đỉnh, bên trong trống không.” Tô Thành vẫy tay, mấy người tương đối lý trí đi tới, nhìn vào trong đỉnh.

Người hơi hiểu biết đều biết, đỉnh không thể không đặt thứ gì.

Huống hồ người được chôn ở đây cũng là một chư hầu, đỉnh dùng để tế tự đặt ở đây, bên trong lại không có xương cốt hay những thứ tương tự, thực sự khiến người ta khó hiểu.

Theo lý, dù chỉ đặt một con gà, cũng nên có chút dấu vết mới đúng.

Chương 23

Mọi người nhất thời im lặng.

Đồ dùng tế tự không thể nào chạy mất được.

Tình huống hiện tại, chỉ có một khả năng.

"Chẳng lẽ bị chuột ăn hết rồi?" Vương Bàn Tử sờ cái đầu to của mình.

Lúc này, dây thần kinh thô của Vương Bàn Tử khiến tâm trạng nghiêm túc căng thẳng của mọi người được giải tỏa.

"Chuột cái đầu anh ấy, trong mộ thất này chuột có vào được cũng không ăn được." Ngô Tà nhíu mày, đi đi lại lại trước đỉnh.

"Thông thường những thi thể dùng để tế tự trong loại mộ thất này, chuột đều không thèm ăn.

Bởi vì trên những thi thể này đều sẽ rắc một số loại thuốc, khiến cho các loài động vật nhỏ và côn trùng không ăn được." Ngô Tà bây giờ cũng rất tò mò, vốn dĩ nên có một cỗ thi thể, tệ lắm cũng phải có một bộ xương mới là bình thường.

Ngô Tà đang nhíu mày suy nghĩ, ánh mắt dần dần đờ đẫn.

"Này này!

Cái đỉnh lớn này mà mang ra ngoài chắc bán được không ít tiền nhỉ!

He he!" Đại Khuê thấy mọi người im lặng, không nhịn được tiến lên đi đi lại lại bên cạnh đỉnh đồng.

Tô Thành nhíu mày, không nói gì.

Đại Khuê vô cùng phấn khích đi vòng quanh đỉnh, nhìn đông ngó

tây.

Vừa định đưa tay ra sờ, một bàn tay khác đã duỗi ra ngăn Đại Khuê lại, rồi sờ lên đỉnh đồng.

Đại Khuê quay đầu lại nhìn, là tên trộm mộ kia.

Hắn cười khà khà, cảm thấy cuối cùng cũng tìm được một người giống mình.

Theo quan điểm của Đại Khuê, chỉ cần người đã chết, người sống vào mộ, những đồ tùy táng đó đều phải thuộc về người sống.

Đại Khuê phấn khích sờ đông sờ tây, tên trộm mộ kia cũng sờ soạng lung tung.

"Bảo đừng sờ!" Chú Ba nghiêm giọng quát, nhưng Đại Khuê như không nghe thấy, tiếp tục sờ soạng quanh đỉnh đồng, và cố gắng nhấc nó lên.

Tên trộm mộ kia lại dừng lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười cực kỳ khó nhận ra, phối hợp với khuôn mặt xám xịt như tro tàn trông vô cùng quỷ dị.

Tô Thành vừa hay nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Có vấn đề.

"Vương Bàn Tử, đi kéo Đại Khuê lại." Tô Thành lên tiếng.

Vương Bàn Tử nghe vậy cũng không nói hai lời, tiến lên túm lấy Đại Khuê đang phấn khích, nhưng Đại Khuê lại giãy giụa.

"Ai thế?

Kéo tôi làm gì?

Tôi sờ mó ở đây không được à, hay là của ông cũng có một phần?"

Đại Khuê trợn mắt, trông có vẻ hung thần ác sát.

Vương Bàn Tử cũng không phải dạng vừa, bị trừng mắt cũng không lùi bước, ngược lại một cú quật ngã Đại Khuê, sau đó kéo Đại Khuê đang giãy giụa ra khỏi đỉnh đồng.

Nhưng sức của Đại Khuê cũng lớn, vẫn luôn giãy giụa, không mấy chốc đã thoát ra được.

"Đại Khuê!" Chú Ba sa sầm mặt.

Bị Chú Ba mắng một câu, Đại Khuê cúi gằm đầu xuống.

"Chú Ba." Đại Khuê lí nhí gọi một tiếng.

"Thời gian cháu theo chú tuy không dài nhưng cũng chẳng ngắn.

Lần nào chia tiền, chú cũng lấy lý do 'XX góp sức nhiều hơn' để lấp liếm cháu." Nói rồi, Đại Khuê nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Vẻ mặt Chú Ba thoáng sững sờ.

"Lần nào cháu cũng được chia ít nhất, Chú Ba, chú nói xem." Đại Khuê bị Vương Bàn Tử nắm tay, đứng bên cạnh chiếc đỉnh đồng, giọng nói lí nhí.

Gã trộm mộ kia thân hình khá gầy nhỏ, đứng nép một bên, khuất trong bóng của Đại Khuê, không thấy rõ biểu cảm.

"Đại Khuê." Ngô Tà bước lên định nói gì đó với Đại Khuê, nhưng lại bị cánh tay gầy guộc của Ngô Tam Tỉnh mạnh mẽ kéo lại.

"Hôm nay tôi phải xem cái đỉnh đồng lớn này, ai cũng đừng cản tôi." Đại Khuê hất văng Bàn Tử ra, định lao vào chiếc đỉnh đồng như bị ma ám, ngay sau đó, gã trộm mộ kia cũng bắt đầu ấn ấn mò mẫm trên đỉnh.

Gương mặt Chú Ba trong ánh lửa lúc sáng lúc tối, không biết đang nghĩ gì.

Tô Thành nhìn màn kịch lộn xộn này, chỉ cảm thấy trán hơi giật giật.

Chương 24

Ngay lúc Đại Khuê và Bàn Tử đang giằng co, đột nhiên một âm thanh cực kỳ quái dị vang lên.

"Két két… kít kít kít…" một chuỗi âm thanh dài vang vọng trong gian mộ thất không lớn nhưng lại vô cùng trống trải, phảng phất như thông điệp từ địa ngục.

"Đệt…?" Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều dừng động tác, Vương Bàn Tử kéo Đại Khuê, vẻ mặt khoa trương làm khẩu hình, không dám phát ra tiếng.

Trong phút chốc, mộ thất trở nên yên tĩnh.

Mồ hôi lạnh của Vương Bàn Tử tuôn như suối, vốn vừa rồi kéo Đại Khuê đã đủ mệt, bây giờ lại không biết từ đâu vang lên âm thanh quái dị, Vương Bàn Tử cũng có chút không chịu nổi.

Gã sợ Đại Khuê và gã trộm mộ kia đã chạm vào cơ quan nào đó, giải phóng ra một con yêu ma thượng cổ gì đó.

Tô Thành không nói gì, trán cũng nổi gân xanh, im lặng lắng nghe âm thanh đó, tìm kiếm nguồn gốc.

Âm thanh nếu nghe kỹ có chút giống giọng hát kịch, nghe như "í a í a", nhưng nếu nghe tổng thể lại giống như tiếng một bà lão đang rên rỉ.

Trong mộ thất trống trải, âm thanh bị khuếch đại vô hạn, giống như một đám người dương gian đang im phăng phắc thưởng thức khúc kịch của âm gian.

"Đợi đã." Lúc này Muộn Du Bình lên tiếng.

Gương mặt vô cảm của anh vô cùng lạnh lùng, lúc này trông như

một cỗ máy thăm dò không có tình cảm.

Chỉ thấy Muộn Du Bình nhắm mắt lại, cởi chiếc mũ áo hoodie trên đầu xuống, dường như đang lắng nghe nguồn gốc của âm thanh đó.

"Ở đó." Muộn Du Bình bừng mắt, bước những bước cẩn trọng đến một góc xa trong mộ thất.

Mọi người tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn đi theo.

Dưới ánh sáng mờ ảo của mộ thất, mọi người nhìn thấy thứ Muộn Du Bình đang nhìn là một chiếc tủ gỗ đỏ.

Tô Thành giơ đuốc tiến lên một bước, chiếu sáng xung quanh chiếc tủ.

Đó là một chiếc tủ gỗ đỏ vô cùng tinh xảo, khá giống với loại tủ gỗ mà người già hay dùng.

Nhưng điều kỳ lạ là chiếc tủ này vô cùng lớn, tương đương với một chiếc tủ bốn cánh chạm hoa phiên bản phóng to, đặt nằm ngang ở một góc mộ thất.

Chiều rộng và cao khoảng bốn mét rộng, hai mét cao.

Tuy chiếc tủ rất lớn nhưng tay nghề lại vô cùng tinh tế.

Chân tủ chạm hoa nhỏ nhắn, bốn cạnh dày dặn, có cả cửa đối xứng chạm trổ.

Tô Thành lại gần xem, phát hiện những thứ mà ở xa trông như "hoa văn chạm trổ" thực ra không phải hoa văn.

Mà là một loại chú văn.

Nhưng hiện tại kỹ năng "Cổ văn tự" của Tô Thành mới chỉ ở mức sơ cấp, nhất thời không thể nhìn ra được gì, thế là Tô Thành gọi Ngô Tà qua.

Lúc này Đại Khuê và gã trộm mộ kia cũng đã yên phận hơn nhiều, đi theo đến xem chiếc tủ.

"Đây… là một loại phù văn rất cổ xưa, hình như có liên quan đến Shaman giáo." Ngô Tà ngồi xổm xuống, chống cằm, càng nói càng bối rối.

Trong cái mộ thất này, lúc thì con rối gỗ hòe, lúc thì cái đỉnh tế tự, lúc thì cái tủ gỗ đỏ quỷ dị, hoàn toàn không hiểu ngôi mộ này rốt cuộc dùng để làm gì.

Có chủ mộ nào lại xây như vậy chứ?

Hoặc là não có vấn đề, hoặc là… trong ngôi mộ này chôn một người khác.

Chủ mộ này muốn hại người.

Ngô Tà suy nghĩ xong, tiếp tục nghiên cứu những chú văn kia, nhưng với trình độ của cậu cũng chỉ có thể nhìn ra đại khái, không thể hoàn toàn thấu hiểu được.

Nhưng trình độ của Ngô Tà, nếu đặt vào đội khảo cổ cấp quốc gia cũng thuộc dạng chuyên gia của chuyên gia.

Những chuyên gia kia cả đời chưa từng vào mộ thật, cũng chưa từng tận tay sờ vào bao nhiêu đồ cổ, đều là lý thuyết suông.

Ngô Tà quanh năm buôn bán những món đồ này, đồ thật đồ giả qua tay cậu không có một nghìn cũng có tám trăm, xem mấy chữ này có thể nói một tiếng "dễ như bỡn".

"Những chú văn này… được ghép lại bằng một loại ngữ pháp vô cùng khó hiểu, tôi trước đây có nghiên cứu qua một chút nên mới nhận ra.

Đại ý là muốn nhốt người trong chiếc tủ gỗ đỏ này vào trong quan

tài, khiến người trong đó vĩnh viễn không được yên ổn, vĩnh thế không được luân hồi.

Đại loại vậy.” Ngô Tà nhíu mày.

Đương nhiên nguyên văn không viết như vậy, ngữ pháp của nguyên văn vô cùng phức tạp, để diễn đạt ý của ba chữ thôi cũng phải dùng đến mười mấy, thậm chí hai mươi mấy chữ chú văn. [Keng!

Phát hiện nhân vật “Ngô Tà” rơi ra kỹ năng “Cổ văn tự”, mau chóng nhặt.] Tô Thành đã sớm đoán Ngô Tà sẽ rơi ra kỹ năng, thế là vội vàng thu lấy quả cầu kỹ năng, hấp thu. [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công ba điểm kỹ năng “Cổ văn tự”, kỹ năng “Cổ văn tự” đã mạnh lên!] Tiếng thông báo dễ chịu của hệ thống vang lên, Tô Thành mỉm cười, lại nhìn những chú văn kia, quả nhiên đã có thể hiểu được một chút.

Chương 25

Nội dung và những gì Ngô Tà vừa nói không khác nhau là mấy.

Két két két… i a i a… Lúc này, trước mặt mọi người lại vang lên thứ âm thanh đó.

Nghe kỹ lại, âm thanh phát ra từ trong chiếc tủ gỗ đỏ.

"Vãi!

Bên trong chứa cái gì vậy." Vương Bàn Tử bị dọa giật nảy mình.

A Ninh cũng gồng cứng cơ bắp, tay nắm chặt con dao.

"Mở ra xem." Đại Khuê lại tỏ ra không hề gì, mọi người định ngăn cản nhưng đã không kịp.

"Két…" Đại Khuê dùng sức kéo mạnh, mở tung mấy cánh cửa của chiếc tủ gỗ đỏ.

Bên trong, kinh hoàng thay, là một hàng người chết bị treo cổ.

Nhìn kỹ lại, những người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Những người này đều bị treo cổ đến chết khi còn sống, lưỡi thè ra rất dài.

Quần áo từ thời cổ đại đến hiện đại đều có.

Mấy cái xác có quần áo mục nát nghiêm trọng đã biến thành xác khô, mất nước hoàn toàn.

Cả người trông như quả táo hỏng bị hong khô.

Mấy cái xác còn lại mặt đều tím tái, trông như bị trúng độc.

Nhưng thực ra không phải, thi thể trúng độc trừ phi cả cơ thể đều bị độc dược lan tỏa, nếu không khó có màu sắc như vậy.

Gương mặt tím tái này thường là do đầu bị tụ máu nghiêm trọng sau khi chết mới hình thành.

Nói cách khác, những người này toàn bộ đều bị siết cổ, treo cổ đến chết khi còn sống.

Tô Thành liếc qua những thi thể này, cái móc treo ở ngoài cùng nhất trống không.

"Những thi thể này đều bị treo lên." Tô Thành nói, nhìn những thi thể bị treo, trong đầu đột nhiên hiện lên một câu nói vần: "Hố thụ táng, mộ hộp gỗ, Bàn Sơn Tá Lĩnh phải vòng đường mà đi." Niệm xong Tô Thành giật mình, nói: "Chết rồi." Sắc mặt Chú Ba lúc này cũng vô cùng khó coi, ông lấy móng lừa đen trong túi ra ném vào trong tủ gỗ đỏ, móng lừa đen vừa chạm vào rìa thi thể liền bắt đầu bốc khói, những thi thể vốn đã không còn hoạt động lập tức co giật, trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Khi đám thi thể bốc khói đen, mọi người cũng nghe thấy những âm thanh kỳ lạ, như thể đám thi thể đang nói chuyện.

Nhìn kỹ lại, miệng của những thi thể này thật sự đang động, hốc mắt trống rỗng nhìn mọi người, miệng treo lủng lẳng chiếc lưỡi dài đang ngọ nguậy.

Cảnh tượng trông quỷ dị đến cực điểm, A Ninh che miệng lùi ra sau lưng Tô Thành, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Muộn Du Bình nhíu mày lắng nghe, nhưng cũng không nghe ra được gì.

"Những thi thể này chết quá lâu rồi, cũng không có nơi tốt để dưỡng thi, hiện tại không thành hình, thứ chúng nói cũng không thể truyền đạt thông tin, chỉ đơn thuần là rên rỉ." Muộn Du Bình nói xong quay đầu lại, lại phát hiện Đại Khuê và gã trộm mộ gầy nhỏ kia đã lại

đi đến chỗ chiếc đỉnh đồng.

"Lại đi làm gì vậy?" Ngô Tà cũng phát hiện Đại Khuê đã đi mất, khó hiểu hỏi.

Lúc này Tô Thành quay đầu lại, phát hiện gã trộm mộ kia đi trước, Đại Khuê ở phía sau, phảng phất như đang đi theo gã trộm mộ.

"Ôi mẹ ơi, cái mặt kia!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, Tô Thành quay đầu nhìn thi thể trong chiếc quan tài gỗ đỏ, phát hiện có một gương mặt đang dần dần biến thành giống hệt gã trộm mộ kia!

"Gã trộm mộ đó có vấn đề!" Chú Ba kinh hãi nói, mọi người da đầu tê dại, lập tức quay người nhìn lại: Đại Khuê và gã trộm mộ đã đi đến bên cạnh chiếc đỉnh đồng.

Gương mặt của gã trộm mộ đã đổi thành một bộ dạng khác, còn thi thể trong tủ gỗ đỏ vừa đổi thành mặt gã trộm mộ đã nhanh chóng thối rữa.

Mọi người quay đầu lại, thi thể đã đổi mặt trong tủ gỗ đỏ đang thối rữa với tốc độ mắt thường có thể thấy.

"Đại Khuê!" Phan Tử sải bước lao lên phía trước, Tiểu Ca cũng nhanh chóng lao về phía gã trộm mộ.

Nhưng dường như đã muộn một bước, gã trộm mộ đó, chính xác hơn là cái xác nam đó, đang túm lấy Đại Khuê đang thần trí không tỉnh táo kéo vào trong đỉnh đồng.

"Đại Khuê bị cái xác nam đó mê hoặc rồi!

Mau đánh thức cậu ta dậy!" Chú Ba đi theo sau Muộn Du Bình và Phan Tử hét lớn, Phan Tử mấy bước đã đến bên cạnh đỉnh đồng, nhanh chóng ra tay chặt mạnh vào gáy Đại Khuê mấy cái, nhưng lại không có tác dụng.

“Không được, xác nam đã khống chế Đại Khuê rồi, không thể để nó dùng Đại Khuê làm vật tế!

Kéo Đại Khuê ra!” Chú Ba nhíu mày, lập tức nói.

Tế tự, tức là giết Đại Khuê để tế cho chủ nhân của gian mộ thất này.

Một khi tế tự thành công, chủ mộ sẽ hoàn toàn “tỉnh lại”, lúc đó đến lượt bọn họ phải “ngủ”.

Ngay sau đó Muộn Du Bình ra tay, dùng sức nắm chặt cánh tay của xác nam.

Vừa nắm lấy cánh tay của xác nam, Muộn Du Bình đã giật mình: cánh tay cứng như thép!

Anh dùng sức kéo ra ngoài, nhưng tay của xác nam lại không hề nhúc nhích, kéo một cái căn bản không có tác dụng.

Chương 26

Cái xác nam kia đã sớm không còn vẻ "người sống" như trước, bây giờ mặt mày hoàn toàn là một vẻ âm hiểm tái xanh, hai mắt đen kịt, không phân biệt tròng đen và tròng trắng.

"Xác nam không phải Tống tử!

Là thứ đã lên một cấp rồi!" Chú Ba kinh hãi, đưa tay sờ thử, xác nam kia không có một chút nhiệt độ nào, sờ vào không khác gì sắt vào mùa đông.

Lúc này Bàn Tử và Tô Thành cũng đã đến, Bàn Tử thấy tình hình không nói hai lời liền ôm lấy chân Đại Khuê ra sức kéo, nhưng dù vậy cũng không lay chuyển được cái xác nam gầy nhỏ kia một phân nào.

Đại Khuê bị kéo như vậy cũng không kêu la, đáy mắt một mảng hỗn độn. [Keng!

Phát hiện nhân vật rơi ra thuộc tính "Sức mạnh"!

Có nhặt không?] Trong mắt Tô Thành, tất cả mọi người đều đang rơi ra những quả cầu ánh sáng nhiều ít khác nhau, anh đứng một bên lần lượt hấp thu.

Trong mắt người khác, Tô Thành thì lại bị dọa đến ngây người, đứng tại chỗ không biết làm gì.

"Để tôi cho nó một phát xem sao!" A Ninh rút ra khẩu súng lục nhỏ, mọi người nhìn thấy đều âm thầm kinh ngạc: cô gái này chẳng phải vừa hết đạn rồi sao?

Bây giờ lại có súng.

Chú Ba không nói gì, chỉ im lặng nhìn A Ninh.

A Ninh giơ súng, nhắm vào đầu xác nam bắn một viên đạn, sau một tiếng súng, xác nam dường như đã yên phận hơn một chút.

"Thành… thành công rồi?" A Ninh cẩn thận bước tới, nhìn thấy viên đạn đã găm vào trán của xác nam.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này cũng thầm kinh ngạc trong lòng: có thể một phát bắn trúng giữa hai lông mày, cô nhóc này không đơn giản. [Keng!

Phát hiện nhân vật "A Ninh" rơi ra thuộc tính vũ khí!

Có nhặt không?] Tô Thành đang đứng một bên xem, đột nhiên A Ninh rơi ra mấy quả cầu thuộc tính, anh sững sờ, cũng vội vàng thu thập. [Chúc mừng ký chủ thuộc tính "Vũ khí" được nâng cao!] Mỉm cười một cái, anh lại nhìn về phía A Ninh, phát hiện cơ thể cô đang run lên một cách khó nhận thấy trong bóng tối.

A Ninh vốn định đến xem xác nam đã chết chưa, lại nhìn thấy trong đôi mắt đen kịt của xác nam dường như lóe lên một tia sáng.

Ngay sau đó, cô thấy xác nam nở một nụ cười quỷ dị đến cực điểm.

"Thành công cái búa!

Ông đây vẫn đang dùng sức đây này!" Bàn Tử và Phan Tử bây giờ mỗi người ôm một chân Đại Khuê, ra sức kéo, rõ ràng lực của xác nam không hề giảm đi.

"Mẹ kiếp!" Cả người Vương Bàn Tử đều nghiêng ngả, Phan Tử cũng một chân đạp lên đỉnh đồng, chân kia làm điểm tựa, ôm chặt chân còn lại của Đại Khuê. [Keng!

Phát hiện nhân vật rơi ra thuộc tính "Sức mạnh"!

Có nhặt không?] Tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên, trên

người Phan Tử và Bàn Tử liên tục rơi ra những quả cầu thuộc tính, Tô Thành vừa hấp thu vừa khoái chí xem trò kéo co.

Những người có mặt cũng không cảm thấy việc Tô Thành đứng đó có gì kỳ quái, dù sao Tô Thành bây giờ tuy chiều cao có thể áp đảo người khác, nhưng so với Đại Khuê, Phan Tử, những người toàn thân cơ bắp cuồn cuộn này, Tô Thành trông quá "yếu ớt".

Tiểu Ca ở một bên lặng lẽ rút ra thanh Hắc kim cổ đao, ra hiệu cho mọi người xung quanh tránh ra một chút, Tô Thành đoán đại khái, Tiểu Ca định chém cái xác nam này.

"Muộn Du Bình chết tiệt!

Có bảo bối không sớm lấy ra!

Ông đây sắp gầy đi mười cân rồi!" Vương Bàn Tử ôm chặt eo Đại Khuê, cả cái đầu béo ú đều đang đổ mồ hôi.

Gã nghiến răng, nhanh chóng ôm lấy vòng eo thô của Đại Khuê, tấn trung bình vững chãi, một lần nữa so kè với xác nam.

Có thể thấy Vương Bàn Tử đã dùng hết sức bình sinh để ôm eo Đại Khuê, nhưng xác nam vẫn không hề nhúc nhích, khóe miệng vẫn treo nụ cười quỷ dị kia.

Muộn Du Bình hai tay nắm đao, cúi đầu trầm ngâm, đột nhiên giơ tay vung đao, chỉ nghe thấy cả mộ thất vang vọng một tiếng "Coong", Hắc kim cổ đao chém mạnh vào cánh tay của xác nam, vậy mà chỉ làm xước một chút da! [Keng!

Phát hiện nhân vật "Trương Khởi Linh" rơi ra thuộc tính Sức mạnh!

Vui lòng nhặt sớm!] Muộn Du Bình vừa chém một nhát, tức thì từ cánh tay anh ta tuôn ra vô số quả cầu ánh sáng, lần lượt rơi xuống đất.

Tô Thành vui mừng, lập tức hấp thu hết những quả cầu ánh sáng này, trong thoáng chốc toàn thân lại một trận nhiệt lưu, cảm giác này thực sự vô cùng thoải mái.

"Ôi trời đất ơi, cái thứ này làm bằng hợp kim à!" Vương Bàn Tử gần như kiệt sức, vừa rồi lưỡi đao của Tiểu Ca sượt qua mặt gã, lúc đó chỉ cảm thấy một trận gió mạnh thổi qua mặt, suýt nữa làm gã sợ mất mật.

Vốn tưởng rằng với sức mạnh lớn như vậy của Tiểu Ca, cộng thêm thanh đao trông như thần khí, cái xác nam kia chắc chắn sẽ tiêu đời.

Nhưng khi ngẩng mắt lên, lại thấy cánh tay của xác nam chỉ bị xước một chút da.

Chương 27

Xác nam phảng phất càng thêm hung hăng, đôi chân gầy guộc đạp chặt vào thành trong của đỉnh đồng, hai tay ôm chặt nửa thân trên của Đại Khuê, cánh tay cứng như sắt kia thậm chí còn lún vào da thịt Đại Khuê mấy phân.

Tô Thành nhìn thấy trong mắt, nhưng trong lòng lại âm thầm kinh ngạc.

Da của xác nam này cũng quá cứng rồi!

"Mau chém cái xác nam đó đi!

Cứ thế này Đại Khuê chưa kịp bị tế đã bị siết chết trước rồi!" Ngô Tà lo lắng hét lớn, rồi tiến lên định gỡ tay xác nam ra, nhưng xác nam lại há miệng định cắn tay cậu.

"!" Muộn Du Bình một tay kéo Ngô Tà ra, sau đó lạnh lùng buông một câu: "Đừng gây thêm phiền phức." Ngô Tà bị mắng đến ngơ ngác, nhìn về phía Chú Ba, Chú Ba chỉ nhíu mày chăm chú theo dõi tình hình, lại nhìn sang A Ninh, A Ninh căn bản không thèm để ý đến ai.

Cuối cùng nhìn về phía Tô Thành, phát hiện Tô Thành đang cười tủm tỉm nhìn mình.

"Có cách nào không…" Ngô Tà lúc này có chút suy sụp, cảm giác mình như một kẻ vô dụng.

"Cứ theo dõi tình hình trước đi, bây giờ bộc lộ cảm xúc không phải là thượng sách." Tô Thành tiến lên vỗ vai Ngô Tà, Ngô Tà được Tô Thành nhắc nhở cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Tô Thành thầm cười trong lòng: thảo nào Chú Ba giai đoạn đầu

phải mang theo Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân giai đoạn đầu cũng quá yếu rồi, mới xảy ra chút chuyện đã bắt đầu tự ti.

"Hít!

Cái xác nam kia sắp cắn người rồi!" Chú Ba trừng mắt, phát hiện xác nam vừa cắn Ngô Tà không thành, bây giờ đang há cái miệng to định cắn vào cổ Đại Khuê, nhắm thẳng vào vị trí động mạch chủ!

"Hít!

Cái xác nam kia sắp cắn người!" Chú Ba giật mình, vội vàng giật một cây gậy đuốc đã cháy hết nhét cho xác nam, xác nam một miệng cắn vào cây gậy, sau đó ngậm cây gậy lắc qua lắc lại.

"Không được!

Phải chém thẳng vào đầu nó!" Chú Ba vừa dứt lời, Muộn Du Bình đã hiểu ý, vung Hắc kim cổ đao chém về phía cổ của xác nam.

Mắt Tô Thành sáng lên, nhìn thanh Hắc kim cổ đao không nhiễm bụi trần, đen bóng loáng, đột nhiên cảm thấy giải quyết cái xác nam này có chút hy vọng.

"Choang…" Trong mộ thất lại một lần nữa vang vọng âm thanh va chạm của Hắc kim cổ đao và da của xác nam, giống như lúc chém vào cánh tay, cổ của xác nam cũng chỉ bị xước một chút da.

"Ôi tiểu gia của tôi ơi, cứ chém một lần xước một chút da thế này, phải chém đến bao giờ!

Tưởng là bào gỗ à!" Vương Bàn Tử mệt lả người, vừa rồi nhìn thấy Muộn Du Bình khí thế hung hăng chém xuống cổ xác nam, tưởng rằng cuối cùng cũng có thể nghỉ một lát, nhưng khi tiếng "Choang" lớn vang lên, gã biết là hỏng rồi.

"Rốt cuộc là thứ gì vậy." A Ninh đứng một bên nhìn, sắc mặt tái

nhợt, trong đầu vẫn còn ám ảnh đôi mắt đen kịt vừa rồi.

“A Ninh?

A Ninh?

A Ninh?” Tô Thành chuẩn bị tiến lên giả vờ giúp một tay, nhưng vừa quay đầu lại thì phát hiện A Ninh đang mơ màng đi về phía đỉnh đồng, trông bộ dạng thậm chí còn định hôn cái xác nam kia một cái, vội vàng kéo cô nhóc lại.

“Hửm?” A Ninh bị gọi ba tiếng mà không tỉnh, bây giờ cảm giác bên tai luôn có người đang gọi mình đến một nơi thần bí.

“Bốp!

Bốp!

Bốp!” Tô Thành giữ chặt A Ninh, bảo Ngô Tà tát cho A Ninh ba cái, A Ninh mới từ từ tỉnh lại.

“Tôi… tôi đang ở đâu?

Chẳng phải tôi đang hẹn hò sao.” A Ninh chống trán tỉnh táo lại, gương mặt Tô Thành và Ngô Tà trước mắt đã rõ ràng hơn.

“Cô ở một bên đi, đừng chạm vào cái gì cả, nhìn thấy sinh vật nào cũng đừng nhìn thẳng vào mắt nó.” Tô Thành dặn dò.

“Nếu sợ thì gọi tôi.” Nói xong Tô Thành đi đến bên cạnh Muộn Du Bình, để lại Ngô Tà chăm sóc A Ninh.

“Ai cần cậu chăm sóc.” Ngô Tà vốn định an ủi A Ninh, lại bị A Ninh liếc cho một cái làm nghẹn họng.

Miệng của xác nam đã nhả cây gậy Chú Ba nhét vào, lại cắn vào cổ Đại Khuê, Muộn Du Bình rạch một đường trên lưỡi thanh Hắc kim cổ đao, lưỡi đao dính đầy máu Kỳ lân bảo huyết của Muộn Du Bình chém về phía cổ xác nam, nhưng vẫn vô ích.

“Sao lại thế này.” Muộn Du Bình nhíu mày.

Tuy nhát đao vừa rồi không chém đứt đầu xác nam, nhưng dù sao cũng có mấy phần lực đạo, đã chặn được động tác cắn Đại Khuê của xác nam.

“Ôi trời ơi, tôi cảm giác Đại Khuê đã bị tôi và Phan Tử kéo dài ra ba phân rồi!” Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, nhưng không quên pha trò.

“Im miệng đi!” Ngô Tà mặt đầy căng thẳng, nghe Vương Bàn Tử lải nhải không nhịn được mà hét lên. [Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính Sức mạnh, mời ký chủ mau chóng nhặt.] Trong tầm nhìn của Tô Thành, những quả cầu ánh sáng của Phan Tử và Vương Bàn Tử vẫn đang rơi xuống, anh không ngại phiền phức, đợi rơi nhiều thêm chút nữa rồi hấp thu một lần. [Keng!

Chúc mừng ký chủ, hấp thu thuộc tính thành công!] Tô Thành vừa hấp thu xong, lại phát hiện trong tầm nhìn của mình dường như có thêm chút gì đó.

Chương 28

Anh tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc đỉnh đồng lớn gần như có thể dùng làm bồn tắm.

Chẳng lẽ… Tô Thành tiến lên mấy bước, ánh mắt liếc vào trong chiếc đỉnh đồng.

"Hít…" Anh hít một hơi khí lạnh.

Trong tầm nhìn của anh, chiếc đỉnh đồng chứa đầy nửa đỉnh quả cầu thuộc tính!

"Nhìn gì vậy?

Không phải có bảo bối gì đấy chứ?" Vương Bàn Tử cả người ôm eo Đại Khuê, thấy Tô Thành tiến lên, tưởng Tô Thành định giúp, không ngờ Tô Thành chỉ thò đầu nhìn vào trong đỉnh, tức thì có chút tức giận.

"Không có gì, tôi xem xem xác nam dùng sức thế nào." Tô Thành thản nhiên đáp.

Thực ra lúc này Tô Thành đang điên cuồng hấp thu thuộc tính mà cái xác nam kia rơi ra trong đỉnh đồng. [Keng!

Chúc mừng ký chủ thuộc tính "Sức mạnh" đạt đến giai đoạn cuối của sơ kỳ trung cấp!] [Keng!

Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính phòng ngự "Da Sắt", thuộc tính này có hiệu lực vĩnh viễn, ký chủ sẽ nhận được thuộc tính da có lực phòng ngự cực cao.] Tô Thành hấp thu xong những quả cầu ánh sáng này, cảm giác cơ bắp của mình quả thực lại phồng lên mấy phần, đồng thời, làn da của anh dường như cũng trở nên săn chắc hơn một chút.

“Da Sắt?” Tô Thành hỏi lại hệ thống trong đầu. [Keng!

Ký chủ có thuộc tính “Da Sắt”, trừ phi ký chủ tự nguyện giải trừ, nếu không “Da Sắt” sẽ có thể phòng ngự đạn, lưỡi dao các loại tấn công, phòng ngự vật lý cực kỳ mạnh mẽ, có thể sánh ngang với áo chống đạn mặc sát người.] Xem xong giải thích, Tô Thành hài lòng gật đầu thoát khỏi ý thức.

Anh vận khí từ đan điền, trong đầu cũng hiện lên các bước kích hoạt “Da Sắt”. [Khi ký chủ sử dụng “Da Sắt”, chỉ cần vận hành “khí” trong đan điền lưu chuyển toàn thân, là có thể kích hoạt “Da Sắt” bên ngoài cơ thể.] Tô Thành không thể chờ đợi được nữa mà lén lút thử, ngay sau đó cảm nhận được da toàn thân đang được cải tạo nhanh chóng, chưa đầy một giây, toàn thân đã được bao phủ bởi “phòng ngự tuyệt đối”, Tô Thành lén sờ da mình, quả nhiên, cảm giác khi sờ rất giống một loại da có chất liệu cứng rắn nào đó.

Lúc này, Muộn Du Bình đang chuẩn bị thử lại một lần nữa, không ngờ cái xác nam kia quay đầu lại nở một nụ cười khiến người ta sởn gai ốc với tất cả mọi người có mặt, hai khóe miệng nứt ra một cách khó tin, gần như đến tận mang tai.

Không đợi mọi người phản ứng, cái xác nam kia há to miệng cắn vào vai Đại Khuê.

“Không ổn rồi!

Cái xác nam lại cắn người!” Ngô Tà giật mình, ném móng lừa đen trong túi về phía xác nam, trúng vào đầu nó.

Nhưng lại không như tưởng tượng, xác nam không hề bốc khói, cũng không gào thét ngã xuống.

“Thứ này không sợ móng lừa đen, không phải Tống tử.” Ánh mắt Chú Ba trở nên sắc lạnh, một tay túm lấy Ngô Tà đẩy sang một bên,

sau đó tung một cú đá bay vào mặt xác nam.

Nhưng xác nam lại nhanh chóng quay đầu, gương mặt dữ tợn mang nụ cười quỷ dị, khi mọi người chưa kịp phản ứng, hàm răng sắc nhọn của xác nam đã ngập vào động mạch của Đại Khuê.

Chú Ba tung một cú đá bay tới, nhưng đã không kịp.

Xác nam nhanh chóng quay đầu, một miệng cắn vào động mạch cổ của Đại Khuê, trong chốc lát mùi máu tanh lan tỏa khắp gian mộ thất.

"Không… không thể nào!" Ngô Tà chết lặng, liều mạng lao lên kiểm tra tình trạng của Đại Khuê, bị Tô Thành kéo lại.

"Đừng đến đó, nếu không lát nữa bị tóm lấy tôi cũng hết cách đấy." Tô Thành nói.

Mặt Ngô Tà trắng bệch, không nói gì, đành phải lùi xuống.

Muộn Du Bình thấy vậy, giơ tay rạch một đường trên lưỡi thanh Hắc kim cổ đao, bôi máu của mình lên lưỡi đao.

"Thử lại lần nữa." Muộn Du Bình tiến lên, vung thanh Hắc kim cổ đao dính máu Kỳ lân bảo huyết chém một nhát vào cổ xác nam.

"Choang…" Lại một tiếng vang giòn tan truyền khắp mộ thất.

"Trời ạ, xác nam này…" Phan Tử thấy vậy cũng cảm thấy có chút khó tin, giống như Bàn Tử, mồ hôi đầm đìa ôm lấy Đại Khuê.

"Mẹ ơi." Bàn Tử nhắm mắt lại, phảng phất không nỡ nhìn tiếp, sức lực ôm Đại Khuê trong tay dường như cũng yếu đi mấy phần.

Muộn Du Bình cũng sững sờ, thu lại Hắc kim cổ đao, sắc mặt dần dần ngưng trọng.

Răng của xác nam đã hoàn toàn ngập vào cổ Đại Khuê, lúc này Đại Khuê đột nhiên có chút phản ứng.

“Khụ khụ… khụ khụ khụ.” Đại Khuê ho khan, thần sắc cũng không còn đờ đẫn như trước.

“A a a!!” Ngay sau đó là một trận la hét thảm thiết, anh ta phát hiện xác nam đang cắn cổ mình, sự đau đớn và sợ hãi tột độ khiến anh ta hét lớn.

“Chú Ba… cứu cháu.” Đại Khuê đưa tay về phía Chú Ba, sự bất lực và đau khổ trong mắt tuôn trào, đã không còn sự bướng bỉnh khi đối đầu với Chú Ba trước đó.

“Muộn rồi, Đại Khuê.” Chú Ba mặt không biểu cảm nói.

Chỗ cổ Đại Khuê bị xác nam cắn đang nhanh chóng biến thành màu xanh tím, và dần dần lan ra toàn thân.

“Mẹ ơi!

Phan Tử!

Chương 29

Buông tay!" Bàn Tử thấy vậy hai tay buông ra, vừa buông ra, màu xanh tím quỷ dị kia đã lan đến eo của Đại Khuê.

Phan Tử chưa hiểu chuyện gì, tay vẫn đang kéo chân Đại Khuê.

"Đại Khuê!" Vốn Phan Tử đang dùng sức, bị Bàn Tử đá cho một cước, lúc này màu xanh tím quỷ dị kia vừa vặn lan đến mắt cá chân anh ta.

"A a a a…" Cả mộ thất vang lên tiếng la hét thảm thiết của Đại Khuê, không dứt.

Tô Thành thầm chửi: Đồ lừa đảo.

Vừa rồi nếu không phải Đại Khuê lỗ mãng, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Nếu Đại Khuê không nóng nảy như vậy, xác nam trộm mộ kia có lẽ đã không kịp ra tay, cũng sẽ bị phát hiện ra manh mối.

Vốn lúc đó mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn, nếu Đại Khuê "ngoan ngoãn" hơn một chút, thậm chí có thể từ trên người gã trộm mộ kia tìm ra được một ít manh mối có giá trị.

Lúc này vẻ mặt của Tô Thành vô cùng phức tạp.

A Ninh và Vương Bàn Tử ở một bên cũng có vẻ mặt tương tự.

"Tiểu Ca, cho mượn Hắc kim cổ đao." Sau một lát trầm ngâm, Tô Thành hỏi mượn Muộn Du Bình thanh Hắc kim cổ đao.

"Không biết máu Cùng Kỳ của tôi cộng với máu Kỳ Lân của Tiểu Ca, sẽ có hiệu quả gì." Anh nheo mắt nhìn máu Kỳ Lân chưa khô trên lưỡi đao, máu tươi đỏ thẫm phối với ánh sáng u tối của Hắc kim cổ

đao, phản chiếu ánh sáng thần bí.

Tô Thành đưa tay rạch một đường trên lưỡi đao, thanh Hắc kim cổ đao quả nhiên là đao tốt, chỉ nhẹ nhàng một đường đã dễ dàng rạch rách lòng bàn tay của Tô Thành.

Máu Cùng Kỳ và máu Kỳ Lân hòa vào nhau trên lưỡi đao, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Muộn Du Bình nhìn thấy cảnh này mắt cũng sáng lên.

Tô Thành giơ tay, vung đao, chém xuống cổ của xác nam.

Trong chốc lát, máu Kỳ Lân và máu Cùng Kỳ trên lưỡi Hắc kim cổ đao không ngừng dung hợp, phát sinh phản ứng.

Phảng phất như hai loại hóa chất cổ xưa hỗn hợp, trên đó không ngừng phát ra ánh sáng yếu ớt như dòng điện.

"Thứ này cũng quá thần kỳ rồi…" Bàn Tử trực tiếp nhìn đến ngây người, Phan Tử cũng xem đến nhập thần.

Tô Thành mang theo Hắc kim cổ đao chém một nhát xuống.

Đầu của xác nam rơi xuống đất một cách trơn tru, đơn giản là còn mượt hơn cả socola Dove.

Cổ của xác nam bị cắt vô cùng ngay ngắn, vết cắt phẳng lì đến đáng sợ.

Vì là xác nam nên cũng không tồn tại việc chảy máu, bây giờ trông giống như cảm giác của giăm bông muối.

Chỉ là xác nam này màu xanh tím, giăm bông màu đỏ.

"Ây, ây!

Thành công rồi!

Tiểu Ca quá thần kỳ!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên phản ứng,

vui mừng đứng dậy từ trên đất.

Mọi người cũng mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, cũng vui mừng.

Muộn Du Bình nhìn Tô Thành đầy ẩn ý, không nói gì.

"Tô Thành cũng là thần nhân." Phan Tử không nhịn được nói, suốt quãng đường chỉ thấy Muộn Du Bình phát huy thần kỹ máu này, chưa thấy người khác như vậy.

Tô Thành cười cười: "May mắn thôi." Cùng lúc đó, trong đầu Tô Thành… [Hệ thống phát hiện lượng lớn quả cầu thuộc tính, có nhặt không?] [Hệ thống phát hiện lượng lớn quả cầu thuộc tính, có nhặt không?].

Trong đầu Tô Thành, từ lúc bắt đầu đã liên tục nhắc nhở, nhưng anh bận suy nghĩ cũng không kịp thu thập.

Vốn vừa mới thu thập một đợt thuộc tính, sau đó những nhân vật này lại lần lượt rơi ra rất nhiều, bây giờ trong mắt Tô Thành những quả cầu thuộc tính này rơi vãi khắp nơi.

Thuộc tính của cái xác nam kia cũng lại rơi ra, anh không để lại dấu vết đi đến bên cạnh đỉnh đồng xem, quả nhiên lại chứa đầy nửa đỉnh quả cầu thuộc tính. [Keng!

Xác nhận nhặt!] [Keng!

Xác nhận nhặt!] Tô Thành nhanh chóng hấp thu những quả cầu thuộc tính mà các nhân vật trong cả gian mộ thất rơi ra, điều bất ngờ nhất là Phan Tử, A Ninh, Chú Ba rơi ra không ít thuộc tính súng ống, bây giờ hiểu biết của anh về súng lại sâu hơn rất nhiều.

Hiện tại trong đầu anh có kỹ năng tháo lắp và lắp ráp mấy khẩu súng thường dùng, cũng như kỹ năng sửa chữa và bảo dưỡng hàng ngày.

Đồng thời anh sờ vào khẩu súng không đạn kia, trong khoảnh khắc chạm vào, có thể cảm nhận được một cảm giác quen thuộc mãnh liệt truyền đến.

Khẩu súng này nên bắn thế nào, độ giật bao nhiêu, tháo lắp kiểm tra ra sao, bên trong có bao nhiêu linh kiện, với lực khống chế hiện tại nên sử dụng như thế nào, v.v., đều rõ như lòng bàn tay.

Tô Thành nhanh chóng hấp thu những quả cầu thuộc tính rơi vãi kia, trong chốc lát lại một luồng khí ấm truyền khắp toàn thân, cảm giác đó khiến toàn thân thoải mái vô cùng. [Keng!

Chương 30

Chúc mừng ký chủ thể năng thăng cấp đến cuối trung kỳ trung cấp!

Nhận được Sức mạnh mạnh hơn!] Tô Thành vặn vặn cổ, cử động cổ tay, quả nhiên cơ thể anh có lực hơn, một trận cảm giác tê dại thoải mái truyền khắp toàn thân. [Keng!

Phát hiện rương báu, mời ký chủ mau chóng nhặt!] Hệ thống truyền đến thông báo, Tô Thành vui mừng, vô thức quay đầu nhìn về phía bên cạnh Muộn Du Bình.

Quả nhiên có một cái rương báu đang xoay tròn trên đất. [Keng!

Xác nhận nhặt, có mở rương báu không?] [Xác nhận mở!] Không chút do dự, Tô Thành trực tiếp mở rương báu.

"…" Tô Thành trong lòng vui mừng khôn xiết, một bộ kỹ năng đao pháp của Muộn Du Bình!

Trong không gian ý thức hư ảo, một quyển da dê cổ xưa lơ lửng bên trong rương báu, tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

Hấp thu và dung hợp ngay lập tức, bộ đao pháp trên quyển da dê cũng tan rã trong ý thức của Tô Thành, biến thành vô số hạt sáng hòa vào tâm trí anh.

"Lợi hại." Tô Thành vui mừng khôn xiết.

Muộn Du Bình đối với anh quả thực là một cây rụng tiền!

Những thứ tốt đẹp nhặt được từ trên người Muộn Du Bình quá nhiều, Tô Thành nhất thời nảy ra một ý nghĩ táo bạo, giá mà có vài chục người như Muộn Du Bình thì tốt biết mấy.

Ngay sau đó, anh lắc đầu, ý tưởng này e là hơi khó thực hiện.

Nhưng nếu Muộn Du Bình cũng có người nhà Trương gia còn sống trên đời, thì sẽ có thêm nhiều thuộc tính ưu việt hơn để hấp thu rồi.

Cũng không biết khi xuyên không đến thế giới Đạo Mộ này, Trương Khởi Linh có còn gia tộc hay không.

Tô Thành vừa hấp thu vừa nhìn Muộn Du Bình.

Hấp thu xong, anh phát hiện bộ đao pháp này không chỉ có thể phòng thân và tấn công, mà khi sử dụng còn có thể tăng cường thể năng!

Cảm nhận thêm một lúc trong ý thức, anh lại có một bất ngờ lớn hơn.

Bộ đao pháp này có thể nâng cấp theo số lần sử dụng!

Sau này có thể vừa dùng vừa từ từ nâng cấp lên đến đẳng cấp cao nhất là Tông sư cấp!

Tô Thành không khỏi thầm mong chờ.

Không biết đao pháp cấp Tông sư có thể một đao chém đứt con Âm Cửu Chúc ở cây thần Tần Lĩnh trong Đạo Mộ Bút Ký hay không.

Tô Thành lại cảm nhận sự kỳ diệu của đao pháp trong ý thức một lúc nữa rồi mới thoát ra.

Lúc này, chú Ba đã kéo Đại Khuê ra khỏi chiếc đỉnh đồng.

Nhưng Đại Khuê không thể phát ra tiếng, miệng chỉ có thể cử động nhẹ, không nói được lời nào.

Vài bọt máu đen sủi ra từ miệng, cơ thể thỉnh thoảng lại co giật.

Chú Ba nhẹ nhàng đặt Đại Khuê xuống đất, quỳ một bên.

“Đại Khuê, không xong rồi.” Về cơ bản là hết cứu.

Chú Ba cúi đầu nhìn cơ thể co giật của Đại Khuê, im lặng không nói, Ngô Tà thấy cảnh này mắt cũng đỏ hoe.

“Chú Khuê!” Ngô Tà lòng đau như cắt, khó khăn nặn ra một câu từ cổ họng, nhưng đã mang theo giọng nức nở.

Bàn Tử ngồi bệt ở góc tường, không nói gì, mắt nhìn sang một bên.

Phan Tử và Đại Khuê thân thiết nhất, bây giờ nhìn Đại Khuê cũng đau đớn khôn nguôi.

Ánh sáng trong mộ thất chập chờn, sắp mất đi một đồng đội, ai nấy đều vô cùng đau buồn.

Tô Thành lại không hề có chút đồng cảm nào với Đại Khuê.

Vừa rồi anh đã nhắc nhở vô số lần, không được động chạm lung tung, phải cẩn thận, nhưng Đại Khuê chỉ mải mê tò mò.

Đụng vào thứ không nên đụng.

Không hại chết cả đám đã là kết quả tốt nhất rồi.

“Ô...

ô...” Bỗng nhiên, Đại Khuê đang co giật trên đất duỗi thẳng tay, cả người cứng đờ run rẩy, miệng phát ra tiếng “ô ô”.

“Mọi người lùi ra xa một chút.” Chú Ba đã khôi phục vẻ mặt bình thường, bình tĩnh chỉ huy.

“Sắp biến dị rồi.” Chú Ba rút súng săn ra, nhắm thẳng vào Đại Khuê.

Chương 31

Ngô Tà lại lao tới, không cho chú Ba nổ súng.

“Chú Ba!

Không thể đợi thêm chút nữa sao!” Tô Thành nhìn hành động của Ngô Tà mà không nhịn được cười lạnh một tiếng: Biệt danh Thiên Chân quả không phải gọi suông.

Nếu Ngô Tam Tỉnh bây giờ không giết Đại Khuê đang biến dị, lát nữa khi Đại Khuê nổi điên thì đến một cái xác toàn thây cũng không giữ được.

Ở đây còn có A Ninh, Muộn Du Bình, Bàn Tử, tất cả đều sẽ nổ súng hoặc vung đao về phía Đại Khuê điên cuồng.

Khi đó Đại Khuê chỉ có nước biến thành một đống thịt nát.

“Phan Tử, kéo Ngô Tà ra.” Ngô Tam Tỉnh gọi Phan Tử, Phan Tử tiến lên cung kính nói: “Tiểu Tam Gia, cậu cứ để Tam Gia lo đi, người lớn hiểu chuyện hơn.

Nếu bây giờ không ngăn Đại Khuê đột biến, lát nữa đến một cái xác toàn thây anh ấy cũng không giữ được đâu.” Phan Tử vừa nói xong, ánh mắt Ngô Tà liền tối sầm lại, đành phải bước sang một bên.

Chú Ba giơ súng lên, bắn liên tiếp sáu phát vào Đại Khuê đang co giật ngày càng dữ dội.

Mặt Đại Khuê bị bắn nát bét mới ngừng lại.

Chú Ba nhíu mày.

Mọi người cảm thấy như vừa thoát một kiếp nạn, cuối cùng cũng yên tĩnh lại, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thành cũng cảm thấy vậy, nhưng vẫn thấy có gì đó không ổn.

Anh đi đến trước đỉnh đồng, nhìn thi thể Đại Khuê, rồi lại nhìn thi thể nam không đầu trong đỉnh.

Thi thể nam đó đã mất đầu, toàn bộ thân hình khô héo gầy gò nằm trong đỉnh.

Tiếp đó Tô Thành quay đầu, nhìn thấy cái đầu bị chặt đứt của thi thể nam đang treo một nụ cười nhạt.

"Hít." Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái Tô Thành đã nổi hết da gà.

Bỗng nhiên, Tô Thành quay đầu hỏi chú Ba: "Chú Ba.

Nếu tôi không đoán sai, đồ dùng để tế tự nhất định phải có máu đúng không?" Chú Ba chấn động, dường như cũng đã nghĩ ra.

"Đúng, phải có máu." Chú Ba nhìn về phía cái đỉnh.

Bàn Tử vốn đang cúi đầu ngồi ủ rũ một bên, nghe Tô Thành và chú Ba nói chuyện úp mở thì vô cùng khó hiểu.

"Hai người đang làm gì vậy?" Bàn Tử vừa ngẩng đầu lên, đã thấy chú Ba và Tô Thành mặt mày kinh hãi nhìn chằm chằm vào cái đỉnh đó.

"Vãi chưởng!

Người dọa người dọa chết người mà!

Tô Thành với cái lão già này đang làm gì thế!

Vẻ mặt còn đáng sợ hơn cả cương thi." Bàn Tử bị dọa giật nảy mình, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Tô Thành chậm rãi quay đầu hỏi chú Ba: "Cái đỉnh đó... cần phải chứa đầy máu mới tế tự được, hay chỉ cần có máu là được?" Thực ra

Tô Thành không phải đang hỏi, mà chỉ đang tìm chú Ba xác nhận.

Dù sao anh đã hấp thu "Đạo mộ tri thức đại toàn", những gì chú Ba biết, anh đều biết.

"Đỉnh đó... không cần phải đầy." Sắc mặt chú Ba cũng ngưng trọng.

Ông biết Tô Thành muốn nói gì.

Vừa rồi Đại Khuê bị thi thể nam cắn một nhát, máu tươi chảy đầm đìa, chắc chắn không ít máu đã chảy vào trong đỉnh đồng.

Tô Thành có chút căng thẳng.

Anh biết chỉ cần có máu, nghi thức tế tự sẽ bắt đầu, một khi tế tự thành công, chủ nhân mộ thất sẽ tỉnh lại.

Lúc đó nắp quan tài cũng không đè nổi vị chính chủ này.

Khi đó, có lẽ tất cả mọi người đều phải chết.

Tô Thành cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân truyền lên, tình hình của chú Ba cũng chẳng khá hơn là bao.

"Cạch," đúng lúc này, chiếc quan tài trước đỉnh đồng đột nhiên phát ra một tiếng giòn tan.

"Vãi chưởng!" Phan Tử bị dọa nhảy dựng, không nhịn được chửi thề một câu.

Bây giờ là thời điểm vô cùng đặc biệt, quan tài lại gây chuyện vào lúc này, trong một mộ thất như thế này thật sự quá kinh dị.

"Cạch cạch cạch." Chiếc quan tài dường như không thể kìm nén được nữa.

Chương 32

“Không... không thể nào!

Mẹ nó chứ, đây là quan tài đá mà!” Thứ gì có thể làm cho cái quan tài nặng ít nhất cũng cả tấn này phát ra tiếng loảng xoảng chứ?!

Bàn Tử ngây người, vừa mới tiễn đi hai người, bây giờ thứ trong quan tài cảm thấy không cân bằng, cũng muốn tiễn thêm một người nữa sao?

Trong chốc lát, không khí trong mộ thất lại một lần nữa đông cứng lại, mọi người đều im lặng, vừa rút vũ khí vừa lùi về sau.

Rầm!

Cánh cửa đá vốn mở ở phía sau họ, đột nhiên đóng sầm lại!

“Vãi chưởng!

Sao lại tà ma thế này?” Vương Bàn Tử vốn đang mò mẫm bên cửa định chạy, nhưng cánh cửa đá lại đột ngột đóng lại, chỉ thiếu chút nữa là anh ta đã bị kẹp thành thịt nát.

Mồ hôi lạnh trên người túa ra như tắm, lúc này chỉ nghe thấy tiếng “lạc lạc lạc... lạc lạc lạc.” từ bên trong quan tài truyền ra âm thanh kỳ dị!

Sắc mặt Muộn Du Bình biến đổi, anh quỳ xuống trước quan tài đá, trong cổ họng cũng phát ra tiếng “lạc lạc lạc”.

Anh ta đang giao tiếp!

“Quỳ xuống!” Chú Ba hét lên một tiếng chói tai, dẫn đầu quỳ xuống, Ngô Tà thấy vậy cũng không còn hờn dỗi nữa, vội vàng quỳ theo, những người khác thấy vậy cũng lần lượt quỳ xuống.

“Thành ca!

Mau quỳ xuống!

Chủ nhân trong quan tài đá không dễ chọc đâu!” Tô Thành còn đang kinh ngạc, Phan Tử thấy vậy vội vàng nhắc nhở.

Điều khiến Tô Thành ngây người, thực ra không phải là quan tài đá.

Mà là những quả cầu thuộc tính đang rơi ra từ trên quan tài đá và người Muộn Du Bình!

Xem ra thật sự có thể hấp thu loại thuộc tính ngôn ngữ này!

Bây giờ chỉ cần ngồi chờ thu lợi ngư ông thôi.

Cả hai đều đang không ngừng rơi ra những quả cầu ánh sáng lớn nhỏ.

“Lạc lạc lạc... lạc lạc lạc.” Muộn Du Bình và “thứ” bên trong quan tài đá đang giao tiếp.

Lúc này, trong ý thức của Tô Thành. [Keng!

Phát hiện thuộc tính Sức mạnh Huyết thi, có nhặt không?] [Keng!

Phát hiện quả cầu thuộc tính kỹ năng Giao tiếp với Tống tử của nhân vật Muộn Du Bình, có nhặt không?] Trong ý thức của Tô Thành nhận được thông báo của hệ thống, anh lập tức xác nhận nhặt.

Trong chốc lát, một lượng lớn quả cầu thuộc tính ùa về phía anh, sức mạnh trong cơ thể lại dần dần tràn đầy.

“Sức mạnh của Huyết thi quả nhiên không tầm thường.” Con Huyết thi đó chỉ đang run rẩy trong quan tài đá mà đã có thể rơi ra nhiều quả cầu thuộc tính như vậy, nếu mà thoát ra ngoài thì...

Tô Thành lắc lắc đầu, lập tức từ bỏ ý nghĩ này.

Lúc này, anh cảm thấy có hai luồng sức mạnh đang kéo mình từ phía dưới, cúi đầu xuống, thấy Vương Bàn Tử đang nháy mắt ra hiệu cho anh quỳ xuống.

A Ninh ở phía bên kia cũng đang nắm lấy tay anh kéo mạnh, bảo anh mau quỳ xuống.

Tô Thành ra vẻ không quan tâm, hiên ngang đứng thẳng.

Lúc Vương Bàn Tử kéo anh, lại có một lượng lớn quả cầu thuộc tính sức mạnh rơi ra, thế là anh thuận thế xác nhận hấp thu. [Keng!

Hấp thu thành công quả cầu thuộc tính "Sức mạnh"!] Lại một tiếng thông báo dễ nghe vang lên.

Tô Thành không quỳ, Huyết thi càng thêm táo bạo, xung quanh quan tài đá và Muộn Du Bình lại xuất hiện một lượng lớn quả cầu thuộc tính.

Điều này hoàn toàn hợp ý Tô Thành, anh tiếp tục hấp thu những quả cầu thuộc tính không ngừng rơi ra.

Muộn Du Bình đang giao tiếp với Tống tử trong quan tài đá, Tô Thành cảm giác Tống tử đó thỉnh thoảng sẽ tức giận đá vào nắp quan tài.

Tiếng "lạc lạc" quỷ dị lơ lửng trên không trung mộ thất, ngoài Muộn Du Bình đang giao tiếp với Huyết thi, những người khác đều toát mồ hôi trán.

Tô Thành lại đang ung dung tự tại, bởi vì trong tầm nhìn của anh, mỗi khi Huyết thi đó cử động quan tài đá, sẽ có một lượng lớn quả cầu thuộc tính "Sức mạnh" từ trong quan tài đá bay ra.

Chương 33

[Keng!

Phát hiện một lượng lớn quả cầu thuộc tính "Sức mạnh", có nhặt không?] [Keng!

Chúc mừng ký chủ, nhặt thành công!

Hấp thu thành công quả cầu thuộc tính Sức mạnh!] Tô Thành sung sướng hấp thu những quả cầu ánh sáng, chẳng mấy chốc, anh cảm nhận rõ ràng cơ bắp toàn thân đang nhanh chóng được cải tạo và phình ra!

Thuộc tính "Sức mạnh" của Huyết thi rõ ràng khác với thuộc tính rơi ra từ người thường, thậm chí còn ưu việt hơn một chút so với của Muộn Du Bình. [Keng!

Chúc mừng ký chủ!

Thuộc tính Sức mạnh đạt trung cấp trung kỳ!

Tổng thể thuộc tính thể năng đạt trung cấp hậu kỳ!] Tiếng thông báo của hệ thống truyền đến từ trong đầu, Tô Thành vui mừng, lén lút nắm chặt nắm đấm, quả nhiên một cảm giác kiểm soát mạnh mẽ truyền đến từ cơ thể anh.

"Không tệ, không tệ." Tô Thành thầm vui mừng.

Tống tử và Muộn Du Bình không ngừng phát ra tiếng "lạc lạc", âm thanh tràn ngập mộ thất, những người khác đều căng thẳng thần kinh, ánh mắt dán chặt vào hướng Muộn Du Bình và Huyết thi.

Tô Thành quay đầu nhìn, thấy Bàn Tử tay đang nắm chặt một cây đuốc, mồ hôi trên trán khô rồi lại ướt, ướt rồi lại khô.

A Ninh ở bên cạnh gần như nín thở quan sát tình hình, tay cầm khẩu súng ngắn, sẵn sàng ứng chiến bất cứ lúc nào.

Tô Thành nghe một lúc mà không hiểu gì, bèn đi vào ý thức của mình để dung hợp quả cầu ánh sáng "Tống tử ngữ" vừa hấp thu.

Khi kỹ năng giao tiếp với Huyết thi dần dần dung hợp, Tô Thành cũng dần dần hiểu được ý nghĩa trong đó.

Huyết thi: "...Lạc lạc lạc (Ta là Lỗ Thương Vương)... lạc lạc lạc lạc lạc (Ta vì thiên tử hiệu mệnh, lập nên không ít công lao)..." Muộn Du Bình: "Lạc lạc lạc lạc. (Ta xông vào là vô ý mạo phạm)... lạc lạc lạc lạc (Xin ngài hãy tạm nguôi giận)... lạc lạc lạc (Nếu ngài có tâm nguyện)... lạc lạc lạc lạc lạc (Ta có thể giúp ngài hoàn thành)." Huyết thi: "Lạc lạc lạc lạc lạc (Năng lực của ngươi yếu như một con chim non)... lạc lạc lạc (Ta hận)... lạc lạc lạc lạc lạc (Không thể kết thúc)... lạc lạc lạc lạc lạc lạc lạc (Ta vốn không nên bị chôn ở đây, đây không phải là mộ thất chính.)" Tô Thành đang nghe say sưa thì Huyết thi đột nhiên dừng lại.

"Bành!!" Bỗng nhiên quan tài đá phát ra một tiếng động lớn.

Trong chốc lát mọi người cũng không quỳ nữa, tất cả đều đứng bật dậy, người giơ súng, người rút chân chó mực, Bàn Tử thì giơ cây đuốc lên.

"Lạc lạc lạc lạc lạc lạc lạc lạc." Một tràng "Tống tử ngữ" vang dội, dồn dập vang vọng khắp mộ thất, đập vào màng nhĩ của những người có mặt khiến họ ù tai.

A Ninh nhanh chóng lên đạn, Bàn Tử tiến lên mấy bước, mắt chú Ba lóe lên tinh quang, Phan Tử khom lưng, trông như một con sói.

Muộn Du Bình vẫn giữ tư thế quỳ, trên trán hiếm khi chảy ra một giọt mồ hôi.

Hồi lâu sau, tràng tiếng "lạc lạc" dồn dập đó chậm lại, Muộn Du Bình giơ tay ra hiệu cho mọi người phía sau tiếp tục quỳ, mọi người lại từ từ quỳ xuống, không dám thở mạnh.

Tô Thành cũng bị dọa giật mình, nhưng vì đã hấp thu "kỹ năng giao tiếp với Tống tử" của Muộn Du Bình, anh biết tràng "Tống tử ngữ" dồn dập vừa rồi không phải là Huyết thi sắp nổi điên chém giết họ, mà là vì Lỗ Thương Vương Huyết thi đã kể đến đoạn uất hận.

Huyết thi vừa nói, mộ thất này là do một người tên Thiết Diện Sinh xây cho hắn, nhưng theo lẽ thường, mộ thất này phải dùng để chôn Thiết Diện Sinh mới đúng.

Lỗ Thương Vương phải nằm trong quan tài ngọc khảm sáo quan, chứ không phải cái quan tài đá điêu hoa "xoàng xĩnh" này.

Thiết Diện Sinh vốn là thuộc hạ của hắn, một nhân vật chuyên bày mưu tính kế, vì Lỗ Thương Vương một mình không thể đạo nhiều mộ như vậy, rất nhiều mộ địa đều do Thiết Diện Sinh giúp đỡ khai phá.

Vốn Lỗ Thương Vương cho rằng Thiết Diện Sinh trung thành tận tụy, không hề nghi ngờ, nhưng sau này khi xây dựng lăng mộ, Thiết Diện Sinh đó đã giở trò, tự mình nằm vào trong ngọc khảm sáo quan.

Trong ngọc khảm sáo quan đó có ngọc dung giúp người ta trường sinh bất tử, mặc vào người có thể khiến người ta cứ một khoảng thời gian lại lột một lớp da, từ đó đạt được mục đích phục sinh, trường sinh bất lão.

Huyết thi: "Lạc lạc lạc lạc lạc. (Các ngươi phải giúp ta giết hắn.)... lạc lạc lạc lạc (Giết tên Thiết Diện Sinh đó)... lạc lạc lạc lạc (Ta sẽ thả các ngươi đi)" Im lặng một lúc, Huyết thi lại gào lên.

"Lạc lạc lạc lạc (Nếu không hoàn thành nhiệm vụ này)... lạc lạc

lạc lạc lạc lạc lạc lạc (Tất cả các ngươi đều phải chết thảm trong mộ thất này, cùng ta không được siêu sinh!)" Tô Thành toàn thân lạnh toát, cảm thấy con Lỗ Thương Vương Huyết thi này có năng lực khiến toàn quân bị diệt ở đây.

Chương 34

Dù sao thì đám thi miết lúc nãy đã đủ khó đối phó rồi, ai biết trong mộ thất này còn có thứ gì kỳ quái nữa.

Nhưng mà... nghĩ đến đây, Tô Thành thầm cười.

Đối với hệ thống mà nói, Tô Thành nhất định là một sự tồn tại càng gặp mạnh càng mạnh.

Cho nên nếu muốn một mình thoát khỏi mộ thất này, có lẽ cũng không có vấn đề gì lớn.

Muộn Du Bình: "Lạc lạc lạc (Xin tuân mệnh)... lạc lạc lạc lạc lạc (Nhiệm vụ của ngài nhất định sẽ hoàn thành, đã làm phiền rồi.)" Muộn Du Bình vừa nói xong câu "Tống tử ngữ" đó, Tống tử từ từ yên tĩnh lại, tiếng "lạc lạc" cũng dần nhỏ đi.

Cuối cùng, Tô Thành loáng thoáng nghe thấy Lỗ Thương Vương Huyết thi đang dùng "Tống tử ngữ" nói: ...Thiết Diện Sinh... báo ứng của ngươi đến rồi... ngươi không chết được, ta cũng vậy.

Tô Thành nhìn quan tài đá, bất lực lắc đầu.

Vì đã hấp thu "Đạo mộ tri thức đại toàn" của chú Ba, anh biết Huyết thi này cũng chỉ là một vật chứa ý thức còn sót lại, oán niệm và ký ức sâu sắc nhất của Huyết thi chỉ biết đến khoảnh khắc bị hại, nói một cách nghiêm túc, Lỗ Thương Vương đã chết rồi.

Huyết thi này chỉ là hóa thân oán niệm không thể thoát ra của Lỗ Thương Vương.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại... sau khi học được Tống tử ngữ, nghe Huyết thi gào thét, mới thấy cái xác này nói nhiều thật.

Dường như Huyết thi này còn mang theo thuộc tính cà khịa, cũng

không biết là do ai nữa.

Nhưng Tô Thành đột nhiên nghĩ, Thiết Diện Sinh là người nắm giữ bí mật của Trương gia.

Muộn Du Bình không phải là người muốn biết rõ thân thế của mình nhất sao?

Biết người trong ngọc dung là Thiết Diện Sinh phải giết, mà cũng không hỏi một câu nào?

Nhưng Tô Thành nghĩ một lúc rồi cũng không nghĩ nữa.

Có lẽ bây giờ Trương Khởi Linh chưa nắm giữ nhiều thông tin như vậy.

Sau khi Huyết thi bình tĩnh lại, trong mộ thất hoàn toàn tĩnh lặng.

Mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, Muộn Du Bình quỳ trước quan tài đá cúi đầu.

Hồi lâu, Muộn Du Bình đứng dậy.

"Xuất phát, đến nội mộ." Muộn Du Bình không quay đầu lại, tự mình đi đến trước một bức tường, dùng sức đá vào một viên gạch, bức tường đó cũng từ từ mở ra giống như bức tường lúc trước họ đi vào.

Mọi người ngẩn ra, hiểu rằng nguy cơ đã được giải trừ, vội vàng đi theo bước chân của Muộn Du Bình.

Tô Thành đi sát theo Muộn Du Bình, trong lòng không khỏi tò mò, trong nội mộ đó có sinh vật như Cửu đầu xà bách, không biết Cửu đầu xà bách và ngọc dung có thể giúp người ta trường sinh bất tử sẽ mang đến cho mình bất ngờ gì.

Nghĩ đến đây, Tô Thành thầm cười, bước chân cũng nhanh hơn một chút, đi sát theo Muộn Du Bình.

Đi được một lúc, phía trước dần dần xuất hiện một chút ánh sáng, mọi người trong lòng vui mừng: có lẽ sắp đến nội mộ rồi.

Tô Thành thầm nghĩ: trong mộ thất sao lại có ánh sáng, lẽ nào Lỗ Thương Vương này cũng biết làm đèn Vĩnh Minh?

Tô Thành đang suy nghĩ, Muộn Du Bình phía trước dừng lại.

Muộn Du Bình giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại, yên tĩnh đứng đó, dường như đang lắng nghe âm thanh gì đó.

Tô Thành trong lòng kinh ngạc, cũng nghiêng tai lắng nghe.

"Xột xột xoạt xoạt." Một trận tạp âm vô cùng quen thuộc và nhỏ bé truyền vào tai Tô Thành, anh vui mừng: không phải là bầy thi miết sao?

Huyết mạch của mình vừa nâng cấp, vừa hay có thể dùng lũ thi miết này để thử nghiệm.

Tô Thành nhớ lại cảnh Muộn Du Bình vừa cắt tay, lũ thi miết không dám lại gần.

Cột thuộc tính Tốc độ của mình vẫn chưa đạt cấp tối đa.

Tốc độ di chuyển của lũ thi miết này vô cùng nhanh nhẹn, hấp thu thêm một đợt thuộc tính Tốc độ nữa, thuộc tính Tốc độ của mình có hy vọng lên cấp cao nhất.

Dần dần, những âm thanh đó ngày càng lớn, A Ninh và Vương Bàn Tử mấy người cũng có thể nghe thấy.

"Mẹ nó, âm thanh gì vậy... không phải là tiếng của thi miết sao!" Vương Bàn Tử kinh hãi, cả người không được tự nhiên.

"Hay là...

Chương 35

hay là chúng ta quay lại trốn trước đi, nếu không lát nữa đến một cái xác toàn thây cũng không giữ được, chúng ta mà không chạy nữa là thành một bãi phân của thi miết đấy!" Nói rồi, Vương Bàn Tử bắt đầu lùi bước.

Sắc mặt Phan Tử cũng tái nhợt, anh bị thi miết cắn không nhẹ, biết rõ sự lợi hại của chúng, nếu không có vũ khí, một người hoàn chỉnh chỉ cần bốn năm con thi miết là có thể gặm sạch.

Đương nhiên là ngoại trừ người có thân hình như Bàn Tử, có lẽ cần đến bảy tám con.

Ngô Tà đứng ngơ ngác tại chỗ, vẻ mặt có chút mờ mịt.

A Ninh đứng bên cạnh Tô Thành, trong ánh sáng mờ ảo của mộ thất không nhìn rõ biểu cảm của cô.

"Bàn Tử nói đúng, chúng ta nên tránh đi một lúc.

Không biết đợt thi miết này kéo dài bao lâu." Chú Ba vẻ mặt ngưng trọng, mắt nhìn về phía trước mộ đạo.

Tô Thành cúi đầu trầm ngâm một lúc, rồi nói: "Tiểu Ca, dẫn tôi tiếp tục chạy vào cửa nội mộ.

Tôi có cách chặn lũ thi miết này." Muộn Du Bình liếc nhìn Tô Thành, trong ánh mắt có thêm vài phần suy tư.

"Đi." Muộn Du Bình quay đầu nói một chữ, rồi lại chạy đi.

Phan Tử và Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này sắc mặt tái mét.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn về hướng mộ của Huyết thi, rồi lại nhìn bóng dáng Tiểu Ca chạy về phía trước, cắn chặt răng, cũng đi

theo Muộn Du Bình Tiểu Ca.

Phan Tử, chú Ba, Ngô Tà đều chạy theo Muộn Du Bình, sau đó Tô Thành cũng nhanh chóng theo sau.

Tiếng của bầy thi miết ngày càng lớn, tường mộ thất truyền đến cảm giác rung động nhẹ.

"Hù... hù... mẹ ơi, lần này lũ thi miết chắc phải béo như xe con mất!" Vương Bàn Tử vừa chạy vừa nói, mặt đất mộ đạo cũng bắt đầu rung động nhẹ.

Tô Thành không nói gì, nhưng trong lòng lại mừng như điên: hấp thu "Đạo mộ tri thức đại toàn" của chú Ba, anh biết lũ thi miết này không thể nào lớn đến mức đó được, chỉ có thể là có một lượng lớn thi miết đang kéo đến.

Điều đó có nghĩa là thuộc tính Tốc độ của anh có thể sẽ được lấp đầy trong một hơi, nâng cấp lên cấp cao nhất!

"Dừng lại!" Muộn Du Bình dừng bước, trước mặt là một cánh cửa đá.

Nhưng cánh cửa đá này so với mộ thất mà Lỗ Thương Vương vừa nằm, quy mô nhỏ hơn, trông cũng không có vẻ bá khí như vậy.

Giống như một cánh cửa đá không bắt mắt.

"Có ba cánh cửa!" Ngô Tà kinh ngạc kêu lên, đi lại xung quanh xem xét, mộ đạo họ đang đứng có hình chữ T, cánh cửa đối diện nằm trên bức tường giao nhau của chữ T.

Hai cánh cửa còn lại, một cánh ở lối đi bên trái đối diện với cánh cửa chính, một cánh ở bên phải.

Còn một cánh, ở dưới chân.

"Mẹ nó chứ!

Cái trò gì đây...

Lỗ Thương Vương thiết kế cái này là muốn chơi chết con cháu chúng ta à!

Tổ sư gia đúng là không giống ai." Vương Bàn Tử nhếch mép cười bất lực, rồi cúi xuống nghiên cứu cánh cửa.

Muộn Du Bình không nói gì, yên lặng cúi đầu, dường như đang suy nghĩ.

"Sẽ là cánh nào đây." Ngô Tà sờ cằm, đi qua lại giữa bốn cánh cửa.

"Chậc." Bàn Tử cũng gặp khó, bò trên cánh cửa đá dưới đất, cẩn thận nhìn những hoa văn, đường nét trong đó vô cùng phức tạp.

Phan Tử mặt mày rầu rĩ nhìn Bàn Tử, cũng không biết Bàn Tử có nhìn ra được gì không.

"Lẽ ra theo phong thủy... một nơi mở bốn cánh cửa là phạm đại kỵ.

Lẽ nào chủ nhân mộ thất muốn nhốt chúng ta lại?" Ngô Tà lại nói, Huyết thi trong mộ thất vừa rồi cũng muốn nhốt họ, lẽ nào trong nội mộ cũng có trận pháp gì đó?

Rầm rầm rầm!

Bỗng nhiên xung quanh mộ đạo truyền đến tiếng động lớn, xung quanh thậm chí còn có chút bụi bặm rơi xuống, một vài con côn trùng nhỏ bò lung tung.

"Chết rồi, không phải là lũ thi miết tìm đến nơi rồi chứ!" Vương Bàn Tử sắc mặt tái mét, rút ra con dao duy nhất từ sau lưng.

Những người khác cũng lần lượt đề phòng.

Chỉ có Ngô Tà đứng trước một cánh cửa đá, đang suy nghĩ.

Nhìn Ngô Tà từ một bên, ánh mắt chú Ba sáng lên.

Chương 36

Tô Thành liếc thấy ánh mắt của chú Ba, không nhịn được thầm mắng: Lão cáo già sớm đã biết là cánh cửa đó, bây giờ đang cho Ngô Tà luyện tập đây mà!

Nhìn bóng dáng Ngô Tà do dự suy nghĩ trước mấy cánh cửa, Tô Thành biết, muốn mở cánh cửa này phải tốn chút công sức và thời gian.

Đáng tiếc là cấp độ Thiên môn cơ quan thuật của anh còn thấp, nếu không đã lên thử rồi.

Tiếng rầm rầm trong mộ đạo ngày càng lớn, dường như ở ba hướng của mộ đạo đều có thứ gì đó đang bò về phía này, mọi người nhất thời cũng không biết nên chạy đi đâu.

E rằng chạy đi đâu cũng là báo cáo với Diêm Vương.

"Tiểu Tam Gia!

Cậu cứ bình tĩnh mà xem, phía sau tôi đỡ cho!" Phan Tử đứng sau lưng Ngô Tà, súng trong tay đã giơ lên sẵn sàng.

Ánh mắt Phan Tử kiên định, đạn chỉ còn vài viên.

Ngô Tà cảm kích gật đầu, rồi chìm đắm vào nghiên cứu những hoa văn đá đó.

Rầm rầm rầm!

Lúc này bốn phương tám hướng của mộ đạo đều truyền đến âm thanh khiến người ta tê dại xương cốt, tiếng kêu "chít chít" của bầy côn trùng dày đặc xâm nhập vào tai mọi người!

"Mẹ nó chứ!" Vương Bàn Tử không biết từ đâu thốt ra một câu

nói giọng Thiên Tân, rồi nhìn thấy, ba hướng của mộ đạo đều xuất hiện những đàn thi miết dày đặc!

Trán Ngô Tà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúc này tinh thần của cậu tập trung cao độ, ngón tay thuận theo đường vân trên cửa từ trên xuống dưới, những hoa văn phức tạp tinh tế đó, lúc này trong đầu cậu đang tạo thành một thông tin.

Cơ quan ở trên một cánh cửa khác!

Ngô Tà vung chân, lao thẳng đến cánh cửa trên mặt đất, tìm thấy một hoa văn.

Hoa văn đó nằm ở chính giữa hơi lệch về bên trái của cửa, là một hoa văn hình chim rất trừu tượng, xung quanh có những đường vân kỳ lạ, nếu không phải người trong nghề thì căn bản không nhìn ra được đó là một con chim.

Ngô Tà sờ vào con chim đó, bỗng nhiên tìm thấy một chỗ nhô lên cứng rắn, nhìn kỹ, đó là mắt của con chim trừu tượng đó.

Anh đứng dậy, dẫm mạnh vào mắt chim, lập tức cánh cửa anh đang đứng trên đó rung lên một tiếng rầm.

Nhưng lúc này lũ thi miết đã bao vây xung quanh mọi người.

"Mẹ nó!" Vương Bàn Tử hai mắt trợn trừng, giơ con dao trong tay lên chém mạnh ba con thi miết bay tới, mặt dính đầy dịch của thi miết.

Phan Tử cũng lên đạn, bảo vệ xung quanh Ngô Tà.

"Đi trước đi!

Tôi bọc hậu!" Tô Thành xông thẳng về phía lũ thi miết, những con thi miết đó chưa kịp tiếp cận đã điên cuồng lùi về sau.

"Vãi, thần quá." Vốn Vương Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng lấy thân mình cho thi miết ăn, không ngờ Tô Thành vừa đứng ra che chắn,

lũ thi miết đó đều như phát điên lùi về sau.

"Có ba cơ quan!" Ngô Tà cắn răng không nhìn lũ thi miết, nhanh chóng chạy đến mấy cánh cửa khác, tìm thấy hoa văn hình chim tương tự, ấn mạnh vào mắt chúng.

Rầm!

Lại một tiếng động lớn, cánh cửa đá trước mặt ầm ầm mở ra!

"Đi trước đi!

Tôi bọc hậu!" Tô Thành một mình trấn giữ, một lượng lớn thi miết bị chặn lại cách Tô Thành vài mét, không một con nào dám đến gần. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Ngô Tà" đánh rơi thuộc tính "Thiên môn cơ quan thuật", mời ký chủ mau chóng nhặt!] Tô Thành vui mừng, cảm giác sau khi hấp thu "Thiên môn cơ quan thuật" rơi ra từ Ngô Tà, trong đầu lại có thêm không ít thông tin. [Chúc mừng ký chủ thành công hấp thu điểm kỹ năng thuộc tính "Thiên môn cơ quan thuật", "Thiên môn cơ quan thuật" lại được nâng cấp rồi!] Tô Thành hấp thu xong cơ quan thuật, lướt qua một lượt trong ý thức, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Xem ra cậu chàng Thiên Chân vô tà này cũng không hoàn toàn là một tay mơ!

Cũng có chút tài cán, có chút thực lực.

Tô Thành sung sướng thoát khỏi ý thức, thấy mọi người đang nhìn mình với vẻ mặt phức tạp.

Mọi người thấy hành động của Tô Thành, trước tiên đều kinh ngạc, sau đó tràn đầy cảm kích.

Dù sao thì số lượng thi miết này không phải là một hai con.

“Tô Thành tiểu ca, xin lỗi...” Bàn Tử vẻ mặt áy náy, đồng thời cũng thầm kinh ngạc về năng lực kỳ dị của Tô Thành, lúc này cảm thấy để Tô Thành một mình chặn lại không ổn lắm.

“Mau đi đi!

Tôi tự có cách.” Tô Thành đang đứng trước bầy thi miết đợi mọi người vào trong, để còn hấp thu thuộc tính Tốc độ, không chút do dự nói.

Mọi người nghe anh nói vậy, nhìn lại bóng dáng của Tô Thành cảm thấy vô cùng cao lớn.

“Vậy cậu bảo trọng!” Bàn Tử nói một câu, quay đầu chui vào cửa đá, mấy người khác cũng lần lượt chạy vào cửa đá.

Chương 37

Trước khi đi Muộn Du Bình liếc nhìn Tô Thành một cách đầy ẩn ý, dường như đang nói: "Tôi tin cậu." Khó khăn lắm mới đợi mọi người đều vào trong, Tô Thành tiến lên một bước, lũ thi miết đều bị dọa lùi về sau, chỉ có vài con ở xung quanh thăm dò, nhưng đều không dám đến gần.

Tô Thành lại chạy về phía trước mấy bước, lũ thi miết lại bị Tô Thành đuổi theo.

Lúc này, Tô Thành cảm thấy phía sau có người theo.

"Ai?" Tô Thành quay người, đối diện với một bóng dáng yểu điệu.

"Là tôi." Gương mặt lạnh lùng của A Ninh xuất hiện trước mắt Tô Thành, mang theo một mùi hương con gái rất nhẹ.

Tô Thành nhíu mày: "Cô theo tôi làm gì." Anh nhìn A Ninh từ trên xuống dưới, A Ninh vốn có thân hình cực chuẩn, bây giờ mặc một bộ đồ bó sát, nhìn gần càng thêm quyến rũ.

"Hừ." A Ninh bị chất vấn thì hừ lạnh một tiếng, đôi môi đỏ mọng, làn da trắng như tuyết lúc này dưới ánh sáng mờ ảo của mộ thất càng thêm phong tình.

"Tôi không nợ ân tình của ai đó." Nói rồi, A Ninh quay đầu đi, không cho người khác nhìn thấy biểu cảm của mình.

Sau đó đổi sang khẩu súng ngắn tinh xảo, ánh mắt nhắm thẳng vào bầy thi miết phía trước.

Tô Thành cười, không nhìn A Ninh nữa: "Không phải là cô thích tôi rồi đấy chứ." Tai A Ninh xuất hiện vệt hồng đáng ngờ.

Cô quay người định phản bác, đã bị Tô Thành đẩy vào cửa đá,

cánh cửa đá từ từ đóng lại, A Ninh định chui ra, lại bị Tô Thành dọa lùi lại.

Rầm!

Một tiếng động lớn, cánh cửa đá hoàn toàn đóng lại.

"Con gái con đứa, cứ đi theo đại đội đi." Tô Thành nhìn cánh cửa đá, rồi quay người.

"Được rồi, để ta xem, lũ sâu bọ hôi thối các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh." Tô Thành bẻ các khớp ngón tay, tiến lên một bước, lũ thi miết lại lùi về sau một chút.

"Chít... chít chít." Bầy thi miết đồng loạt phát ra tiếng kêu kỳ quái, dường như vô cùng sợ hãi Tô Thành. [Keng!

Phát hiện "thi miết" đánh rơi thuộc tính Tốc độ, có nhặt không?] Trong đầu Tô Thành vang lên tiếng thông báo, trước mắt anh, những con thi miết đang nhanh chóng rơi ra những quả cầu ánh sáng.

Chỉ cần Tô Thành áp sát, những con thi miết đó sẽ kinh hãi lùi lại một chút, đồng thời rơi ra một số quả cầu thuộc tính Tốc độ.

"Xác nhận hấp thu." [Keng!

Hấp thu thuộc tính Tốc độ thành công!

Chúc mừng ký chủ Tốc độ lại được nâng cấp rồi!] Tô Thành mở giao diện thuộc tính ra xem, thuộc tính Tốc độ tuy giá trị đã tăng lên, nhưng rõ ràng muốn lên cấp cao, cần nhiều quả cầu thuộc tính hơn nữa. [Kỹ năng: Cùng kỳ huyết mạch tam đoạn] [Kỹ năng: Thiên môn cơ quan thuật nhị đoạn] [Phòng ngự: Tuyệt đối phòng ngự tứ đoạn] [Sức mạnh: 579 (trung cấp trung kỳ)] [Tốc độ: 1089 (cao cấp sơ kỳ)] [Mẫn tiệp: 891 (trung cấp cao kỳ)] [Bảo điển: 《Đạo mộ tri thức đại toàn》].

“Chậc!

Xem ra cần chút thời gian.” Tô Thành cười, lại tiến lên một bước, lũ thi miết quả nhiên bị dọa lùi về sau, đồng thời cũng rơi ra một số quả cầu thuộc tính Tốc độ. [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ!

Có nhặt không?] [Keng!

Xác nhận nhặt, chúc mừng ký chủ.] Tô Thành không còn để ý đến tiếng thông báo của hệ thống nữa, ý thức của anh quay về hiện thực, lũ thi miết vẫn luôn thăm dò bên cạnh Tô Thành, nhưng không một con nào dám đến gần.

“Vậy thì chạy thôi!” Tô Thành nhếch miệng cười, rồi vung chân dài lao vào bầy thi miết!

Trong đường hầm có vô số thi miết, Tô Thành lập tức lao thẳng về phía trước, như một viên đạn pháo xông vào biển thi miết.

Cả bầy thi miết kinh hãi lùi lại, một số con ở phía sau không biết chuyện gì xảy ra bị đẩy ra ngoài, vừa cảm nhận được sự tiếp cận của Tô Thành cũng kinh hãi bỏ chạy. [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ!

Có nhặt không?] [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ!

Có nhặt không?] [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ!

Có nhặt không?] Tiếng thông báo của hệ thống vang lên dồn dập, bầy thi miết bị Tô Thành truy đuổi điên cuồng lùi lại.

Trong mắt anh, đây chính là một đại dương toàn những quả cầu

thuộc tính “Tốc độ”.

“Xác nhận nhặt.” Tô Thành vừa truy đuổi bầy thi miết vừa ra lệnh.

Chương 38

Trong mắt anh lúc này, những quả cầu thuộc tính Tốc độ phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt đang cuồn cuộn ùa tới như sóng triều, sau đó được hấp thụ vào cơ thể.

Cùng với việc hấp thụ thuộc tính Tốc độ, tốc độ của Tô Thành ngày càng nhanh hơn.

Giờ thì mẹ không còn phải lo Tô Thành chạy không lại người khác khi đi nhà ăn nữa rồi!

Tô Thành chạy một cách hứng khởi, dù sao thì thể lực của anh bây giờ đã tốt hơn nhiều, chạy như thế này chỉ là chuyện nhỏ.

Bầy thi miết bị Tô Thành dọa đến mức như mất cả lý trí, hoàn toàn không biết chạy đi đâu, chỉ biết bò loạn trên vách đường hầm để tìm lối thoát.

Tô Thành đuổi theo không biết mệt, thể lực và tốc độ của anh ngày càng tốt hơn, còn bầy thi miết bị truy đuổi đến tan tác.

Có những con thi miết nhỏ hơn thậm chí chạy không nổi nữa, trực tiếp nằm bẹp chờ chết.

Tô Thành đến gần, chúng chỉ biết kinh hãi đạp loạn chân và kêu chít chít. [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ, có hấp thụ không?] [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ, có hấp thụ không?] Tiếng thông báo trong đầu Tô Thành không ngừng vang lên, anh lại mở giao diện thuộc tính ra xem: 【Kỹ năng: Cùng Kỳ huyết mạch tam đoạn】 【Kỹ năng: Thiên môn cơ quan thuật nhị đoạn】 【Phòng ngự: Tuyệt đối phòng ngự tứ đoạn】 【Sức mạnh: 579 (Trung cấp trung kỳ)】 【Tốc độ:

7809 (Cao cấp trung kỳ)】【Mẫn tiệp: 891 (Trung cấp cao kỳ)】【Bảo điển: 《Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn》】Thuộc tính Tốc độ đã đạt đến cao cấp trung kỳ, xem ra chỉ cần cố thêm chút nữa là có thể lên cấp tối đa.

Tô Thành dừng lại tại chỗ khởi động, những con thi miết kia vẫn đang hoảng loạn chạy trốn về phía trước.

"Chạy đâu cho thoát?" Tô Thành bẻ cổ, sải đôi chân dài lao về phía bầy thi miết.

Bây giờ Tô Thành dốc toàn lực truy đuổi, bầy thi miết cũng điên cuồng bỏ chạy, nhưng hiện tại thậm chí đã bị Tô Thành bắt kịp.

Ngay sau đó, bầy thi miết kêu lạo xạo rồi rơi ra một đống thuộc tính Tốc độ, những quả cầu ánh sáng này đều phát ra ánh sáng trắng chói mắt!

Là tốc độ đỉnh cấp của thi miết! [Keng!

Phát hiện thuộc tính Tốc độ có độ tinh khiết cao, có nhặt không?] "Xác nhận!" Tô Thành vội vàng xác nhận, những quả cầu thuộc tính Tốc độ phát ra ánh sáng trắng cực mạnh lập tức ùa tới.

Dần dần, anh đã vượt qua tốc độ của bầy thi miết!

Thậm chí phản xạ của anh cũng nhanh hơn rất nhiều. [Keng!

Chúc mừng ký chủ, thuộc tính "Tốc độ" đã đạt cấp cao nhất!] Hệ thống vang lên một tiếng thông báo dễ chịu, Tô Thành liếc nhìn lần cuối bầy thi miết đang thoi thóp, rồi quay người rời đi.

Phía sau anh cũng có một vài con thi miết, nhưng chúng đã chạy không nổi nữa, tất cả đều đang co giật tại chỗ.

Cảm nhận được Tô Thành đến gần, chúng mới kinh hãi lật người, nhưng đã hoàn toàn không thể chạy thoát.

Tô Thành đi dọc theo đường hầm, trong đường hầm tĩnh lặng chỉ vang vọng tiếng bước chân của anh.

Thỉnh thoảng, vài con thi miết lại kêu lên "chít chít".

Khi Tô Thành đến gần, những tiếng kêu này cũng yếu dần đi.

Lộp cộp.

Lộp cộp.

Dần dần, đường hầm chỉ còn lại tiếng bước chân của Tô Thành.

Lộp cộp.

Lộp cộp.

Tiếng bước chân của Tô Thành vang vọng trong đường hầm trống trải, âm thanh va đập vào vách tường, tạo ra từng lớp âm hưởng xa xăm.

Lộp cộp.

Lộp cộp.

Tô Thành lắng nghe tiếng bước chân của chính mình.

"Luôn cảm thấy có gì đó không ổn." Tô Thành vừa đi vừa nghĩ, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ.

Nhưng lại không nói được là kỳ lạ ở đâu.

"Chẳng lẽ mình đi nhầm đường hầm rồi?

Không thể nào.

Vừa nãy mình đi thẳng theo đường này mà." Tô Thành bình tĩnh phân tích, vừa đi vừa quan sát đường hầm.

Ở cuối đường hầm, có một luồng ánh sáng xanh lam lạnh lẽo lờ mờ chiếu ra.

Chương 39

Vài con thi miết không rõ sống chết đang co giật, trên vách hầm là những bức bích họa ghi lại các sự kiện, đã sớm loang lổ phai màu.

Một vài rễ cây uốn lượn trên vách tường.

“Cũng không có gì không ổn cả.” Tô Thành nghĩ.

Nhưng cảm giác khó chịu kỳ lạ trong lòng vẫn không tan đi.

“Khoan đã.

Trên tường, lúc nãy có rễ cây không nhỉ?” Tô Thành đột ngột quay đầu lại, ở đoạn đường vừa đi qua, có thứ gì đó loé lên trên vách tường.

Đống rễ cây vừa nãy đâu rồi?

Biến mất rồi!

“?” Tô Thành sững sờ.

Quay đầu lại, anh cảm thấy có thứ gì đó lại loé lên ở không xa.

À, một con thi miết.

Nhưng con thi miết đó không phải vừa nãy còn không nhúc nhích được sao?

Sao tốc độ lại nhanh như vậy?

Anh tăng tốc bước vào trong mộ, trong bóng tối có những tiếng sột soạt rất nhỏ.

Âm thanh nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, nhưng đủ để người ta nghe rõ trong đường hầm trống trải.

Tô Thành căng thẳng thần kinh, không hề lơ là cảnh giác.

Ở một nơi như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Anh tăng tốc chạy đi, đột nhiên, ánh sáng sau lưng tối sầm lại.

“Xoẹt xoẹt.” Một âm thanh khiến da đầu tê dại vang lên sau lưng Tô Thành.

“Thứ gì vậy?!” Da đầu Tô Thành như nổ tung, anh không thèm quay đầu lại mà liều mạng chạy, không ngờ âm thanh “xoẹt xoẹt” kia lại nhanh chóng đuổi theo!

“Chết tiệt, không thể nào.

Cái thứ quái quỷ này tà môn đến vậy, ngay cả Cùng Kỳ huyết mạch của mình cũng không sợ!” Tô Thành cắm đầu cắm cổ chạy như điên, thuộc tính Tốc độ cao cấp vừa nâng cấp đã phát huy tác dụng.

Cơ bắp toàn thân như được rót đầy một loại năng lượng nào đó, hai chân vung lên đạt đến tốc độ cực hạn.

Chuyển động của Tô Thành tạo ra một luồng gió mạnh, lớp bụi mỏng trong đường hầm bị anh làm tung lên.

Rất nhanh, Tô Thành đã thoát khỏi sự truy đuổi của sinh vật bí ẩn phía sau.

Tại cửa vào mộ chính, anh nhanh chóng rút dao găm ra chuẩn bị nghênh chiến.

“Xì xì.” Âm thanh vang lên từ trong đường hầm tối đen.

“May mà thuộc tính Tốc độ đã đạt cấp cao nhất, nếu không chết thế nào cũng không biết.” Tô Thành thầm mừng rỡ, đoạn đường vừa rồi anh chạy chưa đến một giây, tốc độ có thể sánh ngang với dịch chuyển tức thời.

Ầm!

Một tiếng động lớn vang lên từ sâu trong đường hầm, theo sau đó

là vài sợi dây leo to khỏe, hung hãn tấn công về phía Tô Thành.

Một trong số đó đã đánh trúng cánh tay anh!

"Chết tiệt!" Tô Thành không thể cử động, anh nhanh chóng vung dao găm chém vào sợi dây leo.

Sợi dây leo như bị đau liền thả Tô Thành ra, lớp vỏ bị chém rách phun ra dịch màu đỏ, mấy sợi dây leo khác cũng co rút lại, không thò ra nữa.

Cánh tay của Tô Thành lún sâu vào cửa đá bị đập vỡ, nhưng lại không hề có cảm giác đau đớn. [Keng!

Tuyệt đối phòng ngự có hiệu lực, tổn thương của ký chủ: 0] Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Tô Thành cúi đầu nhìn cánh tay, quả nhiên không hề hấn gì.

"Phòng ngự hấp thụ từ tên đạo mộ nam thi kia cũng không tệ!" Tô Thành hài lòng vung vẩy cánh tay, màu xanh đen trên cánh tay đó dần biến mất, trở lại màu da bình thường.

Chỉ là sau khi ra ngoài phải thay bộ quần áo khác rồi.

Nhìn vào ống tay áo bị rách, Tô Thành bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng mà, thứ quái quỷ kia rốt cuộc là gì? [Keng!

"Cửu đầu xà bách" rơi ra thuộc tính: Trường sinh!

Chương 40

Mời ký chủ mau chóng nhặt.] Tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Tô Thành, anh cúi đầu nhìn, quả nhiên xung quanh sợi dây leo vừa bị chém có vài quả cầu thuộc tính màu đỏ.

"Xác nhận hấp thụ." [Keng!

Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính: Trường sinh.

Tuổi thọ tăng thêm: Một năm.

Thuộc tính Trường sinh đạt: Sơ cấp.] Tô Thành sững sờ, sau đó vui mừng.

"Thứ này là Cửu đầu xà bách?

Có thể rơi ra thuộc tính Trường sinh." Tô Thành có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ kỹ lại, Cửu đầu xà bách đã tồn tại từ thời Lỗ Thương Vương, có thể sống đến bây giờ tự nhiên là có thuộc tính trường sinh.

Trước đó khi xem bích họa, Tô Thành đã thấy một số cảnh miêu tả việc xây dựng, tất cả đều xoay quanh một cây cổ thụ quỷ dị.

Điều đó cho thấy, vào thời Lỗ Thương Vương, Cửu đầu xà bách dường như đã là một cây đại thụ chọc trời.

"Không tệ, chỉ mới sơ cấp đã tăng được một năm tuổi thọ." Ai lại chê mình sống lâu chứ?

Tô Thành hài lòng nhìn những sợi dây leo Cửu đầu xà bách trên mặt đất không còn tấn công mình nữa, rồi quay người đi vào cái hang bị Cửu đầu xà bách phá ra.

"A…" Một tiếng hét của phụ nữ vang lên từ sâu trong mộ chính.

"Xem ra họ cũng gặp phải Cửu đầu xà bách rồi." Tô Thành quay

đầu nhìn lại phía sau, những sợi dây leo ở đó không còn tấn công nữa, sau khi co lại cũng không biết đã đi đâu.

Anh vốn định tiếp tục thu thập thuộc tính Trường sinh, nhưng đám Cửu đầu xà bách này lại không chủ động tấn công nữa.

Tô Thành bò vào cái hang vỡ, vừa vào trong, anh đã ngây người.

Vừa rồi còn là một đường hầm chật hẹp, giờ đây trước mắt Tô Thành bỗng trở nên vô cùng rộng lớn.

Một cây cổ thụ chọc trời hiện ra trước mắt, vô số xúc tu dày đặc múa lượn khắp nơi.

Phía trên cây cổ thụ là một không gian rất cao, trên đó lờ mờ có một số loài thực vật, che khuất ánh trăng lọt xuống.

Nhìn xuống dưới, diện tích mặt đất rộng ít nhất bằng ba bốn sân bóng đá, rễ cây cổ thụ quấn quanh bên dưới, nhưng không hề lộn xộn, ngược lại như có người cố tình sắp đặt, dẫn lối.

Ngay phía trước cây cổ thụ (chính xác là hướng Tô Thành đang đối mặt) có một bệ đá hình vuông, trên đó đặt một cỗ quan tài gần như trong suốt, nắp đã mở.

Một cỗ thi thể mặt cáo bị bắn nát đầu đang vắt vẻo bất động trên quan tài.

"Xem ra Hạo Thiên Chân đã nuốt máu Kỳ Lân rồi." Tô Thành thầm nghĩ.

Ầm!

Một sợi dây leo tấn công về phía Tô Thành, anh né được, sợi dây leo đâm thẳng vào khe đá, sau đó lại rút ra tấn công anh.

"Xoẹt!" Tô Thành vung dao, sợi dây leo đó như bị đau liền co lại, dịch đỏ phun ra, cùng với đó là vài quả cầu thuộc tính rơi xuống.

[Keng!

Phát hiện "Cửu đầu xà bách" rơi ra thuộc tính "Trường sinh", mời ký chủ mau chóng nhặt.] [Keng!

Hấp thụ thành công, thuộc tính Trường sinh: Sơ cấp, tuổi thọ tăng thêm: Một năm.

Tổng số tuổi thọ nhận được: Hai năm.] "Không tệ không tệ, thêm chút nữa nào." Tô Thành đang vui mừng thì tiếng chửi bới của mấy người bên dưới vang lên.

"Chết tiệt!

Mẹ kiếp nhà nó!

Ăn một đao của Bàn gia gia đây!" Vương Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, thân hình mập mạp nhưng linh hoạt lúc này có vài phần giống như "hồ điệp phi vũ".

Từng sợi xúc tu của Cửu đầu xà bách bị Vương Bàn Tử chém đứt, một vài quả cầu thuộc tính "Trường sinh" cũng theo đó rơi ra, thuộc tính Sức mạnh trên người Vương Bàn Tử cũng không ngừng phun ra.

"Vương Bàn Tử, đúng là đồng đội tốt để moi thuộc tính." [Keng!

Phát hiện nhân vật "Vương Bàn Tử" rơi ra thuộc tính "Sức mạnh", mời mau chóng nhặt!] [Keng!

Phát hiện "Cửu đầu xà bách" rơi ra thuộc tính "Trường sinh".] Tô Thành vội vàng xác nhận hấp thụ, rồi nhìn sang những người khác, họ đều đang dốc sức đối phó với dây leo Cửu đầu xà bách.

Muộn Du Bình thân hình linh hoạt, có thể đối phó một cách dễ dàng, những người còn lại cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Chỉ có A Ninh trông có vẻ lực bất tòng tâm.

“Á!” Một sợi Cửu đầu xà bách sượt qua cánh tay A Ninh, ống tay áo bó sát vốn có của cô bị xé toạc một mảng lớn.

Loại quần áo A Ninh mặc là đồ bó sát, tính năng phòng ngự và giữ ấm đều thuộc hàng đầu, là sản phẩm công nghệ cao từ dược liệu nano, vì vậy bên trong A Ninh gần như không mặc gì.

Lúc này, một cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài đang vung dao, so với Cửu đầu xà bách thì trông như một con gà con yếu ớt.

“A!” Lại một sợi dây leo Cửu đầu xà bách tấn công từ trước ngực A Ninh, cô không kịp né, một mảng lớn quần áo trước ngực bị xé toạc.

Chương 41

A Ninh chỉ mặc một chiếc áo quây màu trắng khẽ rên lên đau đớn, vùng ngực trắng như tuyết được ánh trăng chiếu vào trông vô cùng chói mắt.

A Ninh cố gắng vung dao, cố hết sức né tránh những sợi dây leo, đôi gò bồng đảo kia cũng rung rinh theo động tác của cô.

"Cô em!

Hàng ngon đấy!" Vương Bàn Tử bị tiếng rên đau đớn của A Ninh thu hút, quay đầu lại thấy một đôi gò bồng đảo căng tròn của A Ninh hiện ra dưới ánh trăng, tuy cách một lớp áo quây nhưng vẫn đủ khiến người ta mê mẩn.

"Mẹ kiếp, lúc nào rồi còn nhìn gái!

Suýt nữa thì chết!" Phan Tử chửi lớn, vung tay chém đứt một sợi dây leo suýt đâm xuyên qua Vương Bàn Tử, sau đó vội vàng đối phó với những sợi dây leo quanh mình.

"Ta đây, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu!

Ha ha ha!" Vương Bàn Tử lại liếc nhìn A Ninh một cái, vẻ mặt mãn nguyện quay đầu tiếp tục đối phó với những sợi dây leo đang tấn công.

"A a a…" Lại một tiếng hét vang lên từ phía A Ninh, nhưng Vương Bàn Tử đã tự lo không xong, Phan Tử cũng đang vất vả né tránh.

Ngô Tà lúc này đang theo sau Muộn Du Bình nhảy trái nhảy phải, thở hổn hển, nghe thấy tiếng hét, quay đầu lại thì thấy bóng dáng cao lớn của Tô Thành đang gọn gàng chém đứt những sợi dây leo, một tay

ôm lấy A Ninh đã kiệt sức.

"Không sao chứ." Tô Thành giơ tay giải quyết một sợi dây leo, tiện thể hấp thụ quả cầu thuộc tính "Trường sinh" mà chỉ mình anh thấy, tuổi thọ lại tăng thêm một năm.

"Không sao!" Gò má A Ninh hơi ửng hồng, làn da trắng nõn bị hơi mồ hôi làm bốc hơi, kết hợp với đôi môi đỏ mọng tự nhiên, dưới ánh trăng quả thực là một tuyệt sắc giai nhân.

Tô Thành nhếch mép, vừa ung dung chém dây leo vừa một tay ôm A Ninh: "Tôi vừa cứu cô một mạng đấy.

Phật nói cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, tôi không tin vào những thứ đó." Nói đến đây, Tô Thành quay người chém đứt một sợi dây leo Cửu đầu xà bách đang tấn công lén. [Keng!

Hấp thụ thuộc tính "Trường sinh" thành công, tuổi thọ: +1 năm, tổng số tuổi thọ tăng thêm: 6 năm.] "Tôi chỉ muốn hỏi, cô định báo đáp tôi thế nào đây." Tô Thành một tay ôm A Ninh, vùng ngực mềm mại của cô cọ xát vào cánh tay anh, nhiệt độ ấm áp xuyên qua lớp áo quây truyền đến, thỉnh thoảng còn có thể cảm nhận được hai điểm nhô lên.

"Báo đáp?" Lúc này A Ninh đã hơi hồi phục, nhưng vừa rồi bị một sợi Cửu đầu xà bách đâm vào phần thịt sau eo, bây giờ không còn chút sức lực nào, chỉ có thể để mặc Tô Thành bảo vệ.

"Hay là, lấy thân báo đáp?" Tô Thành cười nhếch mép, kéo cả người A Ninh vào lòng, quay người chém đứt ba sợi dây leo. [Keng!

Hấp thụ thuộc tính "Trường sinh" thành công, tuổi thọ: +3 năm, tổng số tuổi thọ tăng thêm: 9 năm.] Ôm A Ninh trong lòng, Tô Thành cảm thấy như đang ôm một chú thỏ con mềm mại.

Bản thân quần áo của Tô Thành chỉ có một chiếc áo dài tay, lúc này lại rách tả tơi, thân thể A Ninh cứ thế bị Tô Thành ôm trọn vào

lòng.

Xúc cảm da thịt và nhiệt độ của người đẹp trong lòng, nhất thời khiến Tô Thành có chút xao động.

“Khốn nạn!

Anh làm gì vậy!” A Ninh quát khẽ, tóm lấy tay Tô Thành đang sờ về phía mông mình, mặt đầy tức giận.

Tô Thành không nói gì, tay tiếp tục đưa về phía “mông” của A Ninh.

“A!” A Ninh đau đớn kêu lên, lúc này mới phát hiện Tô Thành không phải muốn “sờ”, mà là rút cái gai của dây leo đang đâm vào thịt cô ra.

Lúc này, ánh mắt A Ninh nhìn Tô Thành phủ một lớp sương mù khó hiểu, cô cúi đầu, cắn chặt răng nén đau.

Nguyên lai là muốn giúp mình.

Chẳng phải mình đã lấy lòng tốt của người ta coi như lòng lang dạ sói sao?

A Ninh lập tức có chút đỏ mặt, nhưng vẻ mặt vẫn kiên cường.

“Gai có độc, nếu không nhổ ra kịp thời, độc tố sẽ lan ra toàn thân.” Tô Thành không nhìn A Ninh, xé rách chiếc áo vốn đã tả tơi của mình, trực tiếp băng bó vết thương cho cô.

Tay Tô Thành truyền đến cảm giác ấm áp từ làn da của A Ninh, tuy trông cô rất dữ dằn, nhưng suy cho cùng vẫn là một cô gái lớn lên trong thành phố, da dẻ vô cùng mềm mại.

A Ninh tự nhiên không biết Tô Thành đang nghĩ gì, trong lòng càng thêm cảm kích anh.

Trong lúc đó, A Ninh quay đầu lại nhìn Tô Thành một cái, cùng lúc

đó một sợi dây leo tấn công về phía này.

“A!

Cẩn thận!” A Ninh kinh hãi hét lên, hoảng hốt nhúc nhích.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Tô Thành giơ tay lên, tóm lấy sợi dây leo đó, trực tiếp xé đứt nó.

A Ninh há hốc miệng, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên mặt.

“Sao vậy?

Lo cho tôi à?” Tô Thành cười, băng bó xong vết thương cho A Ninh.

“Không, phía sau.” Pằng!

Một tiếng súng vang lên, A Ninh khó khăn giơ tay giải quyết một sợi dây leo sau lưng Tô Thành.

Chương 42

“Phía sau có thứ gì đó.” Bắn xong, A Ninh lại trở về vẻ mặt lạnh lùng.

Tô Thành không nói gì, đặt A Ninh ở một nơi gần vách đá, như vậy cô sẽ không phải đối mặt với kẻ địch cả trước lẫn sau, cũng giảm bớt phiền phức cho anh.

A Ninh nhìn bóng lưng của Tô Thành, trong đôi mắt trong veo như nước mùa thu dường như có thêm vài thứ khác lạ.

An vị cho A Ninh xong, Tô Thành bước vài bước, tiến lên giải quyết những sợi dây leo Cửu đầu xà bách điên cuồng, một dao một sợi, tiện thể không ngừng hấp thụ thuộc tính “Trường sinh”.

“Mẹ kiếp!

Mấy thứ quỷ này ngày càng điên cuồng rồi!” Bàn Tử chửi lớn, chân vấp phải một tảng đá, ngã phịch mông xuống đất.

“Bôi thứ này lên người!” Chú Ba cau mày chạy tới, ném một nắm tro đá lên người Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử bị sặc ho sặc sụa.

“Bột thiên tâm nham, có thể tránh được dây leo ở một mức độ nào đó.” Chú Ba nói xong, cúi người né một đòn tấn công của dây leo.

“Không thể nào!

Có thể tránh được sao?” Vương Bàn Tử lại bị một sợi dây leo quất vào mông, lúc này đau đến nhe răng trợn mắt, mặt đầy bột đá trông vô cùng hài hước.

“Không tránh được những sợi to, nhưng những sợi nhỏ thì có thể.” Chú Ba mặt không biểu cảm, bận rộn đối phó với những thứ trước mắt.

“Mẹ kiếp, cứ thế này thì tôi chết ở đây mất!” Vương Bàn Tử ngửa mặt lên trời than dài, bò dậy khỏi mặt đất chống đỡ những đòn tấn công của Cửu đầu xà bách.

Quả nhiên, những sợi dây leo nhỏ hơn khi đến gần người đã rắc bột thiên tâm nham đều lần lượt né tránh, nhưng những sợi dây leo to khỏe dường như hoàn toàn không sợ, vẫn tiếp tục tấn công mọi người.

Những sợi dây leo này dường như ngày càng khỏe hơn, đuổi theo cả nhóm chạy tới chạy lui.

Ngay cả Phan Tử cũng có chút không chịu nổi. [Keng!

Phát hiện thuộc tính Sức mạnh!

Có nhặt không?] [Keng!

Phát hiện thuộc tính Trường sinh!

Mau chóng nhặt.] Tô Thành vừa chém giết dây leo, vừa không ngừng hấp thụ những thuộc tính này, do phải di chuyển liên tục, anh cũng chỉ có thể hấp thụ được một phần nhỏ.

Phần lớn quả cầu ánh sáng vẫn nằm yên trên mặt đất, Tô Thành nhìn mà lòng ngứa ngáy.

Quay đầu nhìn Muộn Du Bình, anh ta cũng đang ra sức chém giết, ở phía đó là nơi thuộc tính rơi ra nhiều nhất.

“A…” Tiếng hét vang lên từ phía Phan Tử, Tô Thành né một sợi dây leo nhìn qua, Phan Tử, Bàn Tử, Chú Ba đều đã bị dây leo làm bị thương!

Máu của họ bị những sợi dây leo đó hút, trong chốc lát, chuyển động của dây leo chậm lại.

Không khí trở nên quỷ dị đến cực điểm.

Ngay giây tiếp theo, tất cả dây leo Cửu đầu xà bách như phát điên, quằn quại với tốc độ chóng mặt!

"Chết chắc rồi!" Vương Bàn Tử tuyệt vọng hét lên.

Bẹp!

Vương Bàn Tử sững sờ, một vũng dịch màu đỏ nổ tung trước mắt anh, khuôn mặt của Tô Thành theo đó xuất hiện.

"Thành ca!" Vương Bàn Tử sáng mắt lên, Phan Tử thấy Tô Thành xuất hiện kịp thời cũng vui mừng.

"Tập trung tinh thần." Tô Thành quay đầu lại nhanh chóng chém đứt vài sợi dây leo nữa, tốc độ cực nhanh, khiến Vương Bàn Tử, Phan Tử và những người khác đều kinh ngạc, chỉ thầm nghĩ cậu em Tô Thành này bản lĩnh thật cao cường. [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thụ thành công thuộc tính Sức mạnh!] [Keng!

Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính "Trường sinh"!

Tuổi thọ +1 năm.] Trong đầu Tô Thành không ngừng vang lên tiếng thông báo, vừa chiến đấu vừa hấp thụ, sức mạnh của anh cũng không ngừng tăng lên.

Quan trọng nhất là, chém đứt những sợi dây leo hơi to một chút sẽ đồng thời rơi ra thuộc tính "Sức mạnh"!

Như vậy khi chiến đấu, anh hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề kiệt sức.

"Mẹ kiếp!

Cái thứ quỷ này ngày càng nhiều rồi!

Mẹ nó chứ!" Vương Bàn Tử lúc này mồ hôi như mưa, có lẽ là ảo giác, Phan Tử đứng bên cạnh nhìn Vương Bàn Tử, cảm thấy anh ta

gầy đi một chút so với trước.

Những sợi dây leo vốn bám trên vách đá dường như cũng đã tỉnh lại, từ bất động chuyển sang múa lượn điên cuồng.

Tô Thành thì vẫn ổn, tốc độ giải quyết những phiền phức này ngày càng nhanh, thậm chí có vài phần lưu loát như mây bay nước chảy.

Chương 43

Bàn Tử và Chú Ba thì không ổn rồi.

Thể lực của họ đang dần cạn kiệt.

Tô Thành cau mày, tuy anh không phải người thấy chết không cứu, nhưng nguy hiểm xung quanh cũng không ít, không thể đem mạng mình ra để cứu mấy "bình dầu" kia được.

Tô Thành quay đầu, vừa lúc thấy Muộn Du Bình đang đứng ngây người trước gốc cây.

"Này!

Cẩn thận!" Một sợi dây leo tấn công về phía Muộn Du Bình, Tô Thành lao tới vài bước chém đứt sợi dây leo tấn công lén đó.

Bàn Tử và Chú Ba ở phía sau bị Tô Thành đột nhiên "biến mất" làm cho kinh ngạc, đến khi tìm thấy vị trí của anh thì càng kinh ngạc hơn.

Vị trí đó cách chỗ Tiểu Ca ít nhất cũng phải hơn mười mét, vậy mà Tô Thành chỉ cần vài bước đã chạy tới, cứ như dịch chuyển tức thời.

Chưa kịp kinh ngạc xong, đợt tấn công tiếp theo lại đến.

"Nhìn vào gốc cây." Muộn Du Bình chỉ vào gốc cây Cửu đầu xà bách, ở đó có một mảng vỏ cây nhỏ như trong suốt, bên trong lờ mờ có thể thấy ánh sáng đỏ, trong ánh sáng đỏ đó có rất nhiều thứ trông giống như mạch máu.

"Chẳng lẽ… là mạch sống của Cửu đầu xà bách?" Tô Thành kinh ngạc, tìm được điểm yếu rồi, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều!

“Đúng vậy, nhưng điểm yếu chỉ lớn bằng lòng bàn tay này không đủ để chúng ta thoát khỏi đây.” Muộn Du Bình nói, rồi chỉ lên đỉnh đầu, Tô Thành ngẩng lên, cũng phát hiện ra điểm yếu tương tự ở chỗ những sợi dây leo nối với các cành lớn!

Sợi nào cũng có!

“Giúp tôi.” Muộn Du Bình phi thân lên cây, thân thủ vô cùng nhẹ nhàng, theo đó trên người anh ta rơi ra một vài thuộc tính “Sức mạnh”.

Tô Thành vội vàng hấp thụ, cũng theo đó trèo lên cây.

“Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!” Muộn Du Bình vung Hắc kim cổ đao, chém mạnh vào chỗ nối của dây leo, tốc độ ra tay cực nhanh, chưa đầy một phút, một phần tư số dây leo đang múa lượn đã rũ xuống bất động.

Vương Bàn Tử, Chú Ba, Phan Tử, Ngô Tà và cả A Ninh ở một bên, chưa kịp hết kinh ngạc trước thân thủ nhanh nhẹn của Muộn Du Bình, đã thấy một bóng người còn khoa trương và nhanh nhẹn hơn.

Tô Thành thân hình nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh.

Bóng dáng anh lướt qua giữa những dây leo, gần như chỉ có thể thấy được một tàn ảnh.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Tô Thành sử dụng một con dao găm quân dụng bình thường, không phải là bảo khí như Hắc kim cổ đao trong tay Muộn Du Bình, nhưng lúc này, con dao găm trong tay Tô Thành lại được sử dụng như một thần khí.

Trong cơ thể Tô Thành, “Sức mạnh”, “Tốc độ” và thuộc tính Phòng ngự vừa hấp thụ đang phát huy tác dụng to lớn.

Sức mạnh cuồn cuộn không ngừng từ tứ chi, động tác của Tô Thành cực nhanh, chẳng mấy chốc, cả bầu trời Cửu đầu xà bách đã không còn quậy phá nữa.

Chỉ còn vài sợi đang quằn quại yếu ớt, không còn gây ra mối đe dọa nào cho mọi người.

"Thành… Thành ca, nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi còn tưởng ngài đang dùng một trong hai thanh kiếm Ỷ Thiên Đồ Long đấy!" Vương Bàn Tử vẫn chưa hết kinh ngạc, không nhịn được nhìn chằm chằm vào con dao găm quân dụng có vài vết sứt trên tay Tô Thành.

Tô Thành không có biểu cảm gì, đang suy nghĩ.

"Ở đây không phải nên có một cỗ quan tài sao?

Cái quan tài bọc ngọc kia cũng nên xuất hiện rồi chứ." Tô Thành thầm nghĩ.

"Cái… cái thứ đó đang mở ra!" Tô Thành chưa nghĩ xong, tiếng của Ngô Tà đã vang lên từ phía sau, Tô Thành quay đầu lại, thấy thân cây khổng lồ của Cửu đầu xà bách đang từ từ mở ra một cái miệng, trông như một cái miệng lớn.

"Cái… cái quái gì vậy?

Thứ này định ăn thịt người à??" Vương Bàn Tử mặt tái mét, toàn thân run rẩy.

Trận chiến vừa rồi đã khiến anh tiêu hao rất nhiều, bây giờ đang ở trong trạng thái kiệt sức.

Cái lỗ lớn trên cây không ngừng mở rộng, một lượng lớn dịch màu đỏ cũng trào ra, bốc hơi nóng.

Theo sau đó, thứ bị cây đại thụ "nhổ" ra là một cỗ quan tài khổng

lồ.

"Quan quách!" Hạo Thiên Chân sáng mắt lên, nhanh chóng bước tới, cũng không quan tâm đến những dịch màu đỏ kia: "Thứ bên ngoài này… không tệ!" Ngô Tà đến gần nhìn kỹ, bên ngoài quan quách được khảm đầy đá quý, dưới ánh trăng mờ ảo trong hang động, phản chiếu ánh sáng mê người.

"Mẹ kiếp, thứ này ngon đấy!" Ngay sau đó, Vương Bàn Tử và những người khác cũng đến nghiên cứu cái quan quách đó, Muộn Du Bình ngồi một bên, không biết đang nghĩ gì.

Tô Thành không để ý đến Ngô Tà, anh biết những thứ quý giá thực sự trong quan quách đó đã sớm bị nhà họ Uông đổi đi rồi.

Cái quan tài đó, bây giờ mang ra ngoài cũng có thể đổi được tám trăm vạn, cũng không tệ.

Tô Thành quay người nhìn về phía chiến trường vừa rồi, trong tầm mắt, toàn là quả cầu thuộc tính!

Đây mới là thứ tốt!

Chương 44

Tô Thành bay người tới, giả vờ dọn dẹp những dây leo còn sót lại, nhưng thực chất là đang điên cuồng hấp thụ những quả cầu thuộc tính vương vãi khắp nơi!

Những người khác nhìn Tô Thành một cái, trong lòng đầy cảm động và cảm kích.

A Ninh nhìn động tác mây bay nước chảy của Tô Thành, ánh mắt phức tạp. [Keng!

Chúc mừng ký chủ thành công hấp thụ thuộc tính "Trường sinh".] [Keng!

Chúc mừng ký chủ thành công hấp thụ thuộc tính "Sức mạnh".] Tô Thành vừa tùy ý chém những sợi dây leo yếu ớt còn lại, vừa hấp thụ những quả cầu thuộc tính dày đặc trên mặt đất mà chỉ mình anh thấy. [Keng!

Phát hiện một lượng lớn thuộc tính Súng ống!

Mời mau chóng nhặt!] Tô Thành mỉm cười, thuộc tính Súng ống hiện tại là thuộc tính thấp nhất của anh, bây giờ có thể hấp thụ là tốt nhất. [Keng!

Chúc mừng hấp thụ thành công thuộc tính Súng ống!] Một lượng lớn quả cầu thuộc tính Súng ống ùa tới, trong đầu Tô Thành có thêm rất nhiều kiến thức chi tiết hơn về súng ống, đồng thời cũng có thể cảm nhận được cơ thể cũng có một số thay đổi.

Người dùng súng lâu năm, tự nhiên sẽ có ký ức cơ bắp.

Ở đâu nên nhắm thế nào, nên giơ tay ra sao, nên tìm đường ngắm thế nào.

Những ký ức này hiện lên rõ ràng trong đầu.

Phan Tử cũng rơi ra một số thuộc tính Súng ống, so với A Ninh, thuộc tính của Phan Tử thực dụng hơn, dù sao Phan Tử cũng là người thực sự đã từng ra chiến trường.

A Ninh thì thiên về hiểu biết về súng ống và cấu tạo súng, kỹ thuật có phần rập khuôn, nhưng cũng tương đối tiên tiến.

Tô Thành vui vẻ hấp thụ tất cả thuộc tính Súng ống tại hiện trường, trong chốc lát, một lượng lớn ký ức về súng ống khác nhau ùa tới.

Đồng thời, thuộc tính Súng ống của anh cũng lên cấp. [Keng!

Chúc mừng ký chủ, thuộc tính Súng ống đã đạt đỉnh cấp!] Tô Thành vui mừng, bây giờ khả năng dùng súng của anh là cao nhất trong số những người này.

A Ninh, người đã được huấn luyện chuyên nghiệp, kỹ năng súng ống cũng chỉ có vài điểm mà thôi.

Việc huấn luyện mà A Ninh nhận được rất chuyên nghiệp và quốc tế, đó cũng là lý do một cô gái có thể vào được một tổ chức cấp cao như vậy.

Bây giờ Tô Thành đã vượt xa A Ninh, gọi là chuyên gia súng ống cũng không ngoa.

Thuộc tính "Sức mạnh" rơi ra từ Cửu đầu xà bách cũng có một phần, có còn hơn không, Tô Thành xác nhận hấp thụ đồng thời cũng liếc nhìn cấp độ thuộc tính Sức mạnh của mình: Trung cấp trung kỳ.

Xem ra sau này muốn nâng cấp thuộc tính Sức mạnh sẽ cần một thời gian nữa.

Sau này, Tô Thành sẽ gặp phải một số thứ, như Cửu Chúc Âm,

sức mạnh của thứ đó có thể làm trời long đất lở.

Tô Thành thầm mong chờ, đồng thời hấp thụ nốt những quả cầu thuộc tính Trường sinh cuối cùng. [Keng!

Hấp thụ thuộc tính Trường sinh thành công!

Tổng tuổi thọ tăng thêm 56 năm!

Vượt xa người thường!] Tô Thành cảm nhận sự thay đổi mà quả cầu thuộc tính mang lại cho cơ thể sau khi hấp thụ, từng luồng năng lượng ấm áp chảy trong cơ thể, chức năng cơ thể của anh lại một lần nữa được thanh lọc và cải tạo.

"Hả?" Tô Thành cúi đầu, thấy một đôi tay có làn da mịn màng, trắng hồng.

"Vãi?

Tay của mình?" Anh giơ tay lên quan sát dưới ánh trăng, da dẻ đã trở nên mịn màng, bóng loáng, trông trạng thái cực kỳ tốt.

Tiếp đó anh sờ lên mặt mình.

"Cảm giác thật tốt." Quá thoải mái!

Có thể sánh ngang với làn da của A Ninh rồi.

Không, có thể cảm giác còn tốt hơn cả da của A Ninh.

Tô Thành dở khóc dở cười, xem ra thuộc tính Trường sinh của Cửu đầu xà bách này còn có tác dụng làm đẹp đi kèm.

Tô Thành quay đầu, thấy một bóng hình xinh đẹp bay tới, giúp anh dọn dẹp những sợi dây leo còn sót lại.

"Ồ?

Thương thế của cô tốt rồi à?" Tô Thành không nhìn A Ninh, ung dung chém những sợi dây leo Cửu đầu xà bách đang quằn quại.

Chương 45

"Tôi không nợ ân tình của ai." Gò má A Ninh đỏ ửng một cách đáng ngờ, ánh trăng chiếu lên vùng ngực trắng như tuyết, mái tóc dài rối bù và thân hình uyển chuyển càng thêm quyến rũ.

"Không nợ tôi ân tình à?

Vậy thì nghỉ ngơi cho tốt đi." Tô Thành vẫn không nhìn A Ninh, tự mình "chuyên tâm" dọn dẹp dây leo. [Keng!

Hấp thụ thuộc tính Sức mạnh thành công!] Dưới chân Tô Thành có một vài quả cầu thuộc tính rải rác, anh nghĩ có còn hơn không, nên hấp thụ hết.

"Tôi…" A Ninh bị nghẹn lời, đứng tại chỗ không biết nói gì.

Vương Bàn Tử vốn đang nghiên cứu quan quách, quay đầu lại thấy A Ninh theo sau Tô Thành, lơ đãng chém dây leo, đột nhiên cười: "Ối ối, đuổi theo rồi à?

Cậu em Tô Thành là của chung mọi người, đừng có độc chiếm nhé." Bàn Tử cười hì hì trêu chọc, Tô Thành cũng chỉ cười mà không nói gì.

A Ninh đứng tại chỗ càng thêm lúng túng, nhất thời biểu cảm ngây ngô, có chút đáng yêu.

"Tôi giúp cô chữa thương." Tô Thành một tay ôm lấy thân thể A Ninh, cơ thể mềm mại hoàn toàn co lại trong lòng anh.

Lần này A Ninh lại không phản kháng, ngược lại mặt còn ửng hồng, cúi đầu trong lòng Tô Thành, mắt cụp xuống không biết đang nghĩ gì.

Vương Bàn Tử cười ha hả: "Nữ hoàng sắt đá cũng biết đỏ mặt à,

ha ha ha.” Gương mặt nhỏ nhắn của A Ninh hơi nghiêng đi, không nói gì.

“Nằm sấp xuống, để tôi xem vết thương.” Tô Thành đặt A Ninh xuống một nơi có cỏ gần gốc cây, ngồi rất mềm mại.

Ánh mắt A Ninh tối sầm lại, không nói gì, cũng rất ngoan ngoãn nằm sấp xuống để Tô Thành kiểm tra.

“Thân hình, hạng nhất.” Tô Thành thầm khen ngợi.

Tiếp đó, Tô Thành nhẹ nhàng tháo miếng vải trước đó quấn quanh eo A Ninh ra, khi tháo đến cuối cùng, có một mảng bị máu khô dính vào áo quây của A Ninh không thể gỡ ra được.

Tô Thành cắn răng, chỉ có thể cố gắng xé nhẹ nhàng nhất có thể, ngón tay không thể tránh khỏi việc chạm vào làn da trên lưng A Ninh.

“…Được rồi, để tôi tự làm.” Trên mặt A Ninh hiện lên một vệt đỏ đáng ngờ, cơ thể không tự nhiên nhúc nhích, quay đầu lại kéo miếng vải đó.

Cô không chú ý rằng đôi gò bồng đảo của mình bị siết chặt, lộ ra hơn nửa, Tô Thành không cẩn thận liếc qua, nhìn đến có chút lâng lâng.

“Xoẹt!” A Ninh lúc này vừa xấu hổ vừa vội vàng, dùng sức một cái, “Xoẹt” một tiếng, cuối cùng cũng xé được miếng vải dính chặt kia xuống.

Nhưng cùng lúc đó, chiếc áo quây của cô cũng bị rách.

Mảnh vải mỏng manh bị xé toạc, một đôi gò bồng đảo trắng ngần nảy lên, nhảy ra ngoài.

Lúc này Tô Thành đang ngồi ngay trước mặt A Ninh, cảnh xuân hiện ra không sót một chi tiết nào.

Bàn Tử đang nghiên cứu quan quách, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra ở bên này.

A Ninh hoàn toàn ngây người, mặt đỏ như sắp nhỏ máu, nửa thân trên trắng như tuyết cứ thế phơi bày trước mặt Tô Thành.

Người thường ngày được huấn luyện nghiêm khắc, lúc này lại giống như một cô bé.

Cơ thể khẽ run rẩy.

"Vãi!

Món này ngon thật!!" Giọng của Vương Bàn Tử vang lên, A Ninh giật mình, không che ngực mà quay mặt đi.

Tô Thành lúc này đang xao động, nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử, suýt nữa đã mở miệng đồng tình.

Anh nhanh chóng hoàn hồn, mới nhận ra Bàn Tử đang nghiên cứu quan quách, chứ không phải nhìn bên này.

Xem ra anh ta đã mở được quan quách, phát hiện ra thứ gì đó.

"Để tôi...

Để tôi đi xem." A Ninh vặn người định đứng dậy, khiến cặp thỏ trắng rung rinh, hai nụ anh đào cũng nghịch ngợm phối hợp.

Tô Thành cau mày: "Cô ngốc này hoảng đến ngớ ngẩn rồi," đồng thời vội vàng đè vết thương lại.

Đúng là phụ nữ mà.

"Che lại cho kỹ đã." Tô Thành giúp A Ninh đang hoảng loạn xấu hổ buộc lại nút áo ngực, chắc chắn rằng nó sẽ không tuột ra nữa.

"Đắp cái này lên miệng vết thương, tôi đi xem sao." Tô Thành không nhìn A Ninh, nán lại vài giây, ngọn lửa tà trong lòng dần tan

biến.

A Ninh cẩn thận đắp thảo dược Tô Thành đưa lên, dù rất đau nhưng cô không hề kêu một tiếng.

Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt lạnh lùng tuấn tú của Tô Thành, trong lòng lại nảy sinh thêm nhiều cảm xúc.

Sau khi băng bó lại vết thương cho A Ninh, Tô Thành đi xem tình hình của Bàn Tử và những người khác.

"Thứ này gọi là quan quách.

Chương 46

Có một lớp bên ngoài, một lớp bên trong.

Chỉ có quý tộc mới dùng cách hạ táng này, dân thường không dùng nổi đâu.” Chỗ cái cây lớn mở ra, mấy người đang hứng khởi nghiên cứu cái quan quách bị nhổ ra khỏi lòng đất, Ngô Tà vừa giải thích vừa xem xét.

Lúc này, quách đã được mở, để lộ ra cỗ quan tài thực sự bên trong.

Bên ngoài quan tài được khảm toàn bộ bằng bảo thạch thượng hạng, đủ các màu đỏ, lục, lam, trắng, mỗi viên đều được chế tác tinh xảo.

“Cái này gọi là ngọc khảm sáo quan, nếu cạy ra bán lẻ thì nhiều nhất cũng chỉ được vài chục vạn, thứ này phải bán cả bộ mới là vô giá.

Ít nhất cũng phải cỡ này.” Ngô Tà giơ năm ngón tay ra.

“Năm… năm mươi vạn?” Phan Tử hỏi.

“Không, thấp nhất là năm trăm vạn.” Ngô Tà cười tủm tỉm, vui vẻ nhìn cái sáo quan, bỗng nhiên một bàn tay thò ra gõ gõ lên đó.

Cậu quay đầu lại, thấy gương mặt béo ú của Vương Bàn Tử đang cọ tới cọ lui trên sáo quan, gõ bên trái, cạy bên phải.

“Cái thứ này lấy ra thế nào?” Bàn Tử dùng tay cố sức kéo lớp ngoài của sáo quan, liền bị Ngô Tà giữ lại.

“Đừng cạy hỏng!

Hỏng một viên là mất giá một trăm vạn đấy.” Ngô Tà trừng mắt, Bàn Tử cười hì hì: “Ông đây sao lại không biết chứ, tôi đang tìm cơ

quan trên sáo quan mà?" Vương Bàn Tử vừa nói, trong tay đã xuất hiện một sợi tơ vàng mảnh, đầu kia của sợi tơ nối với ngọc khảm sáo quan.

"Cơ quan thật tinh xảo." Tô Thành đứng một bên im lặng quan sát.

Vương Bàn Tử trông thì thô kệch, nhưng thực tế làm việc lại vô cùng tỉ mỉ, lúc tháo gỡ cơ quan của ngọc khảm sáo quan này, anh ta hết sức cẩn thận.

Chỉ thấy anh ta cẩn thận dùng sợi tơ vàng khều nhẹ, tay kia thì sờ soạng khắp nơi trên sáo quan, không lâu sau lại tìm ra một sợi tơ vàng mảnh nữa.

Anh ta dùng hai tay kéo hai sợi tơ vàng về phía sau, sáo quan phát ra một tiếng động nhỏ.

Lúc này mới động vào sáo quan, đã có thể nhấc nó ra một cách hoàn chỉnh.

"Tao đã nói rồi, thứ này mà dùng tay cạy trực tiếp, cạy một viên là hỏng cả bộ.

Lúc đó mất giá không phải là một hai đồng đâu!" Vương Bàn Tử vẻ mặt đắc ý, cẩn thận nhấc tấm ngọc khảm che trên quan tài xuống, tấm sáo quan được đan bằng tay từ bảo thạch vừa lộ ra, dưới ánh trăng chiếu rọi liền tỏa sáng lấp lánh.

"Đồ tốt." Bàn Tử cười khà khà, cẩn thận gấp tấm sáo quan lại cất đi. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Vương Bàn Tử" làm rơi điểm kỹ năng "Cơ quan thuật", mời nhặt ngay!] [Keng!

Hấp thu thành công!] Tô Thành liếc nhìn Vương Bàn Tử, anh ta đang cẩn thận mân mê tấm ngọc khảm sáo quan.

“Không ngờ Vương Bàn Tử đúng là có tài thật.” Chỉ là một chút điểm kỹ năng Vương Bàn Tử làm rơi ra không đủ để Tô Thành thăng cấp, hiện tại Thiên môn cơ quan thuật của anh vẫn chỉ ở mức sơ cấp đáng thương.

Tô Thành quay đi, Ngô Tà và Muộn Du Bình đã mở được cơ quan của lớp quan tài cuối cùng.

“Vãi chưởng!

Tống tử!” Vương Bàn Tử vừa cất xong ngọc khảm sáo, quay đầu lại thì thấy một thi thể già nua mặt mày đau đớn đang từ từ ngồi dậy trong đóa sen, trông hệt như tà thần địa ngục đang điều khiển quan tài hoa sen đi tìm người đòi mạng.

Anh ta hét lớn một tiếng rồi nhảy ra xa, bị dọa cho giật nảy mình, mọi người cũng căng thẳng theo.

Tô Thành quay đầu nhìn, chỉ thấy quan tài từ từ dâng lên, nắp quan tài mở ra tám hướng, tựa như một đóa hoa sen.

Đồng thời, bên trong có một người đang ngồi.

Một người có làn da gần như trong suốt.

Lại gần xem xét, lồng ngực người đó khẽ phập phồng, dường như đang hô hấp.

“Đừng có làm ầm lên, đây là cơ quan trong quan tài thôi, chỉ cần mở nắp là người nằm bên trong sẽ tự động ngồi dậy.” Ngô Tà lại gần xem, phát hiện sau lưng thi thể có một cây gậy gỗ chống đỡ, nên nó mới có thể “ngồi dậy”, lúc này cậu mới bình tĩnh lại.

Lúc vừa mở quan tài, thiết kế nắp mở đối xứng tinh xảo đã khiến mọi người kinh ngạc, chỉ không ngờ trong cỗ quan tài tinh xảo từ từ bung ra như đóa hoa sen này lại hiện ra một thi thể có ngũ quan vặn vẹo như vậy.

“Thằng khốn!

Thứ nó đang mặc trên người là... là Ngọc dung!” Vương Bàn Tử lại gần nhìn, kinh ngạc kêu lên.

Ngô Tà cũng ló đầu vào xem, phát hiện ra thứ giống như lớp “quan tài” cuối cùng trên người thi thể, tên khoa học gọi là kim lũ ngọc y.

Chỉ không hiểu vì sao, bộ áo giáp đáng lẽ phải lấp lánh ánh vàng này, các phiến ngọc trên đó đều đã biến thành màu đen.

Phan Tử vốn bị thương, đang băng bó cánh tay, nghe thấy động tĩnh cũng chạy tới xem: “Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?” Tam Thúc nheo đôi mắt già lại gần, sắc mặt biến đổi mấy lần, sau đó kích động lắp bắp: “Tạo... tạo hóa a!

Ngô Tam Tỉnh ta trộm bao nhiêu ngôi mộ, cuối cùng cũng tìm được một món thần khí!

Chương 47

Ngọc dung!

Thấy chưa, là thật đấy, người bên trong còn sống.

Đây là bằng chứng!" Tam Thúc kích động tột độ, ánh mắt nhìn Ngọc dung tràn ngập cảm xúc phức tạp.

Tô Thành liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh, rồi lại nhìn Ngọc dung, không ngờ Muộn Du Bình đã nhanh hơn một bước lao lên, một tay bóp chặt cổ họng cái xác mặc Ngọc dung, khiến mọi người kinh ngạc.

"Này... vị tiểu ca này, anh làm gì vậy?" Ngô Tam Tỉnh có chút tức giận.

Muộn Du Bình không trả lời, toàn thân anh lúc này dính đầy nhựa cây màu đỏ của Cửu đầu xà bách, ánh mắt tàn nhẫn đến cực điểm, trông như ác quỷ vừa bò ra từ đống xác chết.

"Vị tiểu gia này, muốn cởi Ngọc dung ra, chỉ giết người bên trong thôi là không đủ đâu." Vương Bàn Tử định thần lại, định tiến lên khuyên giải, nhưng vừa lúc đó Muộn Du Bình liếc một ánh mắt sắc lẹm qua.

Vương Bàn Tử vốn có ý tốt khuyên can, bị Muộn Du Bình trừng mắt một cái, lửa giận bốc lên.

Anh ta cũng chẳng phải dạng hiền lành gì, đôi lông mày dựng đứng, định xông lên.

"Đừng!

Bàn gia, Tiểu Ca dọc đường cũng đã giúp chúng ta không ít, cậu ấy làm vậy chắc chắn có lý do." Tam Thúc ổn định tinh thần, tiến lên giữ Vương Bàn Tử lại.

Ngô Tà và Phan Tử cũng đứng một bên quan sát, Vương Bàn Tử thở ra một hơi bực tức, nghĩ lại cũng thấy đúng, liền tức giận bỏ đi: "Bọn mày đông người, một mình tao sao địch lại năm sáu bảy tám tay, hết cách rồi..." Lực tay của Muộn Du Bình ngày càng mạnh, trực tiếp nhấc bổng cái hoạt thi mặc Ngọc dung lên, trong cổ họng hoạt thi phát ra một tiếng rít chói tai, toàn thân không ngừng run rẩy.

Tô Thành đứng bên lặng lẽ quan sát, anh đang chờ xem hoạt thi mặc Ngọc dung sẽ rơi ra thứ gì.

Lực tay Muộn Du Bình siết chặt, hoạt thi đột nhiên mở trừng mắt, trong mắt toàn là dịch đặc màu đỏ như máu, chảy dọc theo hai gò má hõm sâu, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

"Sống đủ lâu rồi, có thể chết được rồi." Ánh mắt âm u của Muộn Du Bình gắt gao nhìn chằm chằm thi thể đang run rẩy không ngừng, gân xanh trên tay nổi lên, một tiếng xương gãy vang lên, hoạt thi giãy giụa lần cuối rồi không còn động đậy nữa. [Keng!

Phát hiện hoạt thi "Thiết Diện Sinh" làm rơi rương báu!

Mời ký chủ nhặt ngay!] "Rương báu?!" Tô Thành sáng mắt lên.

Chỉ cần là rương báu, chắc chắn có đồ tốt.

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên rõ ràng trong đầu, trong tầm nhìn mà chỉ Tô Thành thấy được, một chiếc rương báu tỏa ra ánh sáng vàng nhạt đang lơ lửng, từ từ xoay tròn bên cạnh hoạt thi đã chết.

"Rương báu!" Tô Thành vui mừng, lập tức nhặt lấy. [Keng!

Chúc mừng ký chủ nhặt thành công "Rương báu", có mở không?] "Mở." Tô Thành vừa ra lệnh trong đầu, rương báu liền được mở ra trong ý thức, trong nháy mắt, trong đầu Tô Thành có thêm một thứ.

"?!" [Keng!

Chúc mừng ký chủ mở rương thành công, nhận được "Thiên môn cơ quan thuật" hoàn chỉnh!

Đang hấp thu!] Trong khoảnh khắc, một lượng lớn thông tin về Thiên môn cơ quan thuật tràn vào đầu Tô Thành, trong đầu anh tức thì có thêm vô số kết cấu cơ quan, cách mở.

Thậm chí cả những kiến thức cổ tịch liên quan cũng được in thẳng vào tâm trí anh. [Keng!

Hấp thu hoàn tất, chúc mừng ký chủ "Thiên môn cơ quan thuật" đã thăng đến cấp cao nhất!] Tô Thành vui mừng khôn xiết, ban đầu Thiên môn cơ quan thuật của anh chỉ ở mức sơ cấp, số cách mở và cách dùng cơ quan cũng chỉ có vài loại đáng thương.

Bây giờ, trong đầu anh, tất cả những gì liên quan đến cơ quan đều hiện ra một cách hoàn chỉnh.

Tô Thành lướt qua một lượt, trong đó thậm chí còn có cả cơ quan của các lăng mộ châu Âu.

Tô Thành không khỏi cảm thán, kiến thức về cơ quan của Thiết Diện Sinh quả thật phong phú.

Ngọc dung là do Thiết Diện Sinh giúp Lỗ Thương Vương làm ra, ngôi mộ này cũng do Thiết Diện Sinh giúp thiết kế, như vậy thì việc trong rương báu của hoạt thi Thiết Diện Sinh rơi ra có cơ quan của châu Âu cũng không có gì lạ.

Một người có thể thiết kế ra một ngôi mộ tinh xảo như vậy, cuối cùng còn có thể đá chủ nhân ra, nằm trong Ngọc dung chờ đợi trường sinh, nếu không biết nhiều một chút thì thật không xứng với bản lĩnh của gã.

Tô Thành lại lướt qua một lần nữa, kiến thức trong Thiên môn cơ quan thuật vô cùng phong phú, chỉ cần cần đến, chúng đều có thể trực

tiếp hiện ra trong ý thức.

Trong đó có những phương pháp luận rất thực dụng, sau này dù gặp phải những cơ quan không có sẵn trong Thiên môn cơ quan thuật, anh cũng có thể trực tiếp suy ra nguyên lý vận hành, sử dụng vô cùng tiện lợi.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghiên cứu, dù sao chỉ cần đến nơi cần dùng cơ quan, Thiên môn cơ quan thuật sẽ tự nhiên phát huy tác dụng.

Lúc này, Muộn Du Bình sau khi bóp chết hoạt thi, ánh mắt tàn nhẫn cũng đã tan đi, bây giờ anh lại khôi phục vẻ mặt thờ ơ với mọi thứ như trước.

Anh ném thi thể trở lại quan tài, cuối cùng ghét bỏ liếc nhìn một cái rồi tự mình đi sang một bên.

Dựa vào gốc cây, ánh mắt mông lung, không biết đang nghĩ gì.

Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, thấy Muộn Du Bình đã xong việc, liền cùng Tam Thúc lại gần quan tài, nghiên cứu Ngọc dung mặc trên người thi thể.

Chương 48

Ngô Tà không biết bị làm sao, chạy tới túm cổ áo Muộn Du Bình, hỏi: "Tại sao?!

Hắn với anh có thâm thù đại hận gì à?!" Tô Thành đứng bên không nói gì, trong lòng thầm nghĩ nguồn cơn giữa Thiết Diện Sinh và Tiểu Ca thì dài lắm, mình mới quen Muộn Du Bình chưa đầy một tháng.

Chuyện nhà người ta, mình không nên xen vào.

Muộn Du Bình thiếu kiên nhẫn gạt tay Ngô Tà ra, quay mặt đi, rõ ràng không muốn để ý đến Hạo Thiên Chân.

"Thiên Chân...

à không, Ngô Tà, Tiểu Ca muốn giết hoạt thi cũng là bình thường, cậu vừa thấy rồi đấy, bộ Ngọc dung kia tuy có thể bảo vệ người ta ngàn năm không chết, nhưng hiện tại nó vẫn chưa hoàn toàn hồi sinh, vừa rồi nếu cởi Ngọc dung ra, cái 'thi thể' kia sẽ lập tức biến đổi, lúc đó sẽ biến thành huyết thi." Nói đến đây, Tô Thành dừng lại, vì Tam Thúc và Vương Bàn Tử đều đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn anh.

Có lẽ họ đang nghi ngờ thân phận của anh.

Nhưng, những nghi ngờ này trước mặt thực lực, sẽ nhanh chóng tan biến.

"Sau khi biến thành huyết thi, các người nói xem, nhóm bảy người chúng ta, lúc đó có thể sống sót được hai ba người không?" Tô Thành vừa dứt lời, Ngô Tà bất lực buông tay đang túm Muộn Du Bình ra, chán nản ngồi xuống một bên.

Vẻ mặt đó trông thật buồn cười.

Tô Thành nghĩ, Ngô Tà từ lúc theo Tam Thúc vào mộ chắc cũng đã

phát hiện ra, mình chỉ là một lính mới, biết không nhiều bằng người khác, có lẽ bây giờ trong đầu vẫn còn mơ hồ lắm.

"Vị tiểu ca này, thứ cho tôi mạo muội.

Suốt chặng đường, ngài biết cũng quá nhiều rồi, không biết ngài là người trong giới nào, có thể chỉ cho một con đường sáng, sau này chúng tôi muốn đến cửa bái tạ, cũng biết đường mà tìm." Giọng Phan Tử vang lên bên cạnh, ánh mắt anh ta chăm chú nhìn Muộn Du Bình.

Mọi người nghe xong, đều thấy lời của Phan Tử rất khéo, nghĩ rằng lần này Muộn Du Bình không trốn được nữa.

Nhưng không ngờ Muộn Du Bình vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ, nhất thời không khí trở nên vô cùng khó xử, mọi người còn nghi ngờ không biết có phải mình vừa nghe nhầm lời Phan Tử hay không.

"Đừng có khách sáo như thế, tôi hỏi một câu thôi, Tiểu Ca.

Anh vào mộ làm gì?" Vương Bàn Tử vô cùng thiếu kiên nhẫn, hỏi thẳng.

Ngô Tà lại một lần nữa nhìn về phía Muộn Du Bình, sự bực bội vì mơ hồ lúc này chỉ có thể trút lên con chim đầu đàn là Muộn Du Bình.

Tô Thành nhướng mày, anh cũng biết Muộn Du Bình căn bản sẽ không để ý đến đám người này, nếu một mình anh ta vào mộ có lẽ còn thuận lợi hơn.

Có đám người này, không biết đã vô cớ gây thêm bao nhiêu phiền phức.

"Mọi người cũng đừng chất vấn vị tiểu ca này nữa.

Thứ nhất, suốt chặng đường anh ấy đã giúp chúng ta không ít, cũng tạo ra không ít cơ hội cho chúng ta trốn thoát." Mình còn nhặt được rương báu Kỳ lân huyết mạch của Muộn Du Bình làm rơi nữa

chứ.

“Thứ hai, người ta vốn không có ý hại chúng ta, huống hồ vừa rồi còn giết một con tống tử.

Mọi người ai cũng nổi giận, cũng không hợp lý.

Thôi mọi người mau nghiên cứu mấy món bảo bối này, thu dọn chuẩn bị ra ngoài hưởng thụ đi.” Tô Thành vừa dứt lời, mấy người mặt mày không phục cũng cảm thấy có lý, nhất thời mọi người đều tập trung vào những món đồ tốt trong quan tài.

Lúc này, Muộn Du Bình đang đứng một bên như khúc gỗ bỗng động đậy, anh quay đầu về phía Tô Thành, rồi mỉm cười với anh.

Tô Thành ngẩn ra, gật đầu với Muộn Du Bình, Muộn Du Bình cũng gật đầu đáp lại.

Hạo Thiên Chân thấy Muộn Du Bình cười cũng ngây người, Tô Thành nhìn vẻ mặt của Hạo Thiên Chân mà có chút buồn cười.

Không khỏi cảm thán: Tam Thúc à Tam Thúc, con đường của cháu trai ông còn dài lắm, Ngô Tà bây giờ còn quá ngây thơ, thật không hổ danh Thiên Chân Ngô Tà.

“Cái quái gì đây, mẹ nó sao lại dùng cả một khối tử ngọc làm gối thế này!” Giọng Vương Bàn Tử vang lên.

Tô Thành cười, xem ra anh ta đã phát hiện ra chiếc hộp tử ngọc kia.

Thứ đó cũng là một món bảo bối.

“Vãi!

Thứ đồ dùng cho người chết mà cũng xa xỉ thế này, sao lại dùng cả một khối tử ngọc!” Vương Bàn Tử kéo thi thể trong quan tài sang một bên, cái đầu khô quắt của thi thể nghiêng đi, để lộ ra một chiếc

gối đá màu tím có chất liệu vô cùng trong suốt.

Ánh trăng xuyên qua cành lá của Cửu đầu xà bách rọi xuống, chiếu lên khối tử ngọc, tỏa ra ánh sáng vô cùng đẹp đẽ.

Tô Thành đi tới xem, trong đầu "Đạo mộ tri thức đại toàn" của Tam Thúc lập tức phát huy tác dụng.

Chiếc gối này được chế tác từ một khối tử ngọc nguyên vẹn, tử ngọc, cũng chính là thạch anh tím.

Vốn dĩ giá trị của thạch anh tím không cao bằng các loại ngọc thạch khác, nhưng một khối lớn như thế này thì vô cùng hiếm thấy.

Thạch anh tím rất khó chế tác, muốn làm thành một chiếc gối ngọc có hình dáng đầy đặn, bề mặt trơn nhẵn như vậy, độ khó rất lớn, đặt ở thời hiện đại cũng là một việc đòi hỏi kỹ thuật cao.

Chỉ cần dùng lực không đúng một chút, cả khối thạch anh tím sẽ hỏng.

Cái thứ này mà bị gã kia lấy làm gối đầu, e rằng hoàng đế cũng không được đãi ngộ cao như vậy.

Muộn Du Bình đứng bên không động đậy, đầu hơi nghiêng sang một bên, nói: "Những thứ các người muốn biết, đều ở trong chiếc hộp tử ngọc kia." Nói xong, anh quay đầu đi, lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng không liên quan đến mình.

Chương 49

Bàn Tử liếc nhìn Muộn Du Bình, không còn nhắm vào và nghi ngờ như trước nữa, có lẽ sau khi nghe lời Tô Thành, anh ta cũng cảm thấy rất có lý.

Bây giờ anh ta đang vô cùng cẩn thận ôm chiếc hộp tử ngọc kia, đặt lên chiếc áo khoác của mình.

Vẻ mặt đó giống như một bà mẹ già nhiều năm không có con, về già mới vui mừng có được quý tử, đối đãi với tử ngọc vô cùng cẩn thận.

Chiếc hộp không có khóa, mọi người mở ra xem, bên trong đặt một cuộn lụa tơ vàng.

Ngô Tà trông thấy thứ đó, lập tức hứng thú, tiến lên cẩn thận mở cuộn lụa ra, trên đó chi chít những chữ nhỏ.

Trong sợi của cuộn lụa này được khảm tơ vàng, cả cuộn được bảo quản rất tốt, chữ viết trên đó dường như được thêu lên bằng một phương pháp rất khéo léo.

Trong những sợi chỉ đó dường như cũng có dùng tơ vàng, cho nên chữ viết cũng rất hoàn chỉnh, hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát.

Tô Thành lướt qua một cái, dòng đầu tiên ghi "Minh công Thương vương địa thư", sau đó bên cạnh đều ghi chép lại những sự kiện trọng đại từ khi sinh ra đến khi chết đi của một người.

Chỉ nhìn một cái, Tô Thành về cơ bản đã lướt xong những thông tin quan trọng trong đó.

Có một vài khác biệt so với những gì viết trong nguyên tác, nhưng không lớn lắm, ngoài hai sự kiện mà Ngô Tà đọc ra trong nguyên tác,

những nội dung còn lại Tô Thành cũng đọc hiểu được.

Tô Thành ngẫm nghĩ, rồi liếc nhìn Ngô Tà một cái.

Kỹ năng đọc hiểu cổ văn hẳn là được đính kèm trong Thiên môn cơ quan thuật, trong "Đạo mộ tri thức đại toàn" của Tam Thúc cũng có rất nhiều kiến thức liên quan đến cổ tự.

Tô Thành hài lòng: Xem ra hấp thu những kỹ năng này sẽ được tặng kèm các điểm kỹ năng nhỏ khác, cũng không lỗ.

Đúng lúc này, Ngô Tà đọc đứt quãng dịch nội dung trên lụa trắng.

Tô Thành nghe một lúc, phát hiện kỹ năng cổ tự của Ngô Tà không vững lắm, liền sửa lại cho Ngô Tà vài chỗ.

Ngô Tà sau khi nghe xong vừa bừng tỉnh ngộ, vừa kính nể Tô Thành, cũng không dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Tô Thành nữa, liền đưa cuộn lụa trắng cho anh.

Tô Thành cầm lấy cuộn lụa, đọc tóm tắt hai sự kiện quan trọng trên đó, Lỗ Thương Vương làm thế nào để có được Quỷ Tỳ từ lão già quái dị có con rắn trắng, làm thế nào vì lợi ích mà tàn sát hàng trăm người, sau đó cùng với vị tiên sinh bày mưu tính kế có được Ngọc dung.

Mọi người nghe xong, ai cũng cảm thán sự tàn nhẫn và bạo ngược của Lỗ Thương Vương, đồng thời cũng thèm thuồng không ngớt những bảo bối được ghi chép trong đó.

"Thiết Diện Sinh cũng thật là âm hiểm, cuối cùng tráo long đổi phụng nằm trong Ngọc dung." Nghe xong câu chuyện, Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt xuống đất, quay người lại mân mê Ngọc dung.

Không bao lâu, bộ Ngọc dung đã bị đôi tay béo mập của Vương Bàn Tử tháo ra, anh ta cẩn thận cởi Ngọc dung xuống, vẻ mặt đó lại giống như vừa vui mừng có được quý tử.

Vừa cởi Ngọc dung ra, thi thể đã không còn hình người như trước, toàn thân nhanh chóng biến thành màu đỏ như máu, da thịt cũng nhanh chóng thối rữa, tỏa ra từng đợt mùi hôi thối.

Thứ này không có cơ hội biến đổi nữa, vừa rồi đã bị Muộn Du Bình bóp chết, bây giờ cũng chỉ có thể nằm yên như vậy, chờ hóa thành một vũng máu.

Vương Bàn Tử nhìn thấy mà lòng kinh hãi, quay đầu nhìn Muộn Du Bình, tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng cũng bị xóa bỏ.

Trước tiên không cần biết mục đích của Muộn Du Bình là gì, nhưng ít nhất cho đến hiện tại, anh ta thật sự chưa làm gì hại mọi người.

Những người khác sau khi nhìn thấy sự thay đổi của thi thể cũng có phản ứng tương tự, nhất thời cái nhìn và độ tin cậy của mọi người đối với Muộn Du Bình và Tô Thành lại tăng thêm một bậc.

Tô Thành đang giúp một tay thu dọn ngọc khảm sáo quan và Ngọc dung, cùng với một số vật nhỏ khác, đợi sau khi ra ngoài, những thứ này sẽ phải dựa vào mối quan hệ của Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà để bán đi.

Anh đang bận cất cuộn lụa tơ vàng vào trong hộp tử ngọc, bỗng nhiên từ mặt phản quang của chiếc hộp tử ngọc nhìn thấy một bóng đen nhỏ đang bay lượn.

"Nơi này sao lại có ruồi?" Tô Thành thầm nghĩ.

Anh ngẩng đầu lên, thấy một con côn trùng nhỏ màu đỏ như máu đang bay, nhìn kỹ lại, hình dạng đó chính là một con thi miết thu nhỏ.

"Thi miết vương!" Tô Thành kinh hãi, những người khác thấy hành động của Tô Thành cũng ngẩn ra.

Đây là con đầu đàn của thi miết, vì đã hấp thu "Đạo mộ tri thức

đại toàn" của Tam Thúc nên anh biết rất rõ.

Chỉ cần chạm vào thứ này, chắc chắn toàn thân sẽ thối rữa hóa thành huyết thi, sau đó nhanh chóng tử vong.

Hơn nữa thứ này không thể giết, một khi giết, hàng triệu đàn em thi miết sẽ lần theo tìm đến gây phiền phức.

Nghĩ đến đám thi miết lúc trước, Tô Thành cũng có chút đau đầu.

Mặc dù chúng không gây ra uy hiếp cho anh, nhưng bị một đám côn trùng to như con lợn con vây quanh, cảm giác đó không dễ chịu chút nào.

"Cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử đảo mắt một vòng, cảm thấy có gì đó không ổn, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Thành, anh ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ngô Tà thấy mọi người đều dừng lại nhìn con côn trùng bay lượn, vô cùng thiếu kiên nhẫn, nghĩ rằng công việc sắp kết thúc rồi mà mọi người lại cứ nhìn chằm chằm một con ruồi.

"Đều ngẩn ra làm gì?" Ngô Tà đưa tay ra, định đập con côn trùng, liền bị Tô Thành giữ lại.

"Đừng chạm vào!

Đó là thi miết, chạm vào là chết." Tô Thành còn chưa dứt lời, Phan Tử đã lấy một hòn đá đập chết con thi miết nhỏ, con côn trùng phát ra một tiếng "kít".

"Không dùng tay chạm vào là được rồi." Phan Tử ném hòn đá đi, quay đầu lại phát hiện ánh mắt của Tam Thúc và Tô Thành đang nhìn mình một cách u ám.

"Gây họa lớn rồi." Tam Thúc lạnh lùng nói.

Chương 50

Sau đó cùng với Tô Thành và Bàn Tử nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đồ đạc nhanh chóng được gói ghém lại.

Tất cả bảo bối bao gồm cả Ngọc dung, ngọc khảm sáo quan, hộp tử ngọc, và một số vật phẩm tùy táng nhỏ trong quan tài đều được đóng gói, tổng cộng sáu cái ba lô.

Trừ A Ninh bị thương không thể đeo thêm, những người còn lại đều đeo ba lô lên, Tô Thành đeo Ngọc dung, cũng không nặng lắm.

Nhìn mọi người đeo ba lô, Tô Thành không khỏi cảm thán: Sáu người bây giờ chẳng khác nào đang cõng trên lưng tài sản của một thị trấn nhỏ, tương đương với một quốc gia nhỏ thời cổ đại.

"Đi mau, một lát nữa đàn thi miết sẽ đến!" Tam Thúc gấp gáp nói.

Trong lúc đóng gói, đã có thể nghe thấy tiếng bò lổm ngổm của đàn thi miết.

Nếu không lắng nghe kỹ, còn tưởng rằng nghĩa địa này gần biển, đang nghe tiếng sóng vỗ.

"Cô em gái, có muốn anh trai cõng không?" Bàn Tử cười một cách nhờn nhợt lại gần A Ninh, A Ninh bĩu đôi môi đỏ mọng, quay đầu đi, loạng choạng đứng dậy.

"Tôi tự đi được." A Ninh cúi đầu nói.

"Để tôi cõng cô, như vậy sẽ nhanh hơn." Tô Thành vừa nói vừa chuyển ba lô ra trước ngực, ra hiệu cho A Ninh.

A Ninh khẽ đỏ mặt, đi tới nhẹ nhàng leo lên lưng Tô Thành, nhiệt độ nóng rực từ Tô Thành truyền đến lồng ngực, A Ninh bỗng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Cảm nhận sự mềm mại sau lưng, khí huyết của Tô Thành cũng dâng trào, cảnh tượng vô tình nhìn thấy xuân sắc của A Ninh lúc nãy lại hiện lên trước mắt.

Nhanh chóng định thần lại, Tô Thành chạy theo Muộn Du Bình.

"Bên này!" Muộn Du Bình tìm thấy một con đường nhỏ dẫn lên mộ đạo, nhanh nhẹn leo lên, những người khác vội vàng theo sau.

Tô Thành mặc dù cõng A Ninh, nhưng lại cảm thấy không có gánh nặng gì nhiều, thầm vui mừng, thuộc tính Sức mạnh hấp thu được từ Cửu đầu xà bách lúc trước, bây giờ đã phát huy tác dụng.

"Bám chắc vào." Tô Thành quay đầu dặn một câu, A Ninh ôm càng chặt hơn.

Họ nhanh chóng chạy qua mộ đạo lúc trước, cách lối ra không còn xa nữa.

"Mẹ kiếp, thi miết đuổi kịp rồi!" Bàn Tử kinh hãi hét lên, mọi người quay đầu lại, quả nhiên sâu trong mộ đạo một đám lớn đang lúc nhúc bò tới.

"Tôi có thuốc nổ, hay là cho nổ tung chúng đi!" Vương Bàn Tử cởi áo khoác ra, để lộ một cuộn thuốc nổ lớn quấn quanh eo.

Tô Thành dở khóc dở cười, Vương Bàn Tử cũng gan thật, quấn nhiều thuốc nổ trên người như vậy mà chạy lâu thế.

"Không thể nổ chết hết được, chỉ có thể cản chúng một lúc, Phan Tử, cùng tôi bố trí." Tam Thúc trầm ngâm một lát, rồi dẫn Phan Tử và Vương Bàn Tử đi bố trí.

"Không được.

Không thể bố trí như vậy, như vậy sẽ không nổ được bao nhiêu thi miết đâu." A Ninh trên lưng Tô Thành nói.

Sau đó cô xuống khỏi lưng Tô Thành, tiến lên chỉ điểm cách sắp xếp thuốc nổ, Tam Thúc ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu, đối với A Ninh cũng không còn đặc biệt bài xích nữa.

Bố trí xong thuốc nổ, Muộn Du Bình chủ động yêu cầu châm lửa, để những người khác chạy trước.

Mọi người vẻ mặt khó xử, cũng không tiện nói gì, đành dặn Muộn Du Bình bảo trọng, rồi lần lượt chạy về phía lối ra.

Không bao lâu, tiếng nổ vang lên, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của một số thi miết.

Mọi người bò ra khỏi cửa động, hít thở không khí trong lành trong rừng, ai cũng cảm thấy sinh mệnh thật quý giá.

Muộn Du Bình mãi không thấy bóng dáng, mọi người đối với việc Muộn Du Bình thường xuyên thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng đã quen, tỏ ra vô cùng tin tưởng vào thực lực của anh, không chừng sẽ gặp lại ở ngã rẽ tiếp theo.

"Cô em gái, nói cho tôi biết, có phải cô thích Tiểu Ca không?" Vương Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa trêu chọc A Ninh, A Ninh nheo mắt trừng một cái, mặt đỏ bừng quay đi.

Vẻ e thẹn đó đáng yêu hơn nhiều so với dáng vẻ hung dữ và lạnh lùng trước đây.

Mọi người cười phá lên, Tô Thành nhìn A Ninh cũng mỉm cười, nghỉ ngơi thêm một lát, cả đoàn người xuống núi.

Trên đường đi, Tô Thành có thời gian, liền vào ý thức, mở giao diện thuộc tính ra xem, thu hoạch khá phong phú.

Đạo mộ tri thức đại toàn, Kỳ lân huyết mạch, Thiên môn cơ quan thuật, những bảo bối này đều rất thực dụng.

Thuộc tính Tốc độ và Sát thương đều đã đạt đến đỉnh cấp, đồng thời có thêm một hạng mục "Phòng ngự tuyệt đối", thuộc tính phòng ngự của nam thi trong mộ kia quả thật lợi hại, lúc trước bị Cửu đầu xà bách đập như vậy mà không hề hấn gì.

Hiện tại thuộc tính phòng ngự mới ở mức trung cấp, Tô Thành có chút mong đợi.

Mới trung cấp đã trâu bò như vậy, không biết nâng lên cao cấp sẽ như thế nào.

Còn nhận được thêm năm mươi sáu năm tuổi thọ nữa chứ!

Nhìn giao diện thuộc tính với chiến tích phong phú trong ý thức, anh khẽ mỉm cười.

Mọi người lặng lẽ xuống núi, vừa đến chân núi, mấy người dân chài ven sông nhìn thấy, đều sững sờ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để ý đến những chuyện này, mấy người toàn thân nhếch nhác, tùy tiện tìm một quán trọ nhỏ, trước tiên tắm rửa một phen, sau đó gọi một bàn đầy thức ăn ngon.

Bữa cơm này mấy người đều ăn như hổ đói, giống như mấy đời chưa được ăn vậy.

Chương 51

Tô Thành cũng ăn rất hăng, mặc dù đã hấp thu không ít thuộc tính, nhưng người là sắt cơm là thép, một trận chiến vừa rồi cũng đủ mệt mỏi.

Từ lúc vừa xuyên không đến nay, cũng mới chỉ hai ba ngày thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, không chỉ nhận được hơn năm mươi năm tuổi thọ, còn có Kỳ lân bảo huyết, cổ đao pháp, thuộc tính phòng ngự, thuộc tính sức mạnh, thậm chí thuộc tính tốc độ và Thiên môn cơ quan thuật đều đã max cấp.

Nhất thời Tô Thành có chút hoảng hốt, mới có hai ngày mà đã mạnh đến thế này.

Thật không dám tưởng tượng, những ngôi mộ sau này, sẽ thu được những thứ tốt gì.

Trong chốc lát, trong đầu Tô Thành hiện lên những ngôi mộ lớn như mộ dưới đáy biển, Vân Đỉnh Thiên Cung...

Những nơi đó, đồ vật còn lợi hại hơn!

Nghĩ đến đây, Tô Thành ăn bị nghẹn, Ngô Tà ở bên cạnh vỗ lưng giúp anh.

Ở trong mộ cùng những người này trải qua nhiều chuyện như vậy, anh cũng đang dần chấp nhận và thích nghi, cũng dần dần quen thuộc với Ngô Tà, Bàn Tử, Muộn Du Bình và cả Tam Thúc.

Mặc dù Muộn Du Bình thường xuyên chơi trò mất tích.

Còn A Ninh...

Càng không cần phải nói.

Cô nhóc này, sớm muộn gì cũng rơi vào túi mình thôi.

Sau khi ăn xong, mọi người lại chỉnh đốn một phen, A Ninh cáo biệt trước vì có việc.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày trong vùng núi non sông nước hữu tình, cả đoàn mới từ từ cõng bảo bối lên đường.

Ngô Tà có vẻ rất để ý đến tung tích của Muộn Du Bình, mấy ngày nay không nói lời nào, Tô Thành thì không vội.

Bởi vì anh biết, sau này Muộn Du Bình sẽ giao cắt với tuyến đường của họ, lúc đó, anh lại có thể từ trên người Muộn Du Bình nhận được thuộc tính.

Nghĩ đến đây, Tô Thành không nhịn được thầm cười mấy tiếng.

"Chíp... chíp..." Bên tai Tô Thành truyền đến mấy tiếng chim hót.

"Ưm..." Vì ngủ ngon, toàn thân Tô Thành đều mềm mại rã rời, vô cùng thoải mái.

Anh vươn vai một cái, cảm giác gân cốt được kéo giãn trong chốc lát khiến anh vui vẻ vô cùng.

Sau khi từ Lỗ Vương Cung trở về thành phố, Tam Thúc biết Tô Thành không có việc gì gấp, liền hết sức giữ Tô Thành ở lại cùng Ngô Tà.

Sau khi ra ngoài, A Ninh nói phải rời đi trước, vì quần áo cô không chỉnh tề, Ngô Tà đã đưa áo khoác cho cô.

Nhìn bóng lưng A Ninh đơn độc rời đi, Tô Thành không khỏi thầm khâm phục cô gái trông có vẻ yếu đuối này.

Phan Tử tìm một bệnh viện để vào nằm, chuẩn bị kiểm tra kỹ lưỡng, Ngô Tà và mấy người lo liệu ổn thỏa cho anh ta xong mới về nhà.

Tô Thành tạm thời cũng không có chỗ ở, thấy Tam Thúc giữ lại, vì khách sáo nên từ chối, không ngờ Tam Thúc trực tiếp dọn ra một tầng cho Tô Thành, bảo anh cứ tự nhiên ở.

Ngô Tà mặc dù có chút trẻ con, nhưng sau lần bị Tô Thành chỉ ra lỗi sai về cổ văn, dường như rất kính trọng Tô Thành, đồng thời cũng hy vọng có thể tiếp xúc nhiều hơn với anh.

Tô Thành vốn nghĩ nhà Ngô Tà chắc sẽ dọn ra một phòng cho mình, không ngờ Ngô Tam Tỉnh lại dẫn anh đến một biệt thự liền kề kiểu duplex, tính cả tầng hầm là bốn tầng, trực tiếp dọn ra cả một tầng cho anh.

Tô Thành biết lão cáo già Ngô Tam Tỉnh rất có tiền, dù sao cũng làm đồ cổ mà, ai mà không có chút gia sản?

Nhưng không ngờ trộm mộ lại có thể trộm ra cả một căn biệt thự, các loại tranh chữ, đồ nội thất bên trong đều là hàng đỉnh cấp.

Biệt thự này có lẽ không nổi bật trong mắt những người đặc biệt giàu có, nhưng vừa vào nhìn đồ nội thất và tranh chữ là biết, những thứ này mới là vô giá.

Tô Thành lúc đó không khỏi cảm thán lão cáo già thật biết cất giấu đồ, không chừng ở nơi nào đó còn cất giấu không ít.

Thấy Tô Thành do dự, Ngô Tam Tỉnh còn lập tức tìm người giúp việc dọn dẹp tầng ba cho Tô Thành, các loại đồ đạc đầy đủ, chỉ sợ Tô Thành ở không thoải mái.

Cho đến khi xác định được Tô Thành có thể ở lại đây cùng nghiên cứu, Tam Thúc mới yên tâm vỗ vai Ngô Tà rồi rời đi.

Tô Thành không khỏi cảm thán: Ngô Tam Tỉnh vì bồi dưỡng Ngô Tà thật đúng là khổ tâm.

Nếu không phải có thể từ những ngôi mộ mà Ngô Tam Tỉnh dẫn

đi nhận được rất nhiều lợi ích, anh tuyệt đối sẽ không chấp nhận bị Ngô Tam Tỉnh lợi dụng.

Kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài biệt thự là một hồ nước.

Các loại hoa cỏ luôn có người cắt tỉa, nhìn ra xa đâu đâu cũng là phong cảnh.

Chim hót hoa thơm, thật là dễ chịu.

"Ây hắc hắc?

Đồng chí Thiên Chân nhỏ, đang nghiên cứu gì thế?" Giọng nói cực kỳ hài hước của Bàn Tử từ dưới lầu truyền lên, xem ra gã đã mua một đống bữa sáng nóng hổi về.

Chương 52

Sau khi từ Lỗ Vương Cung trở về, Bàn Tử cũng ở lại theo đề nghị của Ngô Tà.

Bản thân Bàn Tử cũng không có việc gì, định cầm tiền đi hưởng thụ.

Theo đề nghị của Ngô Tà, anh ta cảm thấy ở lại cũng không tệ, có thể có thêm một người bạn chơi cùng, cũng vui vẻ đồng ý.

Ra ngoài rồi, Tô Thành mới phát hiện Vương Bàn Tử bình thường là người rất tốt, không hề nóng nảy và ngớ ngẩn như trong mộ, cũng không có sự cẩn thận đến mức khiến người ta phát sợ.

Tính cách của Bàn Tử trong cuộc sống rất rộng rãi, Tô Thành vốn tưởng ở chung một nhà, chắc chắn Bàn Tử sẽ dậy muộn nhất.

Không ngờ mỗi ngày anh ta đều dậy sớm nhất, ra ngoài một chuyến rồi về, mang theo đủ loại bữa sáng đặc sản địa phương.

Tô Thành và Ngô Tà cũng vui vẻ hưởng thụ, bánh bao nhỏ, sữa nóng, bánh cuốn tôm pha lê, chả giò chiên, sữa đậu nành, quẩy, bánh cuốn, trứng luộc nước trà, những món ăn sáng có thể mua được đều được Vương Bàn Tử mang về nóng hổi cho mọi người thưởng thức.

Hôm nay Vương Bàn Tử cũng mang bữa sáng về như mọi khi.

Tô Thành xuống lầu, Bàn Tử đang bày đầy một bàn thức ăn trên bàn ăn, tất cả đều nóng hổi.

Gã vừa ăn vừa xem điện thoại.

Ngô Tà ngồi trước bàn máy tính, vẻ mặt như bị táo bón, hai mắt hận không thể lồi ra dán lên chiếc hộp tử kim trước mặt.

Chiếc hộp đó là do Ngô Tà lấy được từ tay thanh nhãn hồ thi lúc ở Lỗ Vương Cung.

Tô Thành liếc nhìn Ngô Tà đang tập trung cao độ.

Xem ra Ngô Tà rất coi trọng món đồ đầu tiên mình kiếm được.

"Nhập ma rồi à?" Tô Thành lơ đãng trêu chọc.

Trong chiếc hộp tử kim đó có một con cá đồng mày rắn, điều này Tô Thành biết rõ.

Anh nhớ trong nguyên tác, Hạo Thiên Chân bị con cá này hành cho thần hồn điên đảo, một loạt sự việc sau đó cũng đều vì con cá này mà ra.

"Thứ này tinh xảo quá, muốn mở phải dùng khóa mật mã.

Tôi đã hỏi chú Ba rồi, chiếc chìa khóa tôi lấy được từ thanh nhãn hồ thi không phải để mở hộp này, mà là để dùng khóa." Nói đến đây, Ngô Tà nhìn chằm chằm chiếc hộp lại chau mày ủ rũ.

"Trí tuệ của người xưa quả thật uyên thâm, cơ quan quá tinh xảo.

Mặc dù đây là một chiếc hộp cổ, nhưng lại khóa bằng khóa mật mã." Ngô Tà mân mê vòng quay mật mã trên chiếc hộp tử kim, trên đó có tám lỗ.

Sắp xếp theo dãy số, có tám chữ số hệ thập phân mũ tám, từ 00000000 đến 99999999, không biết đến năm nào tháng nào mới thử hết được.

Tô Thành không để tâm đến chiếc hộp tử kim đó, vừa ngủ dậy bụng cũng đói rồi, anh cầm một hộp quẩy trước mặt, mở sữa đậu nành ra ăn.

Vừa ăn vừa thầm cảm khái khẩu vị của Vương Bàn Tử thật kén chọn, quẩy chiên rất ngon, vỏ ngoài giòn rụm nhưng không cứng, bên

trong mềm mại nhưng không nát.

Cắn một miếng thật thoải mái.

Vương Bàn Tử ăn xong một lượt, thấy Ngô Tà vẫn đang loay hoay ở đó, không khỏi nhíu mày: "Theo tôi thì khỏi xem nữa, cái hộp đó tôi cũng liếc qua rồi.

Cái thứ đó trừ phi thử từng mật mã một, nếu không thì chỉ có thể mang ra tiệm kim khí cưa ra thôi.

Có thời gian đó, không bằng tôi xuống Phan Gia Viên dạo một vòng còn hơn." Bàn Tử vừa dứt lời, Tô Thành liền tỏ vẻ đồng tình.

Thứ nhất, ở nhà mãi cũng chán, không ra ngoài đi dạo thì người sẽ thành phế vật mất.

Thứ hai, cũng nhân cơ hội thử nghiệm Thuật Giám Định vừa hấp thu được từ chú Ba, tiện thể kiếm chút tiền tiêu vặt.

Mấy ngày trước, chú Ba đã bán đi mấy món hàng lớn tuồn ra được, số tiền chuyển vào tài khoản của Tô Thành lớn đến mức có chút phi thực tế, anh cũng không biết những người khác được chia bao nhiêu, nhưng Tô Thành mơ hồ cảm thấy, chắc chắn không nhiều bằng mình.

Anh có thể cảm nhận được chú Ba đang ngấm ngầm lôi kéo mình.

Lúc tiền được chuyển đến, Tô Thành nhìn thông báo mà giật cả mình, còn tưởng điện thoại bị lỗi.

Sau đó gọi điện hỏi mới biết là chú Ba đã lo liệu xong xuôi, ngay cả nguồn gốc và chi tiết chuyển khoản cũng được ghi rõ ràng.

Tô Thành không thể không thán phục sự tinh ranh và mạng lưới quan hệ rộng khắp của chú Ba.

Đối với việc chú Ba lôi kéo, Tô Thành cũng không hề bài xích,

điều này sẽ khiến con đường sau này của anh dễ dàng hơn rất nhiều, ngược lại còn đỡ phải bịa ra vài lý do để đi theo đội.

“A!” Ngô Tà đột nhiên kinh hô một tiếng.

Vương Bàn Tử vốn không nhận được câu trả lời của Ngô Tà, lúc này có chút bực bội: “A cái gì mà a, y như đàn bà.

Chẳng lẽ cái báu vật đó có vấn đề gì à?” Ngô Tà hít một hơi, giọng điệu có chút kỳ quái: “Hộp báu tám lớp... tôi mở được rồi.” Tô Thành mỉm cười, đó là điều tất yếu.

Tên ngây thơ đó sớm muộn gì cũng sẽ thử những con số trên miếng sắt, mở được hay không là do vận may của cậu ta.

“Mở rồi à?

Chương 53

Bên trong có gì thế?" Tô Thành uống nốt ngụm sữa đậu nành cuối cùng, ung dung bước tới xem.

Lát nữa phải tỏ ra kinh ngạc một chút, nếu không mà quá bình tĩnh thì lại không bình thường.

"Có, một con cá." Sắc mặt Ngô Tà trông rất kỳ quặc, bởi vì giá trị của con cá này không cao hơn giá trị của cái hộp là bao.

Dùng một chiếc hộp tinh xảo như vậy để đựng một vật rẻ tiền thật sự có chút khó hiểu.

"Cá à?

Sống hay chết?" Bàn Tử lau miệng, cũng có chút hứng thú.

Nhưng vừa chạy tới thấy một món đồ xui xẻo không đáng tiền, gã lại quay về mở thêm một hộp bánh bao pha lê và một hộp chả giò ra ăn: "Khỏi nghiên cứu nữa, cái thứ này chắc là tín vật định tình thời xưa thôi, do cô nương mà gã đó yêu tặng nên mới giữ gìn cẩn thận như vậy." Ngô Tà không tin, cứ tự mình cầm kính lúp nghiên cứu con cá.

Tô Thành đứng bên cạnh lại sững sờ.

Trong chiếc hộp tử kim đó có một thứ mà người khác không thể nhìn thấy.

Một quả cầu ánh sáng. [Keng!

Phát hiện quả cầu ánh sáng thuộc tính bí mật, có nhặt không?] Âm thanh dễ nghe của hệ thống vang lên trong ý thức của Tô Thành.

Thuộc tính bí mật?

Tô Thành ngẩn ra, lập tức xác nhận nhặt và hấp thu. [Keng!

Chúc mừng ký chủ nhặt "thuộc tính bí mật" thành công!

Bắt đầu hấp thu!] Trong ý thức của Tô Thành, vô số mảnh thông tin vụn vặt bay nhanh trong đầu, dần dần hình thành một thông tin hoàn chỉnh.

Đó là một bí mật không trọn vẹn về âm mưu của Uông Tàng Hải, tuy không hoàn chỉnh nhưng lượng thông tin lại rất lớn.

Những điểm chính yếu thuật lại những trải nghiệm và câu chuyện nhiều năm của Uông Tàng Hải, cũng như việc ông ta đặt những con cá đồng mày rắn trong ba ngôi mộ lớn.

Mấy con cá đồng mày rắn đều là manh mối do Uông Tàng Hải để lại, cũng là một mắt xích trong âm mưu của ông ta.

Trong bí mật mà Tô Thành hấp thu được, thuộc tính và bí mật ẩn giấu của cá đồng mày rắn cũng được hiển thị chi tiết.

Cá đồng mày rắn có tổng cộng ba con, trên mỗi chiếc vảy nhỏ li ti của chúng đều được khắc lên bí mật về sự tồn tại của mộ đáy biển và sự bất tử bằng kỹ thuật điêu khắc vô cùng tinh xảo, tất cả đều sử dụng chữ Nữ Chân.

Cần phải dùng kỹ thuật ánh sáng đặc biệt mới có thể nhìn thấy nội dung trên vảy cá.

Tô Thành thầm thán phục sự mưu sâu kế hiểm của Uông Tàng Hải, cho dù đã qua mấy ngàn năm, những kẻ trộm mộ vẫn không thoát khỏi sự khao khát và truy tìm những manh mối thần bí.

Điểm yếu này của con người đã bị Uông Tàng Hải lợi dụng một cách triệt để.

Chỉ cần có người tò mò về cá đồng mày rắn, nhất định sẽ đi

nghiên cứu.

Khi phát hiện ra bí mật ẩn giấu trên đó, họ sẽ càng điên cuồng tìm kiếm hơn, cuối cùng không tự biết mình đã trở thành một quân cờ bị Uông Tàng Hải lợi dụng.

Ba con cá đồng mày rắn, một con được Trần Bì A Tứ lấy ra từ Kính Nhi Cung, đó cũng là lần đầu tiên cá đồng mày rắn xuất hiện, nhưng Trần Bì A Tứ cũng vì thế mà bị người Miêu đâm mù cả hai mắt.

Con thứ hai được chú Ba mang ra từ mộ đáy biển Tây Sa mấy chục năm trước.

Con thứ ba là con Ngô Tà lấy từ tay của Thanh nhãn hồ thi trong Lỗ Vương Cung, chính là con mà Ngô Tà đang cầm xem xét.

Những việc làm của Uông Tàng Hải vô cùng chấn động, Tô Thành lướt qua một lượt trong ý thức, những việc đó nếu đặt ở hiện tại thì không ai dám tin.

Ví dụ như xây dựng Úc Môn, thiết kế Khúc Tĩnh Thành, thiết kế Minh Cung.

Chỉ riêng những việc này thôi cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

Một người giỏi về thiết kế và cơ quan, có thể khiến một âm mưu tiếp tục vận hành trong một thời gian dài như vậy, trí tuệ của ông ta quả thực đã đạt đến một tầm cao đáng nể.

Mặc dù thuộc tính bí mật chỉ kể ra vài điểm quan trọng, nhưng nó vẫn còn thiếu sót.

Nhưng Tô Thành không vội, chỉ cần đi theo nhóm Ngô Tà, sau này chắc chắn sẽ có nhiều thuộc tính bí mật rơi ra hơn, lúc đó chỉ cần hấp thu là mọi chuyện sẽ rõ như lòng bàn tay.

Anh nhanh chóng lướt qua thông tin trong ý thức, tất cả thông tin đều được hệ thống chiếu vào ý thức, hình thành một bảng biểu rất rõ ràng, trước mỗi sự kiện lớn đều có ngày tháng ghi chú, vô cùng tiện lợi.

Những thông tin này cũng được khắc sâu vào trong đầu anh, khi cần có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Tô Thành tiêu hóa những thông tin này và dần dần phát hiện ra một vài manh mối.

Uông Tàng Hải đã tốn công tốn sức, bày binh bố trận những thứ này, chỉ có thể là vì một mục đích mà dù phải đợi hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm sau mới có hiệu lực cũng có thể hoàn thành.

Nhưng, rốt cuộc là chuyện gì đáng để Uông Tàng Hải làm như vậy?

Chẳng lẽ là để đối kháng với Trương gia?

Chương 54

Phải có mối thâm thù đại hận như thế nào mới đáng để một người làm như vậy, Tô Thành cảm thấy suy đoán này không hợp lý.

Chỉ có thể là vì một thứ gì đó mà mấy trăm, mấy ngàn năm sau vẫn có thể mang lại lợi ích cho ông ta.

Nhưng có ai có thể sống lâu như vậy sao?

Tô Thành cảm thấy sống lưng lạnh toát, anh nghĩ đến một chuyện.

Các hoàng đế thời cổ đại của Thiên triều ít nhiều đều có những hành động theo đuổi "trường sinh bất lão", để có thể tiếp tục sống và hưởng thụ lạc thú cuộc đời, không ít đế vương đã từng cầu tiên vấn đạo.

Đã từng có hoàng đế vì để đắc đạo thành tiên mà nuôi cả một đám lừa đảo giang hồ, để chúng ngày ngày luyện đan dược, kết quả là bỏ bê triều chính.

Ngược lại ở thời hiện đại, ngày càng có nhiều người chú trọng dưỡng sinh, đó chẳng phải cũng là nguồn gốc của việc cầu "trường sinh" sao?

Có lẽ, Uông Tàng Hải đã phát hiện ra một phương pháp trường sinh nào đó.

Ngay sau đó anh liền nghĩ đến Muộn Du Bình với dung mạo không già đi.

Lúc này, trong cột cuối cùng của bảng thuộc tính bí mật trong hệ thống, anh phát hiện hệ thống hiển thị hai chữ: Tây Sa.

Tô Thành suy đoán, đó hẳn là chỉ mộ đáy biển Tây Sa, có khả năng phải đến mộ đáy biển Tây Sa lấy một thứ gì đó mới có thể tiếp tục

thu được nhiều bí mật hơn.

Trong nguyên tác, mộ đáy biển Tây Sa là một ải tương đối hiểm ác, cả hải hầu tử và cấm bà đều khiến Ngô Tà phải điêu đứng, Tô Thành có ấn tượng sâu sắc.

Phải đi trải nghiệm những điều đó, Tô Thành lại thầm thấy phấn khích, thuộc tính hệ thống của anh hoàn toàn có thể chống chọi được với sự hiểm ác trong đó.

Bất kể là sinh vật gì, chỉ cần nhặt thuộc tính, lúc đó anh sẽ chỉ càng mạnh hơn.

Đồng thời anh cũng mong chờ được đến xem nơi mà năm đó Ngô Tam Tỉnh đã xảy ra không ít chuyện.

Tây Sa, địa danh này trong Đạo Mộ Bút Ký luôn khiến các fan hâm mộ hướng về.

Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm, Muộn Du Bình, còn có những cán bộ lão thành năm đó, đã xảy ra một loạt sự kiện ở Tây Sa.

Cũng chính ở Tây Sa, đã thay đổi cách nhìn về thế giới của một thế hệ người.

Tô Thành thoát khỏi ý thức, giao diện thuộc tính bí mật cũng được thu lại.

Anh nhìn Ngô Tà bên cạnh, tay đang mân mê con cá đồng mày rắn, lông mày nhíu lại càng chặt hơn.

Tô Thành lắc đầu cười cười, nhìn bộ dạng của Ngô Tà, mở ra còn không bằng không mở.

Bộ dạng ngây thơ của Ngô Tà đã bị chú Ba dắt đi quá lâu, dễ dàng bị khơi dậy lòng hiếu kỳ và ham muốn khám phá, cũng khó trách trên đường đi, phần lớn thời gian đều bị người khác giật dây.

Cũng may là cậu ta gặp được một người như chú Ba, gặp được một đám anh em tốt, nếu không với tính cách như tờ giấy trắng của Ngô Tà, ở trong mộ không biết đã chết bao nhiêu lần.

Tô Thành không nhìn con cá đồng mày rắn của Ngô Tà nữa, đi đến bàn ăn lấy một chiếc bánh bao pha lê nóng hổi ăn.

Bàn Tử thấy Ngô Tà đang nghiên cứu, cũng không còn vẻ khinh thường như vừa rồi, chạy tới cùng Ngô Tà xem một lúc.

"Này cậu bạn trẻ, cậu có nhìn thế cũng không nhìn ra được bông hoa đâu.

Thứ này là đồng mạ vàng, bản thân giá trị không cao.

Nếu có tác dụng, chắc là đằng sau nó có một câu chuyện.

Tôi đề nghị cậu mang nó đến Phan Gia Viên, để chú Ba xem giúp." Bàn Tử nhíu mày nhìn một lúc, cũng không nhìn ra manh mối gì lớn, liền đề nghị với Ngô Tà.

Ngô Tà nghe xong cũng thấy có lý, liền đồng ý với cách nói của Bàn Tử, ngay lập tức thu dọn đồ đạc, cùng Tô Thành và Bàn Tử chuẩn bị xuất phát.

Tô Thành thu lại tâm tư, không nghĩ đến bí mật của Uông Tàng Hải nữa.

Lần này đến Phan Gia Viên, vừa hay có thể thử kỹ năng Giám định thuật, cũng tiện thể nhặt hời!

Ba người đến Phan Gia Viên, mới chín giờ sáng mà đã đông nghịt người.

Ánh nắng ban mai chiếu xuống những sạp hàng được bày thành từng ô vuông trên mặt đất, rất nhiều đồ cổ được chiếu rọi lấp lánh.

Nơi đây người bán thì nhiều, nhưng người mua thực sự lại ít.

Dân trong nghề đều đến để tìm đồ thật, nhưng ở đây đồ giả nhiều như lông trâu, nên phần lớn đều chỉ xem rồi đi.

Có một bộ phận hoàn toàn là do sở thích sưu tầm, nếu vừa mắt món nào, hỏi giá cả, thực sự thích mà giá cả hợp lý thì cũng sẽ mang đồ về nhà.

Muốn tìm được đồ thật trong một thị trường đồ cổ lớn như Phan Gia Viên, năng lực giám định bảo vật nhất định phải thuộc hàng đầu.

Ngay cả những tay to trong ngành cũng có lúc nhìn nhầm, đồ giả có thể là đồ cổ giả, người bình thường căn bản không nhìn ra được thật giả.

Đồ cổ giả là do người xưa phỏng theo đồ của người đi trước làm ra, thứ đó tuy không phải đồ thật, nhưng nói là đồ cổ thì cũng đúng là đồ cổ.

Rất nhiều người đều vấp ngã ở điểm này.

Ba người đi xuyên qua từng sạp hàng, tìm đến cửa hàng của chú Ba.

Chương 55

Chú Ba nhìn thấy Ngô Tà trước, liền vẫy tay gọi Ngô Tà lại, sau đó nhìn thấy Tô Thành thì mắt sáng lên, hỏi thăm: "Cậu Tô Thành, mấy ngày nay ở có thoải mái không?" Tô Thành bị Ngô Tam Tỉnh hỏi một câu, liền bị nghẹn lời.

Anh biết con cáo già này hỏi câu như vậy, chắc chắn là có chuyện muốn nói.

"Cảm ơn chú Ba đã khoản đãi, mấy món bảo bối mấy hôm trước chắc đều bán được giá tốt." Tô Thành trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ Ngô Tam Tỉnh đúng là một con cáo già, chắc chắn sẽ không làm ăn thua lỗ.

Phải dẫn dắt câu chuyện sang hướng đó, tiếp theo mới có quyền chủ động.

Trong mắt chú Ba lóe lên một tia sáng tinh ranh, không tiếp lời, mở miệng nói: "Vị này là cậu Tô Thành, người có tay nghề, tay nghề rất tốt." Chú Ba quay đầu, giới thiệu Tô Thành với một ông lão đang uống trà, ông lão nhìn thấy Tô Thành liền đứng dậy bắt tay: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hân hạnh, tại hạ là XXX." Tô Thành bắt tay với người đó, thực ra anh không quan tâm đến các mối quan hệ, nên những hành động này cũng chỉ là làm cho có lệ.

Huống chi sau này giao tình sâu đậm, những người này đều thân với chú Ba hơn, sẽ bị ông ta kiềm chế.

Chú Ba cười gật đầu, quay sang Tô Thành nói: "Cậu em hôm nay đã đến đây rồi, tôi cũng có một yêu cầu đường đột, không biết có thể đề cập không." Tô Thành nhếch mép: "Lão hồ ly, nói chuyện khách sáo cũng thật bài bản, định ép cung đây mà." Ngay lập tức Tô Thành

quyết định xem Ngô Tam Tỉnh ra chiêu gì trước, dù sao quyền quyết định cũng nằm trong tay mình.

"Chú cứ nói." Tô Thành mỉm cười đáp lại.

Vương Bàn Tử lúc này đang gặm một cái đùi gà, bị màn đối đáp qua lại của hai người làm cho ngẩn ngơ, nhất thời cũng không dám nói gì.

Ngô Tà thì ngoan ngoãn đứng một bên.

Chú Ba hắng giọng: "Tôi đây rất coi trọng năng lực của cậu em, sau này tôi cũng sẽ có vài vụ làm ăn lớn, vừa hay đang thiếu người.

Tôi chính thức mời cậu gia nhập với tôi, làm trợ thủ của tôi.

Lương bổng đều có thể thương lượng, chỉ cần cậu đồng ý gia nhập." Chú Ba nói xong, một đôi mắt gian xảo nhìn chằm chằm vào Tô Thành.

Tô Thành nhìn bộ dạng của Ngô Tam Tỉnh, đoán chừng Ngô Tam Tỉnh đã nhắm trúng việc ban đầu anh không có thiết bị chuyên nghiệp, lại không có tiền, không có nơi ở, cũng không có quan hệ.

Định đào góc tường đây mà.

"Không cần đâu, mọi người đều là người giang hồ.

Sau này có việc gì thì cứ gọi tôi là được, tôi thích tự do hơn một chút." Tô Thành cười đáp xong, sắc mặt chú Ba không có thay đổi lớn, ngược lại nghe xong lời của Tô Thành dường như còn vui hơn, vội nói: "Được, cậu em.

Căn phòng bên tôi cậu cứ ở bao lâu tùy thích, nếu muốn đi thì báo một tiếng, chìa khóa bên tôi sẽ đưa cho cậu, cứ tự nhiên." Chú Ba mỉm cười gật đầu, Tô Thành trong lòng thầm nảy sinh vài phần kính nể đối với Ngô Tam Tỉnh.

Lão hồ ly này nói chuyện thật có bài bản, nếu gặp phải người bình thường, có lẽ đã bị sập bẫy rồi.

Nhưng Tô Thành cũng là vì lợi ích, qua lại với Ngô Tam Tỉnh như vậy, đã thăm dò được tâm tư và gốc gác của đối phương, sau này hợp tác sẽ thuận lợi hơn.

Đỡ phải để Ngô Tam Tỉnh suốt ngày đoán già đoán non, nghi ngờ Tô Thành có hại hay không.

Mối quan hệ lợi ích và giao dịch trên đời này là bạc bẽo nhất, nhưng cũng là đơn thuần và sạch sẽ nhất, không dính dáng đến bất kỳ tranh chấp lặt vặt nào.

Ngô Tà đứng một bên, thấy cuộc nói chuyện của chú Ba và Tô Thành kết thúc hòa hảo, cũng nhanh chóng nắm bắt thời cơ tiến lên đưa cho chú Ba con cá đồng mày rắn: "Chú Ba, chú xem giúp cháu, đây là thứ gì." Ngô Tam Tỉnh cầm lên xem, báo một con số, xem ra món đồ này chỉ đủ đổi một chiếc điện thoại mới.

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe xong, liền lộ ra vẻ mặt "tôi đã nói rồi mà" với Ngô Tà.

Ngô Tà cười gượng, tuy không đáng tiền, nhưng đối với một người có lòng hiếu kỳ mãnh liệt như Ngô Tà, thứ này giống như đã câu mất hồn cậu ta.

Phải làm cho ra nhẽ mới được.

Tô Thành và Bàn Tử không có thời gian quan tâm cậu bạn ngây thơ có thỏa mãn được lòng hiếu kỳ mãnh liệt của mình hay không, hai người họ muốn đi dạo thị trường đồ cổ hơn.

Ngay lập tức họ chào tạm biệt chú Ba và mọi người, đi dạo thị trường đồ cổ rộng lớn ở Phan Gia Viên.

Ở trong cửa hàng của chú Ba một lúc, nhiệt độ bên ngoài đã tăng

lên không ít.

Tô Thành và Bàn Tử hai người trông như hai công tử nhà giàu ăn chơi lêu lổng, nhưng thực tế hai đôi mắt sắc bén của họ đều đang liếc nhìn những sạp hàng nhỏ ven đường.

Tô Thành vừa nhìn những món đồ trên sạp, vừa không ngừng nhặt thuộc tính "Giám bảo" rơi ra từ người qua đường. [Keng!

Phát hiện nhân vật làm rơi thuộc tính "Giám bảo", có nhặt không?] [Keng!

Nhặt thành công, chúc mừng ký chủ "Thuật giám định" đã lên cấp.] Trên đường đi, âm thanh nhắc nhở trong đầu Tô Thành không ngừng vang lên.

Tô Thành trong lòng vui mừng, xem ra ở Phan Gia Viên ẩn giấu không ít cao nhân.

Những người này đang mặc cả với người bán hàng ở các sạp ven đường, trông như những người ăn mặc giản dị, nhưng có người lại là cao thủ trong ngành, những quả cầu thuộc tính rơi ra đều có chất lượng cao.

Tô Thành phân một phần ý thức ra xem giao diện thuộc tính hệ thống, cột Thuật Giám Định sắp lên cao cấp rồi.

Lúc này Tô Thành liếc thấy một sạp hàng, chủ quán là một thanh niên, lúc này đang chán nản ngồi canh vị trí, chờ đợi khách hàng ghé thăm.

Thấy Tô Thành dừng lại, mắt anh ta sáng lên, vội vàng chào hỏi: "Vị gia này, xem gì ạ?

Bình cổ, tiền cổ?" Tô Thành không trả lời, chủ quán tự thấy mất hứng, liền ngồi xuống chờ Tô Thành xem.

Tô Thành nhìn đống hàng trước mặt, có đồ sứ, đồ đồng, và một số vật nhỏ linh tinh.

Ở giữa có một đống nhỏ tiền cổ, trông đều là loại không đáng tiền.

Chương 56

"Xem gì vậy?" Vương Bàn Tử thấy Tô Thành dừng lại, cũng dừng theo.

"Tôi thấy tiền cổ này khá đẹp, mua mấy cái về cho con trai chơi." Tô Thành vừa dứt lời, Bàn Tử hơi sững sờ, cố gắng nhắm lại đôi mắt hơi sưng húp của mình: Tô Thành đã có con trai rồi à?

Tô Thành không để ý đến Vương Bàn Tử đang nghĩ vẩn vơ, tự mình ngồi xổm xuống tùy ý vốc mấy nắm tiền cổ.

Khóe mắt anh lóe lên một tia sáng khó nhận ra, một người đàn ông đang xem hàng ở sạp bên cạnh quay đầu liếc nhìn một cái.

Trong một giây đó, ánh mắt người đó khẽ động, rồi nhìn Tô Thành cười cười.

Tô Thành cảm thấy có người đang nhìn mình, cũng quay đầu lại cười với người đàn ông đó.

Anh cầm đống tiền trong tay, trông như vô tình vốc lên, lấy một cái túi niêm phong đựng thành hai túi nhỏ.

Sau một hồi mặc cả với chủ quán, chốt giá mười lăm đồng, Tô Thành thở phào nhẹ nhõm.

Trong nắm tiền vừa rồi, có cả một bộ "Tiền Ngũ Đế", trong đó có một đồng "Tần Bán Lưỡng" thật sự, giá trị hơn hai triệu.

"Này tôi nói, con trai của cậu ở đâu ra thế?

Cậu kết hôn rồi à?

Vợ cậu người ở đâu?" Rời khỏi sạp hàng đó một đoạn, Bàn Tử hạ thấp giọng gấp gáp hỏi Tô Thành, vẻ mặt mông lung.

“Tôi không có con trai.” Tô Thành dừng lại, nhìn Bàn Tử một cách đầy ẩn ý.

“Thứ trong này, ít nhất hai triệu.” Tô Thành giơ tay lắc lắc hai túi tiền nhỏ trong tay.

“Cái gì?” Vương Bàn Tử phản ứng lại ngay lập tức.

Sau đó Tô Thành nói cho gã biết, anh đã phát hiện ra một bộ Tiền Ngũ Đế, trong đó có đồng Tần Bán Lưỡng, nhặt hời thành công.

Bàn Tử mắt chữ A mồm chữ O, gã đã nhìn nhầm rồi.

“Vừa rồi bên cạnh có một cao nhân, may mà không bị hớt tay trên, nếu không thì món hời này không nhặt được rồi.” Vừa nói, Tô Thành vừa quay đầu lại nhìn, người chú vừa mỉm cười với anh đã chuyển sang sạp khác xem hàng, thấy Tô Thành nhìn, liền gật đầu với anh.

“Người này chắc chắn không đơn giản.” Tô Thành thầm nghĩ.

Người đó vừa rồi liếc một cái đã biết trong đống đồ Tô Thành vốc lên có Tiền Ngũ Đế, nhưng lại không nói ra.

Rõ ràng là muốn kết bạn, sau này có lẽ những tay to trong ngành sẽ biết có một nhân vật như vậy.

Tô Thành đi nhanh hơn, Bàn Tử bên cạnh vội kéo anh về một hướng khác: “Đi, tôi dẫn cậu đến nhà họ Hoắc xem sao.” Tô Thành biết Bàn Tử không tin vào tà ma, nhưng nghe đến nhà họ Hoắc, anh cũng vui vẻ đi xem.

Biết đâu có thể giao dịch trực tiếp, bán được giá tốt.

Vừa đến cửa tiệm đồ cổ nhà họ Hoắc, Tô Thành đã thầm tán thưởng.

Cửa tiệm trang trí trông có vẻ đơn sơ, nhưng thực tế vật liệu đều là gỗ thượng hạng, không phải gỗ nhân tạo trên thị trường, cũng

không phải gỗ ép.

Tất cả đều là gỗ nguyên khối, có thể thấy được xử lý rất tốt, về mặt tạo hình, xem ra cũng đã tốn không ít tiền.

Vẻ ngoài cổ kính nhưng không nặng nề, tổng thể trông rất thoải mái.

Bước vào tiệm nhà họ Hoắc, cách bài trí bên trong cũng khiến Tô Thành sáng mắt.

Đồ vật trưng bày trong tiệm không nhiều, và đều được bài trí theo kiểu đồ trang trí.

Bước vào tiệm nhà họ Hoắc, phản ứng đầu tiên sẽ tưởng là nhà riêng của ai đó.

Nếu không có quầy lễ tân, người ta gần như sẽ nghĩ đây là nơi nghỉ ngơi của một phú hào nào đó.

Trong tiệm thoang thoảng một mùi hương nhẹ, không phải mùi đàn hương hay tinh dầu, ngửi rất cao cấp.

Tô Thành và Bàn Tử đến quầy lễ tân, một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám màu trơn dường như đang tính sổ sách.

"Chào người đẹp, chúng tôi muốn xem vài thứ." Cô gái đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt vừa hài hước vừa có chút ngốc nghếch của Vương Bàn Tử thì không nhịn được cười khúc khích: "Chào hai vị, hai vị muốn bán đồ hay chỉ xem thôi ạ?" "Cả hai, nếu đồ hợp ý có thể giao dịch." Tô Thành nói.

Anh quay đầu lại, phát hiện bên cạnh có một gian phòng trong, ở đó có một lư hương và một bộ ấm trà.

Một đôi tay ngọc ngà chỉ thấy tay mà không thấy người, đang pha trà một cách rất tao nhã và thuần thục.

“Mời hai vị qua bên này.” Cô gái ở quầy lễ tân bước ra dẫn đường, hướng về gian phòng bên cạnh.

Cô gái dẫn đường xong liền ngoan ngoãn trở lại quầy lễ tân, Tô Thành và Bàn Tử vào gian phòng bên cạnh thì thấy một cô gái mặc áo len mỏng tay ngắn màu be, kiểu tóc bím hai bên vốn quê mùa nhất lại trông rất thoát tục khi ở trên người cô.

“Chào hai vị, mời ngồi.

Tôi tên là Hoắc Tú Tú, cứ gọi tôi là Tú Tú được rồi.” Cô gái mỉm cười đứng dậy, kéo ghế cho Vương Bàn Tử và Tô Thành.

Nhìn Hoắc Tú Tú hiền hòa và khiêm tốn, tâm trạng của Tô Thành cũng tốt lên nhiều.

“Hai vị muốn xem bảo bối nào ạ?” Hoắc Tú Tú vừa rót trà vừa hỏi.

Chương 57

Tô Thành từ từ đổ túi nhỏ đựng Tiền Ngũ Đế ra chỗ trống trên bàn, một bộ Tiền Ngũ Đế cũng theo đó lộ ra.

Vương Bàn Tử thò đầu ra xem, hận không thể tự vả vào trán mình một cái.

Bộ đồ này vừa nhìn đã biết là thật, trong đó có một đồng Tần Bán Lưỡng, rất đáng tiền.

Vẻ mặt Bàn Tử hối hận không thôi.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy, mắt sáng lên.

"Tôi có thể xem được không?" Hoắc Tú Tú kính cẩn hỏi Tô Thành, Tô Thành gật đầu, đối với một cô gái xinh đẹp và lịch sự như vậy, Tô Thành rất vui lòng cho cô không gian.

Hoắc Tú Tú quay người lấy một miếng lụa, trực tiếp bọc đồng Tần Bán Lưỡng đó lại, giơ tay lên quan sát kỹ lưỡng.

"Là thật." Hoắc Tú Tú cười, cẩn thận đặt đồng Tần Bán Lưỡng xuống, đồng thời ngồi thẳng người hơn một chút.

"Ngài ra giá đi, ngài muốn bán với giá bao nhiêu ạ?" Hoắc Tú Tú đi thẳng vào vấn đề, rất hợp khẩu vị của Tô Thành.

Cô gái này làm việc gì cũng rất có chừng mực, anh cũng không mất công hét giá trên trời, trực tiếp báo một giá: "2 triệu 3 nhé." Tô Thành cười, cũng không báo giá cao, chỉ cộng thêm ba mươi vạn trên giá thị trường cơ bản.

Hoắc Tú Tú không biểu lộ cảm xúc, cảm thấy người trước mắt không phải là người thiếu tiền, có lẽ giám định bảo vật chỉ để cho vui.

Thế là cô bắt chuyện với Tô Thành, biết được bộ Tiền Ngũ Đế này là nhặt hời từ sạp hàng bên cạnh, Hoắc Tú Tú càng kinh ngạc hơn.

Có thể từ một sạp hàng lộn xộn mà mò ra được một báu vật như vậy, chỉ dựa vào "càn quét" là không đủ.

Không có mắt nhìn đặc biệt tốt và kinh nghiệm giám định, tuyệt đối không thể từ trong biển đồ cổ mênh mông mà chọn ra được một "viên dạ minh châu" như vậy.

Trong cuộc nói chuyện tiếp theo, Tô Thành trực tiếp dùng kiến thức "Thuật giám định" trong đầu để trò chuyện với Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú tuy còn trẻ, nhưng kinh nghiệm giám định lại rất lão luyện.

Trong lúc nói chuyện, Hoắc Tú Tú làm rơi ra một đống quả cầu thuộc tính giám bảo, bị Tô Thành âm thầm hấp thu. [Keng!

Chúc mừng ký chủ thuộc tính giám bảo đạt cấp cao nhất!] Khi cuộc nói chuyện cơ bản kết thúc, trong đầu Tô Thành vang lên âm thanh của hệ thống.

Tô Thành vui mừng, thuận thế mỉm cười với Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú sau khi nói chuyện xong với Tô Thành, dường như rất tán thưởng anh, cô cúi đầu nhìn bộ Tiền Ngũ Đế, dường như đang suy nghĩ.

"Thế này đi, tôi ra một giá hữu nghị, ba triệu." Hoắc Tú Tú đã quyết định, ngẩng đầu nói với Tô Thành.

Ra khỏi cửa tiệm, Tô Thành nhận được tin nhắn báo tiền về tài khoản, con số thiên văn trên thẻ lại tăng thêm một chút.

Anh hài lòng cất điện thoại, Bàn Tử bên cạnh liên tục khâm phục.

Lúc này Tô Thành cũng rất vui, quyết định dẫn Bàn Tử đi tắm hơi rồi ăn một bữa thịnh soạn.

Trong tiệm nhà họ Hoắc.

Hoắc Tú Tú nhìn đồng Tần Bán Lưỡng trầm tư hồi lâu, ngẩng đầu nhìn về hướng Tô Thành và Bàn Tử rời đi.

Cô gái ở quầy lễ tân chạy vào, Hoắc Tú Tú nhìn cô gật đầu, cô gái đó mở miệng nói: "Tiểu thư Hoắc, đã tra được rồi.

Cậu ta đến từ thị trường đồ cổ bên chỗ Ngô Tà." Hoắc Tú Tú nghe xong ánh mắt lóe lên.

Ngô Tà, cũng có duyên nợ không cạn với nhà họ Hoắc… "Mong được gặp lại, Tô Thành." Cô thu lại bộ Tiền Ngũ Đế, đổ hết trà còn lại trong chén đi, quay người vào một gian phòng trong khác.

Tô Thành và Bàn Tử ra khỏi cửa tiệm, lại đi dạo một vòng thị trường đồ cổ.

Đi một lúc Tô Thành cũng thấy hơi mệt, bèn nói muốn tìm chỗ nào đó thư giãn.

Tô Thành vừa đề nghị, Bàn Tử cũng thấy hợp lý, hai người đến phòng xông hơi, sau đó thoải mái ngâm mình trong bồn tắm.

Đợi đến khi ăn uống no say ra ngoài, mặt trời lặn đã nhuộm đỏ cả mặt đất.

Về nhà thấy Ngô Tà đang loay hoay với con cá đồng mày rắn, trên máy tính mở mấy giao diện, đều là về cá đồng hoặc mày rắn.

Nhưng đều là thông tin vô dụng, thỉnh thoảng có một vài manh mối, nhưng sau đó cũng đột ngột kết thúc.

Lúc này Ngô Tà đang đau đầu về việc có người cố tình ém nhẹm chuyện này.

Nếu không những thông tin này xem ra năm đó cũng có vài dấu vết còn sót lại, bây giờ đã bị xóa sạch sẽ, không còn thấy gì nữa.

Chỉ có thể thấy một vài thông tin na ná nhau.

Tô Thành nhìn bộ dạng khổ não của Ngô Tà, không khỏi lắc đầu, lớn tiếng thở dài: "Đồng chí ngây thơ, ăn tối trước đã." Ngô Tà mặt không còn chút máu, từ sáng đến tối vì con cá đồng mày rắn mà không ăn một miếng nào, bây giờ trông hơi yếu ớt, cơ bản là đang gắng gượng tra tài liệu.

Ngô Tà ngẩn ra, ngại ngùng cười, quay người ăn cơm Tô Thành và Bàn Tử mang về.

"Đúng rồi, chú Ba đâu?" Tô Thành hỏi.

Chương 58

“À, chú ấy đi được một lúc rồi.

Chú ấy nói với cháu một vài chuyện về cá đồng mày rắn.

Sau đó vỗ đùi một cái ‘chú hiểu rồi’ rồi thu dọn vài thứ rồi đi.” Ngô Tà vừa ăn cơm vừa nói, miệng ú ớ không rõ.

Tô Thành “ừ” một tiếng, giả vờ không quan tâm ngồi xuống bên cạnh mở tivi.

Thực ra Tô Thành biết, Ngô Tam Tỉnh đã đến mộ đáy biển Tây Sa.

“Lão già này đi vội thật.” Tô Thành thầm nghĩ.

“Vậy cửa hàng đồ cổ của chú ấy để lại cho cậu trông à?” Tô Thành lơ đãng hỏi.

“Ừm, chú ấy nói về chuyện năm đó đi mộ đáy biển, cháu mới biết chú ấy cũng đã thấy một con cá đồng mày rắn như thế này.” Ngô Tà vừa ăn vừa nói, xem ra Ngô Tà vì con cá này mà bị giày vò đủ rồi.

“Cháu cứ cảm thấy giữa con cá này và con cá kia có liên quan, cảm giác rất kỳ lạ, nhưng lại không nói được là lạ ở đâu.” Ngô Tà nuốt một miếng cơm, lại uống một ngụm canh mới nuốt trôi được cục cơm nghẹn trong cổ.

Tô Thành thầm nghĩ, không lạ sao được?

Đó là cái bẫy mà chú ba của cậu giăng ra, mọi thứ đều trùng hợp đến mức không thể trùng hợp hơn.

Vương Bàn Tử dường như chưa ăn đủ, đi rửa tay xong liền nằm ườn ra bên cạnh Tô Thành, gọi điện cho một quán ăn đặt tôm hùm đất, hỏi Tô Thành và Ngô Tà có ăn không.

Lúc này rảnh rỗi Tô Thành cũng có chút sa đọa, thế là bảo Vương Bàn Tử đặt phần sáu người cộng thêm món và rượu, ba người đàn ông to lớn, trong đó có một người đói lả, đảm bảo ăn hết.

Đồ ăn giao đến, Ngô Tà hớn hở chạy ra ăn, ba người vừa nói vừa cười uống đến nửa đêm, đều ngủ gục trên sofa.

Sáng hôm sau dọn dẹp nhà cửa, Vương Bàn Tử lại hăng hái chạy đến bên Tô Thành: "Cậu Tô Thành, có đi đến chợ đồ cổ xem không?" Vẻ mặt hết sức gian xảo.

Tô Thành nhìn Vương Bàn Tử vừa tức vừa buồn cười, nói: "Không đi." "Haizz, đi đi đi, làm gì có chuyện có món hời mà không nhặt, đi xem đi.

Biết đâu trên thị trường lại xuất hiện cái Quỷ Tỳ nào đó thì sao." Vương Bàn Tử vừa nói vừa kéo Tô Thành ra ngoài, Tô Thành dở khóc dở cười: Hóa ra Vương Bàn Tử vẫn còn nhớ thương cái Quỷ Tỳ đó.

Chuyện đó là thật hay giả còn phải xem xét lại!

Những ngày tiếp theo, hễ tổ hợp một cao một béo của Tô Thành và Vương Bàn Tử xuất hiện, thị trường đồ cổ chắc chắn có sóng gió.

Không phải chủ quán này than khổ với chủ quán bên cạnh, thì là chủ quán kia dời trận địa.

Tô Thành và Vương Bàn Tử mấy ngày liền lại nhặt được không ít đồ tốt, đều mang đến chỗ Hoắc Tú Tú giám định đổi tiền.

Về sau Hoắc Tú Tú hễ thấy hai người là đều tự mình pha trà Long Tỉnh mời, mỗi lần nói chuyện xong, Hoắc Tú Tú đều hết sức giữ Tô Thành ở lại tiệm thêm một lúc.

Bây giờ Tô Thành chỉ cần ngồi ở cửa hàng đồ cổ nào, những người chơi đồ cổ bên ngoài nhìn thấy Tô Thành đều sẽ vào bắt chuyện, có Tô Thành ở đó, tỷ lệ giao dịch của cửa hàng đồ cổ cũng

tăng lên một cách khó hiểu.

Sự thay đổi này trong vài ngày diễn ra rất sôi nổi, cho đến khi Bàn Tử và Tô Thành đã đi khắp các ngõ ngách của thị trường đồ cổ, các chủ quán ở Phan Gia Viên gần như đều biết có một cặp "Song sát cao béo", hễ thấy hai người là đồ cũng không dám bán.

Có chủ quán thậm chí còn mặt dày yêu cầu Tô Thành giám định tất cả bảo bối của mình.

Tô Thành đành bất đắc dĩ từ chối.

Sau đó thị trường đồ cổ cũng chơi chán, mấy ngày sau ba người đều nằm ườn ở tiệm của Ngô Tà.

Có Tô Thành trấn giữ, những người sưu tầm đồ cổ đều tìm đến, cầu được gặp Tô Thành và nhờ anh giám định.

Tô Thành cảm thấy làm miễn phí không thoải mái, thế là về sau bắt đầu thu phí, mấy ngày cũng kiếm được không ít.

Hôm nay Vương Bàn Tử chắc là rảnh rỗi, lại rủ Tô Thành đi giám bảo chơi, Tô Thành bực mình nói bây giờ cả thị trường đồ cổ đều biết họ rồi, làm gì còn mò được bảo bối nữa.

Vương Bàn Tử đang định mở miệng phản bác, thì Ngô Tà tay cầm một phong thư, vẻ mặt nghiêm túc bước vào.

"Tôi phải đi Tây Sa một chuyến, chú Ba mất tích rồi." Vương Bàn Tử ngẩn ra, sự chú ý từ trên người Tô Thành chuyển đi: "Mất tích?

Chuyện gì vậy." Ngô Tà sắc mặt nghiêm trọng: "Tôi vừa mới gặp hai người đến tiếp ứng cho chú Ba." Tô Thành yên tĩnh lắng nghe, đoán chừng "hai người" trong miệng Ngô Tà, hẳn là Muộn Du Bình giả dạng thành Trương ngốc, và một nữ trợ thủ.

Vương Bàn Tử không kìm được lòng hiếu kỳ, liền nhìn chằm

chằm Ngô Tà hỏi tình hình, Ngô Tà kể lại quá trình bị hai người đó tìm đến, sau đó nói chuyện.

Tô Thành đứng bên cạnh nghe, quả nhiên không khác mấy so với thông tin anh biết.

Chú Ba đã mất liên lạc trên con tàu điều tra đó, sau đó Trương ngốc dẫn người tìm Ngô Tà, yêu cầu Ngô Tà tiếp tục kế hoạch của chú Ba và tìm chú Ba.

Vương Bàn Tử trông không có phản ứng gì, chỉ có vẻ mặt hơi ngạc nhiên.

Ngô Tà thì vẻ mặt nghiêm trọng và căng thẳng, trông rất lo lắng cho an nguy của chú Ba, nhưng lúc này, Ngô Tà còn tò mò hơn về mộ đáy biển Tây Sa.

Tô Thành mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng thầm phấn khích.

Ở chỗ Ngô Tà mấy ngày nay, cuối cùng cũng sắp bắt đầu chuyến đi Tây Sa rồi.

Đối với "thứ" trong mộ đáy biển Tây Sa, Tô Thành rất mong chờ.

Ba người mỗi người một tâm tư thu dọn đồ đạc, mọi người đều mang theo một số vũ khí và công cụ quen tay.

Chương 59

Trong đó không thiếu đèn chiếu sáng, dao quân đội Thụy Sĩ tinh xảo, dao gấp tùy thời sử dụng, v.v.

Vì trên thuyền đi Tây Sa đều có thiết bị hoàn chỉnh, ba người mỗi người đeo một cái ba lô, trực tiếp xuất phát.

Bến tàu, thời tiết rất đẹp, nắng chan hòa.

Lúc này Tô Thành phát hiện thị lực của mình đã tốt lên không ít, bây giờ nhìn mọi thứ đều giống như đã bật chế độ siêu nét 1080P.

"Chẳng lẽ là tác dụng phụ của việc hấp thu những kỹ năng đó?" Tô Thành có chút nghi ngờ, nhưng nhiều hơn là phấn khích.

Phải biết rằng, trước đây anh bị cận thị nặng, ra ngoài là phải đeo kính.

Từ xa Tô Thành đã nhìn thấy mấy người đang đứng bên bến tàu, trong đó có một cô gái xinh đẹp, dáng người cao ráo gợi cảm.

Đến gần mới phát hiện đó là A Ninh.

Có lẽ vì thời tiết khá nóng, A Ninh mặc một chiếc váy hai dây màu đen, trước ngực một mảng trắng nõn sóng sánh.

Chân đi một đôi giày cao gót buộc dây, đội một chiếc mũ rộng vành, kính râm và son môi đỏ trên mặt càng làm tôn lên vẻ đẹp diễm lệ của cô.

Khi ba người Tô Thành đi tới, không ngừng có rất nhiều đàn ông quay đầu lại nhìn về phía A Ninh.

Gương mặt xinh đẹp và thân hình hoàn hảo khiến cô trông giống như một ngôi sao vừa bước ra từ tuần lễ thời trang quốc tế.

“Yo!

Tôi còn tưởng ai mà xinh đẹp thế, chẳng phải là chị A Ninh sao, lại gặp nhau ở đây rồi!” Vương Bàn Tử đi đến gần, mắt sáng rực, vui vẻ chạy lên chào hỏi A Ninh.

A Ninh mặt không cảm xúc, chẳng thèm để ý.

Có lẽ vì Vương Bàn Tử đi cả một quãng đường nên mặt mũi có hơi bóng nhẫy, cũng có thể vì thân hình mập mạp của hắn trông khá ngấy.

A Ninh lướt qua Bàn Tử, đi về phía Tô Thành: “Lại gặp nhau rồi, Thành ca.” A Ninh nở một nụ cười rạng rỡ, khiến các thuyền công và người qua đường xung quanh đều phải ngoái nhìn.

“À, lại gặp nhau rồi.” Tô Thành bắt tay A Ninh, đáp lại bằng một nụ cười lịch sự.

Lúc này, mọi người xung quanh mới nhìn sang phía Tô Thành, phát hiện anh chàng cao mét tám mấy này cũng là một soái ca như người mẫu.

Đi một chặng đường dài, trong ba người thì Tô Thành trông sạch sẽ sảng khoái nhất.

Bàn Tử thì mồ hôi nhễ nhại, Ngô Tà nóng đến nhíu mày, chỉ có Tô Thành trông như không có chuyện gì.

Tô Thành và A Ninh đứng cạnh nhau, trông hệt như người mẫu trên tạp chí thời trang nào đó đang chụp ảnh đường phố, quan trọng nhất là Tô Thành cũng đeo một cặp kính râm.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn Tô Thành và A Ninh, chua lè nói: “Hai người thân nhau từ lúc nào thế, chẳng lẽ hai vị đang yêu đương bí mật mà không nói cho tôi biết à?” Nói rồi, Vương Bàn Tử liếc nhìn Tô Thành đầy ẩn ý.

Tô Thành nhún vai, tỏ vẻ mình cũng hết cách, là A Ninh chủ động chào hỏi mà.

A Ninh nhíu mày: "Tôi chỉ nói chuyện với người có thực lực." Nói xong, cô hất mái tóc dài rồi bước lên thuyền.

Vương Bàn Tử bị bẽ mặt, không nói gì nữa.

"Ngô Tà tiểu ca, nói xong rồi.

Có thể lên thuyền rồi, giá cả đã thỏa thuận xong." Một giọng nói vang lên, Tô Thành biết là Trương Ngốc Tử, quay đầu lại, Trương Ngốc Tử cũng chính là Muộn Du Bình, đang chào hỏi Ngô Tà.

Trương Ngốc Tử cảm giác có người nhìn mình, bèn nhìn sang phía Tô Thành rồi gật đầu.

Tô Thành không khỏi thầm chửi thề trong lòng, Muộn Du Bình đúng là ảnh đế, rõ ràng trước đó anh ta còn là "Muộn Du Bình", bây giờ cải trang xong lại nói nhiều như vậy.

Lên thuyền không lâu, thuyền trưởng hô hào thủy thủ bắt đầu khởi hành, suốt đường đi sóng yên biển lặng, nắng đẹp chan hòa.

Thỉnh thoảng có vài con cá nhỏ lướt qua mạn thuyền.

Tô Thành đứng bên mạn thuyền, lặng lẽ suy nghĩ về vấn đề Tây Sa.

Anh nhắm mắt ngẩng đầu cảm nhận ánh nắng ấm áp, nhất thời chìm đắm trong suy tư.

"Này… anh khát không?" Một giọng nói dễ nghe vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Thành.

Anh quay đầu lại, A Ninh đã tháo kính râm và mũ, duyên dáng đứng bên cạnh.

Cánh tay trắng ngần của cô đưa về phía Tô Thành, trao cho anh

một chai nước.

"Cảm ơn." Tô Thành vặn nắp chai uống một ngụm, rồi tiếp tục nhìn ra xa.

Lúc này thuyền đã đi được một lúc, không còn nhìn thấy những bãi đá ngầm hay rạn san hô nhỏ nữa, chỉ còn lại mặt biển mênh mông vô tận.

Tô Thành không khỏi thầm cảm thán trí tuệ của người xưa.

Ngôi mộ Tây Sa nằm dưới đáy biển, trên một mặt biển như thế này, không có bất kỳ manh mối nào để tìm kiếm.

Cho dù có tất cả các thiết bị công nghệ cao, Tô Thành cũng không dám chắc có thể thuận lợi tìm được ngôi mộ dưới đáy biển.

Chương 60

Nhưng Tô Thành đã hấp thụ toàn bộ kiến thức đạo mộ của Tam Thúc, lại mang trong mình Kỳ Lân huyết mạch và Thiên môn cơ quan thuật.

A Ninh nhìn Tô Thành đang suy tư, có chút ngẩn ngơ.

Một tiếng hải âu kêu lên khiến A Ninh hoàn hồn, lúc này cô mới lên tiếng: "Tô Thành tiểu ca, lần này… có manh mối gì không?" Tô Thành không nhìn vẻ mặt của A Ninh, nhưng cũng nghe ra được sự căng thẳng trong giọng nói của cô.

"Thật ra, những gì tôi biết cũng không nhiều hơn cô là bao." Tô Thành nói.

Mặc dù anh thực sự biết thông tin, nhưng những thông tin này không thể nói cho bất kỳ ai, phải tỏ ra giống như Ngô Tà.

Như vậy mới có lợi cho chặng đường tiếp theo.

Tây Sa, đối với Tô Thành, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác, chỉ là chuyến đi đạo mộ chính thức bắt đầu.

Cũng phải sau khi tiến vào mộ đáy biển Tây Sa, sự thật của mọi chuyện mới hé lộ một chút manh mối.

Đối với Tô Thành, anh chỉ cần đi sát theo Tam Thúc của Ngô Tà là có thể bắt đầu hành trình đạo mộ tìm báu vật.

Trong thời gian này, Tô Thành chỉ cần phát huy thực lực của mình là được, những thứ khác không cần thể hiện nhiều.

Nghe lời Tô Thành, A Ninh nhíu mày, dường như cũng rơi vào thế khó.

Cả hai đứng bên mạn thuyền, mỗi người theo đuổi một dòng suy nghĩ riêng.

Cho đến khi một tiếng nổ lớn cắt ngang tất cả.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng sấm vang trời, trong nháy mắt mây đen cuồn cuộn, gió lớn gào thét, những hạt mưa to như hạt đậu trút xuống xối xả.

"A!" A Ninh hét lên một tiếng.

Thân thuyền chao đảo dữ dội vì sóng biển cuồng nộ, cô đang đi giày cao gót nên đứng không vững, cả người ngã nhào vào lòng Tô Thành.

Tô Thành theo phản xạ đỡ lấy A Ninh, nhưng cô đã áp sát vào ngực anh.

Một thân thể ấm áp mềm mại rơi vào lòng, Tô Thành không nhịn được mà ôm thêm một lúc.

A Ninh đang mặc một chiếc váy hai dây ngắn màu đen.

"Cô nhóc này… mặc đồ ren." A Ninh vẫn chưa hoàn hồn, áp vào ngực Tô Thành thở hổn hển một lúc, hai người mới buông nhau ra trong cơn chao đảo.

"Không xong rồi!

Trời sắp có biến!

Phía trước có bão a!!" Giọng nói có phần lạc đi của thuyền trưởng vang vọng khắp con tàu, sự kinh hoàng trong giọng nói cũng khiến mọi người trên tàu lập tức căng thẳng.

"Sao thế?" Ngô Tà loạng choạng chạy ra, cậu ta hơi say sóng, vừa nôn xong ăn thuốc say sóng mới ra thì nghe thấy tiếng của thuyền trưởng.

“Trời thay đổi rồi!

Có bão lớn!

Tàu không chịu nổi, phải vòng qua cơn bão phía trước.” Thuyền trưởng mặt mày khổ sở nói với Ngô Tà.

Ầm ầm ầm!

Lại một tiếng sấm nữa, ở phía xa, một con tàu không người nhưng đèn đuốc sáng trưng đang tiến về phía họ.

“Tàu… Tàu ma!!” Trên khuôn mặt có phần méo mó vì kinh hãi của thuyền trưởng, hiện rõ sự tuyệt vọng.

“Tàu ma!

Tàu ma a!

Bà Tổ phù hộ, Bà Tổ phù hộ, Bà Tổ phù hộ.” Thuyền trưởng bị dọa đến thất thần, hai tay run rẩy chắp lại, miệng lẩm bẩm khấn vái, sau đó quay đầu vội vàng tổ chức thuyền viên ổn định thân tàu, dặn dò cố gắng không đến gần con tàu không người kia.

“Không biết có sống nổi không nữa!

Nhìn con tàu kia xem, không một bóng người, đèn thì vẫn sáng, chạy cứ băng băng.

Ma quỷ trên biển đang lái tàu, ai nhìn thấy tàu ma đều không sống nổi.” Thuyền trưởng cố gắng giữ bình tĩnh, nhanh chóng bố trí công việc cho thuyền viên, trông có vẻ thành thạo, nhưng đôi tay run rẩy khi châm thuốc đã bán đứng ông ta.

Châm mấy lần không được, thuyền trưởng mới nhận ra gió bão đang điên cuồng gào thét.

Ông ta bực tức ném bật lửa đi, quay người vào khoang thuyền lấy một bức tượng Bà Tổ và một vài vật dụng cúng bái khác, quỳ ở cửa

khoang thuyền đang chao đảo mà lẩm bẩm: “Bà Tổ phù hộ, Bà Tổ phù hộ.

Hải Long Vương phù hộ, Hải Long Vương phù hộ.

Những thứ rơi xuống đều là của ngài, tôi cũng không có ý mạo phạm.” Nói xong một đoạn, ông ta bắt đầu lẩm nhẩm những thứ nghe không hiểu như thần chú.

Trong khoảnh khắc, cảnh tượng vốn hỗn loạn trên tàu lại được phủ thêm một tầng không khí kỳ dị và âm u bởi những câu thần chú này.

Chương 61

Tô Thành đưa A Ninh đến mũi thuyền, mọi người đang hoảng loạn khuân vác đồ đạc trong cơn chao đảo, nhưng nhiều vật tư đã bị từng con sóng cuốn trôi đi.

Trương Ngốc Tử lấy một chiếc vợt lưới dài vớt trên biển, hy vọng có thể vớt lại một ít vật tư.

Thuyền trưởng nhìn thấy hành động của Trương Ngốc Tử lại kinh hãi hét lên: "Không được vớt những thứ đó!

Phàm là đồ vật rơi xuống biển, đều thuộc về Hải Long Vương!

Vớt lên là phạm húy, Hải Long Vương sẽ bắt tôi đi đền tội!" Trương Ngốc Tử nghe lời thuyền trưởng, đành bất lực hạ vợt xuống, trơ mắt nhìn những vật tư đó trôi đi xa dần, cái thì chìm nghỉm.

Nói xong, thuyền trưởng lại quỳ xuống lẩm bẩm thần chú, lúc này sóng gió dường như đã lặng đi một chút, thuyền trưởng càng ra sức niệm chú hơn.

Tô Thành nhìn gã thuyền trưởng mê tín mà lắc đầu, thân tàu vẫn chao đảo không ngừng, anh lại nhìn về phía con "tàu ma" đang từ từ tiến đến ở phía xa.

Tô Thành nheo mắt, mặc kệ gió bão, chìm vào suy tư: Nếu trên con tàu ma đó thật sự có "ma", vậy thì liệu có thể nhận được thuộc tính từ những con "ma" đó không?

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, nhưng lần này không phải con sóng đánh vào thuyền của họ, mà là đánh vào con "tàu ma" kia.

Điều kinh ngạc là, sau khi bị sóng lớn đánh mạnh, con tàu ma lại

không hề hấn gì, ngược lại còn vững vàng di chuyển trên mặt biển, ngày càng tiến lại gần thuyền của Tô Thành.

Sóng biển hất rất nhiều nước lên tàu ma.

Trên boong tàu không một bóng người, nước biển theo thân tàu chao đảo mà bắn tung tóe khắp nơi.

Một chiếc đèn lồng treo ở mũi tàu lắc lư, trông thật quỷ dị.

"Mẹ kiếp, đen đủi thật!" Vương Bàn Tử vừa khuân vác đồ trên boong vừa chửi ầm lên.

Hắn vốn đang ngủ ngon lành sau khi ăn xong một con gà rán, một con sóng lớn đập vào cửa sổ, tiếng nổ lớn đã kéo hắn ra khỏi giấc mộng đẹp đang hẹn hò với A Ninh, ban đầu còn tưởng ai đó chơi khăm.

Đến khi tức giận đùng đùng chạy ra xem, mới phát hiện cảnh tượng hỗn loạn.

Ngô Tà và Trương Ngốc Tử cũng đang bận rộn khuân đồ, đồ đạc trên boong sắp được khuân vác xong thì gió bỗng lớn hơn, thổi bay cả những người đang đứng trên boong.

Bàn Tử có trọng lượng lớn nên hạ bàn khá vững, những người gầy yếu hơn trực tiếp bị thổi ngã sõng soài.

Tô Thành cúi người bám vào mạn thuyền, mắt nhìn chằm chằm vào con tàu ma đang từ từ tiếp cận, khoảng cách chỉ còn chưa đầy hai ba trăm mét.

Ào ào!

Gió lớn cuộn lên một con sóng khổng lồ, trông cao ít nhất cũng phải bảy tám mét, tạo ra cảm giác áp bức cực độ.

Tô Thành trực tiếp ngồi xổm xuống, A Ninh cũng vội vàng ngồi

xổm xuống bên cạnh anh.

Sóng lớn ngút trời, hung hăng đập vào thân tàu.

Mái che của thuyền bị hất bay mất một lớp, Tô Thành và A Ninh, đặc biệt là những người trên boong đều ướt sũng.

Vì A Ninh chỉ mặc một chiếc váy hai dây nên lúc này váy hoàn toàn dính chặt vào người, những đường cong hoàn hảo khiến đám đàn ông trên boong đều phải tranh thủ liếc nhìn thêm một cái.

"Xong, xong rồi!

Mau vào khoang thuyền!" Thuyền trưởng nhận ra việc cầu nguyện của mình chẳng có tác dụng gì, đành hoảng hốt thu dọn đồ đạc, gọi thuyền viên chạy vào khoang thuyền.

Mọi người tranh nhau chen vào khoang.

Vương Bàn Tử vừa rồi đứng giữa boong tàu, bị con sóng đập thẳng vào người, lúc này đang ôm đầu loạng choạng đứng dậy, miệng chửi bậy.

"Mẹ nó!

Trên biển nguy hiểm thật." Bàn Tử lắc lắc đầu, nhìn thấy A Ninh đang được Tô Thành dìu, loạng choạng đi về phía khoang thuyền, mắt hắn sáng lên.

"Em gái à, mau vào trong đi, nhìn cái thân hình nhỏ bé kia sao chịu nổi mấy cú này!" Bàn Tử cười mấy tiếng, bị A Ninh lườm cho một cái.

Tô Thành quay đầu nhìn con tàu ma, nó chỉ còn cách khoảng hơn một trăm mét, thậm chí đang nhanh chóng tiếp cận.

"Vào trong thay đồ trước đi." Tô Thành vỗ vai A Ninh.

A Ninh gật đầu với anh rồi đi vào khoang thuyền.

Mưa bão trên trời trút xuống xối xả, thuyền trưởng bị gió mưa làm cho không mở nổi mắt.

Thấy Tô Thành đang nhìn chằm chằm vào con tàu ma, ông ta không nhịn được hét lên: "Vị tiểu ca kia!

Mau vào đi!" Tô Thành không quay đầu, nheo mắt nhìn con tàu ma đang ngày càng gần, dường như đã thấy được thứ gì đó.

"Trên tàu có thứ gì đó đang động đậy!" Ánh mắt Tô Thành lóe lên, chưa kịp hành động, một bóng đen từ trên tàu ma lao vút ra, tấn công thẳng vào người thuyền trưởng đang không chút phòng bị!

Thuyền trưởng hự một tiếng rồi ngã xuống boong tàu.

"Chết rồi!" Bàn Tử vốn đã đặt một chân vào cửa khoang, sau lưng thuyền trưởng ngã sầm xuống boong tàu khiến hắn giật mình, lại dừng bước.

Chương 62

Tô Thành và Vương Bàn Tử chạy đến bên thuyền trưởng, lật ông ta lại, phát hiện hai mắt đã trợn trắng.

“Không lẽ bị động kinh rồi chứ?” Vương Bàn Tử nói.

“Mau đưa ông ta vào khoang đã!” Tô Thành đội mưa gió, vác thuyền trưởng lên vai, Vương Bàn Tử cũng ở phía sau đỡ.

Bỗng nhiên thuyền trưởng toàn thân co giật.

Tô Thành: “Nói được không?” Thuyền trưởng không trả lời.

Vương Bàn Tử: “Vào trong rồi nói!” Tô Thành: “Không ổn rồi!” Vừa nói xong, thuyền trưởng bỗng nhiên phát điên, hai tay giơ ra như móng vuốt, cào về phía đầu Tô Thành.

Tô Thành nhanh chóng dùng hai tay tóm lấy người thuyền trưởng đang phát cuồng, hất từ sau lưng ra phía trước, thoát khỏi đòn tấn công của ông ta.

Lúc này mắt của thuyền trưởng không còn trợn trắng nữa, mà biến thành hai con ngươi đen kịt.

Tô Thành và Vương Bàn Tử nhìn thấy vẻ mặt hung tợn của thuyền trưởng đều hít một hơi khí lạnh.

Chưa kịp phản ứng, thuyền trưởng đã co giò chạy về phía tàu ma.

“Không lẽ bị ma nhập rồi chứ!” Vương Bàn Tử buột miệng nói, một bước lao lên tóm lấy thuyền trưởng.

Nào ngờ thuyền trưởng điên cuồng quay đầu há miệng cắn về phía Bàn Tử.

Vương Bàn Tử né không kịp, mắt thấy miệng của thuyền trưởng

sắp cắn tới, Tô Thành tung một cú chặt vào gáy ông ta, đánh văng ra, Vương Bàn Tử mới thoát khỏi nguy hiểm.

Người thuyền trưởng điên cuồng vẫn lao về phía tàu ma, Tô Thành giữ chặt hai tay ông ta vặn ra sau lưng.

Thuyền trưởng không thể động đậy, chỉ có thể không ngừng phát ra những tiếng gầm gừ từ cổ họng, nghe không giống tiếng người mà giống tiếng động vật.

Ầm ầm!

Sau hơn hai tiếng vật lộn với sóng gió, trời đã tối sầm.

Một tia sét xé toạc bầu trời, chiếu sáng gáy của thuyền trưởng.

Ánh sáng lóe lên, giúp Tô Thành nhìn rõ thứ đang bám trên gáy thuyền trưởng.

Lươn mặt người.

Trên gáy thuyền trưởng đang dính chặt một khuôn mặt khác, chỉ là vẻ mặt vô cùng hung tợn, sắc mặt tái xanh quỷ dị.

"Mẹ ơi!

Thứ quái gì vậy!" Vương Bàn Tử bị dọa nhảy dựng lên, đứng ngây tại chỗ.

"Thôi rồi!

Thuyền trưởng thật sự bị ma nhập rồi sao?!" Vương Bàn Tử đứng tại chỗ tự mình suy đoán.

Tô Thành bất lực, lên tiếng: "Là lươn mặt người." Vương Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, tiến lên xem xét kỹ lưỡng thứ trên gáy thuyền trưởng.

"Mặt người… mặt người?

Lươn mặt người à.

Thứ này thật tà môn, có thể trông giống hệt người bị ký sinh luôn này!" Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm một lúc.

Con lươn mặt người trông không khác gì mặt người, nhưng nhỏ hơn một vòng so với khuôn mặt thật, ngũ quan gần như giống hệt thuyền trưởng.

Nói một cách thông thường, hình dạng con lươn mặt người đang bám trên gáy thuyền trưởng giống như một phiên bản thu nhỏ và xanh xao của khuôn mặt ông ta.

Tô Thành không để ý đến Bàn Tử nữa, cúi đầu nhìn thuyền trưởng thỉnh thoảng co giật một hai cái, trong đầu tìm kiếm phương pháp giải quyết con lươn mặt người.

Cuốn [Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn] trong đầu nhanh chóng chuyển động theo ý nghĩ, từ đó hiện ra một dòng kiến thức: [Lươn mặt người, thuộc tính âm.

Loài động vật ký sinh, vật chủ thường là con người, sau khi ký sinh thích mô phỏng khuôn mặt của vật chủ, xâm nhập vào não bộ và hệ thần kinh của vật chủ, sống bằng cách đó.] [Phương pháp giải quyết: Lông trâu.] Tô Thành vui mừng, vội vàng gọi Vương Bàn Tử, bảo hắn đi tìm một ít lông trâu.

Vương Bàn Tử nghe xong ngẩn người, nhưng không nghi ngờ nhiều, nhanh chóng quay người đi vào khoang thuyền.

Suốt chặng đường, sự tin tưởng mà Tô Thành tích lũy trong lòng hắn rất cao, bây giờ lời nói của Tô Thành trong lòng Vương Bàn Tử, Ngô Tà, A Ninh, Muộn Du Bình, thậm chí cả Tam Thúc đều có trọng lượng.

Trong lúc chờ Vương Bàn Tử, Tô Thành kéo thuyền trưởng đến

cửa khoang thuyền.

Như vậy vừa có thể che gió chắn mưa, vừa có thể quan sát con tàu ma kia.

Điều kỳ lạ nhất là, sau khi con tàu ma đó tiếp cận, nó không nhanh chóng rời đi, mà duy trì tốc độ tương đương với họ, đi trên mặt biển, luôn giữ một khoảng cách không gần không xa.

Cảm giác này giống như… Tô Thành thấy lạnh sống lưng.

Giống như con tàu đó có ý thức vậy.

"Đây, Tô Thành tiểu ca, lông trâu cậu cần đây." Giọng nói của Bàn Tử vang lên sau lưng Tô Thành.

Chương 63

Anh quay đầu lại, thấy trong lòng bàn tay Bàn Tử là một túm lông động vật màu nâu.

Anh lấy ra kiểm tra, quả nhiên là lông trâu.

Vương Bàn Tử rất tò mò, đi theo sau Tô Thành để xem anh thi triển "pháp thuật".

Tô Thành đặt thuyền trưởng nằm sấp, để mặt có con lươn hướng lên trên.

Lúc này thuyền trưởng hay đúng hơn là con lươn mặt người dường như đã tỉnh lại vài phần, cơ trên khuôn mặt chỉ bằng một nửa người bình thường bắt đầu co giật.

Tô Thành đặt lông trâu trên mặt đất chà xát mạnh, sau đó ném vài sợi lên con lươn mặt người.

"Kít kít kít…" Ngay khi những sợi lông trâu vụn vừa tiếp xúc với con lươn, nó phát ra một tiếng kêu chói tai, khuôn mặt nhỏ bé bám sau lưng thuyền trưởng đau đớn vặn vẹo.

Miệng nó hơi hé ra, có thể nhìn thấy gáy đầy máu của thuyền trưởng.

Sau vài giây, con lươn mặt người dần mềm nhũn, không còn phát ra tiếng kêu "kít kít" nữa, Vương Bàn Tử và Tô Thành mới thả lỏng. [Keng!

Phát hiện "Lươn mặt người" làm rơi "Rương báu"!

Xin hãy nhặt ngay!] Trong đầu Tô Thành vang lên một tiếng thông báo giòn giã, anh cúi đầu nhìn, quả nhiên bên cạnh con lươn mặt người có một chiếc rương báu đang xoay tròn!

Thôi rồi.

Thứ này cũng có thể rơi ra rương báu sao?

Tô Thành thầm phàn nàn, nhưng đối với anh đây là chuyện tốt.

Nghĩ kỹ lại, sự hình thành của lươn mặt người có lẽ có quan hệ mật thiết với bố cục của lăng mộ Uông Tàng Hải.

Trong nguyên tác có quá nhiều chỗ không được giải thích rõ, Uông Tàng Hải và những con quái vật này vốn là một câu chuyện khác.

Có lẽ con lươn mặt người này, trước đây cũng là người.

Tô Thành không lập tức hấp thụ rương báu, trước mặt Bàn Tử, anh dùng một vật nhọn khều con lươn mềm nhũn ra khỏi gáy thuyền trưởng.

Con lươn mặt người đã chết, lúc này mềm nhũn như một tấm da.

Phía sau khuôn mặt của nó có rất nhiều những quả cầu nhỏ li ti, thực ra đây là những xúc tu của nó, khi cần sẽ vươn ra, có thể dùng làm chân, cũng có thể dùng để "cắm rễ" vào não người.

Lươn mặt người cắm rễ trong não người để sinh tồn, Tô Thành không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Anh khều con lươn ném sang một bên, quay đầu lại thì thấy sắc mặt Vương Bàn Tử có chút không ổn.

Nhìn theo ánh mắt của Vương Bàn Tử, anh phát hiện hơn một nửa tóc trên gáy thuyền trưởng đã biến mất, thay vào đó là năm cái lỗ giống như ngũ quan.

Qua những cái lỗ đó dường như có thể nhìn thấy thứ bên trong hộp sọ của thuyền trưởng.

"Đừng nhìn nữa, mau đưa thuyền trưởng đi gặp bác sĩ, nếu còn kéo dài thêm một lúc, vết thương trên não của ông ta bị nhiễm trùng

thì hoàn toàn hết cứu." Tô Thành vừa nói xong, Bàn Tử liền cẩn thận đỡ đầu thuyền trưởng, bế ông ta xuống khoang thuyền. [Keng!

Phát hiện "Lươn mặt người" làm rơi "Rương báu".] Tô Thành vừa đến gần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

Lần này Tô Thành trực tiếp hấp thụ và mở rương báu. [Keng!

Chúc mừng ký chủ nhận được pháp thuật "Vấn sơn biện long" của phái Mạc Kim.] Tô Thành vui mừng, vốn tưởng rằng [Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn] đã đủ lợi hại rồi, không ngờ đại pháp tìm mộ xem phong thủy "Vấn sơn biện long" lại có thể là một khoa riêng.

Một luồng kiến thức ồ ạt tràn vào đầu Tô Thành, trong não anh lại có thêm một lượng lớn kiến thức cực kỳ chuyên nghiệp và chính xác.

Những kiến thức này phần lớn liên quan đến địa lý, cũng xen lẫn rất nhiều thông tin nhân văn, tất cả đều hữu ích cho việc tìm kiếm những nơi có phong thủy tốt, hoặc những nơi hiểm ác.

Dùng để phân tích hung cát của một nơi cũng rất hữu dụng.

Tô Thành thầm vui mừng, đã hấp thụ rồi, nhất định sẽ có lúc dùng đến.

Loại đại pháp phong thủy phạm vi rộng như Vấn sơn biện long này, bây giờ rất ít người biết.

Lúc này, mặt biển dần trở nên yên tĩnh, giống như trận bão vừa rồi chỉ để chào đón con tàu ma vậy.

Một cái đầu thò ra từ khoang thuyền, nhìn ra mặt biển đã yên ắng đi nhiều.

Tô Thành nhìn, là Ngô Tà.

"Hết mưa rồi!

Tốt quá." Ngô Tà lo lắng bước ra, nhìn xung quanh tuy tối đen như

mực, nhưng so với tình cảnh bị sóng biển tàn phá vừa rồi, đã tốt hơn rất nhiều.

Ngô Tà đang đứng dưới mái hiên nghỉ ngơi, bỗng thân tàu phát ra một tiếng "cạch" lớn.

Chương 64

“Không phải chứ!

Lại nữa sao?” Ngô Tà bị dọa nhảy dựng, lo lắng quay đầu lại, thì phát hiện Tô Thành đang đứng ở mái hiên bên kia, lặng lẽ nhìn con “tàu ma” đã va vào tàu của họ.

Đèn trên con tàu ma đó đều sáng, nhưng không có một sinh vật sống nào.

So với thuyền đánh cá của Tô Thành, con tàu không một chút sức sống và tĩnh lặng vô cùng này, trông vô cùng quỷ dị.

Hai con tàu cứ thế đối mặt nhau trên biển đêm đen kịt, một bên linh dị xa xăm, một bên tràn đầy sức sống.

“Tôi muốn lên đó xem thử.” Tô Thành đột nhiên quay đầu nói một câu.

“Hả??” Ngô Tà mắt chữ A mồm chữ O, trên mặt biển đen kịt này, có người muốn lên tàu ma xem thử, cũng chỉ có thể là vị tiểu ca nghệ cao gan lớn trước mắt này.

Một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ cửa khoang thuyền, A Ninh đã thay một bộ quần áo dễ hoạt động: “Tôi cũng đi, được không?” A Ninh xuất hiện trong bộ đồ bó sát, mặc dày hơn lúc nãy rất nhiều, toàn thân màu đen, tóc tết kiểu bím đấm bốc, trông rất gọn gàng.

Tô Thành quay đầu nhìn A Ninh, lúc này cô ho khan vài tiếng, ánh mắt có chút không dám nhìn thẳng vào anh.

Tô Thành bật cười, lắc đầu: “Đừng đi nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi, sau này sẽ có cơ hội cho cô thể hiện.” A Ninh mím môi, muốn nói lại

thôi.

Phía sau, Trương Ngốc Tử và Ngô Tà, cùng Vương Bàn Tử cũng từ trong khoang thuyền đi ra, đều mặc đồ bó sát, xem ra đã chuẩn bị chiến đấu.

Ngô Tà sửa lại quần áo, nói với Tô Thành: "Tôi đi cùng anh nhé, con tàu đó trông tà môn lắm." Tô Thành gật đầu, tuy mấy người này đôi lúc sẽ gây thêm chút phiền phức, nhưng khi cần giúp đỡ họ sẽ ra tay.

Tiếp đó Tô Thành nhìn về phía Trương Ngốc Tử.

Trương Ngốc Tử nở một nụ cười áy náy với Tô Thành, Tô Thành nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh biết Trương Ngốc Tử là do Muộn Du Bình đóng giả, nhưng cũng không định vạch trần.

"Được, vậy chúng ta cùng lên xem thử." Tô Thành vung tay, bốn người chuẩn bị lên tàu.

"À… Khoan đã!" A Ninh đột nhiên ngắt lời, nói: "Tôi có một thông tin khá quan trọng muốn nói cho mọi người.

Con tàu này, là con tàu mà chú Ba của Ngô Tà đã sử dụng trước khi mất tích.

Bây giờ có thể đã xảy ra chuyện, sau đó con tàu chỉ trôi theo dòng hải lưu đến đây." A Ninh nói xong còn nhún vai với mọi người.

Ngô Tà có chút không tin, hỏi: "Sao cô biết?" A Ninh lạnh lùng lấy ra một tập tài liệu từ trong túi, ném cho Ngô Tà: "Số hiệu của con tàu này là K5883, số hiệu trên đó là do chính tay tôi phun lên.

Trong tập tài liệu này có tư liệu của chú Ba." Ngô Tà xem xong tài liệu, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng hơn vài phần, rồi trả lại tài liệu cho

A Ninh.

A Ninh lúc này lén liếc nhìn Tô Thành.

Cảm nhận được ánh mắt của A Ninh, Tô Thành mỉm cười, gật đầu rồi dẫn Trương Ngốc Tử, Bàn Tử, Ngô Tà nhảy lên con "tàu ma" đang ở rất gần.

Bốn người vừa nhảy lên, trong lòng liền dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Ánh đèn ấm áp, khoang thuyền và boong tàu không một bóng người, những chiếc khăn ướt trông như vừa được gấp gọn.

Những dấu vết này khiến con tàu ma trông như đang chờ đợi sự ghé thăm của ai đó.

Là đang đợi Tô Thành sao?

Không ai biết.

Trên tàu có đèn màu vàng cam, những sợi dây thừng đặt tùy ý, những thùng nước đầy, cây lau nhà.

Thậm chí còn có một thùng bia đặt ở vị trí cửa khoang, vài cái ly và đồ khui bia được đặt rất chu đáo trong một cái thùng sắt.

"He he, hay là làm một ly?" Vương Bàn Tử nhìn cảnh này liền vui vẻ, không khí trên tàu quá bình thường, cứ như một người chủ nhà chu đáo, đã chuẩn bị sẵn mọi thứ để chờ khách.

Tô Thành nhíu mày: "Đừng ăn uống linh tinh, kiểm tra tình hình trước đã.

Muốn ăn thì về thuyền mình có đầy." Vương Bàn Tử bị bẽ mặt, không còn tơ tưởng đến thùng bia nữa.

Ngô Tà nhìn quanh con tàu, đây là con tàu mà chú Ba đã sử dụng trước khi mất tích, bỗng nhớ lại những gì chú Ba từng nói về mộ đáy

biển Tây Sa.

"Chú Ba… chú ấy từng kể cho tôi một vài chuyện về mộ đáy biển." Bốn người vừa đi chậm rãi, cẩn thận vào khoang thuyền, vừa quan sát xung quanh, vừa nghe Ngô Tà kể về những trải nghiệm của chú Ba.

"…Lúc đó chú Ba mới ba mươi mấy tuổi, đang tuổi trai tráng, đã tổ chức một đội đi Tây Sa thăm dò.

Ngôi mộ đó rất thần kỳ, sau khi đội khảo cổ dành khoảng một tuần cẩn thận dọn dẹp bức tường mộ bên ngoài, họ phát hiện ra một lớp tường mộ khác được bịt kín bằng đất sét cao lanh ở bên dưới.

Nói cách khác, ngôi mộ dưới đáy biển này hoàn toàn kín, bên trong có thể vẫn còn không khí." Đến đây, Bàn Tử cười "khà khà", cảm thán trí tuệ của người xưa: "Đồ của tổ tiên đúng là khác bọt, đâu như bây giờ, ai cũng hỏa táng là xong, hết." "Suỵt, đừng ngắt lời." Trương Ngốc Tử ra hiệu "suỵt" với Bàn Tử, Bàn Tử im lặng, Ngô Tà tiếp tục kể chuyện của chú Ba.

"Khi đội khảo cổ nhìn thấy có một lớp tường mộ nữa, ai cũng rất kinh ngạc, nhưng công việc phải tiếp tục, nên họ cử người đi vào khe hở giữa tường trong và tường ngoài để thăm dò.

Kết quả phát hiện giữa tường trong và tường ngoài có một khe hở rộng khoảng một thước, vừa đủ cho một người bò vào.

Người của đội khảo cổ bò vào hơn mười mét vẫn không thấy đáy, nhưng lại phát hiện ở góc mộ đạo có một vật.

Vật đó là một con cá đồng mày rắn, được bọc trong vải lụa, vốn trên tấm vải đó có chữ, nhưng vì thao tác sai lầm khi lấy ra, khiến tấm vải vỡ thành bột." Vương Bàn Tử nghe đến đây bỗng thở dài một tiếng: "Ai!

Chương 65

Mấy người này lỗ mãng quá, vào mộ thấy bảo bối là phấn khích, đối với bảo bối của tổ tiên phải cẩn thận!

Cẩn thận!" Tô Thành vẫn im lặng lắng nghe, không nói gì.

Khi nghe đến đoạn cá đồng mày rắn, anh thầm cười lạnh trong lòng: Ngô Tam Tỉnh đúng là cao tay, Ngô Tà đã bị lừa bởi câu chuyện trong câu chuyện rồi.

Ngô Tà tiếp tục kể, Tô Thành cũng không có tâm trạng nghe nữa, đây đều là những mánh khóe Ngô Tam Tỉnh dùng để lừa Ngô Tà.

Ngoài Bàn Tử, Trương Ngốc Tử và anh ở đây đều sẽ không nghe câu chuyện của Ngô Tà.

Trương Ngốc Tử chính là Muộn Du Bình, chuyện năm đó anh ta cũng có mặt, còn Tô Thành sớm đã có góc nhìn của Thượng Đế, những câu chuyện này không nghe cũng được.

Bốn người vừa đi vừa nghe câu chuyện của Ngô Tà, đi một vòng xuống dưới, khoang thuyền này rất bình thường.

Ngoài một vài dấu chân lộn xộn, tường có hơi bẩn, những thứ khác cũng không đặc biệt lộn xộn.

Cũng không có dấu vết đánh nhau, điều đó cho thấy chú Ba không phải mất tích vì tai nạn.

Các loại đồ hộp thực phẩm trên tàu đều được bảo quản tốt, bốn người đều lấy một ít, vì không biết sẽ phải lênh đênh trên biển mấy ngày nữa.

"Không có gì để xem nữa, đi thôi.

Vật tư đừng lãng phí, mọi người mang theo đi.” Tô Thành phân phó, bốn người mỗi người một cái ba lô lớn, bên trong đều đầy ắp thức ăn, đạn dược, túi y tế, v.v.

Mỗi người còn tìm được một chiếc đèn pin chống nước, thứ này trong hoàn cảnh như vậy là thực dụng nhất.

Vừa ra khỏi cửa khoang thuyền, phát hiện thuyền của A Ninh đã cách họ khá xa.

“Này… lái thuyền lại gần đây đi… tôi không lên được… ở đây có vật tư…” Ngô Tà kéo dài giọng hét lớn, tiếng hét quả nhiên có hiệu quả, A Ninh lập tức chạy ra, giơ ngón tay cái với cậu ta, sau đó quay người dặn dò lái thuyền.

Tô Thành đeo ba lô, trong lòng có chút trống rỗng: Tuy không có nguy hiểm cũng tốt, nhưng lên thuyền lại không tìm được thứ mình thực sự cần.

“Loảng xoảng!!” Bỗng nhiên sau lưng vang lên vài tiếng vỡ.

Tô Thành quay đầu lại, phát hiện Vương Bàn Tử đang cầm một chai bia, số còn lại đều đã vỡ tan.

Vương Bàn Tử bị nhìn đến chột dạ: “Tôi chỉ… khui một chai uống thôi, không ngờ cái thùng gỗ đựng bia này lại không chắc chắn như vậy.” Tô Thành lắc đầu, không nói gì.

Ngô Tà và Trương Ngốc Tử nhìn chiếc thuyền đánh cá ở xa, chờ đợi nó quay lại.

Vương Bàn Tử sung sướng uống một ngụm bia, mắt nhìn chằm chằm vào những vũng bia chảy ra từ chỗ bị vỡ.

Một phần trong đó chảy xuống cầu thang của khoang thuyền.

Nhìn theo vệt bia, hắn bỗng chú ý đến trên tường khoang thuyền

có một vài "dấu cào" kỳ lạ.

"Nhìn kìa, các cậu." Vương Bàn Tử căng thẳng, vì nhìn theo dấu cào đầu tiên, trên vách tường khoang thuyền lại thấy một loạt dấu cào khác.

Tô Thành, Trương Ngốc Tử và Ngô Tà nghe thấy lời Bàn Tử, đều đi tới xem.

Trong nháy mắt, không khí hạ xuống điểm đóng băng.

Dấu cào khổng lồ bốn ngón này, là của thứ gì?

Nhìn dấu cào không chỉ có một con?

Lòng mọi người lạnh đi.

Trừ Tô Thành.

"Không biết loại sinh vật này sẽ mang lại thuộc tính gì." Tô Thành có chút vui mừng thầm nghĩ, lên con tàu này, chính là vì thứ này!

Vốn có chút thất vọng, nhưng bây giờ những dấu cào này vừa xuất hiện, Tô Thành không những không căng thẳng, mà còn có chút phấn khích.

Những người khác đều kinh hãi, anh lại càng thêm hứng khởi.

Tô Thành xoa xoa tay, toàn thân gân cốt vặn vẹo thả lỏng vài phần.

Bây giờ, Tô Thành đã chuẩn bị sẵn sàng để chào đón những con Hải hầu tử "đáng yêu" này.

Bia mà Vương Bàn Tử làm đổ chảy xuống từng bậc cầu thang, trong chốc lát xung quanh chỉ còn tiếng sóng biển nhẹ nhàng vỗ vào thân tàu.

Ầm!!

Thân tàu phát ra một tiếng động lớn, như có thứ gì đó muốn phá

tàu chui ra.

“Chết tiệt, không lẽ là cá mập hay gì đó!” Trương Ngốc Tử tạm thời bị tiếng động của tàu thu hút sự chú ý, chạy ra mạn tàu xem xét.

Lúc này, thân tàu lại vang lên một tiếng động lớn.

Ầm!!

Tô Thành giơ tay lên, ngăn Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng định đi xem.

Chương 66

"Tiếng động này, phát ra từ bên trong tàu." Tô Thành vừa nói xong, thân tàu lại rung chuyển dữ dội, đồng thời có tiếng gầm gừ của dã thú nào đó truyền ra từ sâu trong khoang tàu.

"Tất cả chú ý!

Toàn bộ cảnh giới!!" Tô Thành hét lớn, lúc này Trương Ngốc Tử cũng đã quay lại.

Bốn người lần lượt rút súng từ trong túi ra, chăm chú nhìn vào lối vào khoang tàu.

Ầm!

Ầm!

Lại hai cú chấn động mạnh.

Sau hai cú chấn động dữ dội, thân tàu bỗng nhiên im lặng, trong chốc lát cả bốn người đều có chung một ảo giác, như thể những rung động vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Bốn người nín thở, im lặng chờ đợi nguy hiểm có thể xuất hiện.

Những con sóng nhỏ trên biển vỗ vào thân tàu, tiếng gió lướt qua tai bốn người.

Con tàu mà đội của Tam Thúc đã bỏ lại, giờ đang hướng về phía đội của Tô Thành, phát ra những tiếng "kẽo kẹt" đau khổ trong sóng biển.

Chiếc đèn trên đầu cũng đang từ từ lắc lư trong gió.

Kẽo… kẹt… kẽo… kẹt… Tiếng sóng biển, tiếng kim loại ma sát, trong khoảnh khắc im lặng bị phóng đại vô hạn.

Tô Thành ánh mắt như sói, anh biết nguy cơ tuyệt đối không thể giải trừ.

Hai tiếng nổ lớn vừa rồi, có thể là con quái vật bị mắc kẹt, đang tìm cách thoát ra, họ sắp phải đối mặt với một trận chiến.

Lúc này Trương Ngốc Tử đã lộ ra bản chất của Muộn Du Bình, ánh mắt anh ta sắc như dao găm, lấp lánh trong bóng tối, hoàn toàn không giống phong cách hành xử "Trương Ngốc Tử" hiền lành trước đó.

Tô Thành liếc nhìn Muộn Du Bình đang đeo mặt nạ Trương Ngốc Tử, rồi tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào cửa khoang tàu.

Bàn Tử cũng nghiến chặt răng chờ đợi nguy cơ có thể ập đến, nhìn tư thế cầm súng của Bàn Tử, biết đây là một tay lão luyện.

Tuy thân hình trông tròn vo, nhưng khí thế lại rất ra dáng.

"Chậc." Ngô Tà là người đầu tiên không nhịn được, một tay hạ súng xuống, tay kia vung vẩy trong không trung.

Đối với loại người không thường xuyên luyện tập thể thao như cậu ta, cầm loại súng trường này là một việc mệt mỏi.

Lộp bộp, lộp bộp.

Theo động tác vung tay của Ngô Tà, vài giọt mồ hôi rơi xuống boong tàu.

Bỗng nhiên, tai Tô Thành động đậy.

"Không ổn!

Ngô Tà, tránh ra!" Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, nơi Ngô Tà đang đứng bỗng nhiên thò ra một móng vuốt khổng lồ màu xanh sẫm, tóm lấy lưng Ngô Tà.

Ngô Tà không kịp phản ứng, nơi cậu ta đứng đã bị phá ra một cái lỗ lớn.

"Khai hỏa!" Tô Thành ra lệnh, Vương Bàn Tử, Trương Ngốc Tử lần lượt điên cuồng bắn về phía con quái vật màu xanh trước mặt.

"Mẹ nó, chú ý tao!!

Đừng để con quái vật chưa bị bắn chết mà tao đã thành cái sàng!" Ngô Tà hét lạc cả giọng, gần như sắp khóc.

Lúc này cậu ta sợ đến chết khiếp, sau lưng bị quái vật tóm, trước mặt là hỏa lực của đồng đội, chỉ một chút sơ sẩy, cái mạng nhỏ này sẽ bỏ lại đây.

Tô Thành vẻ mặt hưng phấn, Ngô Tà vẻ mặt tuyệt vọng gào thét: "Chú ý tao a a a!" Tô Thành thấy bộ dạng của Ngô Tà thì không nhịn được cười phá lên: "Ngô Tà đừng sợ, cứ tin vào tài bắn súng của Thành ca đây!" Tiếp đó, Tô Thành bắn từng phát một, nhưng tốc độ di chuyển của con quái vật rất nhanh, sức phòng ngự dường như cũng vô cùng biến thái.

Tài bắn súng của Tô Thành rất chuẩn, mỗi viên đạn đều trúng con quái vật, nhưng nó vẫn né tránh được.

"Chậc!" Tô Thành vừa bắn vừa tìm kiếm điểm yếu của Hải hầu tử.

Vương Bàn Tử thì không bình tĩnh như vậy.

"Mẹ kiếp!

Không thể nào!

Da của thứ này dày thế nhỉ!" Vương Bàn Tử bắn một lúc, sau đó ngây người hạ súng xuống, phát hiện con quái vật đã trúng không ít đạn nhưng vẫn nhảy nhót lung tung.

“Gào gào!” Con quái vật đó trèo lên mạn thuyền, gầm lên một cách vô cùng kiêu ngạo.

Ngô Tà mặt mày suy sụp, lúc này cậu là người bất lực nhất, bị con quái vật ngoạm lấy quăng qua quăng lại, còn phải để ý đạn của đồng đội.

“Mẹ nó!

Chương 67

Lão Bàn Tử muốn bắn chết tôi à!" Giọng Ngô Tà gần như vỡ ra, xen lẫn trong tiếng súng, tràn đầy tuyệt vọng.

"Ngô Tà đừng sợ, anh cứu cậu." Giọng nói trầm ổn của Tô Thành xuyên qua tiếng súng, khiến giọng nói gần như sụp đổ của Ngô Tà cũng bình tĩnh lại vài phần.

Ngay sau đó, Tô Thành chọn đúng thời cơ, nhanh chóng giơ tay nhắm vào hai mắt của con quái vật mà bắn liên tiếp.

Pằng!

Pằng!

Đầu con quái vật nổ tung giữa không trung, bàn tay đang nắm lấy Ngô Tà cũng tự nhiên buông lỏng, Ngô Tà "bịch" một tiếng rơi xuống boong tàu, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Con quái vật cũng rơi theo, ngã vật ra boong tàu.

Vương Bàn Tử và những người khác tiến lên xem xét, những chỗ vừa bị bắn trúng, đạn chỉ găm vào da một chút, đòn chí mạng thực sự chỉ có hai phát súng của Tô Thành.

Tô Thành bước tới nhìn con quái vật, da màu xanh lục sẫm, có tứ chi và một cái đuôi giống thằn lằn.

Toàn thân nó đều có những khối u lồi ra, mặt mũi dữ tợn.

"Là Hải hầu tử." Tô Thành khẳng định, Trương ngốc tử bên cạnh cũng gật đầu, chỉ có Vương Bàn Tử và Ngô Tà là còn hơi ngơ ngác.

Trong ý thức của Tô Thành, cuốn Bách khoa toàn thư tri thức đạo mộ đang phát huy tác dụng, chưa đầy một giây sau, anh đã biết đủ

mọi thông tin liên quan đến Hải hầu tử.

Tô Thành thu súng lại: "Thứ này là Hải hầu tử, điểm yếu của nó là mắt, chỉ cần nhắm vào mắt bắn là có thể giết chết.

Nhưng sức phòng ngự của nó đúng là vô cùng biến thái." Vương Bàn Tử nhìn những đầu đạn chi chít trên người Hải hầu tử, nghe lời Tô Thành nói thì gật đầu tán thành. [Keng!

Phát hiện thuộc tính Siêu cấp phòng ngự!

Mời ký chủ mau chóng nhặt!] Trong đầu Tô Thành lóe lên một ý nghĩ, anh cúi đầu đi về phía chỗ con Hải hầu tử vừa rơi xuống, quả nhiên phát hiện một đám cầu sáng nhỏ.

"Không tệ!

Thu thập." Tô Thành vừa nghĩ, đám cầu sáng kia lập tức ùa về phía anh, trong chốc lát, một cảm giác mát lạnh lan tỏa khắp cơ thể, đặc biệt là trên bề mặt da, vừa lạnh vừa sảng khoái dễ chịu. [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công!

Phòng ngự đạt đến cấp bậc cao cấp trung kỳ!] "Cao cấp trung kỳ?" Tô Thành lắc đầu.

"A a!" Tiếng hét thảm của Ngô Tà lại một lần nữa xé tan màn đêm.

"Cứu tôi!

Cứu tôi với!" Tô Thành, Bàn Tử và cả Trương ngốc tử vừa rồi đều đang quan sát con Hải hầu tử, không hề để ý đến người đồng đội yếu nhất đã bị một con Hải hầu tử khác tóm đi.

Tô Thành cười: "Đến đúng lúc lắm!" Trong mắt Tô Thành, những con Hải hầu tử này giống như những túi kinh nghiệm di động.

"Bắn vào mắt nó!" Tô Thành ra lệnh.

Vương Bàn Tử bỗng nhiên nghiêm mặt, ưỡn ngực, hai chân khép lại, đứng nghiêm nói: "Yessir!" Đôi giày Martin to sụ của anh ta nện xuống boong tàu nghe côm cốp, trông cũng có vài phần phong độ.

Nhưng Tô Thành bây giờ không có tâm trạng thưởng thức vẻ ngầu của Bàn Tử.

Mặt Tô Thành sa sầm, không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, mắt anh dán chặt vào động tĩnh của con Hải hầu tử.

Con Hải hầu tử đang tóm Ngô Tà còn kiêu ngạo hơn con vừa rồi, nó còn vui vẻ ngoe nguẩy cái đuôi trên mạn thuyền.

"Gào!" Nắp khoang thuyền bị giật tung, lại xuất hiện thêm một con Hải hầu tử trông còn cường tráng hơn!

"Đúng là ghét của nào trời trao của đó!" Vương Bàn Tử cằn nhằn một tiếng, nghiêng người nhanh chóng né được đòn tấn công của con Hải hầu tử vừa xuất hiện, sau đó quay đầu bắn một phát về phía nó, nhưng không trúng mắt, chỉ khiến con Hải hầu tử lùi lại vài bước vì lực của viên đạn.

"Cứu tôi!

Cứu tôi với!" Ngô Tà la đến sắp khản cả giọng, Tô Thành lớn tiếng ra lệnh: "Tập trung bắn vào cổ tay con Hải hầu tử!" Trong phút chốc, tất cả đạn của ba người đều dồn vào cánh tay con quái vật đang tóm Ngô Tà.

"Gào!" Loạt đạn bắn dày đặc từ ba hướng cuối cùng cũng phá vỡ được lớp phòng ngự vững chắc của con Hải hầu tử, cổ tay nó đau điếng, hét lên một tiếng thảm thiết, Ngô Tà bị quăng xuống.

Cùng lúc rơi xuống, còn có những quả cầu thuộc tính. [Keng!

Phát hiện Hải hầu tử rơi ra thuộc tính "Siêu cấp phòng ngự"!

Mời mau chóng nhặt!] Tô Thành nhếch miệng cười, không vội nhặt ngay, anh nhanh chóng nạp đạn lại, nhân lúc con Hải hầu tử đang đau đớn ngẩn người, bắn trúng một mắt của nó!

"Gào o o o o!" Con Hải hầu tử kia dù đã né rất nhanh, nhưng vẫn bị phát súng của Tô Thành bắn nát hốc mắt vốn tương đối yếu ớt. [Keng!

Chương 68

Phát hiện "Hải hầu tử" rơi ra lượng lớn thuộc tính "Siêu cấp phòng ngự"!

Mời mau chóng nhặt!] Tô Thành hút hết tất cả các quả cầu thuộc tính trong một hơi, cảm nhận những năng lượng đó đang biến đổi nhanh chóng trong cơ thể mình.

Anh khẽ nhắm mắt lại, xung quanh Ngô Tà, Bàn Tử, Trương ngốc tử đang bận rộn bắn Hải hầu tử.

Trong khoảnh khắc Tô Thành nhắm mắt, thời gian dường như chậm lại, nhưng bên trong cơ thể anh, những biến đổi to lớn đang diễn ra với tốc độ cực nhanh.

Quả cầu thuộc tính của hai con Hải hầu tử đang nhanh chóng thay đổi chức năng cơ thể của Tô Thành, cơ bắp của anh đang được tái tạo theo một cách không thể tưởng tượng nổi, mỗi tế bào đều trở nên mạnh mẽ vô cùng.

Tô Thành đột nhiên mở mắt, một con Hải hầu tử đã ở ngay trước mặt!

"Gào gào gào!!" Con Hải hầu tử đó gầm lên giận dữ, một móng vuốt sắc bén khổng lồ vồ về phía Tô Thành.

"Gào!" Con Hải hầu tử giận dữ vồ tới, một móng vuốt sắc nhọn đâm thẳng vào cánh tay Tô Thành, ngay sau đó, móng vuốt còn lại của nó cắm phập vào ngực anh.

"Tô Thành tiểu ca!!" Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên, Ngô Tà cũng căng thẳng tột độ.

Trương ngốc tử nhanh chân tiến lên xem xét, vừa đến gần, con

Hải hầu tử đột nhiên quay đầu lại.

"Rắc." Một tiếng xương gãy giòn tan vang lên trong tai mọi người.

Tô Thành bị con Hải hầu tử che khuất, không hề động đậy.

"Không... không thể nào!" Nơi Tô Thành và con Hải hầu tử đang đứng có máu tươi chảy ra.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều sững sờ.

Sức phòng ngự của Hải hầu tử mạnh đến mức nào họ đều biết, đạn còn không bắn xuyên qua da, cộng thêm sức mạnh kinh người của nó, một người bình thường tay không tấc sắt căn bản không thể chống lại.

Vương Bàn Tử nhìn thanh thép vừa bị bẻ cong, rồi lại nhìn Tô Thành đang bất động, trong lòng nghĩ rằng tiểu ca phen này lành ít dữ nhiều rồi.

Ngô Tà nhìn thân hình cường tráng của con Hải hầu tử, ngồi phịch xuống đất: "Tô Thành tiểu ca..." Vương Bàn Tử bước tới, vỗ vai Ngô Tà, trao cho cậu một ánh mắt "nén bi thương", rồi lại lập tức cảnh giác.

Trương ngốc tử đứng gần nhất nhưng không có động tĩnh gì.

Đột nhiên, con Hải hầu tử đó cử động.

"Cẩn thận!" Vương Bàn Tử hét lên, trong nháy mắt cả ba người điên cuồng bắn vào lưng con Hải hầu tử.

Sau một trận khói súng, đột nhiên có tiếng ho khan vang lên từ trong làn khói.

"Khụ khụ... khụ!" Con Hải hầu tử cử động!

Nhưng động tác của nó giống như một con rối, không chút sinh khí.

“Tưởng tôi chết rồi à?

Nén bi thương đi, nén bi thương đi các vị!” “Bịch” một tiếng, Tô Thành ném xác con Hải hầu tử xuống đất, cổ con vật đã bị vặn gãy 360 độ, giờ mềm oặt rũ xuống, hai mắt đã chết không còn hung ác như trước.

Vừa rồi, móng vuốt của con Hải hầu tử đó đã vồ vào ngực Tô Thành, nhưng thuộc tính phòng ngự vừa được nâng cấp của anh đã phát huy tác dụng ngay lập tức, đòn tấn công của nó vào ngực Tô Thành hoàn toàn vô dụng.

Cơ bắp, xương cốt, da thịt trên ngực Tô Thành đồng thời nóng lên, tạo thành một lớp phòng ngự siêu cường không thể phá vỡ.

Trước đó ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, anh đã hấp thu thuộc tính phòng ngự biến thái của Nam thi, cộng thêm phòng ngự của Hải hầu tử, bây giờ Tô Thành gần như là một pháo đài di động!

Đòn tấn công của Hải hầu tử đối với Tô Thành hoàn toàn vô dụng, anh chỉ giơ tay lên vặn gãy cổ nó một cách mạnh mẽ.

Dù sao thì sức phòng ngự có mạnh đến đâu, chỉ cần là động vật có xương sống, một khi kết nối giữa cột sống và đại não bị ngắt, cũng không thể sống được.

Ba người lúc này mới hiểu nguyên nhân con Hải hầu tử quay đầu lại.

“...Cậu không chết!” Ngô Tà kích động tiến lên, ôm chầm lấy Tô Thành.

“Ê ê ê?

Làm gì đấy?

Tôi không gay đâu nhé.” Tô Thành bực bội đẩy Ngô Tà ra, Ngô Tà

cười rồi đi sang một bên. [Keng!

Phát hiện Hải hầu tử rơi ra lượng lớn thuộc tính "Siêu cấp phòng ngự"!

Mời ký chủ mau chóng nhặt!] Con Hải hầu tử mà Tô Thành vừa giết không ngừng tuôn ra những quả cầu thuộc tính phòng ngự, anh mừng rỡ, vội vàng hấp thu toàn bộ.

Hấp thu xong lại được một phen cải tạo, toàn thân Tô Thành khoan khoái. [Keng!

Chương 69

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công!

Hiện tại thuộc tính phòng ngự của ký chủ đã đạt "cấp đỉnh"!

Chúc mừng ký chủ!] Tô Thành hài lòng vươn vai duỗi cốt, có thể cảm nhận được gân cốt của mình bây giờ đã khác trước.

Có một cảm giác sức mạnh vô cùng rắn chắc, da dẻ cũng cảm thấy không còn dễ bị thương nữa.

Nhanh chóng hoàn hồn, Tô Thành bảo mọi người cảnh giác.

"Dựa vào vết tích tôi vừa xem, số Hải hầu tử trên thuyền chắc chắn không chỉ có ba con, có thể còn hai con nữa chưa xuất hiện." Nói rồi, Tô Thành chỉ về phía lối vào khoang thuyền đã bị phá hỏng, từ đó có thể nhìn thẳng xuống sàn của không gian bên dưới.

Ánh mắt của mấy người dời xuống.

"Dấu chân!" Trừ Tô Thành, cả ba người đều kinh ngạc.

Những dấu chân đó đều là của Hải hầu tử, trông lộn xộn vô trật tự, nhưng nếu quan sát kỹ có thể đếm ra năm cặp dấu chân khác nhau.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Trương ngốc tử ngẩng đầu lên, nhìn Tô Thành.

Lúc này trong lòng họ đều dâng lên một luồng khí lạnh.

Nếu có năm con, bây giờ họ cần đối phó với ba con, một con đã nhảy xuống biển, còn hai con không biết tung tích ở đâu.

"Tôi... tôi có phải xuống dưới không?" Ngô Tà có chút căng thẳng.

"Đương nhiên phải xuống." Tô Thành nói, ngẩng đầu nhìn chiếc thuyền đánh cá của đội, chiếc thuyền của A Ninh đang lượn lờ cách

đó vài trăm mét, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ánh đèn le lói xuyên qua mặt biển, chiếu lên "con tàu ma" nơi họ đang đứng.

Con thuyền của họ trên mặt biển trông thật nhỏ bé, giống như một chiếc thuyền đơn độc, con đường phía trước của họ dường như cũng trở nên xa vời vô định.

"Thuyền của chúng ta phải một lúc nữa mới đến, chúng ta phải xuống dưới ra tay trước, không thể cứ ở trên này chờ chết được!" Tô Thành nói rồi cầm súng đi xuống khoang thuyền, Trương ngốc tử mặt không cảm xúc đi theo sau, Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái, cũng cầm súng đi theo.

"Ngô Tà tiểu ca, cậu đi trước tôi đi, không thì tôi sợ thân hình này của tôi không đỡ nổi đòn tấn công từ phía sau, tôi bọc hậu." Bàn Tử nhìn Ngô Tà.

Thế là thứ tự của đội hình như sau: Tô Thành đi đầu, Trương ngốc tử theo sau, Ngô Tà ở giữa, Vương Bàn Tử bọc hậu.

Tô Thành cẩn thận từng bước một đặt chân lên cầu thang, chiếc cầu thang gỗ phát ra tiếng "kẽo kẹt" khe khẽ.

Mọi người cẩn thận từng bước một đi xuống đáy khoang thuyền, bây giờ bắt đầu tìm kiếm trong các phòng.

"Đi theo dấu chân mà tìm!" Tô Thành nói nhỏ với ba người, ba người gật đầu, ánh mắt tập trung vào những dấu chân lộn xộn trên sàn.

Hàng dấu chân đầu tiên dẫn vào một căn phòng, cửa phòng đã hỏng.

Bên trong phòng lộn xộn không thể tả, trên tường có nhiều chỗ lõm vào, cửa sổ tròn bị vỡ nát, khắp nơi đều là vết cào.

Vương Bàn Tử nhìn căn phòng đó, vẻ mặt khoa trương quay sang Ngô Tà đang quan sát: "Không sai!

Thứ trong phòng này chính là mấy con tôi vừa đánh!" Ngô Tà gật đầu, tiếp tục cảnh giác xung quanh.

Ba căn phòng tiếp theo họ tìm kiếm cũng đều trong tình trạng tương tự như căn phòng vừa rồi.

Vương Bàn Tử không nhịn được nói nhỏ: "Mẹ kiếp, xem ra đám này không chỉ có một hai con đâu!

Xong rồi, sự trong trắng của Bàn gia ta sắp phải dâng cho Hải hầu tử rồi!" Nghe thấy tiếng của Bàn Tử, Ngô Tà có chút bực mình, nói: "Im miệng!" Rồi làm một động tác ra hiệu im lặng, tiếp tục quan sát xung quanh.

Có lẽ là do nước biển tràn vào, không cẩn thận đóng cửa lại nhưng không biết cách mở, vừa rồi nghe thấy động tĩnh của Tô Thành nên bắt đầu nổi điên đập cửa gây ra.

Nhưng có hai cặp dấu chân.

Hai cặp dấu chân của Hải hầu tử dừng lại ở cuối hành lang.

"Vãi!

Chẳng lẽ thứ này biết đi xuyên tường?" Vương Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, bị Tô Thành ra hiệu ngăn lại, cả bốn người đều áp sát tường bên cạnh dấu chân biến mất.

Tô Thành ngẩng đầu, rồi lại ngẩng đầu.

Nhìn dọc theo bức tường, không có gì cả.

"Chậc, không đúng." Tô Thành quay người, dưới chân có một vũng nước bị giẫm bắn tung tóe.

"Chú ý!

Phía kia!" Tô Thành hét lớn, trong khoảnh khắc cúi đầu nhìn vũng nước, anh đã phát hiện ra con Hải hầu tử đang lặng lẽ bám trên trần nhà phía sau.

"Gào gào gào!" Con Hải hầu tử cũng không chịu thua, lao thẳng về phía mấy người.

Tô Thành giật mình, lập tức rút súng bắn quét, hét lớn: "Mẹ kiếp!

Chương 70

Chẳng lẽ thật sự phải cùng Hải hầu tử trải qua một đêm xuân sao?" Bầu không khí vốn căng thẳng bị câu nói đùa của Tô Thành làm dịu lại, mọi người lập tức không còn hoảng sợ, ai nấy đều lấy lại trạng thái tốt nhất để đối phó với tình huống đột ngột.

Một loạt đạn dày đặc bắn về phía con Hải hầu tử, nó cúi đầu bảo vệ phần đầu mặt yếu ớt, Tô Thành và mấy người nhân cơ hội chạy ra phía sau.

"Đạn có đủ không?" Tô Thành hỏi ba người còn lại.

"Yên tâm!

Bao đủ!" Vương Bàn Tử vỗ vỗ cái túi căng phồng của mình, còn giơ súng lên nhắm vào con Hải hầu tử.

Ngô Tà bất đắc dĩ bị dồn vào một căn phòng, trong lúc hỗn loạn phát hiện bên trong có tài liệu giấy tờ.

"Hử?" Ngô Tà không quan tâm đến ba người đang tấn công Hải hầu tử bên ngoài nữa, đi vào phòng lật xem tài liệu.

"Phòng của chú Ba!" Lật xem một vài tài liệu, cậu phát hiện chữ viết trên đó là của chú Ba, những tài liệu này ghi lại một số suy đoán và kế hoạch của chú Ba trước khi xuống biển.

Lật qua lật lại, một xấp giấy A4 không cẩn thận bay xuống đất, Ngô Tà cúi xuống nhặt, phát hiện dưới gầm bàn sách có một cuốn sổ tay bìa da bò có khuy cài đang nằm im lìm.

"Thằng nhóc Ngô Tà đang làm gì đấy?" Vương Bàn Tử bực bội liếc vào trong cửa, ba người họ đang dũng cảm chiến đấu với Hải hầu tử bên ngoài, con Hải hầu tử này tuy nhỏ hơn một chút nhưng động

tác vô cùng nhanh nhẹn, khiến họ bắn mãi không trúng.

"Đừng làm phiền!" Ngô Tà mở cuốn nhật ký, trên trang đầu tiên viết: Ghi chép khảo cổ Vịnh Tiều Tây Sa, tháng 7 năm 1984, Trần Văn Cẩm tặng Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tà trong lòng kinh ngạc, Ngô Tam Tỉnh?

Không phải là chú Ba sao?

Ngô Tà vô cùng kinh ngạc, Ngô Tam Tỉnh chính là tên thật của chú Ba.

Chỉ là cả ngày cứ gọi chú Ba, chú Ba mãi thành quen.

Đột nhiên nhìn thấy ba chữ này, Ngô Tà có chút ngơ ngác.

Ngô Tà đang tò mò về nội dung cuốn nhật ký, liền lật sang trang đầu tiên.

Trong phòng của Ngô Tà, có một "thứ" khác.

"Thứ" này đang theo dõi nhất cử nhất động của Ngô Tà.

"Kẽo kẹt." Cánh tủ quần áo sau lưng Ngô Tà tự nhiên mở ra.

Có lẽ là do gió thổi.

Ngô Tà nghĩ.

Dù sao thì bên ngoài Vương Bàn Tử vẫn chống đỡ được, xem ra đánh cũng khá hăng.

"Kẽo kẹt." Cánh tủ còn lại cũng mở ra.

Ngô Tà sốt ruột gãi đầu.

Đang đọc nhật ký say sưa thì sao chứ?

Làm gì thế!

Ngô Tà quay đầu lại.

Rồi nhìn thấy.

“A a a a!” Vương Bàn Tử đang ở bên ngoài cố gắng dồn con Hải hầu tử cực kỳ nhanh nhẹn kia vào góc, như vậy mới có thể khống chế hành động của nó, sau đó một đòn giết chết.

Tường xung quanh đầy lỗ đạn, lúc này con Hải hầu tử đã bị Vương Bàn Tử và Trương ngốc tử dùng đạn dày đặc dồn vào góc tường, chỉ chờ phát súng bắn tỉa của Tô Thành nổ tung đầu nó.

Đột nhiên, con Hải hầu tử lộ ra một sơ hở, Tô Thành lập tức điều chỉnh tư thế, nhanh chóng bắn một phát, xuyên thẳng qua hốc mắt nó.

“Bịch!” một tiếng, con Hải hầu tử ngã xuống đất.

“Hộc... hộc...” Vương Bàn Tử thở hổn hển, tinh thần tập trung cao độ khiến anh ta rất mệt.

“Tổng cộng giải quyết được một con, chắc còn một con nữa.” Vương Bàn Tử lau mồ hôi.

Lúc này, thân tàu rung chuyển dữ dội.

“Ầm...

ầm!” Ba người lại một lần nữa cảnh giác, Vương Bàn Tử ngửa mặt lên trời thở dài: “Haizz!

Cái miệng quạ của tôi!” Vừa định đi theo Tô Thành và Trương ngốc tử lên phía trước, Vương Bàn Tử đột nhiên “hử” một tiếng.

“Ngô Tà đâu rồi?” Vương Bàn Tử vừa hỏi xong, thân tàu lại rung lên một trận nữa, cảm giác như con tàu bắt đầu nghiêng đi.

Cùng lúc đó, cùng với tiếng rung của con tàu, còn có tiếng hét thảm thiết của Ngô Tà “A a a a”.

Chương 71

“Mẹ kiếp!

Sao Hải hầu tử lại thích bắt Ngô Tà thế nhỉ?

Chẳng lẽ Hải Long Vương nhìn trúng làn da non thịt mềm của Ngô Tà, bắt về làm vợ bé à?” Vương Bàn Tử châm chọc.

“Có thể lắm chứ, nhìn bộ dạng yếu đuối mong manh của Ngô Tà xem, ai mà không thích cho được?” Tô Thành nhếch miệng nói đùa, thân tàu càng lúc càng nghiêng, ba người men theo tiếng động chạy đến căn phòng Ngô Tà vừa ở.

Quả nhiên, ở đó đã bị phá một cái lỗ khổng lồ, một lượng lớn nước biển đang ùa vào trong thuyền.

“A a!

Tôi đánh cho!” Ngô Tà đang bị một con Hải hầu tử tóm lấy, con Hải hầu tử đó dường như chê cái lỗ thủng chưa đủ lớn, đang dùng móng vuốt tiếp tục khoét rộng ra.

Trương ngốc tử lập tức giơ súng, đi sang bên cạnh bắn vào mắt con Hải hầu tử.

Hốc mắt con Hải hầu tử bị sượt qua, đau đớn gầm lên một tiếng, nhưng không lập tức bỏ chạy mà tiếp tục khoét rộng cái lỗ trên thân tàu.

“Vãi, con Hải hầu tử sợ cái lỗ nhỏ quá, Ngô Tà không chui vào được à?

Còn phải khoét rộng thêm?” Vương Bàn Tử cười khà khà, Ngô Tà nghe vậy mặt sa sầm, tay vẫn nắm chặt cuốn sổ của chú Ba.

“Cầm lấy cuốn sổ này!

Của chú Ba, không chừng bên trong có thứ đáng xem, đừng để bị ướt!” Ngô Tà ném cuốn sổ cho Tô Thành, Tô Thành bắt lấy, lấy ra một cái túi chống nước từ trong ba lô rồi vội vàng cất vào.

Con Hải hầu tử đó dường như không thèm để ý đến ba người Tô Thành phía sau, sau khi khoét cái lỗ to hơn thì tự mình ôm Ngô Tà bơi ra ngoài, Trương ngốc tử vẫn liên tục bắn, nhưng con Hải hầu tử phòng ngự rất tốt, tuy một mắt bị thương nặng nhưng vẫn bơi ra biển.

“Đi mau!

Thuyền sắp chìm rồi!” Nước biển điên cuồng ùa vào trong thân tàu, Tô Thành hét lớn.

Vương Bàn Tử và Trương ngốc tử theo sau Tô Thành bơi ra ngoài qua cái lỗ vừa rồi.

“Ngô Tà!

Ngô Tà!” Vương Bàn Tử gọi hai tiếng, Tô Thành đang bơi bên cạnh anh ta giơ súng lên.

“Pằng!

Pằng!” Sau hai tiếng súng, giọng của Ngô Tà dần dần xuất hiện.

“Tôi ở đây!

Tôi ở đây!” Ngô Tà thở hổn hển bơi, Vương Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Thành: Đây là mặt biển đấy!

Mặt biển ban đêm!

Tối om như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón!

Vương Bàn Tử nhìn động tác thu súng bình tĩnh của Tô Thành,

không khỏi nâng Tô Thành lên một tầm cao mới trong lòng.

Tô Thành đeo súng lên lưng, bảo những người khác lấy phao cứu sinh đã được nén trong túi cứu thương ra, trong túi đó có cả bơm, mấy người đạp lên con tàu đang bắt đầu chìm nhanh chóng bơm đầy phao, sau đó mặc vào rồi bơi đi.

Vừa rời khỏi con tàu ma, nó bắt đầu chìm với tốc độ nhanh hơn.

"Làm sao bây giờ?" Ngô Tà mặt mày mờ mịt, thuyền của họ ở phía xa đang từ từ di chuyển về phía này, hoặc có lẽ là không hề di chuyển, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Gỏi... gỏi trộn." Giọng nói run rẩy của Vương Bàn Tử truyền vào tai mấy người.

Lúc này, mây đen trên trời đột nhiên bắt đầu từ từ tan ra, từng đám mây lười biếng trôi đi trên bầu trời đêm, để lộ từng tia trăng sáng như nước, chiếu rọi xuống mặt biển.

Mặt biển nhất thời sóng gợn lăn tăn, màu xanh thăm thẳm khiến cảnh biển trở nên vô cùng bí ẩn và mỹ lệ.

"Gỏi trộn?" Ngô Tà có chút mất kiên nhẫn, câu trả lời không đầu không cuối của Vương Bàn Tử khiến cậu có chút tức giận.

"Gỏi trộn Hải hầu tử." Trương ngốc tử đột nhiên nói một câu.

Tô Thành nhếch mép: "Là một suất gỏi trộn Hải hầu tử cỡ lớn đấy." Lúc này Ngô Tà mới nhìn quanh, phát hiện một lượng lớn Hải hầu tử đang vây quanh họ, lượn lờ bơi tới.

Giống như đang vây bắt con mồi vậy.

"Vãi... chưởng!" Ngô Tà hai tay bám vào phao cứu sinh, ánh mắt đờ đẫn.

Tô Thành thì không có phản ứng gì lớn, anh và Trương ngốc tử

đều bình tĩnh lạ thường, thậm chí trông còn có vẻ đang tận hưởng khoảng thời gian trên biển này.

Vương Bàn Tử nhìn thấy Tô Thành bình tĩnh, trong lòng bỗng nhiên vững vàng hơn rất nhiều, lúc này nhìn sang Trương ngốc tử, bỗng cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng lại không nói ra được là quen ở đâu.

Chương 72

Lúc này, ánh mắt của Trương ngốc tử và Tô Thành đột nhiên chạm nhau, Tô Thành nhìn vai trái của Trương ngốc tử một cách đầy ẩn ý.

Tô Thành biết Trương ngốc tử chính là Muộn Du Bình, trên vai trái của Muộn Du Bình có một hình xăm Kỳ lân.

Trương ngốc tử nhìn ánh mắt của Tô Thành, bỗng ngẩn ra.

Anh ta cười với Tô Thành, Tô Thành không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu về phía đám Hải hầu tử đang ngày càng áp sát trong nước.

Trương ngốc tử gật đầu.

Tô Thành nhắm mắt lại, trong ý thức đang triệu hồi Kỳ lân bảo huyết và Cùng kỳ huyết mạch bùng cháy.

Máu trong cơ thể Tô Thành dưới sự triệu hồi bắt đầu lưu thông nhanh chóng, lao vun vút trong mạch máu, cuồn cuộn tỏa nhiệt.

Rất nhanh, toàn thân Tô Thành đều nóng ran, nước biển xung quanh anh từ từ sôi lên.

Trương ngốc tử bên cạnh cũng toàn thân bốc hơi nóng, hiện tượng giống hệt Tô Thành.

Hai người đồng thời đột nhiên mở mắt, lòng trắng mắt đỏ ngầu.

Trong chớp mắt, tất cả những con Hải hầu tử đang bơi quanh bốn người đều ngừng lại.

Giây tiếp theo, chúng như phát điên mà tứ tán bỏ chạy, chẳng mấy chốc đã không còn thấy bóng dáng.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà có chút ngơ ngác, quay đầu nhìn Tô

Thành và Trương ngốc tử đang toàn thân bốc hơi nóng, da dẻ đỏ bừng.

Tiếp đó, mấy người dựa vào phao cứu sinh bơi đến bên thuyền của đội rồi trèo lên.

Hỏi ra mới biết thuyền của họ bị một xoáy nước gần đó giữ lại, nên mới chậm như vậy.

Lên thuyền xong, mấy người vội vàng tắm nước nóng thay quần áo, ăn chút đồ nóng hổi.

Sau đó bốn người nằm dài trong một căn phòng, ở giữa đặt cuốn sổ của chú Ba mang từ con tàu ma về.

"Cuốn sổ này vừa mang về từ con tàu ma đó." Ngô Tà cẩn thận đặt cuốn sổ ở giữa.

Bốn người nhìn cuốn sổ, Vương Bàn Tử đang ăn, Tô Thành và Trương ngốc tử cũng mỗi người lấy một ít bánh quy gặm, bổ sung thể lực vừa tiêu hao.

Bốn người im lặng nhìn cuốn sổ mà Ngô Tà đặt trên sàn.

Bầu không khí có chút ngượng ngùng.

Rõ ràng ở đây chỉ có Ngô Tà là hứng thú nhất với cuốn sổ của chú Ba.

"Nghiên cứu sổ tay thì tôi không giúp được." Vương Bàn Tử nhét thẳng cuốn sổ vào tay Ngô Tà, Ngô Tà chớp mắt, thực ra cậu cũng muốn tự mình đọc nội dung cuốn sổ.

Thế là cậu bắt đầu đọc nhật ký cho ba người Tô Thành nghe, giọng Ngô Tà vang lên trong căn phòng nhỏ.

Tô Thành lắng nghe, nội dung phía trước chủ yếu là quá trình tìm kiếm và xác định vị trí cụ thể của ngôi mộ dưới biển, vô cùng chi tiết,

ngay cả loại dây thừng, quá trình suy luận cũng được viết ra.

Tô Thành thầm than phục cách ghi chép vô cùng tỉ mỉ của Ngô Tam Tỉnh, lúc đọc nguyên tác phần này chỉ được lướt qua, cứ nghĩ sẽ không quá phức tạp, bây giờ xem ra, sự tỉ mỉ của Ngô Tam Tỉnh thật sự không phải người thường có thể so sánh.

Nhưng mấy dòng ghi chép cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Tô Thành, cũng như tất cả mọi người có mặt: Ngày 21 tháng 7, tôi chuẩn bị lần đầu tiên vào hầm mộ dưới đáy biển, lối vào tôi đã tìm thấy, sau khi thông được, ngôi mộ cổ này không phức tạp.

Ngày 24 tháng 7, tôi đã vào một lần, ở bên trong phát hiện một hiện tượng kỳ lạ, xem ra ngôi mộ cổ này cũng không "sạch sẽ".

Đọc đến đây, Ngô Tà đột ngột dừng lại, cứ lật trang về sau nhưng không đọc thành tiếng.

Vương Bàn Tử sốt ruột, nói: "Phía sau viết gì thế, đừng chỉ lo đọc một mình chứ!" Ngô Tà nhíu mày lật hết những trang sau một lượt, Tô Thành nhìn biểu cảm và hành động của Ngô Tà, đoán rằng cậu đang lật những trang giấy trắng.

"Phía sau không có gì nữa." Ngô Tà nhíu mày.

"Hết rồi?" Vương Bàn Tử giật lấy cuốn sổ trên tay Ngô Tà, lật mãi về sau, rồi thất vọng ngồi xuống.

Xem ra Bàn Tử lật xong cũng không thu hoạch được gì.

Tô Thành cầm lấy cuốn sổ xem nội dung phía trước, suy tư.

Theo anh, một người xảo quyệt như Ngô Tam Tỉnh, để lại một cuốn sổ như vậy chắc chắn có nguyên nhân, nếu không thì nhật ký phía trước ghi chép tỉ mỉ như vậy, phía sau lại đột ngột dừng lại thật sự không hợp lý.

Chỉ là đằng sau cuốn nhật ký bị ngắt quãng đột ngột, không biết có bí mật gì không thể nói hay không thể ghi chép, điều đó không ai biết được.

Thế giới Đạo Mộ có những bí mật phức tạp đan xen, những báu vật lấp lánh đầy mắt, đó đều là những thứ mà người xuyên không Tô Thành muốn tìm kiếm, ngoài ra còn có những thứ mà Tô Thành khao khát hơn, đó là những sinh vật kỳ tích được ẩn giấu và nuôi dưỡng trong những ngôi mộ này.

Những con quái vật này đều là sản phẩm của dục vọng và lòng tham của con người, nhưng đồng thời chúng cũng được nuôi dưỡng ra những năng lực nghịch thiên.

Đó mới là thứ mà Tô Thành thực sự muốn khám phá.

Đằng sau những bí mật và kho báu, ở nơi sâu thẳm hơn của bản tính con người, rốt cuộc sẽ ẩn giấu bao nhiêu thứ không ai biết, đang chực chờ trỗi dậy.

Tô Thành vuốt ve bìa sách cũ kỹ của cuốn sổ, hành trình đạo mộ, bây giờ mới thực sự chính thức bắt đầu.

"Haizz, kệ đi kệ đi, tóm lại là trong ngôi mộ dưới đáy biển có thứ tà ma là được rồi." Vương Bàn Tử lật đi lật lại mấy trang đầu của cuốn sổ, không nhìn ra được manh mối gì, thế là dứt khoát bỏ cuộc.

Chương 73

Bốn người nằm dài nói chuyện phiếm, trong lúc đó thuyền trưởng quyết định quay về đảo Vĩnh Hưng để chỉnh đốn, đêm đó cứ thế trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, bốn người tỉnh dậy mới phát hiện tối qua nói chuyện rồi ngủ quên mất, mãi đến khi ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ tròn của khoang thuyền mới tỉnh giấc.

"Này này, dậy đi, mặt trời chiếu tới mông rồi kìa." Vương Bàn Tử là người đầu tiên tỉnh dậy, cũng phải hơn mười giờ sáng mới dậy, sau trận chiến kịch liệt tối qua, cả bốn người đều cần nghỉ ngơi thật tốt.

"Đừng động vào tôi, để tôi ngủ thêm chút nữa." Ngô Tà gạt tay Vương Bàn Tử ra, tiếp đó Vương Bàn Tử đi vén chăn của Tô Thành và Trương ngốc tử, lại phát hiện không có ai.

"Hai tên này đâu rồi?

Thể lực đúng là biến thái." Vương Bàn Tử lắc đầu, đi ra khỏi khoang thuyền, phát hiện A Ninh và Trương ngốc tử đang chỉ huy mọi người, vận chuyển lô vật tư thứ hai lên thuyền.

Đồng thời lên thuyền còn có mấy thợ lặn chuyên nghiệp.

Sau khi mang đủ vật tư, A Ninh và Trương ngốc tử nhanh chóng dặn dò thuyền trưởng lái thuyền đi.

Tô Thành mang một ít đồ ăn vào phòng, Trương ngốc tử đi chỉ huy sắp xếp vật phẩm, không có ở đó.

Tô Thành, Vương Bàn Tử và Ngô Tà ba người vừa ăn vừa bàn bạc chuyện xuống biển.

"Này!

Hai vị tiểu đồng chí, không phải tôi khoe đâu.

Bàn gia tôi đây tầm long điểm huyệt, thăm dò định vị…" Vương Bàn Tử hai môi múa may, đang nói hăng say, bỗng thấy hai đôi mắt của Ngô Tà và Tô Thành trừng lớn như chuông đồng nhìn mình, khí thế bỗng nhiên xìu xuống.

Dù sao cũng có nhân vật thần cấp như Tô Thành ở đây, Vương Bàn Tử không dám chém gió quá đà.

Thế là anh ta chuyển giọng: "Tầm long điểm huyệt, thăm dò định vị tôi đều không biết!" Vương Bàn Tử còn cười gượng, Ngô Tà và Tô Thành lúc này mới không trừng mắt nhìn anh ta nữa.

Trong lúc mấy người đang chém gió, thuyền trưởng gọi ba người lên boong tàu ăn đồ ngon.

Tô Thành lên xem: "Ồ, khá đấy, một con cá thu không tồi." Trên boong tàu, mấy thợ lặn chỉ lộ ra cái đầu đang uống canh cá, có một số người đang vây quanh bếp lò ăn lẩu cá thu.

Mùi thơm của cá thu lan tỏa khắp con tàu.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà không nói hai lời cầm đũa ăn ngấu nghiến, Tô Thành cũng ngồi xuống, tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh.

Con tàu nhanh chóng đến địa điểm hôm qua, lần này mã lực của tàu đủ, thời tiết cũng rất ủng hộ, không gặp phải chuyện kỳ quái như hôm qua.

Tô Thành nhìn những thợ lặn đang mặc trang bị, nghĩ rằng bộ đồ bó sát như vậy, chắc khó mặc lắm.

Mấy thợ lặn sau khi chuẩn bị xong, xuống nước thăm dò một lượt, rồi tay không trở về. [Keng!

Phát hiện "Thợ lặn" rơi ra kỹ năng "Bơi lội" và "Lặn" chất lượng

cao, mời mau chóng nhặt!] Các thợ lặn vừa lên bờ, trên người họ rơi ra một đống lớn quả cầu sáng, Tô Thành đang ngồi uống canh cá giật mình, sau đó vui mừng, vội vàng xác nhận hấp thu.

Có bảy tám thợ lặn trên thuyền, quả cầu thuộc tính rơi ra từ bảy tám thợ lặn chuyên nghiệp, trực tiếp khiến kỹ năng "Bơi lội" và "Lặn" của Tô Thành tăng cấp điên cuồng, cuối cùng trực tiếp đạt đến cấp cao. [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thu kỹ năng "Bơi lội", "Lặn" thành công!

Kỹ năng "Bơi lội", "Lặn" của ký chủ đạt cấp đỉnh!] Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Tô Thành, đồng thời trong ý thức, hệ thống còn bắn hai bông pháo hoa nhỏ xinh.

Lúc này A Ninh và Trương ngốc tử đang đứng một bên xem xét tình hình, mặt mày cau có.

Mấy thợ lặn sau khi lên bờ vừa báo cáo tình hình, vừa nghỉ ngơi, chuẩn bị cho lần lặn tiếp theo.

Vương Bàn Tử không biết định vị mộ huyệt, nhìn mọi người đang cau mày không có manh mối, anh ta cũng sốt ruột.

Tô Thành đứng một bên ra vẻ suy tư.

Vương Bàn Tử nhìn về phía Ngô Tà: "Thiên Chân đồng chí, không phải cậu đã học được một số kiến thức về phương diện này từ chú Ba sao?

Mau thể hiện công lực của cậu đi." Ngô Tà không thể từ chối, đành phải nheo mắt nhìn xung quanh một hồi, cuối cùng đưa ra một kết luận vô cùng mơ hồ.

Để tìm kiếm khả năng ít ỏi, các thợ lặn lại một lần nữa xuống nước.

Nửa giờ sau, họ lại lên bờ, vẫn không thu hoạch được gì.

Ngay khi mọi người đang như ruồi không đầu đưa ra các ý kiến, Tô Thành giơ tay lên.

"Để tôi thử xem." Tô Thành vừa lên tiếng, boong tàu vốn có chút ồn ào liền im bặt.

Anh bước lên phía trước, lách qua Vương Bàn Tử và Ngô Tà, lách qua Trương ngốc tử và A Ninh đang đứng trước mặt các thợ lặn với vẻ mặt sầu não, đi đến mạn thuyền.

"Văn sơn biện long, thính phong thính lôi!" Trong ý thức của Tô Thành, rương báu hấp thu từ con rết mặt người đang điên cuồng giải phóng một lượng lớn thông tin.

Toàn bộ hình thái địa lý trên mặt biển được Tô Thành thu vào trong đầu, trong ý thức đang tiến hành một cuộc tính toán và phân tích tinh vi.

"Văn sơn biện long, thính phong thính lôi!" Phương pháp Văn sơn biện long trong đầu Tô Thành đang nhanh chóng phát huy tác dụng, mắt anh quan sát nhanh chóng và tỉ mỉ vùng biển này, thông tin trong đầu bao gồm cả hình thái của những tảng đá ngầm vừa đi qua, hình thái dân sinh gần đó, thậm chí cả hình thái cấu thành sinh vật của vùng biển này đã thu thập trước đó.

Chương 74

Tìm mộ trên biển không giống như tìm trên đất liền, trên đất liền nói chung chỉ cần là thổ phu tử có chút công phu, đều có thể thử vận may, tìm được một số ngôi mộ lớn nhỏ.

Nhưng hải táng thì khác, trên mặt biển mênh mông vô bờ, nơi chôn cất của các vương công quý tộc có thể không có bất kỳ công trình kiến trúc nào mang tính biểu tượng, người ta chôn cất để không cho người khác tìm thấy, nên vị trí lựa chọn cũng sẽ cực kỳ đặc biệt.

Người bình thường căn bản sẽ không nghĩ đến việc kiếm tiền trên biển.

Do ảnh hưởng của dòng hải lưu, có thể một số kho báu từ tàu đắm đã sớm bị dòng hải lưu cuốn đến một nơi nào đó không rõ tên, nói chung không phải là chuyện làm ăn lớn, không ai sẽ mạo hiểm với rủi ro khổng lồ để xuống mộ dưới biển.

Thông tin trong đầu Tô Thành nhanh chóng được tổ chức lại, phân tích, và nhanh chóng đưa ra kết luận.

Sau khi nhìn một vòng trên mặt biển mênh mông vô bờ, Tô Thành tìm A Ninh và Trương ngốc tử, bàn bạc một hồi, lấy bản đồ ra vẽ vẽ vời vời.

Sau đó dặn dò thuyền trưởng lái thuyền về hướng tây bắc thêm một đoạn nữa.

"Đến rồi." Tô Thành giơ tay ra hiệu cho thuyền dừng lại, rõ ràng, vị trí của thuyền lúc này đang ở trên con dốc giữa một vùng nước sâu và một vùng nước cạn.

Bởi vì màu nước đang dần thay đổi, do độ sâu cạn khác nhau tạo

thành.

Mấy người thợ lặn nhìn nhau, chẳng mấy chốc cũng xuống nước.

Chưa đến nửa tiếng sau, mấy người thợ lặn đã phấn khích trồi đầu lên: "Tìm thấy rồi!

Tìm thấy rồi!" Mấy người thợ lặn nhanh chóng bơi vào, trông cũng rất phấn khích.

"Phù phù...

Tìm thấy rồi, ngay tại vị trí mà anh Tô Thành chỉ, không sai một ly!" Người thợ lặn lên bờ đầu tiên tháo kính bảo hộ và thiết bị dưỡng khí ra, vô cùng vui vẻ nói.

A Ninh nghe kết quả, cuối cùng cũng giãn mày, trên mặt lộ ra nụ cười.

Vương Bàn Tử nghe kết quả cũng sững sờ, đi tới vỗ vai Tô Thành: "Đồng chí à, cậu đỉnh thật đấy.

Có cậu ở đây, tôi thấy yên tâm hẳn." Giọng điệu của Vương Bàn Tử vô cùng chân thành, những người xung quanh nhìn Tô Thành cũng thầm gật đầu.

Bất kỳ đội ngũ nào có một người đồng đội đáng tin cậy như vậy đều là một sự may mắn lớn.

Mấy người thợ lặn lên sau cũng mang về tin tốt, đã định vị xong ngôi mộ dưới đáy biển.

Mấy người thợ lặn đã đặt những tảng đá xung quanh khu mộ tàu đắm dưới biển, trên đá buộc một cuộn dây, đầu còn lại của dây buộc vào phao nổi.

Phao nổi lềnh bềnh trên mặt nước, đánh dấu vị trí ngôi mộ dưới biển.

Như vậy, sau khi Tô Thành xuống nước, nếu cần cứu viện, cũng có thể nhanh chóng tìm thấy.

"Tốt!

Chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị rồi." Mắt A Ninh sáng lên, ánh mắt nhìn Tô Thành càng thêm tin cậy.

Tô Thành, Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng đi thay trang bị lặn chuyên nghiệp.

Lúc thay đồ xong đi ra, ông chủ thuyền đặc biệt dúi cho Tô Thành một lá bùa hộ mệnh, nói là có tác dụng.

"Cháu trai, cầm lấy lá bùa này, hôm đó ta biết là cháu đã cứu ta.

Ta chỉ là một ông chủ thuyền, tiền không có nhiều, cũng chẳng tặng được thứ gì tốt.

Cháu trai à, lá bùa này là thứ tốt mà vợ ta cầu được đấy, có hai cái.

Ta đã có một cái rồi, cái này tặng cho cháu, đeo vào để bảo bình an." Tóc của ông chủ thuyền đã bị cạo trọc, bây giờ đầu quấn từng lớp gạc.

Tô Thành nhìn dáng vẻ chất phác của ông, sống mũi cay cay, cẩn trọng nhận lấy lá bùa rồi đeo sát vào người.

Tô Thành và Ngô Tà cùng nhau lên boong tàu, Vương Bàn Tử vẫn chưa ra.

Hai người đoán là do Bàn Tử mỡ nhiều quá nên khó nhét vào hơn.

Đợi một lúc sau, Vương Bàn Tử mới ra, cả người đầy thịt mỡ bị bộ đồ lặn chuyên nghiệp siết chặt đến mức nhỏ đi một vòng lớn, hiệu quả ngang với mấy bộ đồ định hình trên TV shopping.

A Ninh và Trương ngốc tử cũng đã chuẩn bị xong.

Hai người họ đã sớm đeo kính bảo hộ, mang bình dưỡng khí, đứng ở mép thuyền đợi mấy người.

Thân hình hoàn mỹ của A Ninh được bộ đồ lặn bó sát bao bọc, những đường cong tuyệt đẹp lộ ra không sót chút nào.

Vòng một đầy đặn rõ ràng đã bị bộ đồ lặn siêu bó ép nhỏ đi một vòng, nhưng chính điều đó lại càng làm nổi bật những đường nét săn chắc gợi cảm hơn.

A Ninh nhíu mày, đi về phía Tô Thành: "Kiểm tra lại trang bị của cậu đi, lần xuống nước này hệ số nguy hiểm rất cao, bất kỳ sơ suất nào cũng có thể dẫn đến mất mạng." A Ninh trông rất nghiêm túc, nhưng khi nhìn Tô Thành, trong mắt cô lại lóe lên một tia sáng khác lạ.

Vương Bàn Tử bị A Ninh lơ đi, tự thấy mất mặt, lủi thủi đi kiểm tra lại đồ đạc trên người.

Sau khi kiểm tra xong, A Ninh gọi Trương ngốc tử mang đến mấy túi thiết bị được niêm phong kín.

"Đây là thiết bị liên lạc vô tuyến dưới nước tối tân nhất, mỗi người hai bộ, một bộ dự phòng cất trong túi đeo sát người, phòng trường hợp khẩn cấp, bộ còn lại đeo vào ngay bây giờ." Mấy người đeo thiết bị vô tuyến vào, điều chỉnh tần số, mọi thứ đều bình thường, sau đó bắt đầu xuống nước.

Chương 75

Tô Thành cảm nhận áp lực mà nước biển dần dần mang lại.

“Chuyến đi đến lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi.” Rất nhanh, Tô Thành đã tìm được vị trí ngôi mộ, dẫn đầu A Ninh, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Trương ngốc tử cùng bơi qua.

Tô Thành nhìn khuôn mặt béo ú của Trương ngốc tử, thầm nghĩ: Trương Khởi Linh, đến lúc nào cậu mới lộ mặt thật đây.

Dưới sự dẫn dắt của Tô Thành, năm người nhanh chóng đến gần ngôi mộ.

Trước đây, ngôi mộ này đã được đội khảo cổ thăm dò nên bây giờ tường ngoài có một vết nứt lớn, ở đó có một đường hầm trộm mộ sắp sụp.

“Đường hầm này mới mở!

Có thể là do chú Ba cho nổ tung.” Một luồng điện lưu nhỏ vang lên, giọng Ngô Tà truyền đến tai nghe của Tô Thành.

Rõ ràng những người khác cũng có thể nghe thấy lời Ngô Tà, chứng tỏ thiết bị hoạt động bình thường dưới nước.

Tô Thành bơi xung quanh quan sát kỹ.

Xung quanh cửa động có dấu vết của dòng nước, bụi bẩn dưới đáy biển theo dòng nước chảy vào trong động, chứng tỏ đường hầm này thông suốt.

Tô Thành ra hiệu cho mọi người theo sau, rồi bơi vào trước.

Ánh sáng mạnh của đèn pin trở nên mờ đi rất nhiều dưới nước.

Do nước và bụi trong nước cản trở sự truyền sáng, lại có hiện

tượng tán xạ nên ánh sáng đèn pin không thể chiếu xa như trên cạn.

Ánh sáng ngày càng u tối, cả năm người đều cảm nhận được áp lực của nước biển.

"Ủa, sao tóc A Ninh không buộc gọn lại vậy." Ngô Tà bơi phía trước A Ninh, cảm thấy cổ mình ngưa ngứa, cứ như có gì đó đang cào.

"Không thể nào, tóc tôi đã búi gọn trên đầu, trước khi xuất phát còn bôi sáp để không bị bay lung tung!" A Ninh nghiến răng, giọng nói truyền qua bộ đàm.

"Lạ nhỉ, tôi cũng cảm thấy có tóc quơ quơ trên mặt, cứ tưởng là của A Ninh." Giọng Vương Bàn Tử truyền đến từ bộ đàm, Tô Thành cảm thấy có gì đó không ổn.

"Tóc?" Tô Thành có một cảm giác quen thuộc đến lạ.

Chẳng lẽ...

Tô Thành vội dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Toàn là tóc.

Khắp nơi trong tầm mắt đều là tóc.

"Cấm Bà." Giọng nói của Tô Thành truyền qua bộ đàm vào tai mỗi người, một luồng hơi lạnh từ từ dâng lên sau lưng tất cả.

"Cấm Bà." Giọng nói trầm tĩnh của Tô Thành vang lên trong bộ đàm.

Dưới biển vô cùng tĩnh lặng, giọng nói của Tô Thành lúc này nghe rất rõ ràng.

Cấm Bà, loại sinh vật này chỉ tồn tại trong truyền thuyết dân gian.

Truyền thuyết kể rằng, thứ này là do một người phụ nữ bị làm

nhục rồi vứt xác xuống nước, một luân oán hận không tan, tụ đủ khí âm trong thi thể mà hình thành.

Toàn bộ oán niệm đều ẩn trong hài cốt, chỉ cần phá được hài cốt của nó thì vật này sẽ tự tan biến, nếu không nó sẽ ngày đêm hại người quanh đó.

Vào những ngày âm khí nặng, nó sẽ lên bờ quyến rũ đàn ông rồi giết chết, kéo xuống nước.

Ngoài ra, xương cốt của nó có một mùi hương đặc biệt, được gọi là cốt hương, có tác dụng khiến người ta buồn ngủ, và hai mắt nó đều không có tròng trắng.

Thông tin về Cấm Bà tự động hiện lên trong đầu Tô Thành, anh không khỏi căng thẳng.

Ở đây có tổng cộng năm người, sức chiến đấu đều ổn, nhưng trong đó có A Ninh và Ngô Tà là hai đồng đội có tâm lý không vững vàng lắm.

Cấm Bà sợ lửa, nhưng bây giờ họ đang ở dưới nước, không thể dùng lửa được.

Một khi mọi người bị vướng vào, e rằng bình dưỡng khí sau lưng lại phải lãng phí rất nhiều ở đây.

Tô Thành thầm nghiến răng, tình hình trước mắt chỉ có thể từng bước giải quyết phiền phức.

Năm người cứ thế dừng lại trong đường hầm, không dám động đậy.

Tô Thành từ từ quay đầu, nhẹ nhàng ra hiệu cho những người phía sau chậm rãi theo kịp, cố gắng không chạm vào những lọn tóc trải trên mặt đất.

Tô Thành nhẹ nhàng quẫy chân, đội năm người cứ thế từ từ tiến về phía trước.

Trong lúc di chuyển, Tô Thành không ngừng quan sát những lọn tóc kia.

Theo tiêu chuẩn đời thường, chất tóc của những mớ tóc dày đặc này cực kỳ tốt, được ánh đèn pin chiếu vào thì bóng mượt, không chẻ ngọn, quan trọng là lượng tóc rất nhiều.

Tô Thành nghĩ đến mấy anh chàng lập trình viên hói đầu suốt ngày, không biết nếu họ mà thấy được mái tóc của Cấm Bà thì sẽ thế nào.

Có lẽ nếu các nhà khoa học bắt được con Cấm Bà này, họ sẽ đem nó đi nghiên cứu mọc tóc mất.

Chương 76

Năm người cẩn thận bơi khoảng bốn năm phút, cuối cùng, đường hầm dài dằng dặc cũng lóe lên một chút ánh sáng phía trước.

Tô Thành thầm nghĩ có lẽ sắp đến lối ra, vội quay lại ra hiệu cho những người phía sau.

Nhưng khi Tô Thành vừa quay đầu lại, anh phát hiện Ngô Tà đang theo sau mình lại nhìn anh bằng một ánh mắt vô cùng kỳ quái.

“Sao vậy?

Mau đi thôi.” Tô Thành dùng tay ra hiệu thúc giục mọi người.

Lúc này, A Ninh ở sau lưng Ngô Tà cũng ló đầu ra xem tình hình.

“...” Đôi mắt A Ninh sau cặp kính bảo hộ trợn trừng.

Nếu không có kính, biểu cảm của A Ninh lúc này chắc chắn sẽ là kinh ngạc đến mức phải che miệng.

Tô Thành đột nhiên cảm thấy một cảm giác kỳ quái dâng lên từ sâu trong lòng.

Trong phút chốc, tất cả mọi người phía sau đều nhìn anh bằng một ánh mắt kỳ lạ và quái đản.

Tô Thành từ từ quay đầu lại, rồi lại quay đầu.

Anh phát hiện một người phụ nữ ở bên cạnh mình.

Một người phụ nữ có làn da mặt như bị bọt biển ăn mòn đến trong suốt, đôi mắt đen kịt.

Trong khoảnh khắc đối mặt, Tô Thành dựng tóc gáy, suýt nữa đã vung nắm đấm vào khuôn mặt quỷ dị đó.

Nhưng lý trí đã giúp Tô Thành bình tĩnh lại.

Anh một lần nữa ra hiệu cho những người phía sau, nhất định phải từ từ đi qua con Cấm Bà này.

Tô Thành cẩn thận bơi ngang qua Cấm Bà, từ từ vượt qua nó.

Ngô Tà theo sát phía sau cũng vô cùng cẩn thận vượt qua.

Tiếp theo là A Ninh, Bàn Tử, và Trương ngốc tử.

"Không ổn rồi!

Anh Bàn bị nó quấn lấy rồi!" Giọng của Trương ngốc tử truyền đến từ bộ đàm.

Trong chốc lát, mái tóc xung quanh mọi người như bị kinh động, biến thành hàng ngàn xúc tu sống động lao về phía tất cả.

"Mẹ kiếp, không lẽ lão Bàn định xông vào hôn người ta nên mới chọc giận họ đấy chứ!" Ngô Tà vừa hoảng loạn gỡ tóc vừa nói.

"Trời ơi!

Nhiều quá!

Cắt không xuể!" A Ninh cầm dao trong tay, cố gắng cắt đứt những lọn tóc quấn quanh mình, nhưng số lượng tóc quá lớn, làm mãi không hết.

"Khụ khụ khụ..." Âm thanh ho khan truyền đến từ bộ đàm.

Bộ đàm kết nối tất cả mọi người để nếu một người gặp chuyện, những người khác có thể phát hiện.

Bây giờ tiếng ho khan đã lan khắp bộ đàm.

Tô Thành thấy lòng lạnh đi, rắc rối to rồi, phải xử lý con Cấm Bà kia trước!

Hàng vạn sợi tóc như những xúc tu ma quái lao về phía Tô Thành.

Ý thức trong đầu Tô Thành chợt lóe, thuộc tính "Bơi lội" vừa hấp thụ lập tức phát huy tác dụng.

Trong nháy mắt, cơ bắp của Tô Thành dường như đã có ký ức của việc bơi lội rất nhiều.

Tô Thành khẽ động ý niệm, tứ chi của anh linh hoạt vung vẩy, luồn lách qua những búi tóc đang tấn công.

Những sợi tóc đó hoàn toàn không thể bắt được anh.

Ngô Tà và A Ninh bị tóc quấn chặt, Bàn Tử ở phía sau đang nhìn Cấm Bà đắm đuối.

Nhìn ra sau nữa, Trương ngốc tử lại như người vô sự, lơ lửng trong nước, lặng lẽ nhìn Vương Bàn Tử.

Tô Thành thầm chửi thề, Trương Khởi Linh quả nhiên không tầm thường, ngay cả Cấm Bà cũng sợ.

Chỉ không biết Trương Khởi Linh định giả làm Trương ngốc tử đến bao giờ.

Vương Bàn Tử lúc này bị từng lọn tóc quấn chặt như một con tằm, nhưng không hề giãy giụa.

Đôi mắt duy nhất lộ ra ngoài đang nhìn chằm chằm vào Cấm Bà.

Nếu ánh mắt đó không vô hồn một chút, thì nói là đang ngắm mỹ nữ cũng không sai.

Chương 77

Tô Thành rút con dao quân đội Thụy Sĩ ra, rạch một đường từ trên xuống.

Cái kén bằng tóc bị rạch một đường lớn, Vương Bàn Tử được cứu ra, nhưng con Cấm Bà kia cũng phát ra một tiếng hét chói tai!

Tô Thành kinh hãi, vội gọi Trương ngốc tử ở phía sau bơi lên trước, tiện tay cứu A Ninh và Ngô Tà đang bị mắc kẹt.

Năm người liều mạng bơi trong đường hầm, nhưng con Cấm Bà lại bơi cực giỏi, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp.

Mái tóc phủ trời dậy đất ập đến, Tô Thành đành để những người khác đi trước.

Anh rút một cây nỏ từ trong túi ra, nhắm vào mặt Cấm Bà bắn một mũi tên.

Dòng nước biển u tối bị mũi tên Tô Thành bắn ra tạo thành một luồng xoáy mạnh mẽ, lao thẳng về phía mặt Cấm Bà.

"Kỷ." Cấm Bà bị bắn trúng mặt, hét lên một tiếng thảm thiết.

Vì ở trong nước nên âm thanh nghe có vẻ trầm đục, nhưng rất rõ ràng.

"Mau đi!" Ngay lúc Tô Thành bắn trúng Cấm Bà, tất cả những sợi tóc đang quấn lấy mọi người đều nới lỏng ra.

Mọi người nghe lời Tô Thành, vội vàng bơi về phía trước, không chút chậm trễ.

Ngay sau đó, con Cấm Bà lao về phía Tô Thành, hai con mắt không có tròng trắng quỷ dị trông như hai cái hố đen ngòm.

Tô Thành không do dự, giơ nỏ lên bắn thêm một mũi nữa!

Con Cấm Bà ăn đau, lộ ra vẻ mặt oán độc cực độ với Tô Thành, rồi quay người nhanh chóng biến mất.

Tô Thành thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, anh phát hiện nơi Cấm Bà rời đi có một vũng nhỏ các quả cầu thuộc tính. [Keng!

Phát hiện "Cấm Bà" đánh rơi quả cầu thuộc tính "Sức hồi phục"!

Xin ký chủ mau chóng nhặt!] Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tô Thành.

Anh vội vàng xác nhận hấp thụ tất cả các quả cầu.

Trong chốc lát, một dòng máu ấm áp lan tỏa trong cơ thể anh. [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thụ thành công thuộc tính "Sức hồi phục", thuộc tính "Sức hồi phục" đạt cấp Sơ cấp!] Tô Thành mừng rỡ trong lòng.

Bây giờ sức phòng ngự của anh đã đạt đỉnh, sức hồi phục cũng có rồi.

Tô Thành hiện tại có thể được gọi là một tấm khiên thịt hình người.

Không chỉ máu trâu giáp dày, quan trọng nhất là còn có thuộc tính hồi phục.

Thiết lập này đến cả tác giả tiểu thuyết cũng không dám viết như vậy.

Tô Thành rất muốn thử nghiệm uy lực của thuộc tính hồi phục, nhưng tiếc là anh đang mặc đồ lặn nên đành từ bỏ.

Anh quay người lại nhìn đồng đội, họ đang đợi ở một bên, Vương Bàn Tử và Ngô Tà đang vẫy tay với anh!

Tô Thành nhanh chóng bơi về phía đội của mình.

Lúc này, anh phát hiện một mảng da trên phần da lộ ra của Trương ngốc tử sắp bong ra, có lẽ đã bị cọ vào đâu đó.

Tô Thành dùng ngón tay chọc chọc Trương ngốc tử, chỉ vào mặt anh ta, ý bảo mặt nạ của anh ta bị hỏng rồi.

Trương ngốc tử nhìn Tô Thành một lúc, rồi xé miếng silicon bị hỏng trên mặt nạ xuống.

Tô Thành không nhìn Trương ngốc tử nữa, anh cũng không biết Trương Khởi Linh đang có ý đồ gì mà lại đeo mặt nạ giả lâu như vậy.

Tô Thành vượt qua Trương ngốc tử, dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Nhiệt độ nước biển thấp, áp lực lên con người cũng rất lớn.

Bơi lội trong làn nước sâu thẳm như vậy, lại còn ở trong lăng mộ, trải nghiệm này không phải ai cũng có được.

Tô Thành lại dẫn mọi người bơi thêm một đoạn.

Trên đường đi, anh đã hiểu ra tại sao Cấm Bà lại có thuộc tính hồi phục.

Mái tóc của nó dường như vô tận, khả năng sinh trưởng không hề yếu.

Mỗi lần Tô Thành cắt đứt một lọn tóc, nó lại như bóng ma quấn lấy anh, dường như có thể nhanh chóng mọc lại và tái sinh.

Xem ra đây là thuộc tính mạnh nhất của Cấm Bà.

Chương 78

Nhanh chóng sinh trưởng và tái sinh, cũng chính là một tên gọi khác của sức hồi phục.

Bơi thêm một lúc nữa, khi đường hầm tối đen khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, phía trước xuất hiện một cảm giác có dòng chảy.

Cảm giác này thể hiện trên kính bảo hộ của Tô Thành, có thể thấy rõ những mảnh vụn nhỏ trong nước đang tăng tốc "trôi" về phía sau.

Quả nhiên, bơi thêm vài mét nữa, Tô Thành phát hiện vách đá phía trên đã biến mất, có thể nổi lên mặt nước!

Tô Thành cẩn thận trèo lên bờ đá, bật đèn pin ở chế độ sáng nhất, chiếu xuống nước.

Những người phía sau ở dưới nước nhìn thấy ánh sáng phía trước như một thanh thần kiếm đâm xuống cũng vô cùng vui mừng.

Ánh sáng chiếu từ trên mặt nước xuống, chứng tỏ họ đã tìm thấy lối ra.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều đã lên được nền đá.

Nơi họ đi ra khá chật hẹp, là một hồ nước hình vuông.

Đương nhiên, đó chỉ là nhìn từ phía hồ nước.

Đợi tất cả mọi người lên bờ, Tô Thành đi đến góc tường, thắp một ngọn nến.

Đây là quy tắc của nghề này.

Ngọn đèn đó tượng trưng cho ngọn lửa sinh mệnh.

Năm người ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lúc, sau đó lần lượt bật đèn pin.

Ánh sáng trắng của đèn pin chiếu rọi khắp căn phòng.

Tô Thành nhìn gian mộ thất này, trên đó có một số bức bích họa.

Phong cách của các bức bích họa có chút giống với kiểu của Đôn Hoàng Mạc Cao Quật.

Đường nét và màu sắc đều đầy đặn, gần như không có hư hại.

Với những di vật như thế này, cho dù chỉ bóc một mảng tường nhỏ đi bán, cũng có thể bán được mười vạn, hai mươi vạn.

Dù sao thì những thứ được ghi lại trên các bức bích họa này, cũng như kỹ thuật được sử dụng, đều do thợ giỏi được "Uông Tàng Hải" phân phó vẽ nên.

Trong đó không chỉ có giá trị nghệ thuật, mà còn có những bí mật siêu cấp được ẩn giấu hoặc tiết lộ, chỉ là những bí mật này nhất định phải là chuyên gia mới có thể hiểu được.

Tô Thành cầm đèn pin đi một vòng quanh mộ thất, toàn bộ thông tin về các bức bích họa đều đi vào trong đầu anh.

Trong chốc lát, "Đại toàn tri thức đạo mộ" trong đầu Tô Thành nhanh chóng có hiệu lực.

Liên quan đến các bức bích họa trong mộ thất này, Tô Thành kết hợp với thông tin trong đầu, giải mã ra một thông điệp – Uông Tàng Hải này cực kỳ tự luyến.

Tay nghề vẽ của những bức bích họa này rất cao, vì vậy về cơ bản đã vẽ lại một cách chân thực bộ bích họa 《100 khoảnh khắc huy hoàng của Uông Tàng Hải》, trên đó ghi lại Uông Tàng Hải lợi hại ra sao, xây dựng những công trình nào, được tán thưởng, được tiền bạc ra sao.

Tô Thành không có tâm trạng xem tiếp những bức tranh này nữa,

chuyển sang quan sát kết cấu của mộ thất.

Đỉnh mộ thất hình tròn, mặt đất hình vuông.

Tô Thành không khỏi bật cười, quan niệm "trời tròn đất vuông" của người xưa đã ăn sâu vào lòng dân chúng một cách vững chắc.

Tô Thành đi một vòng quanh mộ thất.

Ở đây có không khí, không cần lãng phí dưỡng khí.

Anh cẩn thận tháo mặt nạ thở ra, vừa rồi bơi vội quá đã quên mất mình còn đang đeo nó.

Tháo kính bảo hộ ra, Tô Thành phát hiện ra những thứ mà lúc đeo kính không nhận thấy.

Gian mộ thất này chi chít những bức tranh, gần như là đang dùng cả căn phòng làm sổ ghi chép.

Hành vi này chỉ có thể là của một kẻ lắm tiền, và Uông Tàng Hải quả thực có đủ tiền để làm vậy.

Thực ra đây không thể gọi là một "mộ thất", mà chỉ có thể là một căn phòng bình thường trong địa cung dưới đáy biển, có thể là phòng tai hoặc loại tương tự.

Những căn phòng như vậy trong mộ thất là bình thường, chỉ cần không chạm vào cơ quan thì có thể xem bao lâu cũng được.

Tiếp theo, Tô Thành gọi ra "Thiên môn cơ quan thuật" trong đầu.

Lập tức, hàng ngàn hàng vạn thông tin về cơ quan ùa vào, giúp anh phân tích tình hình mộ thất.

Ánh mắt sắc bén của Tô Thành quét qua ngôi mộ, phát hiện nơi này cũng không hề đơn giản.

Mộ thất trông có vẻ trống rỗng, nhưng thực ra lại ẩn chứa nhiều

bí ẩn.

Các bức bích họa trên mộ thất được vẽ rất đẹp, màu sắc cũng rất đầy đặn và rực rỡ.

Đối với người đời sau, mỗi một mảng bích họa ở đây sẽ ngày càng trở nên quý giá theo thời gian.

Chương 79

Nhưng… Tô Thành đưa tay sờ lên những bức bích họa này.

“Quả nhiên!” Tô Thành thu tay lại.

Trong ý thức, “Thiên môn cơ quan thuật” nhanh chóng phát huy tác dụng.

Lòng bàn tay có thể cảm nhận được rằng giữa những viên gạch này, chắc chắn có tồn tại cơ quan tinh xảo.

Tô Thành thu tay lại.

Những bức tường gạch mang các bức bích họa này đều là tường di động, chỉ không biết chúng sẽ di chuyển như thế nào.

Nhưng một khi những viên gạch này di động, thì không nghi ngờ gì nữa, các bức bích họa này sẽ bị thay đổi một cách thần không biết quỷ không hay, giống như một trò ảo thuật che mắt.

Một khi kẻ xâm nhập đi đến nơi khác rồi quay lại đây, chỉ có hai phản ứng: Một, kẻ xâm nhập bị lạc, nhưng lại phát hiện dù chạy đi đâu cũng chỉ đến một nơi giống hệt nhau.

Khi đó, kẻ xâm nhập sẽ ngày càng lo lắng, cuối cùng sự lo lắng tột độ cùng với cảm xúc căng thẳng sợ hãi sẽ nhanh chóng khiến một người chết đi.

Hai, kẻ xâm nhập phát hiện dù chạy đi đâu cũng là những nơi khác nhau, nhưng lại vĩnh viễn không tìm thấy điểm cuối.

Tô Thành đang cảm thán sự tinh xảo trong cơ quan của Uông Tàng Hải, rồi nghĩ đến bí mật về Uông Tàng Hải trên bảng điều khiển mà mình nhận được, không khỏi mong đợi.

Cũng không biết lần này ở lăng mộ dưới đáy biển sẽ gặp phải những chuyện kinh hiểm, kích thích gì.

"...dấu chân của ai vậy?" Giọng Ngô Tà vang lên trong mộ thất.

"Mẹ nó chứ, dấu chân của ai mà nhỏ thế?

Nhìn kỹ xem." Vương Bàn Tử gắt gỏng.

"Thứ này nhỏ thật, giống như của trẻ con." A Ninh cảm thán.

Tô Thành vừa nghe cuộc trò chuyện, vừa quan sát những bức bích họa.

Nhưng anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Khoan đã.

Trong mộ thất dưới đáy biển lại có dấu chân trẻ con?!

Tô Thành dựng tóc gáy, trong lòng kinh hãi.

Không biết tự lúc nào, Tô Thành đã hoàn toàn bị cuốn hút bởi không khí của thế giới đạo mộ.

Cách đây không lâu, anh chỉ là một người yêu thích cuồng nhiệt văn học đạo mộ, đứng ngoài trang sách xem những cuộc phiêu lưu của họ, cảm giác không mạnh mẽ đến thế.

Bây giờ tự mình trải nghiệm, cảm giác hoàn toàn khác, giống như việc xem người khác đi tàu lượn siêu tốc và tự mình ngồi lên vậy.

Nếu không thử, sẽ không bao giờ biết được cảm giác thực sự.

"Trẻ con?" Tô Thành thu hồi suy nghĩ, quay đầu hỏi.

Lúc này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đang chìm trong suy tư đều bị dọa giật mình.

Dù sao thì họ cũng vừa mới thoát khỏi tay Cấm Bà, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Bây giờ mọi người vừa mới bắt đầu thả lỏng, lại nhìn thấy một thứ quỷ dị như vậy, nhất thời nghe câu hỏi của Tô Thành không biết phải trả lời thế nào.

Khi con người nghe một câu hỏi vượt ngoài tầm hiểu biết thông thường, đa số đều có phản ứng như vậy.

Nếu không phải chuyện thực sự xảy ra, có lẽ mọi người đều có thể bịa ra một câu chuyện để chém gió, nhưng oái oăm là chuyện này lại xảy ra thật.

Trong chốc lát, không khí trong mộ thất hạ xuống điểm đóng băng.

Tô Thành nhíu mày "chậc" một tiếng, tự mình đi đến chỗ dấu chân nhỏ xem xét.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, A Ninh cũng tò mò đi theo xem.

Trương ngốc tử cũng tò mò ghé vào xem dấu chân.

Tô Thành thấy phản ứng của Trương ngốc tử không khỏi thầm nghĩ: Tên Muộn Du Bình này quả nhiên là ảnh đế, rõ ràng đã biết là thứ gì rồi mà còn giả vờ không biết như thật.

Tô Thành ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét dấu chân nhỏ bé đó.

Trong đầu anh, "Đại toàn tri thức đạo mộ" lập tức phát huy tác dụng. [Keng!

Vật này là tiểu tống tử được nuôi từ xác trẻ em, do nơi chôn cất rất ẩm ướt nên toàn thân đã bị thi chá hóa, sức tấn công không mạnh.] Kiến thức trong đầu Tô Thành lập tức hiện ra.

Anh quay đầu nói cho mọi người biết tình hình.

Ngô Tà ở một bên gật đầu phụ họa, rõ ràng cậu cũng biết một chút về thi chá.

Chương 80

Sau khi nói xong, trong mộ thất bỗng trở nên im lặng.

Mọi người đối với sự xuất hiện của sinh vật không rõ ràng này rõ ràng có vài phần e ngại.

Vừa mới vào mộ thất đã gặp Cấm Bà rồi tống tử, mấy người đều cảm thấy có chút khởi đầu không thuận lợi.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Hay là, chúng ta theo dấu chân đi xem thử?

Biết đâu lại tìm được bảo bối." Tô Thành cười cười.

Nói ra được những lời này, không hổ là Vương Bàn Tử lúc nào cũng canh cánh bảo bối trong lòng.

Vào thời khắc này, phản ứng đầu tiên không phải là sợ hãi, mà là đi tìm bảo bối.

Nhưng Tô Thành nhớ rằng, bảo vật liên quan đến tiểu tống tử, phàm là trân phẩm, đều ở trên người hoặc trong bụng nó.

Nếu không bắt được con tiểu tống tử đó, thì cũng đừng bàn đến bảo bối nữa.

Suy nghĩ vài giây, Tô Thành nói: "Đi thôi, chúng ta cùng đi xem thử.

Bây giờ cũng không có con đường nào khác để đi.

Lỡ như con tống tử đó đuổi theo sau, tuy sức tấn công không lớn, nhưng nếu nó gọi đồng bọn trong mộ, lại là một tai họa nữa." Tô Thành lờ mờ nhớ rằng, trong một chương của Đạo Mộ Bút Ký, chính con tiểu tống tử này là mấu chốt để phát hiện ra điểm quan trọng.

Dừng một chút, Tô Thành nhìn Ngô Tà, rồi nói tiếp: "Còn về chú Ba của cậu, chúng ta cứ giải quyết mối nguy tiềm ẩn ở đây trước, rồi tiếp tục tìm sau." Ngô Tà gật đầu, trên mặt lộ rõ sự tin tưởng trăm phần trăm đối với Tô Thành.

Vương Bàn Tử nghe Tô Thành cũng đồng ý đi xem, không khỏi mừng rỡ.

A Ninh ở một bên, sắc mặt thay đổi mấy lần, nhưng vì người nói là Tô Thành nên cô đã nhịn xuống, cuối cùng cũng không nói gì.

Tô Thành liếc nhìn A Ninh một cái.

Nhiệm vụ hiện tại của A Ninh hẳn là chụp một số bức ảnh mang về cho Cừu Đức Khảo, sau đó tìm được chú Ba để tra hỏi.

Trong nguyên tác, A Ninh đã chết, trong lòng Tô Thành không khỏi thương tiếc.

Ở giai đoạn đầu, A Ninh càng xem càng khiến người ta tức giận, cho người ta cảm giác như một nhân vật phản diện lúc nào cũng cản đường nhân vật chính, nhưng về sau mới biết A Ninh cũng chỉ là một nhân vật hành động theo mệnh lệnh.

Không chỉ thân thế đáng thương, vì A Ninh có đầu óc và thân thủ, cô cũng luôn bị Cừu Đức Khảo dùng như một công cụ, dưới danh nghĩa "cha nuôi".

Lão già ngoại quốc Cừu Đức Khảo đó, cả đời đều đi cướp đoạt tài sản của tổ tiên, bây giờ lại muốn cướp đoạt cả nguồn nhân lực của dân tộc An Lạc.

Tô Thành càng nghĩ càng tức, thầm siết chặt nắm đấm.

Bây giờ, trong thế giới đạo mộ này, A Ninh không thể chết.

Còn tên Cừu Đức Khảo cực kỳ ngang ngược kia, những ngày

tháng tốt đẹp của lão ta cũng nên kết thúc rồi.

Muốn trừ khử Cừu Đức Khảo, mình phải trở nên mạnh hơn.

Tô Thành vừa nghĩ, vừa dẫn mọi người cẩn thận đi theo những dấu chân dính đầy thi chá và bụi bẩn.

Hiện tại thuộc tính Sức mạnh, Sức hồi phục của Tô Thành, cùng vài thuộc tính khác vẫn chưa đạt đến đỉnh cấp, cần nhiều quả cầu thuộc tính hơn để trở nên mạnh mẽ.

Anh rút con dao găm buộc sẵn trên đùi ra, luôn sẵn sàng đối phó với những sự kiện đột ngột.

Vương Bàn Tử đi nhanh nhất, một mình đi đầu, đến nơi những dấu chân nhỏ ẩm ướt kết thúc trước tiên.

Vốn Vương Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với một con tống tử đột nhiên nhảy ra dọa người, nhưng khi đến cuối dấu chân, chỉ thấy một cỗ quan tài nhỏ trống không.

"Mất rồi!" Vương Bàn Tử tức giận dậm chân một cái, lớp bụi đất ẩm ướt trên mặt đất bị tung lên.

Tô Thành cười cười, an ủi: "Anh Bàn, đừng nản lòng, nhìn cái chum sứ lớn đằng sau kia kìa, đó là bảo bối từ thời Nguyên-Minh đấy." Vương Bàn Tử nghe lời Tô Thành, hai mắt bắt đầu sáng rực lên.

A Ninh nhìn dáng vẻ tham tài hài hước của Vương Bàn Tử, không nhịn được "phì" cười thành tiếng.

Vương Bàn Tử quay đầu lại, nhìn thấy sau mông mình có một cái chum sứ hoa lam lớn cao bằng nửa người, cả người vui sướng.

Anh ta vừa định thử xem có nhấc được thứ này lên không thì cái chum sứ đổ xuống.

“Mẹ kiếp!

Hình như tôi thấy có thứ gì đó bên trong!” Vương Bàn Tử nhanh chóng giơ súng lên, vừa chuẩn bị nổ súng thì bị Tô Thành chặn lại.

“Đừng nổ súng, xem cái chum này muốn dẫn chúng ta đi đâu.” Vương Bàn Tử bị Tô Thành chặn lại, vốn có chút khó chịu, nhưng nghe Tô Thành nói vậy thì ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào cái chum sứ.

Không ngờ cái chum sứ đó lại lộc cộc lăn đi.

Mọi người lại hít một hơi khí lạnh, ai nấy đều đặt tay lên vũ khí bên hông.

“Đúng thật!

Được rồi được rồi, Bàn gia tôi không chấp nhặt với cậu, cậu nói đúng.” Vương Bàn Tử thu súng lại.

Chương 81

Cái chum sứ đó lộc cộc lăn một vòng, để lộ ra một cái lỗ lớn phía sau, rồi cứ thế lăn thẳng vào trong.

Tô Thành, Ngô Tà, Vương Bàn Tử ba người bò vào trước, sau đó A Ninh và Trương ngốc tử cũng theo sát phía sau.

"Thật là tà môn!" Sau khi vào trong cái hố lớn đó, họ thấy một hành lang.

Hành lang rất đơn giản, được xây bằng gạch bạch ngọc, ngoài một con đường gạch ở giữa rộng bằng một chiếc xe van, hai bên còn có rãnh đèn, mỗi mét lại có một đế đèn.

Cuối hành lang có ba cánh cửa ngọc, cánh ở giữa lớn, hai cánh hai bên nhỏ hơn.

Cửa đều đang mở, trông có vẻ như đã có người vào.

"Liệu có phải là chú Ba và đám người hai mươi năm trước không." Tô Thành nhìn cánh cửa ngọc phản chiếu ánh sáng trắng mờ ảo ở cuối hành lang, không khỏi suy nghĩ.

Anh quay đầu nhìn Ngô Tà, ánh mắt Ngô Tà vô cùng mông lung.

Ngô Tà là người mơ hồ nhất trong số họ.

Tô Thành trong lòng có chút cảm khái, Ngô Tà cũng chỉ là một thanh niên ngây thơ, cứ bị cuốn vào các sự kiện, cũng thật đáng thương.

Vương Bàn Tử nhìn cái chum sứ lớn biết tự động dẫn đường, mắt trợn trừng.

Những người khác, bao gồm cả Ngô Tà và A Ninh, nhìn cái chum

sứ đều có vài phần kinh ngạc.

Nhưng họ không còn vẻ mặt sợ hãi của những kẻ ngây thơ nữa, bây giờ họ gần như đã thích nghi với những sự kiện quỷ dị xảy ra trong lăng mộ cổ.

Hiện tại, cái chum sứ đó dừng lại ngay cuối hành lang, giữa cánh cửa ngọc nhỏ bên trái.

Nhìn tình hình, Ngô Tà cười gượng, giọng nói vì căng thẳng mà có chút cứng nhắc: "Kỹ thuật 'đỗ xe' của tiểu tống tử này, ra ngoài chắc không cần thi bằng lái nữa nhỉ?" Tô Thành thầm chửi thề: Cũng phải để thế giới loài người chấp nhận sự tồn tại của tống tử thì mới cho nó thi bằng lái được chứ.

Vương Bàn Tử ha ha một tiếng, quay đầu nói với Ngô Tà: "Tiểu đồng chí, đừng sợ.

Một đoạn ngắn thế này, chúng ta cũng đi xem thử.

Nhìn chất liệu của cánh cửa ngọc kia thật tốt, không đi xem thì đúng là lãng phí thanh xuân, lãng phí sinh mệnh!" Nói rồi, Vương Bàn Tử cười hắc hắc, định cất bước.

"Đợi đã." Tô Thành giơ tay, chặn đường đi của Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lại một lần nữa bị Tô Thành ngăn cản, có vẻ hơi hụt hơi, nhưng lúc này Bàn Tử cũng không dám hó hé.

Dù sao thì Tô Thành ngăn người ta chắc chắn có lý do của mình.

Tô Thành sờ cằm, cúi đầu quan sát những viên gạch dưới đất, ngón tay miết trên gạch, thỉnh thoảng gõ một hai cái.

Một lúc sau, anh nói: "Đừng hành động hấp tấp, gạch ở đây có vấn đề, chắc chắn có cơ quan.

Nếu hành động tùy tiện, không biết lúc nào sẽ bị đâm thành nhím,

cũng không biết lúc nào sẽ bị hơi nước nhiệt độ cao đột nhiên phun ra lột mất một lớp da đâu." Vương Bàn Tử nghe lời Tô Thành thì ngẩn ra, vẻ mặt hăng hái ban đầu biến thành kinh ngạc: "Cậu chỉ nhìn vậy mà cũng biết sao?" Tô Thành hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Lúc này, Trương ngốc tử tiến lên gõ vào tường, cũng nói: "Khả năng có cơ quan rất lớn, tường gõ không đặc." Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều kinh ngạc.

Họ cẩn thận tiến lên gõ vào gạch tường, phát hiện đúng là như vậy.

Đồng thời, ngoài Tô Thành ra, những người còn lại đều nhìn Trương ngốc tử với ánh mắt khác.

Nhưng khi họ thấy dáng vẻ có chút ngốc nghếch của Trương ngốc tử, họ lại thu hồi ánh mắt nhìn cao nhân của mình.

Tô Thành và Trương ngốc tử, cũng chính là Muộn Du Bình, ở cùng một chỗ.

Anh liếc nhìn Trương ngốc tử một cái, phát hiện anh ta không có bất kỳ biểu cảm nào, trong lòng cũng thầm khâm phục.

Bàn Tử sợ hãi lui lại mấy bước, không dám hành động tùy tiện nữa.

Trương ngốc tử vốn định nói gì đó, nhưng lại đẩy gọng kính, liếc nhìn Tô Thành một cái, cuối cùng cũng không nói gì.

A Ninh đứng một bên, nhìn Tô Thành với ánh mắt lấp lánh.

Tiếp đó, A Ninh nói: "Để tôi thử đi, tôi giúp mọi người xem cơ quan.

Cân nặng của tôi nhẹ hơn nam giới." Nói rồi, A Ninh định bước bước đầu tiên.

“Khoan đã.” Tô Thành tiến lên nắm lấy cổ tay A Ninh, mặt không biểu cảm.

“Để tôi, chuyện này không cần ưu tiên phụ nữ đâu.” Tô Thành kéo A Ninh đang chuẩn bị bước lên viên gạch sang một bên.

A Ninh nhìn Tô Thành, ánh mắt khẽ động.

Trong bóng tối, tảng băng sâu trong đáy mắt A Ninh dường như đang từ từ tan chảy.

Vương Bàn Tử cười hắc hắc: “Tôi nói này hai vị đồng chí, công việc dưới lòng đất còn lười làm, định làm ngay trên mặt đất à?

Đừng lãng phí thời gian của anh em chứ, dưỡng khí có hạn đấy.

Muốn tìm chú Ba của Ngô Tà thì không phải chuyện dễ đâu.” Bị Vương Bàn Tử nhắc nhở, gương mặt hơi ửng hồng của A Ninh liền tái đi.

Chương 82

Cô nhớ lại mục đích thực sự của chuyến đi lăng mộ đáy biển này, và cả mệnh lệnh mà Cừu Đức Khảo đã giao.

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt quyến rũ động lòng người của A Ninh nhanh chóng biến thành một sát thủ lạnh lùng, trong mắt dường như chỉ còn lại nhiệm vụ.

Tô Thành thu hết sự thay đổi của A Ninh vào mắt, thầm nghĩ Cừu Đức Khảo đã tẩy não cô gái này thế nào mà khiến một người lẽ ra phải sống trong nhung lụa, kiêu ngạo phóng khoáng lại phải đến nơi này bán mạng.

Loại bỏ những suy nghĩ đó, Tô Thành nói với mọi người: "Tôi bắt đầu đây, mọi người lùi ra xa một chút, mắt nhìn cho rõ vào." Tô Thành đeo găng tay chiến thuật, nắm chắc con dao găm cẩu thối trong tay.

Rồi anh bước bước đầu tiên.

Tim mọi người thắt lại, hơi thở cũng trở nên dè dặt, đèn pin đồng loạt chiếu vào chân Tô Thành, sợ anh xảy ra chuyện gì.

Không phải là họ không tin tưởng vào năng lực của Tô Thành, chỉ là trong một ngôi mộ cổ dưới đáy biển thế này, không ai biết được sẽ có bất ngờ gì xảy ra.

Ở nơi gần với cái chết nhất, khái niệm về sự sống của mọi người trở nên vô cùng rõ ràng.

Tô Thành bước đi vô cùng cẩn thận, lực mạnh nhẹ đều được anh kiểm soát chặt chẽ.

Anh cẩn thận cảm nhận dưới chân, một bước, không có bất kỳ rung động nào của cơ quan.

Viên gạch đầu tiên, không vấn đề gì.

Tiếp đó, chân kia của Tô Thành giẫm lên viên gạch vừa được kiểm tra, chân còn lại bước ra.

Viên gạch thứ hai, cũng không có vấn đề gì.

Đám người phía sau nhìn bóng lưng cẩn trọng của Tô Thành, gần như nín thở chờ đợi, sự lo lắng thấp thỏm không hề kém cạnh anh chút nào.

Con đường hầm vốn chỉ dài trăm mét, bây giờ đi qua lại có cảm giác xa xôi vô tận.

Một bước, hai bước, ba bước.

Bóng lưng Tô Thành ngày càng xa đám người.

Bình an vô sự.

Trên trán Vương Bàn Tử chảy ra một giọt mồ hôi to như hạt đậu, lúc này gã bỗng thở phào một hơi, nói: "Tôi nói các đồng chí cũng không cần căng thẳng quá, thở một hơi đi nào." Tiếng của Vương Bàn Tử chưa dứt, Ngô Tà đã tóm lấy gã, ra dấu im lặng.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn, Ngô Tà với tính cách ôn hòa, bây giờ cũng toát ra một giọt mồ hôi lớn, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Nhìn về phía Tô Thành, bóng anh lại đứng yên không nhúc nhích.

Vương Bàn Tử vốn là người nóng tính, thấy Tô Thành đột nhiên không động đậy, tim gã hẫng một nhịp, vội nói: "Không phải đạp phải cơ quan rồi chứ?

Cậu em Tô Thành có cần vũ khí không?

Hay là ném cho cậu tấm vải chống nước để che chắn?

Lỡ có độc khí thì sao." Tô Thành giơ tay lắc lắc, lúc này mọi

người đều biết, e là đã đụng phải cơ quan rồi.

Trong mắt A Ninh lộ vẻ lo lắng, tuy bề ngoài bình tĩnh nhưng nắm chặt nắm đấm, sẵn sàng đối mặt với tình huống bất ngờ.

Dù có nhiệm vụ trong người, nhưng đây là một mạng người ngay trước mắt.

Trong mắt A Ninh loé lên một tia sáng lạnh, không còn vẻ dịu dàng của người con gái lúc tương tác với Tô Thành nữa, khí chất tàn nhẫn toát ra từ ánh mắt tuyệt đối không phải ngày một ngày hai mà có được.

Ngô Tà liếc thấy vẻ mặt của A Ninh, vội gọi Bàn Tử, Bàn Tử nhìn thấy, liền làm khẩu hình "cẩn thận đề phòng" với Ngô Tà.

A Ninh hiện tại đối với Ngô Tà là một người không rõ chính tà.

Lúc này Tô Thành không hề hay biết những tương tác phía sau, một mũi chân anh đang chấm nhẹ, dò xét cảm giác bên dưới viên gạch, một cảm giác rung động nhẹ của lò xo cơ quan truyền đến từ lòng bàn chân.

Dính rồi.

Lúc này Tô Thành không khỏi thầm nghĩ: Uông Tàng Hải đúng là cáo già, cơ quan phải kích hoạt ở đoạn giữa mới có thể đạt hiệu quả sát thương lớn nhất, nếu kích hoạt ở đoạn đầu hoặc cuối thì cơ hội để người ta chạy thoát là quá lớn.

Nếu đã như vậy, Uông Tàng Hải chắc sẽ không chỉ đặt một viên, có lẽ trong vòng hai mươi bước đều là những viên gạch kích hoạt như thế, dù có tránh thế nào cũng không thoát được.

"Xông thẳng qua!" Tô Thành nhướng mày, dứt khoát giẫm mạnh xuống.

Đám người phía sau thấy hành động của Tô Thành đều kinh hãi kêu lên một tiếng, rõ ràng là đi nộp mạng!

Trong chớp mắt, từ hai bên vách tường truyền đến âm thanh của vô số máy móc, cơn mưa tên dày đặc bắn về phía Tô Thành, căn bản không có khả năng né tránh!

Khi mũi tên đầu tiên bắn về phía Tô Thành, anh ngửa người ra sau, lập tức né được.

Cả đám gần như nín thở trong giây lát.

Tiếp đó là mũi thứ hai, thứ ba, rồi đến cơn mưa tên dày đặc bao trùm trời đất.

Hoàn toàn không còn đường lui.

Trong lúc đó A Ninh mấy lần định xông lên đều bị Trương Ngốc Tử giữ chặt, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Thành dần biến mất trong cơn mưa tên.

Chương 83

Trương Ngốc Tử ra hiệu cho A Ninh đừng hoảng, A Ninh liền nhìn về phía Tô Thành.

Giây tiếp theo, Tô Thành rút con dao găm quân dụng cẩu thối bên hông, chém loạn xạ vào cơn mưa tên, nhất thời không một mũi tên nào có thể bắn trúng anh!

Lượng lớn thuộc tính Tốc độ và Sức mạnh mà Tô Thành hấp thụ trước đó đều phát huy tác dụng, không một mũi tên nào có thể làm anh bị thương!

Thỉnh thoảng có mũi sượt qua người Tô Thành, nhưng cũng hoàn toàn không gây ra uy hiếp gì, bởi vì có thuộc tính phòng ngự siêu cường ở phía trước, lại có thuộc tính hồi phục ở phía sau.

Lúc này Tô Thành như một tấm khiên thịt hình người di động, những đòn tấn công vặt vãnh này đối với anh bây giờ chẳng khác nào trò trẻ con, giống như đang chơi một game đơn giản.

Cùng lúc đó, con dao găm cẩu thối bình thường trong tay Tô Thành, lại được anh sử dụng với cảm giác như một món thần khí.

Cả đám người nhìn đến ngây ra, A Ninh vốn đang lo lắng cho Tô Thành, lúc này cũng đã im lặng.

Trong ánh mắt nhìn bóng lưng của anh, xuất hiện những gợn sóng không tên không rõ.

Nhưng rất nhanh A Ninh liền quay đầu đi, không nhìn Tô Thành nữa, đưa tay ôm ngực, lắc đầu, dường như muốn quên đi điều gì đó.

Cô lại liếc nhìn về phía Tô Thành, trong mắt thoáng qua tia đau thương, rồi lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

Trên ngũ quan tinh xảo, không còn nhìn ra bất kỳ gợn sóng hay cảm xúc nào nữa.

Những phản ứng này của cô không ai để ý, Trương Ngốc Tử cũng chỉ liếc A Ninh một cái.

Mọi người đều bị bóng hình vung dao của Tô Thành thu hút.

Tô Thành ra tay cực nhanh, mọi người chỉ cảm thấy từng đợt gió mạnh ập vào mặt, nhưng lại không nhìn rõ động tác của anh.

Rất nhanh Tô Thành đã thoát khỏi trận mưa tên, đến được đầu bên kia của đường hầm.

Trận mưa tên đó lại tiếp tục khoảng một hai phút nữa mới dừng lại, con đường hầm vốn trống không bỗng chốc chất đầy mảnh vỡ của tên.

"Đệt." Vương Bàn Tử kinh ngạc há hốc mồm, lúc này chỉ thấy Tô Thành bình an vô sự đứng ở đầu bên kia vẫy tay, mọi người vẫn chưa hoàn hồn sau cảnh tượng ánh đao bóng tên vừa rồi.

Trương Ngốc Tử vẫn ngây ngô cười khà khà như mọi khi, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mấy người vội vàng đi qua đường hầm đến bên cạnh Tô Thành.

Vương Bàn Tử tò mò nhặt một mũi tên lên xem, sau đó cười nói với Tô Thành: "Xem này, đầu tên có thể thụt vào, chẳng gây thương tích gì cả, xem ra cậu vừa rồi lo lắng suông rồi." Bàn Tử cười ha hả, một tay vỗ vai Tô Thành.

Tô Thành chỉ biết đảo mắt, nhưng cũng không có hứng thú phản bác gã, đây không phải lúc để đấu võ mồm.

A Ninh đứng một bên, thấy Tô Thành bình an vô sự, vẻ mặt căng thẳng cũng dịu đi một chút.

Sau khi thả lỏng, động tác của A Ninh cũng không còn căng cứng nữa.

Nhưng nghe Bàn Tử coi nhẹ sự cống hiến của Tô Thành, mặt A Ninh có vẻ không vui, cô nhón chân, giơ đôi chân dài của mình đá về phía Bàn Tử.

Chưa đá trúng, Vương Bàn Tử đã ra vẻ kêu lên một tiếng "A": "Ối chà chà, ghê gớm thật, chưa gì đã bắt đầu bao che cho nhau rồi à?" Bỗng nhiên "loảng xoảng" một tiếng, A Ninh dường như đã đá phải thứ gì đó.

Hơi thở của mọi người chợt ngừng lại, A Ninh đã đá đổ cái vại gốm lớn đựng tiểu tống tử lúc nãy.

Mấy người đợi một lúc, cũng không thấy cái vại có động tĩnh gì, Vương Bàn Tử tính tình nóng nảy nhất, bèn lật cái vại lại.

Ngô Tà không kịp ngăn cản, Vương Bàn Tử đã lật cái vại, cái đầu to của gã ghé vào miệng vại, vội vàng nhìn đồ vật bên trong.

Do đầu Vương Bàn Tử quá béo, che kín hết, những người khác căn bản không thể nhìn thấy bên trong vại có gì.

Tiếp đó, mấy người chỉ thấy Vương Bàn Tử mặt mày tái mét ngẩng đầu lên, nói: "Hết rồi, bên trong chỉ có cặn nến thôi.

Nhà ai thiếu nến thì cạo ra không chừng làm được mấy cây, dùng để thông linh." A Ninh mặt không biểu cảm, dường như hoàn toàn không nhìn thấy Vương Bàn Tử.

Trương Ngốc Tử từ nãy đến giờ chưa lên tiếng lúc này bỗng mở miệng: "Nếu đã đến đây rồi, chúng ta xem bên trong có gì đi." Trương Ngốc Tử vừa mở lời, Tô Thành liền vô cùng tán thành.

Ở trong thế giới Đạo Mộ lâu như vậy, anh cũng dần bị sự ham muốn khám phá những điều chưa biết của mọi người lây nhiễm.

Bây giờ vì một chút lợi nhỏ mọn mà dừng lại ở cửa thì thật không đáng.

Ai biết được trong mộ thất bên trong có bảo bối giá trị liên thành hay không?

Đặc biệt là những thứ Tô Thành cần nhất là thuộc tính và sức mạnh chưa biết, cùng với những bí mật xa xưa khó hiểu liên quan đến Uông Tàng Hải.

Vương Bàn Tử dường như vẫn canh cánh trong lòng về con tiểu tống tử đã chạy thoát, Tô Thành cũng không để ý, đi thẳng vào lối vào mộ thất.

Khi đi ngang qua Bàn Tử, Tô Thành hạ thấp giọng, cố ra vẻ thần bí nói vào tai gã: "Con tiểu tống tử kia có khi chạy vào trong rồi đấy." Tô Thành vừa dứt lời, mắt Bàn Tử sáng lên, cũng đi theo đội ngũ vào mộ thất.

Tô Thành không nhịn được lắc đầu cười, Vương Bàn Tử tuy hành sự khó lường, nhưng ở điểm ham tiền tài thì vạn năm không đổi.

Bên ngoài mộ thất, cái vại gốm sứ xanh lớn cao bằng nửa người lặng lẽ đứng đó, xa xa đối diện với những mũi tên gãy trong đường hầm.

Dường như sự tồn tại của nó là một âm mưu phối hợp hoàn hảo, để dụ cả nhóm người vào trong.

Trương Ngốc Tử là người cuối cùng bước vào mộ thất, trước khi vào, anh ta nhìn những mũi tên chất đống trong đường hầm với vết cắt rất gọn gàng, ánh mắt có vẻ đăm chiêu.

Chương 84

"Đệt!

Quan tài to vãi!" Tiếng hét chói tai của Vương Bàn Tử vang vọng trong mộ thất.

Mộ thất vốn toàn bằng đá, không có bất kỳ vật liệu hút âm nào, bây giờ tiếng của Bàn Tử bị đá trong mộ thất phản lại, mộ thất nghiễm nhiên trở thành loa phóng thanh của gã.

Ngô Tà nhắm mắt, vô cùng khó chịu nói với Bàn Tử: "Nhỏ tiếng thôi." Nhưng Ngô Tà chưa nói xong đã ngậm miệng.

Có lẽ kinh nghiệm của cậu còn kém Bàn Tử nhiều, không có tư cách dạy dỗ gã, thế là Ngô Tà lại trở về dáng vẻ im lặng.

Lúc này, mọi người đều bị chiếc quách trước mắt thu hút.

Một chiếc quách, vật liệu là gỗ Kim ti nam.

Ngoại trừ Trương Ngốc Tử với vẻ mặt tò mò ngơ ngác, những người còn lại đều đang lặng lẽ chiêm ngưỡng chiếc quách có thể gọi là xa hoa này.

Ngay cả Tô Thành cũng không nhịn được kinh ngạc.

Lúc này Tô Thành không cần dùng đến "Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn" trong đầu cũng biết được sự quý giá của cỗ quan tài trước mắt.

Gỗ Kim ti nam bản thân đã là một loại gỗ nguyên liệu vô cùng quý giá, chất gỗ vô cùng chắc chắn.

Thường chỉ có cấp bậc hoàng cung mới có đủ vốn để sử dụng gỗ Kim ti nam, và cũng chỉ có quyền quý mới có thể huy động được mạng lưới quan hệ rộng lớn để kiếm được loại gỗ thô như vậy, chế

tác thành một chiếc quách lớn thế này.

Nhìn kích thước của chiếc quách, chiều rộng ít nhất cũng bằng sải tay của một người trưởng thành, cũng khoảng một mét bảy một mét tám, chiều dài ít nhất cũng phải hai ba mét.

Thứ này, có giá mà không có thị trường.

Không biết là người như thế nào, mới có đãi ngộ như vậy, chết rồi có thể nằm trong chiếc quách vàng quý giá đến thế này?

Tô Thành thầm kinh ngạc, một khối gỗ như vậy, giá trị cũng tương đương với bạc nặng bằng cả người, lại nhìn mục đích sử dụng của khối gỗ là quách, mang giá trị nghiên cứu văn hóa lịch sử, thậm chí so với một khối bạc nặng bằng người, giá trị của nó có thể còn hơn chứ không kém.

Sau khi hoàn hồn khỏi kinh ngạc, phản ứng đầu tiên của Tô Thành có chút tiếc nuối.

Một món đồ lớn như vậy, lại không thể mang ra ngoài, nếu không lại kiếm được một khoản kha khá.

Sau đó Tô Thành khẽ lắc đầu, không nhịn được nhìn Vương Bàn Tử một cái, mắt gã ta đã nhìn thẳng tắp.

Tô Thành cảm thấy có lẽ do ở cùng Vương Bàn Tử quá lâu, đã bị cái khí chất chỉ toàn vàng bạc châu báu trong đầu gã lây nhiễm.

Ngô Tà bên cạnh vừa hoàn hồn khỏi kinh ngạc, nhìn vẻ mặt sắp chảy nước miếng của Bàn Tử, có ý muốn châm chọc, liền trêu: "Này, Bàn Tử, anh nhìn quan tài đến quên cả mạng rồi à, có muốn vào trước vớt vài món minh khí ra không?" Vương Bàn Tử vẫn giữ phong cách trước sau như một, nói: "Đồng chí Thiên Chân nhỏ bé, tôi đây gọi là có giác ngộ cách mạng, chúng ta đi trộm mộ, phải làm tốt công việc bổn phận của mình chứ!" Nói rồi định đưa tay lên nhấc nắp quan tài

gỗ Kim ti nam, Ngô Tà thấy lời châm chọc của mình không thể xuyên thủng trái tim bị tiền bạc che mờ của Vương Bàn Tử, đành thôi, cùng Vương Bàn Tử nhấc nắp quan tài.

Trương Ngốc Tử bên cạnh thấy vậy cũng vui vẻ khà khà tiến lên giúp đỡ, vẻ mặt ngốc nghếch.

Tô Thành nhìn Trương Ngốc Tử biểu diễn, trong lòng thầm chửi rủa chất chồng như núi: nếu không phải Tô Thành sớm biết Trương Ngốc Tử là do Muộn Du Bình đóng giả, Tô Thành chắc chắn cũng sẽ bị Muộn Du Bình lừa một vố.

Ngay lập tức Tô Thành quyết định phải đề cao cảnh giác, Muộn Du Bình sâu không lường được, không chừng sẽ xảy ra biến số gì, lão Muộn này giả thành một cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh có khi cũng không phát hiện ra.

Tô Thành không có hứng thú với cỗ quan tài, anh biết bên trong là một cái xác quái dị mười hai tay, thế nên tiện thể quan sát mộ thất này.

A Ninh bên cạnh không biết từ lúc nào đã lấy ra một chiếc máy ảnh mini chống nước, chụp lia lịa những bức bích họa xung quanh, sợ bỏ sót chi tiết nào.

Tô Thành biết A Ninh hiện tại đang thực hiện nhiệm vụ của Cừu Đức Khảo, nhưng bây giờ cũng không tiện vạch trần.

Thế là Tô Thành không nói gì, chỉ mặc cô chụp ảnh, quay đầu quan sát kết cấu mộ thất.

Hy vọng có thể phát hiện ra chút bí mật nào đó, để cung cấp thông tin hữu ích cho việc tăng thuộc tính bí mật.

Tô Thành đang quan sát, bỗng nhiên Bàn Tử phía sau kinh hô một tiếng, Tô Thành tưởng đã mở quan tài, quay đầu định xem kỳ quan

thiên hạ mười hai tay.

Kết quả vừa quay đầu đã thấy Vương Bàn Tử lắc cái mông to của mình chạy đến góc tường, thắp một cây nến.

Tiếp đó Vương Bàn Tử nói: "Haiz!

Bận rộn cả buổi, bị cơn phấn khích làm cho choáng váng, quy tắc vẫn phải tuân thủ, nến phải thắp." Tô Thành mặt đầy vạch đen, trong lòng nghĩ nếu có quỷ, thấy hành vi của mấy người đã sớm tự cắt cổ rồi, cần gì phải đợi thắp nến rồi mới thổi một hơi?

Nhưng ngay sau đó Tô Thành phát hiện ra điều không đúng.

Tô Thành lờ mờ nhớ rằng, ở đây đáng lẽ phải có một cái xác mèo.

"Chẳng lẽ vì mình đến thế giới Đạo Mộ đã thay đổi thời không, nên xác mèo dứt khoát biến mất luôn?" Tô Thành nảy sinh nghi ngờ trong lòng, rồi lập tức phủ định.

Mình xuyên qua thời gian, lại không phải vào lúc Uông Tàng Hải xây mộ, làm sao có thể ảnh hưởng đến chuyện trước kia được?

Cái xác mèo đó, đã tồn tại từ lâu rồi.

Tô Thành trong lòng rợn tóc gáy, vội vàng quan sát bốn phía.

A Ninh một bên bật đèn pin ánh sáng mạnh, một bên dùng máy ảnh mini chụp bích họa, Tô Thành không mượn được ánh sáng của A Ninh, đành phải bật đèn pin của mình quan sát bốn phía.

Lúc này anh phát hiện, nơi Vương Bàn Tử vừa thắp nến, có một vũng nước, tròn tròn.

Tiếp đó Tô Thành dùng đèn pin soi theo những vệt nước đó lên tường, phát hiện vệt nước càng lên gần đỉnh mộ càng thưa thớt.

Chương 85

Có lẽ thứ gì đó đi được một đoạn thì vệt nước khô đi.

Tô Thành thầm nghĩ.

Đồng thời, tim anh cũng đập thình thịch.

Lúc này, Vương Bàn Tử đồng tâm hiệp lực cuối cùng cũng nhấc được nắp quách ra, ở chỗ mấu chốt, Trương Ngốc Tử chỉ ra quan tài dùng Khóa Bát Bảo Linh Lung khóa lại, sau đó mới được mở ra.

Nhất thời mọi người đều nhìn Trương Ngốc Tử bằng con mắt khác.

Thấy diễn kỹ của Muộn Du Bình tinh xảo như vậy, Tô Thành cũng không vạch trần, trong lúc đó Muộn Du Bình giả dạng Trương Ngốc Tử còn quay sang cười "ngại ngùng" với Tô Thành.

Biết Trương Ngốc Tử này là Muộn Du Bình, Tô Thành toàn thân nổi da gà, quay đầu đi không thèm nhìn.

Tiếp đó Vương Bàn Tử dùng sức đẩy một cái, nắp quan tài vốn bị khóa không mở được, bị Vương Bàn Tử nhấc ra. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Vương Bàn Tử" làm rơi thuộc tính "Sức mạnh", mời ký chủ nhặt ngay!] Tiếng nói vang lên trong đầu Tô Thành, anh thản nhiên hấp thụ lượng lớn thuộc tính Sức mạnh mà Vương Bàn Tử làm rơi, thanh tiến độ thuộc tính Sức mạnh lại tăng thêm một đoạn.

Sau khi quan tài hoàn toàn mở ra, những người có mặt đều há miệng thành hình chữ O.

A Ninh ở một bên thay đổi mấy góc độ để chụp ảnh thứ bên trong quan tài.

Nhất thời, trong mộ thất tĩnh lặng vô cùng, chỉ còn lại tiếng bấm máy ảnh không ngừng của A Ninh.

Tô Thành cũng kinh ngạc.

Nhưng điều anh kinh ngạc không phải là cái xác có mười hai tay, mười hai chân, mười hai vú bên trong quan tài, mà là bên trong quan tài, không có nước đọng.

"Sao lại thế này?" Tô Thành dựng cả tóc gáy.

Điều này không giống với trong tưởng tượng của anh, trong quan tài nguyên bản, đáng lẽ phải có một lớp nước đọng dày, trên lớp nước đọng đó phải nổi một lớp dầu xác chết dày.

Cảm giác bất an trong lòng Tô Thành từ từ dâng lên, mọi chuyện bắt đầu không ổn rồi.

Cái xác mèo biến mất, và cả nước đọng cũng biến mất.

Trong lúc đại não Tô Thành đang vận hành tốc độ cao, sắp liên kết được hai sự việc này lại với nhau, thì trong mộ thất tĩnh lặng vang lên một tiếng kêu vô cùng không hợp thời.

"Ngao~" một tiếng mèo kêu quái dị.

Trong lúc mọi người đang ngây ra như phỗng, mỗi người một suy nghĩ nhìn cái xác mười hai tay trong quan tài, thì trong mộ thất tĩnh lặng truyền đến một tiếng mèo kêu.

Tô Thành da đầu tê dại.

"Tiếng mèo kêu?" Sao ở đây lại có tiếng mèo kêu, chẳng lẽ con mèo đó thi biến rồi?

Không thể nào, con mèo đó chết nhiều năm như vậy rồi, đã thành mèo khô rồi, căn bản không có khả năng thi biến.

Nhưng nếu như...

Trong lúc toàn thân nổi da gà, trong đầu Tô Thành loé lên một tia sáng. [Keng!

Khởi động "Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn", huyệt mộ này là nơi tàng phong tụ khí, quan tài này là gỗ Kim ti nam, thủ pháp điêu khắc vô cùng kỳ lạ, quy cách và kích thước đều không phù hợp với quan tài thông thường.

Cỗ quan tài này là quan tài dưỡng thi, bên trong có thể thai nghén sinh mệnh tà ác, xuất thế tất nhiên tà khí ngút trời.] Trong nháy mắt, một lượng lớn thông tin từ "Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn" trong hệ thống của Tô Thành tuôn ra, anh lập tức biết được tác dụng của cỗ quan tài này, cũng như sự tà môn ở nơi đây.

"Không ổn!

Mau đóng nắp quan tài lại!" Tô Thành sau khi tiếp nhận thông tin, liền hét lớn một tiếng.

Từ những thông tin phía sau của "Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn", cục diện tàng phong tụ khí của cỗ quan tài này đã bị phá vỡ, nước thi thể vốn nên tồn tại bên trong quan tài đã không còn.

Tiếng mèo kêu quái dị đó, cùng với những vệt nước vừa nhìn thấy, chắc chắn là con mèo quái dị đó đã vô tình hấp thụ nước thi thể bên trong quan tài dưỡng thi, bây giờ không phải là con mèo quái dị đó thi biến, mà là cái xác mười hai tay sắp bùng nổ.

Bàn Tử mấy người nghe tiếng mèo kêu cũng toàn thân rùng mình, sự chấn động do cái xác mười hai tay trong quan tài mang lại nhất thời tiêu tan không ít.

Nghe tiếng kinh hô của Tô Thành, mấy người tay chân luống cuống đậy nắp quan tài lại, nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy một bóng đen có đuôi dài, nhanh chóng chui vào khe hở

của nắp quan tài, Bàn Tử mấy người kinh hãi, Tô Thành nhíu mày vội vàng lên giúp.

Mấy người hợp lực đậy nắp quan tài lại, sau đó vội vàng khóa lại bằng Khóa Bát Bảo Linh Lung.

Chỉ nghe "cạch" một tiếng, máy móc của Khóa Bát Bảo Linh Lung xem ra vẫn hoạt động hoàn hảo, mấy người đang thần kinh căng thẳng lập tức thả lỏng, thở phào một hơi dài.

Ngô Tà thở hổn hển, bèn dựa vào quách ngồi xuống đế quan tài nghỉ ngơi.

Vương Bàn Tử cũng mệt lả, cái nắp quan tài tuy là gỗ, nhưng so với đá, trọng lượng cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Một hồi vật lộn Vương Bàn Tử cũng mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển mấy hơi.

Chương 86

Không nho nhã như Ngô Tà, lúc nghỉ ngơi gã trực tiếp ngồi lên nắp quan tài, như vậy cũng có thể trấn áp một lúc.

Dưới ánh mắt của Tô Thành, Trương Ngốc Tử cũng ra vẻ thở hổn hển mấy hơi, Tô Thành lười để ý đến Trương Ngốc Tử do Muộn Du Bình đóng giả, tự mình châm một điếu thuốc, dựa vào quách nghỉ ngơi một lát.

A Ninh thì ở một bên xem ảnh trong máy ảnh, dường như mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến cô.

Tô Thành thầm thở dài, A Ninh cũng là một thuộc hạ giỏi, tiếc là bị Cừu Đức Khảo dùng làm súng.

Cừu Đức Khảo, Tô Thành nghĩ đến một lượng lớn văn vật bản địa của nước Hạ, đều bị Cừu Đức Khảo đem đi đổi tiền sống cuộc sống thượng lưu, trong lòng có chút tức giận.

Cũng không phải Tô Thành yêu nước đến mức nào, chỉ cảm thấy, đồ của tổ tiên, cuối cùng vẫn phải lưu truyền trên mảnh đất của tổ tiên.

Cũng chỉ có thể để văn hóa của tổ tiên bén rễ nảy mầm trên đất của mình, mang lại lợi ích cho hậu thế.

Dù sao Tô Thành cũng là người nước Hạ, những tội ác của Cừu Đức Khảo, thực ra trong lòng Tô Thành có rất nhiều phẫn uất.

Nhưng muốn lật đổ Cừu Đức Khảo, Tô Thành cần sức mạnh và tài nguyên nhiều hơn nữa.

Lúc này quyết tâm trở nên mạnh mẽ hơn của Tô Thành càng sâu sắc, anh rít một hơi thuốc thật mạnh, sau khi trấn tĩnh lại một lúc, Tô

Thành mới thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Bên trong quan tài tạm thời không có động tĩnh lớn, chỉ thỉnh thoảng có những tiếng cào nhỏ, tiếng móng vuốt cào vào đá truyền ra từ bên trong, cùng với một vài tiếng mèo kêu khàn khàn quái dị.

Do con mèo quái dị đó hiện tại đã bị mọi người hợp lực khóa lại, nên cũng không quá lo lắng.

Chỉ là tiếng kêu quái dị của con mèo khiến không khí ở đây có chút quỷ dị.

Tô Thành dựa vào nghỉ ngơi một lúc, trong đầu hiện ra những truyền thuyết về xác mèo vừa rồi, liền kể đại khái cho mọi người nghe.

"Mèo truyền thuyết có chín mạng, mọi người đều biết, trong đó một mạng ở âm gian, chết rồi có thể sống lại, chỉ là sống lại không còn như cũ." Nói đến đây, Tô Thành dừng lại, cảm nhận động tĩnh bên trong quan tài.

Lúc này động tĩnh trong thạch quan ngày càng nhỏ, gần như chỉ còn lại tiếng móng vuốt cào vào đá.

"Nhưng con bên trong này, rõ ràng không phải dùng chín mạng để hồi sinh.

Có thể đã dùng phương pháp nào đó, trong thạch quan này, chiếm lấy vận khí dưỡng khí tàng thi.

Sau đó thi biến thành mèo, chứ không phải thứ bên trong quan tài." Tô Thành nói đến đây, Bàn Tử chen vào: "Vậy, cái xác mèo đó, thực ra không phải do con mèo sống biến thành?

Chúng ta thực ra vừa gặp một con tống tử mèo ngàn năm?" Lời của Vương Bàn Tử vừa nói ra, mọi người đều rợn tóc gáy.

Nếu cái xác mèo đó thực sự được chôn cất khi còn sống, vậy không chừng thật sự vì vấn đề phong thủy của mộ, bây giờ biến thành tống tử mèo quái dị như vậy.

Tô Thành trầm ngâm một lát, lại nói: "Không, cái xác mèo đó, thực ra bị giết rồi mới ném vào." Vương Bàn Tử "Hả?" một tiếng.

"Bởi vì nơi này, muốn thi biến, chỉ có thể là thi thể.

Sinh vật sống ở đây ngược lại sẽ bị nhốt chết, hoặc bị dọa chết.

Mèo ở nơi này hẳn sẽ không quá sợ hãi, vì mèo vốn là động vật hoạt động về đêm.

Nếu nó còn sống ở đây, thi thể của nó không thể ẩm ướt như vậy, chắc chắn đã khô quắt rồi." Sau một hồi phân tích của Tô Thành, mọi người đều gật đầu tán thành.

Ngô Tà suy nghĩ rồi nói: "Vậy, không phải con mèo đã hấp thụ hết khí của mộ thất này sao?

Vậy thì..." Tô Thành nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Tà, từ từ gật đầu.

"Không phải chứ.

Chẳng lẽ, thứ bên trong sẽ thi biến?" Giọng Ngô Tà có chút run rẩy, sự chấn động khi vừa mở quan tài nhìn thấy cái xác mười hai tay vẫn còn ám ảnh trong đầu cậu.

Bỗng nhiên, như để phụ họa, chiếc quách mà cậu đang dựa lưng vào rung lên.

Loảng xoảng.

Lại một tiếng động nữa.

Vương Bàn Tử vừa rồi đã kiệt sức, lúc này thần kinh căng thẳng, lo lắng nói: "...Mẹ kiếp, Trương Ngốc Tử, cậu chắc chắn khóa kỹ

chưa?" Vương Bàn Tử đứng dậy, dường như không dám chạm vào quan tài phía sau nữa.

"Tôi... tôi khóa kỹ rồi." Trương Ngốc Tử đẩy gọng kính, cũng đứng dậy.

Tiếp đó, sự rung động của quan tài ngày càng lớn, cả chiếc quách gần như bị rung đến mức bắt đầu di chuyển vị trí.

Ngô Tà mặt đầy kinh hãi, chân không kiểm soát được lùi về sau: "Hay... hay là chúng ta chạy đi.

Cả cái quách này ít nhất cũng phải nặng hai tấn." Nói rồi, lưng Ngô Tà đã dán vào vị trí gần cửa động.

"Đừng chạy.

Phía sau có Cấm bà và Hải hầu tử." Tô Thành vỗ vai Ngô Tà.

Chương 87

Ngô Tà mặt gần như sắp khóc, vốn là người sống trong nhung lụa, lần này trải qua nhiều chuyện sinh tử như vậy, quả thực là một thử thách lớn đối với khả năng chịu đựng tinh thần của cậu.

"Rầm!!" Quan tài phát ra một tiếng nổ lớn, Khóa Bát Bảo Linh Lung bị rung gãy.

"Các vị, chuẩn bị vũ khí." Tô Thành bình tĩnh vẫy tay, không khí vốn đang căng thẳng cao độ, được sự trấn định của Tô Thành xoa dịu đi không ít.

Dưới cặp kính dày cộp của Trương Ngốc Tử không nhìn rõ biểu cảm, trong nháy mắt, Tô Thành cảm thấy Trương Ngốc Tử hay chính là Muộn Du Bình đang mưu tính gì đó, liên quan đến chuyện này.

"Cạch cạch." Nắp quách dần dần bị đẩy lên.

"Toàn thể chú ý." Tô Thành tạm thời bỏ qua ánh mắt của Muộn Du Bình, trong lòng gieo xuống một hạt giống.

Đợi sau khi ra khỏi mộ đáy biển, anh phải xem xem Muộn Du Bình thường ngày thần xuất quỷ một này, đang giở trò quỷ gì.

Tô Thành nắm chắc súng trong tay, tạm thời gác chuyện lão quỷ Muộn Du Bình lén lén lút lút sang một bên.

Mặc dù không biết Muộn Du Bình đang có ý đồ gì, nhưng thực lực của gã, bây giờ anh cũng đang dần bắt kịp.

Ở một số phương diện, thậm chí có thể hơn chứ không kém, ít nhất là tốc độ và phòng ngự, Tô Thành mạnh hơn Muộn Du Bình gấp bội.

Loảng xoảng!

Một tiếng nổ lớn cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Thành.

Nắp quách gỗ Kim ti nam khổng lồ bị đẩy bật ra, mọi người giật mình, hoảng sợ giơ súng bắn.

Tô Thành và Trương Ngốc Tử khá hơn, đều thuộc loại tương đối bình tĩnh, những viên đạn đó gần như viên nào cũng trúng yếu hại, nhưng nó không chết!

"Mẹ kiếp." Tô Thành thầm chửi một tiếng.

Nếu thứ này không chết, thuộc tính anh có thể lấy được cũng chỉ có một chút.

Đã lấy, thì phải lấy hết!

Trẻ con mới lựa chọn, người lớn như tôi đây muốn tất cả!

Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng.

Sau một loạt tiếng súng dồn dập, bề mặt đen kịt của quách gỗ Kim ti nam xuất hiện thêm nhiều lỗ đạn, Tô Thành thầm kinh ngạc về chất lượng của gỗ, gỗ bình thường gặp phải loại đạn bắn như vậy đã sớm nát thành một đống.

"Rột rột rột rột." Một loạt tiếng kêu quái dị vang lên, cái xác mười hai tay trong quan tài gỗ Kim ti nam từ từ bò ra, vẻ mặt hung tợn nhìn ra ngoài, những cánh tay và chân dày đặc, khiến nó trông như một con nhện mặt người!

"Mẹ kiếp à!

Thứ này bắn không chết sao!" Vương Bàn Tử kinh hãi nói, trên người cái xác mười hai tay, có những vết lõm nhỏ dày đặc, hẳn là do đạn gây ra, nhưng chưa được một lúc, những vết lõm đó tự động đẩy đạn ra, Tô Thành thầm nghĩ nó có thể chất giống cao su.

"Chặn nó lại!

Nhanh, bắn thêm mấy phát nữa!" Lúc này, Trương Ngốc Tử vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, một tay nhấc một góc nắp quách bị rung sang một bên, ra hiệu cho những người khác giúp đỡ.

Ngô Tà bị dọa ngốc, đối với súng ống hoàn toàn không biết gì, lúc này cầm súng, tay run rẩy, rõ ràng là hổ khẩu bị chấn đến tê dại.

A Ninh và Bàn Tử, cùng với Tô Thành vội vàng tiến lên nhấc cái nắp nặng bảy tám trăm cân, mấy người đều trán nổi gân xanh, nghiến răng nghiến lợi.

Cũng may là hành động của cái xác mười hai tay chậm hơn người bình thường, bốn người đồng loạt dùng sức, ném mạnh nắp quách lên người cái xác mười hai tay, trực tiếp đè lên người nó, chỉ thấy một ngụm nước đen từ miệng cái xác mười hai tay phun ra, một mùi cay nồng xộc vào mũi lấp đầy mộ thất.

"Mẹ kiếp!

Ghê tởm quá!

Mau chạy đi!" Vương Bàn Tử nhăn mặt, quay đầu đi nôn khan mấy tiếng, vội vàng lùi ra.

Lúc này một bóng đen lại từ khe hở của quách lóe ra, chỉ thấy cái xác mèo lúc nãy hành động vô cùng nhanh nhẹn, lao nhanh đến gần A Ninh định tấn công.

Trong lúc Vương Bàn Tử, Trương Ngốc Tử, và Tô Thành đang định giúp A Ninh, động tác của A Ninh nhanh như chớp, vô cùng lưu loát rút súng ra bắn một loạt, tiếc là tốc độ của cái xác mèo quá nhanh, mắt A Ninh căn bản không theo kịp nó.

Những người khác cũng nhao nhao giúp bắn, Ngô Tà trực tiếp co rúm ở một góc tường, vẻ mặt kinh hãi.

Cái xác mười hai tay dường như bị thương đến xương cốt, đang

giãy giụa dưới nắp quách nặng bảy tám trăm cân, đồng thời trong tầm nhìn của Tô Thành. [Keng!

Phát hiện tống tử "Thi thể mười hai tay" làm rơi lượng lớn thuộc tính "Sức mạnh" nha!

Mời ký chủ nhặt ngay!] [Keng!

Phát hiện "xác mèo" làm rơi lượng lớn thuộc tính "Phản ứng lực", mời ký chủ nhặt ngay!] [Keng!

Phát hiện "xác mèo" làm rơi năng lực "Nhìn trong đêm"!

Mời ký chủ nhặt ngay!] Âm thanh thông báo trong đầu Tô Thành không lớn không nhỏ, vang lên liên tục, nhưng đối với Tô Thành nghe lại không hề phiền phức!

Không ngờ, trong một mộ thất nhỏ bé này lại có thể thu được nhiều thuộc tính như vậy!

Chương 88

“Hấp thụ toàn bộ!” [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thụ thành công thuộc tính Sức mạnh!

Thanh tiến độ thuộc tính Sức mạnh lại tăng lên rồi!] [Keng!

Chúc mừng ký chủ...] Tô Thành mừng rỡ, con Tống tử mười hai đầu chưa chết hẳn đã rơi ra nhiều thuộc tính như vậy!

Nếu nghiền nát con Tống tử mười hai đầu này, thuộc tính nhận được chắc chắn sẽ còn kinh khủng hơn nữa.

Nghĩ vậy, Tô Thành nhanh chóng hấp thu thuộc tính, cảm giác trong cơ thể càng thêm mãnh liệt, một luồng nhiệt mạnh mẽ hết lần này đến lần khác gột rửa huyết mạch của hắn, giờ đây, hắn đã mạnh mẽ hơn!

Tiếp theo, Tô Thành chú ý đến các thuộc tính Sức mạnh rơi ra từ con Tống tử mười hai đầu siêu cường kia, và cả con mèo nhỏ linh hoạt cũng rơi ra một lượng lớn Phản ứng lực cùng Dạ thị.

Dần dần, trong lúc mọi người không ngừng thay đạn rồi bắn, thế giới trước mắt Tô Thành dần trở nên rõ ràng.

“Nhìn rõ rồi!” Tô Thành kinh ngạc thầm kêu.

Tầm nhìn hiện tại giống như màn hình điện thoại được tăng độ sáng, tuy đường nét của mọi người vẫn chìm trong bóng tối, nhưng ở những nơi đèn pin không chiếu tới, Tô Thành cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một!

Đồng thời, Phản ứng lực được nâng cao kết hợp với Dạ thị giúp Tô Thành ngay lập tức tìm ra tung tích của con mèo nhỏ.

Con mèo nhỏ đang rơi ra thuộc tính, các quả cầu ánh sáng lấp lánh rơi xuống theo dấu vết của nó, Tô Thành vừa hấp thu, vừa rút súng.

Pằng.

Một phát bắn tỉa vô cùng chính xác.

Trúng ngay đầu.

Tô Thành thầm tán thưởng trong lòng, ban đầu hắn cứ ngỡ, chỉ cần thuộc tính Sức mạnh được nâng cao thêm, có lẽ hệ thống sẽ không còn gì để hấp thu về mặt thể năng nữa.

Không ngờ, hệ thống lại cho hắn hẳn kỹ năng Dạ thị!

Niềm vui sướng trong lòng Tô Thành hiện rõ trên khuôn mặt, nhưng những người xung quanh đang ở trong bóng tối, sự chú ý chưa rời khỏi xác con mèo, giờ lại chuẩn bị đối phó với con Tống tử mười hai đầu, nên tự nhiên không ai để ý đến biểu cảm của hắn.

Tô Thành nhanh chóng thu lại tâm trạng, cùng mọi người đẩy nắp quan tài, chuẩn bị gây thêm áp lực cho con Tống tử rồi chạy trốn.

Tô Thành quay đầu nhìn Trương Ngốc Tử, thấy vẻ mặt anh ta có vẻ nghiêm túc hơn vài phần, tay cũng đang dùng sức.

Hiện tại Tô Thành cũng không có thời gian để ý đến chuyện của Muộn Du Bình, chỉ có thể vội vàng đè chặt con Tống tử mười hai đầu thêm một chút.

Bỗng nhiên, Tô Thành nghĩ liệu mình có thể bắn nổ đầu con Tống tử mười hai đầu không, nhưng hắn không chắc, vì những nơi tà quái thế này ắt hẳn có những điều kỳ dị, không biết sau khi giết nó có dẫn đến thứ gì khác không.

Đến lúc đó phiền phức sẽ càng lớn hơn, dù hắn có tinh lực vô hạn cũng không có tâm trạng tốt để chơi trò đuổi bắt với mấy con quái vật

trong lăng mộ.

“Hệ thống, con Tống tử mười hai đầu này có điểm yếu nào không?” [Keng!

Phương pháp đẩy lùi Tống tử mười hai đầu không thể là bắn nổ đầu trực tiếp, bên trong nó chứa thi độc, nếu giết trực tiếp sẽ khiến thi độc lan nhanh!

Có thể sử dụng huyết mạch để bức lui!] Tô Thành bừng tỉnh ngộ, nhưng cũng thầm tiếc nuối, huyết mạch của mình quả nhiên không cao cấp bằng Muộn Du Bình, xem ra cần phải có huyết mạch thuần khiết hơn nữa.

“Bành!” Con Tống tử kia dùng sức, nắp quan tài lại nảy lên mấy lần, mọi người cuối cùng cũng sắp kiệt sức, Trương Ngốc Tử lên tiếng hô: “Đi!

Chạy thẳng đi!

Đừng quản nó nữa.” Trương Ngốc Tử vừa dứt lời, Ngô Tà là người đầu tiên chui ra khỏi cửa động, rõ ràng là bị dọa không nhẹ, tiếp theo là A Ninh, rồi đến Bàn Tử.

Cuối cùng, chỉ còn lại Tô Thành và Trương Ngốc Tử đang đè nắp quan tài.

Tô Thành nhìn Trương Ngốc Tử, Trương Ngốc Tử cũng nhìn Tô Thành.

“Anh bạn Muộn Du Bình, diễn xuất khá lắm,” Tô Thành vừa dùng sức đè nắp quan tài vừa nói.

Muộn Du Bình đang đóng giả Trương Ngốc Tử mỉm cười, chỉ là một nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn thì chỉ là một nụ cười lịch sự, nhưng trong đó lại ẩn chứa ý

nghĩa sâu xa.

Tô Thành thấy Muộn Du Bình không nói gì, bèn nói: "Vừa lên thuyền tôi đã nhận ra anh không phải Trương Ngốc Tử, đến giờ tôi vẫn không hiểu lý do anh phải giả dạng.

Nhưng tò mò thì tò mò vậy thôi, cũng không phải chuyện quan trọng." Nói rồi, Tô Thành dừng lại, trong bóng tối đối diện với đôi mắt sáng ngời của Muộn Du Bình.

"Giả dạng thì giả dạng, cũng gần đủ rồi, đến lúc này rồi thì tìm cơ hội mà lột lớp da giả đó đi." Tô Thành nói xong, trong bóng tối nhìn Trương Ngốc Tử do Muộn Du Bình đóng giả, vì vừa hấp thu được năng lực Dạ thị, nên trong bóng tối hắn cũng nhìn rất rõ.

Chiếc mặt nạ làm rất giống thật, nhưng trên một khuôn mặt béo phị như vậy lại có một đôi mắt sáng long lanh, thật sự không hợp chút nào.

"Anh đi trước đi, tôi theo sau." Tô Thành không quan tâm Muộn Du Bình có trả lời hay không, chỉ ra lệnh cho anh ta.

"Được." Trương Ngốc Tử do Muộn Du Bình đóng giả ném cho Tô Thành một ánh mắt tin tưởng rồi lao ra ngoài.

Tô Thành thở phào một hơi, thực ra hắn ở lại phía sau là có lý do.

Trên mặt đất trong căn phòng này, trong tầm nhìn của Tô Thành đâu đâu cũng là những quả cầu thuộc tính!

Chương 89

Muộn Du Bình cuối cùng cũng ra ngoài, con Tống tử mười hai đầu bên dưới nắp quan tài bị đè chặt, chỉ có thể không ngừng giãy giụa, đồng thời trên người nó liên tục rơi ra thuộc tính Sức mạnh!

"Hấp thu toàn bộ!" [Keng!

Nhận lệnh của ký chủ, hấp thu toàn bộ!

Dự kiến mất năm giây!

Bắt đầu hấp thu!] Trong nháy mắt, tất cả các quả cầu thuộc tính trong toàn bộ mộ thất đều ùa về phía Tô Thành, một luồng ấm áp khổng lồ cuồn cuộn trong huyết quản hắn, một lần nữa gột rửa cơ thể Tô Thành.

Cảm giác sung mãn của thuộc tính Sức mạnh lấp đầy từng ngóc ngách cơ bắp, Tô Thành cảm giác như thể mỗi tế bào cơ bắp đều sống lại, mỗi tế bào đều là một gã cơ bắp cuồn cuộn, giúp hắn phát huy ra sức mạnh vô tận.

"Rầm!" Thuộc tính Sức mạnh của Tô Thành tăng vọt, lúc này dùng sức mạnh như trước để đè con Tống tử lại càng thêm nặng nề, nắp quan tài bị Tô Thành đè xuống một cái, lập tức lún sâu thêm vài phân, con Tống tử kia há miệng kêu "lạc lạc lạc cô cô cô".

Cùng lúc đó Tô Thành hấp thu thêm một lượng lớn thuộc tính "Phản ứng lực" và "Dạ thị" rơi ra từ xác con mèo nhỏ.

Mắt của Tô Thành lần đầu tiên tiếp nhận sự gột rửa của thuộc tính, lúc này đôi mắt đang nóng lên, nhưng cảm giác mang lại cho hắn lại vô cùng thoải mái. [Keng!

Thích ứng mắt hoàn tất, thuộc tính mắt "Dạ thị" đã mở!

Mời ký chủ tận tình bắt đầu hành trình trong thế giới Đạo Mộ!] Giọng nói của hệ thống vang vọng trong đầu Tô Thành, khi hắn mở mắt ra lần nữa, hắn phát hiện mình có thể tự do điều chỉnh độ sáng cần thiết!

Trong bóng tối, Tô Thành chỉ cần một ý niệm là có thể điều chỉnh độ sáng lên để nhìn rõ xung quanh, cũng có thể điều chỉnh độ sáng tối đi!

Tô Thành mừng rỡ, lập tức thử điều chỉnh.

"Trời ạ, đúng là tầm nhìn đêm siêu nét!" Tô Thành thầm cảm thán, từ nay về sau không cần phải lo lắng chuyện đèn pin hết điện nữa.

Con Tống tử dưới tay cũng sắp hết sức giãy giụa, Tô Thành đoán rằng không thể giết chết nó, nếu không thi độc sẽ thoát ra, e rằng phải đề phòng.

Thế là Tô Thành buông nắp quan tài, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa động, phát huy tốc độ nhanh nhất, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, Tô Thành đã nhìn thấy bốn người phía trước: Bàn Tử, A Ninh, Ngô Tà, và Muộn Du Bình đang giả dạng Trương Ngốc Tử.

Muộn Du Bình dường như cảm nhận được sự hiện diện của Tô Thành, khẽ quay đầu nhìn một cái, rồi không nhìn nữa.

Gã Muộn Du Bình này, nhìn cái gì vậy?

Khoảng cách xa như thế, trong đường hầm tối om, lẽ nào, anh ta cũng có thể nhìn trong đêm?

Tô Thành thầm kinh ngạc.

Khoảng cách ít nhất cũng phải bảy tám mươi mét, bước chân của hắn rất nhẹ, vừa mới hấp thu thuộc tính của Chu Trúc Thanh, gần như có thể nhẹ nhàng như mèo, vậy mà Muộn Du Bình vẫn phát hiện ra.

Điều này cho thấy, sức mạnh huyết mạch trên người Muộn Du Bình chắc chắn có điểm đặc biệt, và rất mạnh.

Tô Thành thầm hạ quyết tâm, phải bám sát anh ta, trên người Muộn Du Bình có khả năng sẽ rơi ra nhiều thứ tốt.

Chỉ là lúc này Tô Thành không ngờ rằng, Muộn Du Bình sau này lại chủ động lôi kéo hắn.

Tô Thành cứ ngỡ Muộn Du Bình có âm mưu hay kế hoạch gì, muốn lôi hắn vào cuộc, nhưng không ngờ, Muộn Du Bình lại muốn lôi kéo hắn về phe mình.

Tô Thành bước đi nhanh như bay, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp đội ngũ của họ.

A Ninh thấy Tô Thành bình an vô sự, đôi môi anh đào khẽ mở, định nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống.

Tô Thành thấy hết sự thay đổi của A Ninh, nhưng cũng không vạch trần.

Hắn biết thời cơ chưa đến, A Ninh hiện tại còn đang vì nhiệm vụ và người cha nuôi Cừu Đức Khảo mà phiền não.

"Chúng ta quay lại mộ thất ban đầu trước, lấy thiết bị lặn rồi ra ngoài thẳng!

Tam Thúc thần thông quảng đại, không chừng đã ra ngoài rồi.

Chúng ta cứ ở đây mãi cũng chỉ chờ chết." A Ninh thu dọn lại cảm xúc, với tư cách là nhân vật chính của hành động lần này, cô vừa dứt lời, mọi người đều đồng ý, Ngô Tà cũng rất tán thành.

Đối với lão cáo già Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà vừa yêu vừa hận, chỉ mong mọi chuyện đừng liên lụy đến mình, nhưng mỗi lần mọi chuyện qua đi, cậu lại không kiềm chế được sự tò mò.

Mọi người thống nhất ý kiến, đi về phía mộ thất ban đầu, trong lòng Tô Thành thầm cảm thấy không ổn.

Căn mộ thất ở đó, không phải là nơi có cơ quan "thang máy" sao?

Tô Thành kinh ngạc.

Lúc này sắp đến cửa mộ thất, ngay lập tức, họ sẽ phải đối mặt với một sự thay đổi không thể tưởng tượng nổi.

Quả nhiên, vừa bước vào mộ thất, mấy người phát hiện thiết bị lặn đã biến mất sạch.

"Thằng khốn nào trộm thiết bị của ông!

Tao đào mả tổ mười tám đời nhà mày lên!" Vương Bàn Tử chửi ầm lên, tìm một vòng cũng không thấy gì, tính nóng nảy của Bàn Tử lập tức bị đốt cháy.

"Trời ạ." Ngô Tà vẻ mặt hoảng hốt, là người thiếu kinh nghiệm nhất trong cả đội, cậu cũng là người bị động nhất.

Chương 90

Cậu cũng hoảng sợ, ôm một tia hy vọng cuối cùng đi tìm, A Ninh cũng đi tìm khắp nơi, nhưng rõ ràng so với Ngô Tà và Bàn Tử, A Ninh bình tĩnh hơn nhiều.

“Không phải mộ thất lúc trước.” Trương Ngốc Tử nói.

Vốn dĩ Tô Thành cũng biết, nhưng hắn không muốn chuyện gì cũng giành lấy sự chú ý, chuyện gì cũng giành lấy sự chú ý sẽ quá nổi bật, đến lúc đó mấy người này chắc chắn đều sẽ trông cậy vào hắn.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, Tô Thành chọn cách im lặng, để Trương Ngốc Tử do Muộn Du Bình đóng giả giành lấy cơ hội.

“Cái gì?!

Không phải mộ thất lúc trước?” Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên, rồi lại nhìn xung quanh một lần nữa, miệng “chậc” một tiếng, đồng thời hít một hơi khí lạnh.

“Mẹ ơi, thật sự không phải!” Vương Bàn Tử kinh ngạc, Ngô Tà cũng xác nhận không phải mộ thất lúc trước, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tuyệt vọng.

A Ninh thì không có biểu cảm gì, chỉ lặng lẽ suy tư.

Trương Ngốc Tử kia nhìn Tô Thành một cái, phát hiện ra người vốn dĩ biết tỏng mọi chuyện như Tô Thành lúc này lại đang giả ngu, Muộn Du Bình dưới lớp mặt nạ Trương Ngốc Tử có chút bất đắc dĩ, đành phải mở miệng nói: “Thang máy.

Kết cấu.” “Chỉ cần làm cho hai mộ thất ở hai bên có cấu trúc di chuyển lên xuống, vậy thì lúc chúng ta đang ở trong mộ thất, có khả

năng khi chúng ta ở bên phía con Tống tử mười hai đầu, căn mộ thất này đã bị hoán đổi.

Như vậy thì cũng thông suốt rồi.” Nói xong, Trương Ngốc Tử cố ý nhìn Tô Thành một cái, Tô Thành chẳng thèm để ý đến Muộn Du Bình đang đeo mặt nạ, diễn sâu quá rồi.

Sắc mặt Ngô Tà khá hơn một chút, xem ra lời giải đáp không quá siêu nhiên đã làm dịu đi tâm trạng căng thẳng của cậu.

Những người còn lại cũng bình tĩnh hơn một chút, nhưng vấn đề hiện tại là không có trang bị, bình dưỡng khí đều ở trong một mộ thất khác.

Khoảng cách đến mặt biển còn khoảng nửa giờ đi đường, thời gian này căn bản không thể nín thở được, họ lại không phải là cá.

Lúc này mọi người đều nhất trí rằng, muốn tìm lối thoát, dường như chỉ có thể quay lại đối mặt với con Tống tử quái dị kia.

Phía đối diện có ba cánh cửa, một trong số đó bị người ta cho nổ tung, rõ ràng bên trong có thể có lối ra, chỉ là chưa tìm thấy mà thôi.

“Hay là… quay lại?” Vương Bàn Tử thăm dò hỏi.

Không ai trong số những người có mặt trả lời.

Sắc mặt Ngô Tà tái nhợt, nhưng dường như cậu cũng đã nhận ra thực tế rằng bây giờ chỉ có thể quay lại.

Mọi người đều im lặng, nhìn vào hồ nước bên cạnh mộ thất, nơi đó sớm đã không còn lối vào như lúc đầu.

“Đi hay không?” Vương Bàn Tử thấy mọi người đều im lặng, có chút sốt ruột.

Điểm sốt ruột của anh ta không giống những người khác, Vương Bàn Tử lo lắng lỡ như có bảo bối, sợ không mang ra ngoài được.

Tô Thành lặng lẽ nhìn Muộn Du Bình đang im lặng, rồi lại nhìn những người khác đang trầm mặc.

Tình cảnh hiện tại, đối với Tô Thành thực ra rất rõ ràng: một là vạch trần thân phận thật của Muộn Du Bình, ép anh ta ra tay đuổi con Tống tử mười hai đầu kia đi.

Hai là giết chết con Tống tử, nhưng như vậy sẽ giải phóng khí độc cực mạnh, không biết sẽ gây ra biến cố kinh hoàng gì.

Hắn không dám đảm bảo có thể giữ cho mọi người sống sót, thậm chí có bị trúng độc hay không cũng không chắc.

Tô Thành trong bóng tối nhìn chằm chằm Muộn Du Bình, không ngừng tự hỏi: Anh đang chờ đợi điều gì?

Muộn Du Bình Trương Linh, gia chủ của Trương gia.

Anh đang chờ đợi điều gì vậy?

Đến mộ để tham quan à?

Bỗng nhiên Tô Thành nghĩ, thực ra Muộn Du Bình hoàn toàn không cần phải đi cùng họ, anh ta hoàn toàn có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, sau đó trở về.

Với năng lực của Muộn Du Bình, việc dễ dàng đi qua nơi này không phải là chuyện khó.

Nhưng tại sao Muộn Du Bình lại phải giả trang, ở lại đây, mà không đi thẳng để hoàn thành nhiệm vụ?

Vốn dĩ đã đến nước này, Muộn Du Bình hoàn toàn có thể chạy đi.

Dưới ánh đèn pin ngày càng yếu ớt, mọi người trong mộ thất tĩnh lặng đều đang suy tư.

Tô Thành chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ của mọi người.

Khi Tô Thành ngẩng đầu lên lần nữa, hắn phát hiện đôi mắt sáng ngời của Muộn Du Bình lại đang nhìn mình.

Tô Thành nhìn lại, không hề sợ hãi, chỉ tò mò không biết Muộn Du Bình có khả năng nhìn trong đêm không, nếu không sao có thể trong bóng tối tìm chính xác vị trí của hắn, nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Muộn Du Bình trên đường đi dường như đều đang giám sát, quan sát, dù hắn thỉnh thoảng có thể thấy ánh mắt dò xét của Muộn Du Bình.

Ngay cả lúc nãy khi chỉ có hắn và Muộn Du Bình ở đó, Muộn Du Bình cũng dùng ánh mắt sáng rực nhìn hắn.

Muốn lấy thứ gì từ mình ư?

Lẽ nào đã phát hiện ra bí mật hệ thống của mình rồi?

Chương 91

Nghĩ đến đây, Tô Thành lập tức phủ nhận.

Không thể nào, sự tồn tại của hệ thống chỉ có mình hắn biết, dù Trương Linh có giỏi diễn đến đâu, ánh mắt dò xét xuyên qua mặt nạ kia cũng không thể diễn ra được.

Nếu biết về hệ thống, anh ta sẽ không dùng ánh mắt hòa nhã và nghiên cứu như vậy để nhìn mình.

Chắc chắn là có chuyện khác.

Tô Thành quả quyết, nhìn vào mắt Muộn Du Bình khẽ nheo lại.

"Này, đồng chí Tô Thành." Bỗng nhiên, giọng nói như sấm của Vương Bàn Tử vang lên, kéo suy nghĩ của Tô Thành trở về thực tại.

"Ừ." Tô Thành đáp.

"Hai người đang liếc mắt đưa tình đấy à?" Bàn Tử chiếu đèn pin qua, liền thấy Tô Thành và "Trương Ngốc Tử" trong mắt anh ta đang nhìn nhau đắm đuối.

"Tôi nói này cô A Ninh, sợ là không có cơ hội rồi, đồng chí Tô Thành nhà ta có khẩu vị lạ à." Vương Bàn Tử vô tâm vô phế trêu chọc, rồi cười hềnh hệch, một nụ cười của anh ta đã khiến không khí tại hiện trường thoải mái hơn không ít.

Sắc mặt Ngô Tà cũng khá hơn, A Ninh bị Vương Bàn Tử nói một câu, tư thế ngồi vốn nghiêm chỉnh có chút không tự nhiên.

Vương Bàn Tử cười xong, nói với Tô Thành: "Đồng chí Tô Thành, tôi nhớ, cậu cũng có loại bảo huyết đó phải không?" Vương Bàn Tử vừa nói xong, Tô Thành đã biết anh ta muốn nói gì.

Bây giờ Vương Bàn Tử đang đặt hy vọng của mọi người lên người hắn, dù sao hắn cũng từng thể hiện năng lực đó.

Tô Thành thở dài một tiếng, nói: "Không phải tôi không giúp, tôi có thể giết chết con Tống tử đó, nhưng…" "Nhưng sau khi giết, độc khí sẽ lập tức bùng phát, trong đó không chỉ có thi độc, mà còn có độc tố nhân tạo do người xưa chôn giấu, nguy hại vô cùng lớn." Trương Ngốc Tử lập tức chen vào, miệng nói không ngừng.

Tô Thành không nói gì, hắn biết, Muộn Du Bình chắc là sắp lột lớp da giả của mình ra rồi.

"Loại độc tố này lan rất nhanh, một khi dính phải dù chỉ một chút, cũng sẽ khiến người ta lập tức nhiễm bệnh, vì bên trong không chỉ chứa khí độc, nước độc, mà còn có cả virus sống." Trương Ngốc Tử nói xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Tô Thành trong lòng giật thót, vô cùng may mắn là vừa rồi không bị con Tống tử mười hai đầu kia cào trúng, nếu không đối với thứ như virus, năng lực hiện tại của hắn thực sự không thể chống lại được.

Ngay sau đó Tô Thành nghĩ, gã Muộn Du Bình này biết quá nhiều thứ, thậm chí còn biết nhiều hơn cả Tam Thúc, có cơ hội nhất định phải dẫn dắt Muộn Du Bình nói thêm kiến thức, cũng tiện thể nhặt một ít thuộc tính hấp thu.

Mọi người bị lời nói của Trương Ngốc Tử làm kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng bị học thức của "Trương Ngốc Tử" làm kinh ngạc.

Trương Ngốc Tử trước đây luôn im lặng, sao bây giờ đột nhiên lại bùng nổ kỹ năng?

Hầu hết mọi người ở đây đều từng tiếp xúc với Muộn Du Bình, nhưng không một ai nghi ngờ gã đàn ông lùn béo, đeo kính ngốc

nghếch trước mắt lại là Muộn Du Bình.

Dù sao ngoại hình hai người cũng quá khác biệt.

Muộn Du Bình tuy trầm lặng, nhưng ngoại hình của anh ta rất ưa nhìn, theo cách nói thông thường, "nhan sắc" của Muộn Du Bình, đặt trên bất kỳ màn ảnh nào, cũng có thể debut ở vị trí trung tâm.

Vương Bàn Tử nghe lời của "Trương Ngốc Tử", không khỏi thở dài.

"Haizz.

Lúc này mà có thằng cha Muộn Du Bình đó ở đây thì tốt rồi, chỉ cần một giọt bảo huyết của lão Muộn, đảm bảo con Tống tử kia sợ đến quỳ xuống gọi ông nội." Vương Bàn Tử có vẻ rất chán nản, hy vọng vào Tô Thành đã tan vỡ, người thích hợp nhất là Muộn Du Bình lại không có ở đây.

"Tôi… thực ra là Muộn Du Bình." "Trương Ngốc Tử" nói.

Tô Thành trong bóng tối khẽ mỉm cười: Lão Muộn này, cuối cùng cũng chịu ra tay rồi.

Không chừng mình cũng có thể nhặt được chút hời từ Muộn Du Bình.

"Tôi… thực ra là Muộn Du Bình." Trương Ngốc Tử vừa mở miệng, những người có mặt trước tiên im lặng, sau đó Ngô Tà là người đầu tiên lên tiếng: "Trương tiên sinh, đừng đùa kiểu này vào lúc này.

Không vui chút nào đâu." Ngô Tà nói xong, lại ôm đầu rầu rĩ ngồi xuống, xem ra Ngô Tà cũng đang vắt óc suy nghĩ biện pháp, cũng không còn hoảng sợ như trước nữa.

"Tôi không đùa." Vừa nói, "Trương Ngốc Tử" vừa dùng hai tay

nắm lấy cổ mình, kéo mạnh lên trên, cả một lớp da mặt bị lột ra.

Cả lớp da mặt mềm oặt, bị lột ra, giống như Trương Ngốc Tử lột đi cả một lớp mỡ trên mặt, trong khoảnh khắc lộ ra một khuôn mặt tuấn tú, điển trai.

Nhưng ở nơi này, không ai có tâm trạng để ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn, thay vào đó là sự kinh ngạc và sững sờ át cả sự thưởng thức.

Khuôn mặt đó, chính là khuôn mặt không nóng không lạnh, biểu cảm còn ít hơn cả lời nói của Muộn Du Bình.

Tiếp đó, Muộn Du Bình vặn cổ một cái, xương cốt toàn thân kêu răng rắc.

Chỉ thấy anh ta đột nhiên ưỡn người lên, nghe một tiếng "cạch", chiều cao của anh ta tăng lên mấy centimet.

Tiếp đó, anh ta lại duỗi tay về phía trước, cũng dùng sức một cái, lại một tiếng "cạch" nữa, cánh tay cũng đột nhiên dài ra mấy tấc.

Tô Thành tuy biết Muộn Du Bình biết Súc cốt công, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy vẫn cảm thấy rất thần kỳ. [Keng!

Bách khoa toàn thư Đạo mộ khởi động!

Tìm kiếm mục liên quan đến "Súc cốt công"!] Trong đầu Tô Thành vang lên một tiếng, thông tin liên quan đến Súc cốt công cuồn cuộn ùa tới.

Hóa ra, đây là một trong những công phu cơ bản của trộm mộ thời xưa, khi đi qua những khe hở rất hẹp như lỗ thông gió ở điện thờ, hoặc những khoảng trống dưới lòng đất, đều phải dùng đến công phu này.

Chương 92

Tô Thành tìm hiểu trong Bách khoa toàn thư Đạo mộ trong đầu, gần đây ở một ngôi làng trộm mộ ở Lạc Dương có một số người dùng công phu này, đào những đường hầm rất nhỏ, rồi co xương chui vào, cảnh sát đi ngang qua nhìn thấy, đều tưởng là hang chồn.

Sau này biết đó là đường hầm trộm mộ cũng không có cách nào xuống bắt người, vì đợi đào thông thì người bên trong sớm đã đào một đường khác chạy mất rồi.

Tiếc là công phu này rất khó luyện, phải luyện từ nhỏ, nếu không có sự phối hợp của xương cốt toàn thân, cũng khó mà thành công.

Lúc này, trên người Muộn Du Bình đột nhiên lại rơi ra một lượng lớn quả cầu ánh sáng. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Muộn Du Bình" rơi ra kỹ năng "Súc cốt công", thuộc tính kỹ năng hiếm, mời ký chủ nhanh chóng nhặt lấy nha!

Kỹ năng này là do nhân vật hoàn chỉnh rơi ra một lần, rất thực dụng!] Ngay khi Tô Thành đang suy nghĩ xem Súc cốt công này nên luyện thế nào, giọng nói ngọt ngào của hệ thống vang lên trong đầu, Tô Thành không nhịn được mà khen hệ thống trong ý thức: "Không tệ nha!

Hệ thống, hóa ra còn có thể chơi như vậy à?

Sao những kỹ năng trước đây không rơi ra cả bộ như vậy?" [Keng!

Oa oa oa, người ta ngại quá, cảm ơn ký chủ đã khen.

Là thế này, việc rơi kỹ năng có liên quan đến sức mạnh của nhân vật, giống như Ngô Tà trước đây rơi ra Thiên môn cơ quan thuật vậy,

chỉ có thể thấy một lượng nhỏ rơi ra trên người cậu ta.] [Trên người Thiết Diện Sinh ở Lỗ Vương Cung, có thể nhận được một lượng lớn thuộc tính thậm chí có thể trực tiếp lên cấp tối đa, vì cơ quan thuật của Thiết Diện Sinh rất mạnh, thuật pháp của ông ta và Uông Tàng Hải không phân cao thấp, chỉ khổ nỗi không có "kỳ ngộ" như Uông Tàng Hải để thể hiện.] "Được rồi được rồi, hệ thống ngoan.

Tôi hấp thu kỹ năng trước." Tô Thành rất hài lòng, trước tiên hấp thu "Súc cốt công" của Muộn Du Bình. [Keng!

Chúc mừng ký chủ thành công hấp thu kỹ năng "Súc cốt công"!

Bây giờ ký chủ lại có thêm một kỹ năng siêu cường rồi!] Giọng nói ngọt ngào vui vẻ của hệ thống vang vọng trong ý thức, Tô Thành biết rằng chỉ riêng hệ thống này thôi, tuy không có linh hồn, nhưng có một hệ thống vui vẻ hoạt bát như vậy, hành trình đạo mộ cũng sẽ không quá u ám đáng sợ.

Cùng lúc đó, Tô Thành cảm thấy các khớp xương của mình xảy ra một số thay đổi, hắn khẽ cử động cổ tay và khuỷu tay, phát hiện gân cốt trở nên mềm dẻo không thể tin được, thậm chí có thể làm ra những góc độ khó tin.

Các khớp xương và gân mạc toàn thân đều đang nóng lên, nhưng Tô Thành bây giờ đã quen với cảm giác này, thậm chí còn rất hưởng thụ.

Dù sao thì so với suối nước nóng, đây mới chính là "thư giãn gân cốt, hoạt huyết", "kéo dài tuổi thọ" chính tông.

Tô Thành thoát khỏi ý thức, phát hiện thời gian trong ý thức chậm hơn rất nhiều so với thời gian thực tế, nên khi hắn thoát ra, động tác của Muộn Du Bình vừa mới duỗi hết xương cốt.

Những miếng mỡ giả, bụng giả bọc trên người cũng bị anh ta kéo

ra từ dưới quần áo và ném đi.

Trong chốc lát, một Tiểu Ca thân hình cao ráo, thẳng tắp đứng trước mặt mọi người.

A Ninh thì không sao, chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó lại khôi phục vẻ lạnh lùng, không còn biểu cảm gì nữa.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà thì không bình tĩnh nổi, ngoài sự kinh ngạc ra còn đang nghĩ: Tên chết dẫm Muộn Du Bình này giả làm tên ngốc lâu như vậy, là để đứng nhìn bọn họ làm trò cười sao?

Tô Thành sớm đã biết là Muộn Du Bình, nên rất bình tĩnh, trước khi biết chuyện Tô Thành đã chửi thầm không biết bao nhiêu lần.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà tức đến không nói nên lời, chỉ biết ngây ngốc nhìn Muộn Du Bình với vẻ mặt thờ ơ, nhất thời không nói được gì.

"Anh…" Ngô Tà tiến lên, vừa định nói, đã bị Muộn Du Bình một tay bịt miệng.

"Yên lặng." Muộn Du Bình khẽ nhắm mắt, dường như đang lắng nghe âm thanh.

Tô Thành lúc này sững sờ, cũng nhắm mắt lại để nghe, nhưng chỉ có thể nghe thấy những âm thanh rất nhỏ, rất nhỏ, dường như là tiếng gầm giận dữ của con Tống tử lớn ở phía đối diện, cùng với tiếng nó không ngừng đẩy nắp quan tài.

"Grừ grừ grừ…" Âm thanh rất yếu ớt truyền vào tai Tô Thành, nghe xong hắn không khỏi kinh ngạc: Thực lực của Muộn Du Bình thật đáng sợ, vốn tưởng rằng Muộn Du Bình chỉ vượt trội ở một vài phương diện, bây giờ xem ra, về ngũ quan thậm chí là giác quan thứ sáu, hắn và Muộn Du Bình đều có sự chênh lệch.

Âm thanh vừa rồi, cần phải tĩnh tâm lắng nghe kỹ mới có thể nghe

thấy, nhưng Muộn Du Bình vừa mới biến về nguyên hình, lại đã nghe thấy rồi.

Điều này cho thấy, thính lực của Muộn Du Bình tuyệt đối vượt xa hắn.

Thính lực của Tô Thành hiện tại tuy tốt hơn người thường, nhưng so với thể chất biến thái như Muộn Du Bình, thì quá yếu.

Rất nhanh, dưới sự cố gắng lắng nghe của Tô Thành, hắn lại nghe thấy một số tiếng động bất thường khác.

Cạch cạch.

Grừ grừ grừ.

Rầm.

Rầm.

Con Tống tử mười hai đầu kia, giận dữ đẩy tung nắp quan tài.

Sau đó, nó gầm gừ trong mộ thất, rồi bò ra khỏi quan tài.

Nó đang đến gần.

Một bước.

Hai bước.

Chương 93

Ba bước.

Bỗng nhiên, Tô Thành cảm thấy không ổn, đột ngột mở mắt nhìn về phía Muộn Du Bình, quả nhiên, Muộn Du Bình đã sớm mở mắt, ánh mắt sắc bén như chim ưng chỉ thẳng vào cửa mộ thất.

Tay anh ta đặt lên thanh Hắc kim cổ đao mang theo bên mình, từ từ rút ra.

Tô Thành nhìn thấy thanh Hắc kim cổ đao, kinh ngạc, vốn dĩ không thể mang thanh đao này ra ngoài, bây giờ nhìn chiều cao của Muộn Du Bình, cảm thấy chỉ cần buộc thẳng vào lưng, động tác chú ý một chút, cũng sẽ không bị người khác phát hiện.

Ngoài cửa, con Tống tử mười hai đầu cũng đang từng bước đến gần.

Sát khí ngày càng áp sát, Muộn Du Bình đi về phía hành lang.

Tiếng bước chân nặng nề ngày càng rõ, những mũi tên gãy trong đường hầm bị con Tống tử quái vật giẫm nát, phát ra tiếng "rắc rắc" giòn tan.

Giờ đây, những người đang im lặng như ve sầu mùa đông trong mộ thất, đều nghe thấy và cảm nhận được con Tống tử mười hai đầu đang đến gần.

Muộn Du Bình đứng ở cửa mộ thất, mắt nhìn thẳng vào nơi phát ra âm thanh sâu trong bóng tối của đường hầm.

Chỉ nghe một tiếng "keng", thanh Hắc kim cổ đao bị Muộn Du Bình rút mạnh ra.

Đôi mắt anh ta trong bóng tối dần dần rực lên ánh sáng màu đỏ,

hai điểm sáng đỏ rực trông như ánh mắt từ địa ngục.

Nếu Muộn Du Bình bây giờ cởi trần, có thể thấy hình xăm Kỳ lân đang đỏ rực.

Cái bóng đang đến gần trong bóng tối đột nhiên phát ra tiếng "hù hù hù", giống như tiếng một con thú hoang đang uy hiếp sinh vật khác.

Ánh sáng đỏ trong mắt Muộn Du Bình càng đậm hơn, nhưng con Tống tử mười hai đầu vẫn tiếp tục đến gần, thậm chí còn tăng tốc!

Tô Thành ở phía sau nhìn mà tim đập thình thịch, vì mắt hắn có thể tự động điều chỉnh độ sáng, nên nhìn rõ hơn những người khác gấp mấy chục lần.

Hắn trơ mắt nhìn con Tống tử mười hai đầu lao về phía Muộn Du Bình!

"Gào!" Con Tống tử mặt mày hung tợn, lao nhanh đến gần Muộn Du Bình, nhưng Muộn Du Bình lại vung đao nhanh như chớp, rạch một đường vào lòng bàn tay mình, rồi vẩy máu tươi về phía con Tống tử!

"Uýttt!!" Con Tống tử ré lên một tiếng thảm thiết, mười hai cánh tay vội vàng bám vào tường bò đi, thấy được bảo huyết của Muộn Du Bình, nó như phát điên mà lùi về phía sau, trên đường thậm chí còn ngã mấy lần. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Muộn Du Bình" rơi ra một lượng lớn quả cầu thuộc tính "Kỳ lân bảo huyết"!

Mời ký chủ nhanh chóng nhặt lấy nha!] Âm thanh vang lên trong đầu Tô Thành, nghe thấy Kỳ lân bảo huyết, Tô Thành không khỏi mừng rỡ, vội vàng xác nhận hấp thu trong ý thức, tức thì những quả cầu ánh sáng màu đỏ máu rơi vãi xung quanh Muộn Du Bình đều ùa về phía Tô Thành.

Những quả cầu ánh sáng màu đỏ máu này lần lượt hòa vào cơ thể Tô Thành, thuộc tính huyền diệu bên trong trực tiếp bùng cháy trong máu của hắn!

Một lượng lớn năng lượng va chạm lung tung trong huyết quản của Tô Thành, khiến da toàn thân hắn bắt đầu nóng lên!

Tô Thành ý thức được, lần hấp thu này có thể không tầm thường, nhiệt độ toàn thân thậm chí còn thu hút sự chú ý của Ngô Tà và Bàn Tử bên cạnh.

Ngô Tà đang căng thẳng theo dõi Muộn Du Bình thể hiện tài năng trừ tà, bỗng cảm thấy mộ thất vốn âm lạnh dường như ấm lên, sau đó cảm giác bên cạnh mình như có một cái lò lửa.

Ngô Tà quay đầu lại, phát hiện Tô Thành vẻ mặt đau đớn, da của hắn đang phát ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

"Mẹ kiếp!

Tô Thành, cậu không sao chứ?

Bị sao vậy?" Ngô Tà thấy bộ dạng này của Tô Thành, nhất thời lại luống cuống tay chân, đưa tay ra đỡ Tô Thành, kết quả vừa chạm vào da của Tô Thành đã bị bỏng đến rụt tay lại.

Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc, đang thưởng thức kỹ năng kinh thế hãi tục của Muộn Du Bình, bỗng nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại, kết quả phát hiện Tô Thành đang co giật, toàn thân đỏ rực.

Vương Bàn Tử nhất thời không biết nên nhìn bên nào: "Mẹ kiếp.

Thần tiên đánh nhau, người này còn thần hơn người kia à?

Tiểu thần tiên Tô Thành, cậu đừng dọa tôi nhé, tôi là một người phàm, bị sao vậy?" Tô Thành bây giờ toàn thân như bị lửa đốt, đau

đến không nói nên lời, trước mắt cũng một mảng đỏ rực, đối với lời hỏi thăm của những người trước mắt, hắn hoàn toàn không thể đáp lại.

Thế là Tô Thành chỉ có thể không ngừng xua tay, ra hiệu họ đừng lại gần.

"Tô Thành!" A Ninh kinh hô một tiếng, lao tới, kết quả cũng bị bỏng đến hai tay đỏ ửng, Tô Thành thấy trong mắt A Ninh long lanh lệ, cố gắng giơ tay xua xua, ra hiệu cô hãy chú ý tình hình bên ngoài.

A Ninh lắc đầu, nhất quyết ở lại bên cạnh Tô Thành, Tô Thành bất đắc dĩ, đành dùng ý thức cuối cùng ra hiệu cho Ngô Tà và Bàn Tử đi xem tình hình bên phía Muộn Du Bình.

Hai người hiểu ý, cảm thấy chuyện của Tô Thành mình cũng không thể xen vào, thế là hai người đi vào đường hầm xem tình hình của Muộn Du Bình.

"Ực… a…" Tô Thành nghiến răng, một cơn bỏng rát còn dữ dội hơn từ đan điền truyền khắp toàn thân, hắn nghiến răng kiên trì, nhưng tầm nhìn cuối cùng cũng bị một màu đỏ rực nuốt chửng.

Tầm nhìn cuối cùng của Tô Thành, là hình ảnh A Ninh nước mắt giàn giụa. [Keng!

Chúc mừng ký chủ đã hấp thu toàn bộ Kỳ lân huyết mạch!

Hiện tiến vào giai đoạn thứ nhất của "Niết Bàn": Tẩy huyết tinh luyện!

Chương 94

Thời gian là hai mươi giờ trong không gian ý thức, hai phút trong thời gian thực.

Ký chủ cần phải chịu đựng hai mươi giờ gột rửa huyết mạch trong không gian ý thức, khống chế ý thức không để nó tan biến, nếu không linh hồn sẽ tan thành tro bụi đó!

Chỉ cần chịu đựng được khảo nghiệm, mới có thể hoàn toàn thay đổi gân cốt cơ bắp, hoàn thành giai đoạn thứ nhất của "Niết Bàn"!] [Phần thưởng hoàn thành giai đoạn thứ nhất của "Niết Bàn": Huyết mạch và xương cốt hoàn toàn mới!

Thân thể siêu thiên phú và ngũ quan cực mạnh!

Ngăn chứa thuộc tính lớn hơn, có thể chứa nhiều quả cầu thuộc tính hơn, có thể trở nên mạnh hơn!] Tô Thành đang đau đớn không muốn sống, bỗng nhiên trong ý thức truyền đến giọng nói của hệ thống, giây tiếp theo, hắn phát hiện mình đang ở trong một biển lửa vô tận, cảm giác bỏng rát toàn thân càng lúc càng mãnh liệt. .Thời gian thực.

"Tô Thành… Đừng có chuyện gì nhé." Nước mắt A Ninh không ngừng tuôn rơi.

Bất chấp nhiệt độ cơ thể siêu cao của Tô Thành, đôi tay nhỏ bé của cô ôm lấy khuôn mặt đau đớn của hắn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Đối với A Ninh, Tô Thành có thể là người đàn ông đầu tiên hoàn toàn trong sạch bảo vệ, che chở cô, không có ý đồ háo sắc.

Mặc dù trên đường đi ở Lỗ Vương Cung, Tô Thành thực sự có cơ

hội ra tay với cô, và hoàn toàn có thực lực để làm như vậy.

Nhưng Tô Thành đã không làm.

Trên con đường sau này, hắn vẫn luôn chăm sóc A Ninh.

A Ninh sớm đã ở Lỗ Vương Cung, lặng lẽ trao trái tim mình cho Tô Thành.

Chỉ là cô cảm thấy, mình căn bản không xứng với Tô Thành, cô chỉ là một công cụ của Cửu Đức Khảo, nghe lệnh làm việc, đời đời kiếp kiếp như vậy. .Không gian ý thức của Tô Thành. [Keng!

Đã ở trong không gian ý thức mười chín tiếng rồi!

Ký chủ cố lên cố lên nha!

Đại tác chiến tẩy huyết sắp xong rồi!] "A a a a a!" Tô Thành căn bản không còn chút sức lực nào để để ý đến lời nhắc của hệ thống, chỉ có thể dựa vào ý chí không để ý thức của mình tan biến.

Nỗi đau bỏng rát mấy lần khiến hắn suýt chút nữa buông bỏ việc ngưng tụ ý thức, nhưng đều đã chịu đựng được. .Thời gian thực.

A Ninh không ngừng kiểm tra hơi thở của Tô Thành, xác định hắn còn sống, nhưng dần dần, nhiệt độ cơ thể của Tô Thành ngày càng lạnh đi, không còn nóng như lúc nãy nữa.

Hơi thở cũng dần yếu đi. .Thế giới ý thức của Tô Thành. [Keng keng!

Chúc mừng ký chủ đã thành công chịu đựng được việc tẩy huyết, giai đoạn thứ nhất của "Niết Bàn" đã hoàn thành thành công!

Ký chủ hiện sở hữu một cơ thể hoàn toàn mới!

Hãy cảm nhận đi!] Tô Thành cuối cùng cũng chịu đựng được hai mươi tiếng đồng hồ như địa ngục trong ý thức, vào khoảnh khắc cuối cùng đó, thế giới ý thức nhanh chóng hạ nhiệt, ý thức thể của hắn trở

nên thoải mái lạ thường.

Khiến hắn suýt nữa đã rên lên một tiếng.

Ngay sau đó, thế giới ý thức bắt đầu lạnh đi, ý thức thể của hắn dần dần có thể cảm nhận được quyền kiểm soát cơ thể.

Lúc này A Ninh đang ôm Tô Thành, bỗng cảm thấy Tô Thành vốn đã lạnh đi, đột nhiên trở nên ấm áp!

"A Ninh!" Tô Thành vừa mở mắt, đã nhìn thấy khuôn mặt khóc đến lê hoa đái vũ của A Ninh.

"Khụ khụ khụ!

Cái gì mà hôi thế." Tô Thành vừa tỉnh lại đã phát hiện xung quanh mình bốc mùi hôi thối nồng nặc.

A Ninh sững sờ, lúc này mới phát hiện người mình đang ôm, toàn thân trên dưới đều đang chảy ra những cặn bã nước đen.

Tô Thành cũng sững sờ, chắc chắn là lúc "tẩy huyết" vừa rồi, đã tẩy ra những thứ cũ kỹ trong cơ thể.

A Ninh không hề chê bai, cứ ôm hắn như vậy!

Tô Thành cảm động một hồi, nhưng vẫn đẩy A Ninh ra, chạy đến mương nước ở một bên mộ thất để tắm rửa sạch sẽ.

Lúc này, Tô Thành mới thực sự cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể.

Hiện tại, mắt hắn có thể phân biệt được tia hồng ngoại và bản đồ nhiệt.

Về cơ bản cũng tương đương với việc sở hữu chức năng nhìn xuyên thấu, chỉ là việc nhận dạng chỉ có thể phân biệt các khối nhiệt lượng mà không có sự khác biệt. [Keng!

Chương 95

Chúc mừng ký chủ hoàn thành giai đoạn thứ nhất của "Niết Bàn", Cùng Kỳ huyết mạch đã tiến hóa thành công thành Kỳ lân huyết mạch!] Hệ thống trong đầu lại một lần nữa nhắc nhở, Tô Thành hài lòng gật đầu, sau đó từ trong mương nước đi ra.

Nhìn vào đồng hồ chống nước, hắn phát hiện từ lúc ngất đi đến lúc tỉnh lại, rồi tắm rửa xong, cũng chỉ chưa đầy năm phút.

"Ê!

Anh Tô Thành!

Không sao rồi à!" Ngô Tà hấp tấp chạy vào từ bên ngoài mộ thất, thấy Tô Thành bình an vô sự thì rất vui.

"Không sao rồi." Tô Thành gật đầu.

Bàn Tử thấy Tô Thành mình mẩy ướt sũng từ mương nước đi ra thì cười hềnh hệch: "Tiểu ca chắc là ăn phải thuốc không nên ăn, bây giờ xuống mương nước hạ hỏa rồi!" Tô Thành lườm Vương Bàn Tử một cái, không thèm để ý, đôi mắt như chim ưng của Muộn Du Bình xuất hiện ở cửa: "Xử lý xong rồi." Tô Thành sững sờ, nhìn Muộn Du Bình, không có vẻ gì là mệt mỏi, xem ra sức chiến đấu của Muộn Du Bình vẫn đáng sợ.

"Ai ai ai!

Nhanh lên nhanh lên!

Lại có con Tống tử nhỏ!" Ngô Tà kinh hãi hét lên, Muộn Du Bình quay đầu đuổi theo.

Xem ra trong lúc mình hôn mê, lại xảy ra manh mối gì đó.

Tô Thành thầm nghĩ.

Muộn Du Bình co giò đuổi theo cái bóng nhỏ bé nhưng nhanh nhẹn kia, những người khác cũng nhanh chóng theo sau, Tô Thành gọi A Ninh đang đứng ngây ra tại chỗ, A Ninh nhìn Tô Thành đã hồi phục sinh lực, ngẩn ra một lúc rồi cũng nhanh chóng theo kịp.

A Ninh nhìn Tô Thành, trong lòng không khỏi an tâm hơn rất nhiều.

Tốc độ của con Tống tử nhỏ kia rất nhanh, chỉ có Muộn Du Bình và Tô Thành cơ bản có thể theo kịp, Ngô Tà và Bàn Tử bị bỏ lại phía sau.

Con Tống tử nhỏ dẫn mấy người đi vòng vèo, trước tiên lao vào đường hầm, sau đó chui vào một cái lỗ thủng, biến mất không dấu vết.

"Phù… phù… cái lỗ thủng này nhỏ quá, Bàn gia ta căn bản không vào được." Ngô Tà và Bàn Tử rất khó khăn mới theo kịp, A Ninh vì thân hình nhẹ nhàng, tốc độ nhanh hơn Ngô Tà và Bàn Tử một chút, nên đã đến trước.

Ngô Tà thở hổn hển một lúc, mở miệng nói: "Đây toàn là đường hầm trộm mộ sao?" Muộn Du Bình lặng lẽ nhìn cái lỗ thủng đó, một lúc lâu sau mới nói: "Có thể là do Tam Thúc đào ra." Tô Thành thầm đồng tình.

Sớm đã đi trước một bước, Ngô Tam Tỉnh đã rời đi, đội của A Ninh bây giờ xuống biển lần nữa, thực ra chỉ vì tài nguyên trong mộ.

Trước đó A Ninh quá tin tưởng Ngô Tam Tỉnh, dẫn đến bị Ngô Tam Tỉnh chơi một vố, lợi dụng tài nguyên của A Ninh, bây giờ điều cô phải làm là xuống biển lần nữa, lấy tài nguyên cho Cừu Đức Khảo.

Vừa nghĩ, Tô Thành vừa liếc nhìn A Ninh.

Gương mặt xinh đẹp nghiêng nghiêng của A Ninh trong bóng tối, mái tóc dài khiến đôi mắt đẹp của cô ẩn hiện.

"Cánh cửa này có thể mở được." Giọng Muộn Du Bình vang lên, anh ta dùng hai ngón tay thon dài sờ vào khe đá, tìm một điểm phát lực, sau đó làm ra tư thế Vịnh Xuân thốn quyền, một quyền đấm xuống, khe đá kia xuất hiện một vết nứt.

Ngay sau đó, anh ta lùi lại mấy bước, một cú đá quét lên, cánh cửa đá nứt ra, lộ ra một lối đi.

"Thật không thể tin nổi, lão Muộn đúng là một cái máy đóng cọc hình người." Bàn Tử nhìn mà ngây người, sau đó mới theo kịp bước chân của Muộn Du Bình.

Mấy người nhanh chóng theo sau, không ngờ, lối đi này lại ngắn lạ thường, đi được mấy bước đã thấy quang đãng.

Mắt của Tô Thành có thể bỏ qua mọi môi trường tối tăm, dưới bóng tối mà mọi người cảm nhận, hắn đã nhìn rõ thạch thất này rất rộng, diện tích ít nhất cũng bằng nửa sân bóng đá, giữa thạch thất có một hồ nước hình tròn khổng lồ, có mấy bậc thang lộ ra trên mặt nước.

"Đó là nơi có tấm bia đá." Tô Thành thầm nghĩ.

Ngô Tà mấy người tò mò bật đèn pin, lại phát hiện trong thạch thất khổng lồ này tồn tại một lớp sương nước dày đặc, ánh sáng đèn pin vừa chiếu vào trong sương mù đã bị tán xạ, căn bản không thể tạo thành lực xuyên thấu mạnh.

Tô Thành lấy ra loại đèn lặn có lực xuyên thấu cực mạnh mà mình dùng, bật lên chiếu, mới miễn cưỡng chiếu sáng được.

Giữa hồ nước có một cỗ bồn quan, lặng lẽ trôi nổi trên mặt nước.

Mấy người đang đoán xem nơi này dùng để làm gì, bỗng nhiên

trong hồ nước nổi lên mấy cái bong bóng khổng lồ, phảng phất như có thứ gì đó đang thở dưới đáy nước, mấy người đều căng thẳng thần kinh, bản năng lùi về phía sau.

"Dưới nước không phải có thứ gì đó chứ?" Ngô Tà lùi lại mấy bước.

Tô Thành không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn dòng nước trong hồ ngày càng chảy xiết, ở giữa hình thành mấy cái xoáy nước khổng lồ, phảng phất như dưới đáy nước đồng thời có mấy cái máy bơm nước, đang điên cuồng hút nước.

"Không có, chắc là hệ thống thoát nước trong hồ này bắt đầu hoạt động rồi." Muộn Du Bình nói, mắt anh ta chăm chú nhìn vào hồ nước, không biết đang nghĩ gì.

Tốc độ rút nước trong hồ ngày càng nhanh, tiếng nước khổng lồ va chạm lung tung trong thạch thất, ngày càng lớn, nhất thời môi trường vốn yên tĩnh suốt một chặng đường, trở nên vô cùng ồn ào.

Ngô Tà dường như bị dọa đến có chút tê liệt, vốn đang sợ hãi những thứ không thể tả trong mộ, bây giờ cũng một mặt bình tĩnh nhìn vào cái xoáy nước.

Tiếng nước rút ùng ục khổng lồ đến cuối cùng, biến thành như tiếng một con quái vật khổng lồ đang nuốt chửng thứ gì đó, hồ nước sắp cạn đáy.

"Không, có gì đó hơi kỳ quái!

Nước rút đi đâu rồi, lẽ nào…" Mắt Vương Bàn Tử nhìn thẳng vào đáy hồ đã cạn, sương nước bên dưới càng dày đặc hơn, đèn lặn chỉ có thể phác họa đại khái đường nét của hồ.

Tô Thành ngẩng mắt nhìn xung quanh, trong ý thức mở chức năng hồng ngoại của mắt.

“Hệ thống, mở tầm nhìn đêm hồng ngoại.” [Keng!

Chương 96

Nhận chỉ thị, cảm quan hồng ngoại của mắt đã mở!] Tô Thành mở mắt ra lần nữa, mấy người trước mắt hắn biến thành những khối hình người phát ra ánh sáng đỏ từ trong ra ngoài, nhưng không ảnh hưởng đến việc quan sát sự vật, dưới góc nhìn này, có thể nhìn thấy khuôn mặt và ngoại hình của mấy người.

Tiếp đó Tô Thành quan sát thạch thất này, nhanh chóng phát hiện ở đầu kia của hồ nước có một thứ nhỏ bé chỉ phát ra ánh sáng xanh.

"Điều chỉnh tiêu cự." Tô Thành ý niệm vừa động, điểm sáng nhỏ màu xanh lam kia lập tức phóng to trước mắt, nhìn kỹ, là một con Tống tử nhỏ có hình dạng giống khỉ!

Rõ ràng là con lúc nãy.

Như cảm ứng được ánh mắt của Tô Thành, con Tống tử nhỏ kia kêu "chít" một tiếng, nhanh chóng đi xuống theo bậc thang đá.

Bên cạnh Tô Thành một trận gió lướt qua, Muộn Du Bình đột nhiên lao về phía đối diện.

Tô Thành thầm kinh ngạc: xem ra Muộn Du Bình cũng có thể nhìn trong đêm, nếu không khoảng cách xa như vậy, lại có sương mù dày đặc và bóng tối, người thường căn bản không thể nhìn thấy có thứ gì ở phía đối diện.

Giữa hồ nước bóng người thấp thoáng, phảng phất như những oan hồn ngàn năm trong mộ, đang lang thang ở đó.

Tô Thành nhanh chóng theo kịp bước chân của Muộn Du Bình, những người khác tuy không hiểu chuyện gì, nhưng vì Tô Thành và Muộn Du Bình trước mắt thực sự quá mạnh, nên Bàn Tử, Ngô Tà, A

Ninh cũng nhanh chóng theo sau.

"Ở đây có một cơ quan!

Xem cấu tạo thì nó khởi động hệ thống thoát nước bên dưới." Tô Thành đến nơi con Tống tử nhỏ vừa đứng, lập tức phát hiện một bức tượng đá khác thường, bức tượng đá đó cười quỷ dị, tay cầm một cái chậu, đang đổ nước xuống.

Bây giờ bức tượng đá dường như đã bị xoay hướng, hiện đang hướng về phía bậc thang, nhìn vết hằn trên mặt đất, ban đầu nó hẳn là hướng về phía hồ nước.

Muộn Du Bình đi xuống bậc thang, Tô Thành sau khi nhìn bức tượng đá liền nhanh chóng theo kịp Muộn Du Bình.

Gần như ba bước làm hai bước chạy, Bàn Tử mấy người thì cẩn thận hơn một chút, nhưng Tô Thành và Muộn Du Bình hai người nghệ cao gan lớn, mấy bước đã xuống hết mười mấy bậc thang, nhanh chóng cả hai đã đến đáy hồ.

Con Tống tử nhỏ kia tiếp tục chạy, bị Muộn Du Bình ném một viên sỏi nhỏ trúng chân, kêu "chít" một tiếng chỉ có thể nhảy tại chỗ, cũng không chạy được nữa.

Tô Thành tiến lên, đeo găng tay mang theo bên mình (đeo găng tay để phòng ngừa những thứ sờ vào có độc, hoặc có vi khuẩn virus gì đó) nhấc con Tống tử nhỏ lên.

Con Tống tử nhỏ đó dường như không có cảm giác đau, hoặc cảm giác đau khi bị gãy một chân không thể ảnh hưởng đến nó, bị Tô Thành nhấc lên liền kêu "chít chít", vặn vẹo thân mình giãy giụa muốn trốn thoát.

Tiếp đó Ngô Tà ba người cũng đến đáy hồ.

"Ở đây có một tấm bia đá!" Vương Bàn Tử đi đến giữa đáy hồ,

trước mặt tấm bia đá kia nhìn tới nhìn lui.

"Thứ này trơn bóng thật!

Mẹ kiếp, đúng là có thể dùng làm gương được rồi!" Vương Bàn Tử trước mặt tấm bia đá xoay tới xoay lui, vô cùng tò mò.

Ngô Tà đang nghiên cứu ở một bên, nghe tiếng Bàn Tử cũng cầm đèn pin quay đầu lại, kết quả chiếu thẳng vào tấm bia đá, vừa chiếu, trên tấm bia đá liền hiện ra chữ.

Tô Thành nhấc con Tống tử nhỏ, không để nó uy hiếp, đi đến quan sát.

Ngô Tà thấy Tô Thành nhấc một con quái vật, không tự chủ được lùi lại một bước: "Thứ gì vậy?" Bàn Tử nhìn thấy, lớn tiếng hét: "Thứ này đưa thẳng nó về miền cực lạc đi!

Nhìn ghê quá!" Tô Thành nhấc con Tống tử nhỏ đang không ngừng giãy giụa vặn vẹo, nhìn vào khuôn mặt nửa người nửa không phải người của nó, nói: "Nó dường như có ý dẫn chúng ta đến đây, hoặc là thứ này biết một số lối đi trong mộ, chắc chắn rành hơn chúng ta, lúc đó đi theo nó, không chừng lại có thể phát hiện bảo bối." Hai chữ "bảo bối" đối với Vương Bàn Tử vô cùng có sức hấp dẫn, vừa nghe, liền lộ ra vẻ mặt vô cùng tán đồng, giơ ngón tay cái với Tô Thành.

Sắc mặt Ngô Tà cũng dịu đi, cậu muốn biết nhiều hơn về tin tức bí mật của Tam Thúc và những chuyện đằng sau, nghe Tô Thành nói có thể dẫn đến nhiều nơi hơn, sắc mặt cũng dịu đi.

Nhưng khi đến gần con Tống tử nhỏ đó, Ngô Tà vẫn rụt rè.

Mấy người lại gần tấm bia đá để xem chữ trên đó, nhưng chữ khắc trên đó chỉ có mấy hàng, trên đó khắc đều là chữ cổ, Bàn Tử xem không hiểu, lùi sang một bên nói: "Trên đó viết gì vậy?

Xem không hiểu." Tô Thành thì xem hiểu, do trong đầu đã hấp thu

một lượng lớn kiến thức, cộng thêm trước đó hấp thu từ Ngô Tà cũng không ít, dễ dàng biết được ý nghĩa trên đó: "Ý nghĩa đại khái trên đó là, nơi này có một cánh cửa, chỉ cần có duyên với nơi này, thì cánh cửa thiên đường sẽ mở ra cho bạn." Ngô Tà cũng đang nghiên cứu, nhưng không nhanh bằng Tô Thành, thấy Tô Thành đã hiểu ngay, ý nghĩa và những gì cậu nhìn ra không khác nhau là mấy, Ngô Tà đối với Tô Thành không khỏi lại thêm phần khâm phục.

"Mẹ nó, đâu có cửa nào." Vương Bàn Tử quay đầu tìm kiếm khắp nơi, bị Tô Thành vỗ vai.

Tô Thành nhìn về hướng đèn pin của Ngô Tà, nói: "Có lẽ cửa ở trên tấm bia đá." Vương Bàn Tử bị Tô Thành dọa cho ngẩn người, quay đầu lại nhìn tấm bia đá, trên đó chỉ có ánh sáng phản chiếu từ đèn pin của Ngô Tà.

"Hả?" Vương Bàn Tử ngơ ngác, trên tấm bia đá không có khe hở, cả tấm bia đá trơn bóng vô cùng, Vương Bàn Tử bị ánh sáng phản chiếu chiếu mấy lần, không nhịn được nheo mắt: "Ngô Tà chậm thôi, cậu đang chiếu lung tung cái gì ở đó vậy?" "Tôi đang xem chữ ở đây." Ngô Tà rõ ràng chưa hiểu rõ chữ trên đó, đang nghiên cứu.

Tô Thành bước lên, nói với Ngô Tà: "Lùi lại một chút, dùng đèn pin chiếu vào tấm bia đá.

Đúng, như vậy, lùi thêm chút nữa.

Chiếu chéo, được rồi, dừng lại!" Ngô Tà bị mệnh lệnh đột ngột của Tô Thành làm cho không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn làm theo, cậu biết Tô Thành làm như vậy chắc chắn có phát hiện.

Lúc này, ở vị trí của Tô Thành, có thể thấy chữ trên tấm bia đá trơn bóng trở nên vô cùng mờ ảo, phía trên tấm bia đá, xuất hiện ba con cá đang ngậm đuôi nhau, đang chuyển động cực kỳ chậm.

“Được rồi, bây giờ nhìn đi.” Tô Thành vẫy tay với Bàn Tử, A Ninh và Muộn Du Bình cũng đi theo, từ hướng của Tô Thành nhìn sang, mấy người cũng đồng loạt kinh hô.

“Làm sao vậy?” A Ninh kinh ngạc quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện bất kỳ thứ gì có thể tạo ảnh ở đáy hồ này.

“Uông… trí tuệ của người xưa, tôi nhất thời cũng không thể hiểu được sự ảo diệu trong đó.

Nhưng, rõ ràng, cơ quan ở đây đang chuyển động chậm.” Tô Thành vừa mở miệng, suýt chút nữa đã nói ra tên “Uông Tàng Hải”, nhưng nhanh chóng ý thức được mọi người chưa có được thông tin đó, để không gây sự chú ý không cần thiết, lời đến miệng lại lập tức đổi ý.

Tô Thành nhìn quanh bốn phía, đi đến bên tường, dùng tay cảm nhận tỉ mỉ, quả nhiên phát hiện ra một sự rung động cực kỳ nhỏ, là cảm giác chấn động khi cơ quan vận hành, người bình thường không thể nào phát hiện được.

“Bởi vì chuyển động dưới đáy hồ quá chậm, hình chiếu con cá trên tấm bia đá kia cũng chuyển động chậm đến mức gần như mất hơn mười phút mới quay hết một vòng, nếu không quan sát kỹ thì chẳng thể nào nhận ra nó đang xoay.” Tô Thành vừa nhìn vừa giải thích.

Chương 97

Ngô Tà nghe vậy cũng tò mò đến sờ thử.

“Nếu hình vẽ con cá hình tròn kia tương ứng với tốc độ quay của hồ, vậy thì cái hồ có đường kính mười mét này phải mất hơn mười tiếng đồng hồ mới quay hết một vòng.” “Thành hồ và đáy hồ là một thể thống nhất, một cơ quan hoàn chỉnh, trừ khi có người đứng yên trên đó, nếu không thì gần như không có khả năng phát hiện đáy hồ đang chuyển động.” Tô Thành nói xong, Bàn Tử liền tấm tắc khen ngợi.

“Cao nhân, đúng là cao nhân.” Những người khác cũng gật gù, Ngô Tà càng thêm bội phục Tô Thành.

Bầu không khí quỷ dị trước đó cũng dịu đi không ít.

Bàn Tử cảm thán vài câu, lại tiến lên nghiên cứu hình vẽ con cá, đưa tay sờ thử thì phát hiện ánh sáng hình con cá sẽ biến mất nếu bị che lại.

Tô Thành nhìn hành động của Vương Bàn Tử, không khỏi thầm chửi trong lòng: Vương Bàn Tử đúng là gan to bằng trời, người khác vào mộ cổ đều cẩn thận tìm xem có cạm bẫy không, Bàn Tử thì hay rồi, biết rõ là cơ quan mà còn dám sờ mó.

“Tôi sờ cả buổi trời mà có thấy cửa ở đâu đâu.” Vương Bàn Tử gãi đầu, tiện tay cầm một cái cuốc sắt gõ vào bia đá!

“Vãi!” Tô Thành kinh ngạc tột độ, biết Vương Bàn Tử lỗ mãng, nhưng không ngờ lại lỗ mãng đến mức cầm đồ gõ thẳng vào bia đá.

“Coi chừng có bẫy đấy, vãi thật!” Tô Thành vội vàng tiến lên quan sát, nhưng không nghe thấy tiếng cơ quan nào, bèn thở phào nhẹ

nhõm.

“Không sao đâu!

Chắc tại tôi lo quá hóa rồ rồi.” Bàn Tử lắc đầu cười cười, cầm cuốc gõ tiếp, gõ được nửa chừng thì dừng lại.

“Thấy chưa.

Trực giác của Bàn gia tôi không sai mà, bên trong có đồ, chắc là chữ khắc trên bia đá.

Có cửa!” Tô Thành đang xách con tiểu tống tử giãy giụa trong tay, nhưng nghe Bàn Tử phát hiện ra thứ gì đó, anh cũng chẳng buồn để ý đến nó nữa, dứt khoát vặn tay chân nó ra sau lưng rồi ghé sát vào bia đá, nhìn thấy một con cá đồng lấp lánh ánh vàng. [Keng!

Phát hiện thuộc tính, “Bí mật của Uông Tàng Hải”, mời túc chủ nhanh chóng nhặt!] Tô Thành cúi đầu, thấy mấy quả cầu ánh sáng mờ ảo rơi ra từ trong bia đá, trong đầu gần như theo phản xạ ra lệnh, những quả cầu đó lập tức bị Tô Thành hấp thụ. [Keng!

Hấp thụ thuộc tính bí mật thành công!

Chúc mừng túc chủ, chi tiết bí mật xin hãy mở bảng bí mật để tra cứu!] Tô Thành khẽ động ý niệm, giao diện thuộc tính bí mật trong ý thức hiện ra, quả nhiên có thêm nội dung mới.

Bảng điều khiển nhanh chóng truyền thông tin vào ký ức của Tô Thành, phần lớn là những hình ảnh ngắn gọn, trông giống như ký ức từ góc nhìn của chính Uông Tàng Hải.

Nội dung được truyền xong chỉ trong vài mili giây, nhưng trong thế giới ý thức của Tô Thành lại trôi qua hơn mười phút.

“Đệt.” Tô Thành kinh ngạc đến ngẩn người.

Bàn Tử tưởng Tô Thành cũng kinh ngạc vì mình đã đập vỡ bia đá,

bèn nhìn Tô Thành cười khoái trá rồi tiếp tục gõ: “Thế nào, mắt nhìn của Bàn gia tôi không sai chứ.

Tuy cách làm của tôi có hơi thô lỗ, nhưng tôi đổ đấu nhiều rồi nên có kinh nghiệm, thấy chưa.” Tô Thành hoàn toàn không nghe Bàn Tử nói gì, tâm trí anh đang đắm chìm trong những hình ảnh trong đầu.

Những hình ảnh đó đều là ký ức của Uông Tàng Hải, được lưu trữ trong mục thuộc tính bí mật của hệ thống, giờ đây đang lần lượt hiện ra trong ý thức anh.

Tô Thành hít sâu vài hơi, cố gắng trấn tĩnh lại tâm trạng đang bị sốc.

“Những thứ này, thật sự kinh thiên động địa.” Tô Thành thầm nghĩ trong lòng.

Những gì anh vừa thấy, ngoài một số hình ảnh quan trọng trong cuộc đời Uông Tàng Hải, còn có cả những cảnh tượng khi xây dựng lăng mộ này.

Trong đó có một số thứ cực kỳ khó hiểu, Tô Thành nhất thời cũng không thể nào lĩnh ngộ được chân tướng, chỉ có thể chờ thuộc tính bí mật tiếp theo xuất hiện.

Thuộc tính bí mật lần này, trong đó bao gồm một đoạn thông tin về việc Uông Tàng Hải làm thí nghiệm.

Dường như ông ta đã luyện một lượng lớn loại đan dược nào đó, cho một đám nô lệ bị xích lại uống, sau đó mỗi ngày ghi chép lại phản ứng của họ, rồi lại tiếp tục luyện đan.

Nhưng, thứ gì có thể khiến một Uông Tàng Hải đã công thành danh toại, cơm áo không lo phải tốn công tốn sức nghiên cứu như vậy chứ?

Chẳng lẽ là bất lão?

Tô Thành suy nghĩ hồi lâu, tiếng cuốc của Bàn Tử "ceng" một tiếng đập vào bia đá, kéo anh trở về thế giới hiện thực.

"Này!

Món đồ này có đáng tiền không?" Bàn Tử cầm một con cá đồng, hỏi Tô Thành bên cạnh.

Tô Thành vừa nhìn, chẳng phải đây là xà mi đồng ngư sao?

Sao lại tìm được thứ này ở đây!

Tô Thành chưa kịp trả lời, Ngô Tà đã kích động chen lên trước.

"...Thật sự có!

Vậy tức là thật sự có ba con!" Ngô Tà vừa kích động vừa kinh ngạc, nâng niu con xà mi đồng ngư lẩm bẩm, nhưng chưa kịp vui mừng xong, A Ninh bên cạnh đã nhanh như chớp lao tới, giật lấy con cá đồng.

Lông mày Ngô Tà dựng đứng, quát: "Làm gì vậy?" Nói rồi định đưa tay giật lại con cá đồng, A Ninh giơ tay lên, khéo léo tránh được cú giật của Ngô Tà.

Chương 98

“Không làm gì cả.” Gương mặt xinh đẹp của A Ninh không chút biểu cảm, giọng nói vô cùng lạnh lùng, đồng thời chĩa súng vào trán Ngô Tà.

“Đừng giỡn mặt với tôi, con cá là của tôi.” A Ninh chưa nói xong, Ngô Tà cũng chĩa súng vào cô, nòng súng chỉ thẳng vào bụng dưới của người phụ nữ.

“Con cá là do anh Bàn phát hiện, anh Bàn là người của tôi, về lý thì nó nên thuộc về tôi.” Tay Ngô Tà run lên khi nói, có thể thấy cậu không giỏi đe dọa người khác, một người tính cách ôn hòa như Ngô Tà mà lại chĩa súng vào một người phụ nữ, chứng tỏ cậu đã thực sự nổi giận.

A Ninh vẫn giữ vẻ mặt vô cảm: “Không thể nào.” Vừa nói xong, A Ninh định nhét con xà mi đồng ngư vào túi, kết quả bị Tô Thành tiến lên thuận tay lấy mất.

“Con cá này tôi giữ trước.” Nói xong Tô Thành còn nháy mắt với Ngô Tà đang tức đến phát run.

Ngô Tà thấy vậy ngẩn ra, rồi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trong nhận thức của cậu, Tô Thành dù sao cũng là người đã cùng cậu vào sinh ra tử trong vũng nước đục này, Tô Thành giữ cũng tương đương với việc đội của cậu giữ.

Tô Thành nắm con cá đồng trong tay, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của A Ninh mà không nói gì.

Thực ra Tô Thành vốn không định lấy con cá đồng, vì thứ này đối với anh không có tác dụng lớn.

Nhưng trong thuộc tính bí mật vừa rồi, anh biết được xà mi đồng ngư có liên quan rất lớn đến âm mưu của Uông Tàng Hải, nên mới tiến lên lấy đi.

A Ninh thấy Tô Thành lấy đi, sững sờ một lúc, cuối cùng cũng không nói gì, cất súng đi.

Vương Bàn Tử bị biến cố trước mắt làm cho ngơ ngác, Muộn Du Bình đứng một bên không có biểu cảm gì.

"Trời đất ơi, cô A Ninh, cô đối xử với anh Tô Thành tốt quá rồi đấy, để anh ấy lấy đi mà không nói tiếng nào sao?

Không tặng cho hai phát đạn à?" Vương Bàn Tử nhìn A Ninh cất súng, không nhịn được trêu chọc.

Giữa Tô Thành và A Ninh, một bầu không khí mập mờ ngày càng nồng đậm.

Vương Bàn Tử vừa buông lời trêu ghẹo, mọi người đều nghĩ A Ninh sẽ tức giận, nhưng không ngờ cô chỉ lạnh lùng quay mặt đi, không thèm để ý đến Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thấy mình bị bơ, nhưng thấy A Ninh cũng không có vẻ gì là tức giận, bèn nói tiếp: "Trời ạ, A Ninh, đừng nói với tôi là cô thích anh Tô Thành nhà chúng tôi rồi nhé!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, A Ninh quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hắn.

Bàn Tử bị đôi mắt sâu thẳm của A Ninh nhìn, toàn thân cảm thấy không tự nhiên: "A Ninh à...

đừng nhìn anh như vậy, chẳng lẽ em có ý với anh đây sao?" Bàn Tử nói năng không đứng đắn, A Ninh cũng không buồn để ý nhiều, chỉ quay đầu đi lạnh lùng đáp: "À, tôi đối với anh Tô Thành ý tứ lớn lắm đấy." Lúc nói câu này, gò má A Ninh hiếm thấy ửng đỏ, nhưng cũng chỉ là trong thoáng chốc.

Những người khác ở trong bóng tối căn bản không nhìn rõ biểu cảm thật sự của A Ninh, chỉ có Tô Thành và Muộn Du Bình có chức năng nhìn trong đêm, hiện tại, cũng chỉ có Muộn Du Bình và Tô Thành nhìn thấy được vẻ mặt đó của cô.

Tô Thành liếc nhìn Muộn Du Bình trong bóng tối, Muộn Du Bình cũng nhìn lại anh.

Rõ ràng, mắt của Muộn Du Bình có lẽ cũng có chức năng nhìn trong đêm, nếu không anh ta không thể nhanh như vậy tìm thấy mắt của Tô Thành rồi nhìn đối diện.

Tô Thành vừa định mở miệng phát biểu đôi lời, giọng của A Ninh lại vang lên: "Tôi không chỉ có ý với anh Tô Thành, tôi còn tư định chung thân với anh ấy nữa kìa.

Sao?

Sợ rồi à?" Trong bóng tối, A Ninh từng bước tiến về phía Tô Thành.

Tô Thành có chút căng thẳng, thầm nghĩ A Ninh hôm nay sao lại bạo dạn như vậy, không giống cô chút nào!

Tô Thành lơ đãng một chút, lực trên tay lỏng ra, con tiểu tống tử kia sức lực cực lớn, đột nhiên nhân lúc Tô Thành sơ hở liền giãy thoát, điên cuồng chạy về một hướng.

"Vãi!

Tiểu tống tử chạy rồi!" Tô Thành hét lớn một tiếng, vốn định đáp lại A Ninh bằng một cái bế công chúa hay giơ cao gì đó, với sức tay hiện tại của Tô Thành, bảy tám mươi cân cũng không thành vấn đề, huống chi thân hình mảnh mai của A Ninh, nhiều nhất cũng chỉ trăm cân là cùng.

Nhưng bây giờ tiểu tống tử chạy mất, chui vào bóng tối không

thấy tăm hơi, Tô Thành vội vàng bật chế độ nhìn đêm để theo dõi thì mới phát hiện ra bóng dáng nó, lúc này cũng chẳng quan tâm đến A Ninh phong tư yểu điệu nữa, chỉ lo đuổi theo tiểu tống tử.

"Theo sau!

Nhanh lên!

Tiểu tống tử chạy rồi, biết đâu nó biết đường ra!" Tô Thành bay như tên lửa đuổi theo tiểu tống tử, Muộn Du Bình theo sát phía sau.

Ngô Tà và Bàn Tử tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng bám theo sát.

A Ninh cũng không do dự nhiều, chỉ mất một hai giây phản ứng, lập tức điều chỉnh trạng thái đuổi theo Tô Thành và Muộn Du Bình.

"Đệt, tiểu tống tử biết xuyên tường à!" Tô Thành đuổi theo tiểu tống tử chạy một vòng lớn dưới đáy hồ, phát hiện con tiểu tống tử đó chui thẳng vào một khe hở chỉ rộng bằng hai lòng bàn tay, rồi biến mất không thấy đâu.

Nhưng điều đáng mừng là, khe hở đó đang từ từ rộng ra, cuối cùng biến thành một lối đi rộng bằng cánh tay của người trưởng thành, cao khoảng một mét rưỡi, rộng tám mươi centimet.

Sau khi Ngô Tà và những người khác đuổi kịp, họ dùng đèn pin soi vào con mộ đạo sâu không thấy đáy, nhất thời không biết phải làm sao.

Bàn Tử thấy Tô Thành và Muộn Du Bình, hai cái máy định vị hình người, dừng lại, cũng không dám tùy tiện đi vào mộ đạo, chỉ có thể đứng tại chỗ thở hổn hển, nhìn hai người như hai quả chuông cổ đứng trước mộ đạo.

Vương Bàn Tử đã lén đặt cho họ biệt danh là "chuông cổ", vì một khi hai người này căng thẳng, thì chuyện xảy ra sau đó đều không phải

chuyện thường.

Tô Thành nhìn con mộ đạo kia, Muộn Du Bình cũng sờ cằm, ra vẻ đăm chiêu.

Tô Thành nhớ dường như bên cạnh mộ đạo này nên có mấy chữ cái do Tam Thúc hoặc Muộn Du Bình để lại, không biết con mộ đạo này có phải con đó không.

Chương 99

Nếu con đường hầm này có chữ cái, vậy thì tuyệt đối không được vào, anh nhớ trước đây Ngô Tà và Bàn Tử, cùng với Muộn Du Bình suýt nữa bị kẹp thành bánh thịt trong cửa tử.

Hiện tại, sinh môn và tử môn, chỉ có thể chọn một trong hai.

Tô Thành kiểm tra kỹ lưỡng cửa hầm, không hề có dấu vết gì, suy nghĩ vài giây, anh quyết định đi vào xem thử, bèn vẫy tay ra hiệu cho những người phía sau.

Cả nhóm tiến vào hầm, hầm dốc lên trên, không hề phức tạp, là một con đường thẳng tắp, càng đi về sau càng rộng rãi.

Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi lung tung trong hầm, may là Tô Thành và Muộn Du Bình có đôi mắt khác thường, không cần lo lắng bị nhiễu loạn.

Nhưng Ngô Tà và A Ninh thì khác, bị ánh sáng của Bàn Tử chiếu loạn xạ làm cho hoa cả mắt, Ngô Tà là người đầu tiên văng tục chửi mắng: "Mẹ kiếp, thằng Béo chết tiệt kia mày đang mở tiệc nhảy trong lăng mộ đấy à?

Làm quả cầu disco cũng không giống lắm, có mỗi một màu, hay là mày thêm mấy màu đỏ, cam, vàng, lục nữa cho đẹp?" Lời của Ngô Tà đầy vẻ châm biếm, nhưng đáng tiếc Vương Bàn Tử không nghe ra, đi phía sau Tô Thành và A Ninh, ánh đèn pha của hắn đặc biệt chói mắt.

"Ha!

Chuyện đó có gì khó, tiếp theo tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem một màn Phật Tổ hiển linh ~" Nói rồi, Vương Bàn Tử tắt đèn pha, đổi sang đèn pin, chiếu lên cằm mình trông khá dọa người, không, hình

như Ngô Tà thật sự bị dọa rồi.

“Phật Tổ… thật sự hiển linh rồi.” Giọng nói có chút phiêu đãng của Ngô Tà truyền đến từ phía trên, Vương Bàn Tử không hiểu, rõ ràng mình đang làm mặt quỷ mà, sao lại thành Phật Tổ hiển linh rồi.

Tô Thành hiểu ý, anh biết, Ngô Tà chắc chắn đã nhìn thấy gian mộ thất vàng son lộng lẫy kia.

Trong gian mộ thất đó có đặt mô hình Vân Thiên Cung, nếu không có gì bất ngờ, trên đó còn đặt một thi thể vàng ngồi tọa hóa quỷ dị.

Bàn Tử vì đi cuối cùng, không nhìn thấy tình hình phía trước, đành phải tăng tốc bước chân.

Đến gần thì phát hiện mấy người đang chen chúc ở chỗ lối ra, không thấy đầu, chỉ thấy thân.

Không biết đang nhìn cái gì.

Bỗng nhiên một luồng hơi lạnh từ dưới chân Bàn Tử dâng lên: Chẳng lẽ, những người này, đầu của họ đều không còn nữa sao.

Ý nghĩ này khiến một Vương Bàn Tử gan dạ cũng phải dựng tóc gáy, nhưng hắn vẫn lấy hết can đảm tiến lên chọc vào mông Tô Thành.

“Anh Thành?

Anh đang nhìn gì vậy?” Vương Bàn Tử cẩn thận dò hỏi.

“Đừng làm ồn, đang xem Phật Tổ hiển linh đây.” Tô Thành vừa mở miệng, Vương Bàn Tử thở phào một hơi, may quá, may quá, không chết là tốt rồi.

Khoan đã, Phật Tổ hiển linh?

Thật sự nhìn thấy Phật Tổ?

“Phật Tổ?

Phật Tổ hiển linh?

Có biến ra cho chúng ta một đống vàng bạc châu báu không?” Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên xem, nhưng cái mông to của Ngô Tà và đôi chân dài của A Ninh đang chắn ở lối ra, chen vào cũng không được, mà không chen cũng không xong.

Bỗng nhiên phía trên trống ra, A Ninh nhanh chóng nhảy lên lối ra, Ngô Tà cũng bò lên, Vương Bàn Tử lúc này mới nhìn thấy được thứ mà vừa rồi không thấy.

Một gian mộ thất vô cùng rộng lớn hiện ra trước mắt, chỉ thấy trên vòm trần được điểm xuyết bởi những viên ngọc trai to bằng nắm tay người lớn, chiếu sáng cả gian mộ thất như được tắm trong ánh trăng, tựa như ánh tà dương còn sót lại.

Hai bên đại điện có hơn mười cây cột gỗ to bằng ba người ôm, không biết là chất liệu gì, nhưng chất lượng chắc chắn không tồi.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy thứ bắt mắt nhất trong đại điện - một tòa mô hình.

Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu vì sao họ lại ngây người lâu như vậy.

Bởi vì nơi này quá ư là hùng vĩ!

Tô Thành cũng có cảm nhận tương tự.

Trước khi nhìn thấy cái gọi là cung điện này, trong đầu anh hình dung gian mộ thất này nhiều nhất cũng chỉ khoảng một trăm mét vuông, không nên rộng lớn như vậy.

Cũng không nên lộng lẫy đến thế.

Khi anh thò đầu ra nhìn thấy gian mộ thất này, ánh sáng phát ra từ những viên dạ minh châu (thực ra là đá mắt cá) trên đỉnh mộ chiếu rọi

khắp gian mộ thất, anh mới phát hiện mình đã đánh giá thấp trí tuệ của người xưa.

Gian mộ thất này ít nhất cũng phải năm, sáu trăm mét vuông, hai bên là hơn mười cây cột gỗ kim tơ nam mộc to bằng ba người ôm, phía trước trung tâm mộ thất thậm chí còn có một tòa mô hình thu nhỏ, được một viên ngọc cực sáng chiếu rọi, xem ra viên ngọc chiếu vào mô hình đó hẳn là dạ minh châu thật, nên ánh sáng phát ra mới mạnh và tinh khiết như vậy.

Mọi người đều đang trong tâm trạng kinh ngạc mà ngắm nhìn xung quanh, Tô Thành cũng đang xem những bức tranh tường, đi được một lúc, anh va phải một thân thể ấm áp.

"A." Tô Thành hoàn hồn từ sự chấn động bởi những bức bích họa, quay đầu nhìn thấy A Ninh.

A Ninh khẽ kêu lên một tiếng, nhưng không thu hút sự chú ý của những người khác trong mộ thất đang mải mê ngắm nhìn.

"Đừng sợ, là tôi." Tô Thành nhẹ nhàng nói.

A Ninh đứng trong bóng tối, nhưng ánh sáng từ những viên đá mắt cá dịu dàng chiếu lên gương mặt cô, ngũ quan tinh xảo và thân hình lồi lõm được bộ đồ lặn tôn lên, khiến phong thái của cô càng thêm nổi bật.

Lúc này, mỹ nhân đang nhìn Tô Thành, có chút thất thần trong giây lát, nhưng nhanh chóng dời mắt nhìn đi nơi khác, Tô Thành cũng không nhìn thấy mặt cô, không biết cô đang nghĩ gì.

Chương 100

"Đừng động, tôi giúp em sửa lại." Tô Thành gọi A Ninh lại, nhẹ nhàng gỡ gương mặt nhỏ nhắn của cô ra khỏi mái tóc rối, rồi giúp cô sửa lại phần tóc mai và tóc mái bị rối.

"Như vậy trông đẹp hơn." Tô Thành giúp A Ninh sửa xong, mặt cô đỏ bừng một mảng, trong bóng tối Tô Thành nhìn thấy rõ mồn một.

Tô Thành bỗng nhiên có chút may mắn vì mình có một đôi mắt có thể nhìn trong đêm, nếu không không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu cảnh đẹp.

Mặt A Ninh đỏ như sắp nhỏ máu, nhưng lông mày lại nhíu chặt: "Anh... anh Tô Thành, đừng như vậy." A Ninh lùi lại một bước.

Tô Thành không nhịn được tiến lên một bước.

Những người khác đều bị sự tinh xảo của mộ thất làm cho kinh ngạc, đang chậm rãi thưởng thức những bức bích họa hoặc mô hình thiên cung.

Muộn Du Bình tuy thỉnh thoảng liếc nhìn sang bên này, nhưng dường như không hứng thú với hai người họ.

Phía sau A Ninh vài bước là bức tường, trong bóng tối, cô vẫn có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của Tô Thành đang áp về phía mình, không nhịn được lùi từng bước, tựa vào tường.

"Anh… anh Tô Thành, em…" A Ninh cảm thấy cổ họng khô khốc, gò má nóng ran, dưới ánh sáng mờ ảo của đá mắt cá, gương mặt sâu thẳm của Tô Thành thật khiến người ta không thể đoán được.

Tô Thành nhìn dáng vẻ cô gái nhỏ của A Ninh, không nhịn được véo nhẹ chóp mũi cô: "Còn ngại ngùng à?

Chẳng lẽ, chúng ta không phải là bạn trai bạn gái sao?" Câu nói của Tô Thành vừa là thăm dò, cũng là tỏ tình.

A Ninh nghe câu nói nửa đùa nửa thật này, bỗng nhiên ngẩn người.

Bởi vì, cô không biết mình có xứng đáng có được tình yêu này không.

Nhìn A Ninh do dự, Tô Thành quyết định mở lời trước: "Cô A Ninh, tôi đã thích em rồi.

Vậy tôi có thể chính thức mời em làm bạn gái của tôi không?" Không hề vòng vo, Tô Thành lùi lại một bước, vô cùng chính thức nói.

Vẻ mặt của anh dù dưới ánh đèn mờ ảo cũng vô cùng nghiêm túc, cộng thêm chiều cao một mét tám mấy và gương mặt thanh tú, sự nghiêm túc này e rằng không cô gái nào có thể chống đỡ nổi.

"Em… em, có thể." Mặt A Ninh đỏ đến mức sắp nhỏ máu, lúc này cảm thấy vô cùng lúng túng, nhưng trong mắt Tô Thành, A Ninh như vậy mới có sức sống.

So với sự lạnh lùng trước đây, A Ninh tan chảy như thế này mới đáng yêu.

Nhìn gương mặt hồng hào của A Ninh, Tô Thành không nhịn được nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Hai người đều mặc đồ lặn, lúc này hai người áp sát vào nhau, cảm giác tiếp xúc vi diệu khiến cả A Ninh và Tô Thành đều lỡ mất vài nhịp tim.

Tô Thành cúi đầu tìm kiếm đôi môi của A Ninh, nhẹ nhàng hôn lên.

Cánh hoa nở rộ trên môi Tô Thành.

“Vãi, tôi phát hiện ra một lối vào, tà ma quá!” Vương Bàn Tử chạy lon ton tới, vừa hay nhìn thấy Tô Thành đang ôm A Ninh hôn say đắm.

Tô Thành cảm thấy hụt hẫng, nhẹ nhàng buông A Ninh ra nói: “Phát hiện ra rồi à?” Vương Bàn Tử thấy hai người như vậy, trước tiên phải bình tĩnh lại trong đầu, rồi nói: “Phát hiện một cái cửa động.

Hai người, nồng cháy quá nhỉ, tôi mà đến muộn một chút nữa chắc bắt đầu quay phim hành động tình cảm rồi?” Nói xong hắn cười ha hả, rồi gọi hai người đi theo.

A Ninh sửa lại mái tóc rối, bị Bàn Tử phát hiện hai người họ, A Ninh rõ ràng không có áp lực gì, thậm chí còn nở một nụ cười ngượng ngùng.

Trong lòng Tô Thành dâng lên một trận sóng lòng, nếu không phải thời gian địa điểm không thích hợp, hôm nay không cùng cô nàng này đại chiến ba trăm hiệp thật có lỗi với cơ thể trời sinh này.

Không chỉ Tô Thành nghĩ vậy, mà bất cứ người đàn ông nào, đối mặt với một thân thể mỹ miều trong tầm tay như vậy, đều sẽ không thể không động lòng.

Trừ khi người đàn ông đó không bình thường.

Hai người đi theo Bàn Tử đến cái gọi là “cửa động”, Tô Thành nhìn qua, phát hiện bên cạnh có một tấm gương đồng khổng lồ bị đẩy ra, thầm nghĩ chẳng phải đây là cái động mà Muộn Du Bình đánh chết cũng không chịu vào sao?

Chưa đợi Tô Thành nghĩ xong, Ngô Tà đã cắm đầu lao vào trong động, tốc độ chạy như thể không cần mạng.

“Vãi!

Ngô Tà làm gì vậy?” Vương Bàn Tử là người đầu tiên đuổi theo, Tô Thành cũng theo sau lao vào trong động, phát hiện Ngô Tà đang

ngơ ngác đứng ở phía trước, đầu ngẩng lên, một bộ dạng sắp ngất đến nơi.

"Bốp!" Một tiếng tát vang dội, Vương Bàn Tử tàn nhẫn tát một cái vào mặt Ngô Tà đang mê man, trên mặt Ngô Tà thậm chí còn có dấu hiệu hơi sưng đỏ.

"A… a bố?" Ngô Tà tỉnh lại, ngơ ngác nhìn những người xung quanh.

"Cái gì đây, tôi đang ở đâu?" Ngô Tà mặt in một dấu tay đỏ au ngơ ngác quay đầu nhìn khắp nơi.

"Đang ở trong mộ đạo." Vương Bàn Tử vốn đã chuẩn bị sẵn sàng bị Ngô Tà mắng, không ngờ cậu lại ngơ ngác như vậy.

"Ặc." Ngô Tà nhìn mấy người trước mắt đều có bóng chồng, lắc lắc đầu mấy cái, người trước mắt cuối cùng cũng không còn bóng chồng nữa.

"Tôi… đúng rồi!

Chuông!

Chuông!

Chương 101

Ở đây có chuông, mau nhìn xem.

Những cái chuông này là loại tôi phát hiện ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, cùng một loại!" Ngô Tà vừa nói, vừa kích động đi lên phía trước chỉ trỏ, mấy người nhìn nhau một cái, bèn đi theo Ngô Tà.

Quả nhiên, đi đến cuối con đường, mấy người đều nhìn thấy cây san hô kia, trên đó treo đầy những chiếc chuông nhỏ giống như đã thấy ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Loại chuông đó có thể mê hoặc tâm trí con người, hành vi vừa rồi của Ngô Tà chắc chắn là do một trong những chiếc chuông đó phát huy tác dụng.

"Đi thôi, ở đây không còn giá trị gì nữa, con đường hầm này có lẽ được tạo ra để mê hoặc người ta." Vương Bàn Tử đi dạo một vòng, nhìn những chiếc chuông đồng mà thèm nhỏ dãi nhưng không dám ra tay, hiển nhiên có người đã nói trước với hắn về sự lợi hại của thứ này.

Tô Thành thấy Ngô Tà đang gõ đầu mình, bật chế độ nhìn đêm lên xem, đầu của tên nhóc Ngô Tà đang đỏ lên.

Anh tiến lên vỗ vỗ vai Ngô Tà, kiếp trước anh cũng biết một vài huyệt vị giúp giảm đau đầu, thế là Tô Thành dùng kình lực trên tay vỗ cho Ngô Tà mấy cái, một lúc sau đầu Ngô Tà không còn nóng nữa.

"Phù phù… Cảm ơn anh Thành!" Ngô Tà đỡ hơn, nhìn Tô Thành cười biết ơn.

Tô Thành gật đầu đáp lại.

Nhìn đồng hồ, 【Đại toàn tri thức đạo mộ】 trong đầu phát huy

tác dụng, hiện tại cách lúc thủy triều rút chỉ còn hai tiếng, nếu muốn ra ngoài phải nhanh lên.

“Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi thôi.” Tô Thành lo lắng nói.

Mọi người đều đồng ý, Ngô Tà suy nghĩ một lúc rồi nói: “Loại mộ này, nhìn độ cao của nó gần như sắp bằng mặt biển, khoảng cách từ đây đến mặt biển chắc cũng chỉ hơn ba mươi mét, không xa.

Chúng ta có thể mở một cái lỗ trên đỉnh, có thể ra ngoài dễ dàng.

Sau khi ra ngoài, đợi nước biển lấp đầy nơi này, chúng ta nín thở bơi lên trên, thực sự không được thì dùng đồ lặn làm một cái túi khí, là có thể bơi lên được.” Ngô Tà nói có lý có cứ, khiến mọi người nghe thấy hy vọng thắng lợi.

Tô Thành không nhịn được nói: “Phá nổ không được đâu, phía trên có gang sắt đổ vào, chỉ có thể dùng thuốc nổ thôi.” Tô Thành vừa mở miệng, Ngô Tà và Bàn Tử bừng tỉnh ngộ, A Ninh cũng gật gật đầu, đều cảm thấy Tô Thành học thức uyên bác.

Chỉ có Muộn Du Bình liếc nhìn anh một cái, Tô Thành bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt đó như thể nhìn thấu mình.

Ánh mắt đó có sức xuyên thấu.

Tô Thành trấn tĩnh lại, nhìn lại Muộn Du Bình một cái, Muộn Du Bình lại cười với anh.

Tô Thành ngẩn người, anh, bao gồm cả những người từng gặp Muộn Du Bình, đều ít thấy anh ta cười.

Nụ cười đó khá giống một chàng trai rạng rỡ.

Chỉ là Muộn Du Bình có một nỗi buồn khó tả, khiến người ta cảm thấy chàng trai cả đời đi tìm kiếm ký ức này có chút đáng thương.

Muộn Du Bình sau đó quay sang bảo Ngô Tà và Vương Bàn Tử tìm thi thể khô trên mô hình thiên cung, trong bụng xác khô có thuốc nổ.

A Ninh vóc dáng tương đối nhẹ nhàng, nên được cử lên buộc thuốc nổ, đặt ở trên đỉnh, mục đích là để phá một cái lỗ trên đỉnh.

Muộn Du Bình và Tô Thành ở phía dưới yểm trợ, đề phòng bất trắc.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà đóng vai trò quân sư, ở dưới tìm vị trí đặt thuốc nổ tốt nhất.

Về phương diện thuốc nổ, A Ninh tuy giỏi, nhưng trong loại mộ này, trải qua nhiều chuyện kỳ dị như vậy, A Ninh cũng không thể không tin rằng những chuyện trong âm gian và trong lăng mộ khác với nhân gian.

Sau khi đặt thuốc nổ xong, A Ninh xuống, mấy người kiểm tra lại trang bị nhiều lần.

Đàn ông đều cởi đồ lặn ra, bơm đầy không khí vào để dự phòng, còn trang bị vẫn dùng túi đeo hông và túi đeo đùi buộc vào người.

A Ninh là con gái, vốn có chút ngượng ngùng, nhưng thấy Tô Thành thản nhiên như vậy, trong tình huống này cũng không cho phép cô e thẹn nữa.

Thế là A Ninh cũng cởi đồ lặn ra bơm đầy không khí, bên trong cô mặc một chiếc áo quây mỏng màu đen và quần đùi bó sát màu đen.

Thân hình nóng bỏng hiện ra không sót một chi tiết nào.

Đồng thời, những vũ khí lạnh lẽo trên người cô cũng khiến người ta phải lùi bước.

Trên đùi trái phải và cánh tay trái phải của A Ninh đều buộc các

loại dao găm, ám khí, trên đùi trái còn có một khẩu súng lục vô cùng tinh xảo.

Trong khoảnh khắc, ngoài Tô Thành, Bàn Tử và Ngô Tà đều lùi lại ba phần.

Hai người họ nhất thời lại có chút bội phục Tô Thành: Một đóa hồng gai như vậy cũng bị Tô Thành khuất phục, xem ra Tô Thành không chỉ giỏi hạ mộ, mà có lẽ phương diện kia cũng lợi hại.

Mấy người chuẩn bị xong, liền ngồi xuống nghỉ ngơi tiết kiệm thể lực, yên lặng nhìn đồng hồ, chờ đợi thời gian thủy triều rút.

Cách lúc thủy triều rút còn nửa tiếng.

Thời gian chờ đợi sao mà dài đằng đẵng, bình thường nửa tiếng trôi qua rất nhanh, nhưng bây giờ lại phải chăm chú nhìn đồng hồ, sợ lãng phí dù chỉ một phút.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người đều sốt ruột, lúc này cảm giác một giây cũng như một cảnh quay chậm.

Cuối cùng, thời gian đã đến.

"Anh Thành!

Kích nổ!" Vì mọi người đã chứng kiến khả năng bắn tỉa và phi dao chính xác vô cùng của Tô Thành, mọi người quyết định giao nhiệm vụ quan trọng kích nổ cho anh.

Chương 102

Muộn Du Bình chuẩn bị đối phó với sự cố bất ngờ, Bàn Tử và Ngô Tà cố gắng không gây thêm phiền phức cho cả đội, A Ninh đề phòng những động tĩnh nhỏ xung quanh.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, ánh sáng trắng chói lòa khiến năm người đều có chút không mở được mắt.

Sau tiếng nổ lớn, trên đỉnh bị phá ra một cái lỗ lớn đủ cho ba người ra vào, một vài viên gạch rơi xuống, nước biển điên cuồng tràn vào.

Rất nhanh, mấy người đã bị nước biển nhanh chóng lấp đầy đẩy lên trần nhà, từ từ nước hoàn toàn lấp đầy mộ thất.

Bây giờ, là thời cơ để ra ngoài.

Tô Thành ra hiệu cho Ngô Tà và Bàn Tử ra trước, làm vậy không phải vì tốt bụng, mà chỉ để phòng hai tên này lại gặp chuyện gì ở phía sau, lại phải quay lại cứu người, như vậy quá phiền phức.

Ngô Tà khá ngoan ngoãn, thấy chỉ thị của Tô Thành liền xách một bộ đồ lặn chứa không khí ra ngoài.

Bàn Tử có chút lề mề, mãi không thấy người đâu, lúc ra ngoài trong tay còn cầm mấy viên đá mắt cá.

Tô Thành trong lòng tức tối, nghĩ thầm nếu bây giờ không phải không tiện, anh đã nhảy lên cho Vương Bàn Tử một cú đoạt mệnh từ trên không.

Vương Bàn Tử cũng ra ngoài, Muộn Du Bình lạnh lùng liếc Tô Thành một cái rồi cũng bơi ra ngoài.

Nhưng Tô Thành mãi không thấy A Ninh đâu.

Tô Thành sốt ruột, quay đầu nhìn, phát hiện A Ninh đang một tay cầm đồ lặn, một tay dùng dao cắt tóc của Cấm bà.

Chết tiệt!

Tô Thành thầm chửi một tiếng, nhanh chóng bơi qua, một tay ôm eo A Ninh, trực tiếp lấy con dao nhỏ ở bên trong đùi A Ninh ra, đâm một nhát vào sâu trong tóc của Cấm bà.

Nhanh chóng, từ vị trí đó trào ra một lượng lớn bọt máu màu tím đỏ, Cấm bà giãy giụa, phát điên, Tô Thành liên tục rút ba con dao nhỏ từ bên trong đùi A Ninh, dùng hết sức đâm vào đầu Cấm bà.

Không bao lâu, máu tím đỏ lan ra một mảng lớn, Cấm bà kia không còn động đậy.

Tô Thành vội vàng đưa A Ninh điên cuồng bơi lên trên, lúc này Tô Thành mới cảm nhận được sức mạnh của kỹ năng bơi lội đã hấp thụ trước đó, mọi động tác đều nhẹ nhàng thuần thục, cộng thêm các thuộc tính "tốc độ", "sức mạnh", "phản ứng", "nhìn đêm", hiện tại ở trong nước anh như cá gặp nước.

Chưa đầy ba phút, Tô Thành đưa A Ninh lao ra khỏi mặt nước, lúc này Tô Thành cảm giác A Ninh dường như không có động tĩnh, cúi đầu nhìn, trên cổ A Ninh có một lượng lớn tóc quấn chặt, và có xu hướng ngày càng siết chặt.

Cả đầu A Ninh đỏ bừng, mạch máu trên trán và cổ nổi lên, Tô Thành vội vàng dùng dao cắt đứt tóc, A Ninh mới thở hổn hển.

Sau đó, nước biển biến thành một đám màu tím đỏ, Tô Thành trong lòng kinh hãi: Thứ này chưa chết!

Con Cấm bà kia từ dưới nước ôm lấy chân Tô Thành, một khuôn mặt trắng bệch không một giọt máu, đôi mắt đen kịt như hai cái hố

đen không đáy.

Tô Thành không nói hai lời, trực tiếp rút khẩu súng lục trên đùi A Ninh ra, nhắm vào hai mắt Cấm bà bắn hai phát chính xác, con Cấm bà kia thậm chí còn không kịp kêu thảm, cả cái đầu trực tiếp nát bét, chỉ còn lại một nửa. [Keng!

Phát hiện thuộc tính trường sinh!

Mời túc chủ nhanh chóng nhặt!] Tô Thành không nói hai lời, gần như theo phản xạ hấp thụ ngay lập tức. [Keng!

Chúc mừng túc chủ hấp thụ thành công thuộc tính trường sinh!

Nhận được tuổi thọ một trăm năm!

Tổng tuổi thọ là 263 năm đó!】 Tô Thành vui mừng khôn xiết, vừa bơi vừa cảm nhận cảm giác nóng lên trong cơ thể, A Ninh vốn đang ngất xỉu lạnh ngắt trong lòng anh cũng dần dần ấm lên.

A Ninh ý thức mơ hồ, chỉ cảm thấy mình đang ở trong nước biển lạnh lẽo, nhưng có một khối lửa nóng bao bọc, khối lửa nóng này khiến cô cảm thấy an toàn, thoải mái.

Tô Thành ôm A Ninh bơi về phía thuyền, A Ninh trên đường đi cứ mơ mơ màng màng, hai tay ôm chặt lấy Tô Thành.

Hai người lên thuyền, Tô Thành đưa A Ninh đến một căn phòng sạch sẽ trước, vì A Ninh toàn thân ướt sũng, Tô Thành đặt cô xuống rồi phải đi tìm khăn khô.

Ở hành lang anh nhìn thấy Bàn Tử đang lau tóc, Bàn Tử thấy hướng đi của Tô Thành liền cười khoái trá: “Anh bạn đi thăm mỹ nhân à?

Diễm phúc không nhỏ nha!” Nếp nhăn trên mặt Vương Bàn Tử xếp chồng lên nhau, nhìn Tô Thành không ngừng nháy mắt.

Tô Thành nhìn vẻ mặt khoa trương của Vương Bàn Tử có chút dở khóc dở cười, đáp lại cho có lệ rồi lập tức vào phòng A Ninh.

Nhiệt độ cơ thể A Ninh đang giảm xuống, có khả năng sẽ bị sốt.

Tô Thành nhìn A Ninh toàn thân ướt sũng, trên người chỉ mặc áo quây và quần đùi, không khỏi nuốt nước bọt, trong lòng một ngọn lửa tà dâng lên.

Tô Thành cắn răng kìm nén ngọn lửa, dùng khăn khô lau sạch nước trên người A Ninh, lại đổi một cái khăn khô khác, lật A Ninh lại lau khô.

Nhìn đồ lót ướt sũng của A Ninh, Tô Thành do dự, không biết có nên giúp cô cởi ra không.

Nghĩ lại mình cũng là bạn trai của A Ninh rồi, A Ninh như vậy chắc chắn không thoải mái, Tô Thành kiểm tra xem cửa đã đóng chặt chưa, rồi quay lại bên cạnh A Ninh, giúp cô cởi quần lót ra.

Phải nói rằng, vóc dáng của A Ninh thật sự rất đẹp.

Chương 103

Màu da của A Ninh không phải kiểu trắng bệnh, mà là màu lúa mì khỏe khoắn, da dẻ đặc biệt mịn màng và có độ bóng.

Tô Thành sờ trán A Ninh, không có dấu hiệu hồi phục thân nhiệt.

Anh nhíu mày.

Tình huống này… [Keng!

Đại toàn tri thức đạo mộ khởi động.] Bỗng nhiên, đại toàn tri thức đạo mộ trong ý thức Tô Thành tự động khởi động, có lẽ là do tác dụng của tiềm thức Tô Thành, trong đại toàn tri thức đạo mộ đó, có phương pháp massage hoạt huyết liên quan đến vũ thư!

Phương pháp này đến từ trong đại toàn tri thức, bao gồm một số thông tin cổ tịch trong đó!

Tô Thành thầm tán thưởng, nghĩ kỹ lại cũng đúng.

Nếu muốn tinh thông đạo mộ, tất nhiên phải lật xem sử sách, trong những sử sách này tất nhiên có một số ghi chép về các môn phái phụ, trong đó có những phương pháp bí truyền đã thất truyền.

Tô Thành ổn định tinh thần, ngón tay và lòng bàn tay vận lực, các thuộc tính và kiến thức đã hấp thụ trong cơ thể đồng thời phát lực, Tô Thành cảm nhận được những sức mạnh đó đang được truyền chính xác đến đầu ngón tay của mình!

Tô Thành vui mừng, theo các huyệt vị trong ký ức, từ từ massage xuống.

Đẩy, ấn, nâng, vỗ, v.v., kết hợp nhiều phương pháp massage lại với nhau, chưa đầy ba phút, sắc mặt A Ninh nhanh chóng hồng hào, thân nhiệt cũng nhanh chóng hồi phục.

A Ninh trong cơn mê rên rỉ một tiếng, Tô Thành nghe mà da đầu tê dại, vội vàng nín thở.

Tô Thành tự nhủ: Muốn lên cũng không phải bây giờ, muốn lên cũng không phải bây giờ, muốn lên cũng không phải bây giờ.

Phụ nữ là sinh vật phải chinh phục từ trong ra ngoài.

Ví dụ như muốn có được thân thể của người phụ nữ, trước tiên phải có được trái tim của cô ấy, nếu không không tình không nguyện thì có khác gì cầm thú.

A Ninh tỉnh lại, ánh mắt mơ màng, lúc này A Ninh giống như một con mèo nhỏ, gò má hồng hào dụi vào gối, có vẻ vô cùng thoải mái.

Tô Thành nhìn dáng vẻ của A Ninh lắc đầu: Cô nàng này ngủ ngon thật, khổ cho mình rồi.

"Ưm… tôi… đang ở đâu?" A Ninh mơ màng ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy gương mặt Tô Thành, rồi quay đầu nhìn xung quanh.

"A!" A Ninh khẽ kêu lên một tiếng.

Cô phát hiện mình không mảnh vải che thân, tuy trên người có một lớp chăn, nhưng rõ ràng có người đã giúp cô cởi bỏ bộ đồ ướt sũng nước biển.

Mặt A Ninh đỏ lên, nhìn sang Tô Thành bên cạnh.

Tô Thành bất đắc dĩ xoa đầu A Ninh.

Ban đầu, A Ninh thấy mình trần như nhộng thì cho rằng đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi không phát hiện thấy bất kỳ điều gì khác thường ở hạ bộ, cô xác nhận Tô Thành chưa hề động vào mình.

Trong phút chốc, ánh mắt A Ninh nhìn Tô Thành càng thêm dịu dàng.

Tô Thành bị ánh mắt ấy làm cho mềm nhũn.

Người ta thường nói phụ nữ được làm từ nước, bây giờ Tô Thành đã tin rồi.

Ánh mắt đó của A Ninh thật sự dịu dàng đến mức muốn bao bọc lấy anh.

Tô Thành không nhịn được, bước tới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ninh lên và hôn sâu một cách đầy tình cảm.

Hai người đang hôn nhau nồng nàn thì đột nhiên một tiếng chuông điện thoại vang lên không đúng lúc.

Hành động của A Ninh khựng lại, cả người cứng đờ.

Tô Thành hôn thêm vài cái nữa nhưng A Ninh vẫn cứng ngắc như cũ, không còn chút nhiệt tình nào như lúc nãy. "Sao vậy?" Tô Thành cưng chiều vuốt má A Ninh. "Không... không có gì." Ánh mắt A Ninh lảng đi, dường như rất không muốn nhận cuộc gọi này.

Tô Thành đứng dậy, cầm điện thoại đưa cho A Ninh.

Ngay lúc này, anh rất muốn trực tiếp "xử lý" A Ninh tại trận.

Nhưng nhìn vẻ mặt của cô, dường như rất căng thẳng.

Cô cẩn thận liếc nhìn màn hình điện thoại, nhưng có vẻ cố ý tránh ánh mắt của anh.

Tô Thành lén liếc qua, không nói gì, chỉ vuốt tóc A Ninh rồi đứng dậy ra ngoài cửa, để lại không gian riêng cho cô.

Cái liếc mắt đó đã giúp anh nhìn thấy màn hình điện thoại của A Ninh.

Trên đó hiển thị: Cha nuôi, Cừu Đức Khảo.

Chương 104

Tô Thành đứng ở cửa nhìn A Ninh lần cuối.

Cô không nhận điện thoại, nhưng chiếc điện thoại dường như không chịu bỏ cuộc, cứ reo mãi.

A Ninh nhìn chằm chằm vào màn hình, ánh mắt lơ đãng, không biết đang nghĩ gì.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn vào điện thoại, cuối cùng mới từ từ bắt máy.

Tô Thành đứng bên ngoài, không nghe được A Ninh nói gì, cũng không có hứng thú nghe lén.

Dù sao thì nội dung cuộc nói chuyện giữa cô và Cừu Đức Khảo chắc chắn cũng chỉ là vài mệnh lệnh mang tính ép buộc, mà hiện tại anh chưa đủ sức mạnh để gạt Cừu Đức Khảo ra khỏi cuộc đời cô.

Tô Thành bước vào phòng tắm trên thuyền, mở vòi nước nóng, vừa tắm vừa suy nghĩ về những thu hoạch trong thời gian qua.

Lúc rời khỏi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, anh đã nhận được thuộc tính Tốc độ cấp tối đa, bộ «Đạo Mộ Tri Thức Đại Toàn», Kỳ lân bảo huyết sơ cấp, cùng một số thuộc tính Sức mạnh, Trường sinh và Thiên môn cơ quan thuật.

Nếu như ở Lỗ Vương Cung thu hoạch đã rất phong phú, thì chuyến đi đáy biển tuy ngắn ngủi nhưng thành quả còn lớn hơn.

Tô Thành không chỉ nâng thuộc tính Phòng ngự lên cấp cao, mà còn nhận được thuộc tính Bơi lội và Phòng ngự cấp tối đa, cùng với thuộc tính Hồi phục!

Hơn nữa, sau đó anh lại lần nữa nhận được Kỳ lân bảo huyết,

trực tiếp nâng cấp Cùng kỳ huyết mạch thành Kỳ lân huyết mạch!

Cái tên Kỳ lân huyết mạch dường như không phải chỉ để cho oai, nó còn đi kèm các thuộc tính như "Dạ thị", "Phản ứng lực".

Hiện tại, Tô Thành đã trở thành một "bao thịt di động" cực kỳ mạnh mẽ, đám tống tử thông thường căn bản không thể làm anh bị thương chút nào, các năng lực khác cũng được nâng cao thêm.

Tắm rửa một lúc, sắp xếp lại suy nghĩ, Tô Thành lau khô người rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Vóc dáng của anh bây giờ cực kỳ hoàn hảo, tám múi bụng rõ ràng, đường nét cơ thể vô cùng đẹp mắt, làn da màu lúa mì giống A Ninh tỏa ra ánh sáng quyến rũ.

Vừa đến cửa phòng A Ninh, cô cũng vừa đẩy cửa bước ra.

Lúc này A Ninh đã ăn mặc chỉnh tề.

Mặc đồ nghiêm chỉnh thế này, chẳng lẽ định rời đi?

Tô Thành nghĩ. "Em định đi đâu vậy?" Tô Thành một tay chống lên khung cửa cabin, cười vô cùng dịu dàng, cưng chiều hết mực.

Cửa cabin không cao lắm, chỉ khoảng hai mét.

Đối với Tô Thành cao hơn một mét tám, chống tay lên cửa làm màu là chuyện nhỏ.

Trước đây, khi vừa mới xuyên vào thế giới đạo mộ, anh hoàn toàn không thể làm được chuyện này.

Khi đó anh cao lắm cũng chỉ một mét bảy ba, bây giờ nhờ hấp thu thuộc tính và Kỳ lân bảo huyết của Muộn Du Bình, anh đã cao lên hơn một mét tám.

Tư thế của Tô Thành lúc này vô cùng mờ ám.

A Ninh nhìn thân trên trần trụi của anh, khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng ửng hồng. "Em phải... có lẽ em phải đi rồi." A Ninh ấp úng nói.

Tô Thành vén lọn tóc mai bên tai cho A Ninh, nói: "Ở bên anh không tốt sao?" Trong mắt A Ninh càng thêm hoảng loạn, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tô Thành vô cùng tận hưởng cảm giác A Ninh nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Nhìn vẻ mặt cô lúc này, so với dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng trước đây, anh cảm thấy A Ninh hiện tại đáng yêu hơn nhiều. "Không, không phải không tốt.

Em có chuyện quan trọng hơn phải làm." Tô Thành mỉm cười, nhấc cằm A Ninh lên và hôn nhẹ: "Đừng đi nữa.

Ở chỗ anh tốt biết bao, Bàn Tử và mấy người họ đều chăm sóc em, đối với em cũng rất tốt.

Anh lại là bạn trai em, sẽ không để em chịu nửa điểm ấm ức.

Điều kiện tốt như vậy mà không ở lại, vậy thì anh cũng hết cách rồi." Tô Thành có chút trẻ con nhướng mày, nhìn vẻ mặt A Ninh dường như dần ổn định lại sau lời nói của anh.

Ánh mắt hoảng loạn vì cuộc điện thoại ban nãy cũng dần bình tĩnh lại. "Em... có lẽ em phải đi." A Ninh ngẩng đầu nhìn Tô Thành một cái, dường như có vạn phần không nỡ. "Đừng đi, anh sẽ chăm sóc tốt cho em." Tô Thành cúi xuống, nghiêm túc nhìn A Ninh.

A Ninh bị anh nhìn đến mức mặt đỏ bừng.

Cuối cùng, tình cảm đã chiến thắng lý trí cứng rắn.

Chương 105

Cô thở dài một hơi rồi nói: "Thôi được, vậy em không đi nữa.

Chỉ là, sau này có một số chuyện, em bắt buộc phải xử lý." A Ninh vẫn còn vẻ mặt đầy tâm sự.

Chưa kịp nói xong, cả người cô mềm nhũn, đã bị Tô Thành ôm gọn vào lòng.

Chuyện vừa bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, bây giờ phải tiếp tục.

Nhịn lâu như vậy, cuối cùng cô bạn gái nóng bỏng cũng đã nằm trong vòng tay.

Tô Thành hôn từ đôi môi đỏ mọng của A Ninh xuống xương quai xanh.

A Ninh ngửa cổ rên lên một tiếng yêu kiều.

Dưới sự tấn công của Tô Thành, cô hoàn toàn không có sức phản kháng, chỉ có thể thuận theo như một chú nai con.

Tô Thành cũng muốn dịu dàng một chút, nhưng đối mặt với tuyệt thế vưu vật này, dù là Liễu Hạ Huệ cũng không thể cầm lòng nổi.

A Ninh hai mắt mông lung, đôi tay nhỏ bé bấu chặt vào cánh tay Tô Thành.

Ngay khi anh chuẩn bị bước cuối cùng, A Ninh đã ngăn lại. "Đợi...

đợi đã." A Ninh quay mặt đi, trong mắt còn sót lại một tia lý trí cuối cùng. "Em... dì cả của em đến rồi." Tô Thành sững sờ.

Một đàn "thảo nê mã" chạy rần rần trong lòng.

Tuy trong lòng vạn phần không nỡ, ngàn lần bất đắc dĩ, nhưng dù

sao cũng là phụ nữ, phải trân trọng một chút.

Ánh mắt A Ninh tối lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, kéo Tô Thành đang định đứng dậy lại.

Tô Thành khẽ hít một hơi lạnh, trong đầu một trận chấn động: Đúng là cô bạn gái hoang dã mà!

Lúc này, nhìn A Ninh, anh đột nhiên nghĩ đến Cừu Đức Khảo.

Một cô bạn gái tốt như vậy, lại phải nhận một kẻ như Cừu Đức Khảo làm cha nuôi, đáng ghét nhất là lão ngoại quốc đó hoàn toàn xem A Ninh như một công cụ.

Tô Thành nhìn dáng vẻ chìm đắm của A Ninh, không khỏi cảm thán: Một cô gái tốt như vậy, giao cho Cừu Đức Khảo thật sự quá đáng tiếc, huống chi điểm quan trọng nhất, Cừu Đức Khảo chính là kẻ thù giết cha của A Ninh.

Nhưng Cừu Đức Khảo đã che giấu A Ninh điểm này.

Lúc này Tô Thành đang suy tính làm thế nào để lật đổ Cừu Đức Khảo, sau đó kéo A Ninh về bên mình.

Chuyện này, phải lên kế hoạch lâu dài.

Thế lực và mạng lưới quan hệ của Cừu Đức Khảo rất rộng, khối tài sản mà hắn tích lũy được từ việc buôn lậu văn vật ở Hoa Hạ trong những năm qua đủ để hắn phung phí.

Tổng hợp các hành vi của Cừu Đức Khảo để phân tích phán đoán, muốn lật đổ hắn, trước tiên phải triệt để làm tan rã đội ngũ của hắn, tìm ra mục đích của hắn.

Nhưng bây giờ không cần vội, kế hoạch trong đầu Tô Thành đã bắt đầu nảy mầm.

Tô Thành vừa tận hưởng vừa tính toán trong lòng bước kế tiếp

nên đi thế nào.

Không thể cứ để mặc cho người vợ tương lai của mình bị lão quỷ Tây Cừu Đức Khảo đùa bỡn được!

Nghĩ vậy, Tô Thành quyết định tìm cơ hội để A Ninh biết được mục đích thật sự của Cừu Đức Khảo, cũng như vạch trần thân phận thật của hắn, để cô biết Cừu Đức Khảo vẫn luôn lợi dụng mình.

Nhưng đồng thời Tô Thành cũng biết, việc nói cho A Ninh sự thật không thể đường đột.

Nếu anh trực tiếp nói với cô "Cừu Đức Khảo là kẻ xấu", A Ninh chắc chắn sẽ không tin, có khi còn nghĩ anh bị điên.

Dù sao Cừu Đức Khảo đã lừa dối A Ninh mấy chục năm, dùng danh nghĩa "cha nuôi" để bắt cô làm trâu làm ngựa, nhất thời A Ninh sẽ không tin vào sự thật tàn khốc phía sau.

Một khả năng khác là A Ninh tin Tô Thành, nhưng anh biết, nếu đột ngột để cô biết sự thật này, A Ninh có thể sẽ không gượng dậy nổi.

Đối với A Ninh, cha mẹ đều không còn, chỉ có Cừu Đức Khảo là người duy nhất sẵn lòng cho cô một miếng cơm ăn.

Cho nên trong lòng cô, Cừu Đức Khảo gần như đã trở thành "vị thần" của mình.

Tô Thành không muốn trực tiếp làm tổn thương A Ninh, vì vậy anh không chọn cách nói thẳng một cách thô bạo.

Tô Thành lên kế hoạch, ngoài việc giúp A Ninh thoát khỏi nanh vuốt của Cừu Đức Khảo, để cô ở bên mình, còn có việc làm thế nào để lấy được hai miếng đồng ngư xà mi trong tay Ngô Tà.

Con cá đồng trong tay Hạo Thiên Chân có ý nghĩa phi thường đối

với Tô Thành.

Dù sao thứ đó có thể giúp anh nâng cấp thuộc tính!

Mọi người ở trên thuyền thêm một đêm nữa.

Chương 106

Đêm đó ai nấy đều nghỉ ngơi vô cùng đầy đủ, đặc biệt là Tô Thành, ngoài nghỉ ngơi còn được phục vụ "tôn quý".

Sáng sớm hôm sau, A Ninh vẫn còn ngủ, Tô Thành đã tỉnh dậy khi tia nắng đầu tiên chiếu rọi lên thân thuyền.

Thể chất của Tô Thành sau khi được Cùng kỳ huyết mạch và Kỳ lân huyết mạch tiến hóa gột rửa đã trở nên vô cùng mạnh mẽ, bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi vài tiếng là có thể hoàn toàn hồi phục sinh lực.

Anh đứng trên boong tàu, yên lặng thưởng thức cảnh mặt trời mọc trên biển.

Mặt biển lúc này sóng yên biển lặng, chân trời chỉ có vài vệt mây lững lờ.

Những vệt mây đó như thể được điểm xuyết cho bầu trời tĩnh lặng, nhuốm lấy ánh vàng của mặt trời, trở nên vô cùng lộng lẫy.

Tiếp đó, mây từ màu đỏ sẫm chuyển thành màu nâu đậm, rồi lại thành màu vàng nhạt.

Cuối cùng, ánh sáng mặt trời trực tiếp xuyên qua mặt biển, giống như một đứa trẻ sơ sinh, dùng ánh sáng của mình thỏa sức vươn mình, từ từ nhô lên từ dưới đường chân trời.

Cảnh tượng đó vô cùng mỹ lệ, Tô Thành thầm cảm thán sự ảo diệu của thiên nhiên.

Lúc này sau lưng có tiếng bước chân, quay đầu lại, thì ra là Muộn Du Bình quấn một chiếc khăn tắm, tay cầm một ly nước lọc bước ra. "Đẹp thật." Anh ta vừa uống nước vừa ngắm cảnh đẹp trên biển, cũng không khỏi cảm thán.

Tô Thành ngẩn ra, cảm thấy Muộn Du Bình không phải ngẫu nhiên xuất hiện trên boong tàu, nhưng bây giờ lại không biết anh ta muốn làm gì.

Từ lúc ở dưới đáy biển, Tô Thành đã cảm thấy Muộn Du Bình rất không bình thường.

Cảm giác không bình thường này luôn đi kèm với ánh mắt của Muộn Du Bình nhìn anh.

Mặc dù Tô Thành nhất thời không biết Muộn Du Bình đang có ý đồ gì, nhưng anh cũng không vội.

Biết đâu Muộn Du Bình muốn tìm mình làm đối tác hợp tác cũng không chừng.

Tô Thành không nhìn Muộn Du Bình, tự mình suy tính trong đầu. "À, cảnh biển đẹp thật." Dừng một chút, Tô Thành trực tiếp hỏi: "Lão Muộn, nói thẳng đi.

Có phải anh tìm tôi có chuyện gì không?" Tô Thành vừa hỏi xong, trong mắt Muộn Du Bình loé lên một tia sáng, vốn định mở miệng, lại bị Vương Bàn Tử mở cửa cabin làm gián đoạn: "Ngáp...

Hai vị gia đây thật có hứng, sáng sớm đã ra đây ngắm mặt trời mọc.

Thật là tràn đầy sức sống." Vương Bàn Tử mắt nhắm mắt mở, trên người mặc bộ đồ ngủ bằng cotton.

Vừa lên boong tàu đã bị cảnh mặt trời mọc đẹp đẽ trước mắt làm choáng ngợp, cơn buồn ngủ lập tức tan biến, nói: "Ôi chao, đẹp thật, thảo nào hai vị gia đây lại có nhã hứng như vậy." Vương Bàn Tử nói rồi cũng đến trước lan can thưởng thức.

Muộn Du Bình liếc Bàn Tử một cái, lại nhìn Tô Thành, uống một ngụm nước lọc rồi ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Tô Thành lúc này chỉ cảm thấy Vương Bàn Tử đúng là đồ phá đám, xuất hiện ở đâu là ở đó xui xẻo, không thì vừa nãy Tiểu Ca đã nói ra chuyện gì đó rồi.

Tô Thành nhìn Muộn Du Bình, anh ta đang bình thản uống nước lọc, chỉ thấy trong ánh nắng ban mai, bóng dáng uống nước của anh ta dường như cũng trở nên phiêu dật hơn vài phần.

Không nghe được chuyện muốn nghe, hứng thú ngắm mặt trời mọc của Tô Thành cũng không còn, lập tức cảm thấy hơi ấm mềm mại trong chăn thích hợp hơn, thế là lại quay về ôm A Ninh ngủ tiếp một giấc.

Lần nữa tỉnh lại đã là giữa trưa, một mùi thơm của canh cá len lỏi vào ngũ tạng lục phủ.

Tô Thành ngồi dậy, phát hiện A Ninh cũng đã tỉnh.

Thể lực của A Ninh chỉ ở mức đỉnh cao của người thường, không có siêu thể lực như Tô Thành, nên cô ngủ thẳng đến trưa.

Bây giờ A Ninh dường như cũng thèm mùi cá đó, hai người mặc quần áo xong lên boong tàu, phát hiện Vương Bàn Tử đang cùng Ngô Tà vây quanh một cái nồi treo.

Ngô Tà lúc thì thêm củi lửa, lúc thì lấy gia vị.

Bàn Tử vừa chỉ huy vừa cho đồ vào nồi, nồi canh cá đó được Bàn Tử nấu đến mức có linh hồn, ngay cả Muộn Du Bình cũng không nhịn được đứng một bên giúp gọt vỏ khoai tây. "He he, thơm chứ!

Hôm nay chúng ta ăn lẩu cá." Lẩu cá dưới sự hợp sức của năm người, nhanh chóng có thể ăn được.

Mọi người ăn khoai tây và thịt cá no nê.

Ngay cả A Ninh bình thường ăn khá ít cũng ăn rất nhiều.

Canh cá tươi ngon, chẳng mấy chốc đã thấy đáy.

Vương Bàn Tử thấy mọi người đã ăn no uống đủ, mắt đảo một vòng, từ trong túi quần lôi ra một thứ: "Xem đây là cái gì?

Thấy chưa, dạ minh châu!

Đã nói rồi, đã đi trộm thì không thể về tay không, Bàn gia tôi một khi đã ra tay, phải có thu hoạch." Nói xong, Vương Bàn Tử đắc ý giơ "dạ minh châu" trong tay qua trước mắt mọi người.

Ngô Tà đột nhiên "hửm" một tiếng.

Vương Bàn Tử nói: "Tiểu Tam Gia, cậu có 'hửm' cũng vô dụng.

Chương 107

Thứ này là do tôi mò ra, phải thuộc về tôi." Vừa nói vừa cười gian, định nhét viên đá tròn vo vào túi. "Đừng có hy vọng quá lớn, thứ đó là ngư nhãn thạch thôi." Ngô Tà nói.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào viên đá trông giống hệt một viên trân châu khổng lồ.

Vương Bàn Tử lập tức ngớ người: "Cái gì?

Ngư nhãn thạch là cái gì?

Cậu đừng lừa tôi!" Nói xong Vương Bàn Tử lại lôi viên châu ra, đặt trước mặt Tô Thành tìm kiếm sự giúp đỡ.

Rõ ràng, Vương Bàn Tử đang nhìn Tô Thành với vẻ mặt đầy mong đợi, cực kỳ hy vọng Tô Thành sẽ nói: đây là dạ minh châu thật.

Nhưng hiện thực luôn tàn khốc. "Đúng là ngư nhãn thạch.

Anh Bàn, dạ minh châu là vật hiếm thấy trên đời, loại to cỡ này càng ít hơn.

Cho nên nếu thứ này mà là dạ minh châu, thì dạ minh châu cũng không quý giá đến vậy đâu." Vương Bàn Tử nghe xong một trận dậm chân đấm ngực: "Trời đất ơi, sớm biết thế này, Bàn gia tôi đã không mạo hiểm mang thứ của nợ này về, bây giờ xem ra, thật không đáng!" Nói xong Bàn Tử định ném viên đá đi, Ngô Tà vội vàng đứng dậy giữ tay Bàn Tử lại: "Đừng ném, vẫn bán được.

Anh cũng đừng vội, để về tôi tìm cho anh một người mua tốt, biết đâu có thể đổi được một chiếc xe mới mà đi." Vương Bàn Tử lúc này mới không vội nữa, lại bình tĩnh lại.

A Ninh nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử, không nhịn được mà

đảo mắt một cái, quay mặt sang một bên.

Tô Thành nhìn thấy hành động nhỏ đáng yêu của A Ninh, không khỏi nghĩ: có lẽ đây mới là con người thật của A Ninh, một cô gái nhỏ bình thường.

Nghĩ đến đây, Tô Thành lại càng hận Cừu Đức Khảo đã tạo ra thân thế bi thảm cho cô. "Tô Thành tiểu ca." Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên, quay đầu lại, thì ra là Muộn Du Bình. "Tôi mời anh cùng tôi về Trương gia một chuyến, địa điểm ở Trường Sa, đi gặp gia chủ của gia tộc tôi.

Tôi nghĩ, huyết mạch của anh có lẽ có chút nguồn gốc với huyết mạch của Trương gia." Muộn Du Bình cùng Tô Thành đi ra một bên giả vờ ngắm biển, nói.

Tô Thành trong lòng đã hiểu, thì ra Muộn Du Bình suốt đường đi âm thầm quan sát anh là để xem xét công hiệu huyết mạch của anh, sau đó lôi kéo.

Tô Thành thầm cười, Kỳ lân huyết mạch là anh hấp thu của cậu ta, có thể không giống sao?

Hơn nữa theo như anh biết, huyết mạch của anh là do Cùng kỳ huyết mạch tiến hóa thành.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần không ngừng hấp thu thuộc tính huyết mạch, anh có thể không ngừng mạnh lên.

Tô Thành nghĩ, nếu đến Trương gia, trên đường đi chắc chắn có thể gặp không ít người Trương gia.

Lúc đó hẳn là có thể nhặt được không ít thuộc tính huyết mạch.

Nghĩ như vậy, Tô Thành gật đầu đồng ý lời mời của Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cũng mỉm cười với Tô Thành. "Hai người làm gì đấy?

Lén lén lút lút sau lưng tôi nói chuyện gì!" Vương Bàn Tử đang nói chuyện vui vẻ, A Ninh lại chẳng thèm để ý đến, đành phải kéo Ngô Tà chém gió.

Thấy Muộn Du Bình và Tô Thành đang nói chuyện, Bàn Tử bị bỏ rơi lập tức không chịu thua.

Muộn Du Bình thấy cái kiểu gây sự của Bàn Tử, biết không có lý do thì tuyệt đối không qua được, bèn thuận miệng nói: "Tôi đang thảo luận xem có nên cùng cậu đến Trường Sa du lịch một chuyến không." Ngô Tà mắt sáng lên, Trường Sa chính là quê nhà của cậu!

Vương Bàn Tử cũng cao hứng, dù sao sắp tới cũng rảnh rỗi, bán viên ngư nhãn thạch xong cũng nên tìm chỗ đi chơi, có người cùng đi đương nhiên là chuyện tốt.

Tô Thành trong lòng lại có tính toán khác.

Anh lúc này đang nghĩ, làm thế nào để dò hỏi tin tức về thân thế của A Ninh.

Khi nói chuyện với Muộn Du Bình, anh cũng đột nhiên nhớ ra, đại bản doanh của Trương gia ở Trường Sa, mà quê nhà của A Ninh cũng ở Trường Sa!

Lúc này Tô Thành cảm thấy đúng là ý trời, thật là trùng hợp đến mức không thể trùng hợp hơn.

Chuyện tốt lại trùng với chuyện cần điều tra, như vậy càng thuận tiện cho Tô Thành điều tra, đỡ phải về Hàng Châu rồi lại chạy ngược lại, mệt mỏi vất vả.

Tô Thành và Muộn Du Bình xác định xong, mọi người lại ở trên thuyền nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó trực tiếp ra sân bay bay đến

Trường Sa.

Đến Trường Sa, mọi người mới cảm thấy khí hậu khô nóng.

Khi ở trên biển chỉ có lạnh ẩm và nóng ẩm, khắp nơi đều là gió biển mặn chát, lúc nào cũng có thể thổi ra một lớp muối kết tinh trên da người.

Xuống máy bay ở Trường Sa, mới ngửi được mùi không khí thành phố, tuy không trong lành lắm, nhưng đối với những người đã mấy lần đi qua quỷ môn quan, mùi thành phố chính là mùi vị của thiên đường nhân gian. "A!

Thành phố xinh đẹp a!" Vương Bàn Tử mặc một chiếc quần short công sở mới mua, tạo hình rất thoải mái, xuống máy bay vô cùng kích động, khiến một số người xung quanh phải ngoái nhìn.

Chương 108

Ngô Tà thần kinh nhạy cảm, dùng khuỷu tay huých Bàn Tử, nói: "Đừng có lớn tiếng như vậy." "Sao?

Sợ đột nhiên kinh động ra một con tống tử à." Vương Bàn Tử còn cười hì hì.

Ngô Tà sờ sờ mũi, nhìn quanh bốn phía, cũng dần thả lỏng, không còn căng thẳng thần kinh nữa.

Tô Thành chỉnh lại quần áo, tay dắt A Ninh.

Lúc này A Ninh đã thay một bộ đồ thoải mái, vóc dáng cô rất đẹp, dù chỉ mặc một chiếc áo phông cotton và một chiếc quần jean bó sát cũng có thể tôn lên khí chất tuyệt vời.

Vừa xuống máy bay đi được vài bước, Muộn Du Bình đột nhiên rớt lại phía sau.

Vương Bàn Tử quay tứ phía, cố gắng cũng không tìm thấy bóng dáng Muộn Du Bình, lập tức chửi bới: "Mẹ kiếp, người này đúng là thần xuất quỷ một, loáng một cái đã không thấy đâu, chết tiệt thật, lúc đó nên lưu lại số điện thoại của cậu ta." Vương Bàn Tử quay mấy vòng cũng không tìm thấy tung tích Muộn Du Bình, đành phải thôi.

Ánh mắt Ngô Tà cũng có chút lơ đãng, Muộn Du Bình đối với cậu như một ký hiệu, một ký hiệu dùng để chỉ dẫn giải mã những bí ẩn, nhưng ký hiệu này thường xuyên biến mất.

Tô Thành vỗ vai Ngô Tà: "Cậu ấy sẽ trở lại, vào lúc thích hợp." Dưới sự động viên của Tô Thành, Ngô Tà lấy lại tinh thần, cũng không nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa.

Mọi người không để ý đến Muộn Du Bình, lại đi được vài bước,

đột nhiên từ bốn phía vây quanh một đám người.

Những người này đều mặc đồ đen thống nhất, một người trong đó cúi đầu chào Tô Thành: "Tô Thành tiểu ca, mời ngài đi cùng chúng tôi thương nghị một số chuyện." Ngô Tà nhận ra vài người trong đó, nhưng cũng chỉ là vài người, còn lại thì không quen.

Mấy người bị Ngô Tà nhận ra đều là người cậu từng tiếp xúc, nhưng bây giờ không biết tại sao lại xuất hiện trong đội ngũ đón người.

Tô Thành đi sang một bên cùng người dẫn đầu nói chuyện.

Người dẫn đầu nói: "Tiểu ca, chúng tôi mời ngài ba ngày sau đến Trương gia tham gia hội nghị của chúng tôi, mong ngài có thể đến." Tô Thành nói: "Đương nhiên có thể, cho tôi địa chỉ." Tô Thành nói xong, nhận địa chỉ rồi không nói thêm lời thừa.

Đi được hai bước, Tô Thành đột nhiên nghĩ ra, nói với người dẫn đầu: "À, có thể phải dời lại mấy ngày, tôi có chút việc phải làm." Người dẫn đầu gật đầu, nói thêm hai câu rồi không nói nữa, có thể nói là kiệm lời như vàng.

Tô Thành nhìn những người đó đi xa, trong mắt âm thầm nung nấu chuyện khác.

Tô Thành quay lại giữa Bàn Tử và Ngô Tà, thuận tiện dắt tay A Ninh.

Bàn Tử dường như đã quen với mối quan hệ của họ, cũng không chửi bới gì.

Ngược lại, Vương Bàn Tử lại tò mò về những người vừa xuất hiện: "Tô Thành tiểu ca, anh có vai vế lớn vậy à?" Tô Thành lắc đầu: "Không phải người của tôi, là người nhà của con chó vương nhà cậu ta." Vừa nói vừa liếc Ngô Tà một cái, Ngô Tà cũng không hiểu, những

người đó thậm chí còn không chào hỏi cậu.

Bàn Tử cười nói: "Chà, Thành ca cũng được đấy, đã thâm nhập vào nội bộ nhà người ta rồi!" Tô Thành không tỏ ý kiến, chỉ liếc mắt đưa tình với A Ninh, khiến cô một trận e thẹn.

Trong thời gian tiếp theo, Tô Thành và Ngô Tà cùng mọi người dạo chơi khắp thành phố Trường Sa.

Trong lúc đó, Tô Thành nhiều lần thử dò hỏi địa chỉ nhà cũ của A Ninh, nhưng cô dường như cũng không nhớ, còn mấy lần dẫn sai đường.

Điều này khiến Tô Thành có chút nghi ngờ, không biết có phải A Ninh đang cố ý hại mình không.

Nhưng Tô Thành nhanh chóng bác bỏ lý thuyết này, vì A Ninh hoàn toàn không có lý do gì để làm vậy.

Có khả năng A Ninh đã chọn lọc quên đi, hoặc là một dạng mất trí nhớ có chọn lọc.

Khi não người chịu kích thích mạnh, não sẽ sinh ra phản ứng ứng kích, khiến đại não tự bảo vệ, sau đó phong ấn một phần ký ức.

Có khả năng, A Ninh đã quên, hoặc là hoàn toàn không muốn nhớ.

Nhưng Tô Thành cũng không để tâm, vì trận chiến với A Ninh, anh không chuẩn bị kết thúc nhanh như vậy, thế thì quá vô vị.

Phải từ từ cọ xát với A Ninh, như vậy càng tốt hơn.

Cũng có cách khác, đó là tìm đến địa chỉ mà A Ninh đã nói. ...

Trường Sa.

Khu biệt thự tư nhân.

Đây không phải là khu biệt thự tập trung, mà là sau khi một phú

hào mua một mảnh đất, tự xây biệt thự.

Một mảnh đất bao gồm sân bóng, bể bơi, thậm chí cả vườn cây ăn quả, vườn rau.

Diện tích chiếm đất lớn, nhưng địa điểm cũng rất kín đáo, không có người chuyên dẫn đường thì cơ bản không ai tìm được đến đây.

Nơi này cây cối um tùm, chim hót hoa thơm.

Trên con đường ngoài biệt thự, một người chạy bộ trên con đường đá dài, xuyên qua bụi cỏ, tiến vào cổng lớn biệt thự.

Ánh nắng từ cửa sổ dài của biệt thự chiếu vào tạo thành một vệt sáng rực rỡ.

Khuôn mặt anh tuấn của một người thanh niên đang nhắm mắt trong ánh sáng.

Chiếc máy hát cổ điển bên cạnh đang phát một bản nhạc tao nhã không rõ tên, dường như đang yên tĩnh thưởng thức âm nhạc. "Báo cáo." Người chạy bộ đó không ngẩng đầu nhìn người thanh niên, từ đầu đến cuối đều cúi đầu.

Chương 109

"Nói đi." Người thanh niên tháo tai nghe ra, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. "Người đó... người tên Tô Thành đó, tạm thời không cần động đến, trước mắt cứ để yên...

Tôi phát hiện cậu ta đang dò hỏi chuyện của mấy chục năm trước." "Ồ?" Người thanh niên vốn đang buồn chán, nghe đến đây cuối cùng cũng phấn chấn, trong mắt lộ ra một tia sáng. "Biết rồi, đi đi." Người thuộc hạ vẫn cúi đầu lui ra, đến cửa mới xoay người rời đi.

Trên mặt người thanh niên lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý. "Dò hỏi chuyện của mấy chục năm trước à." Anh ta đi xuống lầu, thay một chiếc đĩa khác cho máy hát, rồi rót cho mình một ly rượu vang đỏ. "Tiểu tử này, muốn làm gì đây?" Đầu ngón tay miết theo vành ly, trong mắt lộ ra vẻ sâu sắc và tìm tòi không hề tương xứng với ngoại hình, dường như đối với "tiểu tử" trong lời nói, vô cùng hứng thú. ...

Trường Sa, ven một khu chợ đồ cổ. "Này tôi nói này, Tô Thành tiểu ca, đi du lịch mà cũng không quên nghề cũ, muốn đến chợ đồ cổ dạo một vòng à?" Vương Bàn Tử vừa quạt vừa nói.

Lúc này là giữa trưa, mặt trời chói chang, Vương Bàn Tử mồ hôi như mưa.

Ngô Tà, Bàn Tử, và A Ninh bị Tô Thành dẫn đến đây.

Ngô Tà và Bàn Tử vốn đến Trường Sa chơi, ban đầu không định đụng đến những thứ đồ cổ này nữa, nhưng không ngờ đi theo Tô Thành một vòng lại đến ven chợ đồ cổ Trường Sa. "Có lẽ đây là số mệnh của tôi.

Với mắt nhìn của tôi, sợ gì không tìm được bảo bối tốt?" Tô

Thành nhìn Bàn Tử cười cười.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử lập tức dịu đi, thậm chí có chút hưng phấn.

Trước đây từ khi danh tiếng của Tô Thành và Bàn Tử vang khắp Phan Gia Viên, họ không còn dễ dàng nhặt được của hời ở đó nữa, danh tiếng quá lớn, cả hai đều không tiện lộ diện.

Bây giờ nghe Tô Thành gợi ý, Bàn Tử lập tức nhớ lại thời cùng Tô Thành tung hoành ở Phan Gia Viên, phấn khích đến chết. "Được được, tôi nghe lời cậu, chúng ta đi!

Nhặt bảo bối thôi!" Vừa nói Bàn Tử vừa đi về phía trước.

Tô Thành mỉm cười, cũng đi theo.

Đến chợ đồ cổ này đương nhiên không phải để nhặt của hời.

Chỉ là anh đã nhờ Muộn Du Bình tra giúp quê nhà và hộ khẩu của A Ninh, vừa mới nhận được tin, địa chỉ chính là ở trung tâm chợ đồ cổ lớn nhất Trường Sa.

Muộn Du Bình gửi cho anh vị trí của một cửa hàng đồ cổ, kèm theo một số thông tin khác.

Tô Thành xem xong liền dẫn ba người đi đến đây.

Chỉ là trên đường đi, dường như luôn có một số người đang nhìn chằm chằm, đi theo họ.

Tô Thành không chắc chắn, nhưng cảm giác này rất mãnh liệt.

Anh bắt đầu để ý tình hình xung quanh, phát hiện có ít nhất bảy, tám người đang theo dõi họ.

Không biết những người này là thần thánh phương nào, nhưng có thể chắc chắn họ tuyệt đối không có ý tốt.

Anh nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm, quyết định trước tiên dẫn Bàn Tử cắt đuôi bọn họ, sau đó mới đến "Đãi Ninh Các".

Nhưng Tô Thành không định nói cho Bàn Tử, nếu không vẻ mặt của mấy người họ căng thẳng, dễ làm bứt dây động rừng.

Tô Thành muốn moi ra mục đích của những người này.

Ven chợ đồ cổ Trường Sa đều là những sạp hàng nhỏ, những thứ bày bán trên đó Tô Thành đi qua đều đã liếc qua, không có giá trị gì cao.

Mọi người đi một vòng, cũng không thấy Tô Thành ra tay, không khỏi có chút chán nản.

Mặt trời giữa trưa gay gắt, ven đường đều là mấy ông già đang mặc cả với chủ quán.

Tô Thành quan sát xung quanh, dẫn Bàn Tử cắt đuôi được ba, bốn người theo dõi.

Bây giờ còn mấy người đang lo lắng quay vòng tìm kiếm.

Bàn Tử đeo một cặp kính râm tròn, mặc một đôi dép lê, tay cầm một chiếc quạt giấy quạt lấy quạt để, trông hệt như một ông chủ trọc phú.

Tô Thành lấy quần áo của Bàn Tử mặc vào, sau đó đưa kính râm cho Ngô Tà, lại đội mũ của Ngô Tà cho A Ninh.

Như vậy, khả năng những người đó tìm thấy họ càng nhỏ hơn.

Mọi người không hiểu lý do Tô Thành làm vậy, Tô Thành mở miệng giải thích một phen có lý có cứ, cũng qua mặt được họ.

Chương 110

Bàn Tử nóng đến muốn chảy ra, lúc này Tô Thành lập tức đề nghị đến một quán nhỏ ven đường ngồi.

Mọi người đều đồng ý với ý kiến của Bàn Tử, thế là bốn người đi vào một quán ăn nhỏ ven đường ngồi xuống.

Ông chủ rất nhiệt tình.

Ngô Tà là người Trường Sa, thế là làm chủ nhà, chủ động gọi mấy món đặc sản.

Sau khi món ăn được mang lên, Tô Thành không khỏi thèm thuồng.

Ngô Tà gọi băng phấn, lương phấn, đậu hũ thối Trường Sa, và đường du ba ba, mấy món ăn vặt này đều khiến người ta chảy nước miếng.

Mọi người tuy nóng, nhưng có sự trợ giúp của đồ ăn vặt, ăn xong hứng thú lại cao lên.

Ngồi trên ghế ngoài trời hóng mát một lúc, bốn người lại tiến quân vào chợ đồ cổ.

Tô Thành lại nhìn xung quanh, những người theo dõi đã bị bỏ lại rất xa.

Anh nhìn đồng hồ, bây giờ là lúc dẫn A Ninh đến địa chỉ mà Muộn Du Bình đã tra được.

Vì trời nóng, tóc mai của A Ninh dính mồ hôi bết vào má, làn da trắng như sữa trông càng thêm động lòng người. "A Ninh, chuẩn bị thoát khỏi Cừu Đức Khảo đi." Tô Thành thầm nghĩ.

Sóng nhiệt tạo ra những gợn sóng trên mặt đất, nhưng cũng không

cản được sự nhiệt tình của con người.

Ven chợ đồ cổ đều là những ông già, mặc áo may ô đi qua đi lại.

Đi vào trung tâm hơn một chút, là những cửa hàng lớn của chợ đồ cổ.

Đồ ở đó không phải 50% là hàng thật, thì ít nhất trong một cửa hàng chắc chắn có 20% là bảo vật trấn tiệm.

Thế là mọi người đi vào khu trung tâm, trên đường đi nhân viên cửa hàng đều có vẻ lười biếng, trên mặt hoặc là đắp một cái mũ phơi nắng như một con rắn chết, hoặc là đeo kính râm cùng ông già ven đường ngồi đánh cờ nói chuyện phiếm.

Đây là hiện tượng phổ biến ở chợ đồ cổ, khách vào cửa hàng đồ cổ thường ít, phần lớn là tò mò hoặc đi dạo lung tung.

Khách hàng lớn thực sự rất ít, thường là khách quen, muốn xem đồ đều liên hệ trước, cho nên cửa hàng mở cửa cũng chỉ để làm màu.

Bàn Tử và mọi người đi đến chóng mặt, ba người đều mua kem, A Ninh không ăn được, Tô Thành lấy một chiếc ô che nắng cho A Ninh.

Vóc dáng và dung mạo của A Ninh trên đường đi cũng thu hút không ít người thường xuyên ngoái nhìn.

Tô Thành lén nhìn định vị trên điện thoại, vị trí mà Muộn Du Bình gửi, sắp đến rồi.

Trên đường đi anh thực ra đều cố ý hoặc vô ý làm nhiễu loạn phán đoán của Bàn Tử, sau đó dẫn Bàn Tử, Ngô Tà và A Ninh đến cửa hàng mà Muộn Du Bình đã tra được.

Bây giờ cửa hàng đó đã ở ngay trước mặt. "Chà!

Xem tên cửa hàng này, gọi là Đãi Ninh Các!

Trùng hợp thật đấy nhỉ?" Vương Bàn Tử ngậm một miếng kem

trong miệng, đầu đầy mồ hôi nhìn một cửa hàng đồ cổ cổ kính.

A Ninh lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử cười mặt dày.

Tô Thành thầm kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên tên là "Đãi Ninh Các".

Vị trí Muộn Du Bình gửi cho anh không có tên, nhưng xem vị trí định vị, hẳn là ở đây. "Đã trùng hợp như vậy, thì chúng ta cứ đi xem có bảo bối gì." Vừa nói Tô Thành vừa ôm eo A Ninh, đi vào trong.

Bốn người vừa vào cửa hàng đồ cổ này, có một nhân viên mặc áo dài khuy Tàu bước ra đón tiếp.

Người nhân viên rất chuyên nghiệp, sau khi nói chuyện vài câu với Tô Thành thì không làm phiền nữa, quay về đứng bên quầy, luôn sẵn sàng chờ lệnh.

Tô Thành nhìn xung quanh, diện tích sảnh lớn ở đây khoảng tám mươi mét vuông, nhìn cánh cửa sau lưng người nhân viên, dường như có một gian trong, cửa hàng gần như 360 độ đều lắp camera, rất nghiêm ngặt.

Hệ thống giám sát ở đây rất chặt chẽ, người nhân viên trông như không quan tâm, thực tế camera đang giám sát chặt chẽ mọi hành động của họ.

Vừa vào cửa hàng này, Tô Thành cảm thấy một loại ảo ảnh đặc biệt, nhưng lại không nói ra được.

Tô Thành trước tiên định thần lại, đè nén cảm giác kỳ quái này xuống, đi dạo trong cửa hàng.

Bên trong cửa hàng, bày bán đều là kỳ trân dị thạch, đồ cổ các loại.

Những viên đá này đều là nguyên liệu ngọc thạch, thường dùng để đổ thạch, nếu có người vừa ý thì trả tiền trước rồi trực tiếp mang đi

cắt.

Hiện tại Tô Thành đang xem một bức tường, phần lớn đều là nguyên liệu đổ thạch.

Bàn Tử đang xem bức tường kia, một bức tường đồ cổ, trên đó bày đầy các loại đồ cổ, có bình, có đĩa, có một số hũ có kích thước lớn hơn một chút.

Những thứ này Tô Thành chỉ liếc qua, thầm kinh ngạc.

Chương 111

Tiệm đồ cổ này không hề tầm thường, đồ đạc bên trong, liếc qua mười món thì tám chín món là hàng thật.

Tuy không phải là trân phẩm, nhưng chỉ cần là người trong nghề, liếc một cái là biết ngay tiệm này có lai lịch không nhỏ.

Tô Thành lại liếc nhìn nhân viên đang ngồi đọc sách ở quầy thu ngân.

Người nhân viên đó dường như cũng là người từng trải, bình tĩnh ngồi sau quầy lật giở một cuốn sách cũ.

Các món đồ trưng bày trong tiệm đa số đều được khóa trong tủ kính.

Nếu khách hàng ưng món nào, nhân viên chỉ cần lấy ra là được.

Ngày thường buôn bán vắng vẻ, không cần lo lắng chuyện không lấy kịp đồ.

Trong mắt người nhân viên này, có lẽ anh ta đã coi Tô Thành như một người vào tiệm để tham quan.

Tô Thành lại chầm chậm đi một vòng, dần dần, cái cảm giác khi vừa bước vào tiệm càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Điểm kỳ lạ của tiệm đồ cổ này nằm ở chỗ, trên mỗi cánh cửa tủ đều dán một logo.

Và ở những nơi có thể treo vật nhỏ, đều treo những tấm thẻ gỗ tinh xảo có cùng logo đó.

Cảm giác này vô cùng khác thường, giống như tiệm đồ cổ này đang xây dựng thương hiệu vậy.

Nhưng nhìn khắp nơi, chỉ những thứ sản xuất hàng loạt mới làm chuỗi thương hiệu, đồ cổ vốn là vật truyền đời, mất một món là thiếu một món, tại sao lại phải làm thương hiệu chứ?

Trừ phi, chỉ có một khả năng duy nhất.

Đây là một gia tộc nhiều đời buôn bán đồ cổ, gia tộc này đã có danh tiếng truyền qua mấy thế hệ trong ngành, vì vậy họ dùng logo để chứng minh chất lượng của các món đồ trong tiệm.

Tô Thành đến gần những miếng dán logo nhỏ đó, phát hiện trên đó là một chữ "Ninh" được thiết kế tinh xảo.

Một phỏng đoán nào đó trong lòng Tô Thành ngày càng rõ ràng hơn: chủ của tiệm này, rất có thể là người có quan hệ huyết thống trực hệ với A Ninh.

Tô Thành lập tức quyết định, nhất định phải làm gì đó để dụ ông chủ tiệm ra mặt.

Nếu chủ tiệm này thật sự là người thân của A Ninh, vậy thì người này chắc chắn cũng biết về thân thế của cô.

Trong lúc anh đang trầm tư, Vương Bàn Tử đi một vòng thấy chán ngắt, ngược lại A Ninh và Ngô Tà lại xem rất hứng thú.

Đang lúc buồn chán, Bàn Tử quay đầu lại thấy Tô Thành đang nhìn chằm chằm vào một món đồ cổ không biết đang nghĩ gì, liền hứng thú hỏi: "Cậu đang xem gì thế!

Món đồ nào mà làm khó được Thành ca nhà ta vậy?" Bàn Tử thấy ánh mắt Tô Thành không hề chớp, cũng không nhịn được mà nhìn theo, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chẳng thấy có gì đặc biệt.

Thấy Tô Thành đang suy nghĩ, gã không nhịn được vỗ vai anh: "Này!

Anh em!

Nếu thật sự có gì thì nói một tiếng nhé!" Vương Bàn Tử vốn là người hay nói tào lao, bị gã làm phiền, Tô Thành đành thu hồi dòng suy nghĩ và liếc nhìn một cái.

"Chào anh bạn, vẫn khỏe chứ." Vương Bàn Tử thấy Tô Thành cũng không đứng đắn, liền cười ha hả.

Tô Thành định đi thêm một vòng, xem trong tiệm còn có thứ gì hay ho không.

Chỉ nhìn quy mô của tiệm và những món đồ bên trong, chắc chắn tiệm này có vật trấn tiệm.

Tô Thành đi chậm lại, vừa đi vừa quan sát.

Kỹ năng giám định trong đầu đã được kích hoạt từ lúc bước vào phố đồ cổ, Tô Thành chậm rãi xem xét, biết rằng phần lớn đồ cổ ở đây đều là hàng thật, nhưng giá trị có lẽ không đủ để dụ ông chủ đang trốn trong tiệm ra mặt.

Tiếp đó, Tô Thành nhìn sang bức tường bên kia, trên đó đều là đá thô dùng để đổ thạch, tất cả đều được đặt trong tủ.

Chơi đổ thạch, mọi người đều dựa vào bảy phần vận may ba phần con mắt, nhưng đối với Tô Thành, đó là mười phần con mắt, nhìn một cái là phải chuẩn.

Người nhân viên thấy ánh mắt Tô Thành chuyển sang khu đá thô, không khỏi đặt sách xuống, đi tới chào hỏi.

"Thấy ngài cũng đã xem không ít đồ rồi, xin hỏi quý danh là gì?" "Miễn quý, họ Tô." Tô Thành lịch sự gật đầu, trong lòng thầm nghĩ người nhân viên này cũng không phải dạng vừa, rất biết nhìn mặt đoán ý.

“Ông chủ Tô, hôm nay muốn xem chút đá à?” Nhân viên thấy nhóm của Tô Thành trông không giống đám non choẹt nên tiến lên bắt chuyện.

Tô Thành không nhìn người nhân viên, chỉ tự mình lựa đá thô, đáp một tiếng “Ừm”.

Người nhân viên không nhịn được nói: “Đá ở đây đều do tôi thu mua giá cao về, về cơ bản cắt ra đều có đồ, nhưng còn phải xem mắt nhìn của mỗi người, ngài ưng viên nào cứ nói với tôi một tiếng.” Tô Thành lướt mắt qua từng viên, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên một viên đá. [Keng!

Kỹ năng Giám định, viên đá này phẩm chất tuyệt vời, phán đoán có 81% khả năng là Đế vương pha ly chủng, 19% là pha ly chủng thông thường, có thể cắt.] Tô Thành sáng mắt lên, thông báo của hệ thống khiến anh vô cùng phấn chấn.

Như vậy, viên đá này chắc chắn sẽ ra ngọc.

Thế là Tô Thành chỉ vào viên đá thô đó với người nhân viên, ra hiệu muốn mua nó.

Nhân viên đáp một tiếng, đi lấy chìa khóa để lấy viên đá ra, Tô Thành lại một lần nữa dùng tay giám định.

Chương 112

[Keng!

Xác nhận là đá thô Đế vương pha ly chủng không còn nghi ngờ gì nữa!] Tô Thành mừng rỡ, lập tức mua viên đá, sau đó trực tiếp cùng nhân viên đi cắt nó.

Tiếng máy cắt từng chút một truyền vào tai Tô Thành, Ngô Tà, Bàn Tử và A Ninh đi theo vào phòng cắt đá cũng có chút mong đợi.

Khi người nhân viên cắt đá hoàn thành công việc, tất cả những người có mặt đều sững sờ.

Một khối Đế vương pha ly chủng!

Mọi người đều kinh ngạc đến không nói nên lời, nhìn về phía Tô Thành thì thấy anh lại có vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Bởi vì thứ Tô Thành thật sự muốn không phải là viên đá này, mà là dụ ông chủ tiệm ra mặt, sau đó xem người đó có phải là người thân của A Ninh hay không.

Bàn Tử lại bắt đầu ghen tị: "Trời đất ơi, mắt của đồng chí Tô Thành có thể so với Hỏa nhãn kim tinh rồi, tùy tiện chọn một viên mà cũng bá đạo như vậy." Tô Thành không để ý đến Bàn Tử, chỉ bảo nhân viên giúp mình xử lý, anh muốn mang đi.

Nhân viên thấy dáng vẻ điềm nhiên như không của Tô Thành, biết anh tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Gặp nhân vật như vậy phải báo cho ông chủ một tiếng, nếu không sau này ông chủ sẽ trách tội vì để lọt mất cá lớn.

"Được thôi ông chủ, tôi sẽ xử lý ngay cho ngài, mời ngài qua bên này uống tách trà, đợi một lát!" Nói xong, nhân viên mời họ ngồi

xuống, rót trà cho cả bốn người, sau đó xoay người đi vào gian trong.

...

"Cái gì?

Có người cắt ra được pha ly chủng?" Trong gian phòng, một người phụ nữ mặc sườn xám, phong thái vẫn còn vẹn nguyên, kinh ngạc đặt món đồ cổ đang thưởng thức trong tay xuống.

"Vâng, bên ngoài có bốn người, một ông chủ trong số đó đã cắt ra được Đế vương pha ly chủng." Người nhân viên nói.

Người phụ nữ mặc sườn xám rõ ràng là bà chủ của tiệm, có người cắt ra được Đế vương pha ly chủng ngay tại tiệm của mình, đối với một cửa tiệm có uy tín như của bà, đây cũng là một chuyện trọng đại.

"Đưa tôi ra gặp vị ông chủ đó." Người phụ nữ đặt món đồ cổ trong tay xuống, quyết định sẽ ra gặp Tô Thành.

Vương Bàn Tử và những người khác ngồi được một lúc, bỗng thấy một người phụ nữ trung niên từ gian trong bước ra, mặt tươi cười.

Tô Thành thầm nghĩ: Xong rồi, ông chủ ra rồi.

"Là vị ông chủ này đã chọn viên đá đó." Nhân viên giới thiệu Tô Thành với người phụ nữ xong, liền lùi sang một bên, giúp Tô Thành xử lý phần đá thô còn lại, chuẩn bị đóng hộp.

"Ông chủ thật có mắt nhìn." Người phụ nữ mỉm cười ôn hòa, đang định nói thêm vài câu với Tô Thành thì ánh mắt bà đột nhiên khựng lại.

Tô Thành nhếch mép, anh biết là có chuyện rồi.

Sóng mắt của người phụ nữ nổi lên, ánh mắt nhìn vào cổ tay của

A Ninh mãi không dời đi.

A Ninh bị người phụ nữ nhìn chằm chằm, thấy ánh mắt của bà đang nhìn vào đồng xu trên cổ tay mình, cô tưởng bà đã ưng món đồ đó.

Bàn Tử thấy cảnh tượng có phần khó xử, lại liếc thấy bà chủ có vài phần tư sắc, bản tính Thiên Bồng Nguyên Soái lại bộc lộ: "Này!

Tôi nói này, bà chủ, bà nhìn trúng đồng xu của Ninh tỷ nhà chúng tôi rồi à?

Món này không bán đâu nhé." Bà chủ bị giọng nói của Bàn Tử làm cho giật mình, hoàn hồn lại, dường như cũng chẳng quan tâm chuyện Tô Thành vừa cắt ra một khối Đế vương pha ly chủng nữa, bà bước tới, ngồi xuống không xa chỗ A Ninh, hỏi: "Cô gái, trong tên của cháu có phải có một chữ Ninh không?" A Ninh có chút ngơ ngác, nhưng người phụ nữ trước mắt là bậc trưởng bối, lại cho cô một cảm giác thân thiết khó tả, thế là cô đáp: "Vâng ạ, mọi người đều gọi cháu là A Ninh." Tô Thành sáng mắt lên, anh biết chuyện đã thành công.

Bà chủ này tuyệt đối có quan hệ huyết thống với A Ninh, như vậy mục đích của anh đã đạt được, A Ninh cũng có thể có một chỗ dựa trên mảnh đất này, hoàn toàn thoát khỏi Cừu Đức Khảo.

Bà chủ cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng rõ ràng có vài phần kích động: "Vậy, sau eo của cháu, có phải có một vết bớt hình con bướm không?

Ở sau eo bên trái của cháu?" A Ninh sững sờ, cảm giác như có một chuyện quan trọng sắp được hé lộ, lúc này cô có chút bất lực, không biết nên trả lời thế nào, bèn nhìn về phía Tô Thành.

Tô Thành thấy A Ninh càng lúc càng giống người phụ nữ kia, liền ngồi xuống bên cạnh cô, nắm lấy tay A Ninh, ra hiệu cho cô đừng

căng thẳng.

"Vâng ạ, sao thím biết ạ?" A Ninh cẩn thận hỏi, lúc này, tâm trạng của cô vô cùng phức tạp.

"Thím…" Mắt bà chủ ươn ướt, nhất thời không nói nên lời.

"Nếu mẹ cháu còn sống, bây giờ chắc cũng sẽ giống thím, làm nghề buôn bán đồ cổ!

Cháu bây giờ chắc cũng đang đi du học ở nước ngoài rồi!" A Ninh kinh ngạc: "Thím quen… mẹ ruột của cháu ạ?" Bà chủ hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại rồi nói: "Đứa ngốc này, theo vai vế, cháu phải gọi ta là thím mới đúng!

Thím và mẹ cháu đâu chỉ quen biết, quan hệ còn rất tốt nữa." Khi nói, trong mắt người phụ nữ hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, dường như có liên quan đến những chuyện không hay năm đó, nhưng bà không biểu lộ ra ngoài.

"Tiểu Ninh à, những năm nay cháu đã ở đâu?

Kể cho thím nghe đi." Người phụ nữ nhìn A Ninh, sự thân thiết trong mắt càng nồng đậm hơn.

Bà gọi nhân viên mang điểm tâm đặt trước mặt A Ninh, đồng thời cũng mời những người khác dùng, ánh mắt nhìn Tô Thành càng thêm tán thưởng và công nhận.

"Cháu… cháu đang làm việc cho một ông chủ người nước ngoài." A Ninh nói.

Người phụ nữ nghe xong sắc mặt biến đổi, nheo mắt hỏi: "Lão ngoại quốc đó, có phải tên là Cừu Đức Khảo không?" A Ninh kinh ngạc: "Vâng, sao thím biết ạ?" Người phụ nữ cười lạnh một tiếng: "Hừ, tất nhiên ta biết, nếu ta quên, Trương gia chúng ta còn mặt mũi nào nữa." Tiếp đó, bà chủ, cũng chính là thím của A Ninh, kể lại

chuyện năm đó bị Cừu Đức Khảo phản bội, cắn ngược một miếng rồi bị bắt.

Sau khi ra tù, bà định gầy dựng lại sự nghiệp, nhưng Cừu Đức Khảo vì sợ thế lực của gia đình bà nên đã thuê sát thủ tập kích giữa đêm, cha mẹ A Ninh đã bị sát hại trong lúc ngủ say.

Chương 113

Khi đó, chú và thím của A Ninh ở nhà bên cạnh phát hiện có chuyện không ổn, vội vàng xông vào xem tình hình anh trai chị dâu, không ngờ chú của A Ninh bị mai phục, thím và chú của A Ninh liều mạng bảo vệ bà chạy thoát.

Tình hình lúc đó vô cùng nguy cấp, thím vốn định ôm A Ninh chạy đi, nhưng A Ninh đã bị một tên sát thủ bế đi mất, thím đành phải rút lui.

Chuyện này vẫn luôn là một khúc mắc trong lòng thím, cũng vì vậy, mới có Đãi Ninh Các ngày hôm nay.

A Ninh nghe thím kể lại, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nhưng nhiều hơn cả là sự phẫn nộ.

Biết rằng mình đã bị một kẻ đã giết cha mẹ mình sai khiến suốt bao nhiêu năm, sự tức giận của A Ninh không lời nào tả xiết.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, màn hình hiển thị "Trợ thủ của cha nuôi XXX".

A Ninh lập tức nghe máy, cô đang muốn chất vấn bọn họ cho ra lẽ.

Nhưng không đợi A Ninh lên tiếng, đầu dây bên kia đã vang lên một giọng nói như sấm: "A Ninh?

Tốc độ làm nhiệm vụ của cô cũng quá chậm rồi, như vậy sẽ làm trì trệ tiến độ của cả dự án của tôi, cô biết không?

Vị trí của cô bây giờ là ở Trường Sa, đã thu thập được bao nhiêu thông tin rồi?" A Ninh vừa định phản bác chất vấn, đối phương lại bắt đầu: "Đừng có tìm lý do cho tôi, bây giờ tôi cần người, người của

tôi ở gần Trường Sa sẽ sớm tìm thấy cô thôi, chạy cũng vô ích, điện thoại của cô đã bị tôi định vị rồi, liệu mà làm.” Nói xong, đối phương cúp máy thẳng, hoàn toàn không cho A Ninh cơ hội trả lời.

Thím của A Ninh nhìn điện thoại, vẻ mặt âm trầm.

Lúc này A Ninh cũng vô cùng tức giận, tình huống như vậy trước đây cô đã quen rồi, cũng chính vì sự áp bức của tổ chức mà cô mới trở thành người có tính cách và phong cách hành sự như ngày hôm nay.

Nhưng có thể thấy, để một cô gái dịu dàng như nước trở thành một đóa hồng gai góc, cô gái đó đã phải chịu đựng biết bao nhiêu khổ luyện.

Tô Thành ôm A Ninh, ra hiệu cho cô yên tâm.

Thím của A Ninh im lặng một lúc rồi nói: “Tiểu Ninh, đừng sợ.

Đây là địa bàn của Trương gia, trừ phi hắn có thể điều động quân đội quốc gia, nếu không chỉ cần có thím ở đây, hắn tuyệt đối không động được đến một sợi tóc của cháu.” Nói xong, bà gật đầu mỉm cười với Tô Thành: “Cậu đây… cậu trai trẻ Tô Thành.

Bên này của thím, nếu có nhu cầu gì, cứ việc mở lời, những gì có thể giúp được thím đều sẽ hỗ trợ hết mình.

Ài, hai đứa là bạn trai bạn gái phải không?” A Ninh nghe đến đây, cơn tức giận vừa rồi cũng dịu đi, cô nhìn Tô Thành dịu dàng nói: “Vâng ạ, thím.” “Cậu trai này thật không tệ, gặp được Tô Thành cũng là phúc phận của A Ninh.

Tiểu Thành, thím có thể gọi cháu là Tiểu Thành không?

Được rồi, hai đứa sau này ở Trường Sa có thể tìm thím, dù là làm việc hay đi chơi, thím đều có thể giúp.” Nói rồi, thím của A Ninh nhìn về phía Tô Thành, sự tinh anh trong mắt bớt đi vài phần, thay vào đó là một chút ấm áp.

“Tiểu Thành, mắt nhìn của cháu rất tốt, sau này thím cũng muốn hợp tác với cháu, cháu thấy có được không?” Khóe mắt cười của người phụ nữ có vài nếp nhăn nhỏ, khiến Tô Thành cảm thấy một luồng ấm áp, làm anh nhớ đến người thân trước khi xuyên không, thậm chí còn tốt hơn.

“Được ạ, thím… thím.” Tô Thành do dự một chút, rồi gọi ra một tiếng xưng hô thân thiết.

Người phụ nữ cười, giọt lệ long lanh nơi khóe mắt.

Có lẽ bà cũng đã nhiều năm không có con cái, một mình gánh vác một sản nghiệp lớn như vậy, không có thời gian để vun đắp tình cảm.

Đây cũng là một người phụ nữ lợi hại, mạnh mẽ như thép, dịu dàng tựa nước.

Tô Thành nhìn khuôn mặt có phần già nua của người phụ nữ, thầm nghĩ.

“Bà chủ!

Bên ngoài có một đám người đến!” Người nhân viên đột nhiên có chút hoảng hốt chạy vào.

“Cứ để chúng vào, tôi lại muốn xem hôm nay ai có thể động đến một sợi tóc của người trong tiệm tôi.” Người nhân viên vừa định đi ra mở cửa, kết quả cửa đã bị người ta một cước đá văng, nhân viên cũng ngã xuống đất.

“A Ninh đâu?” Tên cầm đầu là một người da trắng mặt mũi Âu châu, sắc mặt không mấy thiện cảm hỏi.

Tô Thành lập tức tiến lên, đối mặt với tên da trắng đó.

“A Ninh ở đây với tôi.” Ánh mắt Tô Thành toát ra từng đợt khí lạnh, vẻ mặt trông nguy hiểm và đầy cảnh cáo.

Tên da trắng không thèm để ý đến Tô Thành, vô cùng ngang ngược xông vào trong, phía sau lập tức ùa vào hơn chục người!

Tất cả đều phá cửa mà vào!

Tô Thành ánh mắt lạnh đi, nhấc chân tung một cú quét về phía tên cầm đầu, gã không kịp phòng bị bị đá cho tối tăm mặt mũi, ngã sõng soài trên đất.

Mười mấy người xông vào sau đó đều bị Tô Thành giải quyết dễ dàng, cả đám đều bị Tô Thành chặn lại ở cửa Đãi Ninh Các, đau đớn kêu la, thậm chí có hai tên bị đá ngất đi.

Người thím đang định gọi điện thoại gọi người thì trố mắt kinh ngạc.

Bà chỉ biết mắt nhìn của Tô Thành rất lợi hại, chứ không hề biết công phu quyền cước của anh cũng đáng gờm như vậy, lập tức càng thêm coi trọng người thanh niên tên Tô Thành này.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà thì đã quen với chuyện này, hai người đứng sau lưng Tô Thành, miệng nhai bánh ngọt mà người thím mang ra, đối với công phu của Tô Thành chẳng có gì lạ lẫm.

Lúc này, tên cầm đầu bị đá cho tối tăm mặt mũi mới tỉnh lại, loạng choạng đứng dậy, ánh mắt âm hiểm.

"Lũ rác rưởi chúng mày… không biết người của tao không chỉ có nhiêu đây thôi à?" Vừa nói, gã vừa bấm một số điện thoại.

A Ninh nhìn thấy dãy số đó, đồng tử lập tức co rút, mặt trắng bệch.

Chương 114

Tên cầm đầu nhìn A Ninh cười: “He he… không sai, tao đã mang theo đội sát thủ.

Tao biết bắt con nhỏ này không dễ dàng.” Đầu dây bên kia, tiếng tút tút không vang lên bao lâu thì có người nhấc máy.

“Alo?” Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến một giọng nói.

Tên cầm đầu bật loa ngoài, cố ý để mọi người nghe thấy, vẻ mặt vô cùng khiêu khích.

“Alo?

Số 368 phải không, bên tao có chuyện rồi, nhanh lên, nhanh lên một chút.” Tên cầm đầu vừa lau máu ở khóe miệng, vừa cười âm hiểm.

Đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời: “Được rồi, sẽ đến ngay, đợi một lát.” Tên cầm đầu: “Được được được, nhanh lên!” Nói xong câu đó, gã đột nhiên lộ vẻ mặt kỳ quái, lại nói vào điện thoại: “Gần đây bị cảm à?

Giọng nói không giống bình thường.” “Đúng vậy, bị cảm rồi.” Tên cầm đầu lập tức không nói nữa, khôi phục vẻ mặt như đã có kế hoạch, cúp điện thoại.

“Chờ người của tao đi.” Người đàn ông đó vẫn dựa vào bức tường bên cạnh nghỉ ngơi, châm một điếu thuốc, vô cùng thong dong.

A Ninh cắn chặt răng, nhìn thím của mình nói: “Con đi trước, dụ chúng đi, để không gây phiền phức cho thím.

Thím.” Thím gật đầu, nở một nụ cười ôn hòa, trong đó ẩn chứa vài phần tinh ranh: “Không sao, Tiểu Ninh, cháu cứ ở yên đây.

Đây là địa bàn của Trương gia, ta muốn xem hôm nay ai có bản lĩnh." Nói rồi, bà ưu nhã ngồi xuống uống trà.

Tô Thành liếc nhìn vào gian trong, phát hiện không biết từ lúc nào ở đó đã lẳng lặng đứng rất nhiều người trang bị tinh nhuệ, đang dùng ống ngắm nhắm vào tên cầm đầu đang hút thuốc bên ngoài.

Những người bị Tô Thành đánh ngã cũng dần dần tỉnh lại, lần lượt đứng dậy.

A Ninh với ánh mắt phức tạp tiến lên, hỏi tên cầm đầu đó: "Tôi rốt cuộc… đóng vai trò gì trong tổ chức?" Người đàn ông nghe A Ninh nói, bật cười một tiếng, bị khói thuốc sặc mấy cái: "Vai trò?

Ha ha ha… đương nhiên là một… vai trò quan trọng.

Nếu không sao lại phái nhiều người đi bắt cô như vậy?" Nói rồi, người đàn ông nheo mắt, nhìn về phía A Ninh, dường như đang hồi tưởng.

Tiếp đó nói: "Một vai trò không thể thiếu của tổ chức, chúng tôi… rất cần cô." Dường như đang cân nhắc từ ngữ, gã dò xét nhìn A Ninh.

Mắt A Ninh đỏ hoe: "Các người lừa tôi, tôi căn bản không phải là cô nhi được nhận nuôi.

Cừu Đức Khảo đã giết cha mẹ tôi!" Lời vừa nói ra, người đàn ông kia trước tiên vẫn bình tĩnh: "Cô có thể tin những người này sao?

Tôi đã ở bên cô bao lâu rồi, chỉ vì mấy người mới gặp vài lần mà cô phản bội tổ chức của tôi sao?" Tâm trạng kích động của A Ninh đột nhiên bình tĩnh lại.

"Vậy, tại sao người phụ nữ kia lại biết sau lưng tôi có vết bớt?

Chú?" Ánh mắt A Ninh lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên da trắng trước mặt.

Gã có địa vị cao trong tổ chức, đã phục vụ Cừu Đức Khảo gần nửa đời người.

Trong nửa đời trước của A Ninh, người đàn ông này vừa là sư phụ của cô, cũng là "chú" của cô.

"Ồ… cô bé đáng yêu của tôi.

Có lẽ, mèo mù vớ phải chuột chết, đoán bừa thôi thì sao?" Lão ngoại quốc cười rất không đứng đắn, nhưng giây tiếp theo, lại đổi một sắc mặt khác: "Bao nhiêu năm nay… kế hoạch của tôi đều bị thằng nhóc tên Tô Thành này phá hỏng." "A Ninh… vốn là một quân cờ quan trọng, vô cùng quan trọng, tổ chức của tôi muốn dùng cô để uy hiếp thím của cô, cũng chính là người phụ nữ sau lưng cô.

Nhưng bây giờ kế hoạch đã thất bại, các người đã gặp mặt trước thời hạn." Nói rồi, gã nhìn về phía Tô Thành, ánh mắt đầy nguy hiểm dò xét.

"Thằng nhóc này, vẫn luôn cố gắng cắt đuôi sự theo dõi của tôi, dọc đường dẫn các người đi lòng vòng, cắt đuôi tôi hơn mười phút đường." "Tô Thành, không đơn giản.

Từ đó tôi suy ra, cuộc gặp mặt này, nhất định là do người đàn ông tên Tô Thành này sắp đặt.

Tô Thành hẳn là người lãnh đạo nhỉ, lợi hại." Nói rồi, tên da trắng vỗ tay, như đang biểu diễn một màn kịch.

Tô Thành nghe những lời này không hề có biểu cảm gì, chỉ nhàn nhạt nhìn lão ngoại quốc đó. *Hóa ra những người theo dõi bên ngoài vừa rồi là người của hắn.* Tô Thành thầm nghĩ.

Điều này Tô Thành không hề phát hiện ra, ban đầu anh tưởng là người nhà của Muộn Du Bình quan sát, hoặc là người của Tam Thúc phái đến, tóm lại không phải chuyện tốt.

A Ninh và Ngô Tà, Bàn Tử đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Tô Thành lên tiếng: "Ngày cha mẹ A Ninh bị sát hại, ngươi hẳn cũng là một trong những người lên kế hoạch nhỉ." Nhìn tên da trắng, Tô Thành đoán tuổi gã khoảng bốn mươi mấy, hai mươi mấy năm trước, người này hẳn là khoảng hai mươi tuổi.

Rất có khả năng người này lúc đó cũng có mặt.

Suy đoán của Tô Thành rất nhanh đã được chứng thực.

"Đúng vậy, ta không chỉ tham gia lên kế hoạch, ta còn là người đã giết mẹ ngươi đấy." Nói rồi, gã quay sang A Ninh.

"Mẹ ngươi lúc đó ôm ngươi, vẻ mặt kinh hoàng, nếu không phải ta từ bi, một dao giải quyết cho bà ta, không biết mang về sẽ phải chịu bao nhiêu khổ sở." Tên da trắng vừa nói, vừa cúi đầu cười.

A Ninh nắm chặt nắm đấm, sự phẫn nộ trong mắt gần như phun trào ra ngoài: "Thằng khốn!

Tao sẽ giết mày!" Trong nháy mắt, A Ninh rút ra ba con dao nhỏ tinh xảo từ sau lưng, phi về phía người đàn ông đó.

Chương 115

Ba vệt sáng trắng lóe lên, trên mặt người đàn ông đó bị rạch ra ba vết máu.

Mắt A Ninh đỏ ngầu: "Bao nhiêu năm nay… tôi làm trâu làm ngựa cho các người, trải qua huấn luyện khắc nghiệt như vậy, có lúc tôi còn mang lòng biết ơn.

Tất cả đều là cho chó ăn rồi!" A Ninh càng lúc càng phẫn nộ, dứt khoát giơ súng lên.

Nhưng tên da trắng lại đột nhiên cười: "Đây là nơi công cộng!

Cô dám không?" A Ninh nghe vậy, do dự.

Tên da trắng nhân lúc A Ninh do dự, lại gọi điện thoại: "Alo?

Sao chậm vậy!

Sao không nhanh lên một chút… Ể??

Các người ở đâu?

Phía sau?" Tên da trắng quay người lại, thấy một người đang đi tới từ phía hoàng hôn.

Vì ngược sáng nên không nhìn rõ mặt người đó.

Nhưng có thể khẳng định, người này tuyệt đối không phải người mà gã đang đợi!

Người đàn ông đó ngậm điếu thuốc, chậm rãi nạp đạn, trên tay dường như dính máu.

"Tiền boa, bà chủ còn chưa cho, các người cũng đừng hòng có." Người đàn ông ném điếu thuốc đi, nháy mắt một cái với người thím sau lưng A Ninh.

Thím của A Ninh tỏ vẻ không vui, nói với người đó: "Muộn rồi đấy." Người đàn ông đó cằm có chút râu ria, đi lướt qua lão ngoại quốc đang đứng ngây người tại chỗ, đến bên cạnh thím của A Ninh, đưa cho bà một điếu thuốc, sau đó mở miệng nói: "Lúc hắn gọi điện thoại lần đầu tiên, tôi đã xử lý xong tên thủ lĩnh của đám đó rồi.

Chỉ là không ngờ phía sau còn có nhiều người như vậy.

Thật là, phiền chết đi được." Châm điếu thuốc, gã dựa vào cột cửa nói luyên thuyên với thím của A Ninh.

Thím rõ ràng có chút không kiên nhẫn, nhưng cũng không nói gì.

A Ninh và những người khác tuy không biết lai lịch của người này, nhưng rõ ràng, khu chợ đồ cổ này đã bị thím của A Ninh bao trọn.

Đánh giá của Tô Thành về người phụ nữ này, thím của A Ninh, lại lên một tầm cao mới.

Thực lực sau lưng người phụ nữ này sâu không lường được.

Kết giao với người phụ nữ này sẽ không phải là một chuyện xấu.

Tên da trắng đứng tại chỗ, đột nhiên không còn tự tin nữa, gã điên cuồng bấm điện thoại, nhưng dù bấm thế nào, tiếng chuông điện thoại đều vang lên từ người của chú râu ria.

Chú râu ria đột nhiên bực mình, ném chiếc điện thoại không thuộc về mình về phía tên da trắng.

"Có phiền không, tao đang nói chuyện với bà chủ của tao!" Chú râu ria dường như tức giận, cũng không nói chuyện với thím nữa, quay người rút súng ra: "Vốn dĩ tôi định kết thúc hắn, nhưng tôi nghĩ quyền lợi này nên giao cho Tiểu Ninh nhà chúng ta." Nói rồi, gã đưa súng cho A Ninh.

Tên da trắng hoảng sợ đến gần như sụp đổ, lớn tiếng hét lên:

“Người đâu!

Giết người… Help… help… Cứu mạng, cứu mạng!” Lúc này gã mới phát hiện, khu chợ này không biết từ lúc nào đã không còn ồn ào náo nhiệt, người đi đường đều biến mất.

Thay vào đó là những đám người mặc đồng phục có logo chữ “Ninh”, trong chốc lát, một luồng sát khí lan tỏa dưới ánh hoàng hôn.

Hoàng hôn đỏ như máu hôm nay, định sẵn sẽ chứng kiến một cuộc báo thù.

A Ninh đột nhiên hạ súng xuống, từ gót giày rút ra ba con dao nhỏ tinh xảo, sát khí lộ rõ.

“Sư phụ… những con dao năm đó ông dùng để luyện tập trên người tôi, ông còn nhớ không?” Tô Thành nhìn hành động của A Ninh, trong lòng thầm kinh ngạc.

“Những vết sẹo ông để lại trên người tôi, tuy đều đã được phục hồi bằng thuốc tốt, nhưng những nỗi đau đó, tôi sẽ không bao giờ quên.” “Ông đã từng ‘yêu thương’ tôi như vậy, hôm nay, tôi sẽ dùng cách tương tự để ‘yêu thương’ ông.” A Ninh giơ tay lên, ba con dao sắc bén từ trong tay cô tuột ra, xé rách không khí, chỉ trong một khoảnh khắc, đã cắm chính xác vào đầu của tên thủ lĩnh da trắng đó.

Tên thủ lĩnh da trắng đang chạy trốn có lẽ đã nghe thấy những lời đó, có lẽ không, nhưng gã cũng không còn cơ hội nữa.

Thời gian của gã mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc đó, ánh hoàng hôn đỏ rực chiếu lên vẻ mặt kinh hoàng của gã, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Máu loang ra dưới thân gã thành một đóa hoa diễm lệ, như đang tuyên bố sự kết thúc của sự trói buộc đen tối này.

Những tên tay chân do người đàn ông đó mang đến, nhìn thấy cảnh

này, lập tức hoảng sợ, sự huấn luyện nghiêm ngặt ngày thường cũng hoàn toàn biến mất.

A Ninh lặng lẽ đứng dưới ánh hoàng hôn nghiêng bóng, không nói một lời.

Như đang tiêu hóa cảm xúc, cũng như đang nói lời từ biệt với quá khứ.

Không một ai lên tiếng, bây giờ là sân khấu của A Ninh.

A Ninh đi đôi giày cao gót, nhìn hoàng hôn lần cuối.

"Kết thúc rồi." Nói xong câu đó, cô lặng lẽ quay trở lại Đãi Ninh Các, những người còn lại đứng tại chỗ không biết phải làm sao.

Lúc này thím của A Ninh tiến lên, nhàn nhạt nói với những người còn lại: "Về nói với Cừu Đức Khảo, A Ninh đã trở về Trương gia." Đám người nghe vậy, lập tức tan tác như chim vỡ tổ.

Chương 116

Những người nhà họ Ninh đang chờ lệnh ở một bên cũng lần lượt lui xuống, ẩn mình trong bóng tối.

Tô Thành chỉ cảm thấy bây giờ có thể thở phào nhẹ nhõm.

Anh chỉ là một người xuyên không, thân thế trước khi xuyên không cũng không phức tạp, nhưng chứng kiến một cuộc báo thù như vậy, anh cũng cảm nhận sâu sắc nỗi đau đằng sau người yêu của mình, A Ninh.

Anh lập tức quyết định, dù thế nào cũng phải bảo vệ tốt cô gái này, cùng cô tiến lui.

Có thể khẳng định, A Ninh cũng xứng đáng.

Tiếng chuông điện thoại không đúng lúc vang lên, nhưng không phải là chuông của ai trong số những người có mặt.

Tô Thành ngẩng đầu lên, thấy chiếc điện thoại nằm trên đất đang không ngừng reo.

Anh đi tới nhặt lên xem, màn hình hiển thị: Cừu Đức Khảo.

"Lão già này theo sát tiến độ thật." Tô Thành định nhấc máy, nhưng sau đó cảm thấy không thích hợp, bèn vào nhà đưa cho A Ninh đang ngồi đó.

"Alo?

Tiến độ của cô thế nào rồi?

Chỉ theo một con chuột bạch thôi mà, có khó khăn gì sao?" Giọng nói già nua nhưng không mất đi sự mạnh mẽ của Cừu Đức Khảo vang lên.

A Ninh bật loa ngoài, mọi người đều có thể nghe thấy.

“Theo một con chuột bạch, không khó.

Theo một con sư tử có lẽ sẽ khó hơn.” Giọng nói nhàn nhạt của A Ninh vang lên, tuy ngữ khí vô cùng bình tĩnh, nhưng Bàn Tử, Ngô Tà, và tất cả những người nghe thấy đều biết, dưới sự bình tĩnh của cô gái này, ẩn chứa sát cơ.

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, mới có tiếng nói.

“Ồ, A Ninh yêu quý của ta.

Hắn đã bại dưới tay con rồi sao, thật là cô gái tốt của ta.” Gân xanh trên trán A Ninh nổi lên, nhưng vẫn duy trì giọng nói bình tĩnh: “Tất cả mọi chuyện tôi đều biết rồi, tôi không phải thuộc hạ của ông, cũng không phải cô gái của ông.” “Ha ha ha ha.” Đầu dây bên kia truyền đến một tràng cười.

“Đừng quên ai đã nuôi con lớn, cũng đừng quên ai cho con cơm ăn.

Người nước các con luôn coi trọng ‘một ngày làm thầy, cả đời làm cha’, con đừng đi ngược lại tổ huấn.” “Tôi sẽ giết ông.” Đầu dây bên kia lại một lần nữa im lặng rất lâu.

Mãi sau, Cửu Đức Khảo ở đầu dây bên kia mới lên tiếng: “Nếu con tức giận, có thể đến tìm ta, ta luôn chờ đợi, để ta xem cô bé A Ninh của ta, đã trưởng thành thành như thế nào rồi.” Cửu Đức Khảo cười ha hả, nhất thời khiến người thím ở bên cạnh nhíu mày, tỏ vẻ không vui.

“Sau này còn dài.” A Ninh lặng lẽ nói xong bốn chữ, rồi cúp điện thoại.

Không khí trong đại sảnh có chút trang nghiêm, chỉ có chú râu ria miệng chóp chép nhai kẹo cao su, đứng bên cạnh thím của A Ninh.

Lúc này tiếng chóp chép của chú có vẻ hơi lạc lõng.

Thím có chút mất mặt: "Nhổ kẹo cao su ra!" "A!

Được thôi!" Chú râu ria cười hì hì nhổ kẹo cao su ra.

Không khí vốn nghiêm túc bị chú này làm cho thoải mái hơn rất nhiều.

A Ninh đang căng thẳng cũng lập tức thả lỏng, trên mặt lộ ra vẻ yếu đuối của một người phụ nữ.

Tô Thành tiến lên ôm lấy A Ninh: "Có anh đây rồi.

Không sao đâu." A Ninh mắt ngấn lệ, trong một khoảnh khắc, cô cũng hiểu được dụng tâm của Tô Thành, trăm cảm xúc lẫn lộn, A Ninh chủ động hôn Tô Thành.

Tô Thành đáp lại bằng một nụ hôn nồng cháy.

"Ô hô hô!

Song hỷ lâm môn!" Chú râu ria không biết tìm đâu ra một ống pháo hoa, "Bùm" một tiếng bắn một tràng pháo hoa trên đầu hai người, giấy màu từ trên không trung bay lả tả xuống, ánh hoàng hôn còn sót lại chiếu rọi lên cặp đôi trai tài gái sắc.

Bàn Tử vốn giỏi châm chọc lúc này lại là người đầu tiên vỗ tay, Ngô Tà cũng vỗ tay theo, tiếp đó tất cả mọi người trong đại sảnh đều vỗ tay theo.

Người nhân viên vẫn luôn im lặng trong tiệm lúc này gọi đội ngũ đang chờ lệnh trong gian trong ra, dọn dẹp "chiến trường" bên ngoài, không khí vốn tĩnh lặng như nước tù đột nhiên trở nên náo nhiệt.

"Đó là tiểu thư Ninh à?

Trông xinh thật!" "Đừng có thèm thuồng nữa, tiểu thư Ninh có chủ rồi, không thấy mắt nhìn của cậu trai Tô Thành đó sao?

Một mắt nhìn ra một viên Đế vương pha ly chủng!" "Đừng nói nữa, thực lực của cậu trai đó cũng không tệ, một mình đấu với hơn chục người mà không thở dốc, lúc đám người đó xông vào tôi suýt nữa đã xông ra rồi, nhưng cậu trai đó một loạt thao tác làm tôi đứng hình luôn." "Thật sự rất lợi hại." Một đội "Ninh gia quân" được huấn luyện nghiêm ngặt vừa kéo xác của tên đội trưởng đó đi, vừa dọn dẹp hiện trường, miệng thì thảo luận về "tiểu thư Ninh" đã trở về, và đối tượng của tiểu thư Ninh.

"Đãi Ninh Các" cuối cùng cũng chờ được người về, tấm biển hiệu của nó dưới ánh hoàng hôn trông đặc biệt yên tĩnh. ...

Trong đại sảnh, một nhóm người lại hàn huyên một lúc, tiếp đó Bàn Tử và Ngô Tà cũng tự giới thiệu, thím của A Ninh nghe xong kinh nghiệm của họ cũng khen ngợi không ngớt.

Trong lúc đó, Bàn Tử luôn miệng khen Tô Thành, suýt nữa khen anh thành thần tiên vô sở bất năng, bị Tô Thành dùng ánh mắt ra hiệu mấy lần Bàn Tử mới bớt lại một chút.

Chương 117

Ánh mắt của thím đầy vẻ vui mừng, đồng thời cũng càng thêm coi trọng Tô Thành.

Không liên quan đến việc Tô Thành có phải là bạn trai của A Ninh hay không, hoàn toàn là sự tán thưởng dành cho Tô Thành.

Quen thân rồi, cả nhóm lại tụ tập ăn tối, sau đó đi hát karaoke, quậy đến rạng sáng mới về khách sạn đã đặt trước.

"Ọe… ọe… bà dì đó thật không phải dạng vừa!

Tửu lượng, tửu lượng quá tốt.

Thật đấy… Bàn gia tôi suýt nữa bị chơi chết!

Mẹ kiếp… phụ nữ mạnh như hổ… lời này không sai chút nào… ọe…" Ra khỏi quán, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không giữ được phong độ, nôn thốc nôn tháo bên lề đường.

Ngô Tà cũng uống không ít, nhưng Ngô Tà thuộc loại cố giữ thể diện, đứng một bên chăm sóc Vương Bàn Tử.

"Đừng… đừng nói vậy… dì ấy là nữ trung hào kiệt… hào kiệt đấy." Ngô Tà lẩm bẩm, tay vuốt lưng cho Bàn Tử cũng không vững.

A Ninh nhìn hai người họ, không nhịn được "phụt" một tiếng cười ra, má cô đỏ bừng, hôm nay là nhân vật chính, tự nhiên cũng uống không ít.

Trong bốn người, người tỉnh táo nhất là Tô Thành, do thể chất đặc biệt, anh uống từ đầu đến cuối mà gần như không có cảm giác gì, bây giờ chỉ có mặt hơi ửng hồng.

Bốn người bắt taxi về khách sạn, năm giờ sáng, ánh bình minh nơi

chân trời đã lờ mờ hiện ra, những ngôi sao vẫn đang lấp lánh, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

A Ninh về đến khách sạn, rượu mới ngấm, cô nôn mửa không biết trời đất trong nhà vệ sinh, Tô Thành bất đắc dĩ chăm sóc A Ninh, cuối cùng khi xong việc, sự hưng phấn vốn đang rục rịch trong lòng cũng tan biến.

A Ninh giống như một con mèo con nép vào lòng Tô Thành, tỏa ra mùi rượu thoang thoảng và mùi hương đặc trưng của cô.

"Tô Thành… Tô Thành…" Giọng nói mềm mại phát ra từ miệng A Ninh.

Tô Thành đáp: "Anh đây." A Ninh dùng đôi tay ngọc ngà ôm chặt Tô Thành, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tô Thành thì lại tỉnh táo, ôm A Ninh chặt hơn một chút.

Đối với Tô Thành, hành trình của anh còn xa mới kết thúc.

Chuyện đối phó với Cừu Đức Khảo, như A Ninh đã nói, sau này còn dài, phải từ từ tính toán, bàn bạc với A Ninh.

Biểu hiện của Trương gia cũng khiến Tô Thành vô cùng hài lòng.

Viên Đế vương pha ly chủng mà anh xem trúng đã được thím của A Ninh đóng gói cẩn thận gửi đến phòng.

Tô Thành nhìn qua, bên trong còn có không ít vật phẩm quý giá khác, đều là hàng hiếm trên thị trường.

Trong tài khoản của anh lại có thêm một chuỗi số, kèm theo lời nhắn: Lần đầu gặp mặt, thím cũng không có gì tốt để tặng, chút tiền này cháu cứ lấy dùng trước đi.

Nhìn thấy hai chữ "chút tiền", Tô Thành cười khổ.

Chuỗi số không dài dằng dặc đó không phải là nói đùa, xem ra vị

“thím” này cũng có ý lôi kéo Tô Thành.

Tiếp theo, Tô Thành sẽ đến Trương gia, không biết sẽ có bao nhiêu thuộc tính huyết mạch tốt đang chờ anh nhặt.

Nghĩ đến đây, cơn buồn ngủ của Tô Thành ập đến.

Ôm mỹ nhân trong lòng, Tô Thành chìm sâu vào giấc ngủ.

Tô Thành ôm A Ninh ngủ một mạch đến sáng hôm sau.

Giấc ngủ này khiến gân cốt toàn thân anh trở nên mềm mại, anh phát hiện ra thể chất huyết mạch sẽ không ngừng giúp chức năng cơ thể trở nên mạnh mẽ hơn!

Lúc tắm rửa, Tô Thành cũng phát hiện hình xăm Kỳ Lân trên người mình.

Nhìn kỹ lại, hình xăm Kỳ Lân đó dường như có chút khác biệt so với của Muộn Du Bình.

Hình xăm Kỳ Lân của anh trông phức tạp và tinh xảo hơn, trong các đường vân của hình xăm còn có ánh sáng ẩn hiện lưu động.

Tô Thành và mấy người Bàn Tử ăn xong bữa sáng, gần đến trưa thì Muộn Du Bình xuất hiện ở cửa khách sạn, sau lưng anh ta là một chiếc xe sang.

Bàn Tử lần đầu tiên thấy Muộn Du Bình lái xe, mặt cũng đầy kinh ngạc, Muộn Du Bình mặc một bộ đồ thường, biểu cảm trên mặt không còn cứng nhắc như lúc ở trong mộ nữa.

Phản ứng đầu tiên khi đến gia tộc Trương: Vãi chưởng!

Cụm từ này thể hiện vô cùng sống động trên người Vương Bàn Tử: “Vãi chưởng!

Biệt thự lớn, không thể gọi là biệt thự được nữa, phải gọi thẳng là trang viên mới đúng.” Vương Bàn Tử cảm thán suốt đường đi, tuy

lúc trộm mộ cũng có nghề, nhưng xét cho cùng Bàn Tử cũng xuất thân từ gia đình nghèo khó, cảnh tượng thế này ít được thấy.

Nhà của gia tộc Trương tuy cách khu trung tâm khá xa, nhưng cơ sở vật chất lại vô cùng hoàn thiện, cửa hàng tiện lợi, tiệm thuốc, nhà hàng nên có đều có đủ, gần như là được trang bị chuyên biệt.

"Thế lực tài chính của gia tộc Trương không thể xem thường." Ngô Tà cũng nhìn đến ngây người, suốt quãng đường, nếu không có người bên cạnh giới thiệu, họ gần như đã tưởng đây là một khu sinh hoạt tập trung của giới nhà giàu.

Nghe giới thiệu mới biết, nơi đây là địa bàn sinh hoạt chuyên thuộc của gia tộc Trương, trong thành phố cũng có một số sản nghiệp, chỉ là tương đối bí mật.

Người bình tĩnh nhất trên xe là A Ninh và Tô Thành.

Chương 118

Tô Thành là vì hoàn toàn không có hứng thú với những thứ này, hiện tại trong đầu anh chỉ toàn nghĩ lát nữa đến nhà họ Trương có thể nhận được bao nhiêu thuộc tính huyết mạch.

Còn A Ninh, tuy tuổi thơ khá tăm tối, phải chịu những khóa huấn luyện phi nhân tính, nhưng nhìn từ góc độ khác, thế lực tài chính của lão già Cừu Đức Khảo kia cũng vô cùng hùng hậu.

Nơi A Ninh lớn lên, sinh hoạt và huấn luyện, có lẽ cũng không khác biệt thự của gia tộc Trương là bao.

Xe dừng trước căn nhà lớn nhất của gia tộc Trương, căn biệt thự độc lập đó vô cùng đẹp đẽ, phong cách trang trí hiện đại hóa, cùng với nghệ thuật sân vườn cắt tỉa kiểu Trung Quốc, phong cách nghệ thuật tinh tế, tất cả đều thể hiện thân phận và địa vị của chủ nhân nơi này.

Lúc này, Tô Thành đang bình tĩnh thản nhiên hấp thu những quả cầu thuộc tính trên đường đi.

Trong khi những người khác đang cảm thán về tiềm lực tài chính hùng hậu của gia tộc Trương, một mình Tô Thành lại đang vui mừng khôn xiết trong lòng. [Keng!

Phát hiện quả cầu thuộc tính huyết mạch rơi ra từ "người nhà họ Trương qua đường"!

Vui lòng nhặt~] [Keng!

Phát hiện quả cầu thuộc tính huyết mạch rơi ra từ "người nhà họ Trương đang phơi nắng"!

Vui lòng nhặt~] [Keng!

Phát hiện quả cầu thuộc tính huyết mạch rơi ra từ "người nhà họ

Trương đang chạy bộ"!

Vui lòng nhặt~] Suốt đường đi, xe chạy khá chậm, nên vừa tiến vào khu sinh hoạt chuyên biệt của nhà họ Trương, nơi đây đã bắt đầu biến thành nơi hấp thu của Tô Thành.

Những người nhà họ Trương rải rác khắp nơi đều đang rơi ra thuộc tính huyết mạch ít nhiều.

Mặc dù những quả cầu ánh sáng này so với của Muộn Du Bình thì vô cùng ít ỏi, có khi một người chỉ rơi ra được một hai quả, nhưng có còn hơn không.

Đi hết một đoạn đường, thuộc tính huyết mạch của Tô Thành cũng tăng lên rõ rệt. [Keng!

Hấp thu thành công!

Thanh tiến độ "Huyết mạch Kỳ Lân" tăng 3!] [Keng!

Hấp thu thành công!

Thanh tiến độ "Huyết mạch Kỳ Lân" tăng 1!] ...

Đợi đến lúc đến cửa biệt thự lớn, thanh tiến độ huyết mạch của Tô Thành đã tăng thêm 20!

Tô Thành thầm vui mừng, cứ đà này, việc nâng cấp thuộc tính huyết mạch của anh quả thực quá dễ dàng.

Lát nữa có lẽ không chỉ đơn giản là ăn cơm ở nhà Muộn Du Bình, mà có thể sẽ phải gặp các trưởng bối của gia tộc Trương.

Thuộc tính của những lão cáo già đó chắc chắn sẽ còn phong phú hơn!

Tô Thành đang mải mê suy nghĩ, cảnh sắc ven đường gió mát trăng thanh cũng vô cùng hợp với tâm trạng của anh.

Muộn Du Bình dẫn bốn người Tô Thành vào nhà, người giúp việc trong nhà dâng lên trà nước và điểm tâm.

Ngồi chưa được bao lâu, Muộn Du Bình nhận một cuộc điện thoại, nói rằng Lão Dương có việc tìm Ngô Tà, thế là Muộn Du Bình đưa Ngô Tà đi trước.

Tô Thành nghe thấy cái tên Lão Dương, trong lòng giật nảy mình.

Xem ra, chuyến đi Tần Lĩnh cũng sắp được đưa vào lịch trình rồi.

Với đủ loại hiện tượng kỳ quái ở Tần Lĩnh, Tô Thành vô cùng mong đợi.

Lão Dương vội vã đuổi đến tận nhà họ Trương để tìm Ngô Tà, chắc chắn là việc cần phải bắt đầu ngay lập tức.

Nhưng trong thế giới đạo mộ này, Tô Thành cảm thấy Lão Dương không phải là sản phẩm hóa thân từ sức mạnh kỳ dị của Tần Lĩnh, trên người có chút không thoải mái.

Lão Dương này, liệu có khác gì người bình thường không?

Sau khi Muộn Du Bình đưa Ngô Tà đi, chỉ còn lại Bàn Tử, A Ninh và Tô Thành ngồi trong sảnh lớn biệt thự của Muộn Du Bình, cảm thán về cuộc sống an nhàn của người có tiền.

"Cũng không biết cái thằng Muộn Du Bình này nghĩ gì, cuộc sống an nhàn như vậy không hưởng, lại cứ thích chui xuống mộ.

Chui xuống mộ thì thôi đi, đã giàu như vậy rồi mà còn tranh giành làm ăn với tôi." Bàn Tử sờ cằm đánh giá căn biệt thự lớn của Muộn Du Bình, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Người giúp việc lại mang lên rất nhiều điểm tâm, A Ninh ăn rất vui vẻ, Bàn Tử cũng không ngớt miệng.

Tô Thành uống trà, suy nghĩ xem nhà họ Trương gọi họ đến rốt

cuộc là có chuyện gì.

Một bên là Lão Dương đang gấp gáp tìm Ngô Tà, một bên là lời mời bí ẩn của nhà họ Trương.

Mặc dù trong lòng Tô Thành vô cùng mong đợi chuyến đi Tần Lĩnh, nhưng trước mắt phải giải quyết xong chuyện của nhà họ Trương, sau đó mới tính tiếp.

Bề ngoài có vẻ như nhà họ Trương mời đến ngồi chơi, nhưng thực tế, lát nữa nhà họ Trương nói chuyện riêng, anh cũng biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Chương 119

Tô Thành vừa suy ngẫm vừa đánh giá xung quanh.

Quả nhiên không lâu sau, có hai người đến.

"Chào ngài, thưa ngài Tô Thành, chúng tôi mời ngài đến gặp một vị lão tiền bối, bây giờ có tiện không ạ?" Tô Thành gật đầu, hai người đó cũng mời cả Bàn Tử và A Ninh, ba người đi theo họ vào một căn nhà khác.

Căn nhà này còn rộng hơn cả căn của Muộn Du Bình, trông không giống nơi để ở, mà giống một căn phòng chuyên dùng để hội họp.

Vừa vào cửa, đã thấy một người ngồi ở chính giữa phía trước căn phòng, hai bên là hai hàng ghế gỗ khắc hoa, trên đó đều có người ngồi.

Bên cạnh có một vài chiếc ghế trống, không biết có phải để dành cho họ không.

Mấy người Tô Thành được dẫn lên phía trước, chỉ thấy ở vị trí trung tâm nhất lại là một người trẻ tuổi, trông chỉ ngoài hai mươi, nhưng vẻ mặt lại có phần già dặn.

"Chào mừng, mời ngồi tự nhiên." Người trẻ tuổi dẫn đầu cười rất ôn hòa, nhìn xuống mọi người.

Lúc này Tô Thành có một cảm giác, người trẻ tuổi trước mặt dường như không thể dùng hai từ "ôn hòa" để hình dung, mà phải dùng từ "hòa ái" thì hợp hơn.

Người trước mặt tuy có vẻ ngoài trẻ trung, nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng lão luyện.

Ba người Tô Thành vừa ngồi xuống, một người bên cạnh đã giới thiệu: "Vị này là phó quan của Trương Đại Phật Gia nhà chúng tôi,

ngài Trương Nhật Sán.” Trương Nhật Sán!

Gương mặt thật trẻ!

Tô Thành thầm kinh ngạc, người ngồi trên kia, mặt như hoa đào, khí sắc hồng nhuận, da mặt láng mịn.

Trông không giống một phó quan bình thường nên có gương mặt già dặn tang thương.

Tô Thành lập tức nghĩ, có lẽ là do quan hệ huyết mạch của gia tộc Trương, huyết mạch càng mạnh càng có thể duy trì dung mạo không già.

Vậy có phải vì huyết mạch mà biến thành thể chất bất lão như vậy không?

Những người thuộc hạ sau khi giới thiệu xong, dẫn theo đám người hầu phía sau, vô cùng cung kính cúi đầu chào Trương Nhật Sán đang ngồi ở ghế chủ tọa, sau đó lần lượt lui ra.

Bàn Tử và A Ninh cũng đều kinh ngạc, ngẩn người ra một lúc lâu, mới thì thầm với Tô Thành: “Phó quan này cũng trẻ quá, người này chắc không phải là phú nhị đại, làm phó quan để đốt tiền đấy chứ.” Tô Thành cảm thấy lời của Bàn Tử cũng có vài phần lý, nhưng tiếp theo anh phát hiện, “người trẻ tuổi” này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Ngay lúc Tô Thành đang thầm nghi ngờ Trương Nhật Sán ngồi ở ghế chủ tọa, anh bỗng mơ hồ cảm thấy da dẻ toàn thân đang nóng lên.

“Chuyện gì vậy?” Tô Thành nghĩ, mình cũng không vận động mạnh, cũng không kích hoạt năng lực huyết mạch, sao lại nóng lên?

Lúc này, Trương Nhật Sán cười đi từ trên ghế xuống, nói với Tô Thành: “Sớm đã nghe cậu nhóc nhà tôi kể rồi, muốn gặp gỡ một thanh niên tài tuấn như cậu.” Trương Nhật Sán đi đến trước mặt A Ninh,

Bàn Tử và Tô Thành, nhìn cả ba một lượt.

"Đều là những thanh niên tốt a, tôi nghe chuyện của các cậu rồi, ha ha ha, rất có khí phách của tôi năm đó." Khi Trương Nhật Sán đến gần, ba người mới thực sự cảm nhận được, dưới gương mặt trẻ trung kia ẩn giấu một luồng uy áp mạnh mẽ đến nhường nào.

Trương Nhật Sán cười tủm tỉm đánh giá ba người một hồi, sau đó vung tay, gọi người giúp việc, mang lên cho mỗi người ngồi đây một ấm trà và điểm tâm.

Cảm giác nóng trên người Tô Thành vẫn duy trì, đặc biệt là khi Trương Nhật Sán đến gần, nó càng rõ rệt hơn.

"Chẳng lẽ Trương Nhật Sán này đang thử mình?" Nhưng Tô Thành mơ hồ cảm thấy nhà họ Trương mời họ đến, mục đích chắc chắn không chỉ đơn thuần là thử dò.

Trương Nhật Sán quay về chỗ ngồi, rót một chén trà, thưởng thức rồi nói: "Ba vị có thể thử trà ngon của nhà họ Trương, bình thường không được uống thứ tốt thế này đâu." Những người khác trong gia tộc Trương đều ngồi đó bưng trà uống, ba người Tô Thành cũng uống một ngụm.

Trà vừa xuống bụng, Tô Thành đã phát hiện ra điều kỳ lạ bên trong.

"Trà này... có vấn đề." Nước trà chảy theo thực quản của Tô Thành xuống, dọc đường đi mang lại cho thực quản của anh một cảm giác nóng rát, đến dạ dày, cảm giác nóng rát càng mãnh liệt hơn.

Toàn thân toát mồ hôi, nhưng nhìn A Ninh và Bàn Tử bên cạnh đang từ từ thưởng trà, dường như không nhận ra gì.

Kỳ lạ là, họ lại không toát một giọt mồ hôi nào.

Tô Thành gọi hệ thống trong ý thức.

“Hệ thống!

Mở tầm nhìn hồng ngoại!” [Keng!

Đã nhận!

Đã mở tầm nhìn hồng ngoại cho ký chủ!] Tô Thành ngẩng đầu lên lần nữa, toàn thân những người nhà họ Trương đối diện đều có màu vàng cam!

Cho thấy nhiệt độ cơ thể họ rất cao.

A Ninh và Bàn Tử bên cạnh thì có màu sắc bình thường.

Nhìn lại Trương Nhật Sán trên ghế, toàn thân ông ta đều màu đỏ, cho thấy nhiệt độ còn cao hơn nữa!

Tô Thành bỗng có chút hiểu ra.

Có lẽ loại trà này chỉ có thể cộng hưởng với huyết mạch của nhà họ Trương, khiến tốc độ lưu thông máu trong cơ thể tăng nhanh, nhiệt độ cơ thể tăng lên.

Nhưng đối với người có huyết mạch bình thường thì vô dụng, thậm chí uống vào hương vị cũng không giống.

Chương 120

Tô Thành cúi đầu nhìn màu sắc của mình, chỉ hơi vàng, ổn định bình thường, chỉ hơi nóng một chút.

Hiện tại, có lẽ vì không phải huyết mạch của nhà họ Trương, nên loại trà này không có tác dụng lớn với anh.

Tô Thành tắt tầm nhìn hồng ngoại, lúc này, Trương Nhật Sán đang ngồi trên ghế với vẻ mặt "ôn hòa" nhìn Tô Thành, Bàn Tử và A Ninh.

Ánh mắt Tô Thành đối diện thẳng với Trương Nhật Sán, và khen một câu: "Trà ngon thật." Trương Nhật Sán nhìn vào mắt Tô Thành, khẽ nheo lại: "Khách sáo rồi." Ngay sau đó, Trương Nhật Sán cau mày, trong ánh mắt dường như có vài phần không chắc chắn.

Một lúc sau, Trương Nhật Sán bỗng cười ha hả: "Tiểu huynh đệ, thằng nhóc nhà tôi có công phu quyền cước rất khá, Trương Nhật Sán tôi cũng là người ham luyện võ, không biết có thể giao lưu một chút không." Tô Thành khẽ gật đầu: "Rất sẵn lòng." Trương Nhật Sán gật đầu, đứng dậy cởi áo khoác ngoài, từ từ đi về phía Tô Thành: "Tiểu huynh đệ, tôi nhường cậu ba chiêu trước." Tô Thành cười: "Không cần, cứ ra chiêu thẳng đi." Trương Nhật Sán nhướng mày, không nói nhảm nữa, tay phải lập tức tạo thành thế trảo chộp về phía cổ tay Tô Thành, một luồng kình phong ập đến, Tô Thành xoay người một cách khéo léo né được đòn tấn công của Trương Nhật Sán.

Bàn Tử đang ăn ngon lành, ngẩng đầu lên thấy Tô Thành và Trương Nhật Sán đang long tranh hổ đấu, cảnh tượng không khác gì xem phim bom tấn.

Ngược lại là A Ninh, không hề kinh ngạc chút nào, chỉ có vài phần căng thẳng trong mắt, dường như đang lo lắng cho sự an nguy của Tô

Thành.

Trên sân, Tô Thành lại né được một đòn tấn công của Trương Nhật Sán, toàn bộ quá trình di chuyển lắt léo như rắn, Trương Nhật Sán cũng từ vẻ thờ ơ ban đầu trở nên nghiêm túc hơn.

Vù vù!

Hai tay Trương Nhật Sán đều tạo thành thế ưng trảo, chộp thẳng vào ngực Tô Thành, Tô Thành vất vả né được, nhưng lần này chậm hơn một chút, kết quả bị hai móng vuốt của Trương Nhật Sán cào rách áo trên vai.

Rẹt!

Tô Thành hít một hơi khí lạnh.

Thực lực của Trương Nhật Sán này không tệ!

Tô Thành vươn tay lên, trực tiếp nắm lấy Trương Nhật Sán trong lúc ông ta suýt nữa né được, định ném Trương Nhật Sán về phía trước, nhưng thân hình Trương Nhật Sán lại nhẹ bẫng, vô cùng mềm dẻo và nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Tô Thành ra tay, lại bị Trương Nhật Sán nắm lấy cánh tay, hai ngón tay ấn vào mạch đập của Tô Thành, toàn thân Tô Thành lại truyền đến một cảm giác nóng rực.

Mắt Trương Nhật Sán lóe lên tinh quang, nhìn Tô Thành một hồi lâu, mới nói: “Tiểu ca thân thủ tốt.” Nói xong Trương Nhật Sán lùi về chỗ ngồi của mình. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Trương Nhật Sán" rơi ra quả cầu thuộc tính huyết mạch!

Vui lòng nhặt ngay!] [Keng!

Phát hiện nhân vật "Trương Nhật Sán" rơi ra quả cầu thuộc tính

huyết mạch!

Vui lòng nhặt ngay!] ...

Âm thanh nhắc nhở trong đầu Tô Thành vang lên không ngớt, trong quá trình giao thủ với Trương Nhật Sán, quả cầu thuộc tính huyết mạch trên người ông ta không ngừng rơi ra.

Anh cũng cảm nhận được, huyết thống của Trương Nhật Sán tuyệt đối vừa trưởng thành lại vừa thuần khiết.

Huyết mạch của Muộn Du Bình tuy cũng thuần khiết, nhưng so với Trương Nhật Sán, còn thiếu chút độ chín, có thể là chưa đủ trưởng thành.

"Xác nhận nhặt." Tô Thành xác nhận trực tiếp trong ý thức, những quả cầu ánh sáng xung quanh điên cuồng ùa về phía anh, đồng thời hấp thu cả những quả cầu rơi ra từ những người nhà họ Trương khác, trong đó của Trương Nhật Sán là nhiều nhất, thuần khiết nhất. [Keng!

Chúc mừng ký chủ, tiến độ huyết mạch +30.] [Keng!

Chúc mừng ký chủ, tiến độ huyết mạch +16.] [Keng!

Chúc mừng ký chủ, thanh huyết mạch đã đầy!

Nâng cấp thành công thành huyết mạch Thanh Long!] [Huyết mạch Thanh Long khởi động thành công!

Cấp bậc huyết mạch của ký chủ đạt đến tầm cao mới!

Hình xăm chuyển hóa thành hình xăm Thanh Long!] [Huyết mạch Thanh Long, năng lực bổ sung!

Tăng cường ngũ quan!

Thính lực +20, Vị giác +20, Khứu giác +20, Thị giác +20.] [Tổng thể sức mạnh +30, năng lực khống chế tứ chi +30, chức năng cơ thể

+30.

Ký chủ có thể ba ngày không ngủ không ăn, vẫn duy trì trạng thái đỉnh cao!] [Tinh thần lực +30, kháng lực +30.] [Huyết mạch Thanh Long, mở rộng phạm vi trấn áp, trong không gian hình cầu bán kính 『mười mét』 xung quanh ký chủ, trăm trùng không dám đến gần, trăm thú đều sợ hãi, đốt cháy huyết mạch sẽ có hiệu quả trấn áp!] [Huyết mạch Thanh Long, tẩy tủy luyện tinh, toàn bộ thuộc tính tăng phúc 10%!] ...

Trong nháy mắt, âm thanh nhắc nhở của hệ thống điên cuồng quét qua não Tô Thành, sự tiến hóa của huyết mạch Thanh Long lại một lần nữa khiến máu trong toàn thân anh sôi trào, thậm chí mơ hồ cảm nhận được máu của mình đang phát ra tiếng rồng gầm.

Thời gian trong không gian ý thức của Tô Thành trôi qua hơn mười phút, nhưng thực tế bên ngoài chỉ trôi qua vài phần nghìn giây.

Quay trở lại chỗ ngồi, Tô Thành phát hiện những người nhà họ Trương khác đang ngồi đều nhìn anh với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“Không thể nào...

Trương phó quan đã điểm huyệt vị đó, sao hắn có thể phát huy dễ dàng như vậy?” “Lạ thật, người bình thường bị điểm huyệt cũng phải lập tức mất hết sức lực chứ!

Huyết mạch của chúng ta mà bị điểm mấy huyệt vị đó, tuyệt đối sẽ càng điên cuồng hơn, sao người này lại như không có chuyện gì!” “Không thể tin được.” “Đúng là quái nhân.

Huyết mạch này thực sự là của nhà họ Trương sao?

Chương 121

Tôi cảm thấy nó còn hoàn hảo hơn cả máu của nhà họ Trương.” Lúc này Tô Thành đang ngồi trên ghế, có thể nghe rõ mồn một những lời thì thầm của người nhà họ Trương đối diện.

Sự tiến hóa của huyết mạch Thanh Long khiến thính lực của anh tăng lên một cách rõ rệt.

Nhưng Tô Thành không đắm chìm trong niềm vui, mà càng chú ý hơn đến mục đích của nhà họ Trương.

“Quả nhiên.

Nhà họ Trương đang thử mình, còn mình thì bị lừa dối.” Tô Thành thầm nghĩ.

Lúc này, Trương Nhật Sán lên tiếng: “Tiểu ca Tô Thành, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám.” Trương Nhật Sán dừng lại một chút, dường như đang cố tình tạo sự hồi hộp.

“Tôi rất có hứng thú với cậu, Khởi Linh đã làm rất nhiều chuyện cùng cậu, tôi mới biết có một người tài năng như vậy.” “Huyết mạch của cậu tương tự huyết mạch nhà họ Trương, nếu tôi xác định được cậu là huyết mạch nhà họ Trương lưu lạc bên ngoài, tôi có thể cân nhắc, chia cho cậu một phần sản nghiệp và cổ phần của gia tộc, tuyệt đối đảm bảo nửa đời sau của cậu cơm no áo ấm.” “Đương nhiên, nếu không phải huyết mạch nhà họ Trương, năng lực của cậu cũng rất mạnh, có cân nhắc gia nhập nhà họ Trương không?” Trương Nhật Sán nói xong, dường như rất tự tin có thể thu hút được Tô Thành, khóe miệng khẽ cười, chờ đợi câu trả lời của anh.

Những người nhà họ Trương khác cũng mỉm cười nhìn Tô Thành, dường như đã coi anh là một thành viên.

Nhưng...

“Thôi khỏi đi, cảm ơn ý tốt của Trương phó quan.” Việc này có khác gì đi ở rể đâu!

Muốn lôi kéo người, tất nhiên phải để người ta phát huy giá trị lợi dụng lớn nhất, nhưng hiện tại Tô Thành hoàn toàn không biết mình có thể giúp gì cho nhà họ Trương.

Cho nên, đây là một cái bẫy.

Tô Thành không đời nào chui vào cái bẫy đó.

Huống hồ hiện tại có A Ninh ở bên, năng lực của cô cũng không yếu, với số tiền trong tay bây giờ, cũng đủ để anh tiêu sái nửa đời người.

Lời của Tô Thành vừa dứt, sắc mặt của những người nhà họ Trương lập tức đen lại.

“Thằng nhóc, nên biết nhìn rõ tình hình!” Một ông lão hai tay chống gậy xuống đất, Tô Thành lập tức cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ.

Lão già này không đơn giản!

Mà không, những người nhà họ Trương có mặt ở đây đều không đơn giản!

Một người phụ nữ nhìn Tô Thành, khẽ nheo mắt, trong mắt dường như có ánh sáng đỏ lưu chuyển, tựa như màu máu.

“Tiểu đệ đệ, tài lực của nhà họ Trương, không đủ hấp dẫn em sao?” Giọng của người phụ nữ đó quyến rũ như tơ, khiến người nghe có chút lâng lâng.

“Mấy người này... lôi kéo không thành, giận quá hóa giận rồi.” Bàn Tử nhìn thấy trận thế, toàn thân căng cứng, cơ bắp siết lại.

A Ninh lặng lẽ rút ra con dao găm mang theo bên hông.

Tô Thành nheo mắt.

Mấy người nhà họ Trương này, chẳng lẽ hôm nay định bắt cóc mình ở đây?

Những người nhà họ Trương có mặt đều vô cùng bất mãn, thấy Tô Thành từ chối lời mời của gia tộc, từ những lời tán thưởng ban đầu trong đại sảnh biến thành châm biếm và chế nhạo.

Một bà lão lên tiếng: "Hừ, chẳng qua chỉ là một thằng nhóc tạp nham lưu lạc bên ngoài!

Cũng dám ở đây làm giá!" Một người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng bên cạnh cũng lên tiếng: "Thằng nhóc, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, điều kiện nhà họ Trương đưa ra, không hề bạc đãi!" "Nhà họ Trương chúng tôi muốn mời ai, thực ra rất dễ dàng, một thằng nhóc hôi sữa như cậu mà muốn ở đây ra vẻ, e là còn quá sớm đấy!" Một người phụ nữ ăn mặc như quý bà khinh khỉnh liếc Tô Thành một cái, con mèo trong tay bà ta cũng trừng mắt nhìn anh.

Tô Thành nhíu mày, đúng là ăn không được nho thì nói nho xanh.

Trương Nhật Sán cau mày, không xen vào.

Trong mắt ông ta, một Tô Thành nhỏ bé, sao lại dám thẳng thừng từ chối, chẳng lẽ không biết thực lực của nhà họ Trương?

Hay thằng nhóc này thực sự có bản lĩnh?

Không khí trong đại sảnh ngày càng căng thẳng.

Ánh mắt của đám người nhà họ Trương vô cùng hừng hực, ép người.

"Trương phó quan, tôi xử lý xong rồi." Muộn Du Bình đẩy cửa

bước vào, phía sau là Ngô Tà và Lão Dương.

Trương Nhật Sán nhìn thấy Muộn Du Bình, trong mắt bỗng lóe lên một tia sáng.

“Linh, cậu đến đúng lúc lắm.” Trương Nhật Sán vẫy tay gọi Trương Khởi Linh đến, sau đó nói với Tô Thành, và cả những người nhà họ Trương sắp ra tay: “Thế này đi, các vị, trước tiên hãy bình tĩnh lại.

Tôi cũng không thể xác định Tô Thành có phải là huyết mạch của nhà họ Trương hay không.” Nói đến đây, Trương Nhật Sán dừng lại một chút.

“Trương Linh là người có huyết mạch thuần khiết nhất trong thế hệ sau của tôi, bây giờ tôi để cậu ấy đấu tay đôi với cậu, thử xem huyết mạch của ai lợi hại hơn, thế nào?” Trương Nhật Sán nhìn thẳng vào mắt Tô Thành.

Tô Thành nhếch mép, trực tiếp ứng chiến: “Tôi chấp nhận, ra đi.” Anh bước vài bước nhẹ nhàng ra giữa đại sảnh.

Lúc này những tiếng xì xào của nhà họ Trương đã im bặt, dù sao Trương Linh cũng là người có huyết mạch thuần khiết nhất trong thế hệ sau của gia tộc.

Mọi người đều cho rằng, ở độ tuổi của Trương Linh mà có thể thắng được cậu ấy, có lẽ còn chưa ra đời.

Chương 122

Vị quý bà ôm mèo kia khinh miệt hừ lạnh một tiếng, từ từ ngồi xuống, ra vẻ xem kịch hay.

Những người khác cũng đều có biểu cảm khinh thường, đều đang chờ xem trò hay Tô Thành thất bại.

Tô Thành nhìn những người nhà họ Trương xung quanh, thoải mái khởi động gân cốt.

Một người đàn ông đeo kính gọng vàng đang ngồi không để lại dấu vết mà bắn một viên sỏi nhỏ về phía Tô Thành.

Viên sỏi đó phá không bay tới, nhắm thẳng vào khoeo chân của Tô Thành, nếu bị trúng, Tô Thành sẽ phải quỳ thẳng xuống đại sảnh.

Người đàn ông đeo kính gọng vàng lộ ra một nụ cười nham hiểm, nhưng giây tiếp theo biểu cảm trên mặt hắn ta cứng đờ.

"Nhà họ Trương gia nghiệp lớn như vậy, giữa thanh thiên bạch nhật dùng thủ đoạn này, không hay cho lắm nhỉ." Không biết từ lúc nào, Tô Thành đã nắm được viên sỏi do người đàn ông đeo kính gọng vàng bắn ra trong tay, bóp nát thành bột, rồi rắc xuống đất.

Trương Nhật Sán liếc người đàn ông đeo kính một cái, người đó giả vờ ho một tiếng, ngồi ngay ngắn lại trên ghế, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Trương Nhật Sán nhìn Tô Thành, ánh mắt có chút lay động.

Tiếp đó dùng giọng cực nhỏ nói vào tai Muộn Du Bình: "Lát nữa nương tay." Muộn Du Bình gật đầu, cũng phi thân vài bước nhẹ nhàng đến đối diện Tô Thành.

Hai người đều có thân thủ, vừa nhìn đã biết là người luyện võ.

Ngô Tà đứng bên cạnh không biết phải làm sao, Lão Dương theo sau Ngô Tà xem kịch.

"Hai cậu!

Qua đây, thần tiên đánh nhau, cẩn thận người phàm gặp vạ." Bàn Tử vẫy tay gọi Ngô Tà, Ngô Tà và Lão Dương vội vàng chạy đến bên cạnh Bàn Tử và A Ninh.

Ngô Tà vừa mới đến, không hiểu chuyện gì: "Sao vậy?

Sắp đánh nhau à?" Bàn Tử nói: "Nhà họ Trương hình như đang thử thực lực của Tô Thành, Trương Nhật Sán muốn lôi kéo Tô Thành, Tô Thành không đồng ý, kết quả là mấy vị nguyên lão khác của nhà họ Trương không chịu, suýt nữa ra tay dạy dỗ Tô Thành." Bàn Tử nói được một nửa thì dừng lại, dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì.

Ngô Tà nghe mà sốt ruột: "Mẹ nó cậu nói tiếp đi chứ." Bàn Tử giơ tay ra hiệu Ngô Tà đừng ồn, dường như đã nghĩ ra điều gì: "Trương Nhật Sán, không phải là đang bảo vệ Tô Thành chứ!" Vừa nói, Bàn Tử vừa nhìn về phía Tô Thành và Muộn Du Bình ở sảnh trước, hai người đã bày ra tư thế, chuẩn bị bắt đầu.

Muộn Du Bình ra tay trước, một cú đá quét trên không nhắm về phía Tô Thành.

Ai cũng có thể nhìn ra, đây tuyệt đối là đòn sát thủ.

Muộn Du Bình trông có vẻ không nương tay, nhưng Tô Thành biết, hiện tại Muộn Du Bình chỉ đang thử thực lực của anh.

Cú đá quét này của Muộn Du Bình, đối với Tô Thành, thực sự không phải là đòn chí mạng.

Tô Thành dùng thân pháp cực nhanh né được cú đá của Muộn Du Bình, sau đó nhảy lên, trực tiếp nắm lấy cánh tay Muộn Du Bình ném về phía trước!

Những người nhà họ Trương đang ngồi đều phát ra một tiếng kinh hô.

Thân thủ của Tô Thành, mơ hồ có vẻ vượt qua cả Trương Linh!

Tiếp đó, trên sân Muộn Du Bình cũng xoay người, hất Tô Thành ra, nhưng ngay sau đó Tô Thành lại tung một cú đá liên hoàn từ trên không, nhắm vào đầu Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình hạ thấp người, né được đòn tấn công của Tô Thành, nhưng Tô Thành nhanh chóng cúi người, trực tiếp nắm lấy Muộn Du Bình ném về phía sau.

Vài người trên ghế của nhà họ Trương có chút không ngồi yên, còn Trương Nhật Sán thì mắt sáng rực, nhìn bóng dáng Tô Thành không biết đang nghĩ gì.

"Hay!" Trương Nhật Sán ngồi ở ghế chủ tọa thầm siết chặt nắm đấm, phảng phất như người vừa chiếm được ưu thế là người nhà mình vậy.

Tùy tùng đứng bên cạnh Trương Nhật Sán không nhịn được mà lau mồ hôi, trong lòng thầm oán: Đại lão...

Ngài đang khen ai vậy?

Trương Linh nhà chúng ta đang bị áp chế kia kìa.

Phía trước đại sảnh, Muộn Du Bình và Tô Thành đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Bàn Tử, Ngô Tà và Lão Dương đều xem đến ngây người, suýt nữa thì cắn hạt dưa hô hào tại chỗ.

Chỉ là ngại đang ở nhà họ Trương, lễ tiết cần có không thể mất.

Trên sân, Tô Thành đạp lên cột trụ của đại sảnh chạy vài bước, phi thân định tung một đòn mạnh vào Muộn Du Bình, Muộn Du Bình

vội nhảy lên né tránh, không ngờ Tô Thành xoay người bóp lấy gáy Muộn Du Bình, toàn thân Muộn Du Bình mềm nhũn suýt nữa quỳ xuống.

“Hay!

Hay!” Bàn Tử cuối cùng không nhịn được mà kích động hét lên, Ngô Tà và Lão Dương cũng xem rất hứng thú.

Những người nhà họ Trương bên cạnh bị màn trình diễn của Tô Thành làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

Những người nhà họ Trương vốn có ý kiến, bị màn trình diễn của Tô Thành làm cho chấn động, ngồi trên ghế một lúc không nói nên lời.

Những lời vừa rồi, đúng là tự vả vào mặt.

Mặc dù tiếp theo Muộn Du Bình phản công Tô Thành, thoát khỏi sự kìm kẹp, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, Tô Thành đã mơ hồ áp chế được Muộn Du Bình.

“Thằng nhóc này không đơn giản.

Chương 123

Sao có thể đánh thắng được Trương Linh?" "Huyết mạch có chút gì đó, vừa rồi Trương phó quan cho uống 'trà Kỳ Lân', đều không có phản ứng." Trên sân, tốc độ bùng nổ của Tô Thành đã hoàn toàn thoát khỏi Muộn Du Bình.

Vèo!

Tô Thành cực nhanh né được đòn tấn công tiếp theo của Muộn Du Bình, tốc độ nhanh đến mức mắt thường chỉ còn lại một tàn ảnh.

Tô Thành nhanh chóng lấy ra hai vật nhỏ từ trên người, giơ tay bắn về phía Muộn Du Bình!

Thân hình Muộn Du Bình khẽ lướt, tốc độ cũng cực nhanh, né được hai đòn tấn công như viên đạn.

Cạch!

Cạch!

Hai vật Tô Thành ném ra không trúng Muộn Du Bình, trực tiếp đập xuống mặt đất, trên nền gạch sứ xuất hiện hai cái hố nhỏ bốc khói.

Lúc này, một ông lão ngồi trên ghế của nhà họ Trương tò mò, đi đến trước hai cái hố nhỏ đó xem xét.

Giây tiếp theo, biểu cảm của ông ta thay đổi.

"...Nhật Sán!

Bảo họ dừng tay đi!" Lão già nhặt hai vật trong hố nhỏ lên, quay mặt về phía mọi người, thu lại vẻ mặt kinh hoàng và không thể tin được.

Trương Nhật Sán vỗ tay, bảo hai người tạm dừng.

Trương Linh, cũng chính là Muộn Du Bình, lúc này lại bị một vật nhỏ do Tô Thành ném ra sượt qua người, vật đó trong tay Tô Thành, được bắn ra như một viên đạn, trực tiếp làm rách tay áo của Muộn Du Bình.

Có thể tưởng tượng được hiệu quả nếu nó bắn trúng người.

Nghe thấy tiếng của Trương Nhật Sán, Tô Thành thu tay lại.

Anh vốn định lấy hết mấy viên kẹo bạc hà trong túi ra dùng làm đạn, xem ra mấy viên còn lại, nhiệm vụ ban đầu của chúng là bị ăn vẫn được giữ lại.

Tô Thành vỗ vỗ túi, lặng lẽ nhìn Trương Nhật Sán.

Vị lão giả kia cầm hai viên kẹo bạc hà, đi đến trước mặt những người nhà họ Trương đang ngồi: "Vừa rồi Tô Thành dùng thứ này làm đạn, thực lực của tiểu ca thật kinh người!

Trước đây có nhiều điều bất kính xin hãy lượng thứ!" Lão giả lên tiếng trước, cúi đầu thật sâu chào Tô Thành.

Những người nhà họ Trương khác đang ngồi, nhìn hai viên kẹo nhỏ trong tay lão giả, vẻ mặt đầy kinh ngạc và không thể tin được.

Trong chốc lát, sắc mặt của những người nhà họ Trương đều ngượng ngùng như vừa ăn phải phân.

Tô Thành không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn những người này.

"Ngài Tô, vừa rồi có nhiều điều đắc tội, mong ngài rộng lòng bỏ qua.

Thực lực của ngài quả thực cao thâm khó lường, là chúng tôi có mắt không tròng." Người phụ nữ vừa rồi châm biếm Tô Thành cũng đứng dậy, vẻ mặt bỗng tươi cười như hoa, trông vô cùng quyến rũ, con mèo trong lòng bà ta cũng kêu lên một tiếng nũng nịu.

Tô Thành cười lạnh một tiếng, không trả lời.

Theo sau người phụ nữ này, những người nhà họ Trương khác cũng đồng loạt đứng dậy xin lỗi, nụ cười trên mặt vô cùng nịnh nọt.

"Chuỗi siêu thị của nhà tôi, nếu ngài Tô không ngại, tôi hoàn toàn có thể giao cho ngài một cửa hàng cốt lõi, còn hàng hóa trong đó, ngài Tô đương nhiên có thể dùng tùy ý." "Nhà tôi làm nghề may mặc, ngài Tô đương nhiên không thiếu quần áo mặc, chỉ là bên tôi có lẽ thiếu một xưởng trưởng." "Kẻ hèn bất tài, hiện đang làm phó quan ở sở giáo dục, con cái của ngài Tô sau này đi học, tôi đều có thể lo liệu." "Tôi làm bất động sản..." Trong chốc lát, những người nhà họ Trương đều tự báo gia môn, Tô Thành lúc này chỉ liên tục cười lạnh.

Vẻ kiêu ngạo lúc nãy đâu rồi?

Đi đâu mất rồi?

Nhưng Tô Thành không nói ra những lời này, chỉ lạnh lùng nhìn những người đó.

Bàn Tử và Ngô Tà bên cạnh, cùng với Lão Dương, đều có biểu cảm kinh ngạc.

Nhất trí cho rằng, thế lực của nhà họ Trương, phải lớn đến mức nào chứ.

A Ninh thì lại bình tĩnh, ngoài việc khẽ cười khẩy một tiếng, không có động tác gì khác, lúc này đang vô cùng tao nhã uống trà.

Đợi những người nhà họ Trương đứng đó báo cáo xong, Trương Nhật Sán mới lên tiếng: "Thế này, tiểu ca Tô Thành, có cân nhắc gia nhập tổ chức của nhà họ Trương không.

Sau khi gia nhập, những thứ này đều là của cậu." Tô Thành biết, những thứ bây giờ họ đưa ra, đều là vì anh có khả năng là người của nhà họ Trương.

Anh cảm thấy ngày tháng còn dài, nếu nhà họ Trương thực sự có ý lôi kéo, hợp tác bình thường, sẽ không vì một lần từ chối mà dễ dàng bỏ qua.

Sau này còn nhiều cơ hội để kiếm chác.

Tô Thành bình tĩnh nói.

Suy nghĩ một chút, Tô Thành cởi áo khoác ra, để lộ hình xăm Thanh Long đã lan ra gần hết lưng trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Muộn Du Bình vốn luôn bình tĩnh cũng hơi ngỡ ngàng.

Những người nhà họ Trương đang đứng đều ngơ ngác.

Chương 124

Trương Nhật Sán bật dậy, kinh ngạc đến ngây người.

Hình xăm Thanh Long?

Sao lại có thể là hình xăm Thanh Long?

Đây là chuyện trước nay chưa từng có, gia tộc Trương lớn mạnh như vậy, những huyết mạch nhỏ khác cũng đã từng nghe qua, nhưng chưa bao giờ biết có huyết mạch hiển thị hình xăm Thanh Long!

Nhìn lại lưng của Tô Thành, con Thanh Long đó sống động như thật, đường vân tinh xảo phức tạp, giữa các đường vân thỉnh thoảng có ánh sáng lưu chuyển.

Trương Nhật Sán vốn định nhìn kỹ hơn, không ngờ Tô Thành đã mặc áo vào.

"Có lẽ mọi người đã hiểu lầm, tôi không phải là huyết mạch của nhà họ Trương.

Cũng đã làm phiền lòng tốt chiêu đãi của mọi người." Tô Thành nói xong, gọi Bàn Tử, Ngô Tà, và A Ninh ra cửa, Lão Dương theo sau Ngô Tà, cũng đi cùng Tô Thành.

Muộn Du Bình cũng ra ngoài cùng Tô Thành, lái xe đưa họ đi.

Mấy người vừa đi, để lại một đám người nhà họ Trương ngơ ngác tại chỗ.

Trong xe, Muộn Du Bình và những người khác không nói gì, không khí được một mình Bàn Tử khuấy động.

"Mẹ kiếp, Tô Thành, tôi biết cậu ngầu!

Nhưng không ngờ lại ngầu đến thế!

Công phu này học từ ai vậy, quá lợi hại rồi.” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa múa may tay chân trong không gian xe không lớn.

“Cái đó, cái công phu dùng tay bắn đạn đó, có thể dạy tôi không?” Động tác của Vương Bàn Tử rất hài hước, Tô Thành thản nhiên nói: “Được chứ, giảm béo trước đi đã, không thì không luyện được đâu.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử bị nghẹn họng không nhẹ.

Những người khác tuy cũng tò mò, nhưng không hỏi Tô Thành.

Lúc này mọi người đều nhất trí cho rằng, loại công phu này của Tô Thành, vừa nhìn đã biết là phải người có thiên phú kỳ tài mới học được, những người phàm như họ không nên tự rước lấy nhục.

Kẻo học không được lại thêm trò cười.

Tiếp theo trên đường đi, Lão Dương từ từ tham gia vào câu chuyện, mọi người mới biết mục đích của chuyến đi vội vã đến nhà họ Trương tìm Ngô Tà.

“Không phải, tôi thực sự rất gấp, chi tiêu trong nhà lớn quá.

Cái nơi đó của tôi, không đưa cậu đi xem một lần thì thật đáng tiếc!

Nơi đó quả thực là... bảo địa cho nghề của chúng ta!” Lão Dương mở lời, ba la ba la.

“Nơi đó, rốt cuộc là sao, vừa rồi ở nhà họ Trương cậu cũng không nói rõ.” Ngô Tà nói.

Thế là Lão Dương kể lại chuyện mình tìm được nơi đó, phát hiện hang động kỳ lạ, và làm gãy một đoạn cây gậy đồng.

Bàn Tử nghe mà mắt sáng rực: “Thứ đó có đáng tiền không?” Ngô Tà lập tức cười: “Bản tính thật không đổi, trong mộ ngoài mộ đều như nhau.” Mọi người đều cười, Muộn Du Bình nghe một lúc, đột

nhiên xen vào: "Tôi cũng tham gia." Mấy người ngồi ghế sau đều ngẩn ra, ấn tượng về Muộn Du Bình là: hành tung quỷ bí, thần xuất quỷ một, khó lường.

Mấy người đều tưởng mình nghe nhầm.

Ngô Tà đành hỏi lại: "Cậu vừa nói gì?" "Tôi nói, tôi cũng tham gia." Lúc này Muộn Du Bình dừng xe trước cửa một nhà hàng, nhân viên phục vụ ở cửa lập tức giúp đỗ xe.

Bàn Tử cười hắc hắc, phá vỡ sự im lặng kỳ quái: "Vậy có cần chuẩn bị lại không, tôi không có thời gian để làm quen với một 'Trương ngốc tử' nữa đâu, hay là nhanh lên một chút?

Lần này làm Trương Thủy Linh đi, hay là làm em gái luôn cho rồi." Mấy người biết chuyện đều cười, Muộn Du Bình hiếm thấy mím môi cười, sau đó nói: "Được rồi, quyết định vậy đi, tôi tham gia.

Hôm nay tôi sẽ đưa mọi người đi chơi vui vẻ, tôi mời." Mọi người vui vẻ reo hò, bước vào nhà hàng. ...

Gia tộc Trương.

Trong phòng giám sát.

Trương Nhật Sán kẹp một điếu thuốc trong tay, điếu thuốc đã cháy một đoạn dài, tàn thuốc biến thành một vệt dài, run rẩy treo trên đầu thuốc.

Khói thuốc mù mịt, Trương Nhật Sán hết lần này đến lần khác yêu cầu nhân viên điều khiển phát lại một đoạn hình ảnh nào đó.

Phía sau đứng những người nhà họ Trương khác, đều đang im lặng xem lại những đoạn giám sát này.

Trên màn hình, Tô Thành được quay từ góc nhìn từ trên xuống, hình xăm Thanh Long lan ra trên vai và lưng ẩn hiện phát sáng, trong

đó những luồng sáng lặng lẽ lưu chuyển, trông vô cùng bí ẩn.

"Xì!" Trương Nhật Sán bị bỏng, vội vàng vứt điếu thuốc đi.

Một người phụ nữ có thân hình thon thả bên cạnh lập tức tiến lên giúp Trương Nhật Sán lau tay, Trương Nhật Sán xua tay ra hiệu không cần.

"Đường vân này, trước giờ chưa từng thấy." Một ông lão nói.

Hai viên kẹo cao su vừa rồi nhặt được nằm trong lòng bàn tay, trên đó dường như còn sót lại hơi nóng sau khi Tô Thành phát lực, lớp vỏ nhựa nhỏ có chút méo mó, đó là do nhiệt độ cao làm biến dạng nhựa.

Chương 125

"Quả thực là trước nay chưa từng có, vừa rồi nên giữ cậu ta lại lâu hơn." Một người phụ nữ cau mày nhìn video, dường như hối hận vì vừa rồi không giữ được Tô Thành lại.

"Không chừng, là huyết mạch thất truyền được ghi lại trong cổ tịch." Đám người nhà họ Trương nói qua nói lại, tiếng thảo luận ngày càng lớn, phòng giám sát nhanh chóng trở nên ồn ào.

Cuối cùng mọi người đều đi đến cùng một mục đích: phải lôi kéo Tô Thành vào nhà họ Trương.

Trương Nhật Sán gật đầu, hài lòng với cảnh tượng này, việc lôi kéo Tô Thành phải được toàn bộ thành viên đồng lòng.

Tô Thành, tuyệt đối không thể để rơi vào tay nhà khác.

Đặc biệt là Uông gia.

"Tốt, hiện tại, Tô Thành và Khởi Linh quan hệ tốt, chúng ta có cơ hội." Trương Nhật Sán quay người, không nhìn vào màn hình giám sát nữa.

Sau khi Tô Thành rời đi, đám người kia đã xem đi xem lại thứ đó không biết bao nhiêu lần, nếu bây giờ bắt miêu tả lại hiện trường, có lẽ ai cũng có thể kể lại từng chi tiết không sót một chữ.

"Nhưng cũng tuyệt đối không thể lơ là, không thể để Uông gia nhanh chân đến trước." Hai chữ "Uông gia" vừa thốt ra, khung cảnh vốn đang hơi ồn ào lập tức im bặt.

Trầm mặc một lúc lâu, một người đàn ông lên tiếng trước tiên: "Vân Nhu nhà tôi năm nay vào Học viện Hý kịch Trung ương, vừa mới sinh nhật mười tám tuổi, tôi chưa cho con bé tiếp xúc với những

nơi xã giao.” Nói rồi, ông ta đưa điện thoại lên, trên đó là ảnh của một cô gái.

Cô gái trông rất thanh xuân xinh đẹp, thân hình uyển chuyển thướt tha.

“Con gái tôi năm nay vừa vào Harvard, sắp lấy được bằng sáng chế thứ ba rồi.” Lúc này, một quý bà mặc vest, đeo kính nói.

“Cô nương nhà tôi năm nay mười lăm, cũng là một mầm non tốt.” “Nhà tôi có một cặp song sinh, năm nay mười tuổi.

Cũng sắp rồi, hai đứa bé trông rất tuấn tú, huyết mạch cũng đã qua kiểm tra tối ưu.” “Con trai tôi năm nay vừa mới công khai giới tính.” Trương Nhật Sán gật gật đầu, ra hiệu cho trợ lý thu thập thông tin của từng người.

Hiện tại, lôi kéo Tô Thành đã trở thành đại sự hàng đầu.

Tô Thành không cần tiền tài, vậy thì phụ nữ chắc là cần chứ!

Nếu không được, lỡ như Tô Thành có sở thích đặc biệt nào đó, nhà họ Trương cũng không phải không có mấy bé trai non nớt, xinh xắn.

Trương Nhật Sán đột nhiên có chút phẫn hận, vào lúc này, ông ta có phần hận mình không phải là một mỹ nữ.

Nếu là phụ nữ, có lẽ việc tiếp cận Tô Thành sẽ dễ dàng hơn một chút.

Những người nhà họ Trương khác có mặt tại đây dường như đều đã quên mất cái tát vừa rồi, tất cả đều đang suy đoán xem Tô Thành sẽ thích gì, ai nấy đều bảo trợ lý liệt kê ra những thứ tốt nhất của nhà mình.

Tô Thành hoàn toàn không biết những chuyện này, hiện tại anh

đang vừa ung dung ôm eo thon của A Ninh đùa giỡn, vừa nghĩ về những thu hoạch sắp có trong chuyến đi Tần Lĩnh. … Thời gian thoáng cái đã trôi qua, Tô Thành và mấy người Muộn Du Bình đã chơi khắp những nơi có thể chơi ở Trường Sa.

Cuối cùng, khi thật sự không còn chỗ nào để đi, Lão Dương cũng không đợi được nữa, liên tục hối thúc mau chóng xuất phát, cả nhóm mới bắt đầu mua sắm trang bị.

Lần này trang bị cũng vô cùng đầy đủ, Tô Thành chỉ huy mua một số thứ trông có vẻ không cần thiết, trong lúc đó người phụ trách chạy vặt là Bàn Tử và Ngô Tà.

Lão Dương tuy có thắc mắc nhưng cũng đều làm theo.

Tô Thành biết có thể sẽ gặp phải một số chuyện, nhưng cũng không tiết lộ, chỉ bảo họ mua sắm trang bị.

A Ninh đóng vai trò cố vấn thiết bị, về phương diện trang bị chuyên nghiệp, A Ninh hiểu biết hơn nhiều, dưới sự chỉ đạo của cô, họ đã lấy được hàng tốt qua những kênh chuyên nghiệp.

Khi trang bị đã đầy đủ, nhóm sáu người cải trang thành một đoàn du lịch rồi lên đường, A Ninh đóng vai hướng dẫn viên, như vậy trên đường đi có thể tránh được sự can thiệp của những hướng dẫn viên chợ đen.

Chẳng bao lâu, họ đã ngồi trên xe khách lớn đến dãy núi Tần Lĩnh.

Tần Lĩnh dài tám trăm dặm quanh co khúc khuỷu, vô số hiểm nguy, nhưng lúc này dưới ánh nắng trưa, Tần Lĩnh lại hiện ra với vẻ đẹp quyến rũ lạ thường, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, hơi thở của thiên nhiên ập vào mặt.

Hơi thở phố thị trong lòng mấy người lập tức bị gột rửa sạch sẽ, chỉ cảm thấy phong cảnh hữu tình, vô cùng vui vẻ.

“Khụ khụ!

Lần này chúng ta vào núi, sẽ đi theo tuyến đường này.” A Ninh đội một chiếc mũ lưỡi trai, tay cầm một lá cờ nhỏ, trông không khác gì những đoàn du lịch khác.

“Tần Lĩnh của chúng ta được tôn là long mạch của nền văn minh Hoa Hạ, đỉnh chính Thái Bạch Sơn cao 3771.2 mét so với mực nước biển, nằm ở thành phố Bảo Kê, tỉnh Thiểm Tây.” A Ninh trẻ trung xinh đẹp, cầm chiếc loa mini thao thao bất tuyệt, trước đó, cô đã dễ dàng ghi nhớ một lượng lớn tài liệu liên quan đến Tần Lĩnh.

Cả đường đi cười cười nói nói, giống như những du khách thực thụ nhìn ngó xung quanh, chụp ảnh, trà trộn vào các đoàn du lịch nhỏ khác một cách dễ dàng, không ai chú ý, chỉ coi họ là những du khách hiếu kỳ.

Sự chú ý của những hướng dẫn viên chợ đen cũng nhanh chóng bị chuyển hướng, họ chuyển sang bám theo một số đoàn du lịch tư nhân.

Chẳng mấy chốc, đội của Tô Thành đã bỏ xa các đội khác, thành công tiến vào một con đường nhỏ không người qua lại.

Chuyến hành trình Tần Lĩnh thực sự, sắp bắt đầu.

“Mây giăng Tần Lĩnh, nhà đâu tá?

Tuyết lấp Lam Quan, ngựa chẳng đi.” Khi đến Tần Lĩnh, câu thơ đầu tiên hiện lên trong đầu Tô Thành là của Hàn Dũ, một trong Đường Tống bát đại gia.

Nguyên văn toàn bài thơ như sau: 《Tả thiên chí Lam quan kỳ điệt tôn Tương》 Nhất phong triêu tấu cửu trùng thiên, Tịch biếm Triều Châu lộ bát thiên.

Dục vi thánh minh trừ tệ sự, Khẳng tương suy hủ tích tàn niên!

Chương 126

Vân hoành Tần Lĩnh gia hà tại?

Tuyết ủng Lam Quan mã bất tiền.

Tri nhữ viễn lai ứng hữu ý, Hảo thu ngô cốt chướng giang biên.

Lúc đó Hàn Dũ đã năm mươi tuổi, nhờ tham gia bình định Hoài Tây mà được thăng chức Hình bộ thị lang, nhưng hai năm sau lại bị biếm chức.

Chuyện này đối với bất kỳ người đàn ông nào một lòng muốn thành công trên con đường quan lộ, không nghi ngờ gì đều là một chuyện bi thảm.

Hàn Dũ lúc đó tâm trạng vô cùng sa sút, phải vượt ngàn dặm đến một nơi xa lạ.

Nhưng không còn cách nào khác, Hàn Dũ chỉ có thể một mình vội vã lên đường.

Khi đi đến ải Lam Điền, vợ con ông không theo kịp, chỉ có cháu trai theo cùng, thấy cảnh này, Hàn Dũ trong lòng bi thương, cảm khái vạn phần, nên đã viết nên bài thơ này.

Khi Tô Thành đứng trước Tần Lĩnh tám trăm dặm, xa xa nhìn những dãy núi trập trùng, bỗng nhiên có thể thấu hiểu được tâm trạng của Hàn Dũ lúc đó.

Trước khi vào núi, Tô Thành nhìn các đồng đội xung quanh, cũng không biết vì sao lại đột nhiên nhớ đến bài thơ này, anh nhìn sang Lão Dương, Lão Dương đang cười toe toét, có vẻ rất phấn khích với chuyến đi này.

“Người tích cực nhất ở đây chắc là Lão Dương rồi.” Tô Thành

vừa đi vừa nói, cảnh sắc tú lệ trong núi vô cùng hấp dẫn, lúc đầu không quá nguy hiểm, đi lại cũng dễ dàng, Tô Thành lúc này có thời gian để ý đến những chuyện khác.

Anh biết câu chuyện về Tần Lĩnh và Lão Dương, đối với một fan cứng của Đạo Mộ Bút Ký, tình tiết đã quá quen thuộc rồi.

Lúc này Tô Thành biết, Lão Dương thật ra không phải là "Lão Dương", Lão Dương trước mắt chỉ là một bản sao được vật chất hóa ra từ người thật.

"Bản sao" Lão Dương cũng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường, đối với Lão Dương, có lẽ cũng gian nan như Hàn Dũ năm xưa.

Chỉ khác là, tiền bối Hàn Dũ là vì bị lưu đày, còn Lão Dương này là vì muốn truy tìm.

"Mây giăng Tần Lĩnh, nhà đâu tá?

Tuyết lấp Lam Quan, ngựa chẳng đi." Tô Thành lẩm nhẩm lại một lần, cảm thấy câu thơ này rất hợp với Lão Dương hiện tại.

"Nhà đâu tá?

Nhà đâu tá?" Người nhân bản Lão Dương, nói một cách nghiêm khắc, vốn dĩ không có nhà.

Tô Thành vừa đi vừa nghĩ, không khỏi có chút thương hại cho "bản sao" Lão Dương này.

Trước sinh mệnh, hay trước cái chết, mỗi người đều bình đẳng, việc Lão Dương thật vật chất hóa ra một bản sao, không thể thay đổi sự thật rằng người thật đã chết.

Nhóm sáu người đi sâu vào trong núi, rừng cây dần dần rậm rạp, cảnh sắc xung quanh cũng dần trở nên "thô kệch" và "đậm đặc".

Cây cối không còn nhỏ nữa, càng đi sâu vào rừng càng thấy những cây cổ thụ vô cùng to lớn, mỗi cây phải to bằng một người ôm.

Thực vật xung quanh cũng dần um tùm, một số loại cây chưa từng thấy dần xuất hiện trên mặt đất, trông rất kỳ lạ, cũng có những loại cây trông không bắt mắt, nhưng thực chất lại là vật kịch độc.

Trên đường đi, pháp thuật "Văn sơn biện long" của Tô Thành vẫn luôn phát huy tác dụng, địa hình nơi đây rất thích hợp để mai táng, về mặt phong thủy, đây là một mảnh đất quý.

"Ê, chỗ này hẳn là có một ngôi mộ nhỏ, có muốn xem thử không?" Tô Thành đang đi, đột nhiên chỉ vào một chỗ, thông tin trong đầu hội tụ lại. 【Keng!

Phát hiện địa thế phong thủy nơi đây thích hợp!

Thích hợp để chôn người đó!】 Trong đầu Tô Thành vang lên tiếng nhắc nhở.

Vương Bàn Tử vừa nghe thấy hai mắt bắt đầu sáng rực: "Ở đây cũng có mộ à?

Hay là chúng ta vào xem thử!" Bàn Tử nói rồi liền lôi đồ nghề ra thử, xẻng Lạc Dương vừa mới rút ra, Lão Dương đã mặt không đổi sắc nói một câu: "Nơi tôi dẫn các cậu đến, còn tốt hơn cái huyệt mộ nhỏ này không biết bao nhiêu lần, đừng lãng phí thời gian ở đây." Nói xong Lão Dương quay đầu, nở một nụ cười bí hiểm với Bàn Tử, Bàn Tử bị Lão Dương làm cho ngẩn người: "Tốt hơn ở đây?

Có thể tốt đến đâu chứ?

Bàn gia đây, Tiểu Tam Gia cùng với Thành ca, cả lão Muộn Du Bình đều là người từng trải việc lớn." Lúc này Ngô Tà vội vàng bịt miệng Bàn Tử lại, ra hiệu cho hắn đừng nói nữa.

Lão Dương vẫn giữ vẻ mặt hơi áy náy nhưng cười tủm tỉm.

Bàn Tử thấy những người có mặt cũng không mấy hứng thú với ngôi mộ, đành hậm hực cất dụng cụ đi, miệng không quên lẩm bẩm: "Thật tình.

Đạo tặc không bao giờ đi tay không.

Tiểu Béo gia tôi từ trước đến nay thấy mộ là vào.

Nào có lý do không vào chứ." Tô Thành nghe xong bật cười: "Anh Bàn, đừng nản lòng.

Tôi vừa rồi chỉ nói bừa thôi, thực ra phong thủy của mảnh mộ địa kia cũng không phải hàng đỉnh, anh cũng biết đấy, xem phong thủy tuy không bằng tôi, nhưng ít nhất cũng biết sơ sơ mà." Vương Bàn Tử ngẩn ra, đáp: "Thôi được rồi!

Tôi chỉ đang thực hiện nghĩa vụ của một đồng chí cách mạng, khảo sát ngôi mộ này một chút thôi!

Tiểu gia đây không thèm chấp nhặt với cậu!" Nói rồi, Vương Bàn Tử tự mình đi lên phía trước, vung tay chém những bụi cỏ rậm rạp xung quanh.

Mấy người đều bật cười, Bàn Tử có điểm này là đáng yêu nhất, gã này trong lòng không giữ được bực tức, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Chương 127

Đối phó với người như Bàn Tử, phải vừa đấm vừa xoa.

Mấy người không nhanh không chậm đi theo Lão Dương, từ bản đồ đã chuẩn bị sẵn, họ đang tiến gần đến nơi đó, chỉ là phía sau còn một đoạn đường dài phải đi.

Tần Lĩnh trong địa phận Thiểm Tây phân bố theo hình eo ong, hai cánh đông tây mỗi bên lại chia ra mấy dãy núi.

Núi non và bồn địa xen kẽ nhau, có rất nhiều con sông cắt sâu vào núi.

Tần Xuyên tám trăm dặm từ xưa đã là nơi hội tụ nhiều di tích văn vật nổi tiếng, đặc biệt sườn núi phía bắc có rất nhiều lăng mộ của các đế vương, mộ táng của các quan lại quý tộc, phú hào cự phú thì càng không đếm xuể.

Tô Thành trên đường lại phát hiện mấy huyệt quý phong thủy thích hợp để đặt mộ nhỏ, chỉ là vì vội vã đi đường, Tô Thành cũng không nhắc đến nữa.

Lão Dương cũng có vẻ một lòng muốn đi nhanh, vẻ mặt luôn giữ nụ cười ôn hòa.

Tô Thành nhìn khuôn mặt của Lão Dương, một cảm giác kỳ quái khó tả dâng lên trong lòng.

"Lão Dương" này, cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý không, mang lại cho người ta một cảm giác không chân thực.

"Sao thế?

Thích tôi rồi à?" Tô Thành đang dùng khóe mắt liếc Lão Dương, không ngờ Lão Dương đột ngột quay đầu lại, cười nói một câu.

Tô Thành chưa kịp trả lời, bỗng nhiên một tiếng súng vang lên trên đầu, anh giật mình trong giây lát.

Tiếng cười đểu của Vương Bàn Tử vang lên: "Ha ha ha ha.

Anh bạn Tô Thành, đừng vội chém gió nữa, trên đầu suýt nữa thành ổ rắn rồi!" Tô Thành quay đầu lại nhìn, quả nhiên sau lưng đang nằm một con rắn nhỏ toàn thân xanh biếc, nhưng đối với anh thì không gây ra uy hiếp gì.

Với lực phòng ngự và khả năng hồi phục hiện tại, đủ cho cả nhà rắn trên dưới mấy trăm đời cắn.

Tô Thành nhướng mày, ngước mắt lên nhìn, Bàn Tử đang cười, nhưng xung quanh cũng có rất nhiều côn trùng bay nhỏ, con nào con nấy to bằng móng tay.

"Bằng!

Bằng!

Bằng!" Ba tiếng súng vang lên làm kinh động chim chóc trong rừng, Tô Thành vẻ mặt điềm nhiên thu súng lại, để lại một mình Bàn Tử ngơ ngác tại chỗ.

Trước mặt gã lần lượt là con chim núi bị Tô Thành bắn rơi, một con côn trùng bị gãy một bên cánh, và cả một con sóc.

Ngô Tà bên cạnh cười: "Ha ha ha.

So tài bắn súng với anh Tô Thành, anh Bàn!

E là anh phải về luyện thêm tám trăm năm nữa." Bàn Tử bị quê, mặt mày xám xịt lại đi về phía trước, mọi người nhìn nhau cười, tiếp tục tiến lên.

Trên đường đi, mấy người bắt đầu đổ mồ hôi, cơ thể trở nên dính dớp, cũng thu hút muỗi và các loại côn trùng bay nhỏ, họ bôi thuốc

chống côn trùng mang theo người.

Chỉ có Muộn Du Bình và Tô Thành không bôi, hai người họ đều không cần loại thuốc này.

Trên đường đi, khu vực xung quanh Tô Thành và Muộn Du Bình gần như đều sạch sẽ, không có bất kỳ côn trùng nào xâm nhập, vô cùng thần kỳ.

Mấy người cũng đi sát bên cạnh họ, trong đội có những "máy đuổi côn trùng hình người" siêu mạnh như vậy, mọi người đều cảm thấy may mắn.

Đi về phía chân núi Xà Đầu, thực ra đã vào phạm vi núi Xà Đầu, mấy điểm du lịch ở đây đều dùng đá lát đường núi, đi lại không khó khăn.

Đường núi men theo sườn núi uốn lượn, hai bên có suối và những bia đá khắc chữ của người nổi tiếng, phong cảnh rất đẹp, nhưng Lão Dương một mạch đi thẳng, giữa đường cũng không dừng lại ngắm cảnh, dường như không hề hứng thú với cảnh sắc Tần Lĩnh.

Ngược lại Bàn Tử và Ngô Tà, cùng với A Ninh, xem rất hứng thú, tuy đi vội vàng nhưng cảnh đẹp nơi đây rất đáng xem.

Dù sao ở thành phố lâu rồi, khung cảnh xanh mướt trước mắt luôn tươi mới, giống như ăn nhà hàng nhiều rồi, luôn muốn ăn chút đồ đồng quê để đỡ ngán vậy.

Nhưng tiếp theo, mấy người bắt đầu tập trung tinh thần, rừng cây càng đi về sau càng khó đi, lá cây mục nát tích tụ trên mặt đất càng ngày càng nhiều, có lúc một bước chân dẫm xuống, những chiếc lá mục và thực vật đen sì đó có thể ngập qua cả mắt cá chân.

Mọi người dừng lại, lấy ra những chiếc bọc bảo vệ bằng nhựa đã chuẩn bị sẵn để bọc giày và chân.

Thứ này giống như ống tay áo, đeo vào chân có thể kéo thẳng lên trên đầu gối, vô cùng tiện lợi, cũng có thể phòng ngừa vi khuẩn và một số loại côn trùng có độc trong đất.

Tuy da của Tô Thành có lực phòng ngự cao, nhưng trong môi trường như vậy, cảm giác bị bùn đất ẩm ướt bao bọc chân khi đi đường cũng không dễ chịu gì, thế là anh cũng thay, Muộn Du Bình ở bên cạnh cũng thay một số trang bị.

Mấy người mặc vào đi được vài bước, giọng của Bàn Tử từ phía trước truyền đến: "Tôi nói này anh bạn Tô Thành, chuẩn bị thật không tồi a!

Mặc cái thứ này đi đường thật quá thoải mái, vừa rồi mấy vũng bùn kia suýt nữa làm tôi buồn nôn chết!" Ngô Tà cũng quay đầu nhìn Tô Thành, tỏ vẻ vô cùng đồng tình.

Tô Thành cười cười, không nói gì.

A Ninh lại trao cho anh một ánh mắt tin tưởng, lúc này, Tô Thành đã nghiễm nhiên trở thành trụ cột của cả đội.

Trừ một người không có cảm giác tập thể.

Đó là Lão Dương.

Gã này nghe lời cũng chỉ tỏ ra ôn hòa cười trừ, nhưng dưới vẻ mặt đó, không nhìn ra được cảm xúc nào khác.

Chương 128

Tô Thành thì không sợ "bản sao Lão Dương" này, điều anh quan tâm là bí mật bên trong Cây thần Thanh Đồng, cũng không biết có rơi ra thuộc tính không.

Mấy người lại đi thêm một đoạn đường, trời dần dần tối lại, phía trước không còn đường để đi, mấy người bèn tìm một khoảng đất trống nhiều cỏ ngồi xuống nghỉ ngơi.

A Ninh cẩn thận trải giấy dầu lên cỏ cho mấy người, thoạt nhìn trông thực sự giống một đội thám hiểm rừng rậm.

Lúc nghỉ ngơi, Tô Thành và Muộn Du Bình đi săn được mấy con thỏ và chim, Bàn Tử dường như biết phân biệt rau dại, chẳng mấy chốc cũng tìm được một ít gia vị hoang dã, đây là bản lĩnh mà Bàn Tử học được từ một lão binh khi còn sống khổ cực, mấy người khác không biết.

Mấy người nhóm lửa, dùng một cái nồi nhỏ hầm thịt thỏ và chim đã sơ chế, Bàn Tử cho thêm rau dại và gia vị vào, Lão Dương lấy ra gia vị mang theo, nêm nếm cho mọi người một nồi canh.

"Ây ây ây!

Mẹ kiếp, vị này tuyệt cú mèo!

Nhà hàng năm sao, nhà hàng Michelin cũng phải đứng sang một bên!" Vương Bàn Tử múc một muỗng canh và thịt cho vào miệng, vẻ mặt say sưa nói.

Tô Thành khi ăn cũng kinh ngạc, thứ này quả thực rất ngon, không ngờ Lão Dương lại biết cách kiểm soát lửa như vậy.

Lúc này Tô Thành nhìn lại Lão Dương, không còn cảm giác quỷ dị

khó tả như trước nữa, dường như Lão Dương hiện tại mới thực sự có hơi thở của cuộc sống. 【Keng!

Phát hiện nhân vật "Lão Dương" rơi ra thuộc tính "Tài nấu nướng"!

Có thể nhặt nga!】 Tô Thành ngẩn ra, không ngờ thứ này cũng có thể rơi ra, từ trước đến nay anh đều thu thập những thuộc tính liên quan đến chiến đấu và trở nên mạnh mẽ.

Nhưng có còn hơn không, Tô Thành lập tức xác nhận hấp thu trong ý thức, những quả cầu ánh sáng thuộc tính lơ lửng quanh Lão Dương liền ùa về phía Tô Thành. 【Keng!

Hấp thu thành công!

Chúc mừng ký chủ "Tài nấu nướng" đạt sơ cấp!】 Lúc này, trong ý thức của Tô Thành có thêm những phương pháp chế biến thực phẩm cơ bản, rất thực dụng.

Ăn xong, họ dựng lều nhỏ, chuẩn bị nghỉ ngơi tại chỗ một đêm để bổ sung thể lực, sẵn sàng đối mặt với con đường khó đi hơn vào ngày hôm sau.

Ban đêm trong núi rất yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng của một số loài động vật hoạt động về đêm, nhưng vì Tô Thành đã đốt lửa trại trong khu cắm trại nhỏ, nên hầu hết các loài động vật không dám đến gần.

Lửa trại kêu tí tách, Ngô Tà, Bàn Tử và Lão Dương đều dần chìm vào giấc ngủ.

Tô Thành ôm A Ninh trong lòng, A Ninh đã ngủ say, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Dần dần, cơn buồn ngủ của Tô Thành cũng ập đến, anh ngáp một cái, hai mí mắt bắt đầu díu lại.

Lúc này, ánh sáng từ lửa trại chiếu vào dường như có chút thay đổi.

Tô Thành lim dim đôi mắt ngái ngủ, nửa tỉnh nửa mê nhìn ra ngoài.

“Thứ gì vậy.” Tô Thành có chút mơ hồ, nhưng cũng không nhìn ra thay đổi gì.

Vừa chuẩn bị ngủ thiếp đi, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Ánh sáng tối đi?

Chẳng lẽ lửa trại nhỏ lại?

Tô Thành mở mắt ra, chỉ thấy một bóng người khổng lồ in trên lều, đứng bất động, vô cùng quỷ dị.

“…Ai đó?” Tô Thành lập tức tỉnh ngủ, nhưng không lập tức lên tiếng hỏi, mà chỉ hỏi nhỏ.

Nhìn vóc dáng của cái bóng, vô cùng vạm vỡ, tuyệt đối không thể là Tiểu Ca hay Ngô Tà, cũng không thể là Lão Dương, thân hình của Lão Dương gầy như que củi.

Vậy chỉ có thể là Bàn Tử.

Nhưng tên này nửa đêm canh ba không ngủ mà đứng yên ở đây làm gì?

Dọa ai vậy?

Tô Thành nhíu mày, tiến lên vén tấm vải lều ra, quả nhiên phát hiện Bàn Tử đang ngồi đối diện, ăn một cái đùi thỏ còn thừa từ bữa tối, miệng đầy dầu mỡ, tay đồng thời còn đang nướng một cái khác.

“He he.

Thành ca, ăn khuya không?” Bàn Tử cười hì hì.

Tô Thành thở phào nhẹ nhõm.

“Tên nhóc nhà cậu nửa đêm canh ba ở đây dọa ai thế?

Vừa rồi cái bóng làm tôi giật mình, tôi còn tưởng có Tống tử chạy ra đi dạo.” Tô Thành nói đến đây đột nhiên dừng lại, Bàn Tử cũng kỳ quái nhìn anh.

Bàn Tử ngồi đối diện lều, cái bóng của gã phải ở phía sau, tuyệt đối không thể chiếu lên lều của Tô Thành!

Bàn Tử cũng nuốt miếng đồ ăn trong miệng, hiển nhiên Bàn Tử không ngốc, cũng đã nhận ra.

Chương 129

“Vừa rồi không có ai khác ở đây chứ?” Tô Thành chỉ vào phía trước lều.

Bàn Tử lắc đầu.

“Không thấy ai khác ra ngoài à?” Bàn Tử lại lắc đầu.

“Vừa rồi tôi mới ra ngoài, vừa mới nướng được một lúc thôi.” Vẻ mặt Bàn Tử vô cùng quái dị, Tô Thành lập tức cũng cảm thấy âm khí lạnh lẽo.

Không phải người khác, vậy, cái bóng vừa rồi rốt cuộc là của ai?

“Vậy đó có thể là ai?” Tô Thành trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Bàn Tử ngẩn người, thịt thỏ trong miệng đột nhiên không còn thơm nữa, vội vàng nuốt xuống, sắc mặt cũng khó coi.

“Thành ca, anh không dọa tôi chứ?” Bàn Tử lẩm bẩm lại gần Tô Thành, trên mặt còn có mùi gia vị.

“Tránh ra một bên, ai nửa đêm không có việc gì lại đi dọa đồng đội, tôi lại không phải cậu.” Tô Thành tát Bàn Tử một cái, mùi gia vị trên người quá nồng.

Bàn Tử cười hắc hắc, không lên tiếng nữa.

“Có phải là Tống tử không?” Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Tô Thành có chút phiền, đang cúi đầu tìm xem có dấu vết gì mà “thứ đó” để lại không.

“Tống tử?

Cậu nghĩ Tống tử nào cũng rảnh rỗi, buổi tối không có việc gì làm

lại ra ngoài đi dạo à?

Thấy cậu còn chào hỏi, 'Ê!

Anh cũng ra ngoài đi dạo buổi tối à?' loại đó hả?" Tô Thành cười khẩy, Bàn Tử lại sờ sờ mũi nói: "Biết đâu thật sự có, tôi thật sự đã thấy Tống tử ra ngoài đi dạo.

Lúc đó tôi và mấy thằng nhóc đầu xanh đi đào một ngôi mộ nhỏ thời nhà Thanh cận đại, ngày đầu tiên đi dò la thì không sao, ngày thứ hai, cậu đoán xem, tôi vừa tỉnh giấc ở đó thì thi thể Tống tử nằm ngang trước lều của tôi!

Lúc đó Bàn gia tôi còn trẻ, sợ đến mức nôn cả bữa tối hôm qua ra." Tô Thành đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

"Đợi đã." "Hả?

Đợi gì?" Bàn Tử ngơ ngác.

"Lúc đó, cậu có phải cũng đang ăn gì đó ở gần đó không?" Tô Thành nheo mắt hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khúc xương thỏ không biết ai ăn thừa trên đất.

Bàn Tử vô cùng khó hiểu nhưng vẫn trả lời: "Ừa, thì sao?" "Tôi biết rồi." Tô Thành tự tin đứng dậy.

"Tôi về lều trước, nếu thấy cái bóng đó, nhắn tin cho tôi, ngay lập tức." Bàn Tử ngơ ngác không hiểu gì nhưng vẫn làm theo.

Họ chỉ dựng hai cái lều.

Tô Thành, A Ninh, Ngô Tà ngủ một cái, Muộn Du Bình, Lão Dương, Bàn Tử ngủ một cái.

Cách phân chia này chủ yếu là để cân bằng hai lực chiến đấu hàng đầu là Tô Thành và Muộn Du Bình, nếu không hai người mạnh nhất ở cùng một lều, lỡ như lều kia xảy ra chuyện có thể sẽ không kịp ứng

phó.

Tô Thành yên lặng nhìn ra ngoài lều, Ngô Tà và A Ninh mỗi người một bên, đều đang ngủ say.

Anh yên lặng chờ đợi "cái bóng" xuất hiện.

Tô Thành trong lòng đã chắc chắn tám phần, biết đó là thứ gì.

Đợi một lúc lâu, cũng không thấy cái bóng xuất hiện lại, lúc này anh cũng đã có chút buồn ngủ.

"Rung rung." Điện thoại của Tô Thành rung lên, Bàn Tử nhắn tin!

Bàn Tử: "Tôi cũng thấy cái bóng đó rồi!

Thứ đó đứng yên không nhúc nhích!

Mẹ nó thật quỷ dị!

Âm u lạnh lẽo, có cần ra ngoài xử lý nó không?" Tô Thành: "Không cần, cứ theo dõi nó trước, đừng lên tiếng." Một lát sau, Tô Thành thấy trên lều của mình cũng xuất hiện cái bóng.

Cái bóng đó vô cùng to lớn, đầu thỉnh thoảng cử động máy móc vài cái, trông rất quỷ dị.

Tô Thành: "Chắc là cú mèo!

Chúng nó ăn thịt thừa của chúng ta thôi!" Bàn Tử: "Thật hay giả vậy?

Tôi phải nhìn kỹ một cái, cảm giác như nó đang rình rập xung quanh tôi, thật là âm u." Tô Thành lén lén vén một góc lều lên, phát hiện quả nhiên có mấy con cú mèo đậu trước lều, đang gắp đi những khúc xương ăn thừa, trên đó còn sót lại một ít thịt.

Vốn dĩ Tô Thành định yên lặng đóng lều lại, đợi chúng bay đi hết, nhưng lúc này một con cú mèo ở không xa trực tiếp quay đầu lại 180

độ.

Cảnh tượng đó khá kinh dị, cú mèo vốn dĩ đã trông quái dị khó tả, một đôi mắt to lại giống con người, quay đầu như vậy, trông khá đáng sợ.

Tô Thành dừng động tác lại, con cú mèo đó cứ nhìn chằm chằm vào anh, anh cũng nhìn chằm chằm vào nó.

Chương 130

Một người một con cú mèo, cứ như vậy đối mặt nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng.

"Cú cú cú." Con cú mèo đó đột nhiên phát ra mấy tiếng kêu quái dị, rồi nháy mắt với Tô Thành.

Nếu không phải đang ở trong núi sâu, nhìn một con vật mắt xanh mày tú, mắt long lanh nháy mắt với mình, có lẽ cũng có chút đáng yêu.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại không cho phép tâm trạng như vậy xuất hiện.

"Không ổn!" Tô Thành đợi một lúc lâu, cũng không thấy con cú mèo có động tác gì, ý niệm vừa động, anh mở ra tầm nhìn ban đêm, lập tức những nơi tối tăm xung quanh sáng lên.

"Vãi nồi." Nhìn một cái làm Tô Thành giật mình.

Hiện tại, lấy đống lửa trại làm trung tâm, trên cây cối xung quanh đứng đầy những con cú mèo, trông như những bóng ma, lơ lửng trên không trung trong rừng.

Tô Thành nhất thời không biết phải làm sao, chẳng lẽ phải cầm súng ra ngoài?

Nhưng tạm thời chúng không gây ra uy hiếp gì cho anh.

Nhưng ngủ như thế này được sao?

Không thể nào, tình huống này ai mà ngủ được chứ.

Ai biết được mấy con cú mèo này có ăn thịt người không.

"Rung rung." Điện thoại của Tô Thành lại vang lên, con cú mèo trước mặt đang nháy mắt với anh, nhưng anh quyết tâm không để ý,

dù sao mấy con cú mèo này cũng không gây ra uy hiếp gì cho mình.

Bàn Tử: "Lão Dương tỉnh rồi, tôi nói cho ông ấy biết tình hình, ông ấy bảo chúng ta phải tiếp tục đi!" Tô Thành ngẩn ra, lập tức trả lời.

Tô Thành: "Lão Dương không phải cũng thấy cú mèo chứ?" Bàn Tử: "Thấy rồi, ông ấy đang thu dọn đồ đạc, Muộn Du Bình cũng tỉnh rồi." Tô Thành trong lòng đại khái đã có số, mấy con cú mèo này có khả năng là người dẫn đường, vị trí cắm trại này, là do Lão Dương chọn.

Tuy không biết Lão Dương làm sao biết được nơi thần kỳ như vậy, nhưng có khả năng vị trí này khá đặc biệt, được người xưa dùng làm dấu hiệu, dấu hiệu động vật.

Ngay lập tức Tô Thành nhẹ nhàng lay A Ninh tỉnh dậy, đồng thời cũng gọi Ngô Tà, hai người nghe xong tình hình liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

Vừa ra khỏi lều, bật đèn pin lên thấy trên cây từng cặp mắt to sáng quắc phản chiếu ánh sáng trong bóng tối, ai nấy đều bị dọa giật mình.

"Sao nhiều cú mèo thế.

Chúng nó làm gì vậy?" Ngô Tà có chút sợ hãi, bất giác đứng sát vào Tô Thành.

Lão Dương lúc này là người phấn khích nhất: "Chúng là người dẫn đường, chúng ta đi theo chúng!" Lúc này mới ba bốn giờ sáng, những ngôi sao trên trời lấp lánh vô cùng sáng.

Dưới màn đêm bao phủ, sáu người mỗi người đeo ba lô, đi vội vã trong khu rừng sâu thẳm.

"Mấy con cú mèo này thật là tà ma!

Đường bay của chúng cũng tà ma như vậy." Bàn Tử vừa dọn dẹp bụi cỏ vừa than thở, trên đầu họ, một đàn cú mèo đứng trên cành cây hai bên, phảng phất như đang xếp hàng chào đón.

Những con cú mèo này đều màu trắng, mắt bị ánh sáng chiếu vào trông sáng rực, giống như những linh thể từ địa phủ đang im lặng nhìn họ.

Lão Dương phấn khích đi phía trước, thân hình gầy gò gắng sức chặt những bụi cây xung quanh, trên cánh tay ông ta bị cào ra mấy vết xước, nhưng dường như không hề để ý.

Hạo Thiên Chân có chút không nỡ nhìn, nói: "Lão Dương, hay là ông nghỉ một chút, đừng đi đầu nữa, để tôi." Lão Dương lại nói: "Không sao, tôi đang tràn đầy sinh lực đây, đừng thấy thân thể tôi gầy gò, sức lực trên tay dùng mãi không hết." Mắt Lão Dương sáng lên, lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu lại nhìn những con cú mèo đang bay dưới bầu trời đêm.

Những con cú mèo thỉnh thoảng kêu "cú cú" vài tiếng, lúc này cũng không còn quỷ dị như vậy nữa, mà còn thêm vài phần sinh khí cho khu rừng đen kịt.

Sáu người lại đi theo cú mèo thêm hai tiếng đồng hồ nữa, mấy người cũng đều là những người từng trải qua sinh tử, thể lực đều tốt hơn người thường, hai tiếng đồng hồ đi đường tuy phiền phức, nhưng cũng không ảnh hưởng gì.

Trừ Ngô Tà trán hơi lấm tấm mồ hôi, những người khác đều như không có chuyện gì.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, ánh bình minh từ phía đông từ từ tỏa sáng, sắc trời đang dần sáng lên.

Mấy người lại đi thêm khoảng mười lăm hai mươi phút nữa, Lão

Dương thở hổn hển vén mấy dây leo ra, trước mắt đột nhiên xuất hiện một con đường đá đầy cỏ dại.

Nếu không phải Lão Dương cố ý chỉ ra, người bình thường nhìn thấy, đều sẽ tưởng là những viên đá trên mặt đất.

Có lẽ vì đã lâu không được tu sửa, con đường đá lồi lõm, cây cối trên đầu đã biến thành những cây đa lớn, dây leo từ cây đa rủ xuống cắm rễ vào đất, biến mảnh đất độc mộc này thành một khu rừng rậm.

"…Đến rồi!" Mấy người nhìn thấy con đường đá cũng sáng mắt lên, hành trình đi đường khô khan cuối cùng cũng kết thúc, sắp vào đúng quỹ đạo rồi.

Họ ngồi xuống nghỉ ngơi ở đầu con đường đá, bổ sung nước và thức ăn cần thiết, rồi lại tiếp tục tiến lên.

Lão Dương trên đường đi trở nên nói nhiều hơn: "…Lúc tôi đến đây, khổ phải biết!

Chẳng chuẩn bị gì cả, trên người chỉ mang một con dao rựa, cùng một ông anh người Quảng Tây vào đây đãi vàng.

Lúc đó vào rừng khó đi biết bao, hai chúng tôi đã phải tự mình đi ra một con đường, nửa đêm sau cũng thấy những con cú mèo đó, lúc đó tôi sợ hãi, dùng lửa dọa chúng, nhưng không ngờ sau đó lại đến một đàn lớn hơn, đuổi theo tôi chạy suốt ba bốn tiếng đồng hồ, mệt đến sắp đứt hơi rồi không chạy nữa, kết quả sau đó đi vòng vòng lại phát hiện ra con đường đá này." Mấy người vừa nghe vừa đi, dây leo cây đa chằng chịt, có những chỗ phải chui qua.

"Lão Dương." Ngô Tà đột nhiên cắt ngang Lão Dương đang nói không ngừng.

Lão Dương vừa cố gắng gạt một sợi dây leo ra, vừa trả lời: "Hửm?" "Ông không nói lắp nữa à?" Ngô Tà hỏi.

Thực ra đây là một câu hỏi đáp vô cùng bình thường, những người khác không biết Lão Dương có tật này, nhưng Ngô Tà biết.

Chương 131

Tô Thành yên lặng nhìn hai người, không biết "bản sao" Lão Dương này sẽ đối phó thế nào.

Lão Dương dừng động tác trên tay, im lặng một lúc, quay lưng về phía mọi người, không nhìn thấy biểu cảm.

"Tao không thể bình thường được à?

Mẹ nó chứ." Lão Dương đột nhiên lườm Ngô Tà một cái, Ngô Tà vẻ mặt kỳ quái, chỉ cảm thấy Lão Dương thay đổi khá lớn.

Mấy người lại đi thêm một đoạn ngắn, do có quá nhiều chướng ngại vật, chỉ vài trăm mét đường mà đi mất gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng trước mắt cũng rộng ra, một cái hố hình phễu khổng lồ hiện ra trước mặt.

"Tôi… tôi từ đây đi xuống." "Bản sao" Lão Dương lúc này lại nói lắp, lắp ba lắp bắp nói.

Mấy người đi xuống theo bậc thang bên cạnh, phát hiện đây là một cái phễu tứ phương khổng lồ, được đúc bằng đồng xanh, vô cùng hùng vĩ.

Kỳ lạ là trên những bậc thang này đều có một rãnh lõm, giống như chỗ ngồi, có chút cảm giác giống sân vận động, phảng phất như ngồi trên đó có thể thưởng thức trận đấu bên dưới.

Nhưng đáy lại quá nhỏ, một không gian hình vuông cạnh dài khoảng hai mươi mét, bốn mặt đều là tường cao bằng nửa người, trên tường chi chít những văn tự cổ, không giống như dùng để xem biểu diễn.

Chẳng lẽ những kẻ quyền quý dùng để xem nghi thức tế lễ?

Tô Thành âm thầm suy đoán.

Ở chính giữa mỗi bức tường bên dưới cũng có một rãnh lõm giống như chỗ ngồi, Tô Thành âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ nơi này dùng để họp?

Nơi này cũng có chỗ ngồi nhỏ.

"Vào đâu?

Lối vào ở đâu?" Bàn Tử vừa quan sát xung quanh vừa hỏi.

"Không… không phải." "Hả?" Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt có chút hung dữ.

"Không phải mà lại bắt tao chạy xa như vậy?!" Bàn Tử suýt nữa nổi điên, Ngô Tà vội kéo lại: "Đợi ông ấy nói xong đã, tên này nói lắp mà." Lão Dương lúc này mới nói: "…Nơi… nơi này, là lối vào chính xác.

Lúc… lúc đầu tôi đến… đến đây, không… không tìm thấy.

Đi… đi chỗ khác, nhưng… nhưng chỗ đó… phải đi mất… mất một tuần đường." Lão Dương lắp ba lắp bắp mới nói xong, Bàn Tử thở ra một hơi, nói: "Tên này vừa rồi không nói lắp, bây giờ lại lắp ba lắp bắp, thật là." Lão Dương cười trừ: "Tôi vừa rồi… không… không phải đang kể chuyện sao.

Kể… kể chuyện… lúc kể chuyện thì mạch suy nghĩ thông suốt hơn." Tô Thành cười nói: "Cũng đúng, nơi này là lối vào chính thức, cũng có thể là lối ra, chỉ là ngụy trang thành hình dáng tế đàn thôi." Lão Dương gật đầu, A Ninh và Muộn Du Bình ở bên cạnh bắt đầu sờ soạng xung quanh tường.

Tô Thành cũng bắt đầu hành động.

"Nơi này chắc chắn có cơ quan không nghi ngờ gì nữa." Ý niệm

vừa động, Thiên môn cơ quan thuật lập tức khởi động.【Keng!

Thiên môn cơ quan thuật đã được kích hoạt cho ký chủ!

Sẵn sàng phân tích bất cứ lúc nào!】 Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, mọi thứ xung quanh nhanh chóng hình thành dữ liệu trong đầu Tô Thành, đồng thời có sự hỗ trợ của "Đạo mộ tri thức đại toàn" và kỹ năng "Văn tự cổ", chẳng mấy chốc Tô Thành đã tìm ra mấu chốt của cơ quan.

"Tất cả lại đây." Tô Thành vẫy tay, gọi mấy người lại.

"Mỗi người ngồi vào một cái rãnh này, mỗi bên một người." Mọi người làm theo, đối với mệnh lệnh của Tô Thành, họ đều nhất trí tin tưởng.

"Vậy còn thiếu một cái thì sao?" Vương Bàn Tử không ngồi vào rãnh đó, những rãnh đó đối với gã quá hẹp, mông to ngồi không lọt.

"Nằm xuống đi." Tô Thành chỉ vào rãnh hình vuông dưới chân, không gian này lớn, đủ cho bốn năm Bàn Tử nằm.

Bàn Tử tuy không hiểu gì nhưng vẫn làm theo.

"Vậy rốt cuộc là làm gì, anh bạn Tô Thành?" Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi.

"Mô phỏng tế lễ." Lúc này, Muộn Du Bình vẫn luôn im lặng đã thay Tô Thành mở lời.

"Cái quái gì vậy?" Bàn Tử bật dậy từ mặt đất.

"Mô phỏng tế lễ?

Chẳng lẽ định lấy máu của tôi à?" Tô Thành xua tay, ra hiệu Bàn Tử bình tĩnh: "Không, lấy máu đương nhiên không cần, nhìn những văn tự trên tường này, chúng…" Chưa nói hết lời, Bàn Tử lập tức ngã thẳng xuống: "Đừng nói với Bàn gia tôi mấy thứ đó, tôi không hiểu

đâu." Sau đó nhắm mắt lại bắt đầu giả chết, phảng phất như thật sự đã biến thành một cỗ thi thể.

"Nơi này là một tế đàn khổng lồ, những rãnh lõm mà chúng ta thấy trên đó, thực ra là dùng để đặt nô lệ, nô lệ thời đó đều rất gầy yếu, những rãnh lõm này một người ngồi là có thể lọt vào." Tô Thành từ từ nói, rồi đi đến bức tường nơi A Ninh đang ngồi, tay sờ vào những đường vân nhỏ bên dưới rãnh lõm: "Những đường vân này dùng để dẫn máu, khi tế lễ, tất cả nô lệ bị trói lại, cắt cổ, cắt động mạch lớn trên đùi, cắt cổ tay, sau đó máu sẽ chảy vào những khe hở này, và cánh cửa lớn sẽ mở ra." Mọi người nghe xong không khỏi lè lưỡi, cảm thấy nghi thức tế lễ quả thật quá đẫm máu.

Bàn Tử với vai trò là một em bé tò mò, là người đầu tiên đặt câu hỏi: "Vậy chúng ta chỉ có mấy người, có lấy máu cũng không đủ." Tô Thành tiếp tục nói: "Không cần máu, dùng nước cũng được, cũng không cần ngồi đầy." Nói rồi Tô Thành lấy một chai nước, đứng trước mặt Bàn Tử: "Mọi người tự lấy nước, đổ vào cái lỗ dưới chỗ ngồi của mình." Nói xong Tô Thành liền đổ nước vào chỗ Bàn Tử đang nằm.

"Không phải, sao không đổ thẳng vào luôn?

Tại sao tôi phải nằm đây?" "Bốn cơ quan là mấu chốt mở cửa, và cậu là mấu chốt trong những mấu chốt đó, khi ngồi lên thực chất đã kích hoạt lớp khóa thứ nhất, áp lực.

Áp lực đã giúp chúng ta mở lớp khóa thứ nhất, tiếp theo là chất lỏng, tuy tôi không hiểu tại sao cơ quan tinh xảo như vậy lại… do người xưa làm ra, nhưng đây là mấu chốt." Nói rồi, Tô Thành đổ một lượng lớn nước vào rãnh của Bàn Tử, chẳng mấy chốc nước đã theo khe hở chảy xuống, thao tác của những người khác cũng thuận lợi.

Đợi chưa được bao lâu, khối đá ở giữa bắt đầu từ từ trượt xuống,

giống như thang máy.

“Mau xuống.” Tô Thành vẫy tay, bốn người đang ngồi trên rãnh lần lượt đi xuống, chưa đầy một phút, khối đá dừng lại, ở bốn phía đều lộ ra một cánh cửa, vừa đủ cho một người đi qua.

Chương 132

“Mẹ kiếp!

Bốn con đường?

Đi đường nào đây?” Bàn Tử cả lưng ướt sũng, đứng dậy hỏi.

Bốn cánh cửa, cũng chỉ có một cửa sinh.” Giống hệt như trong ngôi mộ dưới đáy biển.

Tô Thành đi đến trước cả bốn cánh cửa xem xét một lượt, chúng trông không có gì khác biệt, người bình thường căn bản không biết nên chọn thế nào.

Nhưng Tô Thành không phải người bình thường. [Keng!

Kích hoạt “Bí mật Uông Tàng Hải”, bắt đầu tìm kiếm!] [Keng!

Tìm kiếm hoàn tất!

Thông tin: Bốn cửa thông trời lọt đất, có thể sống cũng có thể chết.

Nơi nào có cá, nước sinh vạn vật, vạn vật đều có linh!] Hệ thống hiển thị thông tin then chốt trong đầu Tô Thành, kèm theo một vài đoạn ký ức của Uông Tàng Hải.

Trong đoạn ký ức đó, nhân vật chính dùng bát nước vẩy lên xung quanh cửa, trên mỗi cánh cửa đều có một hình con cá.

Uông Tàng Hải chọn một trong số đó để đi vào, sau đó không còn xuất hiện nữa.

Tiếp theo, Tô Thành làm theo.

Quả nhiên trên cửa từ từ hiện ra hình những con cá, trong đó có một con rất giống với con cá đồng mày rắn mà họ có được.

Tô Thành bảo Ngô Tà lấy con cá ra so sánh, quả nhiên chỉ có một cánh cửa là trùng khớp.

"Đi thôi, vào trong." Tô Thành thầm phấn khích, bên trong cánh cửa đó là một thế giới chưa biết.

Năng lực vật chất hóa kỳ dị của cây thanh đồng thực sự rất hấp dẫn, cũng phải xem xem rốt cuộc cây thanh đồng trông như thế nào.

Theo trí nhớ, bên trong có rất nhiều khỉ mặt người, trống da, thậm chí còn có một con cự thú viễn cổ là Cửu chúc âm, không biết thuộc tính trên người nó sẽ ra sao.

Bên trong, mấy người họ men theo bậc thang đá đi xuống một lúc lâu, bệ đá phía sau từ từ nâng lên, chặn kín lối ra.

Cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước, lối đi sâu không thấy đáy.

Đi thêm vài phút nữa, con đường đá phía dưới đã bị nước nhấn chìm.

"Sao trong này lại có nước?" A Ninh tò mò hỏi, mấy người bật đèn pin rọi khắp nơi.

Họ phát hiện ra đây là một hang động tự nhiên cỡ nhỏ, bên cạnh có vài khe nứt, không biết nước chảy vào từ đâu.

Dùng đèn pin rọi xuống nước, họ thấy nước khá sâu.

Muộn Du Bình cởi áo khoác đưa cho Ngô Tà, trên người chỉ còn lại một chiếc quần lót: "Để tôi xem có nguy hiểm không." Nói xong liền "ùm" một tiếng nhảy xuống nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Một lát sau, Muộn Du Bình quay lại, ló đầu lên ra hiệu OK với mọi người.

"Đối diện có một lối ra, chắc là mật đạo của mộ thất, đi qua đó là có thể tiếp tục." Nói rồi anh bảo Ngô Tà bỏ quần áo vào túi chống

nước, miệng ngậm chiếc túi rồi bơi đi trước.

Lão Dương bơi theo ngay sau, những người còn lại để tránh bị cảm lạnh khi lên bờ cũng cởi quần áo bỏ vào túi rồi bơi qua.

A Ninh quanh năm suốt tháng ở ngoài, chút chuyện này cũng chẳng ngại ngùng, cô cũng như mọi người, cởi quần áo rồi xuống nước.

Tô Thành bây giờ có thuộc tính bơi lội cao cấp, bơi nhanh nhất, chẳng mấy chốc đã như cá gặp nước lên bờ bên kia chờ những người còn lại, tiện tay mang luôn quần áo của A Ninh qua giúp.

Nhiệt độ trong nước rất thấp, nhưng Tô Thành không bị ảnh hưởng nhiều, huyết mạch Thanh Long có thể giúp anh chống lại giá lạnh.

Nước trên người nhanh chóng bốc hơi khô ráo, Tô Thành lại mặc quần áo vào.

Những người khác cũng nhanh chóng theo kịp, cả nhóm bắt đầu lau người mặc quần áo.

"Hửm?" A Ninh vừa mặc áo vừa khẽ lên tiếng.

"Sao thế?" Tô Thành tiến lại gần.

"Nhìn trong nước kìa, có gợn sóng phải không?" A Ninh chỉ xuống mặt nước, ánh đèn pin phản chiếu trên đó, từng gợn sóng lúc ẩn lúc hiện.

Trong hang động tối om, dường như có thứ gì đó đang ẩn mình dưới nước.

"Anh xem.

Sao mặt nước lại có gợn sóng chứ?" A Ninh vừa lau nước trên tóc vừa nhíu mày nghi hoặc nói.

Tô Thành chiếu đèn qua, mặt nước quả thực có chút lấp lánh,

nhưng rồi dần dần biến mất.

Bàn Tử thích hóng chuyện, thấy hai người ghé vào nhau nói gì đó liền chạy tới: “Hai người đang làm gì thế?

Chương 133

Thì thầm to nhỏ à?

Tôi đang làm việc chính sự đấy nhé!

Đừng có mà yêu đương trong đội ngũ cách mạng chứ.” Tô Thành không thèm để ý đến Bàn Tử, anh biết A Ninh sẽ không nhìn lầm.

A Ninh cũng là một nữ đặc nhiệm được huấn luyện bài bản, quanh năm ở ngoài, vào lúc thế này, điều không nên làm nhất chính là gây dao động tinh thần đồng đội.

A Ninh lườm Bàn Tử một cái, không nói gì, chỉ nhắc nhở Tô Thành chú ý.

Nơi họ lên bờ là một bệ đá có dấu vết nhân tạo, tuy thô sơ nhưng cũng bằng phẳng.

Phía trước bệ đá này khoảng hai, ba mươi mét là một cửa hang hình vuông, đó chính là mật đạo của mộ thất.

Lúc mọi người thay xong quần áo khô ráo, chuẩn bị lên đường thì Bàn Tử đột nhiên “Ai da” một tiếng.

Tô Thành nhíu mày: “Anh Bàn, mau theo kịp đội đi.” Bàn Tử đứng bên mép nước, mày nhíu chặt lại thành một cục: “Cái Zippo của tôi rơi xuống nước rồi, Bàn gia tôi đau lòng chết mất!

Không phải tôi tiếc tiền, mà cái bật lửa này đã theo tôi cả năm rồi!” Ngô Tà đứng bên cạnh đã sớm không chờ được nữa, tuy kinh nghiệm không nhiều nhưng lại rất tích cực trong chuyện xuống mộ.

Thấy Bàn Tử lề mề như vậy, cậu liền có chút khó chịu: “Đi nhanh lên, lát nữa vào trong lấy vài món minh khí ra là đủ mua cả xe bật lửa rồi, đi thôi đi thôi.” Nói rồi Ngô Tà đưa tay ra kéo Bàn Tử, nhưng vừa

chạm vào tay anh ta, đột nhiên "ùm" một tiếng, Bàn Tử chìm xuống nước biến mất không thấy tăm hơi.

"Anh Bàn!

Đừng giỡn nữa!" Ngô Tà có chút tức giận.

Tô Thành và Muộn Du Bình cùng lúc tiến lên xem xét tình hình.

"Không ổn rồi." Tô Thành nhíu mày.

Anh biết Bàn Tử tuy tham tiền, nhưng thường nghe thấy hai chữ "minh khí" thì dù có đau buồn đến mấy cũng lập tức phấn chấn lại ngay.

Không có lý do gì lại tự nhảy xuống.

Mấy người họ dùng đèn pin cường độ cao rọi xuống dưới nước, không để ý thấy Lão Dương ở bên cạnh dần lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

"Soạt soạt!" Một tiếng nước vỡ vang lên, cánh tay trắng mập của Bàn Tử từ dưới nước vươn ra, Ngô Tà suýt nữa bị tóm lấy.

"Ọc ọc ọc...

Cứu... cứu tôi...

Bàn gia... bị cá cắn rồi!!" Một vệt máu tươi từ dưới nước nổi lên, cuộn trào theo những con sóng do Bàn Tử vùng vẫy tạo ra, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

"Anh Bàn!

Bắt lấy dao!" Tô Thành vội vàng rút ra một con dao găm quân dụng từ trong trang bị ném cho Bàn Tử.

Bàn Tử cũng là dân chuyên, dù đang vùng vẫy trong nước vẫn có thể bắt được.

Vương Bàn Tử bắt lấy con dao, chém mạnh một nhát, máu tươi từ

dưới nước túa ra.

Lúc này, Muộn Du Bình và Ngô Tà vội kéo Bàn Tử lên bờ, cuối cùng cũng đưa được anh ta lên.

Trên bắp chân của Bàn Tử có một vết cắn, dường như bị một sinh vật nào đó cắn phập vào bắp chân, trông có vẻ vết thương không nhẹ.

"Mẹ kiếp!

Không biết là cái gì ở dưới nước, thịt bắp chân của Bàn gia tôi suýt nữa bị nó xé toạc ra rồi!" Bàn Tử nghiến răng, tìm băng gạc và thuốc, làm vài thao tác sát trùng đơn giản, sau đó quấn ba lớp trong ba lớp ngoài quanh bắp chân, rồi dựa vào tảng đá bên bờ nghỉ ngơi.

Lão Dương đột nhiên bất an: "Chúng ta mau đi thôi!

Dưới nước tối om thế kia, ai biết được sẽ nuôi ra quái vật gì!" Nói rồi, Lão Dương đeo ba lô lên, kéo Ngô Tà định đi, nhưng Tô Thành quay đầu lại lườm một cái, Lão Dương lập tức không dám động đậy.

"Người của tôi bị thương ở đây, phải đợi anh ấy ổn rồi mới đi." Tô Thành lạnh lùng nói.

Ngô Tà hất tay Lão Dương ra, quay lại bên cạnh Bàn Tử.

Lão Dương ngây ngẩn đứng tại chỗ, vẻ mặt kỳ quái.

Ngô Tà lườm ông ta một cái: "Lão Dương, dù gì ông cũng là người tôi mời đến, Thành ca đã giúp chúng ta không ít, ông cứ thế bỏ đi trước, làm người có chút đạo nghĩa không vậy?" Lão Dương đứng tại chỗ, do dự một lúc, cuối cùng lại quay về đội.

Tô Thành nhìn Bàn Tử đang nhíu chặt mày, ước tính anh ta phải mất một thời gian mới có thể đi lại bình thường được.

"Cảm thấy thế nào?" Tô Thành ngồi xuống hỏi Bàn Tử.

"Không sao!

Tôi không chết được, cũng không bị thương vào động mạch hay gì cả, chỉ là lực cắn của thứ đó quá lớn, bây giờ đau điếng người, lát nữa cầm máu là có thể đi được rồi.” Nói xong, Bàn Tử nở một nụ cười đầy tự tin với Tô Thành.

Chương 134

Tô Thành mỉm cười, rồi lại đứng dậy.

Muộn Du Bình đang dùng đèn pin cường độ cao kiểm tra dưới nước.

Sức xuyên thấu của đèn pin rất mạnh, gần như có thể chiếu rõ đáy nước.

Nước ở đây sâu khoảng mười mét, nhìn kích thước vết cắn của Bàn Tử, ít nhất cũng phải là một con vật to như cá mập mới làm được.

Lúc này, trên mặt nước đột nhiên nổi lên vài vệt nước, ngang dọc xen kẽ, lúc ẩn lúc hiện.

“Thứ gì vậy?

Chẳng lẽ là thủy quỷ?” A Ninh nhanh chóng lên đạn súng lục, mái tóc được buộc lại thành đuôi ngựa cao, vẫn gọn gàng và anh khí như lần đầu Tô Thành gặp, vô cùng xinh đẹp.

Ngô Tà cũng đang quan sát bên cạnh, nhìn những vệt nước trên mặt hồ, phân tích: “Không thể nào?

Thủy quỷ, thứ đó ở Nhật Bản gọi là Kappa, miệng chúng tuy lớn, gần như giống với nữ quỷ miệng rách trong phim kinh dị.

Nhưng ở đây không thích hợp cho Kappa sinh trưởng, Kappa là thần linh tự nhiên, còn nơi này… trông chẳng tự nhiên chút nào.” “Có phải là cá không?” Lão Dương đang im lặng bỗng nhiên thốt lên một câu.

Ngô Tà cười, cố tình ra vẻ, nói với Lão Dương: “Cá?

Không thể nào, ở đây ngay cả một cọng rong cũng không có, dù có cá cũng không thể to đến vậy, có thể cắn rách chân anh Bàn thành vết thương như thế, ít nhất cũng phải là một con cá mập." Lão Dương im bặt, không nói tiếng nào.

Tô Thành liếc nhìn Lão Dương, không nói gì.

Hẳn là năng lực vật chất hóa của Lão Dương đã bắt đầu có tác dụng.

Năng lực của gã này chưa hoàn toàn biến mất, có lẽ vì ở gần cây thanh đồng nên năng lực lại bắt đầu hồi phục.

Ngô Tà nhìn một lúc, cảm thấy không có nguy hiểm gì, liền ngồi xổm xuống gần mép nước.

Bàn Tử thấy hành động của cậu liền lên tiếng: "Đừng ngồi gần thế, cẩn thận." Đáng tiếc, Bàn Tử nhắc nhở đã muộn.

Ngô Tà vừa ngồi xuống, trên mặt nước đột nhiên xuất hiện một cái miệng lớn đầy răng, lao thẳng tới cái đầu ngây thơ của Ngô Tà!

Muộn Du Bình mắt lanh tay lẹ, nhanh như chớp bay người đá một cú, thứ đó bị đá văng ra xa một hai mét, rơi thẳng xuống nước, bắn lên một trận bọt nước.

Ngô Tà bị dọa đến ngây người tại chỗ, suýt nữa nói không nên lời: "Cái… cái đó hình như là… cá!" Mọi người đều kinh ngạc: Cá?

Sao ở đây lại có con cá to như vậy?

Chỉ thấy con vật bị Muộn Du Bình đá văng đi, một lúc sau liền lật bụng nổi lên mặt nước.

Đó quả thực là một con cá khổng lồ, dài bằng cả một người, rộng bằng ba bốn người.

"Trời đất!

Đây là… Triết la oa!

Sao có thể to như vậy?

Không phải đã tuyệt chủng rồi sao!" Bàn Tử đang nghỉ ngơi nhìn thấy thứ đã cắn mình, lập tức kinh hãi la lên.

"Trời đất!

Triết la oa!" Bàn Tử kinh hô.

"Thứ này không phải sắp tuyệt chủng rồi sao?

Sao ở đây lại có nhiều như vậy!" Bàn Tử suýt nữa đã nhảy dựng lên, chỉ có điều cái chân không cho phép, đành phải ngồi yên.

Lời anh ta vừa dứt, trên mặt nước xuất hiện một vòng xoáy lớn, con Triết la oa vừa bị choáng đã bị một đám đồng loại lao tới cắn xé sạch sẽ!

Lão Dương đứng tại chỗ xem đến ngây người, mắt thấy một con Triết la oa khổng lồ sắp lao thẳng lên bờ, Muộn Du Bình kéo Lão Dương về phía sau, lại tung một cước vào con cá đó!

Lực chân mạnh mẽ trực tiếp đá bay con Triết la oa, những con cá dưới nước dường như cảm nhận được động tĩnh, liền nhanh chóng bơi tới!

Lao thẳng lên bờ! [Keng!

Phát hiện "Triết la oa" rơi ra lượng lớn thuộc tính bơi lội!

Xin chủ nhân nhanh chóng nhặt!] [Keng!

Phát hiện "Triết la oa" rơi ra lượng lớn thuộc tính "dưới nước"!

Xin chủ nhân nhanh chóng nhặt!] Tô Thành đang định lấy vũ khí ra bắn chết hết lũ Triết la oa trong nước thì âm báo trong đầu đột nhiên vang lên!

Ý niệm vừa động, anh quay đầu lại.

Chỉ thấy trong nước một đám lớn quả cầu ánh sáng nổi lên mặt nước, nhanh chóng bay về phía anh!

Chương 135

Trong đó có một phần nhỏ quả cầu ánh sáng có màu xanh lam đặc biệt, Tô Thành không khỏi vui mừng.

Quả cầu thuộc tính mà có màu sắc thì đều là những thứ mạnh mẽ và thực dụng! [Keng!

Chúc mừng chủ nhân hấp thu thành công "thuộc tính bơi lội" 130 điểm!

Thuộc tính bơi lội tiến hóa đến cao cấp nhị đoạn!] [Keng!

Chúc mừng chủ nhân hấp thu thành công thuộc tính "dưới nước"!] [Thuộc tính dưới nước bao gồm: hô hấp dưới nước, tự điều chỉnh nhiệt độ, khứu giác dưới nước, cảm ứng siêu thanh!

Thuộc tính dưới nước tiến hóa đến cao cấp có thể sử dụng một phần trên cạn!] [Thuộc tính dưới nước hiện tại: sơ cấp nhất đoạn!] Trong đầu Tô Thành lại vang lên một loạt âm báo, những thuộc tính này lại giúp Tô Thành cải thiện thể chất.

Bây giờ, Tô Thành nóng lòng muốn trải nghiệm thuộc tính "dưới nước" mới này!

Thấy đám Triết la oa sắp bơi tới thành một đàn lớn, Tô Thành bình thản đứng dậy, từ từ cởi bỏ bộ quần áo vừa mới mặc, để lộ thân hình săn chắc nhưng không quá cơ bắp.

Sau lưng anh, hình xăm Thanh Long lại có chút thay đổi, hoa văn xung quanh hình xăm Thanh Long dường như có thêm một vài bọt nước!

Rồng vốn thuộc thủy, bây giờ thêm bọt nước, con Thanh Long sau lưng Tô Thành càng thêm sinh động.

“Để tôi xem chuyện gì xảy ra.” Tô Thành sắc mặt như thường, đi đến mép nước, “ùm” một tiếng lao xuống.

Đột nhiên, đám Triết la oa ồn ào trên mặt nước đều im lặng.

Mặt nước yên tĩnh khoảng bốn năm giây, rồi đột nhiên lại sôi sục lên!

Đầu của Tô Thành đột nhiên ló ra từ phía bên kia mặt nước, trong tay đang nắm một con Triết la oa đang giãy giụa.

Con cá không ngừng quẫy cái thân dài nửa người, làm mặt nước vang lên một trận ồn ào.

Nơi Tô Thành vừa đứng, một vệt máu đỏ dần lan ra, trên mặt nước từ từ nổi lên vài gợn sóng hình xoắn ốc, mấy con Triết la oa lật bụng nổi lên.

Con Triết la oa trong tay Tô Thành đang cố dùng cái miệng lớn cắn anh, bị Tô Thành dùng sức vung một vòng, “bốp” một tiếng đập vào vách tường, lập tức bất động.

Ngay sau đó, mặt nước lại xuất hiện thêm vài vệt nước.

Vẫn còn!

Bàn Tử trên bờ nhìn mà sốt ruột, tuy biết Tô Thành thực lực kinh người, nhưng vẫn lo lắng: “Tô Thành tiểu ca!

Chúng ta cũng không đánh lại chúng!

Hay là chúng ta cứ thế đi đi, nhìn xem, tôi có thể đi lại được rồi!” Nói rồi, Vương Bàn Tử đứng dậy đi lại vài bước.

Tô Thành không để ý đến Vương Bàn Tử, tự mình nghênh đón chúng!

A Ninh thì lại không hề lo lắng, cô tin tưởng Tô Thành một trăm phần trăm.

Cô tin rằng, người đàn ông cô chọn đã quyết định làm việc gì, nhất định có mười phần nắm chắc.

Lúc này Tô Thành mới thực sự bắt đầu khởi động! *Hô lỗ lỗ...* Tô Thành lặn một hơi sâu xuống nước, thuộc tính "dưới nước" và thuộc tính "bơi lội" đồng thời phát huy tác dụng.

Trong cơ thể anh, những dòng máu phát ra ánh sáng xanh nhạt đang cải tạo cơ thể anh với tốc độ cực nhanh! [Keng!

"Phổi nước" chuẩn bị hoàn thành!

"Tự kiểm soát nhiệt độ" chuẩn bị hoàn thành, "khứu giác dưới nước" chuẩn bị hoàn thành, "cảm ứng siêu thanh" chuẩn bị hoàn thành!] [Keng!

Thuộc tính "dưới nước" khởi động thành công!] [Keng!

Thuộc tính "bơi lội" và "dưới nước" chuẩn bị hoàn thành!

Mức độ hoàn thành "100%"!] [Keng!

Bắt đầu hành trình dưới nước!] Dưới nước, trong khoảnh khắc, Tô Thành cảm giác thế giới trong nước đã thay đổi.

Không còn mờ mịt không rõ, nhìn đâu cũng thấy tạp chất.

Bây giờ thế giới dưới nước, hoàn toàn không cần nhìn!

"Cảm ứng siêu thanh" trực tiếp giúp anh tái hiện lại toàn bộ hình ảnh ba chiều của hang động trong đầu, "khứu giác siêu cấp" dưới nước giúp anh có thể dùng mũi cảm nhận được sự phân bố của tất cả sinh vật.

Lũ Triết la oa này, là cái thá gì?

Sau này hãy gọi Tô Thành là "Hải Vương"!

Tô Thành trực tiếp định vị tất cả Triết la oa trong nước, bơi với

tốc độ cực nhanh, gần như mỗi con một đấm, chẳng bao lâu sau, lũ Triết la oa đều toi mạng.

Chương 136

Đợi Tô Thành từ từ trồi lên khỏi mặt nước, anh thấy được vẻ mặt không thể tin nổi của mọi người.

Chân của Bàn Tử xem ra đã có thể đi lại, anh ta tiến lên định đỡ Tô Thành, kết quả bị Ngô Tà nhanh chân hơn: "Cái đồ quản gia, ai da, thôi được rồi, tôi ngồi thêm lúc nữa vậy." Vương Bàn Tử thấy có người đón Tô Thành, cũng không tham gia, lại dựa vào tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lão Dương ngơ ngác nhìn mặt nước, không biết đang nghĩ gì.

A Ninh đang giúp Tô Thành lau người, Ngô Tà thì giúp anh lấy quần áo.

Tiểu Ca đứng bên cạnh nhìn mặt nước một lúc, đột nhiên cũng "ùm" một tiếng lao xuống nước.

Bàn Tử cười hắc hắc: "Tôi nói này, lão Muộn.

Chắc là muốn so tài tay nghề, tôi đoán đúng rồi chứ gì, tuy anh cũng rất lợi hại, nhưng Tô Thành tiểu ca này, rõ ràng là khắc tinh của anh mà!" Muộn Du Bình không để ý đến Bàn Tử, lúc lên bờ, trong tay anh xách theo mấy con Triết la oa đang hấp hối.

Mấy con cá này cực lớn, gần bằng một con lợn nái trưởng thành, thậm chí còn hơn.

"Ủa, cũng lạ thật, mấy con cá này dưới nước căn bản không có gì ăn, làm sao chúng lớn lên được?" Ngô Tà nhìn chằm chằm con cá, lại bắt đầu tò mò hỏi han.

Muộn Du Bình đặt mấy con Triết la oa xuống đất, tự mình xử lý.

Tô Thành đã mặc xong quần áo đứng bên cạnh xem, phát hiện

Muộn Du Bình đối với việc mổ cá dường như có một bộ kỹ năng riêng.

Đương nhiên không phải "mổ cá" thật, mà là xử lý cá.

Muộn Du Bình lúc này hiếm khi lên tiếng: "Triết la oa, là giống loài sắp tuyệt chủng, thịt của nó tươi non, hương vị khi ăn rất ngon, lát nữa chúng ta vào trong không chắc có gì ăn, có thể ăn no một bữa ở đây trước." Nói rồi, Muộn Du Bình lấy ra nồi, chuẩn bị hầm cá.

Tô Thành nhìn động tác thành thạo như nước chảy mây trôi của Muộn Du Bình, trong mắt đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: liệu Muộn Du Bình có thể rơi ra thuộc tính nấu ăn không nhỉ?

Tô Thành vừa nghĩ xem Muộn Du Bình có rơi ra thuộc tính nấu ăn không, vừa bắt đầu chuẩn bị nồi niêu xoong chảo.

Đồ đạc anh mang theo rất đầy đủ, thậm chí cả gia vị cũng có.

Vốn dĩ lúc đó Tô Thành chỉ tiện tay lấy một ít đồ nấu ăn, miễn là có thể nhóm lửa nấu chín là được.

Nhưng Bàn Tử lúc đó lại cực lực yêu cầu mang đầy đủ, thế là trên đường đi, Bàn Tử là người vác nồi niêu xoong chảo.

Lúc này Muộn Du Bình đã rửa sạch hai con Triết la oa khổng lồ, đặt sang một bên.

Muộn Du Bình từ từ rút Hắc kim cổ đao ra, định chém xuống con cá đang bất tỉnh.

Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: "Khoan đã!" Sau đó anh ta từ từ đứng dậy, lấy ra con dao, đẩy Muộn Du Bình đang ngơ ngác sang một bên.

Đứng trước con cá, Bàn Tử dùng dao phay lớn chặt con cá ra thành nhiều khúc lớn, đao pháp tuy không tinh tế như đầu bếp trong nhà

hàng Michelin, nhưng cũng có một phong cách riêng, trông rất trôi chảy và dứt khoát.

Bàn Tử thái cá xong, sau đó lại cắt tỉ mỉ một số bộ phận đặc biệt.

Lúc này, Muộn Du Bình đã đun sôi một nồi nước.

Bàn Tử thao tác một hồi, xương của mấy con cá lớn được cho vào nồi hầm, thêm muối, tiêu các loại.

Chẳng mấy chốc, một mùi hương vô cùng hấp dẫn đã lan tỏa khắp nơi.

Tiếp theo, thịt cá được cho vào nồi, không khí lạnh lẽo trong hang động tức thì trở nên nóng hổi, thơm nức, tràn ngập hương vị của khói lửa nhân gian.

Những người có mặt ở đó đều nuốt nước bọt, mắt hau háu nhìn Bàn Tử đang không ngừng bận rộn, chờ đợi một tiếng "ăn cơm" của anh ta. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Bàn Tử" rơi ra thuộc tính "Nấu ăn", xin hãy nhanh chóng nhặt!] Hệ thống lại truyền đến một tiếng thông báo, Tô Thành không chút khách khí, trực tiếp hấp thu, thuộc tính nấu ăn của anh trực tiếp tăng lên trung cấp! [Keng!

Chúc mừng chủ nhân thuộc tính "Nấu ăn" tăng lên trung cấp!] Tô Thành chỉ cảm thấy trong ký ức cơ bắp của mình lại có thêm ký ức về cách xử lý các món ăn, trong đầu cũng có thêm nhiều công thức nấu ăn rất hữu dụng.

Sau khi hấp thu, cái nhìn của Tô Thành đối với Bàn Tử lại có chút thay đổi.

Hệ thống ngoan ngoãn thông báo xong thì không lên tiếng nữa, tiếp theo đó, sáu người vây quanh nồi, ăn bữa ăn ngon nhất trước khi vào hang.

“Oa!

Anh Bàn, tay nghề của anh giỏi quá!” Ngô Tà ăn một miếng thịt cá tươi non, suýt nữa cắn phải lưỡi, rồi vội vàng khen ngợi, vừa nhét vào miệng vừa khen.

Bàn Tử cười “hắc hắc”, nụ cười rất thật thà: “Ngày xưa ở quê, nhà nghèo lắm!

Tiền và đồ ăn đều phải tự kiếm, nhìn trình độ nấu ăn này, cậu biết tôi lúc đó đã khổ thế nào rồi đấy, nấu ăn không có một vạn bữa thì cũng phải một ngàn!” Nói xong, mọi người ăn xong, một bữa ăn như gió cuốn mây tan, ai nấy đều xoa bụng, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

Bữa cơm no nê khiến mọi người vô cùng thoải mái, thịt non của hai con Triết la oa bị ăn sạch sẽ, xương cá hầm thành canh cũng bị mọi người uống hết, Tô Thành cũng thầm khen không ngớt.

Bây giờ họ tiến về phía cửa hang kia.

Đoạn đường phía trước mọi thứ đều thuận lợi.

Vì sợ xảy ra tình trạng mất liên lạc trước sau, nên họ quy định người đi đầu và người đi cuối đội phải luôn giữ liên lạc thông suốt, báo cáo tình hình, để đảm bảo sự toàn vẹn của đội ngũ, cũng như có thể đối phó với tình huống đột xuất.

Chương 137

"Tiểu Ca gọi, Tiểu Ca gọi, phía trước mọi thứ bình thường, over." "Hang Một gọi, Hang Một gọi, tôi là Hang Hai, đã nhận, phía sau mọi thứ bình thường, over." Trong bộ đàm của mọi người truyền đến giọng nói không mấy nghiêm túc của Bàn Tử, bầu không khí vốn có chút căng thẳng, đã bị sự không đứng đắn của Bàn Tử phá vỡ.

A Ninh đi sau Muộn Du Bình, Tô Thành theo sau, tiếp đến là Lão Dương, rồi đến Ngô Tà, cuối cùng là Bàn Tử.

Trong hang động thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, tiếng nước nhỏ giọt đó vang vọng qua các lớp hang động, trở nên vô cùng trống trải và xa xăm, giống như tiếng vọng từ địa ngục.

"...Ai đánh rắm vậy?" Ngô Tà đột nhiên hỏi.

Tô Thành lắc đầu: "Không phải tôi." Lão Dương cũng không, những người khác cũng không.

Ngô Tà quay đầu nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử vốn đang nghển cổ nhìn động tĩnh phía trước, bị Ngô Tà nhìn một cái liền không vui.

"Này!

Cậu nhóc nhìn Bàn gia làm gì?

Đừng có đổ rắm lên đầu tôi nhé!

Mùi hôi tôi cũng ngửi thấy, huống hồ tôi ở phía sau, có đánh rắm thì cậu cũng không ngửi thấy được, không chừng là..." Nói rồi, Bàn Tử nhìn về phía Muộn Du Bình ở phía trước nhất.

Muộn Du Bình cầm đuốc, bình thản quay đầu lại: "Không phải

rắm.” Nói rồi anh đưa đuốc lại gần mặt đất phía trước.

“Mùi xác chết.” Ánh đuốc chiếu rọi lên một xác chết thối rữa trên mặt đất.

Xác chết chưa phân hủy hết, lúc này trên mặt đầy giòi bọ, có con đang bò trong hốc mắt, có con bò ra từ miệng.

Cái xác này rõ ràng đã bị lũ giòi bọ coi như sân chơi của chúng.

“Ghê!” Lão Dương nhíu chặt mày.

Những người khác thì đỡ hơn, chỉ bịt mũi cố gắng không chạm vào thi thể, nhảy qua một cái, không thèm để ý.

“Có người chết ở đây, cảm giác không lành lắm, mọi người cẩn thận nhé!

Đừng có trúng chiêu!” Bàn Tử cầm đuốc ở phía sau, là người cuối cùng đi qua thi thể, lại quay đầu lại nhìn.

“Chậc!

Đợi đã, nhìn cái xác này xem, có chút kỳ lạ.” Bàn Tử đứng yên tại chỗ.

Ngô Tà đi được vài bước nghe thấy Bàn Tử nói, lại quay lại.

Tô Thành nhìn qua, cũng cảm thấy có vài phần kỳ lạ.

“Nhìn trang phục của người này, hẳn là một tên trộm mộ vặt, chỉ không biết vào từ đâu.” Tô Thành sờ cằm.

Muộn Du Bình nhìn một lúc, nói tiếp: “Xem ra là từ trong chạy ra, chỉ là chạy không nổi nữa, ngã ở đây.” Ngô Tà nhíu mày: “Chẳng lẽ ngã chết?

Không thể nào.” Bàn Tử thấy mọi người nói qua nói lại mà không vào trọng điểm, liền nói: “Không phải không phải, nhìn xem, những

chấm nhỏ trên người ông ta." Mọi người nhìn kỹ, trên người thi thể thật sự có những chấm đỏ thành từng cặp, những nơi có chấm đỏ đều không có giòi bọ bò.

Có lẽ vì những chấm đỏ này mà thi thể mới miễn cưỡng nhìn ra được hình dáng, nếu không đã sớm bị giòi bọ ăn sạch sẽ rồi.

"Thứ này trông giống như bị một loại súc sinh nào đó cắn…" Bàn Tử sốt ruột, dùng gậy leo núi có thể thu gọn từ ba lô ra, chọc vào những chỗ có chấm đỏ.

Vừa chọc một cái, phần thi thể bị chọc liền rớt xuống như đậu phụ, lộ ra một cái lỗ, bên trong giòi bọ dày đặc bò lúc nhúc, nhìn mà buồn nôn.

Tô Thành nhìn những chấm nhỏ từng cặp một, đột nhiên nghĩ đến một thứ: "Chẳng lẽ ở đây có ma cà rồng?" Câu nói của Tô Thành vừa thốt ra, mấy người không hẹn mà cùng nhìn về phía hành lang sâu thẳm phía sau.

Ngọn gió nhỏ thổi từ bên trong ra, trong bóng tối mờ ảo không nhìn rõ.

Trong mắt mọi người, nơi đó dường như có một đám Dracula sống về đêm, trừng mắt đỏ như máu, lấy máu làm rượu, đang lặng lẽ chờ đợi con mồi.

"Không… không thể nào… ma cà rồng?" Ngô Tà cảm thấy xung quanh có chút lành lạnh.

"Nếu thật sự có ma cà rồng, thì cái xác này phải bị bao nhiêu con ma cà rồng đè ra hút máu mới thành ra thế này." Ngô Tà lại nhìn cái xác đang nằm trên đất, giòi bọ trên đó đang vui vẻ nô đùa, từng con một trắng mập uốn éo thân mình.

Chỉ là tất cả những điều này kết hợp lại thành một cảnh tượng

đầy tử khí, khiến người ta lạnh gáy.

Tô Thành cười, rồi nói: "Tôi chỉ ví dụ thôi, dựa vào kích thước vết cắn này, hẳn là dơi, loại dơi khá lớn, có thể trong răng chúng có mang một loại độc dịch hoặc virus nào đó." Ngô Tà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mọi người vừa nhìn những chấm đỏ dày đặc trên thi thể, liền cảm thấy toàn thân tê dại.

Phải bị bao nhiêu con dơi đuổi theo hút máu mới ra nông nỗi này!!

Có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó, chắc chắn vô cùng thảm khốc, người này có lẽ bị dơi đuổi vào đây, bị hút cạn máu mới ngã xuống.

Mọi người nhìn về con đường phía trước, nhất thời cảm thấy từng cơn lạnh lẽo.

Ngô Tà hỏi: "Có đi tiếp không?" "Đương nhiên phải đi!!" Giọng của Lão Dương đột nhiên trở nên ánh, ông ta tự mình mặc đồ bảo hộ, không để ý đến những người xung quanh, vẻ mặt có một sự cố chấp mà người thường không thể hiểu được.

Tô Thành nhìn Lão Dương, cũng không nói gì, chỉ dặn dò những người khác: "Thay đồ bảo hộ, che kín hết da thịt hở ra, chúng ta tiếp tục tiến lên." Ngô Tà đành phải lấy quần áo trong ba lô ra bắt đầu thay.

Chương 138

Bàn Tử cười hì hì ghé lại: "Ha ha, Ngô tiểu gia, ngoan ngoãn đi theo Thành ca đi, tuy anh bạn này hơi thái quá, nhưng không có Thành ca chăm sóc thì không chỉ là một chút thái quá đâu." Ngô Tà mặt đen lại quay đi, trong lòng thầm nghĩ nếu không phải vì Lão Dương thì đã không xuống mộ rồi.

Mãi mới thay xong quần áo, loại quần áo này bao cả chân, rất dày, mặc vào có cảm giác an toàn.

Ngô Tà khá cao, so với Tô Thành cũng chỉ thấp hơn một chút, chiều cao trong hang động tổng cộng cũng chỉ hơn hai mét một chút, bây giờ phải đội mũ, nên đành phải cúi đầu.

Trong lúc đưa tay ra, đột nhiên sờ phải một thứ gì đó lông xù trên đỉnh đầu.

Ngô Tà sững sờ, từ từ ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ kỳ dị nửa lợn nửa chuột ở ngay trước mặt!

Ngô Tà bị dọa cho giật nảy mình, suýt nữa ngã xuống đất.

Tiếp đó, Bàn Tử phát hiện có điều không ổn, giơ đuốc rọi về phía trước, trên đỉnh hang động phía trước đều dày đặc dơi, tất cả đều treo ngược trên đỉnh hành lang này, không nhúc nhích.

Ngô Tà sợ đến mức lập tức im bặt, bịt miệng không dám nói nữa.

Tô Thành ra hiệu cho mọi người từ từ tiến về phía trước, không được kinh động bầy dơi, vừa nhỏ giọng nói: "Bây giờ là ban ngày, lũ dơi này đang ngủ, đoán là đến tối chúng sẽ ra ngoài hoạt động gân cốt." Mọi người cẩn thận đi về phía trước, đi được năm sáu phút,

cuối cùng cũng đến cuối hành lang.

Lúc này, tầm mắt của mọi người đột nhiên trở nên thoáng đãng, quang cảnh trở nên rộng rãi hơn.

Trước mắt lại là một hang động nhỏ, phía dưới có một khe nứt kéo dài về phía trước, ánh lửa chiếu vào, sâu không thấy đáy.

Cuối khe nứt, ở phía đối diện, cũng có một cánh cửa, không biết thông đến đâu.

Trên đỉnh hang động là một mảng đen kịt, không nhìn rõ là thứ gì.

Tô Thành lấy đèn pin cường độ cao ra, bật chế độ dịu nhẹ nhất, chiếu lên đỉnh hang.

Chỉ thấy trên đỉnh hang dày đặc, toàn bộ đều là dơi, con nào con nấy to bằng một con chó nhỏ.

Mọi người đều hít một hơi lạnh, vốn tưởng vừa mới thoát được rồi, không ngờ bây giờ lại vào thẳng ổ của lũ súc sinh này.

Nhìn xuống đáy hang, nơi đó đen kịt, giống như một lớp bùn, khi đến gần, một luồng gió tanh thổi qua, mùi hôi thối xộc lên tận óc.

"Nhiều phân dơi quá!

Làm sao mà đi đây!" Ngô Tà phẩy tay xua mùi, nhìn đống phân mà cảm thấy khó chịu trong người.

Tô Thành liếc Ngô Tà một cái, nói: "Văn minh lên một chút, thực ra nó gọi là Dạ minh sa, có thể làm một loại thuốc bắc, chữa được bệnh lậu, sốt rét, ho lâu ngày, mờ mắt." Mọi người nhìn những "Dạ minh sa" này dưới chân, nhưng cũng không thể bước xuống được.

Tô Thành lấy hai cây gậy leo núi, kéo dài hết cỡ rồi nối lại với nhau, thành một cây gậy dài ít nhất hai mét.

Tô Thành thò cây gậy xuống, khi chạm đáy, cây gậy còn thừa ra

hơn năm mươi centimet.

“Xem ra không sâu lắm, chúng ta đi men theo rìa, vòng qua chỗ sâu để đi qua.” Tô Thành nói xong, mọi người đều đồng loạt gật đầu, lần lượt mặc áo bảo hộ bằng nhựa dài, cổ áo buộc chặt, mặt nạ phòng độc cũng được đeo lên.

Công tác bảo hộ đã xong, sáu người bắt đầu cẩn thận bước vào ao phân, men theo rìa từ từ di chuyển.

Mùi phân dơi này quả thật nồng nặc, dù đã đeo mặt nạ phòng độc vẫn có thể cảm nhận được uy lực của nó.

Mọi người đi trong đống phân dơi, gần như chỉ còn lại cái đầu ở bên ngoài, chỉ có Tô Thành và Ngô Tà cao hơn một chút thì vai còn ở ngoài, thảm nhất là Lão Dương, chỉ có thể ngẩng đầu đi.

Đi được một đoạn, mọi người đều cảm thấy bị mùi hôi hun đến chóng mặt, nhưng cũng không phải là có độc, dù sao cũng đã đeo mặt nạ phòng độc, chỉ là mùi hôi này thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu cả về tâm lý lẫn sinh lý.

Thế là đi được nửa đường, mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Tô Thành thì không có vấn đề gì, dừng lại một chút, toàn thân đều rất thoải mái.

Lúc này, trong khóe mắt, anh đột nhiên thoáng thấy một thứ gì đó nhỏ bé từ trong đống phân lầy lội ló đầu ra, rồi lại chìm xuống.

“Chậc!

Trong này không lẽ có thứ gì chứ.” Lông mày anh khẽ nhướng lên.

Anh tiếp tục quan sát, dưới đáy đống phân dường như thật sự có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Lúc này, anh đột nhiên nhớ lại một video về dơi mà anh đã xem

trên kênh khoa học trước khi xuyên không, trong video đó, trong phân dơi sẽ có một loại sinh vật hang động rất nguyên thủy tồn tại, hình dạng giống như con giun.

Lúc này, mọi người cũng đã nghỉ ngơi xong, thế là cả nhóm lại tiếp tục lên đường.

Mọi người từng bước tiến lên, mắt Tô Thành thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào bề mặt của đống phân, xem có điểm gì lạ không.

Sáu người di chuyển vô cùng khó khăn.

Tô Thành nhìn hoàn cảnh xung quanh, tuy không cảm thấy vất vả, nhưng anh biết, đi trong này và đi trong đầm lầy gần như không có gì khác biệt.

Nếu không phải đáy ở đây là đất cứng, có lẽ họ đã chìm xuống từ lâu rồi.

Cứ thế đi thêm vài phút, nhìn cánh cửa đá xa vời ở phía đối diện lại gần thêm một chút, mọi người liền hăng hái hẳn lên, cũng không quan tâm ghê tởm hay không, lần lượt cố gắng di chuyển trong đống phân.

"Cạch cạch…" Đột nhiên không biết từ đâu truyền đến một tiếng động không mấy hay ho.

Chương 139

Tô Thành căng thẳng thần kinh, hỏi: "Ai giẫm phải gì vậy?" Bàn Tử từ từ giơ tay: "Hình như là tôi… giẫm phải thứ gì đó.

Hình như vỡ rồi." Bàn Tử vừa nói xong, liền thấy toàn bộ bề mặt đống phân bắt đầu chuyển động dày đặc, tiếp theo đó, những cái đầu tròn vo to bằng ngón tay cái từ bên trong chui ra, dường như đang vây quanh sáu người.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: "Xong rồi, tôi không giẫm phải lão đại của chúng chứ." Bàn Tử run rẩy, nhìn những cái đầu tròn nhỏ bất động dày đặc, cũng không biết đây là sinh vật gì, tóm lại là cảm thấy áp lực như núi.

"Để tôi đi thử một bước." Tô Thành lội về phía trước vài bước trong đống phân, phát hiện những thứ đó phản ứng chậm chạp, Tô Thành di chuyển chúng cũng chỉ hơi ngọ nguậy thân mình.

Nhìn những con giun này, tuy cảm thấy da đầu có chút tê dại, nhưng chỉ cần không gây phiền phức, muốn qua cũng dễ dàng.

"Tiếp tục tiến lên." Tô Thành ra hiệu, dẫn mọi người đi về phía trước.

Vừa đi được vài bước, phía trước đột nhiên xuất hiện một quả cầu màu hồng nhạt có đốm đỏ trắng.

Tiếp theo, quả cầu đó từ từ dâng lên, to bằng quả bóng yoga, rồi quả "cầu" đó lộ ra miệng đầy răng, trên đầu có hai cái xúc tu mềm oặt.

"Xì xì xì…" Bên dưới quả cầu đó nối với một chuỗi cầu khác, bây giờ chúng dựng đứng lên như rắn, kêu xì xì với mấy người.

"Mẹ… nó… chứ…" Vương Bàn Tử ngẩng đầu, là người đầu tiên

thốt ra câu nói kinh điển đầy kinh ngạc.

Tiếp theo, Ngô Tà cũng ngơ ngác nói một câu: "Vãi… cả… chưởng…" "Nổ súng đi!" Lão Dương bị dọa đến phát điên, lập tức cầm súng bắn xối xả vào con quái vật trước mặt, suýt nữa bắn trúng người phía trước.

Tiếp theo, những người khác cũng rút súng ra bắn xối xả vào con giun khổng lồ.

Con giun bị đau kêu lên thảm thiết, miệng lao về phía mấy người Tô Thành.

Mọi người phải dùng hết sức mới né được trong đống phân, đáng tiếc thể lực của Lão Dương đã gần cạn kiệt trong lúc mở đường trong rừng rậm và các cuộc lội suối trước đó, bây giờ căn bản không thể né được con giun.

Trong lúc mọi người đều nghĩ Lão Dương sắp toi đời, Lão Dương đột nhiên nổi điên cầm súng bắn, một loạt đạn này lại có hiệu quả, con giun bị đau liên tục lùi lại, tức thì cả ao phân như sôi lên, những con giun nhỏ bên trong cũng nhảy lên theo "sóng phân".

Tô Thành chú ý, loại giun này có thân hình như một chuỗi hạt.

Nhưng động tĩnh lớn như vậy, lũ dơi trên đỉnh đầu cũng bắt đầu tỉnh giấc.

"Chít chít chít!" "Chít chít chít…" Lũ dơi đang ngủ trên đỉnh bị tiếng kêu của con giun khổng lồ đánh thức, cộng thêm tiếng súng và các loại chấn động, chúng đang lần lượt tỉnh dậy.

Bầy dơi bay lượn trên không trung, một phần bay về phía con giun tấn công!

Ngô Tà lập tức vui mừng: "Tốt!

Tốt!

Cắn hay lắm!

Để chúng tự tàn sát lẫn nhau!" Nhưng đáng tiếc, niềm vui này không kéo dài được bao lâu, lũ dơi trên đỉnh đầu đã tỉnh dậy hết, ngay sau đó một đàn dơi lớn lao xuống phía Tô Thành.

Sáu người theo phản xạ ngồi xổm xuống, kết quả là cả đầu đều chìm vào trong phân dơi.

Lớp phân dơi dính nhớp suýt nữa len qua khe hở của mặt nạ phòng độc dính vào da.

Tô Thành ló đầu ra, phát hiện lũ dơi đang kêu chít chít bay lượn trên bề mặt ao phân, một con đột ngột lao xuống suýt nữa xé toạc mặt nạ phòng độc của anh.

"Mẹ kiếp, lên đạn!" Tô Thành gầm lên một tiếng, Bàn Tử vừa ló đầu ra liền phụ trách cung cấp đạn dược, quay lại lấy ra một túi đạn ném cho Tô Thành.

Tô Thành vừa né dơi vừa lắp đạn.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Tô Thành vừa giơ súng lên, một loạt thao tác trông như đồng đoàn nhưng thực chất là đẳng cấp vương giả đã bắn hạ hơn mười con dơi đang lao tới.

Mấy người còn lại thấy dáng vẻ của Tô Thành thì sĩ khí tăng mạnh, cũng nhao nhao làm theo.

Lúc này, trong ý thức của Tô Thành cũng vang lên tiếng thông báo. [Keng!

Phát hiện "Dơi" làm rơi thuộc tính Tốc độ!

Mời ký chủ hấp thu ngay!] Tô Thành không cần nghĩ mà xác nhận hấp thu ngay lập tức.

Vô số quả cầu ánh sáng thuộc tính Tốc độ rơi ra từ thân dơi rồi ồ ạt bay về phía Tô Thành. [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công!

Thuộc tính Tốc độ đạt Cao cấp nhị đoạn!] Lúc này, tay của Tô Thành càng có lực hơn, tốc độ cũng nhanh hơn!

Nhưng bị bầy dơi ép lùi mãi, cả nhóm bất giác đã lùi đến khe nứt ở giữa hang động.

"Mẹ kiếp!

Lẽ nào hôm nay Bàn gia ta phải bỏ mạng ở đây sao?" Vương Bàn Tử trượt chân, suýt nữa thì hụt bước.

Mấy tảng phân dơi lớn theo động tác của Bàn Tử rơi xuống khe nứt, không rõ tung tích.

Chương 140

Khe nứt phía sau trông xa không lớn, nhưng thực tế rộng hơn một mét, đủ để một người lọt xuống.

"A a!" Ngô Tà đột nhiên hét lên một tiếng thất thanh.

Mọi người trong lúc cấp bách vội nhìn sang, Ngô Tà đã rơi xuống rồi!

Nhưng nhìn kỹ lại, Ngô Tà nhỏ bé ở phía dưới hình như đã nắm được thứ gì đó?

Tô Thành nhìn theo hướng của Ngô Tà, phát hiện bên đó có vô số sợi xích sắt đang rủ xuống!

Tất cả đều dẫn xuống dưới!

"Nhanh!

Tất cả di chuyển, leo lên mấy sợi xích sắt bên kia!" Năm người còn lại vừa lùi vừa tấn công bầy dơi, nhưng số lượng chúng quá đông, mấy người gần như đã kiệt sức.

Con sâu khổng lồ ở một bên dường như đã thoát khỏi sự tấn công của bầy dơi, có lẽ chúng nhận ra con sâu này không dễ xơi.

Lúc này, con sâu cũng chậm rãi di chuyển về phía Tô Thành, cảnh tượng vô cùng kinh hãi!

"Nhanh!

Nhanh lên!

Mọi người xuống trước đi, tôi và Bàn Tử cùng Muộn Du Bình sẽ bọc hậu!" Tô Thành hét lớn.

Trong nhóm, người có thực lực ổn chỉ có anh, Muộn Du Bình và

Bàn Tử.

A Ninh tuy thân thủ giỏi, nhưng Tô Thành không nỡ để phụ nữ xông lên tuyến đầu.

“Nhanh!

Bàn Tử, lấy cồn trong ba lô ra, rưới lên đống phân!” Tô Thành vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức lấy ra mấy chai cồn từ chiếc ba lô khổng lồ dính đầy phân dơi.

Tất cả đều dùng được, mỗi người được phát một chai.

Một tay cầm súng, một tay cố gắng rưới cồn ra xung quanh.

“Có bình ga nhỏ!

Phá một cái đi!” Muộn Du Bình lúc này cũng góp ý.

Bàn Tử lại lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong là khí gas nén.

Nhưng thứ này là bình sắt, chỉ có thể từ từ xả khí ra.

Tô Thành nói: “Mở ra rồi ném thẳng đi!

Lát nữa tôi sẽ bắn nổ nó!” Bàn Tử ném cái bình đi, vừa hay đập trúng người con sâu khổng lồ.

Lúc này, bầy dơi càng lúc càng điên cuồng.

Con sâu kia thấy ba người Tô Thành thì lại ngẩng người lên, chuẩn bị tấn công!

“Tôi đếm một hai ba thì tôi nổ súng, Bàn Tử uống một ngụm Nhị Oa Đầu rồi biểu diễn phun lửa, đốt cháy cồn!

Sau đó chúng ta nắm lấy xích sắt trượt xuống!” Tô Thành vội vàng nói xong, hai người kia nhanh chóng gật đầu, tình thế cấp bách không thể trì hoãn.

“Một!” “Hai!” “Ba!” “Nổ súng!” “Bàn Tử phun lửa!” Ầm ầm!

Ba người nắm lấy xích sắt nhanh chóng trượt xuống.

Trong hang động vốn đã có khí dễ cháy do phân dơi tích tụ, bị Tô Thành châm ngòi, Bàn Tử phun lửa, cả hang động lập tức bùng cháy dữ dội.

Sóng nhiệt từ trên táp vào mặt mấy người, lửa cháy ngút trời.

"Tô Thành!!" Tiếng A Ninh truyền đến từ phía trên Tô Thành, cô đang từ từ hạ xuống, hội ngộ với Tô Thành, Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Tô Thành dịu dàng nhìn A Ninh, rồi ánh mắt trở nên kiên định.

"Đi tiếp thôi." Tô Thành nói.

Dưới chân họ, dường như là một vực sâu vô tận. … Trước mặt Tô Thành, một cái đầu lâu đang lơ lửng, nhe cái miệng mục nát ra cười ngọt ngào với anh.

"Vãi!

Đi chết đi." Gần như theo phản xạ, Tô Thành vung một quyền tới.

"Rắc!" Đầu lâu bị Tô Thành đấm xuyên qua ấn đường.

"Ặc." Tô Thành lúc này mới phản ứng lại, đầu lâu đang bị xiên trên nắm đấm của anh.

Chương 141

Bật tầm nhìn ban đêm lên, Tô Thành mới phát hiện, dưới làn nước trong vắt, có mấy bộ thi thể vô danh đang nằm, tất cả đều đã hóa thành xương trắng.

Lúc này, xương đùi của một trong số các bộ thi thể đang bị Tô Thành giẫm dưới chân, còn đầu lâu thì đang bị anh xiên trên cánh tay.

"…" Nhất thời không nói nên lời.

Tô Thành cúi người nhặt những khúc xương đó lên, có việc cần dùng. … Lúc này, bên trong khe nứt.

Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn hai điểm sáng đang di chuyển với tốc độ rùa bò ở phía trên, nhíu mày.

Hai kẻ đó là Ngô Tà và Lão Dương, hai người có thể lực kém nhất đội.

Ngô Tà còn đỡ, Lão Dương thì gầy trơ xương, cứ trèo xuống được vài chục mét là lại mệt đến mức phải kêu dừng.

"Tôi không được rồi.

Tôi thật sự không xong rồi.

Để tôi nghỉ một lát, để tôi nghỉ một lát.

Cứ tiếp tục thế này thì Diêm Vương chưa kịp gọi, tôi đã tự đi báo danh rồi." Vừa thở hổn hển, Lão Dương vừa treo cả người trên xích sắt như một con khỉ.

Anh ta tìm được một chỗ đặt chân, hai chân run rẩy đứng trên đó nghỉ ngơi, khuôn mặt vốn đen bóng giờ đã mất đi không ít huyết sắc.

Phía dưới Bàn Tử và A Ninh tự mình trèo, Ngô Tà không còn cách

nào khác, đành phải đợi Lão Dương.

Dù sao thì cũng là tình nghĩa mặc chung quần thủng đáy.

Muộn Du Bình lặng lẽ đợi Lão Dương và Ngô Tà ở phía dưới, không nói lời nào. … Dưới đáy khe nứt, Tô Thành.

"Những đóa hoa trong vườn hoa của tổ quốc ta.

Những bông hoa trong khu vườn…" Trên người Tô Thành chỉ còn lại một chiếc quần lót, tay chân đang bận rộn.

Miệng hát nghêu ngao rồi quên lời, cuối cùng vui vẻ huýt sáo giai điệu "Những đóa hoa trong vườn hoa của tổ quốc ta".

"Phù.

Xong việc!" Chỉ thấy trong tay Tô Thành đã dựng xong một cái giá, dùng để phơi đồ.

"Hầy, xương cốt trông còn khá mới, chắc chắn đấy." Nói rồi, bên cạnh Tô Thành còn lại mấy khúc xương dài, đều là xương đùi, xương cánh tay người.

"Lão ca, xin ngài hãy yên nghỉ.

Em đây cũng không có ý mạo phạm, vào mộ ngài là phúc phận của em.

Em mang một mảnh xương sọ của ngài ra ngoài, giúp ngài an táng tử tế, cũng đừng tìm em gây phiền phức." Trước mặt Tô Thành, tám cái đầu lâu được xếp ngay ngắn.

Cúi đầu chào mấy khúc xương, vừa quay người, anh đã cười hì hì phơi bộ quần áo ướt sũng đặt bên cạnh lên cái giá xương.

"Mạo phạm rồi!" Tiếp đó Tô Thành cởi nốt quần lót, phơi nó lên một cái đầu lâu.

“Mấy người này cũng chậm quá đi!

Cứ đà này quần áo tôi khô hết rồi mà họ vẫn chưa xuống tới!” Đợi đến mức hơi mất kiên nhẫn, Tô Thành đi xuống xem xét, chỉ thấy Bàn Tử và A Ninh đang dẫn đầu.

Bàn Tử còn cách khoảng năm sáu mươi mét mới tới đáy.

A Ninh dường như chỉ còn cách đáy khe nứt ba mươi mét!

“Bảo bối!

Nhảy xuống đi, anh đỡ được!” Tô Thành quay người mặc lại quần lót rồi hét lớn.

Bàn Tử ở phía trên giật mình, đáp lại: “Thành ca ca!

Em sợ em nhảy xuống anh không đỡ nổi!

Thật sự phải nhảy sao?” Nghe giọng điệu có vẻ rất nghiêm túc.

“Đi chết đi, A Ninh bảo bối, anh đỡ em!” A Ninh ở trên khẽ cười một tiếng, Bàn Tử trong lòng ấm ức: Người ta tưởng thật mà!

“Bịch!” A Ninh buông lỏng tay, nhảy xuống và được Tô Thành vững vàng đỡ lấy.

Nhìn thấy thân hình cường tráng mà không hề béo ngậy của Tô Thành, A Ninh mặt đỏ bừng quay đi chỗ khác.

“À, đừng chạm vào em.

Người em bẩn lắm.” A Ninh hoảng hốt nói.

Chương 142

“Không sao, lát nữa xuống con sông kia tắm một cái là sạch sẽ cả thôi.” Tô Thành cười với A Ninh, A Ninh ngẩn ngơ nhìn anh mấy giây.

“Bịch!

Bịch!” Lại hai tiếng động lớn nữa, trong khe nứt rơi xuống hai vật thể không xác định.

“Ái da.

Đau chết Bàn gia rồi.

May mà mình có lớp mỡ đệm, không thì phen này chắc chắn toi!” Bàn Tử xoa eo, mặt mày đau đớn đứng dậy.

Bóng đen còn lại là Muộn Du Bình, trên tay xách hai tân binh mặt mày trắng bệch là Ngô Tà và Lão Dương.

Trong hang động suối nước nóng xông hơi tự nhiên này, đột nhiên lại có thêm mấy người lấm lem bùn đất.

Nghe Tô Thành kể lại, mấy người cũng lần lượt xuống nước tắm rửa, trong hang động nhất thời ngoài tiếng nước ra còn có tiếng rên rỉ thoải mái của mấy người.

“Ây da da.

Sướng quá đi mất.” “Ôi trời ơi, đúng là tuyệt cú mèo.” Bàn Tử và Ngô Tà, hai người nói nhiều nhất, không ngừng khen ngợi.

Sau khi mấy người tắm rửa sạch sẽ xong thì lên bờ, bắt chước Tô Thành dùng xương làm giá phơi đồ.

A Ninh đứng một bên có chút ngượng ngùng.

“Cô A Ninh, sao không cởi ra?

Không cởi ra mặc trên người khó chịu lắm đó.” Vương Bàn Tử vừa xuống nước vừa trêu chọc.

“Không lớn không nhỏ à?

Gọi là chị dâu.” Tô Thành ôm lấy A Ninh, giơ ngón giữa về phía Bàn Tử.

Thấy A Ninh được Tô Thành bảo vệ kỹ càng, Bàn Tử tiu nghỉu quay đầu đi, nhìn thấy thân hình hoàn mỹ của Muộn Du Bình.

Gần như ngang ngửa với Tô Thành tiểu ca.

Lại thêm khuôn mặt tuấn tú thanh tú.

Đột nhiên Muộn Du Bình liếc một cái sắc lẹm, Bàn Tử liền ngậm miệng quay đi chỗ khác.

Lão Dương à.

Chậc chậc chậc, gầy trơ xương, không được.

Tiếp đó nhìn Ngô Tà trắng trẻo sạch sẽ bên cạnh.

Thân hình Ngô Tà vừa vặn, một chàng trai khá cân đối.

Đang phơi quần áo, Ngô Tà, người cũng chỉ còn lại một chiếc quần lót, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Vương Bàn Tử đang nhìn chằm chằm mình.

“Mẹ kiếp, nhìn cái gì mà nhìn.

Lão tử đây không phải gay!” Vừa quay đầu lại đã chạm phải ánh mắt dâm tiện của Bàn Tử, Ngô Tà sợ hãi nhảy dựng lên.

“Cút.

Cút đi!” Nhất thời lúng túng, Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau vài giây,

rồi quyết định lờ đi chuyện vừa xảy ra.

Tô Thành che cho A Ninh cởi quần áo, sau đó đưa quần áo khô của mình cho A Ninh mặc tạm.

Vừa che chắn, anh lại được chiêm ngưỡng không ít xuân sắc.

A Ninh suốt quá trình đều e thẹn, nhưng cũng không làm màu, khiến người ta cảm thấy có một hương vị khác lạ.

Đợi mấy người chỉnh đốn xong, mặc lại quần áo, ăn chút gì đó tại chỗ, mới lại tiếp tục lên đường.

"Chỗ kia có một đoạn xích sắt, hẳn là đường do người xưa để lại, chúng ta đi theo lối đó." Tô Thành chỉ vào đoạn xích sắt ngắn trên vách đá.

"Haiz!

Có đường à!

Vậy đi thôi, tôi còn tưởng với nhiệt độ nước cao thế này, chúng ta phải đóng vai xiên nướng chứ!" Nói xong, Bàn Tử đi đầu, là người đầu tiên trèo lên xích sắt.

Phải công nhận, thể lực của Bàn Tử rất tốt, đi mấy bước mà không có vẻ gì là kiệt sức.

Leo thêm một đoạn nữa, Bàn Tử đột nhiên dừng lại không động đậy.

Ngô Tà ở phía sau trêu chọc: "Sao thế?

Chương 143

Bàn gia?

Chẳng lẽ thấy yêu tinh nhện tắm rồi à?" Nói xong, nhưng mãi không thấy Bàn Tử quay đầu lại đấu khẩu với mình.

"Bàn Tử?

Sao thế?" Đổi sang giọng điệu nghiêm túc hơn, Ngô Tà lại hỏi.

Bàn Tử ở phía trước cách khoảng hơn mười mét, lúc này đang từ từ quay đầu lại: "Phía trước, không có đường." Bàn Tử mặt mày trắng bệch nói.

"Không có đường." Bàn Tử quay đầu lại, vẻ mặt như bị táo bón.

Tiếng nước xung quanh dường như trở nên lớn hơn, vì sương mù dày đặc, con đường phía trước không thể nhìn rõ, chỉ có thể nhìn rõ khoảng cách hơn mười mét tới chỗ Bàn Tử.

Lúc này Tô Thành đột nhiên nghĩ, phải chi có thuật nhìn xuyên thấu thì tốt rồi.

Như vậy trong hoàn cảnh này có thể biết được tình hình phía trước chỉ bằng một cái liếc mắt.

Mấy người nghe Bàn Tử nói vậy đều sững sờ.

Không có đường?

Ý là sao?

Nước vẫn đang chảy bình thường mà.

Ngô Tà là người đầu tiên không tin, cắn răng trèo thêm một đoạn nữa, đến bên cạnh Bàn Tử.

“Mẹ kiếp.

Thật sự hết đường rồi.” Chỉ thấy dòng nước trước mắt đột ngột đổ xuống, rơi vào bóng tối sâu không thấy đáy, hình thành một thác nước khổng lồ nóng hổi.

Nhiệt độ trong nước dường như đã tăng lên rất nhiều, sương mù dày đặc từ dưới bốc lên mặt mấy người, thoạt nhìn cứ ngỡ đã đến lối vào âm phủ địa ngục.

Tiếng gầm rú khổng lồ xa xăm truyền đến từ dưới đáy, tựa như tiếng kêu ai oán của một con quái vật khổng lồ nào đó, khiến lòng người run rẩy.

Lúc này Lão Dương vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Quên không nhắc nhở mọi người, phía trước là một thác nước.

Nếu muốn đi tiếp, chỉ có…” “Nhảy xuống.” Tô Thành tiếp lời, ánh mắt sắc như đuốc.

Anh thì không sợ, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Những người khác thì khó xử, sắc mặt ai nấy đều không tốt.

“Thật sự phải nhảy xuống sao?

Không còn cách nào khác à?” Bàn Tử rõ ràng không muốn chơi trò rơi tự do nữa, lần này còn là phiên bản nâng cấp có đun sôi.

Rơi tự do Plus.

“Ực.” Ngô Tà nhìn chằm chằm vào thác nước trước mắt, nuốt nước bọt.

Tất cả mọi người đều ra mép thác quan sát, gần như toàn bộ đều kinh ngạc.

Ánh sáng từ đèn pin trên đầu chiếu vào bóng tối sâu không thấy đáy, trong làn hơi nước nóng bốc lên, không rõ tung tích.

Trong chốc lát, mọi người đều nảy sinh ý định rút lui, nhưng… Quay đầu nhìn lại đường cũ.

Nếu muốn quay lại, chướng ngại vật đầu tiên là: hang quái vật biển lửa.

Chướng ngại vật thứ hai: ao nước Triết La Oa.

Thứ ba: lúc vào, cánh cửa đá đóng lại một cách khó hiểu.

Xem ra, chỉ có thể tiến lên.

Mấy người hít sâu một hơi, tuy sợ hãi nhưng đã quyết tâm liều chết.

Tiến hay lùi đều là chết, chẳng thà tiến lên mà chết.

Nhìn ánh mắt của cả đội từ tuyệt vọng chuyển sang vẻ hung tợn như lang sói, Tô Thành hài lòng mỉm cười.

"Ta nói rồi mà, đội do Tô Thành ta dẫn dắt sao có thể là một đám rác rưởi được." Tô Thành một tay cởi áo khoác ngoài, nhét vào ba lô, chỉ để lại những bộ quần áo tương đối bó sát người.

"Chắc các vị đều đã chuẩn bị xong rồi, vậy chúng ta tiếp tục tiến lên, đừng sợ, cứ việc nhảy.

Thành ca phù hộ các ngươi, A Di Đà Phật." Nói rồi, Tô Thành cười một cách rất đểu, một tay ôm lấy A Ninh đang đứng gần đó.

Nụ cười kiên định pha lẫn ba phần khinh thường của Tô Thành, được đèn pin của mọi người chiếu sáng, phảng phất như đang âm thầm tuyên chiến với sự vô tận của những điều chưa biết và bóng tối trước mặt.

Trong nháy mắt, sĩ khí toàn đội dâng cao.

Ngay cả Lão Dương, người luôn có khí chất hơi yếu đuối, cũng phấn khích nói: "Được!

Chương 144

Các vị, dưới thác nước thực ra có rất nhiều xích sắt, rất chắc chắn, cứ bám vào đó mà xuống, sẽ không có vấn đề gì lớn!" Nghe xong, Tô Thành giơ ngón tay cái lên, sau đó nói: "Đại ca đi trước, mọi người theo sau." Ôm chặt A Ninh trong lòng, đối diện với đôi mắt trong veo của cô, nụ cười trong mắt Tô Thành tựa như núi xuân.

"Sợ không?" "Không sợ." Trong mắt A Ninh khắc sâu sự tin tưởng đối với Tô Thành.

"Tốt.

You Jump, I Jump." Tô Thành nói xong, buông lỏng tay đang nắm xích sắt, ôm mỹ nhân trong lòng lao vào bóng tối.

Vương Bàn Tử thấy cảnh này liền gào lên như heo bị chọc tiết: "Vãi nồi a a!

Sao Bàn gia ta không những phải chịu nóng mà còn phải ăn 'cẩu lương' nữa chứ!" Ngô Tà ở một bên bất đắc dĩ cười: "He he, lão đại còn chơi cả tiếng Anh, được rồi, nhảy thôi!" Ngô Tà đi đầu nhảy xuống nước.

Ngay sau đó, những người còn lại cũng lần lượt lao vào thác nước rộng lớn nóng hổi, không rõ tung tích.

Nhiều năm sau, khi Ngô Tà kể lại cuộc đời mình cho hậu bối, nói đến đoạn này, sẽ ngâm một câu thơ: "…Năm ấy Thành gia nhảy một cú, có thể gọi là dũng khí ngang tàng, một trận chiến vang danh." … Dưới thác nước.

"Phùm!!" Tô Thành ôm A Ninh chìm vào làn nước nóng hổi, một cái nghiêng đầu tránh được tảng đá ngầm bên dưới.

Nhiệt độ nóng bỏng bao trùm khắp cơ thể, hai người nổi lên mặt nước, nhìn nhau cười.

“Em không chết!” A Ninh gần như rưng rưng nước mắt.

Nhìn A Ninh như vậy, trong lòng Tô Thành khẽ động: hóa ra cô gái này đã chuẩn bị sẵn tâm lý cùng mình chết một phen rồi.

“Chúng ta sẽ không chết.” Anh ôm chặt A Ninh.

Ngay lúc này, phía sau liên tiếp vang lên mấy tiếng nước bắn tung tóe, tuy rằng dưới những con sóng khổng lồ của thác nước, chúng trông thật nhỏ bé, nhưng lại giống như đang cổ vũ cho tình yêu.

“Vãi vãi vãi!

Nóng chết Bàn gia rồi!

Sắp chín rồi sắp chín rồi!” Người đầu tiên nổi lên là Vương Bàn Tử, nhưng cũng là người bị cuốn đi nhanh nhất.

Ngay sau đó Lão Dương nổi lên, cũng bị dòng nước cuốn đi.

Thấy mấy người đều đã xuống, Tô Thành vẫn quan sát bốn phía, bên cạnh có một bờ đá, phía sau bờ đá là một cửa hang khổng lồ.

“Xem ra lối vào ở đó.” Định thần lại, Tô Thành nhanh chóng đưa A Ninh lên bờ, Muộn Du Bình thì kéo Ngô Tà đang nửa tỉnh nửa mê lên bờ.

“Chăm sóc Ngô Tà, tôi đi bắt hai tên kia về.” Lại một tiếng “phùm”, Tô Thành nhảy xuống nước, thân hình như con rắn nước biến mất không dấu vết.

“A a a a…” Tiếng kêu như heo bị chọc tiết của Vương Bàn Tử suýt nữa át cả tiếng gầm của thác nước, tay tuy nắm được xích sắt nhưng không chống lại được sự va đập của sóng nhiệt.

“Xong rồi xong rồi, Bàn gia ta lần này toi thật rồi, tổ tiên phù hộ,

A Di Đà Phật, Chúa phù hộ, Amen.

Phật tổ ơi con sắp đi báo danh rồi.

Cho con sắp xếp làm Di Lặc đi, con thấy con hợp lắm.” Bàn Tử cắn răng, quấn xích sắt quanh eo, gắng gượng chống lại sức nước.

Miệng thì nói lời trăn trối, nhưng chân lại đang từng chút một di chuyển về phía bờ đá xa xa.

Nhiệt độ nước siêu cao khiến da bị bỏng đỏ ửng, trán nổi gân xanh, Bàn Tử dựa vào ý chí để kiên trì.

“Mẹ kiếp.

Ta nói đùa thôi.

Thật sự không muốn chết à!” Lại một con sóng nhiệt ập tới, xem ra không thể chống đỡ nổi.

Bàn Tử tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt.

“Thằng khốn Vương Bàn Tử, không phải bảo ngươi niệm ‘Thành ca phù hộ’ sao?” Một tiếng mắng trong trẻo vang lên, một luồng sức mạnh khổng lồ nắm chặt lấy tay Vương Bàn Tử, luồng sức mạnh đó đang ngược dòng đi lên!

Đó là dòng thác ngàn quân khó địch!

Trong đầu Vương Bàn Tử như có một tia sét đánh qua, bá đạo xua tan đi màn sương chết chóc.

“Thành ca!

Vãi nồi!” Vương Bàn Tử bị nhấc lên khỏi mặt nước, chỉ thấy Tô Thành một tay ôm Lão Dương đang nửa sống nửa chết, một tay kéo cánh tay mình, đang chống lại sóng nhiệt gầm thét mà tiến lên!

Vừa định nói mấy lời cảm kích như “Cảm ơn anh, anh vất vả rồi”,

lại thấy Tô Thành vẻ mặt nhẹ nhõm, không có vẻ gì là áp lực.

Lời nói đến miệng lại cứng rắn biến thành: "Vãi nồi!

Thành ca bá đạo!!" Thân hình Tô Thành càng lúc càng nhanh, nói: "Bá đạo cái gì mà không bá đạo!

Ngươi nắm chặt cái túi đó làm gì, mẹ nó đựng tro cốt bảo bối à?

Nặng chết đi được!" Hiểm cảnh gặp sinh, nghe thấy những lời chửi thề, Bàn Tử gần như rơi nước mắt, chỉ cảm giác như vừa từ địa ngục đi một vòng, giờ lại trở về nhân gian.

Trong mắt không biết là nước mắt hay nước sông, Bàn Tử bật cười nói: "Lát nữa anh sẽ biết!" Sóng nhiệt vẫn dữ dội, Vương Bàn Tử và Lão Dương như hai con cá chết bị Tô Thành xách lên bờ.

Chương 145

Lão Dương gần như mất đi ý thức, Bàn Tử thì toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, bây giờ chỉ có thể nằm trên đất thở hổn hển.

Tay vẫn nắm chặt cái túi to gần bằng một người.

Nhìn cái túi đó, Tô Thành cũng lười hỏi, dù sao lát nữa hồi phục rồi sẽ phê bình cho một trận.

Lên bờ xong, Tô Thành cởi quần áo vắt khô nước, để một bên phơi.

Sau trận chiến, Tô Thành không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy như cuối cùng cũng đã hoạt động gân cốt, thậm chí còn muốn làm lại một lần nữa.

Rắc rắc!

Tô Thành duỗi người, xương cốt toàn thân phát ra một trận tiếng kêu giòn giã, từng cơn cảm giác thoải mái ập đến, chỉ cảm thấy sức mạnh toàn thân đều được giải phóng, lúc này từng cơn cảm giác tê dại lan khắp cơ thể.

"Thoải mái!" Lại hoạt động thêm mấy cái, Tô Thành hài lòng ngồi xuống nghỉ ngơi, cảm giác khoan khoái khiến anh vô cùng vui vẻ.

Không xa, Muộn Du Bình đang chăm sóc Ngô Tà, A Ninh đang từ từ đi về phía này.

Trong lòng Tô Thành ấm áp.

Bối cảnh thác nước và mỹ nhân, quả là cảnh đẹp.

Tô Thành dứt khoát hai tay gối đầu, vẻ mặt hưởng thụ dựa vào

vách đá, chờ đợi cô gái trong mộng đến bên mình.

Đang thưởng thức vóc dáng yêu kiều ngày càng gần của A Ninh, khóe mắt Tô Thành đột nhiên liếc thấy một thứ.

Đó là một đống lửa đang tỏa nhiệt.

"Xem ra có người đi trước rồi." Tô Thành nheo mắt, lại đánh giá đống lửa đó một lần nữa.

Những tia lửa lấp lánh, xem ra người ta vừa đi không lâu.

Lúc này, A Ninh tiến lên, quan tâm hỏi: "Anh không sao chứ?

Có bị thương không?" Thu lại ánh mắt đang đánh giá đống lửa, Tô Thành cười xoa đầu A Ninh: "Em cũng quá coi thường chồng em rồi." A Ninh hiếm khi mím môi, hai má tựa ngọc trắng phiếm một vệt hồng, ánh mắt lưu chuyển, vô cùng động lòng người: "Không sao là tốt rồi." Cảnh tượng này, thật đúng là "Mày ngài khép nép e thẹn, môi son hé nụ cười duyên".

Lúc này tình khó tự kìm, thời cơ vừa đúng, Tô Thành nâng cằm tinh xảo của A Ninh, đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ của cô.

"Sớm muộn gì cũng ăn sạch em." Tô Thành thầm nghĩ.

Sau vài phút, Tô Thành và A Ninh mới hôn xong, lúc này tóc A Ninh ẩm ướt, trông vô cùng kiều mị.

Tô Thành chỉ thầm kêu lên: Mẹ ơi, đúng là yêu nghiệt!

Nhưng anh vẫn tự chủ được, dù sao cũng là một người lý trí.

Lúc này lại hôn lên má non của A Ninh, ổn định tâm thần.

Hương thơm thoang thoảng quả thật rất tuyệt, nhưng bây giờ có chuyện kích thích hơn đang chờ anh làm.

Thấy Bàn Tử nhắm chặt mắt dựa vào vách đá, Tô Thành tiến lên:

“Tỉnh rồi?

Tỉnh rồi thì đi hội hợp với Muộn Du Bình đi, đừng giả chết.” Bàn Tử không nhúc nhích.

Suy nghĩ một chút, Tô Thành biết, tên Bàn Tử này đang dỗi.

“Trong hang chỉ có một cô gái, là của tôi, đừng nghĩ nữa.

Đợi chúng ta làm xong vụ này, ra ngoài tìm một cô gái nhà lành không dễ sao?” Một câu nói của Tô Thành, đôi mày đang nhíu chặt của Bàn Tử giãn ra, tức thì vui vẻ, cười toe toét đi theo Tô Thành về phía trước.

Lão Dương chưa tỉnh được Tô Thành kéo đi, Muộn Du Bình đang nhóm lửa, sắc mặt Ngô Tà đã hồng hào hơn nhiều, xem ra nghỉ ngơi một lát cũng không sao.

Tô Thành đặt Lão Dương sang một bên, Muộn Du Bình tiến lên kiểm tra tình hình của Lão Dương, ấn mấy cái vào ngực ông ta, một ngụm nước phun ra từ miệng, Lão Dương tức thì thở hổn hển.

“Khụ khụ khụ.

Khụ khụ.” Vừa ho, ánh mắt Lão Dương từ từ tập trung lại, xem ra đã tỉnh táo hơn nhiều, nhưng chưa nói được, thế là mấy người lại nghỉ ngơi thêm một lát, tán gẫu vài câu.

“Cái hang này thật tà môn, thác nước bên ngoài nóng đến mức có thể cạo lông heo, mà cửa hang lại âm u lạnh lẽo.” Bàn Tử hồi sức, có thể đi lại, liền mở miệng phàn nàn.

Tô Thành quay đầu nhìn vào cái hang đen kịt, quả thật có khí lạnh từ bên trong tỏa ra, có chút giống cảm giác mở tủ lạnh.

“Mặc kệ những thứ đó, dù sao chúng ta cũng không có đường lui đâu.” Nhún vai, Tô Thành lấy ra mấy hộp đồ ăn từ trong ba lô: “Lát

nữa chúng ta nghỉ ngơi xong, tiếp tục tiến lên, hình như có người đi trước chúng ta rồi.” Nói rồi, Tô Thành ngẩng cằm chỉ vào đống lửa vừa phát hiện.

Lời vừa dứt, Lão Dương và Ngô Tà đang nhắm mắt nghỉ ngơi đều mở mắt ra, nhìn về hướng đó.

Mấy người nhíu mày, Bàn Tử là người đầu tiên bất mãn: “Bọn khốn đó giành trước chúng ta rồi à?

Lát nữa gặp phải chào hỏi cho tử tế mới được.” Tô Thành vừa mở hộp đồ ăn, vừa lơ đãng nói.

Anh thực ra đang nghĩ lát nữa có thể hấp thu thuộc tính gì, giờ anh không còn cảm giác với tiền bạc nữa.

Số không phía sau tài khoản của anh đủ để chơi trò ném vòng rồi.

Chương 146

"Ai!" Bàn Tử tức giận đấm vào cái túi của mình, đột nhiên, như nghĩ ra điều gì: "Mọi người hồi sức hết chưa?

Có muốn xem trong túi của Bàn gia có bảo bối gì không?" Ngô Tà và Lão Dương từ từ ngồi dậy, hai người đều đã hồi phục gần hết.

Lúc này Tô Thành dừng tay, vẻ mặt nghiêm túc, chất vấn: "Cái túi đó thật sự rất nặng!

Nếu không phải Thành ca ta sức khỏe phi thường, giờ cả đám đã chín nhừ rồi.

Nói đi, trong đó đựng cái gì?" Nghe vậy, Bàn Tử cười ngượng ngùng, sau đó nói: "Toàn là bảo bối, xem đi, là gì đây?" Bàn Tử kéo khóa túi, để lộ ra thứ bên trong.

"Tuyệt vời!

Đây không phải là Triết La Oa sao!" Ngô Tà tức thì hét lên, Lão Dương dường như cũng có tinh thần hơn.

Tô Thành đang nghiêm túc cũng bật cười, không sai, thứ Bàn Tử liều chết bảo vệ chính là hai con Triết La Oa!

"He he, chẳng phải sợ trên đường lương khô không đủ, nên tôi đã chuẩn bị sẵn cho mọi người sao?" Trong lúc nói chuyện, mọi người đã bận rộn khí thế ngất trời, không khí nhất thời trở nên sôi nổi.

Muộn Du Bình đặt nồi lên, A Ninh bận rộn đổ nước vào nồi, Ngô Tà bày hết gia vị ra, Lão Dương lấy hộp đồ ăn Tô Thành vừa mở đổ vào nồi, hương thơm tức thì lan tỏa, đánh thức những người đang mệt mỏi.

Mấy người đàn ông cởi quần áo ướt sũng phơi một bên, đều mặc

quần đùi.

Tô Thành đưa A Ninh đi mặc quần áo khô, sau đó lại phơi đồ của mình.

Bên đống lửa, Bàn Tử với dụng cụ của mình, bắt đầu xử lý Triết La Oa, một con to bằng hai cái chậu rửa mặt, dưới tay nghề điêu luyện của Bàn Tử, toàn bộ đều được cho vào nồi, thậm chí phần lớn xương cũng bị Bàn Tử dùng kỹ thuật khéo léo loại bỏ.

Mọi người vừa xem vừa khen ngợi tài nấu nướng của Bàn Tử. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Bàn Tử" làm rơi điểm kỹ năng "Nấu nướng", mời ký chủ mau chóng nhặt lấy!] Tiếng thông báo trong đầu vang lên, Tô Thành lập tức xác nhận hấp thu, ngay sau đó một lượng lớn quả cầu ánh sáng ùa vào cơ thể Tô Thành. [Keng!

Hấp thu thành công!

Kỹ năng "Nấu nướng" đã nâng cấp thành công lên Cao cấp nhất giai!

Có thể xem dữ liệu chi tiết!] "Dữ liệu chi tiết?" Tô Thành ý niệm vừa động, trong biển ý thức xuất hiện một màn hình, trên đó liệt kê rõ ràng dữ liệu thuộc tính Nấu nướng. [Thuộc tính loại kỹ năng: Nấu nướng] [Cấp bậc hiện tại: Cao cấp nhất giai] [Tổng số điểm kỹ năng: 830 điểm] [Giai đoạn tiếp theo: Cao cấp nhị giai] [Số điểm cần để nâng cấp: 5070 điểm] [Kỹ năng chi tiết thuộc tính Nấu nướng: Nêm nếm cơ bản, Dao công cơ bản, Dao công tinh tiến, 20 phương pháp chế biến thông thường của các nguyên liệu cơ bản, 5 phương pháp chế biến tinh tiến của các nguyên liệu.] [Kỹ năng chi tiết giai đoạn tiếp theo: Chờ hấp thu.] Thu lại bảng điều khiển, Tô Thành thầm khen một tiếng: Tuyệt!

Xem ra bây giờ bảng điều khiển cũng có thể xem thông tin chi tiết rồi.

Nhưng anh không có thời gian rảnh, dù sao tiếp theo chỉ cần nỗ lực hấp thu thuộc tính là được rồi.

Điều này khiến Tô Thành càng thêm mong đợi chặng đường tiếp theo, không biết sẽ có những bất ngờ gì đang chờ anh nhặt lấy!

Trong lúc suy nghĩ, trong nồi của Bàn Tử đã bốc lên mùi thơm ngào ngạt, vị tươi ngon xộc vào mũi, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Trong không khí sôi nổi, lối vào hang động phía sau vẫn như cũ, lặng lẽ chờ đợi khách ghé thăm.

Sáu người ngồi quanh nồi ăn ngấu nghiến, chẳng mấy chốc thịt và rau trong nồi đã bị quét sạch, chỉ còn lại chút canh cá bốc hơi nóng, sáu người lại không thể ăn thêm được nữa.

Ngô Tà nằm ườn ra một bên, xoa bụng, sắc mặt tái nhợt vừa rồi đã không còn, dần dần hồi phục sức sống.

Lão Dương ở một bên cũng đã hoàn toàn hồi phục tinh thần, thậm chí còn tự mình bắt đầu kiểm tra dụng cụ.

Mấy người thu dọn xong các loại dụng cụ, thay quần áo, chỉnh trang sẵn sàng lên đường.

A Ninh từ một bên chải mái tóc dài đi ra, dù mặc giày đi bộ ngoài trời và quần bảo hộ lao động, cũng không hề làm giảm đi nửa phần vẻ đẹp của cô.

Tô Thành cười ôm lấy A Ninh: "Đồng chí, chuẩn bị xong chưa?" "Chuẩn bị xong rồi!" "Vậy xuất phát thôi." Lần này Tô Thành đi đầu, bọc hậu là Muộn Du Bình, nhưng Muộn Du Bình dường như không quan tâm đi trước hay đi sau, đối với anh, hợp tác với Tô Thành dường như là một sự hưởng thụ.

Sáu người lấy lại tinh thần tiến vào hang động, luồng khí lạnh phả vào mặt khiến mấy người không khỏi rùng mình.

Nhưng đối với những người vừa trải qua thăng trầm lớn, điều này chẳng là gì.

Đi trong hang động đen kịt một lúc, hoàn toàn chìm vào bóng tối tĩnh lặng, tiếng nước của thác nước sau lưng dần xa, chỉ còn lại ngọn đuốc trong tay mấy người đang cháy.

Lúc xuất phát đã bàn bạc xong, bây giờ tạm thời dùng đuốc, tiết kiệm pin đèn pin, để tránh lát nữa gặp phải thứ quan trọng mà không nhìn rõ.

Tô Thành không có ý kiến, dù sao anh cũng có tầm nhìn ban đêm và mắt hồng ngoại, mang đèn pin hay không cũng như nhau.

Nhưng anh vẫn gật đầu đồng ý với quyết định rất sáng suốt đối với người bình thường này.

Vì Tô Thành không muốn nhìn thấy đồng đội của mình la hét trong bóng tối, trong khi đối diện có thể chỉ là một con chuột nhỏ.

Mấy người càng đi càng sâu, Tô Thành có thể cảm nhận được hang động này dần dần đi xuống, không biết phía dưới nữa, sẽ dẫn đến nơi nào.

Tính từ lúc vào đến nay, khoảng cách xuống lòng đất ít nhất cũng phải hơn một nghìn mét.

Vừa rồi từ hang dơi rơi xuống khe nứt kia, Ngô Tà mấy người đã trèo gần một tiếng rưỡi, có thể là bảy tám trăm mét.

Chương 147

Thác nước dưới lòng đất kia cũng rất cao, ít nhất cũng phải năm sáu mươi mét, cộng thêm độ dốc xuống của hang động hiện tại, hẳn là đã xuống thêm mấy chục mét nữa.

Độ dốc của hang động có xu hướng ngày càng dốc hơn.

"Mẹ kiếp!

Dốc càng lúc càng dốc, nếu không biết là đang ở dưới lòng đất, tôi còn tưởng mình đang xuống núi đấy." Vương Bàn Tử vừa đi vừa giẫm lên những viên đá vụn dưới chân, vì độ dốc, thường có những viên đá nhỏ lăn lộc cộc xuống, rơi vào bóng tối, mãi lâu sau mới có tiếng vọng lại.

Trải qua những chuyện kỳ quái vừa rồi, bây giờ hang động tĩnh lặng đến đáng sợ, khiến mấy người đột nhiên có chút không quen.

Bàn Tử không chịu nổi sự im lặng vô thanh này, liền mở miệng nói: "Cái hang này cũng thật kỳ quái nhỉ!

Mấy chỗ chúng ta vừa đi, chỗ nào cũng 'náo nhiệt', bây giờ lại cho tôi một cái 'Đồi Câm Lặng' à, tưởng tôi đang chơi game đổi màn chắc?" Nói rồi, Bàn Tử vỗ vào Ngô Tà đi phía trước: "Này, chơi Silent Hill chưa?

Game đó kích thích lắm, thân hình mấy cô y tá phải gọi là bốc lửa, chỉ có tạo hình hơi xấu thôi!" Ngô Tà đang cầm đuốc, vốn không thèm để ý đến Bàn Tử, bị Bàn Tử vỗ một cái, giật mình, bực bội quay đầu lại: "Ai mà chưa chơi chứ?

Vấn đề là cũng không xem bây giờ đang làm gì, sáu người chúng ta đang vào mộ, vào mộ đó hiểu không?

Nơi người chết ngủ, đừng có lôi mấy thứ vớ vẩn đó ra.” Một tay hất tay Bàn Tử ra, Ngô Tà bám sát Tô Thành phía trước, sợ bị tụt lại một bước.

Bàn Tử bị mất hứng, đành im lặng, tập trung đi đường.

Khu vực mà đuốc có thể chiếu sáng không lớn, đều không quá rõ ràng, vì ngọn đuốc, khiến đoàn người đi trong bóng tối, trông như đang đi sâu vào địa ngục.

Người đi đầu là Tô Thành suốt đường không thấy gì đặc biệt, nhiều nhất là thỉnh thoảng đá phải xác chuột khô.

Thậm chí không thấy một con vật sống nào.

“Con đường này không lẽ thật sự dẫn đến địa phủ sao?” Vừa đi vừa thầm nghĩ.

Nhưng, đối với anh, dù có đến địa phủ, cũng có thể dễ dàng đối phó.

Dù sao hệ thống là thứ có thể nén thời gian một cách mạnh mẽ, không có gì đáng lo cả.

Bây giờ vào mộ huyệt, cảm giác như đang chơi một game 3D quy mô lớn, cực kỳ chân thực, trải nghiệm rất tốt.

Đi một lúc, Tô Thành nhìn thấy phía trước có một đống đồ vật.

Không biết là gì.

Bật tầm nhìn ban đêm, nơi tối tăm phía trước tức thì sáng lên, có thể thấy, phía trước, độ dốc sẽ còn lớn hơn.

“Hang động này cũng dài quá rồi.” Đã đi được nửa tiếng đồng hồ rồi.

Nhưng hiện tại thứ hấp dẫn nhất là đống đồ phía trước.

Trông như do người để lại.

"Chẳng lẽ, là nhóm người vừa để lại đống lửa kia?" Với suy nghĩ đó, Tô Thành đến trước đống đồ vật, mấy người phía sau cũng theo kịp.

Bàn Tử há hốc mồm, Ngô Tà cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Vì trong đống đồ trông như rác kia, họ nhìn thấy vỏ bao cao su, đã bị xé ra.

Xem ra những người này không chỉ xé một cái.

Tiến lên dùng gậy lật lật, phát hiện ngoài vỏ hộp đồ ăn, tro tàn, còn có một bức vẽ bằng than củi trên đất.

Trông giống một bản đồ, trên đó vẽ một vòng tròn và mấy đường thẳng, một nơi nào đó được đánh dấu một dấu chấm than.

Dường như biểu thị nơi đó cần đặc biệt chú ý.

Sự chú ý của Bàn Tử hoàn toàn tập trung vào bao cao su, không nhịn được mà nói bậy: "Tôi nói này, nhóm người đi trước chúng ta cũng có hứng thú nhỉ?

Địa chấn pháp?

Chẳng lẽ xuống đấu cũng phải mang theo gái để giải trí?

Không lẽ là một đám thanh niên tìm cảm giác mạnh ha ha ha." Vừa nói xong, Bàn Tử bị A Ninh lườm một cái, nhắc nhở rằng ở đây có phụ nữ.

Bàn Tử tự biết mình đuối lý, ngậm miệng lại, một lúc sau lại nghiêm túc nói: "Nhưng, mọi người không thấy có điểm đáng ngờ sao?

Mang thứ này để làm gì?" Lại nhìn một lúc, Bàn Tử cũng không nghĩ ra được lý do.

Trầm ngâm một lúc lâu, Tô Thành nói: “Dùng để chống nước cho điện thoại, hoặc để mồi lửa.

Tôi nghiêng về khả năng thứ nhất hơn.” Ngô Tà đang nhíu mày ở một bên chợt tỉnh ngộ: “Ồ, dùng bao cao su bọc điện thoại, làm túi chống nước?

Đúng là một cách hay, có thể giải quyết vấn đề không khí còn sót lại trong túi chống nước.” Tô Thành gật đầu, không còn quan tâm đến những thứ này nữa.

Nhưng cũng đưa ra một kết luận: nhóm người phía trước, chắc chắn không đơn giản.

Trong hang động ngày càng dốc, sáu người đều âm thầm đề phòng, chuẩn bị chống lại những sinh vật chưa biết có thể xuất hiện, cũng phòng bị khả năng bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải “nhóm người kia”.

Chương 148

Mấy người không thèm để ý đến những thứ rác rưởi còn sót lại đó nữa mà tiếp tục tiến lên.

Lúc này, trong lòng cậu đã âm thầm đề phòng, chuẩn bị ứng phó với nguy cơ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Con dốc ngày càng thẳng đứng, Tô Thành giơ đuốc, bật tầm nhìn đêm lên và đi về phía trước.

Đối với cậu, con đường phía trước giờ đây hoàn toàn rõ ràng.

Đi được một lúc, cậu phát hiện con dốc đã nghiêng đến mức mọi người phải nghiêng người mới tiến lên được.

"Cẩn thận một chút, đừng để lát nữa ngã lăn vào trong.

Lỡ như bên dưới là hố cát lún hay hang động dung nham thì toi đời," vừa đi Tô Thành vừa nhắc nhở.

Mấy người gật đầu, đi lại càng thêm cẩn thận.

Nhưng càng những lúc như vậy, càng có người gặp sự cố.

Sau lưng Tô Thành vang lên một tiếng đá sắc nhọn ma sát vào nhau, ngay sau đó cậu thấy Lão Dương như một chiếc cầu trượt sống, tuột một lèo xuống dốc không thể cản lại.

"Lão Dương!" Thấy Lão Dương gặp chuyện, Ngô Tà cũng mất bình tĩnh, giẫm phải viên sỏi nhỏ dưới chân rồi ngồi bệt xuống dốc đá trượt đi.

"Ui da, mẹ kiếp, đau quá!" Con dốc đá không hề bằng phẳng, xem ra mông của Ngô Tà đã bị va đập không nhẹ.

Thấy tình hình này, Muộn Du Bình ở phía sau mắt lanh tay lẹ, rút

móc câu trong ba lô ra, vung qua mấy người rồi móc chặt lấy Ngô Tà.

Ngô Tà quay đầu lại nhìn Muộn Du Bình với vẻ cảm kích, nhưng sau đó lại lo lắng cho Lão Dương: "Lão Dương!

Lão Dương!" Cậu gọi hai tiếng, một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng trả lời: "Tôi không sao!

Tôi bám được vào vách đá rồi!

Cẩn thận, bên dưới còn dốc hơn!" là giọng của Lão Dương.

Mấy người thở phào nhẹ nhõm.

"Dừng lại đã." Tô Thành phủi tay.

"Lấy hết móc câu trong túi ra, trước tiên móc vào tảng đá, sau đó tôi sẽ trượt thẳng xuống." Mấy người nghe xong đều thấy đây là một cách hay.

Con dốc bây giờ gần như chẳng khác gì cầu trượt, nếu không nhờ những tảng đá có góc cạnh dưới chân thì họ đã trượt xuống từ lâu.

Sau khi cài đặt xong móc câu và xác nhận đã chắc chắn, tốc độ của mọi người nhanh hơn hẳn.

Họ nhanh chóng đến bên cạnh Lão Dương và đưa cho ông ta một chiếc móc câu.

Ban đầu Tô Thành nghĩ rằng có thể sẽ mất một chút thời gian mới xuống đến nơi, nhưng kết quả là lần này chỉ đi được khoảng vài chục mét đã thấy một nơi có thể đặt chân.

Thấp thoáng còn có ánh lửa.

"Suỵt." Tô Thành ra hiệu im lặng, thân hình nhẹ bẫng, khéo léo leo lên đỉnh hang, bám vào cửa hang như người nhện, thò đầu ra một chút.

Cậu nhìn thấy bên dưới cửa hang có một bệ đá hình vuông rõ ràng do con người đục đẽo, dưới bệ đá có mấy bậc thang.

Dưới bậc thang là một bệ đá lớn hơn, hai bên trái phải có một cột đá, hình dáng rất thô kệch, giống như cột vật tổ của các bộ lạc cổ đại.

Chính giữa bệ đá có một cái đỉnh khổng lồ, ánh lửa phát ra từ đó.

Tô Thành cứ ngỡ sẽ thấy một nhóm người đang sửa sang ở dưới, không ngờ bên dưới không có một ai.

Cậu không nhìn thêm nữa, quay đầu ra hiệu rằng tạm thời an toàn, có thể xuống xem trước.

Sáu người lần lượt nhảy ra khỏi cửa hang, thu lại móc câu, rồi bật đèn pin cường độ cao.

Ánh đèn chiếu đi rất xa, lúc này họ mới phát hiện ra nơi mình đang đứng là một hang động ngầm khổng lồ.

Xem ra nó đã được con người sửa sang và mở rộng, những vết đục đẽo trên đó rất rõ ràng.

Tô Thành bật tầm nhìn đêm nên nhìn rõ hơn, lúc này bên dưới chính là một hố chôn xác!

Hàng nghìn hàng vạn thi thể với đủ loại tư thế được đặt ở dưới, dáng vẻ lúc chết vô cùng quằn quại, chẳng khác nào địa ngục.

Ở hướng đối diện với bệ đá, phía cuối hang động có một cánh cửa.

"Không biết đó có phải là lối vào chính thức không." Tô Thành thầm nghĩ.

Cậu nhớ rằng Ngô Tà đã đi xuống từ một phòng mộ nhỏ, không biết có tìm được không.

Sáu người không dừng lại lâu, dưới sự dẫn dắt của Tô Thành, họ

lập tức đi xuống bệ đá lớn hơn.

Bên cạnh cái đỉnh đồng cao bằng nửa người ở giữa bệ đá, họ lại phát hiện ra mấy vỏ bao cao su.

“Xem ra là dùng để mồi lửa.” Tô Thành nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang cháy hừng hực trong đỉnh đồng.

Chương 149

Ngô Tà đứng một bên nhìn quanh rồi nói: "Tôi đoán họ sợ sau khi xuống dưới sẽ không tìm được đường về, nên mới đốt lửa trên đỉnh." Nói rồi cậu lại nhìn vào những thứ trong đỉnh, nhiên liệu bên trong vẫn chưa cháy hết, có vẻ là gỗ và vải khó cháy ngâm trong mỡ lợn và dầu thực vật.

Tô Thành tiến lên kiểm tra phía dưới bệ đá, không ngờ lại không có bậc thang đi xuống.

Muốn xuống chỉ có thể dùng móc câu như vừa rồi.

Mất một lúc, sáu người mới xuống được đến đáy, xem ra bệ đá cách đáy hang cũng phải hai ba chục mét, nếu không chuẩn bị trước thì thật khó mà thuận lợi tiến hành.

Trang bị vào động đều do Tô Thành sắp xếp, nhất thời mấy người đều hết lời khen ngợi cậu.

Vương Bàn Tử vốn luôn ồn ào, lúc này cũng cảm nhận được sự nhìn xa trông rộng của Tô Thành, không nhịn được nói: "Đúng là Thành ca có khác, trang bị chuẩn bị quá đỉnh, món nào cũng tiện dụng, không thì mấy anh em mình chắc toi ở đâu rồi." Vương Bàn Tử đắc ý thu lại móc câu, ánh mắt nhìn Tô Thành càng thêm ngưỡng mộ.

Ngô Tà ở bên cạnh bị điệu bộ nịnh nọt của Bàn Tử làm cho phát ngấy, đảo mắt một cái rồi nói móc: "Đừng có nịnh hót lúc này." Nói rồi cậu cầm đèn pin cường độ cao chiếu về phía trước: "Mẹ ơi!" Cậu suýt chút nữa thì ngã ngửa ra sau, lao vào lòng Muộn Du Bình.

"Tu la tràng nhân gian ư?" Trước mặt họ, thi thể chất chồng dày đặc, lớp này chồng lên lớp khác, nơi chất nhiều nhất thậm chí cao gần bằng nửa người.

Chỗ họ đáp xuống vừa hay là nơi có ít thi thể hơn một chút, dưới chân vẫn còn đường để đi.

Nếu muốn đi tiếp về phía trước, chỉ có thể giẫm lên thi thể mà đi.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này cũng tái mặt, chiếu đèn sang Lão Dương bên cạnh, Lão Dương cũng đang run lẩy bẩy.

"Chỗ… chỗ này liệu có… có… có thứ đó không?

Dù sao âm khí cũng nặng." Nhìn đống thi thể trước mặt, Vương Bàn Tử cẩn thận bước bước đầu tiên, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", hình như đã giẫm nát thứ gì đó.

Dùng đèn chiếu vào, đó là một cái đầu lâu, lúc này đã bị bàn chân to của hắn giẫm vỡ, nấm mốc bao phủ những mảnh xương vỡ quanh chân.

"Mẹ kiếp, xui thật!" Hắn vung chân loạn xạ, hất văng mảnh xương sọ đó ra.

Cái đầu lâu đã mục nát từ lâu rơi vào đống xác ở xa, phát ra một tiếng vỡ giòn tan.

Tô Thành nhíu mày: "Đừng hành động tùy tiện." Nói rồi cậu quan sát địa hình xung quanh, tầm nhìn đêm giúp cậu thấy rõ môi trường xung quanh.

Hệ thống cũng không có thông báo gì, chứng tỏ nơi này không có vật sống, nếu không bây giờ cậu đã có thể thu hoạch thuộc tính "ma quỷ" rồi.

Muộn Du Bình ở một bên không có phản ứng gì, dường như đống thi thể trước mắt chẳng liên quan gì đến anh.

A Ninh đứng cạnh Tô Thành, cũng tỏ ra bình tĩnh.

Chỉ có Ngô Tà, Bàn Tử và Lão Dương là trong lòng sợ hãi, khí

lạnh chạy khắp người.

Tô Thành lần lượt vỗ vai ba người, nói: "Ba người đừng có rớt mạng nhé, kiên quyết phục tùng sự sắp xếp của tổ chức.

Thành ca tôi đây có thể gánh team, đưa các cậu đi ăn sung mặc sướng." Nhưng lời động viên như vậy rõ ràng không có tác dụng lớn, đối mặt với những thi thể này, ba người họ có chút hoảng sợ.

Ánh sáng từ đèn pin cường độ cao chiếu về phía trước, Bàn Tử, Ngô Tà, Lão Dương phải vượt qua không chỉ là các loại thi thể, mà còn là nỗi sợ hãi của chính mình.

"Để tôi đi dò xét một lượt." Nói xong, Tô Thành lộn một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống trên đống thi thể, nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, để lại Bàn Tử và mấy người đứng chờ tại chỗ.

Đi xa một chút, cậu nhìn quanh, phát hiện hang động này lớn đến kinh ngạc.

"Mở không gian hệ thống." [Keng!

Mở không gian hệ thống!

Ký chủ có thể sử dụng ba chế độ!] [A.

Chế độ dò xét: Thời gian thực tế sẽ chậm lại 1000 lần, chức năng này sẽ bao phủ một môi trường có bán kính 1000m lấy ký chủ làm trung tâm, ký chủ có thể tùy ý dò xét.] [B.

Mười giây hoàng kim: Trong tình huống thời gian thực tế chậm lại 1000 lần, ký chủ có mười giây để can thiệp vào sự vật thực tế trong bán kính 1000m, mỗi ngày có thể sử dụng ba lần, có thể cộng dồn.] [C.

Không gian nội hệ thống: Trong tình huống thời gian thực tế chậm lại 1000 lần, ký chủ có thể tiến hành hấp thu thuộc tính mạnh, tiến

hóa huyết mạch, tiến hóa ngũ quan, rèn luyện thể chất bên trong hệ thống.] Lướt qua các chức năng, Tô Thành phát hiện hệ thống đã hoàn thiện hơn rất nhiều.

"Chọn chế độ A." [Keng!

Nhận được yêu cầu của ký chủ!

Đang mở chế độ A của không gian hệ thống cho ký chủ!] [Keng!

Mở thành công!

Mời ký chủ yên tâm sử dụng.] Lúc này, Tô Thành tạm thời không phát hiện ra sự thay đổi nào.

Bởi vì xung quanh quá yên tĩnh, thi thể cũng đều bất động.

Nhưng nếu có ai đó đứng ở rìa của không gian hình cầu bán kính một nghìn mét lấy Tô Thành làm trung tâm, họ sẽ thấy được sự ảo diệu bên trong.

Tô Thành chạy như bay trong không gian một lúc, đến bên cánh cửa đã thấy trước đó, phát hiện cánh cửa này thực chất là một cánh cửa chết, xung quanh đều bị đổ gang, hoàn toàn không thể mở ra.

Lúc này, cậu quay đầu lại và phát hiện một con chuột bên cạnh cửa.

Một con chuột khổng lồ, to gần bằng một con chó nhỏ.

Chương 150

Lúc này, con chuột đó đang lơ lửng giữa không trung, rơi xuống với một tốc độ mắt thường không thể thấy được.

Nhìn theo đường parabol mà con chuột sắp rơi xuống, ở đó có một phiến đá nhỏ, chỉ đủ cho một người ra vào, nếu không phải trên đó có một cái lỗ to bằng đầu người thì người bình thường sẽ không thể phát hiện ra.

Tô Thành cúi đầu nhìn, bên trong là một không gian trống.

"Chẳng lẽ đây là cái hang mà Ngô Tà tìm thấy trong nguyên tác?" Cậu định đẩy phiến đá ra, nhưng phát hiện tay mình xuyên qua vách đá, không thể tác động vào nó.

Nhưng, đối với cậu như vậy là đủ rồi.

Những thông tin này đủ để cậu dẫn dắt đội ngũ tiến lên mạnh mẽ, tiếp theo chỉ cần tiếp tục hấp thu thuộc tính là có thể thăng cấp, nhận được thuộc tính mạnh hơn.

Nghĩ vậy, Tô Thành đóng không gian hệ thống lại, trong nháy mắt, con chuột trước mặt đột nhiên rơi xuống, chui thẳng vào cái hang chuột to bằng đầu người kia.

Cậu bay trở về, Ngô Tà và mấy người đang đợi tại chỗ.

"Xuất phát thẳng thôi, phía trước không có gì đáng sợ cả, chỉ có thể… gặp vài con chuột." Tô Thành dặn dò xong, Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, tuy không hiểu nhưng chỉ cần có Tô Thành ở đây thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Sáu người lại xuất phát, phát hiện con đường dưới chân có chút tơi xốp, Ngô Tà cúi xuống bốc một nắm đất lên ngửi, kinh ngạc nói:

“Đất ở đây ngấm đầy dầu hỏa!” Mọi người kinh hãi, xem ra ở đây không thể dùng đuốc, nếu lỡ tay đốt cháy thì nơi này chắc chắn sẽ biến thành một biển lửa khổng lồ.

Nhưng nếu dập tắt đuốc thì sẽ tốn nước, đoạn đường tiếp theo không biết có bao nhiêu nguy hiểm, đuốc khó dập, một ngọn đuốc phải dùng hết một bình nước, mọi người chỉ có thể cẩn thận hết mức.

Đi không biết bao lâu, mấy người không thấy khoảng cách đến cánh cửa phía trước gần hơn chút nào, liền hoang mang.

“Mẹ kiếp, chỗ này tà ma quá!

Chẳng lẽ mình gặp phải thứ không sạch sẽ thật rồi!” Bàn Tử la oai oái, trán vã mồ hôi.

Lão Dương bên cạnh càng thêm kinh hãi, bắp chân cũng có chút run rẩy.

Nhìn bộ dạng đó của Lão Dương, Tô Thành không khỏi nghĩ: không biết “Lão Dương phiên bản đạo nhái” này có hối hận khi quay lại không.

Nhưng bây giờ hối hận cũng vô dụng, con đường phải đi không thể thiếu một bước, đã chọn rồi thì dù quỳ cũng phải đi hết.

Huống hồ tiểu gia Tô Thành còn ở đây, vì thuộc tính, càng không thể dẫn họ quay về.

Bàn Tử ở bên cạnh sốt ruột: “Hay là chúng ta chạy đi, chạy nhanh xem rốt cuộc có gì kỳ quái, không thể cứ đi vòng vòng ở đây mãi được.” Tô Thành nhíu mày, nơi này dường như có mê trận, nhưng trong nguyên tác cũng chỉ nhắc qua loa, cậu cũng không biết cách thoát ra.

Nhưng lại không thể kéo mấy người này chạy như bay, Tô Thành không có tâm trạng đó, thứ cậu cần là thuộc tính, chứ không phải làm

bảo mẫu.

Nhưng mà, Ngô Tà chắc hẳn biết chút mánh khóe.

"He he!" Tô Thành nảy ra một ý, liền vỗ vai Ngô Tà: "Tiểu Ngô, không phải cậu rành nhất về mấy thứ cổ tịch với Kỳ Môn Độn Giáp sao?

Mau xem thử đi, đến lúc cậu thể hiện rồi đó." Đến lúc hút thuộc tính rồi!

Tô Thành thầm hưng phấn, hoan hô cho quyết định của mình.

Dù sao thì, Thiên Môn Cơ Quan Thuật không bao gồm Kỳ Môn Độn Giáp, hai thứ này hoàn toàn thuộc hai phạm trù khác nhau.

Kỳ Môn Độn Giáp trong dã sử có tới mấy nghìn cục, với vô số tổ hợp, vô cùng bí ẩn.

Chỉ có điều nghe nói hiện tại chỉ còn mười tám cục, trong tay cháu trai của Ngô Tà có tám cục, bây giờ là lúc moi một ít lông cừu.

Suốt chặng đường thằng nhóc Ngô Tà này chẳng thể hiện được gì, đến lúc cần ra sân, Tô Thành cảm thấy cần phải nhắc nhở một chút.

Bị vỗ vai, Ngô Tà ngẩn ra, thoáng chốc có chút hưng phấn.

Suốt chặng đường cậu gần như là một kẻ vô dụng, chẳng giúp được gì, bây giờ có tiếng nói, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

"Khụ khụ, để tôi xem." Ngô Tà ưỡn ngực lấy dũng khí, đi vòng quanh mấy người một vòng, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Chỗ này tuy tà ma, nhưng có cách phá giải, vừa rồi tôi sơ suất quá." Bàn Tử là người sốt ruột nhất, đi lâu như vậy mà một món minh khí cũng chưa thấy, gần như sắp mất hết niềm tin: "Thằng nhóc nhanh lên, nói thẳng ra phải đi đường nào là được rồi, đừng có úp mở nữa!" Ngô Tà không để ý đến hắn, tự mình nói tiếp: "Vừa rồi đi vội quá không phát hiện

ra, những thi thể này thực ra nhìn có vẻ lộn xộn, chỗ này một đống chỗ kia một đống, nhưng thực tế đều được bố trí rất cẩn thận.

Chỉ không biết ai lại có sức mạnh như vậy, có thể sắp xếp một trận thi thể lớn như thế thành hình dạng hiện tại." "Nhìn xem," nói rồi Ngô Tà chỉ về phía đông.

"Đống thi thể ở đó và cái mà tôi vừa đi qua, cách sắp xếp gần như y hệt, cái gọi là 'con đường phía trước' của chúng ta, thực chất đã bị dời đi từng chút một!" Bàn Tử cúi đầu nhìn, quả đúng là như vậy, lập tức cảm thấy cuộc đời có hy vọng: "Nhanh nhanh, hôm nay phá được cái cục này, sau này tôi sẽ gọi cậu một tiếng Tiểu Tam Gia!" Tô Thành bên cạnh không hề tỏ thái độ gì, chỉ chờ Ngô Tà tung chiêu cuối để mình hưởng lợi.

Đúng lúc này, tai cậu khẽ động, nghe thấy một vài âm thanh rất nhỏ.

Trong đôi tai siêu thính của Tô Thành, cậu đã thu được một số âm thanh không đúng lúc.

"Chẳng lẽ là chuột?" Chắc không phải do mình vừa dẫn dụ đến đấy chứ.

Tô Thành quay đầu nhìn về phía nguồn âm thanh, thấy ở chỗ Vương Bàn Tử vừa ném đầu lâu, một đám gì đó không rõ đang sột soạt, ẩn hiện.

Nhìn thấy sự khác thường, Tô Thành hưng phấn.

"Thứ gì không biết." Nhưng Tô Thành không vội, cậu phải đợi Ngô Tà từ từ nhả thuộc tính ra, sau đó mới thu hoạch một lứa "rau hẹ" khác!

Trong lúc cậu đang lơ đãng, Ngô Tà gần như đã nói đến câu cuối: "Cho nên muốn ra khỏi đây, chúng ta không thể đi những con đường

này, phải… phải…" Ngô Tà đột nhiên do dự.

"Phải làm gì thì nhanh lên, ông đây ở trong cái hố xác này ngán tận cổ rồi, lát nữa mà không thấy minh khí chắc tức chết ở đây mất!" Vương Bàn Tử chờ đến sốt ruột, vội vàng thúc giục.

"Chúng ta phải giẫm lên thi thể." Giọng Hạo Thiên Chân vừa dứt, Tô Thành thấy trên người cậu ta hiện ra một loạt thuộc tính, trong lòng vui sướng.

Chương 151

Tuy không nghe được phân tích đặc sắc của Ngô Tà, nhưng thứ cậu cần là thuộc tính! [Keng!

Phát hiện nhân vật "Ngô Tà" rơi ra Kỳ Môn Độn Giáp - Bát Môn!

Có hấp thu không?] "Xác nhận hấp thu!" [Keng!

Bắt đầu hấp thu!

Hấp thu hoàn tất, chúc mừng ký chủ thành công nhận được Kỳ Môn Độn Giáp - Bát Môn!

Có thể tra xem thông tin chi tiết!] Lúc này Tô Thành cũng chẳng có tâm trạng nào xem thông tin chi tiết, bởi vì trước mắt cậu, con đường vốn khiến cậu có chút bối rối bỗng nhiên như được tự động giải mã.

Chỗ nào nên đi, chỗ nào không nên đi, trong đầu cậu hiện lên rõ mồn một.

"Không tệ, không tệ, Thiên Chân đúng là một con cừu ngoan." Nghĩ vậy, Tô Thành nhìn Ngô Tà với ánh mắt tán thưởng, vừa mỉm cười vừa vỗ tay cho cậu ta.

Hạo Thiên Chân bắt gặp ánh mắt của Tô Thành, cũng vô cùng phấn khích gật đầu thật mạnh, như thể đang nói: Đại ca!

Em sẽ cố gắng làm việc!

Tô Thành hài lòng quay đầu đi, mấy người lại tiếp tục lên đường, lần này đi nhanh hơn rất nhiều.

Lần này, Tô Thành sắp xếp cho Hạo Thiên Chân dẫn đường, để Muộn Du Bình đi bên cạnh bảo vệ.

Nếu không, cậu sợ rằng một tay mơ như Ngô Tà gặp nguy hiểm

không kịp né, Tô Thành cũng không có hứng chơi tiếp.

Tuy cậu cũng có thể cứu kịp thời, nhưng Tô Thành lười, chi bằng tận dụng tối đa nhân lực trong đội.

Cậu chỉ cần ôm A Ninh bên cạnh, coi chuyến đi trộm mộ này như đi tham quan là được rồi.

Dù sao thì, hồi trước lúc xem Đạo Mộ Bút Ký, chẳng phải Hạo Thiên Chân và lão Muộn cũng được đông đảo hủ nữ ghép đôi còn gì.

Để họ đi cùng nhau trông cũng khá hài hòa.

Đang nghĩ những chuyện vẩn vơ, đột nhiên xung quanh vang lên những tiếng động lạ.

"Đến rồi." Tô Thành thầm nghĩ.

Lúc này những người khác không thể như Tô Thành, nhưng tất cả đều cảnh giác.

"Cái… cái gì vậy!" Ngô Tà mặt trắng bệch, Muộn Du Bình hơi khom người, chuẩn bị ứng phó nguy cơ.

Đột nhiên, ngọn đuốc trên tay Bàn Tử tắt ngấm.

"Cái gì?!

Quỷ thổi đèn?

Ông nội ơi, ông xem này, đây không phải đèn, đây là đuốc!" Bàn Tử kinh hãi, thứ gì có thể thổi tắt được cả đuốc?

Lúc này Tô Thành nhìn rõ mồn một, đó là một con chuột khổng lồ lướt qua ngọn đuốc của Bàn Tử với tốc độ cực nhanh.

"Xem ra mấy con súc sinh này cũng khá thông minh.

Thuộc tính của chúng chắc cũng không tệ." Tô Thành xoa cằm.

Chính lúc mọi người đang hoảng loạn, bầy chuột kéo đến.

“Chít chít chít chít.” Một đàn chuột lớn chạy ra từ chỗ Bàn Tử vừa ném xương sọ.

Bàn Tử hiển nhiên cũng nhìn thấy, Ngô Tà và những người khác cũng thấy hướng chạy của lũ chuột.

Trong nháy mắt, mấy người quay đầu lại, ánh mắt như muốn lườm chết Bàn Tử.

Bàn Tử dở khóc dở cười nói: “Các vị tổ tông ơi, bây giờ không phải lúc đổ tội đâu!

Mấy con chuột to này mà xông lên là mấy anh em mình bị gặm sạch đấy!

Chưa chắc đã đủ cho chúng nó nhét kẽ răng!” “Chít chít!” Đang nói, một con chuột khổng lồ lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử vung đuốc loạn xạ, con chuột bị bỏng kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó càng nhiều chuột hơn lao tới!

Ngô Tà thấy tình hình này cả người hoảng loạn, ngọn đuốc tuột khỏi tay.

Nhìn thấy hành động của Ngô Tà, mặt Bàn Tử cứng đờ: “Toi rồi.” Chỉ thấy ngọn đuốc vừa chạm đất, ngọn lửa lập tức lan ra, lũ chuột vốn đang xông tới liền chạy tán loạn.

Sáu người vốn chuẩn bị đại chiến với bầy chuột, bây giờ chỉ có thể chạy trốn khỏi biển lửa.

“Chạy bên này!” Tô Thành vẫy tay, dẫn đầu chạy.

Vừa chạy cậu vừa không quên hấp thu thuộc tính.

Chương 152

[Keng!

Phát hiện "Chuột khổng lồ dưới lòng đất" rơi ra thuộc tính hiếm về mắt!

Mời nhặt ngay!] [Keng!

Thông báo!

Sau khi hệ thống nâng cấp, sẽ mở khóa chức năng đột biến tích lũy thuộc tính!

Hấp thu thuộc tính sẽ tiến hóa ra các chức năng nhánh để lựa chọn!] "Xác nhận hấp thu, xác nhận hấp thu!" Tô Thành vui mừng khôn xiết, lần nâng cấp hệ thống này mang lại quá nhiều bất ngờ, cậu có thể cảm nhận được, càng về sau sẽ càng thuận lợi, mẹ sẽ không còn lo mình vào mộ không vui vẻ nữa! [Keng!

Hấp thu thành công!

Đang ghép thuộc tính phù hợp cho ký chủ!

Xin chờ một lát!] [Keng!

Kiểm tra tổng lượng thuộc tính mắt của ký chủ, có thể dung hợp ra thuộc tính Nhìn Xuyên Thấu!

Hiện ký chủ có thể lựa chọn: A.

Dung hợp Nhìn Xuyên Thấu, B.

Nâng cấp thị lực!

Mời ký chủ lựa chọn!] "Chọn A, A, đương nhiên chọn A." Tô Thành vừa chạy vừa nghĩ trong đầu. [Keng!

Chúc mừng ký chủ dung hợp thành công!

Hiện đang trang bị thuộc tính Nhìn Xuyên Thấu cho ký chủ!] [Keng!

Trang bị hoàn tất!

Chúc mừng chủ nhân nhận được thuộc tính mới!] Lúc này, biển lửa đã lan đến trước cánh cửa phía trước mọi người!

Lưỡi lửa che khuất con đường phía trước, gần như không thể nhìn thấy gì!

"Bật Nhìn Xuyên Thấu!" [Keng!

Bật Nhìn Xuyên Thấu thành công!] Tô Thành vừa có ý niệm, cả hai mắt bắt đầu hơi nóng lên, tất cả vật phẩm trước mắt bắt đầu trở nên bán trong suốt, cậu phát hiện đôi mắt mình có thể nhìn xuyên thấu vô hạn!

Vội vàng điều chỉnh cường độ nhìn xuyên thấu, bây giờ cậu đã có thể nhìn rõ đường rồi!

"Đi theo tôi!" Tô Thành vung tay, Ngô Tà, Bàn Tử, Lão Dương đang hoảng loạn phía sau vội vàng bám theo.

Tô Thành đến trước cửa, đẩy thẳng phiến đá mà cậu vừa phát hiện ra, mấy người nhảy xuống, thuận lợi cách ly ngọn lửa ở bên ngoài.

Sau khi xuống dưới, Tô Thành phát hiện phòng đá này thực sự rất nhỏ, sáu người chen chúc nhau, cậu đành phải ôm A Ninh vào lòng để tiết kiệm chút không gian.

Lửa thỉnh thoảng lại liếm vào cửa hang vừa nhảy xuống, Ngô Tà định lấy thứ gì đó chặn lại, vừa mới đưa tay ra thì thấy một đàn chuột chui xuống!

“Mẹ kiếp!

Chuột!” Ngô Tà kinh hãi hét lên, Muộn Du Bình vươn tay ra, trực tiếp tóm lấy đầu một con chuột bóp nát, cảnh tượng có chút máu me.

Dù vậy, bầy chuột vẫn không ngừng chui vào trong, chốc lát đã chui vào hai ba mươi con, dù nhanh tay như Muộn Du Bình cũng chỉ tóm được hơn mười con.

Tô Thành đứng một bên nhìn mà thấy nhức cả trứng, nếu không phải nơi này không gian quá nhỏ để phát huy, loại chuột này cậu có thể đánh một hơi cả trăm con.

Nhưng lúc này, cậu chợt nhớ ra, trong mộ thất có lối đi bí mật.

“Nhìn xem, mấy con chuột này chạy đi đâu hết rồi?” Tô Thành khẽ nhắc nhở, mọi người mới kinh ngạc nhận ra những con chuột chui vào đều đã biến mất tăm, vội vàng quay đầu lại.

Chỉ thấy từng con chuột lần lượt né tránh mọi người, chạy thẳng vào một cái hang phía sau.

“Mẹ kiếp!

Bên trong có không gian!” Bàn Tử kinh hỉ kêu lên, mấy người vội vàng quay người đối mặt với bức tường rồi đấm mạnh vào, khát vọng sống sót khiến họ bộc phát tiềm năng, chẳng mấy chốc bức tường cũng xuất hiện vết nứt!

Cùng lúc đó, có một vụ nổ khác. [Keng!

Phát hiện một lượng lớn thuộc tính “Sức mạnh”!

Mời ký chủ nhặt ngay!] Tô Thành thấy cảnh này suýt nữa thì mừng phát điên, vội vàng ra lệnh cho hệ thống: “Nhanh hấp thu, nhanh hấp thu.” [Keng!

Hấp thu thành công!

Chương 153

Chúc mừng ký chủ, thuộc tính sức mạnh sắp đạt cao cấp tam giai!

Có thể tra xem dữ liệu chi tiết.] Nhân lúc mấy người đang ra sức đấm tường, Tô Thành đi vào ý thức xem giao diện thuộc tính sức mạnh của mình. [Keng!

Thuộc tính Sức mạnh!] [Thuộc tính: Sức mạnh] [Cấp độ hiện tại: Cao cấp nhị giai] [Cấp độ tiếp theo: Cao cấp tam giai] [Điểm thuộc tính: 24000] [Mô tả thuộc tính Sức mạnh cao cấp nhị giai: Có thể tay không vần voi, một chân đá trâu, nhổ ngược cây dương liễu.] Tô Thành nhìn mà không nhịn được cười toe toét, đúng lúc đó, bức tường kia cũng bị mấy người hợp lực tông sập.

Mấy người kích động quay đầu lại, thấy Tô Thành đang cười gật đầu với họ, nhất thời ai nấy đều có cảm giác được kẻ mạnh công nhận, vội vàng tiến lên: "Thành ca!

Tụi em phá được rồi!" Sau đó mấy người đặt tay lên nhau, ánh mắt vô cùng mong chờ sự gia nhập của Tô Thành.

Tô Thành đành phải đặt tay lên, tiếp đó Ngô Tà và Bàn Tử như tiêm máu gà, kích động hô: "Xong rồi!" Tô Thành có chút đứng hình giữa gió, nhưng đội ngũ có được khí thế như vậy cậu cũng vui, mặc dù vừa rồi cậu gật đầu không phải là khen họ.

"Ha ha ha." Nghĩ đến đây Tô Thành lại thấy có chút buồn cười, nhưng nhiệt độ trong hang lại càng ngày càng cao.

Thấy Tô Thành đứng tại chỗ cười, A Ninh kéo cậu vội vàng đi vào bức tường bị phá vỡ.

Tô Thành mới chép chép miệng, nhìn gò má trắng nõn của A Ninh

rồi nhào tới hôn một cái.

Sau khi vào mộ đạo kia, nhiệt độ mới hạ xuống, mấy người vừa rồi đều bị nướng đến đầu bốc khói, bây giờ đang dựa vào tường uống nước ừng ực.

Tô Thành không có cảm giác gì, dù sao thể chất của cậu hiện tại gần như có thể làm được đông ấm hè mát, huyết mạch Thanh Long siêu cường điều tiết khiến cậu không cần lo lắng về những chuyện vặt vãnh này.

Nghỉ ngơi thêm một lúc, mấy người mới dần dần hồi sức.

Tiếng lửa cháy lách tách bên ngoài không ngừng truyền đến, lũ chuột vẫn đang chui vào trong.

Nhưng cũng chỉ kéo dài khoảng một phút, mật độ chuột chui vào dần ít đi.

Tô Thành thấy vậy liền lên tiếng: "Chúng ta đi theo lũ chuột này, nơi chúng có thể sống thì chúng ta chắc chắn cũng có thể, nhanh lên, không thì lát nữa không đuổi kịp đâu." Nói vậy thôi chứ, Tô Thành dư sức đuổi kịp.

Nhưng cậu không muốn chạy lên trước rồi lại phải quay lại dẫn đường, nên thuận tiện nhắc nhở.

Mấy người nghe xong cũng phấn chấn tinh thần, vội vàng trèo lên tiếp tục đi.

Sáu người đi theo lũ chuột qua bảy tám khúc quanh, quả nhiên tìm được một lối ra.

Bàn Tử thấy cuối cùng cũng có một lối ra đáng tin cậy, mệt lử dựa vào tường thở hổn hển: "Ôi trời, thật sự phải cảm ơn mấy con chuột chết tiệt này, nếu không vừa rồi nhiều ngã rẽ như vậy, ai biết đường nào mới là đường sống chứ." Mọi người đều đồng tình, nhưng vẫn

phải tiếp tục lên đường.

Nhìn lối ra vuông vức trước mắt, rõ ràng là một thứ có hình dạng cầu trượt, nghiêng nghiêng thông thẳng xuống dưới.

Tô Thành ôm A Ninh, đặt cô lên đó rồi nói: "Lần này để Thành ca tôi đi trước, mọi người chờ tin." Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm động, ai nấy đều gật đầu.

Thực tế trong lòng Tô Thành đang tính toán thế này: thay vì để mấy người này xuống dưới nhặt được bảo vật, chi bằng mình xuống xem trước có đồ tốt gì không!

Nếu không có, Tô Thành cũng có thể chiếm được cảm tình của mọi người.

Huống hồ với năng lực của cậu, nếu bên dưới có sinh vật kỳ lạ, cậu cũng có thể trực tiếp nhận được một mớ thuộc tính.

Biết đâu gặp được vật phẩm tốt, cũng có thể hấp thu được thông tin gì đó.

Nghĩ vậy, Tô Thành đã cùng A Ninh trượt xuống.

Đường đá ở đây được mài rất nhẵn, tuy không bằng cầu trượt sắt hiện đại, nhưng đối với kỹ thuật thời đó, đây được coi là công nghệ đỉnh cao.

Chỉ trượt một lúc ngắn, phía trước đã thấy lối ra.

A Ninh ở phía trước vừa xuống, Tô Thành đã lao tới.

Hai người đang ở trong một tư thế khá ngượng ngùng.

Nhất thời không ai nói gì.

Tô Thành cảm nhận được những đường cong tuyệt diệu của A Ninh, trong lòng có chút xao động.

A Ninh xấu hổ ngọ nguậy, Tô Thành mới từ từ trèo xuống, tiện tay lại hôn lên má nhỏ trắng nõn của cô.

Nhìn vẻ mặt thẹn thùng quyến rũ của A Ninh, Tô Thành vô cùng hài lòng.

"Bịch bịch!" Liên tiếp hai tiếng trầm đục, Lão Dương và Vương Bàn Tử lần lượt rơi xuống.

"Mẹ kiếp thằng nhóc, ông không được nữa rồi, đừng chen đừng chen!

Làm Bàn gia đây bị bẹp thì mày phải đền đấy nhé!" Vương Bàn Tử phủi bụi trên người đứng dậy, nhìn thấy Tô Thành và A Ninh thì ngẩn ra.

"Hai người lâu thế không có tiếng động, tôi tưởng có chuyện gì, xuống xem thử." Vừa dứt lời, Muộn Du Bình và Ngô Tà nhảy xuống, Ngô Tà suýt chút nữa giẫm phải Lão Dương đang đứng xiêu vẹo.

Thấy Tô Thành vẫn lành lặn đứng trước mặt, Hạo Thiên Chân như thở phào nhẹ nhõm: "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Mấy người phủi bụi trên người, lại quan sát môi trường ở đây, mới phát hiện nơi này lại là một khe nứt khổng lồ, nhìn xuống dưới sâu không thấy đáy.

Nơi họ đang đứng chỉ là một bệ đá hơi rộng, nhìn là biết do con người mài giũa, vô cùng bằng phẳng.

"Lại là chỗ nào đây?

Chương 154

Tính ra bây giờ chúng ta cũng đã xuống sâu hơn một nghìn mét rồi, mộ này chôn cũng sâu quá.

Chẳng lẽ chủ nhân nơi này muốn xây thẳng một cái âm phủ địa ngục hay sao?" Bàn Tử lên tiếng phàn nàn, rồi lại thở dài: "Đi cả đường chẳng thấy món minh khí nào, chạy thì chạy như marathon, Bàn gia ta chắc phải sút cả chục cân mất.

Tiếc cho đống thịt của tôi." Tô Thành nghe mà phát bực, vội nói: "Đừng nói nữa, tiếp theo phải xem đi đường nào!" Thấy Tô Thành lên tiếng, Bàn Tử lập tức im bặt.

Trong đường đá phía trên, lại có thêm mấy con chuột bị cháy sém lông lục tục chui ra, rồi lủi đi mất tăm.

Chẳng bao lâu, những con chuột vừa chạy đi lại quay lại một đàn lớn, con nào con nấy run rẩy, nhìn chằm chằm sáu người họ.

"…Chuột thành tinh à?" Bàn Tử thấy cảnh này không nhịn được nữa, lại lên tiếng.

"Suỵt." Tô Thành ra hiệu cho Bàn Tử tiếp tục im lặng.

"Hình như chúng đang đợi chúng ta." Tô Thành nói.

Sau đó cậu ra hiệu cho mọi người từ từ tiến lại gần bầy chuột, quả nhiên những con chuột đó lại lần lượt rẽ vào bức tường phía trước, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn.

Tô Thành nhìn con đường mà lũ chuột đi, không khỏi nuốt nước bọt: một bên là vách tường cao trăm thước, một bên là vực sâu vạn trượng!

Đúng là kích thích thật!

Tô Thành bật tầm nhìn đêm, phát hiện con đường nhỏ ngoằn ngoèo mà lũ chuột đi cũng không đặc biệt hẹp, đủ cho một người lách qua.

Phía đối diện con đường nhỏ đó là một khoảng đất trống cực kỳ rộng rãi, con đường nhỏ cũng chỉ dài khoảng ba bốn trăm mét.

Nhưng nếu không cẩn thận… Tô Thành nhìn xuống dưới vực sâu, nơi đó ngay cả khi bật tầm nhìn đêm cũng không thể thấy rõ.

"Không dám, không dám." Tô Thành lắc đầu, quyết định đưa ra một sách lược vẹn toàn rồi mới đi, thuộc tính phòng ngự tuy bá đạo, nhưng với vực sâu vạn trượng thế này, cậu sẽ không thử nhảy xuống tham quan.

Cậu không muốn, nhưng A Ninh mà rơi xuống thì chắc chắn sẽ chết.

Suy nghĩ một lúc, Tô Thành bảo mọi người lấy hết dây nylon chuyên dụng ngoài trời trong túi ra.

Loại dây này một bộ dài năm mươi mét, để cho chắc chắn cậu đã mua loại dây đôi.

Tô Thành tính toán, sáu người cộng lại là ba trăm mét, trừ đi đoạn phải buộc vào người thì sẽ còn khoảng hai trăm tám mươi mét.

Như vậy chỉ cần đến gần khoảng đất trống đối diện, dùng móc câu vung sang đó, cơ bản sẽ không cần lo lắng vấn đề rơi xuống vực.

Cậu bảo mọi người quấn dây quanh eo, sau khi xác nhận chắc chắn, lại bảo mấy người nối đầu đuôi dây lại với nhau.

Bước cuối cùng, ở phía sắp đi qua, tạo một điểm cố định thật chắc chắn, rồi luồn dây qua.

Lần này thứ tự sắp xếp là: Tô Thành dẫn đầu, A Ninh theo sau,

Ngô Tà đi tiếp, sau đó là Bàn Tử, Lão Dương, cuối cùng Muộn Du Bình chốt hậu.

Tô Thành để Muộn Du Bình chốt hậu là vì người cuối cùng cần phải tháo dây ở điểm cố định, từ từ đi qua.

Ở đây ngoài cậu và lão Muộn ra, không có người thứ hai có đủ tố chất tâm lý để đi một mình trên vách đá.

Lũ chuột kia đang liên tục nhìn ngó, Tô Thành ổn định lại tinh thần, dẫn mọi người xuất phát.

Suốt chặng đường ai cũng cẩn thận, mọi người đều bám chặt vào vách đá đi ngang, từng bước một.

Sau lưng là vực sâu vạn trượng, phía trước là một đàn chuột lớn liên tục quay đầu lại chờ đợi.

Nhưng đi được hơn một trăm mét, Ngô Tà ở giữa mồ hôi đầm đìa, liên tục quay đầu liếc nhìn vách đá, cả người căng thẳng vô cùng.

Bàn Tử cũng có chút thở dốc, thấy bộ dạng của Ngô Tà, vội nhỏ giọng nói: "Tiểu Tam Gia, đừng nhìn vực sâu, càng nhìn càng muốn nhảy xuống.

Đừng nhìn nhiều, tập trung đi đi!" Nghe lời nhắc nhở của Bàn Tử, Ngô Tà liên tục gật đầu, nhắm chặt mắt lại, mới ổn định lại rồi tiến về phía trước.

Tô Thành dẫn A Ninh đến gần bờ bên kia, cẩn thận lấy móc câu ra, cánh tay phát lực, cổ tay điều khiển phương hướng, ném móc câu đi như một viên đạn, cắm thẳng vào vách đá đối diện.

Thấy thao tác này, những người đi sau đều thầm khen ngợi, tâm trạng vốn căng thẳng chết đi được cũng không còn nhạy cảm như vậy nữa, tốc độ tiến lên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng, mọi người đều lần lượt run rẩy bước lên bờ.

Muộn Du Bình ở phía sau tháo sợi dây cố định cuối cùng, Tô Thành ở đầu kéo sợi dây duy nhất nối với anh, phòng trường hợp xảy ra sự cố.

Nhưng vách đá này đối với Muộn Du Bình có lẽ quá đơn giản, chỉ thấy động tác của anh nhanh như nhện, tứ chi bám vào vách đá di chuyển nhanh chóng, thoáng nhìn còn tưởng là một con nhện lớn.

Nhanh chóng trở về đội, sáu người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lần lượt ngồi phịch xuống bệ đá.

Tô Thành và Muộn Du Bình có thể lực tốt nhất.

Muộn Du Bình vẫn tỏ ra bình tĩnh, còn Tô Thành lần đầu đi trên vách đá như vậy, tuy toàn thân đều là thuộc tính nghịch thiên, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Cảm giác này giống như, biết rằng tai nạn tàu lượn siêu tốc gần như bằng không, nhưng khi ngồi trên đó vẫn không kiểm soát được mà nghĩ đến khả năng cực kỳ nhỏ nhoi đó.

Tô Thành lấy lại bình tĩnh, lại liếc nhìn vực sâu, không khỏi rùng mình, nhìn mấy cái rồi không nhìn nữa.

Lúc này cậu mới quan sát xung quanh, lại phát hiện lũ chuột đều co cụm ở phía sau khoảng đất trống này, dường như đang sợ hãi điều gì đó.

Chương 155

Nhìn về phía đối diện với hướng của lũ chuột, cậu phát hiện ở phía đối diện chéo với bệ đá có một cây cầu treo bắc ngang vực sâu, trên cây cầu treo đó, dùng xích sắt treo lơ lửng bảy cỗ quan tài khổng lồ.

Phía trên những cỗ quan tài treo đó, cũng có một khe nứt khổng lồ, thông thẳng lên trên, dường như có thể thông đến đỉnh, trên đó có chút ánh sáng trời rọi xuống, chiếu lên những cỗ quan tài treo.

Do ánh sáng, từ trong khe nứt đang dần mở rộng có rất nhiều thứ giống như dây leo vươn ra, rủ thẳng xuống quan tài, trông như xúc tu của một loại sinh vật khổng lồ nào đó.

Tô Thành nhìn cảnh tượng vô cùng ảo diệu, nhất thời có cảm giác như đang ở dưới đáy biển, rất kỳ lạ.

Nhìn một lúc, cậu lại nhìn về phía bầy chuột, bầy chuột đều dừng ở một chỗ, dường như rất sợ hãi những cỗ quan tài đó.

"Không biết có thuộc tính gì để hấp thu không." Nghĩ vậy, Tô Thành thấy Bàn Tử đang nghỉ ngơi, bèn bắt đầu từ từ tiến lại gần bầy chuột.

Bầy chuột vừa thấy Tô Thành đến gần, liền điên cuồng la hét inh ỏi, dưới sự áp sát của cậu, một số con chuột thậm chí còn hoảng loạn chạy trốn về phía con đường nhỏ. [Keng!

Phát hiện "Bầy chuột" rơi ra một lượng lớn thuộc tính thính giác!

Mời nhặt ngay!] "Nhặt." Tô Thành ra lệnh ngắn gọn. [Keng!

Nhặt thành công!

Chúc mừng ký chủ, thuộc tính thính giác tăng 60, thuộc tính thính

giác đạt cao cấp nhất giai!

Có thể tra xem thuộc tính chi tiết.] Sau khi một lượng lớn quả cầu ánh sáng chui vào cơ thể, Tô Thành cảm nhận rõ ràng thính lực của mình đã tăng lên một bậc.

Trong nháy mắt, âm thanh xung quanh như biến thành những con chim bay lượn chui vào tai cậu.

Có tiếng la hét kinh hãi của lũ chuột, tiếng thở đều đều của Bàn Tử và Ngô Tà, còn có một số âm thanh nhỏ bé hơn không thể nghe thấy, như tiếng của một số côn trùng nhỏ đang ngọ nguậy.

Tô Thành thử điều chỉnh cường độ thính giác, quả nhiên, thính giác cũng có thể tùy ý điều khiển như thị lực.

"Hệ thống, ngũ quan của tôi đã mạnh lên, có thể dùng dữ liệu để điều khiển không?" [Keng!

Nhận được câu hỏi của ký chủ, đang giải quyết vấn đề của ký chủ.] [Keng!

Có thể điều chỉnh, ký chủ mở giao diện thuộc tính, sửa đổi cường độ là được.] Cậu liền mở giao diện thuộc tính thính giác, quả nhiên ở phía trên giao diện thuộc tính phát hiện ra thanh ngang "Cường độ", bên cạnh có một con số: Cường độ 80.

Cậu kéo thanh trượt trong ý thức, giữ ở mức cường độ 40, một mức khá thoải mái nhưng vẫn có thể thu thập được các loại âm thanh, rồi mới thoát khỏi không gian ý thức.

Bàn Tử và mấy người đã nghỉ ngơi xong, bây giờ cũng đang đi xem xét xung quanh.

Chẳng bao lâu họ cũng phát hiện ra những cỗ quan tài treo đó, mấy người định đi qua xem thử.

“Đừng động!” Vừa bước lên cầu treo, Ngô Tà đột nhiên lên tiếng.

Bàn Tử đi đầu quay lại, chỉ thấy Ngô Tà mồ hôi đầm đìa.

Bàn Tử quay đầu lại, đèn pin chiếu vào mặt Ngô Tà, chỉ thấy trán cậu ta vã mồ hôi lạnh.

“Sao… vậy?” Nhìn sắc mặt kỳ lạ của Ngô Tà, Bàn Tử lập tức cũng căng thẳng.

Ngô Tà ra hiệu cho Bàn Tử rời xa cầu treo một chút.

Bàn Tử không hiểu tại sao, Ngô Tà đành phải chỉ vào những chiếc chuông nhỏ treo bên cạnh cầu treo.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào, cũng kinh ngạc.

Chỉ có điều, Bàn Tử chưa từng trải qua sự khủng bố của loại chuông này, thấy chiếc chuông thực sự tinh xảo, nhất thời không kiểm soát được mà định sờ vào, liền bị Ngô Tà giữ lại.

“Không được sờ, loại chuông này tà ma lắm.

Cậu không biết chứ, trước khi tôi gặp anh và Tiểu Ca, tôi cùng chú Ba vào cung Lỗ Vương ở miếu xác đó, trong một cái hang đã trúng chiêu rồi.

Lúc đó chỉ có một cái, bây giờ có nhiều như vậy, chỉ cần bước lên một bước, Thiên Vương lão tử cũng không cứu được.” Nghe Ngô Tà nói nhiều như vậy, Bàn Tử bị dọa cho ngẩn người, cũng không còn dám động đến cây cầu treo đó nữa.

Tô Thành tiến lên xem xét tình hình, cẩn thận nhấc một chiếc chuông lên xem, phát hiện nó quả thực rỗng ruột.

Nhưng không giống như những chiếc chuông trong mộ dưới đáy biển Tây Sa, bên trong bị nhét thuốc nổ.

Nếu vừa rồi Vương Bàn Tử mà bước lên, mấy nghìn chiếc

chuông cùng lúc tác động, cộng thêm hiệu ứng tiếng vang xung quanh vách đá này, e rằng những người có mặt ở đây không chết cũng phải điên một nửa.

Bàn Tử nhìn những cỗ quan tài treo trên đỉnh, chỉ cảm thấy thèm thuồng không chịu được: "Dân trộm mộ không về tay không, có quan tài là phải vào chứ!" Trước mặt sáu người là vực sâu không thấy đáy, có cây cầu chuông không thể đi qua, chiều rộng của vực nhìn có thể gần bảy tám chục mét, thậm chí một trăm mét, ai nấy đều thấy lạnh sống lưng.

Tô Thành trầm ngâm một lúc, bật năng lực tầm nhìn đêm, lại phát hiện không thể nhìn thấy tình hình đối diện.

"Ủa?" Cậu thấy lạ, bèn hỏi hệ thống: "Hệ thống, năng lực tầm nhìn đêm của tôi có giới hạn phạm vi không?" [Keng!

Nhận được câu hỏi của ký chủ, đang giải quyết vấn đề của ký chủ.] [Đinh!

Phạm vi tầm nhìn đêm và tầm nhìn hồng ngoại của ngài, cũng như phạm vi nhìn xuyên thấu, hiện tại đều là bán kính 50m, muốn mở rộng phạm vi hoặc nâng cấp, mời tiếp tục hấp thu thuộc tính liên quan.] Thoát khỏi ý thức, Tô Thành bừng tỉnh ngộ.

Chương 156

Trước đây sở dĩ cậu không gặp phải tình huống tầm nhìn đêm không thấy rõ, hoàn toàn là vì lúc đó không cần dùng đến khoảng cách xa như vậy, nên vẫn luôn thuận buồm xuôi gió.

Nhưng bây giờ Tô Thành chỉ ước gì có thể hấp thu thật nhiều, như vậy sẽ tiện lợi hơn.

"Cũng không biết bao giờ mới moi được một mớ lông cừu nữa." Nghĩ vậy, Tô Thành quay đầu nhìn bầy chuột co cụm ở một bên, đều đã bị cậu moi sạch rồi.

"Thôi kệ, dù sao sau này còn nhiều sinh vật kỳ lạ, không vội nhất thời." Suy nghĩ một lúc, Tô Thành thông suốt.

"Người hiện đại, phải dùng thiết bị hiện đại." Tô Thành không chút do dự bật đèn pin cường độ cao, chiếu sang phía đối diện.

"Ừm?" Cậu lẩm bẩm trong miệng, nheo mắt nhìn.

"Đối diện giống như một cái tổ ong khổng lồ!" Cậu lại gọi mấy người bật đèn pin lên quan sát kỹ, phát hiện trên vách đá đối diện, chi chít một mảng lớn hang động, bên trong dường như đặt từng cỗ quan tài.

Đúng là… Vạn Quan Tường!

Tô Thành kinh ngạc.

Vương Bàn Tử dường như là người kích động nhất, mặt mày hớn hở: "Mẹ kiếp, trời không tuyệt đường người!

Nhiều quan tài như vậy, cuối cùng cũng có chỗ ra tay rồi, ta đi Tây Thiên thỉnh kinh cũng phải có chút thành quả chứ!" Hắn vui vẻ lấy dây thừng trong túi ra, định móc vào vách hang đối diện, nhưng thất

bại.

Tô Thành thực sự không thể nhìn nổi thao tác gà mờ này, bèn thay Bàn Tử: "Để tôi, sợi dây này chỉ có năm mươi mét, miệng vực nhìn cũng phải bảy tám chục mét, gần một trăm mét, cậu cầm cái này có tác dụng gì." Cậu lấy móc câu từ tay Bàn Tử, lại thu thập dây leo núi của mấy người, nối thành một sợi dài, đủ hơn một trăm mét, hoàn toàn đủ dùng cho miệng vực này.

Móc câu từ tay Tô Thành bay ra, găm chặt vào tảng đá đối diện.

Sau khi bố trí xong dây thừng, mấy người như khỉ lần lượt leo qua.

Tô Thành làm rất chắc chắn, không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Mấy người lần lượt đều vào trong Vạn Quan Tường.

Lúc này, họ đều leo vào một hang quan tài, trong hang đó chỉ có một cỗ quan tài, đặt ngay chính giữa.

Tô Thành đi một vòng quanh quan tài.

"Bố cục của quan tài này thật kỳ quái.

Nếu những cỗ quan tài treo kia là nhân vật chính, nhưng xem ra cũng không giống, làm gì có quan tài nào treo lơ lửng?

Chẳng lẽ là một loại nghi thức truyền giáo nào đó?" Đi vòng quanh quan tài mấy vòng, Tô Thành lại thò đầu ra nhìn những cỗ quan tài treo bên ngoài, không hiểu dụng ý là gì.

Chẳng lẽ những cỗ quan tài này đều là đồ bồi táng?

Tô Thành nhìn quan tài, thực sự nghĩ mãi không ra.

Nhưng điều cậu quan tâm bây giờ, không phải là câu chuyện đằng sau những cỗ quan tài này.

“Đừng nghiên cứu mấy cái đó nữa, đại ca, bây giờ chúng ta xem bên trong có bảo bối gì không là được rồi.” Vương Bàn Tử lại làm lệch bầu không khí, nhất thời mấy người đều hừng hực khí thế làm việc.

Người nhảy lên quan tài, người cạy đinh.

Tô Thành chỉ quan sát, dù sao cậu cũng không hứng thú với những thứ trong quan tài.

“Cẩn thận chút, đừng có trúng chiêu đấy.” Tô Thành nhắc nhở.

Bàn Tử, Ngô Tà và Muộn Du Bình dùng sức, cuối cùng cũng mở được nắp quan tài.

Nắp vừa mở ra, Bàn Tử ở bên cạnh “hử” một tiếng.

Rồi hỏi Ngô Tà bên cạnh: “Đây là tiến hóa hay thoái hóa vậy?” Hắn chỉ vào thi thể trong quan tài, đầu của thi thể đó hơi to, tứ chi lại nhỏ như bị teo lại, trên người mặc trang phục của dân tộc thiểu số.

Ngô Tà nhìn một lúc cũng không nhận ra gì, cuối cùng nói: “Loài người này, có thể là một loại thai nhi dị dạng lớn lên.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng biến dị chủng tộc.” Nhìn thi thể trong quan tài, mấy người đều đăm chiêu suy nghĩ.

Bàn Tử dùng xẻng lật lật thi thể đó, nửa ngày không thấy thứ gì đáng tiền, tức giận dậm chân một cái.

“Mẹ kiếp, quan tài gì mà keo kiệt thế?” Hắn lật thi thể ra, chỉ thấy quần áo trên đó lập tức mục nát một mảng lớn, để lộ ra cổ và xương quai xanh.

Tô Thành nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc, thi thể này có gì đó kỳ lạ.

Nghĩ vậy, cậu liền tiến lên quan sát, cuối cùng trong lòng đã có đáp

án.

“Người này không chết tự nhiên, có thể đã bị rút máu rồi mới cho vào quan tài.” Nói rồi, Tô Thành chiếu thẳng đèn pin lên xương quai xanh của thi thể, chỉ thấy trên lớp da đen khô khốc có một vết cắt phẳng lỳ, sâu đến tận xương bên trong, thậm chí trên xương quai xanh cũng có thể nhìn thấy vết xước.

Ngô Tà ngẩn ra, nói: “Có thể là nô lệ tuẫn táng thôi, dù sao cũng không có trang sức gì.” Sau đó Bàn Tử lại không cam tâm nhìn thi thể một lần nữa, thi thể đó gần như đã hóa thành xương trắng, lớp da khô khốc bọc bên ngoài xương, gần như có thể nhìn rõ hình dạng của bộ xương.

Lật một lúc nữa, hắn mới thò đầu ra: “Cuối cùng cũng để tôi tìm được chút đồ rồi, cũng đáng.” Bàn Tử đưa tay ra, để lộ hai thứ trên tay, ánh vàng lấp lánh, trông rất đẹp.

Tô Thành nhìn kỹ.

“Thứ này sao giống Xà Mi Đồng Ngư thế?” Tô Thành kinh ngạc khi nhìn thấy nó, hình dạng quá giống Xà mi đồng ngư, anh không thể không lại gần xem cho kỹ.

Chương 157

Kết quả, anh cầm món đồ trong tay Bàn Tử lên xem, đó là một đôi bông tai tinh xảo làm từ vàng lá.

So với đồng ngư thì chất lượng kém xa. "Chắc là một loại biểu tượng nào đó.

Chẳng lẽ trong này cũng có đồng ngư?" Tô Thành thầm nghĩ.

Nếu trong này cũng có đồng ngư, có thể sẽ biết thêm nhiều bí mật của Uông Tàng Hải.

Sáu người lại đi kiểm tra các động quan tài khác, phát hiện quan tài bên trong gần như đều chứa thi thể có quy mô tương tự, không có món đồ quý giá nào.

Chỉ là Tô Thành phát hiện trong mấy động quan tài này có một ít xương chuột trắng. "Cũng không biết những con chuột này đến từ đâu." Tô Thành nhìn chằm chằm vào đống xương trắng, rồi lại nhìn sang phía đối diện.

Khoảng cách rất xa, đủ để tạo thành một rào cản cho lũ chuột lớn.

Chuông trên cầu treo hẳn là có tác dụng với hệ thần kinh của động vật, thứ đó một khi vang lên, ngay cả thi miết cũng có thể khống chế, huống chi là mấy con chuột này.

Bàn Tử không cam tâm lại nhìn thêm vài cỗ quan tài nữa, nhưng thật sự không còn sức lực, đành phải bỏ cuộc.

Mấy người lại quay về theo đường cũ, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn cỗ huyền quan khổng lồ trên đỉnh mà than thở. "Chẳng biết là người nào mà lại chôn ở trên đó, không chạm trời không chạm đất, đúng là tạo nghiệt." Ngô Tà nhìn cỗ quan tài lớn trên đầu lần cuối, rồi chuyên

tâm leo dây.

A Ninh và Lão Dương đi trước, tiếp theo là những người khỏe hơn.

Đang leo, Ngô Tà bỗng nghe thấy một tiếng cười lạnh.

Toàn thân cậu lạnh buốt. "...Anh Bàn, là anh à?" Bàn Tử đi ngay sau Ngô Tà, phía trước là Tô Thành.

Tô Thành không thể nào phát ra âm thanh như vậy. "Ai?

Không phải tôi?" Giọng nói có phần cà lơ phất phơ của Bàn Tử vang lên, Ngô Tà lại nghĩ chắc không phải anh Bàn.

Tiếng cười lạnh vừa rồi không giống giọng của Bàn Tử, nó trầm hơn một chút.

Ngay lúc vừa suy nghĩ vừa cố gắng leo về phía trước, tiếng cười lạnh khàn khàn trầm thấp đó lại vang lên lần nữa.

Lần này, Tô Thành ở phía trước dường như cũng nghe thấy: "Ai đang cười lạnh ở phía sau vậy?" Giọng nói trong trẻo của Tô Thành truyền đến, rõ ràng, âm thanh khàn khàn vừa rồi không phải do anh phát ra.

Thực ra, cả hai tiếng cười vừa rồi Tô Thành đều đã nghe thấy.

Chỉ là anh không để tâm, dù sao Vương Bàn Tử cũng là người hay lẩm bẩm, chuyện tự nói một mình cũng không phải ít.

Chỉ là tiếng cười lạnh vừa rồi vang lên rõ hơn, khiến người ta nổi cả da gà. "Tôi không cười, hình như cũng không phải anh Bàn." Ngô Tà vừa theo sau từng bước, tay chân đều dùng sức trên sợi dây, bên dưới là vực sâu vạn trượng. "Tôi thấy không ai lại đùa kiểu này đâu!

Bốn người chúng ta đều không phải loại người đó." Dứt lời, tiếng cười lạnh đó dường như lại vang lên từ xa, lần này nghe không giống

tiếng cười lạnh nữa, mà giống tiếng đá sỏi cọ vào nhau, có chút chói tai. "Có lẽ là chuột thôi." Tô Thành nhìn lên trên, lúc nãy anh vừa thấy xương chuột trắng.

Thỉnh thoảng có vài viên đá nhỏ rơi xuống từ đó, phải cố gắng tránh đi.

Ngô Tà và Bàn Tử không nói gì thêm, sau đó cũng không nghe thấy "tiếng cười lạnh" quỷ dị đó nữa, chẳng mấy chốc đã đến được khoảng đất trống kia. "Ây da!

Mệt chết Bàn gia rồi!

Chuyến này Bàn gia ta chẳng vớ được cái gì, toàn nhặt mấy món lặt vặt." Bàn Tử ngồi phịch xuống, bày từng món đồ nhỏ thu thập được ra đất.

Mấy món đồ đó được gói bằng khăn tay, xem ra được bảo vệ rất cẩn thận.

Bày ra một lúc, sắc mặt Bàn Tử bỗng thay đổi: "Thiếu mất mấy món rồi!" Mọi người nhìn sang, những đôi vòng tay, bông tai được bày ra gần như đều thiếu mất một chiếc. "Chắc không phải anh để sót đấy chứ." Ngô Tà đứng bên cạnh xem, buông lời trêu chọc.

Nghe vậy, Bàn Tử không vui: "Không thể nào, Bàn gia ta không bao giờ phạm phải sai lầm vớ vẩn như vậy, các cậu xem đi, đôi bông tai tôi lấy đầu tiên, thiếu mất một chiếc rồi!" Nghe vậy, Tô Thành cũng thấy hứng thú, tiến lên xem, cũng có chút kinh ngạc.

Đôi bông tai có hình dạng giống Xà mi đồng ngư đó là đôi Bàn Tử gói kỹ nhất, lúc đó dưới sự thúc giục của mọi người, anh ta mới cẩn thận cất đi rồi theo kịp đội. "Sao lại thiếu mất một chiếc được nhỉ?" Tô Thành đang suy nghĩ, bỗng nhớ lại chuyện kỳ lạ xảy ra lúc leo dây.

Những tiếng cười lạnh đó.

Chương 158

Lẽ nào không phải chuột làm trò, mà thật sự có người thứ bảy ở đây?

Nhưng nói vậy cũng không hợp lý, nếu thật sự có người thứ bảy, vậy "tiếng cười lạnh" bỗng nhiên xa dần lúc nãy là sao?

Chẳng lẽ người đó thật sự là "ma"?

Nghĩ mãi không ra, lúc này Bàn Tử bắt đầu đòi khám người.

Ngô Tà bị sờ soạng khắp người mà cũng không tìm thấy thứ cần tìm. "Không thể nào, không thể nào.

Cậu thật sự không lấy à?" Đôi mắt ti hí của Bàn Tử đảo lia lịa, đầy nghi ngờ.

Muộn Du Bình thì anh ta không dám khám, Tô Thành cũng không dám, A Ninh là người phụ nữ của Tô Thành càng không dám đụng vào, thế là Bàn Tử liền nhắm vào Lão Dương đang đứng bên cạnh. "Này, để Bàn gia khám người xem." Sắc mặt Bàn Tử không mấy tốt đẹp, gọi Lão Dương đang có vẻ hơi ngây ngẩn.

Lão Dương nửa ngày sau mới phản ứng lại. "Khám?" "Khám người, đừng có lằng nhằng." "Ồ." Lão Dương ngơ ngác, ngoan ngoãn để Bàn Tử khám khắp người, nhưng cũng chẳng có gì. "Haiz!" Bàn Tử không cam tâm đấm xuống đất.

Mấy món đồ cổ này, nếu đi theo cặp thì giá trị sẽ tăng gấp bội.

Dù chỉ là những món đồ trong tay, mang ra ngoài bán cũng được vài chục nghìn.

Nhưng bây giờ mất mấy đôi, giá trị chỉ có thể giảm xuống còn vài nghìn.

Bàn Tử đang chán nản, một lúc sau bỗng ngẩng đầu lên, có chút ngơ ngác nói: "Này, không phải là luôn có người theo dõi chúng ta đấy chứ?

Ở xung quanh chúng ta, chỉ là chúng ta không thấy được?" Lời này vừa thốt ra, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, khí lạnh len lỏi. "Không đâu.

Nếu có người theo dõi tôi, cũng không thể ảnh hưởng đến tôi được." Tô Thành thản nhiên nói.

Dù sao anh cũng có hệ thống làm chậm thời gian, nếu có người theo dõi, lẽ ra đã phát hiện từ lúc ở trong hố vạn người rồi.

Chứ không phải đợi đến bây giờ.

Mà nếu có theo dõi thật, thì kẻ đó cũng đã lạc trong mê cung bên dưới hố vạn người từ lâu.

Không có chuột dẫn đường, gần như không thể bám theo nhanh được.

Bàn Tử ngẩn người một lúc, rồi lại nói: "Vậy nếu, thứ theo sau chúng ta, không phải là 'người' thì sao?" Lời Bàn Tử vừa dứt, mấy người đều cảm thấy có chút không thoải mái.

Ngô Tà nói: "Cậu không phải chỉ mất chút đồ thôi sao, làm gì mà cứ nghi thần nghi quỷ.

Ái da!" Đang nói, cậu bỗng hét lên một tiếng đau đớn, rồi vội quay đầu dùng đèn pin soi phía sau, nhưng cũng không phát hiện ra gì.

Ánh sáng đèn pin có hạn, Ngô Tà chỉ có thể chiếu sáng một khoảng không gian nhỏ một lần, nhất thời kinh ngạc không yên.

Muộn Du Bình ngồi ở một bên, thấy Ngô Tà ôm đầu, liền hỏi: "Sao vậy?" "Vừa rồi có người...

Không... có thứ gì đó đánh vào đầu tôi." Ngô Tà quay đầu lại, bỏ tay đang ôm sau gáy xuống, trên đó có một chút vết máu. "Mẹ kiếp!

Thằng nào ra tay ác vậy?" Bàn Tử vừa thấy máu, vốn đã bực bội vì mất đồ, lúc này càng thêm cáu kỉnh. "Đừng để Bàn gia đây bắt được!" Vừa nói, Bàn Tử vừa cầm đèn pin đứng dậy soi xét khắp nơi, nhưng không thấy gì. "A!" Lúc này Lão Dương cũng kêu lên một tiếng đau đớn.

Lão Dương và Ngô Tà đều ngồi quay lưng ra vách đá, Tô Thành thấy vậy vội bảo hai người ngồi vào trong.

Lão Dương ôm vai, đau đến nhăn cả mặt, máu không ngừng rỉ ra từ vai. "Lão Muộn, anh giúp hai người họ băng bó, tôi ra ngoài xem tình hình." Tô Thành vỗ vai Muộn Du Bình, Muộn Du Bình gật đầu với anh, sau đó giúp hai người xử lý vết thương.

Đứng ở nơi không xa mép vực, Tô Thành ngẩng đầu, bật tầm nhìn đêm lên mức mạnh nhất, đồng thời mở cả mắt hồng ngoại. "Ra đây nào.

Để tiểu gia xem xem.

Yêu nghiệt phương nào." Trong tầm nhìn của Tô Thành, bóng tối trong phạm vi năm mươi mét lập tức bị xua tan, tầm nhìn nhanh chóng được cải thiện.

Cùng lúc đó, phạm vi thính giác của Tô Thành cũng được tăng cường.

Chương 159

Nhìn một lúc, Tô Thành không thấy gì trong phạm vi, nhưng lại nghe thấy tiếng kêu chít chít của lũ chuột vẫn đang co rúm trong góc được phóng đại lên. "Chi chi chi chi..." Bầy chuột dường như vô cùng hoảng loạn, nhưng nhìn qua thì không có gì uy hiếp, chỉ có thể thấy dưới mắt hồng ngoại, nhiệt độ cơ thể chúng cực cao.

Đây là đặc trưng của sự sợ hãi.

Nhưng chúng vẫn cứ chen chúc trong góc, hoảng sợ tột cùng.

Giống như có một sức mạnh vô hình ở trước mặt. "Chẳng lẽ là thiên địch của chúng??" Tô Thành thầm đoán.

Lần này anh dứt khoát vào hệ thống, điều chỉnh thính giác lên cường độ lớn nhất hiện tại. `[Keng!

Điều chỉnh thính giác thành công!

Có thể thu thập âm thanh trong phạm vi bán kính một trăm mét!]` Trong nháy mắt, Tô Thành cảm thấy thế giới của mình như được phóng đại, một "trường" vô hình bao trùm một phạm vi bán kính một trăm mét lấy anh làm trung tâm. "Quạ quạ quạ quạ." "Tiếng cười lạnh" khàn khàn đó xuất hiện! "Quạ quạ quạ quạ!" Chính là âm thanh vừa nghe thấy!

Tô Thành phấn khích, ngẩng đầu lên, nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Trong bóng tối, vượt quá phạm vi bán kính năm mươi mét nên không thể nhìn thấy.

Nhưng có thể nghe được! "Hệ thống, tôi muốn dùng Mười giây hoàng kim, một lần." `[Keng!

Tiếp nhận yêu cầu của ký chủ!

Bật Mười giây hoàng kim!

Xin ký chủ chuẩn bị.]` `[3]` `[2]` `[1]` Đếm ngược kết thúc, lấy Tô Thành làm trung tâm, bán kính 1000 mét, thế giới xung quanh đều chậm lại.

Bàn Tử và Ngô Tà ở sau lưng vẫn đang tranh cãi, tay Muộn Du Bình đang bôi thuốc cho Lão Dương thì dừng lại giữa không trung. "Để tôi xem rốt cuộc là thứ gì!" Tô Thành hạ thấp người, nhảy thẳng từ mép vực!

Móc câu trong tay, khi thân hình ở giữa không trung, lập tức bám vào vách đá đối diện.

Mất một giây.

Tô Thành đã lên cao hơn hai mươi mét.

Tiếp đó lại nhảy lên bức tường đối diện, làm điều tương tự.

Lặp lại như vậy năm lần, mất năm giây, anh đã ở độ cao hơn một trăm mét, đứng trên một mỏm đá.

Nơi đó chi chít hàng ngàn cái tổ đá, bên trong có không ít cỏ khô và thức ăn.

Bị định hình lại, là từng con quạ đen đang lượn vòng, trên đầu có ba con mắt màu đỏ máu!

Còn ba giây.

Tô Thành nhanh chóng giật mấy cái tổ chim ném ra ngoài, rồi lại đá mạnh vào mấy con quạ ba mắt đang lơ lửng giữa không trung.

Lại mất một giây để làm cho mấy cái tổ chim tan nát.

Được rồi, Mười giây hoàng kim, kết thúc. `[Keng!

Trở về thời gian bình thường!]` Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa vang lên, những chiếc tổ chim bị Tô Thành ném ra không trung lập tức rơi xuống.

Mấy con quạ ba mắt bị đá bay ra ngoài cũng ngơ ngác, suýt nữa thì không biết bay.

Trong chốc lát, bầy quạ hỗn loạn thành một đoàn, tiếng "cười lạnh" đáng sợ đó vang lên không ngớt.

Đồng thời, Tô Thành phát hiện rất nhiều đồ trang sức nhỏ trong một cái tổ chim, có rất nhiều món từ thời cổ đại, thậm chí có cả đồ hiện đại.

Tô Thành vơ một nắm, rồi lại dùng móc câu làm theo cách cũ, nhanh chóng quay trở lại bệ đá nơi mọi người đang ngơ ngác.

Lũ quạ ba mắt cũng điên cuồng đuổi theo, miệng kêu không ngớt.

Bàn Tử và Ngô Tà đang ngồi ở dưới nghe thấy một loạt âm thanh như vậy thì giật mình, vội quay đầu lại.

Chỉ thấy Tô Thành như thiên thần giáng trần, mang theo một bầy quạ đen hạ xuống mép bệ đá, đồng thời ném một túi đồ về phía Bàn Tử. "Cầm lấy, mấy món đồ chơi nhỏ của anh đây!" Bàn Tử nhận lấy xem, lập tức hiểu ra đều là do lũ súc sinh này giở trò, nhất thời tức giận, giơ súng bắn về phía bầy quạ.

Chương 160

Tô Thành không dùng súng, mỗi tay một cây gậy leo núi, đánh con nào trúng con đó, lũ quạ ba mắt đều bị tốc độ ra tay cực nhanh của Tô Thành đánh cho rơi lả tả.

Mỗi gậy đều đánh trúng phóc vào đầu con quạ, cứ một gậy là một con rơi xuống.

Lượng lớn quạ ba mắt vây quanh Tô Thành như một cơn lốc xoáy màu đen.

Bàn Tử bắn mãi không xuể, lại thấy Tô Thành ở trong đó cười ha hả.

Không phải vì Tô Thành thích đánh quạ, mà là: `[Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính "Tốc độ", mời hấp thu!]` `[Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính "Thị giác", mời hấp thu!]` `[Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính "Nhanh nhẹn", mời hấp thu!]` Tô Thành vừa đánh vừa hấp thu, quả thực không thể dễ dàng hơn, càng đánh càng hăng.

Bàn Tử nổ súng đến mỏi cả tay, Ngô Tà và Lão Dương càng không cần phải nói, đặc biệt là thân hình gầy yếu của Lão Dương, sức giật của một khẩu súng lục cũng đủ làm anh ta choáng váng.

Người vẫn bình tĩnh bắn ở bên cạnh, ngoài Muộn Du Bình ra, còn có A Ninh.

Mỗi phát bắn chính xác của A Ninh đều bắn nát đầu một con quạ ba mắt một cách hoàn hảo, tốc độ ra súng cực kỳ trôi chảy nhanh chóng, thay băng đạn cũng dứt khoát gọn gàng.

Những con quạ rơi trên bệ đá, phần lớn là do họ bắn hạ.

Bởi vì một phần lớn lũ quạ cũng cố gắng bay vào, họ đã trở thành bức tường phòng ngự.

Bầy quạ tấn công thêm vài phút, chẳng mấy chốc đã thưa thớt đi nhiều.

Nhìn từ bên ngoài, Tô Thành dường như đánh rất vui vẻ.

Dần dần, những con quạ còn lại lui ra.

Một nhóm nhỏ quạ đậu trên huyền quan, dùng ba con mắt đỏ như máu, giống như bị viêm, nhìn sáu người bên dưới.

Số khác đứng thành hàng trên dây xích sắt của huyền quan, có con đậu trên vách đá, giống như hàng trăm camera giám sát.

Một lúc sau, những con chim kỳ lạ đó không dám lại gần nữa.

Tô Thành uyển chuyển như thiên thần đứng trên một mảng lớn lông quạ còn sót lại, một tay cầm một "xiên quạ" khổng lồ đứng trước mặt mọi người, có những con quạ trên đó đang ra sức giãy giụa. "Các vị, có ăn quạ nướng không?" Tô Thành nheo miệng cười, nhìn về phía lũ chuột đang run rẩy trong góc, dường như đã hiểu ra điều gì đó. "Các vị, có ăn quạ nướng không?" Tô Thành mỗi tay một cây gậy leo núi, trên đó đều xiên đầy quạ, nụ cười rạng rỡ trên mặt.

Vừa rồi khi ở trong "trung tâm bão" quạ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên như điên, vô số quả cầu thuộc tính từ trên trời rơi xuống đầu anh, khỏi phải nói là vui sướng đến mức nào.

Quan trọng nhất là, đang hấp thu, hệ thống bỗng nhiên thông báo: `[Keng!

Chúc mừng ký chủ một lần thu thập đủ 3000 điểm thuộc tính loại "Thị giác"!

Hiện thưởng nâng cấp gấp đôi!]` `[Chi tiết nâng cấp gấp đôi thuộc tính Thị giác: 1.

Tất cả thuộc tính thị giác tăng thêm 100 mét phạm vi khống chế!

Thị lực lại được nâng cao vượt bậc! 2.

Thưởng một lần dung hợp nâng cấp thuộc tính Thị giác!

Lần này thưởng dung hợp "Không gian nhãn!"]` `[Không gian nhãn: Sinh ra từ sự dung hợp giữa điểm thuộc tính Thị giác và thuộc tính Không gian hệ thống, không tiêu hao lẫn nhau, là thuộc tính độc lập.

Ký chủ có thể xem xét mọi sự vật trong bán kính 500 mét, không cần tự mình di chuyển, chỉ cần phóng ra phạm vi bao trùm tại chỗ là có thể xem xét mọi sự vật trong phạm vi.]` `[Keng!

Thuộc tính loại Nhìn xuyên thấu tăng vọt 1000 điểm, có thể bỏ qua mọi thuộc tính tự nhiên để nhìn xuyên (trừ siêu nhiên, có thể không nhìn xuyên được do nhiễu từ trường con người).]` `[Lần dung hợp này không tiêu hao điểm, không tiêu hao không gian.]` Tô Thành lúc đó vui mừng khôn xiết, Không gian nhãn tốt hơn nhiều so với dò xét của không gian hệ thống, rất thích hợp cho người lười như anh!

Khả năng nhìn xuyên thấu cũng tăng vọt, bất kỳ thuộc tính nào của mắt được nâng cấp, các thuộc tính khác cũng có thể được nâng cấp nhẹ theo.

Nhưng tiếp đó, lũ quạ lại rơi ra một đống thuộc tính nữa, trong đó có "Nhanh nhẹn" và "Tốc độ"!

Điều khiến anh không ngờ tới là, hai loại này có thể dung hợp thành kỹ năng! `[Keng!

Phát hiện ký chủ một lần hấp thu điểm Tốc độ và Nhanh nhẹn đạt trên 4000, có thể tiến hành dung hợp điểm thuộc tính thành kỹ năng, có

dung hợp không?]` `[Keng!

Lần dung hợp này không tiêu hao điểm kỹ năng, sau khi dung hợp điểm thuộc tính của ký chủ vẫn giữ nguyên.]` "Dung hợp!

Dung hợp!" Tô Thành vừa vui vẻ đánh quạ vừa nói.

Tốc độ của anh ngày càng nhanh, từng lớp quạ bị đánh bay vào vực sâu phía sau một cách dễ dàng, tốc độ ra tay không thể nhìn rõ bằng mắt thường.

Ngô Tà ở bên ngoài thỉnh thoảng nhìn thấy tình hình bên trong bầy quạ, liền kinh ngạc đến ngây người.

Chương 161

`[Keng!

Dung hợp thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng mới "Thân khinh như yến"!]` `[Giải thích kỹ năng Thân khinh như yến: Bỏ qua yếu tố môi trường địa lý, khi ký chủ sử dụng kỹ năng này, sẽ bỏ qua trọng lực, dòng nước, luồng không khí, và bất kỳ lực cản mềm có thể xuyên qua nào, hoàn thành một lần xung kích cực nhanh với tổng khoảng cách 100 mét, thời gian sử dụng 0.01 giây, thời gian hồi chiêu nửa giờ.]` `[Thân khinh như yến: Kỹ năng loại Tốc độ]` `[Cấp độ hiện tại: Trung cấp, chớp mắt 100]` `[Cấp độ tiếp theo: Cao cấp, xung kích cực nhanh, một lần sử dụng có thể hoàn thành liên tục năm lần chớp mắt 100, thời gian hồi chiêu rút ngắn năm phút.]` Tô Thành nhận xong những thông tin này thì mừng như điên, ánh mắt nhìn lũ quạ cũng trở nên trìu mến, hệt như một kẻ keo kiệt nhìn thấy kho vàng.

Dưới sự áp chế tốc độ cực hạn của Tô Thành, số lượng quạ giảm mạnh.

Tô Thành có khối thời gian để xiên từng con một.

Biến chúng thành xiên quạ, đứng trước mặt mọi người đang kinh ngạc.

Sức sống của lũ quạ cũng khá mạnh, dù bị xiên vẫn kêu khàn khàn.

Tô Thành tiến lại gần bầy chuột, ném một xiên quạ vào giữa, lũ chuột liều mạng chạy sang hai bên.

Trong chốc lát, tiếng "chi chi" tràn ngập tai mọi người.

Một lúc sau, mới có mấy con gan lớn tiến lên thăm dò, ngửi ngửi lũ quạ.

Nhưng điều khiến mấy người không ngờ là, quạ ba mắt dù bị xiên thủng ngực vẫn hung dữ như vậy.

Thấy chuột lại gần, nó cắn một phát vào mũi con chuột, cắn đến máu tươi đầm đìa, tiếng kêu của con chuột chói tai vô cùng.

Con chuột đau đến mức vặn vẹo thân hình, cái mông to không ngừng lăn lộn trên đất, cố gắng thoát khỏi mỏ quạ ba mắt.

Cuối cùng, con quạ ba mắt đó cắn đứt lìa cái mũi nhọn của con chuột, con chuột đó nhanh chóng lùi lại, đâm vào bầy chuột phía sau.

Nhưng đó có lẽ cũng là sức lực cuối cùng của con quạ ba mắt, chẳng mấy chốc nó không còn thở, cái mỏ đen của nó nới lỏng cái mũi đẫm máu của con chuột.

Chẳng mấy chốc lại có mấy con gan lớn tiến lên, ngửi bên trái rồi lại ngửi bên phải.

Một lúc sau, phát hiện lũ quạ đã chết, bầy chuột lập tức phát cuồng, xiên "quạ" đó đã gây ra một màn cuồng hoan của bầy chuột.

Xiên quạ nhanh chóng bị lũ chuột gặm không còn một mẩu, ria mép của từng con chuột đều dính đầy máu, mắt chúng hau háu nhìn xiên quạ còn lại trong tay Tô Thành.

Sáu người chứng kiến màn "ăn sống" đẫm máu, thấy lũ chuột lại nhìn chằm chằm, đều quay sang nhìn Tô Thành.

Tô Thành nhún vai, hỏi: "Tôi thấy chúng ăn có vẻ ngon lắm, có muốn thử không?" Vừa nói, Tô Thành vừa đưa xiên quạ tới.

Mấy người liếc nhìn lũ quạ, lông chúng quả thực rất bóng mượt, đen tuyền rất đẹp, nhưng ba con mắt trên đầu thì vô cùng kinh tởm,

giống như bị mưng mủ. "Không... không ăn." Bàn Tử lắc đầu đầu tiên, những người khác cũng lắc đầu theo.

Tô Thành lộ vẻ mặt nghi hoặc, phản ứng lại, rồi cũng vội vàng lắc đầu. "Thôi được rồi, tôi nhìn thứ này cũng không có khẩu vị, cho lũ chuột này, cũng coi như báo đáp một lần." Vừa nói, anh vừa ném xiên quạ còn lại vào bầy chuột. "Báo đáp một lần?" Ngô Tà khó hiểu. "Đúng." Tô Thành gật đầu, rồi nói tiếp: "Lũ chuột này có lẽ thường xuyên bị loại quạ ba mắt này săn làm thức ăn, tôi vừa thấy xương chuột trong tổ của chúng.

Cả trong động quan tài lúc nãy cũng có." "Nhưng bình thường lũ chuột căn bản không chống lại được lũ quạ hung dữ này.

Lũ quạ này có thể là do người thời viễn cổ huấn luyện, chuyên dùng để canh giữ nơi đây.

Lũ chuột này bị sinh vật xâm lấn, kết quả là số lượng giảm mạnh, tôi đoán số lượng ban đầu của chúng phải nhiều hơn nữa." Nghe đến đây, Ngô Tà hỏi: "Chúng là thiên địch của lũ chim, vậy tại sao chúng lại ở đây?" Nghe câu hỏi, Tô Thành tiếp tục giải thích: "Tôi đoán một phần nguyên nhân là vì đám lửa lớn chúng ta vừa đốt, chúng buộc phải rời khỏi nơi đó.

Một phần nguyên nhân khác, có thể là chúng dẫn chúng ta đến đây, lợi dụng chúng ta để loại bỏ lũ quạ, loại bỏ thiên địch của chúng." Nghe xong Ngô Tà kinh ngạc: "Súc sinh mà cũng tinh ranh đến vậy sao?" Bàn Tử cũng bất lực cười một tiếng: "Không ngờ chúng ta lại bị súc sinh lợi dụng!" "Cũng không hẳn." Tô Thành nói.

Sau đó ánh mắt anh thay đổi, quay đầu nhìn sang phía đối diện.

Đừng quên, sau khi nâng cấp, phạm vi bán kính của tất cả các thuộc tính thị lực của anh đều là 150 mét!

Tô Thành bật nhìn xuyên thấu và nhìn đêm, bức tường vạn quan tài đối diện lập tức trở nên trong suốt.

Không tốn quá nhiều thời gian của Tô Thành.

Quả nhiên, trong phạm vi tầm mắt, anh đã thấy được thứ khác biệt.

Ở ngay đối diện cỗ huyền quan đó, có một động quan tài đặc biệt, phía sau động đó, có một mật thất.

Trong đó đang đặt một cỗ quan tài, xung quanh nó dường như quấn đầy dây xích sắt, trên đó có một số chuông nhỏ, giống như trên cầu treo.

Nhưng kỳ lạ là, cỗ huyền quan kia Tô Thành đều có thể nhìn rõ mồn một, nhưng cỗ quan tài trong mật thất thì Tô Thành lại không nhìn xuyên qua được.

Còn cỗ huyền quan kia, bên trong cũng không có gì đặc biệt.

Nằm bên trong là một nô lệ, chỉ là nô lệ cấp cao hơn một chút, đồ trang sức và đồ tùy táng bên trong tương đối nhiều.

Tô Thành đoán, nô lệ này có lẽ bát tự khá hợp để gác cổng, nên bị đưa đến nơi này trấn giữ lối vào.

Chương 162

Nhưng chuyện đồ tùy táng trong huyền quan nhiều không thể để Bàn Tử biết, nếu để anh ta biết, không chừng sẽ tìm mọi cách để lấy cỗ huyền quan đó.

Cứ như vậy thì tốt hơn, để tránh lại xảy ra chuyện.

Tô Thành tắt chế độ nhìn xuyên thấu, quay đầu nói với mọi người: "Các vị, tiếp tục tiến lên." Những người khác đều ngơ ngác, không biết đường ở đâu.

Tiếp đó, trước ánh mắt của mọi người, Tô Thành giơ tay chỉ, ngay đối diện cỗ huyền quan. "Nhìn xem, động quan tài đối diện cỗ huyền quan kia, có phải lớn hơn một chút không?" Mấy người nhìn theo, quả nhiên lớn hơn một chút, vừa rồi vì có quá nhiều động nên căn bản không chú ý. "Xuất phát thôi, đi theo Tô Thành sẽ không sai đâu." Tô Thành cười cười, ôm A Ninh đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh hôn một cái, rồi bắt đầu chuẩn bị lên đường.

Lần này cũng làm theo cách cũ, Muộn Du Bình cũng phát huy thực lực, leo qua trước, bố trí dây thừng ở cửa động quan tài lớn hơn, tạo thành một góc nghiêng, để mấy người bên dưới có thể đi thẳng đến lối vào.

Lần này mấy người cẩn thận hơn, đều dùng khóa móc, một đầu buộc vào eo, một đầu buộc vào dây thừng.

Như vậy lỡ không may tuột tay, cũng sẽ không xảy ra tai nạn.

Thuận lợi, Tô Thành và A Ninh, cùng với Muộn Du Bình đã đến được động quan tài ở lối vào.

Đứng ở cửa động quan tài nhìn ra ngoài, đối diện là một mặt của

cỗ huyền quan, trên đó khắc đầy văn tự, giống như một loại phù chú nào đó.

Tô Thành vào cửa động quan tài trước, không ngoài dự đoán, bức tường đá ở đó bị bịt kín, không biết nên vào từ đâu.

Tiếp đó Tô Thành lại nhìn xuyên thấu, phát hiện cỗ quan tài bị trói đầy dây xích sắt bên trong, trên dây xích quả nhiên cũng treo đầy những chiếc chuông nhỏ li ti, kiểu dáng tương tự như trên cầu treo, nhưng tinh xảo hơn.

Lúc này anh vẫn không thể nhìn xuyên qua cỗ quan tài đó, cũng không biết nguyên nhân. "Chẳng lẽ lão tống tử trong quan tài này thành tinh rồi?" Tô Thành nghĩ mãi không ra, nhưng chỉ cần tìm được lối vào, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Lúc này Bàn Tử đang ở lưng chừng, phải một lúc nữa mới đến.

Anh lại tìm một lúc, vẫn không tìm thấy lối vào.

Nhưng ở mép động quan tài, dưới chân mình, anh lại phát hiện một chút thứ thú vị.

Nơi đó có mấy vết khắc rất sâu, trông giống như móc câu năm móng, không phải loại bốn móng của họ, ở mép còn có nhiều vệt nước chưa khô, không biết là do ai để lại. "Chắc chắn là nhóm người lúc trước." Tô Thành thầm nghĩ.

Nếu họ đã đến đây, vậy chắc chắn có cách vào, chỉ là phải tìm kỹ.

Đang nói, Bàn Tử và Ngô Tà đã đến, Tô Thành và Muộn Du Bình lần lượt kéo họ lên.

Bàn Tử thở hổn hển, vừa vào động quan tài, phản ứng đầu tiên không phải là không có lối vào hay cửa, mà là sự hoa lệ của cỗ quan tài trước mắt. "Ây da!

Vớ được báu vật rồi, vớ được báu vật rồi!

Lần này cuối cùng cũng có đồ!" Bàn Tử gần như hai mắt sáng rực lao tới.

Liếc nhìn cỗ quan tài đó, dưới cái nhìn xuyên thấu của Tô Thành, bên trong quả thực đang nằm một nô lệ cấp cao, trên người có rất nhiều trang sức.

Trong đó không thiếu những món có giá trị tương đối cao như ngọc áp lưỡi, trên tay cũng có vài chiếc nhẫn.

Chỉ là bên ngoài quan tài sở dĩ hoa lệ, là vì trên đó khắc đầy một loại phù văn nào đó.

Loại phù văn này quá cổ xưa, may mà có một số phù hợp với thông tin về văn tự cổ trong đầu Tô Thành, nên có thể đọc hiểu một phần.

Phù văn trên đó đại khái nói rằng, cỗ quan tài này phải bảo vệ người trong quan tài chuông ở mật thất.

Người trong cỗ quan tài bên ngoài này là người bảo vệ, phải canh giữ cánh cửa này, những phù văn này sẽ ban cho người trong quan tài sức mạnh, để người trong quan tài có thể chống lại các sinh vật đến trước đó.

Đọc lướt qua phù văn, hiểu được đại khái ý nghĩa.

Anh ngẩng mắt thấy Bàn Tử định mở nắp quan tài, Tô Thành vội vàng đè tay anh ta lại, nói: "Mở từ từ thôi, tôi xem qua phù văn trên này, thi thể bên trong không chừng có cơ quan, đề phòng một chút." Bàn Tử ngẩn ra, rồi lập tức ngại ngùng, vội vàng gật đầu đồng ý.

Lại nhìn cỗ quan tài đó, dưới góc nhìn xuyên thấu, thi thể bên trong dường như không bị thối rữa, cũng không biết có phải là do viên ngọc trong miệng không.

Suy nghĩ một lúc lâu, Tô Thành đưa tay gõ gõ lên trên dưới trái phải của quan tài, lúc này, "Thiên môn cơ quan thuật" trong đầu khởi động. `[Keng! "Thiên môn cơ quan thuật" khởi động, cơ quan hiện tại: Thiên châm độc trận, một khi mở nắp quan tài, sẽ kéo động dây tơ ở mép quan tài kích hoạt cơ quan, lúc này kim độc trong quan tài và mép quan tài sẽ bắn về phía người mở nắp!]` `[Cách giải: Cách này cũng không khó giải, chỉ cần dùng dao nhỏ rạch một vòng quanh nắp quan tài, cắt đứt dây cơ quan là được.

Không loại trừ có dây kim loại, ký chủ hãy chú ý.]` Tô Thành vui mừng, vội gọi Ngô Tà lấy dao nhỏ, rạch theo khe hở của quan tài, quả nhiên cảm nhận được sự rung động của từng sợi dây tơ bị cắt đứt.

Nhưng cũng cần chút sức lực, nắp quan tài không thể nhấc lên, lưỡi dao phải đủ mỏng và đủ chắc, nếu không sẽ dễ dàng bị gãy bên trong.

Chẳng mấy chốc, Tô Thành đã đi hết một vòng, lại dùng tay chạm vào quan tài, hệ thống cũng không có phản ứng nữa. "Được rồi, có thể mở nắp." Tô Thành vừa dứt lời, Bàn Tử liền đi đầu, xắn tay áo tiến lên.

Chương 163

Nắp quan tài bằng đá bị Bàn Tử đẩy ra được bảy tám phần, tiếp đó Muộn Du Bình và Ngô Tà cũng vào giúp, chẳng mấy chốc nắp quan tài đã được dời sang một bên.

Bàn Tử cầm đèn pin đồng soi vào trong quan tài, suýt nữa thì nước mắt lưng tròng, giọng run run nói: "Bàn gia ta và sáu người các cậu, đi trong này suốt hai ngày, không ngủ một giấc.

Lửa cũng đốt rồi, nước cũng lội rồi, quái vật cũng giết không ít, bây giờ cuối cùng cũng thấy được đồ minh khí!" Mấy người đều cảm động sâu sắc, nhìn những món đồ trang sức dân tộc thiểu số đầy màu sắc trong quan tài, ai nấy đều có chút nghẹn ngào.

Lúc này, Tô Thành và Muộn Du Bình hai người lại đang chăm chú nhìn thi thể trong quan tài, như đang suy tư điều gì.

Thi thể đó nghìn năm không mục, da mặt ngoài có chút phù nề ra, có thể nhìn ra dáng vẻ của một thiếu nữ.

Rõ ràng là một cỗ thi thể, nhưng vẻ mặt sinh động đó, lại giống như có thể bắt đầu hô hấp bất cứ lúc nào.

Mấy người Bàn Tử đang hưng phấn, định lấy bảo vật trên người nữ thi, thì bị Tô Thành giơ tay ngăn lại: "Khoan đã, đừng manh động, thi thể nghìn năm không mục, không biết sẽ có gì kỳ quái." Vừa nói, Tô Thành vừa đeo găng tay, nâng sau gáy nữ thi lên, một tay bóp hai má nữ thi dùng sức, nữ thi từ từ mở miệng, trên lưỡi đặt một viên ngọc màu xanh biếc, nhỏ hơn bóng bàn một vòng, trong bóng tối ẩn hiện ánh sáng.

Bàn Tử nhìn đến hai mắt trợn tròn: "Trời đất quỷ thần ơi!

Ngọc phòng hủ!" Ngô Tà và Lão Dương cũng lại gần xem, mấy người đều trầm trồ khen ngợi. "Nhìn màu sắc này, thứ này quả thực là đồ quốc bảo, dược liệu có thể làm ngọc phòng hủ, lịch sử khó mà lường được, thật không biết người xưa tìm đâu ra thứ này." Ngô Tà vừa quan sát vừa nói, rồi đưa tay định chạm vào. "Đừng chạm!" Tô Thành một phát đập tay Ngô Tà ra. "Đều biết là hiếm, thứ này đã có thể phòng hủ, nguyên tố trên đó tất nhiên không tầm thường, tôi đoán chắc chắn có một loại từ trường nào đó mới có thể đảm bảo thi thể như mới, tuyệt đối không đơn giản là dược liệu.

Tùy tiện sờ, cẩn thận trúng độc." Vừa nói, Tô Thành vừa cẩn thận đặt đầu nữ thi trở lại, lưỡi nữ thi thè ra dài, rũ xuống bên ngoài, vừa vặn đỡ lấy viên ngọc.

Tiếp đó, Muộn Du Bình và Tô Thành kiểm tra nữ thi từ trên xuống dưới một lượt, xác định không còn vấn đề gì, mới gật đầu cho mọi người lấy đồ trên người nó.

Lúc này Tô Thành lại thấy ánh mắt Muộn Du Bình chợt lạnh đi, nhìn theo chỉ thấy Ngô Tà đang đối diện với nữ thi.

Mắt của nữ thi không biết đã mở ra từ lúc nào, toàn là lòng đen, Ngô Tà đang nhìn chằm chằm vào nó, mắt thấy sắp cúi xuống!

Muộn Du Bình túm lấy Ngô Tà giật về phía sau, Ngô Tà mới lập tức tỉnh táo lại: "Ơ?

Tống tử đâu?

Không phải chúng ta lại đi đánh tống tử sao?" Ngô Tà vẻ mặt như vừa tỉnh mộng.

Nhìn tình huống này, Tô Thành nhíu mày: "Vừa rồi bị nữ thi mê hoặc rồi." Nói xong Tô Thành vỗ tay ra hiệu cho mấy người đang bận vơ vét tài bảo dừng lại: "Chú ý, đừng nhìn vào mắt nữ thi, nếu không

lát nữa sẽ có thêm người bị mê hoặc." Mấy người liên tục gật đầu, lúc này sự chú ý của họ vào tài vật đã hoàn toàn lấn át nỗi sợ hãi, ngay cả Ngô Tà cũng nhanh chóng phản ứng lại, nhìn chằm chằm vào vàng bạc trên người nữ thi.

Bàn Tử đang cẩn thận lấy vòng tay của nữ thi, trên đó đeo mấy cái vòng ngọc, lúc này nữ thi lại có dị biến, nó bỗng chộp lấy tay Bàn Tử, lực đạo cực lớn, siết đến mức tay Bàn Tử biến dạng! "Cô nương!

Tha cho tôi đi!

Tôi chỉ là một tên tép riu thôi, bà cũng đã chết lâu như vậy rồi, mấy thứ này cũng không dùng được!

Hay là để tôi dùng thay, giúp linh hồn của bà xem náo nhiệt trên đời nhé! ...

Ai da...

Ai da..." Vương Bàn Tử gấp đến mức nói một lèo, tốc độ nói nhanh đến mức Tô Thành suýt nữa tưởng Vương Bàn Tử lén lút luyện rap. "Im đi, 'cô nương' của anh không nghe được lời anh nói đâu!" Vừa nói, Tô Thành vừa giơ đao lên, chém đứt lìa tay nữ thi, cùng lúc đó nữ thi toàn thân run rẩy, rơi ra một vài quả cầu thuộc tính! `[Keng!

Phát hiện "Thi thể cổ nghìn năm" rơi ra thuộc tính bí mật!

Mời nhặt!]` "Hấp thu." `[Keng!

Hấp thu thành công!

Túi thuộc tính bí mật tăng thêm ba cái!

Có thể xem bất cứ lúc nào!]` Lúc này Tô Thành tạm thời không có thời gian để từ từ thưởng thức sự ảo diệu của bí mật, chỉ giơ tay lên chém, chặt đứt nốt tay còn lại của nữ thi.

Nhưng Tô Thành cẩn thận nghĩ lại, thi thể lại có thể rơi ra thuộc tính bí mật?

Chẳng lẽ cũng có liên quan đến Uông Tàng Hải?

Trước đây nhớ trong nguyên tác, cây đồng dường như không có quan hệ mật thiết với âm mưu của Uông gia.

Bây giờ xem ra không phải như vậy.

Nữ thi đang run rẩy, không biết có phải là do vòng ngọc tuột khỏi tay không.

Vòng ngọc vì không còn bàn tay giữ lại, nên rơi lả tả xuống đáy quan tài.

Lúc này, cánh tay của nữ thi bắt đầu thối rữa nhanh chóng!

Chương 164

Chỉ là lan đến khuỷu tay thì dừng lại.

Trong đầu Tô Thành lóe lên một tia sáng, bỗng nhiên hiểu ra, không màng đến sự run rẩy của nữ thi, ra hiệu cho Muộn Du Bình, bảo anh trông chừng trước.

Anh đi đến chân nữ thi, nhìn kỹ, ở cổ chân cũng đeo một chuỗi vòng ngọc tương tự! "Đắc tội rồi." Tô Thành nhìn nữ thi cười, rút đao, nhanh chóng chém đứt hai chân, vòng ngọc vừa rơi ra, quả nhiên một mảng thi ban kèm theo sự thối rữa màu đen lan đến đùi, rồi lại dừng lại.

Anh tiến lên lật áo ngoài của nữ thi, phát hiện ở eo nó cũng thắt một dải ngọc tương tự! "Chẳng lẽ viên ngọc kia không phải để phòng hủ?" Tô Thành tiến lên, tứ chi nữ thi co giật, trông có vẻ sắp nhảy lên!

Anh nhanh chóng dùng tay đeo găng lấy viên ngọc trong miệng nữ thi ra, nữ thi không hề thối rữa!

Chỉ là viên ngọc vừa được lấy ra, nữ thi lập tức dần dần ngừng run rẩy, động tác vốn trông như sắp nhảy một điệu twerk cũng hoàn toàn tĩnh lại. "Chẳng lẽ là viên ngọc..." Tô Thành nheo mắt, mở mắt hồng ngoại ra xem, liền kinh ngạc.

Viên ngọc dưới góc nhìn hồng ngoại, đang phát ra ánh sáng đỏ! "Vậy là viên ngọc này có nhiệt độ?" Tô Thành thầm nghĩ, trước tiên bỏ viên ngọc vào túi.

Mấy người bị nữ thi dọa cho kinh hãi không yên, lúc này đang nhìn chằm chằm vào nữ thi không nhúc nhích. "Không cần đề phòng nữa, mấy người thu dọn mấy cái vòng kia đi, chuẩn bị đi hết chuyến này, ra ngoài phát tài nào." Tô Thành nói xong, mấy người mới từ từ hạ

súng, đi đến miệng quan tài xem.

Lòng đen của nữ thi đã tan đi, chỉ còn lại hai chấm đen nhỏ ở giữa đôi mắt đỏ ngầu, trông vô cùng đáng sợ.

Bàn Tử lại rất gan dạ, tiến lên lấy những chiếc vòng ngọc và nói: "Xem ra mấy cái vòng ngọc này cũng có tác dụng phòng hủ!

Mấy thứ này giá trị cao lắm, trong này còn nhiều, mấy người đừng có tranh với tôi nhé!" Lão Dương và Ngô Tà nhìn mà ngứa tay, cũng tiến lên.

A Ninh thấy mọi người đều đang lấy đồ, có chút lo lắng kéo áo Tô Thành, Tô Thành cười với A Ninh, khoe ra viên ngọc lớn phát sáng yếu ớt trong tay.

Muộn Du Bình dường như không mấy hứng thú với những thứ này, đứng bên cạnh im lặng nhìn một lúc, bỗng nhiên sờ lên cổ nữ thi, gỡ ra một cái khóa trường mệnh bằng vàng bạc nạm ngọc được chế tác tinh xảo.

Khóa trường mệnh vừa được gỡ ra, đầu nữ thi nhanh chóng thối rữa, chỉ còn lại một vũng nước đặc sệt chảy trên xương sọ.

Chỉ là sự chú ý của Tô Thành đã bị khóa trường mệnh thu hút, không đi xem cảnh tượng kinh tởm đó.

Cái khóa trường mệnh đó vô cùng đẹp, lấy ngọc làm chủ thể, vòng quanh cổ được bao bọc bởi một lớp vàng bạc dày khoảng một milimet, nền vàng hoa văn bạc, hoa văn tinh xảo phức tạp.

Xung quanh có rất nhiều mảnh trang trí nhỏ, đều làm bằng vàng bạc, cầm lên kêu leng keng, rất hay.

Chủ thể của khóa trường mệnh là một khối ngọc thượng hạng, giống như dương chi ngọc, giống với chất liệu của vòng tay vòng chân, trên đó điêu khắc tinh tế, vân văn nạm vàng bạc, thực sự hoa lệ

vô song.

Tô Thành nhìn động tác cẩn thận của Muộn Du Bình, thầm mắng: "Thằng nhóc này mắt tinh thật, trách mình chỉ tập trung vào viên ngọc." Ngay lúc Tô Thành định lấy cái khóa trường mệnh từ tay Muộn Du Bình, Muộn Du Bình lại tự động bước tới, đưa khóa trường mệnh cho Tô Thành: "Đại ca, anh xem cái này?" Tô Thành: ??? "Hả?

Đại ca?

Từ lúc nào vậy?" Có ý gì đây, muốn cho mình à? "Đợi đã, ý cậu là muốn cho tôi?" Tô Thành trong lòng kinh ngạc nhưng vẫn ra vẻ nghiêm túc nhận lấy khóa trường mệnh.

Sau khi nhận, Muộn Du Bình chắp tay sau lưng đứng sang một bên, cũng không nói gì.

Tô Thành cân nhắc món đồ, khá nặng tay.

Một bộ đồ cổ tinh xảo như vậy có thể nói là giá trị cực cao, ngọc trong đó vốn đã là thứ có giá trị, cộng thêm tay nghề và cách nạm này, lại là đồ cổ, càng khó định giá.

Thưởng thức một lúc, Tô Thành lấy túi zip chuyên dụng đựng đồ từ trong ba lô ra, dùng một cái cỡ lớn để cất cả bộ khóa vào, lại lót thêm mấy túi bông bên ngoài, mới cẩn thận đặt lại vào ba lô.

Mấy người khác đều đã cất xong bảo vật của mình, Tô Thành thấy trên người nữ thi bị lột sạch sẽ, chỉ thiếu nước lột cả quần áo, lúc này phát hiện thân thể nữ thi không bị thối rữa.

Tô Thành trong lòng quyết đoán, im lặng chắp tay với nữ thi, nói: "Cô nương, xin lỗi." Sau đó vén áo nữ tử lên, tháo dải ngọc thắt ở eo xuống, thi thể đó mới hoàn toàn khô quắt lại, không còn hình dạng.

Tiện tay bỏ dải ngọc đó vào ba lô, "He he, lại thu được một món bảo bối." Tô Thành đắc ý nghĩ.

Ngô Tà ở bên cạnh nhìn một cô nương vốn lành lặn trở thành bộ dạng này, không khỏi có chút áy náy, nói: "Cô nương, an nghỉ đi, chúng tôi đi một chuyến, cô cũng mau đi đầu thai làm người tốt, đừng ở đây gác cổng nữa." Tô Thành nghe lời Ngô Tà, cảm thấy trong đó có chút ẩn ý, bèn hỏi: "Gác cổng?

Trong này có gì đặc biệt à?" Ngô Tà gật đầu, nói: "Văn tự trên quan tài thực ra được sắp xếp theo một cách kỳ lạ, nếu đọc theo cách thông thường từ trái sang phải, chỉ có thể biết được một số thông tin bề mặt." Vừa nghe lời này, Tô Thành bỗng nhiên cảm thấy thằng nhóc Ngô Tà này rất có giá trị để "moi thuộc tính", xem ra có thể kiếm chác được. "Tiểu Thiên Chân xem ra cũng không ngây thơ lắm nhỉ.

Bình thường chắc đọc không ít sách cổ." Tô Thành thầm nghĩ, lại hỏi dò Ngô Tà: "Xem nào, trên đó viết gì?" Thấy Tô Thành hứng thú, Ngô Tà mở miệng nói: "Trên bề mặt, nó nói nơi này cần một người canh giữ vân vân, nhưng thực tế cách sắp xếp rất đặc biệt, phải dùng một số kiến thức tạp nham.

Ví dụ như đọc ký tự chú văn đầu tiên, phải nhảy qua ba ký tự mới đọc tiếp, rồi ký tự thứ hai lại nhảy...

Cứ thế suy ra, theo công thức này mới đọc được, thông tin thực sự của chuỗi phù văn mới hiện ra, cô gái này, bị cưỡng chế giam cầm ở đây, dùng oán khí của cô ấy để trấn giữ." Bàn Tử và Lão Dương đều nghe như vịt nghe sấm, đây thuộc phạm trù kiến thức chuyên môn, cần có kiến thức tích lũy nhất định mới có thể nghe hiểu.

Tô Thành có kinh nghiệm hấp thu trước đó làm nền tảng, tự nhiên nghe hiểu, chỉ là anh cần thuộc tính của Ngô Tà, chỉ cần hấp thu thuộc tính, loại chú văn này có thể một thông tất cả.

Chương 165

`[Keng!

Phát hiện nhân vật "Ngô Tà" rơi ra kỹ năng giải mã "Cổ văn tự", mời ký chủ nhanh chóng nhặt!]` "Hấp thu hấp thu!" `[Keng!

Hấp thu thành công!

Chúc mừng ký chủ kỹ năng Cổ văn tự tăng lên Cao cấp nhị giai!]` Tô Thành vừa nghe vừa hấp thu, sau đó nhìn lại những chú văn này, phát hiện phần lớn đều có thể đọc hiểu!

Hơn nữa Ngô Tà cũng không nói dối, các ký tự trên đó dường như được sắp xếp có quy luật. "Đợi đã, không đúng.

Hình dạng của một con cá?" Tô Thành nối mấy ký tự quan trọng trong đầu lại, phát hiện một sự thật kinh người. "Chẳng lẽ trong này có thông tin liên quan đến Xà mi đồng ngư?" Đầu óc vừa chuyển, Tô Thành có chút vui mừng, lập tức cũng không còn hứng thú với nữ thi nữa, vội vàng gọi mọi người: "Được rồi, chuyện xưa cũng nghe rồi, bảo vật cũng lấy rồi, bây giờ nên làm chuyện chính." Mấy người cầm bảo vật trong tay, bây giờ đều có vẻ đầy chí khí, sĩ khí cũng cao ngất.

Bàn Tử nghiêm túc chào Tô Thành một cái, nói: "Yes, Sir!" Sau đó sờ soạng khắp nơi, thử xem có tìm được lối vào không.

Mấy người lại sờ soạng một lượt cũng không tìm thấy cửa vào, Tô Thành cũng vậy, nơi này cũng không có cơ quan, đều đã để Muộn Du Bình sờ mấy lần rồi, lúc tra xét, hệ thống cũng không có thông báo.

Chẳng lẽ chỉ có thể phá tường vào?

Nhưng nhóm người kia vào bằng cách nào?

Hay họ không vào được, đã quay về rồi?

Tô Thành không tin vào tâm lý may mắn này, anh càng muốn giải quyết vấn đề nhanh chóng.

Không nghĩ nhiều nữa, Tô Thành quyết định trực tiếp phá tường, từ bên trong vào xem rốt cuộc là gì. "Thuộc tính Sức mạnh của mình có thể nhổ cả dương liễu rồi.

Một quyền đấm vỡ một cánh cửa đá chắc không thành vấn đề chứ?" Nghĩ vậy, Tô Thành quyết định bắt đầu thực hiện.

Cách làm này tuy bạo lực, nhưng lại là cách nhanh nhất.

Nếu không nhanh lên, nhóm người phía trước sẽ cướp hết đồ tốt và các loại thông tin!

Nghĩ đến đây, Tô Thành cảm thấy không thể trì hoãn, giơ tay đặt lên bức tường che giấu quan tài chuông, âm thầm vận lực, làm ra tư thế của Vịnh Xuân quyền, hét lớn một tiếng! "Rắc rắc rắc!" Chỉ thấy lấy nắm đấm của Tô Thành làm tâm, những vết nứt như mạng nhện xuất hiện xung quanh bức tường, sau đó Tô Thành đưa ngón tay ra kẹp lấy một mảnh đá nhỏ dùng sức rút ra, một mảng tường đổ ầm xuống, để lộ ra cỗ quan tài phía sau.

Bàn Tử, Ngô Tà và Lão Dương đều nhìn đến ngây người, Bàn Tử vừa rút túi thuốc nổ từ trong ba lô ra lại lặng lẽ nhét vào.

Lúc này im lặng còn hơn vạn lời, mấy người thầm càng thêm kính nể Tô Thành, chỉ cảm thấy người này cao thâm khó lường, quan trọng là lại gần gũi.

Sáu người bước vào mộ thất, chỉ thấy từ trên đỉnh rũ xuống mấy sợi xích sắt, trói chặt vào quan tài, trên xích sắt quả thực có rất nhiều chuông nhỏ.

Sau lần được Ngô Tà nhắc nhở, lần này mọi người đều tránh xa những chiếc chuông đó, đều cẩn thận đi qua trước quan tài.

Trên cỗ quan tài đá này điêu khắc một số con chim quái ba mắt, và một số sinh vật khó gọi tên, chiếm cứ trên đó, sống động như thật.

Nhưng Tô Thành nhìn một vòng, phát hiện quy cách của quan tài cũng không phải hàng đầu, mộ thất này cũng không cao cấp lắm.

Trong mộ thất ngoài lượng lớn chuông đồng trông có vẻ đáng tiền ra, thì trống không không còn một vật gì khác, chỉ có mấy khối đá vương vãi trong góc, Tô Thành cũng không xem kỹ.

Xem xong, Tô Thành đoán người nằm bên trong, có thể là một nhân vật không quá lớn, nhưng không biết bây giờ có thể dùng nhìn xuyên thấu xem rõ không. "Mở nhìn xuyên thấu." Tô Thành ra lệnh trong ý thức, sự vật trước mắt lập tức trong suốt, cái nhìn thấy đầu tiên không phải là quan tài, mà là một thứ sau bức tường mộ thất làm anh chấn động. "Chẳng lẽ là cây đồng trong truyền thuyết??" Tô Thành gần như có chút ngây người, lúc đọc nguyên tác biết cây đồng rất lớn, nhưng, không biết lại lớn đến vậy.

Bởi vì đã mở khoảng cách lớn nhất, hiện tại tối đa có thể nhìn xuyên 150 mét, cũng không rõ cây đồng khổng lồ từ trên xuống dưới đều không nhìn thấy điểm đầu cuối rốt cuộc cao bao nhiêu.

Chỉ âm thầm kinh ngạc về sự hùng vĩ của nó.

Cây đồng quả nhiên như miêu tả trong nguyên tác, trên đó có từng cành đồng, chỉ là so với hình thái "cây" thật sự thì khác xa, thứ này thực ra càng giống một cây gậy lang nha khổng lồ, toàn thể độ dày có thể rộng hơn mười mét.

Chỉ là để tiện gọi, gọi là cây tiện hơn, nếu gọi là "gậy lang nha bằng đồng", lúc bị người khác nghe thấy chắc sẽ cười chết.

Nhìn cây đồng khổng lồ, Tô Thành bỗng nhớ lại một đoạn văn từng đọc: "Nếu bạn nhìn thấy một bức tường, nhìn lên, nhìn xuống,

nhìn trái, nhìn phải đều không thấy điểm cuối, vĩnh viễn không thể đến được biên giới, đó là gì?" Anh nhớ câu trả lời của câu nói đó là cái chết.

Tuy cây đồng trước mắt nhìn trái nhìn phải đều có thể dễ dàng thấy được biên giới, nhưng sự chấn động nó mang lại cho Tô Thành không nhỏ.

Hoàn hồn, Tô Thành mới đi xem cỗ quan tài kia, lại gần nhìn vào bên trong nắp quan tài, Tô Thành phát hiện, từ phía trên quan tài nhìn xuống, có thể nhìn thấu.

Cũng không biết nguyên nhân, Tô Thành quyết định lát nữa sẽ thử lại một lần, thử xem trong này rốt cuộc có gì kỳ quái, ngay cả nhìn xuyên thấu cũng không thể nhìn qua.

Nhưng thứ nhìn thấy tiếp theo càng khiến anh kinh ngạc hơn.

Trong cỗ quan tài đó, bên trong đang ngủ một người sống.

“Gì thế?” Tô Thành nhíu mày.

Chương 166

Bên trong lại có một người sống ư?

Với khả năng nhìn xuyên thấu, anh thậm chí có thể thấy tim của người đó đang đập yếu ớt, kết hợp với hồng ngoại nhãn thì càng thấy rõ thân nhiệt của người đó rất thấp.

Bàn Tử và Ngô Tà đang cẩn thận xem xét các hoa văn hình thú khắc trên quan tài, Muộn Du Bình đứng yên một bên, còn A Ninh thì giơ súng cảnh giới xung quanh, chỉ phát hiện một cánh cửa thấp ở bên hông, bên trong có một lối đi.

Không, Tô Thành muốn mở ra xem người bên trong hơn.

Mặc dù Tô Thành tham lam, ra tay độc ác cũng không bao giờ nương tay, nhưng nhìn một người còn sống sờ sờ bị chết ngạt thì thật không đành lòng, huống hồ người này rất có thể là người của "nhóm đó".

Nếu cứu ra, biết đâu có thể hỏi được vài điều.

Ví dụ như "những người đó" đã đi đâu.

Nghĩ vậy, Tô Thành gọi Bàn Tử, Ngô Tà, Lão Dương và Muộn Du Bình lại, bảo họ cùng mở quan tài.

Ngô Tà đột nhiên lộ vẻ khó xử: "Mấy cái chuông đồng này…" Tô Thành giật mình tỉnh ngộ, đúng rồi, quên mất mấy cái chuông này!

Những sợi xích sắt xung quanh đều xuyên qua quan tài, và những chiếc chuông đồng treo dày đặc trên đó, tựa như những rào cản vô hình.

"Không, không đúng." Tô Thành lẩm bẩm.

Anh đi một vòng quanh quan tài.

Nếu chuông sẽ vang lên, vậy người bên trong đã vào bằng cách nào?

Chẳng lẽ người này đã sống mấy nghìn năm rồi sao?

Nghĩ đến đây Tô Thành rùng mình một cái.

"Không, không đúng." Anh dường như đã đi vào ngõ cụt trong suy nghĩ.

So với việc tin rằng có người sống mấy nghìn năm và tin rằng những cái chuông này có hại nên không thể mở ra, thì sao không nghĩ rằng những cái chuông này vốn dĩ không vang lên?

Anh bèn nhẹ nhàng cầm một chiếc chuông lên xem, quả nhiên!

Bên trong đều được nhét đầy nhựa thông!

Như vậy thì logic rồi.

Mấy cái chuông này đều không kêu được, bên trong lại có một người sống.

Rất có khả năng người này đã bị đồng đội hãm hại hoặc bỏ rơi, việc thuyết phục anh ta phản bội sẽ không quá khó.

"Không sao đâu, mở quan tài đi, bên trong mấy cái chuông đều nhét nhựa thông rồi, không kêu đâu." Tô Thành nói xong, mấy người bán tín bán nghi liếc nhìn những chiếc chuông rồi mới bắt đầu mở quan tài.

Sợi xích sắt dường như đã bị ai đó chặt đứt từ trước, sau đó lại được buộc lại qua loa, nên bây giờ tháo ra vô cùng dễ dàng.

Những chiếc chuông đồng nhỏ dày đặc bỗng chốc trở thành những kẻ câm điếc, im lìm bị ném xuống cùng với sợi xích.

Nắp quan tài từ từ được nhấc ra.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào, kinh ngạc kêu lên: "Ối dồi, người hiện đại à?" Mọi người hợp sức mở hẳn nắp quan tài ra, phát hiện bên trong đang nằm một người đàn ông hơi thở yếu ớt, mặt mũi tái mét, đầu ngón tay có dấu hiệu tím tái, nếu không mở nắp quan tài ra sớm, có lẽ chỉ mười mấy phút nữa là đi đời nhà ma.

Nhìn dáng vẻ của người này, tuổi tác chắc khoảng ba mươi đến bốn mươi, trông còn khá trẻ.

Sống mũi đeo một cặp kính tròn nhỏ, tóc buộc sau gáy, để một chòm râu dê.

Trên người mặc một bộ đồ có khuy cài kiểu Tàu, trông có chút tiên phong đạo cốt.

"Chẳng lẽ là Lương Sư Gia?" Tô Thành đánh giá trang phục của người này, phát hiện quần áo của anh ta khá giống với miêu tả về Lương Sư Gia trong nguyên tác.

Chỉ là tuổi tác trông trẻ hơn nhiều, anh vốn nghĩ đó phải là một lão già ngoài bốn mươi gần năm mươi, thậm chí già hơn nữa.

Ngô Tà và mấy người khác đều ngơ ngác nhìn người trong quan tài, cứ ngỡ đã chết rồi.

Hạo Thiên Chân dù sao cũng có chút máu thánh mẫu, liền tiến lên vạch mí mắt người đó ra xem, mừng rỡ nói: "Đồng tử chưa giãn hoàn toàn, còn sống, còn cứu được, cho uống chút nước thử xem!" Nói rồi, Ngô Tà mớm cho người đó vài ngụm nước, nhưng anh ta dường như không nuốt được, miệng vẫn ngậm chặt.

Bàn Tử đứng bên cạnh có vẻ sốt ruột, vội nói: "Thôi đi Ngô Tà, đừng mớm nước nữa, vô dụng thôi.

Cứ để anh ta thở, thở một lát là được.

Nếu không được thì cũng là số của anh ta.” Ngô Tà lại không nghe, hai tay ấn lên ngực người đàn ông mấy cái để hỗ trợ hô hấp, xem ra chỉ thiếu nước hô hấp nhân tạo.

Quan sát thêm một lúc, sắc mặt người đàn ông dần từ tím tái chuyển sang hồng hào, từ từ cũng có chút huyết sắc.

“Khụ khụ khụ!

Khụ khụ!” Anh ta dường như bị sặc nước trong cổ họng, ho không ngừng.

Có lẽ vì thiếu oxy quá lâu, ngay cả việc ho cũng vô cùng khó khăn, sau khi ho mạnh được vài tiếng thì không ho nổi nữa, chỉ nhắm mắt nằm im.

Mấy người cầm đèn pin soi hồi lâu, Bàn Tử cảm thấy mất kiên nhẫn, đi sang một bên nói: “Đi thôi đi thôi, ở đây làm lỡ việc, sắp tới còn phải đi tiếp, đừng vì một người không rõ lai lịch mà lãng phí thời gian ở đây.” Vừa nói, anh ta vừa thò đầu vào cánh cửa thấp bên hông ngó nghiêng.

Chương 167

Tô Thành và Muộn Du Bình nhìn nhau, rồi lại nhìn Ngô Tà, Lão Dương và A Ninh.

Trừ Ngô Tà có chút do dự, những người khác dường như đều đồng ý với quan điểm của Bàn Tử.

"Được rồi, vậy chúng ta đi trước." Tô Thành lên tiếng, đồng thời lén liếc người kia một cái, thầm nghĩ: "Là Lương Sư Gia sao?

Chắc là nghe được lời mình nói rồi." Nói xong, Tô Thành giả vờ dẫn đội rời đi, vừa bước vào cánh cửa thấp, từ trong quan tài truyền ra một giọng nói cực kỳ yếu ớt: "Mấy… mấy vị tiểu gia… đừng đi…" Tô Thành mỉm cười, nói: "Ồ, ai đang nói vậy?" "Người đó, sống lại rồi!" Ngô Tà phấn khích quay đầu lại.

Tô Thành khẽ cười, đây chính là hiệu quả anh muốn.

Mấy người lại vây quanh, chỉ thấy người đàn ông hơi thở yếu ớt, bị đèn pin của Ngô Tà chiếu vào, khẽ nheo mắt lại.

Tô Thành bước tới, nhìn xuống và hỏi: "Nói đi, anh là ai?" Người đàn ông nhất thời không đáp được, Ngô Tà gọi Bàn Tử tới giúp đỡ người đó dậy, để anh ta ngồi tựa vào cho xuôi hơi.

Một lúc lâu sau, anh ta mới từ từ lên tiếng: "Tại hạ Lương Sinh, mọi người đều gọi tôi là Lương Sư Gia." Quả nhiên là người của nhóm Lương Sư Gia!

Nhưng, Lương Sư Gia trông khá trẻ, ít nhất là trẻ hơn so với tưởng tượng, xem ra tuổi tác cũng tương đương mình.

Tô Thành thầm kinh ngạc, rồi tập trung tinh thần, bắt đầu hỏi Lương Sư Gia.

“Sao lại ở đây?” Tô Thành nheo mắt.

Anh biết, phần thú vị nhất sắp đến rồi.

Lương Sư Gia biết mạng mình đang nằm trong tay Tô Thành, cũng không dám chần chừ, thở hổn hển một lúc nữa mới nói: “Tại hạ được một đội thợ trước đó mời làm sư gia, nhưng không thành… bị bọn họ hãm hại.” “Nói tiếp.

Ai đã hãm hại ông.” Tô Thành nhìn chằm chằm vào mắt Lương Sư Gia, hỏi.

Lương Sư Gia thở dài một hơi, nói: “Đám người đó là một lũ liều mạng vì tiền, tôi được mời làm sư gia, trong đó có cả người nước ngoài.

Sau khi xuống mộ, tìm được đồ rồi, họ định giết tôi ở đây.” Nói rồi, anh ta lại thở dài: “Ai!

Con người mà, hồ đồ một chút lại hay.” Tô Thành nhíu mày, cảm thấy Lương Sư Gia nói nửa ngày vẫn chưa vào trọng điểm: “Họ vào đây làm gì, vào bằng cách nào?” “Tại hạ không biết quá sâu, chỉ biết người đứng đầu họ Vương, dẫn theo một vài thân tín.

Vai trò của tôi là sư gia, dọc đường nghe được cũng ít, tôi sẽ nói ngắn gọn.” “Bọn họ tập hợp người ngựa, chuẩn bị rất đầy đủ.

Dọc đường tôi cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể người ta hỏi gì tôi đáp nấy, không có cơ hội nói chuyện.

Chúng tôi vào từ cái khe nứt khổng lồ ở Giáp Tử đạo, trong lời nói của họ, dường như muốn tìm thứ gì đó ở đây, cụ thể thì tôi không nghe rõ, họ nói rất mơ hồ.” Nghe xong, trong đầu Tô Thành đột nhiên hiện lên chữ “Uông” của “Uông Tàng Hải”.

Người họ Vương này, liệu có phải là người của Uông gia không?

“Tiếp tục, nói cho rõ, miêu tả thứ họ muốn.” Tô Thành lạnh lùng nói.

“Thứ họ miêu tả… thật sự thần kỳ, có sức mạnh xoay chuyển đất trời, có thể thông thiên độn địa, không gì không làm được.

Nhưng tôi nghĩ có lẽ nó chỉ có trong cổ tịch thôi.

Trên đời này, làm gì có chuyện tốt như vậy chứ.” Ngô Tà nghe một lúc, đột nhiên hỏi: “Vậy rốt cuộc các người vào bằng cách nào?” Lương Sư Gia cười khổ: “Chuyện dài lắm, để vào được đây, chúng tôi đã chết mất hai người.” Vừa nghe câu này, Tô Thành không khỏi nghĩ đến bộ xương mặc quần áo sáng màu dưới sông và những vết nước, vết cào bên ngoài mộ thất kia.

Vết cào có thể hiểu được, là dấu vết của móc câu, không nghi ngờ gì là do họ để lại.

Nhưng dọc đường đi, cái hố vạn người kia chắc cũng đã đi qua, nước trên người cũng đã khô gần hết, nếu trèo lên thì không nên để lại nhiều vết nước như vậy.

“Chẳng lẽ uống nước làm đổ?” Tô Thành lập tức phủ định ý nghĩ này.

Nguồn nước vô cùng quan trọng khi thám hiểm hang động dưới lòng đất, đối với một đội ngũ chuyên nghiệp và kinh nghiệm như vậy, làm đổ nước là chuyện khó có thể xảy ra.

Tô Thành bước ra khỏi mộ thất, đến trước vũng nước kia.

Vì nhiệt độ trong động khá thấp nên vũng nước bốc hơi rất chậm.

Anh ngồi xổm xuống, chấm một ít nước lên, ngửi thử.

“Hửm?” Có mùi lưu huỳnh.

Chẳng lẽ… Mắt Tô Thành sáng lên, anh quay người trở lại mộ

thất.

Lương Sư Gia đang bận giải thích bên trong, Bàn Tử thì dí súng vào đầu anh ta, nói: "Ngoan ngoãn cho Bàn gia mày một chút, nói thật đi, không thì tao bắn cho một phát!" Vẻ mặt Bàn Tử hung tợn, trông rất ra dáng.

Lương Sư Gia suýt nữa thì quỳ xuống dập đầu: "Mấy vị gia ơi, tôi đâu dám lừa các vị, chỗ này vốn không có cửa mà, các vị cũng không cho tôi đi, làm sao tôi chứng minh mình trong sạch được?" "Bỏ súng xuống đi." Tô Thành phủi tay, hỏi: "Các người không phải leo lên từ vách đá bên dưới chứ." Như tìm được cứu tinh, Lương Sư Gia vội nói: "Vâng, ôi, mệt chết tôi rồi, may mà có một vị đại gia sáng suốt.

Về việc tôi vào đây bằng cách nào… Chuyện là tôi đang định nói thì vị này dí súng vào đầu tôi, kìa, nhìn cái hang chuột kia đi." Nói rồi, Lương Sư Gia chỉ về phía đống đá mà Tô Thành đã nhìn thấy trước đó.

Tiến lên dời đống đá ra, Tô Thành phát hiện một cái đạo động, hỏi: "Đào lên từ đâu?" Lương Sư Gia tiếp lời: "Từ chỗ quan tài ở hai tầng dưới, bên trong có một cái hang chuột, lúc đó tôi xem xét tường đá, vốn định cho nổ, nhưng một người trong chúng tôi trèo vào cái lỗ ở quan tài tầng dưới, phát hiện có thể đi lên từ đó." Nghe xong, Ngô Tà cũng qua xem, lập tức nói: "Đây không phải là đạo động sao?

Hang chuột gì chứ?" Lương Sư Gia dở khóc dở cười: "Hầy, mấy vị gia ơi, các vị dời đá ra xem kỹ đi chứ, dấu vết kia còn mới, nếu thật là hang chuột thì sao mở to được như vậy?

Nó quá nhỏ, nên tôi mới cho khoét rộng ra một chút." Tiếp theo, mọi người lại hỏi Lương Sư Gia thêm vài câu, cảm thấy không còn gì để hỏi nữa mới thôi.

Bàn Tử và mấy người đi lâu như vậy cũng mệt lả, bèn ngồi xuống

đất ăn lương khô.

Những người khác buông lỏng cảnh giác, lúc này mới cảm thấy đói, thế là cũng bắt đầu bổ sung thể lực.

Chương 168

Lương Sư Gia đứng bên cạnh nhìn mà mắt trợn tròn, Bàn Tử ăn chép miệng, người không biết còn tưởng ngon lắm, thực ra chỉ là bánh quy nén.

Lương Sư Gia đứng bên cạnh nhìn thèm thuồng, thấy không ai để ý đến mình, bèn dè dặt trèo ra khỏi quan tài, đến trước mặt Tô Thành, cúi đầu thật sâu.

"Vị tiểu gia này, tôi nguyện ý đưa ra gợi ý trên đường đi.

Tại hạ tuy bị đội trước bỏ lại, nhưng vẫn có thể hữu dụng.

Tôi thấy các vị đi vào trong, con đường phía trước chắc chắn không dễ đi." Vừa nói, đôi mắt anh ta lóe lên ánh sáng gian xảo.

Tô Thành đang gặm bánh quy nén, cố ý cụp mắt không nhìn anh ta, nghe xong mới ngẩng lên nói: "Ồ?

Ông có gợi ý gì, nói xem?" Chưa đợi Lương Sư Gia mở lời, thấy gã này có ý muốn xin đồ ăn, Bàn Tử đã không vui.

Anh ta nói: "Này!

Tôi nói cho ông biết, cái đồ văn vẻ chua loét này, 'tại hạ' cái gì, có biết trước mặt ông là ai không?

Ngôi sao mới nổi chấn động giới đồ cổ, người giám định của Phan gia viên có biết không?" Đồng tử Lương Sư Gia co lại, Bàn Tử thấy có hiệu quả, càng hứng khởi giới thiệu: "Còn cô Ninh đây, biết không, là tiểu thư của cửa hàng đồ cổ đó, một mạch đơn truyền!" Bàn Tử hất cằm chỉ A Ninh, rồi lại nói: "Thành ca nhà ta và Ninh tiểu thư là một cặp đấy!" Sau đó chủ đề lại chuyển sang Ngô Tà: "Vị này, còn lợi hại hơn nữa, Trường Sa Cẩu Vương biết không?

Biết chứ hả, vị tiểu gia này là cháu trai của ông ấy!" "Còn có vị kia, tiểu ca ít nói, bản lĩnh lớn nhưng lời nói ít, một khi ra tay là giải quyết được một vấn đề cách mạng to lớn, còn về tôi thì… Mạc Kim Giáo úy Vương Bàn Tử tại hạ, giang hồ xưng là Bàn gia.

Mấy vị ở đây đều phải gọi một tiếng gia, ông dám múa rìu qua mắt thợ ở đây à?" Lương Sư Gia nhất thời bị chấn động, ánh mắt lóe lên vài cái, không biết đang suy tính điều gì.

Nhìn ánh mắt của Lương Sư Gia, Tô Thành biết, trong lịch sử những người có thể trở thành sư gia đều là những người thông minh tuyệt đỉnh.

Vị trước mắt này chắc cũng không kém, trên người anh ta chắc chắn có thể moi ra không ít thông tin.

Chỉ cần khiến anh ta khai ra, thủ đoạn không thể quá mềm mỏng.

Lương Sư Gia đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, rồi cung kính đến bên cạnh Tô Thành, ghé vào tai anh nói một câu.

Tô Thành nghe xong, mắt sáng lên, đồng ý với yêu cầu đi theo của Lương Sư Gia.

Bàn Tử đứng bên cạnh ngơ ngác, nhưng thấy Tô Thành đã cho ở lại, anh ta cũng không có ý kiến.

"Nếu Lương Sư Gia không lừa mình… Vậy thì…" Tô Thành nhìn cây thanh đồng phía sau vách tường, có chút đăm chiêu.

Lương Sư Gia thấy Tô Thành đồng ý cho mình ở lại đội, vui mừng ra mặt, lập tức cẩn thận nói: "Thành gia, Bàn gia, Tiểu Tam Gia, Ninh tỷ, còn có vị kia…" Tô Thành nhìn theo, thấy anh ta chỉ Muộn Du Bình, bèn nói: "Họ Trương." "Ồ ồ ồ, Trương gia!

Còn vị kia?" "Lão Dương." Tô Thành vừa ăn vừa giúp giới thiệu.

“Được được được, mấy vị gia… Mọi người xem…” Nói được nửa câu, anh ta nhìn tất cả mọi người có mặt, dường như không ai muốn để ý.

Lương Sư Gia đang lúng túng, Ngô Tà đột nhiên nói: “Ông gọi tôi là Tiểu Tam Gia?” Thấy cuối cùng cũng có người đáp lời, vẻ mặt anh ta như được đại xá, vội nói: “Hầy!

Tại hạ cũng từng ở Trường Sa một thời gian, Trường Sa Cẩu Vương sao lại không biết chứ.

Tam thúc của cậu, không phải là Ngô Tam Tỉnh lừng danh sao?” Ngô Tà nói: “Phải.” “Vậy gọi cậu là Tiểu Tam Gia, cũng là tôn trọng cậu mà.” Nói rồi, Lương Sư Gia cúi đầu thật sâu, Bàn Tử thấy điệu bộ của Lương Sư Gia lại thêm vào: “Ông phải nhìn cho rõ đấy, vị trước mắt không chỉ là Tiểu Tam Gia, mà còn là ân nhân cứu mạng của ông, nếu không phải cậu ấy, tôi còn chẳng thèm liếc ông một cái đâu.” Nghe xong, Lương Sư Gia lại cúi đầu một cái nữa, Ngô Tà vốn mềm lòng, đâu chịu được người khác khúm núm trước mặt mình, lập tức đứng dậy, ngại ngùng nói: “Đừng như vậy, ông có đói không, nếu đói thì tôi chia cho một ít, lát nữa còn đi tiếp.” Lương Sư Gia mở miệng gọi: “Ân nhân!” Vừa nói vừa suýt quỳ xuống, Ngô Tà vội đỡ anh ta dậy, may mà Lương Sư Gia không quá nặng, Ngô Tà đã ngăn được hành động của anh ta.

Tô Thành đứng bên cạnh quan sát, chỉ thầm tính toán và đề phòng Lương Sư Gia.

Anh nhớ trong nguyên tác, Lương Sư Gia cuối cùng đã phản bội Ngô Tà.

Tô Thành đặc biệt nhớ, trước khi xuyên không đã xem bộ phim “Nhượng tử đạn phi”, bên trong có Thang sư gia.

Trong đó có một đoạn bình luận phim viết rằng: “Nhân vật sư gia?

Là nhân vật có tầm nhìn cao, đường lui rộng, nhưng bản thân không có quyền hạ cờ, chỉ có quyền xem cờ, không có bản lĩnh ra chiêu.

Giống như con rùa, thỉnh thoảng cũng thò đầu ra nhìn ngó, nhưng gặp nơi hiểm ác lại lập tức rụt đầu về, chết cũng không ló mặt ra.

Lão luyện việc đời, giỏi nhất là giả vờ hồ đồ." Sư gia là một chức vị đặc sắc của phương Đông, từ xưa đến nay đặc điểm không đổi là khôn khéo, gian hoạt xảo trá, không làm việc đại ác, chỉ cầu sinh tồn.

Vị trước mắt này, cũng không đơn giản như vậy.

May mà vừa rồi không trách mắng, nếu không Lương Sư Gia vừa rồi sẽ không nói câu đó: "Thành gia, nhóm người phía trước muốn tìm Xà mi đồng ngư, con đường họ đang đi là sai, tại hạ biết đôi chút về phương vị của đồng ngư!" Nhớ lại lời của sư gia, Tô Thành đột nhiên nói: "Thú vị, thú vị." Lương Sư Gia kia quá khôn khéo, nghe thấy Tô Thành lên tiếng, liền quay đầu hỏi: "Thành gia, có gì thú vị ạ?" Nhìn Lương Sư Gia trợn đôi mắt nhỏ sau cặp kính tròn đảo lia lịa, khả năng nhìn xuyên thấu của Tô Thành có thể thấy tim anh ta đập rất đều đặn.

"Ha!

Thấu thị bá đạo đến đâu, cũng không nhìn thấu được lòng người hiểm ác." Tô Thành thầm nghĩ, rồi cũng cười với Lương Sư Gia, nói: "Không có gì, tiếp tục ăn đi, ăn xong chúng ta lên đường.

Rượu ngon thịt béo ra ngoài rồi hưởng thụ." Thế là, trong đội lại có thêm một người.

Bảy người ăn xong thu dọn, đi vào cánh cửa thấp, phát hiện bên trong không bằng phẳng như thạch đạo trước đó, mà giống như một đạo động do thợ thủ công đào.

Dọc đường đi, Lương Sư Gia quả nhiên nhanh chóng phát huy tác

dụng của mình, vừa đi vừa giải thích: "Tại hạ trước đây có nghiên cứu về nơi này, từ cổ quyển lịch sử, tàn quyển bạch phiến tôi đều đã xem qua, phát hiện nơi này, những quan tài này, dường như có liên quan đến một người tên là Uông Tàng Hải." Nghe thấy cái tên Uông Tàng Hải, Ngô Tà và Tô Thành đều sững người.

Cái tên này trong lòng hai người đều là một bí ẩn, nhưng Tô Thành thì biết nhiều hơn Ngô Tà rất nhiều.

Ngô Tà hiện tại hoàn toàn là một kẻ mơ hồ.

"Uông Tàng Hải?

Chương 169

Nơi này cũng liên quan đến Uông Tàng Hải sao?" Ngô Tà liếc nhìn Lão Dương, rồi đột nhiên tự nói: "Ở đây cũng có những cái chuông đồng đó, rốt cuộc bên trong là gì." Thấy Ngô Tà hứng thú, Lương Sư Gia bèn mở lời: "Uông Tàng Hải là một kỳ nhân." Bảy người khom lưng đi, nghe Lương Sư Gia kể chuyện bên cạnh cũng không nhàm chán, đi đến một nơi, cái động đột ngột rẽ ngoặt, thẳng đứng lên trên, bảy người chỉ có thể bò lên.

Để đảm bảo an toàn, Tô Thành để Muộn Du Bình đi trước, anh đi sau cùng, để A Ninh ở phía trước mình.

Không phải là đẩy Muộn Du Bình ra làm bia đỡ đạn, chủ yếu là không yên tâm để A Ninh ở phía sau.

Anh không muốn bị một gã đàn ông nào đó "cắm sừng" đâu.

Mấy người bò lên một lúc cuối cùng cũng thấy lối ra, Muộn Du Bình thân hình nhẹ nhàng, biến mất ở cửa động.

Tô Thành trong lòng chùng xuống: Muộn Du Bình thần xuất quỷ một, chết tiệt, không phải lại định chơi trò mất tích chứ?

Đợi mấy người phía trước Tô Thành thò đầu ra, sư gia đi ngay sau Muộn Du Bình lại kinh hãi kêu lên: "Cao quá đi!" Trước mặt là cây thanh đồng khổng lồ, nhưng muốn bám vào cành cây đối diện, không có chút công phu thì không thể nào làm được.

Nhưng không phải ai cũng có thể như Muộn Du Bình, nhẹ nhàng đu sang cây thanh đồng đối diện.

Cành cây thanh đồng cách cửa động đến bảy tám mét, đủ khiến người ta lạnh sống lưng.

Tô Thành thấy đường đi bị cản trở, vội gọi Muộn Du Bình ở phía đối diện: "Muộn Du Bình, Lương Sư Gia." Muộn Du Bình lúc này mới ném dây thừng cho Lương Sư Gia, Lương Sư Gia run rẩy, Muộn Du Bình ném mấy lần anh ta mới bắt được.

Mắt thấy lần cuối cùng cũng bắt được, Lương Sư Gia lại không kiểm soát được mà trượt xuống: "Cứu tôi!

Cứu tôi với!

Tôi biết nhiều thứ lắm!

Cứu tôi!" Nhưng anh ta đã rơi thẳng xuống dưới, trong chốc lát đã biến mất không thấy tăm hơi.

Những người khác nhìn nhau, vẻ mặt không mấy quan tâm, tiếp đó cũng từng người một vượt qua vách đá, bám vào thân cây thanh đồng.

Trong chốc lát, mọi người đều bị sự hùng vĩ của cây thanh đồng làm cho chấn động.

Tô Thành nhìn nơi Lương Sư Gia rơi xuống, ở đó có ánh lửa lóe lên.

"Chẳng lẽ những người đó vừa ở đó?" Chỉ thấy Lương Sư Gia rơi xuống, biến mất không dấu vết.

Ở hướng anh ta rơi xuống, có một đống lửa nhỏ đang cháy, xem ra có người đã đốt sẵn ở đó.

"Chẳng lẽ là những người lúc trước?" Tô Thành thầm suy nghĩ.

Anh chuẩn bị dẫn mọi người xuống xem.

Lương Sư Gia thực sự quá gian xảo, ai biết được anh ta có giở trò với sợi dây không, nhỡ đâu lại chạy mất thì sao?

Sự gian hoạt của Lương Sư Gia, ngay cả Tô Thành cũng không nắm bắt được chút nào, huống chi là Ngô Tà đang lo lắng cho anh ta ở

bên cạnh.

"Sư gia rơi xuống có sao không ạ?" Hạo Thiên Chân còn chẳng buồn chiêm ngưỡng sự hùng vĩ của cây thanh đồng, hai tay bám vào cành cây, đôi mắt tha thiết nhìn xuống dưới.

Trong số những người có mặt, Bàn Tử là người tinh ranh nhất, "bốp" một cái vào vai Ngô Tà, nói: "Sư gia sư gia cái gì?

Cậu ngốc à?

Tôi ngay từ đầu đã thấy thằng cha này không phải dạng tốt lành gì, nếu thật sự trung thành, người của đội trước sao lại giết hắn?

Lại còn là cái kiểu chết này, oan ức biết bao?

Chắc chắn có vấn đề." Bàn Tử phân tích một tràng, Ngô Tà nghe mà ngây người, quay đầu nhìn ngó xung quanh cây thần thanh đồng, lúc này mới dần bị dời đi sự chú ý.

Tô Thành cũng quay đầu lại chiêm ngưỡng cây thanh đồng ở cự ly gần, cành cây trong tay dường như liền một khối với thân cây, không một kẽ hở.

Cành thanh đồng to bằng ống thép thông thường, đường kính khoảng năm centimet, phần ngọn hơi nhỏ, chỗ nối với thân cây hoàn toàn tự nhiên.

Anh nhớ, trong nguyên tác, cây thanh đồng thực ra được chế tạo theo từng đoạn, sau đó lắp ráp lại với nhau, nên khi nhìn thấy cây thanh đồng, dù bị sự hùng vĩ của nó làm kinh ngạc, nhưng cũng không đến mức không hiểu được.

Tô Thành dẫn cả đội đi xuống từng bước, chuẩn bị đến gần nguồn lửa kia xem bên dưới có gì.

Trong quá trình đi xuống, anh phát hiện trên mỗi cành thanh đồng

đều có bốn rãnh thoát máu, nối các rãnh này lại vừa hay tạo thành một hình chữ thập xuyên qua tiết diện ngang của cành cây.

Điều này càng chứng tỏ cây thanh đồng được dùng cho mục đích tế tự.

Những rãnh này là để thoát máu.

Có thể thấy khi tế tự năm đó, cảnh tượng đã đẫm máu và thảm khốc đến mức nào.

Tô Thành nhìn kỹ những hoa văn trên thân cây thanh đồng, trên đó dường như khắc những bức tranh tự sự tinh xảo, đều kể về cảnh tượng đúc cây thanh đồng.

Trong đó có một vài hình ảnh miêu tả một loại sinh vật không rõ tên chui lên từ lòng đất, hình ảnh đó được miêu tả quá ẩn dụ, Tô Thành nhất thời cũng không đoán ra được ý nghĩa.

"Chẳng lẽ là thứ ở sau cánh cửa thanh đồng?" Tô Thành có chút chắc chắn.

Nhưng khi dần tiến đến đáy, Tô Thành không còn thấy cánh cửa thanh đồng nào nữa.

Dù sao thì cánh cửa thanh đồng sớm muộn cũng sẽ bị mở ra xem.

Chương 170

Đang suy nghĩ, Tô Thành đã dẫn cả đội đến một nơi có thể đặt chân ở phía dưới.

Ngọn lửa đang cháy trong bóng tối, Lương Sư Gia nhắm hờ mắt nằm gục bên cạnh, không nhúc nhích.

Bàn Tử nhìn thấy Lương Sư Gia, không biết vì sao lại nổi giận vô cớ, tiến lên túm lấy anh ta, nói: "Thằng chó này, giả vờ à?

Tỉnh lại!" Sau một hồi lay lắc, Lương Sư Gia mới mở đôi mắt vốn đang cụp xuống, nhìn mọi người một lượt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, cũng không nói gì.

Bàn Tử thấy Lương Sư Gia như vậy, cười lạnh một tiếng, ném anh ta sang một bên.

Tô Thành đi loanh quanh, không hề để ý đến tình trạng của Lương Sư Gia.

"Thành ca?

Lương Sư Gia phải xử lý thế nào?" Bàn Tử tiến lên hỏi.

Liếc nhìn Lương Sư Gia trên đất, Tô Thành nheo mắt nói: "Không sao, cứ để anh ta nằm một lát đi, con người mà, ngã rồi thì phải nằm nghỉ chứ." Tô Thành nói xong, Bàn Tử lại tiến lên hỏi ngay: "Đúng rồi, vừa rồi ở trên đó tôi có chút không hiểu." "Nói đi." "À, Lương Sư Gia này leo lên từ dưới vách đá, là sao vậy?" Bàn Tử ghé sát vào hỏi dồn.

Tô Thành đang nhìn đống lửa trên đất, nghe xong liền sắp xếp lại suy nghĩ, nói: "Tôi phát hiện dấu vết hoạt động của họ ở lối vào bên ngoài, vết nước để lại còn có mùi lưu huỳnh.

Tôi mạnh dạn đoán, sau khi họ xuống thác nước kia, đã xuôi theo dòng nước nóng của thác mà trôi đi, trực tiếp vòng qua cái hố vạn người, thậm chí trực tiếp tránh được sự giám sát của quạ ba mắt, leo lên từ vách đá phía trên.

Tôi đoán dưới thác nước đó nối với một con sông nước nóng, chảy một hồi lại chảy ra dưới vách đá bên ngoài kia." Vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến một giọng nói yếu ớt: "Vị gia này… gia quả nhiên cao minh, dưới vách đá đó đúng là nối với sông nước nóng của thác, mấy người chúng tôi xuôi theo dòng nước đó, có thể nói là cửu tử nhất sinh, tất cả mọi người đều kinh hãi…" Lời Lương Sư Gia chưa dứt, Tô Thành đã cười lạnh một tiếng: "Cửu tử nhất sinh?

Tất cả mọi người?

Ông chắc chắn tất cả người của ông đều đi theo dòng sông đó sao?" Tô Thành hỏi ngược lại như vậy, vì từ sau thác nước đến hố vạn người vẫn có dấu vết.

Cũng có nghĩa là, người của ông ta chắc chắn đã chia làm hai nhóm ở thác nước, một nhóm là nhóm của Lương Sư Gia, bị nước thác cuốn đi.

Nhóm còn lại đi theo lộ trình bình thường.

Tô Thành tin rằng, trong nhóm nhỏ đi theo lộ trình bình thường, chắc chắn có một người thực lực phi thường đang kiểm soát toàn cục.

Biết đâu thủ đoạn nhốt chết Lương Sư Gia cũng là ý của người này.

"À… cái đó… cái đó là do tôi bị ngã nên hồ đồ rồi.

Ai, vừa bị nhốt vừa bị ngã, thần tiên cũng không chịu nổi đâu, tôi sắp rã rời xương cốt rồi đây." Nghe xong một loạt câu hỏi của Tô Thành, Lương Sư Gia trả lời trớt quớt.

Tô Thành chỉ im lặng quan sát Lương Sư Gia, thầm nghĩ: Vừa rồi tình hình rơi từ trên xuống, liệu có phải cũng là một trong những kế sách của Lương Sư Gia không?

Nhìn đống lửa đó, Lương Sư Gia nghỉ ngơi hồi lâu mới đứng dậy, cúi đầu thật sâu với mọi người: "Thành gia, Bàn gia, các vị gia, và vị tiểu thư này." Lương Sư Gia nhìn A Ninh với vẻ mặt nịnh nọt, nhưng sắc mặt A Ninh lạnh lùng.

Thấy A Ninh không thèm để ý, anh ta lại nhìn Tô Thành, nói: "Các vị ân nhân, Lương mỗ tôi thực sự đã cùng đường, nay xin đầu quân cho đội của Thành gia, mong các vị chiếu cố nhiều hơn.

Thông tin tôi có thể cung cấp cũng không ít, lợi ích mang lại cho các vị sẽ rất nhiều." "Lợi ích?" Bàn Tử cười lạnh.

"Hay là ông đưa ra một cái đi, có lợi ích gì." Tô Thành nghe lời Bàn Tử, vừa giơ tay ra hiệu Bàn Tử đừng nhiều lời, Bàn Tử đã ghé vào tai Tô Thành nói: "Tiểu Thành gia, đừng trách, anh kinh nghiệm xã hội còn non, đối phó với loại cáo già này, cứ để tôi!

Nhất định phải bắt hắn nhả ra chút dầu mỡ trước đã!" Nói xong, anh ta nheo mắt cười với Tô Thành.

Bàn Tử trong đội thực ra là người lớn tuổi nhất, lớn hơn mọi người bảy tám tuổi.

Nhưng, cũng không biết tại sao một người lớn hơn bảy tám tuổi mà lại lắm lời như vậy.

Nhưng câu nói vừa rồi đã nhắc nhở Tô Thành, nhất định phải luôn đề phòng Lương Sư Gia này.

Một người mà đội ngũ khác không dám dùng, đội của mình cũng không thể dễ dàng để hắn trà trộn vào nội bộ.

"Nhất định phải cẩn thận hơn nữa." Thầm nhắc nhở mình, Tô

Thành lại nói với Lương Sư Gia: "Đúng vậy, để xem ông có lợi ích gì." Bàn Tử lập tức tiếp lời, thúc giục: "Tốt nhất là ở đây luôn đi, nhìn cho chuẩn cơ hội, đừng có lề mề." Lúc này Tô Thành nhìn thấy, Lương Sư Gia đang ngồi bệt trên đất đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Bàn Tử một cách âm hiểm, ánh mắt đó dường như chứa đựng ngàn vạn sự độc ác, phảng phất muốn dùng ánh mắt giết chết một người, trong chốc lát Tô Thành cảm thấy một trận ớn lạnh.

Cảm giác này thậm chí khiến Tô Thành nhớ đến Cấm Bà.

Anh vội lắc đầu, nhìn lại lần nữa, Lương Sư Gia đã trở lại vẻ mặt yếu ớt, trông như sắp tắt thở đến nơi.

"Ai, vị Bàn gia này, tôi đương nhiên có hàng thật." Vừa nói, anh ta vừa giơ ngón tay chỉ vào bóng tối trong không gian bên dưới cây thanh đồng, không rõ ý gì.

Chẳng lẽ, ở đó có Xà mi đồng ngư?

Tô Thành nhìn vào bóng tối, Lương Sư Gia chỉ xong lại không ngừng thở hổn hển, như sắp chết đến nơi.

Ngô Tà ở bên cạnh thấy vậy, lại định lên giúp, nhưng bị Bàn Tử kéo ra: "Tiểu Ngô Tà, làm gì thế?

Yên tâm, chết không được đâu." Bàn Tử nhìn Lương Sư Gia cười lạnh, Lương Sư Gia dường như cũng không có biểu cảm gì, chỉ dựa vào cây thanh đồng rên rỉ yếu ớt.

"Bàn Tử, cậu không đúng rồi, người ta đã ra nông nỗi này, nên chăm sóc thì phải chăm sóc chứ." Nói rồi, Ngô Tà không màng Bàn Tử ngăn cản, tiến lên cho Lương Sư Gia uống nước, Bàn Tử tức đến nỗi quay mặt đi không thèm nhìn.

Tô Thành nhìn về phía Lương Sư Gia chỉ, ở đó chỉ có một đống đồ vật, dường như là đồ tùy táng.

“Lẽ nào ở đây cũng có quan tài?” Vừa nghĩ, Tô Thành vừa ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh cây thanh đồng có thể sẽ có một cỗ quan tài.

“Chẳng lẽ những thứ này là đồ tùy táng cho cỗ quan tài đó?” Nghĩ đến đây, Tô Thành quay đầu nhìn Lương Sư Gia, Lương Sư Gia đang được Ngô Tà chăm sóc với vẻ mặt suy yếu, thấy Tô Thành nhìn mình, liền nở một nụ cười yếu ớt.

Chương 171

"Thứ tốt ông nói, cho một vị trí cụ thể đi." Tô Thành nheo mắt hỏi.

Bàn Tử đứng bên cạnh hắng giọng, thấy tình hình này, lập tức gạt tay đang cho uống nước của Ngô Tà ra, túm lấy Lương Sư Gia như đại bàng vồ gà con: "Đúng, nói mau, nếu dám giở trò, tao bắn cho một phát." "Ai, Bàn Tử, đừng như vậy.

Lương Sư Gia của chúng ta sẽ không lừa chúng ta đâu, phải không Lương Sư Gia?" Trong mắt Tô Thành, lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

Chiêu này gọi là mời rượu.

Nếu Lương Sư Gia không thành thật, vậy chỉ có thể để anh ta uống rượu phạt.

Nếu làm mất mặt Tô Thành, không chịu xuống nước theo bậc thang Tô Thành đã đưa ra, lúc đó Tô Thành có xử tử anh ta tại chỗ, cũng không ai có ý kiến.

Vừa nói, Tô Thành vừa nhẹ nhàng gạt khẩu súng của Bàn Tử ra, Bàn Tử tán thưởng gật đầu, giơ ngón tay cái cho Tô Thành.

Một người đóng vai hiền, một người đóng vai ác, chuyên diễn cho Lương Sư Gia xem, đã cho anh ta sự tôn trọng lớn nhất rồi.

Lương Sư Gia tuy tuyệt đối không phải đồng đội tốt, nhưng chắc chắn là một đối thủ giỏi.

Quả nhiên, Lương Sư Gia thấy hai người một tung một hứng, lập tức đứng dậy cúi đầu, nói: "Hai vị, tiểu nhân không dám lừa dối, bố cục ở đây thực sự kỳ quái, ngay cả tôi cũng chưa chắc nhìn ra được một hai phần, tôi nghe nói có một pháp thuật gọi là Văn sơn biện long chi pháp.

Cần phải dựa trên pháp thuật đó mới có thể nhìn ra được chút manh mối." Tô Thành vừa nghe, cảm thấy có hy vọng, bèn khởi động Văn sơn biện long chi pháp trong đầu.

Văn sơn biện long chi pháp trong đầu lập tức được kích hoạt, một lượng lớn thông tin tràn vào não anh, dạ thị cũng đồng thời được mở ra, thế giới xung quanh dường như đột nhiên trở nên rõ ràng trong suốt, không còn bất kỳ thứ gì có thể che giấu.

Lúc này Tô Thành đột nhiên phát hiện, nơi anh đang đứng thực ra là một không gian hình vuông, rất lớn.

Ở giữa là cây cột thần thanh đồng, lúc này Tô Thành hiểu ra, nơi này đáng lẽ là nơi nghỉ ngơi của thợ thủ công, nhưng cũng không chắc, ai biết được tổ tiên xa xưa làm ra một nơi như vậy để làm gì.

Lúc này Tô Thành lại quan sát những bình lọ đặt ở rìa một lần nữa.

Anh phát hiện những thứ này đúng là dùng để tùy táng, đều là đồ theo chế độ tùy táng.

Những thứ này đều được đúc bằng đồng, chỉ có một phần nhỏ là gốm sứ, đồ gốm thô, trông hoàn toàn không ăn nhập với đồ đồng tinh xảo.

Nhìn một lúc, Tô Thành đột nhiên hiểu ra tại sao Lương Sư Gia lại nhắc đến Văn sơn biện long chi pháp.

Lúc này, Tô Thành lại quay đầu nhìn Lương Sư Gia, sự kính trọng đối với anh ta lại tăng thêm ba phần.

Mặc dù Lương Sư Gia là người vô cùng gian xảo, nhưng kiến thức của người này chắc chắn không nông cạn.

Đối với một pháp thuật cổ xưa như Văn sơn biện long chi pháp mà cũng biết sơ qua, nhìn ra được chút manh mối, chứng tỏ người này

tuyệt đối có kinh nghiệm không nông cạn, kiến thức phong phú.

Nghĩ vậy, Tô Thành cảm thấy, có lẽ có thể moi được chút thuộc tính từ Lương Sư Gia này, nghĩ đến đây Tô Thành đột nhiên có chút vui vẻ.

Lúc này Tô Thành hoàn hồn, Lương Sư Gia đang nhìn anh, không biết trong lòng đang nghĩ gì, một đôi mắt nhỏ gian xảo, đảo lia lịa, như đang ấp ủ kế hoạch.

Tô Thành bèn hỏi: "Này, Sư gia, cái Văn sơn biện long chi pháp của ông, tôi chưa nghe bao giờ, hay là ông nói cho tôi nghe đi?" Tô Thành thực ra biết, phương pháp này không phải người bình thường có thể có được và hiểu rõ.

Anh đang thử Lương Sư Gia.

Xem xem rốt cuộc anh ta che giấu bao nhiêu.

Lương Sư Gia đang nhìn Tô Thành với vẻ ngơ ngác, nghe Tô Thành hỏi, lập tức cười hì hì nói: "Ai, Thành gia, tôi cũng chỉ biết chút da lông thôi, nhưng đã Thành gia phân phó, vậy tại hạ xin múa rìu qua mắt thợ." Tô Thành nhìn Lương Sư Gia, biết anh ta có ý muốn thể hiện thực lực trước mặt mọi người, muốn xây dựng lòng tin trong tổ chức này.

Tô Thành cũng không làm khó Lương Sư Gia, anh biết người này bây giờ phải để anh ta biểu hiện nhiều hơn, mới có thể khiến anh ta tiết lộ càng nhiều thông tin.

Lương Sư Gia trầm ngâm hồi lâu, mở lời nói: "Tôi nghĩ, những bình lọ này được sắp xếp theo quy luật của sông núi.

Nhìn qua thì cách sắp xếp của chúng có vẻ lộn xộn, nhưng thực ra những khoảng trống để lại, nhìn kỹ xem, thực ra đều là sông ngòi đó.

Nếu xem những bình gốm là núi, những đồ đồng là cây cối ven bờ,

nhìn như vậy, sẽ có chút manh mối, chỉ là tôi tài sơ học thiển, không nhìn ra được chỗ sâu xa trong đó, phải là đại sư mới có thể nhìn thấu." Lời của Lương Sư Gia vừa dứt, Tô Thành nhìn kỹ lại, trong lòng kinh ngạc, thầm nói: Đúng là có manh mối như vậy.

Anh bèn nói với Lương Sư Gia: "Lương Sư Gia, lời của ông đúng là có chút ý tứ, tôi cũng từng xem qua pháp thuật này trong một số cổ tịch, bây giờ tôi cũng có thể nhìn ra một hai phần, xem ra Lương Sư Gia quả nhiên là thâm tàng bất lộ." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lương Sư Gia cũng hơi thay đổi, nhưng vẫn cười nịnh nọt: "Đâu dám đâu dám, trước mặt Thành gia những tiểu xảo này của tôi chẳng phải là trò trẻ con sao, thứ lợi hại thực sự phải để ngài thi triển, tôi không dám xen vào." Sự thăm dò của Tô Thành đã thành công.

Lương Sư Gia nói câu này, Tô Thành không chỉ biết Lương Sư Gia tâm cơ sâu, mà còn biết câu nói này của Lương Sư Gia đang biểu thị: bảo bối tìm được trong đó, toàn bộ sẽ chia cho anh, không dám tranh giành những tài sản này.

Tô Thành khẽ nheo mắt, trong lòng đã có quyết định.

Lương Sư Gia không đơn giản, chỉ là đội người phía trước hoặc là xem thường anh ta, hoặc là sợ anh ta, mới nhốt anh ta ở đó.

Nhìn lại những bình lọ trước mắt, một người có khả năng như Lương Sư Gia, có thể đã sớm nhìn ra trong những bình lọ đó có bình nào chứa đồ tốt, chỉ là không nói.

Giữ lại thông tin này để làm con bài mặc cả, một mình anh ta không thể ra khỏi lăng mộ này, phải nhờ người đưa ra ngoài.

Người đó, bây giờ chỉ có Tô Thành.

Nghĩ vậy, Tô Thành cũng đã hiểu rõ.

Con người mà, biết quá nhiều cũng không tốt.

Câu này là câu đầu tiên Lương Sư Gia nói khi vừa ra khỏi quan tài.

Lúc này Tô Thành lại nhìn những bình lọ ở rìa, trong lòng đã nắm chắc.

Chương 172

Anh biết bình nào có thứ mình cần tìm.

Tô Thành lại nhìn những bình lọ một lần nữa, dựa theo Văn sơn biện long chi pháp, lập tức tìm ra cái đặc biệt nhất trong số chúng.

Cái duy nhất.

Trong những bình lọ này, người bố trí chúng năm đó, nhất định đã dùng thuật che mắt để bố trí thêm vài cái bình đại diện cho cái gọi là "bảo nhãn", để người khác mở những nơi có vẻ là bảo nhãn đó ra, rồi trúng bẫy.

Người nhìn thấy lần đầu tiên có thể sẽ mừng như điên, nghĩ rằng: Ôi, vớ được báu vật rồi!

Thế là vội vàng mở ra, nhưng đâu biết rằng có thể vừa mở ra, mạng cũng mất.

Trong những cái bình có vẻ là bảo nhãn đó, không chừng có chứa nguy hiểm.

Vì vậy, khi tìm ra cái bình thứ ba được coi là bảo nhãn, anh lập tức hiểu ra, thứ mình cần tìm không phải là cái gọi là bình đại diện cho bảo nhãn.

Anh cũng thử trực tiếp dùng thấu thị, nhưng phát hiện không được, bình ở đây xuất hiện hiện tượng giống như trận chuông đồng.

Sau này, nhất định phải nghiên cứu kỹ nguyên nhân.

Bây giờ thứ anh cần tìm, là cái bình duy nhất, độc nhất vô nhị.

Bất kể là đồng hay gốm thô.

Sau một hồi tìm kiếm, Tô Thành một mắt xác định được một cái

bình.

Anh bước lên, không chút do dự cầm lấy nó, mở dạ thị và thấu thị, nhìn vào bên trong.

Anh phát hiện bên trong chứa một đống nước đen sì, cũng không chắc bên trong là nước, cũng có thể là bảo vật được phong ấn bằng nước.

Điều kỳ lạ nhất là, nước này không nhìn xuyên qua được.

Nước đó tuyệt đối không thể chạm vào.

Sau khi quyết định, Tô Thành dứt khoát ném cái bình "choang" một tiếng xuống đất, nước đen trong bình chảy ra đất, khiến mặt đất phát ra tiếng "xèo xèo", bốc khói.

"Quả nhiên!" Tô Thành thầm nghĩ.

"Nước trong bình có vấn đề." Nếu vừa rồi mạo hiểm thò tay vào, không chừng rút ra chỉ còn là một khúc xương trắng.

Độ ăn mòn của thứ này không biết mạnh đến đâu, khả năng phòng ngự của anh chưa chắc đã chống lại được.

Mọi người chỉ thấy nước đen "ùng ục" chảy ra đất, trực tiếp ăn mòn mặt đất thành một cái hố nhỏ sâu vài milimet.

Rìa nơi nước đen chảy qua, bị ăn mòn gọn gàng, cả nhóm đều thầm kinh ngạc, độ mạnh của thứ này sao lại cao như vậy!

Tô Thành cũng đang cảm thán, không biết người xưa trước đây làm sao lại bỏ nó vào bình gốm, bây giờ xem ra, trên thành trong của bình gốm đó, chắc chắn có bôi một lớp chất chuyên dùng để chống lại loại vật chất này, nếu không bình gốm đã sớm mục nát rồi.

Mọi người đều đang chờ đợi hành động của Tô Thành, Tô Thành cũng đang chờ nước đen đó từ từ mất tác dụng.

Cuối cùng, nước đen trên đất cũng không còn bốc khói, dần dần, tiếng "xèo xèo" chói tai trên đất, lại từ từ lắng xuống.

Tô Thành đeo găng tay tiến lên, vì đang mở dạ nhãn, nên anh có thể nhìn thấy rõ trong cái hố đen sì mà người thường không thấy, có một thứ gì đó.

Chỉ một cái nhìn, anh đã kinh ngạc, bên dưới quả nhiên có một con Xà mi đồng ngư!

Con Xà mi đồng ngư đó, dường như cũng không bị ảnh hưởng bởi nước đen, kiểu dáng vô cùng đẹp, vô cùng hoàn chỉnh.

Toàn bộ không hề sứt mẻ, trông như mới.

"Không biết trên đó có bôi chất chống ăn mòn không, hay bản thân nó đã chống ăn mòn rồi." Tô Thành thầm nghĩ.

Chỉ thấy con Xà mi đồng ngư giữa làn nước đen, trong bóng tối có thể phát ra chút ánh sáng yếu ớt.

Vảy cá tinh xảo dưới dạ nhãn của Tô Thành, sống động như thật, thể hiện một kỹ thuật chế tác cao cấp có một không hai, trông vô cùng đẹp.

"Chậc chậc." Tô Thành kinh ngạc thốt lên.

"Đẹp thật!" Tô Thành vừa vui mừng, vừa đưa tay đeo găng xuống, nhặt con Xà mi đồng ngư lên.

Con này sáng hơn con trước, không biết có phải do nước đen không.

Con cá nhỏ này khá nặng, cầm trên tay có cảm giác trĩu nặng, anh thầm nghĩ: Hàng thật, chất lượng thật tốt.

Bàn Tử ở bên cạnh nhìn thấy, cũng rất vui mừng: "Ối, Thành gia lại lấy được một con đồng ngư nữa rồi, đội của chúng ta đúng là một

đường thẳng tiến mà!" Ngô Tà nhìn con đồng ngư trên tay Tô Thành cũng sáng mắt lên, nhưng Ngô Tà lại rất ngoan ngoãn, chỉ từ từ đi tới, nhìn theo Tô Thành một cái, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Lúc này Tô Thành cầm đồng ngư liếc nhìn Lương Sư Gia một cái, lại phát hiện Lương Sư Gia tự động quay mặt đi.

Trong lòng anh thầm gieo một hạt mầm nghi ngờ đối với Lương Sư Gia, chuẩn bị sau này sẽ tìm cách giải đáp.

Đối với con người Lương Sư Gia, Tô Thành không thể không đề phòng.

Lúc này, con Xà mi đồng ngư trên tay Tô Thành đột nhiên hơi nóng lên, trong mắt anh đột nhiên hiện ra vài quả cầu ánh sáng thuộc tính màu vàng.

Chương 173

[Keng!

Phát hiện Xà mi đồng ngư rơi ra "Thuộc tính Bí mật" của Uông Tàng Hải, mời ký chủ nhặt ngay!] Lúc này, hệ thống trong đầu Tô Thành vang lên âm thanh thông báo vui tai.

Tô Thành dừng lại một chút, lập tức ra lệnh: "Hấp thu ngay!" [Keng!

Hấp thu thành công, chúc mừng ký chủ thành công nhận được thuộc tính "Bí mật của Uông Tàng Hải", trong đó bao gồm 9 gói phân tích, có thể mở ra xem bất cứ lúc nào.

Bên trong gói bí mật, chứa đựng thông tin.

Chúc ký chủ sử dụng vui vẻ!] Sau một hồi thao tác, Tô Thành lại nhận được một đợt thuộc tính bí mật, Tô Thành vào trong đầu kiểm tra một lượt, phát hiện những thứ chứa trong thuộc tính bí mật, thật sự sâu không lường được.

"He he.

Không tệ, không tệ." Tô Thành đóng hệ thống, ý thức quay trở lại hiện thực.

Cũng không biết con đường tiếp theo sẽ nhận được thuộc tính gì, Tô Thành càng ngày càng mong đợi.

Sau khi cả đội nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, mọi người cũng dần chấp nhận Lương sư gia hơn một chút.

Ít nhất, họ không còn bài xích ông ta như trước.

Tuy nhiên, trong đội vẫn có hai người tỉnh táo là Tô Thành và Bàn

Tử.

Cả hai phòng bị Lương sư gia sâu sắc nhất.

Nếu những người khác đã bị mưu kế của Lương sư gia mê hoặc, họ bắt buộc phải giữ vững lập trường.

Những người còn nghi ngờ Lương sư gia bao gồm Muộn Du Bình và A Ninh.

Người mơ hồ nhất chính là Ngô Tà.

Cậu ta luôn là người đối xử tốt nhất với Lương sư gia, nhìn dáng vẻ thiện lương của cậu, có mấy lần Tô Thành suýt nữa đã nghi ngờ Ngô Tà không phải người.

Nhìn bộ dạng của Ngô Tà, Tô Thành không khỏi thầm nghĩ: "Ngô Tà đúng là ngây thơ vô số tội thật." Mọi người nghỉ ngơi xong, cảm thấy bên dưới không còn gì đáng xem nên chuẩn bị trèo lên cây thanh đồng để tiếp tục thăm dò.

Tô Thành lại dùng hệ thống quét xung quanh vài lần, phát hiện trong mấy cái hũ gốm cũng có vài món đồ tốt.

Anh chia đồ cho mọi người rồi cả nhóm cùng xuất phát.

Thứ mà Tô Thành quan tâm chỉ có xà mi đồng ngư.

Bởi vì biết giá trị của nó, giá trị của thông tin thực ra còn lớn hơn nhiều so với châu báu.

Trên mỗi chiếc vảy của xà mi đồng ngư đều khắc những bí mật kinh thiên động địa không ai hay biết.

Cần phải thu thập tất cả xà mi đồng ngư, sau đó dùng phương pháp đặc biệt để chiếu rọi những ký tự trên vảy, như vậy mới có thể nắm được thông tin firsthand.

Leo lên được một lúc, Tô Thành cảm thấy không ổn, lại sắp xếp

cho Bàn Tử quay lại trông chừng Lương sư gia.

Vì không biết chừng lão Lương lại giở trò mất tích lúc nào không hay.

Lỡ như Lương sư gia hợp tác với đám người phía trước, tiết lộ rằng họ đang có xà mi đồng ngư, không chừng sẽ bị đám người kia theo dõi, thậm chí là bị giết.

Mặc dù Tô Thành cũng chẳng ngán đám người đó, nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nghĩ vậy, Tô Thành dẫn cả đoàn khẩn trương leo lên, chuẩn bị xem tình hình bên trên.

Nhưng leo chưa được bao lâu, Tô Thành bỗng cảm thấy dường như luôn có thứ gì đó đi theo mình.

Anh quay đầu nhìn lại. "Ủa?

Đằng sau chỉ có mấy người đó thôi mà, cảm giác này chẳng lẽ là ảo giác của mình sao?" Tô Thành tự nhủ. "Có lẽ vào mộ cổ quá lâu, nên dễ sinh nghi thần nghi quỷ rồi." Ở gần cây thanh đồng, ngay cả Tô Thành cũng không nhận ra, thần kinh căng thẳng của anh đã bị một thứ gì đó ảnh hưởng.

Anh chỉ chăm chăm nghĩ đến việc lấy được đồ vật trên đỉnh cây thanh đồng mà quên mất nơi này có một loại sinh vật thần kỳ, gọi là thạch kiểm hầu tử, mang trong mình ly cổ quỷ dị khó lường.

Không quá để tâm đến cảm giác kỳ lạ này, Tô Thành dẫn cả đoàn tiếp tục đi lên.

Cả nhóm leo lên được khoảng mấy chục mét, những cành thanh đồng mà họ dùng để bám vào bỗng trở nên dày đặc và kỳ quái. "Chậc, cũng không biết cách sắp xếp này có ý nghĩa gì." Tô Thành vừa lẩm bẩm vừa leo lên, bỗng cảm thấy đội của mình hình như thiếu thiếu cái

gì đó. "Rốt cuộc là thiếu cái gì nhỉ?" Tô Thành suy nghĩ kỹ lại. "À, đúng rồi, hình như thiếu tiếng càm ràm của Bàn Tử." Mỗi lần trên đường không có gì để nói, Bàn Tử đều sẽ là người mở miệng càm ràm trước tiên, sao lúc này Bàn Tử lại không càm ràm nữa?

Anh quay đầu hỏi Ngô Tà đang ở sau lưng: "Tiểu Ngô, cậu có nghe thấy tiếng của Bàn Tử không?" Ngô Tà đáp: "Không có, từ nãy đến giờ đều không nghe thấy.

Từ lúc bắt đầu leo lên, anh ấy hình như vừa trông chừng Lương sư gia ở dưới, vừa leo." Lúc này Ngô Tà quay đầu lại, bỗng hét lên một tiếng kinh hãi.

Chương 174

"A, Bàn Tử biến mất rồi, Lương sư gia cũng biến mất rồi!

Chuyện gì vậy?" Ngô Tà mặt mày kinh hoàng quay lại nhìn Tô Thành.

Tô Thành thầm nghĩ: "Mẹ kiếp tôi cũng không biết, cậu hỏi tôi thì tôi hỏi ai?

Mắt tôi lại không mọc trên trán Bàn Tử, làm sao tôi biết anh ta đi đâu được." Nhưng Tô Thành cũng không nỡ nói vậy với Hạo Thiên Chân, nhìn vẻ mặt ngây thơ vô số tội của cậu, Tô Thành đành nuốt những lời cay độc vào trong.

Thế là anh đành nói: "Tôi không biết, có thể đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bây giờ cả đội dừng leo, xem xem đằng sau rốt cuộc có thứ gì." Lúc này người đầu tiên Tô Thành nghi ngờ là Lương sư gia, trong lòng anh thầm nghĩ: Lương sư gia à, Lương sư gia.

Ông rốt cuộc đang giở trò quỷ gì thế?

Nếu ông dám động đến một sợi tóc của Bàn Tử nhà tôi, tôi nhất định sẽ lấy mạng ông.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Thành trở nên hung tợn.

Chỉ là Tô Thành không biết, lần này anh đã đoán sai rồi.

Kẻ khiến Vương Bàn Tử biến mất lại không phải là con người, mà là một sinh vật kỳ quái còn sót lại sau thời kỳ thống trị đen tối.

Tô Thành quay đầu nhìn xuống dưới, bỗng phát hiện một điều kỳ lạ, đó là mình rõ ràng đang bật tầm nhìn ban đêm, nhưng lại không

thấy được tình hình bên dưới. "Ê, không đúng!

Tầm nhìn ban đêm của mình không phải phạm vi 150 mét sao?

Sao lại không nhìn thấy bên dưới vậy?" Từ lúc nãy đến giờ leo lên cũng chỉ mới mấy chục mét thôi mà.

Lúc này Tô Thành bỗng ý thức được, có khả năng năng lực vật chất hóa của một nhân vật nào đó đang có hiệu lực.

Phía dưới có lẽ đã thật sự biến thành một vực sâu không đáy.

Tô Thành, Ngô Tà, Muộn Du Bình, Bàn Tử đều mới vào đây không lâu.

Trừ Lương sư gia và Lão Dương đã biến mất, lẽ nào trong này còn có người thứ tám biết vật chất hóa sao?

Nghĩ đến đây, Tô Thành toàn thân lạnh toát.

Chẳng lẽ trong này có người thứ tám đang đi theo họ sao?

Tô Thành vừa nghĩ, toàn thân lạnh buốt, lập tức không dám nghĩ tiếp nữa.

Lúc này ngay cả Tô Thành cũng không phát hiện, trạng thái tinh thần của anh dường như đã bị một loại ảnh hưởng kỳ dị nào đó.

Trong lúc suy nghĩ, Tô Thành bỗng mơ hồ cảm thấy người thứ tám đó thật sự tồn tại.

Lúc này anh cũng tạm thời không ý thức được, thực ra mình đã bị năng lực vật chất hóa của cây thanh đồng ảnh hưởng.

Muộn Du Bình ở bên cạnh vẫn bình tĩnh leo lên như không có chuyện gì, Tô Thành không hề biết, thực ra Muộn Du Bình có thể khống chế loại năng lực này.

Mãi sau này Tô Thành mới biết Muộn Du Bình thật sự đã sống

mấy nghìn năm, tồn tại như một linh vật thần thú trong Trương gia, cho nên mới có thể đi lại tự do như vậy.

Cái gọi là báo cáo với người của Trương gia bên trên, cũng chỉ là tiện tay chào một tiếng, hoàn toàn xuất phát từ lễ phép.

Cũng là mãi về sau, Tô Thành mới biết lúc đó Trương Khởi Linh chỉ là lười quản chuyện của Trương gia, nguyên nhân là vì thế lực trong tay Trương Khởi Linh lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Tô Thành.

Nhưng Tô Thành trước mắt đang bận suy nghĩ xem người thứ tám có thể tồn tại kia sẽ trốn ở đâu.

Anh không còn tâm trí để suy nghĩ tại sao Muộn Du Bình lại có thể bình tĩnh như vậy ở nơi này.

Những người khác cũng biểu hiện rõ sự nóng nảy. "Không leo nữa, Bàn Tử vẫn chưa quay lại à?" Lúc này Ngô Tà bắt đầu bực bội, cảm xúc viết hết lên mặt, điều này cực kỳ hiếm thấy. "Ngô Tà, bình tĩnh lại." Tô Thành lập tức khuyên. "Cậu có phát hiện không, nơi này có gì đó kỳ quái, dường như khiến mọi người trở nên bực bội hơn." Nói xong, Tô Thành còn nhìn quanh bốn phía, phát hiện đúng là như vậy.

A Ninh đang không ngừng nhìn quanh, vẻ mặt rõ ràng không kiên nhẫn, Ngô Tà cũng vậy.

Trừ Muộn Du Bình và Lão Dương vẫn như cũ, ngay cả Tô Thành cũng có chút bị ảnh hưởng.

Cứ ở lại đây không ổn, Tô Thành quyết định phải nhanh chóng tìm Bàn Tử và Lão Dương.

Vì vừa rồi bực bội, Tô Thành suýt nữa quên mất mình có khả năng nhìn xuyên thấu và tầm nhìn ban đêm.

Anh lập tức kích hoạt hai siêu năng lực, trong nháy mắt, môi trường xung quanh trở nên trong suốt.

Lúc này anh nhìn thấy ở phía đối diện của cột đồng, Bàn Tử và Lương sư gia đang bám ở đó, không nhúc nhích.

Hai người ngơ ngác ngẩng đầu, không biết đang nhìn cái gì.

Chương 175

Lúc này thuận theo ánh mắt của Lương sư gia và Bàn Tử nhìn lên, mới phát hiện trên đỉnh đầu chi chít một đám "người". "Mẹ kiếp, sao lại có nhiều 'người' thế?" Tô Thành trong lòng phát hoảng, lúc này nhìn kỹ lại, cảm thấy đó hẳn là thạch kiểm hầu tử.

Anh lại nhìn về phía vừa rồi, phát hiện dưới chân mình dường như cũng có mấy con gọi là thạch kiểm hầu tử đang bám ở dưới, không nhúc nhích, vẻ mặt ngây dại.

Nhưng anh cũng không chắc đó có phải là khỉ không, vì hình thể thực sự quá giống người.

Vừa rồi bật tầm nhìn ban đêm chỉ lướt qua sơ sài, sự chú ý đã bị mặt đất biến mất thu hút, nên không để ý đến những thứ ở góc khuất.

Bây giờ nhìn lại mới cảm thấy, những con khỉ quỷ dị khó lường đang bám ở dưới khiến người ta toàn thân lạnh toát.

Tô Thành lập tức lên tiếng: "Tìm thấy Bàn Tử và Lương sư gia rồi, họ ở phía đối diện, chỉ là có thể đã gặp chút rắc rối." Trong khoảnh khắc, tất cả đều im lặng, dưới sự dẫn dắt của Tô Thành, họ từ từ tiếp cận Bàn Tử và Lương sư gia.

Lúc này tuyệt đối không được lên tiếng, một khi lên tiếng chắc chắn sẽ kinh động đến bầy sinh vật kỳ quái kia, nếu bị chúng tấn công sẽ rất phiền phức.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, khi họ đang cẩn thận leo về phía Lương sư gia và Bàn Tử, những sinh vật kỳ quái kia bỗng đồng loạt di chuyển.

Những chiếc mặt nạ đá chi chít va vào nhau, phát ra âm thanh giòn

tan.

Mọi người đều căng cứng cả người.

Tô Thành lúc này ngẩng đầu lên, chỉ thấy Bàn Tử và Lương sư gia, cũng như phía trên họ, không biết từ lúc nào, đã chi chít không biết bao nhiêu sinh vật mặt đá kia.

Nhìn kỹ lại, đằng sau chúng có đuôi dài! "Quả nhiên là thạch kiểm hầu tử!" Tô Thành kinh ngạc nói.

Anh vốn nghĩ sẽ từ từ gặp chúng, không ngờ lại gặp nhanh như vậy.

Mấy nghìn khuôn mặt cứ thế ngơ ngác chi chít từ trên xuống dưới, đờ đẫn nhìn chằm chằm họ, không hề nhúc nhích.

Cảnh tượng đó cực kỳ rợn tóc gáy.

Đúng như dự đoán, Lão Dương kinh nghiệm ít ỏi bắt đầu suy sụp.

Hai tay đang bám vào cành thanh đồng buông lỏng, không cẩn thận trượt xuống, miệng phát ra một tiếng hét nhỏ.

Mặc dù sau đó đã nín lại, nhưng đã thu hút sự chú ý của lũ thạch kiểm hầu tử xung quanh.

Trong nháy mắt, bầy thạch kiểm hầu tử bắt đầu di chuyển.

Âm thanh va chạm của những chiếc mặt nạ đá chi chít, giòn tan vang vọng trong không gian trống rỗng của cột đồng.

Mặc dù nếu đặt trong hoàn cảnh bình thường, âm thanh này nghe khá hay, nhưng lúc này nghe chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Đám quân đông đảo bao vây từ bốn phía, mọi người lập tức rút súng ra ứng chiến.

Tiếng súng vang lên dữ dội trong không gian cột đồng, va chạm

mạnh vào xung quanh các cành thanh đồng, tóe ra những tia lửa lóe sáng.

Đạn có hiệu quả, mấy phát đã phá vỡ một loạt mặt nạ của thạch kiểm hầu tử.

Những con thạch kiểm hầu tử bị vỡ mặt nạ kêu "ken két" rồi hoảng loạn bỏ chạy.

Những con còn mặt nạ vẫn tiếp tục nhảy xuống, phát động một đợt tấn công nữa vào họ.

Tô Thành vừa tấn công, vừa sung sướng hấp thu thuộc tính. [Keng!

Phát hiện thuộc tính Trường Sinh!

Mời túc chủ nhanh chóng hấp thu!] Nghe thấy tiếng thông báo, Tô Thành mừng rỡ như điên, vội vàng xác nhận thu thập. [Keng!

Chúc mừng túc chủ hấp thu thành công "thuộc tính Trường Sinh", nhận được 80 năm tuổi thọ!

Tổng tuổi thọ tăng thêm 323 năm!] Lần này Tô Thành càng hăng hái hơn, khẩu súng tiểu liên trong tay nổ "đoàng đoàng đoàng", hết con khỉ này đến con khỉ khác bị bắn vỡ mặt nạ.

Cùng lúc bị phá vỡ, còn có nỗi sợ hãi vừa bao trùm trong lòng mọi người.

Tiếng súng kết thúc, thạch kiểm hầu tử đã bị tiêu diệt quá nửa, Tô Thành phát hiện thạch kiểm hầu tử không dám lại gần, đoán rằng có thể huyết mạch của mình đã trấn áp được ly cổ trong mặt nạ.

Ngay lập tức, Tô Thành hào phóng rạch một đường trên lòng bàn tay, bôi cho mỗi người một ít siêu huyết dịch, dù sao chỉ cần một ý niệm, vết thương sẽ lập tức hồi phục.

Có máu quý, mọi người đều đi nhanh hơn.

Nhận được máu, Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều mừng rỡ ra mặt.

Trên đường đi, hai tên ngốc này thỉnh thoảng lại giơ tay ra dọa lũ thạch kiểm hầu tử, vì có máu quý của Tô Thành, lũ khỉ đó căn bản không dám lại gần.

Chỉ có điều lần này Bàn Tử có lẽ đã ăn quả đắng.

Chương 176

Chỉ thấy Bàn Tử cười hì hì, đưa tay về phía một thứ đeo mặt nạ.

Bàn Tử không chú ý xem thứ đó rốt cuộc là người hay khỉ, chỉ đơn thuần cảm thấy vui.

Vì vậy, khi tay anh ta chạm vào thứ mà anh ta tưởng là thạch kiểm hầu tử, mới phát hiện đó là một cái xác chết.

Nhưng lúc này đã muộn, chỉ thấy ly cổ trên mặt cái xác đột nhiên lật lên, bay về phía mặt Bàn Tử. "A!

Cái quái gì thế!" Phía sau cái mặt nạ đá có một cái miệng lớn lồi ra, từ xung quanh đó mọc ra những thứ dài ngoằng như chân nhện, mắt thấy sắp bổ vào mặt Bàn Tử!

Chỉ thấy cái ly cổ kinh khủng đó bay lên mặt Bàn Tử, Bàn Tử hét lớn, hai tay cố gắng gỡ cái mặt nạ ly cổ, cố gắng bóc cái mặt cứng ngắc đó ra khỏi đầu mình.

Nhưng thứ đó lại như mọc trên mặt anh ta, không thể gỡ ra được.

Cứ như chỉ cần dùng sức một chút, giây tiếp theo, cả cái đầu của Bàn Tử sẽ rơi xuống vậy.

Tô Thành ở phía sau kinh hãi, lập tức giơ súng, một phát bắn tỉa chính xác. "Bằng!" một tiếng, cái mặt nạ ly cổ đó lập tức vỡ thành từng mảnh.

Bàn Tử kinh hồn chưa định bám vào cành thanh đồng, thở hổn hển, ngơ ngác nhìn về phía Tô Thành. "Mẹ nó tà môn quá, cái quái gì thế?

Cứ thế bám vào mặt lão tử, mẹ kiếp!

Lão tử ba hồn bảy phách bị dọa suýt nữa chỉ còn một hồn một phách." Bàn Tử lại thở hổn hển một lúc, cảm xúc mới dần ổn định lại.

Lúc này mấy người tiếp tục tiến lên, lại phát hiện càng leo lên cao, những hang động nhỏ xung quanh càng nhiều.

Trong những hang động nhỏ đó, đặt nhiều mặt nạ ly cổ hơn, cũng như những thi thể bị mặt nạ ly cổ bám vào.

Lương sư gia ở phía sau vội vàng theo kịp, đẩy gọng kính trên sống mũi, cũng đầy mặt kinh ngạc.

Nhìn những thi thể đã khô quắt này, ông ta không khỏi lên tiếng: "Những thi thể này xem ra đã trải qua thời gian dài, không tươi mới như những cái trước đó.

Nhìn trên mặt nạ, có một số vết nứt." Nói rồi, Lương sư gia định đưa tay ra chạm, không ngờ bị Tô Thành một phát tát ngăn lại động tác: "Đừng tùy tiện chạm vào loại mặt nạ này, một khi cảm ứng được nhiệt độ cơ thể người, hoặc mùi người, nó sẽ bám vào người." Lương sư gia hơi trầm ngâm, nói: "Vậy ý của Thành ca là, những cái ly cổ này, thực ra tương tự như một dạng sinh tồn ký sinh trùng?" Nghe xong, Tô Thành không có biểu hiện gì, tiếp tục dẫn người phía sau leo lên.

Cả đoàn bảy người, leo đến thở hổn hển.

Cây thanh đồng dù sao cũng thẳng đứng, tạo với mặt đất một góc 90 độ, đối với người thường, leo rất tốn sức.

Tô Thành thì không có cảm giác gì, leo một mạch xuống chỉ cảm thấy như làm một bài khởi động.

Mệt nhất là Lão Dương.

Lão Dương bị tụt lại phía sau cùng, leo tốn sức nhất.

Nhưng lúc này, Tô Thành lại cảm thấy an toàn nhất chính là Lão Dương.

Bởi vì khi anh ngẩng đầu lên, phát hiện trên bức tường đá bao quanh cột đồng, không biết từ lúc nào, đã chi chít những chiếc mặt nạ ly cổ. "Chẳng lẽ những cái ly cổ này bò ra từ những hang động nhỏ xung quanh?

Đã sớm ở đây chờ thời cơ rồi sao?

Những thứ này cũng là rào cản mà tổ tiên dùng để ngăn chặn đạo mộ tặc trộm bảo vật?" Tô Thành vừa nghĩ, vừa chuẩn bị phản công.

Lúc này Tô Thành phát hiện, những cái ly cổ kia giống như con đã tấn công Bàn Tử lúc trước, không hề bám vào bất kỳ thứ gì.

Chúng đã di chuyển! "Chết rồi!" Tô Thành khẽ kêu lên. "Đây là ly cổ thuần chủng.

Chúng nó không cần biết là ai, đều sẽ lao vào bám lấy, không chỉ đơn giản là tấn công nữa!" Sau một hồi phân tích, Tô Thành bỗng phát hiện mình cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Bởi vì đối với anh, tiêu diệt những thứ nhỏ bé này dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần không bị những cái ly cổ này bám vào, anh có thể dễ dàng đối phó.

Tô Thành bỗng nghĩ, những thứ quái dị này có thể khống chế hành vi của con người, thậm chí khống chế hành vi của động vật. "Xem ra, chỉ cần là động vật có thần kinh đều có thể bị khống chế.

He he!" Trong đầu Tô Thành lóe lên một ý nghĩ, cơ thể vô thức giơ súng, mấy phát bắn tỉa chính xác, những cái ly cổ kia liên tiếp bị xuyên thủng, vỡ tan mấy cái, rơi xuống vách đá.

Lúc này hệ thống vang lên tiếng thông báo: [Keng!

Chúc mừng túc chủ!

Chương 177

Thành công bắn rơi "ly cổ"!

Rơi ra thuộc tính "Tinh thần khống chế", mời túc chủ mau chóng thu thập nhé!] Tô Thành lập tức mừng như điên, vội vàng xác nhận hấp thu.

Mấy người phía sau thấy Tô Thành bắt đầu tấn công, cũng lần lượt lấy vũ khí của mình ra, đối mặt với đội quân ly cổ mênh mông như biển khói trước mặt, bắt đầu bắn phá điên cuồng.

Từng viên đạn xé toạc không khí, trực tiếp chui vào bầy ly cổ, gây ra từng trận xáo động.

Vì có đạn, bầy ly cổ xuất hiện sự di chuyển quy mô lớn, nhìn từ xa, giống như những con sóng bạc đầu trên mặt biển vỏ sò.

Cảnh tượng lật nhào đó thực sự quỷ dị lại ly kỳ, mang một vẻ đẹp khó tả.

Trên đỉnh cây thanh đồng, có những tia sáng xanh lam mờ nhạt chiếu xuống, nguồn sáng đó không rõ ràng, nhưng chiếu lên bầy ly cổ, vừa hay có thể giúp mấy người nhìn rõ bộ mặt của chúng.

Bầy ly cổ dưới nguồn sáng mờ ảo, mang lại cho người ta một cảm giác cổ xưa lại thần bí, xa xăm lại quỷ dị.

Tô Thành không nghĩ nhiều, hai chân đứng trên cành thanh đồng, khả năng thăng bằng hoàn hảo giúp anh có thể cầm súng bằng hai tay, bắn vào bầy ly cổ một cách sảng khoái.

Rất nhanh, từng mảng lớn ly cổ rơi xuống, vang vọng trong vực sâu.

Tô Thành theo tiếng vang nhìn xuống chân mình, dưới cây thanh

đồng, nơi họ vừa đứng, đã biến mất không còn tăm hơi, như chưa từng tồn tại.

Nhìn vực sâu, anh không khỏi nghĩ: vực sâu vừa rồi, là do ai tạo ra nhỉ?

Vừa nghĩ, Tô Thành vừa nhanh chóng ngẩng đầu, tiếp tục tấn công những chiếc mặt nạ quỷ dị đang tràn ngập trước mặt.

Từng chiếc mặt nạ bị bắn vỡ tan, ly cổ ký sinh sau mặt nạ đá cũng lộ ra bản thể yếu ớt.

Những bản thể ly cổ này vẫn là tai họa, vừa lộ ra bộ mặt thật, cũng bị Muộn Du Bình, Bàn Tử, Ngô Tà và Lão Dương đã chuẩn bị sẵn ở phía sau, lần lượt bắn rơi.

Tô Thành quay đầu lại làm một động tác cổ vũ với đồng đội, mấy người cũng đáp lại Tô Thành một ánh mắt đáng tin cậy.

Trong hết lần này đến lần khác mạo hiểm, đội thám hiểm do Tô Thành, Ngô Tà, Bàn Tử và Muộn Du Bình thành lập đã hình thành một mối liên kết không thể cắt đứt.

Điểm này ngay cả Tô Thành cũng không phát hiện ra rõ ràng.

Anh chỉ cảm thấy, có đồng đội là một cảm giác an toàn.

Tiếng súng vang lên tứ phía, trong chốc lát, tiếng rít của đạn xé toạc không khí trong động, và tiếng kêu thảm thiết yếu ớt của bản thể ly cổ bị bắn nát hòa quyện vào nhau, tạo thành một bản giao hưởng quỷ dị khó tả.

Lúc này, thuộc tính tinh thần khống chế của Tô Thành đã hấp thu gần xong.

Anh phát hiện trong đầu mình bỗng dưng có thêm rất nhiều kết nối siêu cường.

Những kết nối này từng đợt như dòng điện chạy qua lại giữa các nơron thần kinh của anh.

Giữa các nơron thần kinh trong não, liên kết ngày càng mạnh mẽ, tất cả ký ức hóa thành dòng điện sinh học, nhanh chóng nhảy múa giữa các nơron thần kinh.

Trong nháy mắt, anh thậm chí cảm thấy mình đã trở thành một siêu máy tính, chỉ cần lướt mắt qua, chỉ cần lướt mắt qua bầy ly cổ trước mặt, số lượng trong một đơn vị diện tích đều có thể rõ như lòng bàn tay.

Thời gian tính toán thậm chí không quá một giây.

Tô Thành vừa hấp thu, vừa chịu đựng cú sốc dòng điện sinh học mãnh liệt trong não. "Ọc... a!!" Cú sốc này quá mạnh, trực tiếp đánh vào nơron thần kinh của Tô Thành!

Cơn đau đó còn đau hơn tổn thương thể xác hàng nghìn hàng vạn lần.

Trong khoảnh khắc, cảm giác sung sướng, đau đớn, vui vẻ, hạnh phúc, bi thương, mất mát, hưng phấn, kích động, v.v., hàng chục loại cảm xúc đồng loạt ùa đến.

Lúc này Tô Thành đầu đau như búa bổ, nhưng khẩu súng trong tay vẫn được nắm chặt. "Mình sẽ không, mình sẽ không biến thành thằng ngốc chứ!" Tô Thành chịu đựng cơn đau dữ dội.

Lúc này Tô Thành không biết, một năng lực dị thường mạnh mẽ đang từ từ hình thành trong cơ thể anh.

Sung sướng, đau đớn, vui vẻ, hạnh phúc, bi thương, mất mát, hưng phấn, kích động.

Những cảm xúc phức tạp này trộn lẫn vào nhau, Tô Thành toàn thân không kìm được co giật.

Nếu là người bình thường, bây giờ đã sớm thành kẻ ngốc, nhưng thể chất của Tô Thành không phải tầm thường.

Huyết mạch của anh đã cứng rắn giúp anh chịu đựng được cú sốc mạnh mẽ.

Lượng lớn máu Thanh Long, theo nhịp đập dữ dội của trái tim - cái máy bơm siêu mạnh, được nhanh chóng vận chuyển lên não, giúp Tô Thành hoàn thành lần hấp thu tiến hóa siêu năng lực này.

Lúc này anh cũng không biết, tóc trên đầu đã dựng đứng cả lên, như bị điện cao thế giật.

Thậm chí nếu nhìn kỹ xung quanh cơ thể anh, còn có thể thấy những hồ quang điện cực nhỏ đang "xèo xèo" nổ.

Những người phía sau nhìn thấy, đều tưởng Tô Thành bị trúng tà.

Chương 178

Bàn Tử và Ngô Tà là người đầu tiên hét lớn: "Thành ca!" "Anh không sao chứ?

Bị sao vậy?

Để tôi lên cứu anh." Hét lớn xong, Bàn Tử nhanh nhẹn leo lên, vỗ vào đầu Tô Thành xem thử, phát hiện mắt Tô Thành đang trợn to như hai cái chuông đồng nhìn mình, đôi mắt láo liên, vẫn còn tỉnh táo.

Bàn Tử thở phào một hơi, rồi mắng: "Cậu nhóc có sao không, làm gì thế?

Tóc dựng hết lên rồi?

Mắt trợn như chuông đồng, diễn cảnh sát trưởng mèo đen à?

Tôi còn tưởng cậu bị gì rồi chứ." Suy cho cùng, Bàn Tử tuổi tác lớn hơn, đúng là một lão đại ca đích thực, luôn quan tâm đến toàn đội.

Nhìn khuôn mặt tròn trịa của Bàn Tử, Tô Thành cười "hì hì": "Tôi không sao, anh Bàn!" A Ninh ở phía dưới đã vượt trước Ngô Tà leo lên.

Thấy Tô Thành không sao, A Ninh thở phào nhẹ nhõm. "Không sao là tốt rồi." Nói xong câu đó, A Ninh quay người lắp đạn cho khẩu súng tiểu liên trong tay, từng viên đạn từ khẩu súng trong cánh tay thon dài của cô bắn ra, những con ly cổ phía trên lần lượt rơi xuống.

Tô Thành nhìn sang, bỗng phát hiện, kỹ năng bắn súng của A Ninh tốt đến vậy.

Ban đầu anh đã bỏ qua, hoàn toàn là vì lúc đó không đủ chuyên nghiệp.

Bây giờ xem ra, tài bắn súng của A Ninh thực ra còn tốt hơn Bàn Tử, Ngô Tà nhiều.

Thậm chí gần bằng Muộn Du Bình.

Chỉ thấy A Ninh leo lên một cành thanh đồng hơi cao hơn Tô Thành, thân hình thon dài áp sát vào cột đồng.

Một khẩu súng tiểu liên trong tay cô được sử dụng xuất thần nhập hóa.

Trong khoảnh khắc, Tô Thành nhìn có chút ngẩn ngơ.

Bỗng nhiên, Tô Thành cảm giác, sóng não của mình dường như đã kết nối với sóng não của A Ninh!

Thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng trong đầu sự phẫn nộ của A Ninh.

Đó là sự phẫn nộ vì Tô Thành!

A Ninh tưởng rằng, những con ly cổ đó đã làm hại Tô Thành, nên đang trả thù chúng. "Chẳng lẽ đây là hiệu quả của thuộc tính tinh thần khống chế?" Tô Thành thầm kinh ngạc, nhưng anh cảm thấy, thuộc tính này còn lâu mới đơn giản như vậy.

Cơn đau vừa chịu đựng, anh liên tưởng: liệu năng lực của mình có mang lại cho người khác cơn đau như vậy không?

Nghĩ đến đây, trong đầu anh khởi động thuộc tính tinh thần khống chế của mình. [Keng!

Khởi động thuộc tính Tinh thần khống chế!

Cường độ hiện tại: Cao cấp tam giai, có thể tùy ý điều chỉnh theo ý muốn của túc chủ.] [Chú ý!

Thuộc tính Tinh thần khống chế thuộc loại sử dụng tần số sóng điện để khống chế não bộ của người khác, tạo ra liên kết với não bộ.

Nếu cường độ quá cao, sẽ khiến đối phương trực tiếp biến thành kẻ ngốc, hoặc trực tiếp gây tử vong.] Hệ thống trong đầu đã cho Tô Thành thông tin chính xác, Tô Thành biết nên sử dụng như thế nào. "Xem ra thuộc tính tinh thần khống chế này cũng không khó lắm mà!" Nghĩ vậy, Tô Thành sung sướng phát động thuộc tính tinh thần khống chế của mình, nhưng, anh đã đánh giá thấp sức mạnh của thuộc tính này. [Keng!

Sử dụng cường độ Tinh thần khống chế Cao cấp nhất giai, hiện tại khởi động, mời túc chủ chú ý điều khiển, chú ý khống chế mục tiêu.] [Mời lựa chọn phạm vi khống chế: bán kính 1 mét - 100 mét] "Bán kính ba mươi mét đi." Tô Thành ra lệnh trong ý thức.

Trong nháy mắt, Tô Thành cảm giác, sóng điện vừa lắng xuống trong đầu lại bắt đầu trỗi dậy.

Chỉ có điều lần này không kèm theo đau đớn, mà là sức mạnh tinh thần thuần túy.

Anh mang theo cường độ tinh thần khống chế cao cấp nhất giai tấn công bầy ly cổ, bao trùm không gian 30 mét phía trên.

Nhưng một lần khống chế không ổn định, Tô Thành cảm giác năng lượng tinh thần của mình tức thì giải phóng ra ngoài 30 mét, dường như có thể đạt tới 50-60 mét.

Lập tức, một mảng lớn ly cổ như thác đổ, kêu la thảm thiết rơi xuống.

Cảnh tượng kinh khủng đến mức mấy người đang nổ súng cũng ngây ra, không biết rốt cuộc là tình huống gì.

Người ngơ ngác nhất là Tô Thành.

Thực ra mục đích của anh chỉ là để bầy ly cổ tách ra một con đường, chứ không phải sát thương quy mô lớn.

Chỉ là, anh không ngờ năng lượng cao cấp nhất giai lại mạnh đến vậy, dễ dàng giết chết hàng loạt nhiều ly cổ như thế.

Nhưng, những ly cổ vừa giết là kẻ thù của nhân loại.

Chương 179

Nếu năng lượng này không cẩn thận dùng trên người, chẳng phải sẽ vô tình giết nhầm người vô tội sao?

Nghĩ đến đây, Tô Thành vội vàng điều chỉnh năng lượng của mình thành Sơ cấp nhất giai sử dụng.

Lúc này, anh có thể cảm giác cường độ năng lượng tinh thần đã nhỏ đi, trở nên ôn hòa, từ từ bao trùm phạm vi bán kính 30 mét mà anh muốn.

Tô Thành cũng có thể cảm giác trong phạm vi bán kính 30 mét, anh có thể phân bố chính xác năng lượng tinh thần lên người được chỉ định.

Nhưng không thể nào lấy đồng đội ra làm thí nghiệm được.

Tô Thành nghĩ.

May mắn là, rất nhanh, phía trên lại có một lượng lớn ly cổ bò xuống làm vật thí nghiệm.

Mặc dù Tô Thành vui mừng vì lại có nhiều "chuột bạch" đến nộp mạng, nhưng vẫn cảm thấy da đầu tê dại.

Nghĩ vậy, Tô Thành bao bọc sức mạnh tinh thần của mình lấy anh làm trung tâm, trong phạm vi bán kính 30 mét.

Anh thử dồn toàn bộ sức mạnh tinh thần của mình lên những con ly cổ trong phạm vi này, sau đó ra lệnh cho chúng. "Tránh ra!" Tô Thành nghiêm túc ra lệnh trong ý thức.

Trong biển ý thức, tinh thần thể của anh thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng, trên hư không, anh đang kết nối với rất nhiều tinh thần thể của ly cổ.

Anh có thể dễ dàng khống chế những thứ này, thậm chí bắt chúng làm bất kỳ động tác nào anh muốn.

Tô Thành vừa ra lệnh "Tránh ra", những con ly cổ trước mặt liền tách ra một lối đi cực rộng.

Thậm chí có một số ly cổ dưới sự khống chế của Tô Thành, trực tiếp lùi vào hang nhỏ trên vách tường, không hề nhúc nhích.

Lúc này Tô Thành cảm giác, mình như trở thành Đạt Ma có thể rẽ biển, có được sức mạnh thông thiên.

Thực tế cũng vậy, toàn bộ sức mạnh của Tô Thành lúc này, có thể coi là thông thiên độn địa rồi.

Mấy người phía sau đều nhìn ngây ra, sắc mặt Lương sư gia cũng có vẻ không ổn, đôi mắt nhỏ trong bóng tối lóe lên ánh sáng, không biết đang nghĩ gì.

Vì những con ly cổ này trông rất đáng sợ, Tô Thành dứt khoát ra lệnh cho chúng trực tiếp bò xuống vách đá, đừng để anh nhìn thấy nữa.

Những con ly cổ này thật sự men theo vách tường đi xuống, đi thẳng ra ngoài phạm vi 30 mét của Tô Thành mới dừng lại.

Trong bóng tối dưới vách đá, từng khuôn mặt trắng bệch biểu cảm đờ đẫn nhìn chằm chằm họ.

Vì những thứ này trông rất đáng sợ, Tô Thành nói: "Đừng nhìn nữa, tập trung leo lên đi, Thành ca mở đường cho." Lòng của mấy người lại ổn định thêm vài phần.

Nhưng trước đó mấy người đã bôi máu Thanh Long của Tô Thành, bây giờ những con ly cổ đó, dù Tô Thành không khống chế, chúng cũng không dám tùy tiện tấn công họ.

Lại leo lên khoảng hơn 10 mét nữa, những khuôn mặt đá trắng bệch đó cuối cùng cũng không xuất hiện nữa.

Lúc này Ngô Tà và Lão Dương, cùng với Lương sư gia gần như đã kiệt sức, toàn thân mồ hôi như hạt đậu, thở không ra hơi.

Bàn Tử thì đỡ hơn, chỉ đổ mồ hôi nhưng không thở dốc.

A Ninh ở bên cạnh Tô Thành, vẫn thân nhẹ như én.

Có lẽ leo những thứ này, đối với A Ninh, có thể đơn giản như huấn luyện leo vách đá trước đây, lúc này cũng rất nhẹ nhàng.

Tô Thành thì càng không cần phải nói, không hề thở dốc, thậm chí leo thêm một hai trăm mét nữa cũng được.

Thấy Ngô Tà và Lão Dương sắp thở không ra hơi, anh dứt khoát dẫn họ nghỉ ngơi tại chỗ.

Muộn Du Bình leo đến bên cạnh Tô Thành ngồi xuống, động tác vô cùng dứt khoát, thuận tiện kéo Ngô Tà lên, ngồi trên cành thanh đồng nghỉ ngơi.

Ngô Tà vừa thở hổn hển, vừa nhìn lên trên, càm ràm: "Nó phải dài bao nhiêu nữa, thứ này không lẽ thông lên trời à." Ngô Tà chưa nói xong, đã bị Lão Dương ngồi bên cạnh bịt miệng lại. "Lão Ngô, đừng nói bậy, cũng đừng nhìn lung tung." Chưa đợi Lão Dương buông tay khỏi miệng Ngô Tà, Ngô Tà bỗng nhìn chằm chằm vào một chỗ, không động đậy nữa. "Lão Dương, tôi nhìn thấy 'ông'." Không biết vì sao, Ngô Tà nhấn rất mạnh chữ "ông".

Ngô Tà vốn mặt mày hồng hào, lúc này cả khuôn mặt không còn một giọt máu.

Lão Dương cười nói: "Tôi không phải ở đây sao?" "Không phải ông, tôi nhìn thấy mấy 'ông'." Nói rồi, Ngô Tà chỉ tay vào một cái hang trên vách đá đối diện, ở cửa hang đó, dưới mấy tảng đá lớn, chi chít

bảy tám "Lão Dương" đã chết.

Tô Thành trong lòng "lộp bộp" một tiếng.

Xong rồi, Lão Dương hoàn toàn lộ tẩy.

Nhưng Tô Thành nhìn những Lão Dương bị đá đè dưới kia, trong lòng kinh hãi. "Năng lực vật chất hóa của Lão Dương ban đầu, có thể mạnh đến vậy sao?" Nghĩ vậy, Tô Thành chuyển ánh mắt sang Lão Dương.

Lúc này Lão Dương đang nhìn chằm chằm vào những "Lão Dương" dưới tảng đá ở cửa hang đối diện, ánh mắt vô cùng quái dị.

Ông ta không nhìn Ngô Tà, cúi đầu, cười "khà khà khà" mấy tiếng.

Chương 180

Sau đó nói: "Vô Tà, Vô Tà!

Cậu phải tin tôi, tôi mới là Lão Dương!

Những cái kia đều là hàng nhái." Giọng của Lão Dương đầy vẻ trêu chọc.

Câu nói đó nghe như một đứa trẻ ngây thơ đang làm nũng, nhưng giọng điệu ngây thơ đó, phối hợp với khuôn mặt khô quắt sắp thành bộ xương của Lão Dương, lại trông thật quỷ dị và không phù hợp với lẽ thường.

Lúc này, rõ ràng Ngô Tà đã sắp sụp đổ.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, cũng đều kinh hãi trong lòng.

Họ không biết cây thanh đồng có năng lực vật chất hóa, lúc này nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng và khó tin như vậy, cũng nhất thời không nói nên lời.

Lập tức, nhiệt độ cơ thể của mọi người vốn tăng lên do leo trèo, dưới nỗi sợ hãi quỷ dị khó tả, lại bắt đầu giảm nhanh.

Không khí nhất thời hạ xuống điểm đóng băng, xung quanh yên tĩnh đến mức như có thể nghe thấy tiếng đập cánh của con ruồi.

Mọi người đều đang chờ lời giải thích của Lão Dương, nhưng Lão Dương chỉ vịn vào cành thanh đồng từ từ đứng dậy, dùng biểu cảm quái dị đó nhìn lướt qua mọi người. "Ngô Tà, tôi rất thích cậu nhóc này, cảm ơn cậu lần này đã giúp tôi, dẫn theo nhiều đại ca lợi hại như vậy.

Cũng cảm ơn các vị đã giúp đỡ suốt chặng đường.

Tôi đến đây, hành trình cũng đã đi hết.

Lão Dương tôi xin đi trước một bước." Nói xong, cơ thể Lão Dương bỗng nhiên biến hóa kỳ dị, trước mặt họ, Lão Dương bỗng như một quả bóng bay bắt đầu xì hơi, cơ thể ngày càng nhỏ lại, cuối cùng biến thành một con khỉ gầy gò, giống hệt như một vật tinh xảo, chỉ có đầu là giữ lại hình dạng con người.

Cảnh tượng trước mắt quá siêu nhiên, mọi người nhất thời đều kinh hãi, nhìn sự biến hóa không thể tin nổi này, tim gần như ngừng đập.

Tô Thành mặc dù đã chứng kiến nhiều thứ kỳ quái, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi thầm kinh ngạc.

Lão Dương vừa định lật người đi về phía trước, Ngô Tà bỗng gọi ông ta lại, nói: "Lão Dương, nói cho tôi biết, cái nào mới là thật." Lão Dương vốn định bay đi, động tác bỗng dừng lại.

Ông ta nói: "Ai là thật có quan trọng không?" Ngô Tà không nói gì.

Lão Dương lại tiếp tục hỏi: "Trong khoảng thời gian tôi và cậu ở bên nhau, tôi có hại cậu không?" Ngô Tà không nói gì.

Bỗng nhiên trong mắt Ngô Tà, lăn ra mấy giọt nước mắt to như hạt đậu và nóng hổi.

Cậu hét lớn: "Tại sao đều lừa tôi?

Tại sao đều lừa tôi?

Tại sao?" Cuối cùng, Ngô Tà căn bản không nói được lời nào khác, chỉ biết máy móc lặp lại "Tại sao", nước mắt nóng hổi từ mắt cậu tuôn ra không ngớt.

Toàn trường im phăng phắc.

Lão Dương đứng trên mấy cành thanh đồng phía trên, cũng không

nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Ngô Tà đang khóc một lúc, rồi quay đầu biến mất trong những cành thanh đồng dày đặc phía trên.

Nhìn Lão Dương rời đi, Ngô Tà lau mạnh vệt nước mắt trên mặt, không nói gì nữa, cũng không lên tiếng nữa.

Tô Thành không ra tay ngăn cản Lão Dương.

Anh biết, "Lão Dương" đó cũng giống như Lão Dương thật sự, đã chết trong hang động sâu thẳm. "Trang Chu mộng điệp." Một giấc mộng tỉnh lại, không biết mình là Trang Chu hay là bươm bướm.

Lão Dương rốt cuộc có phải là "Lão Dương" hay không, không còn quan trọng nữa.

Trong phạm vi tầm nhìn ban đêm của Tô Thành, anh thấy Lão Dương nhẹ nhàng nhảy về phía trước, dần dần biến mất trong những cành thanh đồng dày đặc.

Cùng lúc đó, anh nhìn thấy ở phía xa trên cao, mấy bóng đen né Lão Dương, ẩn mình vào trong vách tường, một lúc lâu sau mới ló đầu ra. "Nhanh lên, chúng ta trốn đi!" Tô Thành đưa cánh tay dài ra, ấn Lương sư gia đang thò người ra ngoài cành thanh đồng vào lại.

Phía trên có người.

Xem ra, Tô Thành sắp phải đối đầu trực diện với "một nhóm người khác".

Ngô Tà hai tay nắm chặt cành thanh đồng, ngơ ngác nhìn nơi Lão Dương rời đi, ánh mắt đờ đẫn, không hề nhúc nhích. "Ngô Tà, cậu cũng đừng buồn nữa.

Cậu nhóc đó trông cũng không giống người!

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng con đường tiếp theo vẫn phải đi tiếp." Bàn Tử nói với giọng điệu sâu sắc, vỗ vỗ vai

Ngô Tà.

Ngô Tà hơi hoàn hồn lại một chút, giữa nét mặt lại có thêm một chút mất mát khó hiểu.

Tô Thành liếc nhìn Ngô Tà, nói: "Đừng nghĩ nữa, đồng đội của cậu còn có tôi đây." Nói xong, Tô Thành lập tức ngẩng đầu nhìn mấy bóng người phía trên, quyết định lên đó thăm dò một phen. "Hệ thống, khởi động kỹ năng Thân khinh như yến." [Keng!

Chương 181

Đã nhận yêu cầu của túc chủ, đang chuẩn bị.

Chuẩn bị hoàn tất, khởi động!] Trong nháy mắt, Tô Thành cảm giác trọng lượng cơ thể mình nhẹ đi rất nhiều, cơ bắp trên đùi bộc phát ra sức mạnh khó tin.

Vù!

Xung quanh vang lên tiếng không khí bị xé toạc, Tô Thành trong nháy mắt bay khỏi vị trí ban đầu 50 mét, bám lấy cành cây thanh đồng thần thánh, rồi ẩn mình.

Chỉ thấy cách đó khoảng hơn 10 mét, có mấy bóng người đeo mặt nạ ly cổ đang máy móc đào rễ cây trên vách đá. "Nhìn cách ăn mặc đều là người hiện đại, chẳng lẽ là người của nhóm trước?" Tô Thành thầm nghĩ. "Kệ đi, cứ khống chế trước rồi nói, tinh thần khống chế, khởi động Sơ cấp nhị giai." [Keng!

Khởi động Tinh thần khống chế Sơ cấp nhị giai.] Sóng não của Tô Thành trong nháy mắt bao trùm mấy bóng người phía trên, dưới mệnh lệnh của Tô Thành, những bóng người đó dừng động tác, lần lượt quay đầu dùng những khuôn mặt đá trắng bệch nhìn chằm chằm Tô Thành. "Mấy người là ai?" Tô Thành lạnh lùng hỏi, nhưng những người đeo mặt nạ đá lại không hề nhúc nhích.

Ủa?

Chẳng lẽ dùng thuộc tính quá thấp rồi? "Trung cấp nhất giai." [Keng!

Khởi động Tinh thần khống chế Trung cấp nhất giai.] Tô Thành lặp lại câu hỏi, mấy người đó mới có động tác, đồng thanh nói:

"Chúng tôi... là thổ phu tử do Vương lão bản dẫn theo... tìm... tìm bảo bối... tìm được bảo bối chúng tôi sẽ chạy." Tô Thành mặt đầy vạch đen, bọn họ nói không rõ ràng, hẳn là do tác dụng của mặt nạ ly cổ.

Tô Thành vừa định hỏi tiếp, mặt nạ trên mặt những người đó lần lượt vỡ tan, lộ ra bộ mặt thật.

Nhìn kỹ lại, Tô Thành kinh hãi.

Trên mặt những người đó đều đầy tơ máu, trông xanh tím, mắt đỏ ngầu, miệng há to, đang cười quỷ dị với Tô Thành.

Tô Thành tưởng rằng lực khống chế tinh thần của mình quá mạnh, nên thu lại sự khống chế, nhưng những người đó không thay đổi. "Xem ra không phải do tinh thần khống chế." Thấy vậy, Tô Thành dứt khoát hỏi thẳng: "Vương lão bản mà mấy người nói là ai?

Là người của Uông gia à?" Mấy người đó vừa nghe ba chữ "người Uông gia", bỗng nhiên múa tay múa chân: "Người Uông gia, người Uông gia, Uông gia tất thắng." Cũng không biết mấy người này bị trúng tà gì, cứ lặp đi lặp lại câu nói đó.

Tô Thành lại khởi động tinh thần khống chế, họ mới dừng lại.

Lúc này Tô Thành phát hiện trong không gian tinh thần, trong ý thức của mấy người này dường như đều bị đánh một dấu ấn, trong không gian tinh thần hiện ra là một điểm sáng nhỏ.

Tô Thành kinh ngạc: chẳng lẽ người Uông gia cũng có người biết kỹ năng tinh thần khống chế?

Thầm kinh ngạc, Tô Thành lại có cái nhìn khác về người Uông gia.

Người Uông gia trong truyền thuyết, thực lực có thể cực kỳ đáng sợ.

Nhưng hiện tại xem ra, trong phạm vi anh có thể khống chế, anh

vẫn chưa thể sử dụng sức mạnh tinh thần khống chế cao cấp.

Đợi anh lợi dụng không gian hệ thống hoàn thành huấn luyện tinh thần khống chế, chắc chắn có thể thực hiện đột phá khác thường.

Lúc đó chỉ cần hấp thu thêm một chút thuộc tính khác, muốn đánh mấy tên Uông gia chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng sức mạnh mà người Uông gia có thể để lại dấu ấn tinh thần trong ý thức của những người này, khả năng khống chế sức mạnh tinh thần hẳn là cao hơn Tô Thành rất nhiều, không chừng.

Tô Thành khống chế nâng tinh thần khống chế lên Trung cấp nhị giai.

Điểm sáng nhỏ đó bị Tô Thành tức thì đánh tan.

Tô Thành cười thầm, xem ra người Uông gia cũng không đến nỗi nào, một lực khống chế Trung cấp nhị giai đã có thể trực tiếp đánh tan dấu ấn.

Không biết đợi anh hoàn thành huấn luyện sức mạnh tinh thần cao cấp, có thể đạt được hiệu quả như thế nào.

Sắc mặt mấy người trước mắt cũng dần khôi phục như thường, một vẻ ngơ ngác nhìn đối phương, cũng nhìn Tô Thành.

Tô Thành hỏi lại lần nữa, mới hỏi ra được thông tin.

Vì đối thoại rườm rà, Tô Thành tổng kết lại mấy điểm chính: Một, đúng là người do Uông gia dẫn theo.

Hai, thứ họ tìm thực ra không phải là xà mi đồng ngư.

Xà mi đồng ngư chỉ là một trong những mục tiêu, thứ họ muốn là năng lực vật chất hóa của cây thanh đồng thần thánh.

Ba, mấy người này chỉ biết một số thông tin bề ngoài, mục đích thực sự của Uông gia dường như còn ẩn giấu sâu hơn.

Chương 182

Bốn, người Uông gia hiện đang ở trên đỉnh cây thanh đồng.

Dưới sự khống chế của Tô Thành, mấy người này đã nói hết những gì có thể nói.

Rút lại sự khống chế tinh thần, mấy người đều ngơ ngác nhìn Tô Thành, dường như không biết vừa xảy ra chuyện gì. "Anh là ai?

Sao lại ở đây?" Một người trong số đó trông giống như kẻ cầm đầu cảnh giác hỏi Tô Thành. "Cái đó không cần anh quản, tốt nhất đừng đối đầu với tôi, nếu không hậu quả sẽ rất thảm." Tô Thành nhàn nhạt nói.

Mấy người nhìn nhau, lần lượt giơ vũ khí trong tay lên nhắm vào Tô Thành, hỏi: "Cậu nhóc, cậu ở đâu ra?

Sao lại ngông cuồng thế, cũng không hỏi xem người đứng đầu của chúng tôi là ai." "Người đứng đầu của các người không phải họ Uông sao?

Không phải muốn tìm bảo bối sao?

Theo tôi được biết, kế hoạch của các người là tìm bảo bối rồi chạy trốn, có muốn tôi giúp chuyển lời cho lão đại của các người không?" Lời vừa dứt, tai của mấy người đó đã bị mấy viên đá nhỏ mà Tô Thành ném ra làm rách.

Vị trí bị thương của mỗi người đều giống hệt nhau, mấy người bị dọa đến ngây tại chỗ không dám động đậy, thở mạnh cũng không dám.

Không dám hỏi thêm nữa, chỉ có thể nhìn Tô Thành rời đi như vậy.

Quay trở lại đội ngũ, Tô Thành nói rõ tình hình cho đồng đội, dẫn

theo Bàn Tử tiếp tục tiến lên.

Đến nơi mấy người kia vừa đứng, phát hiện họ đã biến mất không còn tăm hơi.

Tiếp tục đi lên, lại leo một lúc nữa, thấy trên cây thanh đồng thần thánh có một cây đa khổng lồ, dường như mọc rễ vào vách đá xung quanh, thân cây ở trên đỉnh cây thanh đồng thần thánh, rễ cây khổng lồ bám chặt vào thân chính của cây thanh đồng thần thánh.

Lúc này mới phát hiện, ánh sáng xanh lam mờ ảo chiếu sáng lũ ly cổ trước đó, là do một loại côn trùng nhỏ phát sáng giữa tán cây phát ra.

Lượng lớn côn trùng nhỏ bay lượn xung quanh tán cây rất đẹp.

Cảnh sắc cũng khá đẹp, nhưng không có tâm trạng thưởng thức nữa.

Nếu lời của mấy người kia là thật, vậy thì tiếp theo họ sẽ phải đối đầu với người Uông gia.

Tô Thành thầm nghĩ.

Mấy người cẩn thận leo lên đỉnh cây thanh đồng thần thánh, trong những bộ rễ chằng chịt, phát hiện một lối vào, lối vào mở thẳng vào thân cây đa khổng lồ.

Nhìn thân cây đa không dày lắm, không gian bên trong chắc cũng không lớn lắm.

Chỉ là từ lối vào nhìn vào, bên trong tối om không nhìn rõ, mấy người bật đèn pin và đèn đội đầu, khom lưng cúi người chui vào. "Cẩn thận có mai phục, tôi vừa thấy có người ở trên đó." Tô Thành nhắc nhở.

Vào trong thân cây, Tô Thành kinh ngạc phát hiện không gian bên

trong thực ra lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, bên trong thân cây có nhiều lối đi theo các hướng khác nhau.

Tô Thành lập tức nghĩ, cây đại thụ này bám rễ vào vách đá xung quanh.

Chẳng lẽ những cái rễ này cũng rỗng ruột sao?

Lúc này trong thân cây yên tĩnh, Bàn Tử kinh ngạc kêu lên. "Ây da, ở đây cũng có quan tài à, chẳng lẽ cái này?

Quan tài của chủ mộ trông khá hoa lệ." Bàn Tử vừa định đưa tay ra sờ cái quan tài, đồng tử của Tô Thành co lại, vội vàng ngăn cản: "Bàn Tử, cẩn thận!" Chỉ là lời còn chưa dứt, nắp quan tài bị đá văng từ bên trong, một "Bàn Tử" ôm súng tiểu liên xuất hiện trước mặt Bàn Tử.

Mấy người nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn kinh ngạc.

Sao lại có hai Bàn Tử?

Ngô Tà nhìn cảnh tượng đó, khóe miệng giật giật.

Xem ra cậu ta vừa thấy bảy tám Lão Dương bị đè chết.

Vương Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, nheo mắt hỏi: “Ai đấy?” “Tao hỏi ai mới đúng chứ?

Mẹ nó đừng có học theo tao.” Bàn Tử vừa dứt lời, “Bàn Tử” đứng trong quan tài đã chửi lại, ngữ khí y hệt Bàn Tử, căn bản không nghe ra được sự khác biệt.

“Đồ giả mạo!” Bàn Tử đứng bên ngoài giơ súng lên, bắt đầu bắn về phía Bàn Tử trong quan tài.

Tiếng súng vang lên, tức thì phá vỡ sự tĩnh lặng bên trong thân cây.

Nhưng khốn kiếp thay, “Bàn Tử” trong quan tài lại vô cùng nhanh nhẹn, tư thế linh hoạt.

Mặc dù toàn thân toàn thịt là thịt, nhưng hắn lại nhanh chóng nhảy ra khỏi quan tài, lăn một vòng trên đất để né đạn của Bàn Tử.

Mấy người họ đều không phân biệt được ai là Bàn Tử thật, ai là Bàn Tử giả, chỉ có thể dựa vào vị trí đứng lúc nãy để phán đoán.

Bàn Tử giả nằm trên đất cũng giơ súng lên, bắn thẳng vào đầu Bàn Tử thật.

Chương 183

Tô Thành vội vàng phát động kỹ năng "Thân khinh như yến" đâm sầm vào Bàn Tử thật, giúp anh ta thoát nạn lần nữa.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là cái thứ gì thế?

Đừng có học theo tao!" Né được đòn tấn công, Vương Bàn Tử ngẩng đầu lên chửi.

Nhưng Bàn Tử giả đối diện lại cười hì hì lặp lại y nguyên lời của anh ta: "Mẹ kiếp, rốt cuộc là cái thứ gì thế?

Đừng có học theo tao!" Bàn Tử giả đó tuy trông giống Bàn Tử thật, nhưng thủ đoạn lại độc ác hơn nhiều, hắn lại giơ súng bắn quét về phía mọi người, nhưng lại bị Tô Thành vung tay, một viên sỏi nhỏ bay ra, cắm thẳng vào đầu gối của Bàn Tử giả.

Bàn Tử giả đau đớn, ngã lăn ra đất, ôm đầu gối la oai oái.

Thực ra Tô Thành muốn trực tiếp giết chết hắn, nhưng bộ dạng đó lại y hệt Vương Bàn Tử, Tô Thành không thể ra tay độc ác được.

Chỉ đành khống chế hành động của hắn trước.

Đúng lúc này, những bản sao y hệt A Ninh, Ngô Tà, Muộn Du Bình và Lương sư gia cũng bước ra từ các hốc cây trên vách thân cây, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Những "người giả" đó trên mặt đều mang một nụ cười kỳ dị, nhìn chằm chằm vào chính chủ trước mặt.

Một loạt tiếng súng lên nòng vang lên, mấy kẻ giả mạo đứng xung quanh không nói một lời, trực tiếp nổ súng.

Tiếng súng "đoàng đoàng đoàng" dày đặc vang vọng trong thân

cây, tràn ngập bầu không khí quỷ dị và chết chóc.

Tô Thành ra lệnh một tiếng, dẫn mọi người trốn sau quan tài.

May mà cỗ quan tài này khá cao và vững chãi, bên ngoài còn có một lớp quách đá lớn hơn, đủ để mấy người trốn sau làm vật che chắn.

"Thế quái nào vậy?

Cảnh tượng này quỷ dị quá, làm tôi cứ tưởng mình mới là đồ giả." Vương Bàn Tử đưa tay sờ sờ cái đầu đinh của mình, mặt vẫn còn chưa hết kinh hãi.

"Chẳng lẽ nơi này chuyên sản xuất bản sao của người khác à?" Ngô Tà thở hổn hển, không phải vì mệt, mà vì tinh thần quá căng thẳng.

Tô Thành trầm ngâm một lúc, tiếng súng bên ngoài vẫn vang lên.

Anh nói: "Quyết đấu thôi, sợ gì chứ, chúng là giả, chúng ta mới là thật." Nói xong, Tô Thành thản nhiên lấy súng từ trong ba lô ra, nạp đạn đầy cho mọi người, sau đó thò đầu ra bắn tỉa mấy phát cực kỳ chuẩn xác.

Mấy người giả kia căn bản không kịp phản ứng, đã ngã xuống đất.

Bên trong thân cây lại trở nên tĩnh lặng.

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ đã kết thúc, ai ngờ không biết từ đâu lại xuất hiện thêm mấy người nữa, đều là những người chưa từng thấy.

Trang bị trên người họ vô cùng tinh nhuệ, trong đó có một người thân hình mập mạp, hơi gầy hơn Vương Bàn Tử một chút, nhưng toàn thân béo tốt.

“Mẹ kiếp, có thôi đi không?” Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử nhíu mày, mặt lộ vẻ hung tợn, tiếng lên đạn súng lách cách vang lên.

“Lại thêm một thằng nữa à?

Hôm nay Bàn gia đây xử hết cả lũ chúng mày!” Bàn Tử vừa định thò đầu ra thì bị Tô Thành đè xuống: “Bàn Tử, nhìn kỹ đi, đó không phải ‘hàng giả’ của anh đâu, là ‘một nhóm người khác’.” Vương Bàn Tử nghe vậy cẩn thận thò đầu ra nhìn, phát hiện quả đúng như vậy.

Nhóm người vừa xuất hiện này toàn bộ mặc đồ đen, giống như lính đặc chủng, trang bị trên người cũng vô cùng chuyên nghiệp.

Trong đó có mấy người bịt mặt, người có vóc dáng tương tự Bàn Tử thì trông rắn chắc hơn nhiều, thậm chí còn đeo một cặp kính.

Mặc dù cách một lớp mặt nạ, nhưng có thể thấy đây không phải là bản sao của Vương Bàn Tử.

“Uông lão bản đây mà.” Tô Thành từ từ đứng dậy, mắt nhìn chằm chằm vào gã mập đó.

Gã mập mặc đồ đen nheo mắt, khẩu súng trong tay đã lên đạn từ lâu.

“Bằng” một tiếng, một viên đạn bay về phía Tô Thành.

Nhưng Tô Thành là ai?

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, Tô Thành đã khởi động Mười giây hoàng kim.

Anh không dùng hết mười giây, mà chỉ dùng một giây, Tô Thành đã bắt được viên đạn, thời gian xung quanh lại trở lại bình thường.

Trong mắt người khác thì thật không thể tin nổi, nhưng Tô Thành đã bắt được viên đạn, và trả lại y nguyên.

Chỉ thấy Tô Thành kẹp viên đạn giữa hai ngón tay, cổ tay khẽ rung

lên, viên đạn tức tốc bay ra ngoài.

Tốc độ bắn không hề thua kém gì đạn bắn ra từ nòng súng, viên đạn găm vào vách cây bên tai gã mập đồ đen, vẫn còn đang bốc khói.

"Ồ, xin hỏi các hạ là ai?" Gã mập đồ đen đó cũng là một nhân vật có máu mặt, thấy Tô Thành ra tay phi phàm như vậy, vẻ mặt lại không có chút gợn sóng nào.

Gã mập đồ đen thu súng lại, nheo mắt rồi tháo mặt nạ ra.

Chỉ thấy gã mập này lại có tướng mạo vô cùng tuấn tú.

Mặc dù có vài phần mập mạp, nhưng khuôn mặt lại mày thanh mắt sáng, trắng trẻo sạch sẽ, không có cảm giác bóng nhờn.

Chương 184

Thêm vào đó là cặp kính, lại càng tăng thêm vài phần khí chất thư sinh.

Chỉ là mắt của gã mập đồ đen này là mắt phượng, đuôi mắt xếch lên, luôn khiến người ta cảm thấy có vài phần tà khí.

“Không dám, tại hạ là Tô Thành.” Tô Thành miệng nói khiêm tốn, nhưng vẫn cười nhạt nhìn gã mập đồ đen.

Gã mập đồ đen thấy Tô Thành khí độ bất phàm, đứng giữa một đám người đang giơ súng mà vẫn bình tĩnh tự nhiên, khí vũ hiên ngang.

Lại có một luồng khí chất như ngọc thụ lâm phong, công tử phong lưu, nụ cười nơi khóe miệng lại mang vài phần bất cần đời, phảng phất như đang chế giễu thế nhân.

Thấy cảnh này, trong mắt gã mập đồ đen lại càng thêm coi trọng Tô Thành vài phần.

“Tôi là Uông lão bản.

Các hạ cũng đến đây làm ăn nhỉ!

Chúng ta không nên can thiệp vào nhau, ai đi đường nấy đi.” Nói rồi, Uông lão bản đó hạ súng xuống, ra hiệu cho đám người áo đen lui lại.

Tô Thành chỉ cười mà nhìn.

Khi Uông lão bản đó xoay người, khóe mắt lộ ra một tia sắc lạnh, nhưng vừa quay người lại thì lại bắn một loạt đạn về phía Tô Thành.

Tổng cộng bảy tám người áo đen đồng loạt nổ súng về phía Tô

Thành.

Mười giây hoàng kim của Tô Thành vừa mới dùng hết một giây, bây giờ lại khởi động lần nữa.

Mất bốn giây, Tô Thành đã gạt hết toàn bộ những viên đạn bắn về phía mình.

Trong khoảnh khắc đó, không ai nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe tiếng súng vang lên, đạn rơi lả tả, Tô Thành nhẹ nhàng đáp xuống vị trí cũ.

Động tác vừa rồi, mấy người họ chỉ nhìn thấy tàn ảnh.

"Uông lão bản" đối diện cũng là một nhân vật lợi hại, thấy cảnh này mà chỉ nhíu mày, rồi vung tay, ra lệnh cho đám người áo đen phía sau đi bao vây Ngô Tà và A Ninh đang ở sau quách đá.

Tô Thành thấy vậy cũng nhanh chóng hạ lệnh: "Anh em, giơ súng lên." Trong chớp mắt, từng viên đạn lại lóe lên tia lửa trong bóng tối.

Đáng mừng là, tài bắn súng của Bàn Tử, A Ninh và Muộn Du Bình đều vượt xa mấy tên áo đen kia.

Ngô Tà và Lương sư gia ở bên cạnh yểm trợ, cũng có chút tác dụng.

Một đám người hỗn chiến bên trong thân cây.

Bàn Tử và những người khác đã tắt đèn pin trên đầu để tránh bị làm bia sống.

Trong chốc lát tiếng súng vang lên tứ phía, mùi thuốc súng nồng nặc bùng nổ trong thân cây.

Lão bản họ Uông kia đang đối đầu trực diện với Tô Thành.

Một lúc sau, hắn lại không cầm súng nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Tô Thành.

Trong nháy mắt, Tô Thành cảm nhận được một sự dao động của sức mạnh tinh thần.

Anh ý thức được, đây là dấu ấn mà những người kia để lại trong đầu!

"Người của Uông gia"!

"Các người là người của Uông gia đúng không." Mặc dù Tô Thành bị trường tinh thần của gã mập áo đen đối diện bao phủ, nhưng cũng không khiến anh cảm thấy khó chịu chút nào, vẫn bình tĩnh tự nhiên hỏi.

"Thì sao?" Gã mập áo đen đó nhíu mày, dường như lại tăng cường sự khống chế sức mạnh tinh thần.

Nhưng đối với Tô Thành, cảm giác đó giống như gãi ngứa, chỉ khiến đầu óc anh lóe lên một tia điện nhỏ, hoàn toàn không có ảnh hưởng thực chất.

"Các người đến đây, có mục đích gì?" Tô Thành vừa nói xong, trong đầu lập tức phóng ra trường khống chế tinh thần trung cấp tam giai.

Uông lão bản kia hai mắt trợn trừng, rõ ràng đã phải chịu áp chế cực lớn.

Toàn thân run rẩy, trán vã mồ hôi hột.

Tô Thành thầm thán phục, người trước mắt quả thực là một nhân tài.

Người bình thường dưới sự khống chế của trung cấp tam giai, bảo đi ăn cứt cũng sẽ lao vào ăn ngay, Uông lão bản này lại có thể chống cự.

Chỉ tiếc là, sức mạnh khống chế tinh thần giai đoạn cao cấp hiện

tại, Tô Thành vẫn chưa thể hoàn toàn nắm vững.

Anh sợ lỡ tay một cái là giết chết người của Uông gia đang chứa vô số bí mật trong đầu này, như vậy thì mục đích hỏi chuyện sẽ không đạt được.

"Mục đích của các người là gì?

Kế hoạch đằng sau, nói hết ra đây." Tô Thành tăng cường khống chế trường tinh thần.

Uông lão bản kia ôm đầu quỳ sụp xuống, gân xanh trên trán nổi lên, hai con mắt lồi ra ngoài.

Hắn cắn răng, gắng gượng rút ra một con dao từ trên đùi, mắt thấy sắp cắt cổ, Tô Thành vội vàng khống chế tay hắn lại, nhưng gã mập đó lại có sức mạnh đến vậy, có thể chống lại sự khống chế của Tô Thành.

Chương 185

Mắt thấy con dao từng chút từng chút cắt vào cổ Uông lão bản, Tô Thành đành nói: "Tôi không ép buộc anh, nhưng cũng không cần thiết phải tự sát." Nói rồi, Tô Thành hạ sức mạnh khống chế từ trung cấp tam giai xuống trung cấp nhị giai.

Gân xanh sắp nổ tung trên trán gã mập mới không còn nổi lên nữa, hắn cũng từ từ có thể thở được.

Chỉ là hành động của hắn vẫn bị Tô Thành kìm hãm phần nào.

Tô Thành sợ hắn kích động sẽ tự sát tại chỗ, người trước mắt này chắc chắn cũng là cốt cán của Uông gia, nếu bắt được, có thể hỏi ra không ít chuyện.

"Khà khà khà khà." Uông lão bản đó cúi đầu, phun ra một ngụm máu tươi trên đất, cũng không biết có phải vì sức mạnh tinh thần khống chế quá mạnh, mà hắn lại chống cự quá quyết liệt, làm tổn thương nội tạng hay không.

Uông lão bản đó ngẩng đầu nhìn Tô Thành, nói: "Đã nghe danh Tô Thành tiểu ca từ lâu, là người giám bảo của Phan gia viên phải không?

Nghe nói tiếng tăm lừng lẫy, đã thu nhận cả đám người của A Ninh.

Lần này đến đây, anh muốn gì?

Nếu muốn sức mạnh, có thể thử với tôi một phen." Tô Thành nhíu mày, nhìn Uông lão bản, chẳng lẽ hắn đã biết bí mật của mình rồi.

Sau lưng Tô Thành, A Ninh, Muộn Du Bình và Bàn Tử đã giải quyết xong mấy tên áo đen kia, đang dẫn Ngô Tà và Lương sư gia tiến lên.

Bây giờ trong đám người áo đen đó, chỉ còn lại một mình Uông lão bản.

Uông lão bản ngẩng đầu, nhìn thấy Lương sư gia đứng trong đội của Tô Thành, bỗng nhiên cười cười, nói: "Lương sư gia, vẫn khỏe chứ." Lương sư gia kia cũng không hổ là sư gia, ánh mắt lạnh lùng trong nháy mắt trở nên công lợi và nịnh bợ, nói: "Uông lão bản, ngài cũng vẫn khỏe chứ." Nói rồi, ông ta chắp tay về phía Uông lão bản đang quỳ trên đất.

Tô Thành đang định mở miệng, thì thấy từ cái hốc cây phía sau Uông lão bản đó truyền ra mấy tia sáng.

Cùng với đó là một giọng nói trong trẻo: "Chú!

Cháu tìm được cách rồi, mau vào xem đi!" Sắc mặt Uông lão bản đang quỳ trên đất biến đổi, hắn giãy giụa đứng dậy, hoảng hốt xua tay về phía luồng sáng phía sau.

Luồng sáng phía sau dường như thấy được động tác của Uông lão bản, liền biến mất trong bóng tối.

Muộn Du Bình ánh mắt khẽ động, nhanh chóng lao tới đuổi theo.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo sau.

A Ninh tiến lên bắt lấy Uông lão bản đang định đứng dậy, mạnh mẽ đè hắn xuống đất.

Uông lão bản kia cười thảm một trận, nhìn A Ninh, rồi lại nhìn Tô Thành.

Sau đó nói: "Anh và người nhà Trương gia có duyên phận sâu sắc nhỉ, nhưng bí mật của chúng tôi, anh sẽ không bao giờ biết được đâu." Nói xong, Uông lão bản đó phun ra một ngụm máu tươi, chết ngay tại chỗ.

A Ninh vội tiến lên đá đá vào thi thể, nhưng lại phát hiện có gì đó không ổn.

A Ninh ngồi xổm xuống sờ thử, lại thấy cảm giác như sờ vào đá.

Tô Thành thấy vậy, trong lòng chợt hẫng một nhịp, toi rồi.

Anh vội vàng nâng thuộc tính khống chế tinh thần lên trung cấp tam giai, trong nháy mắt, thi thể trước mắt biến thành một tảng đá.

Nguyên lai khi đang sử dụng khống chế trung cấp nhị giai, lão bản đó đã vô tình phản khống chế Tô Thành, nhưng có lẽ do năng lực của Uông lão bản đó không đủ, chỉ có thể thay đổi cảnh tượng trước mắt Tô Thành và A Ninh một chút.

Vì vậy hắn dứt khoát thay đổi hẳn.

Nhưng một chút cũng không kịp, Tô Thành nhìn quanh bốn phía, đã không biết Uông lão bản đó đã trốn đi đâu.

Lúc này, Muộn Du Bình và Bàn Tử vừa đuổi theo luồng sáng kia cẩn thận thò đầu ra khỏi hang động, Bàn Tử vẫy tay với Tô Thành: "Mau xem cái này." Chẳng lẽ có manh mối?

Bắt được người kia rồi?

Tô Thành tuy nghi ngờ, nhưng anh hiểu Muộn Du Bình và Bàn Tử, họ trước nay đều khá đáng tin cậy.

Mặc dù nếu chỉ có một mình Bàn Tử thì không đáng tin lắm, nhưng bên cạnh bây giờ lại có Muộn Du Bình, vậy thì tin tức này chín phần mười là đáng nghe.

Tô Thành vội vàng dẫn mọi người đi vào.

Vừa vào đã phát hiện, bên trong là một không gian hình tròn cực kỳ rộng lớn.

Đông tây nam bắc mỗi hướng đều có một cây cột đồng cực lớn.

Mặc dù không to bằng cây đồng khổng lồ bên ngoài, nhưng những cây cột đồng ba người ôm cũng vô cùng hùng vĩ.

Dưới dạ nhãn của Tô Thành, cảnh tượng bên trong hiện ra rõ mồn một.

Sau khi đi vào, lối vào phía sau là một cột trụ khổng lồ, đứng sừng sững giữa không gian này.

Xung quanh bày đầy những tượng người bằng đồng, trong đó cũng có một số tượng đá, hình tượng đều vô cùng sinh động, mang một cảm giác nghệ thuật thô sơ nào đó.

Xung quanh tượng người, ba lớp trong ba lớp ngoài, đặt san sát rất nhiều, hai lớp tượng người phía sau đều đứng, mấy lớp tượng người phía trước đều quỳ.

Cũng không biết ý đồ của người xưa là gì.

Cột trụ khổng lồ ở giữa hẳn là rỗng, vị trí rỗng chính là nơi cây đồng thần xuyên qua.

Chương 186

Vành ngoài của cột trụ đều được đúc một lớp đồng, trên đó có các hình điểu thú, hình tượng nô lệ, đều sống động như thật.

Lớp đồng bao bọc cột đá này dường như được đúc liền một khối.

Tô Thành thầm cảm thán trí tuệ của người xưa, cũng như sự tàn ác của họ.

Để đúc nên một nơi thần tích như thế này, phải tốn bao nhiêu sức lao động?

Chắc chắn tình cảnh lúc đó vô cùng thảm khốc.

Cẩn thận đi được một lúc, Muộn Du Bình đột nhiên ra hiệu im lặng, kéo mọi người trốn sau một cây cột đồng.

"Tôi và Bàn Tử vừa rồi vào đây giả vờ như không tìm thấy, chắc đợi một lát nữa, chúng sẽ ra làm việc." Muộn Du Bình nói với Tô Thành.

Tô Thành gật đầu, mấy người im lặng nhìn về phía trước.

Hồi lâu không thấy ai ra, Tô Thành có chút sốt ruột.

Lúc này Bàn Tử chọc vào vai Tô Thành, chỉ về một phía.

Chỉ thấy từ phía sau những tượng người bằng đồng ở xa xa có ba người chui ra.

Người đi đầu là một thanh niên mày rậm mắt sáng, trông chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, giữa hai hàng lông mày có một luồng khí phách trong trẻo thần tuấn.

Chỉ thấy thiếu niên đi đầu cẩn thận, từ trong lòng lấy ra một túi vải nhỏ, mở ra xem, lại là một con xà mi đồng ngư.

Tô Thành kinh ngạc.

Xà mi đồng ngư!

Lại có một con nữa!

Xà mi đồng ngư, lại có một con nữa!

"Xem ra đồng ngư này không đơn giản như mình nghĩ, chắc chắn còn có những con đồng ngư khác, chỉ không biết tổng cộng có bao nhiêu con." Tô Thành nhìn con cá trong tay thiếu niên, dạ thị và siêu cấp thị lực đồng thời phát huy tác dụng, có thể nhìn rõ từng đường vân trên mình con cá.

"Đúng là xà mi đồng ngư không sai." Nhìn những đường vân phức tạp, có cả những vảy nhỏ tinh xảo là biết, con xà mi đồng ngư này và mấy con trong tay mình có cùng nguồn gốc.

Hiện tại Tô Thành đang cầm hai con xà mi đồng ngư.

Một con vừa mới phát hiện, còn một con để ở nhà, hai con còn lại ở trong tay Ngô Tà, mà ở trong tay Ngô Tà cũng coi như ở trong tay mình.

Hiện tại Tô Thành tổng cộng có bốn con.

Tô Thành nhìn chăm chú, thấy thiếu niên phía trước đang lấy con xà mi đồng ngư trong tay ra, so sánh trên bức tường đồng trước mặt.

Một lúc sau, thiếu niên lại lấy ra từ trong lòng một cây bút laser nhỏ chiếu vào vảy cá, hai người bên cạnh lấy ra một tấm gương đặt trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên điều chỉnh góc độ, ánh sáng bút laser một lúc sau phản xạ từ vảy cá.

Có lẽ là khúc xạ, cũng không chừng.

Tô Thành nhìn động tác của hắn, thầm thán phục trí tuệ của người

xưa.

Anh không hiểu người xưa dùng nguyên lý gì để tạo ra cảnh tượng thần kỳ như vậy.

Chỉ thấy ánh sáng phản xạ từ con đồng ngư, tạo thành nhiều chùm tia sáng cực nhỏ chiếu lên gương.

Trên gương hiện ra từng hàng chữ nhỏ li ti.

Có lẽ vì kích thước gương có hạn, thiếu niên lùi lại một bước, những chữ đó vượt ra ngoài mép gương, không nhìn rõ toàn bộ, vì vậy thiếu niên chỉ có thể để những dòng chữ đó lần lượt hiện lên trên tấm gương chỉ to bằng cái chậu rửa mặt.

Ban đầu Tô Thành đang quan sát, lúc này Muộn Du Bình đột nhiên lao tới, khống chế thiếu niên kia.

Tay thiếu niên run lên, con đồng ngư rơi xuống đất lăn đi xa.

"Nguyên lai các người chưa đi?" Thiếu niên kia bị Muộn Du Bình đè chặt xuống đất.

Hắn đột nhiên cười mấy tiếng, lại không hề tức giận.

Nhìn bộ dạng mày rậm mắt sáng, có vài phần ưa nhìn.

Bàn Tử, Ngô Tà và mấy người Tô Thành, thấy cục diện đã vỡ, liền lần lượt bước ra vây lấy ba người đó.

"Các người đến đây, rốt cuộc có mục đích gì?" Giọng nói lạnh lùng của Tô Thành vang lên, thiếu niên bị đè trên đất ngẩng đầu nhìn anh.

"Tô Thành?

Mới có dịp may gặp mặt.

Tiểu ca quả nhiên khí vũ bất phàm." Thiếu niên đó nhìn Tô Thành,

cười đến cong cả mắt.

Tô Thành nhíu mày, ngồi xổm xuống nói với thiếu niên đó: “Cậu cũng là người của Uông gia?

Chương 187

Uông lão bản vừa rồi là chú của cậu.” “Ha ha ha, phải, thì sao chứ?

Muốn giết tôi à?” Nụ cười trong mắt thiếu niên càng đậm hơn.

Hai người áo đen phía sau dường như muốn tiến lên giải cứu thiếu niên, nhưng bị thiếu niên ra hiệu ngăn lại.

“Cậu biết bí mật của tôi?

Tôi không có bí mật gì cả, tôi đến đây tìm đồ thôi.

Đổ đấu mà, có thể vì cái gì chứ?

Đều vì tiền tài thôi.” Muộn Du Bình siết chặt cổ thiếu niên trắng nõn.

Da thiếu niên trắng như tuyết, dường như còn trắng hơn A Ninh vài phần, mắt sáng răng trắng, giữa hai hàng lông mày vừa có vẻ tú khí lại vừa có vẻ anh khí, lại có một vẻ đẹp khác lạ.

Tô Thành nhìn mà ngẩn ra một lúc, rồi nhíu mày: “Nhóc con, đừng có giở trò với tôi.

Nói mau, bí mật hành động của Uông gia các người cũng không phải một hai ngày.

Các người đang âm mưu gì?

Tốt nhất là mau nói ra.” “Lạc lạc lạc.” Thiếu niên kia lại phát ra một tràng cười trong như chuông bạc, còn hay hơn cả tiếng cười của con gái.

“Tô Thành à, Tô Thành.

Cậu không biết đâu, bí mật mà người nhà Trương gia canh giữ,

còn thú vị hơn bí mật của Uông gia chúng tôi nhiều lắm đó.” Nói rồi, thiếu niên đó liếc mắt nhìn về phía Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình nhíu mày, lực trên tay càng mạnh hơn, khiến thiếu niên kia đau đớn kêu lên một tiếng.

“Tô Thành, hôm nay anh có giết tôi ở đây, cũng sẽ không biết được rốt cuộc Uông gia có bí mật gì.

Con đồng ngư kia, anh có muốn không?

Cứ lấy đi!

Đối với tôi nó vô dụng rồi.” Nghe xong, đồng tử Tô Thành co lại, dường như ý thức được điều gì đó.

Mặc dù thiếu niên vừa rồi không dùng bất kỳ thiết bị liên lạc nào, nhưng Tô Thành mơ hồ nghi ngờ, thiếu niên trước mắt có thể cũng bị Uông lão bản gieo dấu ấn.

Không chừng loại dấu ấn tinh thần này có thể truyền tin tức từ xa.

“Uông lão bản cũng đã gieo dấu ấn tinh thần trên người cậu?” Tô Thành nhíu mày hỏi.

“Lạc lạc lạc.

Tô Thành, anh nên đi tìm hiểu thêm một chút thông tin đi.

Chuyện trên đời này phức tạp lắm, anh là người có năng lực, tin rằng sau này nhất định sẽ tìm được thứ mình muốn.” Thiếu niên kia vừa dứt lời, đã dùng một kỹ xảo, thoát khỏi sự kìm kẹp của Muộn Du Bình, thân hình nhẹ bẫng, ung dung đáp xuống bên cạnh Tô Thành.

“Đừng tin người của Trương gia.” Thiếu niên đó nói với âm lượng cực thấp bên tai Tô Thành xong, liền lập tức lách mình bỏ chạy.

Tô Thành tức thì phóng ra trường khống chế tinh thần cao cấp

nhất giai, năng lượng mạnh mẽ tức thì ập về phía thiếu niên, thân ảnh đang bay giữa không trung của cậu ta lập tức rơi xuống.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành cảm giác thiếu niên kia giống như một con bướm bị bắn rơi, có chút không nỡ.

"Khụ khụ khụ." Thiếu niên ho khan, khóe miệng rỉ ra một tia máu.

Tóc đen da trắng, trên người mặc một chiếc áo lụa trắng cài khuy, mấy giọt máu tươi rơi xuống, giống như một đóa hồng nở rộ trên đó.

"Không hổ danh chấn động Phan gia viên, tay không thu phục A Ninh, Tô Thành tiểu ca, danh bất hư truyền." Thiếu niên lau đi vết máu ở khóe miệng, đứng dậy đi về phía Tô Thành: "Tiểu Thành ca, cho em một cái chết nhẹ nhàng đi.

Đừng dày vò em, em biết cũng không nhiều.

Nhưng em cũng không thể nói ra." Nói rồi, thiếu niên thản nhiên đứng trước mặt Tô Thành, khóe miệng nở một nụ cười.

Tô Thành cắn răng, nói với thiếu niên: "Thật sự không nói?" "Em không có gì để nói cả." Thấy Tô Thành sững sờ tại chỗ, thiếu niên kia cười ha hả, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ để lại tiếng vọng của thiếu niên: "Tô Thành tiểu ca, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Tặng anh một món đồ, coi như quà gặp mặt." Trong lúc Tô Thành còn đang sững sờ, không biết từ đâu bay tới một vật, Tô Thành đưa tay bắt lấy, xòe lòng bàn tay ra xem, đó là một viên châu bằng đồng, hoa văn trên đó vô cùng tinh xảo, trông có vẻ như chất liệu từ cây đồng.

Nếu viên châu thật sự làm từ chất liệu của cây đồng, thì xem ra họ đến đây cũng không phải lần đầu.

Nhìn viên châu này, Tô Thành thầm nghĩ.

Ngoài viên châu ra, trên đó còn treo một tấm thẻ gỗ nhỏ tinh xảo, trên tấm thẻ khắc ba chữ Uông Thư Vân.

Trầm mặc một lúc lâu, Tô Thành tiến lên nhặt con xà mi đồng ngư rơi trên đất bỏ vào túi.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh lóe lên, trường tinh thần tức thì khuếch trương ra toàn bộ không gian hình tròn.

Anh đã tìm thấy hai tên thuộc hạ mặc đồ đen đang bỏ trốn.

Xem ra hai tên này không có kỹ năng đặc biệt như thiếu niên kia, chỉ có thể lén lút tìm cách trốn khỏi cửa hang.

Chương 188

Tô Thành mặt mày đen sạm bắt hai tên áo đen lại, ném xuống đất, nói: "Hai người biết gì, mau nói ra, đừng ép tôi dùng vũ lực." Tô Thành vừa nói xong, A Ninh và Muộn Du Bình mỗi người đè một tên áo đen.

Hai tên áo đen nhìn nhau, rồi nhìn Tô Thành, nói: "Chúng tôi thật sự cũng không biết gì, chúng tôi cũng chỉ biết một chút bề ngoài thôi." Nghe xong, Tô Thành nheo mắt, mặt không biểu cảm.

"Nói." Hai tên áo đen lại nhìn nhau, dường như đã hạ quyết tâm.

"Thực ra lần này chúng tôi đến đây, là để tìm xà mi đồng ngư, và mang một ít dược liệu của cây đồng thần về." "Lại mang về?" Tô Thành nheo mắt, quả nhiên không chỉ đến đây một lần.

"Đúng vậy, chúng tôi đã đến đây một lần trước đó.

Nhưng lần trước là vô tình đi vào, chúng tôi cũng không biết ban đầu lại có một nơi như vậy, chỉ biết bên trong chắc chắn có đại mộ, tìm được một ít thông tin, nhưng không vào sâu." Nghe xong, Tô Thành trầm ngâm, rồi hỏi: "Nếu đã đến rồi, tại sao lại phải mời Lương sư gia?" Hai tên áo đen kia rụt rè ngẩng đầu nhìn Lương sư gia một cái, rồi lập tức cúi đầu xuống nói: "Lần trước chúng tôi vô tình đi vào, căn bản không biết đường đi chính xác, lần trước chúng tôi cũng không đi sâu vào đây, bên dưới cây đồng không đi lên nữa." Tô Thành ngẩng đầu, nhìn Muộn Du Bình.

"Vậy mục đích thực sự của các người lần này là gì?" "Chúng tôi nghe nói, dường như là để tìm xà mi đồng ngư, tổng cộng có chín con." Xà mi đồng ngư, có chín con!!

"Nói tiếp." Tô Thành không tỏ ra gì.

“Chúng tôi chỉ biết đến thế thôi, dường như là để tìm kiếm bí tàng Cửu Long.

Chuyện khác thật sự không có.

Lần trước chúng tôi đã mang đi mấy cây cột đồng, tiểu ca vừa chạy thoát kia, thực ra trên người mang theo mấy cây gậy như vậy, sau khi về sẽ dùng một cây gậy, luyện thành một viên châu nhỏ như viên mà ngài đang cầm.” Hai tên áo đen nhìn Tô Thành với ánh mắt tha thiết.

Tô Thành giơ tay lên, nhìn viên châu nhỏ trên tay.

Viên châu này không còn nhìn rõ màu đồng xanh nữa, chỉ có một luồng sáng xanh ẩn hiện trong màu đen, vô cùng đẹp mắt.

Nó được mài giũa vô cùng tinh xảo, hoa văn trên đó dường như cũng được làm theo kiểu cổ.

Xem ra, viên châu nhỏ này rất có giá trị, vậy thì kỹ thuật của những người Uông gia này cũng không tồi.

Tô Thành định hỏi tiếp, thì thấy hai người trước mắt bỗng nhiên co giật.

“Toi rồi!” Tô Thành vội vàng phát động khống chế tinh thần, nhưng khi anh tiến vào thế giới tinh thần của hai người thì đã muộn.

Mặc dù Tô Thành đã rất nhanh, nhưng dấu ấn tinh thần trong đầu hai tên áo đen đã bắt đầu vỡ nát, thậm chí cả năng lượng mạng lưới thần kinh xung quanh dấu ấn tinh thần cũng lần lượt tan vỡ.

“Hết cứu rồi.” Nhìn hai người vừa co giật vừa run rẩy trước mắt, Tô Thành khẽ nhíu mày.

Rất nhanh, hai mắt họ lồi ra, gân xanh toàn thân nổi lên, sau đó thất khiếu chảy máu, chết ngay trước mặt mọi người.

Mấy người vừa rời đi, trong đầu Tô Thành lại vang lên tiếng thông báo. 【Keng!

Chúc mừng ký chủ phát hiện kỹ năng phân nhánh của thuộc tính khống chế tinh thần "Dấu ấn tinh thần", mời hấp thu ngay!

Kỹ năng này thuộc loại hiếm!】 Tô Thành khẽ động ý niệm, lập tức xác nhận hấp thu. 【Keng!

Hấp thu thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng Dấu ấn tinh thần!

Đồng thời nâng cao năng lực khống chế tinh thần của ký chủ, hiện ký chủ có thể sử dụng thành thạo khống chế tinh thần giai đoạn cao cấp.】 Tô Thành vui mừng, thế là tốt rồi, không cần phải luyện tập nữa!

Anh lại quay đầu nhìn hai tên áo đen đã chết tại chỗ, không khỏi nói: xem ra dấu ấn tinh thần này thật sự có thể khống chế sinh tử của người khác, nếu không phải sức mạnh khống chế tinh thần của Uông lão bản kia còn xa mới đạt đến đẳng cấp của Tô Thành, không chừng người quỳ trên đất vừa rồi không phải Uông lão bản, mà là Tô Thành rồi.

"Hai vị huynh đệ, yên nghỉ nhé.

Cũng không phải anh đây hung tàn đâu.

Mệnh các người không tốt thôi." Nói rồi, Bàn Tử đinh cúi đầu một cái.

Tô Thành nhìn bộ dạng của Bàn Tử, không nhịn được tát một cái vào đầu anh ta.

"Hung tàn hay không hung tàn cái gì, hai người này không phải tôi giết, là người khác giết.

Chủ nhân của họ chắc cho rằng họ sẽ nói lung tung, nên đã điều khiển từ xa giết chết họ rồi." Bàn Tử nghe xong mặt ngơ ngác, nhìn Tô Thành rồi lại nhìn thi thể trên đất, nói: "Tôi còn tưởng là đại ca ngài thi triển thần thông, tự dưng hai người này chết bất đắc kỳ tử." "Nói bậy, hai người này không phải tôi giết.

Tôi lại không phải kẻ sát nhân cuồng loạn hung ác, rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi giết người làm xúc xích à?

Nếu tôi thích giết người như vậy, Lương sư gia đã sớm bị tôi thịt rồi, tôi cứu ông ta làm gì?" Nói rồi, Tô Thành và Bàn Tử đều nhìn Lương sư gia một cái.

Lương sư gia bị hai người nhìn, toàn thân lạnh toát, đứng tại chỗ cũng không dám nói gì, chỉ cười xòa.

"Vậy tại sao hai người họ lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử?

Điều khiển từ xa lại là cái quái gì?" Tô Thành mất kiên nhẫn xua tay, cảm thấy Bàn Tử nói nhảm quá nhiều: "Chuyện này có nói với anh, anh cũng không hiểu đâu, tóm lại là, người khác đã cài một thứ gần giống như bom hẹn giờ vào đầu họ, chỉ cần người khác muốn họ chết, họ phải chết.

Đạo lý đơn giản như vậy thôi." Mấy người nghe xong, gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu sơ ý của Tô Thành.

Trong chốc lát, mấy người đứng tại chỗ, không biết nên làm gì.

Chương 189

“Đứng ngây ra đó làm gì?

Tìm bảo bối chứ, nói rồi, nhàn rỗi là lại thấy khó chịu khắp người phải không?

Không thấy xung quanh toàn là bảo bối à?” Giọng nói oang oang của Bàn Tử vang lên, mấy người mới bừng tỉnh.

Ồ, nguyên lai là xuống mộ.

Vốn dĩ chuyến đi này là do Lão Dương dẫn đường, nhưng bây giờ Lão Dương cũng đã biến mất, không biết đã đi đâu.

Bây giờ lại gặp phải một đám người như vậy, đấu súng cũng đã đấu xong, Lão Dương cũng đã đi rồi.

Không thể nào tay không trở về được.

Đã đến đây rồi, thì phải đào được vài món bảo bối vui vẻ rồi mới ra ngoài chứ.

Suy nghĩ của mấy người bỗng nhiên thống nhất, lần lượt đi về phía những tượng người đang quỳ.

Vừa đi được mấy bước, Bàn Tử và Ngô Tà nghe thấy tiếng “két két” từ phía không xa.

“Có tiếng động.” Mấy người nghe thấy tiếng liền vội vàng chạy đến bên cạnh cây đồng thần.

Gần đó nhất, một bóng người đang cưa mạnh vào một cành đồng.

“Trời đất, đó không phải Lão Dương sao?” Mọi người nhìn kỹ: đó chẳng phải là Lão Dương sao?

Chỉ thấy thân hình gầy gò của Lão Dương đang bám trên cành cây

đồng, tay cầm một cái cưa điện đang cưa mạnh vào cành cây.

"Cưa điện??

Cưa điện ở đâu ra?" Vương Bàn Tử mặt đầy ngơ ngác.

Những người khác cũng đầy nghi hoặc về nơi này, trước là bảy tám Lão Dương, sau đó lại xuất hiện Bàn Tử giả, tiếp theo là bản sao của tất cả mọi người đều xuất hiện.

Bây giờ nhìn thấy cái cưa điện trên tay Lão Dương, họ cũng không quá kinh ngạc nữa, chỉ thấy kỳ lạ, thứ này, rốt cuộc từ đâu ra?

"Lão Dương, ông đang làm gì vậy?" Ngô Tà tiến lên hỏi.

Nhưng Lão Dương căn bản không thèm để ý đến Ngô Tà, Ngô Tà đứng đó tự nói một mình, giống như một tên ngốc.

Lão Dương giống như một cỗ máy cưa cây không cảm xúc trong vũ trụ.

"Đi thôi, đừng quan tâm ông ta." Mấy người vừa định kéo Ngô Tà đi, ai ngờ Ngô Tà lại nhảy phắt sang cành cây đồng đối diện, lao về phía Lão Dương.

Vương Bàn Tử hét lên một tiếng "vãi chưởng", vội vàng đuổi theo.

Hoàn toàn là hành động trong lúc cấp bách, Vương Bàn Tử đó, cũng giống như một con chim, "nhẹ nhàng" nhảy qua.

Phải biết, đó là khoảng cách hai ba mét!

Trước đây đều cần phải dùng dây thừng!

Lương sư gia ở phía sau nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, cũng cẩn thận thử.

"Ây da, thôi rồi!" Lương sư gia trượt chân, thẳng tắp rơi xuống

vách đá, nếu không phải Tô Thành nhanh tay lẹ mắt tóm lại, Lương sư gia đó đã rơi xuống thành một đống thịt nát.

"Cảm ơn đại ca, lần thứ hai tái tạo sinh mệnh của tôi!

Amen!" Lương sư gia vội vàng cầu nguyện.

Tô Thành đảo mắt: tên này lại theo đạo Cơ Đốc à!

"Cầu nguyện Tô Thành cứu ông đi." Nói xong, Tô Thành quay đầu lại, thì thấy Ngô Tà giống như người nhện đang bò giữa các cành cây đồng!

Lão Dương đang cưa cành cây đồng, cuối cùng cũng cưa đứt được một cành, thấy Ngô Tà nhanh chóng đuổi kịp, liền giống như một con thạch sùng trốn thoát!

"Vãi, đang chơi Avengers à?" Thân hình Vương Bàn Tử không linh hoạt như vậy.

Nhưng điều thần kỳ là, thân thể anh ta biến thành một thứ mềm mại như rắn, luồn lách giữa các cành cây đồng!

"Ây ây ây, vãi, tôi không phải đang nằm mơ chứ, thân thể tôi đã chết rồi à??" Thân thể Vương Bàn Tử hoàn toàn giống như rắn, uốn éo giữa các cành cây đồng, trông vô cùng quỷ dị.

Chẳng lẽ chức năng cụ thể hóa ở nơi này cuối cùng cũng có tác dụng trên người anh ta?

"Không đúng.

Năng lực của cây đồng, xem ra mạnh hơn tôi tưởng rất nhiều!" Mắt Tô Thành lóe lên vẻ vui mừng, anh cũng bay qua, đối với anh, khoảng cách như vậy chỉ là chuyện nhỏ.

"Ngô Tà, đừng đuổi nữa!" Tô Thành hét lớn, nhưng Ngô Tà lại như không nghe thấy.

Hai tay hai chân của Ngô Tà linh hoạt luồn lách giữa các cành cây đồng.

Lão Dương dường như thật sự biến thành một con thạch sùng, nhảy nhót trên thân cây, tốc độ đó người thường khó mà tưởng tượng được.

Chương 190

Nhưng những điều này đối với Tô Thành, đều dễ như trở bàn tay, không cần dùng năng lực của cây đồng, anh cũng có thể làm được.

"Đứng lại cho tôi." Tô Thành khống chế năng lượng tinh thần của mình, phát hiện quả thực có thể làm cho tay mình dài ra!

"Oa ha ha ha!

Xem đây, súng lục cao su!" Tô Thành cười lớn rồi đột ngột duỗi tay dài ra mười mấy mét, "bốp" một tiếng tóm lấy Lão Dương và Ngô Tà.

Hai chân còn lại thì trở nên mềm nhũn, quấn thẳng vào cành cây đồng!

"Vãi, lão đại, anh cũng biến dị rồi, nơi này tà môn quá!

Nhưng mà, cũng vui phết ha ha ha!" Vương Bàn Tử bây giờ, đã hoàn toàn biến thành một con rắn béo, quần áo trên người cũng đã sớm rơi xuống vách đá.

Lúc này, anh ta đang ung dung tự tại, với hình dạng một con rắn béo quấn trên cây đồng, nhưng đầu vẫn là đầu của anh ta.

Cái đầu của Vương Bàn Tử phối với thân rắn màu da thịt, cảnh tượng thật là… Tô Thành vội quay đầu đi không nhìn Vương Bàn Tử nữa, bộ dạng hiện tại của anh ta thật sự quá ghê tởm.

Trong tay, một tay cầm Ngô Tà, một tay cầm Lão Dương, anh đưa hai người đang không ngừng giãy giụa trở về trong thân cây.

Ban đầu Tô Thành tưởng mọi chuyện đã xong, ai ngờ, Lão Dương trong tay anh "bùm" một tiếng biến thành một con bạch tuộc khổng lồ!

Vô số xúc tu bùng phát trong tay Tô Thành, quấn lấy cánh tay mềm nhũn của anh, mang theo một ít nước!

Con bạch tuộc đó "hút" một tiếng trượt khỏi sự kìm kẹp của Tô Thành, bò xuống theo cành cây đồng.

"Này!

Yêu quái, chạy đi đâu?" Vương Bàn Tử đang ung dung quấn trên cây đồng, trở nên hoạt bát, cái đầu to béo tức thì biến thành một cái miệng cá sấu, "cạp" một tiếng cắn chặt vào cái xúc tu to như thùng nước của con bạch tuộc!

Con bạch tuộc đau đớn, không biết bao nhiêu cái xúc tu có giác hút bên dưới đồng thời đau đớn quằn quại, không ngừng run rẩy, trong miệng phát ra tiếng kêu "chít chít".

"Bạch tuộc cũng biết kêu à?" Tô Thành xem mà thích thú, thấy họ đánh nhau vui vẻ, thậm chí còn muốn kéo một cái ghế ra ngồi, cầm một đĩa hạt dưa cắn.

Thậm chí pha thêm một ấm trà, như vậy càng hoàn mỹ hơn, lại gọi A Ninh đến ngồi lên đùi nữa.

Nghĩ vậy, trong tay Tô Thành thật sự xuất hiện một ấm trà, một đĩa hạt dưa.

Sau lưng cũng xuất hiện một chiếc ghế gỗ lê kiểu cũ, trên bàn bên cạnh đặt mấy cái đĩa.

Trà trong tay còn nóng hổi, đĩa hạt dưa kia lại càng giống như vừa mới rang xong, còn hơi nóng!

"Vãi, năng lực cụ thể hóa bá đạo vậy sao?!" Nghĩ vậy, Tô Thành dứt khoát đặt hạt dưa xuống, rót cho mình một tách trà nóng.

Do thuộc tính khống chế tinh thần đã lên cao cấp, bây giờ muốn

khống chế cụ thể hóa vô cùng đơn giản, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề khống chế tiềm thức.

Nghĩ vậy, anh thậm chí còn cụ thể hóa ra một đĩa bánh ngọt, đặt hai ngọn đèn điện bên cạnh.

Mặc dù đèn điện không có dây, nhưng vẫn có thể phát sáng!

Mặc dù có chút trái với lẽ thường, nhưng thật sự quá đỉnh!

Cụ thể hóa!

Tô Thành bưng tách trà cụ thể hóa ra uống một ngụm, chỉ cảm thấy miệng lưỡi thơm ngát, mùi vị dường như quen thuộc.

Ngửi lại, là Long Tỉnh thượng hạng!

Không phải là loại lần trước uống ở chỗ Hoắc Tú Tú sao!

Lão điếm còn nhớ, không ngờ bây giờ chỉ cần nghĩ là có thể biến ra.

A Ninh cũng đi tới, cười tươi như hoa, mặc một bộ sườn xám lụa trắng xinh đẹp.

Không phải là bộ mà Tô Thành vừa nghĩ ra sao?

Tô Thành vui mừng, ôm lấy A Ninh.

Năng lực cụ thể hóa bá đạo như vậy, ai mà không muốn có chứ?

Tiếp đó, Tô Thành từ từ phát hiện ra bug của năng lực cụ thể hóa này.

Do thuộc tính khống chế tinh thần của Tô Thành đã là cao cấp, cộng thêm nguyên nhân huyết mạch, khả năng cảm nhận của anh vượt xa người thường.

Lúc này anh có thể cảm nhận rõ ràng, giữa bàn ghế biến ra tồn tại một loại năng lượng.

Loại năng lượng này, dường như bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của cây đồng thần, bị ràng buộc.

Lại nhìn xuống con quái đầu cá sấu của Bàn Tử và con quái bạch tuộc của Lão Dương đang chiến đấu, anh đã phát hiện ra bí mật của cây đồng! 【Keng!

Mở Dạ thị!】 【Keng!

Chương 191

Mở Hồng ngoại nhãn!】【Keng!

Mở Thấu thị!】【Keng!

Mở Giám sát chi nhãn!】【Keng!

Siêu cấp thị giác gia thành!】Tô Thành đồng thời mở bốn loại thuộc tính mắt.

Bốn loại thuộc tính mắt đồng thời mở, cả thế giới này trong mắt anh hiện ra rõ mồn một!

Trong tầm nhìn của Tô Thành, trên người con quái bạch tuộc của Lão Dương và con quái đầu cá sấu của Bàn Tử, đều ẩn hiện một loại năng lượng màu vàng, đang ràng buộc một số hạt không thuộc về cơ thể họ.

Tiếp đó, Tô Thành thử cụ thể hóa một thanh Hắc kim cổ đao.

Thanh Hắc kim cổ đao đó lúc này trong mắt anh, là do từng hạt màu vàng không ngừng tụ tập trên tay, sau đó trực tiếp hình thành trên tay một thanh Hắc kim cổ đao y hệt bản gốc!

Nhưng những hạt màu vàng này dường như cần một lực khống chế mạnh, mới không bị tiêu tán.

Bởi vì trong mắt Tô Thành, bộ dạng thật sự của Bàn Tử và Lão Dương hiện ra rõ ràng.

Mặc dù hình dạng của họ đều có thay đổi, nhưng những phần không thuộc về họ, hoặc những phần biến hình, đều do những hạt nhỏ màu vàng đó tụ hợp thành.

Chỉ là xung quanh cơ thể họ, những hạt nhỏ đó cũng đang không

ngừng bay lơ lửng.

“Bàn Tử, tập trung tinh thần!” Tô Thành nhắc nhở.

Thanh Hắc kim cổ đao trên tay vô cùng chắc chắn, tất cả các hạt màu vàng liên kết chặt chẽ với nhau.

Ở đây, Tô Thành quyết định tiến lên thử tính năng của con dao.

Anh không tắt thuộc tính mắt, lao thẳng xuống phía “bạch tuộc” Lão Dương đang ngày càng lớn hơn.

Tô Thành giơ tay, vung đao!

Kỹ thuật cực nhanh loáng một cái.

Trong tầm nhìn của Tô Thành, những hạt nhỏ màu vàng dày đặc tạo thành thanh Hắc kim cổ đao, trực tiếp chém đứt con bạch tuộc khổng lồ mà Lão Dương biến thành!

“Quả nhiên!

Những thứ này đều do các hạt cơ bản cấu thành!” Nói cách khác, những thứ mà Tô Thành cụ thể hóa ra, tốt hơn những thứ mà người bình thường cụ thể hóa ra!

Có sự khác biệt về căn bản!

Những thứ Tô Thành cụ thể hóa ra, cho dù là một mảnh giấy, cũng có thể dễ dàng cắt đứt những thứ mà người bình thường cụ thể hóa.

Người bình thường cụ thể hóa ra một quả bom nguyên tử, có lẽ cũng không bằng một mảnh giấy nhỏ mà Tô Thành cụ thể hóa ra.

Con bạch tuộc bị chém ngang lưng, những hạt màu vàng trên người nó trong mắt Tô Thành ào ào tiêu tán, không thấy bóng dáng.

Trong mắt Bàn Tử, chỉ thấy con bạch tuộc bị chém ngang lưng, cái đầu bạch tuộc khổng lồ bay ra dường như đã chết không thấy đâu.

Bàn Tử nói: “Vãi chưởng, mẹ nó Tô Thành tiểu ca, anh là người à?

Cái gì cũng giết được?

Con bạch tuộc này, tôi đánh với nó cả buổi không sao, anh lên một dao là xong.

Thật.

Không hổ là vương giả!” Trước mắt, con bạch tuộc khổng lồ đó chỉ còn lại mấy cái chân.

Một trong số đó đang bị Bàn Tử trói lại, thân thể thật của Lão Dương đang ở trong mấy cái chân đó.

Chỉ thấy ông ta từ từ chui ra từ một nửa cái chân bạch tuộc đang quấn trên cành cây đồng, toàn thân dính đầy chất nhầy.

“Tại sao nhất định phải đối đầu với tôi?

Tôi chỉ muốn lấy lại một năng lực thôi mà.” Giọng Lão Dương âm u.

Tô Thành nói: “Ông hiểu rõ đi.

Không phải tôi muốn tìm phiền phức cho ông, mà là ông muốn tìm phiền phức cho Ngô Tà, tôi chỉ đang giúp đỡ bạn của mình thôi.” Nói rồi, mấy người ngẩng đầu lên, phát hiện Ngô Tà đã không biết đi đâu rồi.

Tô Thành phóng ra trường tinh thần, cảm ứng được Ngô Tà đang ở bên dưới.

Nhìn kỹ lại, nơi đó không phải là nơi có bảy tám Lão Dương sao?

“Bàn Tử, đừng quan tâm Lão Dương nữa, đi tìm Ngô Tà trước đi!” Tô Thành lạnh lùng liếc nhìn Lão Dương một cái, chuẩn bị quay người đi.

Ai ngờ, Lão Dương nổi điên!

Toàn thân đột nhiên bắt đầu biến hình dữ dội, sau một tiếng kim loại ma sát, Lão Dương trước mặt họ, đã biến thành một người máy bằng đồng khổng lồ!

Chương 192

"Aooooo!" Người máy bằng đồng cao tới bốn năm mét phát ra một tiếng gầm rú như máy móc ma sát, tấn công Tô Thành và Bàn Tử!

Một nắm đấm sắt bằng đồng to bằng cái chậu rửa mặt, đấm về phía Tô Thành, tạo ra một luồng gió mạnh xung quanh.

Bàn Tử thấy vậy, la lớn một tiếng: "Trả lại ông nội cho ta!

Ta là Hỏa Oa!!" Ban đầu đang tập trung, Tô Thành nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

"Tử Bàn Tử, anh có thể biến thành thứ gì đó bình thường hơn không??

Biến thành Hồ lô oa cũng được, còn hô khẩu hiệu nữa à?

Này, muốn nhận tôi làm ông nội ngay tại chỗ à?" Tô Thành nhanh chóng né được đòn tấn công của Lão Dương, nắm đấm sắt bằng đồng đập vào vách cây đồng thần, phát ra một tiếng nổ lớn.

Âm thanh đó giống như tiếng chuông cổ vang lên, âm thanh truyền đi từ trên xuống dưới, từ vực sâu không đáy bên dưới, truyền đến từng hồi tiếng vọng.

Tô Thành vung Hắc kim cổ đao, chém về phía người khổng lồ bằng đồng.

Người khổng lồ bằng đồng lùi lại, trọng tâm không vững, trượt xuống, rơi xuống một đoạn khá xa!

"Hú hú hú hú!" Người khổng lồ bằng đồng đó có thể mở miệng, hai hốc mắt và trong miệng, đều phun ra lửa.

Các bộ phận bằng đồng trên mặt tạo thành biểu cảm dữ tợn, trông

giống như vừa bò ra từ địa ngục.

“Ta là Hỏa Oa, ta đến đây!” Bàn Tử hô lớn một tiếng, trong miệng cũng có thể phun ra mấy tia lửa nhỏ!

Quần áo trên người cũng biến thành kiểu của Hồ lô oa, chỉ là Bàn Tử mặc, trông có chút chói mắt.

“Muốn biến thì có thể biến thành thứ khác không?

Biến thành Hỏa Oa!

Quần áo Hồ lô oa mặc trên người anh, đều biến vị rồi.” Bàn Tử cười ha hả nói: “Vậy tôi biến thành Thủy Oa nhé!” “Nhóc con rốt cuộc có chấp niệm gì với Hồ lô oa vậy?

Vấn đề là anh biến thành Hồ lô oa, mà lại mặc quần áo của nó.

Luôn có cảm giác biến vị à!” Nhìn lần cuối vào những ngấn mỡ bị bó chặt trên người Bàn Tử, Tô Thành cảm thấy không thể nhìn nổi nữa.

Vừa mới phàn nàn xong, người khổng lồ bằng đồng bên dưới đã lạch cạch bò lên, mở miệng phun ra một bức tường lửa lớn!

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Bàn Tử chắn trước mặt Tô Thành, cũng mở miệng phun lửa!

Hai bức tường lửa đối đầu nhau, không trung bùng nổ một luồng nhiệt dữ dội.

Đúng lúc này, trên đầu vang lên bài hát chủ đề của Hắc miêu cảnh trường.

Tô Thành ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một con mèo đen khổng lồ từ trên bò xuống, trên vai vác một cái loa lớn, bài hát chủ đề của Hắc miêu cảnh trường phát ra từ đó.

“A ha ha.

Hắc miêu cảnh trường!” Tô Thành và Bàn Tử nhìn kỹ, con mèo đó trên người mặc đồng phục cảnh sát!

“Giơ tay lên, anh đã bị bắt.” Con mèo đó kêu một tiếng, sau đó mở miệng nói tiếng người.

Tô Thành và Bàn Tử mặt ngơ ngác: “Mẹ nó, không phải là giọng của Muộn Du Bình sao??” “Ha ha ha!” Bàn Tử cười lớn.

“Lão Muộn, nguyên lai anh muốn làm Hắc miêu cảnh trường à!” Bàn Tử vừa dứt lời, con mèo đen khổng lồ mà Muộn Du Bình biến thành đã nghiêm túc trả lời: “Phải.” Tô Thành dở khóc dở cười, mấy người này sau khi phát hiện năng lực cụ thể hóa của cây đồng thần, đã chơi ngay tại chỗ!

Có ai nhận ra đồng đội mình ngáo thế không?

Trong lúc đang cười, người khổng lồ bằng đồng mà Lão Dương biến thành mở miệng phun ra một quả cầu lửa khổng lồ, tấn công về phía mọi người!

“Xem Thủy Oa của ta lợi hại!” Giọng nói thô kệch của Bàn Tử hét lên câu thoại này thật sự có chút không hợp, nhưng, anh ta dường như đã nắm vững kỹ xảo cụ thể hóa!

Chỉ thấy một cột nước thô, từ miệng phun ra từ nhỏ đến lớn, trực tiếp tấn công quả cầu lửa đang bay tới!

Chỉ là Bàn Tử rõ ràng yếu thế hơn một chút, quả cầu lửa đó đẩy cột nước bay lên trên, mắt thấy sắp đến trước mặt mọi người!

Tô Thành thì không hoảng, dù sao quả cầu lửa đó trong mắt anh, cũng chỉ là một đám hạt màu vàng ngưng tụ không ổn định, chỉ cần dùng ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, những thứ đó sẽ tan thành mây khói.

“A!

Hắc miêu cảnh trường, ông nội!

Ta không trụ nổi nữa!” Bàn Tử giả vờ la hét một tiếng.

Thực tế Bàn Tử cảm thấy, chỉ cần có Tô Thành ở đây, căn bản sẽ không có nguy hiểm.

Tô Thành nhìn bộ dạng của Bàn Tử, tức đến mức đảo mắt, vừa định ra tay, thì đột nhiên một luồng khí lạnh ập tới.

Quay đầu nhìn lại, A Ninh đã biến thành xạ thủ băng giá Ashe!

Chương 193

“Thế gian vạn vật đều nằm trong một mũi tên.” A Ninh mở miệng, giọng nói xa xăm truyền từ trên xuống.

Thân hình bốc lửa của A Ninh cộng thêm quần áo của Ashe, trông vô cùng có cảm giác, cứ như từ trong game chạy ra vậy.

“Vút!” A Ninh giương cung, bắn hết sức, một mũi tên băng khổng lồ mang theo khí lạnh từ trên xuống, quả cầu lửa tức thì vỡ nát.

Mũi tên băng tiếp tục tiến về phía trước, bắn thẳng vào người khổng lồ bằng đồng, người khổng lồ bằng đồng bị mũi tên băng đẩy trượt một đoạn dài trên vách đá, phát ra từng hồi tiếng kêu bi thương trong vực sâu.

“Bảo bối, em cosplay đẹp quá!” Tô Thành nhìn thấy bộ dạng này của A Ninh, tự nhiên mắt đầy kinh diễm, ôm lấy A Ninh, vừa quan sát tình hình.

“Aooooo.” Bên dưới, nơi người khổng lồ bằng đồng mà Lão Dương biến thành biến mất, truyền đến một tiếng gầm rú, sau đó trở nên tĩnh lặng.

“Đánh chết rồi à?” Bàn Tử quay đầu nhìn mấy người sau lưng.

Bùm.

Bùm.

Xa xa, truyền đến một số chấn động nhẹ.

Bùm!

Bùm!

Chấn động dường như ngày càng gần, mấy người nhìn xuống vực

sâu bên dưới, nơi đó tối om cũng không nhìn rõ.

Trên vách đá trước mặt họ xuất hiện mấy vết nứt!

“Lão Dương.

Rốt cuộc, ông muốn làm gì?” Tô Thành nheo mắt nhìn xuống dưới.

Phía dưới truyền đến từng trận chấn động, kèm theo đó là những âm thanh không thể tả nổi.

“Thằng ranh Lão Dương kia đang làm cái quái gì vậy?” Bàn Tử làu bàu, rồi hét lên một tiếng: “Cho tôi một cái thiên lý nhãn, để tôi xem thử có chuyện gì!” Chỉ là hét nửa ngày trời cũng không có động tĩnh gì.

Tô Thành nhìn những hạt vàng kia, tuy chúng đang tụ tập về phía mắt Bàn Tử, nhưng vì những hạt này không tác động lên ngũ quan, nên nguyện vọng có thiên lý nhãn của Bàn Tử đã thất bại.

“Hửm, sao lại thất bại nhỉ?” Bàn Tử thắc mắc.

Tô Thành nhanh chóng nhìn xuống dưới lần nữa, nhưng thấy Lão Dương mãi không lộ diện, bèn chuẩn bị đưa Bàn Tử đi tìm Ngô Tà.

Mấy “người” bọn họ men theo cột đồng trèo xuống, Bàn Tử vẫn mặc bộ đồ Hồ Lô Oa, Muộn Du Bình thì biến thành một con mèo đen khổng lồ, còn A Ninh thì trong hình dạng Hàn Băng Xạ Thủ.

Bảy tám cái xác của Lão Dương đang đè lên cửa động, Tô Thành vội vàng thò đầu nhìn qua khe hở.

Chỉ thấy Ngô Tà đang ngơ ngác quỳ trên mặt đất, tay cầm một cuốn sổ, trước mặt là một thi thể khô quắt gần như mất hết nước không rõ là ai.

“Ngô Tà, Ngô Tà, đi thôi, nhanh lên.” Tô Thành luồn tay qua khe

hở, vẫy vẫy về phía Ngô Tà, nhưng cậu ta chỉ máy móc quay đầu lại nhìn Tô Thành một cái, rồi không có động tác nào khác.

Hết cách, Tô Thành đành dùng một quyền đánh nát tảng đá chặn cửa, sau đó cùng mấy người vào trong dìu Ngô Tà ra ngoài.

"Thật sao?

Hay là giả?" Một lúc sau, Ngô Tà gần như mất hồn mất vía nói một câu, ánh mắt mơ màng nhìn mấy người với bộ dạng kỳ quái.

"Thằng nhóc thối, Bàn gia ông đây đương nhiên là thật rồi, thay bộ đồ khác mà không nhận ra à?" Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa cố tình sửa lại quả bầu trên đầu.

"Yên tâm, thật không thể giả, giả không thể thật." Giọng của Muộn Du Bình cũng vang lên, bây giờ anh đang là một con mèo đen khổng lồ, trên người mặc đồng phục cảnh sát, đầu đội mũ cảnh sát.

Ngô Tà dường như càng thêm mơ hồ, mặc cho mấy người dìu đi.

Cả nhóm vốn chuẩn bị lên đường lần nữa, nhưng Tô Thành đột nhiên phát hiện có điều gì đó không đúng.

Tô Thành nhìn kỹ lại, phát hiện trên người "Ngô Tà" này phủ đầy những hạt vàng li ti.

Thậm chí khi nhìn vào khuôn mặt của "Ngô Tà", anh thấy nó hoàn toàn được tạo thành từ những hạt nhỏ màu vàng.

Không ổn rồi.

Là Lão Dương biến thành!

"Lão Dương?

Ngô Tà đâu rồi." Tô Thành ném phắt "Ngô Tà" trong tay xuống đất, lạnh lùng hỏi.

“Thế này mà cũng nhận ra được à?

Lợi hại, lợi hại.

Đúng là cao thủ!

Hê hê hê.” “Ngô Tà” bị ném xuống đất, ngũ quan và chiều cao đều biến đổi cực nhanh, chẳng mấy chốc đã trở lại thành dáng vẻ của Lão Dương.

Chương 194

Lúc này, Tô Thành phát hiện, đôi mắt của mình có thể nhìn thấy trong cơ thể của Lão Dương giả này, giữa dòng máu cũng phân bố những điểm sáng nhỏ.

Trong khi đó, trên người những người bạn thực sự bên cạnh anh hoàn toàn không có những điểm sáng màu vàng này.

"Thì ra người do cây đồng xanh cụ thể hóa và người thật có sự khác biệt ở điểm này." Tô Thành âm thầm ghi nhớ đặc điểm này.

"Không dám nhận.

Tôi hỏi cậu, Ngô Tà đi đâu rồi?" Tô Thành cười lạnh một tiếng, nheo mắt nhìn Lão Dương.

"Tôi làm sao biết cậu ta đi đâu?" Vừa nói, Lão Dương vừa cười khà khà.

Nhìn bộ dạng này của Lão Dương, Tô Thành lập tức mở rộng không gian tinh thần, nhưng lại không cảm ứng được sự tồn tại của Ngô Tà.

Phạm vi cảm ứng của anh có bán kính hơn 500 mét, nếu Ngô Tà không ở đây, e rằng đã lành ít dữ nhiều.

Thằng nhóc Ngô Tà trước giờ không bao giờ tự ý tách đội.

"Tốt nhất là mau giao Ngô Tà ra đây." Tô Thành tiến lên túm lấy cổ áo Lão Dương, giọng điệu không mấy thiện cảm.

Nhưng Lão Dương kia lại tỏ vẻ "làm gì được tôi nào", khiến người ta tức đến nghiến răng.

Ngay cả Bàn Tử cũng không nhịn được nữa: "Nhóc con, mày ra

oai với ai đấy?" Nói rồi tung một quyền tới.

Lão Dương giả kia bị đánh hộc máu tươi, cười nói: "Thấy cái động sau lưng tôi không?

Nhìn mấy 'Lão Dương' kia kìa, không gian bên trong thực ra lớn lắm đấy.

Mọi người có thể vào tham quan, biết đâu Ngô Tà bây giờ đang phát điên trong đó rồi, ha ha ha ha." Mấy người áp giải Lão Dương giả, vòng qua đống thi thể "Lão Dương" dưới chân rồi đi vào trong.

Càng đi sâu vào trong, không gian càng rộng rãi.

Đi khoảng năm sáu phút, họ phát hiện bên trong cái hang nhỏ bên ngoài lại là một động huyệt cực kỳ khoáng đạt.

Tô Thành tắt các chức năng khác của mắt, chỉ giữ lại năng lực nhìn đêm và nhìn xuyên thấu, anh nhìn kỹ lại, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Thì ra nơi này chính là sào huyệt của Ly cổ, trên vách động xung quanh treo chi chít những mặt nạ đá màu trắng bệch kia, giống như hàng ngàn khuôn mặt người đang lặng lẽ dõi theo họ.

Nhìn xuống dưới, cảnh tượng còn khiến người ta kinh hãi hơn.

Chỉ thấy trên mặt đất của động huyệt, không chỉ có mặt nạ Ly cổ, mà còn có vô số thi thể "Lão Dương" giống hệt nhau, từng cái xác nằm la liệt trong động, có cái thậm chí còn bị... nhưng bây giờ tất cả đều không động đậy nữa, đều đã chết cả rồi.

Cảnh tượng này, một đống người giống hệt nhau, không khí âm u, kinh khủng đến tột cùng.

"Hê hê." Lão Dương bị Bàn Tử áp giải nhìn thấy cảnh này, cười một cách âm u: "Thấy chưa?

Đây là nơi ‘tôi’ được sinh ra.” Tô Thành không thèm để ý đến Lão Dương, lập tức phóng ra trường tinh thần.

Rất nhanh, anh đã phát hiện ra sự tồn tại của Ngô Tà. [Keng!

Mở Con Mắt Dò Xét!

Phạm vi bao phủ: Bán kính 200 mét!] Dưới sự quét của Con Mắt Dò Xét, vị trí của Ngô Tà nhanh chóng được phát hiện.

Tô Thành thấy Ngô Tà tay cầm một cuốn sổ, đang mất hồn mất vía đi xuyên qua vô số thi thể của Lão Dương, dường như đang tìm kiếm điều gì đó.

Không biết là đang tìm Lão Dương thật, hay là đang tìm kiếm trái tim lạc lối của chính mình.

“Ngô Tà, chúng ta phải đi tiếp rồi.” Tô Thành phi thân tới, nhanh chóng đưa Ngô Tà trở về, lúc này Ngô Tà vẫn còn đang ngơ ngác.

Nhìn thấy “Lão Dương” đang bị Bàn Tử áp giải, đồng tử của Ngô Tà co rụt lại, hỏi: “Ngươi là ai?” “Tôi là Lão Dương đây, Ngô Tà, cậu không nhớ tôi à?” Lão Dương ngẩng đầu cười hì hì.

Ngô Tà quay mặt đi, lại bắt đầu lẩm bẩm một mình: “Ngươi không phải Lão Dương, Lão Dương chỉ có một.” “Không, Lão Dương có hàng ngàn hàng vạn.” Nói xong, Lão Dương đang bị Bàn Tử khống chế đột nhiên toàn thân gồng cứng, ngay trước mặt mọi người, hắn vật chất hóa ra một Lão Dương khác.

“Thấy chưa Ngô Tà, muốn bao nhiêu Lão Dương cũng được, muốn một, muốn hai, muốn mấy chục cũng được, chỉ cần chúng ta ở đây.” Lão Dương cười một cách tà ác, Ngô Tà đứng đờ ra đó, nhìn Lão Dương bị khống chế, rồi lại nhìn Lão Dương vừa được vật chất hóa ra.

Cậu ta bất giác định kéo Lão Dương đang bị Bàn Tử giữ lại,

nhưng bị Tô Thành nhẹ nhàng cản lại.

“Ngô Tà, bình tĩnh nào.” Tô Thành vỗ vai Ngô Tà, cậu ta mới bình tĩnh lại một chút.

Lão Dương nhìn Ngô Tà, đột nhiên có chút cuồng loạn.

“Ngô Tà, thằng nhóc nhà cậu căn bản không hiểu gì cả.

Mẹ tôi, lần trước, lần đi đổ đấu với ông anh họ ở Sơn Tây, lúc tôi về, bà ấy đã chết rồi.

Cậu biết không?

Lúc tôi về bà ấy ngồi bên máy may, cả khuôn mặt úp lên trên đó.

Chương 195

Lúc tôi đến kéo bà ấy dậy, nửa khuôn mặt của bà ấy bị kéo tuột ra.

Tôi nhìn khuôn mặt bà, một nửa còn nguyên, một nửa đã thối rữa.

Cậu thì sướng rồi, gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Tôi thì chỉ có một người mẹ, lại chết ở nhà." Hắn nghiến răng nghiến lợi.

"Cậu căn bản không thể hiểu được cảm giác của tôi!" Lão Dương hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Mày không phải là hàng giả sao?

Đó là mẹ của người khác, không phải của mày." Nói rồi, Bàn Tử tát một phát vào đầu Lão Dương giả.

"Hê hê.

Ta là Lão Dương, Lão Dương là ta.

Lúc ta mới sinh ra, ký ức của ta không có gì khác biệt so với Lão Dương thật cả.

Nguyện vọng của ta chẳng qua chỉ là, có thêm chút năng lực để cứu mẹ ta mà thôi." Lão Dương ném cho Bàn Tử một cái nhìn âm lãnh tà khí.

Trong lúc nói chuyện, xung quanh họ, không biết từ lúc nào đã đứng đầy vô số "Lão Dương", đang âm u nhìn chằm chằm vào nhóm Tô Thành.

"Tao cũng đâu có cấm mày đi, là mày tự đâm đầu vào họng súng của tao." Bàn Tử thấy cảnh này thì mặt biến sắc, càng giữ chặt Lão Dương hơn.

“Lũ tai họa các ngươi, không giết các ngươi, làm sao ta có thể yên tâm sống quãng đời còn lại cùng mẹ ta đây?” Lời vừa dứt, chỉ thấy Lão Dương bị Bàn Tử khống chế mặt đỏ bừng, mạch máu trên trán nổi lên, trông vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc đó, vô số Lão Dương kia đột nhiên biến đổi, hình thái méo mó, biến thành mấy chục người khổng lồ bằng đồng xanh.

“GÀO!!” Bên trong những người khổng lồ bằng đồng xanh dường như đang bùng cháy ngọn lửa hừng hực, từ hốc mắt và miệng của chúng đều phun ra lửa.

Rầm rầm.

Rầm rầm.

Mặt đất rung chuyển, những người khổng lồ bằng đồng xanh đang tiến lại gần!

Dưới chân chúng, những “Lão Dương” đã chết bị giẫm nát bét.

Cảnh tượng vừa quỷ dị vừa đẫm máu, giống như chỉ có trong game và phim ảnh, nhưng bây giờ lại hiện ra chân thực trước mắt mọi người.

Bên cạnh, Muộn Du Bình biến thành mèo lớn chuẩn bị ra tay, Bàn Tử cũng chuẩn bị phun lửa lần nữa, A Ninh thì giương cung tên lên thành hình trăng tròn.

“Được rồi, để tôi, giải quyết nhanh gọn.” Tô Thành lạnh lùng nói.

Giây tiếp theo, anh lại một lần nữa kích hoạt toàn bộ kỹ năng thuộc tính thị giác. [Keng!

Đã kích hoạt toàn bộ thuộc tính thị giác cho ký chủ!

Đồng thời có thêm hiệu ứng gia tăng từ thuộc tính tinh thần!

Khả năng khống chế ổn định hơn!] Lúc này trong mắt anh, những

người khổng lồ bằng đồng xanh kia chỉ là những cụm hạt vàng không ổn định.

Tay anh lại cụ thể hóa ra một thanh Hắc kim cổ đao, chất liệu của thanh đao vô cùng đặc, dù trong mắt Tô Thành có thể nhìn xuyên qua các hạt vật chất, nó vẫn hiện ra hình dạng của một thanh đao hoàn chỉnh.

Hoàn mỹ, sắc bén, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Vút!!" Hắc kim cổ đao rời tay, vẽ ra một tiếng gió rít vang dội trong không khí, lượn một vòng quanh mấy chục người khổng lồ bằng đồng xanh đang bao vây rồi chém tới.

Góc độ hoàn mỹ và đao pháp tinh chuẩn có thể nói là thần sầu.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Bùm!...

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, không khí tràn ngập mùi khó ngửi, những người khổng lồ bằng đồng xanh ầm ầm biến mất, chỉ để lại trong khoang mũi mọi người mùi vị cháy khét.

Vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mấy người suýt nữa tưởng rằng những người khổng lồ bằng đồng xanh chưa từng tồn tại.

Vừa rồi trước mắt còn lửa cháy ngùn ngụt, bây giờ chỉ còn lại tro bụi tại chỗ, từ từ bay lơ lửng.

Trong tầm nhìn của Tô Thành, những hạt vật chất kia ầm ầm tan rã, chỉ còn lại vài đốm sáng li ti, bay lơ lửng.

"Có lẽ đây là tàn dư mùi của những hạt vật chất đó." Tô Thành nhìn những hạt nhỏ màu vàng đang trôi nổi trong "bóng tối", chúng có

hình dạng sương mù, trông có chút giống dải ngân hà trong vũ trụ.

Cùng lúc đó, anh cũng phát hiện ra một lượng lớn quả cầu thuộc tính.

Chương 196

[Keng!

Phát hiện một lượng lớn thuộc tính vĩnh viễn năng lực "Cụ thể hóa"!

Xin hãy nhặt nhanh chóng!] [Keng!

Nhặt thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính Cụ thể hóa vĩnh viễn trung cấp nhị giai!] Thuộc tính Cụ thể hóa!

Lại còn là vĩnh viễn!

Vốn dĩ Tô Thành nghĩ rằng mình sẽ không nhặt được loại thuộc tính này, dù sao cây đồng xanh cũng là vật chết.

Không ngờ, bây giờ nó lại thật sự xuất hiện!

Sau khi nhặt thuộc tính, Tô Thành cảm thấy năng lượng tinh thần của mình càng thêm mạnh mẽ, một luồng sức mạnh ấm áp và vững chãi đang quanh quẩn trong đầu anh, sẵn sàng chờ được điều động.

Lúc này, thấy những người khổng lồ bằng đồng xanh bị đánh tan, Lão Dương mặt mày trắng bệch, vẻ mặt thất bại, không còn vẻ hung hăng như trước.

Giờ đây hắn yếu ớt như sợi chỉ, cười thảm mấy tiếng, nói: "Tha cho tôi đi, tôi muốn về cứu mẹ tôi." "Mẹ mày không phải…" Bàn Tử vừa mở miệng, đã bị Tô Thành ngăn lại.

"Đi đi, có thể.

Nhưng đừng quay lại gây rối cho tôi, nếu không hậu quả tự gánh." Tô Thành ra hiệu bằng mắt cho Bàn Tử thả hắn ra, Lão Dương kia

đứng dậy, chạy biến mất không còn tăm hơi.

Lúc ra khỏi cửa động, họ chỉ thấy Lão Dương cưa đứt mấy cành đồng xanh, cầm theo rồi chạy đi mất.

Ngô Tà ngơ ngác nhìn nơi Lão Dương biến mất.

Vừa rồi ở vị trí này, một người đã biến mất, nói lời từ biệt, bây giờ cũng vậy.

"Cố nhân tây từ Hoàng Hạc lâu, yên hoa tam nguyệt há Dương Châu." Ngô Tà đột nhiên đọc một câu thơ chẳng ăn nhập vào đâu.

Tay cậu ta vẫn cầm cuốn nhật ký của Lão Dương, cuốn sổ đã rách nát.

Trên bìa, bắt chước theo kiểu bút ký của ông nội Ngô Tà, hắn ra vẻ viết bốn chữ lớn: XX Ký.

Nhìn mấy chữ đó, Ngô Tà không nhịn được cười, nụ cười xen lẫn nước mắt.

Cậu cất cuốn sổ đi, rồi ngước nhìn lên trên.

Ở đó, có những bí mật đang chờ được khám phá.

Tô Thành thấy Ngô Tà đã tạm ổn, vỗ vỗ vai cậu, nói: "Chúng ta nên tiếp tục lên đường rồi." Mấy người thu dọn xong xuôi, Muộn Du Bình biến trở lại hình người, Bàn Tử cũng trở về dáng vẻ ban đầu, chỉ là quần áo đã biến mất, Tô Thành bèn giúp Bàn Tử cụ thể hóa ra một bộ.

A Ninh cũng khôi phục lại như cũ, luôn đứng bên cạnh Tô Thành.

Thân hình nhẹ bẫng, họ lần lượt trèo lên thần thụ bằng đồng, tiếp tục hành trình.

Xuân sinh hà xứ ám chu du, hải giác thiên nhai biến thủy hưu.

Bước chân của nhóm Tô Thành không ngừng nghỉ, con đường của họ vẫn còn ở phía trước.

Mấy người lại vào trong thân cây, nơi đó có mấy thi thể hắc y nhân đã bị hút khô.

Tô Thành tiến lên gỡ mặt nạ của họ ra, phát hiện có mấy người chính là những kẻ họ gặp và hỏi chuyện trên đường lúc nãy.

Bàn Tử lại đi lục lọi quan tài của Bàn Tử giả, phát hiện bên trong ngoài một đống xương vụn ra thì chẳng có gì khác, không khỏi than thở: "Đồ trong quan tài chắc chắn đã bị đám ranh con kia lấy đi hết rồi!

Haiz." "Đừng nản lòng, chúng ta vào trong xem lại đi." Tô Thành dẫn đầu, đi vào căn phòng đá hình tròn nơi họ bắt Uông Thư Vân lúc nãy, những bức tượng người bên trong vẫn ngoan ngoãn quỳ ở đó.

Lương sư gia, người lúc nãy chưa xuống, đang quan sát những bức tượng này.

"Này, mấy cái tượng này có đáng tiền không?" Thấy Lương sư gia đang nghiên cứu, Bàn Tử cũng tiến lên sờ bên trái, ngó bên phải.

"Đương nhiên là đáng tiền, chỉ là kích thước này, e là không mang đi được." Tô Thành vừa xem vừa nói.

Về giá trị, những bức tượng này chắc chắn rất đáng tiền, mang một cái ra ngoài bán ít nhất cũng được vài chục đến cả trăm vạn, chỉ cần nhờ chú Ba của Ngô Tà PR một chút, mượn mối quan hệ của Trương gia, bán được tám mươi đến một trăm vạn cũng không thành vấn đề.

Chỉ là những thứ này quá cồng kềnh, mang đi không tiện, cũng không dễ che mắt người khác.

"Cứ để những bức tượng này yên lặng canh giữ nơi đây đi." Nói

xong, Tô Thành đứng thẳng người dậy.

Lúc này, khóe mắt Tô Thành lướt qua, phát hiện những bức tượng này có chút không ổn.

"Xem này, mấy bức tượng này, không thấy có chút kỳ lạ sao?" Tô Thành vừa nhắc, mấy người liền xúm lại nhìn bức tượng trước mặt anh.

"Không phải, phải xem nhiều cái một lúc, cứ nhìn chằm chằm cái trước mặt tôi làm gì." Mấy người nghe theo chỉ huy, nhìn quanh một vòng.

Lương sư gia im lặng đã lâu lên tiếng: "Tiểu ca có phải muốn nói, mặt của những bức tượng này, đều đang nhìn xuống dưới không?" Tô Thành gật đầu.

"Dáng vẻ của những bức tượng này cũng không có gì lạ, dù sao chúng đều đang quỳ, phải tỏ ra khiêm tốn chứ." Ngô Tà lên tiếng.

Chương 197

Xem ra, Ngô Tà đã thoát ra khỏi chuyện của Lão Dương, bây giờ có thể bình tĩnh phân tích, đó cũng là chuyện tốt.

Nhưng Ngô Tà đang nói thì đột nhiên ngừng lại.

"Hít." Cậu ta hít một hơi khí lạnh, rồi đột nhiên nhìn quanh.

"Những bức tượng đứng sau lưng cũng đang cúi đầu." Mấy người nhìn quanh, phát hiện đúng là như vậy.

Tất cả các bức tượng, bất kể đứng, quỳ hay ngồi, đầu của chúng đều hướng về một phía.

Lúc đầu mọi người đều nghĩ rằng thứ tự của những bức tượng này có thể đã bị xáo trộn, bây giờ xem ra, những thứ này căn bản được sắp xếp có trật tự!

Tô Thành nhìn theo "ánh mắt" của các bức tượng, phát hiện nơi chúng đang nhìn, có lẽ là "tầng dưới".

Lẽ nào ở đây còn có tầng hầm sao?

Rõ ràng, những người khác cũng đã phát hiện ra điều này, nhất thời không ai nói gì.

Nếu thật sự có tầng dưới, vậy chắc chắn sẽ có cơ quan, mà nếu có cơ quan, thì...

"Ngẩn ra đó làm gì, tìm cơ quan đi chứ, hê hê hê, Bàn gia tôi đây trước giờ 'trộm không bao giờ về tay không', đừng quên thân phận thật sự của chúng ta." Nói rồi, Bàn Tử hào hứng lôi công cụ ra, chỉ tiếc là hắn không có chức năng tìm cơ quan, đành nháy mắt ra hiệu cho Tô Thành và Ngô Tà, còn có Muộn Du Bình tiến lên.

“Cố gắng tìm đi, Bàn gia tôi đi làm chút đồ ăn cho các cậu!” Tô Thành thấy Vương Bàn Tử tích cực như vậy, liền dẫn mấy người đi dò xét khắp nơi.

Tô Thành nhìn vào mắt của những bức tượng này, chúng đều rất “tập trung” nhìn chằm chằm vào một tầng mặt đất.

Nhưng rõ ràng, trên tầng mặt đất này ngoài đá vụn, bụi bặm và xác côn trùng nhỏ, chẳng còn thứ gì khác. [Keng!

Thiên môn cơ quan thuật khởi động!

Có thêm hiệu ứng gia tăng từ thuộc tính tinh thần!] Tô Thành vui mừng, anh cảm giác rõ ràng phạm vi dò tìm của mình đã lớn hơn. [Keng!

Cơ quan này vô cùng đơn giản, chỉ cần đi vòng quanh cột đồng, tìm chín khối đồng hình con cá rồi ấn xuống là có thể mở lối vào.] “Thì ra cơ quan đơn giản như vậy!” Tô Thành hài lòng thoát khỏi ý thức, quyết định quan sát một lúc trước.

Dù sao cũng đã biết cách giải cơ quan rồi, nơi này ở ngay đây, hòa thượng chạy được chứ chùa không chạy được.

Tuy nhiên, hệ thống đã nhắc đến cơ quan hình “cá”, càng chứng tỏ nơi này có liên quan mật thiết đến âm mưu của Uông gia.

Năm đó Uông Tàng Hải bày ra bố cục lớn như vậy, có lẽ là để hậu duệ của Uông gia có thể tìm thấy những bí mật ẩn giấu này, sau đó thực thi kế hoạch.

Chỉ là hiện tại, Tô Thành mới chỉ biết tên của một kế hoạch gọi là “Cửu Long Mê Tàng”, và biết rằng có tổng cộng chín con cá bằng đồng.

Những thông tin khác cần phải tiếp tục khai thác.

Vì vậy, Tô Thành cảm thấy càng cần phải điều tra kỹ lưỡng nơi này, may ra có thể tìm được thông tin liên quan. [Keng!

Kích hoạt toàn bộ thuộc tính thị giác!

Có thêm hiệu ứng gia tăng từ thuộc tính tinh thần!] Lúc này, khi anh lại mở toàn bộ tầm nhìn, cả căn phòng đá hình tròn hiện ra trước mắt không sót một chi tiết nào.

Nhìn xuống dưới, mặt đất dưới chân trở nên trong suốt.

"Quả nhiên!" Tô Thành nhìn thấy, dưới chân không chỉ có một tầng không gian, mà dưới tầng không gian đó, thậm chí còn có mấy tầng nữa.

Mọi thứ trong không gian bên dưới đều bị nhìn xuyên thấu thành những đường nét bán trong suốt, hỗn hợp có chút lộn xộn.

Tô Thành điều chỉnh khoảng cách nhìn xuyên thấu, xem từng tầng một, phát hiện tầng ngay bên dưới không được ngăn nắp như tầng này, có rất nhiều thực vật lộn xộn, và một vài cái hũ, lọ trong đó.

Trông giống như những hũ đựng dược liệu.

Có cảm giác hơi quen thuộc.

Nhưng Tô Thành không đi sâu nghiên cứu những thứ này, dù sao lát nữa cũng phải xuống xem cho rõ.

Không gian bên dưới tuy lộn xộn, nhưng có thể khẳng định, những thứ trong các phòng đá này chắc chắn có điểm đáng xem.

Ở tầng dưới cùng, có thứ gì đó đang phát sáng mờ ảo, cũng không biết là vì sao.

Nếu bên dưới có Dạ minh châu, dựa vào độ sáng này, thì đúng là phát tài to rồi.

Tô Thành vừa xem vừa suy nghĩ.

Bên cạnh, Bàn Tử đổ mấy bình nước cuối cùng vào nồi đun sôi, rồi lại lôi ra một con cá triết la từ ba lô bên cạnh.

Sau một hồi thao tác, cả không gian thơm nức, mấy người mới nhận ra mình đã đói.

Lúc ăn, mấy người thảo luận về những điều kỳ lạ ở đây, cuối cùng mọi người tổng kết ra mấy điểm nghi vấn: Một, nơi này có thể biến những thứ trong tưởng tượng thành thật, chỉ không biết có thể duy trì được lâu không.

Chương 198

Hai, mấy bản sao lúc nãy gặp phải là chuyện gì?

Ba, tại sao trong cái động kia lại có nhiều "Lão Dương" như vậy?

Mấy người vừa ăn vừa thảo luận, chẳng còn giữ hình tượng, cùng với canh nóng vào bụng, cảm giác căng thẳng lúc nãy của họ bị quét sạch.

Mọi người đều thả lỏng.

Tô Thành thì không đói, nhưng mùi vị của cá triết la rất tươi ngon, nên cũng ăn khá nhiều.

Nghe xong những vấn đề mọi người tổng kết, anh mở miệng nói: "Những thứ biến ra ở đây, đều có thể dùng, có thể ăn, còn về thời hạn, đương nhiên là có." "Loại năng lực này sẽ biến mất khi rời xa cây đồng xanh, chất lượng của những thứ được cụ thể hóa cũng sẽ giảm xuống, cho nên Lão Dương mới quay về đây, mang đi một phần cành đồng xanh, để duy trì loại năng lực đó." "Còn về các bản sao, tôi đoán là do lão bản nhà họ Uông đã trốn thoát giở trò, chỉ có hắn mới có khả năng khống chế mạnh như vậy, có thể tạo ra những bản sao tinh xảo đến thế." Sau một hồi giải thích, mọi người đều tin phục.

Còn một vấn đề, vấn đề về vô số Lão Dương.

Nghĩ đến đó, mấy người đều rùng mình.

"Vậy những 'Lão Dương' lúc nãy chúng ta thấy là sao?" Vương Bàn Tử húp một ngụm canh cá lớn rồi hỏi.

Tô Thành trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Những 'Lão Dương' đó, tôi đoán là khi Lão Dương thật không may rơi vào sào huyệt Ly cổ, gặp phải nguy hiểm, trong lúc hoảng loạn đã cụ thể hóa ra.

Ý thức sinh tồn cuối cùng của anh ta đã kế thừa lên người những Lão Dương được cụ thể hóa, nhưng những Lão Dương đó thực ra cũng khó thoát khỏi sự trói buộc của Ly cổ, đành phải cụ thể hóa thêm nhiều bản sao nữa, để cầm chân Ly cổ." Giải thích như vậy, mọi người mới vỡ lẽ, gật đầu tán thành.

Hiện tại, họ cũng không tìm được lời giải thích nào tốt hơn của Tô Thành.

Chân tướng nơi đây sớm đã bị chôn vùi trong đá cùng với Lão Dương thật từ nhiều năm trước, không ai có thể biết được.

Ăn no uống đủ, Tô Thành nói ra chuyện về cơ quan, mọi người cùng nhau hành động, nhanh chóng tìm ra nó.

Khi những con cá trên cơ quan được ấn xuống, trên mặt đất gần cột đồng, ở bốn hướng đồng thời mở ra bốn lỗ vuông chỉ đủ một người chui qua, thông xuống tầng dưới.

Mấy người cố định dây thừng trên mặt đất, rồi men theo dây trượt xuống, dễ dàng đến được tầng tiếp theo.

Tầng này quả nhiên giống như những gì Tô Thành đã thấy, trên mặt đất rải rác rất nhiều thực vật đã khô đến mất nước, nhưng khi giẫm lên lại không giòn mà có chút dai.

"Ối!

Sao ở đây lại có thứ này!" Ngô Tà đang dò xét ở bên cạnh đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Tô Thành nghe vậy, thầm nghĩ, thứ gì?

Tại sao lại có?

Không thể nào.

Tô Thành đi tới xem, thì ra là mấy cái vỏ bao cao su.

Trong lòng anh chấn động.

Lẽ nào người của Uông gia vẫn chưa đi hết?

Nhưng ngay sau đó, anh lại cảm thấy không đúng.

Nếu người của Uông gia chưa đi hết, thì lúc anh phóng ra sức mạnh tinh thần để tìm hai tên hắc y nhân, những người ở đây đã bị phát hiện rồi.

Anh lại đi một vòng, phát hiện ở đây có một ít tro tàn đã cháy hết, nhưng càng nhìn, Tô Thành càng cảm thấy nơi này vô cùng quen thuộc, giống như mới đến đây lúc nãy vậy.

Mấy người khác dường như cũng có cảm giác tương tự, nhất thời vẻ mặt mọi người đều trở nên kỳ quái.

"…Các cậu có cảm thấy chỗ này rất… rất…" Giọng của Bàn Tử trở nên căng thẳng, đối với một người thần kinh thô như hắn, dùng ma dọa cũng chưa chắc đã sợ, nhưng gặp phải chuyện không thể giải thích bằng logic, phần lớn sẽ sợ đến mức đầu óc trống rỗng.

"Tôi cũng phát hiện ra rồi." Tô Thành bình tĩnh nói.

Ngô Tà run rẩy cầm đèn pin đi một vòng, rồi quay lại nói: "Thấy mấy cái hũ kia không?" Bàn Tử căng thẳng gật đầu, Lương sư gia đứng một bên, mồ hôi như mưa: "…Nơi này không phải là đáy của cây đồng xanh mà chúng ta đã ở sao?" Vốn dĩ trong lòng mọi người đều không muốn chấp nhận đáp án đó, nhưng bị Lương sư gia nói thẳng ra, một nỗi sợ hãi khổng lồ ập đến.

Tô Thành cũng không thể lý giải được.

Nhìn đống tro tàn đã tắt ngấm kia, vị trí của nó giống hệt đống lửa nhìn thấy từ quan tài của Lương sư gia, những cái hũ xung quanh cũng vậy, vị trí y hệt.

Lúc này, Ngô Tà đang đứng trước một cái hố nhỏ đen ngòm, bên cạnh có mấy mảnh ngói vỡ.

Mấy người nhìn lại, đó chẳng phải là nơi Tô Thành đập vỡ cái hũ để lấy cá đồng sao?

Lương sư gia và Muộn Du Bình tỏ ra trấn tĩnh hơn một chút, còn Bàn Tử thì không bình tĩnh nổi: "Tại sao chúng ta lại quay lại chỗ này?" Tô Thành kiểm tra lại một lần, cũng phát hiện ra hiện tượng thần kỳ này, nơi đây chính là cái bệ đá lúc nãy, nơi họ lấy được con cá bằng đồng đầu tiên.

"Đừng hoảng, đừng hoảng, có Thành ca ở đây, hoảng cái gì?" Lúc này, Tô Thành cũng phát hiện ra điểm bất thường của những cái hũ này.

Anh không thể nhìn xuyên thấu hoàn toàn chúng.

Giống như không thể nhìn xuyên thấu chiếc quan tài đựng Lương sư gia, chỉ có thể nhìn từ miệng hũ mới thấy được đồ vật bên trong.

"Trước tiên xem có ra ngoài được không, lúc không ra được mới là lúc đáng sợ." Tô Thành vung tay, dẫn Bàn Tử và Muộn Du Bình trèo lên lối vào lúc nãy, phát hiện những bức tượng vẫn là những bức tượng, không có gì thay đổi, rồi mới trèo xuống.

Nghe thấy lối ra vẫn còn, không có chuyện quỷ dị nào xảy ra, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 199

Mọi người được một phen hú vía, tuy vẫn không thể giải thích được cảnh tượng trước mắt, nhưng Tô Thành quyết định phải dò xét hết ba tầng bên dưới rồi mới tính đến chuyện rời đi.

"Có lẽ, là một dạng không gian gấp khúc nào đó." Tô Thành thầm nghĩ.

Nhưng không phải là chưa từng có, trên Trái Đất có nhiều nơi kỳ lạ, ví dụ như Bermuda, hay tam giác quỷ.

Ở một nơi phản khoa học như cây đồng xanh này, có một vài hiện tượng "linh dị", thực ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Tiếp đó, Tô Thành dùng Thiên môn cơ quan thuật lặp lại cách cũ, dẫn mấy người xuống thêm hai tầng nữa, mới phát hiện ra một vài thứ thần bí.

Theo những gì Tô Thành nhìn xuyên thấu, bây giờ họ đã ở tầng thứ hai từ dưới lên, tầng cuối cùng chính là tầng mà Tô Thành thấy có phát sáng lúc trước.

Đợi đi xong tầng cuối cùng, cũng là lúc nên trở về.

"Không biết nếu đi tiếp lên trên cột đồng, có thể đào một đường hầm ra ngoài không." Tô Thành nghĩ, lát nữa lên trên sẽ dùng năng lực nhìn xuyên thấu để xem khoảng cách đến mặt đất, rồi mới tính đến chuyện thoát ra.

Căn phòng này khác với mấy căn phòng trước đó, nó được đúc hoàn toàn bằng đồng xanh, lúc mới xuống họ còn tưởng mình đã vào bên trong cơ thể của một con vật nào đó.

Lớp đồng xanh bao phủ toàn bộ không gian, trên đó có những hoa

văn phức tạp khiến người ta hoa mắt, trong đó không thiếu văn mây, văn thực vật, và một số loài chim thú.

Nhưng nổi bật nhất, chính là hoa văn rắn trên đó.

Hoa văn rắn gần như có mặt ở mọi ngóc ngách trên vách đồng, ở bức vách trung tâm, còn miêu tả cảnh một bầy rắn nhỏ đang giao phối với một con rắn khổng lồ, trông vô cùng chấn động.

"Xem ra đây mới là ghi chép bích họa thực sự của Xà quốc." Tô Thành nhìn những bức bích họa này, suy tư một hồi.

Trong hệ thống phòng ngự của Tây Vương Mẫu quốc, rắn là lực lượng chủ lực.

Bây giờ nhìn thấy những hình ảnh này ở đây, có thể khẳng định nơi này và Tây Vương Mẫu quốc chắc chắn có mối liên hệ ngàn tơ vạn sợi.

"Lẽ nào bên Tây Vương Mẫu quốc cũng có cá đồng?

Nhưng liệu ở đây có cá đồng không?" Vừa nghĩ, Tô Thành lập tức kích hoạt Con Mắt Dò Xét.

Trong khoảnh khắc, anh có thể cảm nhận được mọi ngóc ngách, mọi chi tiết ở đây.

Nhưng sau một hồi dò xét, anh không phát hiện thêm một con cá bằng đồng nào nữa.

Thu hoạch duy nhất, là trong cả căn phòng bích họa bằng đồng, anh đã phát hiện ra một thông tin nhỏ.

Những hoa văn rắn này trông có vẻ lộn xộn, nhưng thực tế đầu của chúng đều luôn hướng về một phía.

Điểm cuối của những bức bích họa này, đều chỉ về một nơi.

"A!

Có rắn!!" Một tiếng hét kinh hãi cắt đứt dòng suy nghĩ của Tô Thành, anh vội vàng quay đầu lại, thấy những hoa văn rắn trên vách đồng đã động đậy!

Tô Thành nhìn kỹ lại, mới đột nhiên phát hiện những thứ gọi là "hoa văn rắn" kia, thực ra là rắn thật!!

Chỉ là màu sắc của chúng giống hệt màu đồng xanh, và chúng đều đang nghỉ ngơi trong những rãnh hoa văn rắn trên vách đồng!

Ngay cả Tô Thành cũng bị lừa.

Một tiếng hét đã làm kinh động toàn bộ rắn trong căn phòng đồng, từng đàn rắn lớn nhanh chóng trườn về phía mấy người.

Bàn Tử và Ngô Tà đang cố gắng chống lại mấy con rắn lao tới, Lương sư gia thì miệng phát ra một tiếng hét như vịt đực bị bóp cổ, vung mấy con rắn đập bôm bốp vào tường.

"Ha ha ha, Lương sư gia, không ngờ ông trông yếu đuối thế mà lại có thể dùng rắn độc như dùng roi tiên vậy à?" Bàn Tử vừa dẫm rắn vừa trêu chọc Lương sư gia, hoàn toàn không để ý mấy con rắn đang há miệng nhắm vào mình.

"Sau… sau lưng!" "Hả?

Đừng có đánh lạc hướng tôi, chậm một bước nữa là Bàn gia đây phải làm mồi cho rắn đấy!" Bàn Tử không hiểu gì, đang bận đuổi mấy con rắn dưới chân.

Tô Thành và Muộn Du Bình nhìn nhau, rồi lần lượt vận dụng nội lực, vận chuyển huyết mạch!

"Thanh long huyết mạch!" "Kỳ lân huyết mạch!" Hai huyết mạch đỉnh cấp lập tức được kích hoạt, chấn nhiếp tà vật, xua đuổi độc trùng!

Một luồng chấn nhiếp huyết mạch phóng ra, tất cả rắn đều chạy tán loạn, co cụm lại thành một đống rắn lớn ở góc tường.

Hai con rắn vừa định tấn công Bàn Tử cũng lập tức sợ đến mềm nhũn, Lương sư gia thay Bàn Tử toát mồ hôi hột.

Bàn Tử quay đầu lại, nhìn phía sau, thấy cũng không có gì, nói: "Thằng nhóc lừa tao à?

Có cái quái gì đâu!" Vừa nói xong, Bàn Tử đang cười ha hả định tiến lên khen ngợi Tô Thành và Muộn Du Bình một phen, thì có một con rắn từ trong đũng quần hắn chui ra, phóng lên!

Nó nhìn thẳng vào mắt Bàn Tử một cái rồi mới bỏ đi.

Bàn Tử bị dọa cho một phen hết hồn, chửi ầm lên: "Tao chửi cả tổ tông nhà mày, mẹ nó, thèm thân thể của Bàn gia đây cũng không phải thèm kiểu này.

Xem tao diệt cả nhà mày!" Nói rồi, Bàn Tử định giơ súng lên bắn chết đống rắn trong góc, nhưng bị Tô Thành gọi lại: "Bàn Tử, đừng manh động, xem ở đây này." Vương Bàn Tử quay đầu lại, chỉ thấy Tô Thành đang nằm bò trên mặt đất, nhìn vào một cái lỗ rất nhỏ.

"Không muốn Dạ minh châu à?" Tô Thành quay đầu cười.

Chương 200

“Hả, muốn chứ!

Đâu đâu?

Cho tôi xem!” Bàn Tử nghe vậy, vui mừng chạy tới, Tô Thành toát mồ hôi hột, thầm nghĩ nếu để Vương Bàn Tử diệt hết đám rắn kịch độc kia, không biết sẽ kích hoạt loại cơ quan gì.

Tuy Tô Thành không sợ, nhưng ở đây còn có mấy người phàm nữa!

Vương Bàn Tử chạy tới, Tô Thành chỉ vào cái lỗ nhỏ, Vương Bàn Tử nhìn thấy, kích động đến mức nói năng lộn xộn: “Mẹ kiếp!

Bàn gia sắp phát tài rồi!” Nói rồi, Bàn Tử quay đầu lại, nhìn Tô Thành: “Nhanh lên, phải xuống dưới, Thành ca, nửa đời sau của tôi trông cậy vào anh!” Tô Thành dở khóc dở cười, gỡ tay hắn ra, nói: “Ở đây không có cơ quan nào để đi xuống, cái cửa lúc nãy của chúng ta cũng đóng rồi.” Nghe xong, Vương Bàn Tử ngẩn cả người, vội vàng chạy đi xem cái cửa, quả nhiên đóng kín mít, hắn liền đập đùi một cái: “Mẹ nó, hay là cho nổ luôn đi!” Ngô Tà đang quan sát xung quanh, nghe Vương Bàn Tử nói vậy thì trợn mắt trắng dã, nói: “Vương Bàn Tử à Vương Bàn Tử, sao trí thông minh của cậu ngày càng không bằng ngày xưa thế, nhìn xem, đây là môi trường khép kín, nếu cho nổ, chẳng phải là nổ luôn cả chúng ta sao?

Cậu tưởng là bắp rang bơ à?

Bùm một tiếng là mấy anh em mình phình to bay ra ngoài.

Chậc chậc.” Nói xong, Ngô Tà lại đi vài vòng, cũng không tìm ra cách nào tốt để ra ngoài, đành đứng trước bức tường đồng, không biết

đang suy nghĩ gì.

"Được rồi, để tôi, lùi lại một chút.

Lão Muộn, cùng tôi mở cái thứ này ra." Tô Thành khởi động gân cốt, Muộn Du Bình ở một bên cũng âm thầm vận sức.

Căn phòng đồng này tuy bốn bức tường đều được đúc bằng đồng xanh, nhưng cũng không phải là một khối liền.

Những tấm đồng xung quanh thực ra đều được đúc thành từng khối, sau đó khảm vào nhau một cách kín kẽ.

Cho nên chỉ cần tìm ra những khe hở này, rồi nạy chúng ra, là có thể xuống dưới phát tài rồi.

Đối với người bình thường, đến bước này gần như là chắc chắn phải chết, nhưng có Tô Thành và Muộn Du Bình ở đây, cửa ải này lại vô cùng dễ dàng.

Tô Thành và Muộn Du Bình nhắm vào một tấm sàn đồng, hai người dùng thiết quyền đánh tới, đập vào mép khe hở của tấm sàn, khe hở lập tức lõm xuống, mép cạnh cũng lộ ra.

Cứ thế lặp lại, liên tục đánh hơn mười cú, cho đến khi cả tấm sàn đồng lộ ra mép cạnh hoàn chỉnh.

Tiếp đó, toàn bộ ngón tay của Tô Thành tạo thành hình ưng trảo, tất cả sức mạnh tập trung lại, chỉ nghe một tiếng kim loại bị phá vỡ trầm đục, Tô Thành đã cắm phập hai tay vào tấm đồng.

Bên kia, Muộn Du Bình tuy có chút vất vả, nhưng cũng theo kịp tiết tấu của Tô Thành.

Chỉ nghe một tiếng "Rầm", hai người đã nhấc bổng cả một tấm đồng khổng lồ rộng hơn mười mét vuông lên, Tô Thành hai chân đứng tấn, hai tay hất sang một bên, nhấc bổng tấm đồng khổng lồ sang một

bên.

Tô Thành vừa nhấc lên, phảng phất như vén đi đám mây đen che khuất ánh sáng.

Trong nháy mắt, ánh sáng từ bên dưới chiếu lên, chỉ thấy ánh sáng tựa như ánh trăng từ khe hở đó lọt ra, chiếu rọi cả căn phòng đồng.

"Trời ạ, đẹp quá." A Ninh tiến lên, đứng bên cạnh Tô Thành.

Tô Thành cũng nhìn xuống, hai mắt phảng phất như lạc vào dải ngân hà.

Mặt đất phía dưới dường như lõm xuống, không biết dùng dược liệu gì để trải thành một nền đen tuyền mô phỏng bầu trời đêm, từng viên Dạ minh châu lớn nhỏ điểm xuyết trên đó.

Những viên châu nhỏ hơn thì chi chít, sắp xếp thành hình dải ngân hà, trên đó thậm chí còn có sa bạc điểm xuyết, tựa như muốn mô phỏng vẻ lộng lẫy đa sắc của bầu trời sao.

Nhìn kỹ, thậm chí có thể nhận ra mấy chòm sao.

Viên Dạ minh châu lớn nhất, to bằng quả bóng rổ, tựa như mặt trăng trên trời.

Tô Thành nhớ, viên Dạ minh châu lớn nhất thế giới nặng tới sáu tấn, viên trước mắt này tuy không nặng đến sáu tấn, nhưng ánh sáng của nó lại càng thêm rực rỡ, rõ ràng là hàng thượng phẩm.

Trong ánh sáng trắng ngà, sắc xanh biếc xen lẫn xanh lam còn đẹp hơn cả ánh trăng, thậm chí còn hơn thế nữa.

Mấy người đứng bên cạnh đều nhìn ngây người, Vương Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, chỉ thưởng thức một lúc, liền lập tức lôi ra một cái túi lớn từ ba lô, ra vẻ muốn xuống dưới vơ vét đồ.

Tô Thành một tay giữ hắn lại, nói: "Khoan đã, bên trong là môi

trường kín, nhìn những tấm sa bạc dùng để điểm xuyết kìa, ngàn năm không mục, trong mật thất này chắc chắn chứa đầy khí hiếm." Mấy người nghe xong, thò đầu vào ngửi, quả nhiên ngửi thấy một mùi vị khác lạ, bèn vội vàng lùi ra, chờ cho những khí đó tan đi.

Một lúc lâu sau, Tô Thành dẫn đầu, một tay ôm A Ninh, dùng dây leo núi trượt xuống, nhẹ nhàng đáp xuống nền đen.

Tô Thành phát hiện, nền đen này thực ra được làm từ tơ lụa và lông chim.

Lông chim được dùng là loại lông tơ mềm nhất ở gốc, phóng tầm mắt ra xa, nơi này rộng bằng nửa sân bóng đá, có thể thấy năm xưa để làm tấm màn đen khổng lồ này, đã tốn biết bao nhiêu công sức.

Nếu mặt đất đứng là trời, vậy thì thực sự đã tuân theo thuyết trời tròn đất vuông của người xưa.

Nhìn cảnh sắc động lòng người như vậy, Tô Thành không nhịn được mà hôn sâu A Ninh.

A Ninh e thẹn nép vào lòng Tô Thành, trong mắt đều là vẻ động tình.

"Hay lắm, hay lắm, tài tử giai nhân, đứng giữa ngân hà.

Chẳng hay trăng trên trời, đêm nay vì ai mà hái?" Lương sư gia từ trên rơi xuống, nhìn thấy cảnh của Tô Thành và A Ninh, không nhịn được mà loạng choạng đứng vỗ tay, ngay cả cặp kính bị lệch cũng không thèm để ý.

Mấy người khác cũng vỗ tay theo, Tô Thành ôm chặt A Ninh, một khắc này lại như vĩnh hằng.

Nhiều năm sau này nhớ lại, Tô Thành vẫn cảm thấy đây là cảnh sắc hiếm có trên đời.

Chương 201

Giống như mỹ nhân trong lòng, vũ trụ dưới chân.

Mọi người đều vui đến ngây ngất, một căn phòng như thế này có lẽ là độc nhất vô nhị trên thế giới.

Vương Bàn Tử vừa lăn vừa bò đến bên cạnh viên Dạ minh châu lớn nhất, cố gắng di chuyển nó, nhưng lần nào cũng thất bại, đành phải đi nhặt mấy viên nhỏ bỏ vào túi.

Những người khác cũng nhặt một ít bỏ vào người.

Tô Thành nhìn cảnh sắc, trong lòng lại không có quá nhiều gợn sóng.

Anh cúi người nhặt một viên châu nhỏ bằng ngón tay cái, đặt vào lòng bàn tay A Ninh, rồi hôn lên trán cô.

Lúc này im lặng còn hơn vạn lời, A Ninh chỉ cảm thấy viên châu Tô Thành tặng, còn quý hơn tất cả những thứ tốt đẹp trên đời.

Tình ý trong lòng A Ninh dâng trào, cô lặng lẽ cất viên bảo thạch Tô Thành tặng vào sát người, trong lòng thầm coi nó như vật định tình.

Chẳng mấy chốc, mấy người chạy mệt lử, trong cả "vũ trụ" này, không chỉ có Dạ minh châu, mà còn có các loại bảo thạch khác, quả thực là một phòng sưu tập bảo thạch khổng lồ.

Lúc này Bàn Tử lại không cam tâm, nghiên cứu trái phải viên Dạ minh châu lớn nhất kia, nhưng vẫn không tìm ra cách nào.

Bàn Tử tức đến nỗi ngồi phịch xuống viên châu, nói: "Haiz!

Không được thì thôi, xem ra Bàn gia tôi không có cái số này." Bàn

Tử vừa ngồi xuống, cả "vũ trụ" rung động một cách tinh vi.

"Tiếng… gì thế?" Khóe miệng Vương Bàn Tử giật giật.

Tiếp đó, mấy người chỉ cảm thấy, căn "vũ trụ" này đang từ từ xoay tròn, và chìm xuống, cho đến khi một bên lộ ra một cửa hang đen ngòm.

Mấy viên Dạ minh châu bên cạnh, không biết có phải do người thiết kế cố ý hay không, lăn lông lốc ra khỏi cửa hang.

Bàn Tử kinh hãi kêu lên, lao tới bắt lấy, nhưng lại đấm phải thứ gì đó.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới ánh sáng của Dạ minh châu phía sau lưng, một con mắt vàng khổng lồ với đồng tử dọc, đang từ từ mở ra trước mặt hắn.

Bàn Tử vừa mới vớ được hai viên dạ minh châu thì đã đấm một cú vào lớp da rắn cứng ngắc.

"Cái quái gì đây." Vừa ngẩng lên, Bàn Tử liền trông thấy một con mắt to như chiếc đèn lồng.

"Đó... lẽ nào là Cửu Chúc Âm?!" Tô Thành mừng rỡ, nhìn kỹ lại, con mãnh thú càng hung dữ thì càng là một kho báu di động!

Con ngươi khổng lồ của con rắn im lặng nhìn vào trong phòng, Bàn Tử chết sững, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Con ngươi dựng đứng trong nhãn cầu trong suốt như pha lê, màng cứng màu vàng kim như có ngọn lửa hừng hực đang cháy.

"Xì xì xì." Một tràng tiếng rắn lè lưỡi vang lên, Vương Bàn Tử lúc này mới bừng tỉnh, vội quay đầu bỏ chạy: "Trời đất ơi!

Cả đời Bàn gia đây chưa nghe thấy tiếng rắn lè lưỡi nào to thế này.

Chắc là dùng loa phát ra phải không!" "Anh Bàn!" Thấy Bàn Tử định chạy, Tô Thành đưa tay ra nắm lấy tay anh ta.

Rầm!

Một tiếng chấn động cực lớn.

Rầm!

Lại một tiếng nữa!

Vương Bàn Tử chạy được nửa đường thì bị chấn động hất ngã, ngã sấp mặt như chó ăn phải bả.

Những người khác cũng loạng choạng, ngã dúi dụi trên sàn của căn phòng đá quý.

"A Ninh, ôm chặt tôi!" Tô Thành ôm chầm lấy A Ninh, A Ninh cũng lập tức ôm chặt lấy anh, sau đó Tô Thành ra hiệu cho những người khác nằm xuống, tạm thời chờ thời cơ.

Con mãng xà khổng lồ dường như đang tìm góc độ để chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo, tiếng "xì xì" trong miệng nó không ngừng vang vọng.

Lại một tiếng động lớn nữa, những vết nứt lớn bắt đầu lan ra, tấm thảm nhung đen tuyền xinh đẹp dưới chân bị xé toạc thành từng đường!

"Mau đỡ lấy!

Hắc kim cổ đao, mỗi người một cây!

Ai có súng, giơ lên cho tôi!" Tô Thành nhanh chóng cụ thể hóa ra mấy thanh Hắc kim cổ đao, ném cho mỗi người một cây, đao sắc bén như thần khí, chém sắt như chém bùn.

"Rắc rắc rắc!" Một loạt âm thanh chói tai của đá vỡ vang lên, vô số đá quý rơi xuống cùng với sự sụp đổ của thạch thất, Vương Bàn

Tử nhìn mà tim gan phèo phổi như quặn lại: “Ối trời ơi!

Đúng là phí của trời!

Đúng là phung phí của trời!” “Đúng là phung phí của trời!” Vương Bàn Tử đang đau đớn gào thét, Lương Sư Gia ở bên cạnh cũng nín thở đỏ mặt hét lên một câu.

Tô Thành liếc nhìn hai người, cười nói: “Xem ra trong đội chúng ta lại có thêm một người mê tiền rồi.” Vừa dứt lời, vết nứt dưới chân “rắc” một tiếng rồi to ra, trong nháy mắt lan khắp cả thạch thất.

Chương 202

“Cẩn thận!

Mọi người tản ra!” Giây tiếp theo, căn phòng đá quý hoàn toàn vỡ nát, những viên đá quý dưới chân sắp trở về với vòng tay của mẹ thiên nhiên. [Keng!

Đã nhận được yêu cầu của ký chủ!

Đang kích hoạt Mười giây vàng!] [3] [2] [1] Ào ào.

Rắc.

Trong khoảnh khắc, những âm thanh vỡ đá, tiếng rắn rít đều ngừng lại.

Tô Thành nhếch mép cười, đồng thời kích hoạt cả con mắt thăm dò, nhìn đêm, và nhìn xuyên thấu!

“Lão tổ tông ơi, con xin lỗi!

Đá quý về tay con nhé!” Chính là khoảnh khắc này!

Ban đầu anh định thấy con ngươi khổng lồ của con rắn là sẽ ra tay giết nó trước.

Nhưng khi con rắn bắt đầu đâm vào vách đá, anh đoán với mức độ va chạm này, chắc chắn sẽ làm tất cả đá quý rơi ra!

Bây giờ chính là lúc ngồi mát ăn bát vàng! [Gia trì Tốc độ đỉnh cấp!] [Gia trì Sức mạnh!] [Gia trì Thanh long huyết mạch!!] Vèo vèo vèo!

Bên trong thạch thất tĩnh lặng vang lên tiếng di chuyển của một bóng hình nhanh như chớp!

Tô Thành đã chuyển lộ trình của kỹ năng “Thân khinh như yến” từ

đường thẳng thành đường cong!

Tô Thành lặp lại thao tác sáu lần, chỉ mất sáu giây đã thu gom toàn bộ đá quý trong thạch thất, không sót một viên nào vào chiếc ba lô khổng lồ.

Tô Thành ra tay một lần, gần như thu gọn cả "dải ngân hà"!

Dĩ nhiên, trong đó bao gồm cả viên đá quý to như quả bóng rổ màu xanh lam kia!

"He he!

Lão tổ tông ơi, báu vật cứ để con cháu Thành đây hưởng thụ thay người nhé!" Tô Thành nhét viên dạ minh châu siêu lớn vào ba lô, khoảnh khắc đó cứ như thần trộm lấy đi mặt trăng, ánh sáng rực rỡ của nó đều bị Tô Thành thu vào túi. [Keng!

Hết thời gian!] Trong chốc lát, vạn vật đang ngưng đọng trong không khí dường như sống lại.

Thân hình lơ lửng giữa không trung của Bàn Tử rơi thẳng xuống, Lương Sư Gia bị đập đầu, Ngô Tà thì trẹo chân, Muộn Du Bình luôn trong tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Khi Bàn Tử ngẩng đầu lên, đá quý trong thạch thất đã biến mất sạch sẽ.

"Vãi!

Sao lại thế này, biến mất rồi, vãi...

Đá đâu?

Đá đâu rồi?" Rầm rầm rầm!

Xì xì!

Con mãng xà khổng lồ kia gắng sức chen đầu vào khe nứt, thò cái

đầu rắn từ bên dưới lên!

Một cái miệng rắn khổng lồ đột ngột há ra, đủ để nuốt chửng hơn chục người.

Nhìn cái miệng đó, có drift một vòng bên trong cũng không thành vấn đề.

Rầm!

Đầu rắn đột ngột lao về phía trước, mấy người lăn mình trên đất né được, miệng rắn đớp vào không khí, cắn mạnh vào vách đá đối diện làm rơi ra mấy mảnh.

"Vãi, khỏe thật đấy!

Nếu không phải Bàn gia đây phản ứng nhanh, cú đớp vừa rồi đã hời cho con rắn này rồi!

Mẹ kiếp." Vương Bàn Tử mồm mép tép nhảy, dù trong lúc nguy cấp cũng không quên cà khịa.

Tô Thành kéo A Ninh né đi rồi hét lớn: "Anh Bàn!

Muộn Du Bình, còn hai người nữa!

Giết con rắn này xong, ra ngoài chúng ta phát tài!" Câu nói này vừa thốt ra, tinh thần mấy người lập tức phấn chấn hẳn lên, ai nấy đều siết chặt thanh Hắc kim cổ đao trong tay, chém về phía thân rắn màu đen đang chắn ngang trước mặt!

Công dụng của Hắc kim cổ đao vô cùng bá đạo, một nhát chém xuống, ma sát với vảy rắn tóe ra tia lửa, nhưng vẫn cắm sâu vào vảy rắn được ba bốn tấc.

Chương 203

"Xì xì xì!" Con rắn bị đau, nó quẫy đầu điên cuồng trong khe nứt, khiến toàn bộ khe nứt kêu răng rắc, bụi đá bay tứ tung, khe đá bị nó làm cho nứt toác ra thêm bảy tám phần.

"Anh Bàn!

Không muốn phát tài nữa à?

Nói cho mà biết, con này gọi là Cửu Chúc Âm!

Cạy được vài miếng vảy với thịt của nó là anh giàu to đấy!" Tô Thành thấy Bàn Tử có vẻ còn đang buồn bực vì đống đá quý, liền lên tiếng, Bàn Tử nghe xong mặt mày lập tức hớn hở.

"Được được được!

Hay quá!" Vừa nói xong, Bàn Tử định vung đao lần nữa trong cơn chấn động thì thạch thất hoàn toàn sụp đổ.

Những tảng đá khổng lồ rơi xuống, mấy người liều mạng chạy về phía lối ra, phát hiện "lối ra" chính là chỗ cây thần đồng.

Xì xì xì!

Thân con rắn từ dưới chân cây thần đồng trườn lên, chui vào cái lỗ nó vừa tông ra, vừa quay đầu lại thì phát hiện mấy sinh vật nhỏ bé đang bỏ chạy, nó lại há to miệng định đớp!

"Muộn Du Bình!

Anh đưa họ tránh đi!

Đưa Lương Sư Gia và Ngô Tà!

Tôi đưa A Ninh và Bàn Tử!" Tô Thành vừa chạy như bay về phía lối ra vừa hét lớn, Muộn Du Bình nghe thấy, làm một cử chỉ "OK" với

Tô Thành, sau đó một tay xách Ngô Tà, một tay xách Lương Sư Gia, đưa hai người nhanh chóng phi thân lên cây thần đồng.

Lúc này, Tô Thành một tay ôm A Ninh, một tay kéo Bàn Tử, tốc độ cũng không hề thua kém Muộn Du Bình.

"May mà tốc độ di chuyển của con rắn này tạm thời bị hạn chế, không theo kịp, nếu không mấy con gà mờ các người không biết đã chết bao nhiêu lần rồi." Tô Thành ôm A Ninh, nhưng con rắn lớn phía sau thì chẳng quan tâm gà mờ hay không, chỉ cần vào được đây, chúng chính là bữa ăn của nó!

"Xì xì!" Cửu Chúc Âm lấy lại sức, ưỡn người tấn công lần nữa, nhắm thẳng vào hướng mấy người đang chạy trốn!

"Nhanh!

Xem bên trên có lối ra nào không!" Tô Thành đưa mọi người né cú tấn công của con rắn lớn, chui vào một khe hở bên cạnh, Muộn Du Bình cũng thuận lợi thoát ra, đứng chờ ở một bên.

"Được." Muộn Du Bình gật đầu, cùng Tô Thành men theo cây thần đồng trèo lên trên, con Cửu Chúc Âm bên dưới sắp chui ra khỏi cái lỗ, đã phát hiện ra họ.

"Ối giời ơi mẹ ơi, Nam mô A di đà Phật, Phật tổ phù hộ!" Vương Bàn Tử vừa nhìn xuống dưới đã suýt nữa chóng mặt ngất đi, nhưng thấy Tô Thành đang dẫn họ chạy trối chết, lòng liền an tâm lại: "Thành ca!

Vất vả cho anh rồi!" Lúc này, Tô Thành đang phát huy toàn bộ sức mạnh của mình, đối với anh, mang theo hai người chẳng khác gì mang hai con mèo, vô cùng nhẹ nhàng.

Muộn Du Bình và Tô Thành trèo lên cây thần đồng được một đoạn, con mãng xà bên dưới trừng trừng hai con mắt to vàng óng nhìn

họ một lúc, rồi lẩn vào trong bóng tối.

“He he!

He he he!

Hai vị cao thủ đỉnh thật, đến cả mãnh thú cổ đại cũng phải sợ.

Nhìn kìa, nó không dám tới, trốn rồi ha ha!” Vương Bàn Tử vui vẻ chỉ xuống dưới, Tô Thành liếc mắt nhìn xuống, kinh ngạc nói: “Không phải trốn, nó đang tụ lực tấn công đấy!

Bám chặt vào!” Vừa nói xong, Tô Thành liền tăng tốc, Vương Bàn Tử chỉ ước gì có thể dính chặt cả người vào Tô Thành, A Ninh ôm phía trước Tô Thành, Vương Bàn Tử ôm phía sau, trông Tô Thành lúc này chẳng khác gì một cái bánh hamburger.

Rầm!

Quả nhiên không lâu sau, con Cửu Chúc Âm bên dưới gắng sức chen qua khe hở giữa cây thần đồng và vách đá mà lao lên, cái miệng to của nó sắp đớp tới Tô Thành.

“A Ninh, anh Bàn, chuẩn bị nhé!

Đã ngồi tàu lượn siêu tốc bao giờ chưa?” “Cái gì cơ?” “Hả?” Miệng rắn đã kề sát Tô Thành, tiếng hét của Bàn Tử chói tai như loa phát thanh, A Ninh nhắm chặt mắt, vùi đầu vào ngực Tô Thành.

Đúng lúc này, Tô Thành dùng sức đạp một cú, trực tiếp đạp miệng con rắn há to hơn. [Keng!

Phát hiện “Cửu Chúc Âm” rơi ra 100 năm thuộc tính Trường sinh!

Mời nhặt ngay!] [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công!

Tuổi thọ tổng cộng tăng thêm 365 năm.] “He he!

Xem tôi moi sạch thuộc tính của con rắn lớn này đây!" Tô Thành phấn khích cúi đầu nhìn đôi mắt như hai chiếc đèn lồng của Cửu Chúc Âm, tâm trạng cực tốt, nhìn nó cũng thấy thuận mắt hơn hẳn.

Anh nhanh chóng né lên cây thần đồng, vài bước đã đuổi kịp Muộn Du Bình.

Con rắn lớn ở dưới gầm rống cố gắng trèo lên, nhưng vì khe hở ở giữa quá hẹp, nó chỉ có thể chậm rãi chen lên từng chút một.

"Này, lão Muộn, bên trên có thể đục được lối ra không?" Thấy Muộn Du Bình phi thân trèo lên vách đá, Tô Thành vội hỏi.

Chương 204

Muộn Du Bình lắc đầu, Tô Thành nhíu mày, cũng nhảy lên vách đá sờ thử.

Kỹ năng sóng siêu âm mà anh hấp thu được từ Triết La Oa và đám dơi trước đó lập tức phát huy tác dụng.

Chức năng đo khoảng cách bằng sóng siêu âm cho Tô Thành biết, chỗ này cách mặt đất ít nhất cũng phải ba bốn trăm mét.

Với tình hình hiện tại mà muốn đục lối ra thì… "Xì xì xì." Con Cửu Chúc Âm bên dưới lè cái lưỡi rắn khổng lồ, một cái lưỡi to bằng cả một người, liên tục thè ra thè vào về phía họ.

Vương Bàn Tử sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, mặc cho con rắn khổng lồ dùng lưỡi liếm lên cặp mông đầy đặn của mình.

"Thành… Thành ca??

Tôi có thể đổi vị trí được không?

Con rắn… con rắn nó đang sàm sỡ tôi!" Vương Bàn Tử gần như sắp khóc, hai tay ôm chặt lấy vòng eo săn chắc của Tô Thành, không dám buông lỏng chút nào.

"Đừng có la lối, chỗ này chỉ cách mặt đất ba bốn trăm mét thôi, để Thành ca đục một cái lỗ đưa các người ra ngoài trước." "Hả?

Ba bốn trăm mét?

Vậy thì phải đến bao giờ… Trời ơi." Bàn Tử sợ đến ngây người, trong khi Tô Thành đã rút Hắc kim cổ đao từ bên hông ra, từng nhát từng nhát đục lỗ trên tường, vô cùng vững vàng.

"Xì xì xì." Con rắn kia dường như cũng rất có linh tính, thấy Tô

Thành và Muộn Du Bình chẳng thèm để ý đến mình, nó như bị chọc giận, dùng sức lao lên đầy khiêu khích!

"Thành thành thành thành… Thành ca!

Nó tới rồi kìa!" Vương Bàn Tử nhắm nghiền hai mắt, quyết định phó mặc cho số phận.

Chỉ thấy Tô Thành nhẹ nhàng đạp sang bên cạnh, vô cùng khéo léo né được cú tấn công của Cửu Chúc Âm.

Một tảng đá lớn bị Cửu Chúc Âm húc văng xuống, cây thần đồng thì chẳng hề hấn gì, ngoài việc cành cây hơi cong một chút, còn lại căn bản không vấn đề.

Nhưng đợt tấn công tiếp theo sẽ đến rất nhanh, con rắn khổng lồ thấy không đâm trúng, liền nổi điên trong không gian chật hẹp, nó điên cuồng quẫn quại thân mình, gắng sức đẩy những tảng đá xung quanh ra xa hơn.

Tô Thành thấy tình hình này liền hét lớn: "Lão Muộn!

Xuống dưới!

Còn nhớ thác nước nóng đó không!" Muộn Du Bình nghe xong, tỏ ý còn nhớ, sau đó lập tức cùng Tô Thành phi thân, nhảy xuống vực sâu không đáy bên dưới, con rắn kia khó mà xoay người, lại bị giữ chân được một lúc.

"Aaaaa…" Trong quá trình rơi tự do với tốc độ cực nhanh, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Lương Sư Gia đảm nhận vai trò la hét.

"Ùm!

Ùm!" Hai tiếng động lớn vang lên kèm theo những bọt nước bắn tung tóe, Tô Thành và Muộn Du Bình từ từ đứng dậy từ dưới nước.

Hơi nóng bốc lên nghi ngút và mùi lưu huỳnh đã đánh thức ký ức

quen thuộc của mọi người.

"… Con sông ngầm dưới thác nước lúc nãy?!

Không ngờ nó lại thông đến đây!" Vương Bàn Tử vốn đang bám chặt lấy Tô Thành, cảm nhận được môi trường đã thay đổi, vui mừng buông tay ra.

Anh ta vừa định quan sát xung quanh thì đã đâm sầm mặt vào một bức tường đen.

"Cái quái gì đây." Vương Bàn Tử ôm mũi, đưa tay sờ thử, sắc mặt biến đổi liên tục.

"Thành ca… Thành ca à… Anh xem con rắn, thân rắn kìa, chúng ta đang ở trong ổ rắn à??" Vừa nói, Vương Bàn Tử định quay lại ôm Tô Thành thì bị anh đẩy ra: "Hoảng cái gì?

Đi trước đi, lão Muộn, chăm sóc họ, ra phía trước đợi tôi." Muộn Du Bình vẫn như thường lệ gật đầu, xách Bàn Tử đi theo dòng nước.

"Em muốn ở lại cùng anh." A Ninh không đi theo Muộn Du Bình, kiên định đứng bên cạnh Tô Thành, ánh mắt cương quyết.

Tô Thành không thể khuyên A Ninh đến nơi an toàn, nhưng nghĩ lại, vợ mình thì mình phải chăm sóc, liền nói: "Được, vậy A Ninh ở lại, những người khác đi theo lão Muộn, tôi bọc hậu, lát nữa sẽ hội hợp." Con mãng xà khổng lồ kia sắp xuống tới nơi.

"Làm phiền anh rồi." Muộn Du Bình gật đầu, quay người đưa mấy người kia biến mất.

"Ôm chặt anh, A Ninh." Ôm chặt A Ninh trong lòng, Tô Thành kích hoạt nhìn đêm và nhìn xuyên thấu, môi trường xung quanh hiện ra rõ ràng không chút che giấu.

Mặc dù anh cũng có thể nhìn thấy… men theo cổ A Ninh nhìn

xuống dưới là làn da mịn màng như sứ trắng.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh." Tô Thành ổn định tâm thần, chọn chế độ nhìn xuyên thấu hoàn toàn.

Như vậy, A Ninh trong mắt Tô Thành biến thành một tổ hợp cơ bắp và xương cốt, lực sát thương giảm đi nhiều.

Lúc này, con Cửu Chúc Âm trên đầu dường như ngày càng gần, Tô Thành thậm chí có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của nó.

"Rầm!" Không ngoài dự đoán!

Chẳng bao lâu sau, Cửu Chúc Âm nhanh chóng trượt xuống từ trên cao, cái đầu khổng lồ của nó cố gắng quẫy đạp để chui ra khỏi khe hở.

Lúc này, khóe mắt Tô Thành liếc thấy trên thân thể cuộn tròn của con rắn, dùng nhìn xuyên thấu nhìn kỹ, thân nó đang bảo vệ một thứ gì đó!

"Ồ hô… Lão yêu rắn có báu vật, vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!" Tô Thành rút Hắc kim cổ đao ra chém một nhát, lưỡi đao sắc bén của Hắc kim cổ đao va chạm với lớp vảy rắn cứng như áo giáp của Cửu Chúc Âm, tia lửa dữ dội bắn ra trong nháy mắt, Hắc kim cổ đao dễ dàng cắm sâu vào dưới lớp vảy của Cửu Chúc Âm!

Chương 205

[Keng!

Phát hiện mãnh thú cổ đại "Cửu Chúc Âm" rơi ra lượng lớn "thuộc tính Trường sinh", "thuộc tính Nhìn đêm", "thuộc tính Sức mạnh"!

Mời ký chủ hấp thu ngay!] Lúc này trong mắt Tô Thành, những thuộc tính kia cứ như pháo hoa phun ra từ vết thương, Tô Thành vui đến nỗi suýt nữa thì xoay vòng tại chỗ.

"Hấp thu!!" [Keng!

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công!

Thuộc tính Trường sinh tăng lên 1467.1538.] Bây giờ những thuộc tính đó vừa rơi ra ngoài, Tô Thành vừa hấp thu, tạm thời không thể xem được số liệu cuối cùng.

Nhưng, chỉ nhìn số liệu giữa chừng thôi đã thấy bá đạo rồi!

"Vãi!

Mình có thể sống lâu như vậy sao." Tô Thành liếc nhìn A Ninh đang ngoan ngoãn nép trong lòng mình, thầm nghĩ giá mà có thể chia cho cô một ít thì tốt.

Tô Thành chưa kịp hành động tiếp theo, con Cửu Chúc Âm khổng lồ lại há miệng lao tới, mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào Tô Thành và A Ninh.

Bằng một động tác linh hoạt, Tô Thành nhảy vào bên trong vòng thân cuộn tròn của Cửu Chúc Âm.

Thực ra đây là một hành động khá nguy hiểm, bây giờ chỉ cần Cửu

Chúc Âm siết thân lại, Tô Thành và A Ninh sẽ biến thành tương thịt uyên ương.

Nhưng, do Cửu Chúc Âm quá khổng lồ, Tô Thành lẩn vào trong những vòng thân rắn cuộn tròn của nó, nhất thời nó không thể phát hiện ra!

"Để xem ngươi đang bảo vệ báu vật gì nào." Lại gần xem, thân thể khổng lồ của Cửu Chúc Âm đang cuộn quanh một chiếc hộp vuông vức, kích thước bằng quả bóng rổ, trông không có gì nổi bật.

Nhưng điểm đặc biệt nhất là, Tô Thành hoàn toàn không thể nhìn xuyên thấu nó.

"Lạ thật, mình không thể nhìn xuyên thấu, được lắm, bây giờ nó là của mình rồi!" Tô Thành vừa đưa tay chạm vào chiếc hộp, tiếng ồn ào xung quanh do Cửu Chúc Âm không ngừng quẫy đạp bỗng nhiên ngừng lại.

"Hừ… Lẽ nào con rắn có thể cảm ứng được thứ này?

Chẳng lẽ là của gia truyền." Trong chốc lát, hang động trở nên yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, động tác ngưng trệ của Tô Thành và đôi mắt khổng lồ dừng lại giữa không trung của Cửu Chúc Âm tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Rầm!

Xì xì xì… Ngay sau đó, con rắn như phát điên, đột nhiên quẫy đạp trong không gian vốn không lớn, tư thế lắc đầu điên cuồng của nó có thể so sánh với các tuyển thủ breakdance trong nước.

Chỉ thiếu chút nữa, Tô Thành đã phải làm nhạc nền breakdance cho nó rồi.

Tóm lấy chiếc hộp thần bí kia bỏ vào ba lô, Tô Thành mới phát hiện, lúc này ba lô đã đầy không thể đầy hơn.

Anh đành phải cụ thể hóa thêm một cái ba lô nữa, cất hộp vào rồi buộc thẳng lên vai.

Con rắn vừa bị chém, bây giờ vừa đau vừa tức, cái đầu khổng lồ há miệng rít lên, đột ngột lao tới.

"Xì xì xì!" Rầm!

Con Cửu Chúc Âm khổng lồ đâm đầu vào vách đá, nhát chém vừa rồi của Tô Thành chém thẳng đến tận xương, từ bên trong lớp vảy dày cộm rỉ ra một chất dịch màu đen trong suốt.

"Vãi, máu của Cửu Chúc Âm lẽ nào thật sự có thể đốt cháy?" Nhân lúc Cửu Chúc Âm đang xoay người, Tô Thành lại cụ thể hóa một cái hộp sắt, lén lút múc một hộp máu Cửu Chúc Âm rồi ném vào ba lô.

Con Cửu Chúc Âm lúc này vô cùng phẫn nộ, một cú đâm tới không những trượt mà suýt nữa còn tự làm mình bị kẹt!

Nó quay đầu lại thấy tên nhóc Tô Thành đang lợi dụng thời cơ!

Cơn giận từ đầu rắn bốc lên, nó lại há miệng lao tới cắn Tô Thành.

"Thành gia ta không chơi với ngươi nữa!" Vừa nói, Tô Thành định bỏ chạy, nào ngờ con rắn kia cũng có linh tính, đúng lúc Tô Thành nhảy lên, Cửu Chúc Âm đã vòng xuống phía dưới!

"Chết tiệt!

Yêu quái!" Tô Thành ánh mắt ngưng lại, thấy con rắn lại tới, định đá bay nó, nào ngờ con rắn lại lè lưỡi, quấn lấy chiếc hộp đen anh vừa đeo trên vai.

Mắt thấy chiếc hộp sắp rơi vào miệng rắn, Tô Thành nhắm mắt làm liều, ấn đầu A Ninh vào ngực mình, men theo quỹ đạo của chiếc

hộp đen kia mà nhảy thẳng vào miệng rắn!

Mùi hôi thối nồng nặc bao trùm, nhưng Tô Thành không hề sợ hãi, anh mò mẫm một lúc rồi thu lại chiếc túi, buộc chặt lại.

Bụng rắn không ngừng co bóp, vốn dĩ Tô Thành định trực tiếp từ miệng rắn trèo ra ngoài.

Nhưng bụng rắn co bóp quá chặt, nếu dùng sức trèo ra, A Ninh có thể sẽ bị ngạt chết.

"Rắn ơi rắn… Xin lỗi nhé!" Tô Thành lại cụ thể hóa một thanh Hắc kim cổ đao nữa, mỗi tay một thanh, hai đao cùng ra, rạch hai nhát trần trụi trên bụng rắn, tạo thành một vết cắt hình chữ thập.

Một dòng chất lỏng màu đen trong suốt chảy ra từ bụng rắn, mùi vị không khó ngửi!

Nhưng lúc này Tô Thành không có thời gian nghiên cứu, anh bám vào vết cắt hình chữ thập rồi gắng sức trèo ra, con rắn đau đớn lăn lộn trên đất. [Keng!

Phát hiện Cửu Chúc Âm rơi ra "thuộc tính Trường sinh", phát hiện Cửu Chúc Âm rơi ra "thuộc tính Sức mạnh".] "Hấp thu, hấp thu!

Chương 206

Toàn bộ!" [Keng!

Chúc mừng ký chủ thuộc tính Trường sinh tăng lên 3218 năm!

Thuộc tính Sức mạnh tăng 117890 điểm!

Thuộc tính Sức mạnh trực tiếp thăng cấp lên cảnh giới Thối Luyện!] Trong khoảnh khắc, Tô Thành cảm thấy như thể vạn vật trong trời đất đều nằm trong lòng bàn tay, cảm giác sức mạnh cuồn cuộn tràn ngập khắp mọi ngóc ngách cơ thể!

Con Cửu Chúc Âm kia dùng hết sức cắn tới, Tô Thành chỉ cần dùng sức nhẹ nhàng tung một quyền là đã dễ dàng đánh bay đầu con rắn, khiến nó đập mạnh vào đỉnh tảng đá, tạo ra một cái hố lớn.

"Xì xì… xì…" Cửu Chúc Âm trực tiếp ngơ ngác.

Mặc dù Tô Thành vừa mới trèo ra từ bụng nó, nhưng đối với nó, vết cắt đó cùng lắm chỉ như một lỗ đạn.

Nhưng cú đấm vừa rồi của Tô Thành có thể trực tiếp đánh cho nó ngơ ngác.

"Ha ha ha ha, đi thôi!

Thành gia ta không chơi nữa!" Tô Thành nhảy một cái, nhân lúc Cửu Chúc Âm còn đang ngơ ngác, chạy về phía lối ra mà Muộn Du Bình vừa đi.

Tô Thành men theo dòng nước chạy rất nhanh, dù giữa đường có gặp một vài chỗ chật hẹp.

Nhưng đều bị Tô Thành giải quyết bằng một quyền, vô cùng tiện lợi.

Chạy được một lúc, anh nhìn thấy phía trước có mấy bóng người đang lê bước một cách khó khăn.

“Anh Bàn!

Ngô Tà!

Lão Muộn!” Tô Thành gọi một tiếng, nhưng chỉ có một người quay đầu lại, nhìn kỹ thì chính là Muộn Du Bình.

Lại gần mới phát hiện, Ngô Tà, Bàn Tử, Lương Sư Gia ba người đều đã bất tỉnh, hiện tại sống chết không rõ.

Theo lời Muộn Du Bình, vì tiếng động lớn vừa rồi gây ra một trận chấn động dữ dội, họ đều bị đá rơi trúng đầu ngất đi.

Tô Thành ngại ngùng đỡ lấy Ngô Tà, cùng Muộn Du Bình lại đi về phía trước, quanh co khúc khuỷu không biết bao lâu.

Trong khoảng thời gian này vô cùng phiền phức, dù tốc độ và sức mạnh của Tô Thành có bá đạo đến đâu cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Chủ yếu là, nếu gắng sức làm sập ngọn núi, phá hủy long mạch, nghe nói sẽ ảnh hưởng đến đại phong thủy của quốc gia.

Tô Thành và Muộn Du Bình lặn lội không kể ngày đêm trong con sông ngầm tối tăm suốt hai ngày trời, cuối cùng mới thấy một khe hở cực nhỏ, bên ngoài có ánh sáng xanh lờ mờ, trông giống như một khu rừng.

“Lão Muộn, nhanh lên, phía trước có lối ra rồi.” Tô Thành tuy mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nhưng hai ngày đi bộ dưới lòng đất khiến anh khô khan như vừa trải qua một buổi sáng thứ Hai.

Bây giờ trong đầu Tô Thành chỉ toàn nghĩ đến việc ra ngoài sẽ được vui chơi thỏa thích, điện thoại, máy tính, quán cà phê, giường

lớn, người đẹp và ôm A Ninh.

Tóm lại, tầm nhìn của Muộn Du Bình và Tô Thành bỗng trở nên quang đãng, một màu xanh ngát tràn ngập tầm mắt, mấy bông hoa nhỏ mọc ven đường, bướm và bọ rùa bay lượn trên không trung.

Bên cạnh là một lối ra nhỏ, trông không giống như đầu nguồn của một con suối nhỏ.

Ai mà biết được điểm cuối của nó lại nối liền với một bí mật cổ xưa.

Tô Thành đang cúi đầu chỉnh lại quần áo cho A Ninh đang bất tỉnh, trên bãi cỏ xanh trước mặt đột nhiên xuất hiện một đôi giày da sáng bóng.

"Ông chủ Tô, tôi đến để đón ngài." Tô Thành ngẩng đầu, chỉ thấy một thanh niên trẻ tuổi chải tóc ba bảy, đeo kính, đang cười vô cùng rạng rỡ, đưa tay về phía anh.

"Đón tôi?" "Vâng, ông chủ Tô, tôi là Trương Nhược Linh của Trương gia, gia tộc đặc biệt cử tôi đến hỗ trợ ngài." Vừa nói, ánh mắt của người đàn ông trông có vẻ thư sinh trước mặt đột nhiên thay đổi, màu sắc con ngươi biến thành đỏ như máu, giống như một viên đá quý phát sáng. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Trương Nhược Linh" trước mặt rơi ra kỹ năng hiếm "Huyễn thị", mời nhặt ngay!] Tô Thành trong lòng vui như mở cờ, chỉ cảm thấy người trước mặt này đúng là đến để tặng quà!

Cũng lúc này, Tô Thành mới phát hiện xung quanh đã biến thành một địa ngục dung nham, từng con chó ba đầu lao về phía anh cắn xé. [Keng!

Hấp thu thành công!

Phát hiện ký chủ đang ở trong môi trường Huyễn thị, tự động kích

hoạt chương trình phá giải!] Soạt soạt, cảnh tượng địa ngục xung quanh Tô Thành đều vỡ tan, anh lại ngẩng lên, bắt gặp đôi mắt đỏ như hồng ngọc của Trương Nhược Linh trước mặt, đang nhìn anh chằm chằm.

Bắt gặp ánh mắt của Tô Thành, Trương Nhược Linh sợ hãi lùi lại hai ba bước.

Anh ta nhìn Tô Thành hồi lâu, mới đẩy gọng kính nói: "Anh Tô, vừa rồi thất lễ rồi." Nhìn bộ dạng này, Tô Thành cảm thấy buồn cười.

Nhưng anh không nhỏ mọn như vậy, không thèm tính toán.

Anh nói thẳng: "Không phải anh đến đón tôi sao?

Xe của tôi đâu?" "Anh Tô, mời đi lối này." Tô Thành đi theo, lại quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình.

Một tiếng động cơ trực thăng khổng lồ vang rền khắp bãi cỏ, Tô Thành mới phát hiện cây cối ở không xa đã bị chặt đi quá nửa, chắc là người của Trương gia đã chuẩn bị sẵn ở đây từ lâu.

Chương 207

Lúc này Muộn Du Bình đang đeo kính râm, vẫy tay chào anh, phía sau lại xuất hiện một người đeo kính đen cười hì hì, kích động vẫy tay với Tô Thành.

“Lẽ nào đó là Hắc Nhãn Kính?” “Anh Tô, mời đi lối này.” Liếc nhìn một cái, Tô Thành đưa A Ninh đang bất tỉnh lên trực thăng.

Trở về Trương gia, đã khoảng tám chín ngày trôi qua.

Tô Thành đang nằm trên chiếc giường lớn ngủ say sưa, bên ngoài cửa sổ nắng chiếu rực rỡ.

A Ninh gõ cửa phòng Tô Thành.

“Ai đấy.” “Là em, A Ninh.” Tô Thành giật mình bật dậy.

A Ninh tỉnh rồi?

Anh còn tưởng A Ninh sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, xem ra Tinh thần lạc ấn mà anh gieo xuống đã có hiệu quả!

Sau khi ra khỏi Tần Lĩnh, Bàn Tử, Ngô Tà, Lương Sư Gia, A Ninh đều bị chấn động não ở các mức độ khác nhau, cộng thêm nhiều yếu tố như nồng độ oxy dưới lòng đất thấp, bác sĩ của Trương gia nói, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là một kỳ tích.

Lúc đó tình hình khẩn cấp, Tô Thành nhân lúc đêm tối gieo Tinh thần lạc ấn cho mấy người đang hôn mê, cố gắng đánh thức họ thông qua mối liên kết này.

Mỗi ngày, Tô Thành đều thông qua Tinh thần lạc ấn để thông kinh mạch não cho mấy người, kích thích não bộ, tránh hiện tượng chết não xảy ra.

Chỉ cần làm bừa một hồi như vậy, không ngờ lại thành công thật!!

"Tốt quá rồi!" Tô Thành tiến lên, ôm chầm lấy A Ninh trước mặt.

Anh chỉ cảm thấy lúc này, cô thật sống động, thật quyến rũ.

"Những người khác thì sao?" Hôn sâu A Ninh một cái, Tô Thành hỏi.

"Những người khác hình như vẫn đang ngủ." "Anh đi xem thử." Mặc quần áo xong, Tô Thành vội vã chạy đến phòng bệnh VIP mà Trương gia đặc biệt thiết lập, bên trong đang có mấy người anh em tốt của anh nằm đó.

Muộn Du Bình đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, Hắc Nhãn Kính đang đút cháo cho Ngô Tà.

"Ngô Tà, cậu tỉnh rồi?" Tô Thành gọi một tiếng, Ngô Tà cũng không uống cháo nữa, kích động nhảy xuống giường: "Thành ca?

Em tỉnh rồi, hai ngày nay ngày nào em cũng mơ!" Nghe xong Tô Thành thầm phỉ nhổ: "Không mơ sao được?

Ngày nào tôi cũng giúp cậu thông kinh mạch mà." Trong mấy giờ tiếp theo, những người khác cũng dần dần tỉnh lại, đội của Tô Thành lại sống lại.

Mấy ngày sau đó, người của Trương gia đều tìm anh nói chuyện.

Chủ đề không ngoài việc mời anh gia nhập Trương gia, Tô Thành đều khéo léo từ chối.

Sau khi ra ngoài, Tô Thành cũng mở chiếc hộp đen được Cửu Chúc Âm bảo vệ ra.

Mở ra xem, bên trong là một cuốn cổ tịch và một viên bảo châu màu đen tròn trịa óng ánh, to bằng quả trứng gà, không biết dùng để làm gì.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra giá trị của nó.

Sau khi ra khỏi cây thần đồng, năng lực cụ thể hóa đã yếu đi rất nhiều.

Thậm chí muốn cụ thể hóa lại một thanh Hắc kim cổ đao cũng phải tốn rất nhiều tinh thần lực.

Khi rảnh rỗi không có việc gì làm, anh đã mở chiếc hộp đen ra.

"Vãi!

Đây là… sức mạnh?" Viên châu to bằng quả trứng gà vừa nắm trong tay, cảm giác có thể làm được mọi thứ khi ở gần cây thần đồng của Tô Thành lại quay trở lại.

Sau khi thử nghiệm nhiều lần, anh biết được viên châu này có thể hỗ trợ cụ thể hóa một trăm mét khối vật chất mỗi ngày, những vật chất này sẽ biến mất sau một hai tháng.

Cuốn sách trong hộp kể về lịch sử và mục đích của cây thần đồng, và những bí mật mà không ai biết.

Trong lúc rảnh rỗi luyện tập cụ thể hóa, Tô Thành đã tranh thủ đọc hết cuốn cổ tịch.

Bây giờ, đối với anh, cuốn sách này đã vô dụng.

"Hay là tặng cho Trương Nhật Sán?" Tô Thành nảy ra ý, nói là làm.

Sau khi tìm Trương Nhật Sán, Tô Thành đã được tiếp đãi vô cùng nhiệt tình, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tô Thành chủ động, Trương Nhật Sán kích động không thôi.

Đối với Trương Nhật Sán, nếu không phải tài nấu nướng không giỏi, ông ta chỉ hận không thể tự mình xuống bếp, nấu cơm rửa bát cho Tô Thành.

“Tô Thành à, đừng khách sáo, cứ coi như nhà hàng của mình, nguyên liệu đều không tệ, muốn ăn gì cứ gọi.” Trương Nhật Sán mặt mày nhiệt tình, Tô Thành nhìn ông ta, bất giác nghĩ đến dì của mình trước khi xuyên không. [Keng!

Phát hiện “đầu bếp Michelin của Trương gia” rơi ra kỹ năng Nấu ăn!] [Keng!

Hấp thu thành công!

Nấu ăn đạt cấp cao!] Tô Thành vừa hấp thu vừa nghĩ.

Chương 208

Tiếp theo nên làm chút chuyện rồi.

“Ha ha ha ha!

Không ngờ, không ngờ, cậu Thành đây lại có kiến thức về ẩm thực như vậy, Tôn Đại Hậu ta, cảm thấy thế nào?” “A a, Thành ca đúng là đỉnh, tôi sắp thành fan của anh rồi, không ngờ trong đời lại có thể gặp được tri âm như vậy.” Vừa nói, bếp trưởng của Trương gia, Tôn Đại Hậu, nâng ly rượu kính Tô Thành một ly vang đỏ hảo hạng.

“Ha ha ha.

Cũng không cần phải thế.” Tô Thành vừa cười ha hả vừa nâng ly, Tôn Đại Hậu vội ấn ly của Tô Thành xuống, nói: “Thành ca, anh cứ tự nhiên, ly này là tôi với tư cách là fan của anh uống, lần sau nếu có duyên gặp lại, nhà hàng lớn của tôi, Tôn Đại Hậu tôi miễn phí bao trọn!

Không uống thứ khác, chỉ uống rượu trắng!” Vừa nói, người đầu bếp tên Tôn Đại Hậu này nháy mắt với anh.

Tô Thành cười cười nhấp một ngụm, trong lòng nghĩ: Kỹ năng nấu ăn của tôi là hấp thu từ anh đó.

Sao lại không giống tri âm cho được.

Tiếp theo Trương Nhật Sán lại gắp thức ăn lại hỏi han ân cần, Tô Thành chỉ cảm thấy dì của mình trước khi xuyên không cũng chưa tốt với mình như vậy, trong chốc lát có một cảm giác kỳ lạ.

“Ông chủ Trương, dừng lại đi, tôi, Tô Thành, cũng chưa làm gì cho Trương gia, ngài không cần phải thế đâu.” Với một nụ cười có phần gượng gạo, Tô Thành ngăn cản miếng bít tết mà Trương Nhật

Sán đang gắp bằng một đôi đũa lớn, trong lòng nghĩ gắp bít tết như vậy là lần đầu tiên thấy.

Đó là bít tết Sirloin đó, nghe nói được vận chuyển tươi từ Nhật Bản trong đêm.

Bị Trương Nhật Sán gắp một miếng lớn từ chiếc chảo mà đầu bếp đang chiên.

Nhìn nụ cười gượng gạo của Tô Thành, Trương Nhật Sán dường như cũng cảm thấy cách làm của mình có phần không ổn.

"Nhanh, nhanh, chiên thêm mấy phần chín nữa, cậu Thành nhà ta là người Hoa chính hiệu, không ăn đồ tái." Khóe miệng Tô Thành giật giật, cũng quá nhiệt tình rồi, Trương Nhật Sán dường như đã hiểu lầm nguyên nhân của sự gượng gạo.

"Được rồi, nhanh gọn lẹ, đi thẳng vào vấn đề." Nói rồi Tô Thành lấy ra cuốn cổ tịch bằng da dày gần một ngón tay, đẩy đến trước mặt Trương Nhật Sán.

"Ông chủ Trương, thực ra tôi đến để tặng ngài một thứ, hành động lần này nếu không có Muộn Du Bình của Trương gia và Trương Nhược Linh giúp đỡ, thực sự tôi không thể thuận lợi như vậy." Trương Nhật Sán vừa nhìn thấy cuốn cổ tịch, đôi mắt liền sáng rực.

Tô Thành thầm cười, biết rằng mối liên hệ với Trương gia lần này lại sâu thêm một chút.

Trước đây hoàn toàn bị động, bây giờ đã phản khách vi chủ.

Món nợ ân tình này, Trương Nhật Sán buộc phải nhận.

Trương Nhật Sán không có khả năng trả lại, Tô Thành cũng không sợ ông ta nhận rồi sau này không nhận nợ, dù sao thứ này đối với anh cũng vô dụng rồi.

Quả nhiên, sau khi tùy ý lật xem cuốn cổ tịch, Trương Nhật Sán đã thu lại thái độ nhiệt tình ban đầu, ngược lại có chút nghiêm túc và tôn trọng, ông ta cẩn thận cất cuốn sách đi.

Chuyện tiếp theo đơn giản, sau một hồi trao đổi, Trương Nhật Sán không còn coi Tô Thành là một "hậu bối" đơn thuần nữa, mà xem anh là người có thể ngồi ngang hàng với mình.

Bước đầu tiên thiết lập quan hệ giữa Tô Thành và Trương gia, cứ thế mà đạt được.

Trở về nơi ở tại Trương gia, Tô Thành gọi mấy người bạn nhỏ lại, bàn bạc một hồi, quyết định rời khỏi Trương gia trước, đi chơi cho đã.

Lương Sư Gia vì trước đây từng ở trong đội của người nhà họ Uông, chuyện này không giấu được người Trương gia, người Trương gia đã giữ Lương Sư Gia lại, cuối cùng vẫn không thoát khỏi móng vuốt của gia tộc.

Nhưng trước khi đi, Tô Thành đã đặc biệt dặn dò Lương Sư Gia, bảo anh ta yên tâm.

Nếu có chuyện gì, cứ nói với anh, dù sao Lương Sư Gia cũng đã cứu anh, có chuyện anh sẽ cứu lại.

Lương Sư Gia lộ ra một nụ cười gượng gạo nhưng mãn nguyện, không nói gì, chỉ vẫy tay chào tạm biệt.

Sau khi ra khỏi địa phận của Trương gia, Tô Thành và Muộn Du Bình mấy người lại trở về Hàng Thành, ở trong biệt thự lớn của nhà Ngô Tà chơi bời mấy ngày.

Trong khoảng thời gian này Tô Thành đã tranh thủ, đưa A Ninh đi mua một căn biệt thự của riêng họ, cũng coi như có một bất động sản để đó, hiện tại đang trong giai đoạn trang trí.

Nhân lúc đồ trong tay còn nóng, cả nhóm đem những thứ mang về đi bán lại, chỉ giữ lại hai món để sưu tầm, cũng kiếm được một khoản tiền không nhỏ.

Trừ việc Bàn Tử trở về Kinh Thành làm việc, những người khác đều ở lại Hàng Thành, cùng Ngô Tà ung dung tự tại.

Tô Thành mang về quá nhiều thứ.

Khóa trường mệnh, châu trong miệng, đai ngọc, một túi lớn các loại đá quý và dạ minh châu.

Trong đó có viên dạ minh châu to bằng quả bóng rổ màu xanh lam.

Một thứ lớn như vậy cầm trong tay, nếu không bán được, thật có chút khó chịu.

Nhưng, giá trị của thứ này không thể đong đếm, Tô Thành tạm thời không chuẩn bị bán.

Ở trong phòng nhìn một lúc, suy nghĩ nửa ngày, Tô Thành quyết định tạm thời gác lại chuyện này.

Nghĩ vậy, Tô Thành cất viên châu lớn đi.

Lại nhìn những vật phẩm bày trên bàn, Tô Thành giật giật khóe miệng, nhỏ giọng lẩm bẩm: Dù có một trăm cái mạng của mình cũng không đủ để bị xử tội.

Viên châu thần bí trong miệng nữ thi, đai ngọc chống mục, khóa trường mệnh chống mục, còn có hai hòm châu báu mà Tô Thành dùng hai chiếc hòm chứa đồ lớn tạm thời đựng vào.

Những thứ này tìm ai bán thì tốt hơn nhỉ?

Chương 209

Tô Thành suy nghĩ, quyết định đi gặp cô nhóc Hoắc Tú Tú kia, Kinh Thành cũng đã lâu không đến rồi.

Lựa chọn một hồi, Tô Thành quyết định lấy chiếc khóa trường mệnh đi dỗ dành cô bé nhà họ Hoắc.

"Lão Ngô, có đi Kinh Thành không?" Tô Thành đi xuống lầu, nhìn Ngô Tà đang ngồi trước máy tính nghiên cứu.

"Hả?

Đi Kinh Thành làm gì?" Ngô Tà cầm kính lúp, dường như đang xem con cá đồng mày rắn.

"Đi rồi sẽ biết." Vừa nói, Tô Thành giật lấy hai con cá đồng trong tay Ngô Tà, nói: "Đừng nghiên cứu nữa, có Thành ca ở đây, sợ có gì không biết sao?" Thấy cá đồng bị giật đi, Ngô Tà ngóng trông nhìn, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Tô Thành biết, Ngô Tà hiện tại đối với tất cả những chuyện kinh hoàng, đều là một mảnh trống rỗng.

Chút ít thứ mà cậu ta nắm được, đều chỉ là giọt nước trong biển cả, thậm chí đến tận bây giờ, Ngô Tà cũng chưa thể liên kết những chuyện này với Cửu Môn đứng sau lưng.

Về điểm này, Tô Thành có chút thương hại Ngô Tà.

Với tư cách là người ngoài cuộc, anh nghĩ rằng người biết tất cả bí mật có thể dễ dàng nói ra những chuyện này, nhưng bây giờ anh cũng là nửa người trong cuộc, đối mặt với Ngô Tà, lại không thể mở miệng.

"Những chuyện cậu nên biết, từ từ rồi sẽ biết." Tô Thành vỗ vai

Ngô Tà.

Những ngày tiếp theo, Tô Thành để Ngô Tà dẫn đi làm quen với địa bàn.

Sau mấy tuần, những người trong nghề ở Hàng Thành đều biết đến sự tồn tại của Tô Thành, sau này có lẽ Tô Thành chỉ cần đến cửa là sẽ có người thông báo và chăm sóc.

Ngô Tà cũng không phải là người an phận, chỉ là anh chàng này thỉnh thoảng lên cơn cũng khiến người ta không hiểu nổi, ví dụ như gần đây lại bắt đầu tìm kiếm thông tin khắp nơi, muốn tìm chú Ba.

Để chuyển hướng sự chú ý của cậu ta, Tô Thành đành phải nói rõ mục đích của chuyến đi đến Kinh Thành lần này, đồng thời tiết lộ một vài thông tin mà mình biết.

"Vãi, Thành ca, anh biết mà không nói sớm!

Hại em đi tìm tin tức khắp nơi!" Trên máy bay đến Kinh Thành, mấy người bao trọn khoang hạng nhất, Tô Thành đã nói với Ngô Tà một chút về mối liên hệ đằng sau những chuyện này.

Không nói thì thôi, vừa nói Ngô Tà đã như con ruồi vo ve quanh Tô Thành, Tô Thành phiền não không thôi, bèn ôm A Ninh vào lòng, tỏ ý muốn ngủ, Ngô Tà mới thôi.

Muộn Du Bình thì thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, dường như những tranh chấp này đều không liên quan đến anh.

Sau khi máy bay hạ cánh, việc đầu tiên của Tô Thành là đi tìm Hoắc Tú Tú.

Nhưng giữa đường lại xảy ra một sự cố nhỏ, khiến họ lại bị chậm trễ.

"He he… Hê, mấy vị đại ca, khoan đã nào." Trước mặt Tô Thành

xuất hiện một gã đeo kính đen.

“Đội của các vị, cho tôi tham gia với, he he… he.” Gã kính đen cười hì hì, trông không giống người đứng đắn.

Tô Thành thầm nghĩ không lẽ là Hắc Nhãn Kính, nhưng nếu đúng là hắn, trông hắn có vẻ hơi có vấn đề về đầu óc.

“Xin lỗi, tôi đang vội.” Tô Thành lạnh lùng nói, cũng không thèm để ý đến gã kính đen, định dẫn A Ninh, Muộn Du Bình và Ngô Tà đi tiếp, nhưng lại bị gã kính đen chặn lại.

Gã kính đen đẩy gọng kính, cười ngượng ngùng, tóm lấy tay Ngô Tà định chạy, Tô Thành nhanh tay lẹ mắt, vội giữ lấy tay kia của Ngô Tà.

Hai người mỗi người kéo một bên tay Ngô Tà, khiến những người qua lại trong sảnh chờ phải ngoái nhìn.

Tô Thành thầm chửi, nhìn cảnh này không biết còn tưởng hai lão gay đang tranh giành một người đàn ông.

“Được rồi, đừng giở trò với tôi.

Muốn kéo Tiểu Tam Gia của tôi đi làm gì, nói thẳng ra đi.” Vừa nói, Tô Thành vừa kéo Ngô Tà lại, có chút phong thái của tổng tài bá đạo, mấy cô gái nhỏ không biết chuyện bên cạnh nhìn thấy liền khúc khích cười.

“He he.” Gã kính đen đứng yên tại chỗ, gãi đầu.

“Cũng không phải làm gì, đi xuống một cái mộ.” Mấy người nghe xong nhìn nhau ngơ ngác.

Đối với những chuyện vô duyên vô cớ như vậy, đối phương lại còn úp úp mở mở, Tô Thành từ trước đến nay không nể nang, bèn kéo Ngô Tà đi thẳng.

Cuối cùng, gã kính đen không còn cố chấp nữa, nói ra một chút sự thật, chú Ba gặp rắc rối rồi, Ngô Tà phải đi.

Ngô Tà nghe xong, vẻ mặt phức tạp, có vẻ vừa muốn đi lại vừa không muốn đi.

Nhưng Tô Thành lập tức biết chuyện gì đã xảy ra, anh biết, lão cáo già Ngô Tam Tỉnh kia lại bắt đầu hành động rồi.

"Vậy đi.

Anh đi theo chúng tôi trước, tôi thấy cũng không gấp, đợi tôi làm xong việc của mình rồi đi." Tô Thành dứt khoát nói.

Hắc Nhãn Kính lộ vẻ khó xử, gọi một cuộc điện thoại, rồi quay lại đồng ý.

Ngô Tà ở cuối cùng, thấy điện thoại vẫn còn đang kết nối, liền giật lấy chiếc điện thoại nắp gập kiểu cũ của Hắc Nhãn Kính, hét vào đầu dây bên kia: "Chú Ba?

Có phải chú Ba không?" Đầu dây bên kia không có tiếng, nhanh chóng cúp máy.

Để lại một mình Ngô Tà ngơ ngác tại chỗ.

Chương 210

Tô Thành thấy buồn cười, gọi mấy người đi tìm chỗ ở ở Kinh Thành trước, dù sao bị Hắc Nhãn Kính làm phiền như vậy, tiếp theo lại phải hỏi chuyện trước, gần như có thể khẳng định là có liên quan đến chuyện Thiên cung trên mây.

Tìm được một khách sạn năm sao, Tô Thành bèn thuê hai phòng, một phòng cho đàn ông ngủ, một phòng cho anh và A Ninh ngủ, như vậy cũng tiện để cả nhóm thảo luận thông tin.

Gã Hắc Nhãn Kính kia suốt quá trình đều cười hì hì, thật giống như một kẻ ngốc, Tô Thành thậm chí có lúc còn nghĩ người này có vấn đề về thần kinh.

Buổi tối, mọi người tụ tập trong một phòng để thảo luận.

"Này, chú Ba rốt cuộc gặp chuyện gì?

Tại sao?" Ngô Tà nghe xong một đoạn dài lời của Hắc Nhãn Kính, trong lòng càng thêm bối rối.

Một bên, Tô Thành ôm A Ninh, lơ đãng lắng nghe, thỉnh thoảng mới vểnh tai lên phát biểu ý kiến.

Đối với Tô Thành và Muộn Du Bình, những thông tin này đều không mới.

Nhưng lượng thông tin này đối với Ngô Tà thì quá lớn, gần như khiến cậu ta chết lặng.

Hắc Nhãn Kính mang theo nụ cười ngây ngô đặc trưng, nói: "Bởi vì đội của Cửu Đức Khảo cũng đã tham gia vào." Cửu Đức Khảo!

Nghe thấy ba chữ này, không khí trong phòng lập tức trở nên kỳ quái.

Muộn Du Bình, Ngô Tà, Tô Thành và A Ninh bốn người đều toát ra một luồng khí tức không mấy thiện cảm.

"Sao… sao vậy?" Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cuối cùng cũng có một chút thay đổi.

"Không có gì." Không biết có phải sắc mặt của Tô Thành có chút âm u, dọa sợ Hắc Nhãn Kính không, Hắc Nhãn Kính tiếp theo không còn vẻ mặt cười cợt nữa, nghiêm túc kể ra những thông tin mình biết.

Nguyên lai, chú Ba sau khi ra khỏi Tây Sa, lấy được thông tin liền lập tức bắt đầu nghiên cứu phương pháp tiến vào Vân Thiên Cung, nhưng không biết tại sao, lại bị một nhóm người tìm đến, đó chính là đội của Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo đã uy hiếp Ngô Tam Tỉnh, cần ông ta giúp đỡ phá giải con đường vào Vân Thiên Cung.

Mấy người đều không hiểu được cách làm của Cừu Đức Khảo, rõ ràng hắn có trang bị tinh nhuệ như vậy, tại sao lại phải tìm một người đã nhiều năm không liên lạc?

Tô Thành suy nghĩ một hồi, phỏng đoán: "Cừu Đức Khảo đã mất A Ninh, thuộc hạ thân tín nhiều năm cũng bị tôi xử lý rồi.

Chắc là bây giờ hắn ta đang sốt ruột như chó cắn áo rách, không còn cách nào khác mới phải tìm đến Ngô Tam Tỉnh, đối tác người Hoa từng hợp tác trước đây.

Nhưng Cừu Đức Khảo không tin tưởng Ngô Tam Tỉnh, chỉ có thể sử dụng phương pháp uy hiếp." Mấy người đều đồng tình.

"Vậy chú Ba của tôi…" Ngô Tà lo lắng nói.

"Đừng lo, Cừu Đức Khảo không nỡ giết chú Ba đâu, chú Ba của cậu khôn như ranh, cũng không để hắn động vào đâu.

Nếu động vào chú Ba, tôi đoán Cừu Đức Khảo có chết cũng đừng hòng cạy miệng chú Ba của cậu." Sau một hồi nói, Ngô Tà đã yên tâm hơn nhiều.

"Thông tin hiện tại biết được, Ngô Tam Tỉnh không thể hành động thiếu suy nghĩ, cho nên, ông ấy đã tìm Hắc Nhãn Kính, tìm cậu." Tô Thành nhìn về phía Ngô Tà, rồi lại nói: "Cũng là tìm tôi." "Đúng vậy." Hắc Nhãn Kính gật đầu.

"Tôi bắt buộc phải tìm một người có thể vào Vân Thiên Cung trước Cừu Đức Khảo.

Người mà Tam gia nghĩ đến đầu tiên là cậu, Ngô Tà." Ngô Tà vẫn còn mông lung, vì cậu cảm thấy mình không có đủ kinh nghiệm và sức lực để một mình xuống mộ.

"Biết cậu sẽ ở cùng Thành ca, cho nên tôi đã thực hiện kế hoạch B, lôi anh ấy xuống nước." Nghe Hắc Nhãn Kính úp mở, Tô Thành vô cùng bực bội, thúc giục: "Tưởng kể chuyện à?

Đừng dài dòng, nói thẳng đi." "Người nhà họ Uông dường như cũng sẽ đi." Vừa nói, Hắc Nhãn Kính nhếch miệng cười, lại khôi phục lại vẻ ngốc nghếch kia, còn nhìn lướt qua mọi người.

Thực ra trong lời nói, mỗi người có mặt ở đây đều đã có lý do để đi của riêng mình.

Ngô Tà vì chú Ba; Tô Thành có thể đi tìm kiếm bí mật và thuộc tính, còn có thể đối đầu trực diện với Cừu Đức Khảo, cũng như đối đầu với người nhà họ Uông; A Ninh cũng phải đối đầu trực diện với Cừu Đức Khảo; Muộn Du Bình đi để đến trước người nhà họ Uông.

Đội ngũ này, vô hình trung lại bị gắn kết chặt chẽ với nhau.

"Vậy sao?

Có đi không?" Hắc Nhãn Kính nhìn sự thay đổi của mọi người, lộ

ra một nụ cười ngây ngô.

Tô Thành không trả lời, chỉ vươn vai một cái.

“Tiến độ của Cừu Đức Khảo đến đâu rồi?” “Gần như không nhúc nhích, chú Ba đã cầm chân hắn.” Tô Thành gật đầu.

Hiện tại, không biết bên phía người nhà họ Uông thế nào.

Dường như nhìn ra được sự nghi ngờ của Tô Thành, Hắc Nhãn Kính nói: “Đừng lo, bên phía người nhà họ Uông có tai mắt của tôi, dường như chưa có hành động gì.

Xem ra, hình như họ còn thiếu chút thông tin.” Hắc Nhãn Kính mặt mày ngây ngô cười.

Lúc này, Tô Thành mới bừng tỉnh, nụ cười ngây ngô của Hắc Nhãn Kính chỉ là một thói quen và sự che đậy.

Người này cũng không đơn giản.

Nhưng, người nhà họ Uông đang tìm gì?

“Có manh mối gì không?

Chương 211

Anh bạn Hắc Nhãn Kính.” Tô Thành tự nhiên buột miệng.

“Đương nhiên có, he he… Theo tôi được biết, họ cũng đã đến Kinh Thành rồi!” Người nhà họ Uông cũng ở đây?

Tô Thành thầm suy nghĩ.

Xem ra chuyến đi Kinh Thành lần này, vô tình lại đi đúng hướng rồi.

Tô Thành trầm ngâm, bắt đầu suy tính.

Hiện tại Cừu Đức Khảo tạm thời đã bị Ngô Tam Tỉnh giữ chân, người của Uông gia dường như thiếu manh mối.

Mà anh cũng cần manh mối.

Phải xem đội của Tô Thành có thể đi trước một bước hay không.

Tô Thành về phòng, A Ninh đi tắm trước.

Anh lại nghiên cứu năm con rắn mày đồng ngư, phát hiện dùng đèn soi cũng không thể có được hiệu quả như của thiếu niên kia.

“Thật là phiền phức!” Đang lúc hơi bực bội, anh bỗng phát hiện trong túi quần có vật gì đó cưng cứng.

Lúc ở trong cây thanh đồng, anh đã nhét hạt châu đen to bằng quả trứng gà vào túi, sau này dùng năng lực cụ tượng hóa của bảo chứng để sử dụng.

Còn tiền mặt và thẻ ngân hàng của anh đều ở trong ba lô, nhưng dường như cũng đã được mang theo.

Anh bèn lấy ra xem.

“Ể?

Cái gì đây.” Đó là thứ mà thiếu niên kia để lại trong cây thanh đồng, trên tấm gỗ nhỏ có khắc ba chữ “Uông Thư Vân”.

“Cũng không biết người đó có phải tên Uông Thư Vân không.” Suy nghĩ một lúc, anh quyết định đợi tin tức từ phía Hắc Hạt Tử.

Hiện tại, cách duy nhất là lần theo con đường của người nhà họ Uông để tìm manh mối trước một bước.

Anh vào hệ thống xem mấy gói thuộc tính bí mật của Uông Tàng Hải, phát hiện bên trong tuy ẩn giấu vô số bí mật, nhưng không có manh mối về cách vào Vân Thiên Cung.

Điều duy nhất anh biết là Vân Thiên Cung ở núi Trường Bạch, nhưng phạm vi núi Trường Bạch lớn đến thế nào?

Đi vào lung tung mà lạc đường thì thà ở yên tại chỗ nghiên cứu còn hơn.

Đang suy nghĩ, A Ninh đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi trong phòng tắm.

Trong khoảng thời gian này, Tô Thành đã có một loại cảm ứng nguy hiểm nào đó, lập tức không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp xông vào phòng tắm, phát hiện A Ninh đang quấn khăn tắm, cổ tay không ngừng run rẩy.

Tô Thành nhíu mày, tiến lên xem xét.

Trên cổ tay phải đang run rẩy của A Ninh đeo một đồng Tần Bán Lưỡng, rõ ràng đã đeo một thời gian dài, bị mài đến sáng bóng.

“Không sao.

Bệnh cũ của em thôi, cổ tay hay bị đau, bác sĩ nói là gai xương.” A Ninh áy náy cười, xoay xoay cổ tay phải, dường như đã quen.

Nhưng sâu trong ý thức của Tô Thành, anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Hửm?" Trong nháy mắt, huyết mạch của anh bùng cháy, đồng thời gia trì thêm Con Mắt Thăm Dò.

Con Mắt Thăm Dò lập tức bao trùm một phạm vi rất lớn.

Lúc này Tô Thành mới phát hiện, từ sau khi hấp thu thuộc tính đỉnh cấp của Cửu Chúc Âm, các thuộc tính khác của anh cũng theo đó mà tăng lên.

Trong vòng bán kính hơn một nghìn mét không gì có thể thoát khỏi pháp nhãn của anh.

Đương nhiên, Tô Thành cũng nhân tiện "thưởng thức" cả chục bộ phim hành động tình cảm 3D đặc sắc trong khách sạn.

Mỹ nhân ở ngay trước mắt, Tô Thành thăm dò một lượt không thấy vấn đề gì, nhưng những cảnh cận chiến kịch liệt vừa xem lại hiện về trong đầu.

Anh lơ đãng nói: "Vòng tay có vấn đề." Rồi tự mình tháo nó ra.

Lúc này A Ninh cũng có chút không tự nhiên.

Tô Thành mặc áo sơ mi kẻ sọc, cúc áo trước ngực mở ra để lộ lồng ngực, cơ bắp màu lúa mì săn chắc toát ra một sức hấp dẫn nam tính mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng khó lòng chống cự.

"Bên trong có máy theo dõi." Tô Thành nheo mắt, hai ngón tay bóp một cái "cách", bóp nát đồng Tần Bán Lưỡng, để lộ ra kết cấu điện tử cực kỳ tinh vi bên trong.

"Chắc là do Cừu Đức Khảo lén làm." Một cảm giác nóng nảy khó hiểu dâng lên, Tô Thành lại cởi thêm vài chiếc cúc áo.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, hơi thở A Ninh

dồn dập, những giọt nước từ mái tóc ướt rơi xuống gò má.

Trong phòng tắm, hơi nước và hương thơm khiến người ta say đắm.

Tô Thành tiến lên một bước, lòng A Ninh rối loạn, lùi về phía sau, không ngờ lại vô tình mở vòi hoa sen khổng lồ.

Chương 212

Hệ thống tắm của khách sạn cao cấp còn có hiệu ứng ánh sáng, ánh đèn màu đỏ rượu theo dòng nước chiếu lên người hai người, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

“Bảo bối, lần đầu tiên sao?” Đôi mắt Tô Thành sâu thẳm.

A Ninh gật đầu.

“Đừng sợ.” Một nụ hôn sâu đưa cả hai lên chín tầng mây, ngón tay của Tô Thành hóa thành nghệ sĩ dương cầm tài ba nhất, tấu lên bản nhạc chương tuyệt vời cho A Ninh. ...

Tỉnh dậy đã là mặt trời lên cao.

Vệt hồng trên ga trải giường bị một loại chất lỏng nào đó làm loãng ra, Tô Thành ngẩng đầu cười đến cong cả mắt: “Bảo bối, tối qua... anh bị em làm cho đau đấy.” A Ninh vừa mơ màng vừa xấu hổ đấm nhẹ vào ngực Tô Thành, cả người mềm nhũn dựa vào lòng anh, khiến Tô Thành lại một lần nữa khí huyết dâng trào.

“Mèo con tham ăn.” Anh cúi đầu nhìn, A Ninh bé nhỏ cuộn tròn trong lòng ngực anh, lại ngủ thiếp đi.

Tô Thành yêu chiều vuốt ve mái tóc dài của cô: “Bảo bối, ngủ thêm chút nữa đi, anh đi làm việc, tối sẽ về.” Hôn lên má A Ninh đang ngủ mê mệt, Tô Thành mặc quần áo rồi rời đi.

Tụ tập với Hắc Hạt Tử xong, Tô Thành dẫn theo vài người đến tìm Hoắc Tú Tú trước, rồi một mặt đợi tin tức từ phía Hắc Hạt Tử.

Đến trước cửa tiệm nhà họ Hoắc thì lại thấy cửa đóng chặt.

Ngô Tà dùng sức đẩy mấy cái cũng không mở được, nói: “Chặt quá.” Câu nói này đặt trong bối cảnh khác thì không sao, nhưng đầu óc

Tô Thành lại bất giác nghĩ đến A Ninh.

"Ai đấy ạ?" Bên trong cửa vang lên một giọng nói trong trẻo, thánh thót, cửa vừa mở ra chính là đôi mắt to linh động của Hoắc Tú Tú.

"A, anh Tô Thành, mau vào, lâu rồi không gặp, khách quý." Hoắc Tú Tú nghiêng người, tuy tuổi còn nhỏ nhưng khí chất trên người lại khiến người ta nể phục.

Trưởng thành, tinh ranh, lễ phép, biết kiềm chế.

Đây chính là Hoắc Tú Tú mới mười tám tuổi.

Sau khi mấy người vào trong hàn huyên một hồi, lúc Tô Thành lấy ra chiếc khóa trường mệnh kia, không chỉ Hoắc Tú Tú mà những người đi cùng Tô Thành cũng đều ngẩn ra.

"Oa, Thành ca!

Bảo bối này không phải lấy từ trên người nữ thi kia đấy chứ?" Mắt Ngô Tà sáng rực, đưa tay lên sờ một cái, chỉ tiếc là bị ngăn cách bởi túi niêm phong.

Nhìn chiếc khóa trường mệnh, Hoắc Tú Tú quả nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy, chỉ là cô bé rất bình tĩnh, nhanh chóng che giấu đi thần sắc đó.

"Anh Thành, loại hàng có màu sắc thế này, em không tiện định giá rồi.

Gần đây trên thị trường hình như có một bộ vòng tay ngọc, màu ngọc và cái này đặc biệt giống nhau." Tô Thành và Ngô Tà nhìn nhau, đột nhiên hiểu ra.

Trong mắt cả hai đều hiện lên một cái tên: Bàn Tử!

Gã đó có nhiều vòng tay nhất, Ngô Tà cũng từng nhờ Bàn Tử bán

hộ.

Tô Thành nói: "Vậy không tiện định giá sao?" "Cũng không phải là không tiện định giá.

Gần đây Tân Nguyệt Phạn Điếm chuẩn bị tổ chức một buổi đấu giá, em đoán nếu món đồ này được đưa vào, có thể kiếm được nhiều tiền hơn cho anh Thành đó." Nói xong, khóe miệng Hoắc Tú Tú lộ ra một nụ cười khó nhận thấy, trông vô cùng lém lỉnh, giống như một con cáo nhỏ.

Tô Thành nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú, nói: "Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm đó..." Chưa nói xong, Hoắc Tú Tú đã cướp lời: "Em có cách đưa đồ vào, chỉ là, lúc đó tiền nong chia năm năm." Đôi mắt cô bé long lanh, lấp lánh ánh sáng.

Cùng lúc đó, Hắc Hạt Tử liếc nhìn điện thoại, rồi khẽ nói gì đó với Tô Thành.

Mắt Tô Thành sáng lên.

Xem ra, cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này, không đi không được.

Hắc Hạt Tử nhìn điện thoại, ghé vào tai Tô Thành: "Manh mối của Uông gia bị đứt rồi, bây giờ chỉ biết là phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Nghe xong, Tô Thành nhìn Hoắc Tú Tú, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

"Được thôi, nể tình em gọi anh một tiếng anh trai, em gái à, món đồ này anh đồng ý chơi theo cách của em." Tô Thành định nhờ Hoắc Tú Tú đưa thẳng vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy như vậy không ổn.

Phụ nữ nhà họ Hoắc đều thông minh lanh lợi, nếu để Hoắc Tú Tú nắm được món nợ ân tình này, không biết chừng lần sau sẽ đòi hỏi cái gì.

Tô Thành không làm ăn thua lỗ.

Vì vậy anh lại nói thêm một câu: "Nếu em gái có cách, anh đây thuận nước đẩy thuyền, nhưng mà, em phải giúp anh một việc nhỏ." Hoắc Tú Tú cười, gật đầu ra hiệu có thể.

Cái gật đầu này không hề đơn giản, việc Hoắc Tú Tú gật đầu trong tình huống chưa giao thiệp sâu với Tô Thành cũng cần có bản lĩnh và thực lực, đồng thời cũng thể hiện sự tin tưởng.

"Xem cái này, có thể giúp anh làm thành một chuỗi hạt đeo tay không." Tô Thành từ trong túi lấy ra hạt ngọc bích đen to bằng quả trứng gà, màu sắc đẹp không chê vào đâu được, người sành sỏi liếc mắt là biết hàng quý.

Nhưng sự ảo diệu bên trong chỉ có Tô Thành mới hiểu.

Đây là thần khí có thể cụ tượng hóa!

Hoắc Tú Tú nhìn ngây người, ánh mắt không thể đoán định nhìn Tô Thành: "Anh Thành đúng là có nhiều đồ tốt thật." Nhận lấy hạt châu, cô không khỏi cảm thấy ghen tị.

Nhà họ Hoắc trước nay không thiếu đồ tốt, cũng không thiếu khách hàng tốt, nhưng hiếm có khách hàng nào lần nào cũng mang ra những món đồ chói mắt như vậy.

Chương 213

Lần đầu tiên Tô Thành xuất hiện đã làm chấn động Phan Gia Viên.

Lần thứ hai, ra tay là hai món tuyệt phẩm.

Hoắc Tú Tú cũng có chút ghen tị.

Nhưng cách làm việc của Tô Thành cũng khiến cô vô cùng kính nể.

Các thế gia trộm mộ, truyền thừa mấy trăm năm cũng chỉ có được vài món tuyệt phẩm.

Bây giờ Tô Thành vừa ra tay đã là loại hàng thế này, không thể không khiến người ta bội phục.

Hoắc Tú Tú nhanh chóng cho thợ thủ công giỏi nhất của gia đình cắt gọt ngay tại chỗ, hạt châu to bằng quả trứng gà được cắt thành một chuỗi hạt hoàn hảo không sai một li.

Phần vật liệu thừa, Tô Thành chọn một miếng vàng một miếng bạc, khảm vào, làm thành hạt nhỏ ở đuôi chuỗi.

Để đảm bảo không dễ bị tuột, Tô Thành cân nhắc đến tình huống có thể xảy ra khi đánh nhau, nên khóa ở cổ tay được làm thành nút thắt linh hoạt, sợi chỉ vàng nhỏ quấn quanh cổ tay hết vòng này đến vòng khác, đeo trên tay toát lên vẻ sang trọng quý phái.

“Anh Thành có gu thẩm mỹ tốt thật.” Toàn bộ quá trình chế tác đều do Tô Thành giám sát, đợi đến khi điêu khắc tỉ mỉ xong, mặt trời đã lặn về phía tây.

Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính đi dạo bên ngoài đã ăn xong hai bát thạch lạnh quay về, lúc này đang ợ một tiếng.

Tô Thành hài lòng khoe chuỗi vòng tay của mình, mấy người đều giơ ngón tay cái tán thưởng.

Vì đang ở kinh thành, bất giác mấy người bị đám lừa đảo địa phương làm cho hơi lạc đề, thấy trời cũng đã tối dần, mấy gã đàn ông bàn nhau đi tắm hơi, bàn bạc chuyện Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Gần đó mua mấy chiếc áo sơ mi hoa hòe rồi mặc vào, đi dép lê, cũng có vài phần phong thái nhàn tản của người kinh thành.

Đi về phía trước, mấy người đến một trung tâm tắm hơi.

Tắm hơi tập thể ở phương Bắc đã trở thành một loại văn hóa, họ chuẩn bị vào trong hưởng thụ một phen.

Lúc đi qua bãi đỗ xe, không biết Hắc Nhãn Kính bị làm sao, con dao quân dụng Thụy Sĩ nhét trong túi quần sau không gập lại, mũi dao cứ thế quẹt thẳng vào một chiếc BMW màu đỏ, phát ra tiếng kêu chói tai.

Ngô Tà khá rành về xe, quay đầu lại, sắc mặt biến đổi.

"Hắc Hạt Tử, xem anh làm chuyện tốt gì này?" Hắc Hạt Tử cười ngây ngô, gãi đầu nhìn chiếc BMW, rồi lại nhìn Ngô Tà.

Cùng lúc đó, đèn xe nháy mấy cái, một chủ xe tròn vo chạy ra, cả người dán mắt vào vết xước, tại chỗ khoa trương sụp xuống.

"Mẹ nó chứ, thằng khốn nào làm thế?" Chủ xe đó trông có một đầu tóc xoăn hợp mốt, người béo phì, nhưng trông khá khỏe mạnh.

"Mẹ kiếp, chó má.

Thấy không?" Gương mặt béo quay lại, và Tô Thành, Ngô Tà, Muộn Du Bình trố mắt nhìn nhau.

"Bàn Tử!" "Thành ca!

Tiểu Thiên Chân!

Lão Muộn!

Còn đây là ai?" Người quen gặp mặt, không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Nhìn Hắc Nhãn Kính đang cười ngây ngô bên cạnh, Bàn Tử hỏi.

"Cái này... nói ra dài dòng lắm, cứ gọi là Hắc Nhãn Kính đi.

Cậu dạo này sống tốt nhỉ, BMW cũng lái rồi à?

Ha ha ha." Mấy người vừa nói chuyện vừa đi vào nhà tắm hơi.

Nhà tắm hơi phương Bắc quy mô rất lớn, môi trường cực kỳ thoải mái.

Sáu người bao một bồn tắm lớn, vừa ngâm mình vừa nói chuyện.

Sau một hồi nói chuyện phiếm vì lâu ngày không gặp, không khí lại từ náo nhiệt ban đầu trở nên vô cùng quen thuộc.

"Hả?

Cậu ta làm à?

Bồi thường đi." Bàn Tử vẫn canh cánh trong lòng, trực tiếp nói với Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính này rất kỳ lạ, xuống nước cũng không tháo kính, nghe nói mắt anh ta có bệnh, không chịu được ánh sáng, nên mới phải đeo.

Buồn cười nhất là hình xăm của Tô Thành và Muộn Du Bình đều hiện lên khi nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Bây giờ một người là hắc diện thần, không nói một lời; một người là tiếu diện hổ, lời hay ý đẹp tuôn trào, khiến người qua lại phải liếc nhìn liên tục, tưởng là thiếu gia bang phái nào đó dẫn đàn em đi tắm hơi.

Muộn Du Bình mặt không biểu cảm, lặng lẽ ngâm mình, thỉnh thoảng tham gia thảo luận.

Chương 214

Bàn Tử nghe đến chuyện Vân Thiên Cung, vẻ mặt hưng phấn không thể che giấu: “Hả?

Thành ca định đi à?

Cho tôi đi với!” Vương Bàn Tử nháy mắt với Tô Thành, Tô Thành trong lòng cười như điên, thực ra sớm đã đồng ý rồi.

Tình bạn thế này, có gì mà không cầu xin chứ?

“Đi chứ, cùng đi.

Nhưng mà, tôi phải hỏi cậu một chuyện.” “Thành ca, cứ hỏi thẳng đi, đừng bày vẽ nữa.” “Cậu biết Tân Nguyệt Phạn Điếm không?

Có thể thông hành vào đó không?” Bàn Tử ngẩn người.

“Cái đó thì đơn giản, tôi có thể đưa cậu vào.

Nhưng, chẳng lẽ cậu định đi đấu giá đồ à?” Tô Thành gật đầu.

“Vậy thì hơi khó rồi, nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn vào đấu giá đồ, phải quen biết với ông chủ hậu trường, mối quan hệ cũng phải rộng.

Tóm lại, phải có chút gia thế.” Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt khó xử.

Bàn Tử ở kinh thành cũng có chút danh tiếng, nhưng nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong gia tộc không có mấy người làm quan lớn, thật sự không vào được.

Nghe xong, Tô Thành nhìn Hắc Nhãn Kính, rõ ràng Hắc Nhãn Kính ở nơi này không có thế lực hậu thuẫn đến mức đó.

Anh nhìn Ngô Tà, thế lực nhà cậu ta ở Trường Sa, Hàng Thành.

Muộn Du Bình, tuy là người nhà họ Trương, nhưng gã này căn bản không chơi trong giới này.

Bây giờ có mời Trương Nhật Sơn, ông chủ hậu trường của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến cũng chưa chắc nể mặt.

Chẳng lẽ thật sự phải nợ Hoắc Tú Tú một ân tình như vậy sao?

"Rung rung." Điện thoại của Tô Thành rung lên, anh lấy điện thoại trong giỏ đồ bên cạnh ra xem, thì ra là A Ninh.

Bàn Tử nhìn thấy cười ha hả: "He he!

Nhanh thế đã bị kiểm tra rồi à!" Không để ý đến Bàn Tử, Tô Thành nói ngắn gọn tình hình với A Ninh.

"Vào Tân Nguyệt Phạn Điếm à?

Em có thể giúp mà." A Ninh bên kia vừa sấy tóc vừa nói.

"Cửa hàng của chú em ở kinh thành, ở Đông Tam Hoàn còn có một căn tứ hợp viện nữa.

Lúc anh đi tìm biệt thự lớn của em, em đã hỏi rồi, chú em rất quen với Tân Nguyệt Phạn Điếm." Tô Thành nghe xong vỗ đầu.

Đúng rồi, quên mất, mình còn có bảo bối lớn là A Ninh!

Đúng rồi!

Mình quên mất A Ninh!

Tô Thành nghe thấy có hy vọng, lập tức cúp điện thoại.

Bàn Tử nghe nói anh ở khách sạn, cũng không về nhà nữa, quyết định ở cùng anh, bàn bạc chuyện tiếp theo.

"Alô?

Chú phải không ạ.

Vâng!

Cháu là Tô Thành.” A Ninh giúp Tô Thành gọi điện, đầu dây bên kia lập tức cho biết không vấn đề gì, nhưng cũng nói rằng, yêu cầu ngày mai được gặp mặt anh và A Ninh.

“Thế này nhé, tiểu Thành.

Chiều mai năm giờ ở Sanlitun XX gặp chú, dẫn cả bạn bè của cháu đến nữa.

Chú cũng muốn gặp, chúng ta cùng ăn một bữa cơm.” Chú của A Ninh, Trương Du, là một người rất ôn hòa, cho Tô Thành cảm giác rất tốt, Tô Thành bất giác cảm thấy có vài phần thân thiết với người này.

“Vâng, cháu biết rồi ạ, chú.” Cúp điện thoại, mang theo tâm trạng kích động, lại một đêm mây mưa triền miên, Tô Thành chỉ hận không thể nếm thử A Ninh hết lần này đến lần khác.

Mọi việc đều thuận lợi, Tô Thành không khỏi cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cảm thấy những lần xuống mộ trước đây đều đáng giá.

“Cố lên!

Tô Thành.” Nhìn A Ninh mệt mỏi ngủ say bên cạnh, Tô Thành thỏa mãn ôm cô vào lòng rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử đã vội vàng bấm chuông cửa, rủ Tô Thành đi dạo Phan Gia Viên.

“Haiz, Thành ca, em đã hỏi rồi, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm phải ngày mốt mới bắt đầu, chúng ta vào được, nhưng người nhà họ Uông chắc chắn cũng không ở đó.

Chương 215

Hay là…" Ở với Bàn Tử lâu, chỉ cần nhìn gã nhếch mông là Tô Thành biết gã định làm gì, lập tức nói: "Không phải lại lôi tôi đi săn đồ hời đấy chứ?" Bàn Tử cười hắc hắc, Tô Thành lúc này cũng đang rảnh rỗi, mấy gã đàn ông lại xuất hiện ở Phan Gia Viên.

Ngô Tà đi cùng Muộn Du Bình, Bàn Tử đi theo Tô Thành, Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh có chút ngượng ngùng, bèn đi theo Tô Thành giả làm đàn em của anh.

Lần trước Tô Thành và Bàn Tử làm mưa làm gió ở Phan Gia Viên đã là chuyện của nửa năm trước, người ở đây chắc cũng sắp quên rồi.

Vì vậy sự xuất hiện của họ tạm thời không gây ra biến động gì.

Trang phục lần này của Tô Thành cũng không khác gì các cậu ấm ở Bắc Kinh, anh đeo một cặp kính râm nhỏ, mặc áo sơ mi hoa, đeo chuỗi hạt trên tay, phe phẩy chiếc quạt giấy, chỉ thiếu nước xách lồng chim đi đi lại lại.

"Thành ca!

Anh xem cái kia thế nào?" Bàn Tử cười hì hì ghé lại.

Tô Thành nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, là một bức tượng Quan Âm, toàn thân bẩn thỉu, dường như là ngọc thạch mà lại dường như không phải.

"Đồ giả, hàng nhái." Một câu nói dập tắt ý niệm của Bàn Tử.

Đi dạo một vòng nhỏ, không có gì lọt vào mắt anh.

Dù sao sau mấy lần xuống mộ, những món đồ tốt anh thấy cũng thuộc loại hiếm có trên đời, hơn nửa những thứ trên thị trường này không lọt nổi vào mắt anh.

Mấy thanh niên mặc áo sơ mi hoa đi đi lại lại trong chợ đồ cổ, khiến một số người phải ngoái nhìn.

Đi một lúc, một ông lão đang hút thuốc lào lọt vào tầm mắt Tô Thành.

Trước gian hàng của ông lão có hai ba người đang xem bát, vừa xem vừa bàn tán, thỉnh thoảng liếc nhìn ông lão.

Ông lão vắt chân chéo ngồi một bên, cũng không giới thiệu, hai mắt lơ đãng phiêu du, như thể đang thần du ngoại vật.

"Hả, Thành ca, anh để ý rồi à?" Bàn Tử đang nhìn đông ngó tây, thấy ánh mắt Tô Thành dừng lại, liền ghé vào hỏi.

"Đi gặp ông lão đó xem sao." Cái đầu tiên Tô Thành để ý là chiếc tẩu thuốc trong tay ông lão, cái thứ hai là chiếc nhẫn ngọc trên tay ông.

Màu sắc vô cùng đẹp. [Thuật Giám Bảo khởi động!

Tẩu thuốc này là đồ tư tàng của hoàng đế XXXX, có thể thấy trên đó có ấn ký độc quyền, cực kỳ hiếm thấy, có không ít hàng nhái, đây là hàng thật.

Nhẫn ngọc đi cùng bộ với nó, có thể thu thập toàn bộ, tổng giá trị ít nhất là tám con số.] Mí mắt Tô Thành giật một cái.

Thật sự tìm được đồ tốt rồi!

Chỉ là ông lão này, e là khó đối phó.

"Ông cụ, đang bán hàng ạ?" Bàn Tử tiến lên đưa cho ông lão một điếu thuốc.

Ánh mắt phiêu du của ông lão hơi động, liếc nhìn Bàn Tử một cái, nhận lấy điếu thuốc.

"Ừm." Đáp lại một cách qua loa, ông lão lại trở về với ánh mắt phiêu du của mình.

Tô Thành nhìn động tác đó, cảm giác như thể đang nhìn thấy Muộn Du Bình lúc về già, kiệm lời đến đáng thương.

"Ông cụ, tẩu thuốc không tệ, lấy ở đâu vậy?" Tô Thành ngồi xổm xuống, mấy người đang xem bát thấy khí thế sau lưng Tô Thành có chút lớn, liền nhao nhao nhường đường.

Thấy ông lão không nói, Tô Thành biết, có lẽ phải chi một ít tiền.

"Ông cụ, tẩu thuốc và nhẫn, cháu thấy đều là đồ tốt.

Ông xem, cháu ra một con số, bán không?" Tô Thành trực tiếp mở miệng, báo một cái giá sáu con số.

Mắt ông lão đột nhiên mở to, Tô Thành thầm nghĩ có hy vọng.

Xem phản ứng này, ông lão không biết giá trị thực sự của nó, tiếp theo chỉ cần dùng cả mềm lẫn rắn với ông lão, giả vờ chi đậm, là có thể lấy được!

Quả nhiên, tiếp theo thuận lợi đến bất ngờ, Tô Thành bỏ ra hai mươi vạn để lấy được hai món đồ còn vương mùi thuốc lào của ông lão.

"Này, Thành ca, anh không nhìn nhầm đấy chứ!" Bàn Tử ghé mặt lại, nhìn chiếc tẩu thuốc và nhẫn dính đầy tàn thuốc.

"Tôi có lúc nào nhìn nhầm sao?

Xem này, hoa văn?

Đừng nhìn nhầm, đúng rồi, ở đây." Bàn Tử xem xong, há hốc miệng nửa ngày không nói nên lời, chỉ chậm rãi giơ ngón tay cái với Tô Thành: "Đỉnh!" "Chuyện gì vậy?" Ngô Tà không hiểu chuyện, ghé lại.

"Cậu xem đi?" Bàn Tử cầm lấy túi đồ trong tay Tô Thành.

Rõ ràng, mắt nhìn của Ngô Tà tốt hơn Bàn Tử, chỉ liếc một cái,

Ngô Tà đã kinh ngạc kêu lên: “Vãi chưởng, đồ tư tàng của hoàng đế XX!

Nếu là thật, thứ Thành ca đang cầm trên tay bây giờ, là cả một căn tứ hợp viện đấy!

Ở thời đó cũng là thứ có giá trị cực cao.

Chương 216

Nhưng, không phải hàng nhái đấy chứ.” Ngô Tà lại nghi ngờ nhìn thêm vài lần.

“Hàng nhái?

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi phán đoán, không phải hàng nhái.” Bàn Tử đắc ý vênh váo, bộ dạng đó cứ như thể là chính mình giám định vậy.

Trong hành trình tiếp theo, Ngô Tà và Bàn Tử cũng dựa vào kinh nghiệm của mình kiếm được một khoản nhỏ, lại thêm sự chỉ điểm của Tô Thành, càng vui như nở hoa.

Nhưng… cây cao đón gió.

Giữa đường có người nhận ra Tô Thành, khiến người qua đường và chủ quán đều phải ngoái nhìn, tin tức nhanh chóng lan truyền, cả Phan Gia Viên đều biết Tô Thành đã trở lại!

Tin tức lan truyền quá nhanh!

Ngay sau đó các chủ sạp ở Phan Gia Viên dường như đều...

đề phòng Tô Thành.

Trên đường có thêm rất nhiều người theo dõi, chuyên đi đến những nơi Tô Thành đi.

“Trời ạ, Thành ca, anh thành minh tinh rồi.

Đi đâu cũng như có paparazzi theo sau vậy.” Bàn Tử và những người khác dở khóc dở cười, trên đường có quá nhiều người theo sau.

Thế này, cứ như thể siêu sao ra đường.

Trên đường có mấy ông chủ chặn đường Tô Thành, nhất quyết

mời anh ăn cơm, Tô Thành từ chối mãi, cuối cùng không còn cách nào khác đành báo tên chú của A Ninh ra, người đó mới chịu thôi.

"Đây, danh thiếp của tôi.

Sau này ở Bắc Kinh, chỗ ăn ở tôi lo hết, căn hộ ngắn hạn cao cấp tôi đều có thể lo được!

Nếu Thành ca muốn ở một căn tứ hợp viện, chúng ta cũng có thể lo liệu ngay, biệt thự riêng thì càng không cần nói, đều là loại tốt nhất." Ông chủ đó cung kính đưa một tấm danh thiếp, Tô Thành đành phải nhận.

Tô Thành nghĩ lại, quen biết thêm một người cũng không có hại.

Trong thế giới mà quan hệ có thể sánh ngang thực lực này, những lợi ích mà thực lực của Tô Thành mang lại, không có lý do gì không nhận.

"He he.

Cứ giữ trước, chắc chắn sẽ có lúc dùng đến." Tô Thành thu danh thiếp, bây giờ trời đã tối dần, đã đến lúc đi Sanlitun gặp chú của A Ninh, Trương Du.

Bàn Tử trên đường đi cứ cười hi hi ha ha, trêu chọc nói: "Nếu là tôi, bây giờ là bước ra mắt phụ huynh, chú ấy đang thẩm vấn cậu đấy!" Bị Bàn Tử nói vậy, Tô Thành thật sự có chút căng thẳng.

Ở thế giới này, đã lâu rồi anh không cảm nhận được cảm giác căng thẳng khi đối diện với bậc trưởng bối này.

Đó là một loại kết nối tình cảm, không liên quan đến thực lực.

"Rung rung." Điện thoại rung lên, Tô Thành nghe máy: "Tiểu Thành à, đến chưa?

Cháu và bạn bè đợi một chút nhé, chú xuống đón ngay." Cảm giác

thân thiết đó lại trỗi dậy.

Lần này Tô Thành phải đối mặt, có thể sẽ là một trong những khoảnh khắc quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

“Không đùa được đâu, nơi này bá đạo thật.” Bàn Tử vừa vào cửa đã khen không ngớt, vốn dĩ mấy người họ bị bảo vệ chặn ở cửa, sau khi chú của A Ninh xuống, mới được vào.

“Tiểu Thành, đi, lên lầu.” Chú của A Ninh vô cùng nhiệt tình, đích thân xuống lầu đón.

Người bảo vệ nghe thấy tên Tô Thành thì ngẩn người, nhanh chóng gửi một tin nhắn.

Chẳng mấy chốc, một ông chủ mặt mày tươi cười xuất hiện trước mặt Tô Thành: “Ngài là Tô Thành?

Ngưỡng mộ đã lâu!

Tiểu Thành ca mắt nhìn thật không tầm thường, không biết có thể nể mặt ăn một bữa cơm không?” Tô Thành cười nói: “Không cần đâu, hôm nay tôi có hẹn với chú, hôm khác nhé.” Ông chủ đó vội đưa danh thiếp, tỏ ý không làm phiền nữa.

Ngồi xuống bàn ăn, Tô Thành phát hiện A Ninh cũng ở đó, hôm nay cô ăn mặc đặc biệt trang trọng, vô cùng đoan trang ưu nhã, có phong thái của tiểu thư khuê các.

Trong lúc nói chuyện, các món ăn bắt đầu được dọn lên, món nào cũng trông rất ngon, sắc hương vị đều đủ cả.

Bàn Tử và mấy người cũng không làm Tô Thành mất mặt, ai nấy đều tỏ ra kiềm chế và lịch sự, Tô Thành thầm nghĩ: “Được lắm, anh em!” Cuối cùng, chủ đề cũng chuyển đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tô Thành thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Thành à, muốn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm thì đơn giản thôi, chú sẽ giúp, nhưng... bên A Ninh, cháu định thế nào.” Trương Du cười nói.

Tô Thành thở ra một hơi dài: “Chú, cháu đương nhiên chuẩn bị chịu trách nhiệm.” Lời này vừa nói ra, Trương Du đột nhiên cười ha hả: “Cậu nhóc này, thật thà ghê, chú cũng không làm khó cháu.

Chủ yếu là, chú cũng rất quý cháu, A Ninh tuổi cũng không còn nhỏ, thấm thoát đã hai mươi bảy hai mươi tám.” “Cháu... cháu...

Chương 217

chú, cháu có chút đồ muốn tặng chú.” Nói rồi, Tô Thành từ trong lòng lấy ra hai món tuyệt phẩm vừa săn được ban ngày đặt trước mặt Trương Du.

A Ninh nãy giờ vẫn đang nín cười, nhìn thấy món đồ đó cũng kinh ngạc.

“...Tô Thành, anh tìm ở đâu ra vậy, đồ quý thế này.” A Ninh còn đang kinh ngạc, Trương Du đã nheo mắt nhìn một lúc, nội tâm chấn động vô cùng.

Cậu nhóc này!

Tìm đâu ra loại bảo vật hiếm có này?!

Món đồ này có rất nhiều người đang chờ để thu mua!

Mắt nhìn thế này, thiên phú kinh người đến mức nào!

Trương Du kinh ngạc đến mức suýt nữa nhảy dựng lên khỏi ghế.

Nhưng không thể mất mặt trước mặt tiểu bối, ông ho khan hai tiếng, thu lại đôi mắt mở to, ổn định lại tâm thần.

Ngay lập tức ông quyết định, nhất định phải lôi kéo Tô Thành.

Người này tương lai chắc chắn sẽ có thành tựu lớn.

Nhìn Tô Thành bằng ánh mắt không chỉ còn là sự quan tâm dành cho hậu bối, mà còn có thêm sự tán thưởng, bội phục và nhiều cảm xúc khác.

“Khụ khụ.

Cái đó... tiểu Thành à, chú không thể nhận, cháu cầm về đợi lúc cưới A Ninh dùng.

Thực ra chú nhắc nhở cháu, A Ninh có một người theo đuổi ở kinh thành, hai ngày nữa sẽ xuất hiện, là một cậu ấm ăn chơi.

Cháu phải dập tắt được nhuệ khí của hắn." Mắt Tô Thành sáng lên.

Ông chú Trương Du này muốn giúp anh tạo dựng thanh thế đây mà.

Tô Thành chờ Trương Du nói tiếp.

"Khụ khụ, cậu ấm đó tên là Ngã Bất Đàm, nhưng... hai ngày nữa hắn cũng sẽ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, mục đích theo đuổi A Ninh không đơn thuần, là muốn liên hôn với nhà ta.

Chắc là nhắm vào dì và chú sau lưng A Ninh.

Nhưng, chú không quan tâm đến số tiền đó, không có nó, trái đất vẫn quay." Nói xong, Trương Du ngả người ra sau.

"Chú nhìn thằng nhóc đó không thuận mắt, thế này nhé, tiểu Thành, có muốn chơi với nó một trận không?

Tiền, chú lo, cháu muốn đấu giá cái gì, chúng ta chống đỡ được." Tô Thành và Bàn Tử ngồi bên cạnh nhìn nhau.

Chơi chứ!

Sao lại không chơi.

Cơ hội làm màu đánh vào mặt người khác như thế này, không phải lúc nào cũng có! ...

Hai ngày sau.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Vâng, mời vị gia này vào trong." Bố cục của Tân Nguyệt Phạn Điếm vô cùng hoành tráng, dù đặt ở thời hiện đại hay cổ đại đều toát

lên vẻ sang trọng quý phái, không hề tầm thường.

Sân khấu kịch ngày xưa được xây dựng cao thấp rõ ràng.

Khán giả ngồi ở vị trí thấp nhất, tuy là khán giả, nhưng thân phận của họ cũng đều là những nhân vật có máu mặt ở kinh thành.

Tầng một là ghế ngồi tao nhã, hai cây cột hai tấm bình phong chạm khắc hoa văn rỗng, tạo thành một gian ngăn cách, một bàn vuông, bốn người ngồi, luôn có người dâng trà và các loại đồ ăn nhẹ.

Tầng hai là phòng riêng, tổng cộng không quá mười phòng, người có thể ngồi ở đó đều là danh lưu kinh thành.

"Thành ca của tôi, mỗi người ở đây đều có thân phận, chúng ta phải giữ dáng đấy!" Bàn Tử mặc một bộ vest, trông ra dáng ra hình.

Tô Thành thì không hề nao núng, so với những người khác, anh lại càng giống một cậu ấm ăn chơi ở kinh thành hơn.

Muộn Du Bình, Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà cũng đều mặc vest, thắt nơ ngay ngắn.

Tô Thành thấy vướng víu, không đeo cà vạt, cúc áo trước ngực cởi hai khuy, áo khoác ngoài đưa cho Ngô Tà cầm.

Tay áo xắn lên mấy phần, để lộ chuỗi hạt ngọc bích đen trên cổ tay càng tăng thêm vài phần phóng khoáng.

Quạt giấy phe phẩy, kính râm đeo lên, Tô Thành trông cứ như một vị công tử phong lưu.

Chương 218

"Vị tiểu gia này, xin cho xem bài tử của ngài." Người tiếp đón ở cửa mặc một chiếc mã quái, tuổi khoảng năm sáu mươi, nhưng phong thái tự tại, cung kính nhưng tuyệt không xu nịnh.

Từ đó có thể thấy thực lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm không hề tầm thường.

Một người tiếp đón đã có phong thái như vậy, thế lực đằng sau chắc chắn phi phàm.

Tô Thành lịch sự đưa bài tử vào cửa, là loại độc quyền của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trên đó điêu khắc tinh xảo, mỗi bài tử cũng đều là một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt.

"Vâng, mời tiểu gia vào trong." Nhìn bài tử, người tiếp đón khẽ cúi đầu, làm một cử chỉ "mời".

Vừa vào trong, Bàn Tử lại ghé lại: "Thành ca, xem kìa, đó không phải tình địch sao?" Tô Thành ngẩng đầu nhìn, vị trí trên lầu hai đã có người ngồi, trong đó một gian bên trái có một gã mặt hoa da phấn, đang ôm hai cô gái hai bên.

Chính là người mà chú của A Ninh, Trương Du, đã nói đến hôm trước.

"Không gọi là tình địch, không đáng." Tô Thành nhàn nhạt dời mắt đi, rõ ràng trong mắt anh người này không đáng để nhìn nhiều.

Vừa mở miệng, Bàn Tử đã bật cười, bộ dạng ý khí phong phát của Tô Thành khiến mấy danh viện vừa vào cũng phải ngoái nhìn.

"Thế gọi là gì?

Nói nghe xem nào." "Đó gọi là pháo hôi." Tô Thành nhàn nhạt nói.

Tên công tử ăn chơi trên lầu sắp phải nhận sự gột rửa của Tô Thành dường như cảm nhận được, nhìn xuống dưới, sắc mặt biến đổi, đẩy hai cô gái bên cạnh ra, chỉnh lại quần áo.

"Tên đó đang chỉnh quần áo à?

Không lẽ quen biết chúng ta?" Bàn Tử nói.

"Chắc là không phải vì tôi." Tô Thành quay đầu nhìn, thì ra là A Ninh đã đến!

Chẳng trách tên nhóc đó đẩy mấy cô nàng bên cạnh ra, thì ra là giả vờ trong sáng trước mặt A Ninh.

A Ninh khoác tay chú Trương Du, mặc một chiếc váy dài ôm sát màu đỏ rượu, mái tóc dài rõ ràng đã được chăm sóc kỹ lưỡng.

Mắt sáng răng trắng, mày ngài liếc mắt đưa tình, người không biết còn tưởng là minh tinh nào đó đang đi thảm đỏ.

"Hi~" Nhìn thấy Tô Thành, A Ninh tinh nghịch cười, dáng vẻ đáng yêu khiến một đám đàn ông phải ngoái nhìn.

Tên đàn ông trên lầu thấy A Ninh chào hỏi người khác, sắc mặt hơi biến đổi.

"Ha, đồ con nít." Tô Thành chỉnh lại quần áo, khóe mắt liếc lên người kia trên lầu, cười một cách không để lại dấu vết.

Để cho mày xem A Ninh là của ai!

"Bảo bối, đến rồi à." Tô Thành cũng cười với A Ninh, một nụ cười khiến bao nhiêu cô gái bên cạnh lại phải nhìn.

Nói rồi, Tô Thành tiến lên hôn A Ninh một cái.

Chỉ thấy cảnh này, đúng là tài tử giai nhân, một đôi bích nhân thành đôi!

Hành động này khiến tên công tử ăn chơi trên lầu hai đột nhiên đứng bật dậy, sắc mặt âm tình bất định.

Bàn Tử ở một bên cười đến không thẳng nổi lưng: "Ha ha ha ha.

Xem công tử trên lầu hai kìa, mặt xanh lè rồi, lát nữa vở kịch của hai người hay phải biết!" Tô Thành không hề để ý, lại ôm A Ninh, mặt của tên công tử kia càng xanh hơn.

"Ha ha ha ha.

Tôi là Tô Thành, đừng khách sáo, lát nữa đừng cho người ta một bụng nước chua nhấn chìm Tân Nguyệt Phạn Điếm." Bàn Tử cười đến không ra hơi, Ngô Tà thì không có biểu cảm gì, đứng sau lưng Tô Thành như vệ sĩ trung thành, rất có khí thế.

Nhưng… Tô Thành không phải chuyên đến đây để chọc tức phú nhị đại.

Tên phú nhị đại đó, không đủ tư cách.

"Người của Uông gia ở kia." Tô Thành nhìn quanh một vòng, trong số những người vừa vào cửa, anh phát hiện ra một người.

Người đó chính là thiếu niên Uông Thư Vân mà anh đã gặp trong cây thanh đồng thần thụ!

Tô Thành ung dung dắt Bàn Tử và mấy người lên lầu hai, đương nhiên cũng có một phòng riêng.

Một nhóm người trẻ tuổi chậm rãi bước lên lầu, những người xung quanh đang bận rộn không khỏi liếc nhìn: Lại là cậu ấm nhà nào đây?

Nhất thời, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía họ.

Nhưng ở một nơi thế này, ai nấy đều rất lịch sự, chỉ liếc một cái rồi thôi.

Dù vậy, Tô Thành vẫn cảm nhận được mình đang bị chú ý.

Vì khuôn mặt của Tô Thành quá lạ lẫm, những danh môn vọng tộc đang trò chuyện trên lầu hai đều dừng lại nhìn về phía anh.

“Haizz, người sợ nổi danh, heo sợ béo,” Tô Thành thầm than trong lòng.

Phòng của họ nằm ở vị trí đẹp nhất ngay trung tâm, tên là "Tương Tiến Tửu".

Chương 219

Trên tấm biển của căn phòng, mấy chữ "Tương Tiến Tửu" được viết với nét chữ mạnh mẽ, đầy khí thế.

Một nhân viên phục vụ bên cạnh nhanh chóng nhưng mạch lạc giới thiệu xong nguồn gốc cái tên, rồi mời mấy người Tô Thành vào phòng, động tác gọn gàng dứt khoát.

Bên trong được trang trí theo phong cách cổ điển, hoa văn điêu khắc kiểu Âu kết hợp với xà gỗ kiểu Trung.

Nếu không tận mắt chứng kiến, thật khó tưởng tượng văn hóa Trung-Tây lại có thể kết hợp một cách khéo léo và hoàn hảo đến vậy.

Tô Thành đứng bên lan can nhìn xuống, tầm nhìn vô cùng tốt.

Từ đây, gần như có thể bao quát toàn bộ động tĩnh của sảnh chính.

Phía dưới sân khấu, nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang sắp xếp các thiết bị cho buổi đấu giá.

Trên đầu là mấy chiếc đèn lồng cung đình tinh xảo cổ kính, không biết là đồ cổ đào được ở đâu, trông cũng có giá trị không nhỏ.

Từ vị trí của Tô Thành nhìn sang, trong phòng bao bên cạnh, A Ninh và chú của cô đã ngồi vào chỗ.

Hiện tại, A Ninh đang mỉm cười với Tô Thành. "Thành gia, anh xem kìa?

Ha ha, thằng đệ tép riu của cô ta ở bên cạnh tức đến xanh cả mặt rồi," Bàn Tử ghé sát vào. "Hả?

Đó không phải là trọng điểm của tôi.

Nhìn chỗ kia kìa." Tô Thành chỉ tay, Bàn Tử nhìn theo. "Chết tiệt!

Đó không phải là thằng công tử bột trong cây Thanh Đồng sao?

Hắn cũng đến à." "Người của Uông gia, lần này không biết có mục đích gì, nhưng tôi đoán manh mối về Vân Thiên Cung mà chúng ta tìm kiếm có ở đây." Nhìn về phía đó, Tô Thành nhướng mày.

Bởi vì Uông Thư Vân cũng đã nhìn thấy anh, và đang mỉm cười với anh.

Uông Thư Vân mặc áo trắng, da dẻ cực tốt, nếu không nhìn kỹ thật sự sẽ tưởng là một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi.

Bên cạnh hắn có một cô gái đi cùng, dáng người cao ráo, mày liễu mắt phượng, mang nét đẹp đặc trưng phương Đông, lúc này đang ghé tai nói nhỏ gì đó với Uông Thư Vân.

Không lâu sau, một nhân viên cần mẫn trong quán mang đến mấy cuốn sách nhỏ, trên đó trưng bày những món đồ của buổi đấu giá lần này.

Tô Thành lật xem vài trang, không khỏi mỉm cười.

Trong đó có chiếc vòng ngọc mà Bàn Tử đưa ra, và cả chiếc khóa trường mệnh mà anh nhờ Hoắc Tú Tú mang đi đấu giá, món đồ áp chót thứ hai.

Tô Thành lật đến trang cuối cùng, mí mắt giật giật. "Lỗ Hoàng Bạch!" Anh biết tại sao người của Uông gia lại đến đây rồi.

Bí mật về Vân Thiên Cung, thậm chí là toàn bộ Cửu Long Mật Tàng, gần như đều liên quan đến Lỗ Hoàng Bạch.

Dù chỉ là một mảnh vỡ, nhưng cũng đủ để có được thông tin.

Hôm nay nhất định phải lấy được nó!

Tô Thành âm thầm siết chặt nắm đấm.

Đang suy nghĩ, bên tai Tô Thành đột nhiên vang lên một giọng nói

trong trẻo: "Anh Thành, anh Ngô Tà, hai người đến thật rồi!" Hoắc Tú Tú!

Cô ấy cũng đến rồi.

Tô Thành ngẩng đầu lên, nói: "À, Tú Tú em gái giúp anh làm việc, đương nhiên anh phải đến ủng hộ rồi." Sau vài câu khách sáo, Tô Thành chú ý đến bà lão mà Hoắc Tú Tú đang dìu.

Bà lão đó da cực trắng, không thua kém Hoắc Tú Tú, có thể thấy thời trẻ chắc chắn cũng là một mỹ nhân nức tiếng bốn phương. "Hoắc Tiên Cô," Tô Thành thầm nghĩ.

Bà lão gật đầu với Tô Thành, rồi cùng Hoắc Tú Tú đi vào một phòng bao khác. "Mời các vị gia!" Một nhân viên cầm chiêng đi một vòng quanh sảnh gõ lên, trong nháy mắt cả hội trường im phăng phắc.

Rõ ràng, buổi đấu giá đã chính thức bắt đầu.

Cậu công tử nhà giàu ở phòng đối diện liếc nhìn Tô Thành một cách khiêu khích, Tô Thành đáp lại bằng một nụ cười tao nhã.

Rất nhanh, nữ tư nghi ở dưới ra hiệu có thể bắt đầu gọi giá, phía dưới vang lên một tràng tiếng chuông lắc.

Tô Thành chú ý, lúc này cả Uông Thư Vân, cậu công tử đối diện và Hoắc Tú Tú đều không có động tĩnh gì. "Chẳng lẽ đều đến để tranh Lỗ Hoàng Bạch sao?" Thầm tính toán, Tô Thành đang cân nhắc có nên bán vài viên ngọc châu ở nhà để đổi lấy tiền, phòng trường hợp cạnh tranh Lỗ Hoàng Bạch quá khốc liệt.

Chương 220

Nhanh chóng, món đấu giá đã đến chiếc khóa trường mệnh.

Tô Thành liếc nhìn cậu công tử đối diện, phát hiện hắn đã bắt đầu có động tĩnh.

Uông Thư Vân vẫn ung dung tự tại, đang giũa móng tay.

Không nghĩ nhiều, Tô Thành đứng dậy đổi chỗ, ngồi sang bên phải.

Chỗ đó là vị trí "chưởng đăng".

Nhân viên bên ngoài thấy hành động của Tô Thành thì vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, lập tức đi thông báo cho người khác.

Ngay sau đó, một nhân viên trên sân khấu phía dưới thắp cho Tô Thành một ngọn đèn xanh lớn bằng quả dưa hấu, nhân viên phục vụ bên cạnh giúp Tô Thành treo nó lên bên cạnh phòng bao.

Trong phút chốc, cả hội trường lặng ngắt.

Ngay sau đó, hội trường bùng nổ một tràng pháo tay kịch liệt.

Tô Thành mỉm cười đứng dậy gật đầu chào mọi người bên dưới, tiện thể nháy mắt với phòng bao của A Ninh. "Trận thế gì đây?" Bàn Tử đứng bên cạnh không hiểu. "Cái này gọi là 'điểm thiên đăng', xem cho kỹ đi, Thành ca của chúng ta sắp chơi lớn rồi đây," Ngô Tà cười nói.

Cậu công tử đối diện thấy Tô Thành ra oai như vậy, tức thì nghẹn lời, cũng thắp một ngọn đèn, hiển nhiên là còn lớn hơn của Tô Thành. "Thành ca, có cần tăng giá không?" Bàn Tử tiến lên hỏi. "Không cần, cứ chờ xem, đừng vội, trò hay còn ở phía sau." Đáy mắt Tô Thành ẩn

chứa ý cười.

Sau một hồi tăng giá, cậu công tử đối diện đắc ý vênh váo, Tô Thành đột nhiên lắc chuông, tăng giá.

Trong nháy mắt, cả hội trường lại xôn xao, một số bậc quyền quý vốn rất lịch sự thậm chí còn có người huýt sáo.

Cậu công tử đối diện rõ ràng bị chọc giận, giơ tay lắc chuông hai lần liên tiếp. "Thành ca, có tăng nữa không?" Bàn Tử xem mà toát mồ hôi hột. "Không tăng, giờ cứ xem phản ứng của hắn đã." Tô Thành ung dung nhìn sang đối diện, cười như không cười.

Chiếc khóa trường mệnh bên dưới là do chính tay anh đưa ra, giờ mua lại chẳng phải là đồ ngốc sao!

Vì vậy, Tô Thành chỉ muốn chơi khăm cậu công tử kia một vố.

Tô Thành không sợ quyền uy, nếu muốn đấu với anh, văn đấu võ đấu anh đều chơi được.

Quả nhiên, cậu công tử kia im bặt, bên dưới cũng không có ai tăng giá nữa.

Cô gái chủ trì buổi đấu giá tuyên bố: "Được rồi, khóa trường mệnh bạc khảm vàng giá 9 triệu 800 ngàn, đã bán!" Soạt, bên dưới vang lên một tràng pháo tay, mọi người đều vội vàng đứng dậy tung hô cậu công tử kia.

Sắc mặt cậu ta trắng bệch, ngồi bất động trên ghế.

Thực ra những người có thể vào Tân Nguyệt Phạn Điếm đa số đều có mắt nhìn, ai ở đây cũng biết món đồ này bị mua với giá hớ, chắc chắn là quá cao.

Mọi người vỗ tay, thực chất là đang hả hê cười trên nỗi đau của người khác.

Hơn nữa, danh tiếng của cậu công tử này ở kinh thành cũng không tốt lắm, thấy hắn bị thiệt, không biết bao nhiêu người cảm thấy hả lòng hả dạ!

Ngay cả cô gái chủ trì buổi đấu giá cũng liếc nhìn phòng bao của Tô Thành, mỉm cười nhẹ nhàng.

Ở phòng bao bên cạnh, A Ninh bật cười thành tiếng, gửi cho Tô Thành một tin nhắn: "Đúng là đồ xấu xa." Phía sau còn kèm theo một trái tim nhỏ. "Ha ha ha ha.

Ôi trời ơi, cười chết mất, cậu công tử đó chắc đang vắt óc suy nghĩ xem làm sao để kiếm ra số tiền thừa đó đây." Bàn Tử cười đến mức ngả trước ngả sau, khiến bàn bên cạnh phải liên tục ngoái nhìn. "Thành ca, chiêu này của anh bá đạo thật." Nói rồi, Bàn Tử giơ ngón cái với Tô Thành.

Lúc này Hoắc Tú Tú che miệng, cười tủm tỉm chạy tới: "Anh Thành, anh cũng quá đáng thật.

Chuyện đó...

Ha ha ha!" Tô Thành mỉm cười: "Xong rồi chúng ta chia năm năm nhé." Không lâu sau, món đấu giá cuối cùng, Lỗ Hoàng Bạch. "Đây mới là màn chính." Tô Thành híp mắt, vẫn ngồi ở vị trí chưởng đăng.

Nhân viên bên cạnh vội vàng châm thêm dầu vào đèn cho anh, trong nháy mắt đám người bên dưới lại một trận xì xào bàn tán.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, một bên khác cũng sáng lên một ngọn thiên đăng.

Tô Thành ngẩng đầu lên nhìn: "Quả nhiên là Uông Thư Vân." Suy nghĩ một lúc, Tô Thành gọi Bàn Tử và mấy người kia: "Bàn Tử, Lão Muộn, Ngô Tà.

Cả Hắc Nhãn Kính nữa, tôi ở đây đấu giá, mấy người đi chuẩn bị

đồ xuống mộ trước đi.

Chương 221

Lần này có thể xác định là đến Trường Bạch Sơn, đợi tôi lấy được thông tin chính xác chúng ta sẽ lập tức xuất phát." Nói xong, Tô Thành đưa cho Muộn Du Bình một tờ giấy đã viết sẵn, trên đó liệt kê đủ loại công cụ. "Cứ theo danh sách này mà chuẩn bị, sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào." Ánh mắt mấy người đều lộ ra một tia phấn khích. "Vâng, lão đại!" Ngô Tà và mấy người nhanh chóng rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bây giờ, chỉ còn lại một mình Tô Thành đối đầu với Uông Thư Vân.

Tô Thành quyết định, phải dùng dao sắc chém đay rối.

Nếu chậm trễ thêm nữa, e rằng chú Ba sẽ phải chịu khổ trong tay Cừu Đức Khảo. "Đã bán!

Chúc mừng Thành công tử đã giành được Lỗ Hoàng Bạch với giá 180 triệu!" Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Tô Thành đứng dậy chào.

Sắc mặt Uông Thư Vân ở đối diện không được tốt cho lắm.

Uông Thư Vân gấp cuốn sổ đấu giá lại, nói với cô gái mắt phượng bên cạnh: "Ỷ Lan, đi liên lạc với người trong nhà, chuẩn bị cướp trắng trợn!" Sau đó, ánh mắt hắn lại rơi vào người Tô Thành. "Tô Thành, cậu đủ tàn nhẫn." 180 triệu!

Chỉ để mua một mảnh Lỗ Hoàng Bạch! "Quá hào phóng." Tô Thành ở đối diện bước vào phòng bao của A Ninh, trước mặt tất cả mọi người ở kinh thành, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Nữ tư nghi ở dưới rất lanh lợi, thấy cảnh này liền cầm micro nói:

"Chúc mừng Thành công tử ôm được người đẹp về, cùng Ninh tiểu thư song hỷ lâm môn!" Các bậc quyền quý bên dưới cũng lần lượt đứng dậy vỗ tay.

Người có thể điểm thiên đăng, đốt 100 triệu ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, khí phách và tài lực như vậy tuyệt đối đáng để kết giao!

Vì một buổi đấu giá, danh tiếng của Tô Thành vang dội khắp giới quan lại hào môn ở Tứ Cửu Thành!

Các danh viện tiểu thư bên dưới, vốn đã thầm có tình ý với Tô Thành, thấy anh ôm A Ninh thì đều tức giận âm thầm.

Sau khi lấy được Lỗ Hoàng Bạch, Tô Thành trực tiếp quẹt nổ thẻ, bây giờ trong thẻ chỉ còn lại tám con số.

Nhưng chút tiền lẻ này chẳng là gì.

Anh còn cả một rương châu báu lớn!

Tùy tiện một viên cũng đủ ăn cả đời.

Sau khi mang đồ ra ngoài, Tô Thành nhanh chóng nhận được tin nhắn của Bàn Tử: "Đồ đạc đã chuẩn bị xong, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào, địa điểm tại khách sạn, đến nhanh." Nhưng lúc này, Uông Thư Vân đã dẫn người bám theo. "Tiểu Thành ca, đừng đi mà không nói một lời như vậy chứ." Uông Thư Vân cười nói, cô gái mắt phượng bên cạnh hắn eo thon khẽ lượn, nhanh chóng lao về phía Tô Thành tấn công! "Cô nhóc, muốn đấu với anh đây thì còn non lắm." Tô Thành nhanh chóng né người, trong mắt anh, tốc độ của cô gái này còn không bằng một con bướm. "A!" Cô gái kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay bị Tô Thành kẹp chặt, những con dao găm trên tay rơi lả tả, không thể cử động được nữa. "Uông Thư Vân?

Cậu muốn thứ này sao?" Tô Thành lắc lắc túi niêm phong đựng Lỗ Hoàng Bạch trong tay.

Uông Thư Vân đột nhiên biến mất tại chỗ, Tô Thành còn chưa kịp nhìn rõ động tác, giây tiếp theo đã xuất hiện sau lưng anh. "Thứ này tôi muốn." Hắn nói rồi vươn tay định lấy Lỗ Hoàng Bạch, nhưng Tô Thành là ai chứ, anh nhẹ nhàng giơ tay lên giữ chặt cổ tay thiếu niên, sắc mặt thiếu niên kia biến đổi, vội vàng giãy ra, nhưng lại bị Tô Thành tiện tay ném đi. "Còn non lắm, về luyện thêm đi." Nhưng Uông Thư Vân không bỏ cuộc, giơ tay ném ra một vật nhỏ, Tô Thành dùng hai ngón tay kẹp lấy, nhìn thì thấy đó là một cây bút laser vô cùng tinh xảo. "Hả?

Bút laser.

Chẳng lẽ..." Anh liếc nhìn Uông Thư Vân đang ho sặc sụa trên mặt đất, khóe miệng Uông Thư Vân treo một nụ cười đầy ẩn ý.

Uông Thư Vân ho hai tiếng trên đất, nói: "Cứ chờ đấy, người của Uông gia sắp đến rồi." Nói xong, hắn khẽ nhảy lên, đoạt lấy cô gái mắt phượng từ tay Tô Thành rồi lập tức rời đi.

Siêu thính lực của Tô Thành lập tức phát huy tác dụng, quả nhiên nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân ở gần đó! "Cậu đây không có thời gian chơi với các người đâu." Vài lần lóe lên, Tô Thành đã biến mất tại chỗ.

Sau đó, một đám người áo đen xuất hiện ở vị trí đó, ngơ ngác nhìn nhau. "Hắn đi đâu rồi?!" người cầm đầu tức giận. "Tìm cho tôi!" Theo mệnh lệnh, đám người áo đen tản ra.

Lúc này, Tô Thành đang ở trong khách sạn mặc trang bị, Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát!

A Ninh cũng đang đợi ở bên cạnh!

Anh cầm Lỗ Hoàng Bạch trên tay khẽ rung lên, quả nhiên rơi ra rất nhiều thuộc tính bí mật.

Chương 222

[Keng! "Lỗ Hoàng Bạch" rơi ra thuộc tính bí mật!] [Hấp thu thành công!

Có thể kiểm tra bất cứ lúc nào!] Trong đầu Tô Thành tức thì tràn vào một lượng lớn thông tin, thậm chí không cần lý giải, mấy con đường đến Vân Thiên Cung đã hiện ra trong đầu anh!

Cùng lúc đó, những thuộc tính bí mật trước đây không hiểu được, cũng kết nối với những mảnh vỡ này, hình thành nhiều thông tin hơn! "...Hóa ra phải đi như thế này!" Trong đầu Tô Thành có bốn năm con đường khả thi.

Anh lại kích hoạt kỹ năng Cổ văn tự, xem xét Lỗ Hoàng Bạch từ trước ra sau một lượt, rồi cất đi. "Bàn Tử, Lão Muộn, Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính.

Cả A Ninh nữa, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?" Tô Thành nghiêm mặt nói.

Mấy người nhanh chóng kiểm tra lại ba lô của mình, đáp: "Chuẩn bị xong rồi!" "Vậy thì theo tôi xuất phát." Ra khỏi cửa đã là đêm trăng sáng vằng vặc, một vầng trăng treo giữa trời, mấy người đội sao trời lên đường! "Bàn Tử, vé máy bay từ kinh thành đến Cát Lâm đặt xong chưa?" "Xong rồi, một tiếng nữa bay." Sáu người lần lượt đeo đồ lên, những vật dụng đó nhờ quan hệ đã được đưa lên máy bay ký gửi thành công.

Họ lại bay đêm đến Cát Lâm, di chuyển suốt mười mấy tiếng đồng hồ, giữa đường đều nghỉ ngơi trên xe.

Cuối cùng, họ đã đến chân núi Trường Bạch Sơn.

Chuyến đi Trường Bạch Sơn, bắt đầu!

Chân núi Trường Bạch Sơn.

Ba giờ chiều.

Tô Thành dẫn mấy người đi hỏi thăm một số người dẫn đường địa phương, biết được Cừu Đức Khảo đã lên núi trước. "Hắc Nhãn Kính, bên đó có tin tức gì của chú Ba không?" Tô Thành hỏi. "Có, nhưng chỉ là những con số được gửi ngắt quãng, không có thông tin gì khác." "Số?" Tô Thành và những người khác đều ngơ ngác.

Cầm lấy chiếc Nokia kiểu cũ trên tay Hắc Nhãn Kính, Tô Thành xem những con số được gửi vào những thời điểm khác nhau.

Sáng 9 giờ 12 phút: 14.

Sáng 10 giờ 50 phút: 10.

Trưa 1 giờ 2 phút: 8.

Chiều 2 giờ 30 phút: 6.

Tổng cộng bốn tin nhắn, chỉ có bốn con số.

Tô Thành suy nghĩ một lúc, không có manh mối, liền hỏi Ngô Tà: "Cậu có biết ý nghĩa mà chú Ba gửi không?" Nhận lấy điện thoại, Ngô Tà lắc đầu: "Cháu cũng không biết." Mặc dù mọi người đều hoang mang, nhưng vì thời gian cấp bách, họ vẫn tiếp tục lên núi.

Do trong đầu Tô Thành đã có bản đồ đại khái, nên căn bản không cần nghiên cứu lộ trình, cả đội cứ thế đi theo Tô Thành lên núi thẳng, không chút do dự.

Đoạn đường ban đầu phong cảnh rất đẹp, đây cũng là lần đầu Tô Thành đến Trường Bạch Sơn, nhìn cảnh vật ven đường cũng không khỏi trầm trồ.

Phía trước và sau có một vài đoàn du lịch nhỏ, lộ trình ban đầu của

họ giống nhau, nên họ phải giả dạng làm một đoàn du lịch để tránh gây chú ý không cần thiết. "Đây là XX, do khí hậu tốt nên chất lượng nước cũng rất trong, quanh năm ở độ cao lớn." A Ninh vừa giải thích vừa đi song song với Tô Thành.

Rõ ràng lần này cô cũng đã chuẩn bị rất kỹ, mái tóc dài xinh đẹp được tết thành bím tóc đuôi sam, trông rất sảng khoái, môi hồng răng trắng trông rất đáng yêu.

Đi lên khoảng hai tiếng đồng hồ, đã là năm giờ chiều.

Do tốc độ đi nhanh hơn các đoàn du lịch khác, hiện tại họ đã ở lưng chừng núi, phía trước chỉ còn một đoàn du lịch đang đi. "Hắc Hạt Tử, có tin tức của chú Ba chưa?" Tô Thành vừa đi vừa hỏi. "Có, vừa mới gửi, cũng là một con số, lần này là 4.

Nhưng phía sau có thêm một chữ cái T." "Chữ cái T?" Tô Thành hỏi. "Đúng vậy, chữ T viết hoa.

Không biết có ý nghĩa gì." Hắc Hạt Tử cất điện thoại, tiếp tục đi theo bước chân của Tô Thành.

Lúc này, giọng của Vương Bàn Tử vang lên: "Tam gia cũng thật là, bày vẽ trò gì vậy, không thể gửi tin nhắn trực tiếp được sao?" Bàn Tử vừa nói vừa cắn một miếng thịt bò khô.

Ngô Tà thở hổn hển đi theo sau, đáp lại: "Cháu nghĩ chắc là chú Ba không thể dùng điện thoại lâu dưới mắt người khác, nên mới phải gửi nhanh như vậy.

Cháu thậm chí còn đoán rằng, chuyện chú ấy có điện thoại cũng là giấu người của Cửu Đức Khảo." Mọi người đều đồng ý, Tô Thành nhanh chóng vận động não bộ.

Khi ánh nắng chiều tà, nhiệt độ xung quanh dần giảm xuống, cảnh tuyết đẹp đẽ của Trường Bạch Sơn dần bị bao phủ bởi màu tối, mấy

người đều khoác thêm áo bông, hơi thở ra đều hóa thành sương. "Đầu tiên, loại trừ khả năng chú Ba bấm nhầm phím điện thoại." Tô Thành thầm nghĩ.

Chương 223

Anh nhìn về phía trước, trên tuyết không có dấu chân.

Phía trước tuyết trắng xóa, hoàng hôn dần chuyển sang màu cam, những tia sáng mỏng manh như phủ lên núi tuyết một tấm khăn voan tuyệt đẹp.

Tô Thành nheo mắt nhìn đồng hồ, bây giờ là 17:30.

Ngô Tam Tỉnh tuy có chút thô lỗ, nhưng những lúc cần tỉ mỉ thì tuyệt đối không sai sót.

Giống như việc ông giấu Ngô Tà chuyện gia đình lâu như vậy, diễn xuất cấp ảnh đế cũng không hề có sơ hở.

Vậy thì tin nhắn lần này, chắc chắn cũng sẽ không sai sót. "Có thể là vĩ độ không?" Không thể nào.

Tô Thành lập tức phủ định suy nghĩ của mình, làm sao vĩ độ có thể thay đổi lớn như vậy chứ?

Anh tự giễu lắc đầu, tiếp tục đi. "Chẳng lẽ là nhiệt độ?" Anh vừa nghĩ đến đây, Hắc Hạt Tử lên tiếng. "Tô Thành, chú Ba lại nhắn tin rồi, lần này nội dung là 3T, phía sau cũng có chữ T viết hoa." Nghe xong, Tô Thành nhìn đồng hồ của mình, trên đó có hiển thị nhiệt độ, nhiệt độ hiện tại là 5 độ C.

Từ chân núi đi lên, cộng thêm thời gian trôi qua, nhiệt độ đã giảm hơn mười độ.

Thông thường, độ cao càng lớn, nhiệt độ càng thấp.

Câu trả lời cho hiện tượng này thực ra rất đơn giản.

Vì độ cao càng lớn, không khí càng loãng, dẫn đến khả năng giữ

nhiệt cũng kém hơn, cuối cùng dẫn đến nhiệt độ cũng thấp hơn. "Chẳng lẽ chú Ba đang gửi nhiệt độ?

Để biểu thị độ cao?" Tô Thành vừa nghĩ vừa dẫn mọi người đi lên, nhiệt độ lại giảm xuống.

Đến đây, Tô Thành quay đầu nói với Ngô Tà: "Ngô Tà, cậu thử tra xem có thể tìm ra nhiệt độ tại các thời điểm chú Ba gửi tin nhắn không, rồi xem có thể tính ra độ cao gần đúng không." Ngô Tà mắt sáng lên: "Được!" Sau đó anh lập tức dừng lại trên đường để tính toán.

Lần này anh thậm chí còn mang theo laptop, mấy người nhân lúc Ngô Tà đang tính toán liền dừng lại tại chỗ bổ sung năng lượng. "Xong rồi, nếu không tính đến thời gian, dựa vào hai biến số là áp suất không khí và độ cao để tính toán, có thể biết được cứ lên cao một trăm mét, nhiệt độ ở đây sẽ giảm xuống.

Sau đó tôi tính ra, vào thời điểm đó, nơi có nhiệt độ 3 độ C ở phía trên chúng ta khoảng năm mươi mét." Ngô Tà gập laptop lại, Tô Thành sờ cằm suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Vậy theo cách nói của cậu, tức là, khoảng cách giữa lần chú Ba gửi tin nhắn trước và tin nhắn vừa rồi, về cơ bản không di chuyển?" "Đúng vậy." Ngô Tà gật đầu. "Tôi biết rồi, chữ T phía sau con số là tín hiệu dừng lại nghỉ ngơi!

Vậy chúng ta cách chú Ba chắc không xa nữa." Tô Thành đứng dậy, lúc này Hắc Hạt Tử lại nhận được tin nhắn của chú Ba. "Lại có tin nhắn, lần này là 2.7, phía sau không có chữ cái." Hắc Hạt Tử vội nói. "Lại bắt đầu hành động rồi!" Tô Thành nhíu mày.

Ý thức khẽ động, anh bật Con Mắt Thăm Dò, trong nháy mắt, ý thức mạnh mẽ của Tô Thành bao trùm một khu vực bán kính 1000 mét. "Hì hì.

Tìm thấy rồi!" Trong ý thức của Tô Thành, vạn vật trong phạm vi

nghìn mét đều không thể thoát khỏi sự thăm dò, từng khung cảnh hiện lên trong đầu, anh lập tức tìm thấy vị trí của đội Cừu Đức Khảo!

Nhanh chóng thu hồi ý thức của Con Mắt Thăm Dò, trong nháy mắt tất cả thông tin được thu về.

Đầu Tô Thành hơi đau một chút. "Xem ra năng lực này không thể lạm dụng." Anh nhíu mày.

Nhưng, đội của Cừu Đức Khảo đang ở không xa!

Chỉ là lộ trình của họ là một con đường khác, xuất phát sớm hơn họ khoảng một ngày.

Nhưng có lẽ vì có Ngô Tam Tỉnh gây nhiễu, thông tin họ nhận được không chỉ có sai lệch, mà bây giờ còn đi đường vòng! "Nhanh lên, chúng ta bây giờ phải đi xuống, qua con mương kia, chú Ba đang ở trên ngọn núi nhỏ đối diện!" Tô Thành dẫn cả đội tăng tốc chuyển hướng, Bàn Tử phía sau đột nhiên nói: "Họ đã ở trước chúng ta rồi, làm sao chúng ta đuổi kịp được?" "Đội của Cừu Đức Khảo không biết chúng ta có hành động.

Máy theo dõi trên người A Ninh đã bị tôi phá hủy rồi, họ không thể biết chúng ta có theo sau hay không.

Bây giờ chúng ta đi đường thẳng, tranh thủ đi trước, có thể chặn đường họ." Tô Thành không quay đầu lại, hiện tại trước mặt họ là một con dốc tuyết vô cùng hiểm trở, anh ôm lấy A Ninh rồi trực tiếp nhảy xuống.

Nhìn bóng dáng trượt xuống của Tô Thành, Bàn Tử và những người khác giật giật khóe miệng, lẩm bẩm: "Thành ca của chúng ta thể chất tốt thật, tôi không có gan chơi trò này đâu." Nói rồi, mấy người bắt đầu cắm móc leo núi vào đá.

Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình liếc nhìn nhau, cũng trực tiếp

nhảy xuống.

Chỉ còn lại Ngô Tà và Bàn Tử, hai người bình thường, chỉ biết khóc không ra nước mắt. "Mấy vị đại ca, cũng phải nghĩ đến cảm nhận của tôi chứ!" Hai người gào thét trong lòng.

Nhưng phía trước là nơi chú Ba đang ở, họ cũng không quan tâm nhiều nữa, liền móc chặt dây thừng rồi nhảy xuống!

Chương 224

Đến đáy mương ngẩng đầu lên, hoàng hôn đã chuyển sang màu đỏ như máu, phảng phất như đang đốt một ngọn lửa rực cháy trên núi tuyết, vô cùng hùng vĩ! "Tiếp tục xuất phát!" Tô Thành vẫy tay, dùng cuốc chim đào vào băng, trực tiếp bắt đầu leo lên. "Nhanh lên, tăng tốc!" Tô Thành dẫn đầu, nhanh chóng leo lên con dốc tuyết vô cùng hiểm trở.

Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử miễn cưỡng theo kịp tốc độ của Tô Thành, những người khác thì có chút vất vả.

Vương Bàn Tử cắn răng thở hổn hển, khó khăn lắm mới leo lên được một con đường nhỏ bằng phẳng, trực tiếp mệt đến mức ngồi bệt xuống đất. "Không được rồi, Bàn gia tôi phải nghỉ một lát, không thì lát nữa gặp chuyện sẽ không chống đỡ nổi đâu." Nói rồi, Vương Bàn Tử uống một ngụm nước.

Tô Thành quan sát xung quanh, trời đã tối, đội của Cừu Đức Khảo chắc chắn không thể tiếp tục đi đường.

Theo thông tin mà chú Ba và Hắc Hạt Tử cung cấp, Cừu Đức Khảo lần này dường như cũng có mặt trong đội.

Mặc dù không biết tại sao Cừu Đức Khảo lại tham gia vào hành động ở Vân Thiên Cung, nhưng điều này cũng cho anh một gợi ý.

Cừu Đức Khảo tuổi đã cao, dù thể chất có tốt đến đâu cũng không chịu nổi sự giày vò, vậy thì đội của hắn chắc chắn không thể chịu được việc đi đường trong thời gian dài.

Việc nghỉ ngơi là không thể thiếu.

Như vậy, Tô Thành có thể dẫn đội của mình trực tiếp bao vây họ.

"Hạt Tử, chú Ba có tin tức gì không?" Tô Thành hỏi. "Tạm thời không có." Hắc Hạt Tử liếc nhìn điện thoại. "Đi thôi, tiếp tục đi." Tô Thành vẫy tay, ra hiệu cho mấy người đã nghỉ ngơi gần đủ đứng dậy.

Vừa đi, Tô Thành vừa thả ra ý thức của Con Mắt Thăm Dò, bao trùm một phạm vi nhỏ hơn để quan sát.

Không có ai cả.

Chỉ thấy ở không xa có một vài dấu chân và dấu vết dừng lại. "Mở rộng phạm vi, tăng lên bán kính 1000 mét." Tô Thành ý thức khẽ động, trường năng lượng ý thức tức thì bao trùm không gian bán kính 1000 mét, không gian này nhanh chóng bị ý thức của Tô Thành quét qua, không bỏ sót bất kỳ manh mối nào. "Hử?" Không thấy đội của Cừu Đức Khảo.

Đang lúc anh nghĩ ngợi, Hắc Hạt Tử đưa điện thoại đến nói: "Tô Thành, có tin nhắn, lần này Ngô Tam Tỉnh gửi 2T." Tô Thành gật đầu, nói: "Nếu như trước đó không đoán sai, thì bây giờ là 2 độ C, ý là ngừng di chuyển." Nhưng nếu bây giờ họ đã dừng lại, mà lại không ở trong phạm vi thăm dò của Tô Thành, thì đội của Tô Thành chỉ có thể tiếp tục tiến lên. "Mọi người còn sức đi không?" Tô Thành quay đầu hỏi.

Mấy người gật đầu, trừ Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử, bây giờ họ đều đã mặc những bộ đồ bông dã ngoại dày cộp, cả cái đầu cũng được bọc kín mít.

Tô Thành không nhịn được cười, những người này cũng đáng yêu, chỉ là năng lực so sánh thì hơi yếu một chút. "Đi thôi." Tô Thành lúng túng dẫn đội tiếp tục đi, Hắc Hạt Tử dường như lại nhận được tin nhắn. "Tô Thành, lại có tin nhắn, lần này liên tiếp hai tin, lần lượt là 2.5, 3.2." Hắc Hạt Tử tiến lên báo cáo. "Hả?

Tại sao nhiệt độ lại tăng lên?

Rốt cuộc họ đang ở đâu?" Tô Thành khó hiểu. [Keng!

Kích hoạt chế độ không gian của hệ thống, chủ nhân hiện có thể tùy ý xem phạm vi sau khi nâng cấp, bán kính 2000 mét, thời gian thực tế sẽ bị làm chậm 1000 lần.] Trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh Tô Thành chậm lại.

Sự "chậm" này gần như mắt thường không thể thấy được.

Bàn Tử đang vốc tuyết trên đất, không biết có định ăn một miếng không, bây giờ biểu cảm của anh ta đông cứng trên mặt, những hạt tuyết bay lơ lửng giữa không trung không hề nhúc nhích.

Những người khác cũng như bị đóng băng. "Được rồi, hành động." Tô Thành bay người đi, trong môi trường bị làm chậm, anh nhẹ như một con bướm, tốc độ cực nhanh đi thăm dò khắp nơi.

Mặc dù không phát hiện ra đội của Cừu Đức Khảo, nhưng anh đã phát hiện ra một số manh mối.

Trên ngọn núi nhỏ mà A Ninh dừng lại, trên con đường họ không đi phía sau có để lại dấu vết dừng lại của đội Cừu Đức Khảo.

Tô Thành nhìn những đống tro than còn sót lại, và một ít rác được đóng gói cẩn thận đặt ở một bên.

Anh lại gần quan sát mặt đất nơi họ nghỉ ngơi, có một số dấu vết người ngồi, đều bị lõm xuống.

Nhưng Tô Thành phát hiện ra một vết lõm khác biệt trong số đó, vết lõm này dường như đã bị ai đó cố tình dùng tuyết lấp lại, lẫn trong những vết lõm lộn xộn.

Nếu là dấu vết nghỉ ngơi do người ngồi, vậy người để lại thứ này đang che giấu cái gì?

Tô Thành bất giác đưa tay ra gạt tuyết đi, nhưng phát hiện mình

đang dùng chế độ quan sát, không thể can thiệp vào thực tế, nên tay anh xuyên qua lớp tuyết.

Chương 225

"Nhìn xuyên thấu." Tô Thành bật chế độ nhìn xuyên thấu, phải mất ba bốn phút anh mới khống chế được chỉ nhìn xuyên qua vài milimet vật chất, lúc này mới thấy rõ tình hình dưới lớp tuyết của vết lõm đó.

Chỉ thấy dưới lớp tuyết bị che phủ, trên một tảng đá, có khắc một hình chữ nhật xiêu vẹo, trên đó vẽ một chữ "X". "Hà.

Chắc chắn là ký hiệu chú Ba để lại." Nhìn vết khắc nguệch ngoạc và lớp tuyết phủ qua loa, có thể cảm nhận được sự căng thẳng và vội vã của tình hình lúc đó. "Ý nghĩa là gì đây?" Tô Thành lại nhìn kỹ, phát hiện ở một cạnh ngắn của hình chữ nhật có một đường thẳng nhỏ. "Hì hì!

Đây không phải là điện thoại sao?

Dấu X này có ý nghĩa...

Chẳng lẽ..." Không hay rồi!

Tô Thành có một dự cảm không lành.

Ký hiệu này vô cùng đơn giản và rõ ràng, rõ ràng là điện thoại của chú Ba đã gặp vấn đề ở nơi này.

Nhưng chắc chắn không thể bị rơi hoặc hỏng, vì lúc anh đến, Hắc Hạt Tử vẫn tiếp tục nhận được tin nhắn.

Tiếp đó, Tô Thành lại đi một vòng, phát hiện một khe nứt gần đó, rất hẹp, có thể coi là một vết nứt.

Một vài dấu chân dẫn vào bên trong.

Khi Tô Thành bay xuống xem, anh phát hiện nhiệt độ bên trong

đang dần tăng lên.

Nhưng đi xuống nữa thì đã vượt quá phạm vi anh có thể quan sát.

Ranh giới bán kính 1000 mét.

Lúc này anh liếc nhìn đồng hồ nhiệt độ trên tay, thời gian trên đó đã bị kẹt lại, nhưng đồng hồ nhiệt độ vẫn hoạt động bình thường.

Nhiệt độ hiện tại là 3.6 độ C.

Trên vách đá có một số thực vật mọc trên đó, trông như đang phát sáng.

Tô Thành vừa định đến gần xem, thì kết nối "ấn ký tinh thần" trong đầu đột nhiên truyền đến một cảm giác không tốt. "Tình huống gì vậy?" Anh mới rời đi hai mươi mấy phút, nhưng đối với thời gian của Bàn Tử, chỉ mới qua khoảng một giây mà thôi. "Chết tiệt, mình vừa đi là mấy đứa nhóc này sắp gặp chuyện rồi." Tô Thành toát mồ hôi, không kịp nghĩ nhiều, quay lại chỗ dấu vết trên tuyết xem lại tình hình, phát hiện ngoài ký hiệu kỳ lạ kia ra không có thông tin gì khác.

Anh liền lập tức quay về vị trí của Bàn Tử.

Tốc độ của Tô Thành rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện.

Chỉ thấy đầu Bàn Tử ngẩng lên, một biểu cảm hơi kinh ngạc đang nở rộ trên mặt anh.

A Ninh nhìn về phía anh rời đi, vẻ mặt kinh ngạc.

Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử thì vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Ngô Tà thì vẻ mặt hoang mang như người da đen hỏi chấm nhìn vào nơi anh biến mất. "Chết tiệt, hóa ra là mấy người phát hiện tôi biến mất, ha ha ha, tôi còn tưởng đã xảy ra chuyện gì." "Hệ thống, hủy bỏ thời gian hệ thống." [Nhận được yêu cầu của chủ nhân, hủy bỏ sự bao trùm của thời gian hệ thống.] Soạt soạt, thời gian xung

quanh lại nhanh lên, động tác của mấy người trở nên trôi chảy.

Cục tuyết trên tay Bàn Tử rơi xuống, miệng há thành hình chữ "O".

A Ninh giật mình, phát hiện Tô Thành lại lập tức xuất hiện, vẻ mặt ngơ ngác.

Ngô Tà thì đang dụi mắt, không ngừng lắc đầu để xác nhận mình không nhìn lầm.

Bình tĩnh nhất là Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình, hai người dựa vào tảng đá, không có biểu cảm gì.

Ngô Tà không thể tin được nhìn Tô Thành, nói: "...Thành ca.

Anh vừa mới biến mất rồi... rồi lại xuất hiện." "Tôi cũng thấy, tôi còn tưởng mình bị ảo giác, Ngô Tà, cậu có phát hiện không, Thành ca đã dịch chuyển một chút vị trí." Bàn Tử vẻ mặt kinh hãi chỉ vào dấu chân trên mặt đất.

Tô Thành cười ha hả: "Ha ha ha.

Đừng đoán nữa, đó chỉ là kỹ năng dịch chuyển tức thời của tôi thôi, đừng kinh ngạc, để tôi phân tích lộ trình của Cửu Đức Khảo đã." Lúc này điện thoại của Hắc Hạt Tử lại vang lên. "...Lại có tin nhắn, lần này là số. 5.78 độ C." Hắc Hạt Tử đọc.

Tô Thành sững người, nói: "Đợi đã, cậu đọc lại lần nữa?" "5.78 độ C." Tô Thành tiến lên xem tin nhắn, chỉ thấy nội dung tin nhắn là: 5.8.

Chương 226

Phía sau có thêm một ký hiệu mặt cười.

Rõ ràng, kết hợp với ký hiệu vừa thấy, điện thoại của chú Ba bây giờ chắc chắn đã bị người khác khống chế. "Cừu Đức Khảo, con cáo già này, định chơi tôi à." Tô Thành híp mắt lại.

Ngô Tà cũng ghé lại gần.

“Sao vậy?” Cậu ta cầm điện thoại lên xem, sắc mặt cũng trở nên kỳ quái.

“Thêm một ký hiệu độ C, đây không phải phong cách của chú Ba, chú ấy không thể nào đột ngột thay đổi ký hiệu tin nhắn được.

Làm vậy sẽ gây khó khăn cho đồng đội, chú Ba không phải là người hay thay đổi bất chợt.” Nói rồi, Ngô Tà liếc nhìn Vương Bàn Tử.

Tô Thành gật đầu, nói: “Bây giờ chúng ta không thể tin vào tin nhắn trên điện thoại nữa, có thể điện thoại của chú Ba đã bị người của Cừu Đức Khảo tịch thu, hiện tại đang gửi tin nhắn giả cho chúng ta.

Tiếc là, đám người này quá không cẩn thận.” Tô Thành nhếch mép cười.

“Tiếp tục xuất phát, đi dọc theo con đường này.” Tô Thành chỉ tay về phía trước.

“Tôi đi trước xem xét, mọi người chú ý an toàn.

Lão Muộn, Hạt Tử, giao cho hai người.” Nói xong, Tô Thành phi thân mấy lần về phía trước, nhanh chóng rời đi một đoạn xa.

Bàn Tử vỗ tay tại chỗ: “Thân thủ thật tốt.

Không đi đóng phim hành động thì quá phí.” “Thân Khinh Như Yến!” [Kỹ năng “Thân Khinh Như Yến” được kích hoạt, do người dùng hấp thụ lượng lớn thuộc tính của viễn cổ cự thú “Cửu Chúc Âm”, kỹ năng Thân Khinh Như Yến được nâng cấp liên đới, khoảng cách xa nhất một lần có thể đạt 500 mét, thời gian 0.5 giây, thời gian hồi chiêu 0.1 giây.] Vù một tiếng, Tô Thành dùng con mắt dò xét chọn một vị trí, trực tiếp xuất hiện ở nơi khác.

Sau mấy lần dịch chuyển tức thời liên tiếp, Tô Thành cuối cùng cũng tìm thấy đội của Cừu Đức Khảo.

Lặng lẽ mai phục ở một bên, anh phát hiện không xa, bên cạnh Ngô Tam Tỉnh có hai người cầm súng đứng gác, chú Ba đang nhíu mày phân tích gì đó, tranh luận với một thanh niên ngoại quốc.

“Siêu cấp thính lực!” [Kích hoạt siêu cấp thính lực, do người dùng hấp thụ lượng lớn thuộc tính của viễn cổ cự thú “Cửu Chúc Âm”, siêu cấp thính lực được nâng cấp liên đới, phạm vi bao phủ trong bán kính 1000 mét.] Trong chốc lát, vô số âm thanh ùa về phía Tô Thành, anh vội dùng thuộc tính khống chế tinh thần siêu cường để kiểm soát tinh thần lực, nhưng có rất nhiều âm thanh hỗn tạp lẫn trong tiếng nói.

Tiếng gió, tiếng xì xào rất nhỏ, tiếng bước chân của đội ngũ phía trước.

“Chậc!” Tô Thành nghe một lúc thấy hơi phiền, bèn lấy chuỗi hạt mặc ngọc trong túi quần ra đeo thử xem có thể trấn tĩnh lại không, nhưng lại vô tình lấy ra hai thứ.

Một là chuỗi hạt, thứ còn lại là viên châu đồng nhỏ mà Uông Thư Vân đã ném cho anh trong thần thụ Thanh Đồng.

Khi chạm vào viên châu đồng nhỏ, Tô Thành cảm thấy mình bình

tĩnh lại một cách thần kỳ!

Trong khoảnh khắc, anh cảm giác tinh thần lực có thể khống chế tự nhiên, nhanh chóng lọc ra được tiếng cãi vã của chú Ba và gã thanh niên da trắng từ trong mớ âm thanh hỗn loạn.

"…Ông hoàn toàn không hiểu gì cả, đối với tôi ông chỉ là một tên lừa đảo giang hồ của Thiên triều.

Who cares you." Giọng của gã thanh niên da trắng, tiếng Hoa của hắn có một vẻ ngượng ngịu kỳ quặc.

"…Lý luận của tôi tuyệt đối không có vấn đề, các người có hiểu phong thủy Thiên triều không?

Đó là tinh hoa của tổ tiên chúng tôi, là văn hóa truyền thừa của dân tộc Việt Nam." Giọng của chú Ba hùng hồn như một bình luận viên thể thao những năm 80 của thế kỷ 20, chỉ hận không thể phun nước bọt bay đầy trời.

Chú Ba lúc này mặt đỏ tía tai.

Nhưng Tô Thành nhanh chóng cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngô Tam Tỉnh ư?

Lão cáo già đó mà lại là người sẽ vì "văn hóa dân tộc" mà cãi nhau với người khác sao?

Tô Thành nhìn dáng vẻ phẫn nộ của chú Ba, luôn cảm thấy có chút giả tạo.

Loại người này trước nay chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, có lợi thì sẽ lao vào, giới hạn quốc gia trước mặt Ngô Tam Tỉnh, khi uy hiếp đến lợi ích cá nhân, tuyệt đối sẽ nghiêng về lợi ích cá nhân.

Mặc dù chưa đến mức bán nước, nhưng Ngô Tam Tỉnh cũng tuyệt không phải là người sẽ vì "văn hóa dân tộc" mà cãi nhau đến mặt đỏ

tía tai.

Vậy thì, sao lúc này lại đứng ra bảo vệ quốc gia?

“Không… không đúng.” Chú Ba đang kéo dài thời gian!

Đang chuyển dời sự chú ý!

Tô Thành lại quan sát kỹ dáng vẻ của Ngô Tam Tỉnh, thị lực của anh bây giờ có thể tự do điều chỉnh, muốn nhìn rõ động tác của chú Ba vô cùng dễ dàng.

Ngô Tam Tỉnh đang cố hết sức chứng minh bản lĩnh của mình, thậm chí còn lôi ra một quyển sách từ trong túi quần ném xuống đất, đứng tại chỗ với vẻ mặt phẫn nộ, khiến cho những người phía sau bị cản trở.

“Đây là bút ký đạo mộ tổ truyền nhà tôi, văn hóa của chúng tôi không thể không tin.” Lão quay đầu đi, định rời khỏi đội ngũ, nhưng lại bị bắt lại.

Lúc này Tô Thành phát hiện, trong đội của Cừu Đức Khảo có một ông lão gầy gò nhưng rắn rỏi, vẻ ngoài trông đã lớn tuổi, nhưng ánh mắt lại vô cùng tinh anh, giống như một loài chim ưng nào đó.

Ông lão đó gọi Ngô Tam Tỉnh lại: “Ngô Tam Tỉnh, tỉnh táo lại đi, đây là địa bàn của người khác, đừng giở trò vặt.” “Trần Bì A Tứ, tôi bị các người ép buộc, không khéo là mất mạng, các người lại không tin vào lộ trình của tôi, bây giờ cứ để tôi mất mạng luôn đi!” Nói xong, Ngô Tam Tỉnh nhổ một bãi nước bọt, không nói thêm gì nữa.

Lúc này một thanh niên châu Á trẻ trung khỏe mạnh cũng một ông lão đi tới, đó là một ông lão ngoại quốc.

Chương 227

Sau khi xuống đất, ông lão đó lại nói: "Tam Tỉnh.

Chúng ta đã hợp tác nhiều năm, lần này mời cậu đến như vậy, là tôi không lễ phép, nhưng cậu phải biết rằng, tôi tuyệt đối có thể tin tưởng cậu.

Lần sau chuyện như thế này, đừng để xảy ra nữa." Tô Thành nhìn qua, cảm thấy ông lão ngoại quốc đó chắc là Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo nói xong, nhận một chiếc điện thoại kiểu cũ từ tay một người bên cạnh, tiện tay ném xuống vách núi.

Đó chắc là chiếc điện thoại bị tịch thu của Ngô Tam Tỉnh, Tô Thành thầm nghĩ.

Ngô Tam Tỉnh dường như đã bị thuyết phục, trông rất chán nản nhưng lại đầy tin tưởng gật đầu, tỏ ý mình có thể đảm nhận nhiệm vụ.

Đội ngũ lại bắt đầu tiến lên.

Tô Thành xem mà thót tim, khi hoàn hồn lại, chỉ cảm thấy tố chất tâm lý của Ngô Tam Tỉnh thật sự quá tốt, tốt đến mức có thể làm đặc vụ, làm gián điệp.

Có thể khẳng định rằng, Ngô Tam Tỉnh tuyệt đối không bị mua chuộc.

Mặc dù bây giờ Tô Thành có thể lập tức xông lên, hạ gục cả đội của Cừu Đức Khảo, nhưng làm vậy chỉ kéo theo rất nhiều mối quan hệ phức tạp khác.

Vì vậy, Cừu Đức Khảo chỉ có thể chết trong mộ.

Thấy chú Ba vô sự, Tô Thành lập tức lặng lẽ rời đi.

Khi quay lại đội ngũ, anh phát hiện mấy người đã di chuyển nhanh được một đoạn rồi.

Hiện tại khoảng cách với đội của Cừu Đức Khảo còn hơn một ngàn mét.

"Lão đại, có phát hiện gì không?" Bàn Tử thấy Tô Thành vừa đáp xuống, vội vàng lại gần.

Bây giờ mặt hắn không đỏ, hơi thở không gấp, xem ra đã hồi phục sau cuộc sống ăn chơi ở thành phố.

"Chú Ba ở phía trước, đi cùng còn có Trần Bì A Tứ, đang trà trộn trong đội của Cừu Đức Khảo, không có nguy hiểm." Tô Thành nói.

Lúc này sắc mặt của Hắc Nhãn Kính có chút không đúng.

"Cậu đi từ đâu về?" Hắc Nhãn Kính hỏi.

"Từ bên kia." Tô Thành quay người chỉ tay.

Hắc Nhãn Kính nhếch mép rất rõ ràng, nói: "Ở đó có biên phòng đấy.

Cậu định đi nộp mạng à??" Tô Thành nghe vậy, nói: "Người dẫn đội là Ngô Tam Tỉnh." Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngầm hiểu, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Tô Thành càng cười toe toét.

Ngô Tam Tỉnh, quả nhiên là gừng càng già càng cay!

Tô Thành dẫn theo Vương Bàn Tử và mọi người vội vã tiến về phía trước, tăng tốc bước chân, cuối cùng gần như chạy nước kiệu.

"Dừng!" Tô Thành giơ tay, ra hiệu cho mấy người dừng lại.

"Bây giờ dùng ống nhòm có thể xem được tình hình rồi." Mấy

người dùng ống nhòm tìm một lúc, quả nhiên thấy một nhóm người nhỏ đang dừng lại ở phía xa, dường như bị cái gì đó chặn lại.

Những người khác nhìn không rõ, nhưng siêu thị lực của Tô Thành giúp anh thấy rõ tình hình tại hiện trường. … Ở phía xa, đội do chú Ba dẫn đầu đã dừng lại, trong đội đang xảy ra tranh cãi.

“.What the f**k?

Kia là tháp canh à?

Ông đưa tôi đến gần chỗ này sao?

Ông có biết đi thêm một ngàn mét nữa tôi sẽ bị bắn ngay lập tức không?” Một người da trắng mặt đỏ tía tai gầm lên, rõ ràng vô cùng tức giận.

Tô Thành thấy, trong đội ngũ, Ngô Tam Tỉnh dường như cũng rất phẫn nộ.

“Đây là con đường nhanh nhất, phải đi vòng qua đó, không tin thì cứ đi hỏi lão đại của các người.” Nói xong, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp ném tấm bản đồ trong tay xuống đất rồi đi sang một bên.

Gã thanh niên da trắng kia tức giận đến mức muốn giết người, ánh mắt âm hiểm nhìn thẳng về phía Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại làm bộ không thèm để ý, khoanh tay nhìn ra xa.

Lúc này trăng sao đã treo trên bầu trời, may mà đêm quang đãng, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm không quá lớn.

Cừu Đức Khảo đang được cõng, đối mặt với Ngô Tam Tỉnh.

“Ngô, cậu biết tôi đã bỏ ra bao nhiêu cho dự án này.

Mặc dù tôi cũng biết lộ trình là đúng, nhưng trên đường đi dường như cậu luôn cố ý kéo dài thời gian của tôi.” Cừu Đức Khảo chậm rãi

nói.

Tô Thành thấy tình hình, thầm nghĩ không ổn rồi.

Chương 228

Anh vẫy tay gọi mọi người lại, nói: "Cừu Đức Khảo dường như đã mất kiên nhẫn, có thể sẽ lật mặt.

Bây giờ chú Ba đang gặp nguy hiểm, tôi phải ra tay thôi.

Nhanh chóng tiến lên." Trong chốc lát, không khí trong đội trở nên căng thẳng, khoảng cách với đội của Cừu Đức Khảo thực ra cũng chỉ hơn hai ngàn mét, chỉ cần tốc độ đủ nhanh là có thể đuổi kịp.

Cùng lúc đó, Tô Thành vẫn đang theo dõi tình hình bên kia. … "Ông muốn sao?" Ngô Tam Tỉnh mặt không đổi sắc nhìn ra xa, vẻ mặt căng thẳng.

Cừu Đức Khảo đứng bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, cùng lão nhìn về phía xa.

"Bạn của tôi, suốt chặng đường…" Cừu Đức Khảo chưa nói xong, Tô Thành đã thấy rõ bàn tay của lão ta làm một động tác sau lưng, một người bên cạnh nhanh chóng giơ súng lên.

Thôi rồi!

Tô Thành thầm kêu một tiếng, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tô Thành liên tục bộc phát kỹ năng "Thân Khinh Như Yến" mấy lần, chưa đầy một giây đã lóe mình vào trong đội của Cừu Đức Khảo.

Gần như cùng lúc, người cầm súng sau lưng Ngô Tam Tỉnh bóp cò.

Bằng.

Một tiếng súng trầm đục vang lên.

Tô Thành vừa hay xuất hiện trên đường đạn, vững vàng bắt lấy

viên đạn.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh sau lưng Tô Thành cũng đã khống chế được Cừu Đức Khảo.

Chỉ thấy sắc mặt Ngô Tam Tỉnh âm trầm, một con dao găm kề ngang cổ Cừu Đức Khảo, cứa ra một vệt máu, máu theo cổ Cừu Đức Khảo nhỏ giọt xuống nền tuyết, ánh lên mấy điểm màu sẫm.

"Qua cầu rút ván à?

Cừu Đức Khảo, đúng là chuyện mà ông sẽ làm." Tô Thành quay người, trước khuôn mặt kinh hoàng của Cừu Đức Khảo, ném viên đạn đã bị bóp bẹp xuống nền tuyết.

Xung quanh, đội của Cừu Đức Khảo không dám nhúc nhích, dù tất cả đều được trang bị súng đạn thật, nhưng những người được huấn luyện nghiêm ngặt này đều đang run rẩy.

Dù sao thì, tận mắt nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện, bắt được viên đạn.

Hiện tượng gần như siêu nhiên này, không phải người bình thường nào cũng có thể chấp nhận được.

Một binh lính dường như quá sợ hãi, tay run không cầm chắc, khẩu súng rơi mạnh xuống đất.

Tô Thành quay đầu nhìn, gã lính đó sợ đến mức lùi lại mấy bước, suýt nữa rơi xuống vách núi.

"Đừng sợ, các người không đối đầu với tôi, tôi sẽ không làm gì các người.

Tôi là Tô Thành, thiện ác phân minh, chưa bao giờ lạm sát người vô tội." Tô Thành xua tay, ra hiệu cho những người xung quanh hạ súng xuống, nhưng rõ ràng đám người này không nghe, Tô Thành đành

thôi.

Trần Bì A Tứ ở bên cạnh rõ ràng là người từng trải, nhìn cảnh tượng này vẫn không hề biến sắc.

Tô Thành tiến lên, Cừu Đức Khảo lúc này mặt như tro tàn, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Ngô Tam Tỉnh nheo mắt, sắc mặt tối sầm lại, con dao găm trong tay dùng sức, cắt đứt cuống họng của Cừu Đức Khảo, một lượng lớn máu tươi phun ra, vương vãi trên mặt đất, làm tan chảy một mảng băng giá, bốc lên hơi nóng.

Nhưng rất nhanh, hơi nóng đó cũng bị cái lạnh của núi cao che lấp.

Thi thể của Cừu Đức Khảo nằm trên mặt đất, nhanh chóng ngừng co giật.

Thấy cảnh tượng này, những người đi theo Cừu Đức Khảo không còn người đứng đầu, có người vứt súng hoảng loạn bỏ chạy về phía sau, có mấy kẻ sợ hãi rơi xuống vách núi.

Còn lại mấy người ngồi bệt trên đất thở dốc, rõ ràng chưa từng thấy cảnh tượng máu me như vậy.

Tô Thành tuy tay cũng không sạch sẽ, nhưng chưa từng giết người một cách sống sượng như vậy, nhìn cảnh tượng này không khỏi cảm thấy lợm giọng.

"Tô Thành." "Đại ca." Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình là hai người đầu tiên đến nơi, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tô Thành.

Mấy người phía sau cũng nhanh chóng theo kịp, A Ninh đứng bên cạnh Tô Thành, nhìn thấy thi thể của Cừu Đức Khảo, trên mặt không có chút gợn sóng nào.

"Thiên đạo hữu luân hồi." A Ninh nhàn nhạt nói.

Nhìn thi thể Cừu Đức Khảo lần cuối, cô quay đi.

Ngô Tà thở hổn hển tiến lên, mắt dán chặt vào vết máu trên người Ngô Tam Tỉnh, gần như không thể rời mắt.

Thấy Ngô Tà, trên mặt Ngô Tam Tỉnh thoáng một tia do dự.

Dường như lão muốn giấu con dao đi trước mặt Ngô Tà, nhưng không kịp.

Ngay sau đó, Ngô Tam Tỉnh dường như đã quyết tâm, lạnh lùng nói: "Tiểu Tà, con đường này một khi đã bước lên thì không có cách nào quay đầu lại, bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp dùng vạt áo lau sạch vết máu sắp đông lại trên con dao.

Con dao găm sắc bén đó, dưới ánh trăng trong vắt và màu tuyết xanh lam, lại tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, dường như việc giết chóc vừa rồi hoàn toàn không liên quan đến nó.

Ngô Tà dần dần thở đều, ngây người nhìn Cừu Đức Khảo đã chết, nhất thời không trả lời.

Chương 229

Thực ra, Tô Thành cũng là lần đầu tiên thấy một người sống sờ sờ ngã xuống trước mặt mình, tâm trạng của Ngô Tà, Tô Thành ít nhiều có thể hiểu được một chút.

Cảnh tượng trước mắt, có thể nói là sự khác biệt to lớn giữa sự sống và cái chết.

Cừu Đức Khảo đã chết không động đậy, trong mắt không còn có thể bắn ra ánh sáng tinh ranh giảo hoạt, mọi sự hung ác, gian trá lúc sinh thời, đều tan thành mây khói trong khoảnh khắc này.

Nằm trên mặt đất, trông lão ta chẳng khác nào một ông lão bình thường.

Người không biết chuyện nhìn thấy, có thể sẽ tưởng rằng một ông lão ngoại quốc giàu có, hiền từ nào đó đã bị hại.

Một lúc lâu sau, Ngô Tà mới lên tiếng: "Cháu muốn đi tiếp." Hầu như tất cả mọi người đều khẽ thở phào nhẹ nhõm, Tô Thành cũng vậy.

Anh cũng có chút tư tâm, vì nếu Ngô Tà từ bỏ, vậy thì phải đưa cậu ta xuống núi.

Làm vậy có thể sẽ để cho người của Uông gia đi trước, vì người Uông gia sẽ nhanh chóng tra ra hành tung của họ, với năng lực của chúng, muốn tìm một con đường vào núi Trường Bạch hẳn không phải là chuyện khó.

Vì vậy bây giờ, phải tiếp tục tiến lên.

Ngô Tà vừa đồng ý, mọi người lại bắt đầu chỉnh đốn lại trang bị.

Mấy người còn lại của Cừu Đức Khảo ngơ ngác đứng tại chỗ,

không biết phải làm sao.

Tô Thành hỏi họ có biết đường xuống núi không, họ cũng liên tục lắc đầu.

"Đúng là một vấn đề nan giải." Tô Thành "chậc" một tiếng.

"Vậy đi, các người có thể theo đội của tôi tiếp tục tiến lên.

Nhưng phải chú ý an toàn cá nhân, đội ngũ quá đông người, tôi không thể chăm sóc được cho từng người." Nghe lời Tô Thành, mấy người đó gật đầu như giã tỏi.

Rõ ràng, vừa rồi thấy Tô Thành tay không bóp nát viên đạn, mấy người lính trẻ này đối với Tô Thành đều có mấy phần sùng bái như thần thánh.

Đội ngũ tăng thêm rất nhiều người, người còn lại của Cừu Đức Khảo có tám người, cộng thêm người được thanh niên châu Á cõng là chín.

Thêm cả Trần Bì A Tứ và vệ sĩ bên cạnh (Tô Thành đoán là Hoa Hòa Thượng, sau này cũng chứng minh là đúng), hiện tại đội ngũ đã có hơn hai mươi người.

Chỉnh đốn lại đội ngũ, Tô Thành nhìn những người lính của Cừu Đức Khảo trước mắt, chỉ cảm thấy có chút nặng nề.

Vương Bàn Tử thì lại ra dáng quân phiệt, đi đi lại lại trước mặt những người lính này, chín thanh niên được trang bị tận răng cũng đều đứng nghiêm chỉnh.

"Khụ khụ, mấy cậu, đã vào đội của Thành gia nhà tôi thì phải tuân thủ quy củ, biết chưa?" "Biết!" Những chàng trai đó rõ ràng đã được huấn luyện chính quy, tuổi cũng khoảng hai lăm hai sáu, trong mắt có ánh sáng của sự khao khát đối với những điều chưa biết và sức mạnh.

Tô Thành bất lực khoanh tay.

Đội ngũ này, xem ra càng lúc càng lớn mạnh.

"Thành ca, bước tiếp theo đi đâu?" Vương Bàn Tử ra oai với đám thanh niên xong, lại lon ton chạy đến hỏi.

"Đi đâu à?

Đi về phía kia." Tô Thành chỉ tay, Vương Bàn Tử nhìn thấy một con đường mòn men theo vách đá, thẳng tiến vào sâu trong núi tuyết Trường Bạch xa xôi. … Thời gian: 9 giờ tối.

Địa điểm: một nơi nào đó trên núi Trường Bạch.

Tô Thành bò trên tảng băng đã bị đóng băng bề mặt, cẩn thận bước bước cuối cùng, cuối cùng cũng đặt chân lên mặt đất rộng rãi, vững chắc.

Tuyết tích tụ nhiều năm phủ lên trên, giẫm lên không quá mềm, mà giống như giẫm lên miếng bọt biển đã cứng lại.

Tô Thành kéo A Ninh một cái, ngay sau đó, Ngô Tà cũng lên "bờ", Bàn Tử cũng run rẩy nhảy qua.

Trần Bì A Tứ trên lưng Hoa Hòa Thượng cũng thuận lợi qua.

Cuối cùng là chín người còn lại của đội Cừu Đức Khảo, mấy thanh niên đi đứng run rẩy, không dám nhìn lại phía sau một lần.

Phía sau là vực sâu vạn trượng, gió lạnh lướt qua vách đá, phát ra từng trận tiếng rít nhỏ.

"A!" Một thanh niên trượt chân.

"Cẩn thận!" Muộn Du Bình ở giữa, một tay nắm lấy thanh niên suýt rơi xuống.

Vào lúc 9 giờ 30 tối, toàn bộ đội ngũ đã đến được một mặt phẳng

tương đối an toàn.

Sau một hồi hạ trại, mọi người đều đã dựng xong lều, chín người lính trẻ đang tiếp nhận "lễ rửa tội quân phiệt" của Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử đắc ý huấn thị mấy thanh niên đó, ra dáng ra vẻ.

Trên vách núi Trường Bạch, ánh trăng trong hơn so với trên mặt đất bằng phẳng, ánh sáng có màu xanh nhạt trong suốt, các vì sao sáng rõ, cảnh sắc vô cùng đẹp.

A Ninh dựa vào vai Tô Thành, từ từ ngủ thiếp đi.

Hôn A Ninh, đắp chăn cho cô, Tô Thành bước ra khỏi lều, lấy con cá đồng mắt rắn trên người ra, đột nhiên nhớ đến cây bút laser mà Uông Thư Vân ném cho anh trong con hẻm nhỏ mấy hôm trước.

Bây giờ cây bút nhỏ đó đang nằm trong túi.

Chương 230

“Uông Thư Vân đó, rốt cuộc muốn làm gì?” Tô Thành hiện tại vẫn không hiểu ý đồ của Uông Thư Vân, nhưng không nghi ngờ gì nữa, bây giờ cây bút laser này có thể dùng được rồi.

Lấy bút laser ra bật công tắc, chất liệu của cây bút này rất có cảm giác, cầm trong tay nặng trịch, vừa bật lên, một tia sáng nhỏ và sáng đã bắn ra.

Tô Thành chiếu tia sáng lên con cá đồng mắt rắn, điều chỉnh góc độ mấy lần, cuối cùng, một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra.

Ánh sáng chiếu vào vảy cá đồng mắt rắn, phản xạ ra dày đặc từ các vảy cá, Tô Thành vội vàng chiếu những tia sáng này lên một bức tường băng tương đối bằng phẳng, nội dung bên trong hiện ra đầy đủ.

Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh, thấy cảnh này đều vô cùng kinh ngạc, vội vàng đi tới xem.

Nhưng vì văn tự trên đó dường như là một loại chữ Khiết Đan cổ, người không nghiên cứu chuyên sâu hoàn toàn không hiểu, đành thôi.

Ngược lại Tô Thành xem rất say sưa, Muộn Du Bình đi tới nhìn cũng có vẻ suy tư.

“Năm X, tháng X.

Mang theo mật đồ đến.

Dưới nước sâu ba mươi thước có dị động.

Bố trí hoàn tất.

Mật tàng Cửu Long lần thứ ba hoàn thành.” Tô Thành vừa xem vừa lẩm nhẩm, nội tâm cũng vô cùng chấn động.

Một con cá dường như ghi lại lộ trình và quá trình bố trí của lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, trong đó bao gồm lộ trình cụ thể, và phương pháp chính xác để vào trong.

Phương pháp vào trước đây, thực sự quá thô bạo, và đồng thời có thể biết được, lăng mộ khổng lồ chìm dưới đáy biển Tây Sa đó, họ chỉ mới đi chưa đến một phần mười.

Đang suy nghĩ, Tô Thành đột nhiên ngửi thấy một mùi hương, mùi hương này nằm giữa mùi thức ăn và mùi hoa, có chút giống mùi bánh mì.

Nhưng lại không phải là mùi bánh mì.

"Ai đang xịt nước hoa vậy?" Tô Thành quay đầu, phát hiện mấy người đang nấu đồ ăn, cả nhóm đều đói lả, đang ngấu nghiến ăn thứ gì đó sền sệt không rõ tên trong nồi.

"Hóa ra là đồ ăn." Tô Thành thầm nghĩ.

"Xem ra mình quá nhạy cảm rồi." Mấy lần xuống mộ, khiến anh đối với những thứ không rõ tên sinh ra một loại phòng bị và giác quan thứ sáu.

Đang chuẩn bị tiếp tục phân tích cá đồng mắt rắn, Tô Thành cảm giác mùi vị đó càng lúc càng nồng.

"Thứ gì mà thơm vậy?" Tô Thành vừa quay người định đi xem rốt cuộc là cái gì, thì thấy trong bức tường băng đang chiếu văn tự cá đồng mắt rắn xuất hiện một bóng đen.

"Mẹ kiếp?" Dám dọa ta à?

Để ta xem ngươi là yêu ma quỷ quái gì!

Tô Thành nhanh chóng vận hành huyết mạch toàn thân, nhiệt độ cơ thể trong nháy mắt tăng cao, tay đặt lên mặt băng, mặt băng từ từ xuất

hiện những vết nứt nhỏ.

Rắc!

Rắc!

Để không phá hủy cả tảng băng khổng lồ, Tô Thành chỉ có thể từ từ hành động.

Nhưng khi cảm thấy sắp tóm được bóng đen trong băng, bóng đen đó đã biến mất.

Mùi hương nồng nặc kỳ dị đó cũng theo đó biến mất.

"Rốt cuộc là quỷ gì?" Tô Thành không tin vào tà ma, không bỏ cuộc, tiếp tục làm tan một cái lỗ trên mặt băng dày, phát hiện bên trong dường như bị thứ gì đó làm tan chảy thành một con đường, nơi đó đã biến thành một lối đi, sâu hun hút không biết dẫn đến đâu.

Tô Thành quan sát tình hình của cái lỗ này, một bên tiếp tục làm tan lớp băng bên ngoài, định vào trong thăm dò tình hình.

Lúc này một bàn tay đen thui nắm lấy cổ tay anh.

Bàn tay đó mảnh khảnh, ướt sũng, đặt trên cánh tay Tô Thành, một ít chất lỏng không rõ tên chảy xuống.

Cùng lúc đó, Tô Thành lại ngửi thấy mùi hương kỳ lạ đó, lúc này nồng nặc lạ thường!

"Hay cho mày!

Hóa ra là cái đồ rùa con này giở trò!" Tô Thành phản tay siết lại, thứ đó đau đớn hét lên một tiếng, tuột khỏi lòng bàn tay Tô Thành rồi biến mất.

Lúc này Tô Thành cũng không quan tâm ba bảy hai mốt, một cước đá vỡ lớp băng cản đường xông vào trong lỗ, mơ mơ màng màng cũng không biết đã chạy bao lâu, giữa đường có rất nhiều ngã rẽ, thứ đó

vậy mà chạy mất tăm.

Tô Thành bật thấu thị, phát hiện trong tảng băng khổng lồ này, ở cuối những ngã rẽ đó, dày đặc cuộn tròn những thứ giống như vừa rồi.

Lúc này mùi hương càng nồng hơn, đậm đặc đến cực điểm, nhưng lại kỳ lạ không gây khó chịu.

Ngay cả thể chất như Tô Thành cũng bị ảnh hưởng đôi chút.

Một cảm giác cực kỳ thoải mái từ đại não Tô Thành truyền khắp toàn thân, có một khoảnh khắc Tô Thành suýt nữa tưởng mình đã đắc đạo thành tiên.

Vội vàng một lần nữa đốt cháy huyết mạch, Thanh Long huyết mạch từ đan điền gào thét bùng cháy, máu nóng hừng hực lan khắp toàn thân, trong nháy mắt xua tan toàn bộ ảo giác do khí thể đó mang lại.

Chương 231

Lúc này Tô Thành phát hiện, trên người mình có những sinh vật đen sì, hình thể vô cùng nhỏ nhắn, trên người mọc một lớp lông dày đặc và ướt sũng, mùi hương nồng nặc xộc vào mũi Tô Thành.

Mấy con vật nhỏ trong đó, từ từ mở miệng nhỏ, lộ ra những chiếc răng đỏ như máu trong miệng.

Sắp cắn vào động mạch chủ của Tô Thành!

"Hự!" Tô Thành toàn thân chấn động, những con vật nhỏ đó hét lên rồi vừa lăn vừa bò chạy trốn vào những cái lỗ hình tổ ong xung quanh, biến mất không dấu vết.

Thở phào một cái, Tô Thành tiếp tục duy trì trạng thái đốt cháy huyết mạch, để giữ cho mình tỉnh táo.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?" Bây giờ người Tô Thành ướt sũng, một mùi hương nồng nặc bao quanh, anh nhặt một nhúm lông còn sót lại trên người, nhìn kỹ, giống như lông mèo dài, nhưng lại không phải.

Nhìn đồng hồ, Tô Thành phát hiện mình đã chạy ra ngoài hơn hai tiếng đồng hồ rồi!

Vừa rồi những ảo giác đó, khiến anh quên mất thời gian!

"Chết rồi!" Tô Thành vội vàng quay đầu chạy, vì bật thấu thị, nên anh chạy thẳng một mạch không rẽ về lại doanh địa ban đầu.

Nhưng không một ai ở đó.

Chỉ còn lại cái nồi đang bốc khói, và đống lửa trại đang cháy mang lại vài phần sinh khí.

"Shit!" Đứng tại chỗ, Tô Thành không nhịn được buột miệng chửi

thề bằng tiếng Anh.

A Ninh cũng biến mất.

"Thấu thị!

Dò xét!

Cảm ứng siêu thanh!" Hầu như tất cả các thuộc tính đều được bật, phạm vi một ngàn mét thậm chí ba ngàn mét, nhưng Tô Thành không cảm nhận được dấu vết của bất kỳ đồng đội nào.

Trong chốc lát, một trận lo lắng ùa lên trong lòng.

Lúc này, Tô Thành hy vọng Bàn Tử có thể ở bên cạnh nói vài câu đùa nhạt nhẽo, hoặc là nhìn thấy khuôn mặt vĩnh viễn không gợn sóng của Muộn Du Bình, nếu có thể thì trêu chọc Ngô Tà một chút.

Và nụ cười xinh đẹp của A Ninh.

Nhưng bây giờ tất cả đột nhiên biến mất.

Không có một chút biện pháp nào, siêu năng lực cũng không cảm ứng được.

Nơi có thể cảm ứng được đều là băng tuyết lạnh lẽo, trống rỗng và cô liêu.

"Bình tĩnh, bình tĩnh.

Tô Thành, mày ngay cả thời gian cũng có thể làm chậm lại, hoảng cái gì?" Tô Thành ép mình bình tĩnh lại, mặc dù đã trải qua bao nhiêu lần sinh tử, nhưng trong tim anh vẫn chảy dòng máu nóng.

Cũng có thất tình lục dục.

Quan sát kỹ lại doanh địa một lần, dưới góc nhìn thấu thị cuối cùng cũng phát hiện ra một chỗ không đúng.

Một vũng chất nhầy chìm vào một lớp băng dày, đang từ từ đóng

băng.

Đó là manh mối!

Ở đó!

Tô Thành ổn định lại tâm trí.

Bây giờ việc quan trọng nhất là tìm lại tất cả mọi người!

Anh vừa nghĩ, vừa tiến lại gần khối băng đó.

Mặc dù Tô Thành đã ở thế giới này gần một năm, nhưng đây là lần đầu tiên anh hành động một mình.

"Hả?" Anh cúi đầu nhìn, phát hiện vũng chất nhầy dưới chân đã chìm vào bức tường băng kín mít trước mắt.

"Thấu thị, hồng ngoại, nhìn đêm." Tô Thành dứt khoát bật cả ba thuộc tính thị giác cùng lúc, liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề.

"Lũ súc sinh này biết che giấu dấu vết!" Hóa ra, đằng sau bức tường băng có dấu vết chất nhầy, có một lối đi do sinh vật lông đen đó làm tan chảy ra, bức tường băng trước mắt có khả năng là do những thứ đó sau khi đắc thủ lại tạo ra, để che giấu dấu vết.

Chỉ là súc sinh vẫn là súc sinh, che giấu quá vụng về.

Không nói nhiều, Tô Thành lấy tay làm đao, trong tình huống thấu thị, vòng quanh lối đi bên trong đánh một vòng, tiếp theo lại dùng sức vỗ một cái, một lối vào đường băng xuất hiện.

Cúi đầu nhìn, trên mặt băng lồi lõm không bằng phẳng, quả nhiên có một lượng lớn chất nhầy, có một số đã bắt đầu đóng băng.

Để tiết kiệm năng lượng, Tô Thành chỉ bật thấu thị, Thanh Long huyết mạch toàn thân tiếp tục "duy trì" vận hành nhanh chóng trong mạch máu, để đảm bảo những mùi hương kỳ lạ đó không thể mê hoặc anh.

Anh cố gắng cảm ứng ấn ký tinh thần đã từng gieo vào Bàn Tử, nhưng chỉ có một dao động vô cùng yếu ớt truyền đến.

"Cố gắng lên.

Chương 232

Tôi đến cứu các người đây!" Để có thể chạy nhanh trên mặt băng trơn trượt, Tô Thành dứt khoát cụ tượng hóa một đôi giày có gai sắt dưới đế, tăng thêm rất nhiều ma sát.

Men theo dấu vết dưới chân, bật con mắt dò xét, trong nháy mắt tình hình của cả một tảng băng khổng lồ đều thu vào trong đầu anh.

Dấu vết trơn trượt dưới chân kéo dài về phía trước, ở cuối những cái lỗ kỳ lạ xung quanh, những sinh vật đó đã biến mất.

"Chết rồi, không lẽ cả tổ đã xuất động rồi sao!" Tô Thành tăng tốc, mặt băng trơn trượt vô cùng khó di chuyển, tốc độ của anh so với bình thường ít nhất đã giảm đi hai mươi phần trăm.

Sau đó anh dứt khoát cụ tượng hóa một đôi giày trượt băng, trong những cái lỗ dài ngoằng và phức tạp, anh trượt đi với tốc độ cực nhanh.

Một trận gió lạnh thổi qua, tầm mắt Tô Thành thoáng đãng, anh bay ra khỏi cái lỗ hẹp.

Sự bao la của trời đất ập vào mặt Tô Thành, gió lạnh lẫm liệt xuyên qua mái tóc anh, trong một khoảnh khắc thời gian dường như chậm lại.

Trong con mắt thấu thị của Tô Thành, bên trong sườn tuyết dưới thân, dường như ẩn chứa một bào thai khổng lồ.

Hình dáng màu đen giống một đứa trẻ khổng lồ hiện ra rõ ràng dưới con mắt thấu thị của Tô Thành, từ độ cao mấy chục mét nhìn xuống, vô cùng chấn động.

"Chẳng lẽ là Côn Luân Thai?" Dưới ánh trăng, Tô Thành biến

thành một chấm nhỏ, giữa trời đất bao la giống như một sát thủ đi đêm, từ trên không trung vẽ ra một đường parabol hoàn hảo, đáp xuống sườn dốc khổng lồ.

Trước mắt Tô Thành, một vùng tuyết nguyên rộng lớn và đường chân trời tạo thành một góc 45 độ, giống như vạt váy của cô dâu, bạc làm mắt, đỉnh nhọn làm eo, mang lại cho mặt đất một vẻ đẹp vừa hư ảo vừa bí ẩn.

Ánh trăng trong vắt như nước, chảy xuống từ bầu trời.

Lúc này Tô Thành không có tâm trạng thưởng thức, trong mắt anh, cánh đồng băng xinh đẹp này bây giờ đầy sát khí.

"Rẹt rẹt", Tô Thành bị lớp tuyết dày cản trở tốc độ, tuyết gần ngập đến vai cản đường đi của anh.

Anh dứt khoát dừng lại, trực tiếp lội trong đó.

Bên cạnh anh có mấy rãnh do thứ gì đó kéo lê tạo ra, trên mặt tuyết hiện ra những hình dạng ngoằn ngoèo, ngang dọc chằng chịt.

Tô Thành nhảy mấy lần, đến điểm giao nhau của những rãnh đó, phát hiện một cái lỗ băng vừa đủ cho hai người đi qua.

Từ trên nhìn xuống, có thể thấy lớp băng này dày đến đáng sợ, dày đến hơn mười mét, gần bằng tòa nhà ba bốn tầng.

Và nhìn vào những dấu vết xung quanh, cái lỗ băng này không phải được hình thành trong một sớm một chiều.

Một kiệt tác ngàn năm của tự nhiên, nhưng lúc này Tô Thành không có thời gian thưởng thức.

Anh nhảy một cái, chìm vào trong lỗ, biến mất trên sườn dốc của tuyết nguyên khổng lồ.

Bên trong lỗ, mùi hương nồng nặc lan tỏa, không biết có phải do

những sinh vật lông dài đó hoạt động trong này quanh năm suốt tháng hay không.

Tô Thành nhảy xuống mấy giây thì toàn thân hẫng một cái, rơi vào trong bóng tối trống rỗng, dưới tầm nhìn ban đêm, có thể thấy rõ dưới chân là một mái ngói xanh tường đỏ.

"Cụ tượng hóa khinh khí cầu siêu lớn!" "Bùm" một tiếng, trong tay Tô Thành có thêm một sợi dây, trên đầu xuất hiện một cái khí cầu to bằng chiếc xe buýt nhỏ, giúp Tô Thành có một cú đệm tốt.

Nhẹ nhàng đáp xuống mái ngói, cuối cùng anh cũng phát hiện thêm nhiều manh mối.

Thả sợi dây trong tay ra, men theo dấu vết ướt sũng dưới chân nhìn đi, dấu vết đó kéo dài xuống dưới.

Khi đang nhìn cái đỉnh khổng lồ dưới mái hiên, có thứ gì đó động đậy.

Đó là một đôi chân!

Đôi chân của một người đang nằm, biến mất khỏi vùng mù của thị giác!

"Đồ ranh con!" Tô Thành bật thấu thị, toàn bộ cung điện dưới chân đều hiện ra rõ ràng, nhưng dường như bên trong còn có một hành lang dài hơn, được xây dựng trong thân núi phía sau cung điện.

"A a!" Hai mắt Tô Thành truyền đến một tia đau nhói, nhìn đồng hồ, hôm nay thời gian sử dụng mắt đã gần ba tiếng đồng hồ.

Nhưng… bây giờ sắp tìm thấy họ rồi, không thể bỏ cuộc!

Tô Thành nhảy xuống, phía trước là một cánh cửa gỗ cổ cao ba bốn mét, bên cạnh là hai cây cột muối khổng lồ làm nổi bật khí thế của cung điện này.

Cánh cửa lúc này đang khép hờ, Tô Thành cũng không rảnh để nghiên cứu kỹ, phi thân trực tiếp đá bay cánh cửa.

Hiện ra trước mắt Tô Thành là một hành lang dài dường như không có điểm cuối, xung quanh hành lang là những bức bích họa bảy màu phức tạp.

Đột nhiên, ở ngã tư phía trước lóe lên một bóng đen thấp lùn, tốc độ vô cùng nhanh, Tô Thành nhấc chân đuổi theo, tốc độ của bóng đen đó cũng không hề thua kém!

"Thân Khinh Như Yến!" Tô Thành trong nháy mắt liên tiếp bộc phát hai lần kỹ năng, siêu thị lực và phản ứng nhanh nhạy phối hợp tác dụng, Tô Thành một tay tóm lấy bóng đen nhỏ bé đó.

Một mùi hương kỳ lạ lan tỏa ra.

"Quả nhiên là súc sinh!" Thứ đó bị Tô Thành tóm lấy, cơ thể nhỏ bé vậy mà lại có sức mạnh vô cùng, giãy giụa đến mức Tô Thành cũng có phần không giữ được.

"Chẳng trách họ không thể chống cự!" Thấy thứ đó sắp cắn mình, Tô Thành dùng sức, vốn định trực tiếp giết chết con súc sinh này.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ nó có thể dẫn anh đến chỗ của mọi người, nên tạm thời bỏ qua.

Quay đầu lại, Tô Thành phát hiện, vừa rồi thứ này đang kéo một người.

Chương 233

Người này là một thành viên trong đội của Cừu Đức Khảo, được trang bị đầy đủ, bây giờ dường như không còn tri giác, hai mắt trợn trắng, trên người có một mùi hương lạ.

Cúi người xuống kiểm tra hơi thở của người đó, phát hiện vẫn còn sống, chỉ là dường như đã rơi vào trạng thái mê mẩn của mùi hương đó.

Tô Thành ném con súc sinh nhỏ lên người người kia, con súc sinh nhỏ nhe răng về phía Tô Thành tỏ vẻ uy hiếp, sau đó kéo người đó chạy đi.

Nhanh chóng theo sau mấy bước, anh phát hiện mùi hương càng lúc càng nồng.

"Sắp đến hang ổ của lũ quái vật này rồi." Anh thầm nghĩ.

Lúc trước Tô Thành nghĩ rằng khi đối mặt, sẽ có chút cảm giác căng thẳng.

Nhưng lúc này anh lại càng lúc càng bình tĩnh.

Bất kể kết quả sắp phải đối mặt là gì, anh đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bởi vì anh cảm nhận được dao động tinh thần của mấy người bạn tốt đã rất yếu.

Lành ít dữ nhiều.

Tô Thành cụ tượng hóa ra một thanh Hắc kim cổ đao, nắm chặt trong tay.

Nắm chặt thanh Hắc kim cổ đao, Tô Thành lại lách người mấy lần

đuổi theo con quái vật nhỏ đen thui kia.

Mắt lanh tay lẹ, Tô Thành nhoài người về phía trước, một tay túm lấy người đang bị kéo đi.

Người kia vừa trợn trắng mắt vừa cười, không biết đã thấy gì trong ảo giác.

Chưa đầy một giây sau, Tô Thành nhận ra người này bắt đầu cởi thắt lưng.

"Nhóc con, muốn động dục thì đợi ra ngoài đi!" *Keng* một tiếng, Tô Thành dùng chuôi đao gõ vào vai và đầu người nọ, nhưng hắn đã cởi được quần, lúc này đang phơi bày "của quý".

Tô Thành nhắm chặt mắt, cảm giác như sắp lên lẹo.

Mặc dù người nọ đã dừng động tác nhưng khóe miệng vẫn chảy nước miếng cười ngây ngô, Tô Thành đành phải đặt hắn sang một bên, một mình tiến vào bóng tối phía trước.

Tôi thử bật tầm nhìn đêm, nhưng mắt lại nhói lên một cơn đau.

"Cứ thế này chẳng lẽ sẽ giống Sharingan, dùng nhiều sẽ chảy máu sao." Nghĩ vậy, Tô Thành dứt khoát nhắm mắt lại, khởi động siêu thính giác, dùng định vị siêu âm.

Trong nháy mắt, toàn bộ mộ đạo tối om hiện ra trong đầu Tô Thành dưới dạng âm thanh.

Mặc dù không nhìn thấy hình dạng của đám sinh vật, nhưng Tô Thành có thể khẳng định, số lượng của chúng cực kỳ lớn!

Và dường như đang ào ạt trồi lên từ dưới lòng đất!

Dường như bên dưới mộ đạo có một gian thạch thất khổng lồ, không biết đang nuôi dưỡng thứ sinh vật gì.

Tô Thành vừa nghĩ, ý niệm vừa động, tay trái lại hiện hình ra một

thanh Hắc kim cổ đao.

Tiếp đó, trước khi đám sinh vật tấn công, tôi che mắt lại.

"Chỉ có thực sự cắt đứt thị giác mới có thể làm được tâm không tạp niệm, lắng nghe tiếng gió." Tô Thành thầm nói với chính mình.

Tiếng cào, tiếng hít thở, tiếng bò lổm ngổm dày đặc.

Có cả mùi hương ngày càng gần!

Chân Tô Thành đột nhiên hẫng một cái, trong gang tấc tôi dùng Hắc kim cổ đao cắm vào đất, lộn người trở lại mặt đất.

Lúc này, một mùi hương nồng nặc đến khó chịu ập vào mũi, đồng thời mang theo lượng nhiệt lớn, người không biết tình hình có thể sẽ tưởng mình vào phòng xông hơi có đốt tinh dầu.

"Xem ra đám sinh vật này dùng thân nhiệt siêu cao để làm tan lớp băng rồi di chuyển trong đó.

Đồng thời có thể kiểm soát sự khuếch tán của mùi hương!" Ngay lúc này, trong cái hố trước mặt Tô Thành, đám quái vật lông đen ướt sũng đó xuất hiện hàng loạt!

Tô Thành cầm song đao, nghe âm thanh phân biệt vị trí, đến một con giết một con, đến hai con giết một cặp.

Nhất thời, đám tiểu quái vật đó chỉ biết phát ra những tiếng kêu "chít chít chít" nhọn hoắt, điên cuồng lao lên định cắn xé Tô Thành.

Nhưng chúng nhanh, Tô Thành còn nhanh hơn.

Hắc kim cổ đao vung lên hạ xuống, tốc độ song đao cực nhanh, không một con nhóc nào có thể đến gần người Tô Thành. [Keng!

Hệ thống phát hiện sinh vật cổ đại vô danh, rơi ra thuộc tính thể năng "Kiểm soát thân nhiệt" và "Bài tiết độc tố thần kinh"!

Xin hãy nhặt nhanh chóng!] Một loạt quả cầu ánh sáng lại bị hấp thụ hết sạch, Tô Thành có thể cảm nhận được sự thay đổi vi diệu trong cơ thể, cơ thể tôi cũng bắt đầu tỏa ra mùi hương thoang thoảng đó.

Tô Thành đột nhiên nảy ra một ý: "Không biết hấp thụ nhiều thuộc tính này có thể kết hợp với Thanh Long huyết mạch của mình được không!" Nghĩ vậy, Tô Thành lại giơ tay giải quyết mấy con khỉ lông đen ướt sũng không biết sống chết muốn lao lên cắn (tên Tô Thành tạm đặt), lại hấp thụ thêm một đợt thuộc tính.

Theo sau đám sinh vật không ngừng chạy "lộp cộp lộp cộp" xung quanh, Tô Thành quả thực là ngồi mát ăn bát vàng.

Chương 234

Sau khi hấp thụ lượng lớn thuộc tính, thuộc tính bài tiết độc tố thần kinh đã đạt đến cấp cao.

Tô Thành vận khí từ đan điền, máu huyết toàn thân vận chuyển nhanh chóng, cảm nhận từng tế bào đều đã khác xưa.

Thân nhiệt tăng nhanh, toàn thân hơi rịn mồ hôi.

Cùng lúc đó, tôi tỏa ra một mùi hương hoàn toàn khác với đám khỉ lông đen ướt sũng kia.

Một loại độc tố thần kinh đặc biệt!

Tô Thành ngửi cổ tay mình, mùi hương này quả thực khác với mùi của đám khỉ lông đen, mùi của chúng tuy thơm nhưng có cảm giác mục rữa, nồng nặc đến yêu dị.

Mùi của tôi tuy cũng thơm, nhưng ngửi vào rất dễ chịu, thậm chí còn có vài phần quyến rũ.

Nhưng mùi hương tuy dễ chịu, mùi của Tô Thành lại chí mạng.

Dần dần, mùi hương của Tô Thành gần như tràn ngập thạch thất, động tác của đám khỉ lông đen dần chậm lại, từng con một ngã xuống đất, toàn thân mềm nhũn.

Lúc này nhìn đám động vật nhỏ này, ngược lại không còn kỳ quái như vậy, trông thậm chí có vài phần ngốc manh.

Tô Thành hưng phấn siết chặt nắm đấm, có thể là do đã hấp thụ thuộc tính, năng lượng của tôi lại hồi phục!

“Nhìn xuyên thấu!

Thăm dò!

Hồng ngoại bật hết!" Tô Thành dứt khoát lại bắt đầu sử dụng năng lực quá tải, trong nháy mắt, gian mộ thất này lộ ra không sót thứ gì trong mắt tôi.

Không nhìn thì không biết, nhìn một cái giật nảy mình.

Tô Thành phát hiện, đường hầm dài này tổng thể có hình chữ 'Phong', cuối mỗi nhánh rẽ hai bên dường như đều có một cái hố!

Bên trong không biết nuôi thứ gì!

Nhưng tìm kiếm một hồi, Tô Thành không thấy đồng đội của mình.

Tôi cúi đầu nhìn cái hố sâu dưới chân, dùng thuật nhìn xuyên thấu có thể thấy đáy hố dường như có thứ gì đó, co lại thành một khối khổng lồ.

Và phát hiện, phía dưới dường như có một không gian được xây bằng gạch, Tô Thành đoán có thể dùng để chứa đám sinh vật này.

"Cái khối đó rốt cuộc là gì." Tô Thành chỉ do dự một giây, sau đó tung người nhảy xuống hố sâu.

Một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra, "cái khối" bên dưới Tô Thành dường như cảm nhận được tôi đang rơi xuống cực nhanh, nó duỗi người ra nhanh chóng né tránh, rồi lại cuộn mình sang một bên, biến lại thành "một khối".

Tô Thành mắt tinh, lúc thứ đó duỗi ra, tôi thấy sinh vật đó dường như đang quấn lấy hai người.

Trong lòng tức thì lạnh đi bảy tám phần.

"Súc sinh, nạp mạng!" Mắt tôi lóe lên tia sáng, sự tức giận tột độ từ Tô Thành bùng phát.

Hai tay rút đao, chân tăng tốc lao về phía con vật trông như côn

trùng kia, vung đao chém mạnh.

Con trùng đó cực kỳ to lớn, thân hình dẹt, chân hai bên vừa nhỏ vừa dài, có đến cả trăm cả nghìn cái, mỗi cái chân to bằng nửa người.

Thân hình tuy không bằng Cửu Chúc Âm, nhưng cũng không phải dạng vừa.

Dù vậy, nó không thể chịu nổi một đòn toàn lực của Tô Thành, toàn bộ thân trùng gần như bị chém thành hai đoạn.

Con trùng đau đớn, hoa văn trên lưng sáng lên một cách quỷ dị, những đốm trên người vốn trông xấu xí, giờ phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lam.

"Chít chít chít.

Xì xì xì." Con trùng đó vặn người định cắn Tô Thành, nhưng không may, đầu của nó đã bị Tô Thành chém đứt.

Con trùng ngã xuống đất co giật, buông lỏng thân mình, bên trong quả nhiên quấn lấy hai người.

Nhưng không phải là A Ninh, hay Ngô Tà, Bàn Tử, lão Muộn mà Tô Thành từng gặp.

Hai người này là người trong đội của Cầu Đức Khảo, một người hơi thở yếu ớt.

Người còn lại toàn thân dính đầy dịch nhầy, trên cổ họng có một vết cắn rõ ràng, đã chết rồi.

Lòng Tô Thành lại lạnh đi mấy phần.

Đồng thời căm phẫn đám sinh vật này.

Chẳng lẽ Bàn Tử và A Ninh cũng sẽ như vậy sao?!

Sẽ như vậy sao?

Tôi không dám nghĩ tiếp.

Con đường phía trước, phải tiếp tục đi.

Chương 235

Lúc Tô Thành chém đứt con trùng, nó cũng rơi ra một lượng lớn thuộc tính. [Phát hiện thuộc tính "Sức mạnh"!

Xin hãy hấp thụ!

Phát hiện thuộc tính "Trường sinh"!

Xin hãy hấp thụ!] "Hấp thụ." So với thuộc tính Cửu Chúc Âm rơi ra trước đó, những gì con trùng này rơi ra chỉ như muối bỏ bể.

Nhưng có còn hơn không, Tô Thành thu hết, sau đó mang người còn chút hơi thở phi thân lên, trở lại mặt đất.

Đám khỉ lông đen ướt sũng nằm mê man trên đất.

Lúc này Tô Thành mới kinh ngạc nhận ra, độc tố mùi hương mà mình tiết ra lại lợi hại đến vậy.

Tôi lặng lẽ kìm hãm sự vận hành của huyết mạch, nhanh chóng không còn tỏa ra mùi hương nồng nặc đó nữa, quanh thân chỉ còn lại một lớp hương thơm nhàn nhạt.

Sắp xếp xong hai người đang mê man, Tô Thành nhanh chóng chạy đến các đường hầm khác, phát hiện cách bố trí của các nhánh hầm này giống hệt nhau.

Lần lượt cứu thêm được mấy người, đội của Cầu Đức Khảo chết mất sáu, hiện chỉ còn lại ba người sống.

Đương nhiên, trong lúc đó tôi cũng hấp thụ lượng lớn thuộc tính, Tô Thành hiện tại không chỉ là một tanker thịt di động, mà còn có thể tỏa ra hiệu ứng bào mòn, tự mang thuộc tính phát nhiệt, một siêu nhân toàn năng tốc độ cực cao.

Nhưng Bàn Tử vẫn bặt vô âm tín.

“Mấy thằng nhóc chết tiệt, không lẽ bị trùng vương nhìn trúng da thịt ngon lành rồi chứ!” Tôi vung đao giải quyết thêm một con trùng khổng lồ, bên trong lộ ra bốn người, một người không biết bị trói ở đâu, thân thể gần như đã bị ăn mòn hết. [Phát hiện thuộc tính “Sức mạnh”.] “Hấp thụ.” Tô Thành quan sát, có một người da dẻ đã bắt đầu thối rữa, tuy còn chút hơi thở nhưng ý thức hoàn toàn tan rã, không cứu được nữa.

Ước chừng vài phút nữa, người này có thể thoát khỏi đau khổ, về thế giới cực lạc.

Vừa hấp thụ vừa xem, hai người còn lại trông khá mới, còn sinh khí.

Nhìn kỹ lại, là Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng.

Đưa hai người họ lên, tuy đã cứu được không ít người, nhưng không thấy đồng đội của mình, hy vọng trong lòng tôi gần như chìm xuống từng chút một.

Dấu ấn tinh thần trong đầu Tô Thành không có một chút dao động nào.

Ngay cả A Ninh cũng vậy.

“Không thể nào, không thể nào.” Tô Thành vội vàng lắc đầu.

Bây giờ tôi cần một tia hy vọng, cần phải tìm thấy họ.

Ít nhất sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Hơn nữa Tô Thành biết, loại dấu ấn tinh thần này cần phải được củng cố cách một khoảng thời gian, tôi đã không làm vậy.

Biết đâu trong khoảng thời gian này, tác dụng của dấu ấn tinh thần dần biến mất thì sao?

Vừa nghĩ, tôi vừa xách Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng lên.

Lúc này, mắt tôi lại truyền đến một trận đau nhói.

Nhìn đồng hồ, để tìm kiếm tung tích đồng đội, tôi đã dùng mắt quá tải hai tiếng đồng hồ.

Thở ra một hơi, tầm nhìn xuyên thấu trước mắt Tô Thành từ từ biến mất, trong mắt xuất hiện một vài tia máu đỏ.

Tô Thành hiện tại, cả người dính đầy dịch thơm của khỉ lông đen ướt sũng, còn có một ít dịch huỳnh quang do con trùng lớn để lại.

Đặt Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng xong, Tô Thành nhìn lướt qua năm người còn sống.

Bên cạnh là sáu thanh niên đã mất đi sinh mệnh.

Tô Thành xoay người, thầm niệm một câu: "Phật tổ phù hộ." Tôi vốn không tin thần phật, phi thân vài cái lao về phía trước.

Cảm ứng mở tối đa, tầm nhìn mở tối đa.

Còn lại ba con trùng.

Hai con ở phòng bên, còn một con ở cuối đường hầm thẳng tắp.

Trong cảm ứng của Tô Thành, kích thước của con trùng này hẳn là vô cùng khổng lồ.

Chuẩn bị xong, Tô Thành thầm nói: "Bắt giặc phải bắt vua trước." Lách mình mấy cái, Tô Thành vừa định tiếp cận bóng tối phía trước, bên phải đột nhiên lóe ra một bóng đen khổng lồ, trong bóng tối phát ra những đốm huỳnh quang.

"Xì xì!" Một con trùng rõ ràng lớn hơn con trước đó từ bên cạnh lao ra!

Hoa văn trên người nó dường như cũng có chút khác biệt!

Cùng lúc đó, từ phòng bên trái cũng bò ra một con trùng khổng lồ, hoa văn của con này phát ra ánh sáng vàng!

Chương 236

"Xì xì xì!" Hai con trùng đồng thời vươn người, nửa thân trên gần như chạm đến đỉnh mộ thất, tấn công từ hai phía về phía Tô Thành.

Hai thanh Hắc kim cổ đao của Tô Thành vẫn sắc bén như cũ, hai tay rung lên, dịch nhầy dính trên Hắc kim cổ đao lần lượt rơi xuống, lưỡi đao dường như không dính chút gì.

Giơ tay lên, Tô Thành một đao chém đứt bảy tám cái chân của con trùng, nó đau đớn, vặn vẹo thân mình giữa không trung.

Lúc này Tô Thành chợt nhớ ra, loại trùng này dường như gọi là Trùng vạn túc.

Nhưng giờ phút này trong đầu Tô Thành chỉ toàn ý nghĩ lôi cả tổ tông mười tám đời nhà nó ra chém, ai quan tâm nó tên gì.

Chẳng cần biết ba bảy hai mốt, tốc độ vận hành huyết mạch toàn thân của Tô Thành lại tăng thêm một bậc.

Mùi hương kỳ lạ tỏa ra từ người tôi lại lan tỏa, nhưng hai con trùng chỉ sợ hãi một chút, sau đó lại càng điên cuồng tấn công Tô Thành hơn.

"Chít chít chít!" Miệng con trùng phát ra tiếng kêu nhọn hoắt, nó vươn người tấn công Tô Thành.

Tô Thành linh hoạt né được, cả đầu con trùng đó ầm một tiếng cắm vào bức tường sau lưng Tô Thành.

Thấy thời cơ, Tô Thành một cước đá văng con trùng còn lại đang định tấn công, vung song đao trên không, dồn toàn lực chém xuống, con trùng đó bị chém ra hai vết thương lớn.

Dịch thể của con trùng đặc sệt phun ra, đỏ, lam, vàng, lục đủ cả,

trong đó có một ít mô mềm, giống như một cửa hàng thuốc nhuộm bị đổ lên người Tô Thành. [Phát hiện thuộc tính "Sức mạnh", phát hiện thuộc tính "Trường sinh"!

Phát hiện thuộc tính "Tốc độ".] Lúc này Tô Thành cũng không buồn để ý đến sự ghê tởm, lại hấp thụ thêm một đợt thuộc tính, thể năng đã hồi phục được phần lớn.

Lúc này, con trùng bị Tô Thành đá cho thất điên bát đảo phía sau, đầu đã nát, dường như cảm thấy vô cùng phẫn nộ, lại lao về phía Tô Thành!

Tô Thành thuận thế rút song đao ra, hai chân đạp lên thân con Trùng vạn túc trước mặt, chân bộc phát lực lượng khổng lồ, eo mượn lực chân đột ngột xoay một cái, song đao trực tiếp tặng cho con trùng tự tìm đến cái chết hai nhát chí mạng.

Con trùng đó vừa bị Tô Thành đá vừa bị chém, lúc này kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất co giật.

Tô Thành đến gần xem, trên người hai con trùng có rất nhiều vết thương kỳ lạ, trông rất mới, hẳn là do mới bị gây ra không lâu.

Mắt tôi sáng lên, nhanh chân đi vào phòng bên kiểm tra, lần lượt phát hiện ra Muộn Du Bình, Hắc Nhãn Kính và Tam Thúc đang hôn mê trong hai phòng bên.

Cả ba người hiện tại đều bị thương nặng, trên bụng Muộn Du Bình có một vết thương lớn, trên vai Hắc Nhãn Kính có một lỗ máu xuyên thủng.

Tam Thúc Ngô Tam Tỉnh cũng bị thương không nhẹ, gốc đùi bị rạch một đường lớn, máu chảy không ngừng.

Thấy vậy, Tô Thành hiện hình ra đồ dùng y tế, giúp họ băng bó xong, sau đó lại dùng một chút niệm lực, hiện hình ra một phòng bệnh

có thể chứa mười người.

An trí xong mấy người được cứu ra, Tô Thành thống nhất cho họ truyền nước muối sinh lý và glucose, để họ nằm yên hồi phục.

Bây giờ chỉ còn lại Ngô Tà, Bàn Tử, A Ninh, ba người chưa được cứu.

Lúc này, mắt Tô Thành đã đỡ hơn một chút.

Tầm nhìn đêm, nhìn xuyên thấu cùng bật.

Cảnh tượng ở phía đối diện hiện ra rõ mồn một.

Tô Thành thấy A Ninh, Ngô Tà, Bàn Tử, ba người bị mấy con khỉ lông đen ướt sũng kéo đi, đặt lên một bệ đá ở cuối đường hầm phía trước.

Thấy cảnh này, Tô Thành mang theo phạm vi "hương khí" nhanh chóng tiếp cận, đám tiểu quái vật đó lần lượt ngã xuống.

Tôi thầm tính toán, phạm vi "độc khí" này, bán kính khoảng mười mét, đường kính khoảng hai mươi mét.

Dường như có thể tự do co giãn phạm vi lớn nhỏ.

Nghĩ vậy, lúc tiếp cận A Ninh, Tô Thành khống chế mùi hương độc tỏa ra, cuối cùng ngưng tụ độc khí quanh A Ninh thành một giọt tinh hoa, lơ lửng trong tay tôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một giọt này tuyệt đối là kịch độc.

Tôi cúi xuống nhìn khuôn mặt A Ninh, lúc này A Ninh trông thật bình tĩnh, trên ngũ quan hoàn mỹ không thấy một tia đau khổ.

Tô Thành thử dùng dấu ấn tinh thần để đánh thức cô, nhưng vô ích.

Cảm giác này, giống như quên mang chìa khóa, quên mang thẻ

cửa, điện thoại, ví tiền, lưu lạc bên ngoài, không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận.

Tô Thành thử mấy lần, A Ninh vẫn một vẻ bình tĩnh, sóng não vốn rất hưng phấn mỗi khi gặp Tô Thành, bây giờ tôi không cảm ứng được chút nào.

“Bàn Tử!

Thằng Bàn Tử chết tiệt!” Tô Thành chạy đến bên Bàn Tử, tát mạnh một cái.

Nếu là bình thường, Bàn Tử chắc chắn sẽ nhảy dựng lên lý luận với tôi.

Nhưng bây giờ Vương Bàn Tử chỉ nằm yên, không có bất kỳ động tác nào.

“Ngô Tà?

Thiên Chân?” Tôi lại kéo Ngô Tà lay, nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Chương 237

Tô Thành ngồi xuống bên cạnh Ngô Tà.

“Sao lại thế này.” Cú sốc lớn khiến Tô Thành hoàn toàn không biết phải làm sao, ngơ ngác ngồi trên đất, không biết làm thế nào cho phải.

“Giá mà mình mạnh hơn một chút thì tốt rồi.” Tô Thành đăm đăm nhìn cánh tay thiếu rèn luyện của Ngô Tà.

Đúng lúc này, tôi thấy cánh tay Ngô Tà với tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên rắn chắc.

Rõ ràng, lớp mỡ trên tay Ngô Tà đang biến mất, thay vào đó là những đường cơ bắp đẹp mắt.

“Chuyện gì vậy!

Chẳng lẽ năng lực cụ tượng hóa có thể cải tạo cơ thể người?!” Tô Thành vui mừng khôn xiết đặt tay lên mạch của Ngô Tà, lần này Tô Thành đã kiên nhẫn hơn một chút.

Tôi kinh ngạc phát hiện, mạch của Ngô Tà đang đập chậm một cách khó tin, ba mươi giây một lần.

Chậm.

Rất chậm.

Quả thực giống như đã chết thật.

Tôi lại đi xem A Ninh và Bàn Tử, mạch của họ đều chậm vô cùng.

Tô Thành nén cơn đau ở mắt, bật tầm nhìn xuyên thấu và hồng ngoại, thấy thân nhiệt của ba người thấp đến đáng sợ, nhưng vẫn còn nhiệt độ.

“Còn sống!” Một trận vui mừng điên cuồng dâng lên trong lòng Tô

Thành.

"Ra là vừa rồi mình đã quá vội vàng kết luận!" Bây giờ bình tĩnh lại, tôi mới phát hiện ra vừa rồi thấy họ không động đậy nên hoảng loạn, dẫn đến phán đoán sai lầm.

Bây giờ vui mừng rồi, Tô Thành dần bình tĩnh, phát hiện cái bệ đá này có chút bất thường.

Cảm giác này giống như ý thức của mình tiến vào không gian của người khác.

Tô Thành ngưng tụ tinh thần lực, lại một lần nữa thử tiến vào ý thức của Ngô Tà, A Ninh, Bàn Tử.

Nhưng đều bị một lực "cản" lại.

Cảm giác này thật kỳ diệu.

Tô Thành lại cẩn thận thử ở "vùng ngoại vi ý thức", phát hiện giống như có một lớp rào chắn bên ngoài.

Vừa định tiếp tục thăm dò, tôi lại cảm thấy có thứ gì đó đang động đậy sau lưng.

Quay đầu lại, tôi thấy một con trùng vạn túc to bằng lòng bàn tay, trên người phát ra ánh sáng ngũ sắc, hai cái râu dài đang động đậy về phía tôi, trên người có một ít sợi tơ mỏng.

Động tác của con trùng trông như đang thăm dò.

Cùng lúc đó, Tô Thành cảm nhận được một luồng dao động tinh thần rất yếu, men theo những sợi tơ mỏng trên người con rết đó nhìn xuống, phát hiện những sợi tơ đó dường như có như không nối liền với ba người Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, diễn tuồng gì đây?

Động Bàn Tơ à?" Cuối cùng cũng nhìn thấy hung thủ, cả người Tô

Thành tinh thần chấn động ngay lập tức.

Âm thanh ong ong trong đầu rung lên, tôi nhìn chằm chằm con trùng trước mặt, cả người gần như biến thành một từ trường khổng lồ, một cú chấn động, tất cả các kết nối giữa con trùng và Bàn Tử đều bị cắt đứt.

Đồng thời nhịp tim của Ngô Tà, Bàn Tử, A Ninh nhanh chóng tăng lên, thân nhiệt dần hồi phục.

Tô Thành đã tìm lại được đội của mình!

Ba người thở hổn hển, từ dưới đất bò dậy.

Miệng Vương Bàn Tử văng ra một tràng chửi thề: "Tổ cha nhà nó, cái đồ chết tiệt!

Đầu ông đây sắp nổ tung rồi!

Hả?

Thành ca!

Cậu đây rồi!" Nhìn thấy Tô Thành, Vương Bàn Tử suýt nữa nhảy cẫng lên ôm chầm lấy tôi, bị Tô Thành cười né được.

A Ninh bò dậy nhìn Tô Thành, vẻ mặt như vừa thoát chết trở về, lúc này Tô Thành cũng cảm thấy như đã mấy thế kỷ rồi mới gặp lại.

Cặp đôi tiến lên ôm nhau, con rết phía sau đột nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị, xung quanh đột nhiên trở nên thơm nồng.

"Ối chà.

Lại cái mùi này.

Mày không ăn nổi cơm chó à?

Cái mùi này...

Chương 238

Bàn gia ta... ta ngửi đủ rồi!" Nói rồi, Vương Bàn Tử che mặt, từ trong túi lôi ra khẩu súng, cả động tác mượt mà như nước chảy mây trôi.

"Pằng!" một tiếng, viên đạn của Vương Bàn Tử bay ra, nhắm thẳng vào con rết nhỏ!

"Xì xì xì." Con rết đó lại kêu lên một tiếng quái dị, đột nhiên từ bức tường sau lưng bò ra một lượng lớn rết giống hệt, trên người chúng đều là những sợi tơ mỏng manh phát ra ánh huỳnh quang ngũ sắc, thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt.

Nhưng Tô Thành biết, đây là tín hiệu nguy hiểm của tự nhiên.

Thông thường sinh vật càng sặc sỡ, độc tính càng mạnh.

Cùng lúc đó, theo sau mùi hương còn có đám khỉ lông đen ướt sũng đã chết, đám đó dường như cảm ứng được khí tràng của Tô Thành, vây quanh nhưng không dám lại gần.

Mùi hương này quá nồng, Bàn Tử lại bắt đầu choáng váng!

Tô Thành thấy vậy, vội vàng phóng thích "độc khí", đám khỉ lông đen xung quanh đều ngất đi, nhưng Bàn Tử cũng ngã xuống!

Đám rết nhỏ lại không một con nào bị gì!

Số lượng của chúng thậm chí còn đang tăng lên!

Nhưng bây giờ Bàn Tử tỉnh rồi thì dễ xử lý hơn.

Tô Thành lúc này tràn đầy tự tin.

Tôi lại một lần nữa thiết lập kết nối tinh thần với Bàn Tử và mọi người, đảm bảo chức năng cơ thể họ vận hành bình thường.

Đám rết dày đặc trước mắt ngày càng nhiều, Tô Thành bây giờ có thể khẳng định, đám rết này có thuộc tính kháng và khống chế tinh thần nhất định.

Và còn kháng độc.

Nhưng Tô Thành cũng có chiêu cuối.

Loại rết nhỏ này, chẳng lẽ không sợ lửa sao?

"Cụ tượng hóa, biển lửa!" Vù vù, dưới niệm lực của Tô Thành, một mảng bông lửa lớn xuất hiện ở mọi ngóc ngách mà đám rết đang bò, ngọn lửa bùng cháy dữ dội, đám rết cố gắng chạy trốn, Tô Thành dứt khoát cụ tượng hóa một hàng rào sắt, trực tiếp vây quanh đám rết mà đốt.

Bàn Tử và hai người kia được Tô Thành đưa vào phòng y tế cụ tượng hóa lúc trước, vẫn đang hôn mê.

"Tiểu... tiểu ca." Tô Thành đang chau mày, sau lưng truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Quay đầu lại, phát hiện ra đó là chàng trai trẻ châu Âu của đội Cầu Đức Khảo lúc trước.

"Đám rết đó... chỗ phát sáng trên lưng rết, đốt nó lên, có thể làm thuốc giải cho loại độc khí đó." Tô Thành sững sờ, qua cửa sổ nhìn về phía cuối đường hầm, nơi đám rết đang bị đốt cháy kêu lách tách.

"Thảo nào không sợ độc khí của mình, cũng không sợ độc khí của đám khỉ lông đen ướt sũng!

Hóa ra thứ này là độc vương à!" Tô Thành nhìn đám rết bị đốt, lúc này như thể nhìn thấy một nồi thuộc tính đang nhảy loạn xạ.

"Hấp thụ thuộc tính!" Tô Thành tiến lên vài bước, đám rết trước mặt bị đốt cháy khét, đồng thời cũng rơi ra một đợt lớn quả cầu ánh

sáng màu xanh lục.

Theo kinh nghiệm trước đây, quả cầu ánh sáng có màu là mạnh nhất! [Hấp thụ thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính hoàn toàn mới!

Có thể giải độc cũng có thể chế độc!] Thuộc tính quả cầu ánh sáng ồ ạt tràn vào, Tô Thành cảm thấy tế bào trong cơ thể lại một lần nữa được cải tạo, tế bào hiện tại có thể sản xuất hàng trăm loại độc tố hoặc dược phẩm!

Cũng có nghĩa là, Tô Thành hiện tại đã biến thành một cỗ máy chế dược di động!

Đám rết trước mắt bị đốt rơi xuống từng con một, thuộc tính bị Tô Thành hấp thụ hết đợt này đến đợt khác, chẳng mấy chốc thuộc tính mới đã đạt đến cấp cao.

Giờ đây không cần bắt rết cũng có thể cứu người rồi!

Tô Thành vội vã quay lại phòng bệnh cụ tượng hóa, Thanh Long huyết mạch và thuộc tính độc dịch mới tăng đồng thời vận hành!

Thanh Long huyết mạch mang theo siêu cấp huyết dịch vận chuyển năng lượng cho toàn thân, tế bào đang theo mệnh lệnh của Tô Thành không ngừng sản xuất thuốc giải.

Không bao lâu, toàn thân Tô Thành tiết ra một lớp chất lỏng màu xanh băng mỏng, Tô Thành thu thập chất lỏng này lại xem, phát hiện chất lỏng này không tinh khiết lắm.

“Thôi được, lại nào!” Tô Thành thấy Bàn Tử tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, quyết định tinh luyện thuốc giải đến độ tinh khiết nhất rồi mới cho họ dùng.

Tôi cụ tượng hóa một chiếc giường trống, nhẹ nhàng nhảy lên,

ngồi xếp bằng.

“Hệ thống, vào không gian hệ thống, ta muốn tinh luyện thuộc tính này!” [Nhận được yêu cầu của ký chủ, đang khởi động không gian hệ thống!] [Khởi động thành công, mời ký chủ yên tâm sử dụng!] Lúc này, ý thức của Tô Thành tiến vào bên trong không gian hệ thống, tu luyện và phân tích trong không gian hệ thống khác với hiện thực.

Một nghìn phút trong không gian hệ thống, bên ngoài mới qua một phút!

Chương 239

Bây giờ Tô Thành yên tâm ở trong không gian hệ thống, rèn luyện tế bào của cơ thể!

Vận hành Thanh Long huyết mạch trong cơ thể, một lần rồi một lần nữa chảy nhanh qua từng mạch máu, thành mạch máu vững chắc của Tô Thành lần lượt giãn ra, càng thêm mạnh mẽ!

"Ư…" Cơn đau toàn thân vô cùng dữ dội, vì cơ thể trong hiện thực thời gian vẫn bình thường, nên dưới tình huống tỷ lệ thời gian là thời gian hệ thống : thời gian hiện thực 1000:1, nỗi đau của Tô Thành bị gia tăng gấp 1000 lần lên thể xác! [Kiểm tra cảm giác đau của ký chủ đạt cấp 7!

Có muốn chấm dứt vận hành huyết mạch không?] Ngay lúc Tô Thành đau đến chết đi sống lại, âm thanh nhắc nhở ôn hòa của hệ thống vang lên.

"Không... không chấm dứt!

Tiếp tục... tăng cường độ!

Ta có thể!" Tô Thành nghiến răng ken két.

Tôi không từ bỏ vì phụ nữ khi sinh con co thắt tử cung, dường như cũng là cấp độ đau đớn này.

Phụ nữ sinh con có thể chết, nhưng tôi thì không.

"Nếu ta ngay cả chút đau này cũng không chịu nổi, vậy ta có xứng làm một người đàn ông không?!

Phụ nữ còn làm được, tại sao ta lại không!

A a a!" Cảm giác đau đớn lan ra mọi ngóc ngách trên toàn thân,

giống như đốt một đống lửa trên từng tấc da thịt!

Nhưng đau mãi, Tô Thành lại cảm thấy có chút khoái cảm.

"A á…" Trong ý thức của Tô Thành gần như là sự giao thoa giữa đau đớn và khoái cảm.

Không biết đã qua bao lâu, cảm giác trên người Tô Thành dần biến mất, trong tình trạng vô thức, tôi từng bước tăng cường độ.

Bây giờ, toàn bộ cơ thể gần như đã được làm mới và tiến hóa hoàn toàn một lần, cơ năng lại hoàn toàn mới! [Chúc mừng ký chủ!

Một lần hoàn thành hoàn mỹ năm cấp độ cải tạo cơ năng cơ thể!] [Hiện tại cơ thể ký chủ đã được nâng cấp hoàn toàn mới, có thể chịu đựng nhiều thuộc tính hơn!

Đồng thời tăng thêm kỹ năng phái sinh loại tinh thần – Ý niệm khống vật!

Phạm vi bán kính hai mươi mét!] "A a a~" Tô Thành phát ra một tiếng rên rỉ vô cùng thoải mái.

Rút khỏi ý thức, cơ thể truyền đến một cảm giác đau mỏi xa lạ, mỗi khớp xương cử động đều rất gượng gạo, như thể không phải của mình.

"Ưm…" Tô Thành dùng sức vặn cổ, nhảy xuống giường hoạt động một chút.

Vài phút sau, Tô Thành phát hiện cơ thể hiện tại càng thêm nhẹ nhàng và nhanh nhẹn!

Khi nhảy lên gần như không cảm nhận được trọng lượng!

Chỉ cần dùng năm phần lực là có thể dễ dàng đi như bay ở nhiều nơi.

Cảm giác này giống như trọng lực của trái đất không giữ được

tôi.

“Sản xuất thuốc giải!” Tô Thành ý niệm vừa động, các tế bào đã được cải tạo toàn thân bắt đầu sản xuất thuốc giải.

Bây giờ Tô Thành đã có thể kiểm soát chính xác vị trí sản xuất thuốc giải, vì vậy tôi chỉ sản xuất ra vài giọt chất lỏng màu xanh lam trong suốt ở lòng bàn tay.

Khống chế giọt chất lỏng, để chúng bay vào miệng của tất cả mọi người trong phòng bệnh.

Chưa đầy một phút, những người đang hôn mê đều tỉnh lại!

“Mẹ kiếp… kiếp… tôi vừa mới vui vẻ chơi đùa với em gái xinh đẹp của mình mà.

Em gái của tôi đâu?

Em gái đâu?” Vương Bàn Tử vừa tỉnh dậy đã lau nước miếng trên mặt, ánh mắt mờ mịt nhìn Tô Thành.

Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ cũng từ từ tỉnh lại, ngơ ngác nhìn phòng bệnh xung quanh, không biết tình hình thế nào.

Cả đội lại nghỉ ngơi thêm vài giờ, trong khoảng thời gian này, Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ đều đã hiểu về dị năng của Tô Thành, sau khi xem Tô Thành biểu diễn xong, vẻ mặt họ đều không thể tin nổi.

Rõ ràng quan niệm cũ đã bị một cú sốc lớn.

Trong lúc đó, Tô Thành đã gieo kết nối tinh thần cho Bàn Tử, Ngô Tà, A Ninh và cả Muộn Du Bình, trong nháy mắt cảm giác ấm áp đó lại trở về trong đầu Tô Thành.

“Hây!

Thần kỳ thật!

Chương 240

Cái này có đáng tin không, thế lúc Bàn gia ta hẹn hò với mấy em gái xinh đẹp, chẳng phải cậu đều thấy hết sao?" Vương Bàn Tử sờ đầu suy ngẫm, bị Tô Thành vỗ nhẹ một cái, nói: "Tôi không nhàm chán đến mức đi xem người khác hẹn hò.

Tôi làm vậy là để phòng ngừa gặp nguy hiểm." Mấy người nghe xong đều im lặng gật đầu.

Nếu không có Tô Thành, lần này họ chết chắc rồi.

Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình hai người đều đã chuẩn bị xong, trong phòng bệnh Tam Thúc và Trần Bì A Tứ cũng đã hồi phục gần hết.

Tô Thành vừa chuẩn bị gọi mọi người tiếp tục khám phá, lại thấy Trần Bì A Tứ đứng tại chỗ không nói gì.

Tô Thành nhíu mày: "Sao vậy?

Nếu muốn hành động một mình, tôi sẽ không cản." Trần Bì A Tứ hai mắt nhìn Tô Thành một cái, im lặng không nói, ánh mắt có chút âm trầm.

Nhìn vẻ mặt đó, Tô Thành càng không thèm để ý.

Thấy tình hình này, Hoa Hòa Thượng ở bên cạnh vội vàng giảng hòa, nói: "Là thế này, Tô Thành tiểu ca.

Trang bị của chúng tôi đều ở trên đó, cần phải đi lấy." "Đúng đúng, Thành ca, trang bị của tôi cũng có một ít ở trên đó, phải đi lấy về." Bàn Tử cũng đột nhiên phụ họa.

Nghĩ đến năng lực cụ tượng hóa cũng không phải vô hạn, Tô Thành liền gật đầu đồng ý.

Trần Bì A Tứ đi trước, Hoa Hòa Thượng theo sau, trông có vẻ rất vội vàng.

"Vội vàng thế làm gì?

Có đồ gì quan trọng à?" Bàn Tử tiến lên hỏi, Hoa Hòa Thượng đang cảnh giác xung quanh.

"Có, Tứ A Công của tôi có một cái la bàn, là đồ gia truyền, xem phong thủy chuẩn lắm.

Ông ấy chưa bao giờ rời thân, chỉ là lần này sự việc xảy ra đột ngột mới để lại." Nói rồi, Hoa Hòa Thượng cẩn thận liếc nhìn Trần Bì A Tứ, dường như có vẻ sợ hãi.

Mấy người đến cửa cung điện, ai nấy đều há hốc miệng.

Bàn Tử nhìn cái hang động khổng lồ, miệng há to sắp trật khớp, điểm kinh ngạc chủ yếu là ở chỗ: "Thành ca, à... lối vào ở đâu vậy?

Tôi... tôi nhìn nửa ngày không thấy lối vào!" Mấy người vừa thoát chết đều ngơ ngác, lần lượt thò đầu nhìn xuống vách núi, trong vực sâu trống rỗng không thấy gì cả, chỉ cảm thấy sâu thẳm và lạnh lẽo.

"Hắt xì!" A Ninh thể chất yếu hơn, lúc này bị gió lạnh thổi cho nổi da gà.

"Vậy chúng ta ra ngoài bằng cách nào?

Cũng không biết vào bằng cách nào nữa." Cô vừa quấn chặt quần áo vừa nói.

Lúc này mắt Tô Thành sáng lên, trong lòng đã có kế hoạch.

"A Ninh, tôi đưa em ra ngoài." Tô Thành một tay ôm lấy vòng eo thon của A Ninh, mang theo cô mấy bước nhảy men theo vách băng gần như thẳng đứng xuống dưới, tìm thấy cửa động lúc trước.

Mấy người ở dưới nhìn đến ngây người, Trần Bì A Tứ và Hoa

Hòa Thượng đều lộ vẻ kinh ngạc, đặc biệt là ba thành viên còn sót lại của đội Cầu Đức Khảo, nhìn về phía Tô Thành biến mất như nhìn thấy thần thánh.

“Làm sao bây giờ?” Bàn Tử ngơ ngác quay đầu lại, vừa định hỏi Muộn Du Bình sau lưng, chỉ thấy một tàn ảnh.

Lúc này Muộn Du Bình, gần như đi cùng đường với Hắc Hạt Tử!

Cũng vài bước nhảy đã đến cửa động phía trên, thuận lợi thoát thân!

Cao thủ đều đi hết.

Bây giờ còn lại mấy con gà mờ nhìn nhau.

“Giờ làm sao đây, lại không có dây thừng.

Chẳng lẽ đợi họ mang đồ xuống à?” Ngô Tà cũng mặt đen như đít nồi nhìn về hướng Tô Thành biến mất, vô cùng cạn lời.

Trần Bì A Tứ, lúc này trong mắt âm trầm, cũng không biết đang nghĩ gì. .

“Oa!

Sức mạnh của em… Sức mạnh của em đã mạnh hơn!” A Ninh kinh ngạc, không thể tin được nhìn vào cái hố lớn trước mặt, như thể cú đấm vừa rồi xuyên thủng nơi đó là một ảo giác.

Nhìn động tác của A Ninh, Tô Thành như có điều suy nghĩ.

Đưa A Ninh lên việc đầu tiên, đương nhiên là hôn hít.

Việc thứ hai mới là trọng điểm.

Tô Thành lợi dụng dấu ấn tinh thần và thuộc tính cụ tượng hóa, giúp A Ninh cường hóa thể chất.

Chương 241

"Hệ thống, loại cường hóa này là vĩnh viễn sao?" Ý niệm vừa động, tôi lập tức hỏi hệ thống. [Nhận được câu hỏi của ký chủ, đang giải quyết vấn đề cho ký chủ.] [Chỉ cần kết hợp với thuộc tính khống chế tinh thần, có thể trở thành vĩnh viễn.

Sức mạnh, thể chất, và một lượng nhỏ dị năng của mỗi người đều có thể thay đổi theo ý muốn của ký chủ.] "Ồ, vậy cũng có nghĩa là, tôi muốn ai mạnh lên cũng được, và nếu tôi thấy ai không vừa mắt, cũng có thể rút năng lực của người đó đi sao?" [Đúng vậy, ký chủ đại nhân.] Tuyệt vời!

Tô Thành vỗ tay một cái, lập tức gọi A Ninh lại.

"A Ninh, lại đây." "Ưm?

Lại đây." Cô nhảy chân sáo chạy lại, giống như một con thỏ trắng đáng yêu.

Tô Thành xoa đầu cô, ý niệm vừa động, bắt đầu giúp A Ninh cường hóa cơ thể.

Đầu tiên là cường độ cơ bắp!

Tiếp theo là xương cốt, phòng ngự, thậm chí còn thêm mấy phần sức mạnh!

A Ninh hiện tại gần như tương đương với 1/4 Tô Thành, chỉ riêng các thuộc tính cơ bản như sức mạnh, tốc độ đã gần như giống Tô Thành!

Giờ đây Tô Thành không cần phải quá lo lắng cho A Ninh nữa, A Ninh cũng có thể tự bảo vệ mình!

"Vậy thì đã vậy." Tô Thành suy nghĩ một chút, bảo A Ninh và

Muộn Du Bình ở đây chờ, nhưng A Ninh không chịu, nhất quyết đòi đi theo Tô Thành.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của A Ninh, Tô Thành mềm lòng, đồng ý.

Tôi định ôm A Ninh xuống, nhưng bị A Ninh giãy ra.

"Thành Thành, đừng coi thường em nhé!

Anh truyền sức mạnh cho em em đều biết cả!" A Ninh còn cười một cách duyên dáng.

"Ách… Thành Thành??" Trán Tô Thành toát ra mấy giọt mồ hôi.

Giây tiếp theo, A Ninh trực tiếp từ động băng trước mặt nhảy xuống, tim Tô Thành thắt lại, vội vàng theo sau.

Nhìn xuống, lại thấy thân hình A Ninh uyển chuyển như rắn nước, eo nhẹ nhàng uốn lượn, mấy cái đã xuống đến bệ đá bên dưới.

Siêu thị lực của Tô Thành thấy rõ bóng dáng A Ninh.

"Quá gợi cảm… cái eo… a." Nhìn động tác của A Ninh, Tô Thành có chút xao động, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm thái.

Đợi Tô Thành xuống đến cửa cung điện, Bàn Tử đều kinh hãi nhìn A Ninh, đang chất vấn A Ninh là ai.

Vừa nhìn thấy Tô Thành, Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Thành ca, người phụ nữ này không đơn giản!

Không chừng là ai đó súc cốt biến thành, quá lợi hại rồi.

Cậu không biết đâu, vừa rồi tôi tận mắt thấy con bé này nhảy xuống.

Tuyệt đối không phải vợ cậu đâu!" Nói rồi, Vương Bàn Tử thần bí ghé sát tai Tô Thành: "Giọng nói cũng giống hệt A Ninh, Thành ca,

cậu phải cẩn thận!" Tô Thành nghe "nhắc nhở" của Vương Bàn Tử, bật cười.

Tôi định công bố ngay bây giờ có thể dẫn dắt toàn bộ mọi người trở nên mạnh mẽ, nhưng bây giờ có Trần Bì A Tứ ở đây, nên không nói thẳng.

Đợi đưa Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng đi rồi, mới xuống công bố tin này với "người nhà".

Vương Bàn Tử và mấy người nghe xong đều chớp chớp mắt, rõ ràng không thể chờ đợi được nữa để tiếp nhận "lễ rửa tội" của Tô Thành.

"Thành ca!

Cho tôi một suất!" Bàn Tử vỗ ngực, kích động không thôi. .

"Hô ha!

Trời ơi, sức mạnh này thật thần kỳ.

Tôi có thể lộn ngược ra sau rồi ha ha ha!" Ngô Tà là người cuối cùng tiếp nhận "lễ rửa tội" của Tô Thành, bây giờ đang kích động thử một số động tác khó.

"Tôi bây giờ là siêu nhân!" Ngô Tà có chút trẻ trâu vung nắm đấm định đấm xuống đất, bị Tô Thành vội vàng kéo lại.

"Đại huynh đệ, đừng quá kích động, sức mạnh dùng không tốt, lát nữa nơi này đều phải sập đấy.

Tiết kiệm chút sức lực đi, không thì ai gây họa, tôi sẽ thu hồi sức mạnh." Tô Thành nói.

Bao gồm ba nhân viên còn sót lại của Cầu Đức Khảo đứng bên cạnh, Ngô Tà, Bàn Tử đều nghiêm túc trả lời "Rõ".

Đương nhiên, Ngô Tam Tỉnh cũng được Tô Thành sắp xếp sức

mạnh.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh có chút ngơ ngác, bây giờ đang nhìn hai tay mình, dường như đang thử nghiệm.

Tiếp theo, Tô Thành thấy Ngô Tam Tỉnh đi đến trước cái đỉnh lớn ở cửa, cả bàn tay ấn lên đỉnh một cái, cái đỉnh đó thuận theo một vết nứt nào đó vỡ ra thành mấy mảnh.

Chương 242

“Khống chế sức mạnh thật tinh chuẩn!” Tô Thành thầm kinh ngạc.

Năng lực khống chế của Ngô Tam Tỉnh thực sự vượt xa Bàn Tử và Ngô Tà.

Bàn Tử sau khi nhận được cải tạo sức mạnh, hoàn toàn là kiểu sức mạnh vũ phu, sức mạnh của Ngô Tà thuộc loại linh hoạt.

A Ninh, thuộc loại nhận được sức mạnh, vận dụng linh hoạt sức mạnh trên cơ sở cơ thể, kiểu mưu trí.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh là người có ngộ tính cao nhất.

Mặc dù tuổi tác đã lớn, nhưng có thể thấy, người đàn ông mưu sâu kế hiểm năm xưa, đến bây giờ, hùng phong cũng không giảm.

Tô Thành thầm đoán, sự khống chế sức mạnh tinh chuẩn này, bắt nguồn từ tư duy chặt chẽ.

Cùng nhận được sức mạnh của Tô Thành, còn có ba tiểu đệ vô cùng sùng bái Tô Thành.

Thực ra ban đầu Tô Thành từ chối, định đưa ba người này ra ngoài trước, dù sao họ cũng là người của Cầu Đức Khảo.

Nhưng ba tiểu đệ này, cũng muốn cùng Tô Thành đồng sinh cộng tử, ánh mắt đó sắp tóe ra sao.

Tô Thành lúc đó nghĩ, cảm thấy ba người này hẳn là có thể bồi dưỡng.

Thế là...

“Oa ha ha ha!

Lão đại!

Nhìn em này, em có thể làm thạch sùng!" Binh nhì số một kích động bò lên tường, cây cột đó bị cào ra mấy vết móng tay.

"Xì, tôi còn có thể làm Người Nhện này!" Binh nhì số hai lườm một cái, móc câu trong tay nhanh chóng phóng ra, cả người trên vách núi, bò được một đoạn không ngắn.

Binh nhì số ba vẫn không nói gì, lúc này đi đến cửa cung điện đó, một chưởng đánh nát cánh cửa lớn.

Tô Thành đầy đầu toát mồ hôi.

Nhưng bây giờ Tô Thành cũng rất vui mừng.

Ba người này tư chất không hề thua kém Bàn Tử.

Sau khi được truyền sức mạnh, biểu hiện của ba người cũng vô cùng kinh người.

"Xem ra có thể sống sót dưới sự tấn công của rết, cũng không phải ngẫu nhiên." Tô Thành sờ cằm nghĩ, cảm thấy để họ gia nhập cũng là một lựa chọn không tồi.

Có lẽ mang về có thể trở thành thủ hạ của mình!

Như vậy tôi cũng có đội của mình, nhân viên cốt cán đều đang dần tăng cường thực lực.

"Đừng nghịch nữa!

Đừng quên chúng ta đến đây để làm gì!" Lúc này, Tô Thành thực sự không thể nhìn nổi đám "trẻ con" đang nghịch ngợm này nữa, bèn hét lên một tiếng.

Đám người này ngược lại rất ngoan, nghe Tô Thành gọi đều lần lượt đứng ngay ngắn bên cạnh Bàn Tử, ba binh sĩ ngẩng đầu ưỡn ngực.

A Ninh ở bên cạnh Tô Thành, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của họ

nhíu mày: “Phải hiểu rõ, chúng ta vẫn là một đội, nhưng đội này khác với của Cầu Đức Khảo.

Đội của chúng ta phải liên hệ chặt chẽ, lúc cần giữ quy củ thì tuyệt đối không được cười đùa cợt nhả.” Nói xong, A Ninh nghiêm mặt đứng trước mặt họ, khá có khí thế của một nữ giáo đầu.

Ba binh sĩ đó dường như cũng bị dọa, lần lượt trả lời: “Vâng!

Chị dâu!” Lời này vừa ra, A Ninh lại không nhịn được cười, nhưng nhanh chóng lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

Vương Bàn Tử thấy mấy thanh niên bị dọa cho ngơ ngác, lại tiến lên giảng hòa.

“Đừng đứng ngây ra đó, nói tên của các cậu đi, sau này tôi cũng dễ gọi.” Nói xong, mấy thanh niên đều cúi đầu, một lúc lâu sau mới có người lên tiếng.

“Báo cáo trưởng quan, chúng tôi không có tên, chỉ có số hiệu.

Số hiệu của tôi là: 9463.” Tô Thành nghe số hiệu, sững sờ, nhìn A Ninh.

Cảm ứng được ánh mắt của Tô Thành, A Ninh cũng ngẩng đầu nhìn Tô Thành, lộ ra một nụ cười khổ.

“Đội của Cầu Đức Khảo... những người thân tín của hắn đều được đặt số hiệu, đại đa số đều là cô nhi.

Để quản lý quân đội hóa những cô nhi được nhận nuôi, đều gọi bằng số hiệu.” Nghe vậy, Tô Thành không khỏi thương cho những ngày tháng bọn trẻ này theo Cầu Đức Khảo.

Phải tăm tối đến mức nào?

Tuổi thơ của họ phải nhàm chán và khắc nghiệt đến đâu?

Nhưng Cầu Đức Khảo, tên ma đầu đó đã chết rồi, theo tôi, ít nhất

cũng tự do hơn theo Cầu Đức Khảo.

Chương 243

Nghĩ đến đây, Tô Thành mở miệng nói: "Không có tên, vậy bình thường các cậu gọi nhau thế nào?" Câu hỏi vừa dứt, mấy đứa trẻ hưng phấn nói: "Gọi tôi là Tiểu Lục!" "Tôi, tôi, lão đại, gọi tôi là A Phát!" "Tôi tên Lăng." Nghe xong, Tô Thành khen: "Tên hay." "Hóa ra toàn là số à. 680?" Bàn Tử ở bên cạnh cười cười, liếc nhìn Tô Thành rồi lại nhìn ba thanh niên.

Ba chàng trai trẻ nghe Tô Thành khen một câu, vui mừng khôn xiết.

Chỉ là, họ đều có chút lắm lời, một khi bắt chuyện là nói không dứt, như thể mấy trăm năm chưa được nói chuyện.

Ngay cả người ít nói nhất trong đó, cũng cùng hai người kia nói chuyện không ngừng.

Thế là, đội của Tô Thành lại mạnh lên không ít.

Trần Bì A Tứ ở trên đó không hề biết sự thay đổi trong đội của Tô Thành, đang tìm kiếm trang bị của mình. .

"Tứ A Công!

La bàn của ngài đây." Hoa Hòa Thượng tìm thấy một cái la bàn, đưa cho Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ đó nhấc mí mắt lên nhìn một cái, trong mắt lóe lên tia sáng, vội vàng lấy từ tay Hoa Hòa Thượng.

"Tìm được rồi." Nhìn bộ dạng của Trần Bì A Tứ, Hoa Hòa Thượng không nhịn được nói: "Tứ A Công, chúng ta có tiếp tục không?

Đội của Ngô Tam Tỉnh có vẻ rất mạnh." Nghe lời của Hoa Hòa Thượng, trong mắt Trần Bì A Tứ lộ ra vài phần ý vị không rõ.

Một lúc sau, mới nói: “Cứ đi theo, nghe lệnh hành sự.

Lúc cần ra tay thì đừng do dự.” “Vâng!

Tứ A Công.” "Chúng ta thật sự phải quay lại sao?" Tiểu Lục miệng ngậm bánh quy khô, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tô Thành. "Nói nhảm, Thành ca đi đâu thì chúng ta đi đó." A Phát lườm Tiểu Lục một cái, tự mình uống chút nước.

Lăng thì ngồi xếp bằng một bên, không xen vào.

Nhìn ba tên tấu hài đột nhiên xuất hiện, Tô Thành lắc đầu cười, thầm nghĩ: cũng làm không khí sôi nổi lên không ít, đỡ cho mỗi ngày chỉ có một mình Bàn Tử độc thoại. "Đương nhiên rồi.

Con đường gian khổ nhất chúng ta đã đi qua, đã bước vào cửa lớn rồi.

Sao có thể lùi lại được?" Tô Thành vỗ tay, ra hiệu đừng ồn ào nữa.

Bây giờ đội ngũ đã có tới mười ba người, Bàn Tử vừa đếm vừa nói: "Đội của chúng ta cũng lớn mạnh phết nhỉ!

Xem kìa, tổng cộng có tới mười ba người!" Bàn Tử vui vẻ điểm danh, mấy người lại nghỉ ngơi tại chỗ một lúc.

Đợi mọi người được gọi dậy, chân trời đã hơi hửng sáng một vệt trắng bạc.

Vì người đông, họ không thể không đi xuyên qua cái hang do con hầu khỉ lông đen kia tạo ra một lần nữa.

Trên đường lại gặp vài con khỉ loại đó, nhưng đều bị Tô Thành dọa chạy mất.

Khi ra khỏi cửa động, đối mặt với sườn tuyết dốc khổng lồ, ánh sáng nơi chân trời bắt đầu tràn ngập cả bầu trời.

Ánh sáng màu cam lan tỏa, sắc cam nhàn nhạt rắc lên mặt tuyết.

Phóng tầm mắt ra xa, tuyết trắng mênh mông giữa trời đất chiếm trọn cả tầm nhìn.

Tô Thành và mấy đồng đội nhảy vọt xuống, lúc đáp đất, dưới chân bỗng truyền đến một tiếng động lớn kéo dài, nghe như một loại máy móc khổng lồ đang rên rỉ. "Tiếng gì vậy?" Tiểu Lục đứng cạnh bị dọa giật nảy mình, nhưng trấn tĩnh lại, lát sau không nhịn được mà liếc nhìn Tô Thành.

Ngay sau đó, lại một tiếng kêu bi thương xa xăm vang lên, âm thanh kéo dài, nghe như một loài cự thú thời viễn cổ đang gào thét.

Cùng với tiếng động, lớp tuyết dày hơn một người trên sườn dốc khổng lồ họ đang đứng bị chấn động mà lần lượt trượt xuống.

Sau đó, một mảng sườn tuyết rộng khoảng hai ba sân bóng đá đã xảy ra một trận lở tuyết quy mô nhỏ.

Sau một trận ầm ầm lúc đầu dần lớn hơn, rồi lại dần nhỏ đi, tuyết trên sườn dốc đã biến mất, toàn bộ trượt xuống vách núi, để lộ ra một mặt băng phẳng lì. "Đẹp thật." Bộ ba "680" gần như đồng thanh thốt lên, nhất thời mọi người đều sững sờ ở cửa động.

Lúc này, đến cả Bàn Tử lắm mồm cũng yên lặng thưởng thức mỹ cảnh trước mắt.

Nhưng Tô Thành cảm thấy, Vương Bàn Tử lúc này có tâm trạng ngắm cảnh là vì bên dưới không có vàng bạc châu báu.

Nếu có, không chừng Vương Bàn Tử đã sớm nhảy xuống vơ vét rồi.

Trước mắt mọi người, đường nét của "Côn Luân Thai" hiện ra, bóng đen khổng lồ của nó đổ xuống mặt băng, thể hiện một vẻ đẹp thần bí cổ xưa.

Trong khoảnh khắc, ai nấy đều quên mất nguyên nhân lớp tuyết biến mất và tiếng động lớn vừa rồi.

Chương 244

"Đi nhanh thôi," Tô Thành nói.

Mọi người lần lượt hoàn hồn, nhảy ra khỏi động băng, đáp xuống lớp băng dày.

Khoảnh khắc này Tô Thành có chút biết ơn mấy con hầu khỉ lông đen kia, nếu không phải nhờ chúng, trong thời gian ngắn cũng không thể tạo ra một cái hang trên lớp băng dày như vậy được.

Nếu để Tô Thành ra tay, e là vài cú đấm cũng đủ làm nó nát bét.

Nhưng làm vậy thì chẳng có ý nghĩa gì.

Mọi người lại xuống đến cửa cung điện, lần này tốc độ nhanh hơn nhiều.

Cả đoàn người tiến về phía trước, lúc này Tô Thành mới có dịp thong thả ngắm nhìn toàn cảnh bên trong cung điện.

Bích họa trên tường màu sắc tươi đẹp, vẫn giữ được vẻ lộng lẫy của không biết bao nhiêu năm về trước.

Vừa đi, mọi người vừa tấm tắc khen ngợi, nhưng càng đi, họ càng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Đặc biệt là Bàn Tử, vốn là người hào hứng nhất khi xuống mộ, dù sao cũng có tiền bỏ túi.

Nhưng lúc này, mặt gã đã đen lại. "Nơi quái gì hoành tráng thế này mà chẳng có cái gì cả?" Bàn Tử miệng lẩm bẩm chửi bới, đi loanh quanh khắp nơi, nhưng không hề phát hiện có món minh khí nào giá trị.

Hai bên đường hầm ngoài mấy ngọn cung đăng ra thì chẳng có gì

khác. "Ai!

Vận rủi, vận rủi!" Tai Tô Thành nghe Bàn Tử càu nhàu, anh dùng mắt nhìn xuyên thấu quan sát khắp nơi.

Cũng không có thu hoạch gì.

Hai bên đường hầm có mấy gian phòng phụ, đều là nơi Tô Thành vừa tiêu diệt lũ du diên khổng lồ, bây giờ lũ du diên đó đã chết hẳn. "A Thành, em cứ thấy có gì đó không ổn," A Ninh ở bên cạnh Tô Thành, ôm chặt lấy cánh tay anh. "Đừng sợ." Vỗ nhẹ lên đầu A Ninh, Tô Thành vẫn quan sát xung quanh.

Lúc này không có nguy hiểm gì đáng chú ý.

Nhưng đôi khi điều đáng lo ngại nhất lại là khi không biết nguy hiểm ở đâu.

Tiếng động lớn xa xăm kia lại vang lên, nhưng nghe ở đây thì không chói tai.

Tô Thành đoán có thể là vì khoảng cách đến nơi phát ra âm thanh quá xa, nên nghe mới không chói tai, nếu đứng ngay tại đó thì khác. "Lão đại...

âm thanh đó, nghe ghê quá!" Tiểu Lục trong nhóm "680" nói với Tô Thành.

Nhưng những người được huấn luyện tinh nhuệ, thân thủ giỏi giang như họ cũng sẽ không bị chút chuyện này dọa sợ.

Đi một lúc, Tô Thành cuối cùng cũng phát hiện ra điểm bất thường. "Mọi người có phát hiện không...

đường hầm này hình như đi mãi không hết?" Ngô Tà giành nói trước Tô Thành.

Đúng vậy, đường hầm này tuy dài, nhưng không có nghĩa là vô

tận.

Chỉ là thời gian họ đi đã quá lâu rồi.

Một đường hầm thẳng tắp, vậy mà đi tong cả nửa tiếng đồng hồ! "Bàn gia tôi thật sự...

đi dạo phố với phụ nữ còn không mệt thế này." Vương Bàn Tử sờ đầu, nhìn quanh, nhưng không phát hiện ra gì.

Nhất thời không khí trong đội lại trở nên căng thẳng. "Hay là em chạy thử xem?" A Ninh nhỏ giọng đề nghị.

Tô Thành xua tay, nói: "Quan sát trước đã, có cần chạy hay không thì đợi có kết luận rồi chạy cũng không muộn." Lúc này Tô Thành ngẩng đầu nhìn quanh, cuối cùng phát hiện ra manh mối trên bức bích họa.

Mấy bức bích họa vừa rồi anh chỉ liếc qua như cưỡi ngựa xem hoa, nhìn hai mắt rồi không xem lại nữa.

Bây giờ nhìn kỹ, những hoa văn vốn không liên tục giờ lại nối liền với nhau. "Thật giống một cuộn phim lặp lại vô hạn," Tô Thành lẩm bẩm.

Lúc này, không biết từ đâu, tiếng kêu dài, vang dội và hùng vĩ kia lại vang lên.

Bầu không khí quỷ dị cộng với âm thanh thỉnh thoảng vang lên khiến cả đoàn người bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Chương 245

"Tứ A Công, ngài đi được không?" Họa hòa thượng cõng Trần Bì A Tứ rất tận tụy, suốt đường đi đều cõng gia chủ của mình. "Đi được... tiếp tục." Trần Bì A Tứ đã gần chín mươi tuổi, lúc này không hề tỏ ra sợ hãi.

Tuy đang ở trên lưng Họa hòa thượng, nhưng Tô Thành cũng biết, đối với một người già hơn 90 tuổi, bất kỳ sự xóc nảy nào bây giờ cũng có thể gây tử vong.

Trần Bì A Tứ ở tuổi này mà chống chọi được đến giờ đã là một kỳ tích.

Nhưng Tô Thành vẫn chưa đến được đại điện phía trước.

Chuyện gì thế này? "Không phải chứ." Bàn Tử giơ tay, rọi đèn pin khắp nơi. "Ông đây mới thoát một kiếp, lại gặp một nạn nữa à?" Đèn pin trong tay gã chiếu loạn xạ.

Tô Thành bị chiếu vào mắt mấy lần, không kiên nhẫn nói: "Tên Bàn Tử chết bầm kia, tưởng đang ở vũ trường à?

Đèn cứ lia loạn lên, hay là bật nhạc disco rồi uốn éo tại chỗ đi, không chừng lát nữa có tống tử nương nương để mắt tới đấy." Bị nói như vậy, Vương Bàn Tử ngược lại ngoan ngoãn hơn mấy phần, nói: "Bàn gia tôi tuy có hơi sợ tống tử, nhưng đùa thì đùa, đừng lấy tống tử nương nương ra nói giỡn, lát nữa thật sự chạy ra thì mệt đấy." Mọi người nghe câu đùa không đứng đắn, đều bật cười, không khí lập tức thoải mái hơn nhiều.

Thực ra Tô Thành có thể cảm nhận được, suốt chặng đường, mọi người đều đã trải qua quá nhiều chuyện khó tin, nên lúc này ngược lại bình tĩnh hơn.

Dù sao thì, sự việc bất thường ắt có ma quỷ, phàm là chuyện gì chỉ cần tóm được ảo thuật gia đứng sau hiện tượng là có thể phá giải được mê cục.

Mấy người lại đi một lúc, Bàn Tử lại không vội, thậm chí còn đề nghị nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhóm "680" bên cạnh lần đầu trải qua những chuyện quỷ dị này thì không được bình tĩnh như vậy.

Thấy Bàn Tử dứt khoát ngồi xuống tại chỗ, thậm chí bắt đầu nấu đồ ăn, Tô Thành liền biến ra từ hư không một con cá lớn, khiến ba tiểu binh kia mắt tròn mắt dẹt.

Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên cũng đầy vẻ không dám tin.

Họa hòa thượng khi thấy Tô Thành biến ra cá và gia vị tươi sống từ hư không thì quỳ sụp xuống đất hô to thần tích, Muộn Du Bình kéo lại mới không để hắn dập đầu. "Hầy!

Mấy người không hiểu rồi, đây là tuyệt kỹ của Thành ca nhà tôi, hồi trước tôi ở Tần Lĩnh ấy... anh ấy hô phong hoán vũ, muốn gì có đó.

Nhưng thể chất của Thành ca có lẽ trâu bò hơn tôi, nên bây giờ mới làm được." Vương Bàn Tử đang thao thao bất tuyệt, bên này Tô Thành đã ba chân bốn cẳng bắt đầu chế biến, kỹ năng nấu nướng trong đầu lập tức phát huy tác dụng, dù sao thiếu hương liệu gì cũng có thể cụ thể hóa ra được.

Hai giờ sau, trong căn mộ thất vốn không có gì, Tô Thành đã cụ thể hóa ra hai cái bàn và một vài cái ghế.

Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính làm chân chạy vặt, Vương Bàn Tử phụ Tô Thành một tay, Ngô Tà trải khăn bàn.

Hai bàn lớn người ngồi trong mộ đạo, ăn một bữa thịnh soạn thơm phức.

Nội tâm Trần Bì A Tứ lúc này chấn động cực độ, chỉ cảm thấy Tô Thành quả là người kỳ lạ trong những người kỳ lạ.

Vốn tưởng cả đời mình đã thấy đủ nhiều, nhưng cảnh tượng trước mắt này... "Vị tiểu ca đây, nhận của lão phu một lạy!" Trần Bì A Tứ đang ăn, bỗng đặt bát đũa xuống, muốn bái Tô Thành. "Đừng đừng đừng.

Cứ ăn cơm trước đã, ăn xong rồi tiếp tục nghiên cứu đường ra." Tô Thành thầm nghĩ, mình không nhận nổi đại lễ này đâu, sợ tổn thọ mất.

Thế là vội vàng đỡ Trần Bì A Tứ dậy.

Lúc này, Trần Bì A Tứ ngồi phịch lại ghế, trong lòng muôn vàn cảm khái, vừa ăn vừa nước mắt lưng tròng.

Cùng lúc đó, ba người trong nhóm "680" sau khi thưởng thức xong một bát canh cá cũng nước mắt rưng rưng, chạy đến trước mặt Tô Thành, đồng loạt cúi gập người chín mươi độ: "Đại ca!

Nhận của tiểu đệ một lạy!" "Không cần... thật sự không cần.

Đừng như vậy." Tô Thành vừa cười ha hả vừa đỡ mấy người dậy, thầm nghĩ đợi ra ngoài rồi hãy bày vẽ.

Đỡ ba tiểu đệ đang kích động dậy, Tô Thành bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Rõ ràng, trong khoảng thời gian này, môi trường không có bất kỳ thay đổi nào.

Không có thứ gì quỷ dị xuất hiện, không có bất kỳ sự vật nào thay đổi. "Mọi người ở đây đợi tôi, Lão Muộn, Kính Nhi, đội ngũ giao cho

hai người chỉ huy.

Chú Ba, chú ý an toàn." Tô Thành dặn dò xong, liền lóe lên một cái rồi biến mất trong bóng tối phía trước. "Rốt cuộc nguyên nhân là gì nhỉ." Tô Thành vừa suy nghĩ, vừa mở hết các thuộc tính thị giác, nhưng chỉ thấy những bức tường lặp lại vô hạn.

Chương 246

Không có một lối ra nào khác.

Cánh tay dồn lực, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, tung một đòn toàn lực xuống mặt đất. "Như vậy chắc là được rồi chứ?" Mặt đất vỡ tan, rơi xuống bóng tối bên dưới.

Tô Thành thầm nghĩ: vừa rồi bên dưới không phải không có không gian sao?

Nghĩ vậy, Tô Thành nhảy xuống. *Bộp.* Tô Thành đáp đất phát ra một tiếng động nhẹ.

Nhưng anh suýt chút nữa đứng không vững, vì dưới chân có một cái hố, trong hố tối đen. "Hít!" Tô Thành toàn thân lạnh toát.

Đây không phải là cái hố anh vừa đấm ra sao?!

Tại sao lại xuất hiện nữa?

Chẳng lẽ phía trên có một không gian y hệt?

Tô Thành đột ngột ngẩng đầu, nhưng phía trên tối om, chẳng có gì cả.

Quay đầu nhìn lại, đồng đội ở xa vẫn đang chờ lệnh tại chỗ. "Không đúng, sự việc bất thường ắt có ma quỷ.

Nếu không gian của mộ đạo này lặp lại vô hạn, vậy thì..." Tô Thành trong lòng có một ý nghĩ, nếu mộ đạo này rơi vào một loại không gian kỳ lạ nào đó, vậy thì chỉ cần đi về phía trước vài trăm mét nữa, chắc chắn sẽ thấy đồng đội ở phía trước, chứ không phải phía sau.

Nghĩ là làm, Tô Thành lùi lại dồn lực, kỹ năng Thân Khinh Như

Yến được kích hoạt, sau ba lần liên tiếp, anh xuất hiện sau lưng hai cái bàn vừa cụ thể hóa ra.

Các đồng đội của anh đều quay lưng về phía anh, nhìn vào bóng tối phía trước, dường như đang chờ đợi tin tức của Tô Thành từ hướng đó.

Tô Thành đi mấy bước, tiếng giày gõ trên mặt đất phát ra âm thanh.

Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình quay đầu lại, sững sờ một lúc mới phản ứng. "Thành ca." "Thành ca." Mọi người lần lượt đứng dậy.

Có thể thấy trong thời gian chờ đợi, họ chắc chắn cũng vô cùng lo lắng.

Tô Thành thì không hoảng, dù sao cũng có năng lực cụ thể hóa, mỗi ngày đều có một trăm mét khối thể tích cụ thể hóa, chết đói thì tuyệt đối không thể.

Chỉ là cứ "ru rú" trong mộ đạo này, chắc chắn không phải là một chuyện vui vẻ gì. "Bàn Tử, ăn xong chưa?" Mặc dù bày bàn trong mộ đạo tối om có chút không hợp, nhưng với tình hình hiện tại, cũng không khác gì bày sạp ngoài đường là mấy.

Tô Thành ngồi phịch xuống, suy nghĩ về khả năng ra ngoài.

Lúc này tư duy của anh lan man, ngồi trên chiếc ghế cụ thể hóa, mắt nhìn chằm chằm đỉnh mộ đạo, hoa văn cổ xưa trên đó bao trùm toàn bộ tầm nhìn. "Ăn cơm trong môi trường thế này, cũng thuộc loại đẳng cấp ngàn vạn rồi." Nói rồi, Tô Thành nhắm mắt lại, cố gắng tìm kiếm chút thông tin hữu ích trong đầu.

Bí mật của Uông Tàng Hải?

Tạm thời vô dụng, đó là để sau này dùng giải cơ quan do Uông

Tàng Hải bố trí.

Trong đầu Tô Thành hiện lên màu vàng kim, ý thức thể của Bàn Tử hiện ra từng cụm nhỏ màu vàng, một sợi chỉ vàng mỏng manh như có như không nối liền mọi người với Tô Thành.

Toàn bộ không gian ý thức, trong đầu Tô Thành hiện lên màu vàng kim. "Ể?

Đợi đã." Tô Thành mở mắt ra, nhìn quanh, mộ đạo vẫn y như cũ.

Nhắm mắt lại lần nữa, không gian ý thức của anh một màu vàng kim, nhưng khác với nhiều lần quan sát trước đây, bây giờ các hạt vàng trong không gian ý thức đều được sắp xếp thành hình dạng của mộ đạo.

Lúc này, Tô Thành đột nhiên nhận ra. "Có 'thứ gì đó' đang khống chế tinh thần của mình!" Tô Thành vội vàng ổn định tâm thần, nhắm mắt lại chậm rãi kiểm tra mộ đạo này.

Toàn bộ mộ đạo trong ý thức tinh thần của anh đều hiện lên màu vàng kim.

Các hạt vàng tạo thành mộ đạo, hoa văn bích họa.

Nhưng khi mở mắt ra lần nữa, thứ anh thấy trước mắt lại là một mộ đạo "sờ sờ được", thậm chí cảm giác chạm vào cũng rất chân thực. "Thứ này đang chơi trò Ma Trận với mình à," Tô Thành cười lạnh nói.

Những người khác ở bên cạnh nhìn nhau, không hiểu chuyện gì. "Thành ca, anh phát hiện ra gì rồi à?

Chương 247

Có cần em giúp không?" Bàn Tử ở cùng Tô Thành nhiều, vừa nhìn là cảm nhận được. "Không sao, không cần." Tô Thành xua tay, nhắm mắt đứng dậy.

Môi trường xung quanh trong mắt anh đều là những hạt vàng tạo thành, Bàn Tử hiện ra dưới dạng từng khối ý thức, trôi nổi trong không gian tinh thần này.

Tô Thành biết, nếu không phải có một sức mạnh nào đó cố tình làm vậy, thì cảnh mộ đạo tinh thần có thể nhìn thấy trong đầu này, tuyệt đối không thể tự nhiên hình thành.

Chắc chắn có thứ gì đó đang giở trò!

Tô Thành tập trung tinh thần, nhắm mắt lại, dứt khoát tiến từng bước trong tầm nhìn tinh thần.

Bàn Tử thấy Tô Thành nhắm mắt đi, nhất thời không biết anh đang làm gì, vội vàng né ra.

Nhưng Tô Thành đều vòng qua họ một cách chính xác, Ngô Tà và Bàn Tử đều kinh ngạc. "...Thành ca của chúng ta bây giờ đi đường đến mắt cũng không cần mở nữa à??" Vương Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Thành đang nhắm mắt đi, Ngô Tà cũng có mấy phần kinh ngạc.

Lúc này, Tô Thành đang kiểm tra từng tấc của toàn bộ mộ đạo. "Chắc chắn có chỗ khác biệt, chắc chắn có." Tô Thành dùng toàn lực phóng thích ý thức của mình, gần như rà soát mọi ngóc ngách của mộ đạo.

Cuối cùng khi tiến đến một nơi nào đó, Tô Thành nhìn thấy một tia

dao động trong không gian ý thức.

Trước mắt anh, theo bước chân ngày càng gần, anh nhìn thấy một bức tường vàng lấp lánh!

Tô Thành đột ngột mở mắt, trước mắt lại là một mảng tối đen, phía trước dường như là mộ đạo vô tận.

Lại nhắm mắt, dùng không gian tinh thần để quan sát, trước mặt anh là một mảng vàng lấp lánh. "Chẳng lẽ đây là nơi không gian bị gấp lại?" Tô Thành nhắm mắt, đưa tay trái về phía mảng vàng kia.

Bây giờ anh cũng thấy kỳ lạ, rõ ràng lúc mới xuyên không, anh sợ hãi mọi thứ, đối với cái gì cũng có cảm giác e dè, làm bất cứ chuyện gì cũng không dám tiến lên.

Bây giờ đã rèn luyện thành một người dám đưa tay về phía những sự vật chưa biết. "Có lẽ đây là sự trưởng thành của tính kiên nhẫn qua từng lần rèn luyện," Tô Thành nghĩ vậy, tay anh đã chạm vào bức tường vàng kia.

Trong khoảnh khắc tay anh đưa vào, Tô Thành cảm nhận được không gian ý thức của mình rõ ràng xảy ra một dao động nào đó.

Mở mắt ra, chỉ thấy tay anh vẫn đang đưa vào một mảng bóng tối hư vô, không hề có thay đổi.

Tô Thành bước tới, đi vào bức "tường" vô hình nhưng lại tồn tại thực sự đó. "Được rồi.

Nếu suy luận của mình chính xác.

Vậy thì đoạn mộ đạo này đã bị giở trò.

Bây giờ, mình chỉ cần dùng tinh thần lực xuyên thủng thứ này là được." Trong bóng tối, anh nhắm mắt lại, mọi thứ trước mắt lại lấp lánh ánh vàng.

Anh quay người đối mặt với bức tường vàng kia, tập trung gần như toàn bộ sức mạnh ý thức, tạo thành một cây thương bạc ngưng tụ từ tinh thần lực.

Ý thức thể của Tô Thành cầm cây thương bạc, một loại vũ khí lạnh kiểu chiến trường cổ đại, chuyên dùng để xung kích trận địa địch. "Hừ!" Anh tập trung tinh thần, cây thương bạc trong biển ý thức tạo ra một trận gợn sóng, Bàn Tử ở xa cũng thoáng chốc thấy đầu óc choáng váng.

Một đòn tấn công bằng tinh thần lực thuần túy!

Chỉ là trong thế giới tinh thần, cây thương bạc giống như một chiếc lông vũ, bất kỳ đòn tấn công nào cũng không có âm thanh.

Nhưng, nó lại có sức sát thương cực mạnh đối với bất kỳ sinh mệnh nào có ý thức.

Trong tầm nhìn của Tô Thành, cây thương bạc đâm vào bức tường vàng kia, giống như đâm vào một tấm màng cao su mỏng, bức tường vàng lõm sâu xuống. "Tốt!

Có hy vọng!" Tô Thành cực kỳ phấn khích, tiếp tục tăng cường khống chế tinh thần lực, cây thương bạc tiếp tục tấn công bức tường vàng, nhưng bức tường vàng đó dường như không thể xuyên thủng. "Ư... a... a... a!" Anh gầm nhẹ, bảy khiếu gần như rỉ máu, tinh thần lực đã đạt đến mức khống chế mạnh nhất!

Bức tường kia cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt!

Tô Thành tiếp tục tấn công, cùng lúc đó, bên tai vang lên một tiếng hét chói tai. "U...

Chương 248

u... chi... chi... chi..." Một tiếng kêu quái dị, sắc bén vô cùng.

Tô Thành càng dùng sức, tiếng kêu đó càng thê thảm.

Lúc này não lực của Tô Thành gần như cạn kiệt, anh mở mắt ra, phát hiện dưới tầm nhìn ban đêm, hoa văn của mộ đạo đã thay đổi!

Hoa văn của mộ đạo cuối cùng không còn là nơi anh đã nhìn thấy cả ngàn lần, bây giờ những hoa văn đó đang thực sự lấp lánh, vặn vẹo trước mắt anh. "Còn một chút nữa thôi, thêm một chút nữa!" Tô Thành nghiến răng, đầu đau như búa bổ, nhưng anh biết, chỉ còn một chút nữa thôi! "Ngô... a!" Tô Thành nghiến răng, gầm lên một tiếng, tinh thần lực cuối cùng tập trung lại đã mạnh mẽ đột phá bức tường vàng khó nhằn kia.

Cùng lúc đó, tiếng hét chói tai kia càng thê lương hơn vang lên xung quanh Tô Thành!

Tô Thành có chút mất ý thức, nhưng cảm giác có một đôi tay vững vàng đỡ lấy mình, đồng thời mơ hồ nghe thấy giọng của Bàn Tử. "Mẹ nó!

Thứ quỷ quái gì thế, còn la nữa là ông đây xé xác mày ra!" Trong tầm nhìn mơ hồ, Tô Thành thấy Vương Bàn Tử đang xách một thứ kỳ quái, móng vuốt của thứ đó không ngừng vươn về phía anh, dường như muốn tấn công, nhưng bị Bàn Tử tát từng cái một, hoàn toàn không có cơ hội chạm vào Tô Thành.

Tô Thành cảm thấy buồn ngủ, tinh thần lực cạn kiệt nghiêm trọng khiến anh gần như không thể chống đỡ hành trình tiếp theo.

Hắc Hạt Tử phía sau ôm chặt lấy Tô Thành, không để anh trượt

ngã. "Thôi vậy... mình ngủ một giấc trước đã." Tô Thành nghĩ vậy. [Keng!

Hệ thống thông báo quan trọng!

Ký chủ đã phá vỡ thành công sự khống chế không gian và tinh thần của "Thi thai vạn năm", ký chủ nhận được thuộc tính hậu hĩnh!] [Keng!

Kỹ năng Tạo dựng không gian tinh thần!

Mời nhặt ngay!] [Keng!

Huyễn thuật cao cấp!

Mời nhặt ngay!] [Keng!

Thời không nữu khúc!

Mời nhặt ngay!] Tô Thành vốn định ngủ thiếp đi giật mình một cái, vội vàng dùng chút sức lực cuối cùng hấp thụ tất cả thuộc tính và kỹ năng mới.

Trong nháy mắt, một luồng hơi ấm tràn ngập đại não, tinh thần lực đang nhanh chóng hồi phục!

Cứ như vậy, Tô Thành lại mạnh lên, thăng cấp! "Hộc... hộc..." Tô Thành thở hổn hển, từ từ đứng dậy, tinh thần lực của anh tràn đầy vô cùng.

Bây giờ, anh thậm chí đã hoàn toàn đột phá một cảnh giới nào đó, toàn bộ tinh thần lực trong não đều đang sản sinh với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề tiêu hao!

Hắc Hạt Tử vẫn đỡ vai Tô Thành, qua cặp kính đen kịt không thấy được biểu cảm, nhưng anh ta mở miệng hỏi Tô Thành một câu: "Không sao chứ?" Tô Thành xua tay, cười với Hắc Hạt Tử tỏ ý mình ổn.

Nếu có sao thì đã là chuyện của Tô Thành lúc trước, còn bây giờ trạng thái của anh thực sự quá tốt.

Tinh thần lực dồi dào trôi dạt trong não, gần như sắp biến thành màu bạch kim. "Tinh thần lực màu trắng là màu thuần khiết nhất, bây giờ tinh thần lực cơ bản của mình đã là màu bạch kim, vậy chẳng phải..." Tô Thành vừa nghĩ, vừa lặng lẽ động ý niệm, trong ý thức hạ lệnh cho A Ninh "vào lòng tôi".

A Ninh đang lo lắng nhìn Tô Thành bỗng giật mình, cả người mềm nhũn ngã vào lòng Tô Thành, mắt lúng liếng như tơ, thậm chí còn mắt long lanh nhìn Tô Thành: "Anh ơi... người ta thấy nóng... nóng quá..." Tô Thành thầm kêu không ổn, vội vàng giải trừ khống chế tinh thần lực, A Ninh mới trở lại bình thường.

Mấy người đàn ông bên cạnh đều rất tự giác quay mặt đi, dù sao cũng là phụ nữ của đại ca, ai dám tùy tiện nhìn!

Tô Thành ôm A Ninh, quay lưng lại. "Sức mạnh này cũng quá mạnh!

Chương 249

Có thể vô thức áp đặt cả tiềm thức của mình vào tư duy của người khác!" Đè nén tà hỏa trong lòng, A Ninh mơ màng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tô Thành gần ngay trước mắt đang nhắm mắt chau mày. "Thành...

Thành ca... em, em nhớ vừa rồi em và..." A Ninh lơ mơ quay đầu nhìn xung quanh, rõ ràng bị giật mình.

Tô Thành nhìn bộ dạng của A Ninh, dường như vừa rồi hơi quá tay.

Ý nghĩ của anh áp đặt lên cô, gần như đã đồng hóa cô thật. "Ninh Ninh, không... vừa rồi thuộc tính tinh thần lực của anh hồi phục nhanh chóng, phản ứng đầu tiên của anh là, cho nên..." Tô Thành chưa nói xong, A Ninh bỗng chu môi, dùng nắm đấm nhỏ không ngừng đấm vào ngực Tô Thành, vừa cười vừa mắng: "Đồ xấu xa!

Dám lấy em ra làm thí nghiệm!

Xem em về trừng trị anh thế nào!" Nhìn bộ dạng của A Ninh, nội tâm Tô Thành dậy sóng: không cần trừng trị đâu... anh bây giờ đã phạm sai lầm rồi.

Tô Thành và A Ninh trêu đùa một lúc, mấy người còn lại cũng rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, luôn quay lưng lại.

Đồng thời Tô Thành cũng cẩn thận nghiền ngẫm năng lực của mình, bây giờ phạm vi khống chế chính xác của tinh thần lực chắc chắn không chỉ có năm sáu người.

Anh thậm chí còn mơ hồ cảm thấy, năng lực này có thể tiến hành khống chế diện rộng.

Vậy thì nếu tiếp theo gặp phải lượng lớn quái vật tấn công, Tô Thành cũng có thể chống đỡ được!

Nghĩ vậy, Tô Thành siết chặt nắm đấm, nhất thời không biết vì sao, một cảm giác định mệnh ập đến.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Giống như cảm thấy bất luận trải qua chuyện gì, những điều này dường như đều là số mệnh đã định, đã được sắp đặt sẵn. "Suy nghĩ vớ vẩn." Tô Thành lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ kỳ quái.

Thế giới này là để mạnh lên, định mệnh hay không định mệnh, chắc cũng không có thật đâu.

Gạt bỏ những suy nghĩ chợt nảy ra, Tô Thành quay lại đội ngũ bố trí tình hình.

Bây giờ cần tiếp tục dẫn đội tiến lên.

Trong vô thức, ngay cả Tô Thành cũng không nhận ra, khí chất lãnh đạo của anh đã được thể hiện ra vào lúc này.

Dưới sự gia nhập của anh, một số thứ trong thời không nguyên bản cũng đang lặng lẽ thay đổi. "Tiểu Thành gia... theo kiến giải của lão phu, nơi này là mộ chính.

Chỉ là..." Giọng Trần Bì A Tứ rất trầm ổn, nhưng không khó để nhận ra ở tuổi cao như vậy, lần hạ đấu này quả thực có chút quá sức. "Chỉ là gì, ngài cứ nói thẳng." Tô Thành không nhìn Trần Bì A Tứ, xua tay nói.

Trần Bì A Tứ kia khẽ gật đầu, có lẽ rất nể phục bản lĩnh của Tô Thành, lúc này đối với Tô Thành khá cung kính. "Chỉ là không biết các vị có phát hiện ra không, nơi này không có bất kỳ một món đồ tùy táng nào." Trần Bì vừa nói ra lời này, mọi người mới giật mình nhận ra đúng là như vậy.

Những tay lão làng có mặt ở đây hiển nhiên đều đã nghĩ đến tầng này, Bàn Tử nhanh nhất, liền nói: "Vãi chưởng, có thể như vậy sao?

Chẳng lẽ đây là nơi giả?

Ban đầu tôi cũng phát hiện ra.

Nhưng quy cách ở đây thực sự quá chính quy, tôi căn bản không dám tin đây là giả." Nói xong, Bàn Tử lại nhổ một bãi nước bọt xuống đất, nói: "Bà nội nó chứ, nhất định đừng đi nhầm." Tô Thành không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn nơi mình đang đứng.

Đây là nơi vừa thiêu chết một đống du diên.

Lúc này, những con du diên bị thiêu chết trên tường và dưới đất đang tỏa ra mùi protein cháy khét trong không khí.

Mùi này hơi giống mùi tóc cháy, nhưng so với mùi tóc cháy, nó khó ngửi hơn nhiều.

Dưới mắt nhìn xuyên thấu của Tô Thành, anh có thể thấy phía sau bức tường có một con rùa đá khổng lồ, sau con rùa có một cỗ quan tài.

Hai bên mộ thất mỗi bên có một con mương, chứa đầy nước.

Nhưng điều khiến Tô Thành kinh ngạc là, trong cỗ quan tài kia không có thi thể.

Mộ thất này, là mộ thất giả!

Sau khi phát hiện ra điều này, Tô Thành cũng không hoảng sợ lắm.

Chương 250

Có chút bất đắc dĩ, cảm thấy nếu Uông Tàng Hải mấy nghìn năm trước biết có một kẻ như Tô Thành, liệu có khóc lóc vứt bản vẽ về nhà trồng rau không.

Tô Thành nhớ rõ lộ trình của mình, ở đây vẫn có thể đi được.

Điều kiện tiên quyết là phải dời con từ quy kia đi, sau đó mở quan tài trong mộ thất ra.

Nguyên nhân làm vậy là Tô Thành đã dùng mắt nhìn xuyên thấu thấy được nơi dưỡng thi bên dưới mộ thất.

Lộ trình của anh, bắt buộc phải đi qua nơi dưỡng thi bí mật bên dưới mộ thất.

Tô Thành có thể thấy, thi thể ở đó mỗi cỗ đều được xếp ngay ngắn, có lẽ là di tích cổ do tiên dân viễn cổ để lại khi băng táng.

Tất cả đều hiện ra dưới mắt nhìn xuyên thấu của Tô Thành, sau khi thấy rõ toàn bộ bố cục, Tô Thành dẫn theo những người phía sau, đấm mấy quyền vào nơi lũ du diên lúc trước bò ra.

Rất nhanh, Tô Thành đã phá vỡ đá chặn ở hai cửa phụ hai bên. "Quả nhiên!

Lão phu không nhìn lầm." Sau khi vào trong, Trần Bì A Tứ tinh thần phấn chấn, từ trong lòng lấy ra la bàn.

Hướng chỉ của la bàn, dường như càng khiến Trần Bì A Tứ kích động.

Ông ta mở miệng hô lớn: "Lão thiên gia, cuối cùng cũng cho ta lúc còn sống được thấy bảo huyệt như vậy!

Cũng mãn nguyện rồi!" Tô Thành lúng túng nhìn hành động của Trần Bì, lại không nỡ vạch trần, đành phải tiến lên ném chiếc chìa khóa sắt lên con từ quy.

Chiếc chìa khóa sắt đương nhiên bị từ quy hút chặt lấy, Trần Bì vừa thấy cảnh này lập tức ngây người.

Từ quy đặt ở đây, đại biểu cho phán đoán của Trần Bì đã sai!

Nơi này, gian mộ thất này, thậm chí toàn bộ thần tích Côn Luân Thai, có khả năng là một cái bẫy do Uông Tàng Hải bày ra!

Trần Bì A Tứ nhìn chằm chằm vào kim chỉ nam trên la bàn đang chỉ thẳng vào con từ quy, nhất thời sắc mặt ngây dại.

Tô Thành nhìn khuôn mặt già nua của Trần Bì A Tứ, có chút không đành lòng.

Đối với một người cả đời trộm mộ, khó khăn lắm mới gặp được một nơi phong thủy bảo địa, phong thủy cực tốt, lại có hoàng đế hiển quý chôn cất, vậy thì chắc chắn phải đến xem một lần cho không phụ kỳ tích nhân gian.

Chỉ là giờ khắc này, Trần Bì A Tứ, tay lão luyện này cũng bị Uông Tàng Hải mấy nghìn năm trước chơi một vố.

Tô Thành tiến lên cung kính nói: "Tứ A Công, ngài xem, nơi này tuy không phải là cực phẩm bảo huyệt như ngài thấy, nhưng phong thủy, vẫn là nơi tốt." Dừng một chút, Tô Thành liếc nhìn xuống dưới quan tài.

Mắt nhìn xuyên thấu có thể thấy, bên dưới gian mộ thất này, trong khu mộ băng táng quần thi đó, có mấy thứ không tầm thường.

Đồng thời, anh cũng cảm nhận được một loại dao động tinh thần, giống hệt thứ vừa tạo ra không gian tuần hoàn kia.

Tô Thành lập tức gọi Muộn Du Bình, Hắc Nhãn Kính và mấy tay giỏi khác, giúp mở quan tài, bắt đầu đào trên phiến đá cứng.

Lúc này, Trần Bì A Tứ dường như vô cùng chán nản, mắt nhìn chằm chằm con từ quy to lớn kia, dường như có vạn phần căm hận.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Bì lấy ra dầu hỏa trong trang bị, bảo Họa hòa thượng đổ dầu hỏa lên từ quy, sau đó châm lửa đốt.

Tô Thành đang nhấc phiến đá khổng lồ vừa đục lỗ ra, để mở đường cho mấy người phía sau.

Khóe mắt lại liếc thấy ánh lửa, trong lòng kinh ngạc, vội vàng quay đầu nói: "Đừng đốt!

Bên trong có Trùng hương ngọc!" Cùng lúc đó kinh ngạc còn có Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử.

Họ với vẻ mặt có mấy phần bất đắc dĩ và ngạc nhiên, nhìn Trần Bì A Tứ châm lửa đốt con từ quy kia, cũng không nói gì.

Tô Thành vừa nói ra lời này, mấy người có kinh nghiệm đều ngây người.

Trùng hương ngọc chuyên dùng để dẫn dụ một số loại côn trùng, thường được dùng ở Miêu Cương.

Chỉ là dường như sau Tần Thủy Hoàng, loại trùng cổ dùng để dẫn dụ côn trùng này đã được cải tiến thành Trùng hương ngọc.

Tô Thành biết sự lợi hại của nó, vội vàng hét lên: "Mọi người đi mau, không thì lát nữa đại quân du diên sẽ đến!" Lời này vừa ra, mấy người đang chờ lệnh lần lượt nhảy xuống cái hố do Tô Thành tạo ra.

Trần Bì A Tứ còn đang không hiểu chuyện gì, Họa hòa thượng vội vàng kéo Trần Bì A Tứ nhảy xuống hang động do Tô Thành tạo ra.

Nhưng con từ quy chỉ cháy được một lúc, lượng lớn hương vị bắt

đầu lan tỏa.

Mùi hương này rất giống mùi của hầu khỉ lông đen, nhưng so với những con quái vật đó, mùi này nồng đậm hơn nhiều!

Tô Thành vội vàng thò đầu xuống từ lỗ hổng dưới chân, hét với mấy người đã xuống: "Cố gắng che mũi miệng lại!

Bây giờ mùi đã lan ra rồi, ngửi nữa là phiền phức đấy!" Nghe vậy, mọi người vội vàng bắt đầu che mũi miệng, Bàn Tử vẫn đứng ở nơi gần lỗ hổng của Tô Thành nhất, chờ tiếp ứng anh.

Tô Thành và Muộn Du Bình, Hắc Hạt Tử ba người nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía phiến đá khổng lồ kia, đều có chung một ý nghĩ.

Đồng thời Tô Thành có thể cảm nhận được, từ bốn phương tám hướng đều có lượng lớn sinh vật đang bò về phía này! "Nhìn xuyên thấu!" Tô Thành ý niệm vừa động, phạm vi nhìn xuyên thấu điều chỉnh đến mức lớn nhất.

Chương 251

Lúc này, Tô Thành chỉ thấy trong mấy gian phòng phụ nơi anh vừa diệt mấy con du diên lớn, đang xuất hiện một lượng lớn du diên nhỏ chi chít!

Lũ du diên này tựa như một dòng sông dài, cuồn cuộn chảy tới! "Đệt!" Tô Thành chửi một tiếng. "Thật không biết tên biến thái Uông Tàng Hải kia lấy đâu ra nhiều quái vật như vậy!" Mắng xong, anh định thử thuộc tính tinh thần lực vừa thăng cấp, lại bị Muộn Du Bình đẩy một cái. "Đi!" Muộn Du Bình lên tiếng, đẩy Tô Thành và Hắc Hạt Tử xuống trước.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành có thể cảm giác được, đây là hành động gần như vô thức của Muộn Du Bình.

Hay nói cách khác, từ "bảo vệ người khác" dường như đã trở thành một loại tiềm thức trong lòng Muộn Du Bình mạnh mẽ. "Thằng nhóc thối, không biết ở đây ai là đại ca à?" Tô Thành phản tay một cái, túm lấy thân hình Muộn Du Bình đang định một mình chống cự, sau đó tiện tay úp phiến đá lại, đậy lên. "Kít... kít... kít!" Cú úp này thực sự ngàn cân treo sợi tóc, Tô Thành chỉ cần chậm một giây, đàn côn trùng sẽ tràn xuống như nước, lúc đó Tô Thành dù có dùng tinh thần chấn nhiếp, có lẽ cũng phải chết mấy người. "Thành ca, không sao chứ?" Bàn Tử quan tâm hỏi.

Tô Thành quay đầu nhìn lại, lúc này Bàn Tử đang dựa vào một cỗ xác khô, bên cạnh là Ngô Tà đang căng thẳng.

Ngô Tà dường như rất kỵ xác khô, lúc này đang run rẩy co rúm trong một khe hẹp. "Tôi không sao." Tô Thành xua tay.

Nơi họ đang đứng là một vách núi băng táng, từ trên xuống dưới là

những vách đá bậc thang, do con người khai thác sau này.

Chỉ là dấu vết rất cổ xưa, hàng vạn xác khô ngồi ở đây, dường như cũng đã ngủ say hơn ngàn năm rồi.

Bên dưới vách đá bậc thang này, lại là vực sâu tối om, trên đầu là cung điện họ vừa đi qua. "He he, Thành gia, xem này.

Ở đây có một vách núi băng táng, thật kỳ diệu.

Nếu ở đây làm băng táng, tôi dám chắc đây là bẫy trong bẫy." Bàn Tử cười hắc hắc, phiến đá trên đầu dường như có chút không ổn, Bàn Tử vội vàng lên đỡ.

Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử thấy vậy cũng lên giúp sức.

Tô Thành gật đầu với Bàn Tử, nhìn tình hình của những người khác.

Quay đầu lại, phát hiện Họa hòa thượng dường như đang lo lắng ôm Tứ A Công của mình, đang bấm nhân trung.

Mấy cỗ xác khô bên cạnh đều bị dọn sang một bên, chừa ra một khoảng đất trống, ba thanh niên trẻ tuổi không biết làm gì đứng một bên. "Chẳng lẽ có chuyện gì?" Tô Thành thầm nghĩ, vừa nghĩ, Tô Thành không tự chủ được mà lại gần xem tình hình. "Tứ A Công sao rồi?" Vừa nói, vừa lại gần xem, phát hiện mặt Trần Bì A Tứ xanh mét, dường như nhiệt độ cơ thể rất thấp.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ tái mét, toàn thân lạnh ngắt.

Mấy người vây quanh đều thầm nghĩ lão già này sắp đến số, e là không qua nổi đêm nay.

Tô Thành tiến lên kiểm tra hơi thở của Trần Bì A Tứ, phát hiện gần như không còn động tĩnh. "Hồng ngoại!

Nhìn xuyên thấu!

Thăm dò!" Toàn bộ thuộc tính thị giác được mở, Tô Thành một mắt nhìn thấy tim của Trần Bì A Tứ, dường như co lại không động đậy. "Chẳng lẽ nhồi máu cơ tim?" Nghĩ vậy, Tô Thành dứt khoát nhắm mắt lại, dù sao nhìn xuyên thấu cũng có thể xuyên qua mí mắt của mình.

Nhắm mắt chủ yếu là để cho mình một ám thị tâm lý, như vậy có thể trong tình trạng nhìn xuyên thấu, lại phân ra một chút chú ý vào tinh thần lực.

Anh thử tiếp xúc với khối tinh thần của Trần Bì A Tứ, vừa phân thần nhìn xuyên thấu vừa chú ý đến tim của ông ta.

Khối tinh thần của Trần Bì A Tứ rất yếu, bây giờ chỉ còn lại một mảng nhỏ hạt vàng bay lượn trong não Tô Thành.

Tô Thành vài lần bắt giữ những hạt đó, cưỡng ép tinh thần đang phân tán khắp nơi tập hợp lại.

Rất nhanh, cơ mặt của Trần Bì A Tứ co giật! "Tứ A Công!" Họa hòa thượng kích động kêu lên một tiếng, nhưng biểu cảm đau đớn của Trần Bì A Tứ gần như nhăn lại thành một đóa hoa cúc nở rộ.

Tô Thành trầm giọng: "Đừng động đậy." Ngay sau đó, Tô Thành đặt tay trái lên vị trí tim của Trần Bì A Tứ, bắt đầu dồn lực.

Trong mắt Tô Thành, tim của Trần Bì A Tứ lúc này gần như càng co càng chặt, nếu phát hiện muộn vài phút nữa, lão già này sẽ chết tại đây.

Chương 252

"Thành ca..." "Suỵt." Tô Thành ra hiệu cho Họa hòa thượng bình tĩnh, một tay đặt lên tim lão già, chậm rãi phát lực, đồng thời tập trung sức mạnh huyết mạch, cảm ứng vi diệu quanh thân lão già. "Như vậy... hẳn là có thể từ từ giúp ông ấy thông huyết quản rồi." Cùng với việc Tô Thành phát lực tinh tế, mạch máu lão hóa và cơ tim gần như ngừng đập của Trần Bì A Tứ đang dần dần hoạt động trở lại.

Đúng lúc Tô Thành đang tĩnh tâm, không biết phiến đá sau lưng, đang bị một đám côn trùng lớn tấn công, Muộn Du Bình, Hắc Nhãn Kính, Bàn Tử ba người đảm nhận vai trò canh gác. "Mẹ kiếp!

Mấy thứ quỷ này thật tà môn!" Bàn Tử một vai chống lên phiến đá trên đầu, Ngô Tà ở một bên cũng theo giúp sức. "Xong rồi, tôi cảm giác đám côn trùng này sắp đột phá rồi!

Vãi chưởng!

Cảm giác bây giờ như sắp bị cưỡng hiếp!" Ngô Tà vừa chống vừa nói. "Chống tiếp, đợi Thành ca.

Anh ấy đã giúp chúng ta nhiều lần như vậy rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa dùng sức chống một góc phiến đá, bây giờ Muộn Du Bình, Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà mỗi người chống một góc, nhưng bên Ngô Tà rõ ràng không chống nổi, nhìn Ngô Tà gần như đã dùng hết sức bình sinh. "Em cũng giúp!" A Ninh khẽ quát một tiếng, giúp Ngô Tà chống bên kia, nhưng rõ ràng sức của A Ninh và Ngô Tà cộng lại cũng không bằng đám côn trùng trên đó.

Chú Ba thấy tình hình không ổn, gọi ba thanh niên trẻ đang ngơ ngác một bên, giúp chống giữa phiến đá. "Giúp Thành ca chống thêm một lúc nữa!!" Toàn bộ đầu Bàn Tử nổi gân xanh, khẩu hiệu vừa ra,

mọi người cùng dùng sức, phiến đá kia cứng rắn bị chống được mấy giây.

Lúc này, Tô Thành đã thông suốt gần như toàn bộ mạch máu của lão già Trần Bì! "Hà!" Một tiếng quát nhẹ, Tô Thành ra tay cực nhanh, nhanh chóng điểm mấy huyệt vị của lão già Trần Bì.

Lão già mặt nhăn thành một cục đỏ bừng, mấy giây sau hai mắt trợn tròn, thở hổn hển từng ngụm lớn, phảng phất như hít thêm mấy ngụm không khí có thể sống lâu trăm tuổi. "Tiểu Thành ca!

Cậu đã cứu tôi..." "Đừng, Tứ gia, ngài đừng như vậy.

Dù sao ngài cũng là lão tứ của Cửu Môn, hậu bối không dám nhận." Tô Thành gật đầu tỏ ý kính trọng, trong mắt Trần Bì A Tứ nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mấy ánh mắt phức tạp lướt qua, sau đó vỗ vỗ vai Tô Thành. "Hậu sinh, có tiền đồ." Lời Trần Bì A Tứ vừa dứt, bên Bàn Tử đột nhiên vang lên một tiếng động lớn!

Trong tiếng động, mấy người đang chống phiến đá đều bị đánh rơi xuống vách núi. "A!" Ngô Tà lúc rơi xuống đã tóm được một con xác khô, con xác khô đó dường như dính vào đá, Ngô Tà lần này thoát chết. "Bàn Tử!

Lão Muộn!" Một tiếng hét, Tô Thành lập tức khởi động Mười Giây Hoàng Kim! [Keng!

Mười Giây Hoàng Kim đã được khởi động cho ký chủ!

Ký chủ có quyền làm chậm thời gian thực 1000 lần trong mười giây, trong mười giây hệ thống sẽ không tính thời gian.] "Biết rồi!" Tô Thành lao tới, trong nháy mắt mọi vật xung quanh gần như ngừng lại.

Đàn du diên phun ra từ lỗ hổng, Bàn Tử đang rơi tự do, Muộn Du Bình đang bám vào vách đá, Hắc Nhãn Kính đang bay giữa không trung, tất cả đều dừng lại.

Ngô Tam Tỉnh ném móc câu, thân hình treo giữa không trung, ba thanh niên trẻ khác mặt đầy kinh hoàng thất thố.

Đương nhiên, người Tô Thành cứu đầu tiên là A Ninh! "Thân khinh như yến!" Một lần phát động tiến lên mấy trăm mét, Tô Thành trong vòng không phẩy mấy giây ngắn ngủi đã hoàn thành động tác không thể tưởng tượng nổi.

Đầu tiên là A Ninh, sau đó là những người khác, đều trong vòng hai giây bị Tô Thành tóm đến nơi an toàn. "Cuối cùng!" Tô Thành quay đầu, với tốc độ cực nhanh dùng phiến đá đè lại lượng lớn du diên tràn ra, đồng thời Tô Thành lại dùng mấy khối đá bịt kín khe hở. [Keng!

Mười giây kết thúc!

Trở lại thời gian bình thường!] Trong nháy mắt thế giới im lặng lại trở nên náo nhiệt! "Vãi chưởng!

Vừa rồi là Thành gia??

Tốc độ cũng quá nhanh rồi!

Tôi lần đầu tiên trải nghiệm Tốc Độ và Đam Mê của Thành gia!" Vương Bàn Tử phát hiện mình được cứu, lập tức kích động nắm lấy cánh tay Tô Thành.

Tô Thành trợn mắt trắng: "Tên Bàn Tử chết bầm kia, chú ý con đường tiếp theo đi!" Nói xong, Tô Thành kéo sợi dây trên eo mọi người, cúi đầu, hóa ra trong mười giây đó, Tô Thành đã với tốc độ cực nhanh buộc xong dây leo núi cho mọi người!

Chương 253

"Tôi đếm một hai ba!

Nhảy!" Cả đoàn người dưới sự chỉ huy của Tô Thành lần lượt nhắm mắt, nhảy xuống vực sâu vạn trượng bên dưới!

Cùng lúc đó, việc Tô Thành đang làm là... "Khống chế tinh thần!" Tô Thành ý niệm vừa động, trong khoảnh khắc nhảy xuống vách núi, tinh thần lực mạnh mẽ của Tô Thành càn quét đàn du diên phía trên, một đợt du diên lớn lập tức bị tiêu diệt! [Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính Khống chế tinh thần!

Mời hấp thụ ngay!] "Hấp thụ!" Tô Thành không chút do dự.

Anh có chút kỳ lạ, tại sao loài du diên này lại rơi ra thuộc tính Khống chế tinh thần, nhưng dùng siêu thị lực nhìn một cái, đã phát hiện ra manh mối. "Vãi chưởng, tất cả đều là loại khống chế giống con của Bàn Tử!" Tô Thành kinh ngạc, những con du diên này mới là vũ khí sát thương khổng lồ!

Nếu thả những thứ này ra, gần như có thể sánh với vũ khí sinh hóa. "Chả trách mấy con du diên khổng lồ kia không chịu đòn, hóa ra đều là lính gác!

Chủ nhân thật sự là ấu trùng của những thứ này!" Đang nghĩ, Tô Thành hấp thụ xong một đợt thuộc tính Khống chế tinh thần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên! [Keng!

Chúc mừng ký chủ thành công đột phá thuộc tính Khống chế tinh thần cao cấp, đạt đến cảnh giới Thối Luyện!

Thuộc tính tiến hóa thành kỹ năng!] [Kỹ năng: Khống chế và tấn công tinh thần phạm vi, bán kính 300 mét!] [Kỹ năng thưởng tiến hóa:

Ý niệm khống vật, bán kính 300 mét!] "Vãi nồi!

Có cả phần thưởng!" Tô Thành đang kinh ngạc, dây leo núi đã căng hết cỡ. "Ây da!

Khụ khụ khụ!

Thắt chết tôi rồi!" Bụng mỡ của Bàn Tử bị thắt một cách tàn nhẫn, đang bị treo lơ lửng giữa không trung không ngừng ho khan. "Thành ca, tiếp theo đi đâu?" Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa hỏi. "Tôi cũng không thấy đường." Tô Thành không để ý đến Bàn Tử.

Trong tầm nhìn xuyên thấu của Tô Thành, con đường tiếp theo, ở trong bóng tối trước mặt. "Thành ca, tiếp theo đi đâu?" Vương Bàn Tử bị sợi dây siết chặt cái bụng bự, trông hệt như một con lợn béo đang chờ làm thịt. "Đợi tôi một phút." Tô Thành nói với mọi người.

Hai chân đạp mạnh về phía sau, cả người nhẹ nhàng phóng về phía trước, tựa như một chú chim nhỏ cực kỳ nhẹ nhàng bay về phía vách đá đối diện.

Khe nứt khổng lồ của ngọn núi phía dưới khá hẹp, hai bên bờ chỉ cách nhau vài chục mét, Tô Thành dễ dàng đu sang bờ bên kia.

Quay đầu cắt đứt dây thừng, một tay vịn vào vách đá, đôi mắt bật chế độ nhìn xuyên thấu tối đa.

Dưới con mắt nhìn xuyên thấu, tình hình bên trong ngọn núi hiện ra rõ mồn một.

Đằng sau bức tường đá tưởng chừng như không thể phá vỡ trước mặt là một khe nứt bên trong lòng núi, nhìn dấu vết có vẻ như được xây dựng nhân tạo.

Trong đó, cách Tô Thành khoảng hơn một nghìn mét không xa, có một hang suối nước nóng.

Bên trong hang có một miệng suối nước nóng, diện tích hang khoảng hơn một trăm mét vuông, miệng suối lớn, đủ để cả đội dừng chân nghỉ ngơi.

Tô Thành lại cúi đầu, nhìn theo hướng khe nứt, phát hiện có một lối vào nhỏ thông thẳng đến hang suối nước nóng đó, lối vào trông như một đường hầm.

Đó chính là lối vào cần tìm. "Anh Bàn!

Thử xem có đu qua được không!" Tô Thành hét lớn.

Tiếp theo là những lần thử nghiệm cực kỳ phức tạp, nhưng may mà Tô Thành đã sớm tăng cường sức mạnh cho tất cả mọi người, nên làm những động tác này đều dễ dàng.

Cả đội người bò theo lối vào nhỏ xíu về phía trước.

Trong lúc đó, mấy người trẻ tuổi sợ chết khiếp, vì bên trong hang có mùi hương thoang thoảng của Hắc mao thấp hầu.

Nhưng Tô Thành tỏa ra mùi hương của thuộc tính giải độc, nơi này nhanh chóng biến thành một môi trường không độc, thơm tho. "Ôi...

ôi trời!

Chương 254

Mệt chết Bàn gia rồi!

Cái thứ quỷ này khó bò quá, không biết hồi đó cái thằng đào đường hầm này nó đào kiểu gì.

Bàn gia đây suýt nữa bị ép khô tại chỗ." Cuối cùng cũng đến được hang suối nước nóng, Bàn Tử nằm liệt ra đất.

Mọi người như được đại xá, lần lượt cởi bỏ trang bị, người rửa mặt, kẻ ngâm chân, Tiểu Lục trong "tổ hợp 680" thì nhóm lửa nấu mì gói. "Cuối cùng cũng được nghỉ một lát." Ngô Tà ngồi phịch xuống, lưng tựa lưng với Muộn Du Bình mặt không cảm xúc, cả người cũng mệt rã rời.

Nhưng, trên suốt quãng đường, thể lực của cậu đã có sự thay đổi lớn.

So với lúc vừa cùng Tô Thành xuống mộ, bây giờ có thể bò xa như vậy, có thể leo vách đá, sự tiến bộ này không phải dạng vừa.

Tô Thành sắp xếp cho A Ninh xong, nhờ Muộn Du Bình - vị thần mặt đen này trông chừng cô, rồi quyết định đi vào khe nứt phía trước để thám thính. "Tôi nhớ... hình như ở đây có gì đó mờ ám." Tô Thành đứng trước khe nứt nhìn một lúc, phía trước tối đen như mực.

Cậu bật tầm nhìn ban đêm, phát hiện cách đó không xa có một bức tường đá. "Nhìn xuyên thấu." [Keng!

Bật nhìn xuyên thấu.] Tô Thành càng đi càng xa, tiến vào khe nứt hẹp và tối đen, bây giờ gần như không còn nghe thấy tiếng của Bàn Tử nữa.

Dưới tầm nhìn xuyên thấu và tầm nhìn ban đêm, khe nứt tối tăm

hiện ra một màu xanh lam lạnh lẽo. "Tại sao ở đây lại có một bức tường đá?" Dưới con mắt nhìn xuyên thấu, phía sau bức tường đá rõ ràng là một phía khác của khe nứt, nơi đó tuy ngoằn ngoèo nhưng cũng có thể đi qua được.

Nhưng thắc mắc của Tô Thành nhanh chóng được giải đáp.

Trong lúc quan sát xung quanh, cậu phát hiện bức tường đá này là một cơ quan.

Tuy không biết người xưa vì lý do gì mà lại tốn nhiều thời gian thiết lập cơ quan này, nhưng rõ ràng người đó rất coi trọng thứ bên trong.

Quan trọng nhất là, cơ quan này có thể sử dụng lặp lại.

Điều này có nghĩa là người xưa không định phong tỏa con đường, mà dùng nó như một cánh cửa, để có thể vào lần thứ hai, nhưng đồng thời cũng để ngăn chặn người khác xâm nhập. "Thú vị thật.

Lẽ nào người thiết lập cơ quan này chính là những người thợ năm đó?

Chuẩn bị quay lại trộm mộ sao?" Tô Thành vừa nghĩ, vừa dùng Thiên môn cơ quan thuật trong đầu để tìm kiếm kiểu dạng của cơ quan.

Cơ quan này không phức tạp, dễ dàng dùng con mắt nhìn xuyên thấu để tìm ra cách phá giải.

Tô Thành dồn lực vào mũi chân, nhẹ nhàng đá vào vách đá bên trái, sau đó với thân hình nhanh nhẹn lại trèo lên trên khe nứt, ấn vào một nút cơ quan khác.

Cánh cửa đá vang lên một tiếng rồi mở ra, bên trong gió lạnh từng cơn thổi tới, mang theo luồng không khí có lẽ đã hàng trăm nghìn năm không ai ngửi thấy. "Cuối cùng cũng vào phần chính rồi." Tô Thành

quay lại hang suối nước nóng, lúc này mọi người gần như đã nghỉ ngơi xong, cậu dẫn cả đội xuất phát lần nữa.

Lần này tốc độ hành quân rất nhanh, trên đường không có trở ngại gì, chỉ là trên đường đi sẽ thấy một vài ký hiệu kỳ lạ.

Khi nhìn thấy những ký hiệu đó, Tô Thành có một cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác như mình đã từng thấy những ký hiệu này trước đây.

Nhưng lại không thể nói rõ được.

Cậu vừa đi vừa suy nghĩ.

Ký hiệu đầu tiên cậu thấy là một ký hiệu giống như mặt trời, lúc đầu cậu còn tưởng đó là một loại vật tổ cổ xưa nào đó.

Ký hiệu thứ hai là một mặt trời bị che đi một phần.

Ký hiệu thứ ba cũng vậy.

Càng nhìn càng có dự cảm không lành. "Lẽ nào là dự báo thời tiết?" Một thứ hiện đại như vậy lại xuất hiện ở đây, có hợp lý không?

Về lý thuyết thì tất nhiên là hợp lý, dù sao cũng có thể có người đã đến đây trước đó.

Nhưng nhìn vết tích của ký hiệu, lại rất cũ kỹ, giống như được khắc từ mấy trăm năm trước, nếu không phải Tô Thành mắt tinh, thì căn bản không thể nhận ra thứ này. "Thôi kệ, không để ý đến chúng nữa." Tô Thành xua tay, tự mình gạt đi những suy nghĩ phiền phức đó.

Nhưng cảm giác quen thuộc với những hình vẽ đó vẫn không thể xua đi được, Tô Thành không để tâm nữa, dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Cuối cùng, họ nhìn thấy hình vẽ thứ tư.

Chương 255

Hình vẽ này cũng đã cũ, nhưng rất rõ ràng, đó là một mũi tên, chỉ đường.

Tô Thành nhìn mũi tên, toàn thân nổi da gà.

Bởi vì cách vẽ mũi tên này giống hệt thói quen của cậu!

Người khác vẽ mũi tên có thể là một dấu mũ hướng lên, sau đó là một đường thẳng bên dưới.

Còn cậu vẽ mũi tên là một hình tam giác, cộng thêm một đường thẳng.

Bố mẹ ở kiếp trước từng chê cậu vẽ một cái mũi tên mà cũng phiền phức như vậy.

Nhưng đó là thói quen.

Ký hiệu trước mắt này, cũng y hệt như vậy!

Tô Thành đầu óc có chút rối loạn, nhưng mơ hồ cảm thấy những ký hiệu này sẽ không hại mình.

Lại nghĩ đến những ký hiệu đã thấy trước đó.

Vậy chúng có ý nghĩa gì?

Tô Thành không nghĩ sâu thêm, dù sao thời gian là quan trọng nhất. "Bây giờ chúng ta phải đi lên trên." Cậu quay đầu nói lớn với những người phía sau.

Khi nhìn thấy ký hiệu mũi tên vô cùng đặc biệt này, cậu đã liếc nhìn lên trên một cái.

Phía trên quả nhiên có đường, có thể đi thẳng lên.

Chỉ là leo lên có thể hơi khó, vì "con đường" chỉ là những cái hốc nhỏ, rõ ràng là được đào ra để đặt tay và chân.

Nhưng cả đội cũng không sợ, Hòa thượng Hoa cõng Trần Bì A Tứ, leo một mạch lên trên cũng không thở dốc.

Trần Bì A Tứ sau khi được Tô Thành trị liệu, sắc mặt rõ ràng tốt hơn nhiều, trông còn có tinh thần hơn cả lúc mới gặp.

Tô Thành trong lòng vẫn canh cánh về những ký hiệu vừa thấy.

Bởi vì, những ký hiệu mặt trời nhỏ đó cậu cũng đã từng khắc.

Hồi còn nhỏ, cậu vẽ những ký hiệu mặt trời đó chỉ vẽ sáu "tia sáng" xung quanh vòng tròn, những ký hiệu được khắc ở đây cũng có sáu tia. "Không thể nào...

Lẽ nào có chuyện như vậy?

Lẽ nào mấy trăm năm hay mấy nghìn năm trước mình đã xuyên không qua đây rồi?" Tô Thành đang suy nghĩ, phía sau truyền đến một giọng nói. "A a a, cái gì thế này?!" Giọng nói không quen lắm, hẳn là một trong ba người trẻ tuổi kia.

Tô Thành cúi đầu hỏi: "Sao vậy?" Phía sau cậu là A Ninh, sau A Ninh là lão Muộn, sau đó là ba tên nhóc đó.

Tiểu Lục trong số đó đang kinh hãi giũ thứ gì đó trên tay, với thị lực siêu cấp của Tô Thành, cậu liếc mắt một cái đã thấy đó là một bàn tay.

Một bàn tay của xác khô.

Nhưng bàn tay đó không phải đang nắm lấy tay cậu ta, mà chỉ móc vào quần áo của cậu ta.

Tô Thành xoa trán: "Tâm lý của mấy người trẻ tuổi này kém thật đấy." Ngay sau đó, cậu hét lớn: "Đừng hoảng!

Chỉ là một bàn tay xác khô thôi, từ từ gỡ nó ra là được!" Giọng nói của cậu truyền xuống, người thanh niên kia mới bình tĩnh được vài giây, từ từ gỡ bàn tay khô quắt đang móc vào quần áo xuống.

Tô Thành đang chuẩn bị tiếp tục leo, trước mắt lại đường hoàng xuất hiện một ký hiệu nữa.

Cảm giác kỳ lạ trong lòng lại trỗi dậy. "Ký hiệu này..." Ký hiệu này là một đám mây do trẻ con vẽ, nét vẽ đơn giản, là loại mà ai cũng biết vẽ.

Nhưng Tô Thành nhìn đám mây này, lại luôn có một dự cảm không lành.

Nghĩ đến những ký hiệu đã thấy ở dưới, mấy thứ giống như dự báo thời tiết. "Chết tiệt, lẽ nào có người ghi lại trời quang mây tạnh?" Tô Thành đang suy nghĩ lung tung, A Ninh ở phía sau nhẹ nhàng kéo vạt áo cậu. "Được rồi, được rồi, đi tiếp ngay đây." Cậu đang chuẩn bị tiếp tục, thì vạt áo bị A Ninh nắm chặt. "..." Tô Thành nghiêng đầu nhìn tình hình bên dưới, khóe mắt liếc ra sau lưng.

Dường như có thứ gì đó.

Lần này đến lượt Tô Thành toát mồ hôi lạnh.

Chương 256

Đã lâu rồi cậu không có cảm giác sợ hãi trước những điều chưa biết này.

Rốt cuộc là cái gì?

Tô Thành bản chất là một người khá sợ chết, cũng là một người bình thường.

Cậu vận chuyển huyết mạch toàn thân, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào, rồi mới từ từ quay đầu lại.

Ở ngay đối diện cậu, một cái đầu lâu xác khô vô cùng kỳ quái đang trừng trừng nhìn cậu, từ trong hốc mắt khổng lồ bò ra mấy con rết dạ quang. "Mẹ kiếp!" Tô Thành tung một quyền đấm xuyên qua cái đầu lâu đó, may mà nó không phải vật sống, nếu là vật sống, ở nơi chật hẹp thế này sẽ rất khó ra tay. "Mẹ nó...

Ghê tởm thật." Bên trong cái đầu lâu vỡ nát, có vô số thứ giống như trứng côn trùng khô quắt!

Cậu nhanh chóng quay đầu nhìn sang nơi khác, phát hiện không chỉ có một bộ xác khô như vậy bị xích sắt treo ở đây, điều cực kỳ quỷ dị là, chúng đều có mười hai tay, mười hai chân.

Nếu không phải Tô Thành quan sát kỹ những bộ xương này, cậu suýt nữa đã tưởng mình lạc vào Bàn Tơ động rồi. "Thành ca, có chuyện gì không...

Mẹ kiếp, mấy thứ này là nhện thành tinh à?" Giọng của Bàn Tử từ dưới truyền lên, rõ ràng anh ta cũng đã phát hiện ra.

Nhưng những thứ này dù đáng sợ, nhưng hiện tại cũng chỉ là vật chết không thể gây ra mối đe dọa nào. "Tiếp tục tiến lên." Bây giờ, Tô

Thành có lẽ đã hiểu được ý nghĩa của các ký hiệu.

Có khả năng chúng là những ký hiệu báo hiệu nguy hiểm.

Mặt trời biểu thị không có nguy hiểm, dần dần nhiều mây biểu thị bắt đầu cảm thấy không ổn, một đám mây là cần phải cảnh giác.

Hiểu theo cách này, Tô Thành cảm thấy khá hợp lý.

Bởi vì có thể còn có ký hiệu gió bão sấm sét nữa.

Không chừng mức độ nguy hiểm của chúng còn cao hơn.

Càng leo càng lạnh, vốn dĩ vì có địa nhiệt nên nhiệt độ ở đây hơi cao, nhưng càng leo càng cảm thấy lạnh.

Cả chặng đường không ai nói gì, toàn tốc tiến lên, giữa đường gần như không nghỉ ngơi hay dừng lại, lại leo thêm ba tiếng đồng hồ nữa, cảm nhận được từng cơn gió lạnh buốt thổi tới. "...

Tình hình gì đây?

Leo lâu như vậy, lại ra ngoài rồi à?" Vương Bàn Tử vừa lên đã nằm phịch ra, nhưng đối với anh ta, chút này chẳng là gì.

Sau khi nhận được sức mạnh từ Tô Thành, việc leo trèo này chỉ là chuyện nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ như chạy một cuộc marathon thôi.

Tô Thành không trả lời, dùng tầm nhìn ban đêm quan sát xung quanh, phát hiện nơi họ ra là một bãi đá lộn xộn, chỉ là hình thù của những tảng đá rất kỳ quái, giống như bị tan chảy.

Nơi nghỉ ngơi cũng không bằng phẳng, khắp nơi đều là hố to hố nhỏ, gió lạnh buốt thổi qua, ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy một khoảng trời đêm bị vách núi bao bọc. "Hóa ra chúng ta lại mất cả một ngày." Tô Thành lắc đầu.

May mà đã lấy được bí mật trước, nếu không để cho người nhà họ Uông nhanh chân đến trước, thì bây giờ có khóc cũng không biết

tìm ai.

Nếu đến muộn, có lẽ đến chỗ để đuổi theo cũng không tìm được.

Khi Tô Thành quay người ngẩng đầu, cậu nhìn thấy một sườn dốc khổng lồ.

Phía sau sườn dốc đó, con mắt nhìn xuyên thấu của Tô Thành đã nhìn ra một khu rừng, và đằng sau nó dường như có mấy tòa đình đài lầu các, vô cùng hùng vĩ. "Đến nơi rồi!" Mắt Tô Thành sáng lên.

Bây giờ chỉ cần tiếp tục leo lên sườn dốc, không đến nửa giờ nữa là có thể lên đến đỉnh! "Mọi người nghỉ ngơi cho khỏe ở đây đi, sắp đến đích rồi!" Sau khi tuyên bố tin này, Tô Thành đi dạo xung quanh một vòng, mắt tinh lại phát hiện ra một vài ký hiệu.

Một cụm ký hiệu nhỏ rất đặc biệt, đều có hình dạng giống nhau, nhưng niên đại dường như có xa có gần.

Tất cả đều là hình mặt trời nhỏ có sáu tia sáng xung quanh, tổng cộng có ba cái, xếp hàng từ trái sang phải, cái ganz ganz trái có vết tích cũ nhất.

Tô Thành ngồi xổm xuống, quan sát những ký hiệu này.

Nhất thời cũng không hiểu, nhưng luôn có một cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Đang suy nghĩ, có người vỗ vai cậu từ phía sau. "Ăn gì không." Muộn Du Bình đưa tới một cái bánh mì, Tô Thành nhìn thoáng qua khuôn mặt tĩnh lặng như giếng cổ của anh ta, cảm giác quen thuộc lại càng mãnh liệt hơn.

Chương 257

Cậu ngây người ra, nhưng vẫn nhận lấy bánh mì, ánh mắt Muộn Du Bình nhìn Tô Thành dường như có ý vị khác. "Chậc... phiền thật." Tô Thành lắc lắc đầu, quay lại gọi Muộn Du Bình. "Lão Muộn, chúng ta đã từng đến đây chưa?" Lời vừa nói ra, Muộn Du Bình quay đầu lại, hiếm thấy nở một nụ cười với cậu.

Tô Thành nhìn đến ngẩn người, nói thật, Muộn Du Bình thuộc loại người có tướng mạo vô cùng tuấn tú, nếu Muộn Du Bình đội tóc giả giả gái cũng sẽ rất xinh đẹp.

Anh ta vừa cười, cảm giác quen thuộc kia của Tô Thành liền biến mất. "...

Có lẽ vậy.

Nhưng đây không phải là lần cuối cùng đâu." Muộn Du Bình cười nói xong, tâm trạng dường như rất vui vẻ. "Lần cuối cùng?" Tô Thành mặt đầy mờ mịt.

Cậu nhìn con đường phía trên, nơi đó có một khoảng trời sao lấp lánh ánh sáng. "Đi thôi, đi thôi!" Cậu hô một tiếng, đội ngũ nghỉ ngơi xong lại bắt đầu hành trình. "À mà, Thành ca, mấy con quái vật lúc nãy, rốt cuộc có phải người không?

Trông ghê chết đi được, trời ạ." Bàn Tử vừa leo vừa hỏi. "Tôi không chắc, nhưng có thể khẳng định kết cấu của chúng giống hệt người.

Tôi nghi là do Uông Tàng Hải năm đó làm ra để phòng bị.

Nhưng cũng không nhất định, Vân Thiên Cung là mộ của Uông Tàng Hải, không cần thiết phải làm một lối đi như vậy." Nói xong, Tô

Thành dừng lại một chút.

Cậu nhìn lên phía trên, còn khoảng trăm mét nữa là có thể lên đến lối ra rồi.

Con mắt nhìn xuyên thấu và tầm nhìn ban đêm giúp cậu nhìn rõ cung điện phía sau vách đá, đó quả thực là Vân Thiên Cung, vô cùng tráng lệ, cực kỳ hùng vĩ.

Nhìn bố cục của Vân Thiên Cung, nó tọa lạc bên trong một miệng núi lửa đã tắt, cũng thật bá đạo.

Nói đến đây, Tô Thành tiếp tục. "Tôi đoán vào thời kỳ xây dựng Vân Thiên Cung, một số thợ chính ở đây đã tạo ra những thứ đó, mục đích cụ thể, tôi đoán là để ăn những con rết dạ quang kia." "Hả?

Có rết dạ quang à?" Tô Thành vừa dứt lời, Bàn Tử đã hét toáng lên. "Hết rồi, nhưng có thể nhìn dấu vết trên những tảng đá này, có thể thấy, trước đây từng có một lượng lớn rết dạ quang sinh sống ở đây." Cậu chỉ vào những cái bọc nhỏ li ti trên sườn dốc, Bàn Tử nhìn một cái, lập tức gãi gãi da đầu. "Da đầu tê dại!" Những thứ mà Tô Thành chỉ, là từng bọc từng bọc trứng côn trùng nhỏ, chỉ là những thứ này đều đã khô quắt, không còn chút uy hiếp nào.

Ở những nơi xa hơn, thậm chí còn có xác rết dạ quang khô.

Gió càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng lạnh, khi lên đến đỉnh, gió thổi ào ào khiến mọi người gần như đứng không vững. "Gió to quá!" Vương Bàn Tử càu nhàu, Ngô Tà đang im lặng một bên cũng ho khù khụ leo lên, những người khác sau khi lên đến nơi đều cố gắng ngồi xổm xuống, để không bị gió thổi bay đi. "Khụ khụ khụ!" "Khụ khụ!" Một mảng sương mù lớn bốc lên trước mặt, nhiều người bị sương mù sộc vào miệng mấy ngụm lớn, không thể không ho sặc sụa.

Trước mắt Tô Thành, sương mù cũng cuồn cuộn ập đến, nhưng

không ảnh hưởng gì đến cậu.

Mặc dù trong đêm tối, loại sương mù này càng che khuất tầm nhìn của mọi người hơn, nếu là người bình thường, có lẽ đã không qua được mấy ải trước đó rồi.

Sương mù mãi không tan, Tô Thành quan sát tình hình phía dưới, tầm nhìn ban đêm lúc này phát huy đến cực hạn.

Nhìn thấy tình hình bên dưới, cậu thoạt đầu ngây người, sau đó tâm trạng cũng có chút kích động. "Đúng là tài nghệ đoạt thiên công." Phía dưới là một miệng núi lửa khổng lồ, nơi họ đang đứng sở dĩ có sương mù là vì cách đó hơn trăm mét có một miệng suối bỏ hoang, hơi nóng từ đó bốc lên cuồn cuộn.

Nhìn tổng thể cung điện bên dưới, nó quả thực tráng lệ vô cùng.

Bố cục có thể sánh với cả một tòa hoàng thành, đủ loại đình đài lầu các, cái gì cần có đều có, xung quanh đều là hoa cỏ cây cối, vô cùng đẹp đẽ.

Chỉ là những "hoa cỏ cây cối" này, bây giờ đều đã mục nát, biến thành từng đống vật thể đen kịt, trở thành vết nhơ cho tòa lăng mộ có quy cách sánh ngang hoàng lăng này.

Tô Thành nhìn tòa lăng mộ xa hoa mang cảm giác cũ kỹ và tang thương khổng lồ này, không khỏi cảm thán một phen.

Nhưng cậu không quên nhiệm vụ lần này.

Cậu đang chuẩn bị đi, thì thấy Trần Bì A Tứ chậm rãi đi về phía mình, trong lúc đó mấy lần suýt bị gió thổi ngã đứng không vững. "Tứ gia, ngài..." Tô Thành đi tới đỡ một tay.

Chương 258

Trần Bì A Tứ ra hiệu không cần, xua xua tay với cậu. "Cậu Tô, nhìn xem, cậu có nhìn thấy bố cục của lăng mộ không?" Nghe câu này, Tô Thành trong lòng kinh ngạc: Tứ gia biết mình có mắt thần sao?

Nhưng Trần Bì A Tứ không đợi Tô Thành trả lời, tiếp tục nói: "Nơi này, nơi chúng ta vừa lên, không phải là nơi phong ấn lăng mộ.

Muốn vào một cách chính quy, phải tìm đá phong ấn.

Nhưng, cậu Tô, con đường cậu chọn lại đúng là mèo mù vớ cá rán." Nghe lời của ông ta, Tô Thành biết lão già này có bản lĩnh, cũng không phản bác, chờ ông ta nói tiếp. "Nơi chúng ta vừa nãy, tôi vừa nhìn đã biết là nơi những người thợ đào ra để trốn thoát.

Nhưng ngoài cái này ra, còn một nơi quan trọng cậu không biết." Trần Bì A Tứ nói đến đây, cố ý úp mở, Tô Thành không nói gì, nín thở chờ con cáo già này nhả ra thứ gì đó. "He he, cậu nhóc, cũng kiên nhẫn đấy.

Tôi nói cho cậu biết, nơi chúng ta vừa lên, hẳn là do hậu duệ của một người tên là Thiết Diện Sinh bố trí.

Hậu duệ của Thiết Diện Sinh, đời đời đều là cao thủ trong lĩnh vực kiến trúc.

Con đường mà lát nữa chúng ta phải đi xuống, ở bên kia..." Trần Bì A Tứ chỉ một cái, Tô Thành nhìn sang, nhưng không còn tâm trí để tiếp tục phân tích nữa.

Bởi vì sự chú ý của cậu đều bị cái tên "Thiết Diện Sinh" trong lời nói của Trần Bì A Tứ thu hút.

Trong bí mật của Uông Tàng Hải không có bất kỳ thông tin nào

liên quan đến người này.

Nhưng dựa vào một số thông tin rời rạc có được từ Lỗ Vương Cung, Thiết Diện Sinh thực sự tồn tại, Huyết thi bị Muộn Du Bình giết chết, dường như chính là tổ tiên của nhà họ Trương - Thiết Diện Sinh.

Nếu suy đoán theo cách này, vậy thì hậu duệ của Thiết Diện Sinh, dường như đã tham gia vào một loạt công trình xây dựng của Uông Tàng Hải...? "Hít..." Tô Thành hít một hơi khí lạnh.

Nếu thật sự là như vậy, thì ván cờ của nhà họ Trương, so với Uông Tàng Hải thậm chí không hề thua kém, thậm chí còn quỷ quyệt và đa biến hơn.

Xem ra trong đó còn ẩn chứa nhiều bí mật không ai biết.

Tô Thành ổn định lại tâm thần, lập tức dẫn người bên cạnh đi xuống.

Đồng thời, cũng cung kính đưa cho Trần Bì A Tứ một điếu thuốc.

Tô Thành trong lòng đang tính toán, thực ra là muốn lôi kéo con cáo già này, dù sao số người dưới trướng của Trần Bì A Tứ cũng rất đông.

Hai năm nay nghe nói chuyện làm ăn của Ngô Tam Tỉnh, khi dần dần tham gia vào các hoạt động đạo mộ quy mô lớn đằng sau, có chút lỏng lẻo.

Nếu có thể kết giao tốt với ông ta vào lúc này, thì sau này chắc chắn sẽ là một khối tài sản khổng lồ.

Nghĩ đến đây, Tô Thành dẫn mọi người, bố trí xong dây leo núi rồi nhảy xuống từ miệng núi lửa.

Phía dưới, nhiều bí mật hơn đang chờ đợi họ khám phá.

Suốt chặng đường đi xuống, lượng lớn sương mù bên cạnh không hề ảnh hưởng đến cậu, Tô Thành cảm thấy hướng mà Trần Bì A Tứ chỉ quả thật vô cùng chính xác.

Sau khi tích lũy lượng lớn kinh nghiệm, thứ có được gần như là trực giác, gần như không cần suy nghĩ.

Giống như một số thiên tài toán học, suy ra kết quả của một bài toán phức tạp, căn bản không cần quá trình chứng minh, có thể viết thẳng đáp án.

Tô Thành liếc nhìn Trần Bì đang được buộc trên lưng Hòa thượng Hoa, lúc này ông ta dường như đang giả vờ ngủ, mắt lim dim, trông bộ dạng đó như thể sắp về với tổ tiên bất cứ lúc nào.

Đến đây, Tô Thành không tiếp tục đi xuống nữa, còn có rất nhiều đường phải đi. "Ái chà!" Mấy người trẻ tuổi bên cạnh rơi xuống, phát ra một tiếng kêu.

Dưới chân Tô Thành là một lớp chất mục rất mềm, tuy mùi không dễ chịu, nhưng ngã xuống cũng không đến nỗi đau.

Tô Thành quay đầu nhìn lại, thì thấy A Phát trong "tổ hợp 680", đang ôm một cái bình vàng xem xét.

Ngay sau đó lại có mấy tiếng kinh hô, Bàn Tử lúc này từ bên cạnh chạy tới, hai tay cầm mấy món châu báu nói với Tô Thành: "Phát tài rồi, phát tài rồi, Thành ca, lần này lại phát tài nữa rồi!" Tô Thành ngơ ngác, ở nơi này mà cũng nhặt được bảo vật sao?

Uông Tàng Hải đó có thuộc tính Tán Tài Đồng Tử à?

Không giống lắm.

Vừa nghĩ, Tô Thành vừa khởi động lại thuộc tính thị giác vừa mới nghỉ ngơi xong, thuộc tính thị giác sau khi hấp thu lượng lớn thuộc tính khống chế tinh thần của rết dạ quang đã trở nên lợi hại hơn, tốc

độ hồi phục cũng nhanh hơn. "Vãi chưởng." Không xem thì thôi, xem xong giật cả mình.

Tô Thành xem đi xem lại lớp chất mục này, phát hiện dưới chân mình, ở tầng sâu của lớp chất mục này, có một mảng lớn xương trắng của người đang nằm.

Bên cạnh những bộ xương trắng này, có rất nhiều bảo vật rải rác, xem ra đều là đồ minh khí. "Tùy tiện lấy vài món thôi, e là ở đây có vấn đề." Tô Thành nhíu mày.

Chương 259

Nhìn những thứ ở đây, tất cả đều nằm rải rác một cách rất phân tán, lớp chất mục sâu là do cây cối mục nát xung quanh tạo thành.

Nơi từng tràn đầy sức sống, nay đã hóa thành một vùng tro tàn. "Xem ra những người này đều là thợ thủ công." Cậu nhìn thấy xung quanh thi thể có một số công cụ rải rác, những công cụ đó đều rất tinh xảo, xem ra là thứ thường xuyên mang theo bên mình.

Trạng thái của những bộ xương trắng này lại rất quỷ dị, tất cả đều chồng chất dưới lớp chất mục, thi thể đều đầu và thân tách rời, cánh tay cũng vứt lung tung khắp nơi. "Lẽ nào đây là nơi năm đó giết thợ để bịt miệng?

Nhưng tại sao lại có bảo vật?" Tô Thành nhìn những người xung quanh, đều đang đào bới lớp chất mục này, moi ra những bảo vật bên dưới, thỉnh thoảng lại đào ra vài khúc xương, nhưng đối với những người thường xuyên xuống mộ mà nói thì đây là chuyện nhỏ. "Không ổn." Dưới con mắt nhìn xuyên thấu của Tô Thành, những bộ xương này được nhìn thấy rõ mồn một.

Trên mỗi bộ xương, dường như đều có những vết xước do tổn thương cực lớn để lại.

Có cả vết cắn.

Phải có lực cắn lớn đến mức nào mới có thể làm được điều này?

Suy nghĩ của Tô Thành dần dần sáng tỏ.

Có khả năng những người này là thợ thủ công, sau khi hoàn thành việc xây dựng lăng mộ, ý kiến của họ đã đạt được sự thống nhất, muốn mang theo bảo vật trốn ra ngoài.

Nhưng khi sắp thành công, những người thợ này đã bị một thế lực nào đó tàn sát toàn bộ.

Tô Thành nghĩ đến đây, đột nhiên hiểu ra được bảy tám phần.

Kẻ đã giết những người thợ này chỉ có thể là thế lực của Uông Tàng Hải, nhưng thế lực mà Uông Tàng Hải tin tưởng nhất lúc đó chắc chắn chỉ có thể là... những thi thể mười hai tay trên vách tường kia, tất nhiên là một loại quái vật do Uông Tàng Hải sản xuất hàng loạt, đương nhiên, cũng không loại trừ kẻ chủ mưu lớn đằng sau là Vạn Nô vương.

Có khả năng những thứ đó đã bị làm khô, chỉ là có thể những người thợ này căn bản không biết rõ số lượng quái vật mà Uông Tàng Hải thực sự nuôi dưỡng, mới dẫn đến bị Uông Tàng Hải ám toán.

Nhưng, làm thế nào những thi thể mười hai tay này phát hiện ra họ?

Nếu những quái vật mười hai tay đó đã giết những người thợ này, vậy sau khi giết xong chúng đã đi đâu?

Sau một hồi phân tích, Tô Thành đã có một hướng suy nghĩ đại khái.

Chỉ có vấn đề cuối cùng là khá mơ hồ, thế lực đã giết những người thợ này, hiện tại còn tồn tại hay không. "Thành ca!

Cái này cho anh!" Tiểu Lục đột nhiên tiến lên, đeo cho Tô Thành một chuỗi trân châu. "Thành ca, cái này cũng cho anh, không phải đồ chạy à?

Em tìm được nhiều lắm." A Phát và Lăng tiến lên đưa đồ cho Tô Thành, Tô Thành cười cười nhận lấy.

Vương Bàn Tử đang nỗ lực tìm kiếm những bảo vật có giá trị, thấy cảnh này, ha hả cười lớn mấy tiếng: "Ha ha ha, Thành gia nhà ta

sao coi trọng mấy thứ này được, đồ mà Thành gia chơi, một món cũng phải hàng chục triệu, mấy thứ của các cậu, được chục nghìn đã là không tồi rồi!" Một câu nói khiến ba người trẻ tuổi khá ngượng ngùng, Tô Thành đang định gọi mấy người họ tùy tiện lấy một ít rồi đi, thì giác quan thứ sáu nhạy bén của cậu cảm thấy có gì đó không ổn. "Chậc." Cậu bật chế độ nhìn xuyên thấu, lại nhìn một lần nữa, phát hiện bên dưới là một vài bộ xương trắng, xung quanh cũng không còn thứ gì có giá trị hay thông tin gì nữa.

Dưới con mắt nhìn xuyên thấu, Bàn Tử mà cậu nhìn thấy đều là xương cốt và các loại mô cơ bán trong suốt.

Còn có A Ninh...

Nếu điều chỉnh mức độ nhìn xuyên thấu thêm nữa, có thể nhìn thẳng vào A Ninh bên cạnh, lúc này A Ninh đang quan sát những người khác, không cho họ chạy xa. "Ủa?

Đợi đã." Tô Thành kéo lại dòng suy nghĩ đang dần trôi đi.

Bởi vì trong tầm nhìn xuyên thấu, cậu phát hiện ra một số thứ không thể tin nổi.

Thi thể dưới chân, có mấy bộ không hoàn toàn là xương, xung quanh có một số mô bán trong suốt màu xanh lam.

Nhìn kỹ thì... một bên có sáu cánh tay. "Hừ, hỏng rồi." Tô Thành vừa ngẩng đầu, đã thấy ba người trẻ tuổi đang hăng hái đào một chỗ chất mục, nơi đó có một bộ thi thể một bên sáu tay! "Là thi thể mười hai tay!" Tô Thành kinh hãi hét lên, cùng lúc đó, thi thể mười hai tay kia đột nhiên từ trong lớp chất mục chui ra, mười hai tay mười hai chân, trông thật giống như nhện thành tinh.

Cậu định phát động kỹ năng để giúp ba tên nhóc đó, thì thấy ba người trẻ tuổi một người tấn công hạ bàn, một người tấn công

thượng lộ, còn có một người rút đao chém ngang hông.

Động tác của ba người liền mạch như nước chảy mây trôi, Tô Thành xem mà có chút ngớ người. "Lão đại!

Chương 260

Anh không sao chứ!" Lăng quan tâm chạy đến nhìn Tô Thành. "Thằng ngu, Thành ca sao có thể có chuyện được, ngay cả bọn em còn không sao!" Tiểu Lục tát một cái vào đầu Lăng.

Tô Thành ngẩn người một lúc lâu, sau đó mới nói: "Không tồi, không tồi.

Chú ý an toàn, xem ra Tô Thành tôi không cứu nhầm người." Ba người trẻ tuổi nghe xong thì lòng vui như hoa nở, lúc này những người khác cũng lần lượt đào ra thi thể mười hai tay, nhưng đều được Tô Thành hỗ trợ giải quyết dễ dàng.

Tô Thành bây giờ, không phải là Tô Thành ở mộ dưới đáy biển năm xưa nữa, loại nhện tinh mười hai tay này, một mình cậu có thể diệt cả một ổ. "Được rồi, cầm đồ rồi đi nhanh lên, đừng chậm trễ nữa." Tô Thành hô một tiếng, tuy có một số người lưu luyến không rời, nhưng cũng đều tuân theo mệnh lệnh tiếp tục tiến lên.

Kiến trúc của Vân Thiên Cung vô cùng đẹp đẽ, nếu không biết trước đây là một ngôi mộ, đi một lúc sẽ có cảm giác hoang mang như đang tham quan danh lam cổ tích. "Ông ông ông..." Cả đoàn người đang tràn đầy năng lượng chạy vào cung điện, trên đường đột nhiên lại nghe thấy một loại âm thanh kỳ lạ.

Tô Thành ra hiệu cho đội ngũ dừng lại, cẩn thận lắng nghe. "Ông ông ông..." Nội tâm cậu bỗng chốc kinh ngạc. "Không phải là tiếng động kỳ quái mà chúng ta đã nghe trên băng, làm tuyết rơi xuống sao?!" "Ông ông ông..." "Không phải là tiếng động kỳ quái mà chúng ta đã nghe trên băng, làm tuyết rơi xuống sao?!" "Tiếng động này, lần này thật sự rất gần." Tiểu Lục nghe mà ngơ ngác, minh khí trong tay

suýt nữa không ôm vững. "Đừng hoảng." Tô Thành giơ tay ra hiệu mọi người bình tĩnh.

Cậu cẩn thận lắng nghe âm thanh, từng đợt từng đợt, dường như mang theo một chút cảm giác chấn động.

Thi thể mười hai tay đã bị giải quyết xong, nhưng từng đợt tiếng động lớn lại một lần nữa khiến mọi người căng thẳng.

Tô Thành nghe một lúc, nhất thời không nghe ra được nguyên nhân, quyết định không để ý đến âm thanh này nữa.

Dù sao thì binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Nguy hiểm đến rồi, Thành ca đây sẽ một mình tiến lên. "Đi thôi, theo đội ngũ cách mạng nào.

Ha ha." Cậu vẫy tay, thu hút lại sự chú ý của mọi người đang ngây người tại chỗ, lúc này uy tín của cậu trong đội ngũ lại tăng lên, ngay cả mấy người mới gia nhập, cũng tin tưởng Tô Thành vô cùng.

Nhanh chân tiến theo con đường trước cung điện, trên đường có những thứ thực vật mục nát nằm trên đất, có chút trơn trượt, trong kẽ đá mọc lên rất nhiều cỏ dại.

Đến cửa cung điện, loại chấn động đó dần dần nhỏ lại, lòng mọi người cũng dần dần thả lỏng.

Cung điện chạm trổ rồng phượng, mái cong vút, khí phách của văn hóa Hán được phát huy đến tột độ, tay nghề thiết kế của Uông Tàng Hải quả không tầm thường.

Chỉ là quần thể kiến trúc khổng lồ này, trải qua hàng nghìn năm ăn mòn của không khí, giờ đây trông loang lổ, màu sắc ban đầu không còn tồn tại. "Thành ca, Uông Tàng Hải rốt cuộc là vì cái gì, xây một tòa cung điện lớn như vậy, lao dân tốn của, muốn làm hoàng đế à?" Bàn Tử tiến lên, tay cầm một chiếc đèn pin cực sáng, soi kỹ ở cửa ra

vào. "Kỹ thuật của Uông Tàng Hải đã đến mức lô hỏa thuần thanh, làm việc cho hoàng đế cả đời, lúc sống không được hưởng thụ, chết rồi đương nhiên phải hưởng thụ.

Chỉ là, ngôi mộ này được Vạn Nô vương bắt xây." Tô Thành nói xong, giơ tay thử đẩy cửa lớn của cung điện, dễ dàng mở ra, bên trong không hề có cơ quan.

Bước vào trong điện, vô cùng lạnh lẽo, những tấm màn vốn treo trên xà nhà, lúc này cũng vì mục nát mà rũ xuống trên xà, trông hoang tàn đổ nát.

Nhưng từ số lượng lớn các bức tranh trang trí và kết cấu của cung điện, có thể thấy cảnh tượng khi nơi này hoàn công, nhất định vô cùng đẹp đẽ và hoa lệ. "Haiz." Tô Thành thở dài một hơi. "Tiếc là không thể chiêm ngưỡng tinh hoa của đại gia thiết kế dân tộc An Lạc, bây giờ chúng ta hãy thu thập những thứ có thể mang ra ngoài, để con cháu Rồng Lạc đều được mở mang tầm mắt, cũng là truyền bá văn hóa, những thứ tốt đẹp này chôn vùi ở đây, thật sự quá đáng tiếc." Cậu để mọi người tự đi tìm kiếm những bảo vật có thể mang ra ngoài, đặc biệt cung cấp cho họ những túi kín và bông gòn để bảo vệ các vật dụng, tránh làm hỏng tinh hoa trí tuệ của tổ tiên.

Lại đi một vòng, Tô Thành trong lòng không ngớt lời khen ngợi.

Về mặt giám định, Tô Thành sớm đã cao hơn Ngô Tam Tỉnh mấy bậc.

Cho nên lúc này Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì, có lẽ cũng chỉ có thể nhìn ra được bề ngoài, đối với giá trị nghệ thuật và giá trị tham khảo bên trong, không biết được sự ảo diệu của nó.

Tô Thành đi sang một bên, phát hiện trên đó có một số bức bích họa, những bức bích họa này cảm giác không có tính tự sự, xem cứ rời rạc.

Ví dụ, trên bức bích họa vẽ một cảnh đế vương đi tuần, rõ ràng biểu cảm của những nô lệ trên đó rất kinh hoảng, nhưng trong tranh lại không xuất hiện nguyên nhân của sự kinh hoảng.

Và, trên một bức bích họa đầy sức sống, lại luôn có một số yếu tố tả thực xuất hiện. "Hệ thống, mở bí mật của Uông Tàng Hải." [Keng!

Đang mở bí mật của Uông Tàng Hải cho ký chủ.] Bây giờ Tô Thành có bảy tám gói thuộc tính bí mật, cậu lần lượt đối chiếu thông tin bên trong, phát hiện ra bí mật trên bức bích họa. "Hóa ra là như vậy!" Tô Thành kinh ngạc, sau đó lập tức lấy máy ảnh trong ba lô ra, chụp lại bức bích họa bên này, rồi lại lập tức sang bên kia để chụp.

Tiếp đó không ngừng so sánh hai bức bích họa, cuối cùng phát hiện ra sự ảo diệu bên trong. "Mẹ kiếp, Uông Tàng Hải, tâm cơ thật sâu!" Lời này vừa thốt ra, những người xung quanh đang cẩn thận lật tìm đồ vật, đều không nhịn được mà vây lại.

Chương 261

Bàn Tử hỏi: "Sao vậy, Uông Tàng Hải lại đặt cơ quan à?" Tô Thành hưng phấn không ngừng so sánh hai bức ảnh bích họa, lắc đầu, sau đó nói: "Không.

Khi Uông Tàng Hải giúp Vạn Nô vương xây dựng cung điện ở đây, bản thảo bích họa hai bên chỉ do ông ta và một họa sĩ hoàn thành, thông tin trên hai bức bích họa có thể khớp với nhau." Tiếp đó, Tô Thành cho mọi người xem hai bức ảnh trong máy ảnh. "Hai bức ảnh này, xem chung có thể lộn xộn, nhưng chỉ cần nắm được thông tin mấu chốt bên trong là có thể phát hiện ra một câu chuyện, cần phải đối chiếu những chỗ vẽ tả thực." Mọi người lần lượt xem chiếc máy ảnh, ba người trẻ tuổi căn bản không hiểu gì, ngược lại Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ xem xong thì có chút phản ứng. "Năm đó Uông Tàng Hải bị Vạn Nô vương bắt xây dựng cung điện, và tòa cung điện này không hoàn toàn được xây dựng với mục đích làm lăng mộ.

Có khả năng là để canh giữ một bí mật khổng lồ bên dưới tòa cung điện này." Tô Thành chưa nói xong, Bàn Tử và Ngô Tà đã lần lượt "A" lên một tiếng. "Bên dưới có thứ gì sao?" Ngô Tà mặt đầy kinh ngạc, sau đó lấy máy ảnh từ tay Ngô Tam Tỉnh, lại xem đi xem lại. "Đúng vậy." Tô Thành gật đầu. "Thứ ở dưới không biết là người hay quỷ, tóm lại là một loài vật cực kỳ kinh khủng và quỷ dị, dường như bò lên từ vực sâu bên trong một cánh cửa khổng lồ, xem ra sức sát thương rất lớn." Nghe xong lời của Tô Thành, Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì dường như bừng tỉnh, Ngô Tà và Bàn Tử cũng bỗng nhiên hiểu ra, xem bức tranh trong máy ảnh cũng không còn như xem mây xem sương nữa. "Nhưng..." Giọng Tô Thành đột ngột thay đổi. "Nhìn kỹ xem, xung quanh cung điện trên bức bích họa, không phải có một

thứ gì đó sao?" Được Tô Thành nhắc nhở, mấy người lại giành lấy máy ảnh từ tay Ngô Tà để lần lượt xem.

Tiểu Lục nhìn trời, dường như không hiểu, nói: "Em thấy một dải, chỉ là váy của mấy chị tiên nữ thôi mà." "He he, nhìn nhầm rồi, đối chiếu mà xem, chồng hai bức hình lên, nhìn cùng một vị trí." Bàn Tử chỉ vào máy ảnh.

Sau khi xem xong, Tiểu Lục hít một hơi khí lạnh: "Một con sâu khổng lồ!" "Đúng vậy." Tô Thành gật đầu. "Có khả năng, âm thanh chúng ta vừa nghe chính là âm thanh do con sâu khổng lồ ngàn năm đó phát ra." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mấy người trẻ tuổi đang ôm minh khí trở nên trắng bệch.

Tô Thành vừa dứt lời, bên ngoài dường như hưởng ứng lời của cậu, tức thì vang lên tiếng nổ. "Oanh oanh..." Sàn nhà rung chuyển nhẹ.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng bị dọa giật nảy mình. "Trời ơi!

Quái vật đó không phải sắp chạy ra ngoài đấy chứ?" Bàn Tử một tay cầm súng, một tay cầm dao, định ra ngoài xem tình hình.

Ba người trẻ tuổi cũng lật đật theo Vương Bàn Tử ra ngoài xem, Tô Thành thầm nghĩ Vương Bàn Tử cũng có chút năng lực lãnh đạo, có thể bồi dưỡng thêm.

Bàn Tử ra ngoài một lúc không có động tĩnh gì.

Tô Thành thầm nghĩ không thể nào, tên này ra ngoài bị dọa ngốc rồi à?

Đợi cậu dẫn người ra xem, cũng bị dọa ngây người.

Chỉ thấy trên vách núi lửa rộng lớn, đối diện với cửa cung điện, một cái đầu rết dạ quang khổng lồ đang thò ra ngoài thăm dò, tiếng kêu trong miệng vô cùng đáng sợ, nghe giống như tiếng kêu của quái

thú trong phim Ultraman. "Trời... trời đất mẹ ơi, cũng to quá rồi đấy!" Bàn Tử nhìn mà cả người ngây ra mấy phần, ba người trẻ tuổi theo sau, đâu đã từng thấy cảnh tượng lớn như vậy, nhất thời đứng tại chỗ ngây như phỗng, không dám nhúc nhích.

Những người ra sau cũng nhìn mà toàn thân rùng mình, lần lượt rút súng từ sau lưng ra sẵn sàng ứng chiến.

Nhưng con sâu lớn đó mãi không thấy có động tác gì, chỉ ở tại chỗ không ngừng quằn quại phát ra tiếng kêu, dường như có thứ gì đó níu kéo nó. "Tê tê tê!" Đầu con sâu khổng lồ quằn quại trên vách đá, trông vô cùng có tác động thị giác, mọi người đều lùi lại mấy bước.

Tô Thành thì không sợ, mấy bước đã đến gần con sâu khổng lồ đó.

Dù sao kích thước của nó cũng không khác Cửu Chúc Âm là mấy, có lẽ còn không lợi hại bằng Cửu Chúc Âm.

Đến gần xem, con sâu đó quả thực bị mấy sợi xích sắt xuyên qua vách đá, chính vì vậy mới không ra được. "Thôi, tha cho mày một mạng." Tô Thành thấy nó không có gì uy hiếp, đang định rời đi.

Lại phát hiện trên vách đá không xa trước mặt, xuất hiện một ký hiệu quen thuộc. "Lại là mặt trời nhỏ đó!" Không cần tiến lên, thị lực siêu cấp của Tô Thành có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lẽ nào người khắc ký hiệu này, cũng đã phát hiện con sâu này không có uy hiếp sao?

Rõ ràng là, người khắc ký hiệu này, thực ra không phải để thu hút sự chú ý của ai, mục đích của họ tất nhiên một nửa là ghi lại, một nửa là nhắc nhở.

Cũng có nghĩa là, người này biết sẽ có hậu nhân đến đây, và họ cũng sẽ quay lại? "Thôi kệ, không nghĩ nữa." Tô Thành lắc đầu, cậu không phải loại người gặp vấn đề nhỏ mà phải suy nghĩ nửa ngày.

Giống như lúc đi thi ngày xưa, bài nào tạm thời không làm được, thì để cuối cùng làm sau.

Không chú ý nhiều nữa, Tô Thành nhanh chóng quay lại đội ngũ.

Thấy trong tay mọi người đều cầm không ít đồ, Tô Thành quyết định dẫn mọi người đi xem cánh cửa đồng khổng lồ xuất hiện trên bức bích họa kia.

Chương 262

"Mọi người lấy cũng không ít rồi, nhớ gói đồ cho kỹ, cánh cửa đồng mà tôi vừa giải mã ra, không ai là không muốn đi xem chứ?" Cậu nhìn mọi người, rõ ràng, trong mắt mọi người đều viết đầy vô số chữ "đi".

Tô Thành nhẹ nhàng cười một tiếng. "Được, vậy cầm đồ cho chắc, theo tôi được biết, bên dưới có một phòng chứa bảo vật, lát nữa phải biết cái nào nên bỏ đi đấy." Lời này vừa thốt ra, mấy người trẻ tuổi kích động vô cùng, chỉ hận không thể lập tức xuất phát, nhưng vì tố chất nghề nghiệp, đành phải cố gắng nhịn xuống, trong mắt lộ ra ánh sáng hưng phấn.

Mọi người nghe xong cũng lần lượt sắp xếp lại đồ đạc, Tô Thành nhân cơ hội xem bản đồ.

Đối với cánh cửa đồng khổng lồ thần bí đó, sự tò mò của Tô Thành vượt xa sự tò mò đối với ngôi mộ cổ.

Dù sao thì thứ bên trong đó cũng đáng để tìm hiểu đến cùng.

Thứ ở bên trong cánh cửa, khiến cho người nhà họ Trương nguyện ý từ bỏ thể chất có thể hưởng lạc trường thọ, để vào đó canh giữ hàng nghìn năm, thứ bên trong đó chắc chắn không phải tầm thường. "Kiểm tra thông tin lộ trình." [Keng!

Đang kiểm tra lộ trình, Vân Thiên Cung.] [Bản đồ Vân Thiên Cung, đang mở, có một phần bị thiếu.] Tô Thành vào không gian hệ thống để xem, phát hiện bên dưới cung điện phía trên, dường như có hai tầng cung điện, nhưng thông tin bản đồ bên dưới bị thiếu một ít, không biết bên trong hai tầng dưới có thứ gì.

Nhưng đối với Tô Thành, đều không ảnh hưởng gì, tiếp theo chỉ

cần tìm cách đi xuống là được.

Nhìn thông tin trên bản đồ, xung quanh tòa cung điện này có một con sông hộ thành, nơi họ vừa xuống vì có lượng lớn cây cối mục nát đổ xuống, nên đã lấp đầy một phần con mương.

Ngay bên dưới con sâu lớn kia, là cây cầu đá bắc qua sông hộ thành, hai bên là mương của sông hộ thành.

Muốn xuống tầng dưới, mấu chốt nằm ở trong con mương đó. "Đi thôi, xuất phát." Thấy mọi người đều đã thu dọn đồ đạc gần xong, Tô Thành dẫn theo cả đoàn người hùng hổ xuất phát.

Cậu không đi con đường đối diện với con sâu, mà chọn một hướng khác, đến bên cạnh sông hộ thành.

Con sông hộ thành vốn dĩ nên có nước lúc này đã cạn khô, chiều rộng của con mương gần mười mét, đủ cho một chiếc xe tải chạy bên trong. "Cái ông Vạn Nô vương này, cũng thật biết hưởng thụ.

Xây mộ ở miệng núi lửa, còn làm cả sông hộ thành.

Tâm tư này sắp đuổi kịp lão Tần năm xưa rồi." Bàn Tử vừa leo xuống vừa nói.

Ngô Tà tiếp lời: "Tôi vừa xem những bức bích họa kia, cảm thấy Vạn Nô vương này trông trắng trẻo sạch sẽ, nếu so với lão Tần, thì khí phách đó chắc chắn không bằng.

Nhưng cậu có phát hiện không, trên bích họa ngoài hình tượng của Uông Tàng Hải, những người khác đều trắng trẻo sạch sẽ, không có một người già nào." Tô Thành trong bóng tối "Ừm" một tiếng, tỏ vẻ đồng ý. "Tôi đoán người Đông Hạ có thể có thuộc tính bất lão, chết đi cũng giữ được dáng vẻ thanh xuân đó." Lời này vừa thốt ra, trong lòng mọi người đều có những suy tính riêng, đặc biệt là Trần Bì A Tứ vẫn luôn không nói gì, lúc này mí mắt giật giật, nghe rất tập trung.

Con mương sâu khoảng hơn hai mươi mét, mọi người vừa leo vừa càu nhàu Vạn Nô vương xây một ngôi mộ mà cũng phải tốn công tốn sức như vậy.

Tô Thành thả lỏng tay, dùng một lực khéo léo mở móc câu đang bám trên đó, chân đạp vào vách đá phía trước, cả người làm một cú lộn ngược về sau rồi đáp xuống đất.

Tiếp đó đỡ lấy A Ninh đang nhảy xuống, rồi thăm dò xung quanh đáy mương.

Vách đá bốn mặt của con mương này đều được xây rất bằng phẳng, tuy không thể so với tạo hình bê tông hiện đại, nhưng giữa các viên gạch đều được trám bằng đất sét trắng chống thấm, độ kín hẳn là rất tốt.

Lúc này Tô Thành lại phát hiện ra mấy ký hiệu mới cũ khác nhau.

Tất cả đều là một đám mây.

Tô Thành trong lòng trùng xuống. "Sắp có nguy hiểm sao?" "Lẽ nào còn có nguy hiểm?" Tô Thành giật giật mí mắt, không hiểu sao lại có một dự cảm chẳng lành.

Đã lâu rồi anh không có cảm giác này.

Lần gần nhất có cảm giác tương tự là lúc ở trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Anh ngẩng đầu nhìn con hào xung quanh, vô cùng kiên cố, dưới góc nhìn thấu thị cũng không có gì đáng cảnh giác.

Nhưng khi nhìn lại ký hiệu đám mây nhỏ trước mắt, cảm giác nguy hiểm đó lại biến mất.

"Chậc, chỉ là một ký hiệu thôi mà." Tô Thành lắc đầu, đi về phía đội ngũ.

Dưới góc nhìn thấu thị, bên trong bức tường của con hào hộ thành vẫn không có gì đáng ngờ.

“Có lẽ mình đa nghi quá?” Vừa đi anh vừa tự hỏi, không còn bận tâm về những phiền não này nữa.

Bàn Tử dường như đã đi khá xa, men theo con hào hộ thành, có thể nghe thấy loáng thoáng giọng nói đầy phấn khích của anh ta.

“...Oa, ở đây lại có cả tượng binh mã à?” Giọng của Bàn Tử.

“...Không phải tượng binh mã, mấy thứ này không cùng một người làm ra với đồ của Tần lão gia.

Cậu xem, kiểu dáng và biểu cảm đều khác nhau, rõ ràng là tinh xảo hơn của Tần lão gia nhiều.” Giọng của Ngô Tà.

Chương 263

Khi Tô Thành đến gần, anh thấy cả nhóm đang vây quanh một thứ gì đó, nhìn đông ngó tây.

Hóa ra, dưới đáy hào hộ thành có một dãy tượng người bằng đá được xếp thành hàng.

Công nghệ điêu khắc của những bức tượng này vô cùng tinh xảo.

Tô Thành đoán rằng chúng cũng được làm từ đất sét nung.

Màu sắc trên tượng vẫn rất tươi sáng, tất cả đều được chế tác theo phong cách tả thực, trông vừa âm u vừa mang theo một cảm giác lạnh lẽo, như thể có thể sống lại bất cứ lúc nào.

Bàn Tử ở bên cạnh xem xét mấy bức tượng, đột nhiên phấn khích hét lên.

"Vãi, mấy món này làm đỉnh thật, ở thời đó phải thuộc hàng công nghệ cao cấp rồi nhỉ!

Mấy thứ này mà lấy được một cái đầu xuống cũng đủ phát tài rồi!" Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa bắt đầu ngó nghiêng.

Nhưng Tô Thành biết Vương Bàn Tử tuy thô kệch nhưng lại rất cẩn thận, khi gặp thứ mình thực sự thích sẽ không dễ dàng phá hoại, nên anh ta chỉ quan sát một lúc.

Thế nhưng mấy thanh niên bên cạnh thì không kiềm chế được nữa.

Có lẽ họ cũng xuất thân nghèo khó, lại thêm những ngày tháng đi theo Cừu Đức Khảo dường như cũng không sung sướng gì.

Bây giờ, họ thi nhau rút công cụ ra, đỉnh gõ vào những bức tượng

tinh xảo kia.

Tô Thành nhìn mà không chịu nổi, trong lòng chỉ thầm nghĩ lòng người không đáy rắn nuốt voi, thực ra đồ trong ba lô của mấy người đó đã đủ mua một căn nhà nhỏ rồi.

"Khoan đã." Tô Thành chưa kịp nói hết câu, Tiểu Lục đã vung chiếc búa nhỏ trong tay gõ vào cổ bức tượng, phát ra một tiếng "keng".

Trong một khoảnh khắc, tim Tô Thành cũng run lên.

Mặc dù anh không phải người đam mê đồ cổ, cũng không coi mấy thứ này như con ruột, nhưng thấy đồ tốt bị đập phá, anh vẫn thấy hơi xót.

"Anh bạn trẻ, từ từ đã.

Lát nữa xuống dưới còn nhiều đồ tốt hơn, không đáng để phá hoại bảo vật quý giá đâu.

Nếu thật sự thích, sau này tôi sẽ tìm cách mang cả bức tượng ra ngoài cho cậu, đổi lấy một căn biệt thự nhỏ cũng dễ thôi.

Bây giờ cậu làm hỏng nó, mang ra ngoài sẽ mất giá mấy chục lần đấy." Tô Thành khuyên nhủ hết lời, Tiểu Lục mới chịu hạ tay xuống.

Nhưng ở phía bên kia, A Phát dường như đã phát hiện ra một vùng đất mới, đang cố gắng cạy con mắt của một bức tượng.

"Ây!

Con mắt này phát sáng được này!

Cái này chắc cạy được nhỉ." Lời còn chưa dứt, con mắt thấu thị của Tô Thành đã phát hiện bức tượng có điểm bất thường.

Dưới góc nhìn thấu thị, vị trí con mắt của bức tượng được nối với một sợi dây rất mảnh, xuyên qua thân tượng xuống lòng đất.

Tô Thành nhìn theo hướng sợi dây.

Sợi dây đó nối thẳng đến hướng của sợi xích đang trói con côn trùng khổng lồ!

Vì thứ đó quá mảnh nên lúc nãy Tô Thành đã bỏ qua!

“Đừng cạy!

Đừng cạy mà!” Tô Thành hét lên, nhưng đã quá muộn.

A Phát đang cầm con mắt của bức tượng trong tay, sợi dây đó kéo theo một cơ quan nhỏ đơn giản, trực tiếp mở khóa mấy sợi xích đang trói con côn trùng!

“Kít kít kít!

Gầm gừ!” Con côn trùng thoát khỏi xiềng xích, thân hình khổng lồ nhanh chóng lao về phía họ, khí thế như núi lở biển gầm!

Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng: “Vãi!

Quái vật!” Anh ta còn chưa kịp quay đầu bỏ chạy, con côn trùng đó như thể đã nhắm trúng thân hình béo mập của Bàn Tử, hai chiếc xúc tu dài vô tận vươn ra quấn chặt lấy eo anh ta, rồi nhấc bổng lên không trung bay lượn như diều gặp gió!

“Khôngggggg!

Tại sao người bị thương luôn là tôi?!” Bàn Tử vừa kêu gào vừa rút con dao phay từ sau lưng ra, chém mạnh vào xúc tu của con côn trùng.

Nhưng lớp giáp trên người con côn trùng quá cứng rắn, thực sự khó mà công phá.

Hổ khẩu của Bàn Tử cũng nứt ra, máu tươi chảy ra, nhưng vẫn không thành công.

Bên dưới mọi người hỗn loạn cả lên.

Tiểu Lục và Lăng, hai thanh niên trẻ tuổi, sợ đến mức quỳ rạp xuống đất không dám động đậy.

Chương 264

Kẻ đầu sỏ gây tội là A Phát thì tay cầm viên ngọc, đứng ngây ra nhìn con côn trùng đang bay lượn trên trời, trông như kẻ ngốc.

“Chú Ba, Ngô Tà, hai người lùi về phía sau đợi tôi!

Hắc Nhãn Kính, giao cho anh đấy!

Tứ A Công, chú cũng mau đi đi!

Lão Muộn, theo tôi!” Nhanh chóng sắp xếp đường lui cho mọi người, Tô Thành dẫn theo Muộn Du Bình lao thẳng về phía con côn trùng khổng lồ.

“Lão Muộn, anh có mấy phần chắc chắn cứu được Bàn Tử?” Tô Thành vừa nói vừa tháo ba lô đặt xuống đất để giảm trọng lượng.

Trên không, con côn trùng dường như rất hứng thú với Bàn Tử, anh ta càng la hét, nó càng chơi hăng.

“Năm phần.” Muộn Du Bình cởi áo khoác, hình xăm Kỳ Lân hiện ra theo thân nhiệt.

Thân trên gầy nhưng rắn chắc với những đường nét sâu cho thấy sức mạnh và sự khổ luyện của chủ nhân.

Đặt đồ xong, Tô Thành cũng cởi áo, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn nhưng không mất đi vẻ đẹp.

Hình xăm Thanh Long sống động như thật, như sắp bay ra, tựa hồ có thể cưỡi mây đạp gió, diệt sạch tà khí bất cứ lúc nào.

“Vậy nếu tôi tấn công con côn trùng, anh cứu người thì sao?” Tô Thành nhìn thẳng vào mắt Muộn Du Bình hỏi.

Lúc này, trên khuôn mặt vốn tĩnh lặng như giếng cổ của Muộn Du

Bình, đột nhiên nở một nụ cười nhạt.

“Hai trăm phần trăm.” Nghe những lời này từ miệng Muộn Du Bình, Tô Thành ngẩn người rồi cũng bật cười, không ngờ miệng Muộn Du Bình lại có thể nói ra một phép so sánh như vậy.

“Vậy thì lên!” Tô Thành hét lớn một tiếng, hai bóng người biến mất tại chỗ, nhanh như gió lốc, bụi đất trên mặt đất bị hai cao thủ cuốn lên thành một cơn lốc xoáy.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cú thúc gối đầy uy lực của Tô Thành lao thẳng vào bụng con côn trùng khổng lồ.

Mấy trăm cái chân khổng lồ của nó hoàn toàn không kịp phản ứng, cả thân hình bị Tô Thành húc văng vào vách núi lửa.

“Súc sinh, chịu chết đi!” Tô Thành ngay lập tức tung thêm một cú đấm, một cú đấm tựa như có sức mạnh ngàn cân, trực tiếp đập nát lớp vỏ cứng ở bụng con côn trùng.

Bên trong, những mô tổ chức trắng hếu kèm theo một đống chất nhờn chảy ra.

Tô Thành đạp hai chân lên bụng con côn trùng, thực hiện một cú lộn ngược đẹp mắt rồi nhanh chóng đáp xuống đất.

“Vãi, ghê tởm thật!” Anh nhanh chóng vẩy tay, chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo.

Cùng lúc đó, con côn trùng đau đớn, toàn thân nó co giật loạn xạ, hai chiếc xúc tu cũng co rút lại!

Tiếng hét thảm của Bàn Tử gần như có thể xuyên thủng tầng mây: “A a a!

Lão Muộn ơi!

Thành ca ơi!

Cứu tôi với!

Bàn gia tôi sắp bị xé thành hai mảnh rồi!

Muộn chút nữa là có thể lấy tôi ra làm nhân bánh bao rồi.” Tô Thành vốn đang nghiêm túc, căng thẳng, nhưng nghe tiếng hét thảm của Bàn Tử cũng không nhịn được mà khóe miệng giật giật: “Giữ sức mà đợi lão Muộn cứu đi!!” Ngay sau đó, thân hình anh lóe lên, lại tung một đòn toàn lực vào đốt thân tiếp theo của con côn trùng!

Tô Thành cũng phải kinh ngạc, lực đạp của chân sau không chỉ làm vỡ nát tảng đá dưới chân, mà trong quá trình lao về phía bụng con côn trùng, anh đã hóa thành một viên đạn, trực tiếp xuyên qua người con côn trùng, thậm chí còn găm sâu vào vách đá phía sau nó!

“Kít kít kít!!” Con côn trùng dường như đau đến mất hết sức lực, cũng không thể quằn quại điên cuồng nữa, nó co giật vài cái rồi đổ rầm xuống cây cầu trước hào hộ thành, cái đầu khổng lồ của nó rơi khỏi cầu, thân hình từng đốt từng đốt trượt xuống.

Tô Thành vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, đứng trong cái hố đá mà mình vừa tạo ra.

Trước mặt anh là khe nứt lúc nãy, gió lạnh vù vù thổi từ trên xuống, đối diện anh là một cái xác khô mười hai tay đang treo lơ lửng, bốn mắt nhìn nhau.

“Vãi… vãi chưởng.

Sức mạnh của mình bây giờ đã mạnh đến thế này rồi sao?” Tô Thành ngạc nhiên nhìn đôi tay không hề bị thương tổn của mình, nghĩ kỹ lại, hình như đúng là anh chưa hề tung ra một đòn toàn lực nào, dù sao giải quyết mấy con tép riu đó chỉ cần một chút sức mạnh là đã quá đủ rồi.

Lắc đầu, trước đây khi hấp thụ Cửu Chúc Âm, anh không giết nó cũng vì không cần thiết.

Bây giờ khi thực sự cần đến, anh mới phát hiện ra mình có thể sử dụng sức mạnh lớn đến vậy.

Quay đầu nhìn lại, vách núi lửa bị anh đấm xuyên qua dày đến mấy chục mét, mà anh lại không hề có cảm giác gì, nhẹ nhàng như chọc vào miếng đậu hũ.

Khi anh quay lại hiện trường, Bàn Tử đã được lão Muộn cứu xuống, vết thương trên bụng anh ta cũng đã được băng bó sơ qua.

Bàn Tử bị thương đang ngồi bên cạnh con côn trùng khổng lồ mà than thở: “Ai da.

Lão Muộn à, may mà cậu đến kịp lúc.

Chương 265

Nếu muộn thêm một giây nữa, tôi thật sự có thể bị làm thành nhân thịt băm gói bánh bao rồi, lúc đó mỗi người một đĩa." Tô Thành vỗ một cái vào bụng Bàn Tử, Bàn Tử kêu lên một tiếng "Ai da".

"Ghê tởm không, im đi, để tôi xem vết thương." Vừa nói, Tô Thành vừa mở thấu thị, kiểm tra xương cốt, da và cả nội tạng của Bàn Tử.

Anh phát hiện nội tạng có chút xuất huyết nhẹ, xương sườn gãy ba bốn cái.

Nhìn thấy vậy, Tô Thành thầm kinh ngạc trước sức chịu đựng của Bàn Tử.

Người bình thường mà bị như vậy có lẽ đã sớm nằm bẹp dưới đất không cử động được, Bàn Tử bây giờ vẫn còn có thể gắng gượng mà tào lao được.

Với tư cách là một người phàm, Bàn Tử thật phi thường.

"Anh Bàn, đừng cử động, tôi giúp anh xem vết thương." Tô Thành lặng lẽ đặt tay lên bụng Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này mới thả lỏng, rõ ràng là đau đến không chịu nổi, vẻ mặt anh ta mới bắt đầu nhăn lại, khi Tô Thành chạm vào bụng, anh ta theo phản xạ co người lại.

"Dấu ấn tinh thần, liên kết mạnh." Tô Thành vừa có ý niệm, trong đầu anh có mấy liên kết tinh thần, sợi dây nối với Bàn Tử lập tức sáng lên.

Sức mạnh từ biển tinh thần mênh mông cuồn cuộn truyền tới, qua liên kết này, Tô Thành cảm nhận được toàn bộ kinh mạch trong cơ thể

Bàn Tử.

"Vãi.

Anh Bàn, anh là người sói à!" Khi cảm nhận được toàn thân Bàn Tử, Tô Thành mới phát hiện khí huyết và kinh mạch của anh ta đều có chỗ tắc nghẽn, có những vết thương nhỏ đã lành lại thành cục máu đông, đây là một nguy cơ cực lớn trong cơ thể!

Có thể trụ được đến bây giờ là nhờ trước đó Tô Thành đã tăng cường sức mạnh cho anh ta, nhưng mấu chốt vẫn là ý chí cá nhân.

"Người anh em tốt, chịu khó chút." Tô Thành nói với Bàn Tử, rồi nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý tập trung.

"Hệ thống, tôi có thể thông qua liên kết tinh thần để trị liệu cho người khác không?" [Keng!

Đã nhận được câu hỏi của ký chủ, đang giải quyết vấn đề của ký chủ.] [Về lý thuyết là có thể, nhưng hệ thống không thể dự đoán tỷ lệ thành công cho ngài, mời ký chủ tự mình quyết định.] "Được rồi, được rồi, được rồi, có thể là được chứ gì." Tô Thành có chút mất kiên nhẫn. […Về lý thuyết là có thể.] Không thèm để ý đến hệ thống lải nhải nữa, Tô Thành khởi động liên kết, truyền tinh thần lực hỗn hợp vàng bạc của mình vào ý thức của Bàn Tử thông qua dấu ấn.

Trong khoảnh khắc, trong Tô Thành có Bàn Tử, trong Bàn Tử có Tô Thành.

"Thuộc tính Hồi phục, cộng hưởng!" Huyết mạch toàn thân Tô Thành bắt đầu sôi trào, vốn tưởng rằng việc hồi phục cho người khác sẽ rất khó khăn, nhưng chưa đầy một giây, Bàn Tử đã được chữa khỏi hoàn toàn!

Điều kinh ngạc nhất là, Tô Thành phát hiện mình có thể đồng hóa một phần nhỏ máu của Bàn Tử để truyền thuộc tính cho anh ta!

Sau đó, Tô Thành thử dùng tinh thần lực để kiểm soát và rút thuộc tính ra, cũng thành công.

Điều này có nghĩa là, Tô Thành có thể tạo ra một đội quân được cường hóa!

Hơn nữa, sẽ không có bất kỳ tổn thất nào, nếu đối phương phản bội, anh cũng có thể ngay lập tức dùng tinh thần lực để kiểm soát và rút thuộc tính ra!

Đồng thời còn có thêm hiệu ứng gia tăng.

Đây là một thương vụ hời đến mức nào chứ!!

Tô Thành thầm kinh ngạc về sự xảo diệu và biến thái của thuộc tính này, nhưng đồng thời cũng âm thầm vui mừng.

Cứ như vậy, Tô Thành đã lấy Bàn Tử ra làm thí nghiệm đồng hóa máu và rút thuộc tính mấy lần.

"A… a…" Bàn Tử không kìm được mà rên rỉ một tiếng, dường như xương cốt toàn thân đều tê dại, cả người mềm nhũn ngã vào lòng Muộn Du Bình.

"Thành ca ca… thật thoải mái… không chịu nổi nữa rồi…" Bàn Tử vừa nũng nịu, vừa vòng tay ôm lấy Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình và Tô Thành gần như cùng lúc sa sầm mặt mày, một người ngắt kết nối tinh thần, một người dứt khoát đẩy Bàn Tử sang một bên.

"Bai bai, đi đây." Tô Thành và Muộn Du Bình không thèm quay đầu lại, bỏ mặc Bàn Tử đang uốn éo tại chỗ.

"Này này này, đừng… đừng đi, đợi tôi với!" Bàn Tử kéo lại quần áo, vội vàng đứng dậy, chạy đến bên cạnh Tô Thành.

Đi phía trước, Tô Thành mỉm cười không để lại dấu vết.

Thực ra, đối với Bàn Tử, trao cho anh ta huyết mạch này cũng có thể hoàn toàn yên tâm.

Bàn Tử xứng đáng với thứ này.

Khi anh mới đến thế giới này, Bàn Tử cũng đã chiếu cố anh rất nhiều, con người lại thẳng thắn, phóng khoáng.

Nhận được lợi ích như vậy, Tô Thành cảm thấy rất đáng.

"Thành ca, ngài đúng là siêu cấp buff máu của server quốc gia, à không, server thế giới, server vũ trụ, đồng thời còn là tanker hình người kiêm siêu cấp thích khách, lại còn là một chiến sĩ.

Tôi phục, thật sự, Thành ca, tôi quá phục ngài rồi." Càng nghe càng buồn cười, Tô Thành đẩy Bàn Tử sang một bên, nói: "Đừng có dính lấy tôi, còn người phụ nữ mà anh từng để ý đâu rồi." Nghe câu này, Bàn Tử lập tức nghiêm mặt: "Cái đó thì không được, người phụ nữ của ngài là ai chứ, tiên nữ hạ phàm, ai nhìn cũng phải động lòng ba phần.

Nhưng không phải đã bị ngài chinh phục rồi sao, đó là thực lực.

Huống hồ nếu phải chọn giữa ngài và phụ nữ, Thành ca, tôi đương nhiên phải chọn ngài rồi." Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa dán sát lại, Tô Thành nổi hết cả da gà, đẩy anh ta ra nói: "Đừng nói nhảm nữa, bây giờ tôi phải nhanh chóng đi xem tình hình bên dưới." Tô Thành và mấy người lúc này đang đi bên cạnh hào hộ thành.

Chương 266

Con côn trùng phía dưới vì đã mất hết sức lực, thân hình dài ngoằng của nó trải dài ra rất xa, dường như đã vươn đến chỗ mấy bức tượng người.

Một dự cảm không lành lại dâng lên, Tô Thành thầm nghĩ: Con côn trùng đó không phải vẫn còn động đậy được đấy chứ?

Chẳng lẽ nó có thể hút cả đám đồng đội của mình như hút thạch sao?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Tô Thành vội lắc đầu, thật sự quá thảm không nỡ nhìn và kinh tởm.

"Đi, xuống dưới xem." Tô Thành hô một tiếng rồi nhảy xuống, Muộn Du Bình cũng theo sau.

Men theo hào hộ thành, ba người chạy về phía thân thể của con côn trùng đang trải dài.

Thân hình con côn trùng khổng lồ, vô số chân của nó nằm ngang trong lòng hào, cuối cùng họ chỉ có thể nhảy trên thân nó để tránh những chiếc xúc tu khổng lồ thỉnh thoảng co giật cản đường.

"Thành ca.

Tôi cảm giác sau khi được trị liệu xong, toàn thân tôi nhẹ bẫng, nhảy cũng không còn nặng nề như trước nữa." Bàn Tử vừa theo kịp bước chân vừa nói.

Tô Thành quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, phát hiện dưới góc nhìn thấu thị, thuộc tính mà anh truyền cho đang cung cấp năng lượng liên tục cho Bàn Tử.

"Tôi giúp cậu hồi phục thì làm sao mà kém được?" Vừa nói, Tô

Thành vừa mỉm cười đắc ý, Bàn Tử cũng rất vui vẻ.

Chạy được vài bước, phía trước truyền đến một trận xôn xao, thậm chí còn có mấy tiếng súng vang lên!

Dường như Hắc Nhãn Kính đang chiến đấu với thứ gì đó.

Tô Thành và Muộn Du Bình liếc nhau, vội vàng đạp lên thân con côn trùng tiến về phía trước.

Chỉ thấy Hoa Hòa Thượng, chú Ba, và cả Hắc Nhãn Kính đang cầm súng bắn vào thứ gì đó trên vách hào hộ thành, một loạt tia lửa lóe lên trong bóng tối, tỏa ra mùi khét lẹt.

"Thứ này rất linh hoạt!

Bảo vệ tốt mọi người!" Hắc Hạt Tử vừa nói, vừa liên tục nổ thêm mấy phát súng.

Tài bắn súng của anh ta cũng cực kỳ chuẩn, xem ra không phải là người tầm thường.

Trong bóng tối, Tô Thành cũng nhìn thấy mấy con khỉ nhỏ đầy máu đang tấn công, nhưng hành động của chúng cực kỳ nhanh nhẹn và thông minh, mỗi lần đạn bắn tới đều có thể né tránh kịp thời.

"Hạt Tử!

Mấy thứ này từ đâu ra vậy?" Tô Thành lên đạn, với tốc độ của anh gần như mỗi phát một con, nhưng vẫn để mấy con quái vật nhỏ trốn thoát.

"Tôi cũng không rõ, tôi vừa dẫn Tam gia đi, tưởng là đã giải quyết xong con côn trùng đó.

Rồi không lâu sau, từ bốn phương tám hướng xuất hiện loại này, chúng nó ăn thịt con côn trùng trước, sau đó tấn công chúng tôi." Nói xong, Hắc Hạt Tử xách một con khỉ máu lên quan sát.

Con vật đó chưa chết hẳn, lúc bị xách lên nó đột nhiên giãy giụa, làm Hắc Hạt Tử giật mình nhảy dựng lên, rồi thẳng tay đập con khỉ máu vào tường, đập nát bét, cuối cùng mới chết hẳn.

"Vãi.

Thứ này đúng là ghê tởm.

Lão Uông Tàng Hải này toàn tạo ra mấy thứ kinh dị." Hắc Hạt Tử quan sát, phát hiện con "khỉ" này không có lông, trông như bị lột da, trên người toàn là mô mềm, nhưng lại không có cảm giác bị xé rách như khi lột da.

"Thành ca, anh xem thứ này, có phải là ký sinh trùng không?" Vừa nói, Hạt Tử vừa đưa con khỉ máu đến trước mặt Tô Thành.

Tô Thành nhìn rõ các loại kinh mạch và mạch máu trên người nó.

Thứ này thậm chí không có mắt, cũng không biết dựa vào đâu để phân biệt phương hướng.

"Tôi cảm thấy có khả năng, dù sao con côn trùng vừa rồi to như vậy.

Nếu có những sinh vật khác ký sinh ăn nó cũng không có gì lạ." Nghe đến đây, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Nếu loại khỉ máu này là ký sinh trùng của một sinh vật khác, vậy sinh vật đó bây giờ đang ở đâu?

Tô Thành ý niệm vừa động, thuộc tính thị giác "Dò xét" được kích hoạt.

Trong nháy mắt, không gian trong phạm vi ngàn dặm đều bị niệm lực bao phủ, mọi động tĩnh đều không thoát khỏi sự giám sát của anh.

Nhưng thuộc tính "Dò xét" vì quá biến thái, mỗi lần chỉ có thể sử dụng vài phút, Tô Thành không thể không dừng lại nghỉ ngơi, nếu

không mắt sẽ bị nóng lên.

Vài phút sau, Tô Thành không tìm thấy thứ gì đáng ngờ trong phạm vi có thể dò xét, lúc này anh mới thu hồi niệm lực, nói: "Tạm thời không có sinh vật nào có hành tung đáng ngờ, chúng ta đi trước." Lời còn chưa nói xong, miệng con côn trùng phía sau lưng Tô Thành đột nhiên phun ra một luồng chất lỏng, bắn thẳng vào lưng anh!!

"Tô Thành!" "Đừng!" A Ninh định lao lên, nhưng bị Tô Thành kịp thời ngăn lại.

Hóa ra, thứ mà con côn trùng phun ra là một loại dịch mật có tính ăn mòn cực mạnh, ai bị dính một chút lên người đều bị ăn mòn đến nổi bọt!

"Nguyên lai vẫn chưa chết à?

Đang đợi tôi hỏa táng cho hả?" Lưng của Tô Thành thực ra không hề hấn gì.

Chương 267

Trong khoảnh khắc con côn trùng phun ra dịch mật, cơ chế phòng ngự mạnh mẽ của cơ thể anh đã nhanh chóng được kích hoạt.

Ngay khi dịch mật tiếp xúc với da, quần áo của Tô Thành đã bị ăn mòn sạch sẽ, nhưng làn da vẫn láng mịn như mới, hình xăm Thanh Long uốn lượn trên lưng vẫn đầy vẻ uy hiếp.

Chỉ là… quần áo sau lưng của Tô Thành đã không còn nữa.

"Cụ tượng hóa, quần áo." Tô Thành trực tiếp cụ tượng hóa ngay chỗ quần áo bị rách, bộ quần áo lại nhanh chóng trở lại như cũ!

Bàn Tử và Ngô Tà đang trốn ở một bên nhìn mà ngây người, đặc biệt là Bàn Tử, anh ta hét lên tại chỗ: "Thành ca!

Sao tôi lại không biết ngài có chiêu này!

Ngay cả quần áo cũng có thể 'buff' được à!" Không để ý đến Bàn Tử, Tô Thành xoay người, trong tay trực tiếp cụ tượng hóa ra một thanh đại đao khổng lồ, trên đó có hình rồng uốn lượn, chiều dài phải đến hơn hai mét!

"Vãi!

Đồ Long Đao??" Bàn Tử nhìn mà ngây người, trơ mắt nhìn Tô Thành đạp mạnh xuống đất, mặt đất bị đạp ra một cái hố lớn, sau đó thân hình anh bay lên không trung, eo vặn ra sau một góc độ không tưởng, thanh đại đao trong tay chém mạnh xuống!

Tô Thành tận dụng trọng lực và sức mạnh của cú chém, chém con côn trùng thành hai nửa! [Keng!

Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính thần bí của Du Diên cổ đại, hiện chỉ có một nửa, không thể giải mã sử dụng.

Mời ký chủ tiếp tục tìm kiếm, tìm nửa còn lại!] “Cái gì?

Thuộc tính thần bí?” Tô Thành ngơ ngác, nhưng vẫn hấp thụ quả cầu thuộc tính.

Nhìn kỹ những quả cầu thuộc tính đó, chúng thật sự đều có hình bán cầu.

“Vãi.

Một nửa à, một nửa này cũng ác quá rồi, tôi cứ tưởng là một nửa về số lượng chứ.

Hấp thụ, hấp thụ!” Thuộc tính rơi ra từ con côn trùng khổng lồ rất nhiều, một đống lớn quả cầu ánh sáng bị Tô Thành hấp thụ toàn bộ, nhưng anh cảm thấy có gì đó kỳ kỳ, dù sao thuộc tính cũng chỉ có một nửa.

Nhưng Tô Thành có thể cảm nhận được, nếu tìm được nửa còn lại, thuộc tính này chắc chắn sẽ cực kỳ mạnh mẽ!

Mặt cắt của cơ thể con Du Diên khổng lồ lộ ra ngay ngắn, một lượng lớn dịch tương phun ra, Tô Thành kịp thời né tránh mới không bị bắn trúng người.

Lúc này con côn trùng không còn dấu hiệu của sự sống nữa, dịch thể trắng hếu chảy ra ngoài, tỏa ra một mùi không rõ trong không khí.

“Súc sinh, thật không biết ăn gì mà lớn được như vậy.” Tô Thành vác thanh đại đao hơn hai mét trên vai, đi về phía Bàn Tử.

Trần Bì A Tứ và những người khác cũng đang nhìn anh với vẻ mặt sững sờ.

“Khụ khụ, tập trung chú ý, đừng ngẩn người ra.” Lúc này Bàn Tử cũng đang ngây ra, Tô Thành không hiểu, Bàn Tử liền chọc chọc vào vai Tô Thành, chỉ lên trời.

“Thành… Thành ca, anh có thấy không, con chim to bằng máy bay kìa?” Tô Thành ngẩng đầu lên, thấy trên bầu trời đêm không biết từ lúc nào đã có vô số con chim lớn lượn vòng, mỗi con to bằng một chiếc trực thăng, sải cánh ra gần như mỗi bên cánh dài ba bốn mét.

Điều kỳ quái nhất là, những con chim khổng lồ này bay mà không phát ra một tiếng động nào, những cái đầu khổng lồ của chúng từ trên cao nhìn xuống Tô Thành và mọi người, giống như những con ma từ âm phủ đang chờ đòi mạng.

“A.” Nhìn những con chim đầy trời, Tô Thành nhất thời không nói nên lời.

Bên cạnh, Bàn Tử lén lút nhìn Tô Thành, rồi lại nhìn A Ninh, ghé vào tai Tô Thành nói: “Này, anh có phải là Quách Tĩnh chuyển thế không?

Đang cùng Tiểu Long Nữ diễn lại Thần Điêu Hiệp Lữ à?

Anh xem, Thần Điêu đến đón rồi kìa!” Tô Thành đang kinh ngạc thưởng thức cảnh tượng hiếm thấy, Bàn Tử ghé vào nói một câu, anh không nhịn được mà tào lao: “Quách Tĩnh á, Quách Tĩnh là một cặp với Hoàng Dung, Tiểu Long Nữ là với Dương Quá!

Thần Điêu gì chứ, anh xem cái bộ dạng đáng sợ của chúng nó kìa, nhiều nhất cũng chỉ là Âm Điêu thôi.” Vừa nói xong, đột nhiên trong bầy chim trên không, một con nhẹ nhàng hạ xuống, đứng bên cạnh hào hộ thành, vẫn nhìn xuống dưới.

Mắt của con vật này cực kỳ to, Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào, mắt nó phản quang, cách xa hai ba mươi mét mà trông như hai cái đèn pha khổng lồ.

“Vãi… vãi chưởng, Thành ca, số lượng này cũng nhiều quá rồi, hay là chúng ta rút trước đi, không thì lát nữa ngài có lợi hại đến mấy

cũng không lo xuể đâu.” Tô Thành nhìn những con chim đó, thực ra đang suy nghĩ xem bình thường chúng đậu ở đâu, lúc nãy khi tìm kiếm hoàn toàn không phát hiện ra.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Tô Thành dẫn theo Trần Bì men theo hướng đối diện mấy bức tượng người đi tiếp.

Phía sau họ, những con chim khổng lồ đó lần lượt hạ xuống phía trên.

Mấy con chim này chỉ liếc nhìn qua loa, rồi đều cúi đầu nhìn chằm chằm vào xác con côn trùng khổng lồ trong hào.

Không để ý đến những sinh vật đó nữa, Tô Thành dẫn Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đáng tiếc là, đi thẳng đến cuối hào hộ thành, cũng không thấy bất kỳ lối đi nào.

Những bức tượng người này cũng đối diện với một bức tường chắn, ở giữa cách một khoảng bốn năm mét, động tác của chúng trông như đang hành quân.

“Haiz, bây giờ không có đường, hay là chúng ta sờ thử xem có cơ quan nào không?” Bàn Tử lại đi vòng quanh những bức tượng người này xem một vòng.

Ba thanh niên trẻ tuổi sau khi trải qua sự kinh hãi của con côn trùng khổng lồ vừa rồi, bây giờ không dám động vào bất cứ thứ gì.

Chương 268

Tô Thành thấy không có lối đi, liền nghiên cứu bức tường chắn trước mặt.

Trên tường có một số hoa văn phức tạp, vô cùng tinh xảo và đẹp mắt, xem ra lúc điêu khắc đã tốn không ít công sức.

Lại gần ngửi thấy có mùi của một loại vật chất đặc biệt, cũng không biết có phải là thứ được bôi lên năm đó để chống bị nước ăn mòn không.

Nhìn chằm chằm vào những hoa văn này một lúc lâu, Tô Thành phát hiện ra rằng, thứ được thể hiện bằng những đường nét tinh xảo và phức tạp trên đó là một loài chim có đôi mắt khổng lồ.

Điều này khiến anh nhớ đến loại chim mà anh vừa nhìn thấy.

Bật thấu thị, Tô Thành nhẹ nhàng nhảy lên vai bức tượng người, nhìn về phía con đường lúc nãy.

Siêu thị lực mang lại cho anh sự tiện lợi cực lớn, tình hình ở xa được nhìn thấy rõ mồn một.

Đúng lúc Tô Thành đang nhìn, con chim khổng lồ cuối cùng đang lượn vòng trên trời cũng hạ xuống bên hào hộ thành.

Số lượng của chúng rất lớn, nhìn qua ít nhất cũng phải có cả trăm con.

Ngay sau đó, một con chim đứng ở phía trước phun ra một thứ gì đó từ miệng, rơi xuống xác con côn trùng trong hào.

“Vãi, chim cũng có phản ứng với thực thể, nôn mửa à?” Nhưng Tô Thành nhanh chóng phát hiện ra, không phải như vậy.

Khi anh tập trung điều chỉnh thị cự, anh phát hiện ra những con chim khổng lồ đó đang phun ra chính là loại khỉ máu lúc trước!!

"Hay lắm, trong cơ thể chim lại chứa thứ này!" Tô Thành nhìn say sưa, không để ý thấy Bàn Tử ở dưới dường như đã phát hiện ra gì đó dưới chân tường, đang xem xét một cách thích thú.

Chỉ thấy những con khỉ máu đó nối đuôi nhau lao vào xác con côn trùng, chui vào theo vết cắt.

"Oa vãi.

Hóa ra là đói bụng!" Nhưng lần này Tô Thành lại đoán sai.

Cảnh tượng tiếp theo khiến anh hoàn toàn hiểu ra tại sao trên vách tường lại khắc hình loại chim này, mà không phải con Du Diên khổng lồ kia.

Những con khỉ máu đó sau khi vào trong cơ thể con côn trùng không hề ăn thịt, mà lại hấp thụ dịch tương được phun ra, tinh lọc trong cơ thể một lần, rồi lại giúp con côn trùng lấp đầy lại!

Một bộ phận khỉ máu đang sửa chữa chỗ bị Tô Thành đấm xuyên qua, con chim lớn ở trên thì ghép lại vết cắt trên thân con côn trùng!!

Những thứ này đang sửa chữa con côn trùng!!

Những động tác này hoàn thành rất nhanh.

Tô Thành còn chưa hết kinh ngạc, Bàn Tử ở dưới đã kéo ống quần của anh: "Lão đại, xem này, ở đây có một đống ký hiệu, tôi cảm thấy không giống đồ đằng đâu!" Nghe thấy ký hiệu, sự chú ý của Tô Thành lập tức bị chuyển hướng.

Ký hiệu?

Lẽ nào lại là loại dự báo thời tiết đó?

Tô Thành nhảy từ vai bức tượng người xuống, chạy đến chỗ Trần

Bì A Tứ và chú Ba đang tụ tập.

Lúc này, chú Ba nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên, nói: "Ở đây tôi phát hiện ra một lối vào, chỉ là nó rất kín đáo.

Những tấm đá vỡ trên đó đều bị tôi gõ xuống từng chút một, không bị hư hại." Tô Thành cúi đầu nhìn, hóa ra bên dưới bức tường đá này có một hang đá cao khoảng hơn một mét sáu.

Bây giờ những tảng đá chắn đường đã được chú Ba lấy ra, đặt trên mặt đất ghép lại như cũ.

Cả tấm đá được chia thành năm sáu mảnh lớn, ghép lại khít khao, trên đó có dấu vết của việc từng được niêm phong.

Toàn bộ tấm đá ghép lại thành hình vuông.

Trên tấm đá đã được ghép lại, một số hoa văn vốn có trên vách đá, nhưng người có kinh nghiệm chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, trên đó có vài hoa văn nhỏ có phong cách không phù hợp.

Dường như có người cố ý vẽ lên đó hai mặt trời nhỏ, một trái một phải, được khắc dọc theo đường trung tâm của hình vuông ở hai bên, nét bút tinh xảo, dường như để làm ký hiệu nhưng lại không muốn bị người khác phát hiện.

Hai mặt trời nhỏ, đó là phong cách mà Tô Thành đã thấy trước đây.

Dù sao đi nữa, bây giờ lại có đường đi rồi.

Tô Thành ngẩng đầu nhìn hang động chỉ cao rộng khoảng một mét sáu trước mắt, gió lạnh vù vù thổi ra, sau đó lại quay đầu dùng thấu thị nhìn những con chim khổng lồ đang bận rộn kia.

Bây giờ những con chim khổng lồ đó đã ghép lại con côn trùng thành một khối hoàn chỉnh, đang nhét con côn trùng vào cái hang mà nó

chui ra lúc trước.

Thậm chí còn có khỉ máu giúp con côn trùng khóa lại xích sắt.

Nhìn những sinh vật quái dị được huấn luyện bài bản này, Tô Thành không khỏi rùng mình.

Rốt cuộc sức mạnh như thế nào mới có thể khiến con người chế tạo và huấn luyện ra thành quả như vậy?!

Không đi sâu vào nghiên cứu, cũng không cần thiết phải khám phá tâm tư của người xưa.

"Đi thôi!" Nhìn những con chim quái dị đang bận rộn lần cuối, Tô Thành đi đầu chui vào cái hang vuông thấp bé.

Chương 269

Bên trong hang vuông, gió lạnh thổi vù vù, còn lạnh hơn bên ngoài một chút, bây giờ cảm giác như đang bò trong một cái tủ lạnh lớn.

Bò được một lúc, phía sau đột nhiên vang lên tiếng sột soạt.

Tô Thành vừa quay đầu lại, kinh hoàng phát hiện mấy cái đầu chim khổng lồ đang thò vào từ lối vào, bắt lấy người đi cuối cùng là Muộn Du Bình!!

Tim Tô Thành thắt lại, may mà thân thủ của Muộn Du Bình cũng không phải dạng vừa, anh ta đạp một cước vào mặt con chim đó, xoay người đá một cước vào mắt chim, nhưng bị con chim khổng lồ đó né được.

"Lão Muộn!

Anh không sao chứ!

Mau tiến lên!" Nhìn thấy Muộn Du Bình đang ngàn cân treo sợi tóc, Tô Thành lớn tiếng hét.

"Không…" Muộn Du Bình chưa kịp trả lời, giọng anh đã biến mất.

"Quay lại!

Cứu lão Muộn!" Tô Thành trơ mắt nhìn Muộn Du Bình bị mổ vào một chân kéo ra ngoài, anh nổi giận, vội vàng gọi mấy người phía sau đuổi theo.

Nhưng mấy thanh niên mất đi sự bảo vệ của Muộn Du Bình đã sợ đến run rẩy, bây giờ chỉ biết bò về phía trước, ngược lại còn chặn mất lối ra!

“Tiểu Lục!

Tránh ra!

Cả A Phát, Lăng nữa!

Đừng hoảng hốt!” Tô Thành sốt ruột, suýt nữa đã dùng sức đẩy cả đám người ra ngoài, nhưng mấy thanh niên đó bây giờ gần như đã mất hết lý trí.

Mắt thấy một con chim khổng lồ nữa lại thò đầu vào hang, gần như lấp đầy cái hang rộng một mét sáu, hai con mắt to gần bằng cái bát, trợn trừng nhìn mấy thanh niên từng bước tiến lại gần.

“A!” Tiểu Lục bị mổ ra ngoài.

“Vãi.” Tô Thành chửi một câu tục, dứt khoát không quan tâm gì nữa, đẩy cả đám người phía trước đi thẳng về phía trước.

Sức mạnh của anh kinh khủng đến mức nào, đẩy mấy trăm cân đồ vật hoàn toàn không thành vấn đề, cả đám người nửa bị đẩy nửa bị lôi đi thẳng ra ngoài.

Khi Tô Thành ngẩng đầu lên, Tiểu Lục đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Thuộc tính thị giác!

Dạ thị, thấu thị mở hết!” Hai thuộc tính cùng mở, Tô Thành một mắt đã tìm thấy Tiểu Lục đang bị ba bốn con chim vờn.

Đàn chim khổng lồ trên trời dường như đã hoàn thành nhiệm vụ sửa chữa con côn trùng, bây giờ đang lượn vòng ở lối vào!

“Tiểu Lục!

Đừng hoảng!” Tô Thành quay đầu bảo Hắc Nhãn Kính và Hoa Hòa Thượng bảo vệ tốt những người bên trong, bảo mấy người đi vào trước, như vậy có thể hình thành địa hình có lợi, ở cửa hang dùng

súng bắn trực tiếp là được!

"Cụ tượng hóa!

Bình gas!

Súng phun lửa!

Kết hợp!" Cũng không biết tại sao, Tô Thành linh cơ khẽ động, trực tiếp cụ tượng hóa hai bình gas đeo trên lưng, dù sao với anh, chút trọng lượng này cũng không đáng kể.

Hai khẩu súng phun lửa cầm trong tay, ống mềm nối với bình gas.

"Ăn chiêu cuối lửa của ta đây!!" Tô Thành ấn công tắc súng phun lửa, một mảng lửa lớn trực tiếp phun ra, bầy chim sợ lửa, né ra một khoảng lớn!

Tô Thành vừa phun lửa vừa thực hiện vài cú nhảy, trực tiếp đạp lên vách tường bay lên, lại khởi động súng phun lửa, trực tiếp dọa chạy một đám chim!

Bây giờ ở gần chỗ Tô Thành, những con chim lớn đó chỉ dám quan sát từ xa.

Giải quyết xong đám chim gần cửa hang, Tô Thành vội vàng chạy đến bên cạnh Tiểu Lục, dùng hai chân đá vào đầu chim, nào ngờ đầu chim rất cứng, Tô Thành đá một cước lên như đâm vào tấm thép!

"Vãi!

Đầu chim bằng sắt thật!" Ngay sau đó, Tô Thành lại dùng một cú đá quét quét bay hai con chim.

Hai con chim đó nghiêng đầu bị quét sang một bên, nếu không phải Tô Thành đã biết sự quái dị của loài chim này, lúc này nhìn hai con mắt to tròn của chúng còn thấy có chút ngốc nghếch dễ thương.

"Tiểu Lục!" Tiểu Lục bị ba con chim lớn vờn đến kiệt sức, hơi

thở thoi thóp, quần áo trên người đều rách nát, mấy vết thương lớn do mỏ chim rạch ra nằm ngang trên bụng, trông mà kinh hãi.

Bây giờ Tiểu Lục chỉ còn một chút hơi thở, cũng may là con chim không lập tức cắn đứt cổ cậu ta, nếu không Tô Thành căn bản không thể cứu được.

"Dấu ấn tinh thần, liên kết mạnh!" Tô Thành quyết định dùng phương pháp đã cứu Bàn Tử, làm y như cũ!

Nhanh chóng, Tô Thành tiếp nhận nỗi đau của Tiểu Lục, dưới sự khống chế chính xác của niệm lực, Tô Thành đồng hóa một phần máu của Tiểu Lục, cùng lúc đó, vết thương trên người Tiểu Lục đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được!!

Chương 270

“Ưm… ư a a…” Có lẽ do buff máu của Tô Thành quá mạnh, cùng lúc vết thương nhanh chóng lành lại, Tiểu Lục phát ra những tiếng rên rỉ khó nói.

Tô Thành ôm trán: “Thuật chữa lành này có một điểm không tốt!

Cứ khiến người ta thoải mái đến không thể tự thoát ra được!” Nhanh chóng, Tiểu Lục tỉnh lại, bây giờ cậu ta đang mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ bừng nằm trên đất, ánh mắt mơ màng nhìn Tô Thành, dường như có vạn lời muốn nói.

“Xong chưa?

Đi được không?

Đi được thì mau đi!” Tô Thành kéo Tiểu Lục dậy, Tiểu Lục nhìn anh bằng ánh mắt có chút khác lạ.

Nổi hết cả da gà, Tô Thành đưa Tiểu Lục đến cửa vào, lại phát hiện không thấy ai đâu nữa!

Chết tiệt!

Vừa ngẩng đầu lên, phát hiện tất cả mọi người đều đã bị đầu chim mắt to mổ đi mất!

Bây giờ đang bay lượn trên trời.

“Không thể nào, thế này cũng được à??

Hoàng kim thập miểu!” Không thể quản nhiều như vậy nữa.

Tô Thành kích hoạt “Hoàng kim thập miểu”, tốc độ phát huy đến cực hạn.

Để tiết kiệm thời gian, Tô Thành một tay ôm hai người, trong bảy

tám giây đã cứu hết cả đám người xuống.

Khi thời gian trở lại bình thường, đàn chim trên trời đều ngơ ngác, căn bản không biết chuyện quái gì vừa xảy ra, đang vừa bay vừa nhìn chằm chằm Tô Thành.

Tô Thành nhìn đám người vừa được cứu xuống, ai cũng bị thương ở mức độ khác nhau!

Nhưng có một điểm chung, vết thương đều ở bụng.

"Lẽ nào đó là tập tính của loài chim này?

Ăn gì cũng rạch bụng trước?" Nhưng Tô Thành cũng thầm thấy may mắn, nếu mấy con chim này cắn đầu trực tiếp, cảnh tượng đó không dám tưởng tượng.

"Dấu ấn tinh thần, liên kết mạnh!" Lần nữa khởi động liên kết, lần này Tô Thành trực tiếp liên kết với tất cả mọi người, mỗi người đều được đồng hóa một phần máu!

Những người có mặt tại hiện trường phát ra ánh sáng vàng kỳ diệu, không lâu sau, tất cả đều tỉnh lại!

"Vãi!

Tôi lại sống lại một lần nữa!" Bàn Tử kích động đứng dậy, trải qua lần hồi phục thứ hai, sức mạnh của anh ta càng mạnh hơn.

Hắc Nhãn Kính sau khi đứng dậy, dường như cũng phát hiện ra sức mạnh của mình, rút một con dao trong tay ném lên trời, trực tiếp xuyên thủng một con chim khổng lồ!

Bây giờ, tất cả mọi người đều đã được nâng cấp thể năng, thực lực tổng thể đều tăng lên.

"Muộn Du Bình đâu rồi!" Ngô Tà loạng choạng đứng dậy, hỏi.

Nghe câu hỏi này, Tô Thành vỗ trán, nói: "Hỏng rồi, tôi quên mất.

Lão Muộn thực lực cũng mạnh, tôi cứ nghĩ anh ấy có thể đối phó được!" Nói xong, Tô Thành suy nghĩ một chút, cụ tượng hóa cho mỗi người một súng phun lửa và một lượng lớn cồn, để họ phòng bị lũ chim khổng lồ.

Tô Thành nhẹ nhàng vài bước nhảy đến bên hào hộ thành, thấu thị vừa mở, một con chim khổng lồ rơi xuống trước mặt, từ giữa nứt ra!

"Muộn Du Bình!

Anh bị ăn rồi à?" Tô Thành trơ mắt nhìn lão Muộn tay xé con chim khổng lồ, từ trong thân chim bước ra, trông có vẻ hơi suy yếu.

"Tôi không sao, mấy con chim này… chỉ có thể dùng lửa để cách ly, nếu không tôi sẽ phải giết hết chúng.

Nhưng ở đây có chuỗi sinh vật, giết loại chim này, rất nhanh sẽ xuất hiện sinh vật không rõ tên khác.

Cục diện của Uông Tàng Hải, chúng ta dùng lửa đi!" Lúc này, Muộn Du Bình toàn thân đầy máu, mùi hôi nồng nặc.

Tô Thành nhìn Tiểu Ca vốn tuấn tú vô song giờ lại thê thảm như vậy, có chút không nỡ, liền dứt khoát cụ tượng hóa cho Muộn Du Bình một bồn tắm lớn có nước và vài bộ quần áo, để anh tắm rửa trước.

Cứu được Muộn Du Bình, khi Tô Thành quay lại cửa hang, nơi đó đã được vây quanh bởi một vòng lửa nhỏ!

"Thành ca!

Nhanh, mau vào!

Tôi phải tạo một vòng vây, để mấy con chim đó không dám lại gần!" Bàn Tử thò đầu ra từ một lỗ hổng nhỏ trong vòng vây lửa, một tay kéo Tô Thành, một tay kéo Muộn Du Bình, kéo họ vào trong.

“Không ai xảy ra chuyện gì nữa chứ?” Tô Thành hỏi.

Bàn Tử có chút đắc ý chỉ vào hang đá, mấy người kia đã trốn vào đó, ở lại bên ngoài là Ngô Tam Tỉnh, Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng.

Chương 271

“Được, làm tốt lắm.

Nhưng vòng vây này, không ngăn được trứng của mấy con chim đó đâu!” Tô Thành cười một tiếng, giơ tay lại bắt đầu cụ tượng hóa!

“Rầm rầm!!” Tô Thành trực tiếp cụ tượng hóa mấy khối bông gòn lớn có tẩm dầu, rơi xuống không xa vòng lửa.

Mỗi khối to bằng quả bóng tập thể hình, rơi xuống đất bắt đầu bùng cháy dữ dội, nhiệt lượng khổng lồ bốc lên trời.

Những con chim khổng lồ vốn có thể bay lượn ở tầm thấp kêu lên một tiếng quái dị, bay lên cao hơn!

Biển lửa hừng hực rút cạn oxy gần đó, nơi đây lập tức trở nên hơi khó thở.

Tô Thành dẫn Bàn Tử nhanh chóng rời khỏi hiện trường, từ trong làn sóng nhiệt cuồn cuộn rút về lối vào.

“Mấy khối bông gòn này có thể trụ được vài giờ!

Chúng ta tranh thủ thời gian, mau đi!” Tô Thành và cả đội cúi người đi nhanh trong hang động thấp bé, nhanh chóng thoát khỏi sự tấn công của sóng nhiệt khổng lồ.

Nhiệt độ thấp trong hang lại ập đến, mọi người đều rùng mình.

“Mau đi, cố gắng nhanh hơn một chút, nhiệt độ cơ thể cao có thể chống đỡ được!” Lời vừa dứt, mọi người dưới sự chỉ huy của Tô Thành nhanh chóng tiến về phía trước, chẳng mấy chốc đã đi đến một không gian khác ở dưới lòng đất, đối mặt với những cơn gió lạnh thấu xương.

Ba thanh niên trẻ lúc này đã bình tĩnh lại, đến nơi mới liền bật đèn pin quan sát.

Sau khi chịu thiệt, bây giờ họ cũng không dám hành động khinh suất nữa.

Với dạ thị của Tô Thành, tình hình nơi đây rõ như ban ngày.

Từ lối đi đó đi ra, bên cạnh là một con mương thoát nước ngầm rộng rãi, xem ra là nơi dùng để ngăn nước bị hôi thối.

Đối với cấu tạo kiến trúc này, Tô Thành không có hứng thú lắm, anh liền nghiên cứu trên tường, tìm kiếm manh mối.

"Mọi người tự xem có thông tin gì có giá trị không, tìm kiếm kỹ lưỡng nơi này một lượt rồi chúng ta lại xuất phát." Sau khi ra lệnh, Tô Thành chuyên tâm tìm kiếm những ký hiệu có thể xuất hiện mà anh đã thấy trước đó.

Ngô Tà và Bàn Tử hai người đi trước thăm dò, Muộn Du Bình cũng ở phía sau.

Vì Tô Thành đã cung cấp dụng cụ tắm rửa, nên bây giờ cả đám người chỉ có Muộn Du Bình là thơm tho.

"Muộn Du Bình ơi, sao thơm thế, mau để Bàn gia ngửi thêm chút nữa đi, vào núi lâu quá rồi, tôi sắp tê liệt với mùi hương thành thị rồi." Vừa nói, Bàn Tử vừa định sờ vào quần áo của Muộn Du Bình.

Bàn Tử ngửi một cái, cảm thán: "Mùi nước giặt của một hãng nào đó, sao thơm thế?

Vãi, không lẽ cậu bị bệnh sạch sẽ, xuống mộ cũng mang theo hai bộ quần áo à!" Muộn Du Bình lắc đầu, kể lại chuyện Tô Thành cụ tượng hóa bồn tắm và quần áo.

Nghe xong, Bàn Tử và những người khác đều ngứa ngáy trong

lòng.

Dù sao cũng vừa trải qua một phen gian nan, quần áo của mọi người đều sắp bị lũ chim khốn kiếp cào thành giẻ rách, chỉ còn lại chiếc ba lô được bảo vệ cẩn thận là còn nguyên vẹn.

Lúc này, Tô Thành đang đi dọc theo vách tường quan sát, các bức tường xung quanh dường như đều không có chỗ nào khả nghi.

Bàn Tử đi lên vỗ vai Tô Thành, nói: "Thành ca, bộ đồ trên người lão Muộn kia… đồ outdoor hàng hiệu, đẹp trai phết.

Có thể hay không…" "Có thể hay không?" Quay đầu nhìn Bàn Tử, Tô Thành cố ý giả ngơ.

"Anh xem quần áo của bọn em này…" Vương Bàn Tử xoay một vòng trước mặt Tô Thành, những mảnh vải trên người đều bay phấp phới, nếu không phải trên người quá bẩn, trông cũng khá giống một vị tiên hoa béo tròn.

Nhưng vì bây giờ cả người bẩn thỉu, hôi hám, Tô Thành chỉ cảm thấy trước mắt là một vị ma thần hoa đại lệ có thể ăn thịt người.

"Được, được, được rồi, đừng xoay nữa, tôi biết ý anh rồi." Tô Thành kịp thời ngăn Bàn Tử đang õng ẹo, búng tay một cái, lập tức trên mặt đất xuất hiện hơn mười cái bồn tắm hiện đại lớn, bên trong nước nóng bốc hơi nghi ngút, có cả bong bóng nổi lềnh bềnh, bên cạnh mỗi bồn tắm đều chuẩn bị sẵn một bộ quần áo.

Mấy người đang dò xét xung quanh nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại nhìn, ai nấy đều kinh ngạc ngây người, rồi vui mừng như điên nhảy vào bồn tắm, tận hưởng cảm giác tắm rửa hiếm có.

Đương nhiên, bồn tắm của A Ninh, Tô Thành đã thiết lập riêng, dùng bình phong lớn cụ tượng hóa để ngăn cách xa với những người khác.

“A Thành…” Toàn bộ quần áo đã cởi bỏ, A Ninh trông thật duyên dáng, kiều diễm động lòng người.

Dưới hơi nóng, Tô Thành thấy ánh mắt của A Ninh trở nên mơ màng. ...

Một lúc lâu sau, Tô Thành và A Ninh đều đã mặc quần áo chỉnh tề, quần áo sạch sẽ và mùi hương dễ chịu khiến tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên.

Tô Thành vừa thu dọn đồ đạc, vừa chuẩn bị ra ngoài chỉnh đốn lại đội ngũ.

“A da,…” Bên cạnh, A Ninh khẽ kêu lên một tiếng.

Cô đang lau mái tóc chưa khô, mu bàn tay lại bị một con vật nhỏ trắng muốt, lông xù chiếm giữ.

Tô Thành sững sờ, phản ứng đầu tiên là muốn tiêu diệt nó.

Dù sao theo kinh nghiệm mấy lần trước, những thứ xuất hiện ở nơi này đều không phải là thứ tốt lành.

Chương 272

Nhưng một lúc lâu sau, con vật nhỏ giống như cục bột nếp đó chỉ dừng lại trên tay A Ninh, hai con mắt màu xanh đậm trong suốt như đá quý cứ láo liên nhìn A Ninh và Tô Thành, trông vô cùng dễ thương.

"Thứ này, chuột à?" Tô Thành vừa lại gần để xem, trong đầu anh cảm nhận được một tia tinh thần lực cực kỳ tinh khiết màu vàng trắng len vào.

Anh kinh hãi, vì anh cảm nhận được sự tinh khiết tột cùng của loại tinh thần lực này, một loại tinh thần lực tinh khiết tột cùng thì sẽ đáng sợ đến mức nào!

Tinh thần lực của anh cũng chỉ là nửa vàng nửa bạc mà thôi.

Tô Thành cảnh giác với tia tinh thần lực xuất hiện trong biển ý thức của mình.

Bởi vì bây giờ, chỉ cần thứ đó muốn, anh có thể bị sợi tơ này làm loạn năng lượng trong biển ý thức bất cứ lúc nào, sau đó biến thành một kẻ ngốc.

Nhưng đợi một lúc lâu, tia ý thức tinh khiết tột cùng đó chỉ truyền đến cho Tô Thành sự mơ hồ và bất an, hoàn toàn không có khí phách bá đạo không tương xứng với năng lượng của nó.

Lúc này Tô Thành phát hiện, tia tinh thần lực này, dường như là do con vật nhỏ đáng yêu trên tay A Ninh phát ra!

Nhưng cục bột nếp dễ thương đó chỉ cẩn thận nhìn chằm chằm Tô Thành, rồi lại nhìn A Ninh, dường như đang tìm kiếm sự giúp đỡ.

Tô Thành cắn răng, quyết định dùng ý thức để thử giao tiếp với nó.

Nếu thứ này giật mình, hôm nay anh toi đời.

“Ngươi là ai?” Sự giao tiếp trong biển ý thức không có giới hạn, chỉ cần truyền đạt suy nghĩ của mình đến ý thức khác là có thể trực tiếp giao tiếp.

“Ta… ta là Tuyết Cầu.” Tô Thành nhanh chóng nhận được hồi âm của đối phương, nhưng điều khiến Tô Thành cảm thấy thú vị là, cách giao tiếp này giống như đối phương trực tiếp truyền một loại ý thức cho anh.

Ví dụ như thông tin “ta là Tuyết Cầu”, khi Tô Thành tiếp nhận, anh trực tiếp thấy mình đang ở trên một ngọn núi tuyết mênh mông, con vật nhỏ này lăn đi lăn lại, giống như một quả cầu tuyết nhỏ, sau đó nó dùng một cách rất khéo léo, trong khung cảnh đó biểu đạt khái niệm “Tuyết Cầu”.

Tô Thành đương nhiên biết, đây có thể là “tên”, nhưng tuyệt đối sẽ không đơn giản chỉ là một “Tuyết Cầu”.

Đối với Tuyết Cầu, một thần thú có tinh thần lực mạnh mẽ đáng sợ trước mắt, Tô Thành đã nảy sinh hứng thú.

Chắc chắn không thể đơn giản chỉ là một con “Tuyết Cầu” được.

Tô Thành cảm thấy hứng thú với con thần thú Tuyết Cầu có tinh thần lực mạnh đến đáng sợ trước mắt này.

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Tô Thành cố gắng truyền đi ý niệm một cách dịu dàng nhất có thể, để tránh dọa con vật nhỏ bé trông có vẻ yếu đuối hoảng sợ nhưng thực chất lại vô cùng mạnh mẽ này.

“Tôi... tôi tìm bạn đời của tôi.

Cậu ấy mất tích rồi.” Tô Thành nghe vậy thì sững người, nhìn cục bông nhỏ xíu trước mặt mà nhất thời không biết nói gì.

Lẽ nào loài này cũng giống con người, theo chế độ một vợ một chồng?

“À...

được rồi!

Vậy bạn đời của ngươi trông thế nào.

Có cần ta giúp tìm không.

Nếu có thể tìm được.” Tô Thành tỏ ý muốn giúp, nhưng con vật nhỏ lại đột nhiên xù lông lên, đôi mắt màu xanh lam đảo lia lịa, toàn thân phát ra những tia điện nhỏ.

Cùng lúc đó, trong đầu Tô Thành, sợi chỉ trắng mảnh kia phát ra một luồng năng lượng cực mạnh.

Tô Thành phải tập trung toàn bộ tinh thần lực trong thức hải mới chống đỡ được sự va chạm năng lượng này.

Con vật nhỏ tên Tuyết Cầu dường như vô cùng phẫn nộ!

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi!!” ý thức của nó dường như đang gào thét một cái tên!

A Ninh đã bị cú sốc tinh thần mạnh mẽ đó làm cho ngất đi.

Tô Thành đoán tình hình của những người bên ngoài cũng chẳng khá hơn là bao.

“Tuyết Nhi của ngươi là ai?!

Đừng có gây rối ở đây!

Nếu không cả ngươi và cái gọi là Tuyết Nhi của ngươi đều phải chết!” Trong cơn tức giận, toàn thân Tô Thành bùng nổ một khí thế mạnh mẽ, lời nói ra khỏi miệng đều bị con vật nhỏ kia hấp thụ và thấu hiểu.

Con thần thú nhỏ bé kia nghe thấy hai chữ "Tuyết Nhi" dường như càng thêm phẫn nộ, những tia điện sắc bén từ người nó bùng phát, đối đầu trực diện với Tô Thành!

Một cảm giác kích thích dữ dội truyền đến từ trong đầu Tô Thành.

Hắn cắn răng, gắng gượng vận dụng tinh thần lực đang hỗn loạn trong thức hải, ngưng tụ thành một tấm màn sáng, bay về phía sợi chỉ mảnh đang xâm nhập vào.

"Đừng!...

Chương 273

Tên xấu xa!" Sợi chỉ trắng tinh thần lực mảnh mai của thần thú Tuyết Cầu đột nhiên bị Tô Thành dọa cho sợ hãi, không còn vẻ uy phong như lúc nãy, lập tức yếu đi.

Trước mắt Tô Thành, con Tuyết Cầu nhỏ bé giờ đây mang vẻ mặt hoảng sợ và đau thương, thậm chí còn chui vào lòng A Ninh đang ngất trên mặt đất.

"Này nhóc, tốt nhất đừng động vào.

Đó là người phụ nữ của tôi." Tô Thành nói.

Cục bông Tuyết Cầu nhìn Tô Thành, rồi lại nhìn A Ninh, nhảy tưng tưng tại chỗ.

"Một đôi, một đôi!

Người yêu, người yêu!" Con Tuyết Cầu kêu lên mấy tiếng, nhưng điều kỳ diệu là bây giờ Tô Thành có thể trực tiếp nghe hiểu ý của nó mà không cần phải vào thức hải để giải mã nữa.

Lúc này Tô Thành cũng phát hiện, thức hải của mình đã được bao phủ bởi một lớp sương mù tinh thần lực vô cùng tinh khiết.

Thỉnh thoảng trong đó còn ngưng kết thành những giọt mưa tinh thần lực nhỏ, rơi xuống thức hải.

Ý thức của Tuyết Cầu giống như một vầng thái dương khổng lồ lơ lửng trong thức hải của Tô Thành, khiến hắn cảm thấy vô cùng áp lực.

Hắn không thích cảm giác này.

Tô Thành nhìn con Tuyết Cầu đang nhảy tưng tưng với ánh mắt

phức tạp.

Tuyết Cầu như cảm nhận được ánh mắt của hắn, nó nhảy tưng tưng đến bên chân Tô Thành, rồi dùng móng vuốt nhỏ bé bám thẳng lên vai hắn.

“Chủ nhân!

Chủ nhân!” Nó vui vẻ nhảy nhót trên vai Tô Thành, liên tục truyền cho hắn từng luồng hơi ấm.

Tô Thành ngây người, vừa rồi còn chuẩn bị quyết một trận tử chiến với nó, bây giờ lại thân mật vui vẻ như vậy, còn gọi mình là chủ nhân?

“Khụ khụ, khoan đã, đừng nhận chủ nhân lung tung.

Vừa rồi tại sao ngươi đột nhiên nổi điên?” Do không quen thuộc với con vật nhỏ trước mắt, hắn hoàn toàn không tin tưởng nó, toàn thân vẫn đang căng cứng.

“Tôi...

Tôi cảm nhận được bạn đồng hành của tôi, Tuyết Nhi.” Con vật nhỏ truyền ý thức cho Tô Thành, một cảm xúc đau thương truyền vào não hắn, Tô Thành có thể cảm nhận rõ ràng sự đau khổ của nó.

“Vậy ngươi có biết cậu ấy ở đâu không?

Sao không đi tìm?” Tô Thành cố gắng hỏi một cách dịu dàng.

“Tôi biết, nhưng... nơi đó bị một cái hộp vuông vức chặn lại rồi.

Không hiểu sao tôi hoàn toàn không thể mở ra, cũng không thể tiếp cận được.

Mỗi lần đến gần... tôi đều bị năng lượng đó làm bị thương!” Con vật nhỏ vô cùng sa sút, uể oải nằm trên vai Tô Thành.

“Ngươi cũng đừng buồn nữa.

Thế này đi, cái thứ vuông vức mà ngươi nói, nó đặt ở đâu?

Biết đâu tôi có thể giúp ngươi tìm.” Suy ngẫm một hồi về lời nói của con thần thú, Tô Thành nhận ra, cái gọi là “hộp vuông vức” kia có thể là một cỗ quan tài, và khả năng cao là nơi chôn cất thi thể của Vạn Nô Vương đời trước.

Con vật nhỏ im lặng một lúc, rồi do dự nói: “Tôi... tôi biết đường đi, nhưng... nhưng...” “Nhưng sao?” Tô Thành có chút sốt ruột, hỏi lại.

“Nhưng... tinh thần lực của ngươi có thể không đủ.

Nơi đó, ngay cả tôi cũng khó mà đến gần được.” “Hả?!” Tô Thành hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả nó cũng khó đến gần, vậy thì cần một trường tinh thần lực lớn đến mức nào!

Nếu là người khác, có lẽ vừa đi đến đó đã chết bất đắc kỳ tử, biến thành kẻ ngốc, nghiêm trọng hơn có thể nổ tung tại chỗ.

Tô Thành trầm mặc, vì hắn cũng không biết bây giờ nên làm thế nào.

Con thần thú này lại bám lấy hắn, chẳng lẽ phải đánh một trận với nó?

Xét về hình thể, Tô Thành có thể dùng một cái tát là đập chết con vật nhỏ nghịch ngợm này.

Chương 274

Nhưng xét về tinh thần lực, chỉ cần con thần thú này không vui, hắn có thể chết ngay tại chỗ.

Phải làm sao đây?!

“Đừng lo, ta sẽ không hại ngươi.” Ngay lúc Tô Thành đang lo lắng, con thần thú nhỏ bé truyền đến một thông điệp.

“Ta vừa bao phủ thức hải của ngươi bằng sương mù tinh khiết của tinh thần lực.

Lớp sương này chỉ tồn tại trong không gian tinh thần, sẽ liên tục ngưng tụ tinh hoa tinh thần lực, giúp ngươi ổn định và xuất ra tinh thần lực mạnh mẽ.” Ý thức của con vật nhỏ lúc này bình tĩnh đến lạ thường.

“Những thứ đó, đều là ta tự nguyện dâng hiến.

Ngươi...

đã được ta chọn.” Cái quái gì vậy?

Tô Thành ngơ ngác.

Được chọn?

“Ta... ta được chọn?” Tô Thành vẫn còn mơ hồ.

“Đúng vậy, ta quyết định để ngươi trở thành người dẫn đường đưa ta đi tìm Tuyết Nhi.

Sau khi tiếp nhận tinh thần lực của ta, ngươi sẽ trở nên mạnh hơn.” Con vật nhỏ truyền đi ý niệm.

Tô Thành nhất thời cứng họng, trong lòng cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi chắc chắn ta sẽ giúp ngươi sao?

Ta không thích bị khống chế.

Nếu bị khống chế, ta thà quyết một trận tử chiến với ngươi trước.

Nếu ngươi thật lòng muốn ta giúp, tốt nhất đừng lúc nào cũng uy hiếp ta.” Nói xong, Tô Thành đột nhiên vận dụng tinh thần lực trong thức hải, ngưng tụ thành từng lưỡi đao tinh thần lực màu trắng, đâm thẳng về phía vầng thái dương trắng khổng lồ đang lơ lửng giữa thức hải!

Vầng thái dương trắng đó là ý thức thể của con thần thú.

Sau khi nhận được thông tin tấn công của Tô Thành, nó không hề hoảng hốt, thậm chí còn trực tiếp nuốt chửng những lưỡi đao ánh sáng trắng đó!

Tô Thành mặc kệ, hắn dùng hết số tinh thần lực màu vàng còn lại, trực tiếp xâm nhập vào vầng thái dương trắng toát kia.

Vốn dĩ Tô Thành nghĩ rằng sẽ không thành công, nhưng không ngờ, từng hạt vàng óng đó đã thành công chui vào trong ý thức thể màu trắng của thần thú!

Thậm chí, còn đẩy lùi ý thức thể màu trắng đó!

Vầng thái dương trắng từ từ nhỏ lại, rồi dần dần biến mất, áp lực trong thức hải của Tô Thành cũng đang giảm dần.

“Ta nguyện ý thần phục.” Trong thức hải trống rỗng của Tô Thành đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo.

Mãi một lúc sau, Tô Thành mới nhận ra đó là giọng của con thần thú.

“Ngươi nguyện ý thần phục?” Tô Thành vừa hỏi lại, vừa quan sát thức hải của mình.

Bây giờ, loại tinh thần lực màu trắng kia đã biến mất, chỉ còn lại

tinh thần lực màu vàng nguyên bản.

Hắn có chút không hiểu: rõ ràng tinh thần lực màu trắng mạnh hơn mà, sao vừa rồi mình lại dùng tinh thần lực màu vàng đẩy lùi được cả một khối ý thức của thần thú?

Đang suy nghĩ, Tô Thành lại nghe thấy giọng nói đó trong đầu.

"Tinh thần lực của ngươi, bản nguyên là màu vàng.

Tinh thần lực màu trắng chỉ là sản phẩm phụ tu luyện ra, có thể sản sinh vô hạn, nhưng muốn tăng cường tinh thần lực màu vàng bản nguyên, chỉ có thể dựa vào việc không ngừng minh tưởng.

Ngươi mới là thần thú." Giọng nói đó nhàn nhạt, nhưng nghe xong Tô Thành lại ngây người.

Ta mới là thần thú?

"Tinh thần lực và bản nguyên của ngươi rất gần với chúng ta, có thể tự thân sản sinh ra, nhưng tinh thần lực màu trắng của ta chỉ có thể dựa vào hấp thụ.

Tuy ta mạnh, nhưng ta lại không có năng lực sản sinh ra tinh thần lực màu trắng, nhưng ngươi thì có.

Chỉ là... hiện tại của ngươi còn quá ít, nên mới tỏ ra yếu ớt." Giọng của thần thú lại giải thích.

Tô Thành phản ứng lại, lúc này mới biết, hóa ra mình là một động cơ tinh thần lực vĩnh cửu!

Nghĩ đến đây, Tô Thành nảy ra một ý, nói: "Tinh thần lực hiện tại của ta không đủ dùng, ngươi cũng thấy rồi.

Nếu ngươi nguyện ý ký kết với ta một khế ước chủ tớ gì đó, ta có thể cân nhắc, giúp ngươi tìm Tuyết Nhi của ngươi.

Chương 275

Lời thần phục vừa rồi của ngươi, là thật chứ?" Hỏi xong, Tuyết Cầu rõ ràng im lặng.

Nhưng không lâu sau, Tuyết Cầu truyền ý niệm: "Được, ta đồng ý." Trong nháy mắt, một luồng sức mạnh ấm áp và cường đại truyền vào não Tô Thành, bao phủ toàn bộ thức hải.

Lớp sương mù màu trắng bạc lúc trước lại xuất hiện, và điều huyền ảo nhất là từng cây cổ thụ màu trắng phát sáng mọc sừng sững trong thức hải vàng bạc đan xen của hắn.

"Khế ước được ký kết!" Một giọng nói trong trẻo nhưng có chút ai oán vang lên, trong thức hải của Tô Thành xuất hiện một thứ khổng lồ giống như ma pháp trận, bên trong lơ lửng những ký tự kỳ quái, nhưng kỳ diệu là hắn đều có thể hiểu được!

Đại ý trên đó là, hắn sẽ cùng thần thú trước mắt ký kết khế ước chủ tớ, phải tuân thủ quy tắc giữa chủ và tớ, thần thú là bề tôi phải tuân theo mệnh lệnh và sự sắp xếp của chủ nhân, năng lực của bề tôi và chủ nhân sẽ được chia sẻ.

Vân vân và vân vân.

Ma pháp trận đó xoay chuyển trong ý thức của Tô Thành một lúc lâu, cuối cùng biến thành một quả cầu nhỏ màu vàng đỏ, xoay tròn trong ý thức hắn.

Tô Thành cảm thấy có chút giống với dấu ấn tinh thần của mình, nhưng cảm giác liên kết này mạnh hơn dấu ấn tinh thần rất nhiều.

"Được rồi, khế ước hoàn thành.

Bây giờ ta là bề tôi của ngài, sức mạnh của ta ngài có thể tùy ý sử

dụng, còn ta muốn sử dụng sức mạnh, phải được sự đồng ý của ngài trước." Con vật nhỏ dường như đã mệt, nằm thở hổn hển trên vai Tô Thành.

Tô Thành bây giờ không còn cảm nhận được áp lực khổng lồ kia nữa, ở cùng con thần thú này cũng trở nên vô cùng thoải mái!

Thôi được, đã trở thành bề tôi của mình, cũng nên quan tâm một chút!

"Tiểu Tuyết Cầu, sao vậy, sao lại ủ rũ thế?" Tô Thành dùng ngón tay sờ sờ đầu Tuyết Cầu.

"Sức mạnh của ngài vốn không đủ tư cách để ký kết khế ước, ta đã phải bỏ ra gấp đôi sức mạnh khế ước, nên mệt.

Lớp sương trắng và những cây cổ thụ phát sáng mà ngài thấy trong thức hải lúc trước, đều là năng lượng ta cho ngài." Con vật nhỏ dường như mệt đến kiệt sức, nằm im bất động trên vai Tô Thành.

Nghe xong, Tô Thành bật cười, nói: "Được rồi, ngươi không lừa ta, ta cũng sẽ không lừa ngươi.

Nhiệm vụ tìm kiếm em gái Tuyết Nhi cứ giao cho ta." "Sao ngài biết là em gái?" "Ta đoán thôi." … Tiếp theo, Tô Thành dùng tinh thần lực mạnh mẽ trong một hơi khôi phục lại cho tất cả mọi người, đồng thời giúp họ tăng cường các thuộc tính!

Mọi người khi tỉnh lại đều mang vẻ mặt ngơ ngác.

Cùng lúc đó, ai nấy đều kinh ngạc phát hiện sức mạnh của mình đã tăng lên!

Bàn Tử vô cùng kích động, Ngô Tà còn vui hơn.

Ngô Tà vốn là người có thể lực kém nhất, bây giờ sức mạnh tăng lên rất nhiều, đương nhiên là phấn khích không thôi.

“Thành ca, anh giúp em tăng cường sức mạnh à?

Em cảm thấy bây giờ em phi thân vượt tường cũng không thành vấn đề!” Nói rồi, Ngô Tà vừa tỉnh lại không lâu đã trực tiếp nhảy từ trong bồn tắm ra, bật cao đến ba thước.

Tô Thành nhắm mắt lại, vội vàng bảo mấy ông tướng đang tắm mặc quần áo vào, sau đó nói: “Đội của chúng ta, vừa rồi đúng là đã được tôi tăng cường sức mạnh, nhưng nơi chúng ta sắp đến có thể rất nguy hiểm, nên hy vọng mọi người phải hết sức cảnh giác, bảo vệ tốt bản thân cũng như bảo vệ mọi người!” Nói xong, Tô Thành cụ thể hóa cho mỗi người một túi đạn lớn, bảo mọi người nạp đạn đầy đủ.

Cả nhóm nhìn Tô Thành mạnh mẽ, ai nấy đều tràn đầy tự tin.

Bây giờ Tô Thành gần như đã trở thành thần tượng, là trụ cột tinh thần của họ!

Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính liếc nhau một cái, nhìn về phía Tô Thành, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Tô Thành thấy anh cười với mình, cũng cười lại với Muộn Du Bình.

Nhìn về phía Tô Thành, Muộn Du Bình thở ra một hơi dài, nói với Hắc Hạt Tử bên cạnh: “Cậu có nghĩ lần này người đó là một kẻ khó nhằn không?” Trầm ngâm hồi lâu, Hắc Hạt Tử nói: “Tôi không biết.” Trong ánh mắt nhìn về phía Tô Thành, đôi mắt dưới cặp kính râm của Hắc Hạt Tử ánh lên một tia sáng.

“Được rồi!

Tiếp tục xuất phát!” Tô Thành vung tay hô lớn. ...

Có được thần thú Tuyết Cầu, Tô Thành bây giờ tự tin ngút trời, càng thêm mong chờ con đường phía trước.

Cái thứ "vuông vức" mà Tuyết Cầu nhắc đến, hắn càng đoán được nó rốt cuộc là thứ gì mà lại mạnh mẽ đến vậy.

Và người bạn đồng hành mà Tuyết Cầu muốn tìm, chắc chắn cũng không phải dạng tầm thường, có lẽ cũng là một con thần thú.

Nghĩ vậy, Tô Thành đã dẫn cả đoàn người đi dọc theo con sông ngầm được vài trăm mét, trước mắt xuất hiện một cánh cổng ngọc.

Phía dưới cổng ngọc có một cái lỗ lớn, Tô Thành cúi xuống xem xét, phát hiện vết tích trên đó là do nổ mìn tạo thành, có vẻ cũng đã khá lâu rồi.

"Vừa hay, ở đây có một lối vào, mọi người đi thôi." Tô Thành dẫn đầu đi vào, trong tầm nhìn ban đêm, hành lang hiện ra rõ mồn một.

Bây giờ có tinh thần lực mạnh mẽ hỗ trợ, hắn cũng hoàn toàn không sợ mắt bị đau nữa.

Bàn Tử, Ngô Tà và những người phía sau lần lượt bật đèn pin, các thiết bị chiếu sáng trong tay họ rọi ra từng luồng sáng, soi tỏ hành lang tăm tối.

Hành lang này bốn phía vô cùng đẹp đẽ, cả bốn mặt đều được vẽ những hoa văn lộng lẫy màu đỏ vàng đan xen, hoa văn dưới chân Tô Thành cũng không hề bị mài mòn.

Chương 276

Có thể thấy, nghìn năm qua, có lẽ ngoài kẻ bí ẩn đã cho nổ cái lỗ trên cổng, chắc hẳn chưa có ai khác đặt chân đến cung điện dưới lòng đất yên tĩnh và hùng vĩ này.

Tiếng bước chân vang lên nhưng không hề hỗn loạn, mọi người đều có trật tự đi theo sau Tô Thành.

Rất nhanh, phía trước xuất hiện một ngã rẽ, bên trái và bên phải đều có một con đường.

Nếu nhìn từ trên cao, có thể thấy hành lang này có hình chữ T.

"Ối dồi, lại có ngã rẽ.

Cái lão Vạn Nô Vương này cũng thâm thật, xây cái chỗ cho người chết ngủ mà cũng cẩn thận thế.

Đúng là lão già keo kiệt." Bàn Tử miệng lẩm bẩm chửi rủa, tiến lên quan sát hai bên ngã rẽ, rồi đột nhiên nói: "Ê, lại có ký hiệu rồi, Thành ca, không phải anh rất để ý mấy cái ký hiệu này sao, mau đến xem." Nghe thấy ký hiệu, Tô Thành đang đứng xem hoa văn tại chỗ giật nảy mình, vội vàng tiến lên quan sát.

Hóa ra, trên hành lang bên trái, có khắc một chuỗi ký hiệu kỳ quái, nhưng tuyệt đối không cùng một phong cách với những ký hiệu đã thấy trước đó.

Tô Thành chợt nghĩ, Muộn Du Bình sống lâu như vậy, có khả năng là do anh khắc, chỉ là chứng mất trí nhớ gia truyền của nhà họ Trương khiến anh hoàn toàn không nhận ra.

Nghĩ vậy, Tô Thành vẫy tay gọi Muộn Du Bình đến xem.

Muộn Du Bình nhìn một lúc, rồi có chút mờ mịt lắc đầu, tỏ ý

không hiểu.

Tô Thành lại xem xét vết tích của những ký hiệu điêu khắc này, trông chúng đều đã có niên đại, rìa của vết khắc tuy sắc bén nhưng cũng giống như những bức bích họa trên tường, đều đã trải qua mức độ ăn mòn nhất định.

Cả nhóm người đứng trước ngã rẽ do dự, rốt cuộc nên đi bên nào đây?

Tất cả đều đang chờ đợi phán quyết của Tô Thành.

Lần này Tô Thành nhanh chóng đưa ra phán đoán chính xác.

Tinh thần lực dồi dào vô tận hỗ trợ Tham Tra Nhãn, hắn đã xem xét tình hình của cả hai hành lang.

Phía sau hành lang có ký hiệu bên trái, là tầng tầng lớp lớp cơ quan, có những nơi nếu không đề phòng, có thể khiến toàn bộ đồng đội phía sau bị tiêu diệt.

Bên còn lại trông có vẻ an toàn hơn một chút, cuối hành lang là một gian phòng đá, bên trong đặt san sát rất nhiều cái vò, không biết dùng để làm gì.

"Đi thôi, bên này." Vẫy vẫy tay, Tô Thành dẫn cả đội nhanh chóng tiến về phía trước.

Vì có Tô Thành trợ giúp, cộng thêm việc sức mạnh của mọi người đã được tăng cường trước đó, bây giờ đội ngũ di chuyển vô cùng nhanh chóng.

Chưa đầy mười phút, cả đội đã đến trước cửa gian phòng đá đó.

Cánh cửa này trông rất bình thường, so với những cánh cổng ngọc, cổng đá trước đó, có vẻ mộc mạc hơn nhiều, cũng không có dấu vết bị mở ra.

Bàn Tử và Ngô Tà tiến lên sờ soạng, không phát hiện điều gì bất thường, cũng không tìm thấy cơ quan.

Bàn Tử đang chuẩn bị dùng thuốc nổ.

"Khoan đã, đừng động vào.

Bên trong cửa có axit mạnh, nổ một cái là tất cả đều bị hủy dung.

Hình như còn có một loại khí thể cực kỳ dễ bay hơi, sau khi nổ tung e là lành ít dữ nhiều." Con mắt xuyên thấu của Tô Thành đã nhìn rõ mồn một những thứ đằng sau cánh cửa.

Hắn có thể thấy dưới vẻ ngoài mộc mạc của cánh cửa là vô số nguy cơ tiềm ẩn.

Muốn vào trong, thực sự có chút khó khăn.

Nếu chỉ có một mình, thì còn dễ, có thể trực tiếp đục xuyên tường mà vào.

Dù sao thì cơ thể hắn vừa kháng độc lại vừa có thể tấn công vật lý, phòng ngự cũng có thể khiến hắn không cần e dè những cơ quan vặt vãnh này.

Nhưng còn có đồng đội nữa.

Tô Thành tắt đi khả năng nhìn xuyên thấu, nhưng những bức bích họa bên cạnh lại thu hút sự chú ý của hắn.

Hóa ra, không biết từ lúc nào, bích họa trên hành lang này không chỉ đơn thuần là những hoa văn lặp đi lặp lại, bây giờ những gì được vẽ trên hai bên tường đều là từng người lính cổ đại, tay đều đang giơ những vò rượu, dường như đang tiến về phía trước.

Thấy Tô Thành đang quan sát, Ngô Tà cũng tò mò, đi đến cùng quan sát với hắn.

Nhìn một lúc, Ngô Tà nói: "Không lẽ họ đang đi triều bái hoặc làm

nghi thức gì đó à, trông nghiêm túc quá.” Tô Thành nói: “Có khả năng.

Nhìn đội hình này, vị được triều bái ở đối diện có lẽ địa vị rất cao, hoặc có thể khiến những binh lính này kính sợ, hoặc là sợ hãi.

Nhìn biểu cảm của họ đi.” Nói rồi, Tô Thành chỉ vào mặt những binh lính trên tường, gần như nét mặt của mỗi người đều là hai mắt trợn trừng, khóe miệng trễ xuống, trông vô cùng hoảng sợ.

“Người họ sắp gặp đáng sợ đến thế sao?

Chẳng lẽ bưng vò rượu lệch một cái là có thể bị chém đầu tại chỗ?

Nếu vậy, vị hoàng đế đó cũng quá tàn bạo rồi!” Vương Bàn Tử không biết từ lúc nào đã đi tới, cũng nhìn theo.

Chương 277

Tiếp đó, mấy người khác cũng ghé vào xem.

Tô Thành quay đầu lại, lại phát hiện chú Ba đang nhìn bức tường bên kia.

Một lúc lâu sau, chú Ba mới quay người lại nói một câu kinh người.

"Đội quân này, không phải người." Trên khuôn mặt đầy vết hằn năm tháng của chú Ba, kết hợp với câu nói đó, cảm giác vô cùng âm u.

Bàn Tử giơ cây đuốc lên, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt gầy gò của chú Ba, trông chẳng khác nào một con ma già.

"Ối đệt, Tam gia, ngài đừng dọa người nữa được không?

Bàn béo tôi đây thật sự không chịu nổi đâu, tôi khổ quá mà!" Vương Bàn Tử cúi người, vỗ vỗ ngực.

Nhưng trên mặt chú Ba vẫn không có biểu cảm gì, thậm chí còn có vài phần trang nghiêm.

"Xem này, những bức bích họa này đều theo phong cách tả thực, nhưng họ đều không có chân, thay vào đó là dùng vài đường cong để thay thế.

Điều này chỉ có thể giải thích rằng, những thứ này có thể thực sự tồn tại, và, không phải là con người." Chú Ba đi đến trước bức bích họa, vuốt ve bức tường, như đang vuốt ve đứa con trai của mình, ánh mắt vô cùng chuyên chú.

"Xem này, cũng không phải là bị sửa đổi sau này, mà vốn dĩ được vẽ lên đã như vậy rồi." Nghe lời chú Ba nói, Tô Thành cũng cúi xuống sờ thử.

Quả nhiên, rất trơn láng.

Điều này cho thấy khi vẽ những bức tranh này, nơi đây vốn đã như vậy.

"Chẳng lẽ thật sự có ma quỷ?" Tô Thành nghĩ mãi không ra.

Thôi được, nếu có, cũng có thể đợi hấp thụ thuộc tính.

Bây giờ điều quan trọng nhất là đưa cả đội vào gian phòng đá vừa rồi để tìm hiểu.

Không còn bận tâm đến việc những hình ảnh này là người hay quỷ nữa, Tô Thành lại đi nghiên cứu cánh cửa không thể phá bằng vũ lực kia.

"Chẳng lẽ phải đưa tất cả mọi người quay lại, rồi mình ta phá cửa?" Tô Thành quay đầu nhìn mười mấy người đang quan sát bích họa, thầm nghĩ quả nhiên đây đều là những tinh anh trong giới đạo mộ, nhìn thấy những thông tin này tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Hay là trực tiếp tạo ra một bức tường để cách ly họ trước, rồi chúng ta phá cửa?" Nghĩ vậy, Tô Thành đã bắt đầu đo đạc độ dày và quy mô của bức tường.

Lúc này Ngô Tà miệng ngậm đèn pin, vừa sờ tường vừa di chuyển từng chút một, đến gần cánh cửa.

Tô Thành nhìn Ngô Tà trông giống hệt một con ếch xanh, cảm thấy buồn cười, liền hỏi: "Tiểu Thiên Chân, cậu đang làm gì đấy?

Động tác xấu quá." Nói vậy, nhưng Ngô Tà không hề để ý, chỉ mải miết vừa nhìn vừa sờ đến bên cạnh cánh cửa, rồi nằm thẳng xuống đất.

Tô Thành nhìn Ngô Tà, thầm nghĩ cậu bạn Thiên Chân này quả không hổ danh là xuất thân từ thế gia đạo mộ, ngay cả khi nghiên cứu

cũng có thể không cần sĩ diện như vậy.

"Thành ca." Lúc này, Ngô Tà đứng dậy với vẻ mặt phấn khích.

"Em có lẽ đã tìm thấy lối vào rồi, lối vào ở dưới cửa!" Ngô Tà phấn khích nói, đèn pin chỉ vào góc tường.

Cũng trong giây phút đó, Tô Thành mới hiểu tại sao Ngô Tà lại phải men theo tường mà cúi ngày càng thấp, thậm chí còn nằm xuống đất.

Lúc nhìn kỹ bức bích họa, hắn mới phát hiện sau những "âm binh không chân" này, có một đội quân lớn bị những âm binh phía trước che khuất, tất cả đều đang đi xuống lòng đất!

Chỉ là những âm binh phía trước đã che khuất những người phía sau, nên sự chú ý của mọi người đều tập trung vào những hình vẽ phía trước, mà không để ý đến những bóng người lốm đốm phía sau.

Nghĩ vậy, Tô Thành không nhịn được vỗ vỗ vai Ngô Tà, nói: "Không tệ không tệ, rất cẩn thận!

Thiên Chân tiến bộ không ít rồi!" Được khen, Ngô Tà ngại ngùng gãi đầu, cúi đầu cười ngượng nghịu.

Tô Thành quay sang nhìn nơi đội quân đó chìm vào "lòng đất", bật khả năng nhìn xuyên thấu, Tô Thành phát hiện ra bí mật bên dưới.

Hai bên đều có một lối đi, nhưng cũng chỉ có thể chọn một trong hai.

Trong đó, lối đi bên phải sau khi vào là một con đường chết, vì ở đó toàn là những con côn trùng nhỏ màu đỏ.

Tô Thành không dám chắc, nhưng chúng trông rất giống Thi miết vương, nếu đi vào sẽ lại gặp phiền phức lớn.

Lối đi bên trái thì an toàn hơn.

Chỉ là muốn mở nó ra, có lẽ cần phải tốn chút công sức để phá giải cơ quan.

Nhưng lần này không đợi Tô Thành ra tay, Trần Bì A Tứ vẫn luôn im lặng đi theo trên đường đã lên tiếng.

"Để lão phu thử một lần." Lão già đó xuống khỏi lưng của Hoa hòa thượng, Tô Thành thấy ông ta đi lại vẫn còn khá tinh thần.

Hắn cũng đã tăng sức mạnh cho ông ta, nhưng lão già này cứ bắt Hoa hòa thượng cõng, Tô Thành đoán có lẽ là vì quá sợ chết.

Chỉ thấy Trần Bì A Tứ đi đến trước cửa, một đôi tay khô héo đầy nếp nhăn, sờ lên cạnh cửa.

Rất nhanh, đôi mắt đang hơi híp lại của ông ta trợn lên, ánh mắt sắc bén bắn ra.

Chương 278

Khoảnh khắc đó Tô Thành âm thầm kinh ngạc, tinh thần của lão già này lại sắc bén đến vậy.

Tiếp đó, ông ta lấy ra mấy viên bi sắt từ trong túi tùy thân, lùi lại mười bước, hai tay rung lên, những viên bi sắt bay ra như đạn, thủ pháp đó không hề thua kém Tô Thành.

Bàn Tử và Ngô Tà đã từng thấy Tô Thành dùng tay phi đạn, đều kinh ngạc, nhìn Trần Bì A Tứ, rồi lại nhìn Tô Thành.

"Thành ca, Trần Bì A Tứ không phải là cùng sư môn với anh đấy chứ?

Đều biết chiêu này à?

Vạn vật đều có thể làm đạn?" Bàn Tử ghé sát vào Tô Thành luyên thuyên.

"Đừng nói nữa, nhìn người ta làm đi, nếu thật sự muốn học, lúc về tôi dạy." Tô Thành biết Bàn Tử thèm muốn công phu này, nhưng bây giờ không phải là lúc rảnh rỗi để tán gẫu.

Nơi những viên bi sắt do Trần Bì A Tứ bắn trúng, đang bốc lên một làn khói nhẹ.

Rất nhanh, ông ta lại liên tiếp bắn ra mấy thứ nữa, sau đó trên mặt đất phát ra một trận tiếng "cạch cạch cạch", cơ quan trên mặt đất đã mở ra.

Thấy công phu này, Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh vỗ tay tán thưởng.

"Tứ gia công phu thật lợi hại, tiểu Tam bội phục." Ngô Tam Tỉnh cúi người chào.

Trần Bì A Tứ nhìn Ngô Tam Tỉnh đang cúi chào, trong mắt dường như trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tô Thành nhìn vị lão nhân này, cảm thấy ông ta thực sự đã già rồi, một khi không còn là cao thủ nữa, vẻ già nua đó liền lộ ra.

Nếu không phải hắn đã tăng sức mạnh cho ông ta, có lẽ ông ta đã không thể thi triển được mấy chiêu vừa rồi.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, mọi người lần lượt bò vào con đường đó, không mất mấy phút đã vào được gian phòng đá bên trong.

Trong lúc đó, Tô Thành lại phát hiện trong phòng đá có mấy ký hiệu nhỏ, đều là hình mặt trời nhỏ, ý là an toàn.

Tô Thành tuy nghi ngờ, nhưng mơ hồ cảm thấy ký hiệu này có thiện ý, không phải là ký hiệu gây hiểu lầm.

Trong phòng đá, Bàn Tử và mấy người trẻ tuổi đều kinh hô một tiếng.

"Ối dồi!

Vận may sắp đến với Bàn gia ta rồi!

Nhiều vò như vậy, nhiều rượu như vậy!" Nói rồi, Vương Bàn Tử kích động đi lại giữa những chiếc vò.

Những chiếc vò này đều có kích thước tương đương nhau, mỗi cái đều cao ngang hông, vẻ ngoài khá mộc mạc, miệng vò cũng chỉ được quấn một vòng vải đơn giản, bên trong lại dùng nút gỗ lớn để bịt lại.

Diện tích gian phòng đá này lại vô cùng lớn, bốn phía không có thông tin gì hữu ích, đều là những hoa văn trang trí lặp đi lặp lại.

Đi đến đây, mọi người mới cảm thấy có chút mệt mỏi, bụng kêu òng ọc.

Cả đám người ngồi trên những vò rượu, lấy lương khô ra ăn, cũng không quan tâm mùi vị trong gian phòng đá này khó chịu.

Mùi không khí mục nát lâu năm hoàn toàn không ảnh hưởng đến khẩu vị của mọi người, bánh quy nén trong tay ai nấy đều ăn ngon lành.

Bàn Tử vừa ăn vừa nói: "Tôi đoán những thứ ở đây đều là do Vạn Nô Vương cướp đoạt được, nếu không tại sao lại có nhiều vò rượu thế này.

Nhìn những bức bích họa bên ngoài, rồi liên tưởng lại, đây là những món quà mà đám âm binh kia dâng cho Vạn Nô Vương." Nói rồi, Bàn Tử đưa tay vỗ vỗ chiếc vò dưới thân, Tô Thành nhìn thân hình của Bàn Tử và chiếc vò kia, thoáng chốc có chút lo lắng cho sự an nguy của cái vò.

"Này Bàn Tử, nhìn những cái vò ở đây xem, chúng đã cô đơn mấy nghìn năm rồi.

Nếu bị cái mông phì nhiêu của anh ngồi xuống, cẩn thận lát nữa nó vỡ, đâm vào mông đấy." Tô Thành chỉ chỉ vào mông, ý bảo Vương Bàn Tử cẩn thận một chút.

Cùng Bàn Tử nói qua nói lại, tâm trạng của mọi người thoáng chốc thả lỏng hơn rất nhiều.

Bàn Tử biết Tô Thành có ý tốt, ha ha cười lớn, đứng dậy, chỉ vào những vò rượu kia: "Các vị, chúng ta vào đây không phải để tay trắng ra về.

Nhìn những vò rượu hảo hạng lâu năm này xem, chúng ta không có lý do gì để chúng tiếp tục cô đơn thêm nghìn năm nữa." Nói xong, Bàn Tử kéo miếng vải trên vò rượu ra, lôi cái nút gỗ ra.

Trong nháy mắt, mùi rượu nồng đậm lan tỏa.

Mùi này người biết thưởng thức sẽ thấy thơm đến rơi lệ, người không biết thưởng thức có thể sẽ thấy buồn nôn muốn chết.

Tô Thành im lặng nhìn Bàn Tử thao tác, thầm nghĩ lát nữa sẽ biết hậu quả của việc hành động lỗ mãng. … "Ối mẹ ơi, cái quái gì thế này!" Bàn Tử loạng choạng lùi về phía sau, làm đổ mấy cái vò, may mà Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình kịp thời đỡ lại, những cái vò đó mới không đổ xuống như quân cờ domino.

Trong phòng đá vỡ hai cái vò, lập tức mùi rượu nồng nặc hòa với một thứ mùi mục nát nào đó lan tỏa, khiến người ta cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Lúc này mọi người đều lùi ra xa mấy bước, lấy Bàn Tử làm trung tâm, vì mùi vị thực sự quá khó ngửi.

Nhưng trong đó có hai người không sợ, Tiểu Lục và A Phát, hai thanh niên trẻ tuổi đi lên phía trước, hứng khởi nhìn thứ đổ ra trên mặt đất, đưa tay múc một ít lên ngửi.

"Thơm thật đấy!

Chương 279

Tôi chưa bao giờ ngửi thấy mùi rượu nào như thế này!" A Phát dùng ngón tay múc một ít thứ trong vò rượu đổ ra, định đưa cho Tiểu Lục ngửi, nhưng Tiểu Lục có lẽ thấy ghê nên đã né ra.

Thanh niên tên A Phát kia một ngụm ăn hết thứ sền sệt trên tay, vừa ăn vừa nói: "Lúc tôi tám tuổi, tôi biết ba tôi sẽ nấu rượu, lúc đó tôi còn coi nó như đồ ăn vặt, trông thứ này có vẻ ghê, nhưng biết đâu ăn vào lại có thể trường sinh bất lão thì sao.

Oẹ... oẹ..." Nói nói, A Phát bắt đầu nôn khan, nôn ra cả những sợi lông nhỏ, dường như là từ trong thứ sền sệt kia.

"Đây... rốt cuộc là cái gì?!" A Phát sợ hãi, cảm giác buồn nôn mãnh liệt ập đến.

Bên cạnh, Bàn Tử đang mở nắp những vò rượu khác, lúc này sắc mặt có chút tái nhợt, quay đầu nói với A Phát đang không ngừng nôn khan: "Mẹ kiếp... dùng người ngâm rượu." Vừa nói xong, A Phát nôn càng dữ dội hơn, đến mức nôn ra cả bánh quy nén vừa ăn vào, trông bộ dạng đó suýt nữa thì nôn cả mật xanh mật vàng ra ngoài.

"Oẹ... khụ khụ khụ... khụ khụ...

Dùng người ngâm rượu?" Tiểu Lục vừa ho, cả khuôn mặt đều ho đỏ bừng, nhưng trong giọng nói không thể che giấu được sự kinh hãi.

Bàn Tử với ánh mắt phức tạp gật gật đầu, đưa cho Tiểu Lục một bình nước, Ngô Tà chu đáo dìu Tiểu Lục về lại chỗ.

"Mẹ nó, hình như là dùng trẻ con làm ra thứ này!

Vãi!

Thứ ở đây cũng tà môn quá rồi." Vừa chửi, Bàn Tử vừa cẩn thận

quan sát.

Tô Thành thấy thứ mà Tiểu Lục ăn vào không có độc, chỉ hơi ghê tởm, nên không còn quan tâm đến tình hình của Tiểu Lục nữa.

Bây giờ Tô Thành không chuẩn bị việc gì cũng giúp đỡ phòng ngừa trước, hắn biết nếu việc gì cũng phòng bị sẵn, thì đội ngũ này sẽ mãi không thể trưởng thành.

"Bên trong là cái gì?" Đi đến bên cạnh Bàn Tử, Tô Thành ghé đầu nhìn vào.

Thứ bên trong vò rượu, chỉ liếc một cái, Tô Thành đã quay mặt đi.

Mặc dù đã thấy nhiều cảnh tượng kinh tởm, nhưng nhìn thấy thứ này trong một vò rượu, thực sự có chút buồn nôn.

Bên trong là một cái đầu nhỏ chưa phân hủy hoàn toàn, xương sọ trông nhỏ hơn người lớn một vòng, nhưng kỳ lạ là những khúc xương khác của nó lại to bằng người lớn, rất dài.

Chỉ là dưới sự lên men lâu năm, những khúc xương này dường như đã bị ngâm mềm, đều ở trạng thái mềm nhũn, đông đặc trong lớp cao rượu bán trong suốt.

Bàn Tử nhìn bộ dạng của Tô Thành, nói: "Thứ này thật sự ghê tởm, cũng không biết là kẻ biến thái nào có sở thích này." Vừa nói, Bàn Tử vừa tránh xa những cái vò đó, không còn chút hứng thú nào nữa.

Tô Thành nhìn những thứ này vài giây, đi đến bên cạnh mấy cái vò vừa bị làm vỡ, tránh xa những sản vật do hủ tục cổ xưa để lại.

Ngược lại là Trần Bì A Tứ, lúc này lại rất tỉnh táo, ông ta khều vài cái trước những thứ sền sệt đó, dùng dao gẩy cái đầu nhỏ bên trong ra, rồi nói với mọi người: "Loại rượu này gọi là 'Hầu đầu thiêu', không phải người, mà là khỉ chưa đủ tháng.

Thuộc loại rượu ở Quảng Tây, có lẽ là rượu ủ do Nam Tống tiến cống vào thời kỳ đỉnh thịnh của Nữ Chân Đại Kim." Tô Thành nhìn kỹ lại, quả nhiên là đầu lâu khỉ, phần miệng rõ ràng nhô ra hơn đầu lâu người, vừa rồi cảm thấy ghê tởm nên cũng không nhìn kỹ.

Khoảnh khắc đó, Tô Thành mơ hồ cảm thấy Trần Bì A Tứ đang dần hòa nhập vào đội của mình, cảm giác xa cách ban đầu đã dần biến mất.

Trần Bì A Tứ đi đến trước mặt A Phát đang nôn khan, vỗ vỗ vai cậu ta, nói: "Cậu nhóc, cũng có gan đấy, rượu này có thể trường sinh bất lão hay không thì ta không biết, nhưng nghe nói hiệu quả tráng dương không tồi, đừng khách sáo nữa." Nói rồi ông ta gẩy cái đầu lâu đến trước mặt A Phát, A Phát nôn khan càng ghê hơn.

Trần Bì A Tứ dùng cái cổ họng khô khốc cười mấy tiếng, sau đó lấy ra một ít đồ đưa cho A Phát, nói: "Ăn cái này đi, có thể tạm thời giảm bớt cảm giác buồn nôn." Lúc này Tô Thành mới phát hiện Trần Bì A Tứ người tuy già nhưng có chút không đứng đắn.

Xem ra đã tăng cho ông ta quá nhiều sức mạnh, Tô Thành thầm nghĩ.

Toàn bộ mọi người ngửi thấy mùi rượu, nhưng không còn tâm trạng nghỉ ngơi nữa.

Chỉnh đốn lại một phen, mọi người bắt đầu chuẩn bị xuất phát.

Gian phòng đá này lớn, nhưng ở hai bên trái phải cũng đều có một hành lang, bên trong tối om om, thổi ra từng luồng gió lạnh.

"Đi bên này." Tô Thành chỉ vào hành lang bên trái.

Sở dĩ chọn bên này, thực ra là có nguyên nhân.

Vì trên hành lang bên trái không có ký hiệu, còn bên kia lại có.

Cảm giác mà loại ký hiệu này mang lại hoàn toàn khác với cảm giác của ký hiệu mặt trời nhỏ như dự báo thời tiết.

Hắn mơ hồ cảm thấy là do Muộn Du Bình khắc, chỉ là anh hoàn toàn không nhớ, vì Muộn Du Bình đã sờ sờ trước ký hiệu đó rất lâu.

Nhưng, những điều này đều là những lời vô căn cứ, Tô Thành cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Bên có ký hiệu đã được Tô Thành dùng khả năng nhìn xuyên thấu dò xét, phát hiện là một con đường chết, sau khi vào có rất nhiều ngã rẽ, có thể sẽ bị lạc trong đó.

Chương 280

Cúi người đi vào, Tô Thành đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Đó là, suốt quãng đường đi, nếu không có siêu năng lực giúp đỡ, chỉ dựa vào những ký hiệu này, cũng có thể thuận lợi qua ải.

Trong vô hình, Tô Thành cảm thấy có một luồng sức mạnh đang giúp đỡ mình.

Cúi người đi rất lâu, nhưng vẫn không thấy điểm cuối, hành lang trước mắt dường như vô tận.

Cảm giác quen thuộc này khiến Tô Thành nhớ lại lúc đối mặt với Du Diên, cũng có cảm giác này.

"Chẳng lẽ bây' giờ cũng có thi thai tác quái?" Tô Thành vừa dùng tinh thần lực dò xét một phen, phía trước bỗng nhiên quang đãng.

"Ể?

Mùi này." Một luồng mùi rượu nồng nặc.

"Chúng ta lại quay về rồi?" Tô Thành cũng ngơ ngác.

Những người phía sau lần lượt đi ra, cũng ngây người.

Hắc Nhãn Kính đứng ở một bên, lúc này đột nhiên giơ súng tấn công một trận vào phòng đá, tiếng đạn dày đặc căn bản không cho người ta bất kỳ thời gian suy nghĩ nào.

Lúc này Tô Thành nhìn vào nơi Hắc Nhãn Kính tấn công, chính là hai con thi thai!

Những người khác trong phòng đá cũng lần lượt giơ súng bắn mạnh, hai con thi thai điên cuồng né tránh, một con trong đó bị bắn trúng mấy chỗ rơi xuống.

Con còn lại hành động cực kỳ linh hoạt, men theo tường chạy xuống, đạn của Bàn Tử và Hạt Tử đuổi theo sát nút, mùi thuốc súng trong chốc lát tràn ngập phòng đá, hòa với mùi rượu gay mũi, vô cùng khó ngửi.

Con thi thai còn sống chạy vào giữa những vò rượu, Hắc Nhãn Kính thoáng chốc do dự.

Con súc sinh đó dường như cảm nhận được sự do dự của Hắc Nhãn Kính, liền nhanh như chớp chạy về phía hành lang bên kia.

Nhưng Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình đâu phải là hạng tầm thường, hai người lần lượt sử dụng tuyệt kỹ của mình, Hắc Nhãn Kính ném dao, Muộn Du Bình ném gậy, tốc độ ra tay có thể sánh ngang với đạn, trong nháy mắt con thi thai đó đã nằm bất động trên mặt đất.

Nhưng đồng thời, những vò rượu trong phòng đá cũng vỡ quá nửa, lượng lớn khí rượu xông lên trời lan tỏa, thực sự khiến người ta không thể thở nổi.

Hắc Nhãn Kính dường như rất tiếc con dao ném ra, giống như không có khứu giác, trực tiếp đi tới, rút con dao đang cắm trên đầu thi thai xuống, cẩn thận bọc lại rồi cất đi.

Bàn Tử nhìn mà tim đập chân run, nói: "Hai vị gia gia của tôi ơi, sớm không dùng dao, không dùng gậy, bây giờ vừa ra tay đã kinh người như vậy!" Ngửi thấy mùi vị khắp phòng, Bàn Tử thực sự không thể chịu đựng nổi, quay mặt đi, thò đầu vào hành lang phía sau hít một hơi, mới đỡ hơn.

Những người khác cũng bị hun đến không chịu nổi, nói thẳng là tiếp tục tiến lên, mọi người đều không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa.

“Khoan đi đã.

Đây, đeo mặt nạ phòng độc vào, mọi người đều phải lấy.” Tô Thành bưng một đống mặt nạ phòng độc đứng trước mặt mọi người, hắn đã sớm đeo một cái, A Ninh cũng đeo mặt nạ đứng bên cạnh.

Nhìn Tô Thành, Ngô Tà ngơ ngác, nhưng vẫn lấy mặt nạ phòng độc đeo lên, vừa đeo vừa hỏi: “Lấy mấy thứ này làm gì vậy, Thành ca, chẳng lẽ mấy thứ sền sệt này có thể bán được tiền sao.

Dược liệu quý hiếm à?” “Đều không phải, nhìn đi.” Tô Thành trả lời xong, trong tay cụ thể hóa ra một cái kẹp gắp lửa, trong đống lớn những thứ sền sệt đó nhẹ nhàng gắp một cái, gắp ra một chiếc vòng ngọc nạm vàng thượng hạng.

“Cái này!

Vòng tay nô lệ?!

Trời ơi, xa xỉ quá!” Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy xong không còn bình tĩnh được nữa, cũng vội vàng đeo mặt nạ, xin Tô Thành một cái kẹp gắp lửa, tìm kiếm khắp nơi.

Tiếp theo mọi người đều bắt chước, cũng không quan tâm mùi hôi thối khắp phòng, chỉ mải mê bới trong đống sền sệt trên mặt đất.

Rất nhanh, mọi người đều phát hiện ra bảo vật từ trong đống sền sệt, kiểu dáng của bảo vật gần như giống nhau, nhưng đây đều là những thứ có giá trị, hoàn toàn không sợ nhiều.

Tô Thành vừa rồi phát hiện, trong khoảnh khắc con thi thai kia định bỏ chạy, Tô Thành đã bật khả năng nhìn xuyên thấu, trong tay đã sớm chuẩn bị một viên đạn, định trực tiếp bắn chết con thi thai.

Nhưng may mà lão Muộn và Hắc Hạt Tử hai người vô cùng lợi hại, Tô Thành còn chưa cần ra tay, thi thai đã bị giải quyết.

Đợi Tô Thành lại dùng khả năng nhìn xuyên thấu để xem tàn tích trên mặt đất, mới phát hiện ra những bảo vật đó.

Tô Thành đoán đây có lẽ là những thứ được đeo trên những "nguyên liệu" của "Hầu đầu thiêu" kia, để biểu thị thân phận nô lệ của những động vật này.

Không lâu sau, những vòng tay, vòng chân, vòng cổ của nô lệ đó, đã bị Bàn Tử vơ vét gần hết.

Tô Thành cụ thể hóa ra một hồ nước, để họ rửa sạch rồi mới mang đi.

"Được rồi, Bàn gia ta phục rồi.

Đúng là đi theo Thành ca, lúc nào cũng có thịt có rượu!" Bàn Tử cười hắc hắc, rửa sạch một đống nhỏ vòng tay vòng chân, dùng đèn pin soi soi, sau đó nói: "Hì hì, tuy là đồ cho súc sinh đeo, nhưng mà, khá tinh xảo đấy!" Nói rồi, Bàn Tử lại khoe khoang chiến lợi phẩm của mình.

Tam Thúc và Trần Bì A Tứ rõ ràng không thèm để ý, hai người dù sao cũng là ông lớn trong ngành đạo mộ, căn bản không cần nghe Bàn Tử ba hoa.

Bàn Tử tự thấy mất hứng, đành phải khoe với ba thanh niên bên cạnh: "Xem này, bị ánh sáng mạnh chiếu vào mà vẫn đẹp như vậy, tuy không bằng đồ người đeo, nhưng thứ này, mang ra ngoài tôi đoán cũng được vài chục nghìn, đủ ăn mấy bữa ngon." Nói xong, mấy thanh niên bên cạnh cười hắc hắc, cũng dùng đèn chiếu chiếu vào đồ trên tay, chỉ cảm thấy sắp phát tài rồi.

Lúc này tâm tư của toàn đội đã thoải mái hơn rất nhiều, sĩ khí trong nháy mắt tăng cao, hành lang vốn phải cúi người đi chậm rãi, chưa đầy nửa giờ đã đi hết, tốc độ có thể sánh với thạch sùng.

Chương 281

Tô Thành trong lòng âm thầm phấn chấn, vì khoảng cách đến thứ hắn muốn ngày càng gần.

Đó chính là con thần thú còn lại, Tuyết Nhi!

Trong quá trình tiến lên, Tuyết Cầu vẫn luôn ngủ say trong lòng hắn.

Tuyết Cầu vì quá nhỏ, nên bị Tô Thành nhét vào túi áo trong của mình, nó cũng rất ngoan, cuộn tròn trong đó ngủ thiếp đi.

Cuối hành lang này, giống hệt như con đường vừa đi qua, hoa văn kiểu dáng đều giống nhau.

Nhưng trải qua mấy lần kinh hoàng trước đó, bây giờ mọi người lại không còn hoảng sợ nữa.

Có lẽ là bị dọa đến chai sạn rồi, bây giờ lại rơi vào một trạng thái tê liệt, ngược lại lại vô cùng bình tĩnh.

Mọi người ai tìm manh mối thì tìm manh mối, ai chuẩn bị đạn thì chuẩn bị đạn, mỗi người làm việc của mình.

Tô Thành cũng lập tức bắt đầu dò xét sự quỷ dị trong đó.

Sau khi nhìn xuyên thấu một vòng, Tô Thành phát hiện, hành lang này thực ra nối liền với gian phòng đá đặt vò rượu kia, thực ra là sự kéo dài của hành lang có vẽ âm binh lúc nãy.

Từ con đường nhỏ này chỉ là đi vòng một vòng lớn mà thôi.

"Chậc, tại sao người này lại phải đi vòng một vòng lớn như vậy?

Trực tiếp đục xuyên tường không phải tốt hơn sao?" Lúc đó Tô Thành nghĩ mãi không ra, nhưng không lâu sau, Tô Thành nhìn xuyên

thấu sang phía bên kia hành lang, cũng là phía đối diện với phòng đá có vò rượu.

Hóa ra, giữa phòng đá vò rượu và hành lang kéo dài, được ngăn cách bởi một lớp đá hoa cương vô cùng cứng rắn, căn bản không dễ khai quật.

Đào xuyên qua lớp đá hoa cương này, so với việc đi vòng, tốn thời gian hơn rất nhiều.

Tô Thành đoán người làm con đường nhỏ năm đó, hẳn là vì nguyên nhân này mới đào một con đường như vậy.

"Nhưng tại sao hành lang này lại phải kéo dài ra." Càng nhìn càng thấy lạ, Tô Thành đoán chắc chắn có bí ẩn, liền gọi toàn bộ người tiếp tục tiến lên, nhưng đi đến cuối vẫn là đường cụt, không có bất kỳ lối ra nào.

Tô Thành không từ bỏ, dùng siêu thị lực nhìn sau bức tường, lại phát hiện bức tường dường như đang chuyển động rất chậm.

Trong lòng giật thót, Tô Thành lập tức hiểu ra tại sao ở đây lại có một hành lang.

"Hành lang này có lẽ là phòng tuyến cuối cùng của một nơi nào đó, là một cơ quan khổng lồ!" Nếu suy đoán của hắn là đúng, vậy tiếp theo chỉ cần đi ngược lại, chắc chắn có thể phát hiện ra.

"Đi theo tôi!

Cả cái hành lang chết tiệt này là một cơ quan!

Chúng ta bây giờ là chuột bạch, phải làm tốt công việc của chuột bạch!" Tô Thành hưng phấn quay người đi về phía trước, mấy người bạn Bàn Tử, Ngô Tà, cả Hắc Nhãn Kính đều ghé vào hỏi: "Chuột bạch?" Anh chỉ về phía trước, nói: "Đi rồi sẽ hiểu." Đường hầm cũng chẳng dài lắm, cả nhóm cứ ngơ ngác đi theo Tô Thành về phía trước,

chẳng mấy chốc đã thấy một nơi khác lạ.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà chiếu đèn pin trên đầu về phía trước, chất liệu trong suốt của cánh cửa ngọc khuếch tán ánh sáng thành từng vầng hào quang màu xanh biếc tuyệt đẹp.

"Vãi chưởng, cửa làm bằng chất liệu này thì còn ai bằng!" Vừa nhìn thấy chất liệu, Bàn Tử đã kích động co cẳng chạy tới, sờ soạng một hồi, còn chưa kịp áp mặt vào nhìn cho kỹ thì cánh cửa ngọc đã bị đẩy hé ra một chút.

Bàn Tử đứng ngây tại chỗ.

Trong nhận thức của hắn, một cánh cửa ngọc xịn sò thế này chắc chắn phải có cơ quan ở phía sau.

Cả nhóm chờ đợi cũng ngẩn người khi thấy cánh cửa hé ra một khe hở.

Ngô Tà tiến lên vỗ vào vai Bàn Tử, nói: "Không ngờ nha, Tiểu Béo, dạo này tiến bộ không ít, đến cả cơ quan cũng mở được rồi à?" Nói rồi, Ngô Tà cúi xuống định sờ xem, cơ quan lại đơn giản như vậy sao.

Ngô Tam Tỉnh đang cầm đuốc bên cạnh liền giữ vai Ngô Tà lại, nói: "Đừng xem nữa, bên trong không có cơ quan đâu." Nghe vậy, Ngô Tà ngẩn ra, rõ ràng trong nhận thức của cậu, một nơi sang trọng thế này không thể nào không có cơ quan được.

Nhưng Bàn Tử chẳng quan tâm, hắn dùng hết sức đẩy mạnh cánh cửa, bên trong tối om.

Tô Thành bước vào, những người khác theo sát phía sau.

Dưới tầm nhìn ban đêm, Tô Thành khẽ há hốc miệng.

Nơi này quả thực là một vùng đất mộng ảo.

Đèn pin trên đầu Bàn Tử có diện tích chiếu sáng quá nhỏ, ánh sáng lại quá tập trung, nhất thời không thể nhìn rõ toàn cảnh.

Tô Thành khẽ vung tay, cụ thể hóa ra mấy ngọn đuốc đưa cho mọi người.

"Mẹ ơi!" Bàn Tử vừa nhận đuốc thì cả người mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

Dưới ánh lửa của mọi người, một phần của nơi này đã được chiếu sáng.

Cả căn phòng chất đầy các loại vàng bạc ngọc ngà, châu báu trang sức, không thiếu thứ gì.

Rõ ràng, trải qua hàng nghìn năm, những bảo vật này không hề mục nát như gỗ, màu sắc của chúng vẫn rực rỡ, kiểu dáng vẫn như mới, từng viên đá quý phản chiếu ánh lửa, những đốm sáng lấp lánh vô cùng huyền ảo.

Mọi người lập tức như phát điên lao vào đống vàng bạc, lăn lộn, cười lớn, rồi mở ba lô ra nhét đồ vào một cách điên cuồng, lúc thì xem cái này, lúc lại ngó cái kia.

Chương 282

Trong căn phòng rộng mấy trăm mét vuông, vàng bạc châu báu chất thành từng ngọn đồi nhỏ, mọi người thật sự như phát điên mà nô đùa trên đó.

Tại hiện trường chỉ còn lại Tô Thành, Muộn Du Bình, Hắc Hạt Tử là ba người bình tĩnh đứng tại chỗ, ngay cả A Ninh cũng đang ngồi xổm bên cạnh Tô Thành, mân mê một đống đá quý nhỏ, ngắm tới ngắm lui.

Không thèm để ý đến đám người đang vui vẻ kia, Tô Thành dẫn theo A Ninh, bốn người ngồi xuống tại chỗ, nấu chút đồ ăn.

Bàn Tử và Ngô Tà chơi đùa gần hai tiếng đồng hồ mới chịu nghỉ, có lẽ đã cạn kiệt sức lực.

Lúc này Tô Thành đã ăn xong và đang ngồi gật gù tại chỗ.

"Thành ca, Thành ca?" Tô Thành bị Bàn Tử gọi tỉnh, vừa mở mắt đã thấy Bàn Tử giơ một chiếc bình hoa có kiểu dáng rất lạ đến trước mặt.

"Xem này, cái này tôi tìm được, chắc giá trị bao nhiêu?" Bàn Tử cực kỳ phấn khích, trong lòng ôm một bọc lớn đồ vật, thậm chí cả túi quần cũng nhét đầy.

"Cái này à, khoảng vài trăm vạn đi." Tô Thành mắt nhắm mắt mở ngáp một cái, nhìn đám người đã kiệt sức đang ngồi tại chỗ thưởng thức châu báu.

Trên người họ gần như đã nhét đầy đồ, trông có vẻ đi lại cũng khó khăn.

Những người lý trí nhất trong số này phải kể đến Trần Bì và Tam

Thúc, hai người họ mỗi người chỉ cầm vài món.

Với con mắt tinh tường của mình, Tô Thành nhận ra đó đều là những bảo vật vô giá, đồ trên người những kẻ khác cộng lại chưa chắc đã quý bằng đồ trên tay họ.

"Đúng là cáo già." Tô Thành dời mắt đi, lặng lẽ khởi động chức năng dò xét thuộc tính.

Sự tiện lợi của chức năng này cho phép anh dễ dàng kiểm tra tất cả vật phẩm trong thạch thất.

"Tổng diện tích hơn 800 mét vuông.

Cao mười mét, không gian là 8000 mét khối.

Châu báu chiếm hơn 2000 mét khối." Tô Thành hít một hơi khí lạnh.

Hơn 2000 mét khối vàng bạc ngọc ngà châu báu trang sức!

Món nào cũng tinh xảo!

E rằng với thể tích thực tế này, tất cả các tiệm trang sức trên toàn quốc cộng lại cũng không nhiều bằng.

Nhưng Tô Thành biết rõ, không thể nào mang hết những thứ này đi được.

Vì chúng quá nhiều.

Tô Thành đang ngẩn người nhìn một viên ngọc bích trong tay thì Tuyết Cầu trong túi bỗng cựa quậy, rồi nhảy lên đầu gối anh.

"Chủ nhân!

Chủ nhân!

Mấy món châu báu này đều là của con, con, con có thể tặng cho người!" Ý niệm ấm áp của Tuyết Cầu truyền vào ý thức, anh dở khóc

dở cười xoa đầu nó, dùng ý niệm đáp lại: "Tặng cho tôi thì tôi cũng không mang đi được." Lúc này Tuyết Cầu bỗng nhảy dựng lên một cách kích động, tin tức của nó liên tục truyền vào thức hải của Tô Thành: "Không gian!

Không gian!

Thu hồi!

Thu hồi!" Nghe hai từ này, Tô Thành cũng thoáng kích động.

Anh bèn nhìn chằm chằm vào Tuyết Cầu đang không ngừng nhảy nhót, hy vọng nó có thể giải phóng ra thuộc tính thần bí nào đó.

Nhưng đợi mãi, Tuyết Cầu vẫn chỉ nhảy tưng tưng trên đầu gối anh, thời gian và không gian cũng không hề có bất kỳ biến đổi kỳ diệu nào.

Tô Thành cười khổ, nói: "Lòng tham không đáy, lòng tham không đáy à." Nói rồi, anh lại xoa đầu Tuyết Cầu.

Lúc này, Bàn Tử đang ngắm nghía từng món bảo vật bỗng quay đầu lại, nhìn thấy Tuyết Cầu trên đùi Tô Thành, vẻ mặt kinh ngạc.

"Ối, Thành ca, anh kiếm đâu ra thứ hay ho thế?" Nói rồi, Bàn Tử định đưa tay ra bắt Tuyết Cầu.

Tay hắn còn chưa chạm vào nó thì toàn thân Tuyết Cầu đã phát ra những tia điện nhỏ, Bàn Tử bị điện giật co quắp, nhảy tưng tưng tại chỗ, vung tay vung chân như đang múa.

Tô Thành ấn Tuyết Cầu xuống, nói: "Được rồi, Tuyết Cầu, đây không phải kẻ địch." Tuyết Cầu mới yên tĩnh lại.

Lúc này, Bàn Tử đã ngã sõng soài trên đất, toàn bộ bảo vật trên người rơi vãi lung tung.

Tuyết Cầu dùng đôi mắt nhỏ màu xanh thẳm đầy địch ý nhìn chằm

chằm Bàn Tử, truyền ý niệm đến Tô Thành: "Gã béo, người xấu.

Bảo bối, đều, của con." Miệng nó kêu ri rí, không đợi Tô Thành trả lời, Tuyết Cầu đã nhảy xuống, nhặt từng món châu báu rơi trên đất đặt lại chỗ cũ.

Tô Thành thầm kinh ngạc, Tuyết Cầu to nhất cũng chỉ bằng hai quả bóng tennis, nhưng lại có thể nhặt những món đồ vàng lớn hơn nó ba bốn lần mà không tốn chút sức lực nào.

"Đúng là thần thú." Trong lúc Tô Thành đang quan sát Tuyết Cầu, Ngô Tam Tỉnh dường như đã ra ngoài cửa ngọc để xem xét tình hình.

Lúc quay về, mặt ông trắng bệch.

Chương 283

"Tiểu Thành gia, đường đi của chúng ta lại biến mất rồi." Nghe vậy, Tô Thành ngẩn ra, vì đối với anh đây là chuyện không thể đơn giản hơn, nhưng cứ lặp đi lặp lại tình huống này cũng khiến anh hơi bực bội.

Anh bèn nói: "Đừng hoảng, đường mất thì thôi, chúng ta cũng không phải chưa từng gặp." Ngô Tam Tỉnh há miệng định nói gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Tô Thành, ông lại thôi.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh có vẻ hơi mất hồn, ông đi đến một chỗ cạnh cửa ngọc, ngồi phịch xuống.

"Xì… Ai da." Vừa ngồi xuống, Ngô Tam Tỉnh lại nhảy dựng lên, rồi kinh hãi kêu lên.

Sau đó ông không nói gì nữa.

Tô Thành cảm thấy kỳ lạ, liền đi đến xem.

Hóa ra, bên cạnh cửa ngọc có mấy bộ xương khô nằm đó, đều đã mất nước thành xác khô, trông rất đáng sợ.

Phản ứng của Tô Thành đã thu hút sự chú ý của mọi người, sau khi lục lọi đồ vật trên người các thi thể, họ mới phát hiện ra nhóm người đã chết này chính là đội ngũ mà Ngô Tam Tỉnh đã tham gia mấy chục năm trước.

Trong đó có thể có cả hài cốt của Hoắc Linh giả.

Ngô Tam Tỉnh nhìn những thi thể này, im lặng rất lâu.

Những người khác có thể không hiểu được sự phức tạp trong đó, nhưng chỉ có người của Cửu Môn mới hiểu, đằng sau những bộ xương này là tàn dư của một cuộc đối đầu khổng lồ.

Cũng lúc này, Tô Thành mới nhận ra Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì, hai người họ vẫn luôn bị một sự kiện sâu xa khống chế.

Tô Thành đã biết, kẻ đứng sau giở trò chính là kẻ phản bội Trương gia, Trương Đại Phật Gia.

Bây giờ xem ra, thế lực đó đang vô hình khống chế, khiến người của Cửu Môn không thể tự thoát ra, chìm sâu trong vũng lầy.

"Chú Ba, đừng nhìn nữa, bên dưới có đường đi." Tô Thành vỗ vai Ngô Tam Tỉnh đang ngẩn người, gọi ông lên đường.

Ngô Tam Tỉnh, người vốn luôn tinh tường, bừng tỉnh, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Thành một cái, không nói gì.

Nhưng chưa kịp lên đường, tiểu Tuyết Cầu trong lòng Tô Thành lại nhảy ra, trên người phóng ra những tia điện, dường như rất cảnh giác với những người khác.

"Tuyết Cầu, đi thôi, định làm gì?" Tô Thành cau mày.

Tuyết Cầu kêu ri rí, ý niệm truyền vào đầu Tô Thành: "Những người này, lấy bảo vật của con, người xấu, đáng chết!" "Dừng tay, là người của ta." Một tiếng quát lớn, Tuyết Cầu đang bao trùm một lượng lớn tia điện lên mấy người kia liền bình tĩnh lại, dường như rất không vui chạy vào lòng Tô Thành làm nũng: "Kỷ kỷ…" Dưới sự giải mã của Tô Thành, ý của Tuyết Cầu là: "Nhưng họ đã lấy đồ của con." "Không phải con tặng cho ta rồi sao?

Bây giờ ta tặng cho họ, ngoan, đừng quậy nữa." Tô Thành yêu chiều xoa đầu Tuyết Cầu, cả nhóm người nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, trong lòng vô cùng khâm phục.

Đồng thời cũng kính nể Tô Thành.

Một người sếp vừa hào phóng vừa mạnh mẽ như vậy, sao có thể không tôn trọng, không kính nể?

Sau khi ra khỏi thạch thất, có vài người vẫn lưu luyến không rời đống châu báu phía sau, bị Tô Thành quát mấy tiếng mới chịu đi theo.

Ngô Tà đi theo sát Tô Thành, Bàn Tử cũng bước nhanh theo sau.

Trần Bì A Tứ cũng không cần hòa thượng cõng nữa, tốc độ chạy không thua kém gì mấy người trẻ tuổi.

Tô Thành thầm kinh ngạc: lão già này chắc chắn có gì đó kỳ lạ, nếu không một ông lão chín mươi tuổi sao có thể chạy nhanh như vậy?

Từ đó, Tô Thành cũng âm thầm nghi ngờ mục đích của Trần Bì trong chuyến đi này.

Nhưng rất nhanh, quả nhiên như lời Ngô Tam Tỉnh nói, họ lại quay về trước cánh cửa ngọc đó.

"Chắc chắn lại là Đại đầu thi thai giở trò." Tô Thành nói.

Bây giờ tinh thần lực của anh có thần thú gia trì, mạnh mẽ vô cùng, dễ dàng tìm thấy thi thai đang ẩn nấp, chỉ cần búng một viên sỏi nhỏ, thi thai đó đã ngã lăn ra đất.

Ngô Tam Tỉnh nhìn mà ngây người, sau đó nói: "Phải chi năm đó mình cũng mạnh hơn một chút, thì sự việc có lẽ đã không đến nước này." Nghe lời của Ngô Tam Tỉnh, Tô Thành biết bi kịch vận mệnh của gia tộc Ngô Tam Tỉnh, nhưng bây giờ anh đã xuất hiện.

Bi kịch nên kết thúc rồi.

"Đừng nghĩ nữa, đi thôi." Tô Thành nhàn nhạt nói.

Lúc này Tô Thành thực ra không có tâm tư gì khác, chỉ muốn mau chóng đưa Ngô Tam Tỉnh đang chìm trong ký ức ra khỏi những hồi ức đau khổ, giúp ông chuyển hướng chú ý.

Nhưng anh không biết rằng, người đứng đầu Ngô gia của Cửu

Môn, thậm chí cả Trần Bì A Tứ, kẻ không việc ác nào không làm, đều đang dần dần dựa vào anh.

Sức mạnh kinh khủng từng làm mưa làm gió của Cửu Môn, vào lúc này, dưới sự xuất hiện của Tô Thành, đang từ từ hồi sinh.

Lại một tầng chướng ngại thi thai bị phá vỡ dễ dàng, mộ đạo đang xoay tròn cũng lộ ra một con đường nhỏ chưa từng thấy.

Cả nhóm không do dự, lần lượt cúi người chui vào.

Bên trong con đường nhỏ vẫn lạnh lẽo, nhưng mọi người nhìn bóng lưng Tô Thành, trong lòng đều âm thầm cổ vũ.

Tuy con đường phía trước còn dài, nhưng ánh sáng đã ở ngay trước mắt.

Thân hình Bàn Tử khá to, chui vào đi có chút khó khăn, may mà hắn chịu khó nhẫn nhịn, đi suốt một đoạn cũng không bị thương nặng.

Chương 284

Khi con đường phía trước đột nhiên rộng mở, họ phát hiện mình đang ở trên xà ngang của một gian phòng khổng lồ.

"Mẹ kiếp, sao nhiều mạng nhện thế này.

Suốt đường toàn gặp yêu tinh, mình thành đội đi lấy kinh rồi!" Bàn Tử khó khăn lắm mới ló đầu ra, vừa dịch người sang xà ngang bên cạnh đã đụng phải một mảng mạng nhện.

Cả đám người từ từ di chuyển trên xà ngang, đèn pin trên đầu chiếu xuống, phát hiện bên dưới có rất nhiều du diên, dường như đang ngủ say.

Có lẽ vì trước đó đã bị du diên dọa sợ, Ngô Tà vừa cúi đầu nhìn thấy đám du diên dày đặc trên mặt đất, liền kinh hãi nói: "Má ơi, sao nhiều côn trùng thế này, tôi không dám xuống đâu.

Hay là đốt hết đi!" Nói rồi, Ngô Tà định lấy bật lửa, nhưng bị Muộn Du Bình ngăn lại.

"Đốt nữa sẽ có nhiều hơn, côn trùng thích ấm, nhiệt độ tăng lên côn trùng ở nơi khác sẽ kéo đến." Nói xong, Muộn Du Bình đưa tay rạch lòng bàn tay, một vệt máu rơi xuống, đám du diên đó như phát điên mà chạy trốn.

Mấy con bị dính máu thì lăn lộn co quắp tại chỗ, chưa đầy vài giây đã bị máu ăn mòn thủng người.

Đối với các tuyệt kỹ của Muộn Du Bình, Hắc Kính và Tô Thành, mọi người đã quen mắt, lúc này cũng không còn ngạc nhiên nữa, chỉ có Bàn Tử là trêu chọc: "Vãi!

Tiểu Ca, cả người anh là một bình axit sunfuric di động.

Nếu máu của anh không có tác dụng với người, tôi không dám ăn cơm chung với anh trong tiệm đâu!

Sợ nước bọt trên đũa của anh ăn mòn tôi mất!

Ha ha ha!" Muộn Du Bình không để ý, tiếp đó cùng Tô Thành, Hắc Kính nhảy xuống xà ngang trước, đáp xuống đất.

Những người khác cũng lần lượt nhảy xuống.

Rõ ràng, với sự gia trì sức mạnh mà Tô Thành đã cho trước đó, bây giờ nhảy từ độ cao hơn chục mét hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi xuống, Tô Thành phát hiện bốn phía đều khắc đầy phù điêu, niên đại còn lâu đời hơn cả cung điện phía trên.

"Chẳng lẽ nơi này từng là nơi ở của các đời Vạn Nô Vương?" Tô Thành thầm đoán, tiện thể đi đến bên tường sờ soạng quan sát.

Lần này lại càng trùng hợp hơn, anh lại nhìn thấy ký hiệu đó.

Nó trông giống như chữ "F", nhưng lại có thêm một gạch ngang.

"Có ý gì đây?" Tô Thành suy ngẫm.

Nhìn một lúc, Tô Thành bừng tỉnh.

"Đây chẳng phải là ký hiệu gió trong dự báo thời tiết sao?" Điều này trực tiếp xác thực rằng người khắc dấu vết này đã dùng ký hiệu dự báo thời tiết để biểu thị và truyền đạt thông tin.

"Rốt cuộc họ muốn biểu đạt điều gì?" Trong lúc Tô Thành suy nghĩ, sự chú ý của anh lại bị thu hút bởi bức phù điêu đá bên dưới ký hiệu.

Trong lúc Tô Thành suy nghĩ, sự chú ý của anh lại bị thu hút bởi bức phù điêu đá bên dưới ký hiệu.

Trên bức phù điêu đá khắc hình một nhóm người đang săn một loài

chim, vì phong cách tả thực nên có thể thấy loài chim đó vô cùng to lớn, việc săn bắt của con người rất khó khăn.

Trong bức phù điêu, Tô Thành thậm chí còn thấy đầu của một số người bị loài chim đó giật đứt, tha đi bay lượn.

Nhìn kỹ một lúc sau, Tô Thành phát hiện loài chim được khắc trên bức phù điêu đá dường như chính là loại chim khổng lồ mà họ vừa gặp dưới lòng sông.

Thật ra, nếu Tô Thành chưa từng thấy con chim đó, có lẽ anh sẽ nghĩ người xưa chỉ khắc cho vui, nhưng sau khi đã thấy rồi, Tô Thành mới biết những bức phù điêu này chân thực đến mức nào.

Bàn Tử đi một vòng quay lại, thấy Tô Thành đang suy ngẫm, bèn đứng xem cùng một lúc.

Ngô Tà cũng theo tới, cậu vốn rất hứng thú với những thứ này, nên cũng nghiên cứu một hồi.

Bàn Tử không có hứng thú nhàn nhã như vậy, xem một lúc liền làu bàu: "Đừng xem nữa, đừng xem nữa, nhìn nửa ngày trời chỉ thấy được lịch sử tiến hóa của một con quái vật già.

Đây không phải là điểm cuối sao?

Đến một cái cửa cũng không có." Nghe lời của Bàn Tử, trong đầu Tô Thành lóe lên một tia sáng, anh quay lại hỏi: "Cậu vừa nói gì?" Bàn Tử bị Tô Thành hỏi thì ngơ ngác, tưởng Tô Thành đang bực mình, bèn nói: "Không có gì, không có gì, Thành ca, anh cứ xem tiếp đi, xem bao lâu cũng được." "Tôi hỏi câu cậu vừa nói, nói lại lần nữa." Tô Thành lạnh lùng vẫy tay, Bàn Tử mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Ồ ồ ồ.

Tôi vừa nói đây là điểm cuối." "Không, câu trước đó." "Câu trước đó… Câu trước đó, à.

Tôi nói bức bích họa này không phải là vẽ lịch sử tiến hóa của một

con quái vật già sao.

Chậc, sự thật cũng là như vậy mà, không tin anh xem." Nói rồi, Bàn Tử dùng đèn pin trong tay chiếu lên vách đá, toàn bộ phù điêu trên đó hiện ra.

Hóa ra, trên đó đều là những bức bích họa mang tính tự sự, miêu tả việc các đời Vạn Nô Vương sau khi tiến vào một cánh cửa khổng lồ đã biến thành một loại quái vật nào đó.

Vì kỹ thuật của bích họa là tả thực nên trông vô cùng chấn động.

Đợi Tô Thành quay đầu tìm Bàn Tử để nói chuyện, lại phát hiện tất cả mọi người đều biến mất.

"Vãi!

Lại nữa à?" Tô Thành sờ Tuyết Cầu trong túi, lòng hơi yên tâm lại, ít nhất lúc này còn có Tuyết Cầu ở đây.

Chương 285

"Dấu ấn tinh thần!" Ý niệm vừa động, thông tin dấu ấn trong thức hải lập tức hiện ra, phát hiện mọi người đều ổn, Tô Thành thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng kỳ lạ là, anh có thể cảm ứng được Bàn Tử, nhưng lại không nhìn thấy.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ những người này đều bị tàng hình rồi?" Tô Thành vừa nói vừa dùng dấu ấn tinh thần cảm nhận thông tin để tìm kiếm xung quanh, nhưng trong căn phòng đá dưới lòng đất này cũng không sờ thấy gì, giống như thể tinh thần của A Ninh đang lơ lửng trong một khoảng không hư vô.

"Kỷ kỷ, kỷ kỷ!" Lúc này, Tuyết Cầu trong lòng Tô Thành bò ra, truyền ý thức đến cho anh: "Chủ nhân!

Chủ nhân!

Mau điều động sức mạnh của cây tinh thần trong thức hải!" Tô Thành lúc này mới phản ứng lại, vừa rồi quá căng thẳng nên đã quên mất chiêu này.

Sức mạnh dồi dào trong thức hải được điều động, cây tinh thần pha lẫn màu vàng trắng mang theo sức mạnh cường đại, cảm ứng của Tô Thành đối với mấy dấu ấn càng mạnh mẽ hơn!

Ngay lập tức, cảnh tượng trước mắt Tô Thành thay đổi, trong không khí dường như xuất hiện một loại dao động nào đó, từng đám ảo ảnh đang méo mó, thành hình, biến thành dáng vẻ của Bàn Tử và những người khác.

Nhưng đầu của họ dường như bị một thứ gì đó hút chặt, bị treo lơ

lửng giữa không trung, ai nấy đều mắt đờ đẫn, khóe miệng chảy nước dãi.

Không đợi Tô Thành phản ứng, thứ đó đã biến mất, Bàn Tử và mọi người lần lượt rơi xuống đất, từng người một như vừa tỉnh mộng.

“Tuyết Cầu!

Đó là cái gì?” Tinh thần lực mạnh mẽ của Tô Thành thậm chí còn không đuổi kịp dấu vết của thứ xấu xa đó.

Tuyết Cầu cũng là thần thú, có thể sẽ nhận ra, anh bèn hỏi.

“Con cũng không rõ đó là gì.

Con đã phát hiện ra sự tồn tại của nó từ khi vào đây, nhưng dường như nó không dám làm hại con, gặp con đều chỉ né tránh.” Ý thức ấm áp của Tuyết Cầu truyền đến, giải thích cho Tô Thành về thứ kỳ lạ đó.

Tô Thành vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng tiếc nuối, cảm giác thứ đó lúc nãy rất mạnh, nếu có thể hấp thụ thuộc tính của nó thì tốt rồi!

“Vậy Tuyết Cầu, con thấy nếu bắt nó thì có mấy phần chắc chắn?” Tô Thành hỏi.

“Cái này… Nếu chủ nhân muốn bắt, sau này con có thể bắt chết nó.” Cảm nhận xong ý thức của Tuyết Cầu, Tô Thành vô cùng vui mừng, như vậy là có thể đối đầu trực diện với thứ đó rồi!

“Vậy nó thường sống ở đâu?” “Nó… thích hoạt động ở gần cửa đồng, phải đi xuống dưới mới tìm được nó.

Tuyết Nhi của con cũng ở gần cửa đồng.” Tuyết Cầu đáp.

“Tốt, vậy thật không uổng công, đúng là chuyện tốt thành đôi!” Tô Thành vô cùng hài lòng, nhưng không biết đường đến cửa đồng, vội

vàng tranh thủ lúc Tuyết Cầu chưa ngủ, hỏi: “Vậy con có biết đường đến cửa đồng không, dẫn đường đi!

Đúng rồi, con thích ăn gì, ta có thể thưởng cho con!” Tuyết Cầu nghe vậy dường như rất vui mừng, lập tức nhảy nhót: “Con biết, con biết!

Lối vào!

Lối vào!” Tuyết Cầu vừa kêu xong, Tô Thành cảm thấy thạch thất lại có một số thay đổi tinh vi.

“Tuyết Cầu, sao lại có thay đổi nữa rồi?” “Vừa rồi, con quái vật, tàn dư, tinh thần tiêu trừ!

Tiêu trừ!” Tuyết Cầu nhảy nhót, cả gian thạch thất đều biến đổi, từ trường dường như cũng dao động.

Đợi Bàn Tử và mọi người hoàn hồn, dưới sự tiêu trừ của Tuyết Cầu, một loại sức mạnh nào đó bao trùm thạch thất đã biến mất.

Giữa thạch thất không biết từ lúc nào đã xuất hiện một miệng giếng, miệng giếng thẳng đứng, bên dưới có gió lạnh thổi lên, xem ra có thể thông ra thế giới bên ngoài.

“Kỷ kỷ!

Miệng giếng!

Miệng giếng!

Cửa đồng!

Lối đi!” Tuyết Cầu hưng phấn nhảy nhót, Ngô Tà cuối cùng cũng tỉnh táo lại, không biết con quái vật đó đã làm gì với cậu.

Nhưng Tô Thành có thể cảm nhận qua dấu ấn tinh thần, không có gì đáng ngại.

“Cửa đồng!

Lối đi!

Cửa đồng!

Lối đi!” Tuyết Cầu nhảy cao hơn một mét tại chỗ, Tô Thành nắm lấy nó, nói với mọi người: “Các vị, chúng ta xuống dưới xem cánh cửa đồng trong truyền thuyết thôi!” Tô Thành dùng con mắt dò xét để kiểm tra cái động này, muốn thử xem độ sâu của nó.

Nhưng kỳ lạ là, dù cho mắt của Tô Thành có cự ly nhìn đạt tới hơn 3000 mét, cũng không thể nhìn thấy đáy của cái động này.

Giống như cái động là một vực thẳm vô tận.

“Tuyết Cầu?

Chương 286

Tuyết Cầu?

Đừng ngủ gật nữa, mau xem cái động này, không phải con thường đến đây sao, rốt cuộc nó sâu bao nhiêu?" Tô Thành lay tỉnh con vật nhỏ đang ngủ gật trên vai, đôi mắt xanh biếc long lanh của nó chớp chớp mấy cái, một lúc sau mới hiểu lời Tô Thành.

"Kỷ kỷ!

Kỷ kỷ!" Ý của mấy tiếng "kỷ kỷ" này là, cứ việc nhảy xuống, sẽ không có vấn đề gì.

Tô Thành giật giật khóe miệng, cố nuốt xuống lời muốn phàn nàn, vừa định hỏi thêm, quay đầu lại đã thấy mặt của Bàn Tử ghé sát vào, nhìn chằm chằm Tuyết Cầu.

"Thành ca… thứ này… lúc nãy anh cứ lẩm bẩm một mình, không lẽ đang nói chuyện với con vật nhỏ này sao!" Bàn Tử dường như đã quên mất chuyện bị Tuyết Cầu giật điện, lại đưa tay ra sờ, trên người Tuyết Cầu lại tỏa ra một luồng điện hồ nguy hiểm, cảnh cáo Bàn Tử.

Tô Thành gật đầu khẳng định, Bàn Tử cũng gật đầu với Tô Thành, giơ ngón tay cái lên.

Mọi người đều vây quanh miệng giếng, mỗi người một chiêu.

Tam Thúc ném mấy viên sỏi nhỏ xuống, nhưng mãi không nghe thấy tiếng vọng, Trần Bì thì ném một mẩu thuốc lá xuống, mẩu thuốc lá cứ nhỏ dần cho đến khi không nhìn thấy nữa mà cũng không thấy tia lửa nào bắn lên.

Bàn Tử hét vào trong mấy tiếng, âm thanh cũng như bị nuốt chửng, không có bất kỳ tiếng vọng nào.

Nhìn tình hình này, Tô Thành cau mày.

Quay đầu nhìn thần thú Tuyết Cầu trên vai, nó đang bám vào áo Tô Thành ngủ say, bốn móng vuốt nhỏ bám rất chắc.

"Này, tỉnh dậy, thần thú, mày là thần thú đấy, sao ham ngủ thế?" "Kỷ kỷ… kỷ kỷ…" Con vật nhỏ lại bị Tô Thành lay tỉnh, trông rất mệt mỏi.

Tô Thành ngẩn ra, hỏi: "Sao vậy, không khỏe à?

Tiểu Tuyết Cầu." "Kỷ kỷ…" Tuyết Cầu kêu lên một tiếng yếu ớt.

Hóa ra, Tuyết Cầu vừa mới trải qua việc ký kết khế ước với Tô Thành, đã hiến tế gần nửa đời sức mạnh, hiện tại vô cùng suy yếu, phải ngủ để từ từ bổ sung thể năng và tinh thần lực.

"Chậc." Tô Thành hơi phiền não.

"Vậy mày phải ngủ bao lâu?" Anh lại hỏi.

"Kỷ kỷ…" Ý của nó là phải ngủ mười vạn tiếng đồng hồ mới hồi phục được.

Mười vạn tiếng đồng hồ.

Nghe câu trả lời này, Tô Thành suýt nữa thì trợn mắt trắng dã mà ngất đi.

Mười vạn tiếng đồng hồ sợ là đã có thể vũ hóa thành tiên rồi, đợi thế nào được?

"Vậy có cách nào để hồi phục nhanh hơn không?" "Kỷ kỷ…" Một luồng ý thức hơi yếu ớt truyền vào đầu Tô Thành, Tuyết Cầu nói: "Con… con quanh năm ở những nơi nghèo nàn này, đồ ăn toàn là mấy con côn trùng, thời gian còn lại đều ngủ.

Con thấy mình có thể bị suy dinh dưỡng.

Nếu có thể ăn một bữa no nê, con tin chắc mình có thể hồi phục nhanh chóng." Nghe thấy khẩu phần ăn của con thần thú này tệ như vậy, Tô Thành không khỏi phàn nàn về sự lười biếng của nó.

Nhưng nếu chỉ là đồ ăn, thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Nhiệm vụ cấp bách bây giờ là cho con thần thú này ăn no!

Huống hồ với vóc dáng này thì ăn được bao nhiêu chứ.

"Cụ thể hóa, móng giò heo!" Tô Thành ra lệnh một tiếng, năng lực cụ thể hóa lập tức phát huy tác dụng, một cái móng giò quay thơm phức xuất hiện, Tô Thành cụ thể hóa găng tay ăn uống để cầm lấy cái móng giò nóng hổi, đưa cho Tuyết Cầu.

"Ngao!" Tuyết Cầu một miếng nuốt chửng cả cái móng giò heo lớn.

Tô Thành đứng hình.

Chờ đã… một miếng nuốt chửng?

Cái móng giò quay to hơn nó ba bốn lần, bị nuốt chửng rồi ư?

Tô Thành chưa kịp mở miệng kinh ngạc, Vương Bàn Tử đang quan sát từ xa đã ghé lại, nói: "Hì hì!

Con chuột nhỏ nhà anh cũng ăn khỏe ghê." Chưa nói xong, Tuyết Cầu đã thưởng cho Bàn Tử một luồng điện hồ, Bàn Tử được thưởng một dịch vụ uốn tóc miễn phí, lúc này đầu tóc xoăn tít, trông vô cùng hài hước.

"Kỷ kỷ kỷ kỷ!!" Tuyết Cầu vui vẻ kêu lên, Tô Thành cảm nhận rõ ràng, con vật nhỏ này đang cười.

Cả nhóm người đều nhìn ngây ra, chăm chú nhìn thành viên mới gia nhập nhỏ bé này.

Nhưng Tuyết Cầu dường như vẫn chưa đủ, không ngừng làm

nũng với Tô Thành.

"Kỷ kỷ… kỷ kỷ…" Ý là: Người ta còn muốn ăn ~ muốn ăn mà ~~ Tô Thành mặt đầy vạch đen, đành phải cụ thể hóa thêm hai cái móng giò, không ngờ, hai cái móng giò vừa xuất hiện trên không trung, đã bị Tuyết Cầu một miếng nuốt chửng.

Lúc này Tô Thành phát hiện, màu lông của Tuyết Cầu dường như có một sự thay đổi rất nhỏ.

Trước đó hơi xỉn màu và chẻ ngọn, xơ xác, bây giờ đã tốt hơn một chút.

Chương 287

"Chẳng lẽ…" Tô Thành trong lòng đã có quyết định, bèn hỏi Tuyết Cầu: "Con ăn được bao nhiêu?" Tuyết Cầu: "Kỷ kỷ!

Kỷ kỷ! (Chưa đủ!

Nữa!)" Nghe xong, Tô Thành tại chỗ "bùm bùm bùm" cụ thể hóa ra rất nhiều móng giò heo, Tuyết Cầu tốc độ cực nhanh, móng giò heo vừa ra một cái là một miếng.

Vương Bàn Tử và những người khác đứng một bên nhìn, mắt thèm thuồng không chịu nổi, nếu không phải Tô Thành đang bận cho thần thú ăn, Bàn Tử đã lên xin Tô Thành mấy cái gặm rồi.

"Ngao!

Ngao!" Tuyết Cầu gần như một miếng bảy tám cái, khó mà tưởng tượng được cái miệng nhỏ xíu lại có thể mở to như vậy.

"Thứ này không lẽ có thuộc tính Càn Khôn Đại Na Di à." Tô Thành nhìn mà ngây người, con vật nhỏ càng ăn, màu lông trên người càng đẹp, càng sáng.

Tô Thành đã cụ thể hóa gần năm mươi mét khối thức ăn cho nó, mà nó chỉ lớn lên một chút xíu.

"Được rồi được rồi, dừng lại, đừng ăn nữa, ăn nữa ta hết rồi." Khi thể tích cụ thể hóa hôm nay chỉ còn lại hơn ba mươi mét khối, Tô Thành kịp thời dừng lại, không để Tuyết Cầu tiếp tục xin xỏ.

Tuyết Cầu chớp chớp đôi mắt như đá sapphire, lúc này màu lông của nó đã óng mượt hơn một chút, trông có thêm vài phần tiên khí.

"Ăn no rồi chứ, nên đưa ta xuống dưới rồi chứ?" Tô Thành sờ sờ cái mũi nhỏ của Tuyết Cầu, thực ra cái mũi đó gần như không nhìn

thấy, một chút xíu giấu trong bộ lông mềm mại, thỉnh thoảng lộ ra, hồng hồng trông có chút đáng yêu.

"Kỷ kỷ!" Tuyết Cầu vui vẻ đồng ý, lúc này thể lực dồi dào, Tuyết Cầu tràn đầy sức sống, cứ động đậy thúc giục Tô Thành tiến lên.

Tô Thành ló đầu nhìn miệng giếng, vẫn là vực sâu không đáy.

"Kỷ kỷ! (Nhảy đi!)" Tô Thành đang do dự, tiểu Tuyết Cầu lại thúc giục một tiếng.

"Kỷ kỷ! (Nhảy đi!)" Tô Thành đang do dự, tiểu Tuyết Cầu lại thúc giục một tiếng.

"Sắp rồi sắp rồi đừng thúc!" Bị Tuyết Cầu thúc giục một cái, Tô Thành không khỏi cảm thấy có chút mất mặt, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng chống đỡ.

Anh ngẩng đầu nhìn những người xung quanh, từng người một đều có vẻ như sắp đi vào chỗ chết không rõ sống chết, trừ Hắc Kính và Muộn Du Bình trông có vẻ đáng tin cậy một chút, Trần Bì trông như xuống dưới sẽ tan thành từng mảnh.

Còn Tam Thúc, xuống dưới Tô Thành sợ ông đột nhiên biến mất, dù sao Tam Thúc và Muộn Du Bình, cả hai đều là những người mất tích chuyên nghiệp.

Muộn Du Bình bây giờ thì tốt rồi, dường như sẵn lòng đi theo, nhưng nếu Ngô Tam Tỉnh lại biến mất, thật sự không có thời gian đi tìm nữa.

"Được thôi, xuống thì xuống!

Tô Thành ta là hảo hán, lúc nào mà sợ?" Cố gắng lấy dũng khí, Tô Thành phát hiện đây là lần thứ hai mình nhát gan như vậy ở thế giới này.

Lần đầu tiên là lúc vừa mới xuyên qua.

Nhìn cái hố sâu thẳm, Tô Thành do dự.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tô Thành đã nhảy xuống.

Dù sao cũng là một cái chết, mất cái đầu thì cũng chỉ như cái bát thôi!

Ở kiếp trước, bà ngoại đã dạy, quỷ thần cũng sợ những kẻ không sợ chết!

Trong quá trình rơi xuống, từng luồng khí thể không rõ bay lượn về phía Tô Thành, anh cảm giác như đang rơi xuống địa ngục.

Không biết đã rơi bao lâu, Tô Thành không còn chịu nổi, choáng váng, bèn mở mắt ra.

Vừa mở mắt Tô Thành suýt nữa thì nhắm lại, chỉ thấy trước mắt từng đạo ảo ảnh kỳ quái xuyên qua cơ thể, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một khuôn mặt, nhưng rồi lại phiêu tán.

Trông giống như từng con quỷ hồn.

"Tôi… vãi chưởng, chẳng lẽ tôi chết rồi à?" Tô Thành giật mình, nhưng lại cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của mình, thậm chí còn có tiếng gió rít bên tai.

Mình đang rơi xuống!

"Tuyết Cầu ơi!

Lúc này mà mày còn ngủ được à?

Ta đang rơi xuống đấy!" "Kỷ kỷ!

Kỷ kỷ kỷ kỷ! (Bây giờ đã đến đáy rồi, nhưng sinh vật dưới đáy đang tạo ra ảo giác!)" Mẹ kiếp!

Tô Thành không thể tin nổi.

Chương 288

“Mày không phải thần thú sao?

Không dọa chúng nó, bây giờ không chạy à?” “Kỷ kỷ kỷ!

Kỷ kỷ! (Năng lượng của con, phần lớn đã hiến tế cho người rồi!

Muốn dọa chúng, nhưng không có uy lực thần thú của con, có lẽ không dọa hết được.)” Nghe Tuyết Cầu kêu ri rí, Tô Thành nhức cả đầu, thầm nghĩ con thần thú này cũng lằng nhằng thật.

“Ta có thể giải quyết!” Tô Thành hét lớn trong tiếng gió rít, một bên cố gắng phát huy năng lượng tinh thần của mình, nhưng sự nhiễu loạn xung quanh quá mạnh, Tô Thành chỉ có thể miễn cưỡng tạo ra một rào cản xung quanh mình.

Nhưng những bóng đen bên ngoài vẫn cố gắng tấn công và phá vỡ, Tô Thành không thể không giữ vững tâm thần.

“Kỷ kỷ cô cô!

Kỷ kỷ! (Chỉ cần người và con cùng kích hoạt dấu ấn khế ước là được!)” Tuyết Cầu nhảy mạnh trên vai Tô Thành, há cái miệng nhỏ lộ ra mấy chiếc răng nanh bên trong, dường như muốn dọa những thứ bên ngoài một phen, nhưng rõ ràng không có tác dụng gì.

“Được!

Vậy bắt đầu đi!” Tô Thành nhắm mắt, tập trung tối đa vào tinh thần lực trong đầu, dấu ấn khế ước ở trung tâm thức hải lập tức được Tô Thành kích hoạt, từng luồng năng lượng đẩy dấu ấn màu vàng đỏ từ từ phóng đại, sự cộng hưởng với Tuyết Cầu cũng ngày càng mạnh!

“Gầm!” Khi dấu ấn khế ước hoàn toàn được giải phóng thành

pháp trận khế ước bao trùm thức hải, Tuyết Cầu đột nhiên phát ra một tiếng gầm kinh người, cơ thể nó nhanh chóng lớn lên, sau lưng mọc ra một đôi cánh trắng khổng lồ, sau đó dần dần dung hợp vào cơ thể Tô Thành!

"Cút hết cho ta!!" Lúc này, Tô Thành nhìn những bóng đen bên ngoài đang cố gắng công phá phòng ngự, phát ra một tiếng gầm giận dữ như ma thần, những bóng đen đó trong chốc lát đã chạy mất tăm, đồng thời để lại một đống quả cầu thuộc tính. [Keng!

Phát hiện mảnh vỡ quả cầu thuộc tính thần bí 1/10, mời thu thập!] Tiếng hệ thống đã lâu không vang lên, Tô Thành xác nhận thu thập, loại thuộc tính thần bí đó lại đầy đủ thêm một chút.

"Xem ra chỉ cần tiếp tục tìm kiếm ở đây, thuộc tính thần bí của mình sẽ sớm được thu thập đủ." Tô Thành âm thầm cổ vũ mình.

Đợi khi thuộc tính xung quanh đã được hấp thụ hết, Tô Thành phát hiện mình đang đứng trên một khoảng đất nhỏ, nơi này đầy bụi bặm, xung quanh chỉ có dấu chân để lại, có một số tảng đá lớn nhỏ.

Tiếng gió xung quanh cũng đã biến mất, những bóng đen đó không biết đã đi đâu.

"Tuyết Nhi!

Khá lắm!" Tô Thành vừa nói xong, phát hiện Tuyết Nhi không còn ở trên vai nữa, sau lưng anh đang mang một đôi cánh khổng lồ.

Anh thử điều khiển, thật sự có thể bay!

Nhưng do không gian hạn chế, Tô Thành không tiếp tục thử nữa.

Khi cảm nhận kỹ hơn về Tuyết Cầu, Tô Thành phát hiện Tuyết Cầu dường như đang tồn tại trong thức hải của anh dưới một hình thái ý thức hoàn toàn thần phục, áp chế sức mạnh của Tuyết Cầu là hai pháp trận khế ước khổng lồ trong thức hải.

“Không ngờ khế ước này lại bá đạo như vậy!

Yêu cầu đối phương hoàn toàn thần phục!” Tô Thành ngẩn ra, khế ước này là do Tuyết Cầu tự định, không khỏi cảm thấy Tuyết Cầu có chút ngốc nghếch.

“Thôi, giải trừ áp chế khế ước.” Trong nháy mắt, hai pháp trận khế ước đang từ từ xoay tròn trong thức hải thu nhỏ lại thành điểm nhỏ màu vàng đỏ của dấu ấn khế ước, đôi cánh khổng lồ sau lưng Tô Thành cũng từ từ thu lại, biến thành hình dạng của Tuyết Cầu, rơi xuống đất.

Tuyết Cầu bật nảy trên đất, trực tiếp nhảy lên vai Tô Thành, lại phục hồi sức sống.

“Khá lắm!

Tiểu Tuyết Cầu, ta còn tưởng mi sẽ ngất đi chứ!” Tô Thành sờ sờ mũi Tuyết Cầu, Tuyết Cầu ngoan ngoãn cọ cọ vào Tô Thành một cách đáng yêu.

Sau đó ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện nơi mình nhảy xuống cách đây không đến trăm mét!

Trên đó một đám người đầu nhỏ li ti, đèn pin trên đầu chiếu xuống, nhìn thấy Tô Thành, mọi người đều reo hò!

“Xuống đi!” Tô Thành hét lên trên, chẳng mấy chốc mọi người đều hứng khởi nhảy xuống.

“Thành ca!

Không sao là tốt rồi!” Bàn Tử kích động vỗ mạnh vào vai Tô Thành, Tô Thành chú ý thấy cổ họng hắn có chút khàn, cánh tay bị trầy da.

Bên kia Ngô Tà cũng đi tới, ánh mắt có chút kỳ lạ, mặt mũi xám

xịt.

Tô Thành cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi: “Sao vậy?” Vừa hỏi, Ngô Tà run giọng nói: “Muộn Du Bình… Muộn Du Bình xuống dưới không thấy đâu nữa, tôi chỉ nghe thấy tiếng hét thảm.” “Sao?

Lão Muộn xuống rồi?” Tô Thành kinh ngạc.

“Đúng vậy, anh ấy muốn xuống xem thử, thế là xuống dưới không thấy đâu nữa, không lâu sau, tôi nghe thấy tiếng hét thảm.

Tôi thấy lành ít dữ nhiều, định dẫn theo Tiểu Lục, A Phát, Lăng đi xuống, kết quả Bàn Tử không cho, chú Ba cũng không cho.” Ngô Tà vô cùng ấm ức nói, Tô Thành quay đầu nhìn, quả nhiên trên người Ngô Tam Tỉnh có mấy chỗ bám bụi, ba thanh niên kia còn mặt mày xám xịt hơn.

Trầm ngâm một lúc, Tô Thành vỗ vai Ngô Tà và Bàn Tử, nói: “Thấy tôi không sao rồi chứ, Muộn Du Bình lát nữa tôi sẽ giúp tìm, đừng quá lo lắng.” Tuy Ngô Tam Tỉnh đã ngăn cản Bàn Tử, nhưng Tô Thành vẫn cho rằng quyết định của chú Ba là đúng.

Chương 289

Nếu là anh lúc đó, cũng sẽ ngăn cản Ngô Tà.

Dù sao người mạnh nhất trong đội đã xuống dưới rồi, đồng đội của anh ta lại xuống dưới một lượt để nộp mạng, là hành vi không lý trí.

Tô Thành gật đầu với Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh khẽ gật đầu đáp lại.

"Được rồi, mọi người đừng quá lo lắng, lão Muộn tôi sẽ tìm, trước tiên nghỉ ngơi đi." Nói rồi, Tô Thành "bùm bùm bùm" cụ thể hóa ra một đống đồ ăn, Ngô Tà bưng hộp cơm nóng hổi tại chỗ, vành mắt nóng lên suýt nữa thì rơi lệ.

Tô Thành vỗ vai Ngô Tà, ý bảo cậu hãy kiên cường lên.

Ngô Tà mới nén lại được.

A Ninh vẫn luôn im lặng, lúc này, cô lặng lẽ đứng bên cạnh Tô Thành.

"A Thành." A Ninh tiến lên gọi.

"Đừng quá mệt mỏi." Nụ cười của cô vẫn động lòng người, ánh mắt Tô Thành khẽ động, ôm cô vào lòng và hôn thật sâu.

"A, lần sau không mang em theo nữa, để em ở nhà cất kỹ." A Ninh bị Tô Thành trêu đến mức mặt đỏ bừng, nói: "Ừm." Cứ như vậy, cảm giác căng thẳng của mọi người đã vơi đi không ít, trên đường đi tương tác không ít, lúc nghỉ ngơi Tô Thành và A Ninh thường xuyên quấn quýt bên nhau, mọi người cũng đã quen rồi.

Sau khi thân mật với A Ninh xong, Tô Thành lập tức mở dấu ấn tinh thần để kiểm tra.

Bây giờ, đối với anh, việc đầu tiên là kiểm tra tình trạng dấu ấn của lão Muộn, tương đương với việc xem xét sinh tử của anh ta.

"Trời ạ… dao động dấu ấn của lão Muộn… sao lại yếu như vậy!" Cảm nhận xong dao động của Muộn Du Bình, Tô Thành vô cùng kinh ngạc.

Dao động của Muộn Du Bình luôn là mạnh nhất trong số những người này, nhưng bây giờ chỉ còn như người bình thường!

"Cũng không biết là tốt hay xấu." Nói rồi, Tô Thành lập tức mở con mắt dò xét, môi trường trong phạm vi ba nghìn mét đều được dò xét, Tô Thành phát hiện Muộn Du Bình đang ở không xa.

Trong tường!

"Tại sao… lại ở trong tường?" Tô Thành không hiểu, nhưng đi theo dao động, đến trước một bức tường thì hết đường.

Dao động của Muộn Du Bình ở bên trong.

"Hây!" Một tiếng hét lớn, Tô Thành trung bình tấn, eo ngựa hợp nhất, sức mạnh cánh tay đẩy vào tường, cả bức tường đều nứt ra, Tô Thành nhẹ nhàng đẩy một cái, vô số tảng đá rơi xuống, chất đống dưới chân Tô Thành.

Nhìn về phía trước, những mảnh đá vỡ đó kéo dài vào sâu mấy chục mét, dưới cú đánh như máy nghiền đá của Tô Thành, những tảng đá này đều như đậu hũ bị anh tách ra, hoàn toàn không gây cản trở.

Muộn Du Bình dường như đang ở không xa.

Nhưng khi đến gần phía trước, phát hiện dao động lại biến xa, Tô Thành trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ không lẽ lão Muộn bị giết trong đống đá đó rồi chứ?

Lắc đầu, Tô Thành tự nhủ ý nghĩ này vô cùng hoang đường, dù

sao vẫn còn dao động.

Bèn dùng thấu thị nhìn lại đống đá sau lưng, phát hiện lão Muộn đang ngủ trong đống đá, da bị rách mấy chỗ.

Tô Thành nhìn mà thấy đau lòng, vội vàng tiến lên bế lão Muộn ra, kiểm tra bề ngoài cơ thể Muộn Du Bình, Tô Thành phát hiện đều chỉ là vết thương nhẹ, lúc này chỉ biết nói phòng ngự của lão Muộn cũng thuộc hàng nhất đẳng.

Nhưng kiểm tra một hồi, Tô Thành phát hiện trên cánh tay Muộn Du Bình có một hình xăm.

Không phải hình xăm kỳ lân, cũng không phải kiểu chữ xã hội đen ngầu lòi.

Mà là một ký hiệu.

Ký hiệu mặt trời nhỏ đó.

Lúc này, ký hiệu đó được xăm trên cánh tay Muộn Du Bình.

So với hình xăm kỳ lân tinh xảo vô cùng không bao giờ phai màu trên lưng, kỹ thuật của hình xăm này có thể nói là cực kỳ non nớt.

Thậm chí giống như tác phẩm của học sinh cấp hai, cấp ba thời kỳ nổi loạn, để ra oai trước mặt các cô gái, mực xăm xanh xao trên đó thậm chí còn hơi loang ra, trông rất xấu.

Nếu không phải có thể nhìn ra hình dạng một mặt trời nhỏ, mà mặt trời nhỏ này lại quá đặc biệt, Tô Thành thậm chí sẽ nghĩ đây là tác phẩm xăm hình cho ngầu của Muộn Du Bình thời trẻ, hoặc là một vết bớt từ trong bụng mẹ.

Trong lúc đang ngẩn người nhìn dấu ấn này, Tô Thành nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Muộn Du Bình.

“Lão Muộn… anh không sao chứ?

Hù chết tôi rồi!” Tô Thành đặt tay Muộn Du Bình xuống, gọi mọi người đến xem Muộn Du Bình đã được tìm thấy, lúc này cũng không kịp suy nghĩ tại sao Muộn Du Bình lại xuất hiện trong tường.

Chẳng mấy chốc Ngô Tà và những người khác đã vây lại, nhìn thấy Muộn Du Bình không có gì đáng ngại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Muộn Du Bình né tránh những câu hỏi của mọi người, một mình ngồi băng bó ở một bên, cũng không để ý đến ai.

Nghĩ đến chuyện Muộn Du Bình vừa xuất hiện trong tường, Tô Thành không nhịn được tiến lên hỏi: “Lão Muộn, tại sao anh lại ở trong tường?” Muộn Du Bình im lặng một lúc, sau đó nhìn Tô Thành cười cười, cũng không nói gì.

Thấy anh không nói, Tô Thành biết cũng không có cách nào cạy miệng anh ta, dù sao người này từ trước đến nay đều hành động nhiều hơn nói.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, cả nhóm người dựa vào tường ngồi trong căn phòng đá thấp này, ăn một chút đồ, mọi người đều buồn ngủ.

Chương 290

Trải qua mấy lần nguy cơ và niềm vui bất ngờ, khả năng chịu đựng tâm lý có tốt đến đâu, lúc này cũng không thể chịu đựng được nữa.

Tô Thành và Hắc Hạt Tử, Muộn Du Bình thay phiên nhau gác đêm, mỗi người ba tiếng đồng hồ.

May mà lần này ông trời có mắt, không có chuyện kỳ lạ nào xảy ra trong lúc nghỉ ngơi, mọi người đều ngủ yên.

Sau đó, Muộn Du Bình, Hắc Hạt Tử và Tô Thành dứt khoát dựa vào nhau ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này quả thực rất ngon, đến khi bị đánh thức, đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn Bàn Tử nấu.

Trên đường đi thực sự hiếm khi ngửi thấy mùi khói lửa thực sự, Bàn Tử đã nhóm lửa nấu một nồi canh, xem ra là dùng gói gia vị rong biển ăn liền mang theo, bên trong có tôm khô, mùi thơm lan tỏa, thực sự kích thích vị giác.

Tô Thành và mấy người khác đều ăn một bữa no nê, đãi ngộ như vậy trong mộ cổ sợ là cũng hiếm có.

Sau một bữa ăn no, mọi người đều hồi phục thể lực.

Muộn Du Bình ngồi bên cạnh Tô Thành, hình xăm mặt trời nhỏ trên cánh tay anh ta thỉnh thoảng lại thu hút sự chú ý của Tô Thành.

"Tại sao trên tay anh ta cũng có hình đó." Càng ngày càng tò mò, Tô Thành không nhịn được tiến lên hỏi: "Lão Muộn, hình trên tay anh là sao vậy?" Muộn Du Bình đang thu dọn đồ đạc nhìn Tô Thành một cái, cười như không cười.

May mà dấu ấn tinh thần của Tô Thành chỉ có thể cảm nhận dao động sinh mệnh của đối phương, nếu không Tô Thành đã sớm xâm nhập vào thức hải của Muộn Du Bình để dò xét một phen rồi.

Trên đường đi, Tô Thành liên tục nhìn thấy ký hiệu này, lại có một cảm giác quen thuộc mãnh liệt, bây giờ thậm chí còn nhìn thấy ký hiệu này trên người Muộn Du Bình, Tô Thành càng không thể hiểu nổi.

Nhưng Muộn Du Bình lại đúng như tên gọi của mình, Tô Thành nghĩ nhất định phải tìm cơ hội để moi ra thông tin.

Con đường tiếp theo khá đơn giản, căn phòng đá thấp này có lẽ là nơi nghỉ ngơi của các công nhân năm đó, ở giữa phòng có một lối đi được sửa chữa hoàn chỉnh, cả nhóm người cẩn thận trèo xuống, khoảng cách cũng chỉ vài trăm mét, không lâu sau đã trèo xong.

Đến phía dưới, dùng đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện cuối cầu thang ở phía bên kia mộ đạo là một lầu đài, bên ngoài có mấy hành lang dài.

Nói cách khác, đây là một lối vào của một mộ thất hai tầng khổng lồ, nhưng giữa hai tầng mộ thất không có trần nhà, chỉ có mấy hành lang treo lơ lửng, đứng trên hành lang có thể trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng của tầng dưới.

Kiến thức đạo mộ của Tô Thành phát huy tác dụng, anh biết đây gọi là Liên thiên lang.

Nhìn thì có vẻ chạm rồng khắc phượng, nhưng thực ra nó có tính công năng, là thiết bị để treo quan tài trong mộ thất khổng lồ, xem ra bên dưới Liên thiên lang bên ngoài có thể là một quan thất.

Ở trung tâm mộ thất, có một giếng quan tài hình kim tự tháp ngược, đáy giếng có tám chiếc quan tài đen khổng lồ, bao quanh một chiếc quan tài ngọc thạch khổng lồ bán trong suốt ở giữa.

Dưới ánh đèn pin trên đầu Bàn Tử, quan tài ngọc thạch tỏa ra ánh sáng rực rỡ, phản chiếu những tia sáng kỳ dị.

"Mẹ kiếp!

Suốt đường đi không gặp được cái quan tài nào, bây giờ một lúc chín cái!

Bàn gia tôi lần này trúng quả đậm rồi!" Nói rồi, Bàn Tử định trèo xuống.

Lúc Bàn Tử hì hục cạy quan tài, sau khi xuống dưới cũng không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra.

Mọi người đều xuất thân là dân trộm mộ, thấy chiếc quan tài đẹp đẽ như vậy, tự nhiên không nhịn được mà tiến lên quan sát thưởng thức một phen.

Nhân cơ hội này, Tô Thành níu lấy Muộn Du Bình, hỏi: "Vừa rồi anh vào trong vách tường làm gì thế?

Có chuyện gì thì cứ nói, tôi còn giúp anh giải quyết được!

Lỡ như người khác gặp phải, cũng có thể phòng bị!" Muộn Du Bình nhìn Tô Thành, im lặng một lúc lâu, vẻ mặt lộ ra sự do dự.

Vừa thấy trong mắt Muộn Du Bình xuất hiện vẻ mặt này, Tô Thành biết cơ hội đã đến, lập tức nói: "Nói đi, cũng là vì mọi người thôi." Hắc Hạt Tử thấy hai người, cười hì hì bước tới, khoanh tay nhìn Muộn Du Bình: "He he, lão Trương, sớm muộn gì cũng phải nói, bây giờ nói ra thì có sao đâu?" Tô Thành lại càng thêm mù mờ.

Chỉ thấy ánh mắt Muộn Du Bình thay đổi mấy lần, cuối cùng thở dài một hơi, giao cho Hắc Hạt Tử trông chừng đám người kia, sau đó dẫn Tô Thành sang một bên.

Anh ta hít một hơi thật sâu – đây là lần đầu tiên Tô Thành thấy anh

ta có hành động hít sâu như vậy.

“Chuẩn bị xong chưa?” Muộn Du Bình nhìn thẳng vào mắt Tô Thành hỏi.

“A?

Chuẩn bị gì?” Tô Thành ngơ ngác.

“Đúng vậy, tôi chuẩn bị trực tiếp truyền cho cậu một vài thứ.

Một vài ký ức.” Muộn Du Bình chăm chú nhìn Tô Thành, dường như đang thăm dò xem Tô Thành có thực sự chuẩn bị sẵn sàng hay không.

“Được thôi, tôi xem xem, anh cứ úp úp mở mở làm gì.” Nghe xong lời của Tô Thành, Muộn Du Bình dường như đã hạ quyết tâm, hai tay từ từ ấn vào hai bên thái dương của Tô Thành.

Tô Thành lập tức cảm nhận được ý thức tinh thần hùng hậu của Muộn Du Bình.

Rất nhanh, một dòng ký ức vụn vặt tràn vào tâm trí Tô Thành.

Giống như một bộ phim 3D, những hình ảnh ký ức bắt đầu hiện ra.

Ban đầu Tô Thành nghĩ rằng, ký ức mà Muộn Du Bình cho anh xem hẳn sẽ rất đẫm máu.

Chương 291

Nhưng những ký ức này lại bình yên đến bất ngờ.

Từng luồng hơi ấm ập đến, hình ảnh trong thức hải của Tô Thành dần dần rõ nét.

Cảnh tượng trước mắt dường như là khe nứt trên thiên cung lúc trước, một người đang dùng sức khắc chữ lên vách tường.

"…Nhất định, nhất định phải để lại chút gì đó." Người đó vừa nói, vừa dùng chiếc cuốc chim leo núi trong tay từng chút một đục dấu vết lên vách tường.

Góc nhìn của Tô Thành hẳn là của Muộn Du Bình, có thể cảm nhận được sự ấm áp trong đoạn ký ức này.

"Người này chắc không phải là anh em của Muộn Du Bình chứ." Đợi đến khi tầm nhìn hoàn toàn rõ ràng, Tô Thành phát hiện người này có chút quen mắt.

Người đó nghiêng đầu xác nhận, một lúc sau lau mồ hôi, rồi lại lùi ra xa để ngắm nhìn.

Lúc này Tô Thành mới nhìn thấy mặt nghiêng của anh ta.

"Người này quen quá.

Hả?

Không phải… là tôi sao?" Tô Thành kinh ngạc, nhưng ký ức vẫn tiếp tục.

Anh thấy "mình" thu dọn đồ đạc, gọi Muộn Du Bình tiến lên, sau đó hình ảnh chuyển sang vết khắc kinh người kia, Tô Thành nhìn vết khắc đó, có chút rợn tóc gáy.

Đó chính là thứ anh đã thấy trong khe nứt trước đó, chỉ là dấu vết này mới hơn nhiều.

Những ký ức tiếp theo đều liên quan đến vết khắc và một vài trải nghiệm kinh hoàng.

Người đó gần như giống hệt anh, Tô Thành cảm nhận những hồi ức này mà thấy từng cơn rùng mình.

Cuối cùng, anh thấy người giống hệt mình đó chết trên một vách đá, bị một sinh vật không rõ sống sờ sờ cắn chết, trước khi chết còn níu lấy Muộn Du Bình đâm một thứ gì đó vào người anh ta.

Hình như là cái mặt trời nhỏ kia.

Đợi đến khi hoàn hồn, Tô Thành đã trở lại hiện thực, nhưng cảm giác nặng nề bi thương đó vẫn quanh quẩn bên người, gạt đi không được.

Mãi một lúc sau, Tô Thành vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, tại sao trong ký ức của Muộn Du Bình lại có một người giống mình đến vậy?

“Lão Muộn, người đó là ai?

Còn nữa, đừng nói vừa rồi anh bị kéo vào tường nhé.” Muộn Du Bình nhìn Tô Thành một lúc rồi nói: “Tôi đã sống rất lâu rồi, cậu biết điều đó mà.” Tô Thành vừa nghe vừa gật đầu, lúc này Bàn Tử dưới sự chỉ đạo của Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Tỉnh đã bắt đầu mở quan tài, mọi người làm việc hăng hái.

“Mục đích của tôi trong những ngôi mộ này, chắc cậu cũng đã hiểu không ít rồi.

Cửu Long Mật Tàng, bí mật mà Uông gia và Trương gia vẫn luôn tranh đoạt, nhưng mật tàng này, năm đó vốn do Trương gia xây dựng và bảo vệ.

Sau này Uông Tàng Hải xuất hiện, phát hiện ra những thứ này, đã thay đổi quá nhiều, đến mức hậu duệ của Uông gia và Trương gia đều không thể hoàn toàn giải khai bí mật của Cửu Long Mật Tàng.” Muộn Du Bình nói xong, Tô Thành im lặng lắng nghe.

Bàn Tử ở bên cạnh đang hì hục làm việc, xem ra chiếc quan tài này cũng có chút khó nhằn.

“‘Cậu’ lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của tôi là vào năm 1860, lúc đó ‘cậu’ xuất hiện ở mộ dưới đáy biển Tây Sa.” Muộn Du Bình bình thản nói ra một sự thật, Tô Thành kinh ngạc, mình thật sự đã xuất hiện từ hơn một trăm năm trước ư?

“‘Cậu’ lúc đó, năng lực rất yếu, tôi không thể không cứu cậu, nhưng cậu cũng muốn đồng hành cùng tôi.

Nhưng sau đó cậu đã mất tích ở Vân Đỉnh Thiên Cung, mấy chục năm, cả trăm năm, tôi vẫn luôn tìm kiếm manh mối ở những nơi đó.” “Sau này, vào năm 1970, ‘cậu’ lại xuất hiện, gần như đúng vào thời điểm trước sau khi kẻ phản bội của Trương gia là Trương Khải Sơn, điều động Cửu Môn tiến hành hoạt động khảo cổ.

Tôi lại gặp ‘cậu’, năng lực của ‘cậu’ dường như đã mạnh hơn, nhưng lại chết ở Vân Đỉnh Thiên Cung.” Đó là đoạn ký ức sâu sắc nhất trong tâm trí Tô Thành từ Muộn Du Bình – “mình” bị một loại sinh vật nào đó cắn chết trên vách đá, sau đó khắc ký hiệu cho Muộn Du Bình.

“Khi ‘cậu’ xuất hiện lần thứ hai, tôi cảm thấy, ‘cậu’ nhất định là cơ hội để xoay chuyển cuộc tranh đoạt ngàn năm của hai nhà chúng ta.

Trận chiến này đã tiêu hao vô số nhân lực, vật lực và sinh mạng, đã đến lúc phải kết thúc rồi.” Nói xong, Muộn Du Bình nhìn thẳng vào mắt Tô Thành.

“Để kết thúc tất cả, chỉ cần một thế lực bên ngoài đủ mạnh mà cả hai nhà đều không thể chống lại xuất hiện.

Đó là cậu, Tô Thành.” “Cậu có thể chi phối sức mạnh của cả Trương gia và Uông gia, tôi tin cậu, Tô Thành.” Muộn Du Bình lúc này, không, phải gọi là Trương Khởi Linh.

Đôi mắt của Trương Khởi Linh kiên định nhìn Tô Thành, nhất thời Tô Thành cũng không biết nên nói gì.

Anh đành không nhìn Muộn Du Bình bên cạnh, quay sang nhìn Bàn Tử.

Nắp quan tài loay hoay mãi mới mở được vài cái đinh, xem ra cũng khá vất vả.

Nhìn chiếc quan tài dễ vỡ kia, suy nghĩ của Tô Thành lại quay về với lời nói của Muộn Du Bình.

Thực ra, đối với anh, cuộc tranh đoạt của Trương gia và Uông gia anh không có hứng thú nhúng tay vào, chỉ có thứ mà họ tranh đoạt mới khiến anh có chút hứng thú.

Nhưng cũng vì thế, ở Tần Lĩnh Thanh Đồng Thần Thụ trước đây, sự xuất hiện của anh, và mối đe dọa mà anh gây ra cho người của Uông gia, có thể đã khiến Uông gia âm thầm coi anh là thế lực của Trương gia.

Tình hình bên Uông gia tạm thời không rõ, nhưng, bên Trương gia của Trương Khởi Linh đây, Tô Thành có thể chắc chắn mình có thể chi phối sức mạnh của họ.

“Xem ra tôi muốn chia một phần cũng không phải là chuyện dễ dàng.” Tô Thành thầm nghĩ, quay đầu cười với Trương Khởi Linh, rồi nói: “Lão Muộn, những gì anh nói tuy ly kỳ, nhưng tôi tin.” Nói đến đây, Tô Thành cố ý dừng lại một chút, ánh mắt đăm đăm nhìn người

duy nhất trong Trương gia có thể được gọi là "Trương Khởi Linh", nói: "Nhưng, tôi không chia với anh đâu, thứ tôi tìm được, tôi muốn tất cả." Muộn Du Bình ngẩn ra, lúc này vẻ mặt anh lại trở về vẻ trông như ngây ngô đó.

Chương 292

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tô Thành, anh đột nhiên cười nhạt, nụ cười đó trong sáng như một đứa trẻ.

"Không sao, thứ cậu tìm được đương nhiên là của cậu rồi." Muộn Du Bình nói xong, Tô Thành mới ý thức được, với tư cách là "Trương Khởi Linh" của Trương gia, Muộn Du Bình chỉ hy vọng gia tộc không còn phải chịu cảnh chết chóc nữa.

Tô Thành nhìn người có thể đã sống hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm trước mắt, đột nhiên cảm thấy tuổi thọ quá dài, thực ra cũng không tốt đến thế.

Có một câu nói kinh điển như thế này: "Nếu một người thân qua đời, bạn sẽ cảm thấy đó là một tai họa lớn, nhưng khi những người thân xung quanh lần lượt ra đi, bạn sẽ dần dần chai sạn." Nhìn Muộn Du Bình, Tô Thành cảm thấy anh ta chính là như vậy, đối với sinh tử, đã chai sạn rồi.

Không biết mình từ đâu tới, cũng không biết phải đi về đâu.

Bên kia, Bàn Tử dường như gặp phải vấn đề khó, Tô Thành quyết định qua xem, bèn nói với Muộn Du Bình: "Nếu tôi thật sự đã đến những nơi đó sớm hơn, tôi nhất định sẽ biết.

Nhưng bây giờ tôi chỉ làm tốt chuyện hiện tại, những chuyện trước kia, dù là tôi hay không phải là tôi, chẳng phải đều chứng minh mối duyên phận giữa tôi và anh sao?" Thực ra những lời này Tô Thành cũng nói cho chính mình nghe.

Con người đôi khi không thể quá cố chấp, đừng cố chấp với quá khứ, đừng cố chấp với tương lai.

Quá khứ không thể thay đổi, tương lai chưa đến.

Ở thế giới này, Tô Thành hiểu rất rõ một điều.

Đó là thời gian không chờ đợi ai.

Những gì có thể nắm giữ trong tay, anh nhất định sẽ dùng hết sức để nắm lấy.

"Anh Thành!

Quan tài mở được rồi!" Tiếng Bàn Tử phấn khích truyền đến, Tô Thành và Muộn Du Bình cùng nhau bước qua.

"Phải rồi, sao tôi lại bị kẹt trong đá vậy?" Không khí đã thoải mái hơn, Tô Thành cũng giải quyết được một mối bận tâm, lại hỏi về hiện tượng kỳ quái vừa rồi.

"…À, cái đó là do mấy thứ đen sì sì bên dưới làm, tôi không bị chúng dọa chạy đâu." Muộn Du Bình thản nhiên nói.

Nghe câu trả lời của Muộn Du Bình, Tô Thành trong lòng giật mình.

"Là do mấy thứ đó làm?" Anh mơ hồ cảm thấy thuộc tính thần bí chưa hoàn chỉnh của mình, chắc chắn không đơn giản.

Đứng bên cạnh quan tài, cả đám người đều có chút ngơ ngác, bởi vì khi cúi đầu nhìn xuống, bên dưới quan tài nối với một cái giếng sâu, bên trong không hề có bất kỳ kho báu nào như tưởng tượng.

Bàn Tử liền lên tiếng phàn nàn: "Bảo sao khó mở thế, hóa ra đồ vật được giấu ở dưới, Vạn Nô Vương này giấu cũng kỹ quá." Lần này, khả năng nhìn xuyên thấu của Tô Thành có thể thấy rõ tình hình bên dưới.

Hóa ra, bên dưới mấy chục mét nữa, có một khe nứt khổng lồ trong lòng núi, quy mô này còn lớn hơn những gì đã thấy trước đây,

ngay cả Tô Thành cũng không khỏi kinh ngạc.

Tuyết Cầu trong túi dường như lại ngủ thiếp đi, Tô Thành ra hiệu cho toàn bộ thành viên cùng xuống dưới.

Trên đường đi xuống có những con côn trùng nhỏ bay lượn phát sáng, nhưng lại không giống đom đóm, trông có chút kỳ dị.

Cả đoàn người lần lượt đu dây xuống dưới, Tô Thành đi đầu, A Ninh theo sau, những người khác nối đuôi.

Những con côn trùng nhỏ phát sáng này bay lượn xung quanh mọi người, không có vẻ gì là nguy hiểm, ngược lại còn khá đẹp mắt.

Vốn Tô Thành định hỏi Tuyết Cầu về lai lịch của những con côn trùng này, nhưng cảm nhận được Tuyết Cầu đang ngủ rất say, anh đành thôi.

Thấy chỉ còn cách đáy mười mấy mét, Tô Thành dứt khoát ôm A Ninh nhảy xuống, không ngờ bên dưới toàn là mặt đất lồi lõm, nhưng Tô Thành vẫn giữ được thăng bằng.

Ngẩng đầu nhìn lên, nơi anh đang đứng là một vách đá cheo leo, nhìn lên trên là một khoảng không đen ngòm, khả năng nhìn xuyên thấu của Tô Thành lại một lần nữa mất tác dụng.

"Chắc chắn lại là trò quỷ của mấy thứ kia." Tô Thành định đi lên tìm hiểu, thì Tuyết Cầu trong túi đột nhiên kéo vạt áo anh.

Cúi đầu nhìn, Tuyết Cầu vẫn nhắm mắt, nhưng trong thức hải Tô Thành vẫn nhận được thông điệp của nó – đừng đi.

"Tại sao không được đi?

Cho tôi một lý do." Tô Thành cũng dùng ý niệm đáp lại Tuyết Cầu.

"Đó là nơi hư vô.

Không phải nơi cho người sống ở, bây giờ tốt nhất đừng đi lên.

Nếu không… hoặc là bị đồng hóa, hoặc là bị phân giải ý thức, từ đó biến thành cái xác không hồn.” Tuyết Cầu truyền xong thông điệp này, ánh sáng từ ấn ký khế ước trong thức hải của Tô Thành mờ đi, lại bắt đầu ngủ say.

Tô Thành im lặng, lại ngẩng đầu nhìn khoảng không đen kịt trên đầu, quyết định tạm thời nghe theo ý kiến của Tuyết Cầu.

Dù sao anh cũng mới đến, không thể so với kinh nghiệm mấy ngàn năm của Tuyết Cầu được.

Đứng một lúc, Bàn Tử, Ngô Tà và lão Muộn đều đã xuống, nhưng diện tích có thể đứng được rất nhỏ, chỉ có một mảng đá nhô ra để đứng.

Cúi đầu xuống, lại là một vực sâu khác.

Thuộc tính thị giác và thuộc tính cảm ứng ở nơi này dường như có chút mất tác dụng, Tô Thành dứt khoát không dùng nữa, gọi mấy người xuống trước bố trí dây thừng, thăm dò tình hình trước.

“Tuyết Cầu, Tuyết Cầu?

Chương 293

Đừng ngủ nữa, mau xem đường xuống dưới có đúng không.” Tô Thành nắm dây thừng tụt xuống cực nhanh, đến một chỗ thì dừng lại.

Lúc này dây thừng đã hết chiều dài, sợi dây dài sáu mươi mét cũng không đủ dùng, nhưng Tô Thành vẫn chưa chạm đất, lơ lửng giữa vực sâu thăm thẳm, anh đột nhiên có cảm giác quen thuộc.

Trong ký ức mà Muộn Du Bình đưa cho, “mình” đã chết ở một nơi nào đó tại đây.

Nhưng rõ ràng, hiện tại còn xa mới đến gần nơi đó.

Quan sát xung quanh một lượt, Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình trượt dây xuống trước, đáp xuống hai bên Tô Thành, Bàn Tử và Ngô Tà ở phía sau, theo sau là Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ.

Tuyết Cầu mãi không có phản ứng, Tô Thành đưa tay lôi cục bông Tuyết Cầu từ trong túi ra, thổi gió vào mặt nó, nó mới uể oải tỉnh lại.

“Chíp chíp. (Chuyện gì vậy.)” Tuyết Cầu mắt nhắm mắt mở, Tô Thành mặt đầy vạch đen.

“Không phải cậu muốn tìm Tuyết Nhi sao?

Bây giờ ngủ say như chết thế này?

Không tìm nữa à?” Lời của Tô Thành vừa dứt, Tuyết Cầu cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút.

Nghe câu hỏi của Tô Thành, nó dường như thở phào nhẹ nhõm, dùng ý niệm truyền đi: “Không sao đâu, hướng này đúng rồi.

Cứ nhảy thẳng xuống là được.

Hoàn toàn không có vấn đề gì.” “Nhảy thẳng xuống??” “Nhảy

thẳng xuống?" Tô Thành hỏi lại, nhưng Tuyết Cầu lại ngủ thiếp đi, Tô Thành có thể cảm nhận được Tuyết Cầu dường như đang dùng giấc ngủ để bù đắp tinh thần lực.

Nhìn xuống khoảng không đen kịt bên dưới, Tô Thành im lặng một lúc lâu.

Nhảy hay không nhảy?

"Kệ đi.

Dù sao cũng…" Vừa nghĩ, Tô Thành vừa hiện thực hóa ra một bó dây nylon lớn trong tay.

"Mọi người ở trên đó trước, đừng xuống, tôi xuống dưới thăm dò!" Nói xong, Tô Thành móc dây vào vách đá, cả người nhanh chóng trượt xuống, khoảng ba bốn mươi mét, anh đột nhiên chạm phải thứ gì đó bên dưới, kết quả cả người bị bật lên.

"Chuyện gì vậy." Nhìn xuống dưới, Tô Thành thấy bên dưới mình chi chít một loại lưới tơ màu đen nào đó, dường như rất có tính đàn hồi.

Đợi đến khi rơi xuống lần nữa, anh lại mềm mại đáp xuống tấm lưới đen, cảm giác giống như nhảy trên đệm nhún hồi bé, khiến Tô Thành không kìm được mà nhảy thêm mấy cái.

"Hóa ra 'nhảy thẳng xuống' của Tuyết Cầu là ý này." Tô Thành nắm dây thừng, thử chạy vài bước trên tấm lưới đen, phát hiện nó vô cùng chắc chắn, bèn hét lên trên, gọi Bàn Tử xuống.

Chẳng mấy chốc, những người ở trên đã vào trong tầm mắt của Tô Thành.

Đã quen với việc nhìn xa và nhìn xuyên thấu, lúc này tinh thần lực của Tô Thành dường như luôn bị áp chế một cách mơ hồ, thuộc tính thị giác không thể phát huy hoàn toàn.

Trong lúc đang nghĩ cách đối phó với những thứ ở trên, tiếng của Bàn Tử vọng xuống từ đỉnh đầu.

"Anh Thành?

Anh đang bay lơ lửng ở dưới đó à?" Giọng nói khoa trương đầy hài hước của Bàn Tử bay xuống, Tô Thành ngẩng đầu nhìn, Vương Bàn Tử đang mắt tròn mắt dẹt nhìn anh.

"Tôi không bay, cứ nhảy xuống đi!

Bên dưới có một tấm lưới đen lớn!" Tô Thành hét lên với mấy người trên đầu.

Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình nhảy xuống trước, nảy lên mấy cái trên tấm lưới đen, những người còn lại thấy không có nguy hiểm, cũng lần lượt nhảy xuống.

Mọi người đều nhảy nhót vài cái trên tấm lưới đen, xem ra nếu không phải đang ở dưới lòng đất sâu hàng trăm, hàng nghìn mét, mấy người có khi còn chơi thêm một lúc nữa.

Tô Thành đang định nghiên cứu cấu trúc của tấm lưới thì Tuyết Cầu tỉnh lại.

"Chíp chíp.

Chíp chíp chíp." Nghe tiếng kêu của Tuyết Cầu, Tô Thành ngẩn ra.

Ý của Tuyết Cầu là: "Tiếp theo cứ đi theo người tên Muộn Du Bình trong đội là được rồi, anh ta quen đường ở đây, em phải ngủ tiếp đây." Nghe xong, Tô Thành phát hiện ra một chuyện thần kỳ.

Không ngờ Tuyết Cầu lại biết Muộn Du Bình!

Nhưng nghĩ lại, anh đột nhiên thấy cũng bình thường, Muộn Du Bình trước đây đã đến đây rồi, Tuyết Cầu với tư cách là thần thú, không biết mới là lạ.

“Lão Muộn, anh có biết tiếp theo phải đi đâu không?” Tô Thành đi trên lưới, người lắc lư, thầm nghĩ không biết thứ này được tạo thành từ cái gì mà chắc chắn đến vậy.

Muộn Du Bình đang đi về phía vách đá đối diện, không biết định làm gì.

“Tôi biết, không sao đâu.

Đừng lo.” Muộn Du Bình trả lời ngắn gọn, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Chương 294

Tô Thành quay đầu chào những người khác, rồi cùng lão Muộn đi sang phía đối diện.

Đi chưa được bao lâu, Muộn Du Bình dứt khoát nhảy lên trên tấm lưới đen, mượn lực bật nhảy lên vách đá, thân hình vô cùng nhanh nhẹn, xem ra đang muốn tìm thứ gì đó.

Tô Thành thấy vậy cũng làm theo.

Trong bóng tối, khả năng nhìn đêm của Tô Thành mất tác dụng, chỉ có thể nhìn rõ những thứ trong phạm vi vài trăm mét, những bóng đen ở trên vẫn còn đó, Tô Thành không khỏi cảm thấy phiền não.

"Mấy thứ này rốt cuộc là gì?

Năng lượng tối của vũ trụ à??" Tô Thành nhìn chằm chằm vào khoảng đen kịt phía xa trên đầu một lúc, lời dặn của Tuyết Cầu không được hành động thiếu suy nghĩ, anh đành cứng rắn đè nén sự tò mò xuống.

Thôi thì xem Muộn Du Bình định làm gì trước đã.

Ngẩng mắt nhìn, chỉ thấy Muộn Du Bình vài cú lộn người nhanh nhẹn đã lên đến mấy mỏm đá trên vách, Tô Thành đuổi theo, lại thấy Muộn Du Bình xua tay với anh.

Bàn Tử, Ngô Tà và những người khác ở dưới, sợ Tô Thành và Muộn Du Bình hai cao thủ không nhìn thấy, bèn bật đèn pin chiếu sáng, từng luồng sáng chiếu lên, trong lòng Tô Thành dâng lên một luồng hơi ấm.

Muộn Du Bình lướt qua mang theo một cơn gió, hỏi bên tai Tô Thành: "Bây giờ là mấy giờ?" Tô Thành ngẩn ra, nhìn chiếc đồng hồ

cơ dạ quang trên tay, nói: “Ba giờ mười hai phút chiều.” “Chúng ta đợi đi.” Muộn Du Bình nói xong, tự mình đi xuống đứng cùng Bàn Tử.

Nhưng Tô Thành lại tò mò không biết Muộn Du Bình đã lên xem cái gì, nghĩ rằng dù sao cũng không lãng phí thời gian, bèn cũng vài cú lộn người lướt lên.

Đi lên trên được vài trăm mét, Tô Thành mới phát hiện vách đá ở đây được khảm rất nhiều cột đá, hình dạng vô cùng kỳ lạ, giống như những cột trụ do con người tạo ra.

Trên đó rủ xuống từng chùm từng chùm dây leo màu đen to bằng cánh tay, treo lủng lẳng những vật đen sì sì, không biết là gì.

Tô Thành định đi xem cho rõ, nhưng đột nhiên cảm thấy một trận chóng mặt, ngay sau đó bên tai vang lên một thứ âm thanh không tên, phảng phất như vô số người đang thì thầm bên tai.

“Chết tiệt.” Tay không vững, Tô Thành suýt nữa rơi xuống vách đá, may mà anh kịp hiện thực hóa ra một tảng đá dưới chân để đứng vững, mới tránh được phiền phức.

“…Thứ gì vậy.” Dần dần, ý thức của Tô Thành bắt đầu mơ hồ, cổ họng truyền đến cảm giác buồn nôn mãnh liệt, ngực tức nghẹn, như có hai bức tường khổng lồ vô hình đang ép chặt cả người.

Lúc này Tuyết Cầu cũng đang ngủ say, không có nửa phần dấu hiệu tỉnh lại.

“Hự!” Tô Thành đột nhiên ngẩng đầu, lại thấy những luồng khí đen lơ lửng phía trên đang vây quanh mình!

Cái gì?!

Tô Thành ngẩng đầu, chỉ thấy từng bóng đen hư ảo kỳ dị đang cuộn về phía mình, mang theo từng trận gió yêu, vô cùng đáng sợ!

“Mẹ kiếp!” Vốn định cúi đầu né, kết quả thứ đó lại nhắm thẳng vào trán Tô Thành mà chui vào, Tô Thành chỉ cảm thấy cả đầu đều tràn ngập một loại năng lượng hỗn độn!

Nhưng may mắn là Tô Thành cuối cùng cũng giữ được ý thức cơ bản, hai tay bám chặt vào đá trên vách, cả người rơi vào cuộc giằng co tinh thần.

Trong đại dương ý thức, vô số bóng đen quấy nhiễu toàn bộ thức hải, Tô Thành chưa từng thấy cảnh tượng này, nhất thời cả người có chút kiệt sức.

Nhưng kỳ lạ là, Tô Thành tưởng mình sẽ phát điên như vậy, hoặc bị tiêu diệt ý thức hoàn toàn, nhưng bây giờ anh vẫn có thể duy trì sự tỉnh táo!

Trong sự hỗn loạn của thức hải, anh phát hiện thứ đảm bảo mình không hoàn toàn phát điên, chính là những cây tinh thần lực sừng sững không đổ trong thức hải.

Đó là do Tuyết Cầu tặng cho anh!

Nắm lấy tia hy vọng mong manh, toàn thân gân cốt căng phồng, máu trong từng mạch máu sôi trào, ý niệm mãnh liệt trong thức hải cưỡng ép điều động tinh thần lực đang bị khí đen kỳ dị quấy nhiễu!

Lúc này, một lực cản mạnh mẽ và cảm giác trở ngại chưa từng có đang diễn ra trong thức hải của Tô Thành, một lượng lớn ảo ảnh màu đen đang luẩn quẩn khắp nơi trong thức hải anh, anh dồn toàn lực để tĩnh tâm, năng lượng trong thức hải từng chút một tụ lại, cuối cùng chấn vỡ những cây tinh thần lực mà thần thú Tuyết Cầu tặng thành nguyên lực tinh thần!

Bất ngờ là, những cây tinh thần lực nhỏ bé đó, sau khi tan ra, sức mạnh lại mênh mông như đại dương, trong nháy mắt lan tràn khắp

thức hải của Tô Thành, cưỡng ép mở rộng thức hải ra gấp mấy lần.

Vô số ảo ảnh màu đen không ngừng tràn vào, Tô Thành hét lên một tiếng giận dữ, trong khoảnh khắc đó, tinh thần lực bản nguyên màu vàng của Tô Thành ngưng tụ thành hình người của chính anh, lơ lửng trong thức hải.

Đang chuẩn bị đuổi những vị khách không mời này ra khỏi thức hải, không ngờ những ảo ảnh màu đen đó cũng tụ lại thành một hình người khô lâu.

Thứ đó thân mặc giáp trụ, thân hình khổng lồ khiến Tô Thành cảm thấy áp lực.

"Tiểu nhân.

Các ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu.

Dùng thân thể của các ngươi, nên cảm thấy vinh hạnh, mau mau thần phục đi!" Thứ đó vừa nói vừa định tấn công ý thức thể của Tô Thành.

Tô Thành toàn thân hóa thành một ngọn giáo nhọn tỏa ra ánh sáng trắng mãnh liệt, trực tiếp tấn công về phía ảo ảnh màu đen!

Trong nháy mắt, thứ đó bị đâm thủng một lỗ, Tô Thành phát hiện thứ tạo thành bộ xương khổng lồ đó, là vô số bộ xương nhỏ!

Một khuôn mặt vừa hư ảo vừa chân thực không ngừng hiện lên trên thân thể bộ xương khổng lồ.

Tô Thành không cho thứ đó cơ hội tấn công, tinh thần lực hùng hậu và tinh thuần nhanh chóng tung ra một đòn.

Thân thể bộ xương lại bị đâm thủng một lỗ nữa, thứ đó gào thét, thức hải của Tô Thành bị chấn động rung chuyển, sắp sửa sụp đổ, Tô Thành lại tung ra một cú đâm mạnh nữa!

Thứ đó không còn cơ hội lên tiếng, toàn thân tan rã, hóa thành từng ảo ảnh màu đen nhỏ bé, tranh nhau chạy trốn khỏi thức hải của Tô Thành.

Chương 295

Đợi đến khi mở mắt ra, toàn thân anh ướt đẫm mồ hôi, những bóng đen kia đã không biết đi đâu.

Nhìn lên trên, Tô Thành phát hiện khả năng nhìn xuyên thấu lại có thể sử dụng bình thường, tầm nhìn 3000 mét bao quát toàn bộ tình hình phía trên, những bóng đen kia cũng không thấy đâu nữa.

Lúc này, Tô Thành cảm nhận được thức hải của mình rộng ra không ít, một lượng lớn tinh thần lực đang dập dềnh trong đó, năng lượng hùng hậu khiến cả người anh tinh thần phấn chấn.

Điều khiến anh kinh ngạc là, những cây tinh thần lực mà Tuyết Cầu tặng không mọc lại được nữa, nhưng ở trung tâm thức hải, lại xuất hiện một cây con nhỏ màu vàng ròng, ấn ký khế ước với Tuyết Cầu lơ lửng trước cây.

Mấy ấn ký tinh thần của những người khác hiện ra thành từng chấm vàng nhỏ, bên dưới ấn ký khế ước.

Cây con xinh đẹp đó ở ngay chính giữa thức hải của Tô Thành, đang từ từ lớn lên.

"Chẳng lẽ mình đã có cây tinh thần lực?" Tô Thành tự hỏi.

Cùng lúc đó, Tuyết Cầu cũng tỉnh lại, toàn thân bắt đầu biến hóa, chẳng mấy chốc đã biến thành một con mèo Chinchilla màu trắng tinh, đứng trên vai Tô Thành, vẫy vẫy móng vuốt.

"Sao cậu lại biến thành thế này??" Tô Thành hỏi.

Tuyết Cầu đôi mắt xanh như ngọc nhìn Tô Thành, mở miệng nói chuyện: "Bởi vì em ngủ no rồi nha!

Thức ăn anh cho em, đã có thể chống đỡ cho em biến đổi hình thái

rồi đó~" Nghe Tuyết Cầu nói, Tô Thành ngẩn ra, nhất thời không phản ứng kịp, giọng của Tuyết Cầu không phân biệt được nam nữ, cũng không biết là đực hay cái.

"Nếu cậu biết nói, sao trước đây không nói?" Tô Thành vừa hỏi, vừa thò đầu nhìn xuống dưới, lại phát hiện bên dưới không một bóng người!

Ngay lúc Tô Thành đang lo lắng, anh phát hiện mọi người đang bám vào vách đá, cố gắng bò lên.

Khu vực điểm mù thị giác khiến anh nhất thời không nhìn thấy, Tô Thành mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuyết Cầu vẫy vẫy móng vuốt, tiếp tục nói: "Trước đây năng lượng của em quá yếu, sau khi ký kết khế ước với anh, năng lượng của em đã hiến tế hơn một nửa, càng yếu hơn." Tuyết Cầu vừa nói, vừa dụi dụi vào người Tô Thành, bộ lông mềm mại mượt mà khiến Tô Thành suýt nữa hỏi Tuyết Cầu dùng sữa tắm loại nào.

"Vừa rồi, tinh thần lực của anh đã xảy ra biến hóa cực lớn, năng lượng của anh mạnh lên gấp mấy chục, thậm chí hàng trăm lần.

Em cũng nhờ đó mà được lợi, có thể biến thành sinh vật cỡ con mèo rồi.

Nếu không năng lượng không đủ, em chỉ có thể duy trì hình dạng bằng nắm tay thôi." Nói rồi, Tuyết Cầu nhẹ nhàng nhảy khỏi vai Tô Thành.

Nhìn Tuyết Cầu lơ lửng trên không, Tô Thành há miệng định kêu cẩn thận, lại thấy Tuyết Cầu móng vuốt nhỏ đạp không mà đi.

"Đừng lo, em bây giờ có thể khống chế một phần nhỏ hiện thực, đợi anh mạnh hơn một chút, chắc cũng không xa vời đâu." Tuyết Cầu vẫy vẫy móng vuốt, trên người tỏa ra ánh sáng trắng sữa, trông vô

cùng xinh đẹp.

“Vậy cậu có thể biến thành hình thái khác không?

Chỉ có thể biến thành mèo thôi à?” Nhìn dáng vẻ của Tuyết Cầu, Tô Thành không nhịn được tò mò.

“Đều được cả nha, em bây giờ có thể biến thành bất kỳ hình dạng nào.” Nói rồi, Tuyết Cầu liên tục biến thành thỏ, chim, chó con… trên không, nhưng không có ngoại lệ, những con vật nhỏ này biến ra đều có màu trắng.

Tô Thành kinh ngạc, xem ra mình thật sự nhặt được bảo bối rồi.

“Chỉ có thể biến thành màu trắng thôi à?” Anh vẫy tay gọi Tuyết Cầu đã biến lại thành mèo, Tuyết Cầu đạp không nhảy lên lòng bàn tay Tô Thành, sau lưng kéo theo một vệt sáng trắng lấp lánh.

“Đương nhiên là không rồi, em cũng có thể biến thành bất kỳ màu nào, chỉ cần năng lượng nhiều hơn một chút, em có thể biến thành động vật lớn~ hình thái nào cũng được.

Chỉ là em thích màu trắng, hình dáng mèo vừa tiện lợi vừa nhẹ nhàng thôi~” Giọng của Tuyết Cầu mềm mại, đáng yêu.

Ngay lúc Tô Thành chuẩn bị đi xuống, Ngô Tà thò đầu lên.

Một khuôn mặt đen sì sì từ dưới chân Tô Thành hiện ra, Tô Thành bị dọa giật mình, nhìn kỹ mới phát hiện đó là khuôn mặt thở hổn hển của Bàn Tử.

“Anh Thành!

Anh không sao chứ!

Lo chết tôi đi được!

Tôi bò lên ba bốn tiếng đồng hồ!

Chẳng thấy anh đâu, lão Muộn thì đâm đầu vào trong đó, tôi cũng không theo kịp." Tô Thành biết đó là trò quỷ của những bóng đen kia, tuy không biết mấy thứ đó là gì, nhưng bây giờ có thể nhìn thấy mọi người, anh lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi dẫn mọi người xuống, Muộn Du Bình mới từ từ bò từ vách đá về, khi nhìn thấy anh, Tô Thành phát hiện sắc mặt anh có chút tái nhợt.

"Không sao chứ?" Tô Thành có chút lo lắng, dù sao thứ có thể khiến Muộn Du Bình mặt tái đi chắc chắn không phải là thứ tốt lành gì.

Muộn Du Bình nhìn thấy Tô Thành, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, xua tay ra hiệu mình không sao, rồi nói: "Những thứ vừa rồi, lát nữa có thể sẽ xuất hiện." Dừng một chút, lại nói: "Đến giờ rồi, chúng ta có thể xuất phát." Muộn Du Bình thở phào nhẹ nhõm, xua tay rồi nói: "Những thứ vừa rồi, lát nữa có thể sẽ xuất hiện." Dừng một chút, lại nói: "Đến giờ rồi, chúng ta có thể xuất phát." Muộn Du Bình vừa dứt lời, phía trên vang lên một loại âm thanh sột soạt, nghe như có thứ gì đó ra khỏi lồng.

Tô Thành ngẩng đầu, thuộc tính thị giác được giải phóng trở lại cảm giác thật sự thoải mái, anh nhìn thấy những con vật tay dài chân dài bò ra từ những cái kén đen bị treo mà anh gặp trước đó, mặt chúng rất dài, chỗ mắt không có lòng trắng, trông vô cùng đáng sợ.

Tất cả mọi người nhìn thấy những thứ này lao xuống, đều giơ vũ khí lên chuẩn bị bắn, nhưng không ngờ chúng lại lờ đi đội của Tô Thành, trực tiếp bò xuống từ vách đá bên cạnh.

Nhìn những thân thể khô héo khổng lồ lướt qua bên cạnh mọi người, trên người mang theo một mùi hương nhàn nhạt, Tô Thành nhớ lại trước đây ở mộ dưới đáy biển cũng từng ngửi thấy mùi này,

lúc đó là do Cấm Bà phát ra.

Bàn Tử căng thẳng đến mồ hôi đầm đìa, đợi đến khi hàng trăm con quái vật như vậy lướt qua, mới ngã phịch xuống tấm lưới đen thở hổn hển.

Chương 296

"Mẹ nó, dọa chết Bàn gia ta rồi.

Nếu không phải trên người không có thuốc nổ, có khi tôi đã dùng một gói thuốc nổ học tập các bậc tiền liệt rồi." Đang lau mồ hôi, lại bị Hắc Hạt Tử cười hì hì xách lên bằng một tay, lúc này Tô Thành mới phát hiện Hắc Hạt Tử tuy gầy nhưng sức lực lại lớn kinh người, hơn hẳn người thường.

"Đừng nghỉ nữa, bây giờ nên xuất phát rồi." Hắc Hạt Tử xách Bàn Tử ném xuống dưới, sau đó cũng nhảy xuống.

Tô Thành và những người khác đều bị hành động này của Hắc Hạt Tử làm cho mắt tròn mắt dẹt, nhưng sau đó Tô Thành cúi đầu đã biết chuyện gì xảy ra.

Hóa ra ở dưới hơn một trăm mét, có một tầng lưới đen nữa!

Bây giờ Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đang vật lộn với nhau ở đó, nhưng rõ ràng, Bàn Tử không đánh lại Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử cười hì hì ấn đầu Bàn Tử, Bàn Tử cứng đờ không thể động đậy.

"Đi thôi!" Muộn Du Bình quay đầu gọi một tiếng, nhảy xuống.

Tô Thành ôm A Ninh nhảy xuống, sau đó Tam Thúc và Trần Bì A Tứ cũng nhảy xuống, cảm giác rơi tự do trong nháy mắt vô cùng kích thích, đáp xuống lưới, mọi người đều như những viên kẹo đường nảy lên nảy xuống trên tấm lưới đen.

"Tiếp tục!" Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình trở thành chủ lực của hành động lần này, Tô Thành cũng vui vẻ như vậy, ung dung ôm A Ninh không ngừng rơi xuống, cảm giác cũng không tệ.

Khi Tô Thành đếm đến lần thứ sáu, Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình

ra hiệu có thể dừng lại.

Anh cẩn thận thò đầu ra, bảo mọi người tắt hết nguồn sáng.

Tô Thành cũng thò đầu ra nhìn, vực sâu bên dưới rải rác những đốm sáng màu xanh hoặc đỏ, những tia sáng xanh đỏ này quấn lấy nhau, chi chít.

Thuộc tính nhìn đêm lúc này phát huy tác dụng triệt để, Tô Thành nhìn rõ bên dưới đều là những con du diên khổng lồ, những đốm sáng đó chính là do lưng của chúng phát ra.

"…Đang giao phối?" Tô Thành kinh ngạc quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử, kính của Hắc Hạt Tử đen sì sì, nhưng rõ ràng qua lớp kính đen đó anh ta vẫn đang xem rất hứng thú, Tô Thành từng không biết liệu tên này có khả năng nhìn đêm không, sau đó đã chứng thực là có.

"Đúng vậy, đang giao phối.

Hả?

Cậu mang theo một con mèo à?" Hắc Hạt Tử nhìn chằm chằm vào con mèo trắng tao nhã trên vai Tô Thành, bộ lông của mèo Chinchilla trong bóng tối lấp lánh phát sáng.

Rõ ràng câu hỏi này những người khác cũng muốn hỏi, Hắc Hạt Tử vừa mở miệng, mọi người đều nhìn sang.

"Ồ, à, Tuyết Cầu… Tuyết Cầu, biến hình đi." Tô Thành chọc chọc vào cằm Tuyết Cầu, Tuyết Cầu mềm mại "meo" một tiếng, trong nháy mắt biến thành một con vẹt trắng tao nhã, trên đầu có một chùm lông màu vàng.

Hắc Hạt Tử và mọi người đều xem rất thích thú, anh ta búng tay với Tuyết Cầu, cười hì hì nói: ",biến thành ngực xem nào." Chưa nói xong, hình phạt hồ quang điện của Tuyết Cầu đã giáng xuống người Hắc Hạt Tử, nhưng hình phạt này Hắc Hạt Tử dường như rất hưởng

thụ, không những không khiến anh ta la hét, Hắc Hạt Tử còn cười nói mạnh hơn nữa đi.

Tuyết Cầu thấy không dọa được, hừ một tiếng, lại biến về hình dạng mèo, và chửi Hắc Hạt Tử một câu: "Đồ ngốc." Hắc Hạt Tử cũng không tức giận, ngược lại còn cười hì hì trêu chọc Tuyết Cầu: "Tiểu mỹ nữ, tiểu mỹ nữ ~" Tô Thành nhìn Hắc Hạt Tử, lắc đầu, thầm nghĩ cũng là một kẻ kỳ quái.

",Tuyết Cầu, đừng để ý đến hắn." Lườm Hắc Hạt Tử một cái, Tuyết Cầu được Tô Thành gọi đến vai phải ngồi, vai phải của Tô Thành dựa vào Muộn Du Bình, Muộn Du Bình với tư cách là một mỹ nam tử yên tĩnh, Tô Thành rất yên tâm.

Bàn Tử thấy hồ quang điện của Tuyết Cầu không có tác dụng với Hắc Hạt Tử, lại tiến lên tìm chết, nhưng hành động chưa kịp làm, đã bị Tuyết Cầu thưởng cho một bộ combo hồ quang điện, sau đó toàn thân đỏ rực chạy đi.

"Thứ nhỏ này sau này tôi không dám chọc nữa, lợi hại quá.

Bàn gia tôi còn…" Bàn Tử đang nói, bị Muộn Du Bình một ánh mắt ngăn lại, thuận theo ánh mắt của Muộn Du Bình nhìn xuống, Tô Thành phát hiện những con quái vật tay dài chân dài, mặt cũng dài trước đó, không biết từ lúc nào đã có mặt ở ven đàn du diên.

"Chúng muốn…" "Săn mồi." Tô Thành chưa nói xong, Muộn Du Bình đã tiếp lời.

Bên dưới, từng con quái vật mặt dài bám vào vách đá, nhìn chằm chằm vào đàn du diên đang giao phối bên dưới không nhúc nhích.

Tô Thành thấy những con quái vật này làm như không thấy họ, cảm thấy kỳ lạ, bèn quay đầu nói nhỏ với Muộn Du Bình: "Mấy thứ này không ăn thịt người à?

Chỉ ăn du diên thôi?" Muộn Du Bình lúc này đang nhìn chằm chằm vào những thứ đó, vô cùng tập trung, một lúc lâu sau mới quay đầu nói: "Chỉ ăn du diên." Nhìn dáng vẻ tập trung như vậy của Muộn Du Bình, Tô Thành không khỏi thầm phỉ báng: tập trung còn hơn xem phim đen, Tiểu Ca xem chăm chú thế này, chẳng lẽ lại có hứng thú với côn trùng sao.

Đang nghĩ như vậy, không biết vì sao Muộn Du Bình lại quay đầu nhìn Tô Thành một cái, Tô Thành lập tức có cảm giác bị nhìn thấu tâm tư, có chút chột dạ.

Nhưng sau đó Muộn Du Bình lại nói: "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Chúng ta cứ chờ xem kịch hay đi." Vừa nói xong, những con quái vật mặt dài bên dưới dường như đã có động tĩnh, Tô Thành nhìn thấy những con du diên khổng lồ to bằng cả Bàn Tử đang lần lượt đẻ trứng, một mùi kỳ lạ lan tỏa lên trên.

Sau đó những con quái vật mặt dài lần lượt lao xuống săn bắt từng cặp du diên, cảnh tượng vô cùng hung tàn, Tô Thành nhìn mà im lặng, may là A Ninh không nhìn thấy.

Quay đầu nhìn A Ninh, phát hiện cô ấy mệt mỏi dựa vào Tô Thành ngủ thiếp đi, làn da trắng nõn dù có chút bụi bẩn cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, tất cả sự máu me bên dưới dường như không liên quan gì đến cô.

Tô Thành ôm A Ninh, tiếp tục xem cuộc đi săn bên dưới.

Những con quái vật mặt dài này rõ ràng có trí tuệ, du diên căn bản không kịp chạy thoát, những con du diên đực không đẻ trứng đều bị xé thành hai đoạn ném xuống, du diên cái lần lượt bị một cú cắn ngoạm lấy tha đi.

Đang xem, một khuôn mặt quái dị dài ngoẵng màu tím xanh thò lên, đôi mắt không có lòng trắng cứ thế trân trân nhìn Tô Thành, không nhúc nhích.

"Mẹ kiếp!" Tô Thành giật nảy mình, một quyền đấm tới, khuôn mặt quái dị đó bị đấm lõm vào, nếu không phải con quái vật vì quán tính mà lùi lại, khuôn mặt đó có thể đã bị Tô Thành một quyền đấm xuyên qua.

"Dọa lão tử giật mình, đấm bay đầu mi giờ." Tô Thành vẩy vẩy tay.

Vốn tưởng con quái vật mặt dài đó sẽ tức giận phản công, ít nhất cũng nên gầm lên giận dữ, nhưng khuôn mặt vô cảm đó lại không có bất kỳ phản ứng nào, cái miệng dài ngoạm một con du diên cái béo mập bò lên lưới, quăng một cái, du diên cái bị quăng lên, trứng trong bụng cũng bị ép ra một ít.

"Ối trời ơi kinh tởm thật, cả đời này tôi không xem lần thứ hai!" Bên cạnh, Tiểu Phan một trận nôn ọe, trước đó đã nôn sạch sành sanh, bây giờ suýt nữa lại lặp lại vết xe đổ, cố gắng nhịn xuống, ngược lại Tiểu Lục ở bên cạnh đã nôn ra.

Chương 297

Tô Thành nhìn những thứ nôn mửa rơi xuống, chỉ thầm nghĩ may mà mấy con quái vật mặt dài này bụng dạ rộng rãi không chấp nhặt, nếu không nôn vào đầu người ta, không chừng lát nữa sẽ đánh nhau.

Lần lượt, những con quái vật đó đều ngoạm du diên bò lên, tấm lưới phía sau bị chất đầy mấy con du diên cái, mùi kỳ lạ đó khuếch tán ra, vô cùng khó ngửi.

Tô Thành không thể không hiện thực hóa ra một lô mặt nạ phòng độc phát cho mọi người.

Đợi đến khi những con quái vật gần như đã chất đầy mấy tầng lưới phía trên, Hắc Hạt Tử cười hì hì, nói: "Đi thôi, xuống dưới xem kịch hay!" Lời còn chưa dứt, thân hình cực nhanh của Hắc Hạt Tử đã lóe lên biến mất.

Tô Thành thấy anh ta giống như một tên trộm, lợi dụng móc dây bám vào vách đá vài cái đã đáp xuống.

Trên vách đá bên dưới có rất nhiều du diên con còn sót lại, nhưng không biết vì sao, những thứ nhỏ này dường như không dám đến gần tấm lưới, vì vậy Hắc Hạt Tử bây giờ đang ung dung tự tại vẫy tay với những người ở trên, vẻ mặt trông rất đểu.

Nhìn Hắc Hạt Tử thoải mái bên dưới, những người khác đều mặt đầy vạch đen.

Kỹ năng khó như vậy của một tên trộm, hiện tại chỉ có Muộn Du Bình, Tô Thành, Hắc Hạt Tử mới làm được, đổi lại những người khác căn bản không thể linh hoạt như vậy.

Về thân thủ, A Ninh có thân hình tương đối nhỏ nhắn có thể miễn

cưỡng làm được, những người khác có thể không linh hoạt đến thế.

Xét đến nhu cầu của mọi người, Tô Thành dứt khoát lại hiện thực hóa ra một tấm lưới đen bên dưới, để mọi người lần lượt nhảy xuống.

Hắc Hạt Tử nhìn những người xuống dưới, rồi lại nhìn Tô Thành, đột nhiên cười hì hì: "Không tệ, không tệ, có hy vọng, có hy vọng." Tô Thành nghe mà chẳng hiểu gì.

Nhưng sau đó, anh đột nhiên nhớ lại những lời của Muộn Du Bình, trong nháy mắt ý thức được, Hắc Hạt Tử cũng là một cự đầu trong Cửu Môn.

Chắc chắn cũng rất hy vọng có thể kết thúc vận mệnh bi thảm của gia tộc.

Tô Thành thầm nghĩ.

Lúc này nhìn lại Hắc Hạt Tử, Tô Thành cũng có thể hiểu được, bèn cũng gật đầu với Hắc Hạt Tử.

Nhưng Hắc Hạt Tử này trời sinh là một tên tấu hài, Tô Thành gật đầu với anh ta, anh ta lại gật đầu lại với Tô Thành, Tô Thành phiền không chịu nổi, dứt khoát không để ý nữa.

Ngẩng đầu lên, Tô Thành phát hiện tấm lưới đen phía trên đang tí tách rơi xuống một đống chất lỏng sền sệt, mùi vô cùng khó ngửi.

"A!

Đau quá!

Đau chết mất!" Giọng Ngô Tà vỡ ra, điên cuồng vẩy chất lỏng sền sệt trên tay, Tô Thành phát hiện thứ đó có tính ăn mòn đối với người thường.

"Chất axit, mọi người mau tránh ra!" Muộn Du Bình hét lớn một

tiếng, mọi người lần lượt bắt đầu né tránh, Tô Thành thì không sao, ôm A Ninh chạy sang một bên dựa vào vách đá, nhưng vẫn có một ít rơi xuống, lượng ngày càng lớn, mấy người đã bị thương.

"…Phải nhớ kỹ.

Sở dĩ cốc thủy tinh không bị axit sunfuric ăn mòn.

Bởi vì nó là phi kim vô cơ!!" Tô Thành nhìn chất lỏng màu xanh lá cây đặc sệt đang từ từ ăn mòn vách đá, trong đầu đột nhiên hiện ra lời của giáo viên hóa học cấp ba, cô giáo đó giọng nói the thé, lúc đó câu nói đó đã khiến anh đang ngủ gật phải giật mình tỉnh giấc.

Nghĩ rồi, anh hiện thực hóa ra một cái bình thủy tinh đặt dưới dòng axit đang chảy xuống, phát hiện bình thủy tinh thật sự có thể chống ăn mòn!

Một ý tưởng kỳ diệu nảy ra, Tô Thành giơ tay lên, từ từ, dọc theo hai bên vách đá "mọc" ra một lớp thủy tinh khổng lồ hình vỏ trứng, axit phía trên rơi xuống cũng không làm bị thương được!

Bàn Tử và Ngô Tà đang có quần áo bị ăn mòn rách tả tơi, nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này, vỗ vai Tô Thành nói: "Anh em tốt, thật đỉnh!

Quá đỉnh!" Trần Bì A Tứ một khuôn mặt già nua như một người vô thần vừa thấy thần tích, lúc này miệng há hốc, khi nhìn Tô Thành lại nghiêm túc thêm mấy phần.

Ngô Tam Tỉnh dường như đã sớm chấp nhận thiết lập "không gì không làm được" của Tô Thành, lúc này lại vô cùng bình tĩnh, thấy Ngô Tà không sao, cũng dường như thở phào nhẹ nhõm.

Axit rơi xuống từ trên cao ngày càng nhiều, dần dần không nhìn rõ tình hình, nhưng đối với Tô Thành thì không ảnh hưởng gì.

Anh nhìn thấy những con quái vật mặt dài đó đang ăn những con

du diên cái mang thai, và chỉ ăn phần bụng mang thai, phần đầu đều bị ném sang một bên.

Cảnh tượng vừa kỳ lạ vừa kinh tởm, những chiếc chân chi chít của du diên trực tiếp bị miệng lớn của con quái vật đó cắn đứt nhai ngấu nghiến, một loạt cảnh tượng tiếp theo khiến Tô Thành một trận buồn nôn.

Chẳng mấy chốc, Muộn Du Bình đột nhiên động đậy.

"Sắp đến rồi, chuẩn bị sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào." Giọng nói lạnh lùng vang lên, lúc này Tô Thành đột nhiên lại mơ hồ cảm nhận được áp lực khi đối mặt với những bóng đen trước đó.

Chẳng lẽ những bóng đen đó lại lấy những con quái vật mặt dài này làm thức ăn?

Tuy nhiên Tô Thành không hiểu lắm Muộn Du Bình định làm gì, nhưng đột nhiên cảm nhận được một luồng áp lực, anh biết những bóng đen kia lại sắp xuất hiện.

Từng luồng khí lạnh từ trên lan xuống, thậm chí mái vòm kính mà Tô Thành cụ tượng hóa ra cũng không chống đỡ nổi, trên mặt kính đã kết một lớp sương hoa mỏng.

Mọi người đều rùng mình một cái, may là ai cũng mang theo áo bông nên vội vàng mặc thêm vào.

Thuật thấu thị giúp Tô Thành nhìn rõ tình hình bên trên, những con quái vật đó đang thưởng thức thi thể của du diên.

Dù có hơi ghê tởm, nhưng Tô Thành vẫn nhìn xuyên qua từng tầng, phát hiện trên đỉnh nơi vừa xảy ra nguy hiểm đã xuất hiện một vài thứ khác lạ.

Ở nơi những bóng đen tụ tập trước đó, bây giờ dần dần hiện ra từng bóng ảnh màu lam sẫm, trông giống như một loại tinh linh nào

đó đang lơ lửng, xung quanh tụ tập vô số bóng đen.

Chương 298

Theo sau đám tinh linh màu lam tiến tới, Tô Thành phát hiện nhiệt độ ngày càng lạnh, mấy người bên cạnh dù đã quấn chặt áo bông vẫn không ngừng run rẩy.

Ngoại trừ Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính, những người khác đều lạnh đến phát run.

"Mặc vào đi, tôi đi bố trí dây thừng trước, lát nữa cứ đi theo lão Muộn là được." Tô Thành cụ tượng hóa cho mỗi người một chiếc áo lông vũ, mọi người vội vàng mặc vào, giờ ai trông cũng giống một con gấu chó to béo.

Sau đó, Tô Thành lại nhìn chằm chằm vào những thứ bên trên, phát hiện ra đám "yêu tinh" màu lam đó dường như không hề hứng thú với sinh vật bên dưới, chúng chỉ dẫn theo đám bóng đen phía sau từ từ di chuyển xuống vách đá, động tác chậm đến mức Tô Thành tưởng như chúng đang đi dạo phố.

Trời càng lúc càng lạnh, Tô Thành không khỏi thắc mắc tại sao phải đợi những thứ này đi xuống rồi mới xuất phát.

"Lão Muộn, chúng ta không thể đi thẳng xuống được à?" Tô Thành quay đầu hỏi.

"Không được." Muộn Du Bình lắc đầu, tiện tay chỉ xuống dưới: "Bên dưới hình như có một loại rào cản sinh vật nào đó, nếu những thứ màu lam này không xuất hiện thì khó mà đột phá được.

Chắc đây là quy luật tự nhiên, chỉ là đã bị Uông Tàng Hải lợi dụng." Nghe vậy, Tô Thành cúi đầu dùng thuật thấu thị nhìn xuống, phát hiện phía dưới có vô số sợi xích sắt dày bằng một người đan xen vào nhau, hai đầu đều găm sâu vào vách đá, trên đó còn treo một vài

thứ nhỏ nhỏ, Tô Thành cũng không nhìn kỹ.

Chẳng mấy chốc, đám "yêu tinh" màu lam càng lúc càng gần, đám bóng đen phía sau cũng theo sát.

Khi thấy chúng dẫn theo bóng đen từ từ đến gần tầng của mình, Tô Thành cảm thấy tim đập thình thịch.

"Meo u~" Tuyết Cầu vốn đang yên tĩnh trên vai anh bỗng kêu lên một tiếng.

Con yêu tinh màu lam dẫn đầu dừng lại, cái đầu giống như sứa của nó quay sang nhìn về phía Tô Thành.

"Meo u~" Tuyết Cầu lại kêu một tiếng nữa, nhẹ nhàng nhảy khỏi vai Tô Thành, đi về phía yêu tinh màu lam như đang chào hỏi.

Tô Thành không can thiệp.

Sau khi Tuyết Cầu và yêu tinh màu lam "thân mật" xong, anh nhìn chúng dần rời đi, rồi nó lại nhảy về vai anh.

"Sao thế, quen nhau à?" Nhìn Tuyết Cầu đang liếm láp móng vuốt, Tô Thành hỏi.

"Meo u, chuyện dài lắm." Tuyết Cầu đáp.

Trong lúc đó, nhiệt độ có lúc xuống thấp đến đáng sợ, trên lông mi của Tô Thành cũng đã kết những bông tuyết nhỏ, những người khác thì co rúm lại thành một cục.

May mà huyết mạch của Tô Thành khác biệt nên không cần lo lắng vấn đề nóng lạnh.

Khi đoàn quân bóng đen đi ngang qua, những luồng hắc khí cuộn trào bên cạnh Tô Thành dường như co rúm lại, sau đó rơi ra một vài quả cầu ánh sáng thuộc tính. [Keng!

Phát hiện quả cầu ánh sáng Thuộc tính thần bí 3/10, mời nhặt!] Tô

Thành khẽ động ý niệm, các quả cầu ánh sáng lập tức bay về phía anh, thuộc tính thần bí dần dần sắp được bổ sung hoàn chỉnh.

"Xem ra lần thám hiểm này, thuộc tính thần bí chắc chắn có thể hoàn thiện ở đây." Tô Thành thầm vui mừng.

Đợi đến khi đoàn quân bóng đen đi qua hết, Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử mới chuẩn bị dẫn Tô Thành xuất phát, nhưng lúc này quay đầu lại thì phát hiện sắc mặt A Phát lộ vẻ đau đớn.

Tô Thành kiểm tra mới phát hiện, những bóng đen kia cũng gây áp lực cho cậu ta, nhưng do thể chất chỉ là người thường nên trạng thái bây giờ không ổn.

Cùng lúc đó, Tô Thành nhận ra phản ứng của Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ chỉ là thấy lạnh, dường như không có cảm giác gì với đám bóng đen.

Sau khi giúp ba thanh niên kia giải quyết vấn đề, cả đội mới lại lên đường.

Men theo dây thừng đi xuống, có lúc họ thậm chí còn đuổi kịp tốc độ của đám bóng đen, vì chuyển động của chúng thực sự quá chậm, còn cho mọi người thời gian nghỉ ngơi, nên cả chặng đường xuống không ai cảm thấy áp lực.

Chỉ là ở trong môi trường tối tăm quá lâu, đèn pin trên đầu cũng không còn sáng lắm, Tô Thành phải cụ tượng hóa thêm mấy cái nữa, mọi người mới có thể tiếp tục tiến lên.

Lúc này tốc độ của họ thậm chí đã vượt qua đám "yêu tinh" màu lam, vì tốc độ của chúng thực sự quá chậm.

Càng xuống dưới, môi trường càng lạnh, khe nứt hai bên cũng ngày càng rộng.

Khi xuống đến một vị trí nào đó, Tô Thành cuối cùng cũng nhìn

thấy những sợi xích sắt dày bằng thân người mà anh đã thấy qua thuật thấu thị và siêu thị lực.

Nhưng bây giờ nhìn lại, chúng không chỉ dày bằng một người, mà là vì những sợi xích sắt đó quá mức khổng lồ, nhìn từ xa mới tưởng chỉ dày bằng một người.

Lại gần, Tô Thành mới phát hiện những sợi xích này phải cỡ năm người ôm mới xuể, một mắt xích thôi cũng đủ để người ta đi lại vững vàng trên đó.

Những sợi xích khổng lồ này giăng ngang giữa vách đá rộng vô tận, Tô Thành đứng trên đó, bỗng cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Bàn Tử và Ngô Tà vất vả lắm mới đứng vững, đều kinh ngạc quan sát nơi kỳ lạ này, trong khi Muộn Du Bình đang tiếp tục bố trí dây thừng xuống dưới.

Mấy người trẻ tuổi dường như cũng đã quen dần với những cú sốc thị giác kiểu này, suốt đường đi không còn kêu ca nữa, chỉ là khi nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy thì hơi ngây người ra, lúc này đang cầm đèn pin soi xét khắp nơi.

Cảm giác hùng vĩ do con người tạo ra này khiến ai cũng thấy chấn động sâu sắc, đứng trên những sợi xích to khỏe, Tô Thành và những người khác đều cảm thấy mình chỉ là một hạt bụi trong đó.

"Vãi chưởng, Bàn gia tôi đi theo mấy người đúng là mở mang tầm mắt, đi đúng người rồi!

Chỗ này mà để tôi đi một mình, không chừng chết giữa đường rồi!

Mẹ kiếp, phải chi có máy ảnh thì tốt, lại không mang theo." Sau một lúc im lặng, Bàn Tử lên tiếng trước.

Chương 299

Ngô Tà, người luôn giỏi phá vỡ sự im lặng, nghe Bàn Tử nói vậy liền lôi từ trong túi ra một chiếc máy ảnh.

"Này, có đây." Hỏi ở đâu ra, Ngô Tà dùng cằm chỉ về phía Tô Thành: "Kia kìa, lão đại cho đấy!

Lúc trên đó, lão đại chụp xong bích họa rồi đưa cho tôi, hắc hắc." Nói xong Ngô Tà còn có chút đắc ý cười cười, cái máy ảnh đó ít nhất cũng phải mấy chục nghìn tệ, riêng ống kính đã cả chục nghìn rồi.

Bàn Tử nhìn mà mắt đỏ lên, nói với Tô Thành: "Lão đại, Thành ca.

Anh cho Tiểu Thiên Chân mà không cho tôi, cái máy ảnh đó tôi thấy xịn lắm đấy.

Đừng có thiên vị thế chứ." Vừa dứt lời, Tô Thành đã ném cho Bàn Tử một cục sạc dự phòng, bảo cậu ta sạc điện thoại rồi dùng điện thoại chụp, sau đó nói: "Đó là vật dụng tinh xảo công nghệ cao, dùng để chụp thông tin văn hóa là hợp lý nhất, Tiểu Thiên Chân giỏi nhất mấy cái này, đừng tranh nữa, cậu phụ trách khuấy động không khí cho mọi người là được rồi." Trong lúc Bàn Tử và Ngô Tà đấu võ mồm, Tô Thành phát hiện, người bình tĩnh nhất ngoài Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình ra chính là Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ.

Trong khi những người khác đang quan sát xung quanh, hai người họ lại lấy ra thứ gì đó, đối chiếu với nơi này.

Hai lão cáo già cũng không trao đổi với nhau, dường như đều rất tự tin vào thông tin của mình.

Trần Bì A Tứ có vẻ hứng thú với thứ trong tay Ngô Tam Tỉnh, nhưng Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn không để ý đến ông ta, chỉ chăm chú

xem xét.

Sau này khi Tô Thành thu phục được cả hai, anh mới biết Trần Bì A Tứ vốn làm việc dưới trướng Ngô Tam Tỉnh.

Năm đó Cừu Đức Khảo đã khiến mấy gia tộc trong Cửu Môn tổn thất nặng nề, nhà Trần Bì cũng là một trong số đó, sau này ông ta đành phải đi theo Ngô Tam Tỉnh.

"Hai lão già cố chấp." Tô Thành nhìn họ lắc đầu, rồi cũng cúi xuống quan sát nơi này.

Bàn Tử cũng tò mò sờ soạng, buộc dây thừng vào một mắt xích, thắt nút chết, chuẩn bị xuống một sợi xích khác không xa bên dưới xem thử.

Vừa mới xuống được một lúc, Bàn Tử đã hét lên kinh hãi: "Mẹ ơi, chỗ quái gì thế này!" Nghe tiếng hét của Bàn Tử, Tô Thành đang quan sát bốn phía liền thò đầu ra nhìn.

Bàn Tử đang treo lơ lửng giữa không trung như một con heo béo, đối diện cậu ta là một đám những thứ cũng đang treo lơ lửng y như vậy, chỉ vì xích sắt quá to nên lúc ở trên không thể nào nhìn thấy được.

Lúc này, Bàn Tử đang bốn mắt nhìn nhau với đám "đồ vật" kia.

Tô Thành nhìn kỹ lại, thì ra đó đều là từng cỗ xác khô, trông giống như binh lính.

Tô Thành nhìn lớp áo giáp trên người họ, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra quen ở đâu.

Bàn Tử thì dường như đã bị dọa đứng hình, treo ở đó không nhúc nhích, cơ thể dường như đang run rẩy, cảnh tượng trong bóng tối trông vô cùng quỷ dị.

“Thằng béo chết tiệt, không lẽ bị thứ gì xui xẻo ám rồi chứ!” Thầm chửi một tiếng, Tô Thành lật người nhảy xuống, men theo dây thừng đến bên cạnh Bàn Tử.

Tô Thành phát hiện cậu ta hoàn toàn không bị ám, mà đang không ngừng lắc lư cơ thể, cố gắng đu người đến gần những xác khô kia.

“Đúng là đồ tham tiền!

Ở trong gian tài bảo thất kia lấy chưa đủ à?

Mấy anh lính này là người đã khuất, có thể tôn trọng một chút được không?” Tô Thành thấy bộ dạng ham tiền của Bàn Tử mà phát bực, hại anh lo lắng vô ích.

“Không phải, Thành ca, anh xem trong túi tôi này, bị con mèo thần thú kia dùng điện giật cho rớt gần hết rồi, lúc nãy tôi sờ soạng cũng làm rơi mất, tôi mà không kiếm thêm chút gì thì lỗ chết à!” Bàn Tử mếu máo, chỉ vào ba lô và túi quần, bên trong quả thật trống trơn, đồ đạc đã rơi hết.

Nhìn vẻ mặt của cậu ta, Tô Thành thoáng có chút buồn cười, nhưng vẫn nói: “Đừng có gây chuyện đấy, cậu chọc Tuyết Cầu, tôi không nhúng tay vào đâu.

Cẩn thận một chút, đồ trên xác khô không may mắn đâu.” Tuy nói vậy, Tô Thành vẫn nhắc nhở một câu.

“Được rồi, em biết rồi Thành gia!” Nói xong, Bàn Tử lại cố gắng đu người qua lấy đồ.

Tô Thành nhìn không nổi nữa, bèn cụ tượng hóa một cây cầu treo nhỏ dọc theo xích sắt, nối liền chỗ anh và nơi có xác khô.

Bàn Tử thấy thao tác của Tô Thành, liền hô lên một tiếng “Tuyệt!”, rồi cùng Tô Thành đi qua.

Do ánh sáng đèn pin quá tập trung, Tô Thành cụ tượng hóa thêm vài ngọn đuốc lạnh cầm trên tay để quan sát.

Chỉ thấy từng cỗ xác khô được treo thành hai hàng bên dưới xích sắt.

Trong không gian chằng chịt những sợi xích, những xác khô này trông có vẻ dày đặc, giống như thịt khô được treo bên dưới.

Lúc này Tô Thành mới có thời gian quan sát không gian này, phát hiện đây là một không gian khổng lồ, thực chất là một cái hang trong khe núi, nhưng con đường phía dưới sẽ dần hẹp lại.

Chỉ là quy mô của cái "hang" này quá lớn, cảm giác như chỉ rộng ra thêm mà thôi.

Chỗ Bàn Tử đi xuống vừa hay có hơn chục cỗ đã biến mất, nếu chúng còn ở đó, e là cảnh tượng còn hùng vĩ hơn một chút.

"Mẹ ơi, Vạn Nô Vương đúng là không phải người mà, treo nhiều thứ thế này để làm thịt khô à?" Nhìn những binh sĩ xác khô không thể đếm xuể, Bàn Tử cũng không còn sợ sệt nữa, liền đi lên sờ soạng một hồi.

Tô Thành lại gần nghiên cứu, phát hiện ở xương quai xanh của những binh sĩ này đều có một vết hằn sâu, da khô dính chặt vào đó, cũng có một vết thương rất ngay ngắn.

"Nghi thức thật tàn nhẫn, không biết để làm gì." Nhìn những thứ này, Tô Thành không khỏi chép miệng.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trên, siêu thị lực giúp anh thấy những "yêu tinh" màu lam kia đang di chuyển về phía này với tốc độ cực chậm.

"Muộn Du Bình!

Chương 300

Chúng ta không thể đi thẳng được sao?" Tô Thành lớn tiếng hỏi.

Muộn Du Bình lúc này đã bố trí xong dây thừng, đang cùng Hắc Nhãn Kính ngồi nghỉ trên một sợi xích sắt bên dưới.

Hắc Nhãn Kính đang hút thuốc, còn Muộn Du Bình thì đang ngẩn người, không biết nghĩ gì.

Nghe thấy tiếng của Tô Thành, ánh mắt trống rỗng của anh mới khôi phục lại vài phần thần sắc, ngẩng đầu lớn tiếng đáp: "Đúng, không được, đây là cửa ải, phải đợi chúng đi qua hết mới có thể tiếp tục xuống dưới!" Dừng một chút, anh lại nói: "Cẩn thận đấy!" Tô Thành làm động tác tay "OK" với Muộn Du Bình từ xa, rồi lại quan sát những xác khô kia.

Bàn Tử đang loay hoay trên dưới, áo giáp của binh sĩ thực ra không có gì đáng giá, thứ duy nhất đáng sưu tầm là mấy tấm giáp vai bằng kim loại cứng cáp, giống như đồ thủ công mỹ nghệ.

Bàn Tử gỡ xuống mấy miếng trang bị lên người, chứ không thể dựa vào cái này mà phát tài được.

Tô Thành đi xuyên qua giữa hai hàng xác khô, mấy nghìn năm đã trôi qua, những xác khô này đều đã chết hẳn, thi thể khô quắt, một phần mô bị lộ ra ngoài đã sớm hóa thành tro bụi.

Nhìn những thứ vô tri vô giác này, Tô Thành khẽ cảm thán, con người chết đi chẳng phải chỉ còn lại một nắm tro tàn, tan vào đất trời, tự nhiên, sau đó sẽ không còn gì nữa.

Cái chết thể hiện trên những thi thể này chỉ là sự tĩnh lặng, tĩnh lặng vĩnh hằng.

Không có ngọc dung như của Lỗ Thương Vương, không có biến hóa thành Huyết thi, cũng không có sự quỷ dị khó lường của Tống tử.

Cái chết là sự tĩnh lặng vĩnh hằng.

Còn những thủ đoạn mà người ta sử dụng trong lăng mộ, như Cấm bà thất bại trong thí nghiệm trường sinh, hay Thập nhị thủ thi kỳ quái, đều chỉ là sự giãy giụa trong tuyệt vọng của con người bên bờ vực cái chết mà thôi.

Chết như vậy thực sự thảm hại vô cùng, kết cục cuối cùng đều vô cùng thê thảm.

Ngón tay Tô Thành chạm vào áo giáp của người lính, thậm chí còn chạm vào má của xác khô.

Cảm giác đó thật khó diễn tả.

Một người từng có thể sống động vô cùng, giờ đây đã biến thành một thứ lạnh lẽo và khô héo như đá.

Tô Thành chợt nghĩ, nếu không có hệ thống, không có những năng lực đó, có lẽ anh cũng sẽ thuận theo tự nhiên.

Sống chết có số, phú quý do trời mà thôi.

Mỗi người đều đang nỗ lực để sống tốt hơn.

Tuyết Cầu khẽ "meo" một tiếng, nhảy khỏi vai Tô Thành, ngẩng đầu nhìn những người lính này.

Tô Thành nhìn theo, phát hiện những binh sĩ này đều không có chân!

Anh đột nhiên hiểu tại sao lúc nhìn thấy lại có cảm giác quen thuộc, thì ra là âm binh trên những bức bích họa!!

Anh không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong lòng kinh hãi, chỉ cảm thấy lão già Vạn Nô Vương này đúng là chuyện gì cũng làm được.

Suy đoán như vậy, anh biết những bức bích họa kia chắc chắn được vẽ dựa trên nguyên mẫu những binh sĩ này, chỉ không biết họ đã bị treo ở đây bao lâu.

Tô Thành chỉ biết, chết rồi cũng không được yên.

Bàn Tử gỡ được mấy miếng giáp ngực và giáp vai, bây giờ toàn thân vũ trang, trông giống như một vị Bàn tướng quân vừa chạy ra từ phim trường cổ trang nào đó, cũng có vài phần khí phách.

"Thành ca, tôi thấy Tiểu Ca họ đều ở dưới kia, Tam gia và Tiểu Tam gia cũng xuống rồi, tôi cũng xuống xem sao.

Anh có đi cùng không?

Ở trên này lâu cũng thấy ghê ghê." Bàn Tử gọi Tô Thành, vừa nói vừa bố trí dây thừng.

"Xuống, đương nhiên là xuống, Bàn Tử mau mặc chặt quần áo vào!" Vương Bàn Tử nghe thấy giọng Tô Thành có chút gấp gáp, ngạc nhiên quay đầu lại, nhưng Tô Thành đã một tay tóm lấy Bàn Tử nhảy xuống.

Khi họ đáp xuống sợi xích bên dưới, nơi họ vừa đứng, đám "yêu tinh" màu lam đã đến nơi, chúng đi đến đâu, nơi đó đều tự động kết sương.

Xem ra Bàn Tử chỉ cần ở lại thêm một giây nữa thôi là sẽ trở thành thịt đông hảo hạng.

"Trời đất ơi, nguy hiểm quá, Thành ca, tôi nợ anh mấy mạng rồi!

Kiếp sau kiếp sau nữa chắc cũng không trả hết!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Thế thì cứ từ từ mà trả." Tô Thành nói xong, ra hiệu cho mọi người đứng nép vào một bên, không cản đường của đám "yêu tinh".

Những thứ đó từ từ đi qua trước mặt họ.

Nhưng kỳ lạ là, số lượng bóng đen đang dần giảm đi.

Tô Thành ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện một phần bóng đen đang chui vào những xác khô treo ở trên, các xác khô bắt đầu rung lên từng đợt.

Những người khác hiển nhiên cũng đã nhìn thấy, trong nháy mắt một bầu không khí quỷ dị khó lường bao trùm cả đội, mọi người đều âm thầm rút súng ra, chuẩn bị ứng chiến.

Từng tràng âm thanh thê lương vang lên, toàn bộ không gian khổng lồ bỗng nổi gió cuồng loạn.

Dường như có thứ gì đó khủng khiếp sắp xuất hiện.

Chương 301

"Hu hu hu." Gió rít gào, cảm giác run rẩy truyền từ dưới chân lên, Ngô Tà quả nhiên đã kinh hô thành tiếng vào lúc này.

Tô Thành đang định xem Ngô Tà kinh hãi vì cái gì, quay đầu nhìn lại, cũng "A" lên một tiếng.

Chỉ thấy trên vách đá sau lưng Ngô Tà, đen kịt phủ đầy một loại rêu gì đó, trên đó không ngừng rỉ ra chất lỏng màu đỏ sẫm hoặc đỏ tươi, một mùi tanh ngọt theo cơn gió lốc ngày càng lớn lan tỏa ra.

"Thứ gì đây." Tô Thành đưa tay qua người A Phát sờ một cái, đưa lên mũi ngửi, phát hiện đúng là mùi máu, tươi mới như vừa mới được vẩy lên, vô cùng quỷ dị.

Muộn Du Bình lúc này như lâm đại địch, sớm đã rút thanh Hắc kim cổ đao sau lưng ra, dường như đang chờ đợi thứ gì đó xuất hiện.

Sự căng thẳng của mọi người cũng lên đến cực điểm, từng tràng gầm thét trong cuồng phong xen lẫn những tiếng thì thầm không xác định, nghe tà ác khó lường, gần như khiến người ta phát điên.

Tô Thành sớm đã biết uy lực của những bóng đen này, lúc này anh gia cố thêm dấu ấn tinh thần cho mọi người, cả đội mới ổn định lại được tinh thần.

Tuyết Cầu thì lại vô cùng ung dung liếm móng vuốt, Tô Thành thấy nó không hoảng, cũng dần bình tĩnh lại.

Dù sao thì mạng của Tuyết Cầu và anh bây giờ đã liên kết với nhau, con vật nhỏ sống mấy nghìn năm còn không sợ, anh sợ cái gì?

Cùng với cuồng phong ngày càng dữ dội, Tô Thành và mọi người đều phát hiện, những xác khô treo trên đầu như sống lại, dần dần căng

phồng lên.

Đợi đã, Tô Thành lại cúi đầu nhìn, phát hiện bên dưới sợi xích mình đang đứng cũng treo từng hàng xác khô, và ngay lúc này, những "xác khô" đó bắt đầu đầy đặn lên.

Tô Thành trơ mắt nhìn chúng vặn vẹo thân thể, thậm chí cơ bắp trên mặt cũng đang dần phát triển, khuôn mặt méo mó ở giữa trạng thái xác khô và xác sống thực sự quỷ dị khó lường, khiến người ta nhìn thấy mà lòng sinh sợ hãi.

Cảm giác chân thực đó, ngay cả sức mạnh tinh thần cường đại của Tô Thành cũng không thể phá giải.

"Tuyết Cầu, đây không phải là ảo giác của tôi chứ?

Xác khô bắt đầu mọc thịt rồi?" Tô Thành dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa.

Thực tế, người bên cạnh anh cũng có người làm như vậy, đó chính là Bàn Tử, tên hề số một.

Ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng đưa tay dụi mắt rồi nhìn lại.

Tuyết Cầu nghe vậy cũng không hoảng, cái đầu nhỏ của nó nghiêng nghiêng nhìn những biến hóa đó một lúc, rồi nói: "Meo u~ Không phải ảo giác đâu, những thứ này đều đang thực sự xảy ra, chỉ là lịch sử đang lặp lại thôi~" Tô Thành ngơ ngác: "Lịch sử lặp lại?" "Meo u~ Đúng vậy, những thứ này vốn là con người, nhưng hình như có người muốn tạo ra một trận pháp canh giữ lối ra, nên đã bố trí những thứ này ở đây, giam cầm chúng.

Người bố trí chúng hình như là một gia tộc nổi tiếng thời viễn cổ.

Người chỉ huy lúc đó... hình như tên là Trương Linh." "Trương Linh??

Không lẽ là người trong đội của chúng ta chứ?" Tô Thành kinh ngạc.

"Không không, đây là Trương Linh của gia tộc đó, người cường đại cuối cùng mang huyết mạch thuần khiết.

Đó là Trương Linh thế hệ đầu tiên." Nghe lời của Tuyết Cầu, Tô Thành kinh ngạc đến mức không nhịn được quay đầu nhìn Muộn Du Bình một cái.

Muộn Du Bình lúc này vẻ mặt căng thẳng, Tô Thành chưa bao giờ thấy anh căng thẳng như vậy, đối mặt với Huyết thi, Muộn Du Bình cũng chỉ hơi sốt ruột một chút, còn lúc này toàn thân anh đang căng cứng.

Tim của tất cả mọi người đều như treo trên cổ họng, chỉ có Hắc Nhãn Kính là mang một vẻ chẳng có gì phải lo lắng.

Dường như anh ta lúc nào cũng có vẻ mặt đó.

Lúc này anh ta ngẩng đầu nhìn sự biến hóa của các xác khô, trên mặt lúc thì không thể tin nổi, lúc thì như đang suy tư.

Điều duy nhất không đổi là nụ cười luôn nở trên môi, trong mắt Tô Thành, người này còn quỷ dị hơn cả những xác khô đang biến đổi vài phần.

"Những bóng đen đó… không lẽ là… ma quỷ sao?" Tô Thành cẩn thận nói ra từ này, từ nhỏ cha mẹ đã dạy anh phải kính sợ những thứ này, lúc này Tô Thành cũng sợ mạo phạm chúng.

Tuyết Cầu nằm trên vai trái Tô Thành, bộ lông mềm mại cọ vào gáy anh, rồi lại vòng sang bên kia.

"Meo… Tôi không biết các người định nghĩa thế nào, nhưng theo tôi, đó cũng là một dạng sinh mệnh.

Chỉ là, năng lượng vốn nên thoát ly khỏi thể xác con người, thực ra đáng lẽ phải tiêu tan đi.

Nhưng một số người trong loài người, không biết đã nắm được phương pháp tập trung loại năng lượng này, treo một lượng lớn người ở đây, năng lượng không thể tiêu tan, bị chuyển hóa vô hạn ở nơi này.

Cuối cùng biến thành bộ dạng này." Nói xong, Tuyết Cầu dường như có chút đau thương nhìn những luồng hắc khí đang biến đổi quấn lấy nhau, các xác khô ngày càng căng phồng, trên người trở nên máu me đầm đìa, tứ chi bắt đầu co giật, thậm chí còn có động tác.

Một xác khô biến thành Huyết thi, dường như cảm ứng được Tô Thành, từ trên cao nhảy xuống, lao về phía anh!

Thứ đó tốc độ cực nhanh, Tô Thành chú ý, vừa chạy, tứ chi của nó cũng đang biến đổi!

Tay chân của nó "lách cách" một tiếng liền dài ra, khớp xương vô cùng to khỏe, mặt thậm chí cũng bắt đầu dài ra, một cái miệng rộng hoác sắp bổ tới!

Tô Thành kinh ngạc phát hiện, thứ biến đổi từ xác khô chính là những con quái vật tay dài chân dài kia!

"Xoảng!!" Một tiếng kim loại xé gió vang lên, cánh tay thon dài của Muộn Du Bình vươn về phía trước, con quái vật trước mắt đã bị anh dùng Hắc kim cổ đao bổ đầu làm đôi, thân thể bay ra xa.

Tô Thành quay đầu lại, phát hiện Muộn Du Bình đang thở hổn hển, nhưng đó không phải là do mệt, mà dường như là do căng thẳng.

Chương 302

Ngô Tà ở bên cạnh bị dọa choáng váng, cả người suýt nữa ngã quỵ, nhưng dù sao cũng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, cuối cùng cậu ta bò dậy, thở hổn hển bên cạnh Muộn Du Bình hỏi: "Anh không sao chứ?" Muộn Du Bình xua tay, tỏ ý không có vấn đề gì.

Sau đó anh chỉ lên đỉnh đầu, phát hiện những thi thể toàn thân rỉ máu đó đều đang từng con một nhảy xuống.

Gió lớn vẫn chưa ngừng, từng luồng gió lạnh buốt như dao cắt vào người, khiến mọi người suýt đứng không vững.

Những xác khô biến dị đó cứ thế rơi xuống, có con không nhảy được lên sợi xích nơi Tô Thành đang đứng, liền rơi thẳng xuống vực sâu.

Muộn Du Bình không đợi mọi người phản ứng, đã nhảy lên phía trước, mấy cước đá bay mấy con quái vật, tay lại cầm lấy Hắc kim cổ đao.

Tô Thành không biết Muộn Du Bình đang căng thẳng vì điều gì, rõ ràng tình hình trước mắt so với con du diên khổng lồ và đám chim mặt người còn tốt hơn rất nhiều.

"Bằng!" Bàn Tử nổ súng, hạ gục một con quái vật sau lưng Muộn Du Bình đang thất thần.

"Tiểu Ca!

Anh làm cái gì vậy!

Không giống anh chút nào, mau tỉnh táo lại đi!

Anh và Tô Thành là hai người không thể offline được.

À, còn có anh bạn kính đen nữa, mấy cao thủ các anh mà không online, thì đám người thường bọn tôi sẽ bị cưỡng chế offline đấy!" Bàn Tử nói một tràng, Muộn Du Bình cũng tỉnh táo lại, trong nháy mắt vung đao, hai con quái vật mặt dài đang lao tới ngã xuống.

Nhưng cảnh tốt không kéo dài, dưới chân họ, càng nhiều quái vật mặt dài bò lên, những thứ này thân mặc áo giáp, có con còn chưa biến đổi hoàn toàn, vẫn còn bộ dạng của Huyết thi, vô cùng đáng sợ.

Tô Thành và mọi người đồng loạt giơ súng, ở đây ai cũng là tay thiện xạ, lúc này mọi người đoàn kết lạ thường, đối mặt với lũ quái vật lớp lớp xông lên, không ai lơ là.

Nhưng tình hình tốt đẹp không kéo dài, số lượng quái vật gần như áp đảo, bắn hạ một đợt, đợt tiếp theo lập tức điên cuồng bò lên.

Đạn của Tô Thành chỉ có thể áp chế phía trước, nhưng một số con ở phía sau đã trực tiếp vòng từ bên dưới lên, tóm lấy mắt cá chân của mấy người!

"A a a!" A Phát và Tiểu Lục bị tóm lấy, dù sợ hãi, nhưng trong lúc cấp bách đã bộc phát tiềm năng, cũng may Tô Thành đã nâng cấp thể năng cho họ, nhanh chóng thoát ra được, chỉ là quần áo rách nát gần hết, có mấy chỗ còn bị xé rách da.

Một đám lớn quái vật từ phía sau bò lên, Tô Thành dứt khoát vứt súng đi, xông ra sau đá bay mấy con quái vật mặt dài đang bao vây.

Cũng may Tô Thành gần như là một cỗ máy đóng cọc hình người, tốc độ lại nhanh, đám quái vật dày đặc gần như bị anh quét sạch trong một giây.

"Vãi, lão đại, lúc nào em mới được lợi hại như anh!" Tiểu Lục nhìn Tô Thành với vẻ mặt sùng bái, khuôn mặt còn non nớt tràn đầy hưng phấn và kính phục.

Chỉ là cánh tay vì vừa chiến đấu với quái vật mặt dài mà gần như gãy lìa, bây giờ đang rũ xuống, Tiểu Lục đành phải dùng tay trái đỡ lấy tay phải.

"Nhóc con, yên tâm.

Sau này tôi sẽ dạy cậu, sau này chú ý đừng để bị thương, người lính mất đi năng lực chiến đấu không phải là người lính tốt!" Tô Thành nói, tiến lên nắm lấy cánh tay phải của Tiểu Lục, dùng thuật thấu thị nhìn vào chỗ trật khớp, dùng một lực khéo léo xoay một cái, xương cốt lập tức được nắn lại.

Theo lý thì có thể khiến một người đàn ông to lớn đau đến la lên, nhưng Tiểu Lục lại cắn chặt răng không kêu một tiếng, lúc Tô Thành nhìn lại, cậu nhóc đã mồ hôi đầm đìa.

"Tiếp theo giao cho tôi!" Tô Thành vỗ vai Tiểu Lục, huyết mạch toàn thân đều bùng cháy, sức mạnh của Thanh Long huyết mạch gào thét trong từng ngóc ngách cơ thể.

Khi anh mở mắt ra, tất cả quái vật đều đã bị anh khóa chặt.

Trong nháy mắt, Tô Thành động thủ.

Với những động tác gần như nhanh hơn đạn, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh đã xử lý xong toàn bộ quái vật trên xích sắt.

Những con quái vật đó gào thét rơi xuống vực sâu, không thấy tăm hơi, trong bóng tối truyền đến tiếng kêu bi thương của chúng, dường như mang theo nỗi buồn vô tận.

Sau khi rơi xuống vực sâu, lại có từng luồng bóng đen bay lên, vô số bóng đen quấn lấy nhau, dần dần hình thành nên thứ đã xuất hiện trong ý thức của Tô Thành.

"… Vị tiểu chủ." Bóng đen khổng lồ đó biến thành hình dạng một bộ xương mặc giáp, mọi người đều bị dọa đến không nói nên lời, Bàn

Tử mặt tái mét liền nổ súng bắn về phía bóng đen.

Chỉ có thể nói, người bị kinh hãi đến một mức độ nhất định sẽ không còn lý trí.

Tại hiện trường, ngoài Muộn Du Bình, Hắc Hạt Tử, và Tô Thành đang chuẩn bị đối đầu với bộ xương bóng đen, những người khác đều sợ hãi điên cuồng nổ súng, hết băng đạn này lại thay băng đạn khác, hổ khẩu bị chấn nứt cũng không tự biết.

Nhưng đạn cứ thế xuyên vào bóng đen, hoàn toàn không có tác dụng, cũng không thấy tăm hơi.

Trần Bì A Tứ có lẽ đã bị dọa mất hết lý trí, lê đôi chân già nua lao về phía bộ xương bóng đen, Tô Thành kịp thời kéo lại, một tay tóm lấy cổ áo Trần Bì kéo ông ta về.

"Tứ A Công, lý trí một chút." Tô Thành nhíu mày nói đầy ẩn ý.

Khuôn mặt già nua của Trần Bì lúc này mới khôi phục lại vài phần sinh khí.

Có lẽ vì quá già, da trên người Trần Bì A Tứ nứt nẻ như mai rùa, trông vừa già nua vừa đáng sợ, chỉ còn lại đôi mắt là sáng ngời.

"Già rồi… già rồi!

Chỉ là một kẻ sắp chết mà thôi!" Trên sống mũi Trần Bì có một vết nứt, không biết là bị từ khi nào.

Ông ta đưa tay sờ sờ, nhưng không nói gì, với vẻ mặt cao thâm khó lường, ông ta dùng sức véo vào cánh tay Tô Thành, rồi mới thở hổn hển lui về.

Chương 303

Những người phía sau ai nấy đều căng thẳng, đạn của A Ninh đã dùng hết, nhưng trong số người thường cô là người lý trí nhất.

Nhìn bóng lưng của Tô Thành, cô chỉ cảm thấy an tâm lạ thường, nhưng thấy Tô Thành đang đối đầu với luồng hắc khí kia, A Ninh không dám tiến lên làm phiền.

"Ngươi là ai?" Nhìn đám bóng đen to lớn đến đáng sợ, Tô Thành bình tĩnh hỏi.

Đám bóng đen phát ra một tiếng kêu bi thương, trong tiếng kêu đó dường như xen lẫn giọng nói của vạn người khác nhau, từng tràng âm thanh tuyệt vọng vang vọng trong khe núi, nghe mà toàn thân sởn gai ốc.

"… Bọn ta… bọn ta là vong hồn của quân đội.

Mấy nghìn năm qua vẫn luôn bị nhốt ở đây." Giọng của bóng đen dường như vô cùng trầm thấp.

Tô Thành trầm ngâm một lúc, sau đó nói: "Ta cũng không có cách nào giúp các ngươi, bây giờ ta đang vội, phải xuống dưới cứu người.

À không, cứu thú." Nói rồi, Tô Thành sờ sờ Tuyết Cầu đang quấn trên cổ mình, lúc Tô Thành di chuyển nó đóng vai trò như một chiếc khăn quàng cổ, bây giờ thì đang ngủ.

Bóng đen dường như phát hiện ra điều gì đó kinh ngạc, nó đăm đăm nhìn con mèo ngây người một lúc.

"… Ngài đã có thể thu phục được nó… vậy chắc chắn cũng có thể cứu chúng tôi… Ở đây… bọn ta có một thỉnh cầu bất lịch sự." Bộ xương bóng đen cúi đầu một cái, cái đầu lâu khổng lồ kề sát chân Tô

Thành, lúc này anh mới phát hiện bóng đen này được cấu thành từ vô số luồng hắc khí đang luân chuyển.

Cũng không biết có phải là linh hồn của những binh sĩ kia không.

Tô Thành im lặng.

"Nếu đã là thỉnh cầu bất lịch sự, thì đừng nói nữa, nói thẳng đi, không cần vòng vo tam quốc." Ngẩng đầu lên, giọng nói nhàn nhạt của Tô Thành dường như có thể khiến nhiệt độ vốn đã thấp lại càng thấp hơn vài phần.

"… Vâng… Tiểu chủ quả thật thẳng tính.

Thực ra thỉnh cầu này cũng không khó… chỉ cần đi lấy một lá bùa… rất đơn giản." Cái bóng đen đó có chút ngượng ngùng nói.

Tô Thành thầm chửi trong lòng, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Ở đâu?

Để ta xem trước.

Nếu khó lấy quá ta cũng chịu." Bóng đen đó dường như vui mừng, cái đầu lâu khổng lồ ngẩng lên, nói: "Xin tiểu chủ cứ yên tâm.

Yêu cầu của bọn ta không cao.

À đúng rồi… có thể gọi bọn ta là… Hồn Tướng.

Binh lính của ta… gọi là Âm Binh." "Được, vậy nói cho ta biết thứ đó ở đâu, ta đi xem thử có lấy được không." Tô Thành thấy thứ này cũng thành khẩn, bèn nhường đường.

Lúc này, những luồng hắc khí trong bóng đen xoắn vào nhau, có một vài chỗ phát ra ánh sáng trắng.

"… Tiểu chủ bằng lòng đáp ứng… bọn ta vô cùng cảm kích, xin mời đi theo ta." Nói rồi, vị tướng sĩ đầu lâu khổng lồ nhẹ nhàng bay xuống khỏi xích sắt, trôi về phía vực sâu, toàn thân tỏa ra những điểm

sáng trắng, trông như những mảnh kim cương vỡ vụn.

Tuyết Cầu đang quấn trên cổ Tô Thành bỗng tỉnh giấc, ngáp một cái, mở to mắt nhìn ánh sáng trắng của bộ xương, kinh ngạc nói: "Ây da~ Sắp đột phá rồi à?

Lạ thật lạ thật~" Nghe lời của Tuyết Cầu, Tô Thành đầy nghi hoặc, bèn hỏi: "Đột phá?

Chuyện gì vậy?" Vừa hỏi Tuyết Cầu, Tô Thành vừa quay đầu chào Bàn Tử một tiếng rồi nhảy xuống.

Tuyết Cầu liếm liếm móng vuốt nhỏ mềm mại, sau đó nói: "À, đây là một thể năng lượng bị giam cầm vốn là năng lượng của con người, năng lượng trên người chúng quá đơn nhất.

Ở đất nước của cậu, không phải rất chú trọng cân bằng âm dương sao.

Trong văn hóa của cậu, nếu muốn đạt được cái gọi là 'Đạo', hiện tại năng lượng 'âm' của chúng quá nhiều, cho nên mấy nghìn năm qua, chúng vẫn giữ nguyên hình thái này, không thể đột phá, cũng không thể thoát ra khỏi đây.

Nhưng mà, bây' giờ thì khác rồi." Nói đến đây, Tuyết Cầu dừng lại, đôi mắt xanh như ngọc bích của nó nhìn chằm chằm vào Tô Thành.

Tô Thành không để ý đến ánh mắt của Tuyết Cầu, cứ thế nhảy nhót giữa vách đá, theo kịp nhịp điệu của bóng đen phía dưới.

"Gì thế, tại sao lại khác, nói tiếp đi, tôi đang nghe đây." Đang nghe đến đoạn hay, Tuyết Cầu bỗng dưng dừng lại, Tô Thành đành phải thúc giục.

"Có thể là vì cậu." "Tôi?

Tôi thì sao, tôi có giúp gì đâu.” Tô Thành ngơ ngác, bóng đen phía trước đã dừng lại, thân ảnh mờ ảo của nó lấp lánh những điểm sáng trắng.

“Tôi cũng không rõ nữa, không ai rõ cả, sự xuất hiện của cậu đã khiến tôi phát hiện ra những thay đổi.” Tuyết Cầu tiếp tục lười biếng quấn trên cổ Tô Thành, trông như một chiếc khăn choàng lông của quý bà.

Tô Thành thấy bóng đen dừng lại, anh cũng bám vào vách đá phía trên nó, để cho tiện, anh cụ tượng hóa ra một cái bệ đá, ngồi xuống hỏi chuyện.

“Này, có giúp hay không, tôi phải xem có phiền phức không đã.

Nếu phiền phức quá, tôi không làm đâu đấy.” Lúc này Tô Thành ra vẻ đại gia, bóng đen kia cũng tỏ ra vô cùng cung kính, trịnh trọng cúi người về phía Tô Thành, hai móng vuốt giơ cao quá đầu, làm một động tác vô cùng kính trọng.

“Meo u~” Tuyết Cầu dường như lại kinh ngạc.

“Nó đang hành lễ với cậu đấy!” Nghe lời của Tuyết Cầu, Tô Thành mù tịt, hỏi: “Hành lễ à, lễ tiết này có ý nghĩa gì?” “… Lễ tiết này, thời đó biểu thị sự tôn kính và khiêm tốn cao nhất, ngay cả hoàng đế cũng phải làm.

Khi đó, đại lễ này chỉ được thực hiện với trời đất, trừ những dịp tế tự ra, những lúc khác đều không dùng.” Tuyết Cầu nói, rồi khịt mũi một tiếng: “Hừ.

Chương 304

Tên này, bây giờ thì lễ phép thế đấy, đúng là biết người biết mặt không biết lòng!" Chưa kịp để Tô Thành hỏi, Tuyết Cầu đã tự nhắm mắt giả vờ ngủ, Tô Thành đành phải bỏ qua.

Hồn Tướng đối diện Tô Thành hành lễ mất hẳn hai ba phút mới xong cái nghi thức phức tạp đó, Tô Thành nhìn mà thấy đau cả đầu, bèn nói: "Hồn Tướng… gọi ngươi là Hồn Tướng nhé.

Ta nhận được sự kính trọng của ngươi rồi, vậy, ngươi muốn ta giúp gì?" Anh cố gắng truyền đạt sự tôn trọng đến Hồn Tướng, bất kỳ một "người" nào dám cúi mình trước, đều đáng được tôn trọng.

Đó là quy tắc làm người của Tô Thành.

Khiêm tốn, là một loại thái độ.

Hồn Tướng cung kính cúi đầu, chỉ về một nơi nào đó bên dưới bệ đá.

Tô Thành lộn một vòng nhảy xuống, nhờ có dạ thị, anh có thể nhìn rõ mọi vật trong bóng tối.

Nhưng thứ anh nhìn thấy bây giờ lại khiến anh há hốc mồm, kinh ngạc không nói nên lời.

Anh lại nhìn thấy loại ký hiệu nhỏ đó, trên đó có đánh dấu sấm sét, dường như mang ý nghĩa nguy hiểm.

Nhưng kỳ lạ là, trên ký hiệu đó dính đầy máu, vết tích đã rất cổ xưa và xa xôi, nhưng màu sắc của nó lại như thấm vào trong đá, dù đã lâu năm nhưng vẫn tươi mới.

Vết máu đó men theo vách đá kéo dài xuống một đoạn, ở cuối cùng, Tô Thành nhìn thấy một cỗ thi thể.

Đó là một cỗ xác khô.

Người đó mặc quần áo của những năm 70, 80, lưng đeo một chiếc bi đông quân dụng kiểu cũ mà bây giờ rất cổ.

Bộ đồ quân đội màu xanh lục toàn thân đã bị thời gian ăn mòn thành màu xám tro, nhưng vẫn có thể thấy được dáng vẻ màu sắc tươi sáng năm xưa.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Tô Thành dấy lên một cảm giác kỳ lạ, đó là không thể đi xem cỗ thi thể kia.

Dường như sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cảm giác đó lúc có lúc không quẩn quanh trong đầu anh, mãi không tan.

"… Tiểu chủ… đang nhìn gì vậy?" Cái đầu lâu đen khổng lồ của Hồn Tướng thò lại gần, giọng nói xa xăm trầm thấp mà chấn động, Tô Thành giật mình tỉnh lại.

"Không có gì.

Thứ ngươi muốn lấy ở đâu?" Tô Thành hỏi.

"Khặc khặc khặc khặc…" Cái đầu lâu đen khổng lồ của Hồn Tướng bỗng nhiên cười lớn, cười đến rung cả người, hắc khí trên người cũng bị rung ra từng chút một, từng luồng linh thể màu đen mang theo những điểm sáng trắng bay lượn.

"Không có giải pháp nào cả.

Ta sinh ra là để tự do!!

Không ai thoát khỏi cái chết cả!!" Vạn nghìn linh thể bỗng nhiên tách ra khỏi thân thể Hồn Tướng khổng lồ, mấy chục triệu giọng nói vây quanh Tô Thành, thứ âm thanh vòm đó khiến Tô Thành thực sự trải nghiệm một lần cái gọi là 3D lập thể.

"Ồ?

Vậy à, lừa ta đấy à?" Khóe mắt Tô Thành liếc xuống dưới cỗ xác khô đeo bi đông quân dụng vừa nhìn thấy, ở đó có nhiều thi thể hơn.

Niên đại của những thi thể đó dường như còn xa xưa hơn, từng cỗ một bị đóng đinh trên vách đá.

Nhưng kỳ lạ là những thi thể này dường như đều là người dị dạng, không phải hai đầu, thì là bốn năm cánh tay.

Có con nửa thân dưới không phải xương người, cũng có con trông hoàn toàn không giống người.

Cũng may Tô Thành đã quen với những chuyện này rồi, nếu không chỉ nhìn những thứ này thôi, sợ là phải ngất ngay tại chỗ.

Người bình thường thấy những thứ này làm sao dám tiến lên nửa bước.

Tô Thành chỉ thầm nghĩ lá gan của mình cũng là do rèn luyện mà ra.

"…Khặc khặc khặc… đương nhiên là lừa ngươi rồi.

Không giết ngươi… chẳng lẽ để ngươi thêm cho ta một tầng cấm cố nữa sao??" Giọng nói của Hồn Tướng phát ra từ vô số linh thể đang xoay quanh Tô Thành với tốc độ cao, những linh thể đó tạo thành một bức tường trước mặt anh, thỉnh thoảng lại có một khuôn mặt người đau khổ hiện ra.

Anh có thể cảm nhận được, áp lực tinh thần đó, lại từng chút một, xuất hiện.

"…Meo u… Ta đã nói mà… tên này làm sao mà ngoan ngoãn được." Thần thú tiểu Tuyết Cầu lúc này đã tỉnh ngủ, một đôi mắt to màu xanh ngọc bích mở ra, sáng long lanh, phát ra ánh sáng xanh u u

trong bóng tối.

“Lão già… lại không ngoan rồi à?

Meo u.” Tuyết Cầu ngẩng đầu lên từ cổ Tô Thành, ngáp một cái, lười biếng đứng trên vai anh quan sát những linh thể màu đen này.

Những luồng khí đen kịt thấy Tuyết Cầu tỉnh giấc, liền co rụt lại, nhưng dường như vì sợ hãi, chúng lại bung ra.

“… Lão quái vật… đừng cản đường ta… nếu không… đừng trách ta thực sự khiến ngươi có đi không có về.” Tốc độ xoay chuyển của hắc khí ngày càng nhanh, Tô Thành nhìn thấy trên những thi thể ở trên và dưới đều tỏa ra thứ gì đó quỷ dị, trên những sợi xích khổng lồ phía trên, từng đạo phù chú màu đỏ khó hiểu xoay quanh, như được viết bằng máu tươi.

“Chẳng lẽ đó là cái gọi là trận pháp?” Tô Thành dù sao cũng là thanh niên tốt thời đại mới, không dễ gì tin vào những thứ ma quỷ mê tín dị đoan.

Chương 305

Anh có xu hướng tin rằng đây là một loại nguyên tố mà khoa học chưa phát hiện ra, hoặc một phương thức kích hoạt sức mạnh nào đó.

Tuyết Cầu thấy luồng hắc khí không trả lời, cái miệng mèo nhỏ nhắn khịt mũi một tiếng: "Bây giờ sắp đột phá rồi, bắt đầu bay bổng rồi à?

Lão già, đừng quên những sợi xích đang xiềng ngươi lại đấy!" Vừa dứt lời, những luồng hắc khí đó gầm lên tấn công Tuyết Cầu, tựa như cuồng phong gào thét, từng móng vuốt gió sắc bén lao thẳng về phía Tuyết Cầu trên vai Tô Thành, thanh thế đáng sợ!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tuyết Cầu từ vai Tô Thành nhảy lên, hóa thành một luồng sáng trắng tinh khiết lướt lên sợi xích khổng lồ phía trên.

Móng vuốt gió màu đen gào thét lao tới, âm thanh ngày càng chói tai.

Rầm!!

Một tiếng nổ lớn, móng vuốt gió tan tành, vừa chạm vào những phù văn trên sợi xích khổng lồ, bóng đen không làm gì được, chỉ có thể hóa thành luồng khí đen luồn lách trong đó, không còn uy phong như trước.

"Meo u~ Lão già, thấy chưa, có giỏi đến đâu?

Bay cao nữa thì chẳng phải vẫn bị mấy sợi xích rách này trói lại sao?" Tuyết Cầu cười lạnh một tiếng, biến hóa mấy lần, lại biến thành hình dạng một thiếu niên, thân hình cao ráo, mặc một bộ bạch bào phức tạp, Tô Thành nhìn kỹ, thấy có tới bảy tám lớp áo.

Thiếu niên đứng trên xích sắt, từ trên cao nhìn xuống đám hắc khí đang vây khốn Tô Thành.

Lúc này, Tô Thành đang âm thầm tích tụ tinh thần lực nguyên bản trong thức hải.

Hắc khí nghe lời của Tuyết Cầu xong, dường như vô cùng phẫn nộ xoay quanh mấy vòng, rồi đột nhiên bình tĩnh lại, nói: "Khặc khặc khặc… Chẳng phải năm mươi bước cười một trăm bước sao.

Lão quái vật… ngươi có thể tự do ra vào thì sao chứ?

Một phần sức mạnh của ngươi chẳng phải cũng ở chỗ ta sao, tiểu Tuyết Nhi yêu dấu của ngươi, phải không?" Nói đến đây, ánh mắt Tuyết Cầu đang đứng trên xích sắt chợt lạnh đi, hắc khí lập tức không dám lên tiếng nữa, không khí rơi vào một sự im lặng khó xử.

Hắc khí xung quanh ngày càng nhiều, vô số tiếng kêu ai oán bao trùm khe nứt dưới lòng đất u ám này, phảng phất như một chốn luyện ngục trần gian.

Tuyết Cầu im lặng một lúc, rồi lại nói: "Lão già… tốt nhất là thả người kia ra, nếu không… đừng trách ta không nhắc nhở ngươi đừng đi chọc vào hắn.

Ha ha." Nói xong, Tuyết Cầu tự mình ngồi xuống trên xích sắt, trong tay bỗng huyễn hóa ra một ấm trà, lại tự rót tự uống giữa không trung, trông vô cùng ung dung tự tại.

Hắc khí ngẩn ra, không để ý đến hành động của Tuyết Cầu, mà lại càng nỗ lực tập trung những luồng khí kỳ lạ xung quanh, cả khối hắc khí càng lúc càng lớn.

"Ổn định… ổn định… tinh luyện thêm một chút nữa!

Tinh luyện thêm một chút nữa!" Trong khối hắc khí, Tô Thành đang chịu áp lực ngày càng lớn và đang phấn đấu trong thức hải.

Trong thức hải, cây tinh thần lực chỉ thuộc về Tô Thành, đã lớn thêm một đoạn!

Dấu ấn khế ước với Tuyết Cầu vẫn lơ lửng trước cây, tỏa sáng rực rỡ.

Qua sự tìm tòi của Tô Thành, sự phát triển của cây tinh thần lực có liên quan mật thiết với "tinh thần lực màu vàng" nguyên bản, chỉ cần không ngừng ép và chiết xuất từ sức mạnh màu trắng, là có thể thu được nhiều sức mạnh nguyên bản màu vàng hơn.

Cây tinh thần lực trong thức hải dường như ngày càng tráng kiện!

"Chết tiệt, Tuyết Cầu cũng không nói rõ tình hình!" Tô Thành vừa tinh luyện vừa thở hổn hển, bên ngoài Tuyết Cầu không có động tĩnh gì.

Nhưng áp lực của hắc khí ngày càng lớn, một số tiềm năng trong cơ thể Tô Thành dường như bị ép đến mức sắp phá đất mà ra.

"Lão già à lão già, ta thấy ngươi không biết điều, thằng nhóc đó tuyệt đối không đánh lại được ngươi đâu, có thêm bao nhiêu tử hồn vào cũng vô ích.

Ha ha ha ha…" Tuyết Cầu ở bên ngoài đã không biết đổi bao nhiêu tư thế, lúc nằm, lúc nghiêng, lúc chán chường tung hứng, nhưng không xuống giúp Tô Thành.

"…Khặc khặc… Đừng xem thường ta… Ngươi cứ kiêu ngạo đứng một bên đi.

Ta xem lúc tiểu chủ tử của ngươi chết… ngươi có thu hồi được một nửa sức mạnh không?

Ta giúp ngươi đấy.

Khặc khặc khặc!" Hắc khí dường như vô cùng đắc ý, khi khí thể

đen kịt tập trung gần như không thể nén lại được nữa, nó đột nhiên co rụt vào trong, bên trong gần như đều hóa thành những móng vuốt gió màu đen!

Những móng vuốt gió đó đi đến đâu đều xé nát vạn vật, không chừa một ai sống sót.

Lúc này, bên trong khối hắc khí, đã sinh ra không dưới một trăm cái, lao về phía Tô Thành!

Tuyết Cầu lúc này đang nằm nghiêng, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Rầm!!

Khối hắc khí nứt ra những đường vân màu vàng, trong nháy mắt xé toạc khối khí đen đang tụ tập chặt chẽ!

"… Ô ô!!

Tô Thành… ngươi… rốt cuộc…" Giọng của Hồn Tướng thảm thiết vô cùng, sức mạnh cuối cùng của nó cố gắng giam cầm Tô Thành, nhưng vô ích, từng luồng kim quang bắn ra, nhanh chóng đánh tan Hồn Tướng, biến thành từng luồng tử hồn gào thét va chạm khắp nơi.

Một vầng kim quang chói mắt bao trùm lấy Tô Thành, không lâu sau ánh sáng biến mất.

Lúc này, Tô Thành đứng trên bệ đá, mồ hôi đầm đìa.

Chương 306

“Vãi!

Tuyết Cầu, cậu đứng cao thế làm gì?

Vừa nãy tôi mệt chết đi được!” Tô Thành lau mồ hôi trên trán, thấy Tuyết Cầu ung dung tự tại, không khỏi tức giận.

“Meo u~” Tuyết Cầu vừa thấy Tô Thành quát, lại biến về hình dạng mèo con, ngoan ngoãn quay về nằm trên vai Tô Thành, kiêu ngạo liếm liếm móng vuốt.

“… Hắc hắc… thành công rồi!” Tuyết Cầu tiến vào thức hải lặng lẽ cảm ứng, thấy cây tinh thần lực trong thức hải từ một cây non đã biến thành một cây nhỏ, nó thầm vui mừng.

Thực ra vừa rồi, nó không ra tay giúp đỡ, là để tạo cho Tô Thành một áp lực khổng lồ như vậy, để anh có thể đẩy nhanh sự phát triển của cây tinh thần lực, Tô Thành cũng sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu Tô Thành thực sự muốn đi trên con đường không lối về đó… thì mạnh mẽ là thứ anh bắt buộc phải có.

Nghĩ vậy, Tuyết Cầu nheo mắt lại, nhìn về phía những luồng hắc khí đang va chạm loạn xạ.

Những luồng hắc khí đó dính phải kim quang của Tô Thành, đang đau đớn gào thét bay loạn khắp nơi, cảnh tượng nhất thời hỗn loạn.

Từ trên người chúng tỏa ra một lượng lớn ánh sáng trắng bạc, cuối cùng đều quay về người Tuyết Cầu.

Tô Thành thấy vậy, trêu chọc: “Tuyết Cầu, cậu cũng ghê đấy!

Như vậy cũng kiếm được lợi?

Tôi đúng là xem thường cậu rồi.” Tuyết Cầu lắc đầu, nói: “Không phải của nó.

Vốn là sức mạnh của tôi.

Năm đó Vạn Nô Vương vì để cho cơ quan khủng bố ngàn năm này vận hành tiếp, cũng là để giữ bí mật, nên đã làm nghi thức với sức mạnh trên người tôi.

Phân chia một phần vào trong thuật thức của xích sắt, để trấn áp tử hồn, khiến chúng vĩnh viễn làm nô lệ, cả đời canh giữ.

Tôi cũng vì vậy mà chỉ có thể duy trì bộ dạng nhỏ bé trước đó, vì sức mạnh của tôi lúc nào cũng bị trận pháp hấp thu.” Nghe xong, Tô Thành nói: “Vậy, xích sắt cũng không thể đập vỡ sao?” Tuyết Cầu cười khổ một tiếng: “Đập vỡ?

Xích sắt dày như vậy, sức mạnh của tôi lại vĩnh viễn bị hạn chế thành bộ dạng nhỏ bé, làm sao có thể đập vỡ được.

Huống hồ trên đó còn có một phần của Hỏa thần chú.

Chuyên khắc thuộc tính của tôi.” Càng nghe càng thấy thú vị, Tô Thành không để ý đến những tử hồn đang gào thét bay lượn tứ tán xung quanh, lại hỏi: “Hỏa thần chú lại là cái quái gì?

Thứ này…” “Phần còn lại của Hỏa thần chú, ở chỗ Tuyết Nhi của tôi, cũng bị phong ấn, tôi và Tuyết Nhi, vốn là đồng bào.

Thậm chí sức mạnh cũng đồng nguyên.

Đó cũng là lý do tôi không thể rời xa nơi này.

Không có nó… tôi cũng chẳng khác gì cái xác không hồn.” “Tôi sẽ giúp cậu.” Trong mắt Tô Thành tỏa sáng rực rỡ.

Tuyết Cầu sững sờ, cùng lúc đó, vô số Tử Hồn khổng lồ xung

quanh gần như đồng thời phát ra tiếng gào thét đau đớn.

Ánh sáng vàng lưu chuyển trong cơ thể chúng lan ra toàn thân, mỗi con Tử Hồn đều nứt nẻ, bề mặt đen kịt phủ đầy những đường vân vàng óng.

Tô Thành nhíu mày, nói: "Tự chuốc khổ vào thân." Nghe vậy, Tuyết Cầu dường như hiểu ra, đột nhiên biến thành hình dạng thiếu niên đứng bên cạnh Tô Thành, cười nói: "Thành ca ca, cứ chờ xem kịch hay đi, chuyện tiếp theo mới thú vị!" Tô Thành nhìn thiếu niên tỏa ánh sáng nhàn nhạt trước mắt, không khỏi rùng mình một cái, nói: "Tôi vừa nghe hai người gọi nhau là lão già, lão quái vật đấy.

Làm vậy có thích hợp không?" Anh vạch đen đầy đầu.

Tuyết Cầu bật cười một tiếng, nói: "Có gì đâu, chỉ là một cách xưng hô thôi mà.

Aiya, Thành ca ca, cứ chờ xem kịch hay đi!" Nói rồi, Tuyết Cầu tỏ ra vô cùng phấn khích, ngón tay xinh đẹp chỉ xuống.

Tô Thành thấy trong đám Tử Hồn đang gào thét bên dưới, một bộ phận trong số chúng lại dần dần hợp thành hình dạng của Hồn Tướng.

Chỉ là Hồn Tướng lúc này, vẻ ngoài đã hoàn toàn khác.

Bề ngoài đen kịt vốn có giờ đây phủ đầy những vết nứt màu vàng, hai hốc mắt đen ngòm dường như có chút đau thương, lại có chút vui mừng.

"….Ô…." Cái đầu lâu khổng lồ đó nhìn Tô Thành, dường như có nỗi khổ không nói nên lời.

Tô Thành cười lạnh, vừa định phát động tấn công bằng tinh thần lực thì bị Tuyết Cầu ngăn lại.

“Thành ca ca.

Đừng vội ra tay, anh thử dùng ý niệm ra lệnh cho nó xem sao!” Thiếu niên Tuyết Cầu cười đến rung cả vai, có vẻ tên Hồn Tướng đã thay hình đổi dạng này tỏ ra khá bất cam.

Tô Thành sững sờ, ánh mắt hướng về những đường vân vàng mới xuất hiện trên người Hồn Tướng, dường như đã hiểu ra điều gì đó, vẻ tà ác dần hiện lên trên mặt anh.

“Ồ?

Ha ha, vậy thì nhảy một điệu cho tôi xem nào, à mà khoan, đừng nhảy vội, để tôi gọi mấy anh em xuống đã.” Nói rồi, Tô Thành nhanh chóng leo lên, chỉ mất vài giây đã lên được tấm lưới đen phía trên.

Bàn Tử lại không có ở chỗ cũ, đợi đến khi cúi đầu nhìn xuống, thì ra Bàn Tử đang hớt hải trèo xuống dưới.

Chương 307

Đến bên cạnh Bàn Tử, Tô Thành hỏi: "Gấp gáp thế làm gì?

Tôi có sao đâu." Thấy Tô Thành, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đang định nói gì đó thì Tô Thành đã ôm lấy A Ninh, nói: "Xem kịch hay, mau theo Thành ca xuống đây!" Nói xong liền dẫn theo A Ninh nhảy xuống.

Bàn Tử lại ngẩn người tại chỗ, lớn tiếng càm ràm: "Thể hiện tình cảm cũng không cần lần nào cũng dùng một chiêu như vậy chứ!" Tô Thành mặc kệ những lời đó, nhanh chóng hiện thực hóa một tấm lưới đen bên dưới, tấm lưới vững chắc ổn định đỡ lấy anh và A Ninh.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của A Ninh, Tô Thành sung sướng hôn lên đó một cái.

"Mấy người trên kia, lão Muộn, Hạt Tử, cứ việc nhảy xuống đi!" Vừa dứt lời, Tô Thành đã thấy hai chấm đen nhỏ phía trên ngày càng lớn dần, sau đó rơi xuống lưới rồi lại nảy lên.

Quả nhiên là Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính, chỉ có hai người này mới có đủ can đảm để xuống đầu tiên.

Kính của Hắc Nhãn Kính bị va rơi mất, lúc này Tô Thành mới phát hiện Hắc Nhãn Kính cũng là một người mày thanh mắt tú.

Sau đó toàn bộ thành viên đã có mặt đầy đủ, Tô Thành búng tay một cái, xung quanh lập tức hiện ra những ngọn đuốc, tấm lưới đen dưới chân được thay thế bằng một bệ đá cắt ngang từ vách đá, rượu ngon bàn tiệc món ngon đầy đủ mọi thứ.

"Được rồi, Hồn Tướng tiểu ca ca, chuẩn bị đi, để ta thưởng thức vũ điệu của ngươi!" Tô Thành cười, rót cho mình một ly rượu, trong

nháy mắt biến quần áo của mình và A Ninh thành trang phục của đế vương và phi tử thời cổ đại, những người khác bên cạnh thì trở thành đại thần, có người là võ tướng.

Hắc Nhãn Kính vui vẻ ra mặt, vô cùng hưởng thụ, nghiêng người bắt đầu uống rượu.

Tô Thành gọi Tuyết Cầu, hỏi: "Cậu biết tấu nhạc không?" "Đương nhiên là biết, linh thể của tôi có thể phân thân ra cả một ban nhạc đấy~" Tuyết Cầu biến thành thiếu niên mỉm cười, thân hình tách ra thành bảy, tám người, cung kính cúi đầu với Tô Thành, đồng thanh nói: "Ra mắt tiểu chủ tử." "Tốt!

Ta đưa nhạc cụ cho các ngươi, bắt đầu diễn tấu, ta muốn xem nó nhảy múa." "Tấu nhạc!" Tiếng nhạc vừa vang lên, Hồn Tướng trước mắt liền uốn éo nhảy múa trong khe nứt chật hẹp.

Nó không có cách nào phản kháng, bởi vì tinh thần lực bản nguyên của Tô Thành đã thẩm thấu vào nó, thậm chí còn đáng sợ hơn cả dấu ấn tinh thần.

Tình huống này tương đương với việc Hồn Tướng đã trở thành một phần ý thức của Tô Thành, có thể mặc cho Tô Thành điều khiển.

Không giống như dấu ấn tinh thần có thể phản kháng, tình trạng của Hồn Tướng hiện giờ chẳng khác nào một con rối giật dây của Tô Thành.

Nó vụng về vặn vẹo eo trước mặt mọi người, chọc cho cả đám cười ha hả, Bàn Tử cười đến không thở nổi, đang ra sức đập bàn đá.

"Được rồi, được rồi, dừng lại." Tô Thành thu tay lại, toàn bộ cảnh tượng ảo diệu dừng lại, Tuyết Cầu cũng ngừng tấu nhạc, hợp lại thành một người, nhạc cụ được đặt trên mặt đất.

Trang phục của mọi người cũng được Tô Thành biến trở lại như

cũ.

Tô Thành ôm A Ninh, trong lòng khẽ hồi tưởng lại cảm giác làm hoàng đế vừa rồi, không khỏi thầm tán thưởng: Sướng thật!

"Hồn Tướng, đây chỉ là một hình phạt nhỏ dành cho ngươi, ngươi đã biết tội chưa?" "Thần… biết tội." Hồn Tướng cúi cái đầu lâu khổng lồ xuống, toàn thân không ngừng run rẩy.

Không phải vì sợ, mà là vì phẫn nộ.

Thấy vậy, Tô Thành cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi không cần phải như vậy, ta không phải tên hôn quân tàn bạo mà ngươi từng đi theo, Tô Thành ta làm việc chỉ cần đôi bên tình nguyện, không có phân biệt vua tôi.

Cho dù ngươi có ý gì, ta cũng sẽ không đối xử với ngươi như vậy.

Vừa rồi chỉ là một hình phạt thôi, dù ngươi có muốn tôn ta làm vua, ta cũng chưa chắc đã muốn làm." Nghe những lời này, Hồn Tướng sững sờ.

Những lời như vậy từ xưa đến nay nó chưa từng được nghe, trong nhất thời không khỏi có chút hảo cảm với chàng trai trẻ trước mắt.

Những người nó từng gặp trước đây, hoặc là sợ hãi nó vô cùng, hoặc là cố gắng chinh phục nó.

Đối với vế trước, nó đều mắt nhắm mắt mở cho qua, vì dù sao nó cũng không can dự, những người đó rồi cũng sẽ chết giữa đường.

Còn vế sau thì đều bị nó giết chết trong vực sâu, ngàn vạn năm qua không ai hay biết.

Nhưng chàng trai trẻ này dường như không hề quan tâm đến việc chinh phục hay không.

Không sợ hãi, không lùi bước, không e dè, càng không có cái khí chất ô uế kiểu ngươi chết ta sống đó.

Lúc này, Tô Thành đang dẫn theo đám người sau lưng nhìn xuống Hồn Tướng từ trên cao.

Tuyết Cầu biến thành thiếu niên đứng bên phải Tô Thành, trông như một tâm phúc.

Bên trái anh là Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính, khí thế hùng hậu.

Đứng sau lưng là Bàn Tử, Ngô Tà, vững chãi như một bức bình phong không thể phá vỡ.

A Ninh đứng sát bên tay Tô Thành, bất động như núi.

Có cả Chú Ba, Trần Bì, cùng ba tiểu đệ trẻ tuổi vừa thu phục được đứng sau lưng Tô Thành, khí thế đó khiến Hồn Tướng phảng phất như nhìn thấy một vị tướng quân hô một tiếng trăm người hưởng ứng, thống lĩnh những binh sĩ một lòng trung thành.

Hồn Tướng trầm ngâm hồi lâu, dường như đã quyết định điều gì đó, bèn vẫy tay về phía Tuyết Cầu.

Tuyết Cầu thấy vậy, mỉm cười, cúi người nói với Tô Thành: "Tiểu chủ tử, tôi đi một lát sẽ về, mang đồ tốt về cho ngài." Nói xong liền biến mất xuống dưới.

Lúc quay về, khuôn mặt thiếu niên của Tuyết Cầu cười rạng rỡ như gió xuân, đưa tay lấy ra một vật, nói với Tô Thành: "Thành ca ca, anh lời to rồi, thực lực và tài bảo, đúng là không ai bì kịp!" Tô Thành nhìn lại, trên tay Tuyết Cầu là một miếng hổ phù.

"Hổ phù.

Chẳng lẽ…" Anh nhận lấy, nhìn xuống Hồn Tướng bên dưới, lúc

này, những vết nứt vàng trên người Hồn Tướng đang dần dần lành lại.

Chương 308

"Nó đang lành lại…" Tô Thành nói.

"Ồ, cái này Thành ca ca cứ yên tâm, điều đó cho thấy Hồn Tướng không còn chống lại sự khống chế sức mạnh của anh nữa.

Từ bây giờ, ngài lại có thêm một thuộc hạ, không đúng, là một đội quân siêu cấp!" Tuyết Cầu có vẻ khá phấn khích, nhìn Hồn Tướng một lần nữa trở nên đen kịt, cười hắc hắc, nói: "Lão già, lần này phục chưa?

Ha ha ha ha." Hồn Tướng không nói gì, vô cùng nghiêm túc, đang trong tư thế quỳ một gối, cúi đầu, vẻ mặt cực kỳ trang trọng.

"Ha ha ha ha.

Lão già ơi là lão già, sao mà cứng nhắc thế, không thì chủ nhân cũ của ngươi đã không đối xử với ngươi như vậy rồi!

Lúc ta chọn ngươi đã sai." Tuyết Cầu cười ha hả, lại biến về hình dạng con mèo, nhảy lên vai Tô Thành đứng, kêu meo meo với Hồn Tướng.

Tô Thành nói: "Được rồi, hổ phù này dùng thế nào?" Chưa hỏi xong, Tô Thành đã cảm nhận được một luồng năng lượng cổ xưa từ trong hổ phù truyền vào lòng bàn tay, một loại kết nối tinh thần được gắn vào trong thức hải của anh.

"Cảm giác này!" Tô Thành cảm nhận được, ngước mắt quát: "Hồn Tướng nghe lệnh!" "Thần, có mặt!" "Triệu hoán vạn ngàn âm binh của ngươi xuất trận!

Cùng ta viễn chinh!" Không biết tại sao, những lời này tự nhiên thốt ra từ miệng Tô Thành.

Trong khoảnh khắc đó, một loại năng lượng nào đó trên hổ phù bay ra, từng đạo hồng quang bay lên trên, chui vào trong các phù văn trên dây xích sắt, phát ra một trận ánh sáng đỏ!

"Hồn Tướng nhận lệnh!

Đại tướng quân, mười tám vạn âm binh đâu!" Hồn Tướng đột ngột ngẩng đầu, giọng nói của nó hùng hậu mạnh mẽ, gần như đinh tai nhức óc, mọi người không thể không bịt tai lại nhìn lên trên.

Tô Thành thì không sao, thuộc tính thính giác của anh có thể điều chỉnh độ nhạy của thính lực, bây giờ anh đã giảm xuống, tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng, cũng không cần giơ tay bịt tai.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy xung quanh gió lớn nổi lên, không khí trong khe nứt dưới lòng đất vốn không rộng rãi bị ép lưu chuyển dữ dội.

Phù văn trên những sợi xích sắt phía trên tỏa ra ánh sáng đỏ rực, từ bên trong hiện ra từng khuôn mặt đầu lâu người dài ngoẵng, từ những xác chết treo bên dưới cũng hiện ra những linh thể hư ảo tương tự.

Những linh thể này lần lượt bay đến xếp hàng sau lưng Hồn Tướng.

Gió lớn kéo dài hơn mười phút, hàng vạn linh thể màu đen xếp hàng ngay ngắn trên dưới khe nứt, trông như một đội quân vô cùng chỉnh tề.

"Hồn Tướng dẫn lĩnh mười tám vạn âm binh, tham kiến đại tướng quân!" "Tham kiến đại tướng quân!" Lúc này tiếng hô đinh tai nhức óc, một làn sóng âm thanh khổng lồ từ trên xuống dưới, nối tiếp nhau vang lên.

Tất cả các linh thể màu đen đều theo Hồn Tướng quỳ một gối xuống, cúi đầu về phía Tô Thành.

Tô Thành tay cầm miếng hổ phù bằng vàng đen lấp lánh khí đen u ám, giơ tay nói: "Thu binh!" Trong nháy mắt, Hồn Tướng cùng đám âm binh sau lưng lần lượt chui vào hổ phù trong tay Tô Thành.

Hồn Tướng dường như biến thành nửa còn lại của hổ phù.

Nửa hổ phù đại diện cho Hồn Tướng có màu đen, xen lẫn những mảnh vụn vàng, nền đen hoa văn vàng, vô cùng đẹp mắt.

Nửa của Tô Thành thì nền vàng hoa văn đen, cũng là một món đồ quý hiếm.

Hổ phù lớn bằng một bàn tay, sau khi ghép lại, chỉ có tinh thần lực của Tô Thành dẫn dắt mới có thể triệu hồi Hồn Tướng và âm binh.

Tô Thành bèn hiện thực hóa một sợi dây đỏ buộc hổ phù vào eo.

Làm vậy mang lại cho anh một nguồn năng lượng liên tục, thậm chí còn nâng cao độ nhạy cơ bản của ngũ quan.

Tuyết Cầu thấy hành động của Tô Thành, kêu meo meo hai tiếng rồi nói: "Tiểu chủ tử, hổ phù có tính chất tinh thần lực, có thể nén thành một món đồ trang sức nhỏ để mang theo, sẽ tiện lợi hơn." Tô Thành "Ồ" một tiếng, thử một chút, phát hiện quả nhiên là được.

Chẳng qua chất liệu của hổ phù quá tốt, khi nén đến kích thước của một chiếc bánh quy Oreo thì không thể nén thêm được nữa, khối lượng vẫn nặng như ban đầu.

Nhưng đối với Tô Thành thì không thành vấn đề, anh bèn treo hổ phù lên cổ.

Tô Thành quay người lại chỉnh đốn "quân đội", kiểm tra trang bị, vết thương, cùng thể năng của mọi người, sau khi xác nhận không có gì đáng ngại, cả đội liền chuẩn bị xuất phát.

Bởi vì thu hoạch rất lớn, Tô Thành lại tăng cường thể năng cho

mỗi người một lần nữa.

Tô Thành cũng không sợ bị nuốt chửng năng lượng, dù sao cường hóa cho họ cũng không tiêu hao gì, nếu họ có chạy mất, anh cũng có thể thu hồi năng lượng bất cứ lúc nào, ngược lại còn kiếm lời.

Trong quá trình cường hóa đồng đội, Tô Thành kinh ngạc phát hiện huyết mạch của Muộn Du Bình thật sự vô cùng mạnh mẽ.

Đây cũng là lần đầu tiên anh cường hóa cho Muộn Du Bình.

Gần như ngay lập tức sau khi đồng hóa huyết mạch của Muộn Du Bình, máu của lão Muộn bắt đầu điên cuồng mô phỏng công năng huyết mạch của Tô Thành.

Máu của Hắc Nhãn Kính có chút tà dị, máu của hắn dường như ban đầu chống cự lại Tô Thành, nhưng sau khi được Tô Thành đồng hóa, máu của Hắc Nhãn Kính đã chấp nhận máu của anh.

Nhưng máu của Tô Thành cũng bị máu của Hắc Nhãn Kính hấp thu đồng hóa.

Tô Thành không khỏi thầm kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của hai người.

Tình huống này cũng xảy ra với Trần Bì A Tứ, Ngô Tam Tỉnh, và cả Ngô Tà.

Những người khác đều là người bình thường, nhưng quá trình cường hóa của mấy người này dường như đều có chút khác biệt.

Chương 309

"Chẳng lẽ, Lão Cửu Môn cũng có huyết mạch của riêng họ?" Tô Thành thầm suy đoán.

Thực tế, nếu đúng là như vậy, nhận thức của Tô Thành về Lão Cửu Môn sẽ phải nâng lên một tầm cao mới.

Nếu Lão Cửu Môn đều có truyền thừa như vậy, thì thực lực của Lão Cửu Môn quả thực đáng sợ.

Chỉ là hiện tại Cửu Môn đều là tàn binh bại tướng, nguyên khí đại thương, mỗi gia tộc trong Cửu Môn đều đã suy yếu.

Lại có Uông gia và Trương gia kẹp Cửu Môn ở giữa, Cửu Môn vốn đã bị suy yếu rất nhiều tài lực trong thời kỳ chiến tranh, sau đó lại bị Trương gia và Uông gia kẹp ở giữa giày vò, bất luận tài lực hay nhân lực đều bị tước đoạt gần hết, bây giờ càng thêm lung lay sắp đổ.

Nhìn một kẻ non nớt như Ngô Tà cũng bị đẩy ra gánh vác, Tô Thành có thể tưởng tượng được Cửu Môn hiện tại khó khăn đến mức nào.

Nhưng bây giờ, đã đến lúc Tô Thành ra tay thu phục Cửu Môn.

Ngay lập tức, Tô Thành đã âm thầm quyết định, sau khi ra ngoài nhất định phải đi tìm hậu nhân của các gia tộc Cửu Môn, dò hỏi tình hình.

Chỉ cần khống chế được những người đứng đầu Cửu Môn, cho họ chút lợi lộc, tỏ ý bằng lòng hỗ trợ Cửu Môn tái xuất giang hồ, chấn hưng Cửu Môn.

Vậy thì thế lực của mình có thể bắt đầu từ việc phục hưng Cửu Môn, thu phục Cửu Môn.

Uy tín của anh cũng tất nhiên sẽ được thiết lập trong Cửu Môn vào lúc đó.

Tô Thành lại quay đầu nhìn về phía mọi người, ai nấy đều nhìn anh với ánh mắt tin tưởng.

Con đường tiếp theo cần anh dẫn dắt.

Lúc này, mọi người đã ngầm coi Tô Thành là "tướng quân".

"Meo u~" Tuyết Cầu khẽ kêu một tiếng, Tô Thành thu lại ánh mắt đang quan sát đội ngũ, hô lớn: "Tiếp tục đi xuống!" Tô Thành hiện thực hóa hết tấm lưới đen này đến tấm lưới đen khác, mỗi tấm cách nhau khoảng ba mươi mét, mọi người nhanh chóng đi xuống được hơn 500 mét.

Nhưng không phải ai cũng mạnh như Tô Thành, nhảy liên tục như vậy, mọi người cũng đều nhảy đến đầu óc choáng váng, bèn dừng lại nghỉ ngơi.

Vương Bàn Tử một tay ấn huyệt thái dương, một tay cầm đèn pin chiếu xung quanh, nói: "Aiya.

Mệt chết ông đây rồi.

Đống mỡ trên người tôi mà nhảy thêm vài lần nữa chắc giảm được chục cân luôn.

Mà này, Thành ca, chỗ này sâu quá nhỉ, đã đến đáy chưa, hay là bên dưới cũng không có gì nữa?" Tô Thành cũng đang quan sát phía dưới, bây giờ khả năng nhìn xuyên thấu và nhìn trong đêm của anh đều có thể sử dụng bình thường, thậm chí còn tốt hơn trước, mắt hoàn toàn không bị khô rát khó chịu.

"Cũng không biết có phải do ảnh hưởng của miếng hổ phù không." Vừa nghĩ, Tô Thành vừa quay đầu nhìn Vương Bàn Tử nói: "Anh vừa nói gì?" Vương Bàn Tử đành phải lặp lại lời vừa rồi.

"….Ồ, không đâu.

Bên dưới còn có đồ tốt đấy, anh Bàn, cứ yên tâm." Tô Thành vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử dần dần hết thở dốc, những người khác cũng dần hồi phục một chút sức lực, xem ra nghỉ thêm vài phút nữa là có thể tiếp tục tiến lên.

Nhưng Tô Thành nhìn thời gian, ước chừng cũng nên ngủ một giấc, bèn để mọi người tự nghỉ ngơi, còn mình đi thăm dò xung quanh.

Tô Thành cầm phi hổ trảo trong tay, đi theo hướng ngang của khe nứt, chọn bên trái để khám phá.

Dưới tầm nhìn xuyên thấu, những vách đá này không có gì đặc biệt, chỉ có điều khiến Tô Thành hơi kinh ngạc là ở độ sâu gần 2000 mét dưới lòng đất vẫn có sinh vật tồn tại.

Giống như một số con nhện có hình thù kỳ lạ, một số con bọ nhỏ, thậm chí có nhiều thứ trông giống thực vật trên vách đá, vừa chạm vào, lá cây run rẩy rồi co vào trong khe hở.

Tìm nửa ngày, Tô Thành cũng không tìm thấy thứ gì thú vị.

Lúc nhìn thấy thực vật, vốn định tìm xem có rau dại tươi nào không.

Nhưng dưới lòng đất cũng không mọc ra được thứ gì tốt, Tô Thành đành bỏ cuộc.

Dù sao những thứ hiện thực hóa ra, bản chất cuối cùng vẫn là năng lượng, tuy có thể giải quyết nhu cầu của cơ thể, nhưng ăn vào miệng không có mùi vị thơm ngon của cơm canh thật.

Không tìm được nguyên liệu nấu ăn, Tô Thành quyết định khám phá xuống dưới, quyết định trước tiên bám vào vách đá dùng mắt quan

sát tình hình bên dưới.

"Tầm nhìn 300… Tầm nhìn 500… Tầm nhìn… 600." Tô Thành từng chút một điều chỉnh tầm nhìn, lý do làm vậy là để nhận diện rõ mọi thứ, nếu không một khi bật nhìn xuyên thấu, khó mà phân biệt được những hình ảnh chồng chéo lên nhau là cái gì.

Đôi khi nhìn nhầm sẽ giật mình.

Sau khi thao tác một hồi, khi Tô Thành điều khiển tầm nhìn ở cự ly 620 mét, anh đã phát hiện ra một thứ.

"Hê!

Cũng có vò rượu.

Chẳng lẽ là Hầu Đầu Thiêu?" Tô Thành suy nghĩ, cảm thấy kích thước của những vò rượu bên dưới dường như lớn hơn Hầu Đầu Thiêu, bên trong đen ngòm không biết là gì.

Do tầm nhìn xuyên thấu, những thứ đó đều chồng chéo lên nhau.

Nhìn mà thèm, chi bằng xuống xem thử.

Chương 310

Nói rồi, Tô Thành lập tức nhảy xuống nơi có những vò rượu.

Nơi này còn cổ xưa hơn cả những di tích họ từng thấy trước đây.

Nơi đặt vò rượu nằm trên vách đá, trên vách đá có một cái hang rộng khoảng ba trăm mét vuông, các vò rượu được xếp thành hàng bên trong.

Sau khi Tô Thành xuống, anh không bị những vò rượu thu hút, mà là một thứ trên bức tường đối diện khiến anh sững sờ tại chỗ.

Là Du Diên.

To lớn giống hệt con mà anh đã gặp trước đó.

Bây giờ con Du Diên khổng lồ này đang cuộn mình trên bảo tọa trước mặt những vò rượu, một cái đầu lớn thò ra từ trong vách đá, nhìn chằm chằm Tô Thành không nhúc nhích.

"Meo u…" Tuyết Cầu đang cuộn mình trên cổ Tô Thành kêu lên một tiếng, dường như có chút kinh ngạc khi nhìn nơi này.

Tô Thành bị con vật khổng lồ trước mặt dọa cho đứng hình, nhưng nửa ngày không thấy nó có động tĩnh gì, ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại.

"Khốn kiếp!

Hù chết tôi rồi.

Tôi còn tưởng nó là thật.

Hóa ra là tượng điêu khắc!" Sau khi phản ứng lại, Tô Thành vỗ ngực đi đến trước những vò rượu, trước pho tượng Du Diên đó, phát hiện pho tượng này vô cùng to lớn và tinh xảo.

Nguyên liệu của pho tượng hẳn là lấy từ đá trong hang, sau lưng có những điểm huỳnh quang, được khảm bằng đá dạ quang, toàn thân được sơn son thếp vàng, không biết khi đó đã dùng loại sơn gì mà ngàn năm không mục, sống động như thật.

Đi một vòng quanh pho tượng, Tô Thành phát hiện ra đây thực chất là một tế đàn, vì phía trước Du Diên có một cái hố được đào rất ngay ngắn, bên trong có một lớp bùn đặc quánh.

Tô Thành ngửi thử, phát hiện đều là máu tươi từng tồn tại, chỉ là bây giờ đã khô lại.

Hẳn là dùng để tế tự, đối tượng tế tự chính là Du Diên.

Tô Thành thầm nghĩ.

"Xem ra nơi này tồn tại đã rất lâu rồi.

Tuyết Cầu, cậu biết chỗ này không?" Vừa nhìn các hình vẽ xung quanh, Tô Thành vừa kiểm tra khắp nơi, xem có thể phát hiện thêm manh mối mới về mật tạng Cửu Long không.

"Tôi đương nhiên là biết rồi, mấy ngàn năm rồi.

Mọi ngóc ngách ở đây tôi đều đã đi qua.

Gần như có thể nói là mài sắt nên kim." Tuyết Cầu lơ đãng nhảy từ vai Tô Thành xuống, luồn lách giữa các vò rượu, thân hình nhẹ nhàng dường như hoàn toàn thoát khỏi lực hút của trái đất, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, nhảy nhót giữa chúng.

Nhìn xung quanh một lúc, Tô Thành không phát hiện thứ gì có giá trị, bèn bỏ cuộc, chuyển mắt sang những vò rượu kia.

Dưới tầm nhìn xuyên thấu, bên trong các vò rượu đều là những khối đen ngòm, không biết rốt cuộc là gì.

Tô Thành đoán là thứ gì đó giống như Hầu Đầu Thiêu.

Anh tiến lên mở nắp, một mùi mốc xộc ra, không phải mùi hôi thối, mà là một mùi ẩm mốc, mang theo mùi đất.

Nhìn vào trong hai mắt, Tô Thành cảm thấy không có gì đặc biệt, đưa tay chọc vào, bên trong cũng toàn là bùn đất.

Lắc đầu, Tô Thành chuẩn bị mang Tuyết Cầu rời đi, quay về đội.

Thời gian nghỉ ngơi cũng gần hết rồi.

"Tuyết Cầu, đi thôi." Tô Thành gọi một tiếng, Tuyết Cầu từ giữa những cái vò nhảy lên vai Tô Thành.

Tô Thành kinh ngạc phát hiện Tuyết Cầu không hề dính bụi, luồn lách giữa những cái vò đầy bụi bặm hồi lâu mà vẫn sạch sẽ không tì vết.

Lúc Tô Thành về đến đại bản doanh, Bàn Tử đang ngủ, Tuyết Cầu cũng ngáp một cái, đột nhiên nói: "Thật đáng tiếc, những thứ vừa rồi.

Mang đi không được, nếu không những thứ đó đối với anh chắc chắn sẽ có ích." Tô Thành sững sờ, hỏi: "Những thứ gì?

Mấy cái vò đất mà chúng ta vừa thấy à?" "Meo u~" Tuyết Cầu lại kêu một tiếng.

"Đúng vậy, đất trong mấy cái vò đó, đừng coi thường nhé.

Đối với những động vật có xác thịt không thể hóa thành linh thể, chúng chính là tiên đan." Nói xong, Tuyết Cầu vừa định tiếp tục ngáp ngủ thì bị Tô Thành xách lên, hỏi: "Nói lại lần nữa?

Hóa thành linh thể?" Tuyết Cầu bị Tô Thành lay cho tỉnh, đôi mắt vốn đang buồn ngủ rũ rượi miễn cưỡng mở ra, lộ ra một chút tinh quang.

"Đúng vậy, chúng đều có thể hấp thu năng lượng của trời đất, chỉ là… chỉ là…" Nói đến đây, Tuyết Cầu dường như có chút do dự.

“Chỉ là gì?” Tô Thành nghe mà sốt ruột, nhưng Tuyết Cầu lại cứ ấp a ấp úng.

Một lúc sau, Tuyết Cầu dường như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nói: “Chỉ là những năng lượng này, đã bị một người phụ nữ tổ tiên của loài người, từ mấy chục bộ tộc còn sót lại lúc đó rút đi, bây giờ những năng lượng đó đều ở trong cánh cửa đồng.

Chương 311

Vốn dĩ loài người cũng có thể tu luyện như ma thú chúng tôi, nhưng người phụ nữ đó của loài người vì muốn tập trung quyền lực để khống chế, đã dùng sức mạnh cường đại, hạn chế sự phát triển của loài người." Tô Thành chấn động.

Nếu thật sự là như vậy, thì cũng có nghĩa là, trong vũ trụ song song này, thế giới loài người vốn không nên như thế này!

Vậy những dị năng nhân thỉnh thoảng thấy trên tin tức, có thể là một phần sơ hở trong sự khống chế của người phụ nữ đó!

Trương gia và Uông gia, thậm chí cả Cửu Môn, có thể đều là những sơ hở trong sự khống chế tập quyền của người phụ nữ đó, những sơ hở năm đó, bây giờ đã trở thành mấy gia tộc lớn!

Nhưng, những gia tộc này so với toàn bộ nhân loại, tỷ lệ quá nhỏ.

Như vậy, hành động bí mật của Uông gia, Trương gia và Cửu Môn, Tô Thành dường như đã có chút manh mối.

Có thể là để mở cánh cửa đồng, hấp thu sức mạnh bị phong ấn năm đó, để đạt được năng lực mạnh hơn.

Phương pháp mở cánh cửa đồng được giấu trong mật tạng Cửu Long.

Manh mối cá mày rắn bằng đồng mà Uông Tàng Hải năm đó đã tốn bao tâm cơ để lại cho hậu nhân, bây giờ Tô Thành đã có trong tay năm con.

Thắng lợi đang ở trước mắt.

Tô Thành âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Tuyết Cầu nhìn Tô Thành, có chút lo lắng nói: “Anh đừng có ý đồ gì với cánh cửa đồng đó.

Bây giờ anh vốn đã mạnh rồi, không cần thiết phải mạo hiểm.” Tô Thành không tỏ ý kiến.

Đối với anh, những thứ này vốn có sức hấp dẫn mạnh mẽ.

Có những chuyện, không thử một lần, làm sao biết được sự kỳ diệu trong đó?

Sau khi âm thầm quyết định, Tô Thành hỏi Tuyết Cầu: “Những cái vò đất đó, tôi mang một cái về có được không?” Tuyết Cầu sững sờ nói: “Đương nhiên là được.

Chỉ là nhiều đất như vậy, tôi đề nghị anh lấy thêm một ít, lúc về tôi sẽ dạy anh cách tinh luyện những thứ tốt trong đó.

Là thần dược cải thiện thể chất đấy!” Một câu nói khiến Tô Thành hai mắt sáng rực.

Lúc này Bàn Tử cũng đã tỉnh, không biết điện thoại của ai đặt báo thức, bây giờ đang reo không ngừng.

Điện thoại của họ, thực ra từ lúc vào trong khe nứt này đã mất hết tín hiệu, không có bất kỳ chức năng liên lạc nào có thể sử dụng được, bây giờ chỉ còn lại báo thức và chụp ảnh cùng các chức năng cơ bản.

Bây giờ ngược lại cũng có ích.

Nhìn thấy Tô Thành, Bàn Tử liền gọi một tiếng: “Thành ca.” Tô Thành thực ra vừa mới đi, nhưng Bàn Tử đã gọi, đành phải quay đầu lại.

Lúc này mọi người đều đã tỉnh, nghe nói Tô Thành muốn đi, ai cũng không ngồi yên được, dường như sau một hồi nghỉ ngơi tinh lực tràn trề, bèn đi theo Tô Thành, tìm những vò rượu đó.

Bởi vì bò ngang, tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Tô Thành thì nhanh hơn, nhưng dẫn theo mọi người chậm lại, mất khoảng nửa tiếng mới đến được nơi đó.

Cũng may những người này đã được Tô Thành cường hóa, nếu không để người bình thường bò ở đây, có lẽ mọi người đã thở hổn hển rồi, bây giờ ai nấy đều vẻ mặt thoải mái.

Nhìn thấy những vò rượu này, A Phát suýt nữa lại nôn ra, có lẽ là do ám ảnh từ lần ăn phải thứ nhão nhoét của Hầu Đầu Thiêu.

Lúc này Tô Thành lại đưa tay vào đào đất, không ngờ trong đất lại đào ra một số trang sức, tuy không quá xa hoa, nhưng loại công nghệ chế tác và trang trí này đã nâng giá trị nghệ thuật của những món trang sức này lên không ít.

Bàn Tử vừa thấy có đồ tốt, lại sáp lại gần, hai mắt hau háu, đưa tay lấy một món ra, những mảng đất trên đó đều bị Bàn Tử gõ sạch, Tô Thành biết giá trị của chúng mà lòng đau như cắt.

"Hà!

Đúng là không tệ!

Đồ mà Thành gia tìm được quả là đỉnh!" Nói rồi Bàn Tử bắt đầu thu dọn đồ đạc, những người khác cũng tò mò bắt đầu đào bới.

Tô Thành vì "đất", lặng lẽ thu gom bùn đất sang một bên, dùng ý niệm nói với Tuyết Cầu: "Sao vừa rồi cậu không nói bên trong có bảo vật?" Tuyết Cầu truyền âm trong thức hải: "Những thứ này ư?

Tôi còn thấy chúng chẳng có giá trị gì đáng kể." Nghe xong Tô Thành vạch đen đầy đầu, thầm nghĩ thần thú thì vẫn là thần thú, đâu có hiểu được sức hấp dẫn của tài bảo đối với con người.

Những người khác thu thập được một đống đồ, đều chọn lấy vài

món ưng ý nhất, không lấy thêm nữa.

Dù sao những cái vò ở đây cũng có đến mấy ngàn cái, mấy người họ làm sao mà lấy hết được.

Lần này mọi người đều lý trí hơn, không điên cuồng như lúc ở trong phòng chứa bảo vật phía trên.

Tô Thành gọi mọi người giúp thu gom hết bùn đất vương vãi ra, tổng cộng được bảy tám túi lớn, tất cả đều dùng túi niêm phong để đựng.

May mà trọng lượng đối với Tô Thành không nặng, chút trọng lượng này vác trên lưng như không vác gì.

"Này, Tuyết Cầu, chừng này đủ không?

Lượng này đủ để tinh luyện không?" Trong thức hải, Tô Thành và Tuyết Cầu đang giao tiếp, bây giờ mọi người đều đang sắp xếp những thứ muốn mang đi.

Chương 312

“Đủ rồi.

Quá đủ rồi, thực ra loại tinh luyện này chỉ là một loại chuyển đổi thông thường, mang bao nhiêu có thể tinh luyện bấy nhiêu.

Chỉ cần thêm một loại dược liệu vào.” “Hả?

Dược liệu?” Tô Thành vội vàng hỏi.

“Lá cây tươi.

Phải thêm lá cây tươi theo tỷ lệ trọng lượng tương đương để tinh luyện.” Vừa nghe, Tô Thành ngớ người, rồi lập tức vui mừng.

Vốn tưởng phải dùng dược liệu phức tạp, không ngờ chỉ cần lá cây là được!

“Vậy có cần loại lá cây cụ thể nào không.” “Không cần, chỉ cần là lá mọc trên cây, trên cành là được.

Lá cây khác nhau có thể công hiệu hơi khác một chút.” Tuyết Cầu và Tô Thành giao tiếp trong thức hải một lúc, mọi người cũng đã thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Trên đường đi Tô Thành trong lòng vui mừng, vì nếu thứ này thật sự hiệu quả như vậy, nếu có thể nghiên cứu sản xuất hàng loạt, tìm người phê duyệt giấy phép sản xuất, thì có thể có một chuỗi công nghiệp độc quyền của riêng mình!

Lúc đó công nhân của mình vừa sản xuất, vừa kiếm tiền, mình có thể yên tâm đi thám hiểm tìm bảo.

Há chẳng phải quá tuyệt vời sao!

Như vậy, phương pháp thống lĩnh Cửu Môn cũng sẽ dễ thực hiện

hơn, có thể đặt nền tảng quan hệ cho mình!

Vừa nghĩ, Tô Thành vừa dẫn mọi người tiếp tục đi xuống, dùng tầm nhìn xa nhất để xem, phía dưới khoảng bốn năm trăm mét dường như có thứ gì đó.

"Trời ạ, xem ra sắp xuống đến đáy rồi.

Tuyết Cầu, có phải là bạn gái của cậu không?" Tô Thành quay đầu nhìn Tuyết Cầu đang nằm trên vai, nhưng nó đang ngủ say sưa.

Vừa đưa tay định sờ đầu nó, mắt Tô Thành bỗng dừng lại trên tảng đá trước mặt, ở đó có mấy con côn trùng kỳ lạ đang bò.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý của Tô Thành không phải là con côn trùng, mà là phù hiệu mà những con côn trùng đó đang bò lên.

Lại là loại phù hiệu đám mây đó!

Mặc dù không biết nguồn gốc của phù hiệu, nhưng nó lại cho Tô Thành một cảm giác không nói nên lời.

Ngẩng đầu nhìn mọi người, họ đều ở cách đây mấy chục mét.

Lại nhìn phù hiệu được khắc tuy thô sơ nhưng rất đặc trưng, Tô Thành không khỏi suy nghĩ, lúc đó "người kia" đã gian nan đến mức nào.

Gạt bỏ những suy nghĩ phiền não đó, Tô Thành chuẩn bị bò xuống, nhưng bò được vài bước, Tô Thành phát hiện nơi này có chút quen mắt.

Giống như đã từng thấy ở đâu đó.

Đang nghĩ, Muộn Du Bình đu dây đến bên cạnh Tô Thành, nhìn anh.

Trong chốc lát Tô Thành cảm thấy ánh mắt của Muộn Du Bình có chút phức tạp, lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

“Làm gì vậy, lão Muộn, tôi không có hứng thú với đàn ông đâu nhé.

Đừng có ý đồ gì với tôi.” Tô Thành nói đùa, Muộn Du Bình nhận ra mình không ổn, cười với Tô Thành một cái, sau đó nói: “Trước đây… tôi đã trơ mắt nhìn ‘anh’ chết ở đây.” Một câu nói khiến Tô Thành lại rùng mình, nhưng anh đã tha thứ cho Muộn Du Bình, dù sao mỗi người mỗi tính.

“Chậc.

Thật vậy, sao tôi thấy quen thế này!” Tô Thành quan sát xung quanh, phát hiện nơi này mà anh từng thấy trong ký ức của Muộn Du Bình, dường như không xa nơi “anh” chết lúc đó.

Bò xuống thêm một bước, không ngờ lại đạp phải thứ gì đó, thứ đó phát ra tiếng “ken két”, cảm giác khá chắc chắn.

Đợi Tô Thành vòng qua bò xuống, sau khi nhìn thấy thứ đó, một luồng khí lạnh từ từ lan ra từ sau lưng.

“Tôi… khốn kiếp…, đây không phải là ‘tôi’ sao?” Trong chốc lát đầu óc Tô Thành có chút hỗn loạn.

Bất cứ ai ở một nơi như thế này mà nhìn thấy một xác chết giống hệt mình cũng không thể bình tĩnh được.

Thi thể của “Tô Thành” này, mặc quần áo màu xanh quân đội, đeo một bình nước quân dụng, hai má hóp lại, trở nên khô quắt, may mắn là không bị thối rữa hay hóa thành xương trắng, mới giúp Tô Thành nhận ra được.

Tứ chi của xác khô đều bị đóng đinh vào vách đá sau lưng, có thể thấy tình hình lúc đó thảm khốc đến mức nào.

Một người sống sờ sờ, bị đóng đinh chết như vậy.

Tuyết Cầu trên cổ Tô Thành đã ngáp xong, lúc này "meo" một tiếng, kéo tư duy hỗn loạn của Tô Thành trở lại.

Nhìn xác khô có ngoại hình giống hệt mình trước mắt, Tô Thành vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng bây giờ không còn rõ ràng như trước nữa.

"Lão Muộn, 'tôi' lúc đó yếu đến vậy sao, đóng đinh tôi chết không phải là mấy con quái vật tay dài chân dài vừa rồi chứ?" Ngẩng đầu nhìn Bàn Tử và những người khác phía trên, sắp đến vị trí này, Tô Thành phi thân mang A Ninh xuống, sau đó tiếp tục nghe Muộn Du Bình nói.

"….Lúc đó anh chỉ là một người bình thường, nhưng ý chí rất kiên cường, tôi không biết trong tình huống đó tại sao anh lại có thể kiên trì đi đến đây, nhưng anh đã chết rồi.

Chương 313

Lúc đó tôi cũng bị trọng thương.” Nói rồi, Muộn Du Bình vén tay áo lên, Tô Thành nhìn thấy trên đó có mấy vết sẹo đỏ nhạt.

“Những vết sẹo đỏ này, sau lưng cũng có, đều là do chiến đấu với quái vật mặt dài lúc đó gây ra.

Chỉ là khả năng hồi phục của tôi tốt hơn người thường, cho nên lúc đó đều đã kết thành sẹo lồi, bây giờ đã mờ đi rất nhiều.” Tô Thành gật đầu, nhìn về phía xác khô đó.

Không biết tại sao, giữa anh và thi thể của “mình” trước mặt, luôn có một cảm giác liên kết không rõ ràng.

Nhưng lại không thể diễn tả được cảm giác này.

Lúc này, Bàn Tử và Ngô Tà, dưới sự hộ tống của Hắc Nhãn Kính và những người khác cũng đã xuống, thể lực của mọi người đều không tệ, suốt đường xuống không ai kêu mệt nữa.

Mọi người nhìn thấy thi thể của “Tô Thành”, đều kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng cung kính cúi đầu trước xác khô để tỏ lòng kính trọng.

Tô Thành lục lọi trên người xác khô, ngoài một cuốn sổ tay, một cái ba lô, một bình nước có thể dùng được ra, những thứ khác đều đã hỏng.

Bị cuốn sổ tay đó thu hút, Tô Thành bèn hiện thực hóa thêm một bệ đá để mọi người ngồi xuống, quyết định trước tiên xem kỹ cuốn sổ này.

Đối với Tô Thành, sức hấp dẫn đó khó mà diễn tả bằng lời.

Mở cuốn sổ ra, trang đầu tiên viết: Tô Thành, nhật ký công tác.

Mấy chữ viết vô cùng đẹp đẽ, ngay ngắn, hoàn toàn không giống chữ của anh bây giờ, xiên xiên vẹo vẹo.

Tô Thành tự biết chữ mình xấu vì chưa bao giờ luyện tập tử tế, nhìn rất nguệch ngoạc.

Cuốn nhật ký công tác của "Tô Thành" này, mở ra xem, chữ viết đẹp như in, nhìn rất vừa mắt.

Đọc tiếp, Tô Thành chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Thực sự không thể tưởng tượng được những chuyện xảy ra năm đó.

Hơn nữa, Tô Thành dường như đã tìm thấy một số manh mối trong đó, liên quan đến cá mày rắn bằng đồng.

Chuyện chi tiết, có lẽ phải tiếp tục đọc mới biết được.

Cuốn sổ tay này đọc rất trôi chảy, phần đầu ghi chép rất nhiều chuyện lặt vặt, có phần ghi chép công cụ, có phần ghi chép dự trữ thực phẩm.

Mỗi một mục đều rõ ràng, ngay ngắn, Tô Thành xem mà tự thấy xấu hổ vì không bằng.

Muộn Du Bình ở bên cạnh rất yên tĩnh, nhìn Tô Thành đang chuyên tâm đọc nhật ký, ánh mắt phiêu lãng, không biết đang hồi tưởng điều gì.

"Lão Muộn, anh hiểu bao nhiêu về 'Tô Thành' này?" Vừa xem, Tô Thành vừa hỏi Muộn Du Bình bên cạnh.

Muộn Du Bình nhìn chằm chằm vào cuốn nhật ký trên tay Tô Thành, nghe tiếng nói có chút ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới phản ứng lại: "Ồ… À.

Lúc đó là một người trong cơ quan nhà nước, có thể lấy được tài

nguyên và trang bị tốt nhất.

Rất cẩn thận, hành động của tôi lúc đó, hoàn toàn dựa vào anh ấy mới có thể đảm bảo an toàn cho bốn năm người thoát ra được.

Chúng tôi đã trải qua mấy ngôi mộ, tôi không thu hoạch được gì.

Nhưng đội ngũ của tôi gần như tin tưởng anh ấy một trăm phần trăm, không ngờ anh ấy lại chết ở đây." Nói đến đây, trong mắt Muộn Du Bình xuất hiện mấy phần gợn sóng.

Tô Thành có thể nhìn ra một tia đau buồn, biểu cảm này thật khó tưởng tượng sẽ xuất hiện trên khuôn mặt anh ta.

Có lẽ năm đó họ là bạn tốt.

Tô Thành thầm nghĩ.

Dù sao thì "Tô Thành" đó, phong cách làm việc thật sự giống Muộn Du Bình.

Nghiêm cẩn, nghiêm túc, không chút cẩu thả.

Nhưng đáng tiếc là, thứ mà họ phải đối mặt không phải là thứ có thể chinh phục bằng sự cẩn thận.

Tô Thành vỗ vỗ vai Muộn Du Bình, Muộn Du Bình gật đầu với anh, ý bảo anh tiếp tục đọc.

Đọc tiếp, Tô Thành đã phát hiện ra nguyên nhân cái chết thảm của "Tô Thành" vốn đang thuận buồm xuôi gió năm đó, khiến anh cảm thấy phẫn nộ và chấn động, vì giữa những dòng chữ bình thản, lại có thể ghi lại một quá trình đen tối như vậy.

Tô Thành càng đọc càng cảm thấy hàn khí bức người.

Lúc này Tô Thành chỉ thấy một câu nói rất đúng.

"Ma quỷ có gì đáng sợ?

Kẻ hại người từ trước đến nay đều là con người.” Đọc xong toàn bộ cuốn nhật ký, mồ hôi lạnh sau lưng Tô Thành chảy ròng ròng.

Chỉ có thực lực, nếu không mà bị cuốn vào ván cờ này, e rằng cũng sẽ có kết cục giống như thi thể khô “Tô Thành” trước mắt.

Cuốn nhật ký đại khái kể lại chuyện của “Tô Thành” từ lúc lên núi cho đến lần chỉnh sửa cuối cùng trước khi chết, vì trong đó có những chuyện không liên quan nên tôi sẽ không kể lể dài dòng, chỉ liệt kê ra một vài điều quan trọng.

Chương 314

Chuyện kể rằng Tô Thành dẫn theo "đội khảo sát" xuất phát, từ chân núi Trường Bạch dẫn đội đi lên, trên đường tuy gian nan nhưng đều đã lần lượt khắc phục.

Đến lưng chừng núi thì có đồng chí bị bệnh, lúc đó đồng chí Muộn Du Bình đã đi nấu thuốc cho đồng chí ấy.

Trong đó có một vài chi tiết nhỏ trong nhật ký khá kinh dị.

Giả như đồng đội của bạn bị chia làm hai nhóm, nửa đêm, một người đồng đội của bạn đang ngủ bỗng nhiên bò tới nói: "Mau chạy!

Có người muốn hại tôi!" Sau đó một lát, một người đồng đội y hệt chạy tới nói: "Đừng tin người vừa nãy, người vừa rồi là giả!" Lúc đó, bạn cảm thấy nên tin ai?

Nhật ký của Tô Thành này đã ghi lại một chuyện như vậy với giọng văn hết sức bình tĩnh.

Nửa đêm Tô Thành đang ngủ, đột nhiên người đồng chí nhỏ được Muộn Du Bình chăm sóc ban ngày đầu đầy máu xông vào lều của Tô Thành, hét lớn mau chạy, rồi biến mất.

Ngay lúc lều của Tô Thành đang hỗn loạn, vội vàng mặc quần áo đuổi theo thì lại có một người đi vào, người này chính là người đầu đầy máu lúc nãy.

Chỉ có điều người này hoàn toàn khỏe mạnh, quần áo chỉnh tề.

Các đồng chí lúc đó thấy cảnh này đều ngớ người, không biết phải làm sao, ai cũng cho rằng đồng chí nhỏ này đang đùa giỡn.

Thế là một người trong số họ nói: "Tiểu Triệu, cậu làm vậy là không đúng rồi, chúng ta đang thực hiện công tác, chuyện này sẽ bị ghi

lại đó.” Nhưng “Tiểu Triệu” đó lại thản nhiên nói: “Lúc nãy các anh không thấy một người y hệt tôi sao?

Người đó là giả, trong chúng ta có kẻ phản bội biết thuật dịch dung.” Tô Thành đọc đến đoạn này thì toàn thân toát mồ hôi lạnh, mặc dù cậu cũng biết thuật dịch dung, nhưng chuyện sau đó càng khiến người ta lạnh gáy.

Càng đọc nhật ký, Tô Thành phát hiện số người được ghi lại càng ngày càng ít, lúc đó chỉ đơn giản viết vài chữ: “Hôm nay nguy hiểm, thiếu một đồng đội, chắc chắn có nội gián, toàn lực truy xét, không giết bừa, không bỏ sót.” Càng về cuối nhật ký, lời lẽ càng ngắn gọn, thậm chí có lúc cách ngày mới ghi lại.

Trang cuối cùng, chỉ viết một chữ “Uông”.

Tô Thành dựa vào những lời lẽ rời rạc, đương nhiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng có thể đoán được vài phần tình hình lúc đó.

Chắc chắn tình hình khẩn cấp đến mức Tô Thành không thể từ từ gỡ rối suy nghĩ, làm những ghi chép này nữa.

Một người cẩn trọng như vậy, vốn dĩ nên ghi lại những gì thấy được trên đường, thậm chí cả môi trường xung quanh và sự thay đổi nhiệt độ để làm tài liệu tham khảo cho công việc sau này, nhưng bây giờ lại vội đến mức chỉ có thể viết một câu để thay thế.

Cho nên tình hình lúc đó, loại trừ khả năng môi trường tự nhiên gây ra tử vong, vậy chỉ có thể là có nội gián.

Một lúc sau, Tô Thành hỏi Muộn Du Bình: “Lão Muộn, tình hình lúc vào núi năm đó, có phải cũng nguy hiểm như tôi bây giờ không?

Những thứ như Du Diên chắc chắn đều có.” Lão Muộn chậm rãi nói: “Những thứ đó đều có.

Nhưng ‘Tô Thành’ lúc đó dường như rất tinh thông dược lý, có thể điều chế các phương thuốc, chúng tôi chỉ cần ăn hoặc bôi một ít thuốc lên người là có thể tránh được tai họa.

Thậm chí còn có cả phương thuốc thay đổi thể chất, cho nên cả đường đi thực ra đáng lẽ phải thuận lợi, nhưng…” Nói đến đây, trong mắt lão Muộn hiếm khi xuất hiện một tia hận ý.

Tô Thành lặng lẽ nói tiếp: “Nhưng, lại có nội gián?” Muộn Du Bình gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tình hình năm đó nhất định khiến người ta vô cùng thất vọng, chữ “Uông” trong nhật ký khiến Tô Thành suy nghĩ miên man, không biết có phải năm đó người của Uông gia đã giở trò hay không.

Nhưng từ những ngày cuối cùng của “Tô Thành” mà suy đoán, có khả năng là người của Uông gia, chỉ có điều người Uông gia cuối cùng đã bị Muộn Du Bình xử lý, nhưng dù vậy, cũng đã muộn một bước.

“Tô Thành” đã bị tráo đổi thuốc trên người, dẫn đến bị một đám quái thi mặt dài vây quanh, đóng đinh trên vách đá ngầm dưới lòng đất.

Chuyện năm đó, Tô Thành đã không thể nào tra cứu, nhưng từ nhật ký biết được, “Tô Thành” năm đó cũng là một kỳ nhân.

Lúc Tô Thành lục lọi trong ba lô của hắn, phát hiện bên trong có những dụng cụ vô cùng tinh xảo, dường như đều là đồ dùng để luyện chế một số loại thuốc, tất cả đều rất sạch sẽ, có thể thấy chủ nhân của những dụng cụ này chắc chắn là một người cực kỳ cẩn thận.

Những dụng cụ này, thậm chí mỗi món đều được dán nhãn ngay ngắn: 301 Tịnh, B12 Cường Hóa… Những mã số này vô cùng nghiêm ngặt và tỉ mỉ, mùi vị bên trong dụng cụ cũng rất “thuần”, mỗi dụng cụ

có một mùi vị riêng, có thể là để chuyên dụng nhằm tránh các loại thuốc ảnh hưởng lẫn nhau.

Đồng thời, Tô Thành phát hiện trên mu bàn tay của "Tô Thành" này, mỗi bên đều có một hình xăm đồ đằng với hoa văn phức tạp.

Nhưng, những điều này đều không quan trọng.

"Tô Thành" này dường như biết đủ loại phương thuốc thần kỳ, nhưng cuối cùng lại bị hại chết, chỉ có thể nói lòng người khó lường.

Ván cờ năm đó, thật sự là giết người không thấy máu.

Từ những thông tin mảnh vỡ ít ỏi trong nhật ký ghép lại, Tô Thành phát hiện "Tô Thành" này dường như cũng nắm giữ hai con cá mày rắn bằng đồng, nhưng cuối cùng dường như đã mất tích.

Tô Thành suy đoán, có khả năng đã bị nội gián lấy trộm.

Kẻ gian trong đội ngũ năm đó, có thể không chỉ có một, trong số những người mất tích, có thể có nội gián đã lấy trộm cá đồng rồi bỏ trốn.

Một cuộc tàn sát được lên kế hoạch từ lâu, chuyên nhằm vào "Tô Thành" năm đó, suy cho cùng, cây cao thì gió cả.

Nghĩ đến đây, Tô Thành không khỏi tiếc nuối cho vị tiền bối trước mắt, anh hùng mạt lộ, bị tiểu nhân hãm hại thê thảm.

Dù có là kỳ nhân dị sĩ tài giỏi đến đâu, cũng không thoát khỏi mưu kế của lòng người!

"Tiền bối, ngài đi thong thả." Trong khoảnh khắc, khí huyết trong lòng Tô Thành sôi trào.

Nhìn một vị tiền bối như vậy vì tranh đoạt lợi ích mà bị hại chết, với tâm tính thiếu niên, cậu không khỏi cúi đầu thật sâu trước thi thể khô bị đóng đinh trên vách đá.

Chương 315

Nhưng, bây giờ phong thủy đã đổi chiều, người Uông gia chết cũng không ít, hiện tại trong tay Tô Thành đã có năm con cá đồng, và đã giải mã được những suy đoán của "Tô Thành".

Trong nhật ký của "Tô Thành", có một số thông tin mang tính suy luận, chỉ ra rằng nơi cất giấu cá mày rắn bằng đồng tiếp theo có thể ở cái gọi là mẫu quốc của Tây Vương Mẫu.

Chỉ có điều đó là một truyền thuyết, muốn tìm được địa điểm thật sự, phải tiến hành nghiên cứu khảo cổ, cũng như truy lùng các loại manh mối.

Nghĩ đến đây, Tô Thành gấp nhật ký lại, một lần nữa cúi đầu trước thi thể.

"Tiền bối, hậu sinh tôi đây may mắn cùng tên với ngài.

Có lẽ là ý trời, tôi nhất định sẽ kết thúc vở kịch này, thay ngài thu thập Cửu Long Mật Tàng!" Tô Thành vừa dứt lời, không biết vì sao, thi thể khô kia bỗng nhiên lỏng ra, trên người tỏa ra những đốm sáng trắng.

"Meo~ Gã này đã toại nguyện rồi, năng lượng của hắn từ lúc chết vẫn luôn lượn lờ ở đây." Một đôi mắt của Tuyết Cầu sáng long lanh, bị ánh sáng trắng tỏa ra từ thi thể chiếu rọi đến trong suốt.

Ngay sau đó, thi thể khô trước mặt Tô Thành nhanh chóng mục rữa, biến thành một nắm tro bụi, tan vào không khí. [Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính thần bí!

Mời ký chủ nhặt ngay!] Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Tô Thành vừa động ý niệm, một lượng lớn quả cầu thuộc tính đã ùa

về phía cậu. [Thuộc tính thần bí đang được tổng hợp!

Vui lòng chờ!] [Keng!

Thuộc tính thần bí đã tổng hợp xong!

Chúc mừng ký chủ mở khóa thuộc tính thần bí!

Không gian thuộc tính hoàn toàn mới!

Đã cấu hình thành công cho ký chủ!] Tô Thành cảm nhận rõ ràng, hai tay cậu đang nóng lên, một loại sức mạnh khó tả nào đó đang hình thành!

Nhìn mu bàn tay của mình, xuất hiện hình xăm giống hệt trên tay thi thể khô của "Tô Thành"!

Đồng thời, thông qua thức hải, cậu có thể cảm ứng được, dường như có thể dùng tinh thần lực để khởi động ấn ký trên hai tay.

Vậy thì, trong đó sẽ có ảo diệu gì đây?

Với tâm trạng mong chờ, Tô Thành dẫn dắt tinh thần lực, từ từ rót vào ấn ký trên tay.

"Ong!" Một tiếng ong ong vang lên trong thức hải của Tô Thành, cảm giác đó giống như dư âm của một chiếc chuông lớn, chấn động thức hải của cậu, tinh thần lực của cậu cũng xuất hiện từng đợt gợn sóng nhỏ, gợn sóng đó kéo dài không dứt.

Hồi lâu sau, một luồng tinh thần lực màu bạch kim tinh thuần được Tô Thành dẫn dắt rót vào hoa văn trên mu bàn tay.

Mấy người bên cạnh thấy Tô Thành đứng bất động, tưởng có chuyện gì, định tiến lên xem, nhưng bị Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử cản lại.

A Ninh cũng đứng canh bên cạnh Tô Thành, nói với Ngô Tà và Bàn Tử: "Tạm thời đừng ảnh hưởng đến cậu ấy, có thể đã phát hiện ra

thứ gì đó, một lát nữa hãy nói." Nói xong, A Ninh lấy một ít đồ ăn đã chuẩn bị sẵn chia cho mọi người, an ủi cảm xúc của họ.

"Không sao!

Thành ca cứ từ từ, tôi không lo, chỉ sợ có chuyện gì thôi!

Tôi chờ được, vả lại, Thành ca đã dẫn chúng ta tìm được nhiều bảo bối như vậy, chúng tôi chờ một chút, cũng chẳng sao cả." Bàn Tử ha ha cười, ngồi xuống tại chỗ.

Cứ như vậy, mấy người trẻ tuổi hơi nóng nảy cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, mọi người cùng nhau im lặng chờ đợi Tô Thành.

Trần Bì A Tứ nhìn Tô Thành đang trong trạng thái tĩnh, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng hiếm thấy.

Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh nhìn thấy, nói: "Sốt ruột rồi?

Tôi cũng sốt ruột đây.

Sự xuất hiện của người này có thể coi là hy vọng của Cửu Môn chúng ta, tin rằng lão ca cũng nghĩ như vậy.

Nếu trận này chúng ta thuận lợi mang tin tức ra ngoài, tôi quyết định phải…" Nói xong, Trần Bì A Tứ gật gật đầu, dường như đã đạt được ý kiến thống nhất với Ngô Tam Tỉnh.

Hai người im lặng chờ ở một bên, xem ra là đang cảnh giới giúp Tô Thành, để tránh xảy ra sự cố.

Bên phía Tô Thành, cùng với việc từ từ rót tinh thần lực tinh thuần vào hoa văn trên tay, hoa văn màu xanh mực trên mu bàn tay hơi phát sáng, trong chốc lát ánh sáng đó dần dần sáng lên, trong bóng tối tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Kính đen và Muộn Du Bình đứng xem một bên, giống như hai vệ sĩ vững chãi.

Nhìn cảnh này, Hắc Hạt Tử đột nhiên nói: "Lão Muộn, nhìn hình vẽ trên tay Thành ca kìa." Muộn Du Bình liếc nhìn một cái, gật gật đầu.

Sau đó Hắc Hạt Tử lại nói: "Hình vẽ đó, anh không thấy nó có chút giống huy hiệu của các gia tộc trong Cửu Môn, sau khi kết hợp lại sao?" Muộn Du Bình không nói gì, nhưng Hắc Hạt Tử vốn là kẻ lắm lời, thấy Muộn Du Bình không trả lời, liền tự mình nói một mình, cũng không giao tiếp với Muộn Du Bình nữa.

Cũng may Tô Thành bây giờ không nghe thấy những điều này, cậu đang chuyên tâm chìm đắm trong quá trình mở khóa thuộc tính không gian thần bí.

Tô Thành dùng tinh thần lực từng bước dẫn dắt và rót vào, phát hiện ra ấn ký trên mu bàn tay này có rất nhiều điều bí ẩn.

Chương 316

Ấn ký đó, thực ra đối với cậu càng giống như một loại đường dẫn trong hư không, tinh thần lực của cậu đều bị dẫn vào một khoảng hư vô, sau đó lấp đầy những hoa văn đó.

Khó khăn lắm mới dần dần rót đầy tinh thần lực vào những hoa văn phức tạp, thức hải của Tô Thành lại một lần nữa phát ra tiếng ong ong, sự chấn động đó khiến cậu kinh ngạc.

Trong một khoảnh khắc, Tô Thành cảm nhận được có thứ gì đó đang mở ra xung quanh mình!

Thực ra dùng từ "mở ra" để hình dung không hoàn toàn chính xác, nó càng giống như một điểm kết nối nào đó bị phá vỡ, dần dần có được khả năng cảm nhận "không gian".

Cảm giác đó vô cùng kỳ diệu, giống như không gian xung quanh đột nhiên được khai phá ra một khối, phảng phất như mở ra một chiều không gian khác, có thể tùy ý cất giữ đồ vật trong chiều không gian này, thứ duy nhất cần là sự hỗ trợ của tinh thần lực.

"Ầm!" Trong đầu Tô Thành vang lên vài tiếng nổ, cảm giác không gian đó càng lúc càng chân thực.

Mở mắt ra, Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử đang đứng canh bên cạnh đều giật mình, Hắc Hạt Tử đang lảm nhảm gì đó không biết liền chạy lên hỏi: "Thành ca, sao rồi?" Tô Thành xua tay ra hiệu không cần lo lắng, sau đó tự mình nhặt một chiếc ba lô trên đất lên tay.

Kích hoạt tinh thần lực trong đầu, lại một lần nữa rót vào hoa văn trên mu bàn tay, nhưng lại bị Tuyết Cầu ngăn cản.

"Meo~ Không được làm vậy đâu, cứ rót vào nữa cũng không có tác

dụng đâu~" Tuyết Cầu ngáp một cái, từ trên vai Tô Thành nhảy xuống, lại biến thành hình dạng một thiếu niên.

"Anh Thành, phải làm như thế này." Nói rồi, Tuyết Cầu trong hình dạng thiếu niên dùng hai ngón tay ấn lên huyệt thái dương của Tô Thành, Tô Thành cảm thấy một luồng hơi ấm truyền vào trong não.

"Trước tiên phải tạo ra sự cộng hưởng của năng lượng.

Đúng rồi!

Năng lượng màu vàng mà anh có thể nhìn thấy khi cụ tượng hóa đồ vật, đó là căn bản của vạn vật, chỉ có điều những thứ được cụ tượng hóa sẽ rõ ràng hơn một chút.

Bởi vì đó là hình thái sau khi các hạt năng lượng bị phá vỡ và tái tổ hợp." Tuyết Cầu vừa truyền những kiến thức này vào đầu Tô Thành, vừa giúp Tô Thành dẫn dắt năng lượng.

Cảm nhận một lúc, Tô Thành phát hiện ra, hóa ra thuộc tính không gian cần phải đồng thời kiểm soát tinh thần lực và năng lượng cụ tượng hóa mới có hiệu quả!

Có Tuyết Cầu dẫn dắt, quá trình dung hợp vốn dĩ vô cùng khó khăn này, nháy mắt đã nhanh hơn rất nhiều.

Chẳng mất mấy phút, Tô Thành dần dần cảm thấy có thể cảm ứng được loại năng lượng của chiếc ba lô trên tay!

Mò mẫm phương pháp, chỉ cần năng lượng cụ tượng hóa và năng lượng của chiếc ba lô này tạo ra cộng hưởng, năng lượng vật chất của ba lô sẽ tức thì đồng tần số với Tô Thành, sau đó trong một khoảnh khắc dùng tinh thần lực nén những năng lượng vật chất này lại, là có thể nén chúng lại ngay lập tức.

Lúc này Tô Thành không khỏi nghĩ đến những tiểu thuyết cậu từng đọc, có một thứ gọi là đòn tấn công giảm chiều.

“Chẳng lẽ đây cũng là phương pháp giảm chiều không gian và có thể mở rộng bất cứ lúc nào?” Vừa suy đoán, Tô Thành lại cầm một chiếc xẻng công binh, lặp lại thao tác cộng hưởng đồng tần số vừa rồi, cũng trong một khoảnh khắc hoàn thành việc thu hồi một món đồ.

Khi cần dùng, chỉ cần dùng tinh thần lực tiến vào không gian của mình, sau đó dùng tinh thần lực kích hoạt món đồ đó là được.

Thật thần kỳ, những vật phẩm này trong không gian tùy thân của Tô Thành, tồn tại dưới dạng những điểm nhỏ trong tầm nhìn, nhưng đồng thời, Tô Thành lại có thể nhìn thấy từng đường vân và kết cấu của chúng.

Một trải nghiệm kỳ diệu, có thể đồng thời nhìn thấy bên trong và bên ngoài, phía trước và phía sau của một sự vật, thậm chí mỗi một chi tiết đều có thể nhìn thấy cùng một lúc.

Tuy nhiên, Tô Thành nghiên cứu không gian thì phát hiện không gian tùy thân này có giới hạn.

Theo sự thăm dò và cảm ứng hiện tại của Tô Thành, không gian tùy thân là 100 mét khối.

Tuy không nhỏ, nhưng để chứa hết số tài bảo trong thạch thất phía trên, cậu cảm thấy không đủ dùng.

“Tuyết Cầu, không gian này có thể mở rộng không?” Tô Thành vừa thu dọn thêm vài món đồ, vừa hỏi.

“Meo~ Đương nhiên là được rồi, chỉ có điều nó sẽ thay đổi theo tổng lượng tinh thần lực của anh.

Tổng lượng tinh thần lực của anh càng nhiều, không gian tùy thân của anh cũng sẽ càng lớn.

Nhưng tinh thần lực là một thứ không đơn giản, để sau này em sẽ dạy anh.” Nói rồi, Tuyết Cầu dường như cuối cùng đã ngủ đủ giấc,

từ từ ưỡn người duỗi lưng, nhẹ nhàng nhảy xuống.

Nó đi loanh quanh trên mặt đất một lúc, ngửi chỗ này, dò chỗ kia, không biết đang tìm thứ gì.

Tô Thành thấy nó đang tìm đồ, liền hỏi: "Em đang tìm gì vậy?

Có cần anh giúp không?" Tuyết Cầu "meo" một tiếng, nói muốn tìm chiếc ba lô của "Tô Thành" để lại.

"Ồ, cái đó à, em cần làm gì?

Anh đã thu nó vào không gian tùy thân rồi.

Ngoài một cuốn nhật ký, còn có một số công cụ kỳ lạ, ngoài ra không có gì khác." Nghe xong lời của Tô Thành, Tuyết Cầu trầm ngâm một lúc, biến thành hình dạng thiếu niên, nói với Tô Thành: "Anh thử xem, thăm dò trong không gian tùy thân của mình xem có thêm thứ gì khác không." Tô Thành nhắm mắt thăm dò, không tìm thấy thứ gọi là "thứ khác".

Nhưng, chủ yếu là do độ thông thạo kiểm soát không gian chưa đủ, bây giờ nhìn vào, toàn bộ không gian tùy thân có thể đồng thời cảm nhận được mọi chi tiết trước, sau, trái, phải, có chút lộn xộn, khó phân biệt.

Chỉ khi triệu hồi vật phẩm ra ngoài mới đơn giản hơn một chút, trực tiếp rót tinh thần lực vào là được, món đồ đó sẽ lại được kích hoạt.

Sau khi thử nghiệm lặp đi lặp lại vài lần, Tô Thành đã có thể tùy ý thu và lấy vật phẩm!

Tuyết Cầu khẽ nhíu mày.

Bàn Tử hiển nhiên đã quen với khả năng biến hóa của Tuyết Cầu, bây giờ Tuyết Cầu biến thành người cũng chẳng thèm để ý.

Chương 317

"Anh Thành, đi, chúng ta quay lại hang động đó." Tuyết Cầu kéo tay Tô Thành, nhảy về phía hang động vừa phát hiện ra vò rượu.

Tô Thành ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại.

"He he, Tuyết Cầu cũng tinh đấy, không nhắc thì anh cũng không nhớ ra." Ngay sau đó Tô Thành quay đầu dặn dò một tiếng, rằng cậu đi một lát rồi về, rồi đi theo Tuyết Cầu.

Bên Bàn Tử thì Tô Thành không lo lắng, dù sao cũng có Muộn Du Bình và Kính Đen hai người trông chừng.

Hai người đi thẳng về phía trước, chạy về hướng hang động có vò rượu lúc nãy.

Lần này gần như là chạy thẳng trên vách đá, Tô Thành thực ra không dám làm như vậy, vì sợ lỡ chân rơi xuống.

Mặc dù có thuộc tính phòng ngự, nhưng Tô Thành vẫn có chút sợ độ cao.

Nhưng, có Tuyết Cầu kéo, lần này chạy rất nhanh.

Ma sát trên chân đứa trẻ đủ lớn, sức mạnh cũng đủ, cộng thêm tác dụng hiệp đồng của thuộc tính phòng ngự siêu cường, Tô Thành gần như mỗi bước chân đều tạo ra một hố nhỏ mà chạy trên vách đá.

Chẳng mất mấy phút, đã đến nơi lúc nãy.

"Phù!" Tô Thành thở ra một hơi dài, không phải vì mệt, mà là vì nín thở.

Vì có chút căng thẳng, cậu gần như vừa nín thở, vừa tập trung kiểm soát bước chân, cố gắng chạy về phía trước, không để cơ thể bị

trọng lực kéo đi.

Lần đầu tiên thử loại động tác "kỹ năng đặc biệt" này, trong lòng Tô Thành có chút không chắc chắn.

Nhưng, may là Tô Thành học rất nhanh, gần như chỉ nhìn Tuyết Cầu làm vài động tác, Tô Thành lập tức bắt chước được.

"Không tệ, lại học được một kỹ năng mới, phi diêm tẩu bích, ha ha ha ha!" Tô Thành vui vẻ nhớ lại bộ pháp của Tuyết Cầu lúc nãy, lại thử vài lần tại chỗ, cho đến khi hoàn toàn ghi nhớ mới thôi.

Tuyết Cầu biến thành hình người có động tác kỳ lạ, có chút giống một loại nhện nào đó bò trên vách đá, trông thân hình gầy nhỏ, nhưng thực ra sức mạnh trên chân lại cực lớn.

Đến hang động, Tuyết Cầu tự mình luồn lách giữa các vò rượu, dường như lại đang tìm thứ gì đó.

"Tuyết Cầu, em đang tìm gì, nhìn xem.

Anh có thể tìm cùng em." Nhìn Tuyết Cầu mày càng nhíu chặt, Tô Thành hỏi.

"Em đang tìm… Chậc!

Không đúng, thứ đó không thể nào biến mất được." Tuyết Cầu đột nhiên nhìn vào mắt Tô Thành.

Tuyết Cầu ở hình thái thiếu niên rất đẹp, trông cũng chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, gương mặt thanh tú tinh xảo, chỉ nhìn mặt thì cơ bản không phân biệt được nam nữ.

"Ừm… Anh tìm lại trong không gian tùy thân của mình một lần nữa, xem có thứ gì thừa ra không." Ánh mắt Tuyết Cầu kiên định.

Tô Thành nhếch mép, nghĩ thầm thần thú cũng có lúc ngốc nghếch, liền nói: "Em còn chưa nói cho anh biết rốt cuộc phải tìm cái gì, anh

tìm giúp em thế nào?" Nghe lời của Tô Thành, Tuyết Cầu do dự, dường như không biết diễn đạt thế nào.

Sau khi sắp xếp lại lời nói, mới từ từ nói: "Ừm… Nó nên là một… không đúng, một cuốn sách.

Hoặc là hình thái khác, tóm lại có thể là bất kỳ hình thái nào.

Nhưng mấu chốt ở chỗ, nó nhất định là một đoạn thông tin và kiến thức lớn, và nhất định tồn tại." Lời của Tuyết Cầu khiến đầu óc Tô Thành vận chuyển nhanh chóng, suy nghĩ một lúc, Tô Thành nói: "Tuyết Cầu, thứ em nói, có phải là thứ gì đó giống như bí tịch không?

Nếu có đặc điểm, không chừng anh có thể tìm được, nhưng nếu cứ tìm bừa như vậy, chắc chắn không tìm được." Tuyết Cầu dường như cũng đồng ý với lời này, bình tĩnh lại, rồi nói: "Thứ đó là của 'Tô Thành' trước đây để lại, rất quý giá, có thể là một cuốn bí tịch luyện dược.

Gần như tất cả các phương pháp chế tạo kỳ dược trên đời đều có trong đó." Nói đến đây, Tuyết Cầu dừng lại một chút.

"Tiếc là, em chỉ có thể cảm ứng được sự tồn tại của thứ này, nhưng không nhất định là ở dạng sách.

Sở dĩ em có thể cảm ứng được, là vì 'Tô Thành' đó từng cho em một chút năng lượng." Nghe đến đây, Tô Thành linh cảm lóe lên, lại một lần nữa đưa tinh thần lực vào dấu vết trên mu bàn tay.

Những dấu vết trông như hình xăm, lại ẩn chứa ý nghĩa của kinh mạch, thật thần kỳ.

Nhưng Tô Thành không quan tâm nhiều đến vậy, cùng với việc dần dần quen thuộc với phương pháp sử dụng không gian tùy thân, cảm giác này cũng đã quen.

Nhưng dù Tô Thành có vào bao nhiêu lần, cảm giác đều không

phát hiện ra sự tồn tại của cái gọi là "thông tin kỳ lạ".

Bên trong không gian tùy thân, chỉ hiển thị mấy món đồ đã thu vào, những chiếc ba lô và xẻng công binh đó đều hiện ra dưới dạng những điểm nhỏ, xếp ngay ngắn trong không gian, khi cần dùng chỉ cần dùng tinh thần lực kích hoạt là có thể lấy ra trong thực tế.

"Tuyết Cầu, anh không phát hiện ra thứ em nói.

Nhưng anh nghĩ anh có thể thu hết những cái vò này trước." Nói rồi, Tô Thành định ra tay.

Nhưng Tuyết Cầu đã nắm lấy cổ tay cậu, bảo cậu đừng thu vội.

"Bây giờ anh thu những thứ này, lát nữa tìm sẽ càng khó hơn.

Thứ em muốn tìm cho anh, tốt hơn những thứ này gấp mấy trăm lần.

Có những thông tin đó, tương đương với có mấy mỏ khoáng, mấy đời cũng tiêu không hết." Tuyết Cầu nói xong, kéo Tô Thành ngồi xuống, ngay lúc này Tô Thành cảm nhận được ý thức của Tuyết Cầu xuất hiện qua dấu ấn tinh thần trong thức hải.

Chương 318

"Em giúp anh cảm ứng, bây giờ anh phải dùng ý thức tiến vào không gian tùy thân, nhanh lên." Nghe vậy, Tô Thành lựa chọn tin tưởng Tuyết Cầu, dù sao nó cũng là thần thú khế ước của mình.

Nhanh chóng, Tô Thành mang theo ý thức của Tuyết Cầu tiến vào không gian tùy thân, bên trong không gian tùy thân vô cùng trống trải, nhưng cũng có thể truyền tải thông tin.

Ví dụ như thông tin của chiếc ba lô trong không gian trực tiếp phản ánh vào ý thức của Tô Thành, có thể không cần kiểm tra cũng biết được mức độ hư hỏng, chất liệu sử dụng của ba lô.

Thậm chí có một sợi chỉ thừa ở đâu, cũng có thể biết rõ như lòng bàn tay.

Nhưng những thứ này bây giờ, cơ bản đều là thông tin vô dụng, thứ cần tìm quá trừu tượng.

Ý thức của Tuyết Cầu im lặng một lúc trong không gian tùy thân, nhanh chóng dường như đã kích hoạt một loại cộng hưởng nào đó, trong không gian tùy thân của Tô Thành, những thứ của "Tô Thành" trước đây, bắt đầu rung động!

"Anh Thành, mau dùng năng lực cụ tượng hóa để cảm ứng những vật phẩm này!

Nhanh lên!

Năng lượng của em không chống đỡ được bao lâu đâu, năm đó 'Tô Thành' kia chỉ để lại một chút năng lượng đồng nguyên cho em, bây giờ dùng hết rồi sẽ không còn nữa đâu!" Tuyết Cầu vội vàng nói.

Nghe vậy, Tô Thành lập tức kích hoạt năng lực cụ tượng hóa

trong không gian ý thức.

Cụ tượng hóa thực ra chia làm mấy bước, đầu tiên phải hiểu và quen thuộc với kết cấu và hình dạng của một số thứ, thứ hai trong tiềm thức phải biết và tin vào công hiệu của nó, cuối cùng là điều động năng lượng xung quanh, thực hiện cụ tượng hóa.

Cho nên, thực ra mỗi lần Tô Thành cụ tượng hóa một thứ gì đó, một số nơi xung quanh sẽ thiếu đi một ít năng lượng.

Nhưng, thứ được cụ tượng hóa có thời hạn hiệu lực, thường sau hai ba tháng, thứ được cụ tượng hóa sẽ lại biến thành năng lượng quay về nơi ban đầu, cho nên cũng không lãng phí.

Bây giờ, Tô Thành đang tạo ra cộng hưởng với năng lượng trong không gian tùy thân.

"Ong" một tiếng ong ong kỳ lạ vang lên, trong không gian tùy thân của Tô Thành, những chiếc ba lô, nhật ký, xẻng công binh của chủ nhân trước đây "Tô Thành", đều bắt đầu tan rã!

Dần dần, những vật phẩm thực chất đó, trong không gian tùy thân của Tô Thành biến thành một lượng lớn thông tin, từng hàng văn tự kỳ lạ xoay quanh ý thức thể của Tô Thành điên cuồng, cuối cùng bị Tô Thành đồng hóa.

Những thông tin đó cuối cùng đều trở thành một phần của ý thức thể Tô Thành!

Nhìn cảnh này, Tuyết Cầu vui mừng nói: "Không tệ!

Không tệ!

Toàn bộ thông tin đều ở đây rồi!

Em đã nói là không thể nào biến mất mà!

Anh Thành, những thứ này là bảo vật vô giá đấy!" Ý thức thể của

Tuyết Cầu vô cùng phấn khích, lúc này đang bay lượn trong không gian tùy thân của Tô Thành.

Tô Thành chỉ cảm thấy trong hệ thống của mình lại có thêm thứ gì đó. [Keng!

Chúc mừng ký chủ!

Hấp thụ thành công Bí quyển Luyện dược!] Hệ thống đúng lúc truyền đến một tiếng thông báo vui tai.

Sau đó trong thức hải của Tô Thành, giao diện "Kiến thức" của hệ thống, ngoài 《Thiên môn cơ quan bí tịch》, 《Đạo mộ tri thức đại toàn》, lại có thêm một bộ 《Bí quyển Luyện dược》.

Tô Thành vui mừng lướt qua trong thức hải một lượt, phát hiện các loại dược vật trong đó thật sự thiên kỳ bách quái, thứ gì cũng có.

Đồng thời, Tô Thành cũng phát hiện hình dạng của những văn tự này trông rất kỳ lạ, đọc cũng không giống tiếng Anh.

Hỏi Tuyết Cầu một câu, Tuyết Cầu nói: "À, những cái này à, là văn tự do 'Tô Thành' tự sáng tạo ra, ông ấy là một người có chỉ số thông minh rất cao.

Tiếc là, năm đó quá chuyên tâm nghiên cứu, ngược lại đã xem nhẹ sự quỷ quyệt khó lường của lòng người." Tuyết Cầu thở dài một hơi, rút khỏi không gian ý thức của Tô Thành, sau đó Tô Thành cũng rút ra.

Lúc này, Tô Thành đối với vị "Tô Thành" trước đó, vừa kính phục, vừa cảm kích.

Mặc dù Tô Thành không biết mình có liên hệ gì với người đó, nhưng món quà nhận được sau nhiều năm như vậy, khiến Tô Thành cảm kích vị tiền bối đó.

Cậu lại một lần nữa âm thầm thề, nhất định phải giúp tiền bối

hoàn thành những việc chưa hoàn thành.

“Được rồi!

Bây giờ có thể bắt đầu thu những thứ này rồi!

Anh Thành!

Có thể bắt đầu thử rồi!” Tuyết Cầu trông còn phấn khích hơn cả Tô Thành, nhảy tới nhảy lui giữa các vò rượu, dường như hận không thể bay lên tại chỗ.

Nghe vậy Tô Thành cười cười, giơ tay lên, một thao tác như mây bay nước chảy.

“Trước tiên dùng năng lực cụ tượng hóa.

Cảm ứng tất cả năng lượng.

Chương 319

Khóa chặt năng lượng, sau đó lại dùng tinh thần lực dẫn dắt.

Nén lại.” Trong khoảnh khắc Tô Thành giơ tay cảm ứng, tất cả các vò đất trong thạch động đều phát ra ánh sáng vàng chói mắt, sau đó trong vòng chưa đầy một giây, tất cả đều biến mất.

Lúc này Tô Thành cảm nhận rõ ràng trong không gian tùy thân có thêm mấy ngàn điểm nhỏ, những điểm nhỏ xếp ngay ngắn đó chính là từng chiếc vò đất!

Sự phấn khích trong mắt Tuyết Cầu gần như tràn ra ngoài, bây giờ toàn bộ thạch động trống rỗng, Tuyết Cầu kích động đến mức biến thành một con chó trắng chạy tới chạy lui.

“Gâu!

Gâu gâu gâu gâu!

Thành ca!

Anh làm được rồi!

Anh làm được rồi! ‘Tô Thành’ trước kia cũng không làm được ngầu như vậy!

Anh làm được rồi!” Tuyết Cầu kích động chạy từ đầu này của thạch thất sang đầu kia, rồi lại chạy về phía Tô Thành điên cuồng vẫy đuôi lè lưỡi.

Nhìn bộ dạng phấn khích của Tuyết Cầu, Tô Thành nói: “Ừm… anh thấy cũng đơn giản, theo em nói, tiền bối trước đây cũng có không gian tùy thân à?” “Đương nhiên!

Chỉ có điều năng lượng của ông ấy yếu hơn rất nhiều, không gian

của ông ấy dường như cũng nhỏ, chỉ có thể chứa được một trăm mét khối đồ vật thôi.

Ai.” Tuyết Cầu than thở.

Nhưng, sau đó lại phấn khích, đột nhiên lại biến thành hình dạng thiếu niên.

“He he he… Anh Thành, bây giờ chúng ta làm một thí nghiệm nhỏ nhé!

Có muốn thử luyện dược không?” Nói rồi, Tuyết Cầu trong hình dạng thiếu niên, cụ tượng hóa ra một chiếc đỉnh lớn trên tay, ầm một tiếng rơi xuống đất.

Tô Thành nhếch mép, nói: “Tuyết Cầu này, em thật là nghĩ đâu làm đó, luyện dược chắc chắn phải mất không ít thời gian chứ?

Em tưởng anh đang ở nhà à?” Nói rồi, Tô Thành định quay người đi.

“Ê ê!

Anh Thành ~ đừng vội đi chứ, em là thần thú mà.

Em có không gian thần thú đó!

Hi hi!” Tuyết Cầu tinh nghịch cười một tiếng, đột nhiên, một không gian nhỏ lấy nó làm tâm bao trùm lấy Tô Thành và Tuyết Cầu.

Trong không gian này, Tô Thành cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của thời gian.

“Anh Thành, nhìn cho kỹ đây!” Nói rồi, Tuyết Cầu chạy ra khỏi không gian hình cầu nhỏ đó, động tác của Tuyết Cầu ở bên ngoài đột nhiên dừng lại.

Nhưng nhanh chóng Tô Thành phát hiện, Tuyết Cầu không phải dừng lại, mà là động tác chậm đi gấp bội!

Tóc của nó từng sợi từng sợi nhẹ nhàng rơi xuống!

Nếu không phải mắt của Tô Thành đặc biệt tốt, có thể căn bản không phát hiện ra Tuyết Cầu đang động đậy.

Đúng lúc đang thiếu năng lực thực sự làm chậm thời gian, thay đổi hiện thực, đột nhiên được Tuyết Cầu giúp đỡ, Tô Thành vô cùng vui mừng.

Như vậy có thể thử uy lực của bí quyển luyện dược ở đây trước, cũng như giải mã bí mật của những loại đất sét thần bí này!

Nghĩ vậy, Tuyết Cầu lại xuất hiện trong không gian.

"Hi hi, thế nào?

Chủ nhân của tôi, không gian này không tồi chứ?" Một gương mặt thiếu niên của Tuyết Cầu cười đắc ý.

Tô Thành gật đầu tỏ ý không tồi, khen ngợi Tuyết Cầu: "Không tồi không tồi, anh đang thiếu chính là loại năng lực này!

Thưởng cho em một đống móng giò nướng!" Nói rồi, Tô Thành cụ tượng hóa ra một đống móng giò nướng, tạm thời bổ sung năng lượng cho Tuyết Cầu.

Mặc dù là đồ vật cụ tượng hóa, năng lượng đều mượn từ trời đất, vật chất xung quanh, không thể duy trì được một hai tháng nhưng cũng đủ dùng.

Dù sao chỉ cần sau khi ra ngoài ăn nhiều đồ ăn thật để bồi bổ là được.

Tuyết Cầu sung sướng nhận thưởng, vừa ăn vừa khen: "Đồ vật chủ nhân cụ tượng hóa, năng lượng còn tinh thuần hơn của em!

Móng giò nướng ngon thật!

Gâu gâu!" Lúc này Tuyết Cầu ngồi một bên ăn chóp chép, miệng

đầy dầu mỡ.

Không quản Tuyết Cầu nữa, Tô Thành trong đầu tìm kiếm trong 《Bí quyển Luyện dược》 về phương pháp tinh luyện loại đất sét thần bí trong những chiếc vò này.

Chương 320

"Hỗn Nguyên Thổ, ở gần nơi có nham thạch trong lòng đất, có thể cạo được một ít, hình thái như đất thường, mùi vị tanh, có vị cay.

Lượng cực ít, không dễ phát hiện, cần cộng hưởng năng lượng mới tìm được.

Có thể dùng để hỗn hợp nhiều loại năng lượng, chế tạo dược vật cao cấp tinh thuần.

Cũng có thể dùng đỉnh luyện dược trực tiếp tinh luyện ra Hỗn Nguyên Tố, sau khi uống có thể khiến năng lực hấp thu tăng cường mấy trăm lần." Tô Thành tìm được thông tin về loại đất này, thấy nó mạnh mẽ như vậy, Tô Thành không khỏi có chút kích động, sau đó lập tức bắt đầu luyện chế theo thông tin chỉ dẫn.

Một vò đất được Tô Thành đổ vào trong đỉnh, kim ngân ngọc khí bên trong đều được lấy ra, chỉ để lại đất trong đỉnh.

Dưới thì đốt lửa lớn, trên thì kiểm soát dòng chảy năng lượng.

Trong lúc đó Tô Thành linh cảm lóe lên, sử dụng một lượng nhỏ tinh thần lực để dẫn dắt.

Cứ như vậy, từ từ, trong không gian do thần thú Tuyết Cầu tạo ra, bất tri bất giác đã trôi qua hơn mười tiếng đồng hồ.

"Hù hù…" Tô Thành lau mồ hôi trên trán, bây giờ toàn thân đau nhức, cảm giác này đã lâu không có.

Tô Thành liếc nhìn Tuyết Cầu đang biến thành một con mèo nhỏ ngủ say dưới chân, rồi lại nhìn Hỗn Nguyên Thổ trong đỉnh không biết đã được tinh luyện bao nhiêu lần.

Hỗn Nguyên Thổ trong đỉnh so với lúc mới cho vào đã vơi đi một

nửa, trong không gian trống còn lại lơ lửng một lớp sương vàng mỏng mịn, bên trong ngưng tụ một vài viên châu nhỏ màu vàng kim, lơ lửng ở trên.

Tô Thành cũng không biết như vậy có thành công hay không, vì thông tin trong đầu chỉ nói tinh luyện ra sương mù màu vàng là được.

Nhưng Tô Thành lo độ tinh khiết không đủ, nên lại tăng cường độ tinh luyện thêm mấy tiếng đồng hồ.

Nói rồi, Tô Thành không nhịn được gọi Tuyết Cầu dậy: "Này này, Tuyết Cầu, dậy đi, mau tỉnh lại xem giúp tôi xem thành công hay thất bại rồi." Tuyết Cầu ngơ ngác mở mắt, móng vuốt mèo gãi gãi khuôn mặt ngái ngủ, lắc lắc đầu rồi mới ngáp một cái, uể oải nhảy lên miệng đỉnh.

"Meo ô." Tuyết Cầu dường như muốn nói gì đó, nhưng sau khi kêu một tiếng, thân hình nhỏ bé của nó cứng đờ bên miệng đỉnh, không nhúc nhích.

Thấy cảnh này, Tô Thành toàn thân lạnh toát, thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã vô tình luyện ra độc dược rồi sao.

Vừa nghĩ, Tô Thành vừa cẩn thận chọc vào người Tuyết Cầu.

"Meo ô… A… Thật… Thật là…" Tuyết Cầu nói năng lắp bắp, mãi không nói được một câu hoàn chỉnh.

Tô Thành nghe thấy tiếng của Tuyết Cầu thì thở phào nhẹ nhõm, nói: "Sao vậy?

Vừa rồi cậu nhảy lên mà không động đậy, dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng mình vô tình luyện ra độc dược đầu độc chết cậu chứ." Nói rồi, Tô Thành thuận tay vuốt ve bộ lông của Tuyết Cầu, lông mèo của nó vô cùng mềm mại, vuốt sướng tay không gì bằng.

"Thế nào, tôi tinh luyện không có vấn đề gì chứ?

Tôi thấy nó không giống với miêu tả trong sách." Vừa nói, Tô Thành vừa quan sát tình hình trong đỉnh.

Bây giờ lớp sương mù trong đỉnh dần kết lại thành những sợi tơ màu vàng, trên đó treo lủng lẳng mấy thứ như những giọt sương nhỏ màu vàng kim.

Chỗ Hỗn Nguyên Thổ còn lại trong đỉnh lúc này đã biến thành một vật chất đen kịt, bên trong hơi ánh lên sắc đỏ.

Mãi lâu sau, Tuyết Cầu mới chậm rãi lên tiếng: "Thiên tài.

Không, biến thái, tuyệt đối là một tên biến thái!" Nghe vậy, Tô Thành ngơ ngác nói: "Sao vậy?

Cậu nói cái quái gì thế?" Tuyết Cầu dường như cố gắng ổn định lại, một lúc sau mới nói: "Cậu đã tinh luyện ra thứ gì thế này.

Cực kỳ tinh khiết!

Thậm chí có thể gọi là trước không có ai, sau không có người!

Thứ mà biết bao luyện đan thuật sĩ kim cổ đều mơ ước, lại bị cậu dễ dàng làm ra rồi.

Thiên ý, đúng là thiên ý!" Vừa nói xong, chân Tuyết Cầu mềm nhũn, ngã thẳng xuống đất.

"Tuyết Cầu!" Tô Thành kinh hãi kêu lên.

Tô Thành kêu lên một tiếng, đưa tay ôm lấy Tuyết Cầu.

Vốn tưởng Tuyết Cầu sẽ nhẹ nhàng đáp xuống đất, không ngờ nó lại ngã nhào.

"Không gian… của tôi… sắp không trụ nổi nữa rồi, không còn năng lượng.

Nếu đã tinh luyện thành công… tôi thu lại trước đây." Giọng nói

của Tuyết Cầu yếu ớt, trong nháy mắt, không gian hình cầu đó biến mất.

Tô Thành phát hiện thời gian thực tế chỉ trôi qua vài phút.

Tuyết Cầu thở hổn hển mấy hơi, lại nói: "Mau thu vật chất màu vàng bên trong lại.

Còn cả đất màu đen đỏ phía dưới nữa, cái đó cũng không thể lãng phí, thu hết lại!

Có tác dụng lớn đấy!

Sau đó… tiện thể cho tôi liếm chút vật chất màu vàng đó." Tô Thành làm theo, cụ tượng hóa một cái bình nhỏ, mất chút thời gian để thu hết những sợi tơ màu vàng sền sệt đó vào bình, Hỗn Nguyên Thổ dư thừa màu đen cũng được dùng một cái hũ nhỏ để đựng.

Chương 321

Trong đó còn sót lại một ít sương mù màu vàng, Tô Thành không dám thử nên tránh đi, mặc cho nó bay lơ lửng trong đỉnh.

Tuyết Cầu liếm một ngụm dịch đặc màu vàng, sau đó ngủ thiếp đi.

Tô Thành nhìn Tuyết Cầu ngủ ngay lập tức mà dở khóc dở cười, đành phải cất chiếc bình nhỏ và hũ nhỏ chứa dược vật đã tinh luyện vào không gian tùy thân, chuẩn bị rời đi.

“Meo!

Đừng đi vội!

Chủ nhân ngốc!

Mau lại hít hết sương mù trong đỉnh đi!” Tuyết Cầu xù lông, đột nhiên từ tay Tô Thành nhảy dựng lên hét lớn.

Tô Thành giật mình, nhưng vẫn làm theo.

Khoảnh khắc hít vào luồng sương mù màu vàng, anh cảm nhận được một sự khác biệt.

Luồng sương mù màu vàng đó nhanh chóng tiến vào phổi của Tô Thành, sau đó cực tốc dung hợp với máu của anh, kết hợp năng lượng của sương mù màu vàng và sức mạnh huyết mạch của thân thể, trong nháy mắt năng lượng đó bùng nổ trong cơ thể Tô Thành!

Từng luồng cảm giác sảng khoái lan tỏa khắp người anh, phảng phất như tất cả lỗ chân lông đều mở ra, Tô Thành cảm giác năng lượng xung quanh đang nhanh chóng đổ về phía mình!

Sức mạnh tinh thần trong thức hải đang tăng lên điên cuồng, tuy toàn bộ đều là màu trắng, nhưng chỉ cần có nền tảng màu trắng, anh

có thể tinh luyện ra sức mạnh tinh thần bản nguyên màu vàng với số lượng vô hạn!

"Vãi chưởng!

Mạnh quá đi mất!" Tô Thành kinh ngạc nói, Tuyết Cầu lại ngủ thiếp đi.

Nhìn lại thời gian, anh ra ngoài khoảng hơn mười phút, bây giờ nên quay lại rồi.

Tuyết Cầu trên vai ngủ rất say, Tô Thành chỉ thầm nghĩ không biết liếm một ngụm sẽ có hiệu quả gì.

Tóm lại, bây giờ toàn thân sảng khoái, sảng khoái đến mức như vừa tắm bằng sữa tắm bạc hà cực mạnh!

Toàn thân mát rượi!

Nhưng đồng thời, toàn thân đều đang hấp thụ năng lượng.

Đợi đến khi quay lại bên cạnh Bàn Tử, cảm giác đó trên người Tô Thành mới biến mất.

Nhanh chóng sắp xếp và dặn dò mọi người những điều cần chú ý, Tô Thành dẫn cả đội tiếp tục đi xuống.

Mặc dù thu hoạch rất lớn, nhưng mộ vẫn phải xuống.

Dù sao dưới Vân Đỉnh Thiên Cung, còn có một cánh cửa đồng xanh ẩn giấu bí mật khổng lồ!

Anh rất muốn xem cánh cửa đồng xanh lợi hại thế nào, nhưng mọi chuyện phải đợi xuống dưới mới biết cửa có mở hay không.

Lần này Tô Thành không cụ tượng hóa lưới đen nữa, vì hệ thống hiển thị thể tích vật chất có thể cụ tượng hóa hôm nay chỉ còn lại vài chục mét khối, tiếp tục cụ tượng hóa nữa sẽ hết.

Dựa trên nguyên tắc năng lực mạnh đến đâu cũng không được lãng phí, Tô Thành nói rõ tình hình với Bàn Tử, mọi người cũng rất thấu hiểu.

Dù sao đều là những người sống trên lưỡi dao, ai cũng không phải không chịu được khổ, thế là mọi người lại bắt đầu dùng dây thừng và móc neo để đi xuống.

May mà năng lực của mỗi người đều đã mạnh lên, ngay cả người có thể lực kém nhất như Ngô Tà cũng leo rất vững vàng, Tô Thành cũng yên tâm.

"Ê, Thành ca, lúc nãy anh đi đâu thế, tôi lo chết đi được." Bàn Tử vừa leo vừa ghé sát vào Tô Thành hỏi.

Đều là người ở chung lâu ngày, ai đánh rắm tiếng to tiếng nhỏ cũng nghe ra được, Bàn Tử chính là loại người như vậy.

Tô Thành trong lòng thấy buồn cười, biết Bàn Tử đang dò hỏi xem mình lại làm ra thứ gì tốt, nhưng Tô Thành quyết định trêu anh ta một phen.

"Tôi đi đâu à?

Chuyện này dài lắm.

Vừa rồi, tôi nhìn thấy một nữ quỷ!" "Hả?

Nữ quỷ?" Quả nhiên, lời này vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử thay đổi mấy lần, trông rất buồn cười.

Nhìn biểu cảm của Bàn Tử, Tô Thành cố ý nhấn mạnh giọng: "Đúng, nữ quỷ.

Loại nữ quỷ khỏa thân ấy." "Á… Thành ca… Lần sau anh nên dẫn tôi theo chứ!

Anh không bị thương ở đâu chứ?

Chỗ đó quay lại được không?" Thấy Bàn Tử càng hỏi càng nghiêm túc, Tô Thành cuối cùng không nhịn được cười một tiếng, sau đó nói: "Nhìn đường đi Bàn gia!

Chúng ta tăng tốc xuống nào!" Nói xong Tô Thành không đợi Bàn Tử phản ứng, trực tiếp tuột một hơi xuống một đoạn dài trên dây thừng, để lại Bàn Tử ngơ ngác tại chỗ.

"Ê!

Chương 322

Thành ca!

Đợi tôi với!" Nhưng rõ ràng Bàn Tử hoàn toàn không phản ứng kịp, đầu óc vẫn còn quanh quẩn ở chỗ nữ quỷ khỏa thân, cũng vội vàng đuổi theo.

Phía dưới không xa, Tô Thành đặt chân lên một sợi xích sắt khổng lồ y hệt như ở trên.

Nhìn những người ở trên, anh chuẩn bị đợi họ trên xích sắt, tiện thể xem tình hình của Tuyết Cầu.

Tuyết Cầu từ lúc liếm thứ được tinh luyện màu vàng đó xong, ngủ say như chết, thân mèo mềm nhũn rũ xuống trên cánh tay Tô Thành.

Mấy lần nếu không phải Tô Thành kéo lại, nó đã rơi xuống vách đá rồi.

"Tuyết Cầu?

Tuyết Cầu?" Tô Thành vỗ vỗ vào cái đầu nhỏ của Tuyết Cầu, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có trái tim đập mạnh và nhiệt độ cơ thể ấm nóng cho thấy Tuyết Cầu vẫn còn sống.

Chẳng mấy chốc, trong số những người ở trên, Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính đều đã xuống, kinh ngạc nhìn sợi xích sắt khổng lồ dưới chân rồi đi đến bên cạnh Tô Thành.

Muộn Du Bình ngồi xổm xuống nhìn Tuyết Cầu, dò mạch cho nó, đột nhiên nói: "Tiểu gia hỏa này… kỳ lạ thật." Tô Thành đang ôm Tuyết Cầu không hiểu, bèn hỏi tại sao lại kỳ lạ.

"Mạch đập và nhiệt độ cơ thể của nó đều không bình thường.

Nhưng thần thú thì sẽ không sao.

Chỉ là, máu thịt của nó dường như đều đang biến đổi.

Cậu có thể thử cảm ứng." Nói rồi, Muộn Du Bình bảo Tô Thành sờ vào cổ và bụng của Tuyết Cầu, Tô Thành quả nhiên phát hiện ra một vài điểm khác thường.

Lại sờ khắp người Tuyết Cầu một lượt, Tô Thành thầm nghĩ: "Gia hỏa này không lẽ sắp… không lẽ sắp tiến hóa rồi sao?" Để xác nhận, Tô Thành mở ấn ký khế ước trong thức hải ra, quả nhiên phát hiện hoa văn thuộc về Tuyết Cầu trong ấn ký khế ước đang biến đổi điên cuồng, năng lượng và sức mạnh tinh thần bên trong dường như cũng đang tăng trưởng điên cuồng!

"Thảo nào lại ngủ say." Tô Thành lẩm bẩm một câu, nhưng Tuyết Cầu trong tay đột nhiên phình to gấp mấy chục lần, biến thành một con mèo khổng lồ!

Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính đang vây quanh bên cạnh Tô Thành vội nhảy ra, Tô Thành bị Tuyết Cầu đè dưới thân, may mà anh nhanh chóng thoát ra được, bèn ngồi luôn lên người Tuyết Cầu đang ngáy khò khò.

"Tôi nói này Tuyết Cầu, chuẩn bị ngủ thì cũng phải nói một tiếng chứ!" Tô Thành không nhịn được vỗ mạnh hai cái vào bụng Tuyết Cầu khổng lồ, nhưng nó không hề có phản ứng, vẫn ngủ say như một con heo chết khổng lồ.

Mấy người xuống sau nhìn thấy cảnh tượng Tuyết Cầu khổng lồ treo trên sợi xích sắt khổng lồ ngủ say, đều bất giác dụi dụi mắt, tưởng mình nhìn lầm.

Nhưng ở lâu trong những nơi này, thấy nhiều chuyện không thấy trong cuộc sống thường ngày, thần kinh của mấy người cũng đã chai

sạn hơn, bây giờ cũng chấp nhận sự thật Tuyết Cầu biến thành khổng lồ trước mắt.

Tô Thành nhảy xuống khỏi người Tuyết Cầu, lùi lại hơn mười mét nhìn một cái, phát hiện cảm giác này thật sự rất kỳ ảo.

Con mèo khổng lồ, sợi xích khổng lồ, đứng trên sợi xích khổng lồ nhìn một con mèo khổng lồ.

Cảm giác này giống như mình đã bị thu nhỏ lại vậy.

Tuyết Cầu khổng lồ treo trên xích sắt, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác mình bị thu nhỏ.

Lo lắng, Tô Thành cảm ứng ấn ký khế ước của Tuyết Cầu, phát hiện nó dường như thật sự đang tiến hóa.

Chỉ là, vì hấp thụ quá nhiều năng lượng, Tuyết Cầu rơi vào trạng thái hôn mê, cũng không thể hoàn toàn kiểm soát năng lượng hỗn loạn trong cơ thể, nên mới biến thành bộ dạng siêu to khổng lồ.

Mọi người biết tình hình, đều tỏ ra kinh ngạc, mấy người trẻ tuổi nhao nhao bước lên vuốt lông Tuyết Cầu.

Phải biết rằng, lúc Tuyết Cầu còn tỉnh thì đây hoàn toàn không phải là chuyện tốt.

“Oa… Mèo to quá!

Mấy con mèo ta ở quê tôi đều rất hung dữ, chưa bao giờ sờ được!

To thế này!

Quá đã!” Tiểu Lục kích động bước lên, cả người vùi vào trong bộ lông của Tuyết Cầu, A Phát và Lăng cũng dựa vào người Tuyết Cầu nghỉ ngơi với vẻ mặt thích thú.

Trần Bì A Tứ vất vả suốt chặng đường, bây giờ lộ ra vẻ mệt mỏi của người già, cũng không thể không ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tô Thành mắt tinh liếc thấy bộ dạng của Trần Bì, vội cởi áo khoác ra, nói: "Tứ A Công, ông ngồi cùng Hòa Thượng đi.

Dựa vào nó nghỉ ngơi cũng tốt." Hành động này khiến trong lòng Trần Bì A Tứ ấm áp.

Dù cả đời sống trên lưỡi dao, trong mộ lăn lộn đấu với người chết, lên mặt đất lại phải đấu với lòng người, nửa đời người trôi qua trong biến động, đâu có ai sẵn lòng đối tốt với một lão già như ông.

Có, cũng đa phần là có ý đồ xấu, nhắm vào những bảo vật cất giấu bí mật và địa vị trong giới đổ đấu.

Suy nghĩ một hồi, Trần Bì lên tiếng: "Ai… Tiểu Thành lão đệ, lão phu ta sống nửa đời người, chưa từng có ai quan tâm chu đáo như vậy.

Chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, cảm ơn cậu đã chiếu cố.

Lão già này nửa thân đã vào đất rồi." Tô Thành nghe trong lời nói của ông dường như có ẩn ý, nhưng Trần Bì không nói tiếp, chỉ ngồi xuống dựa vào bụng Tuyết Cầu khổng lồ, tự mình nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chuyển sự chú ý khỏi người Trần Bì, Tô Thành bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để tài sản của mình ổn định.

Chương 323

Bây giờ thứ cần nhất là mối quan hệ, có mối quan hệ ổn định và ưu tú, mới có thể biến những tài sản dưới lòng đất này thành tiền mặt.

Nhưng, Tô Thành cũng không vội, bây giờ tài sản của anh đủ để tiêu xài tự do mấy trăm năm.

Thứ cần là thế lực của Cửu Môn, Tô Thành cảm thấy đối xử tốt với người ta một chút cũng không sao.

Dù sao cũng chỉ là tiện tay giúp đỡ, không thiệt gì.

Mấy người ngồi nghỉ ngơi, A Ninh dựa vào bên cạnh Tô Thành, cùng anh yên tĩnh tận hưởng khoảng thời gian hiếm có.

Vừa hay gặp những con du diên nhỏ dưới lòng đất đang bò men theo vách đá lên trên, đáy vực sâu thẳm trong nháy mắt trở nên đẹp như dải ngân hà.

Những đốm sáng màu đỏ và xanh lam uốn lượn men theo vách đá đi lên, chỉ là khi gặp vị trí của Tô Thành, những con côn trùng đó lập tức tách ra, dường như rất sợ hãi.

"Thật không biết tiền nhân đã dùng phương pháp gì để chế tạo ra những cơ quan này.

Nếu không tận mắt chứng kiến, thật sự không thể tưởng tượng được." A Ninh thẳng người dậy, xõa mái tóc dài.

Mái tóc của cô rất đẹp, sau khi xõa ra như dòng nước chảy xuống bờ eo thon thả mà quần áo cũng không che hết được, cũng là một phong cảnh đẹp.

Trong bóng tối, gò má nghiêng của A Ninh vẫn diễm lệ, nhìn bộ dạng cô buộc tóc, Tô Thành mỉm cười, ôm cô vào lòng.

“A Ninh, thật may mắn khi gặp được em.” Hương thơm thoang thoảng quen thuộc trên người cô bị Tô Thành nhẹ nhàng hít vào, trên con đường thám hiểm thế này, sự yên tĩnh như vậy thật hiếm có.

“Loảng xoảng!” Một tràng âm thanh đồ vật bị lật đổ truyền đến.

Tô Thành nhìn sang, thì ra là Bàn Tử đang sắp xếp đồ đạc, vừa sắp xếp vừa chửi bới: “Mẹ kiếp, cái túi này cũng quá không bền rồi, rách rồi này?” Ngô Tà ở bên cạnh, cũng đang giũ cái túi của mình, cái túi đó vốn rất chắc chắn, nhưng sau ba năm lần bảy lượt bị giày vò, bây giờ chỉ cần xách nhẹ lên là bung ra.

Phải biết rằng, cái túi đó là loại túi chống nước bằng chất liệu nylon cao cấp, chuyên dùng cho hoạt động ngoài trời.

Nhưng nhà thiết kế đó chắc cũng không ngờ có người sẽ đeo nó trải qua những cảnh tượng hung hiểm như vậy, bây giờ quai túi đã đứt, khóa kéo lỏng ra.

Ba lô của mấy người đều đã đóng vai trò áo giáp mấy lần, bây giờ trên đó toàn là vết xước, cơ bản không dùng được nữa.

Bàn Tử nhìn cái túi không đựng vừa bảo vật, vừa chửi, vừa cẩn thận dùng dải vải buộc từng món tài bảo vào bụng.

Thấy hành động của Bàn Tử, mọi người đều sợ những thứ mang ra sau chín lần chết một lần sống sẽ bị rơi mất, thế là cũng nhao nhao bắt chước, từng món bảo vật được buộc vào người, để tránh cái túi chết tiệt kia.

Tô Thành nhìn hành động của họ, đột nhiên nảy ra một ý tưởng, một ý định lớn.

“Ông!” Tiến vào không gian ý thức, Tô Thành cố gắng liên kết ấn ký tinh thần và không gian tùy thân.

Nhưng mấy lần thử cộng hưởng đều thất bại, Tô Thành đành tạm

thời từ bỏ.

Anh định chia sẻ chức năng không gian tùy thân cho đồng đội!

Chỉ là tạm thời chưa tìm ra phương pháp.

Đúng lúc Tô Thành đang suy nghĩ, ấn ký khế ước của Tuyết Cầu trong thức hải của anh tỏa ra từng luồng năng lượng, năng lượng mạnh mẽ dị thường quét qua thức hải của Tô Thành.

Nhờ Tuyết Cầu tiến bộ, năng lượng tinh thần của Tô Thành lại mạnh lên một bậc!

Sau một trận dao động, Tuyết Cầu khổng lồ ngẩng đầu vươn vai một cái.

Mấy người vốn đang dựa vào bụng Tuyết Cầu giật mình, vội vàng đứng dậy chạy sang một bên.

“Meo ô…” Một tiếng mèo kêu vang dội khắp đáy vực, Tuyết Cầu nhanh chóng biến trở lại kích thước của một con mèo bình thường.

“Tuyết Cầu?

Vừa hay, hỏi cậu một chuyện!” Tô Thành gọi Tuyết Cầu, sau khi giao tiếp bằng ý thức, Tô Thành nói cho Tuyết Cầu biết ý tưởng của mình.

Có Tuyết Cầu dẫn đường, Tô Thành nhanh chóng biết được phương pháp chia sẻ chức năng không gian tùy thân này.

Đồng thời cũng khiến Tô Thành biết được một chuyện.

Đó là, Lão Cửu Môn thật sự đều có huyết mạch!

Tô Thành gọi tất cả mọi người lại, từng người một ban cho không gian tùy thân.

Mấy người thuộc Lão Cửu Môn, không gian tùy thân đều lớn hơn

người thường!

Người bình thường chỉ có thể có không gian vài chục mét khối, mấy người Lão Cửu Môn đều có thể mang theo mấy trăm mét khối.

Trong việc sử dụng thiên phú, cũng thể hiện ra sự khác biệt.

Ngô Tà dù bản thân yếu ớt, nhưng vì quan hệ huyết mạch, chỉ mất hơn mười phút đã dần dần mò ra được cách.

Mấy người bình thường kia, mất hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa tìm ra cách kích hoạt.

Chỉ có thể trách thiên phú.

Chương 324

Tô Thành nhìn thời gian, ở đây đã đủ lâu rồi.

Anh gọi Tuyết Cầu, kinh ngạc phát hiện lông của Tuyết Cầu có chút trong suốt, rất đẹp.

Hỏi ra mới biết, đó là kết quả của việc hấp thụ năng lượng.

Tốc độ lần này của Tô Thành cực nhanh, nỗi sợ hãi đối với lòng đất của mọi người gần như không còn tồn tại nữa.

Sự nguy hiểm khi xuống mộ, bây giờ trở nên vô cùng nhẹ nhàng, mọi người đều cảm thấy, đi theo Tô Thành, dường như có thể vạn sự vô lo.

Tiếp tục đi xuống, cách cánh cửa đồng khổng lồ không còn xa nữa.

Do mọi người đều đã có không gian tùy thân, bây giờ ai cũng muốn nhanh chóng tìm thêm kho báu, dù sao không ai chê tiền nhiều.

Tô Thành thành thạo từng bước đi xuống, dây thừng và móc neo gần như giống như cánh tay thứ ba, sử dụng vô cùng dễ dàng.

Động tác của mọi người cũng ngày càng nhanh, cảm giác sợ hãi và kinh hãi lúc mới xuống lòng đất, bây giờ dần dần biến mất.

Động tác của Bàn Tử và Ngô Tà cũng nhanh hơn rất nhiều, một đường đi xuống, chẳng mấy chốc cả đội đã có thể lờ mờ nhìn thấy đáy vực phía dưới.

“Ôi trời!

Sắp đến đáy rồi, không đến nữa, tôi còn tưởng chúng ta đang đi đến điện Diêm Vương đấy chứ.” Vừa nói, Bàn Tử vừa thuần thục

tháo móc neo, chuẩn bị bố trí một điểm cố định tiếp theo.

Nhưng khi cố định xong một điểm, vừa leo xuống một bước, đột nhiên chân trượt một cái, cả người lảo đảo.

"Ôi trời!

Mẹ kiếp, chỗ này sao trơn thế." Tiếng kêu của anh ta khiến mọi người đang từ từ bố trí móc neo cúi đầu nhìn xuống, phía dưới là một mảng tối đen, ánh sáng phản chiếu yếu ớt cho biết, cách đáy vực không còn xa nữa.

Đèn pha trên đầu Bàn Tử chiếu qua lại, ánh sáng rất mạnh, chiếu vào vách đá sáng cả một vùng lớn.

Vừa nhìn, Bàn Tử đã ngây người.

Vách đá ở nơi này vô cùng trơn nhẵn, gần như không tìm được điểm bám.

Nhìn từ trên xuống, hình dạng trơn nhẵn của vách đá này dường như được hình thành dần dần, khó mà tưởng tượng được hệ sinh thái dưới lòng đất như thế nào mới có thể khiến vách đá biến thành thế này.

Bàn Tử thử khoan lỗ trên đó, nhưng lại phát hiện nó cứng vô cùng.

Trên vách đá, Bàn Tử phát hiện mấy đường vân màu đỏ rực, kéo dài thẳng xuống dưới.

Loại vân đó rất tinh tế, dường như được hình thành từ một loại văn tự nào đó, phong cách của hoa văn chồng chéo lên nhau, nhìn khiến người ta hoa mắt, anh ta nhìn một lúc rồi không nhìn nữa.

Anh ta vung tay khoan lỗ trên vách đá trơn nhẵn, khoan mấy cái không thành công, Bàn Tử định hỏi Tô Thành bây giờ phải làm sao.

Vừa quay đầu lại phát hiện, Tô Thành đang ở bên cạnh.

“Ê!

Thành ca, vừa hay.

Anh xem, đường phía dưới thành ra thế này, chúng ta bây giờ phải đi thế nào.” Anh ta chỉ chỉ tình hình phía dưới, những người khác dường như đang bố trí móc neo.

Bàn Tử hỏi xong, Tô Thành bên cạnh lại không nói gì, chỉ đứng nhìn trong bóng tối mờ ảo, không nhúc nhích.

“Thành… Thành ca?” Nhìn Tô Thành như vậy, Bàn Tử không khỏi rùng mình, cẩn thận đưa tay quơ quơ trước mặt Tô Thành hai cái, Tô Thành cuối cùng cũng chớp mắt.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Hại!

Thành ca!

Anh đâu cần phải dọa người như vậy!

Bàn Tử tôi trước nay không phải là người có tâm lý vững vàng đâu!” “Ha ha.” Tô Thành đối diện cười cười, tiếng cười đó dị thường âm u, Bàn Tử lập tức cảm thấy toàn thân khó chịu.

Không đúng, chắc chắn không đúng.

Anh ta lập tức ngẩng đầu nhìn đồng đội, phát hiện họ vẫn đang bố trí móc neo, động tác không khác gì lúc trước, trông máy móc vô cùng, vô cùng âm u.

Bàn Tử lập tức lắc lắc đầu, tự nhủ phải bình tĩnh.

Lúc này Tô Thành bên cạnh đột nhiên đưa hai tay ra, tóm lấy Bàn Tử, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khoa trương, cứng rắn kéo Bàn Tử từ trên vách đá xuống.

“Ê ê ê!

Thành ca!

Anh không phải Thành ca?

Thành ca!

Chương 325

Đừng như vậy chứ!

Đừng đùa với tôi!" Anh ta hét lên một cách khoa trương, nhưng quay lại nhìn những người ở trên, không một ai có phản ứng, động tác vẫn máy móc cứng đờ.

"Hừ, trước đó không phải mày tán tỉnh A Ninh trước à?

Tao cho mày nếm thử mùi vị này!

Kiệt kiệt kiệt!" Nói rồi, Tô Thành trong mắt Bàn Tử, một tay nhấc bổng Bàn Tử ném xuống vực sâu.

Bàn Tử rơi xuống một nơi mềm mại, quay đầu nhìn lại, A Ninh đang nằm bên cạnh, mái tóc đen dài vô tận trải khắp mặt đất, Vương Bàn Tử bây giờ đang nằm trên mái tóc đó.

"Chị… Chị dâu!

Chị sao vậy??" Chưa nói xong, người có dung mạo của A Ninh đột nhiên mở mắt, đôi mắt đó đen kịt, không có một chút lòng trắng nào!

Đôi môi đỏ mọng mở ra, nứt thẳng đến sau gáy, đầy một miệng răng đen kịt lật ra, đưa tay định lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử hét thảm một tiếng, lăn một vòng khó khăn lắm mới tránh được đòn tấn công của A Ninh, sự thay đổi trong thời gian ngắn ngủi căn bản không cho anh ta kịp suy nghĩ, chỉ đành thử leo lên vách đá, nhưng cuối cùng phát hiện đây là một quyết định vô cùng sai lầm.

Khi anh ta cố gắng leo lên, mái tóc trải khắp mặt đất của A Ninh đột nhiên quấn lấy cổ anh ta, Bàn Tử một trận ngạt thở, hai mắt tối sầm, chân tay cũng dần cảm thấy tê dại.

Khi tứ chi đang điên cuồng quơ quào trong không trung, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy trong đầu có một luồng kim quang mãnh liệt, dường như đâm thủng cảnh tượng trước mắt.

Chẳng mấy chốc lại mở mắt, anh ta thở hổn hển, phát hiện mặt Tô Thành đang ở ngay trước mắt, giật mình lùi lại, lại phát hiện mình đang bị treo trên vách đá.

"Hù… hù… Chuyện… chuyện gì vậy!

Là Thành ca à?

Phải không?" Bàn Tử cả người kinh hãi đến toát mồ hôi hột, nói năng không lưu loát, cứ thế treo lơ lửng trong không trung xoay vòng vòng.

Trên đầu truyền đến một trận cười quen thuộc, là giọng của Ngô Tà: "Ha ha ha, Vương Bàn Tử, cậu sao thế?

Chê nhàm chán, nên tự xoay vòng tại chỗ à?" Giọng của Ngô Tà khiến Bàn Tử bình tĩnh hơn rất nhiều, ngẩng đầu nhìn lên, mấy người bạn ở trên đều đang đi xuống, cảm giác máy móc đó cũng biến mất.

Lúc này cũng không còn để ý đến thể diện, không đáp lại lời của Ngô Tà, vội vàng nắm lấy dây thừng, cố gắng ổn định thân thể.

Nhưng vì tay chân run rẩy, bị dọa quá kinh khủng, bây giờ vừa nắm lấy dây thừng, chân đạp vào vách đá, lại xoay vòng càng mạnh hơn.

Tiếng cười của Ngô Tà liên tục truyền xuống, Hắc Nhãn Kính cũng phì cười, sau đó Hắc Nhãn Kính cả người tuột xuống, giúp Bàn Tử ổn định thân thể.

Lúc này Bàn Tử mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, thì ra, khi họ đi xuống, phía sau vách đá đã trống một mảng lớn, tạo thành một hình dạng lõm vào trong, kéo dài thẳng xuống dưới.

Bàn Tử nhìn xuống dưới, nhớ lại cảnh tượng chân thực đến rùng mình vừa rồi, A Ninh với cái miệng đầy răng đen, vội vàng ngẩng đầu, không dám nhìn xuống dưới nữa.

“Cậu sao thế?

Từ lúc nãy đã không ổn rồi, không thì sao lại la hét điên cuồng như vậy, nếu không phải Thành ca xuống dưới ổn định cậu lại, vừa rồi cậu đã bị văng vào vách đá đến tàn phế rồi.” Trong lúc Bàn Tử còn đang ngẩn người, Ngô Tà đã được thả xuống bằng dây leo núi, dừng lại bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này vẫn còn sợ hãi, cẩn thận nhìn Ngô Tà, không nhịn được đưa tay sờ mặt Ngô Tà, để xác định đây có phải là người thật không.

“Này này!

Làm gì đấy!” Mặc dù không hài lòng, Ngô Tà lại không ngăn cản Bàn Tử, vì sắc mặt của Bàn Tử trắng bệch dọa người.

Tô Thành ở trên tiếp ứng những người xuống, từng người một xác nhận đã cài móc vào vách đá, Tô Thành mới yên tâm để họ xuống.

Bàn tay của anh dường như được làm bằng thép, tùy tiện chọc một cái vào vách đá là có một cái lỗ, móc neo cũng nhờ đó mà dễ dàng tìm được điểm bám.

Hắc Nhãn Kính cười hì hì vỗ vỗ Bàn Tử, Bàn Tử giật mình, quay đầu hỏi làm gì.

“Không làm gì, tôi hỏi cậu một chút, vừa rồi cậu sao thế.” Hắc Nhãn Kính cười hì hì, Bàn Tử bình thường cũng không có nhiều giao lưu với anh ta, thực ra không được tính là thân.

Bị hỏi một câu, khiến Bàn Tử có chút ngơ ngác.

Sự quan tâm đột ngột khiến anh ta không kịp trở tay.

“Tôi vừa rồi… tôi vừa rồi bị ảo giác, rất tà môn.” Bàn Tử cúi đầu lẩm bẩm, đang định ngẩng đầu cảm ơn Hắc Nhãn Kính, lại thấy Hắc Nhãn Kính há cái miệng toang hoác trước mặt mình, kinh hãi đến mức đấm một quyền lên, Hắc Nhãn Kính khéo léo né được.

Đang lúc hai người đùa giỡn, Tô Thành dẫn người xuống.

“Bàn Tử, không sao chứ.” Bàn tay ấm áp của Tô Thành đặt lên vai Bàn Tử, Bàn Tử bình tĩnh lại, nhìn lại Tô Thành này, mới ổn định lại cảm xúc.

Ánh mắt này mới là Thành ca!

“Tôi không sao, Thành ca.

Vừa rồi tôi nhìn thấy một vài thứ, tôi cảm thấy cần phải báo cáo với anh.” Bàn Tử lau mồ hôi, vội vàng nói với Tô Thành.

Tô Thành nhìn sắc mặt trắng bệch của Bàn Tử, liền cụ tượng hóa một cái đùi gà lớn, Bàn Tử thấy vậy suýt nữa khóc, xem ra vừa rồi bị dọa không nhẹ.

Chương 326

Ngô Tà bên cạnh cũng lộ vẻ lo lắng: "Đừng vội, cậu ăn từ từ thôi, đừng để lát nữa bị nghẹn." Bàn Tử lúc này cũng không phản bác, sau khi cắn một miếng thịt đùi gà lớn, mới từ từ nói: "Tôi vừa rồi, nhìn thấy…" Tiếp đó Bàn Tử đem cảnh tượng vừa nhìn thấy thêm mắm thêm muối kể lại một lượt, vốn đã khoa trương, bị Bàn Tử miêu tả lại một phen, mọi người nghe xong đều ngơ ngác nhìn nhau.

Chỉ có Tô Thành mặt không đổi sắc, lại hỏi: "Lúc nào thì phát hiện không ổn?" Bàn Tử cố gắng nhíu mày suy nghĩ, nói: "Lúc 'anh' tóm lấy tôi ném xuống." Tô Thành và Muộn Du Bình nhìn nhau, Muộn Du Bình nói: "Ngoài ra còn nhìn thấy gì không?

Thứ gì kỳ lạ?

Hoặc là có ngửi thấy mùi gì không?" Đầu Bàn Tử lắc như trống bỏi: "Không có, không nhìn thấy gì." Lúc này Tuyết Cầu trên vai Tô Thành kêu lên một tiếng, nói: "Suy nghĩ kỹ lại xem, có nhìn thấy ký hiệu, hoa văn gì không." "Không có… À!

Có có có!" Nói rồi, Bàn Tử kích động vỗ trán một cái.

"Thật sự nhìn thấy rồi, tôi nói sao tôi lại chóng mặt, chắc chắn là do thứ đó giở trò quỷ!

Lúc tôi chuẩn bị khoan lỗ trên vách đá, nhìn thấy một mảng vân màu đỏ, thứ đó vẽ tinh xảo vô cùng, tôi tò mò nhìn chằm chằm một lúc, nhưng nhìn nửa ngày tôi phát hiện mình căn bản không hiểu, nên không nhìn nữa.

Đợi đến khi tôi quay đầu lại… 'anh' đã biến thành bộ dạng vừa rồi của tôi." Nói đến kích động, Bàn Tử hận không thể múa tay múa chân miêu tả hoa văn đó, cuối cùng lại phát hiện không miêu tả ra

được, đành phải thôi.

Tuyết Cầu nghe xong, lại kêu một tiếng, giọng của nó đột nhiên có chút nghiêm nghị: "Vậy là đúng rồi, chúng ta đã vào trong một trận pháp." Bàn Tử ngơ ngác, Tô Thành nhìn Bàn Tử, đều vỗ mạnh vào vai anh ta, tỏ ý "vất vả rồi." Lúc này Bàn Tử mới phát hiện, ba người trẻ tuổi kia đã không thấy đâu, Trần Bì A Tứ cũng hôn mê bất tỉnh, A Ninh bị buộc sau lưng Tô Thành, vừa rồi trong lúc hoảng loạn căn bản không chú ý.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bàn Tử ngây người.

Tô Thành chậm rãi nói: "Vừa rồi dường như đều bị trúng chiêu rồi, hẳn là tác dụng của loại phù văn mà cậu nhìn thấy, may mà, phát hiện kịp thời.

Mấy người họ bây giờ đều không rõ sống chết." "Vậy, ba đứa nhỏ đó thì sao?

Chúng nó đều mới hai mươi mấy tuổi thôi!" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Hắc Nhãn Kính bên cạnh ghé vào, nói với Bàn Tử: "Ba người đó, vừa rồi như bị tà nhập, tự mình tuột dây thừng nhảy xuống, giữa đường còn tháo dây, bây giờ không rõ sống chết." Bàn Tử không ngờ sự tình lại trở nên nghiêm trọng như vậy, nhớ lại vừa rồi Ngô Tà còn có thể cười được, trong lòng tức giận.

Anh ta định đi đánh Ngô Tà bên cạnh, lại bị Hắc Hạt Tử tóm lấy tay.

"Đừng, tình hình của cậu ta còn nghiêm trọng hơn.

Thế giới trong mắt cậu ta không biết đã biến thành thế nào rồi." Nói rồi, Hắc Hạt Tử đưa tay ra trước mặt Ngô Tà, Ngô Tà cười hì hì nói: "Bắt bươm bướm, bắt bươm bướm!" Nhìn bộ dạng của Ngô Tà, lòng Bàn Tử chùng xuống, một cảm giác không nói nên lời nghẹn ở

lồng ngực.

Tô Thành thở dài: "Đừng ở đây ngây ngốc nữa, Tuyết Cầu nói phía dưới có cách giải quyết, đợi xuống dưới rồi nói." Nói rồi, Tô Thành gọi mọi người cùng nhau từ từ tuột xuống, và dặn dò đừng nhìn vào những hoa văn thần bí nào đó quá lâu.

Tuyết Cầu đứng trên vai Tô Thành, khuôn mặt vốn đáng yêu, không biết vì sao lúc này lại có vài phần nghiêm nghị.

Không gian phía dưới ngày càng rộng, dần dần phát hiện một loại thứ gì đó giống như dây leo thực vật xuyên qua vách đá bên cạnh, dường như nối liền với một thứ gì đó ở phía dưới.

Tô Thành vừa rồi cũng đã nhìn những hoa văn đó, nhưng vì sức mạnh tinh thần mạnh mẽ nên không bị ảnh hưởng, bây giờ khả năng nhìn trong đêm cho phép anh nhìn rõ thứ treo ở phía dưới.

Đó là một cỗ quan quách.

Cũng không có gì lạ, ở trong mộ địa nhìn thấy quan quách là chuyện bình thường.

Nhưng trong lòng Tô Thành luôn có cảm giác không ổn.

Vừa rồi, khi cố gắng cứu A Ninh, anh phát hiện ấn ký tinh thần của cô bị một vòng gì đó bao quanh.

Anh chỉ có thể miễn cưỡng khống chế cường độ của thứ đó, để tránh A Ninh hoàn toàn phát điên.

Bởi vì ấn ký tinh thần một khi bị tổn thương, sẽ liên lụy đến toàn bộ thần kinh của người đó, nghiêm trọng thậm chí sẽ trực tiếp thất khiếu chảy máu mà chết.

Những người khác cũng nhờ sự giúp đỡ của Tô Thành mới miễn cưỡng bảo toàn tính mạng.

Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử thì ổn, hai người họ không hề hấn gì, người có tình hình tốt thứ hai là Tam Thúc.

Lão hồ ly gần như ngay lập tức phát hiện ra điều không ổn, sau khi phát hiện hiệu quả của đồ đằng, vội vàng nhắm mắt lại, để tỉnh táo thậm chí còn dùng dao đâm vào đùi mình một nhát, cứng rắn cắn răng không rên một tiếng, cũng là một tay hảo hán.

Tô Thành nhìn quan quách ngày càng gần dưới chân, trước tiên giơ tay cụ tượng hóa hai con đường đá rộng một mét ở hai bên, bắc ngang qua hai đầu vách đá.

Lúc này, hạn mức cụ tượng hóa một trăm mét khối mỗi ngày cũng sắp dùng hết.

Mọi người đứng trên đường đá, Tô Thành lại cụ tượng hóa con đường nối liền với quan quách, để tiện kiểm tra tình hình.

Tuyết Cầu lúc này biến thành bộ dạng thiếu niên, thần sắc nghiêm nghị lạnh lùng, khiến người ta nhìn vào đều phải sợ hãi ba phần.

“Lại gặp nhau rồi, Vạn Nô lão nhi.” Nói rồi, nó bước lên phía trước.

Tô Thành phát hiện cỗ quan tài đó là một cỗ “Tiếu tử quan”.

Tiếu tử quan là cách nói được truyền lại từ trước giải phóng, nghe nói lúc đó ở vùng Giang Tây, có một lộ quân phiệt, dưới trướng có một nhóm người tài giỏi đào mộ, người đứng đầu tên là Trương Diêm Thành.

Người này nghe nói là hậu duệ của Phát Khâu tướng quân dưới trướng Tào Tháo, thần thông quảng đại, năm ngón tay trái của hắn dài vô cùng, gần như bằng nhau, có thể san phẳng gò đất, thường ngửi đất tìm lăng, công phu đạo mộ cực kỳ lợi hại.

Người này đạo mộ, có một bộ phương pháp đặc biệt.

Trong giới đạo mộ, có một quy tắc đặc biệt.

Khi khai quật quan tài ở những nơi âm tà huyết sát, người ta thường rưới máu bò lên nắp quan để quan sát phản ứng.

Chương 327

Nếu trong quan tài có tiếng động lạ, chứng tỏ chủ nhân của nó có khả năng đã bị thi biến.

Binh lính sẽ kéo quan tài ra khỏi mộ cổ, phơi dưới nắng gắt rồi mới mở nắp.

Nếu trong quan tài không có động tĩnh gì, họ sẽ xem xét bề mặt quan tài.

Trong đa số trường hợp, máu bò sẽ không đông lại mà chảy dọc theo thân quan xuống đáy, cho thấy mọi chuyện đều ổn, có thể mở quan an toàn.

Nhưng có một trường hợp vô cùng đặc biệt, đó là khi máu bò được rưới lên, nó lại thấm vào thân quan như thể rưới lên cát sỏi.

Đây là điềm báo đại hung, còn đáng ngại hơn cả thi biến, cho thấy thứ bên trong quan tài có thể không phải là người.

Trong quan không phải là người, vậy là thứ gì?

Đáp án là những thi thể không thể gọi tên.

Ở Thiên triều, những thứ này được gọi chung là "yêu".

Khi gặp phải tình huống này, Trương Diêm Thành sẽ ra lệnh cho người đào một cái hố sâu, dìm quan tài yêu quái xuống, trát bùn lên rồi nung chảy binh khí, dùng sắt nóng để phong ấn.

Chỉ ở trên đỉnh quan tài, họ chừa lại một lỗ hổng chỉ đủ một bàn tay lọt qua.

Đợi sắt nóng nguội lại, người ta sẽ dùng một tay thò vào quan để lấy đồ vật bên trong, tương truyền đây là tuyệt kỹ gia truyền "Song

chỉ tham động" của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Khi thực hiện tuyệt kỹ này, sẽ có người dùng một sợi dây tỳ bà tiễn ba thước kẹp chặt cánh tay người đó, đầu còn lại của cơ quan thì buộc vào đuôi ngựa.

Để nếu cảm thấy có gì đó không ổn, người bên cạnh có thể lập tức quất ngựa.

Ngựa giật mình chạy đi sẽ kéo cơ cấu, mũi tỳ bà tiễn sắc bén vô cùng sẽ lập tức cắt đứt cánh tay để bảo toàn tính mạng.

Quan tài được xử lý theo cách này, vì có một cái lỗ ở trên, cuối cùng sẽ trông giống như một cái đầu lâu bằng sắt khổng lồ, nên được người đời gọi là "Tiếu tử quan".

Khẩu quan tài trước mắt rõ ràng mang hình dáng của một Tiếu tử quan.

Nhưng có một điểm kỳ lạ là quan tài này trông như được đúc liền một khối, cái "miệng cười" kia cũng không hề xấu xí như bị nung chảy.

Ngược lại, miệng cười đó còn được chế tác vô cùng tinh xảo, mang hình dáng của một con dạ xoa đang há to miệng, để lộ hàm răng già cỗi, trông sống động như thật.

Tô Thành không khỏi kinh ngạc, nhìn Tuyết cầu đang từng bước tiến lên, tuy không biết cậu ta định làm gì nhưng cũng không tránh khỏi lo lắng. "Tuyết cầu, cẩn thận một chút." Tuyết cầu nghe vậy liền gật đầu, tiếp tục từng bước tiến tới.

Dù mang dáng vẻ của một thiếu niên, nhưng mỗi bước đi của cậu đều vô cùng trang nghiêm, khiến người ta có cảm giác như mỗi bước chân đều giẫm lên tim mình, nặng trĩu. "Hề hề!

Thằng nhóc này đi cứ như hoàng thượng lâm triều ấy!" Giọng của

Bàn Tử phá vỡ sự trang nghiêm, cũng làm cho không khí bớt căng thẳng, tâm trạng lo lắng của mọi người đều được câu đùa của Bàn Tử làm cho thả lỏng.

Cũng vào lúc này, Tô Thành nhận ra Bàn Tử chính là người gánh vác bầu không khí, đảm nhận vai trò này trong đội.

Anh không nhịn được mà nhìn lại Bàn Tử, bởi vì lúc này, hình tượng của Bàn Tử trong mắt anh đã trở nên cao lớn hơn không ít. "Ha ha ha!

Thằng nhóc bắt đầu ra tay rồi kìa, vãi chưởng, thế cũng được à?" Giọng Bàn Tử cười hì hì truyền đến, dù không có ai đáp lại, anh ta vẫn kiên trì nói đùa.

Tô Thành quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng cà chớn của Vương Bàn Tử, không nhịn được mà tự vỗ trán: Vương Bàn Tử mà là người có thể thay đổi sao?

Chỉ là một tên tấu hài mà thôi!

Lúc này, Tuyết cầu đã đến bên cạnh quan tài, xắn một bên tay áo lên, dường như chuẩn bị thò tay vào miệng của Tiếu tử quan.

Trái tim của Tô Thành và mọi người đều treo lên.

Họ không biết Tuyết cầu định làm gì, nhưng vì mối liên kết của khế ước, Tô Thành có thể cảm nhận được đây là một việc mà Tuyết cầu bắt buộc phải làm, và có vẻ như trước đó cậu ta đã thất bại một lần.

Mọi người trơ mắt nhìn Tuyết cầu thò một cánh tay mảnh khảnh vào trong, nhưng chỉ một lúc sau, cậu ta lộ vẻ đau đớn lùi lại mấy bước, ngã xuống con đường đá do Tô Thành cụ tượng hóa ra.

Ngô Tà lại rất nhiệt tình, là người đầu tiên lo lắng hỏi: "Sao vậy?" Mọi người nhìn thấy cánh tay mà Tuyết cầu thò vào đã trở nên đỏ rực

và cháy khét, giống như bị lột da rồi nướng qua một lượt.

Tô Thành biết vết thương này tuy đau đớn nhưng không chí mạng, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ kéo Tuyết cầu dậy, định chữa thương cho cậu ta.

Nhưng không có kết quả.

Vết thương kia cứ nóng lên từng đợt, mấy lần Tô Thành còn cảm nhận được luồng nhiệt lượng đó.

Nếu không phải thuộc tính phòng ngự của anh quá biến thái, có khi anh còn bị năng lượng của Tuyết cầu làm bị thương. "Chuyện gì vậy?" Tô Thành hỏi.

Chỉ thấy ánh mắt Tuyết cầu có chút thất thần, đáy mắt dường như ẩn chứa vô vàn bi thương, sau đó nói: "...Không được.

Chương 328

Vẫn không được.

Con yêu quái này đã mấy ngàn năm rồi, không được nữa.

Tên cẩu tặc đó đã hút quá nhiều năng lượng của Tuyết nhi." Sự căm hận trong mắt cậu ta khiến những người có mặt không khỏi rùng mình.

Tô Thành nhìn xuống chân mình, phát hiện bên dưới Tiếu tử quan có một miệng giếng tròn, nhưng miệng giếng đã bị những dải vải bịt kín, trên đó có những ký hiệu vừa khiến anh phát điên.

Nhìn lại Tuyết cầu, vết thương trên tay cậu ta vẫn chưa biến mất.

Thực lực của Tuyết cầu anh đều biết, thứ có thể làm Tuyết cầu bị thương thành ra thế này, chắc chắn không phải dạng tầm thường. "Bây giờ làm sao?" Nhìn vẻ mặt căm hận của Tuyết cầu, Tô Thành hỏi. "Trong quan tài đó... không biết có phải Vạn Nô Vương không.

Tóm lại, tôi phải giết nó, nhưng tôi đã không thành công." Tuyết cầu trả lời có chút lạc đề, lúc này cậu ta dường như đang chìm sâu trong đau khổ.

Suy ngẫm một lúc lâu, Tô Thành quay đầu nhìn A Ninh đang bị trói sau lưng và vẫn còn hôn mê, nói: "Bình tĩnh lại đi, cậu phải biết, bây giờ chuyện quan trọng nhất là đưa Tuyết nhi ra ngoài, đúng không?" Tuyết cầu không nói gì, im lặng một lúc, dường như rất khó khăn mới dằn được sự căm hận ngập tràn trong lòng rồi quay người đi. "Bên dưới là nơi giam giữ Tuyết nhi.

Nhưng xung quanh đều có Hỏa thần chú, nếu tôi xuống dưới dùng sức, toàn thân sẽ biến thành thế này, nghiêm trọng hơn có thể sẽ chết."

Toàn thân cậu ta phát ra ánh sáng mờ ảo, ánh mắt lạnh băng nhìn những đạo phù chú bên dưới. "Đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Cứ nói tác dụng của loại bùa chú này trước đã." Tô Thành kéo Tuyết cầu đang đứng bên rìa đường đá trở lại, trông cậu ta lúc này như một bông tuyết sắp tan.

Ánh mắt Tuyết cầu nhuốm vài phần cô đơn. "Loại bùa chú này, thực ra đối với người bình thường chỉ có tác dụng gây ảo giác.

Nó tác động lên thần kinh thị giác của con người, dùng hình vẽ ám thị để khiến người ta sinh ra ảo giác mạnh mẽ.

Chỉ là loại hình vẽ và cách vẽ bùa này đã thất truyền, những bí ẩn trong đó cũng không phải ai cũng học được.

Nhưng đối với loài động vật thần thú hiếm có như tôi, nó chính là... sát khí.

Sau khi xuống dưới, chỉ cần không nhìn chằm chằm vào nó là được, nhưng tôi thì không thể." Nói xong, Tuyết cầu đưa ánh mắt bi thương nhìn xuống miệng giếng bên dưới, nơi có Tuyết nhi của cậu ta. "Vậy để tôi xuống, cậu ở trên này đừng đi lung tung.

Anh Bàn, Hạt Tử, lão Muộn!

Đi, dẫn người xuống xem tình hình." Tô Thành vung tay, mấy người nhắm mắt nhảy xuống.

Bàn Tử đã trải qua nỗi đau này một lần nên càng nhắm chặt mắt, không dám nhìn những lá bùa đỏ rực bên dưới.

May mà hoàn cảnh tối tăm, cũng chỉ khi cúi đầu nhìn kỹ mới bị trúng chiêu, còn lại chỉ cần đi lại bình thường là được. "Vãi chưởng, Thành ca, em sợ lắm!

Anh có thể cho em ở trên này được không, lỡ em trúng chiêu thật

thì... thật không biết phải làm sao!" Bàn Tử mặt mày khổ sở, gần như sắp khóc.

Tô Thành trong lòng thấy buồn cười, liền nói thẳng: "Đi đi, đừng nhìn là được.

Hơn nữa, bây giờ không phải có Thành ca ở đây sao?

Sợ cái gì, lên!" Nói rồi, Tô Thành đẩy Bàn Tử một cái, Bàn Tử loạng choạng mấy bước suýt nữa thì ngã vào miệng giếng.

Nhưng cú đẩy của Tô Thành có chừng mực, anh dùng thuật nhìn xuyên thấu đã thấy rõ tình hình bên trong giếng.

Bên dưới là một không gian, bên trong có một quả cầu đồng lớn, trên đó lại có một loại bùa chú khác, tầng tầng lớp lớp.

Bên trong quả cầu đồng là một vật nhỏ xíu, trông đen thui như một con chuột nhỏ, cũng không biết có phải là "Tuyết nhi" của Tuyết cầu hay không.

Bàn Tử bị đẩy một cái tức điên người, quay lại nói: "Mẹ kiếp, Thành ca, anh đẩy người cũng không phải đẩy kiểu đó chứ!

Trời ạ, lỡ em ngã xuống, chi cuối cùng ưu tú nhất của Vương gia nhà em coi như tuyệt hậu!" Đang nói, anh ta nhìn ánh mắt Tô Thành bỗng có chút không đúng. "Sao... sao vậy?" Vương Bàn Tử không dám quay đầu lại, ánh mắt của Tô Thành, Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình rõ ràng đang nhìn vào một nơi nào đó sau lưng anh ta. "Chuyện...

Chương 329

chuyện gì vậy?" Lưỡi Bàn Tử bắt đầu líu lại, nói năng không còn lưu loát.

Bây giờ anh ta chỉ muốn lập tức chạy khỏi nơi này, nhưng lại không dám động đậy, vì Tô Thành và Muộn Du Bình đang điên cuồng nháy mắt ra hiệu cho anh ta tuyệt đối không được cử động.

Cứ đứng yên tại chỗ như vậy, mồ hôi sau lưng đã không biết chảy bao nhiêu lần, ướt rồi khô, khô rồi lại ướt.

Bàn Tử lúc này chỉ cảm thấy mỗi giây trôi qua dài như một năm, có một khoảnh khắc anh ta thậm chí còn hận không thể chết ngay lập tức, còn hơn là chịu đựng sự giày vò ở đây.

Đứng một lúc, Bàn Tử cũng có chút mất kiên nhẫn, thấy Muộn Du Bình, Tô Thành, Hắc Hạt Tử ba người trước mặt đều không dám động đậy, anh ta thậm chí bắt đầu nghi ngờ ba người này đang hợp tác để trêu mình.

Không phải là không có khả năng này.

Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử lại không còn căng thẳng nữa, thậm chí còn có chút buồn cười.

Ngay khi anh ta định quay đầu lại, sắc mặt ba người trước mặt lập tức thay đổi.

Trong nháy mắt, mặt cả ba người trắng bệch.

Đèn trên đầu Vương Bàn Tử chiếu thẳng vào mặt Hắc Hạt Tử, anh ta thấy rõ mồ hôi đang túa ra trên trán Hắc Hạt Tử. "Mẹ kiếp..." Thầm chửi một tiếng, Vương Bàn Tử nghiến chặt răng hàm, nghĩ bụng liều mạng vậy.

Lúc này, anh ta rõ ràng ngửi thấy một mùi tanh hôi nồng nặc, cái mùi đó vô cùng buồn nôn, rất giống mùi xác chết thối rữa dưới trời nóng.

Cứ như có ai đó đã hâm nóng một cái xác chết để nó bốc mùi vậy.

Anh ta từ từ quay đầu, nhìn thấy vai trái của mình trống không.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Lại nhìn sang vai phải.

Cũng không có gì.

Lúc này, anh ta thoáng thấy ánh mắt của Tô Thành và Muộn Du Bình đang điên cuồng ra hiệu về phía trên đầu mình.

Vương Bàn Tử lập tức toàn thân lạnh toát, trong lòng thầm kêu không ổn.

Anh ta đột ngột ngẩng đầu lên, chỉ thấy một khuôn mặt quái dị khổng lồ ở phía trên, hàm răng già cỗi lơ lửng trên đầu anh ta, cái miệng lớn như cái máy hấp tóc kiểu cũ cho các bà trong tiệm làm tóc đang chụp lấy đầu anh ta.

Mùi hôi thối đó xộc thẳng vào mũi Vương Bàn Tử, suýt nữa làm anh ta ngất đi, nhưng anh ta vẫn giữ vững không cử động.

Tô Thành nhìn mà tim đập chân run, con quái vật đó trông vô cùng đáng sợ, ngoại hình như bị tạt axit sunfuric, khoảnh khắc đó Tô Thành nhớ đến một con quái vật có thể phun axit trong một bộ phim nước ngoài anh từng xem.

Nhưng thứ này trông còn đỡ hơn con quái vật kia nhiều, ít nhất nó không dị dạng như một con gián.

Mồ hôi lạnh của Vương Bàn Tử túa ra như tắm, lúc này trong lòng anh ta đang nghĩ xem phải làm gì.

Nhìn ngoại hình, thứ này to gấp ba lần Vương Bàn Tử, toàn thân bốc mùi hôi thối không biết có độc hay không.

Lại nhìn cơ bắp cuồn cuộn của nó, tuy không đều đặn nhưng cũng là một thân thịt bắp, chắc chắn không dễ đối phó.

Nghĩ rồi, hai mắt Vương Bàn Tử lộ ra hung quang, tay từ từ đặt lên con dao phay chó ở sau lưng.

Anh ta không chú ý đến ánh mắt của Tô Thành, đang liều mạng ra hiệu cho Vương Bàn Tử đừng động đậy.

Nhưng đã quá muộn.

Trong chớp mắt, chỉ thấy Vương Bàn Tử một tay rút dao, chém thẳng vào miệng con quái vật kia.

Vương Bàn Tử nhanh, nhưng con quái vật còn nhanh hơn, cùng lúc đó nó cũng há miệng cắn xuống cái đầu béo của anh ta! "Rắc rắc!" Gần như cùng một lúc, chỉ thấy Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình đồng thời ra tay, Hắc Hạt Tử ném ra ba con dao nhỏ như viên đạn, còn Muộn Du Bình thì phi ra thanh Hắc kim cổ đao.

Tô Thành thì hạ thấp người, quét chân về phía móng vuốt khổng lồ của con quái vật.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, con quái vật lập tức bị cắt mất nửa cái miệng lớn, cú đá của Tô Thành cũng khéo léo dừng lại trước chân Bàn Tử.

Con quái vật đổ rầm xuống đất, một móng vuốt cố gắng tóm lấy Bàn Tử, nhưng Bàn Tử cũng không phải dạng vừa, giơ tay chém mạnh một nhát, cắt đứt cánh tay thô to của con quái vật, chỉ còn lại một chút da dính vào.

Máu của con quái vật lại có màu đen, từ từ chảy ra từ vết thương, kèm theo đó là một mùi tanh hôi.

Tuyết cầu dường như ngửi thấy mùi, kinh ngạc thò đầu xuống nhìn từ phía trên.

Khi nhìn thấy xác con quái vật trên mặt đất, sắc mặt cậu ta thay đổi mấy lần. "Các người... giết thứ đó rồi sao?" Giọng cậu ta trở nên a thé, đó là âm thanh thất thanh phát ra sau khi sợ hãi đến cực điểm.

Bốn người bên dưới nhìn Tuyết cầu, rồi lại nhìn cái xác quái dị bất động trên mặt đất, gật đầu.

Chương 330

Sắc mặt Tuyết cầu lúc này thay đổi liên tục như cầu vồng bảy sắc, sau đó cậu ta cười một cách kỳ quái rồi nói: "Đúng là một đám không sợ chết, thôi được, thôi được, lão đây chơi với các người." Nói rồi, Tuyết cầu nhảy xuống, cưỡi thẳng lên vai Bàn Tử, bảo Bàn Tử đi đến bên cạnh Tô Thành.

Cậu ta cởi trói cho A Ninh trên lưng Tô Thành, đặt cô lên phiến đá phía trên, sau đó lại nhảy xuống, nhưng lần này thì bám trên lưng Tô Thành.

Tuyết cầu rất nhẹ, Tô Thành gần như không cảm thấy trọng lượng. "Khà khà khà... các người biết mình đã chọc vào thứ gì chưa?

Thôi rồi, thôi rồi, thứ đó mà cũng gặp được, Tô Thành, chuẩn bị nghênh chiến đi." Bốn người không hiểu rõ, nhưng nghe giọng điệu có vẻ nghiêm trọng, nên cũng đều nghiêm túc trở lại. "Rốt cuộc đó là thứ gì?" Tô Thành bình tĩnh hỏi.

Bây giờ anh không thèm nhìn cái xác đó nữa, nó thật sự hội tụ đủ mọi điểm dị dạng của con người, tóm lại chỗ nào có thể dị dạng thì đều dị dạng.

Nhìn nó căn bản không giống một sinh vật sống. "Cái đó à, nói ra dài dòng lắm.

Nói đúng ra nó không phải động vật, mà là thực vật.

Còn nhớ những cái xác khô dị dạng treo trên vách đá không?

Những thứ đó...

đều là để dọa con người thôi.

Không, các người xem đó là quả của một loại thực vật, là sản

phẩm thất bại trong quá trình sinh trưởng của loại thực vật đó." Vừa nói, Tuyết cầu vừa ngửi ngửi trong không khí.

Nhìn hành động của Tuyết cầu, Hắc Hạt Tử và Bàn Tử cũng ngửi thử mấy cái, nhưng rõ ràng Bàn Tử chẳng ngửi thấy gì.

Ngược lại, sắc mặt Hắc Hạt Tử dường như đã thay đổi.

Tuyết cầu cười cười, nói: "Chuẩn bị sẵn sàng đi.

Nếu mọi chuyện tiến triển theo hướng tốt, thì chúng ta trúng quả lớn rồi.

Nếu không... thì chúc tôi một đường về Tây Thiên." Nghe lời Tuyết cầu, Tô Thành, Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử không có phản ứng gì, dù sao khái niệm sinh tử trong mắt mấy cao thủ thần bí này cũng không phải vấn đề.

Tô Thành càng không quan tâm đến thứ này, dù sao đến lúc đó cùng lắm thì dùng "Hoàng kim thập miểu" mang mọi người chạy trốn.

Sức của anh bây giờ một tay kéo xe tải cũng không thành vấn đề.

Nhưng sự thật sau đó chứng minh, suy nghĩ của Tô Thành quá đơn giản. "Xoạt xoạt xoạt..." Một loạt tiếng lá cây xào xạc không nên xuất hiện dưới lòng đất sâu thẳm vang lên, cảnh tượng thật sự không hài hòa.

Tô Thành bật siêu thị lực để kiểm tra.

Nhưng dù là nhìn xuyên thấu hay nhìn trong đêm, anh đều không thấy bóng dáng của bất kỳ thứ gì. "Đừng nhìn nữa, Thành ca ca.

Thứ đó ngay cả tôi cũng phải sợ ba phần.

Chúng ta chờ đi, nó...

được mệnh danh là người gác cổng Thanh đồng môn đấy." Tuyết cầu cười khổ một tiếng.

Tô Thành lúc này có chút căng thẳng.

Rốt cuộc đó sẽ là thứ gì?

Trong nhất thời, không khí trở nên căng thẳng, mấy người đều đứng yên tại chỗ không dám động, trong không khí chỉ nghe thấy tiếng "xoạt xoạt" nhỏ.

Nhưng chờ một lúc lâu, mấy người vẫn không thấy động tĩnh gì lớn.

Hồi lâu, cuối cùng cũng có người không nhịn được nữa.

Người đó chính là Vương Bàn Tử.

Anh ta căng thẳng nói: "Này... hay là chúng ta nhân lúc thứ đó chưa ra thì rút trước đi, cứ đứng đây chờ chết cũng không phải là cách hay!" Thực ra lời anh ta nói không phải không có lý, nhưng Tuyết cầu vẫn giữ tư thế căng cứng toàn thân, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy vào chiến đấu.

Lại qua mấy phút, xung quanh vẫn yên tĩnh.

Trên phiến đá, Tam Thúc và Trần Bì A Tứ đang thò đầu xuống xem xét, Ngô Tà đang trong trạng thái điên loạn thậm chí còn cười hì hì ở trên đó.

Chương 331

"Hi hi... hi...

đá bóng da, đá bóng da, đá xong bóng da thì ăn thịt thịt." Một lúc sau, Ngô Tà tự mình ngồi trên phiến đá, cười hì hì vỗ tay hát vè.

Dưới lòng đất tĩnh lặng và tăm tối, giọng của cậu ta nghe có vẻ dị thường quỷ dị.

Tô Thành lại dò xét xung quanh, cảm thấy cũng không có gì kỳ lạ, đành hỏi Tuyết cầu trên lưng: "Chuyện gì vậy, tình hình sao rồi?

Chẳng lẽ 'người gác cổng' đó không đến nữa?" Tuyết cầu trên lưng lại không nói tiếng nào, chỉ giơ tay ra hiệu cho Tô Thành đừng lên tiếng, sau đó lại ra hiệu cho Tam Thúc và những người khác ở trên khống chế Ngô Tà.

Xung quanh lại trở nên yên tĩnh.

Tĩnh lặng không một tiếng động. "Ha...

Sẽ đến thôi, chúng ta bây giờ có chạy cũng sẽ gặp phải nó." Tuyết cầu nói xong, Tô Thành nhìn về phía cái giếng dường như đang phong ấn Tuyết nhi, đề nghị đến xem trước, cứ đứng chờ thế này cũng không phải cách hay.

Mấy người đều đồng ý, bèn tiến lên xem xét.

Bàn Tử có kinh nghiệm trúng chiêu lúc nãy, giờ nhìn thấy bùa chú thì tránh như tránh tà, lúc đến gần miệng giếng, hai mắt nhắm chặt.

Miệng giếng đó đường kính khoảng hai mét, khá lớn.

Mấy người vây quanh miệng giếng xem một lúc, tạm thời không phát hiện cơ quan gì kỳ lạ, bèn bắt tay vào nghiên cứu.

Tô Thành đưa tay sờ thử dải vải bịt miệng giếng, chất liệu sờ vào có vẻ bình thường, nhưng thực ra bên trong có rất nhiều điều bí ẩn.

Với đặc tính ngàn năm không mục nát, nó không thể là vải vóc thông thường.

Tô Thành và mấy người đang cố gắng gỡ nó ra, nhưng Tuyết cầu lại ngăn cản: "Thứ này không thể gỡ ra trực tiếp, nó có liên quan đến Tuyết nhi.

Phá hỏng dải vải này, Tuyết nhi bên trong cũng sẽ gặp vấn đề." Thế là mấy người đành thôi.

Cũng vào lúc này, Tô Thành cảm thấy xung quanh có chút khác thường.

Một loại mùi vị đang lan tỏa.

Mùi vị kỳ lạ, trong mùi hôi xộc vào mũi lại mang theo chút hương thơm, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Tô Thành bật chế độ nhìn xuyên thấu và hồng ngoại, trong chốc lát, thế giới trước mắt khiến anh chấn động.

Dưới tầm nhìn hồng ngoại, những thứ gọi là "đá" xung quanh trở nên như có sinh mệnh, bên trong dần dần sáng lên những thứ giống như mạch máu.

Đó là cảnh tượng chỉ có thể thấy khi có nhiệt độ.

Lại ngẩng đầu lên, từ dưới lên trên có vô số những "mạch máu" màu đỏ uốn lượn đó.

Lúc này, Tô Thành cảm thấy như mình đang đứng trong bụng của một loại sinh vật nào đó.

Anh biết tại sao Tuyết cầu nói chạy cũng vô dụng rồi!

Vì cả ngọn núi này đều là một cái bẫy! "Ối mẹ ơi, hôi chết mất.

Mùi này mà nồng hơn chút nữa chắc tôi ngất tại chỗ mất!" Bàn Tử vừa nói vừa dùng mảnh vải vụn quấn quanh miệng mũi, cố gắng che bớt mùi đó.

Làm vậy thực ra chỉ có tác dụng trấn an tâm lý, trên thực tế mùi đó xông lên khiến mấy người đều có chút không mở nổi mắt.

Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử cũng che miệng mũi.

Tô Thành nhìn thấy trong bóng tối không xa, từ mặt đất từ từ trồi lên từng cái bóng đen.

Chuyển động của những cái bóng đen đó vô cùng vặn vẹo, Tô Thành thậm chí còn thấy từng chi tiết nhỏ khi chúng mọc lên từ mặt đất.

Cảm giác đó... cứ như mặt đất là mặt nước vậy.

Nhìn một lúc, Tô Thành suýt nữa buồn nôn, những thứ này trông y hệt con quái vật họ vừa hợp sức giết chết.

Khoảnh khắc này Tô Thành không khỏi thầm nghĩ, có đôi khi biết quá nhiều cũng không phải chuyện tốt. "Pằng!

Pằng!

Pằng!" Giơ tay bắn ba phát, Tô Thành nhanh chóng đẩy vỏ đạn ra, trực tiếp cụ tượng hóa mấy viên đạn trong băng đạn.

Chương 332

Năng lực cụ tượng hóa sẽ hồi phục theo thời gian, dần dần đã hồi phục được hơn mười mét khối vật chất có thể cụ tượng hóa.

Làm ra mấy viên đạn nhỏ thì quá dễ dàng.

Mấy cái bóng đen vừa mới trồi lên phía trước đã bị Tô Thành bắn nát, nhưng có thể thấy ở không xa có vô số những con quái vật như vậy đang mọc lên không ngừng. "Các vị, chuẩn bị đi.

Thứ đó ra rồi." Tô Thành cụ tượng hóa một khẩu súng trên tay, mấy người bên cạnh cũng đều lấy ra trang bị của mình.

Mùi vị trong không khí ngày càng nồng nặc, nhịp tim của Tô Thành từ nhanh chuyển sang chậm.

Vốn có chút căng thẳng, lúc này lại dần dần bình tĩnh lại.

Có những lúc, khi con người đến thời khắc phải đối mặt, ngược lại sẽ trở nên lạnh lùng.

Lúc này, dường như nhịp tim của mỗi người đều có thể trở thành tiếng động lớn trong sự tĩnh lặng.

Tam Thúc và Trần Bì ở phía trên căng thẳng nhìn tình hình, sẵn sàng ra tay cứu viện bất cứ lúc nào.

Trần Bì A Tứ tuy già nua mặt đầy nếp nhăn, nhưng trong tay đã chuẩn bị sẵn những viên bi sắt.

Đó là tuyệt chiêu của lão.

Ngô Tà thần trí không tỉnh táo bị trói ở một bên, miệng bị nhét giẻ, không phát ra được tiếng, chỉ có thể tự mình vặn vẹo tại chỗ. "Xì xì..." Một loạt tiếng động kỳ lạ vang lên xung quanh, Tô Thành phát

hiện âm thanh phát ra từ những tảng đá dưới chân.

Tuyết cầu trên lưng lúc này đang nhìn quanh bốn phía, Tô Thành có thể cảm nhận được cậu ta ngày càng căng thẳng. "Lát nữa nhớ kỹ. Bắn những cái bóng đen đó phải nhắm vào bụng dưới và eo, đó là nơi yếu nhất, sự chú ý nhất định phải tập trung." Toàn thân Tuyết cầu rõ ràng đã căng cứng.

Một lúc sau, Tô Thành không hiểu tại sao Tuyết cầu lại căng thẳng như vậy, nhưng rất nhanh anh đã phát hiện ra một chuyện kỳ lạ.

Những cái bóng đen mọc lên từ mặt đất ở xa ngày càng nhiều, bốn người không chút do dự mà tiêu diệt chúng ngay khi chúng vừa ló đầu ra.

Nhưng mọi người đã bắn liên tục mấy chục phát súng, Tô Thành không hề thấy một quả cầu thuộc tính nào xuất hiện.

Theo lý mà nói, chỉ cần là sinh vật sống, đều có thể hấp thụ thuộc tính từ chúng.

Chẳng lẽ những thứ này đều là vật chết?

Nhưng tại sao chúng lại cử động?

Tô Thành không hiểu, nghĩ rồi, anh vừa bắn súng vừa hỏi Tuyết cầu trên lưng: "Những thứ này sống hay chết vậy, bị bắn cũng không có phản ứng kịch liệt?" Nói vậy, vì nếu Tuyết cầu đã nói chúng là những thứ lợi hại, vậy thì chúng phải mạnh hơn mới đúng!

Bị đánh xong, ít nhất cũng phải lao lên cắn xé mới phải.

Nhưng động tĩnh không nhanh không chậm thế này, cảm giác như đang chơi game bắn súng ở khu vui chơi, chỉ cần chờ mục tiêu di động là được.

Không ổn rồi.

Đây là điềm báo sắp có chuyện lớn.

Hô hấp của Tuyết cầu có chút gấp gáp, đó là triệu chứng chỉ xuất hiện khi cực kỳ căng thẳng. "...

Hả, à?" Bị Tô Thành hỏi, Tuyết cầu rõ ràng ngẩn ra, chắc là vừa rồi đang nghĩ gì đó. "Những thứ này... những thứ này không phải là thứ chúng ta phải đối mặt.

Những thứ mọc lên từ mặt đất này còn không được tính là lính quèn.

À, đúng rồi, chúng đúng là không phải sinh vật sống." Tuyết cầu nói xong, Tô Thành càng thêm bối rối.

Nếu không phải sinh vật sống, vậy nhiệt lượng mà anh nhìn thấy bằng mắt hồng ngoại là sao?

Đang suy nghĩ, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng: "Vãi chưởng!

Sao nhiều thế!" Tô Thành đột ngột quay đầu, nhìn về phía Bàn Tử đang nhìn.

Anh cũng sững sờ.

Thì ra là vậy.

Tô Thành quay đầu lại, nhìn thấy trên vách đá hai bên, cũng "mọc" ra những thứ quái dị đó.

Chương 333

Nhìn kỹ lại, đúng là không giống sinh vật sống!

Cái kiểu đó giống như một thí nghiệm hóa học anh từng xem.

Anh nhớ, thí nghiệm đó hình như có biệt danh là "Kem đánh răng voi" vì hiệu quả của nó vô cùng thần kỳ.

Trước đây trên mạng, Tô Thành thường thấy một số người làm thí nghiệm đó để thu hút sự chú ý.

Phương pháp thí nghiệm là trộn hydro peroxide đậm đặc với xà phòng, thêm một ít kali iodua hoặc kali permanganat, sẽ quan sát thấy một cột bọt màu vàng nhạt chứa đầy oxy, phun trào ra khỏi bình chứa như đài phun nước.

Vì thể tích lớn, giống như kem đánh răng khổng lồ bị nặn ra, nên có tên là "Kem đánh răng voi".

Những người làm video sẽ thêm một ít thuốc nhuộm để tạo hiệu ứng.

Những thứ trước mắt Tô Thành, cách chúng "mọc" ra rất giống thí nghiệm đó.

Chỉ là khi mọc ra, chúng đều có hình dạng những con quái vật há to miệng, trông vô cùng đáng sợ. "Chẳng lẽ chỉ là một hiện tượng vật lý đơn thuần?" Tô Thành suy nghĩ lại, cảm thấy tự nhiên với tư cách là đấng tạo hóa, những hiện tượng mà nó tạo ra chắc chắn là vô cùng kỳ diệu, bèn giơ tay bắn nát thêm mấy con "quái vật" mới mọc ra, thử xem rốt cuộc chúng có sống hay không.

Sau khi bắn hạ những con quái vật liên tục mọc ra, Tô Thành phát hiện bên trong cơ thể chúng rõ ràng có một số cấu trúc sinh vật.

Tô Thành nhìn cấu trúc xương và vân cơ tinh tế, chỉ biết rằng e là không đơn giản chỉ là hiện tượng vật lý. "Chậc!

Thật phiền phức!" Tô Thành vừa bắn súng vừa tiến lên.

Anh muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Dù sao tất cả nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ sự không biết, cứ xem rõ thứ này là gì thì sẽ ổn thôi. "Đừng...

đừng đi!" Mới đi được hai bước, Tuyết cầu trên lưng Tô Thành lên tiếng, giọng nói mang theo sự run rẩy, dường như vô cùng sợ hãi.

Tô Thành ngẩn ra, định an ủi, kết quả phát hiện Tuyết cầu thật sự đang run rẩy toàn thân.

Nhưng ngay lập tức anh phát hiện, sự run rẩy của Tuyết cầu không đơn giản chỉ là sợ hãi!

Thể lực của cậu ta dường như đang giảm sút nhanh chóng.

Trong lòng kinh hãi, Tô Thành vội vàng sờ cổ Tuyết cầu, phát hiện nhiệt độ cơ thể cậu ta đang dần tăng cao!

Nhưng nhiệt độ cơ thể của Tuyết cầu vốn dĩ luôn hơi lạnh, cứ thế này Tuyết cầu chắc chắn sẽ chết!

Dấu ấn khế ước trong đầu Tô Thành truyền đến từng đợt tín hiệu đau đớn, đó là cảm nhận của Tuyết cầu. "Chết rồi!" Anh vòng tay ra sau tóm lấy Tuyết cầu, một tảng băng rộng một mét dài hai mét nhanh chóng ngưng tụ trong không trung, năng lực cụ tượng hóa của Tô Thành đang phát huy tác dụng!

Tảng băng này bây giờ trở thành giường chữa thương cho Tuyết cầu.

Sau khi lên đó, sắc mặt đỏ bừng của Tuyết cầu mới dần dần trở lại bình thường.

Lúc này, nhiệt độ xung quanh đang tăng lên nhanh chóng.

Xung quanh nhiệt độ đang tăng lên nhanh chóng. "Mẹ kiếp, nướng tôi đấy à?

Hay là Diêm Vương gia thèm ăn đồ nướng?" Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, vì lòng bàn tay ra mồ hôi nên tay cầm súng cũng có chút trơn trượt.

Mấy người khác cũng trong tình trạng tương tự, đành phải dùng vải quấn quanh lòng bàn tay để chống trơn.

Nhiệt độ lúc này cao đến đáng sợ, số lượng quái vật xuất hiện trên vách đá hai bên cũng đang tăng vọt! "Xì xì xì xì!" Xung quanh dần dần bốc khói, kèm theo từng đợt mùi hôi xộc vào mũi, mùi hôi của lũ quái vật lúc này trở nên cay nồng và khó chịu, Tô Thành đành phải phát cho mọi người mặt nạ phòng độc. "Cầm lấy!

Đeo vào!

Không thì chưa bị nóng chết đã bị hôi chết rồi!

Nóng chết còn hơn biến thành một cục đậu hũ thối hình người!" Tô Thành ném mặt nạ phòng độc cho mấy người, Bàn Tử mặt mày khổ sở đeo mặt nạ lên.

Tô Thành vừa đeo vào liền biết tại sao Bàn Tử lại có biểu cảm đó.

Vì trong môi trường nóng như vậy mà đeo một cái mặt nạ phòng độc kín mít, quả thực là một sự tra tấn tột cùng.

Chưa kịp cài xong khóa mặt nạ, mặt đất nóng bỏng dưới chân đã dần dần làm tan chảy đế giày cao su!

Chương 334

Từng đợt mùi tanh hôi bốc lên.

Tô Thành thấy Tuyết cầu vẫn còn hôn mê, trong lòng lo lắng.

Thời gian không còn nhiều. "Anh Bàn!

Lão Muộn, Hạt Tử!

Đừng chờ nữa, rút trước đi!" Anh nghiến răng, quyết định đưa mọi người rút lui trước.

Lệnh vừa ban ra, mấy người đều gật đầu, leo lên phiến đá mà Tô Thành đã cụ tượng hóa trước đó, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ rồi bắt đầu quan sát con đường có thể thoát ra.

Ở phía trên mấy chục mét, không có những con quái vật đó ló đầu ra!

Tô Thành mừng rỡ, lập tức ném dây móc ra, hơn chục sợi dây móc trực tiếp móc vào đó, mang lại một tia hy vọng cho mọi người. "Đi!" Một tiếng hét ra lệnh, mọi người đều nắm lấy dây móc trèo lên.

Lúc này cũng không quan tâm những thứ đang mọc ra có dày đặc hay không, cả đám chỉ biết nhắm vào khe hở giữa những con quái vật mà điên cuồng chạy trốn.

Nhiệt độ của những con quái vật đó cao đến đáng sợ, không cẩn thận chạm vào thì cũng như chạm vào cái nồi đang nung nóng vậy.

Nhưng, một cảnh tượng bi thảm đã xảy ra.

Tất cả mọi người trèo được nửa đường, móc của dây đều lỏng ra! "Vãi cả nồi!" Bàn Tử chửi lớn một tiếng, cả người rơi xuống với tốc độ chóng mặt, những người khác cũng không khá hơn, chỉ thấy cả

đám người rơi xuống như những hạt đậu vương vãi!

Nhưng nhiệt độ bên dưới cao đến đáng sợ, Tô Thành nhìn thấy vỏ đạn rơi xuống trước đó đã tan chảy một nửa!

Nếu rơi xuống, cả đám sẽ thành món nướng trên chảo sắt.

Bụp bụp bụp bụp!

Mấy người rơi xuống đất, Bàn Tử một cú cá chép bật dậy, nhưng nỗi đau bị bỏng như trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện. "Ha!

Tuyệt vời!

Thành ca!

Lần này mà không có anh chắc chúng ta lên thẳng mâm cỗ luôn rồi!" Bàn Tử vui mừng đến mức suýt nữa thì múa may quay cuồng, bên dưới anh ta là một tảng băng khổng lồ do Tô Thành cụ tượng hóa ra.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tảng băng bắt đầu xuất hiện vết nứt, một lượng lớn hơi nước bốc lên, tất cả mọi người trong nháy mắt như đang ở trong phòng xông hơi. "Hầy!

Lần này không phải đồ nướng!

Mà là hải sản tươi sống!

Vãi thật!" Giọng của Bàn Tử vang lên đúng lúc, tài năng tấu hài luôn xuất hiện kịp thời. "Bây giờ làm sao?

Chờ chết à?" Mấy người suýt nữa thì suy sụp, những con quái vật xung quanh khiến tim họ treo lơ lửng.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Tô Thành, sự nóng nảy trong lòng dường như cũng tiêu tan đi vài phần.

Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử hai người đứng bên cạnh, càng

không có biểu cảm gì.

Bàn Tử nhìn ba người lâm nguy không loạn, trong lòng cũng ổn định lại.

Tô Thành liếc nhìn những sợi dây bị rơi xuống, móc của dây đã bị cong, chắc là do nhiệt độ của đá quá cao, khiến kim loại dần nóng lên gần đến điểm nóng chảy.

Lớp băng dưới chân ngày càng mỏng, những tảng băng vỡ ra lần lượt được Tô Thành cụ tượng hóa lại để nối liền.

Nòng súng nóng gần bằng nhiệt độ cơ thể, cầm trong tay càng khó chịu.

Xung quanh vẫn không ngừng mọc ra những thứ quái dị đó. "Khốn kiếp!

Rốt cuộc là sao?!" Tô Thành cố gắng dùng tinh thần lực để cảm ứng, nhưng những thứ này căn bản không có tư duy, nên cũng không tồn tại tinh thần lực!

Lâu như vậy đây là lần đầu tiên anh bó tay.

Quả thực là địa ngục dung nham!

Chương 335

Chẳng lẽ lần này thật sự phải bỏ mạng ở đây? "Đúng rồi!

Hồn tướng!" Trong lúc cấp bách, Tô Thành vội vàng rót một lượng lớn tinh thần lực vào mặt dây chuyền hổ phù trên ngực.

Tinh thần lực vừa được kích hoạt, nửa màu đen của hổ phù lập tức bắt đầu phồng lên, xung quanh cuồng phong nổi lên, ngược lại còn giúp Tô Thành hạ nhiệt không ít. "...Đại tướng quân... có chuyện gì?" Thân hình khổng lồ của Hồn tướng có vẻ hơi chật chội trong khe nứt dưới lòng đất, nhưng dù sao cũng là linh thể, hai vai xuyên qua vách đá, dường như cũng không sao. "Xem tình hình đi, có thể giải quyết được không?

Nóng quá!" Tô Thành nói, cũng lau một vệt mồ hôi.

Tuy đối với anh, nhiệt độ này có thể chịu đựng được, nhưng anh không thể bỏ lại đồng đội của mình mà đi.

Huống hồ chưa đến lúc cùng cực nhất, không thể từ bỏ!

Hồn tướng nhìn quanh một vòng, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Thần có thể dẫn tiểu binh tạo gió xung quanh, bản thân thần mang thuộc tính thủy biến thể thành thuộc tính băng." "Không có cách nào trị tận gốc sao?

Tôi không thể cứ hao tổn thế này mãi được." Tô Thành giọng trầm xuống, Hồn tướng im lặng một lúc rồi lại nói: "Cách trị tận gốc gần như không thể làm được.

Nhưng... cũng có thể thử một lần." Nói xong, toàn bộ Hồn tướng tan biến vào không trung, rồi nhanh chóng xuất hiện trở lại.

Ánh mắt hắn nhìn Tô Thành có chút sâu xa. "Có thông tin về bùa

chú, những thứ ngài thấy xung quanh đều có liên quan đến lá bùa này.

Nó được gọi là Hỏa thần chú, những thứ mọc ra này không sống cũng không chết, không có linh hồn, chỉ là một cái vỏ rỗng không như xác sống, tuy trong cơ thể đều có nhiệt lượng, nhưng đó là nhiệt lượng của đất, chứ không phải nhiệt lượng tự sản sinh đặc trưng của sinh vật." Nói xong, Hồn tướng điểm nhẹ vào trán mình, ngay lập tức Tô Thành cảm nhận được một luồng thông tin mạnh mẽ cuốn tới.

May mà anh đã quen với việc bị cuốn tới cuốn lui, những thông tin này nhanh chóng được xử lý xong.

Nhưng dù đã sắp xếp xong, những thông tin văn tự trôi nổi trong thức hải anh vẫn không hiểu. "Hự!" Tô Thành nghiến răng kêu lên một tiếng đau đớn, Bàn Tử bên cạnh vội vàng chạy tới đỡ, Ngô Tà tuy vẫn trong trạng thái ngơ ngác, nhưng thấy Tô Thành quỵ xuống, cũng lo lắng hỏi thăm. "Bị sao vậy?

Có cần... có cần Tiểu Tà đưa anh đi gặp bác sĩ không?" Ngô Tà cúi xuống nhìn vào mắt Tô Thành, tảng băng dưới chân đang dần tan chảy.

Chính khoảnh khắc đối mặt đó, Ngô Tà sững sờ.

Trước mắt cậu, trong đồng tử của Tô Thành dường như đang giải phóng vô số năng lượng, từng luồng thông tin bắn ra, trong nháy mắt Ngô Tà đột nhiên tỉnh lại.

Cậu lùi lại mấy bước, thở hổn hển, mồ hôi trên trán như suối nhỏ chảy dọc theo má. "Vãi chưởng!...

Đây là đâu?" Gương mặt Ngô Tà tràn đầy vẻ kinh hoàng, rõ ràng không thể hiểu nổi hoàn cảnh trước mắt. "Tôi vừa mới... vừa mới chơi nhảy lò cò với con bé Nhị Nha nhà bên cạnh mà!" Cậu lau mồ hôi, vịn vào Bàn Tử bên cạnh để đứng dậy, mặt mày bối rối.

Tô Thành trước mắt, lông mày gần như nhíu lại thành một cái bánh quai chèo, gân xanh trên trán nổi lên, trên người từ từ hiện ra những đường vân phức tạp vô cùng!

Những đường vân đó rất giống với đường vân của bùa chú phong ấn miệng giếng.

Ngô Tà bật đèn pin, vừa nhìn thấy đường vân đó liền vội vàng quay đi, sợ lại trúng chiêu.

Tô Thành lúc này đang trải qua nỗi đau mà người thường khó có thể tưởng tượng!

Trong thức hải, những hình vẽ bùa chú đó từng cái một trôi nổi trong hư không, năng lượng phát ra từ chúng khiến Tô Thành cảm thấy từng đợt áp lực cực lớn.

Cùng lúc đó, Hồn tướng hóa thành khí đen xung quanh, biến thành từng trận gió bao quanh mấy người, nhiệt độ tức thì hạ xuống.

Có lẽ vì nhiệt độ, sắc mặt Tuyết cầu dần dần tốt hơn, không lâu sau thì tỉnh lại.

Cậu ta tạo ra một ít hơi nước không ngừng xung quanh để giảm nhiệt độ.

Nhưng rõ ràng làm vậy khiến cả người cậu ta có chút không chịu nổi.

Nhiệt độ xung quanh tăng lên dữ dội, trong tình hình thể lực của mọi người đang nhanh chóng cạn kiệt, có người mắt tinh phát hiện ba thanh niên rơi xuống trước đó đang ngủ trong một cái hang nhỏ trước cửa Thanh đồng môn, và hoàn toàn không bị thương! "Vãi chưởng, ba thằng nhóc đó còn sống kìa!

Chương 336

Mau qua xem sao rồi!" Bàn Tử vừa nhìn thấy cái hang nhỏ trên mặt đất đó, mừng rỡ định tiến lên xem xét, lại bị một giọng nói ngăn lại. "...Bàn...

Bàn tướng quân, đừng qua đó vội, cái hang nhỏ đó là thứ bên trong Thanh đồng môn...

Chuyện liên quan đến bên trong Thanh đồng môn ngay cả ti chức cũng không rõ một hai, cẩn thận vẫn hơn." Giọng nói hùng hậu của Hồn tướng vang vọng xung quanh, Bàn Tử nghe vậy dừng bước, nhưng mắt tinh lại lập tức phát hiện cái hang nhỏ đó đang di chuyển ra ngoài, và trong hang có rất nhiều chất lỏng.

Lượng chất lỏng đó đã ngập qua đầu họ, có thể đã làm họ chết đuối.

Phát hiện này không thể không nói là kinh người, tuy những chuyện xảy ra ở đây đã đủ kinh người rồi, nhưng tận mắt nhìn thấy một cái hang di chuyển trên mặt đất quả thực có chút thần kỳ. "Vãi chưởng...

Lại có trò này nữa." Bàn Tử và Ngô Tà trơ mắt nhìn cái hang nhỏ chứa ba người đó từ từ di chuyển ra ngoài, nhất thời quên mất xung quanh có nguy hiểm. "Cẩn thận!" Giọng của Hắc Hạt Tử vang lên, anh ta ra tay ném ra mấy viên sỏi nhỏ, những viên sỏi đó phá không đánh nát mấy cái bóng đen đang định lén lút tiếp cận.

Lúc này mọi người mới giật mình, vội vàng quay đầu lại, phát hiện những cái bóng đen mọc lên từ mặt đất trước đó đang từng cái một thoát ly khỏi mặt đất.

Cơ thể chúng đang dần trở nên linh hoạt, từng con một bao vây lấy

họ, như những oan hồn đòi mạng. "Vãi cả đạn!

Mấy thứ này cuối cùng cũng thành hình rồi à?" Bàn Tử nhíu mày, giơ súng lên bắn một loạt vào những thứ đó, nhưng điều kinh tởm là những chỗ bị bắn nát của lũ quái vật đều nhanh chóng hồi phục.

Lũ quái vật ngày càng áp sát, nhưng thời gian không còn nhiều.

Mấy người tạo thành thế bao vây, bảo vệ Tô Thành ở giữa, để anh không bị ảnh hưởng. "Thành ca!

Trông cậy vào anh cả đấy!

Anh tuyệt đối đừng có xịt nhé!" Bàn Tử thầm niệm một câu, thực ra, đó cũng là điều mọi người đang nghĩ trong lòng.

Hy vọng của họ, đều đặt cả vào người Tô Thành.

A Ninh vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Không biết ai đã đặt cô dựa vào đùi Tô Thành, nếu không phải tình hình nguy hiểm, khung cảnh này hẳn đã có vài phần ý vị của một cặp thần tiên quyến lữ.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng!” Tiếng súng vang lên dồn dập, để sinh tồn, Ngô Tà, người bình thường mười ngón tay không dính nước xuân, cũng đã cầm súng lên, thành thạo xả đạn về phía những con quái vật đang đe dọa tính mạng.

Dù sợ hãi, nhưng vào lúc này, tính mạng của cậu và cả đội đã gắn kết cùng sinh tử, cùng tiến lùi!

“Thành ca!

Anh phải mau tỉnh lại đấy!” Ngô Tà lẩm bẩm, thực ra con người vốn yếu đuối, chỉ khi gặp phải những chuyện bất đắc dĩ không thể phá giải, mới buộc phải trở nên kiên cường.

Cậu nhớ lại những ngày tháng nhàn nhã trông coi cửa hàng đồ cổ,

cảm giác ruột gan sắp mốc meo cả rồi.

Nhưng biết sao được, tên đã lên cung thì không thể quay đầu?

Người đầu sỏ kéo Ngô Tà xuống nước là chú Ba, tuy đã có tuổi nhưng động tác bên cạnh lại lanh lẹ như một thanh niên hai mươi.

Từng viên đạn được bắn ra từ nòng súng, độ giật của súng chẳng hề ảnh hưởng đến sự kiên định của ông.

Lúc này, Tô Thành cũng đang chiến đấu trong thức hải.

Kinh mạch và huyết quản toàn thân căng phồng, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Những phù chú phủ kín cơ thể anh dường như đang âm thầm ẩn chứa một bí mật to lớn.

Cùng lúc đó, phù chú ở miệng giếng cũng đang phát ra ánh sáng mờ nhạt mà không ai chú ý tới.

Tô Thành đột nhiên co giật, huyết quản toàn thân không còn căng phồng nữa, lúc này anh giống như một quả bóng da xì hơi trở về nguyên dạng, nhưng làn da vẫn đỏ rực!

"A… a!" Đau!

Đau quá!

Đã lâu lắm rồi anh không trải qua cảm giác đau đớn thế này!

Lần gần nhất cảm nhận cơn đau tương tự là lúc tiến hóa huyết mạch trong ngôi mộ dưới đáy biển!

"Mẹ kiếp." Tô Thành không nhịn được mà chửi thề, bây giờ anh cảm thấy toàn thân như đang bốc cháy, cảm giác đau đớn ấy giống như từng tế bào bị đặt trên lửa nướng, từ nội tạng đến đại não, từ da thịt đến cơ bắp.

Thậm chí cả đầu óc cũng như đang bốc cháy!

Cơn đau này không phải người thường có thể chịu đựng được, dưới sự thống khổ đó, Tô Thành đã mấy lần muốn nuốt súng tự sát, nhưng một tia lý trí cuối cùng đã níu anh lại.

Chương 337

Phải sống!

Bất kể thế nào!

Nếu cơn đau này không thể trực tiếp lấy mạng mình, thì việc chọn kết thúc sinh mệnh là hành vi của kẻ nhu nhược.

Phải chống cự đến cùng!

"A a a a!" Tô Thành ngửa đầu gầm lên một tiếng giận dữ.

Anh không biết rằng, khi Hồn Tướng truyền toàn bộ thông tin từ những phù chú đó cho anh, cơ thể anh đang trải qua một cuộc biến đổi khổng lồ!

Con người được cấu thành từ các nguyên tố khác nhau trên thế giới, và thứ thúc đẩy sự hình thành của nhân loại chính là tự nhiên.

Trong cơ thể mỗi người đều có các nguyên tố tự nhiên, những nguyên tố cơ bản này tạo nên tế bào cơ thể người.

Nguyên lý hoạt động và chuyển động của tế bào chúng ta không thể biết được, vì cho đến nay chưa có ai có thể dùng tay không tạo ra một tế bào nhân tạo hoàn chỉnh từ các nguyên tố cơ bản.

Mỗi sinh mệnh đều là một kỳ tích của tự nhiên.

Và những phù chú kia đang đánh thức một loại ký ức viễn cổ nào đó bên trong tế bào của Tô Thành!

"Thành ca!

Sắp tung chiêu cuối thì mau lên đi!

Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi, a a a!" Bàn Tử tung chân đá văng một con quái vật đang bò trên mặt đất.

Nó định cắn vào chân anh ta, nhưng vì động tác quá chậm nên đã bị Bàn Tử phát hiện và đá bay.

Bây giờ, đối mặt với ngày càng nhiều quái vật, họ không ngừng tấn công.

Hết đạn thì dùng dao, dao cùn thì dùng đá.

Hết đá thì dùng tay chân.

Dù những con quái vật này di chuyển chậm như quay phim slow-motion, nhưng chúng vẫn từng bước áp sát dưới sự tấn công dữ dội của mọi người.

Quá nhiều rồi.

Số lượng thực sự quá đông.

Với số lượng này, căn bản không thể thắng được!

Càng đừng nói đến việc trốn thoát khỏi đây!

Hổ khẩu của Ngô Tam Tỉnh đã nứt toác, cơ bắp đỏ au bên trong lộ cả ra ngoài.

Trần Bì A Tứ ở bên cạnh đã cạn kiệt thể lực, việc ông có thể cắn răng đứng vững đã là một kỳ tích.

Vệt nước mắt trên mặt Ngô Tà khô rồi lại ướt, tạo thành một rãnh nhỏ trên má.

Nhưng bây giờ, ngay cả nước mắt cậu cũng không thể chảy ra được nữa.

Cậu đang mất nước nghiêm trọng!

Ý thức của mọi người bắt đầu mơ hồ, cảnh vật trước mắt dần trở nên huyễn ảo, mờ mịt.

Trong giây phút ý thức cuối cùng, Bàn Tử nhìn thấy cái hố nhỏ

chứa ba người trẻ tuổi kia, nó đã di chuyển đến bên chân anh ta.

Theo sau đó là bảy tám cái hố nhỏ tương tự, bên trong dường như cũng có chất lỏng.

Những cái hố nhỏ đó giống như vật sống, từ từ di chuyển ra từ dưới cánh cửa đồng.

Lũ quái vật xung quanh cũng nhường đường cho chúng.

"Tổ cha nhà mày…" Bàn Tử ngất đi.

Ngay sau đó Ngô Tam Tỉnh cũng ngã xuống.

Chỉ còn lại Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình vẫn đang cầm dao kiên trì phòng thủ.

Trong số những người ngất đi, Ngô Tà với thể lực kém nhất lại là người ngất cuối cùng một cách kỳ diệu, trước khi ngất cậu cảm thấy mình đã nhìn thấy Chúa Jesus.

"A… A di đà phật… Allah phù hộ… cho con lên cõi cực lạc đi…" "A cái đầu nhà cậu!

Nhóc con có biết cầu nguyện không đấy!" Ngô Tà bị gõ vào đầu một cái, Chúa Jesus trước mắt biến thành bộ dạng của Tô Thành.

Nhưng tầm nhìn đã mờ đi, thể lực cạn kiệt không cho phép cậu tiếp tục chống đỡ.

Nhìn thấy Tô Thành, Ngô Tà dùng chút sức lực cuối cùng nở một nụ cười mãn nguyện, rồi ngất đi.

Chương 338

“Chết tiệt.

Thằng nhóc này ngất cũng thuận lý thành chương ghê!” Tô Thành đặt Ngô Tà nằm ngay ngắn, kiểm tra mạch của từng người, tất cả đều còn sống.

Chỉ là khí huyết đã đến giới hạn, nếu kéo dài thêm một lúc nữa chắc chắn sẽ về với ông bà.

“Tốc chiến tốc thắng!” Lúc này, Tô Thành đã hoàn toàn khác trước.

Toàn thân anh toát ra một khí tức hài hòa với tự nhiên.

Khi anh đứng đó, người ta sẽ có cảm giác anh hòa làm một với vạn vật xung quanh.

“Hây!” Ánh mắt Tô Thành lóe lên, anh tung chân đá về phía bóng đen sắp lao vào mặt mình.

Ngay sau đó, những con quái vật phía sau bóng đen đó đồng loạt ngã xuống theo một đường thẳng tắp, giống như những quân cờ domino được xếp ngay ngắn.

Nhìn thấy hành động của Tô Thành, Hắc Hạt Tử vốn đã kiệt sức cuối cùng cũng nhếch mép cười, lộ ra nụ cười ngớ ngẩn quen thuộc.

“Thành ca… cuối cùng anh cũng đến rồi!

Hơi muộn một chút!” Hắc Hạt Tử lau đi mồ hôi trên trán, từ tư thế quỳ một chân thở dốc lại đứng thẳng dậy.

Muộn Du Bình bên cạnh lại vung dao chém chết hai con quái vật đang từ từ tiến lại gần, lạnh lùng nói: “Chỉ cần đến là không muộn.”

Nhìn anh, Tô Thành mỉm cười nói: “Vậy mỗi người một hướng, bắt đầu dọn dẹp thôi.” “Được!” Muộn Du Bình khẽ mỉm cười, tấn công về hướng ngược lại với Tô Thành.

Hắc kim cổ đao vung lên, nhanh chóng dọn sạch một khoảng đất trống.

Giờ không cần lo lắng cho an nguy của mọi người, anh có thể bắt đầu tấn công mà không cần kiêng dè.

Hắc Hạt Tử ở lại tại chỗ bảo vệ những người đã ngất, xử lý những con cá lọt lưới từ phía Muộn Du Bình.

Còn phía Tô Thành, anh gần như giống một chiếc máy ủi, trực tiếp nghiền nát những con quái vật thuộc hướng của mình.

“Ầm ầm ầm ầm!” Động tác cực nhanh cùng với sự cộng hưởng của nguyên tố khiến cho lũ quái vật xung quanh không kịp trở tay!

Khi chúng còn chưa kịp đến gần, tất cả đã bị nghiền nát.

Đúng vậy, lúc này trong cơ thể Tô Thành đã kích hoạt một cơ chế kiểm soát nhiệt độ nào đó.

Đó chính là thuộc tính Hỏa trong Ngũ hành!

Đến lúc này Tô Thành mới hiểu vì sao người xưa lại dành cả đời để theo đuổi những thứ tưởng chừng như hư vô mờ mịt như cầu tiên vấn đạo.

Bởi vì, đó chính là nguồn cội của sức mạnh!

Trong tay anh bộc phát ra sức mạnh kinh người, đồng thời nhiệt độ siêu cao cũng tỏa ra theo chưởng lực, những con quái vật chui lên từ mặt đất căn bản không chịu nổi một đòn.

Cạch cạch cạch!

Lũ quái vật vốn khí thế hùng hổ, lúc này trong tay Tô Thành lại

mỏng manh như vỏ giòn, chỉ có thể mặc cho anh tùy ý bóp nát.

Rắc rắc rắc!

Một loạt tiếng đá vỡ vang lên, bên phía Muộn Du Bình dường như cũng đã sắp xong.

Tô Thành quay đầu lại, thấy Muộn Du Bình ở đằng xa chém thêm vài nhát vào mấy con quái vật đang ngoan cố chống cự cuối cùng, chúng nhanh chóng bất động.

Xung quanh Hắc Hạt Tử, người đang canh giữ đồng đội, cũng đầy xác của loại quái vật đó.

Không khí dường như lại một lần nữa trở nên yên tĩnh, mùi hôi thối đến cực điểm lấp đầy từng tấc không gian nơi đây.

"Cuối cùng… cũng xong." Muộn Du Bình chậm rãi bước tới, bước chân có chút loạng choạng, có thể thấy anh cũng đã mệt lả.

Anh đi đến bên cạnh Hắc Hạt Tử, giơ tay nhẹ nhàng đặt Hắc kim cổ đao xuống đất, lúc này Tô Thành mới phát hiện cả hai tay anh đều đang run rẩy, da thịt rỉ máu.

Nhìn lại sắc mặt, Muộn Du Bình dường như cũng sắp ngất đi.

"A Thành, tất cả cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi." Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn Tô Thành khẽ cười, nhất thời Tô Thành không hiểu ý nghĩa của "kết thúc" mà anh nói.

Mãi một lúc sau anh mới phản ứng lại, có lẽ anh đang nói về số phận đấu tranh kéo dài hàng trăm năm của gia tộc mình.

Vì một bí mật về Cửu Long Mật Tàng, họ đã tranh đoạt không biết bao nhiêu năm.

Nơi đây cơ quan trùng điệp, nguy hiểm vô số, khiến người ta phải chùn bước, vô số cao thủ đạo mộ đã bỏ mạng tại đây.

Tô Thành đi đến trước mặt các đồng đội, nhiệt độ cao trên mặt đất đã biến mất cùng với lũ quái vật bị tiêu diệt, bây giờ đã có thể đứng được rồi.

Tảng băng làm mát dũng cảm đã tan chảy hết, Tuyết Cầu lại biến thành một cục bông nhỏ xíu, giờ đang nằm bẹp trên bụng Bàn Tử, hôn mê bất tỉnh.

Cơn gió Hồn Tướng cũng đã ngừng lại, hiện tại đang yên lặng đứng một bên, chờ đợi mệnh lệnh của Tô Thành.

Nhìn những người bạn đã kiệt sức, hẳn là lúc anh đang giãy giụa trong thức hải, họ đã bảo vệ anh chu toàn.

Chương 339

Một luồng hơi ấm dâng lên trong lòng, Tô Thành bước lên trước chữa thương cho Muộn Du Bình.

Tinh thần lực của Tô Thành kết nối với tinh thần lực của Muộn Du Bình, thuộc tính hồi phục của Tô Thành bắt đầu đồng hóa cho anh, vết thương và sắc mặt của anh hồi phục với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Thấy Muộn Du Bình dần hồi phục, Tô Thành từ từ yên tâm, tiếp đó lại truyền năng lượng cho những người khác, cũng giúp họ đồng hóa một phần máu.

Mọi người dần dần hồi phục, A Ninh đang hôn mê cũng tỉnh lại.

"A Thành." A Ninh với ánh mắt mông lung nhìn thấy Tô Thành, cô nở một nụ cười, rồi lại nói: "Đoán xem vừa rồi trong ảo cảnh em đã thấy gì?" "?" "Em thấy anh trở nên hư hỏng, đi khắp nơi chơi bời với phụ nữ, trở nên vô tích sự." A Ninh nở một nụ cười tinh nghịch.

"Ha ha ha." Tô Thành cười, cưng chiều vuốt mái tóc rối của A Ninh.

Mái tóc đẹp của cô không biết từ lúc nào đã bị cháy xém, nhưng phải công nhận người đẹp là người đẹp, tóc bị làm thành như vậy lại có một vẻ đẹp tan vỡ.

"Sau đó thì sao?" Thấy A Ninh không sao, Tô Thành thở phào nhẹ nhõm.

Anh khá sợ A Ninh tỉnh lại sẽ biến thành ngốc tử.

Tuy anh cũng có khả năng tiếp tục nuôi A Ninh, nhưng anh không muốn thấy kết quả đó.

Giống như có người từng nói: “Anh cũng muốn một lòng một dạ, nhưng ông trời cho anh thất tình lục dục, anh không thể chống lại.” Anh sợ lỡ như A Ninh biến thành kẻ ngốc, anh sẽ không kiểm soát được mà thay lòng.

Dù sao, anh không phải thần, chỉ là một người phàm có siêu năng lực, nhưng cũng có thất tình lục dục.

“Sau đó à, em cứ đuổi theo anh chạy mãi, nhưng bên cạnh anh có quá nhiều cô gái!

Em đuổi không kịp, đành phải ngồi bên đường nghỉ ngơi, em đã định bỏ cuộc rồi.” A Ninh gãi gãi đầu, cười duyên với Tô Thành.

Ngày thường cô luôn mang dáng vẻ của một nữ cường nhân lạnh lùng cao ngạo, nhưng bộ dạng bây giờ lại càng khiến người ta thương yêu.

Tô Thành véo nhẹ mũi cô, cười nói: “Sao lại không có nghị lực thế?

Sau đó thì sao?

Hết rồi à?” Thấy Tô Thành có chút thất vọng, A Ninh có phần đắc ý cười nói: “Làm gì có, sau đó anh đột nhiên quay lại, nói: ‘A Ninh, anh về rồi.

Tiếp theo đổi lại là anh đuổi theo em nhé!’” Nói xong, A Ninh cười không ngớt, bầu không khí vốn nặng nề đã bị tiếng cười trong như chuông bạc của cô phá vỡ.

Hắc Hạt Tử ở bên cạnh đau đến nhe răng trợn mắt, bởi vì Tô Thành chưa chữa trị cho anh ta.

Thấy Tô Thành và A Ninh đang tình tứ, anh ta cũng không tiện làm phiền, đành phải tự mình ở một bên tiếp tục nhe răng trợn mắt.

Thấy cuộc nói chuyện của họ đã tạm dừng, Hắc Hạt Tử vội chen vào: "Thành… chị dâu… Thành ca!

Cho em một cơ hội đi, em sắp ngất đến nơi rồi!" Hắc Hạt Tử đã mệt lử, thể lực cạn kiệt khiến anh ta phải quỳ trên đất thở hổn hển.

Sau khi xử lý xong cho Hắc Hạt Tử, Tô Thành lại lôi ba người trẻ tuổi trong cái hố nhỏ lên, điều đáng ngạc nhiên là họ vẫn còn dấu hiệu sinh tồn.

Tô Thành thầm nghĩ may mắn, dù sao chỉ cần còn dấu hiệu sinh tồn, anh có thể cứu sống họ.

Mấy người trẻ tuổi cuối cùng cũng được Tô Thành cứu một mạng, sắc mặt trắng bệch của họ trong lúc hôn mê cũng dần hồng hào trở lại.

Tô Thành cũng phát hiện, những cái hố nhỏ chui ra từ cửa đồng kia, bây giờ đang từ từ di chuyển trở lại vào trong cửa đồng.

Anh bắn vài phát súng vào trong hố nhưng không có phản ứng gì, đành thôi, đứng nhìn sự thay đổi xảy ra.

Tuyết Cầu giờ đã ngất đi, xem ra phải ngủ một thời gian dài mới tỉnh lại.

Tiếp theo, Muộn Du Bình, Hắc Hạt Tử và Tô Thành thay phiên nhau ngủ, cho đến khi thể lực hồi phục gần hết, mọi người mới từ từ mở mắt.

Chất lượng giấc ngủ của Tô Thành cực tốt, gối đầu lên chiếc đùi mềm mại của A Ninh, không cần phải nói cũng biết thoải mái đến mức nào.

Tỉnh lại, anh thấy Tuyết Cầu đã biến lại thành hình người đang cười hì hì nhìn mình.

Mọi người ai cũng bẩn thỉu, chỉ có Tuyết Cầu sạch sẽ như vừa tắm mấy lần rồi thay quần áo mới.

“Thành ca ca, anh tỉnh rồi à?

Có muốn xem vàng đầy đất không?” “Hả?” Tô Thành dụi mắt ngồi dậy.

Nhìn ra xa chỉ thấy một đống xương cốt quái vật.

Vàng đầy đất ở đâu ra?

“Vàng đầy đất?” Tô Thành gãi đầu khó hiểu.

“Ừm.” Tuyết Cầu đáng yêu gật đầu, tung tăng nhảy nhót giữa đống xương cốt rồi xoay một vòng.

“Xem này, đây đều là đồ tốt cả đấy.” Nhìn bộ dạng của Tuyết Cầu, Tô Thành đột nhiên ngẩn ra.

Vì trước khi đột biến xảy ra, Tuyết Cầu từng nói, nếu thành công, thì sẽ phát tài.

Chương 340

Chẳng lẽ là chỉ những thứ này?

Thực ra đi đến đây anh đã có chút chán rồi, tuy cũng thu được không ít bảo vật, nhưng con người là vậy, sau một thời gian thường xuyên tiếp xúc với một thứ gì đó, sẽ luôn sinh ra cảm giác chán ghét.

Kể cả thứ đó là bảo vật.

Vì vậy Tô Thành đáp lại một tiếng hờ hững: "Ồ." Thấy phản ứng lạnh nhạt của Tô Thành, Tuyết Cầu có chút ngạc nhiên, vì trong ấn tượng của nó, tham tài là bản tính của con người.

"Anh không thu chúng lại à?

Những thứ này có thể đổi được cả một tòa thành đấy!" Tuyết Cầu lại đi vòng quanh Tô Thành, rất muốn hiểu rõ "con người" này.

Nhưng Tô Thành bây giờ lại có vẻ mắt mông lung, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đồng với vẻ đại trí giả ngu, cũng không biết đang nghĩ gì.

Thấy Tô Thành không phản ứng, Tuyết Cầu vừa tự mình nhặt một cánh tay quái vật lên, vừa chậm rãi đi đến bên cạnh Tô Thành nói: "Tiểu chủ, không phải lúc trước anh rất tò mò về thứ này sao?

Đây là một vị thuốc đấy." "Thứ này, vừa không phải thực vật, cũng chẳng phải động vật.

Tôi đây, đặt cho nó một cái tên, gọi là 'thực vật nhân', hi hi." Tuyết Cầu cười giơ tay lên, mượn ánh sáng đèn pin trên đầu Bàn Tử để nhìn thứ đó, nheo mắt quan sát một hồi.

Không lâu sau, cánh tay dưới ánh đèn đột nhiên bắt đầu phân giải, biến thành một luồng năng lượng màu vàng bay lên không trung, sau

đó bị Tuyết Cầu hấp thu vào trong.

Tô Thành cảm ứng được, quay đầu lại phát hiện Tuyết Cầu có chút khác lạ.

Hồng ngoại nhãn và thấu thị đồng thời phát huy tác dụng, gân mạch toàn thân Tuyết Cầu hiện rõ, trong đó ẩn hiện ánh sáng vàng, giống như năng lượng vừa hấp thu vào cơ thể.

Lúc này Tô Thành mới chú ý đến những xác chết trên mặt đất, trong những chi thể đã tan tác này, lại ẩn chứa năng lượng tự nhiên!

Nhận ra điều này, Tô Thành bước lên nhặt một phần chi thể, phát hiện bên trong quả thực có năng lượng tự nhiên đang lưu động.

Đối với Tô Thành, thứ gọi là năng lượng này chỉ có thể thông qua tinh thần lực để kiểm soát và cụ thể hóa, bình thường lúc hồi phục thể lực, anh cũng chú ý đến sự tồn tại của "năng lượng" trong cơ thể.

"Năng lượng" của mỗi người đều khác nhau, có người nhiều, có người ít.

Thậm chí thông qua việc quan sát hướng đi của năng lượng trong mỗi người, có thể hiểu được tình trạng hiện tại của người đó.

Ví dụ như năng lượng của bệnh nhân, thường rất ít, và nơi tập trung năng lượng thường là ở chỗ cần chữa trị.

Đây cũng là lý do tại sao Tô Thành có thể không thầy mà tự biết chữa bệnh.

Vì anh có thể nhìn thấy vết thương và hướng đi của nó, dùng cách bổ sung năng lượng để tiến hành trị liệu, tế bào càng nhiều năng lượng, tốc độ chữa lành càng nhanh.

Bệnh tật đều do nhiễm trùng từ bên ngoài và lão hóa gây ra, mà nguồn gốc của tất cả những điều này, là do năng lượng thất thoát và

sự suy yếu của việc duy trì năng lượng.

Những năng lượng tự nhiên này, thậm chí có thể ăn trực tiếp.

Sau đó bổ sung năng lượng cho cơ thể.

Điều đó chẳng phải tương đương với việc ăn tuổi thọ sao!

Nghĩ đến đây, Tô Thành quay sang nhìn Tuyết Cầu, quả nhiên phát hiện khuôn mặt và cơ thể của nó dường như không còn gầy gò như trước, cơ bắp xương cốt đều đầy đặn hơn một chút, xem ra thứ này đối với nó cũng là thuốc đại bổ.

"Tuyết Cầu.

Cái gọi là vàng đầy đất của cậu, cũng có chút thú vị đấy." Tô Thành cầm mảnh hài cốt kia quơ qua mu bàn tay, hoa văn trên mu bàn tay sáng lên, mảnh hài cốt trên tay anh biến mất.

Trong không gian tùy thân của Tô Thành, ngoài đống Hỗn Nguyên Thổ vô giá kia, cũng có thêm một mảnh xác chết trông không bắt mắt.

Sau đó Tô Thành thu lại một lượng lớn thứ này, Bàn Tử thấy Tô Thành bận rộn, cũng đi theo nhặt.

Bàn Tử và Ngô Tà hai người không hiểu rõ, nhưng lại rất tích cực, từ khi mọi người đều có không gian tùy thân, không còn phải lo sợ gì nữa, thấy đồ tốt trên đất là cứ thế thu vào.

Vừa nhặt những mảnh vụn còn sót lại, Bàn Tử vừa hỏi Tô Thành: "Thành ca, đây là cái gì vậy?

Anh mà để mắt tới thì chắc chắn không phải hàng dỏm rồi?

Tôi đoán mò, chẳng lẽ thứ này có thể dùng chữa bệnh?" Tô Thành nhìn Bàn Tử cười, thầm nghĩ Bàn Tử cũng thật tinh ý, bèn nói: "Đúng, có thể làm thuốc, thậm chí còn tốt hơn tất cả các loại thuốc trên thế giới." Lời này vừa nói ra, mấy người nghe được đều có chút nửa tin

nửa ngờ, nhưng sau một lúc, Bàn Tử lại tiếp tục hỏi: “Tiểu Thành ca, lời này không phải giả chứ?

Có thần kỳ đến vậy sao?” Bàn Tử cũng bắt chước bộ dạng của Tuyết Cầu cầm miếng thịt to bằng lòng bàn tay lên xem dưới ánh đèn pin, nhưng nhìn mãi không ra manh mối gì, chỉ thấy đây là một miếng thịt hơi đen.

Cũng lúc này, anh ta mới phát hiện mùi hôi thối đã biến mất, thay vào đó là một mùi hương rất thanh mát, ngửi vào thấy dễ chịu.

Tô Thành không trả lời Bàn Tử, chỉ bảo anh ta ăn miếng thịt trước mặt đi sẽ biết.

Nghe vậy Bàn Tử trợn mắt há mồm: “Thứ này có thể ăn trực tiếp sao??

Thành ca, anh muốn chơi tôi thì cũng phiền anh dùng chiêu cao cấp hơn một chút đi!” Tô Thành vừa thấy buồn cười vừa thấy bực, liếc nhìn Bàn Tử đang cầm miếng thịt quan sát, cổ tay khẽ rung lên, trực tiếp đánh bay miếng “thịt quái vật” to bằng nắm đấm trong tay Bàn Tử vào miệng anh ta.

“A ư ư ư!” Lực đạo vừa khéo, miếng thịt trực tiếp nhét vào miệng Bàn Tử, Bàn Tử cố gắng nhổ ra không được, nhưng chỉ một hai giây sau, anh ta bắt đầu nhai.

“Hây!

Chương 341

A, giòn như bánh quy, vị thịt gà!

Vị đồ nướng!" "Có vị hành lá chấm tương!" "Trời ạ, còn có vị tôm hùm đất cay tê." Bàn Tử vui vẻ nhai miếng thịt, mặt mày hớn hở, Tô Thành nhìn cũng ngẩn người.

Lúc này Tuyết Cầu đột nhiên đặt một tay lên vai Tô Thành, nói: "Thứ này, không thể ăn trực tiếp.

Có tác dụng gây ảo giác nhất định." Nghe lời của Tuyết Cầu, Tô Thành chỉ biết đảo mắt, "nhất định" gây ảo giác?

Đây là trực tiếp khiến người ta ngáo ngơ rồi!

Thấy Bàn Tử sắp bắt đầu nhảy múa tại chỗ, Tô Thành vội vàng hỏi Tuyết Cầu cách giải quyết, Tuyết Cầu nói: "Không sao, nửa giờ sau sẽ tự khỏi, ảo giác này chỉ là tạm thời, vô hại với cơ thể, sau đó năng lượng bên trong sẽ được hấp thụ hết để hồi phục, không có vấn đề gì.

Đừng đụng vào!" Nói rồi sắc mặt Tuyết Cầu biến đổi, lao lên ngăn Bàn Tử đang lao về phía miệng giếng được phong ấn bằng tấm vải có Hỏa Thần Chú, nhưng đã muộn, Bàn Tử đã ngồi phịch lên trên đó.

"Rầm!!" Cả người Bàn Tử kéo theo tấm vải rơi xuống dưới.

"Toang rồi!" Sắc mặt Tuyết Cầu biến đổi.

Nhìn tình hình, Tô Thành biết sắp có chuyện chẳng lành xảy ra.

Anh chỉ cần vài bước lao lên phía trước, một tay tóm lấy cổ áo Bàn Tử, kéo anh ta lên.

Lúc này Bàn Tử đang múa may quay cuồng, tuy cử động rất mạnh, nhưng may là Tô Thành linh hoạt như xách một con gà con, dễ dàng kéo lên.

Do Bàn Tử quá nặng, áo sau lưng bị rách, ngay giây cuối cùng trước khi rách hẳn, Bàn Tử đã được kéo lên ngồi.

“A ha ha ha.

A ha ha.

Em gái, để ca ca thương em nào.” Vương Bàn Tử cười đến chảy cả nước miếng.

Bàn Tử vừa được Tô Thành kéo lên, mặt mày đã lộ ra vẻ si mê như nhìn thấy mỹ nữ, lao về phía Tô Thành.

Tô Thành thấy bộ dạng của Bàn Tử, giống như nhìn thấy một cô gái nhà lành, không khỏi nhanh nhẹn né tránh hai cánh tay mập mạp của anh ta.

Bàn Tử bổ nhào vào khoảng không, ngã sõng soài trên đất, nhưng sau một cú lộn nhào linh hoạt, anh ta dường như không thấy đau, lại một lần nữa lao về phía Tô Thành.

Tô Thành thấy bộ dạng của Bàn Tử, không khỏi nhíu mày, vì lúc này Bàn Tử vừa chảy dãi vừa chảy nước mũi, hai mắt sáng rực, cứ đuổi theo Tô Thành, dường như muốn làm gì đó với anh.

Tô Thành đương nhiên vội vàng né tránh vòng tay của Bàn Tử.

Hành động của Tô Thành không phải vì ghét bỏ Bàn Tử.

Chỉ là Bàn Tử từ nhỏ đã khỏe mạnh, nếu bị Bàn Tử lúc này ôm vào lòng, e rằng bốn năm người đàn ông cũng không thể gỡ hai cánh tay của anh ta ra được.

Tuyết Cầu ở không xa thấy cảnh kinh hoàng vừa rồi, biết rằng

phong ấn Hỏa Thần trên miệng giếng đã bị Bàn Tử phá hủy hoàn toàn, không biết cái giếng đó đang trấn giữ thứ gì kỳ quái ở bên dưới.

Tuyết Cầu nhìn cảnh tượng trước mắt, vô cùng cẩn thận lớn tiếng nhắc nhở Tô Thành.

"Thành ca, Bàn Tử làm hỏng bùa chú trên miệng giếng rồi, chúng ta tốc chiến tốc thắng, mau rời khỏi đây thôi, dù sao tìm cái quan tài kia mới là việc quan trọng." Tô Thành nghe lời Tuyết Cầu, liếc nhìn lá bùa vốn đậy trên miệng giếng cổ giờ đã rách như giẻ lau, sau khi bị Bàn Tử ngồi lên, chỉ còn lại mấy bức tượng đá nhỏ đè trên đó.

Lúc này, trong đầu Tô Thành đột nhiên nảy ra một ý, đó là nếu có thể đánh ngất Bàn Tử, ảo giác do dược hiệu của miếng thịt gây ra có thể từ từ phân giải trong cơ thể anh ta.

Đến lúc Bàn Tử tỉnh lại, cũng sẽ không còn điên điên khùng khùng nữa.

Những người có mặt cũng tỉnh táo lại, nhìn Bàn Tử đang phát điên trên đất, không khỏi nhìn miếng thịt trong tay mình, vội vàng cất vào không gian chứa đồ, không dám nhìn thêm lần nào nữa.

Dù sao nếu ăn thứ này vào miệng, có thể sẽ biến thành bộ dạng của Bàn Tử.

Phải biết rằng lòng tham trong mỗi người đều khác nhau, lúc này Bàn Tử vì tham luyến mỹ sắc, trong lòng toàn là mỹ nữ, mới biến thành bộ dạng đầy dâm dục như vậy.

Lúc này Tô Thành vẫn đang giằng co với Bàn Tử, nghĩ cách làm sao để đánh ngất anh ta.

Tô Thành dùng dây thừng trói chặt hai tay và thân thể Bàn Tử lại với nhau, trông hệt như một con lợn béo, sau đó đá vào chân khiến Bàn Tử ngã sấp mặt xuống đất, rồi gọi Tuyết Cầu.

“Tuyết Cầu mau giúp tôi một tay, đồ ăn Bàn Tử bình thường ăn đúng là không uổng phí, vào lúc mấu chốt này lại khỏe như trâu vậy.” Nghe lời của Tô Thành, Tuyết Cầu biết những người có mặt đều đã trải qua trận chiến với đám quái vật, bây giờ cũng chỉ có mình nó ở gần Tô Thành nhất.

Nhìn quanh cũng không có gì tốt hơn, Tuyết Cầu bèn liếc thấy một hòn đá to bằng lòng bàn tay ở gần đó.

Nó nghĩ rằng nếu có thể đánh ngất Bàn Tử, dược hiệu trong cơ thể anh ta sẽ từ từ phân giải.

Thời gian không chờ đợi ai, Tuyết Cầu ba bước thành hai, nhặt hòn đá lên đưa cho Tô Thành, vừa đưa vừa nói: “Thành ca, tôi thấy anh cứ đánh ngất Bàn Tử đi, bây giờ bùa chú trên miệng giếng đã bị Bàn Tử làm hỏng rồi, nếu anh ta còn quậy phá nữa, chút thể lực mà tôi khó khăn lắm mới nghỉ ngơi được mấy phút cũng sẽ bị tiêu hao hết.” Tô Thành nghe ra ý trong lời của Tuyết Cầu, mắt không khỏi sáng lên, ý của nó trùng khớp với ý của anh.

Tô Thành lập tức nhận lấy hòn đá trong tay Tuyết Cầu, nhắm vào sau gáy Bàn Tử mà đập.

Ngô Tà ở không xa thấy hành động của Tô Thành không khỏi hít một hơi lạnh, vì nếu không kiểm soát tốt lực đạo, một hòn đá hạ xuống có thể khiến Bàn Tử đi đời nhà ma.

Nhưng dưới tay Tô Thành, lực đạo được kiểm soát cực kỳ tinh diệu, nên Bàn Tử chỉ bị thương ngoài da một chút.

Cú đánh đó đã làm gián đoạn hoàn toàn hệ thần kinh của Bàn Tử, anh ta tự nhiên ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Chương 342

“Thành ca, tôi giúp anh một tay.” Nói rồi Tuyết Cầu tiến lên, hai tay đè chặt lưng Bàn Tử xuống đất, định giúp Tô Thành một tay.

Nhưng Bàn Tử đã bị Tô Thành đánh một phát, hai mắt trợn ngược ngất trên đất, Tuyết Cầu không kịp giúp gì, nhìn Tô Thành ra tay tàn nhẫn, không khỏi nhắm mắt lại sợ máu Bàn Tử bắn ra tại chỗ.

Giải quyết xong Bàn Tử, Tô Thành thở phào một hơi, vỗ vỗ tay, rồi ngồi phịch xuống đất, hai tay chống đất, thở hổn hển.

“Cuối cùng cũng có thể yên tĩnh một lúc, không biết Bàn Tử lúc nào mới có thể hồi phục lại như cũ, Tuyết Cầu, liệu lát nữa tỉnh lại có phát điên lần nữa không?” Ở bên cạnh, Tuyết Cầu nghe lời của Tô Thành, mắt long lanh đảo vài vòng trong hốc mắt rồi nói với Tô Thành: “Bàn Tử, tuy bây giờ đã ngất đi, nhưng năng lượng trong cơ thể vẫn đang vận chuyển, chỉ cần dược hiệu kia được tiêu hao hết trong cơ thể, sẽ không có chuyện gì nữa.” Lời vừa dứt, chỉ nghe mặt đất rung chuyển từng hồi, Tô Thành không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhờ Phan Tử và Ngô Tà giúp đỡ.

Dù sao chỉ có một mình Tuyết Cầu, đương nhiên không thể đưa Bàn Tử rời khỏi nơi an toàn đó, Tô Thành cảm giác nguồn chấn động ở sâu nhất dưới lòng đất.

“Lại là cái quái gì nữa đây?

Ngay cả mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển, không lẽ lại có đám quái vật kia mọc ra từ lòng đất nữa chứ.” Tô Thành bật dậy, nhanh chóng đặt tay lên mặt đất để kiểm tra tình hình xung quanh.

Nghe tiếng gọi của Tô Thành, Phan Tử và Ngô Tà đến bên cạnh Bàn Tử.

Vì Bàn Tử vốn là một người đàn ông to con nặng gần 180 cân.

Bây giờ lại ngã trên đất, không thể động đậy.

Cần hai người Phan Tử và Ngô Tà mới có thể kéo một người to con như vậy đi.

Nhưng Ngô Tà thực sự sức yếu, không khỏe mạnh như Bàn Tử.

Cho nên mấy lần vác cánh tay Bàn Tử lên vai, đều phát hiện không thể chịu nổi trọng lượng của anh ta.

Chỉ dựa vào một mình Phan Tử tuyệt đối không thể kéo Bàn Tử đến chỗ Muộn Du Bình được.

"Chuyện gì vậy?

Dưới đất xảy ra chuyện gì, A Thành, cậu lại cảm thấy có gì đó không ổn à?" Chỉ thấy Muộn Du Bình thấy Bàn Tử và Ngô Tà hai người không có cách nào, không thể thuận lợi đưa Bàn Tử về, bèn tiến lên giúp đỡ.

Vừa cõng Bàn Tử lên lưng, vừa dùng Hắc kim cổ đao chống xuống đất từng chút một đưa Bàn Tử đến khu vực an toàn.

Tô Thành tuy nghe thấy lời của Muộn Du Bình, nhưng lại không rảnh để trả lời anh.

Anh chỉ cảm thấy trong cơ thể từng cơn nóng rực, như có thứ gì đó từ trong miệng giếng kia đang từ từ dâng lên.

Càng đến gần, cảm giác trong cơ thể càng nóng.

Tô Thành càng đến gần miệng giếng, càng cảm thấy một luồng sức mạnh trong đan điền, đang bị thứ trong giếng kia triệu hoán lại gần.

Bên cạnh, Tuyết Cầu đang nhắc nhở Tô Thành, cẩn thận nói: "Thành ca, tôi thấy anh nên cẩn thận một chút, đừng hành động thiếu

suy nghĩ, thứ trong miệng giếng này e là không dễ đối phó, dù sao miệng giếng đó vốn được phong ấn bằng Hỏa Thần Chú đấy." Tuy nghe lời của Tuyết Cầu, nhưng anh thực sự không thể kìm nén được cảm giác cám dỗ từ đáy lòng.

Tuy thứ trong miệng giếng đối với Tô Thành là một ẩn số.

Nhưng Tô Thành nghĩ rằng nếu có một thứ gì đó tương thông với thuộc tính huyết mạch vừa mới thăng cấp, thì anh chắc chắn có thể nuốt nó vào bụng.

Tô Thành càng đến gần, càng cảm thấy bên trong miệng giếng có tiếng "ùng ục ùng ục", đang từ từ bò ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, mép miệng giếng đã tỏa ra một luồng ánh sáng vàng kim, khiến Tô Thành không khỏi nheo mắt nhìn về hướng đó.

Tất cả những người có mặt cũng vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

Vì vừa mới trải qua trận chiến với đám quái vật kia, mọi người đều cảm thấy cơ thể đã kiệt sức, bây giờ nếu xuất hiện một thứ quỷ dị nữa.

Thì Tô Thành chắc chắn sẽ là người đầu tiên phải lên đối phó, những người phía sau chỉ có thể kêu khổ không ngớt mà cùng Tô Thành tiến lên, liều mạng với thứ đó.

"Đều tại tên Bàn Tử đó hấp tấp làm hỏng phong ấn miệng giếng!

Nếu không làm hỏng, cũng sẽ không xảy ra chuyện rắc rối này, bây giờ biết làm sao đây." Ngô Tà vừa vô cùng hoảng sợ nhìn Bàn Tử vẫn đang nằm trên đất, vừa nói với Ngô Tam Tỉnh bên cạnh, muốn xem xem rốt cuộc bây giờ nên giải quyết chuyện này thế nào, dù sao trong tình trạng cả đội đều vô cùng suy yếu mà gặp phải tình huống này, cũng chỉ có thể do người lãnh đạo đội ngũ đưa ra phán đoán.

“Đừng xem thường Tô Thành, thủ đoạn của cậu ấy rất lợi hại.

Hơn nữa, nhìn thứ đó cũng chưa chắc là một tai họa, không phải nó vẫn chưa xuất hiện bên ngoài miệng giếng sao?

Chúng ta cứ ở đây quan sát một lát, để hiểu rõ tình hình đã.” Nghe lời chú Ba, Ngô Tà từ từ bình tĩnh lại, không lên tiếng nữa, chỉ âm thầm thúc giục Bàn Tử, mong anh ta mau tỉnh lại.

Dù sao nếu Bàn Tử tỉnh lại muộn một chút, lúc đó xảy ra nguy hiểm, phải vác theo Bàn Tử chạy, đúng là một gánh nặng.

Nhưng xem ra Bàn Tử không thể tỉnh lại được, dù Ngô Tà cứ dăm ba phút lại lay cánh tay Bàn Tử, cũng phát hiện anh ta không có dấu hiệu sắp tỉnh.

Tuyết Cầu thấy uy lực của thứ đó vô cùng mạnh mẽ, bèn từ từ lùi về phía cuối đội, chỉ để lại một mình Tô Thành ở bên miệng giếng.

Tô Thành thì từ từ nhìn thứ đang dâng lên từ miệng giếng, thứ đó có màu vàng nhạt.

Trông giống như một cái bọc thai, bên trong còn có vô số quả cầu màu vàng phát sáng, dường như đang thai nghén thứ gì đó.

“Hay lắm, quả là một thứ quen thuộc.

Bây giờ gặp được ta chính là số mệnh của ngươi, xem ra ngươi không thể không phục tùng trở thành một phần cơ thể ta, bây giờ thuộc tính huyết mạch của ta vừa mới thức tỉnh, đang rất cần loại nguyên tố hỏa này để thôn phệ, thật là trùng hợp, đúng ý ta quá.” Tô Thành vừa nói, hai mắt vừa vô cùng hưng phấn, vừa từ từ dang rộng hai tay về phía miệng giếng, để cho bọc thai nguyên tố hỏa đó từ từ trôi nổi trên đỉnh đầu mình.

Chương 343

Bọc thai nguyên tố hỏa đó cũng vì sự thu hút của Tô Thành, từ từ biến thành một hình bầu dục, xoay vòng trên đầu anh, xem ra đang chờ thời cơ nhìn chằm chằm anh, dường như muốn làm gì đó.

Ngay sau đó tốc độ của bọc thai nguyên tố hỏa hình bầu dục từ từ tăng lên, Tuyết Cầu thấy tình cảnh này lớn tiếng nhắc nhở Tô Thành từ phía sau.

"Thành ca anh nhất định phải cẩn thận, thứ này vừa nhìn đã biết thực lực không tầm thường, tuyệt đối đừng để bị phản thương, bây giờ nhìn những điểm màu cam bên trong nó, chính là những mầm thai đã thai nghén ra đám quái vật vừa rồi." Lúc này Tô Thành nghe lời của Tuyết Cầu, dần dần hiểu ra nguyên lý của thứ này, hóa ra đám quái vật vừa gặp phải, chỉ là sản phẩm được thai nghén từ một cái bọc thai nhỏ như lòng đỏ trứng này.

Vậy thì nếu Tô Thành thôn phệ cái bọc thai này, có khả năng sau này sẽ có thể sinh ra những sản phẩm giống như loại quái vật kia.

Nhưng Tô Thành cảm thấy thứ này cần phải mài giũa và luyện hóa với huyết mạch của mình, cho nên phải nhanh chóng nuốt thứ này vào trong đan điền để tiến hành luyện hóa dung hợp.

"Mặc kệ ngươi là thứ gì, chỉ cần đã vào tay ta thì chắc chắn không thoát khỏi lòng bàn tay ta, nếu đã tương thông với huyết mạch của ta, vậy thì biến thành một phần trong huyết mạch của ta đi!

Hây!" Sau khi Tô Thành nói xong một câu, thực lực trong cơ thể càng tăng vọt, đan điền trong đó càng hóa thành một vòng xoáy màu đỏ lửa, lan tỏa trong không khí, nhanh chóng hút quả cầu lớn như lòng đỏ trứng kia vào trong bụng Tô Thành.

Tô Thành xoa xoa bụng, mãn nguyện cảm nhận khí tức của viên cầu đó, không khỏi vô cùng đắc ý nói.

"Năng lượng của ngươi thật hùng hậu, mà lại không có bất kỳ ý chí nào xung đột với ta, xem ra thứ này chỉ là một viên nội đan nguyên tố hỏa chứa đầy năng lượng mà thôi." Tô Thành vừa nói, vừa vỗ vỗ bụng, mãn nguyện quay lại nhìn mọi người đang trợn mắt há mồm nhìn mình, không khỏi cảm thấy như đang nhìn một con quái vật.

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên trong đầu Tô Thành.

"[Keng, chúc mừng ký chủ nhận được một viên Hỏa hệ nội đan châu.]" Hệ thống lại vang lên thông báo tìm được bảo vật cho Tô Thành, trong lòng cậu vui mừng khôn xiết.

Thấy mọi người đều đờ đẫn ra đó, Tô Thành liền lên tiếng: "Xong rồi à?

Không thấy tôi sao?

Không nhận ra tôi à?

Từng người một đều ngớ ra thế, nhìn cái gì vậy?" Hắc Hạt Tử nhìn Tô Thành chậm rãi bước đi, không kìm được mà lùi lại.

Cơ thể Tô Thành lúc này đang tỏa ra một luồng năng lượng màu đỏ rực, trông như một vị thần giáng thế khiến người ta vô cùng kính sợ.

"...Hử?

Bàn gia tôi sao rồi?

Tuyết Cầu vẫn ổn, nó luôn ở bên cạnh tôi.

Không biết sao gáy tôi cứ như bị thứ gì đó đập vào, da đầu đau buốt." Thấy Bàn Tử tỉnh lại, Tuyết Cầu ở bên cạnh từ từ đỡ anh ta dậy, đi chậm rãi ở phía sau đội ngũ.

Bàn Tử ngẫm nghĩ tại sao cả đám lại vây quanh chiếc quan tài khổng lồ, không kìm được liếc nhìn thêm vài lần.

Sau đó, anh ta phát hiện Tô Thành đang đứng bên cạnh cửa, toàn thân tỏa ra luồng năng lượng như ngọn lửa, sợ đến mức giật nảy mình, vội vàng lùi lại một bước rồi khom lưng, dè dặt nói với Tô Thành: "Trời đất, chuyện gì thế này?

Thành ca bôi cồn lên người à?

Sao lại bốc cháy thế?

Với lại, sao mọi người cứ nhìn tôi chằm chằm vậy, mặt Bàn gia tôi có mọc hoa đâu, nhìn tôi làm gì?" Bàn Tử vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, lúc này anh ta vừa xoa đầu, vừa lảo đảo đi tới trước mặt Tô Thành, nhìn cậu với ánh mắt dò xét.

Tuyết Cầu ở bên cạnh nghe thấy lời Bàn Tử mà đầu đầy vạch đen.

Tô Thành cũng cảm thấy Bàn Tử có lẽ nào bị một cục gạch đập cho ngốc rồi không, vừa nghĩ vừa quan sát anh ta.

Lúc này, Tô Thành và Bàn Tử nhìn nhau chằm chằm như hai người xa lạ, khiến Muộn Du Bình đứng bên cạnh có chút bất lực.

"Bàn Tử, Tô Thành vừa nuốt một nguyên tố lửa nên mới thành ra thế này.

Bây giờ cậu chỉnh lại quần áo cho đàng hoàng rồi nói tiếp đi." Muộn Du Bình vừa nói vừa liếc mắt đi chỗ khác, giả vờ không nhìn thấy cái bụng trắng ởn của Bàn Tử.

"Ha ha, đúng đấy Bàn Tử, mau mặc lại quần áo đi, nửa thân trần trong lăng mộ cổ e là không tiện hành động đâu.

Mặc đồ vào rồi hẵng nói." Nghe Ngô Tà nói vậy, A Ninh cũng quay mặt đi, cố gắng không nhìn về phía Bàn Tử.

Cô đứng cạnh Tô Thành, vừa quan sát cánh cửa đồng cổ vừa nghiên cứu xem nên mở nó thế nào.

Bàn Tử nhanh chóng mặc áo khoác vào rồi hỏi thăm tình hình hiện tại từ những người bên cạnh.

“Sao thế?

Thành ca có phát hiện gì không?

Sao chúng ta lại tụ tập trước cái quan tài khổng lồ này, tìm thấy gì à?” Nghe Bàn Tử hỏi, người bên cạnh biết anh ta đang rất quan tâm đến đồ tùy táng bên trong chiếc quan tài khổng lồ kia, dù sao thì số đồ tùy táng đó nhiều như một ngọn núi vàng.

Lấy bất kỳ một món nào ra ngoài cũng đủ gây chấn động không nhỏ, nên Bàn Tử đương nhiên rất quan tâm đến tình hình của chiếc quan tài.

“Bàn gia, tôi cũng không biết nữa.

Chỉ là chúng ta phát hiện ra cái quan tài khổng lồ này mà không biết mở thế nào, vì chúng ta không có kinh nghiệm về phương diện này.

Bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Thành ca mở cửa thôi.” Bàn Tử nghe Kha Khắc nói vậy, biết rằng Kha Khắc và tất cả mọi người có mặt đều đang chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Tô Thành, chờ cậu mở chiếc quan tài khổng lồ kia, liền ngậm chặt miệng, không nói nhiều nữa.

Chương 344

Lúc này, dưới chân mọi người có hơn mười bậc thang dẫn xuống một bệ đá bên dưới, chính giữa bệ đá đặt một chiếc quan tài khổng lồ.

Tô Thành thấy chiếc quan tài thì liền cẩn thận đi về phía đó.

Ai ngờ Bàn Tử ở phía sau thấy chiếc quan tài lớn kia, cứ như thấy núi vàng núi bạc, sải bước vượt lên trước mặt Tô Thành.

Kha Khắc vừa nói chuyện với Bàn Tử vài câu cũng như nhìn thấy vô số vàng bạc châu báu, cùng Bàn Tử đi đến gần chiếc quan tài.

Tô Thành thấy bộ dạng nóng lòng của Bàn Tử, liền dọa dẫm: "Anh Bàn, cẩn thận trong quan tài có một con đại tống tử đang chờ ngủ cùng anh đấy." Bàn Tử nghe lời Tô Thành, biết cậu đang đùa giỡn với mình nên cũng không để trong lòng.

Anh ta vừa dùng mắt quan sát chiếc quan tài khổng lồ, vừa suy tính xem nên bắt đầu từ đâu để mở nó ra.

"Thành ca, anh Bàn sắp ra tay mở quan tài rồi, chúng ta cũng mau qua đó xem đi, không thì đợi anh Bàn ra tay xong, e là chúng ta chẳng còn gì." A Ngưu vừa kéo tay Tô Thành vừa nói, giục cậu đi nhanh hơn về phía quan tài.

Nhưng Tô Thành mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng, sợ chạm phải cơ quan nào đó.

Dù sao Bàn Tử vừa rồi đi nhanh như vậy, có lẽ là do may mắn nên không dính cơ quan, vì vậy Tô Thành mới phải cẩn thận dò xét mặt đất trong mộ thất, xem có cơ quan nào ẩn giấu không.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, và Hắc Hạt Tử bám theo sau, cả mấy người đều đi theo sau Tô Thành, chậm rãi bước xuống bậc thang.

Nhưng khi Tô Thành tiến thêm một bước, cậu phát hiện dưới quan tài có những con rồng vàng cuộn quanh.

Tô Thành đếm kỹ, không ngờ có tới chín cái đầu.

Trong ấn tượng của Tô Thành, theo Đạo Mộ Đại Toàn, đây chính là loại quan tài đỉnh cấp nhất: Cửu Long Sĩ Quan.

Trong lúc những người khác đang kinh ngạc, Vương Bàn Tử và Kha Khắc đã tìm thấy khe hở của quan tài, chuẩn bị dùng móc sắt có khóa xích từ từ luồn vào khe hở để bật tung nắp quan tài lên.

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen lướt qua trên đầu Tô Thành, tốc độ nhanh như một tia chớp đen khiến cậu không kịp nhận ra.

Trong nháy mắt, Kha Khắc đã bị bóng đen kia hất văng xuống dưới bệ đá.

Cổ họng có một lỗ thủng to bằng nắm đấm, máu tươi đang ồng ộc chảy ra.

"Mẹ kiếp, thứ quái gì vậy?

Kha Khắc!

Kha Khắc?

Người đâu rồi?" Bàn Tử tay trái cầm móc câu, vừa gọi Kha Khắc, người sa mạc vừa đứng cạnh anh ta, lúc này đã bị lật ngửa xuống dưới bệ đá, máu tươi trên cổ chảy thành một vũng lớn.

Anh ta trơ mắt nhìn người đó tắt thở, đôi mắt mở to đầy vẻ không cam lòng, như muốn Bàn Tử cứu giúp.

Bàn Tử thấy cảnh này, vội vàng nhảy sang một bên, cầm móc câu cảnh giác nhìn xung quanh.

Tô Thành cũng nhận ra sự bất thường bên phía Bàn Tử, lúc này mới chú ý lên trên đỉnh đầu, có những thứ đen kịt đang ngọ nguậy.

“Mọi người cẩn thận, nhất định phải chú ý, đừng để thứ đó tấn công!” Tô Thành vừa dặn dò những người bên cạnh, vừa cảnh giác nhìn lên trên, tay phải từ từ sờ đến quả pháo sáng bên hông, chuẩn bị cho thứ trên đó một phát.

Bởi vì ánh sáng của pháo sáng vô cùng chói lòa, nếu người bình thường nhìn thẳng vào bằng mắt thường, có thể làm tổn thương trực tiếp các mô trong nhãn cầu.

Vì vậy, Vương Nhị nghĩ rằng pháo sáng có thể tạm thời làm mù thứ đó, cũng có thể cho Tô Thành cơ hội để xem rốt cuộc nó là cái gì.

Trong khoảnh khắc Tô Thành ném pháo sáng ra, cả mộ thất được chiếu sáng như ban ngày.

Tô Thành nhìn lên trần nhà, thấy những sinh vật giống chim, tựa như quạ đen, từng con một bám chặt vào tường không nhúc nhích.

Lúc này, những con quái điểu đó đều đang nhìn về phía Bàn Tử, vì Bàn Tử lúc này vô cùng hoảng loạn, liên tục tạo ra tiếng động.

Đầu của mỗi con quái điểu đều nghiêng hẳn sang một bên để lắng nghe động tĩnh từ phía Bàn Tử.

Ngay sau đó, quả pháo sáng rơi xuống đất, hóa thành một làn khói trắng.

Khi rơi xuống đất, nó phát ra tiếng “loảng xoảng”, lại làm kinh động lũ chim kia.

Chỉ thấy một bóng đen nữa lại lướt qua trước mặt Tô Thành trong nháy mắt, bay về phía quả pháo sáng.

Lúc này Tô Thành mới cảm nhận được rằng, loài chim này có thính giác cực tốt.

Sống trong hang động tối tăm quanh năm, mắt chúng đã thoái hóa

gần hết, nên pháo sáng không có tác dụng với chúng.

Nhưng âm thanh thì khác, trong một mộ thất vô cùng trống trải thế này, bất kỳ tiếng gió thổi cỏ lay nào cũng không thoát khỏi tai của lũ quái điểu.

Lúc này, mọi người vẫn chưa nhìn rõ bóng đen kia rốt cuộc là thứ gì.

Hắc Hạt Tử vừa che mắt vừa nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc là thứ gì mà có tốc độ như vậy, lại có thể sống lâu đến thế trong mộ thất, không dễ đối phó đâu." Cậu bé tò mò Ngô Tà lúc này rón rén bước nhẹ, đi đến bên cạnh Tô Thành.

Vì tiếng bước chân của Ngô Tà không lớn nên cũng không kinh động đến lũ chim kỳ lạ kia.

Nhưng khi Ngô Tà vừa định đi đến bên cạnh Tô Thành thì bị Tô Thành bịt miệng lại.

Chương 345

Chỉ nghe thấy Tô Thành dùng tinh thần lực, truyền thẳng vào trong đại não của Ngô Tà.

Trong nháy mắt, trong đầu Ngô Tà vang lên giọng nói của Tô Thành: "Tuyệt đối đừng nói chuyện, bây giờ mỗi một âm thanh trong mộ thất này đều khiến lũ quái điểu vô cùng hưng phấn.

Nhưng mọi người có thể tùy ý đi lại, chỉ cần không phát ra bất kỳ tiếng động nào là được." Ngô Tà mò túi quần nhìn Tô Thành, đối với những lời được truyền vào não bằng tinh thần lực, cậu ngơ ngác gật đầu.

Đúng lúc này, phía Bàn Tử lại vang lên tiếng súng điếc tai.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Sau ba tiếng súng, tất cả lũ chim đen trong mộ thất như ruồi muỗi thấy máu tươi, xoay vòng bay về phía Bàn Tử.

Trong đó, có một bóng đen khổng lồ hình người, từ từ bay lên phía trên bậc thang, tiến về phía cánh cửa đồng.

Vì Tô Thành dẫn mọi người ở dưới đáy mộ thất, nên cầu thang vừa đi xuống ở vị trí khá gần cậu.

Tô Thành chỉ thấy bóng người khổng lồ đó, trông như một con cua lớn với rất nhiều cánh tay, vô cùng kỳ dị.

Một bóng người to như vậy, lại có nhiều cánh tay đến thế, chắc chắn không phải là bình thường.

Tô Thành liền dùng thấu thị nhãn nhìn bóng người đen đó, thấy nó từ từ đi vào bên trong cánh cửa đồng.

Lúc này, do ba tiếng súng của Bàn Tử, lũ quái điểu đen kịt đã hoàn toàn hỗn loạn, tất cả chúng đều bay loạn xạ giữa đám người.

Nếu ai phát ra bất kỳ âm thanh nào, chúng sẽ lao thẳng vào mặt người đó.

Tô Thành hiểu rõ đặc tính của lũ quái điểu này.

Chỉ cần ai phát ra âm thanh, chúng sẽ tấn công người đó.

Tính mạng của ai người ấy lo, không thể lo cho người khác được, chỉ cần giữ được mạng nhỏ của mình là quan trọng nhất.

Vì vậy, Tô Thành cẩn thận di chuyển ra rìa vòng chiến.

Sau khi thoát ra, Tô Thành đương nhiên cũng gặp phải vài con chim đen kỳ dị đó, nhưng cậu phát hiện chúng có vẻ quen mặt, hình như đã gặp ở đâu đó, dường như là ở Tần Lĩnh.

Chít… chít… cha… cha… cha… chít… chít… Tô Thành chỉ nghe thấy tiếng kêu của lũ quái điểu hỗn loạn bay xuyên qua bên cạnh mình, nhưng vì cậu không phát ra tiếng động quá lớn, nên may mắn là lũ quái điểu cũng không tấn công cậu.

Thoát khỏi vòng chiến, Tô Thành chỉ thấy bên kia Ngô Tam Tỉnh, Hắc Hạt Tử và những người khác đang luống cuống tay chân, không biết phải làm sao, điên cuồng tấn công lũ quái điểu, muốn giết sạch chúng.

Nhưng khổ nỗi, lũ chim này thân hình nhanh nhẹn, trong chốc lát họ hoàn toàn không chiếm được chút ưu thế nào.

“Chú Ba cứu cháu, cháu sắp không xong rồi!” Ngô Tà kiệt sức vung tay, xua đuổi lũ quái điểu, sớm đã quên mất lời Tô Thành dặn.

Những người xung quanh thấy lũ chim lớn có uy lực như vậy, tự nhiên cũng quên mất lời dặn của Tô Thành.

Tô Thành thấy những người bên dưới đều đang gắng sức chống lại lũ chim đen.

Cậu đã thoát khỏi vòng chiến, tuy những đội viên đó đều theo cậu vào trong lăng mộ này, nhưng Tô Thành tuyệt đối không thể quay lại vòng chiến đó để mạo hiểm lớn như vậy lần nữa.

Khi Tô Thành đang quan sát xung quanh xem nên làm gì tiếp theo, ánh mắt cậu lại bị cánh cửa đồng thu hút.

Cậu cảm thấy bên trong cánh cửa đồng đó có một bí ẩn vô cùng lớn đang chờ cậu giải đáp.

Tô Thành sờ đến Quỷ Tỳ bên hông, trong lòng nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Bởi vì những người bên dưới đang kiềm chế lũ quái điểu, nên họ cũng không thể chú ý đến chuyện gì đang xảy ra trên này.

Lúc này, Tô Thành cầm Quỷ Tỳ, từ từ đi đến bên cạnh cánh cửa đồng.

"Thời cơ tốt như vậy đã bị mình bắt được, bây giờ hãy để mình vén màn bí ẩn đằng sau cánh cửa này nào!" Nói xong, Tô Thành liền đặt Quỷ Tỳ vào một vị trí lõm trên cánh cửa đồng.

Tô Thành xoay Quỷ Tỳ sang trái nửa vòng, chỉ cảm thấy toàn bộ cánh cửa đồng từ từ rung lên như bị thứ gì đó kéo giật, lúc sáng lúc tối.

Tiếp đó là một trận rung động vô cùng dữ dội, giống như có một chiếc xe tăng đang chạy ở phía trước.

Sau đó, Tô Thành phát hiện một luồng khí tức âm lãnh lập tức ập

đến từ phía sau lưng.

Trong một thoáng, Tô Thành cảm giác như mình đột nhiên bị đặt vào giữa một chiến trường, bên tai phảng phất có cả tiếng gào thét, ngựa hí của trận mạc.

Vương Nhị nghe thấy bên cạnh có tiếng bước chân đều tăm tắp của các chiến sĩ, Tô Thành liền hạ giọng nói: "Chết rồi, e là gặp phải đồ bẩn.

Bây giờ nếu không tránh đi, e là lát nữa sẽ bị đám chiến sĩ biến thành âm binh kia giẫm thành một đống bùn nát." Tô Thành vừa nói xong câu đó, chỉ cảm thấy chấn động ngày càng dữ dội, ngay sau đó liền thấy từng hàng từng hàng chiến sĩ, xếp thành đội hình vuông vức tiến về phía Tô Thành.

Thấy cảnh này, Tô Thành nhanh chóng né sang một bên, trong lòng thầm nghĩ, bây giờ chủ yếu là phải tránh mũi nhọn của chúng, tuyệt đối không thể cậy mạnh, cứ xem xét tình hình trước đã.

Lúc này, gió lạnh thổi từ phía, Tô Thành cảm thấy quần áo trên người dường như không thể chống lại được luồng khí lạnh lẽo đó, cả người có cảm giác như rơi vào hầm băng.

Chương 346

May mà trước đó Tô Thành đã nuốt nguyên tố lửa.

Lúc này, cậu nhân cơ hội từ từ chuyển hóa luồng sức mạnh kia trong đan điền, để nó lưu chuyển khắp cơ thể.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng cũng có thể dịu đi một chút, có thể chống lại được luồng âm khí mãnh liệt của đám âm binh mượn đường.

Thấy đám âm binh đó đều tăm tắp tiến vào trong cánh cửa đồng, cơ hội có thể vụt qua trong chớp mắt.

Trong lòng Tô Thành nảy ra một ý niệm, nếu như có thể trà trộn vào cùng đám âm binh này, chẳng phải là có thể trực tiếp tiến vào bên trong cánh cửa đồng, xem thử bí mật được che giấu bấy lâu nay rốt cuộc là gì hay sao?

Chỉ có điều, đám âm binh như bánh bao hấp, người này nối sát người kia, Tô Thành không có cách nào xen vào giữa đội ngũ, chỉ có thể đi theo ở cuối hàng.

Tô Thành nghĩ, lúc cuối cùng có thể trà trộn vào là được.

Chỉ thấy khi đám âm binh đó từ từ đi đến trước mặt, Tô Thành liền từ từ di chuyển đến cuối đội ngũ.

Tất cả âm binh như cảm nhận được điều gì, lập tức dừng bước, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Trong chốc lát, tim Tô Thành như nhảy lên tận cổ họng.

Cậu thầm niệm trong lòng: “Tuyệt đối đừng bị phát hiện.

Nhìn xem, nhìn xem, chẳng phải đều là một cái mũi hai con mắt

sao!" Chỉ thấy đám âm binh đó từ từ quay người nhìn Tô Thành, khiến cậu cảm thấy cơ thể mình sắp bị đám âm binh này nhìn thành cái sàng.

Mỗi một âm binh đều nhìn chằm chằm vào Tô Thành, mặt không biểu cảm.

Ngay khi Tô Thành cảm thấy mình sắp bị bại lộ, chúng lại thần không biết quỷ không hay quay đầu đi lần nữa.

Lúc này, Tô Thành không hề nhận ra Quỷ Tỳ bên hông đột nhiên lóe lên ánh sáng xanh lục, trong khoảnh khắc đám âm binh đó nhìn lại, nó đã khẽ lóe lên rồi tắt.

Tô Thành nhìn đám âm binh có động tác như một, giống như người máy, không kìm được thầm nghĩ: "May quá, không bị đám âm binh này phát hiện, nếu không thì e là hôm nay mạng nhỏ của mình sẽ đi tong." Sau đó, Tô Thành lòng càng thêm căng thẳng, đi theo đám âm binh.

Mỗi một động tác trên người đều giống hệt nhau, sợ rằng đám âm binh sẽ nhận ra điểm khác biệt so với chúng.

May mắn là lúc này đám âm binh cũng không cảm thấy Tô Thành có gì không ổn, cậu liền thở phào một hơi, bám sát theo sau, tiến vào trong cánh cửa đồng.

Trong khoảnh khắc bước vào cánh cửa đồng, Tô Thành lại quay đầu nhìn Bàn Tử và Ngô Tà phía sau, hai người họ đang vô cùng kinh ngạc nhìn cậu, vẫy vẫy tay về phía cậu, nhưng lại phát hiện cánh cửa đồng ngày càng gần.

Lúc này, lòng Tô Thành ngổn ngang trăm mối, bởi vì những người còn lại vẫn đang bị lũ quái điểu tấn công bên ngoài cánh cửa đồng.

Cậu nghĩ, vào thời khắc mấu chốt này, sống chết họa phúc phải xem vào tạo hóa của mỗi người.

Nghĩ lại, với thân thủ tốt của Bàn Tử và Muộn Du Bình, cùng với kinh nghiệm đạo mộ lão luyện của Ngô Tam Tỉnh, có lẽ họ cũng sẽ không xui xẻo đến vậy.

Đương nhiên, một nửa trong số đó chỉ là sự tự an ủi của Tô Thành mà thôi.

Sau đó, Tô Thành liền quay đầu tiến vào bên trong cánh cửa đồng, cánh cửa cũng chậm rãi đóng lại.

Bên trong cửa đồng, Tô Thành chỉ cảm thấy một mảnh tối đen, đèn pin trong tay cũng vào thời khắc mấu chốt này hỏng mất, không có cách nào chiếu sáng.

Lúc này, đám âm binh vốn nên ở trước mặt Tô Thành cũng hoàn toàn biến mất trong không gian tối đen đó.

Tô Thành đứng tại chỗ, quay đầu nhìn trái nhìn phải đều không thể cảm nhận được sự tồn tại của đám âm binh, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo ập tới từ phía trước, vô cùng âm u đáng sợ.

Tô Thành vừa đưa tay ra phía trước mò mẫm, vừa muốn tiến về phía trước, một lần nữa khám phá xem bên trong không gian này rốt cuộc có gì.

Chỉ có điều, mò mẫm hồi lâu cũng chỉ đi được bốn năm bước.

Tô Thành cảm thấy dưới chân mình có khả năng là một khoảng không hư vô, vì cảm giác giẫm lên mặt đất hoàn toàn khác với cảm giác này.

Lúc này, Tô Thành đang ở trong một không gian tối đen, trong lòng bị nỗi sợ hãi vô tận bao trùm, toàn thân đều cảm thấy như bị bóng tối nuốt chửng.

Dường như Tô Thành bị cả thế giới bỏ rơi, trong không gian này, dù thế nào cũng không thể cảm nhận được rốt cuộc nó ra sao.

Lúc này, Tô Thành giống như một con mồi đang chờ chết.

Dưới cảm giác như vậy, Tô Thành trong lòng tự nhủ từng câu: "Xong rồi, lần này e là phải chết ở đây rồi.

Nếu như đằng sau cánh cửa đồng này, vĩnh viễn không có ai mở ra, vậy chẳng phải là vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời sao?" Nhưng Tô Thành lại nghĩ, tại sao mình lại đột nhiên cảm thấy nhất định sẽ chết ở đây chứ, chẳng lẽ một nơi tối đen thế này thật sự có thể đưa mình vào chỗ chết sao?

Có suy nghĩ như vậy, Tô Thành liền thử vận động toàn bộ năng lượng trong cơ thể, từng chút một tích lũy trong người.

Dưới sự chấn động liên tục, cậu cố gắng không để luồng khí lạnh lẽo đó xâm nhập vào cơ thể mình.

Dần dần, sau khi cơ thể Tô Thành không còn cảm nhận được cảm giác máu chảy, cậu lại cảm thấy trong đầu mình một mảng trống rỗng.

Lúc này, Tô Thành cảm thấy cơ thể mình như đang từ từ biến mất, giống như không khí, trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Đột nhiên, Tô Thành nhìn thấy một luồng sáng trắng vô cùng chói mắt trên không trung, chiếu thẳng vào mắt mình.

Tô Thành đã ở trong môi trường vô cùng tối đen một thời gian dài, nên luồng sáng trắng đột ngột này khiến cậu không khỏi cảm thấy có hy vọng thoát ra khỏi không gian này.

Chương 347

Tô Thành cũng không quan tâm dưới chân mình rốt cuộc đang giẫm lên thứ gì, liền nhanh chóng chạy như bay về phía luồng sáng trắng đó.

Vào lúc cuối cùng, Tô Thành dùng chân đạp mạnh xuống đất, cả người bay vào trong luồng sáng trắng, chìm vào trong vầng hào quang màu trắng đó.

Khi cơ thể Tô Thành hoàn toàn chìm vào trong luồng sáng trắng đó, cậu cảm thấy bên trong luồng sáng là một khoảng không hư vô, cơ thể cậu lại nhẹ bẫng như một quả bóng bay, lơ lửng trong không khí, không biết nên bay về đâu.

Chỉ có thể bất đắc dĩ ở trong luồng sáng trắng đó, nhìn sương trắng xung quanh, Tô Thành chỉ cảm thấy cơ thể mình tự nhiên bay lên trên.

Những luồng sáng trắng xung quanh từng chút một như muốn chiếu xuyên thấu toàn bộ cơ thể Tô Thành.

Thậm chí đến cuối cùng, Tô Thành cũng không dám mở mắt nhìn những luồng sáng trắng xung quanh, sợ rằng sau khi những luồng sáng đó đâm vào nhãn cầu, sẽ làm bốc hơi hoàn toàn cơ thể mình.

Tiếp đó, Tô Thành như lạc vào một thế giới vô cùng xa lạ, đột nhiên trong đầu cậu cuộn trào vô số sinh vật thể, lướt qua trước mắt như đang bay.

Có những con quái thú bốn chân cổ dài, có những con mập mạp lùn tịt hình dạng như lợn.

Thường thì có thể phân biệt được những con quái thú khổng lồ đó,

một số con tính tình vô cùng hiền lành, chậm rãi gặm cỏ trên vùng đất hoang vu.

Những con quái thú cao lớn có móng vuốt sắc nhọn thì đột nhiên xuất hiện, đè chết những con quái thú bốn chân đang ăn cỏ xuống đất, moi ruột gan ra.

Tô Thành nhìn những cảnh tượng đẫm máu đó, vừa che miệng, vừa cố gắng tiếp nhận tất cả những gì đang xảy ra trước mắt, không kìm được mà lẩm bẩm: "Quái thú gì đây?

Sao lại dã man hung tợn thế này, quá máu me rồi.

Chỉ có điều, chúng dường như không nhìn thấy mình, thật kỳ lạ." Tô Thành không biết những thứ lướt qua trước mắt mình từ đâu đến, nhưng vùng đất hoang vu này lúc này lại cho cậu một cảm giác như thời kỳ thượng cổ, đều là sức chấn động mà thiên nhiên mang lại.

Khi những con quái thú khổng lồ đó, từng con một có hình thù kỳ dị chạy qua trước mặt Tô Thành, đột nhiên chúng lại chạy về phía sau, đến một nơi rất xa, từ từ biến mất ở đường chân trời.

Vùng đất hoang vu trước mắt cũng từ từ bắt đầu có một số thay đổi, bỗng nhiên mọc lên những cây cổ thụ cao lớn, lại xuất hiện một số loài chim kỳ lạ mà Tô Thành chưa bao giờ thấy.

Ngay sau đó, ở phía trước không xa đột nhiên xuất hiện những thứ như lều cỏ, lại xuất hiện những sinh vật giống vượn người đang sinh sống.

Những sinh vật giống vượn người trước mặt Tô Thành lúc này, toàn thân đều trong trạng thái trần truồng, trên lưng mọc một lớp lông tơ dày đặc, trông giống như tinh tinh lớn, nhưng lại hoàn toàn khác với những con tinh tinh lớn trong sở thú.

Sau đó, những sinh vật giống vượn người đó, hay còn gọi là vượn

người, từ từ bắt đầu đi săn bắn, giống như đã biến thành người Sơn Đỉnh Động thời kỳ đầu.

Điều này khiến Tô Thành cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ mình đã xuyên không về thời vượn người rồi sao, nếu không thì tại sao những người này từng người một đều khoác một tấm da thú trên người, nhưng lại không có quần áo.

Tiếp đó, chỉ thấy những lều cỏ đó từ từ biến thành những ngôi nhà đất thấp, rồi lại biến thành những tòa nhà đất nhỏ.

Dần dần, mọi sự vật xung quanh đều bắt đầu thay đổi, quần áo trên người những con vượn đó cũng xảy ra những biến đổi thần kỳ.

Nhưng cuối cùng, những vượn người đó, hay còn gọi là con người, khi có người đi qua bên cạnh Tô Thành, cậu định tiến lên hỏi xem rốt cuộc đây là đâu, làm thế nào để trở về.

Nhưng lại phát hiện những người đó dường như không nhìn thấy mình.

Mỗi khi Tô Thành chạm vào một người, người đó liền biến thành tinh tinh rồi biến mất.

Nhìn những người đó biến mất trước mắt mình khi bị chạm vào, Tô Thành không khỏi biến sắc, cảm thấy có lẽ mình và thế giới trước mắt hoàn toàn ở hai chiều không gian khác nhau.

Dù sao chỉ có các tầng thứ không gian khác nhau mới có thể dẫn đến tình huống như vậy xuất hiện trước mặt Tô Thành, nên lúc này cậu cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ, lặng lẽ quan sát những chuyện xảy ra trước mắt.

Đột nhiên, những con người vừa rồi trông như người bình thường lại từ từ không giống người nữa.

Chỉ thấy Tô Thành nhìn những sinh vật hai chân đó, đột nhiên bò

xuống đất, bắt đầu toàn thân toát ra một luồng khí tức khác lạ như đầy dã tính, phảng phất biến thành những sinh vật như người ngoài hành tinh.

Giống như miêu tả trong truyền thuyết, toàn thân không có lông, có khuôn mặt con người, nhưng cơ thể lại giống như dã thú, vô cùng cường tráng.

Tô Thành nhìn mọi thứ trước mắt, chỉ có thể lặng lẽ tiếp nhận những ký ức và quá trình này, từ từ khắc sâu vào trong đầu, không thể đưa ra lựa chọn nào khác.

Sau đó, những con thú có khuôn mặt người đó chạy về phía những con quái thú khổng lồ như vừa rồi, biến mất khỏi tầm mắt của Tô Thành.

Lúc này, Tô Thành vẫn đứng tại chỗ, không biết những thứ trước mắt mình từ đâu đến.

Nhưng những kiến thức xuất hiện thêm trong đầu cậu, giống như từng quả pháo một đang oanh tạc các dây thần kinh não của cậu, khiến Tô Thành không khỏi có chút đau đầu như búa bổ.

Lúc này, Tô Thành đã cảm nhận được cơn đau này, dường như không có cách nào giải quyết được, cảm giác đau đầu cũng ngày càng nghiêm trọng.

Tô Thành cảm nhận được cơn đau này, không kìm được ngồi xổm xuống đất, nhìn những sinh vật nửa người nửa thú đó, từng chút một đi qua trước mắt mình.

Dần dần, hai mắt Tô Thành bắt đầu mờ đi.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Đầu mình sao lại như sắp nổ tung thế này, đau quá.

Tại sao những người và dã thú này lại xuất hiện trước mặt mình, rồi tại sao lại biến mất hết?" Vương Hạo Nhi vừa ngồi xổm trên đất lẩm bẩm một mình, vừa ôm chặt đầu, cố gắng kiên trì chịu đựng, không để những thứ trong đầu xung kích khiến mình ngất đi.

Dù sao Tô Thành cũng đang ở một nơi vô cùng xa lạ, nên cậu sợ nếu gặp phải mãnh thú sẽ bị nuốt sống.

Nhưng Tô Thành lại phát hiện, lúc này sớm đã không phải là lúc thanh lọc máu, cơn đau có thể chịu đựng được.

Chương 348

Những kiến thức và ký ức liên quan đến vũ trụ từ cổ chí kim đang hỗn loạn xung kích trong đầu cậu, khiến các tế bào não như đang phân chia nhanh chóng.

Tô Thành cảm nhận được tất cả những gì đang xảy ra trong đầu, lại phải chịu đựng cơn đau ở đầu, không kìm được cảm thấy trời đất quay cuồng, ngã lăn ra đất.

Giống như Tôn Ngộ Không bị niệm Kim Cô Chú, trong khoảnh khắc cảm thấy đầu không phải là của mình.

Bây giờ cơn đau đầu của Tô Thành đã đạt đến cực điểm, mỗi một tế bào não đều cảm nhận được sức xung kích mà thời kỳ thượng cổ đó mang lại.

Vì vậy, bây giờ Tô Thành chỉ thấy các tia máu trong hai mắt đang đập mạnh, trong khoảnh khắc đó, hai mắt liền tối sầm rồi ngất đi.

Khi ngất đi, Tô Thành nhìn thấy một con thần long vô cùng hung mãnh, trên đó có một người trông rất giống cậu, đang lao thẳng về phía cậu.

Khi Tô Thành nhìn thấy con thần long đó sắp đến trước mặt mình, cậu mới nhìn thấy người ngồi trên thần long đó lần cuối cùng, sau đó liền nhanh chóng ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Không biết đã qua bao lâu, Tô Thành cảm giác như toàn thân bị một chiếc xe tăng cán qua, cảm thấy đầu đỡ đau hơn một chút, nhưng vẫn như vừa chịu một cú sốc lớn.

Tô Thành cố gắng mở mắt ra, một lần nữa khôi phục ý thức.

Nhưng cố gắng mấy lần đều không thể khiến cơ thể Tô Thành

khôi phục tri giác.

Ngay khi Tô Thành định bỏ cuộc, đột nhiên cảm thấy mắt mình có thể từ từ cảm nhận được một chút ánh sáng xung quanh.

Một thứ giống như đèn pin đang chiếu thẳng vào mắt Tô Thành, không khỏi khiến cậu nheo mắt lại, xoa đầu, từ từ ngồi dậy trên đất, nhớ lại rốt cuộc vừa gặp phải chuyện gì.

Nhưng nghĩ hồi lâu, lại phát hiện ký ức của mình như một khoảng trống, nhưng lại cảm thấy bên trong đầy ắp những hình ảnh khó tả.

Bây giờ đầu Tô Thành như bị xe tăng cán qua mười vòng luân hồi, đau đầu nghiêm trọng, gần như không biết mình là ai.

Nhìn người đàn ông trưởng thành đang ngồi bên cạnh, vẻ mặt lạnh lùng, cậu cố gắng nhớ lại rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì, tại sao lại ở đây.

Nhưng cơn đau đầu như búa bổ lại khiến Tô Thành không có cách nào nhớ lại được chuyện vừa xảy ra.

Người ngồi đối diện chính là Muộn Du Bình.

Anh đã phát hiện Tô Thành ngất đi, và đã ở bên cạnh canh chừng.

Vì Muộn Du Bình rất không yên tâm về tình trạng của cậu lúc này, nên đã luôn ở bên cạnh lặng lẽ chờ Tô Thành tỉnh lại, xem rốt cuộc cậu đã gặp phải chuyện gì.

Khi Muộn Du Bình thấy Tô Thành có dấu hiệu sắp tỉnh, anh liền luôn chú ý đến trạng thái của cậu, nhìn Tô Thành từng chút một nhăn nhó, cố gắng ngồi dậy từ trên đất.

Muộn Du Bình liền dùng đèn pin chiếu về phía Tô Thành, xem tình hình thế nào.

“Cậu là ai?” Muộn Du Bình hỏi Tô Thành, muốn xem cậu có bị

hỏng não không.

Dù sao anh đã canh chừng Tô Thành gần nửa ngày cậu mới tỉnh lại, ai biết được bây giờ có bị mất trí nhớ không.

"Tôi… Tô Thành." Tô Thành nhăn nhó, theo bản năng trả lời câu hỏi của Muộn Du Bình.

Cậu vừa cố gắng dựa người vào vách tường ngồi dậy, nhìn Muộn Du Bình đối diện, cố gắng nhớ lại những chuyện liên quan đến anh, nhưng phát hiện không nhớ ra gì, liền dứt khoát nói với người đàn ông ngồi đối diện: "Tôi là ai?

Tôi là ai chẳng lẽ anh không biết sao?

Tôi còn không biết mình đang ở đâu nữa, cái nơi quỷ quái tối tăm mù mịt này lại là đâu?" Muộn Du Bình không hề tỏ ra bất ngờ, chỉ có vẻ mặt vô cùng xa lạ, quan sát nhất cử nhất động của Tô Thành, nhưng lại không biết Tô Thành là ai.

Chỉ có điều, thấy Tô Thành từ từ từ bộ dạng yếu ớt khôi phục lại trạng thái của người bình thường, anh liền yên tâm.

Dù sao không có nguy hiểm đến tính mạng, một người sống sờ sờ, đương nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng Tô Thành ở một bên nhìn vẻ mặt vô cùng xa lạ của Muộn Du Bình, cố gắng từng chút một nhớ lại những chuyện liên quan đến Muộn Du Bình trong đầu.

Tuy đầu có hơi đau, nhưng Tô Thành cũng gắng gượng chịu đựng cơn đau đó, từng chút một nhớ lại một số ký ức liên quan đến Muộn Du Bình trước mắt.

Nhưng Muộn Du Bình lại nhìn Tô Thành với ánh mắt vô cùng xa lạ, khiến cậu không kìm được mà hỏi: "Chuyện gì vậy, chẳng lẽ anh thật sự không nhận ra tôi?

Tôi là ai, tôi là Tô Thành đây.

Chết rồi, nếu anh thật sự mất hết trí nhớ, vậy thì có chút phiền phức rồi, chúng ta phải ra khỏi đây thế nào đây?" Tô Thành vừa cằn nhằn về tình hình của Muộn Du Bình, vừa thăm dò xem anh có thật sự bị mất trí nhớ không.

Nhưng nhìn ánh mắt Muộn Du Bình vẫn luôn vô cùng xa lạ không thay đổi, lòng cậu trầm xuống, cảm thấy sự việc quả thực có chút phiền phức.

Tô Thành nghĩ đến đây, liền từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

Lúc này, trên đỉnh đầu là một khe nứt khổng lồ, khoảng cách rất cao, không nhìn rõ tình hình bên trên thế nào.

Chỉ có thể cảm nhận được một tia sáng le lói lọt xuống, khiến khe nứt vốn có chút u ám có được một chút ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Khe nứt sâu hoắm này khiến Tô Thành càng thêm đau đầu.

Dù sao Tô Thành cũng chưa từng biết nơi này có một khe nứt như vậy, vừa rồi cũng không biết tại sao lại rơi vào trong khe nứt này, còn thu được nhiều ký ức kỳ lạ như vậy.

Nhìn khe nứt, hai đầu vô cùng hẹp dài, Tô Thành có thể cảm nhận được luồng không khí khẽ lưu động từ khe nứt bên tay trái.

Chương 349

Tô Thành nghĩ, đã có gió, vậy thì chắc chắn có lối vào để gió thổi vào, nếu đi về phía trước, có lẽ có thể tìm được lối ra.

"Nếu không sao thì theo tôi, chúng ta rời khỏi nơi này đi.

Những đội viên kia vừa rồi cũng không biết đi đâu rồi, bây giờ chúng ta chỉ có thể ra khỏi khe nứt này trước rồi tính." Tô Thành vừa nhìn Muộn Du Bình mặt mày ngơ ngác, vừa nói với anh, bảo anh cùng mình rời khỏi nơi quỷ quái này trước.

Muộn Du Bình cũng khẽ gật đầu, đồng ý với quan điểm của Tô Thành.

"Được thôi, cũng chỉ có lựa chọn này." Muộn Du Bình đáp lại Tô Thành, vừa đi theo cậu về phía trước của khe nứt.

Bên trong khe nứt vô cùng hẹp dài, đi mãi vẫn chưa thấy điểm cuối.

Tô Thành vừa dẫn Muộn Du Bình đi về phía trước, trong lòng lại vừa suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Vốn dĩ cậu cùng với đám âm binh mượn đường kia tiến vào sau cánh cửa đồng, nhưng sau khi tỉnh lại lại ở trong một khe nứt vô cùng hẹp dài này, rốt cuộc là tình huống gì?

Chẳng lẽ, đằng sau cánh cửa đồng đó vốn là một khe nứt sâu thẳm sao?

Nhưng phải giải thích thế nào về việc Muộn Du Bình đột nhiên xuất hiện bên cạnh rồi lại tiến vào trong khe nứt kia đây?

Những ký ức bất ngờ tràn vào đầu khiến Tô Thành cảm nhận được một luồng năng lượng đặc biệt đang chậm rãi luân chuyển trong

não.

Bởi vì những ký ức đó kéo dài từ thời cổ đại cho đến tận tương lai, tất cả đều được nén lại thành một chuỗi liên kết, tạo nên những hình ảnh hiện ra trong đầu Tô Thành.

Nào là những con quái thú khổng lồ giống vượn, rồi đến những sinh vật trông như người ngoài hành tinh, tất cả đều giống như một quá trình tiến hóa tự nhiên của sinh vật.

Dường như sinh vật xuất hiện trong mỗi thời kỳ, mỗi giai đoạn đều mang những đặc điểm riêng.

Nhưng Tô Thành không thể hiểu nổi, những mảnh ký ức vỡ vụn từ thời thượng cổ đến tương lai đó đang dần dần lắng đọng trong đầu anh.

Ấn tượng sâu sắc cuối cùng mà những ký ức đó để lại chính là hình ảnh một người cưỡi thần long lao thẳng về phía mình.

Cảnh tượng đó khiến Tô Thành bất giác cảm thấy toàn thân đau nhói như bị một thứ gì đó va phải, một cảm giác không thể chịu đựng nổi.

Có lẽ chính vì vậy mà anh mới bị mất trí nhớ tạm thời lúc nãy.

Tô Thành vừa nghĩ, vừa liếc nhìn Muộn Du Bình vẫn đang lẳng lặng đi theo sau lưng, vai vẫn đeo thanh Hắc kim cổ đao như trước.

Chỉ có điều, dường như anh ta đã quên hết mọi chuyện vừa xảy ra, vẻ mặt đầy hoang mang.

Con đường dưới chân vẫn tiếp tục, phía trước vẫn là khe nứt sâu thẳm, nhưng đối với Tô Thành bây giờ, điều đó không còn quan trọng nữa.

Dù sao thì sớm muộn gì cũng đi đến cuối khe nứt, thà vừa đi vừa

tiếp tục suy nghĩ về những thứ ẩn giấu sau cánh cửa đồng xanh kia còn hơn.

Lúc đầu, Tô Thành muốn vào cửa đồng xanh cũng chỉ vì muốn biết bí mật ẩn sau nó là gì.

Nhưng sau khi mở cửa, anh lại có được những ký ức kỳ lạ này.

Vậy nên, có lẽ bất kỳ ai vào cửa đồng xanh cũng sẽ thấy được điều mà họ muốn biết nhất.

Tô Thành đã thấy được quá trình kỳ diệu từ thời thượng cổ đến tương lai.

Anh tự hỏi, Uông Tàng Hải, người từng vào cửa đồng xanh để tìm kiếm sự trường sinh, liệu có bị đau đầu như mình không?

Rốt cuộc, Uông Tàng Hải là một kẻ khao khát trường sinh bất lão.

Sau khi biết được những thứ sau cửa đồng xanh, ông ta liền tìm mọi cách để thử nghiệm, dùng tất cả các phương pháp để tái tạo lại những gì cánh cửa mang lại.

Nhưng có thể thấy, các thí nghiệm của Uông Tàng Hải đều không thành công.

Có lẽ những ký ức mà cửa đồng xanh mang lại cho ông ta đã bị thêm thắt, pha trộn, nên dù ông ta có sao chép hoàn toàn những gì mình thấy thì cũng chưa chắc đã chính xác.

Những ký ức sau cánh cửa đồng xanh này đều liên quan đến thông tin về cả thế giới, một lượng thông tin lớn đến mức bộ não con người không thể tiếp nhận nổi, ít nhất là với trình độ tiến hóa của con người hiện tại.

Vì vậy, đoạn ký ức bị cưỡng ép nhồi nhét vào đầu sẽ dần dần bị thời gian bào mòn, rồi bị lãng quên.

Nghĩ đến đây, Tô Thành bất giác cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi.

Anh vận chuyển tinh thần lực, dần dần luân chuyển cả luồng năng lượng trong cơ thể, thậm chí cả viên hỏa chi nội đan trong đan điền cũng bắt đầu hoạt động.

Viên nội đan này vốn cần sự điều khiển của Tô Thành, nên trong thời gian này, anh dùng tinh thần lực để từ từ dung hợp với nó, để năng lượng của hỏa chi nội đan từng chút một hòa vào huyết dịch, dần dần khôi phục thực lực của bản thân.

Tinh thần lực chậm rãi vận chuyển trong cơ thể Tô Thành, con đường cũng sắp đi đến cuối.

Đột nhiên, anh nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, như thể có người đang vội vã đi về phía anh và Muộn Du Bình.

Một chùm ánh sáng đèn pin đột ngột chiếu thẳng vào mặt khiến Tô Thành phải nheo mắt lại.

Nhưng may mắn là thị lực của anh khác người thường, có thể nhìn xuyên qua ánh sáng mạnh, anh nhìn kỹ xem người phía sau là ai.

Chỉ thấy người xuất hiện ở phía đối diện chính là người của nhà họ Giải và nhà họ Hoắc được cử đi tìm anh và Muộn Du Bình.

Chương 350

Sau khi tìm thấy Tô Thành, người đó hét lên như thể phát hiện ra chuyện gì kinh thiên động địa: "Mọi người đừng tìm nữa, mau lên, Thành ca ở đây này!

Không ngờ Thành ca có thể sống sót trong khe nứt này!" Nghe thấy lời của người nhà họ Giải, những người nhà họ Hoắc theo sau cũng vây lại, nhìn Tô Thành đang đi tới và đáp lời: "Đúng là Thành ca thật rồi!

Thành ca đúng là phúc lớn mạng lớn!

Phải biết là từ trên đó xuống đây cao đến cả trăm mét đấy!" Những người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, không ai tin được Tô Thành có thể rơi từ trên cao như vậy xuống mà vẫn sống sót, lại còn lành lặn đứng trước mặt mọi người, cứ như có thần linh phù hộ.

Tô Thành vừa nghe mọi người nói, vừa khẽ mỉm cười.

Thấy họ vẫn còn sống, vậy chắc Bàn Tử, Ngô Tà và Hắc Hạt Tử cũng không có chuyện gì. "Tiểu Hoa đâu rồi?

Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Ngô Tà đâu?" Tô Thành vừa hỏi người dẫn đầu, vừa đưa bình nước mà người đó đưa cho mình sang cho Muộn Du Bình đang đứng bên cạnh.

Người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên tên Hoắc Tư, lớn lên ở nhà họ Hoắc.

Vốn ông ta không mang họ Hoắc, nhưng vì đời trước vô cùng trung thành với nhà họ Hoắc nên được lão gia tử ban cho họ Hoắc.

Người này vô cùng trung nghĩa, thấy Tô Thành hỏi về Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Ngô Tà thì vui mừng nói: "Bàn gia, Ngô Tà và Hắc

Hạt Tử đều đang đợi ở trên kia.

Cuối cùng cũng tìm được ngài rồi!

Chỉ cần ngài bình an vô sự, ngài bảo tôi quỳ xuống dập đầu ba cái tôi cũng làm!" Nói xong, Hoắc Tư thật sự định quỳ xuống.

Tô Thành sao có thể nhận đại lễ của một người sống được, lễ này chỉ dành cho người chết thôi.

Vì vậy, anh nhanh chóng đỡ Hoắc Tư dậy, không cho ông ta cơ hội quỳ xuống.

Tô Thành gật đầu với Hoắc Tư, rồi nghe người đó nói tiếp: "Thành ca, anh không sao là tốt rồi.

Giờ thì có thể xác định anh an toàn, nếu không tìm được anh, tôi về cũng không biết ăn nói thế nào.

Chỉ riêng Tú Tú và Tiểu Hoa thôi cũng đủ lột da tôi rồi." Nghe Hoắc Tư nói, Tô Thành cùng ông ta đi về phía trước khe nứt.

Phía trước có một ngã rẽ nhỏ, phía trên ngã rẽ cũng có một khe nứt cực hẹp.

Nhưng bên trên có những tảng đá rất chắc chắn, có thể móc móng vuốt chim ưng vào để leo lên từng chút một.

Cứ như vậy, Tô Thành được Hoắc Tư dẫn về chỗ của Bàn Tử, Ngô Tà và Hắc Hạt Tử.

Cả nhóm người vẫn đang đợi tại chỗ cũ, không biết đang bàn tán chuyện gì.

Tô Thành nhìn những người theo sau, cảm thấy như thiếu ai đó.

Anh đột nhiên giật mình, Muộn Du Bình không biết đã biến mất từ lúc nào. "Ủa, Muộn Du Bình đi đâu rồi?

Mới một loáng đã không thấy đâu?

Trong cái mộ cổ hỗn loạn này, nếu lại lạc nhau thì khó tìm lắm." Tô Thành vừa nói vừa hỏi Hoắc Tư về tung tích của Muộn Du Bình, nhưng Hoắc Tư cũng lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Bởi vì lúc phát hiện ra Tô Thành, mọi người đều đi sát bên cạnh anh, sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Còn người thân thủ phi phàm như Muộn Du Bình thì cũng không cần người khác để ý nhiều.

Vì vậy, hai người đi cùng Tô Thành cũng không để ý xem Muộn Du Bình có theo về hay không.

Chỉ là Muộn Du Bình biến mất, sau này nếu gặp khó khăn, sẽ thiếu đi một trợ thủ đắc lực.

Dù sao thì trí nhớ của Muộn Du Bình tuy không tốt, nhưng võ lực thì cực cao, những lúc nguy cấp đều đã giúp Tô Thành không ít.

Tô Thành nhìn quanh không thấy bóng dáng Muộn Du Bình đâu, thì nghe thấy giọng Bàn Tử mừng rỡ vọng lại từ đằng xa: "Thành ca, cuối cùng cậu cũng về rồi!

Sao cậu lại lén lút mò đến cửa đồng xanh vậy?" Tô Thành nghe Bàn Tử nói, biết anh ta cũng rất quan tâm.

Về chuyện cửa đồng xanh, Tô Thành không biết giải thích sao về việc gặp phải đám lính vàng kia.

Anh chợt nghĩ, nếu như lúc mở cửa đồng xanh, chỉ có người mở cửa mới cảm nhận được, vậy thì Bàn Tử không biết tại sao Tô Thành lại rơi xuống khe nứt bên dưới cũng là điều dễ hiểu. "Lúc đó tôi biến mất ngay trước cửa đồng xanh.

Chắc là do dưới cửa đồng có mấy cái hố nhỏ bí ẩn, tôi sảy chân

rơi vào đó." Tô Thành nhớ lại lúc bị đám quái vật tấn công, có mấy cái hố nhỏ bí ẩn và thi thể của mấy thanh niên rơi trong đó.

Lúc đó anh không để ý nhiều, sau khi giết hết đám quái vật, quay lại nhìn thì mấy cái hố đó đã biến mất không dấu vết.

Nghĩ vậy, Tô Thành đoán rằng có lẽ mình đã đi đến trước cửa đồng xanh, lại gặp phải cảnh tượng người băng, nhất thời bị cảnh tượng trong cửa đồng thu hút nên không để ý dưới chân, vô tình rơi vào cái hố nhỏ đó.

Vừa nghĩ, Tô Thành đã hoàn toàn thông suốt, hiểu tại sao mình lại rơi vào khe nứt sâu như vậy.

Chương 351

Hóa ra những cái hố nhỏ đó chính là một con đường thông xuống khe nứt, là một loại cơ quan vô cùng quỷ dị. "Đúng vậy đấy, tôi đang bị mấy con chim quái đó thu hút thì phát hiện ra cánh cửa đồng xanh kia, dường như có thứ gì đó đang gọi tôi." Tô Thành nói dối một cách trôi chảy, trong lòng thầm nghĩ, nếu Bàn Tử biết anh có tư tâm, không màng tính mạng anh em, sợ rằng sẽ làm tổn thương tình cảm của họ.

Vì vậy, Tô Thành thuận theo lời Bàn Tử, đổ hết ý định muốn mở cửa đồng xanh cho việc cánh cửa có thể gây ra ảo giác.

Bàn Tử vừa nhường tảng đá dưới mông cho Tô Thành, vừa rút ra một điếu thuốc, chậm rãi châm lửa rồi ngồi xổm xuống đất nói: "Thành ca, cậu không sao là tốt rồi, nếu không anh em tôi lo đến mù mắt.

Rơi từ trên cao như vậy xuống mà còn sống, đúng là mạng lớn thật đấy." Nghe Bàn Tử nói, nhìn vẻ mặt lo lắng của anh ta, Tô Thành cũng biết Bàn Tử không phải người xấu, chỉ là đôi khi ăn nói không suy nghĩ, anh cũng không để tâm, dù sao Bàn Tử cũng có ý tốt.

A Ninh ở bên cạnh, thấy Tô Thành trở về thì vành mắt không khỏi đỏ lên, suýt nữa thì nước mắt đã rơi xuống.

Vì ở nơi đông người, cô cũng không tiện thể hiện tình cảm của mình ra ngoài.

Vì vậy, A Ninh chỉ ngồi đó lặng lẽ, tự an ủi mình, khẽ nói: "Về là tốt rồi, về không sao là tốt rồi.

Tôi biết Thành ca không dễ dàng gặp chuyện ở cái nơi quỷ quái này đâu." Ngô Tà ở bên cạnh nghe thấy, thấy A Ninh vừa tự an ủi, vừa lén dùng vạt áo lau nước mắt, liền đưa cho cô một mảnh giấy ăn

mỏng, vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô đừng quá kích động.

Dù sao A Ninh cũng chưa chính thức tỏ tình với Tô Thành, nếu bị người khác nhìn thấy, lại tưởng có ai bắt nạt cô thì không hay.

Ngô Tam Tỉnh thấy Tô Thành phong trần mệt mỏi trở về, trên người không có một vết thương nào, trong lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

Lẽ nào Tô Thành này thật sự có thể rơi từ khe nứt cao trăm mét xuống mà không hề hấn gì?

Nghe nói bên trong khe nứt đó có liên quan đến bên trong cửa đồng xanh, lẽ nào Tô Thành đã lẻn vào trong cửa đồng, biết được bí mật bên trong rồi?

Ngô Tam Tỉnh càng nghĩ, càng muốn hỏi Tô Thành rốt cuộc đã thấy gì, gặp phải chuyện gì, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Sau một hồi suy nghĩ, ông ta quyết định giương đông kích tây, nói với Tô Thành: "Tô Thành à, trong khe nứt đó không có hổ ăn thịt người chứ?

Sao cậu lại như biến thành người khác thế, ngay cả giọng nói cũng thay đổi nhiều vậy?" Tô Thành nghe Ngô Tam Tỉnh nói, biết ông ta là người đa nghi, nhưng cũng không vạch trần ý đồ của ông ta.

Anh ho khan hai tiếng, cố gắng khôi phục lại giọng nói như cũ rồi đáp: "Làm gì có.

Trong khe nứt đó tối đen như mực, bước cao bước thấp, ánh sáng từ trên rọi xuống lại không nhiều.

Tôi cũng đi mò mẫm trong đó một hồi mới gặp được anh em nhà họ Giải và nhà họ Hoắc, rồi mới trở về được." Ngô Tam Tỉnh nghe Tô Thành nói không có một chút sơ hở nào.

Ngô Tà ở bên cạnh từ nhỏ đã lớn lên cùng Ngô Tam Tỉnh, tự nhiên biết chú mình định làm gì, liền nói xen vào: "Chú Ba, Thành ca vừa mới về, dù sao cũng nên để anh ấy nghỉ ngơi cho khỏe lại.

Vừa rồi nguy hiểm như vậy, Thành ca còn có thể bình an trở về, chắc chắn bên trong cũng không có gì nguy hiểm đâu." Lúc này Ngô Tà cũng đứng bên cạnh Tô Thành, dựa vào biểu hiện cơ thể và tinh thần của anh để phán đoán, rồi dùng vẻ mặt nghiêm túc nói đỡ cho Tô Thành.

Ngô Tam Tỉnh thấy cả cháu ruột của mình cũng đứng về phía Tô Thành, cũng không tiện hỏi thêm nữa, liền im lặng đi đến trước một cầu thang.

Cầu thang đó có kích thước tương đương với tầng trên.

Phía trước cầu thang có một hành lang rất hẹp, trên tường hành lang phủ một lớp gì đó trắng trắng, khiến người ta cảm thấy hơi khó chịu.

Ngô Tam Tỉnh ngửi thấy mùi khó chịu đó, liền vội vàng lùi lại, nói với Tô Thành: "Tô Thành, cậu qua đây xem này.

Trên cầu thang có một hành lang hẹp, chắc chắn thông đến một gian mộ khác, chỉ là muốn đi qua hành lang này, có lẽ phải tốn chút công sức." Tô Thành nghe Ngô Tam Tỉnh nói, biết rằng lúc anh rơi xuống khe nứt, tuy ông ta đã cử người đi tìm, nhưng ở tầng mộ này cũng không hề nghỉ ngơi, vẫn luôn tìm kiếm xem có gì có thể khám phá không.

Sau một hồi tìm kiếm, ông ta đã tìm thấy cầu thang ẩn trong bóng tối này.

Tô Thành đi đến trước cầu thang, nhắm mắt lại, lặng lẽ ngửi mùi axit nồng nặc tỏa ra từ bên trong.

Anh cảm thấy mùi hóa chất bên trong đủ để ăn mòn xương cốt con người trong nháy mắt.

Quay đầu lại, Tô Thành sờ sờ mũi rồi nói với Ngô Tam Tỉnh: "Trong hành lang toàn là axit mạnh, phủ kín tường, trần nhà và cả dưới chân, có thể nói mật độ và nồng độ đều đã đạt đến cực điểm.

Không biết với công nghệ thời đó, họ đã làm thế nào." Nghe Tô Thành nói, Ngô Tam Tỉnh cũng gật đầu, cảm thấy rất có lý.

Người khác thì tìm cách để loại bỏ axit trong hành lang, còn Tô Thành thì cứ đi đi lại lại ở chỗ cầu thang, suy nghĩ xem nên xuống như thế nào.

Dù bề ngoài có lớp axit phủ trên tường ngăn cản bước chân, nhưng Tô Thành rất chắc chắn rằng trong bóng tối nhất định có những thứ mà anh không nhìn thấy đang chờ đợi họ.

Những góc tường trên vách, Tô Thành nghĩ ra một cách xử lý rất hay.

Đến lúc đó, anh dùng chưởng lực chấn động toàn bộ hành lang, có thể làm cho lớp axit trên tường bong ra.

Sau đó dùng xẻng công binh là có thể dọn ra một con đường nhỏ cho mọi người đi.

Nhưng làm thế nào để không kinh động đến các cơ quan trong hành lang, điều này khiến Tô Thành rơi vào trầm tư.

Bàn Tử thấy Tô Thành cứ đi qua đi lại ở đó, không biết đang làm gì, liền tiến lên nói: "Thành ca, cậu đi vòng vòng ở đây làm gì?

Không phải chỉ là một cái hành lang thôi sao?" Bàn Tử vừa nhìn lên cầu thang, vừa tò mò hỏi Tô Thành.

Thấy Tô Thành không trả lời, anh ta lại nói tiếp: "Cơ quan cạm

bẫy nguy hiểm nào mà Bàn gia tôi chưa từng thấy?

Phá nó là xong.

Chương 352

Cậu mà đi thêm hai vòng nữa, chắc dưới đất đào ra được cả cái giếng mất." Tô Thành nghe Bàn Tử nói mới nhận ra mình đã đi đi lại lại trước cầu thang mấy vòng, trên đất hằn lên dấu chân vòng này nối tiếp vòng kia, tạo thành một vòng tròn lớn.

Nếu ví như con lừa kéo cối xay thì quả thật có chút mất hình tượng, nhưng may là Vương Bàn Tử cũng có chút EQ, không nói thẳng ra.

Được Bàn Tử nhắc nhở, Tô Thành cuối cùng cũng dừng bước, đứng tại chỗ vừa nhìn tay vịn trên cầu thang, vừa nói với Bàn Tử: "Anh Bàn, anh rất hiểu biết về các loại cơ quan trong mộ, vậy anh biết được bao nhiêu loại?

Có biết nhiều bằng tôi không?

Bây giờ chỉ riêng cái cầu thang này đã có trăm ngàn loại cơ quan đang chờ chúng ta, anh có thể phán đoán được là loại nào không?" Bàn Tử nghe Tô Thành nói, biết anh đang khoác lác.

Nếu nói trong đội này ai kinh nghiệm lão luyện nhất, thì phải là Tô Thành.

Trong đầu Tô Thành chứa vô số kiến thức về cơ quan trong mộ thất, ngàn vạn loại cơ quan, cái gì cần có đều có.

Vì vậy, Bàn Tử gãi gãi sau gáy, ngượng ngùng nói: "Thành ca, không phải tôi còn nửa câu sau chưa nói hết sao...

Không phải anh đang nghĩ cách đây à?" Bàn Tử vừa vỗ vỗ bụng, nghĩ xem làm thế nào để gỡ gạc lại câu nói khoác lác vừa rồi, vừa đi đến gần Tô Thành, nhỏ giọng nói: "Cơ quan trước mắt này phức tạp

như vậy, chút mánh khóe của tôi e là không giải được.

Bàn gia tôi nghĩ sao cũng không bằng Thành ca được." Nghe Vương Bàn Tử nói, Tô Thành biết người thần kinh thô như Bàn Tử hoàn toàn không trông cậy được.

Vậy cơ quan trên cầu thang này phải phá giải thế nào đây?

Đúng lúc Tô Thành định đến gần cầu thang, anh chợt thấy tay vịn thứ hai trên cầu thang có một ký hiệu hoàn toàn khác với những tay vịn khác.

Trên quả cầu ở tay vịn thứ hai có một khe hở rất nhỏ.

Chính khe hở này đã chia quả cầu thành hai nửa.

Tô Thành nghĩ bên trong chắc chắn có gì đó, liền từ từ đặt tay lên tay vịn này.

Dưới sự dò dẫm của Tô Thành, tay vịn khiến cả cầu thang lại nghiêng lên một chút, toàn bộ hành lang phát ra tiếng "loảng xoảng".

Mặc dù Tô Thành bị cầu thang chặn ở bên ngoài, nhưng anh vẫn có thể dùng thuật nhìn xuyên thấu để thấy rõ mọi chuyện xảy ra bên trong hành lang.

Chỉ thấy bên trong hành lang, axit mạnh lập tức bốc hơi vào không khí.

Nếu lúc đó có bất cứ thứ gì trong hành lang, đều sẽ bị axit phủ lên, rồi biến thành một vũng máu.

Tô Thành lúc này thầm nghĩ may mắn, may mà lúc nãy mình không mạo hiểm xông vào xem cấu trúc bên trên thế nào.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh có thể dễ dàng đi xuống từ trên đó cũng là may mắn, nếu đụng phải cơ quan cực kỳ nguy hiểm kia, e rằng sớm đã mất mạng rồi.

Tô Thành đứng ở đầu cầu thang, vừa nhìn đám axit mạnh từ từ bốc hơi trong hành lang, vừa nhìn lối vào cầu thang hướng lên trên, bên cạnh có ba cây trụ đá.

Tô Thành không biết ba cây trụ này dùng để làm gì, nhưng anh biết chúng nhất định có liên quan đến những thứ trong mộ thất.

Bàn Tử ở bên cạnh theo sau Tô Thành, xem anh rốt cuộc đang suy tính điều gì, lại nói: "Thành ca, ba cây trụ này vừa nhìn đã biết là đồ cổ, nếu mang ra ngoài chắc chắn cũng bán được không ít tiền, ít nhất cũng đổi được một căn biệt thự nhỏ." Tô Thành không có tâm trí để ý đến Bàn Tử, vì anh ta là người nói nhiều, mỗi câu nói đều khiến mọi người bật cười.

Tô Thành sớm đã quen với cách nói chuyện này của Bàn Tử, nên chỉ tập trung kiểm tra, nhìn ba cây trụ trước mặt mà không trả lời.

Nhưng khi Tô Thành tiến lên xem kỹ hoa văn trên trụ đá, anh không chỉ cảm thấy hoa văn này rất quen mắt, mà còn nhớ lại ý nghĩa trang trí của các loại đồ án thú vật trong mộ thất.

Đột nhiên Tô Thành nghĩ đến một chuyện, người ta rất thích vàng bạc châu báu, đặc biệt là những thứ như Tỳ Hưu, vì Tỳ Hưu chỉ ăn không nhả, có ý nghĩa thu hút tài lộc, tụ tài.

Vì vậy có người thậm chí còn khắc Tỳ Hưu ở những nơi có thể trang trí trong mộ huyệt.

Nghĩ đến đây, Tô Thành bật đèn pin lên, nhìn những con mãnh thú được điêu khắc tròn trịa trên trụ đá, quả nhiên không khác gì những kiến thức về Tỳ Hưu được ghi lại trong các tài liệu về mộ huyệt trong đầu anh.

Con nào con nấy sau lưng đều có cánh, mỏ nhọn răng sắc, hai mắt sáng rực, ôm kim nguyên bảo.

Trên cây trụ thứ nhất là một con Tỳ Hưu lớn đang chơi với một kim nguyên bảo khổng lồ, trông vô cùng vui vẻ, sống động như thật.

Tô Thành quan sát kỹ cây trụ thứ nhất, không thấy có gì khác biệt, liền bỏ qua, đi về phía cây trụ thứ hai.

Nhưng khi đến cây trụ thứ hai, anh phát hiện trên đó có thêm một con Tỳ Hưu, hai con Tỳ Hưu cùng nhau tranh giành một kim nguyên bảo.

Nhìn có vẻ hơi chật chội trên một cây trụ, nhưng may là hai con Tỳ Hưu này được điêu khắc nhỏ hơn con trước rất nhiều, nên trông cũng hài hòa.

Nhưng khi Tô Thành đi đến cây trụ thứ ba, anh lại phát hiện trên đó khắc ba con Tỳ Hưu.

Điều này khiến Tô Thành vô cùng tò mò, không khỏi gọi Bàn Tử đang ở sau lưng lại.

Bàn Tử thấy bên Tô Thành có động tĩnh, liền ngừng nghiên cứu con Tỳ Hưu trên cây trụ thứ nhất, đi đến trước mặt Tô Thành.

Bàn Tử gãi gãi đầu, nghĩ rằng Tô Thành chắc có phát hiện mới, liền nói: "Thành ca, có phát hiện mới à?

Đây là chuyện lớn đấy!

Nếu có phát hiện mới, chúng ta có thể tiến thêm một bước trong khu mộ cổ này rồi.

Để Bàn gia tôi chiêm ngưỡng kỹ thuật điêu khắc tinh xảo của người xưa nào." Tô Thành nghe Bàn Tử nói, biết anh ta cũng rất muốn có được thông tin để có thể đi sâu hơn vào lăng mộ.

Chương 353

Nhưng kinh nghiệm của Bàn Tử trong mộ cổ có hạn, không xem xét kỹ lưỡng ba cây trụ như Tô Thành.

Anh chỉ thấy ba con Tỳ Hưu được khắc trên đó, cảm giác như có một sự chỉ dẫn nào đó.

Mỗi con Tỳ Hưu trên các cây trụ dường như đều đang nhìn vào một vị trí nào đó trên cây trụ thứ ba, điều này khiến Tô Thành cảm thấy khá thú vị.

Thế là Tô Thành bật đèn pin, dùng ánh sáng rọi vào vị trí của từng con Tỳ Hưu trên hai cây trụ đầu tiên, rồi nói với Bàn Tử: "Anh Bàn, mau xem, ba con Tỳ Hưu trên này dường như đều đang nhìn vào một vị trí nào đó trên cây trụ thứ ba, mỗi vị trí đều khác nhau.

Vậy thì, ba con Tỳ Hưu trên cây trụ thứ ba chẳng phải là đòn gió sao?

Vị trí mà hai cây trụ đầu tiên nhìn vào mới là trọng điểm." Bàn Tử nghe Tô Thành nói, biết lời anh nói có cơ sở, liền cũng tiến lên xem.

Sau đó, anh ta gãi gãi đầu, nhưng vẫn không phát hiện ra cơ quan nào trên cây trụ thứ ba.

Dù sao nó cũng tròn và nhẵn bóng, tuy bề mặt có khắc Tỳ Hưu nhưng lại khít khao, không có cơ quan nào có thể vặn hoặc ấn xuống.

Bàn Tử quan sát một hồi, không tìm thấy điểm đột phá nào, liền quay người nói với Tô Thành: "Thành ca, cây trụ này nhẵn bóng, tuy có ba con Tỳ Hưu nhưng không thấy có nút bấm hay gì cả.

Lẽ nào trên cây trụ thứ ba này có cơ quan ẩn mà người thường không biết sao?" Bàn Tử vừa nói, vừa cúi người, vểnh mông lên nhìn

ba con Tỳ Hưu và đế của cây trụ, quả thật không phát hiện ra thứ gì có thể xoay hoặc ấn xuống, liền đứng thẳng người, nhìn Tô Thành với vẻ khó hiểu.

Nhưng Tô Thành lại biết, loại cơ quan không có điểm đột phá này thường dùng chấn động hoặc cảm ứng nhiệt độ để kích hoạt.

Chỉ cần tạo ra một chấn động mạnh ở xung quanh là có thể mở được cơ quan bên trong.

Tô Thành cũng không úp mở với Bàn Tử nữa, liền nói với anh ta đang vểnh cái mông to tướng nhìn đế của cây trụ thứ ba: "Được rồi, nếu anh không hiểu thì thôi.

Xem tôi mở cơ quan này đây." Bàn Tử nghe vậy, biết Tô Thành chắc chắn đã biết cách mở cơ quan.

Anh ta xoay người, vẻ mặt hưng phấn như thể đã thấy cơ quan mở ra, hai mắt đảo lia lịa nhìn chằm chằm vào cây trụ, nói với Tô Thành: "Lợi hại thật, Thành ca!

Anh tìm được điểm đột phá của cơ quan trên cây trụ này sao?

Tôi nghiên cứu cả buổi mà không thấy khe hở nào có thể làm gì được, anh còn chưa nghiên cứu đã tìm ra rồi?" Nghe Bàn Tử nói, Tô Thành chỉ muốn cho anh ta một phát vào cái mông to.

Bởi vì Tô Thành đã sớm chú ý đến ba cây trụ này rồi, nhưng chúng không có gì liên quan đến các cơ quan trong mộ huyệt mà anh biết, nên mới không nghiên cứu.

Bây giờ trong mộ thất, ngoài hành lang kia ra thì chỉ có ba cây trụ này, trông rất đột ngột.

Vì vậy, nếu muốn đi tiếp, bắt buộc phải bắt đầu từ ba cây trụ này.

May mà trong đầu Tô Thành có đủ thứ kiến thức, nên mới có thể

trong thời gian ngắn liên kết được cơ quan trên trụ đá với loại cơ quan tương ứng.

Nghe Bàn Tử và Tô Thành bàn luận hồi lâu mà dường như không có tiến triển, Hắc Hạt Tử và Ngô Tam Tỉnh từ phía sau cũng từ từ vây lại.

Thấy Tô Thành đang cẩn thận nghiên cứu hoa văn trên cây trụ thứ ba, Ngô Tam Tỉnh liền đi đến bên cạnh cây trụ thứ hai, đi một vòng quan sát rồi nói với Tô Thành: "Sao rồi?

Có phát hiện mới không?

Ba cây trụ này trong mộ thất quả thật khiến người ta cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng tôi đã quan sát kỹ trước đó, cũng không thấy có gì khác biệt cả." Tô Thành nghe Ngô Tam Tỉnh nói, biết ông ta cũng không biết mánh khóe của cơ quan này, liền chỉ vào ba vị trí trên cây trụ thứ ba và nói: "Điều chú không biết là, cơ quan trên cây trụ này, tuy không có vị trí nào cho người ta cảm giác có cơ quan, nhưng điều đó không có nghĩa là những gì chú thấy là thật." Nói xong, Tô Thành ra hiệu cho Ngô Tam Tỉnh lùi về phía sau.

Mọi người đều nhìn Tô Thành cầm đèn pin, không biết anh định làm gì.

Chỉ là nếu trên cây trụ này có cơ quan, vậy thì đứng xa một chút vẫn tốt hơn, nếu không dễ bị thương oan.

Vì vậy, mọi người đều căng thẳng tinh thần nhìn cây trụ mà Tô Thành đã nghiên cứu hồi lâu, từ từ lùi lại một khoảng.

Sau đó, họ thấy Tô Thành cầm đèn pin, gõ vào mỗi vị trí trên cây trụ ba lần.

Chỉ nghe thấy bên trong trụ đá phát ra âm thanh như bị rỗng, ở vị trí trung tâm đột nhiên phát ra tiếng "cạch cạch cạch".

Sau một hồi tiếng "cạch cạch cạch" là một tiếng "cạch", rồi sau một loạt âm thanh máy móc chuyển động, trụ đá đột nhiên im bặt.

Đúng lúc mọi người tim đập thình thịch, sợ có cơ quan giết người đột nhiên khởi động, thì cây trụ thứ hai từ trong ra ngoài đột nhiên mở ra. "Trời đất!

Lợi hại thật!

Mọi người học hỏi đi, cơ quan khít khao như vậy mà Thành ca cũng tìm ra được!" Bàn Tử vừa nói, vừa đi về phía cây trụ thứ hai.

Chỉ thấy sau khi cánh cửa bí mật trên cây trụ thứ hai xuất hiện, bên trong là một lối đi rất sâu.

Lối đi đó toàn là những cột trụ chỉ đủ để một bàn chân đứng lên, nối tiếp nhau kéo dài xuống dưới. "Mọi người cẩn thận, lối đi này e là cũng không an toàn lắm, nhất định phải đi nối đuôi nhau sau lưng tôi." Lúc này, mọi người trong đội nghe thấy động tĩnh bên phía Tô Thành đều vây lại, nhìn đường hầm lộ ra trên cây trụ thứ hai, ai cũng tò mò muốn biết bên dưới thông đến đâu.

Nhưng vì Tô Thành đã dặn phải theo sau, nên mọi người đều xếp hàng, nhìn Tô Thành đi vào bên trong đường hầm, tiếp theo là Bàn Tử cũng đi vào.

Người thứ ba là A Ninh, rồi đến Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà, Hắc Hạt Tử cùng những người của nhà họ Hoắc và nhà họ Giải.

Mọi người lần lượt đi vào đường hầm.

Chương 354

Phía trước có ánh sáng mờ ảo, có thể nhìn rõ những bậc đá dưới chân.

Mọi người nối đuôi nhau, bước từng bước một trên các cột trụ, từ từ đi xuống.

May mắn là đường hầm này an toàn, không xuất hiện những cơ quan giết người mà Tô Thành đề phòng. "Chú Ba, lối đi này thông đến đâu vậy?

Cảm giác âm u quá, càng đi xuống càng có một áp lực vô hình, cháu thấy bất an quá." Ngô Tà nói.

Ngô Tam Tỉnh nhìn bộ dạng của Ngô Tà, biết cậu còn quá trẻ, chưa từng thấy lăng mộ lớn như thế này, liền an ủi: "Ta thấy cháu đừng suy nghĩ lung tung, chỉ cần đi theo Tô Thành, chắc sẽ không có nguy hiểm đâu.

Người lợi hại như Tô Thành, vào mộ cổ mà như đi dạo, ta cũng là lần đầu tiên thấy." Ngô Tà nghe lời của Ngô Tam Tỉnh, biết những lo lắng của mình lúc này có phần thừa thãi, nhưng dù sao mộ cổ cũng là nơi chôn người chết, những cơ quan nguy hiểm khiến lòng Ngô Tà vô cùng căng thẳng.

Hơn nữa, trong mộ cổ còn có những sinh vật không rõ tên, khiến Ngô Tà càng cảm thấy nguy hiểm luôn rình rập bên mình.

Không biết tự lúc nào, dưới sự dẫn dắt của Tô Thành, mọi người đã đi đến đáy của đường hầm.

Cuối đường là một cánh cửa đá lớn, trước cửa có một không gian rộng khoảng mười mét vuông, đủ để mọi người đứng.

Thế là tất cả mọi người đều tập trung ở trước cửa đá, chờ xem bước tiếp theo Tô Thành định làm gì.

Tô Thành vừa thấy cuối đường hầm là một cánh cửa đá, trong lòng không khỏi kích động, vì anh là cao thủ mở cơ quan mộ thất mà.

Gần cánh cửa đá này chắc chắn có cơ quan để mở, nếu không sẽ không có một tảng đá lớn bằng phẳng như vậy chắn trước mặt.

Vì vậy, Tô Thành vừa nghĩ, vừa nói với mọi người: "Cánh cửa đá trước mặt tuy rất bằng phẳng, nhưng nó nên là hình thái nguyên thủy của Trương gia cổ lâu trong ấn tượng của tôi.

Bản thân cánh cửa đá này chính là để phòng những kẻ trộm mộ." Tô Thành dừng một chút, khẳng định nói tiếp: "Vì vậy, một tảng đá lớn không có khe hở như thế này dùng làm cửa là thích hợp nhất." Tô Thành vừa gõ vừa lắng nghe bên trong cửa đá, dùng đầu ngón tay và sức mạnh từ mỗi khớp xương để cảm nhận, cố gắng để sức mạnh thẩm thấu vào trong, xem xét kết cấu bên trong của cửa đá.

Bàn Tử vốn đi theo sau Tô Thành đã lâu, lúc này không kiềm chế được nữa mà muốn đi mở cửa đá, lập tức chạy đến một bên cửa, lấy cái móc sắt sau lưng ra, bắt đầu cạy từng chút một vào khe hở phía dưới cửa đá, cạy từ đầu đến cuối một lượt, miệng thì lẩm bẩm với Tô Thành: “Thành ca, nếu tôi có chuyện gì thì anh nhất định phải bao bọc tôi đấy nhé.

Tôi là nhân viên kinh doanh của đội chúng ta, thép tốt phải dùng vào lưỡi dao, tôi đi tiên phong cho.” Tô Thành đứng một bên nhìn Bàn Tử dùng móc sắt lớn loay hoay với cánh cửa, vừa nghe anh ta cầu xin mình bảo vệ, liền đáp lại Vương Bàn Tử: “Đúng là nhân viên kinh doanh của đội.

Yên tâm, tôi chắc chắn có thể bảo vệ anh chu toàn, ít nhất tôi có thể đảm bảo, chỉ cần tôi còn một hơi thở thì anh chắc chắn có thể

sống sót ra ngoài.” Bàn Tử nghe Tô Thành nói, trong lòng sướng rơn.

Được người có thân thủ lợi hại nhất đội che chở, khác gì có được lá bùa hộ mệnh.

Chỉ thấy hai tay Bàn Tử cầm cái móc sắt lớn cạy một lượt tất cả các khe hở xung quanh cửa đá, đến góc dưới bên phải thì dường như móc phải thứ gì đó.

Cái móc từ từ kéo ra một sợi xích sắt nhỏ.

Bàn Tử dùng chân đạp vào bức tường cạnh cửa đá rồi dùng sức giật mạnh.

Cửa đá rung lên một trận rồi từ từ chìm xuống dưới đất, biến mất trước mắt mọi người.

Muộn Du Bình không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đi theo sau lưng Tô Thành.

Từ lúc Tô Thành nghiên cứu đường hầm và cột Tỳ Hưu, Muộn Du Bình không biết đã quay về từ hướng nào, chỉ đứng đó lẳng lặng, lạnh lùng quan sát từng người có mặt.

Bàn Tử thấy cửa đá mở ra, bên trong thạch thất có một cỗ quan tài khổng lồ, liền cầm cái móc sắt lớn, nhanh chóng xông lên định mở nắp.

Nhưng đột nhiên, anh ta cảm thấy một luồng khí lạnh buốt chạy dọc sống lưng lên tận gáy, bèn quay đầu nhìn theo hướng đó.

Chỉ thấy Muộn Du Bình đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, khiến anh ta không dám động tay vào cỗ quan tài đó nữa.

Bàn Tử lập tức rụt tay lại, nói lấy lệ với Tô Thành: “Thôi bỏ đi, quan tài lớn thế này không chừng có Tống tử bên trong, lỡ nó nhảy ra thì Ngô Tà chịu không nổi đâu, tôi không mở nữa.” Vốn dĩ Tô Thành

định để Bàn Tử mở ra.

Anh cảm nhận được người nằm trong quan tài thực chất đã hấp thụ linh khí trời đất từ lâu.

Nếu mở ra, rất dễ xảy ra thi biến, nhưng cũng không chắc 100% sẽ biến thành cương thi, chỉ là có xác suất thôi.

Nhưng dù có biến thành cương thi cũng không quá lợi hại, chỉ cần đập vài phát là xong.

Tô Thành vốn định để cương thi dọa Bàn Tử một phen, nhưng không ngờ Bàn Tử lại đột ngột dừng tay, khiến anh mất đi một màn kịch hay.

Anh đành nói đỡ cho Bàn Tử: "Anh Bàn, có tôi ở đây anh sợ gì?

Mở ra đi, chẳng lẽ lại sợ thật à?" Nghe Tô Thành nói, Bàn Tử bất giác lại liếc mắt về phía Muộn Du Bình.

Tô Thành cũng cảm thấy Bàn Tử không mở quan tài chắc chắn có nguyên nhân, liền vô thức nhìn theo hướng Bàn Tử.

Chỉ thấy Muộn Du Bình vẫn đang nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, như thể không muốn anh ta làm vậy.

Thấy Tô Thành cũng nhìn về phía mình, y liền thu lại ánh mắt, không nhìn nữa.

Đi tiếp về phía trước là một khu mộ táng tập thể với rất nhiều quan tài được đặt san sát nhau.

Bàn Tử thấy vậy, không khỏi cảm thấy lần này thực sự phát tài rồi.

Anh ta vội vàng chọn một cỗ quan tài, định lập tức mở ra xem bên trong có gì.

Chương 355

Bàn Tử khéo léo lèn chiếc móc sắt vào khe hở của nắp quan tài rồi kẹt cứng nó lại.

Anh ta chọn một góc, dùng sức giật mạnh, nắp quan tài bị kéo lệch ra một khe hở.

Nhưng ai ngờ, ngay khi nắp quan tài vừa dịch chuyển, một lượng lớn bột trắng từ các cột đá xung quanh phun ra.

Tô Thành thấy lớp bột đó liền vô thức lấy tay che kín mũi miệng.

Bàn Tử thấy làn khói trắng thì thân hình nhanh như cắt nhảy khỏi cỗ quan tài, lập tức quay về bên cạnh Tô Thành, quan sát động tĩnh bên đó.

May mà thân hình Bàn Tử vô cùng linh hoạt, ngay khoảnh khắc lớp bột ăn mòn phun ra, anh ta đã nhanh chóng chạy khỏi phạm vi ảnh hưởng, may mắn không dính phải chút nào.

Dù sao đó cũng là một loại bột có tính ăn mòn cực mạnh, nếu dính phải thì thật sự đến xương vụn cũng không còn.

Mọi người đợi lớp bột đó dần tan đi rồi mới cẩn thận quan sát những cỗ quan tài trước mặt.

Tuy chúng được xếp đặt vô cùng ngay ngắn, nhưng có thể thấy hoa văn trên mỗi cỗ quan tài đều rất khác nhau, tay nghề chế tác cũng có tốt có xấu.

Bàn Tử vừa rồi chính là dựa vào kiểu dáng và tay nghề của từng cỗ quan tài để phán đoán nên mở cái nào, nhưng ai ngờ cái anh ta chọn lại phun ra nhiều bột ăn mòn như vậy.

Điều này khiến Bàn Tử nghĩ lại mà sợ, nếu chậm một hai giây

thôi, e rằng lớp bột đó đã biến anh ta thành một bộ xương khô rồi.

Hắc Hạt Tử ở phía sau cũng thấy lúc Bàn Tử chạy đi, làn khói đen phun ra từ phía sau đã dính vào vạt áo anh ta, thoáng chốc ăn mòn thành một lỗ lớn.

Tuy thị lực của Hắc Hạt Tử bình thường không tốt, nhưng ở trong mộ thì lại không hề mù, cho nên lúc đó anh ta đã thấy rất rõ.

"May mà không phải mình đứng trong phạm vi của làn khói trắng đó, nếu không chắc chắn không thoát khỏi sự ăn mòn của nó!" Hắc Hạt Tử thầm nghĩ rồi lên tiếng: "Khu mộ táng tập thể này e là không đơn giản chút nào.

Chúng ta nên cẩn thận thì hơn.

Tuy nhiều quan tài thế này thì đồ tùy táng chắc chắn không ít, nhưng mới bắt đầu đã là bẫy bột ăn mòn, ai biết sau đó còn cơ quan nào đang chờ chúng ta." Hắc Hạt Tử đứng sau Tô Thành nhỏ giọng nói với những người phía sau, rồi cũng chậm rãi đứng đợi Tô Thành dẫn mọi người đi mở quan tài.

Nhưng Tô Thành vẫn án binh bất động đứng tại chỗ, khiến Hắc Hạt Tử thực sự có chút khó hiểu.

Dần dần, Bàn Tử cảm thấy lớp bột ăn mòn xung quanh đã lắng xuống hết, cảm thấy không còn nguy hiểm nữa, anh ta quả quyết một lần nữa đi vào khu mộ táng tập thể để xem có cỗ quan tài nào khác có thể mở được không.

Chỉ là lần này, tuy Bàn Tử vẫn rất to gan tiến vào, nhưng cũng cẩn thận hơn, dùng tay che kín mũi miệng, sợ xung quanh lại phun ra thứ bột gì khác.

Chỉ thấy Bàn Tử một tay che miệng mũi, một bên nhíu mày, dùng sức đặt ba lô lên nắp quan tài, quét sạch một khoảng trống rồi dùng

móc sắt mở nắp.

Giống như trước đó, Bàn Tử rất thành thạo lèn móc vào khe hở của quan tài, khẽ giật một cái, nắp quan tài liền bật ra.

Nhưng bên trong cỗ quan tài này lại chẳng có đồ tùy táng quý giá nào, chỉ có vài bộ xương kỳ quái, nhìn qua là biết không phải của con người.

Bàn Tử vừa dùng bàn tay đeo găng lật lật mấy bộ xương bên trong vừa lẩm bẩm: "Toàn thứ quái gì thế này?

Đồ chôn trong quan tài sao mà nghèo thế, đến một món đồ tùy táng cũng không có, ít nhất cũng phải có cái nhẫn hay vòng cổ gì chứ." Tô Thành bèn dẫn những người khác, thấy Bàn Tử đã mở một cỗ quan tài, liền đi về phía những cỗ quan tài khác.

Dù sao trên mảnh đất này cũng có hơn chục cỗ quan tài, đã Bàn Tử mở một cái mà không có nguy hiểm gì, Tô Thành tự nhiên cũng yên tâm, dẫn mọi người đi xem xét.

Bàn Tử vừa thiếu kiên nhẫn lật tìm trong đống xương vừa lật cả tấm ván lót dưới đáy lên, nhưng vẫn chẳng có gì.

Anh ta đành bỏ cuộc, đi về phía một cỗ quan tài khác: "Trong quan tài cũng chẳng có thứ gì đáng tiền, e là trong cả đám quan tài này chẳng có lấy một người giàu, toàn là quỷ nghèo cả." Bàn Tử vừa lẩm bẩm, vừa kéo miếng vải che mũi miệng chặt hơn một chút, nhìn sang cỗ quan tài bằng đá bên cạnh tinh xảo hơn.

Cỗ quan tài này trông tinh xảo hơn cái vừa rồi, anh ta liền đi tới đó.

Chỉ thấy trên quan tài đá khắc những đường vân vô cùng ngay ngắn, trông rất quy củ.

Bàn Tử thấy không có gì khả nghi, liền trầm tâm xuống, dùng móc

sắt bẩy mạnh một cái, đẩy nắp quan tài đá sang một bên.

Nhưng đúng lúc này, vô số mũi tên nhỏ lại từ cột đá bên cạnh bắn ra.

Lúc này Bàn Tử đã hoàn toàn quen với mấy thứ cơ quan đoạt mạng này rồi, nên chỉ cần lộn một vòng là tránh được hết đám tên bay tới, vừa phủi lớp bụi vừa bám trên người, vừa nói với Tô Thành: "Mẹ kiếp!

May mà lão đây đã đề phòng, nếu không chắc bị bắn thành cái sàng rồi.

Bên đó không sao chứ?

Chẳng lẽ mấy mũi tên bắn ra từ cột đá chỉ nhắm vào một mình tôi thôi à?

Bên đó hình như chẳng có cảm giác gì cả." Tô Thành nghe Bàn Tử chửi thề, biết bên đó lại có chuyện.

Nhưng phía Tô Thành quả thực không bị những mũi tên nhỏ đó làm phiền, vì anh vẫn luôn xem xét xem những cỗ quan tài nào cần thiết phải mở.

Anh không hành động hấp tấp như Bàn Tử nên cũng không kích hoạt cơ quan.

Chỉ là những mũi tên đột ngột bắn ra, trong mắt Bàn Tử dường như có một quy luật cực kỳ kinh ngạc.

Những mũi tên đó quả thực đã bắn vào vị trí Bàn Tử vừa đứng, như thể tất cả đều nhắm vào một góc và một hướng, chỉ nhằm vào một mình Bàn Tử.

Tô Thành thấy Bàn Tử lại gặp phải cạm bẫy cơ quan, liền đi tới bên cạnh anh ta.

Chương 356

Ngô Tà ở bên cạnh lại lên tiếng khen Bàn Tử: "Anh Bàn thật là thân thủ linh hoạt, có thể tránh được nhiều mũi tên nhỏ như vậy." "Xui thật, liên tiếp hai lần cơ quan đều do tôi vớ phải, ngược lại các người chẳng có chuyện gì, chẳng lẽ nó nhắm vào tôi à?

Trong mộ này giấu thứ quỷ gì vậy?" Bàn Tử nghe Ngô Tà nói nhưng không để tâm, chỉ dùng giọng điệu rất khó chịu, tự lẩm bẩm với cỗ quan tài như bị mê hoặc.

Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, vừa khó chịu vì những cột đá đó lại bắn ra nhiều tên như vậy, vừa nhìn về phía góc thạch thất, nơi có một đống hòm gỗ vương vãi.

Ở chính giữa đống hòm gỗ đó, có đặt một cỗ quan tài cực lớn, hoa văn trên đó vô cùng tinh xảo, hoàn toàn khác biệt so với hai cỗ Bàn Tử vừa động vào.

Bàn Tử lúc này mới chú ý tới cỗ quan tài đặt yên tĩnh ở góc tường, vừa nhìn chằm chằm vào nó vừa nói với Tô Thành: "Thành ca, nhìn cỗ quan tài không mấy bắt mắt ở góc kia xem, có phải trông hơi quen không, hình như đã thấy ở đâu rồi.

Hoa văn đó không phải gần giống với quan tài của Trương Khởi Linh sao, càng nhìn càng thấy quen." Tô Thành nghe Bàn Tử nói cũng nhìn về phía cỗ quan tài khổng lồ đặt giữa những chiếc hòm gỗ.

Cỗ quan tài này không giống những cái khác, không phải làm bằng gỗ đơn giản hay đá, mà dường như được làm từ một loại gỗ rất tốt, được điêu khắc tinh xảo từng chút một thành những hoa văn phức tạp, khiến nó trở nên khác biệt hoàn toàn.

"Đúng thế, nếu không thì sao nào?

Tôi nhớ hoa văn trên quan tài của Trương Khởi Linh dường như cũng có hình dạng tương tự, uốn lượn như những con rồng nhỏ.

Chẳng lẽ hai cỗ quan tài do cùng một người làm?

Chắc không thể nào, chuyện như vậy sao chúng ta lại gặp phải được chứ?" Tô Thành cũng nhìn cỗ quan tài bên đó mà đột nhiên xuất thần, vì anh đang nghĩ rằng quan tài trong thiên hạ tuy nhiều không kể xiết, nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà gặp được hai cỗ gần giống nhau thì không thể là trùng hợp được.

Vì vậy, Tô Thành liền dẫn Bàn Tử cùng đi tới bên cạnh cỗ quan tài đó.

Muộn Du Bình đi theo sau không hề ngăn cản, lần này lại tỏ ra rất tán thành, cũng đi theo sau Tô Thành về phía cỗ quan tài đó.

Những người khác không thấy có gì kỳ lạ, cứ để Tô Thành và Bàn Tử hai người đi xem cỗ quan tài, còn mình thì đi xem xét những nơi khác, biết đâu lại nhặt được bảo vật rơi ra từ quan tài nào đó.

Dù sao trong ngôi mộ cổ lớn thế này, tùy tiện lấy ra một món đồ cũng đủ ăn tiêu cả đời.

Nhưng có những người chỉ dám đứng nhìn xung quanh những cỗ quan tài mà không dám động thủ.

Dù sao không phải ai cũng có bản lĩnh như Bàn Tử, có thể tùy ý mở nắp quan tài, lại có thể thân hình linh hoạt né tránh trong vô số cơ quan.

Chỉ thấy Bàn Tử dùng chân đá văng những chiếc hòm gỗ xung quanh cỗ quan tài ở góc, dọn ra một con đường thẳng đến đó cho Tô Thành.

Bàn Tử vừa cầm móc sắt, vừa nói với Tô Thành: "Thành ca, cỗ quan tài này chắc không có gì bất thường đâu.

Dù sao những chiếc hòm gỗ xung quanh dường như sắp mục nát cả rồi, cũng không có ai mở, trông giống như đồ tùy táng thôi.” Tô Thành nghe Bàn Tử nói liền gật đầu.

Tuy Bàn Tử luôn khao khát những món đồ tùy táng trong mộ, nhưng lúc này lại có thể kiềm chế không hành động thiếu suy nghĩ.

Xem ra Bàn Tử quả thực đã nhớ bài học vừa rồi, hai lần đó suýt chút nữa đã lấy mạng anh ta.

Vì vậy bây giờ, khi Tô Thành chưa hành động, anh ta cũng không dám tiến lên.

Chỉ thấy Tô Thành vòng qua những chiếc hòm, đến trước cỗ quan tài, xem xét làm thế nào để mở nó ra.

Anh phát hiện dưới đáy quan tài có một cái nút hình mặt trời.

Nút có hình tròn, bên cạnh khắc 12 tia sáng.

Tô Thành thấy hình dạng đó, không khỏi liên tưởng đến 12 phương vị trong Kỳ môn Bát quái.

Tô Thành tham khảo toàn bộ kiến thức về quan tài trong đầu, liền tổng hợp ra phương pháp giải cơ quan mặt trời.

Chỉ thấy Tô Thành nhẹ nhàng đặt tay lên mặt cơ quan, xoay vài vòng, nắp quan tài liền từ từ trượt ra.

Không lâu sau, toàn bộ bên trong quan tài đã lộ ra.

Một cỗ thi thể nằm trong đó, khô quắt và đen kịt, nhưng có thể thấy người này lúc sống thân hình vô cùng cao lớn, tướng mạo không tệ.

Bàn Tử lại chẳng buồn để ý đến hình dạng của thi thể, chỉ nhìn vào mấy cái móng tay dài ngoằng của nó mà buột miệng châm chọc: “Người này không có sở thích gì tốt đẹp à, móng tay để dài như vậy,

chắc là để ngoáy tai đây mà.” Tô Thành không hơi đâu để ý đến mấy lời vô bổ của Bàn Tử, chỉ nhìn vào cỗ thi thể và cảm thấy có điều bất thường, vì trên cổ thi thể có đeo một chiếc vòng ngọc màu xanh sẫm.

Tô Thành vô cùng chuyên chú nghiên cứu xem chiếc vòng ngọc này dùng để làm gì.

Ở bên cạnh, Bàn Tử thì chuyên tâm tháo hết các loại nhẫn làm từ đá quý trên tay thi thể, cất tất cả vào không gian ẩn giấu ở cổ tay.

May mà có không gian ẩn giấu rộng rãi để chứa những thứ này.

Nhưng Tô Thành lại không màng đến những thứ vàng bạc đó, vì đối với anh, mọi thứ đều có thể cụ thể hóa mà tạo ra, nên những thứ đó Tô Thành chỉ cần phất tay là có cả đống.

Trong mắt anh chúng cũng chẳng đáng tiền.

Nhưng Bàn Tử lại không nghĩ vậy, vì anh ta biết trên đời này e rằng chỉ có một mình Tô Thành mới có công phu đó.

Chỉ cần Tô Thành không cụ thể hóa ra quá nhiều, e rằng trên thế giới này, chỉ có những chiếc nhẫn trên thi thể này mới có độ tinh khiết và niên đại đáng để nghiên cứu.

Vì vậy, nhiều trang sức như vậy, một khi mang ra ngoài, những người mê đồ cổ sẽ tranh nhau mua, lúc đó Bàn Tử chỉ cần bán đi là sẽ trực tiếp biến thành từng xấp tiền lớn.

Khi Bàn Tử tháo hết nhẫn trên tay xong, lại bắt đầu lùng sục xem trong quan tài còn thứ gì đáng tiền không.

Chương 357

Chỉ thấy hai mắt Bàn Tử đảo như rang lạc, liền phát hiện chiếc vòng ngọc xanh biếc trên cổ thi thể, vừa định tháo xuống thì bị Tô Thành một tay ngăn lại.

“Thành ca, làm gì vậy?

Chiếc vòng ngọc xanh biếc này chắc chắn rất có giá trị!

Nhìn màu sắc và độ trong của nó xem, đâu phải loại ngọc thạch bình thường có thể làm ra được.” Bàn Tử vô cùng khó hiểu nhìn Tô Thành, không biết tại sao lại ngăn mình.

Chiếc vòng ngọc xanh biếc đó, bất kỳ ai hơi biết hàng một chút nhìn vào cũng biết là bảo vật ngàn năm có một.

“Tôi khuyên anh đừng động vào, có biết đó là thứ gì không?

Đó là Tỏa thi hoàn, động vào nó thi thể chắc chắn sẽ sống lại, lúc đó chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn.” Nghe Tô Thành nói, Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Vì Bàn Tử cũng không biết Tỏa thi hoàn là gì, chỉ biết không động vào được, điều này phạm vào điều cấm kỵ của anh ta.

Vì vậy Bàn Tử cũng rất nghe lời, rụt tay lại, không động vào chiếc vòng ngọc xanh biếc đó nữa.

Đúng lúc này, Tô Thành phát hiện một lượng lớn chất lỏng màu xanh lục từ cỗ thi thể vốn khô quắt chảy ra.

Chất lỏng màu xanh lục đó dường như có nhiệt độ, trên mặt còn bốc lên một ít hơi nước.

Bàn Tử ở bên cạnh cũng thấy loại chất lỏng màu xanh lục đó, vì

anh ta chưa từng thấy hiện tượng này, liền nói với Tô Thành: "Thành ca, mau nhìn kìa, cái xác này biết đi tiểu kìa, lại còn màu xanh nữa, lúc sống chắc phải ăn thứ gì kinh khủng lắm?

Chết lâu như vậy rồi mà còn đi tiểu được." Tô Thành nghe Bàn Tử nói mà đầu đầy vạch đen.

Đó không phải thi thể đi tiểu, mà là sắp mất kiểm soát rồi.

Có khả năng lúc Tô Thành mở nắp quan tài, thi thể đã bắt đầu từ từ hấp thụ dương khí của những người xung quanh.

Hấp thụ dương khí nhiều liền bắt đầu thi biến.

Tuy Tỏa thi hoàn có thể áp chế hành vi sống lại của thi thể, nhưng đối với loại thi biến này thì Tỏa thi hoàn không thể khống chế được.

"Tôi đã bảo anh đừng động vào cái Tỏa thi hoàn đó rồi mà?

Tại sao thi thể lại tự nhiên chảy ra chất lỏng màu xanh lục?

Đó tuyệt đối không phải là nước tiểu, e là thi thể sắp mất kiểm soát rồi." Nghe Tô Thành nói, Bàn Tử lúc này đầu óc mờ mịt.

Tiểu Ca ở bên cạnh càng thêm căng thẳng, vì nghe Tô Thành nói thi thể có dấu hiệu mất kiểm soát, liền nhìn chằm chằm vào nó, từ từ kéo Tô Thành lùi lại.

"Thành ca, tôi không hề động vào cái Tỏa thi hoàn đó.

Lời của anh tôi không dám không nghe, cái vòng đó vẫn còn nguyên trên cổ thi thể kìa." Bàn Tử vừa vội vàng chỉ cho Tô Thành xem, vừa nhìn xem cỗ thi thể rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao từ dưới thi thể chảy ra nước màu xanh lục cũng không phải là hiện tượng bình thường.

Vì vậy, Bàn Tử lúc này trong lòng còn lo lắng, kích động hơn bất kỳ ai, dù sao nó cũng liên quan đến việc thi thể bên trong có sống lại

hay không.

Nếu thi thể sống lại, vậy thì phải đem tất cả những thứ đã lấy được trả lại hết.

Tất cả mọi người có mặt đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào cỗ thi thể đang chảy ra chất lỏng màu xanh lục, không khỏi cảm thấy đại sự không ổn.

Đúng lúc Tô Thành định lên tiếng, Ngô Tà ở bên cạnh lại nhỏ giọng nói với Bàn Tử: "Anh Bàn, vừa rồi anh đã làm gì cỗ thi thể đó vậy?

Thi thể này không biết là nam hay nữ, trông có vẻ là nam, có phải anh đã sờ vào chỗ không nên sờ, làm nó tức giận rồi không?" Bàn Tử nghe Ngô Tà nói, vội vàng dùng tay bịt miệng Ngô Tà lại, sợ cậu ta lại nói ra những lời không nên nói.

Dù Bàn Tử rất tham tiền, nhưng cũng không có ý đồ bất chính với thi thể trong quan tài, nên lời Ngô Tà nói ra, nghe qua liền khiến người ta nghi ngờ về xu hướng tính dục của Bàn Tử.

Bàn Tử sao có thể chịu đựng được sự suy đoán như vậy, liền vội vàng giải thích: "Cậu đừng có nói bậy, tôi không hề động vào thi thể, tôi chỉ thuận tay lấy mấy chiếc nhẫn thôi, ngoài ra không làm gì cả." Bàn Tử vừa dứt lời, định tiếp tục giải thích với Tô Thành, Tô Thành lại đưa tay ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói nữa, vì cỗ thi thể lúc này lại xảy ra những biến hóa kịch liệt hơn.

Chỉ thấy trên người cỗ thi thể đó mọc ra một lớp lông đen dày đặc, giống như tóc đột nhiên mọc ra, từ mỗi lỗ chân lông, ngay cả da trên mặt lúc này cũng mọc ra rất nhiều lông đen.

"Không hay rồi, thi thể đã thi biến." Muộn Du Bình ở bên cạnh cũng thấy được sự thay đổi của cỗ thi thể, không khỏi muốn lùi ra

khỏi phạm vi của nó, ít nhất phải lùi ra khỏi phạm vi những chiếc hòm gỗ.

Y từ từ lùi ra ngoài, thuận tiện nhắc nhở Tô Thành.

"Không sai, thi thể quả thực đã thi biến rồi.

Xem ra Tỏa thi hoàn không áp chế được, bây giờ chúng ta có muốn hành động cũng e là đã muộn." Tô Thành nghe Muộn Du Bình nói, biết y cũng có ý tốt nhắc nhở, nhưng lúc này anh lại vô cùng lo lắng cho Bàn Tử đang ở phía bên kia quan tài.

Anh không thể không từ từ lùi lại một chút, để tránh thi thể hít thêm nhiều dương khí, dẫn đến tốc độ thi biến nhanh hơn, liền nhắc nhở Bàn Tử bên đó: "Tôi thấy anh cũng mau lùi lại một chút đi, chúng ta còn chuẩn bị đối phó.

Dù sao thi thể trong quan tài chính đã biến thành thế này rồi, chắc chắn có chỗ không ổn.

Chẳng lẽ Tỏa thi hoàn có vấn đề rồi sao?" Bàn Tử nghe vậy, chớp chớp đôi mắt tròn xoe vô tội nhìn Tô Thành, vừa giải thích vừa nói với Ngô Tà đang hiếu kỳ nhìn cỗ thi thể: "Cậu đừng có nói bậy, tôi không làm gì cái xác này cả, là tự nó chảy ra một đống nước xanh, sao lại có thể chảy ra nhiều chất lỏng màu xanh như vậy chứ?

Bây giờ lại bắt đầu mọc lông đen, tuyệt đối không phải do tôi làm chuyện gì không phải." Ngô Tà thấy Bàn Tử ra sức giải thích tại sao thi thể lại biến thành bộ dạng hiện tại, biết anh ta không phải người như vậy, liền gật đầu nói: "Được rồi, tôi tin anh, tôi tin anh được chưa?

Thi thể bây giờ đã biến thành thế này, chúng ta tiếp theo nên làm gì đây?" Nghe Ngô Tà nói, Bàn Tử bây giờ cũng không có cách nào đối phó với cỗ thi thể mọc lông đen này, dù sao nó vẫn chưa sống lại,

nhưng đã có dấu hiệu rồi.

Chương 358

“Thành ca, tôi tuyệt đối đã nghe lời anh, không động vào cái Tỏa thi hoàn trên cổ nó.

Bây giờ thi thể biến thành thế này, tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại biến thành như vậy.” Tô Thành đứng bên cạnh quan tài, vừa nhìn những đồ tùy táng khác vương vãi bên cạnh thi thể, Bàn Tử lại vô cùng sốt ruột muốn lấy những món đồ đó, nhưng bây giờ thi thể đã thi biến rồi.

Thi thể đã thi biến tuyệt đối không thể động vào, ai biết những sợi lông đen mọc trên người nó có độc hay không?

Vì vậy Bàn Tử tâm tư vô cùng cẩn thận, nghe lời Tô Thành, án binh bất động đứng đó, lo lắng nhìn Tô Thành xem có thể nghĩ ra cách giải quyết vấn đề không.

“Hay là... cái Tỏa thi hoàn đó lâu năm hỏng rồi, nếu không thì sao lại không trấn áp được cổ thi như vậy.” Tô Thành vừa suy đoán, vừa nhìn cỗ thi thể toàn thân mọc đầy lông đen, vừa nói với Bàn Tử và Muộn Du Bình bên cạnh.

“Hiện tại xem ra chỉ có cách giải thích này mới có thể giải quyết được hiện tượng này.

Vậy là cái Tỏa thi hoàn treo trên cổ đó quả thực đã xuất hiện vết nứt, nếu không thì thi thể này sẽ không thi biến nhanh như vậy.” Nghe Tô Thành nói, Bàn Tử biết cuối cùng anh cũng tin mình, liền nhìn cỗ thi thể đã thi biến, biết bây giờ không phải là vấn đề có lấy đồ tùy táng hay không.

Vấn đề là cỗ thi thể mọc lông đen trước mặt này lúc nào mới sống lại.

Đúng lúc Bàn Tử đi về phía Tô Thành, cỗ thi thể phía sau "phịch" một tiếng ngồi dậy.

Tô Thành vô thức rút súng ra, bắn về phía thi thể hai phát.

"Anh Bàn, cẩn thận!" Tô Thành vô cùng căng thẳng, sợ Bàn Tử bị thi thể tấn công, vừa dùng khẩu súng gài bên hông bắn hai phát vào nó, phát hiện thi thể lại ngã vật xuống.

Tô Thành thầm nghĩ, may mà thi thể này không phải mình đồng da sắt, có thể dùng súng hiện đại gây sát thương, xem ra cái thi thể thi biến thất bại này cũng không phải là loại xương cứng.

Tô Thành trong lòng đã tính toán có thể chế ngự được cỗ thi thể thi biến này, nên cũng có chút tự tin.

Nhưng Tô Thành lại vạn vạn không ngờ, khi thi thể trúng đạn, nó lại tức thì phun ra hai luồng chất lỏng màu xanh lục.

Thi thể bị đạn của Tô Thành bắn ngã, trong khoảnh khắc đã không còn chút hơi thở nào, lại nằm về vị trí cũ.

Nhưng hai luồng chất lỏng màu xanh lục đó lại bắn thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử cũng cảm giác có thứ gì đó bay về phía mình, liền linh hoạt né tránh hai luồng chất lỏng đó.

Nhưng anh vẫn bị dính phải một ít.

Ai ngờ, thứ chất lỏng màu xanh biếc đó dường như vừa dính vào da là sẽ hấp thụ ngay lập tức, trong khoảnh khắc đã nhanh chóng lan ra trên người Bàn Tử.

"Chết rồi, anh Bàn, chắc là trúng thi độc của cái xác đó rồi.

Tuyệt đối đừng cử động, chỉ cần đứng yên tại chỗ là được, để tôi đến giải thi độc cho anh." Bàn Tử trong khoảnh khắc cảm nhận được

cơ thể mình dường như đang dần dần trở nên tê dại, vừa nhìn thấy Tô Thành nhanh chóng đi tới, rạch lòng bàn tay mình.

Vì máu của Tô Thành có chứa một ít tinh thần chi lực từ huyết mạch, nên có thể dùng tinh thần chi lực đó điều khiển máu trong cơ thể Bàn Tử, đẩy toàn bộ độc tố ra ngoài, lúc đó có thể khiến Bàn Tử hồi phục lại như cũ.

Bàn Tử đối với hành động của Tô Thành cũng vô cùng cảm động, vì trong ngôi mộ cổ này, chỉ cần bị thương một chút cũng rất nguy hiểm, lỡ như dính phải bất kỳ độc tố nào trong mộ thì càng phiền phức.

Dù sao da cũng là một lớp rào cản của cơ thể, nên nếu bị thương sẽ làm tăng xác suất gặp nguy hiểm trong mộ cổ.

Nhưng Tô Thành lại chủ động rạch da lòng bàn tay, nhỏ từng giọt máu của mình cho Bàn Tử uống, khiến cho độc dịch màu xanh lục trên người Bàn Tử từ từ rút đi, anh đã liều mình vì Bàn Tử.

Tô Thành sau khi cho Bàn Tử uống máu xong, liền từ từ đỡ Bàn Tử nằm xuống đùi mình, nhìn những thứ màu xanh lục trên người anh ta từ từ rút về vị trí vừa bị dính.

Tô Thành lại dùng con dao găm trong tay đâm vào vị trí đó, tức thì chất lỏng màu xanh lục từ trong cơ thể Bàn Tử phun ra, bắn tung tóe trên mặt đất.

Không lâu sau, chất lỏng màu xanh lục đó liền ngấm vào lớp bùn dưới chân và biến mất.

Tô Thành thấy cảnh này, biết Bàn Tử lúc này không sao rồi.

Anh vừa nhìn Bàn Tử đang nằm trên đùi mình, vừa băng bó vết thương trên tay bị dao găm rạch, nói với Bàn Tử: “May mà anh linh hoạt, không bị hai luồng chất lỏng màu xanh đó bắn trúng hoàn toàn,

chỉ dính một ít thôi.” Bàn Tử nghe Tô Thành nói, vừa cảm nhận cơ thể mình từ từ hồi phục lại một chút tri giác, vừa thở hổn hển, như thể cơ thể đã hoàn toàn bị rút cạn sức lực, nhìn Tô Thành rồi nói tiếp: “Nếu mà đủ liều lượng, e là chất lỏng màu xanh đó đủ để lấy mạng anh trong vòng một khắc.

Lúc đó không chừng anh đã biến thành zombie sống, giống như trong phim bom tấn vậy, sau này sẽ ở trong trạng thái bất lão bất tử đấy.” Nghe Tô Thành nói, Bàn Tử chỉ muốn hộc ra một ngụm máu già, nhưng lại không có đủ sức lực để chống đỡ cơ thể ngồi dậy, chỉ có thể nằm trên đùi Tô Thành, từ từ trợn một con mắt trắng dã với anh.

Dù sao ai lại muốn biến thành zombie chứ, tuy bất lão bất tử, nhưng bộ dạng ma quỷ đó thực sự khiến Bàn Tử không thể chấp nhận được.

Dù sao Bàn Tử cũng rất chú ý đến hình tượng.

Một người nếu biến thành như vậy, chẳng phải ra đường gặp mỹ nữ, mỹ nữ cũng sẽ vòng đường mà đi sao?

Bàn Tử sao có thể chịu đựng được chứ?

“Thành ca đừng lấy tôi ra làm trò đùa nữa.

Tôi mà biến thành zombie thì sao có thể sống như người bình thường được nữa.

Bộ dạng ma quỷ đó, ai thấy cũng phải nôn, e là tôi còn chưa ra khỏi mộ cổ này đã bị các người tiêu diệt rồi.” Bàn Tử cuối cùng cũng lấy lại được hơi, nghe những lời Tô Thành nói, không khỏi yếu ớt đáp lại: “Thành ca, lần này kinh động đến anh, phải dùng máu tươi của anh cứu tôi.

Sau này có lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần Thành ca một câu,

tôi nhất định sẽ đi tiên phong, làm trâu làm ngựa cho anh.” Tô Thành vừa nghe Bàn Tử nói vừa cảm nhận vết thương trên tay mình, dùng tinh thần chi lực từ từ chữa lành nó.

Chỉ thấy vết thương tuy khá sâu, nhưng cũng đang nhanh chóng lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chương 359

Sau khi Tô Thành dùng vải băng bó vết thương lại, máu tươi liền bị lớp vải bông chặn lại, tiếp đó cơ bắp bên trong vết thương như có ý thức, nhanh chóng liền lại với nhau.

Tô Thành cảm thấy vết thương đã hồi phục gần xong, liền tháo lớp vải bông ra, thấy nó đã hoàn toàn hồi phục lại trạng thái ban đầu, trên tay không còn vết thương sâu hoắm thấy xương như vừa rồi.

“Anh Bàn, cái xác đó còn nhớ anh đã lấy đồ của nó đấy.

Nếu không thì sao nó lại không cam tâm như vậy, chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng phải dùng máu của mình để làm hại anh.” Bàn Tử lúc này từ từ ngồi dậy khỏi mặt đất, cảm nhận cơ thể mình như được tái sinh, từ từ hồi phục lại trạng thái ban đầu, cười khổ nói với Tô Thành: “Chuyện đó cũng không thể trách tôi được.

Ai bảo nó chết rồi còn để lại nhiều vàng bạc châu báu như vậy bị chôn vùi trong ngôi mộ cổ này, chẳng phải là vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời sao?

Như vậy quá ích kỷ rồi.” Tô Thành nhìn những lời Bàn Tử nói, tuy miệng không chịu thua, nhưng anh cũng biết, lần này Bàn Tử đã biết được sự nguy hiểm trong mộ huyệt, cũng không dám tùy tiện động vào những thứ trong đó nữa.

Tiếp đó, Bàn Tử từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn khu mộ táng tập thể.

Tuy mỗi cỗ quan tài đều có sức hấp dẫn cực lớn đối với Vương Bàn Tử, nhưng anh ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ một lần nữa.

Hắc Hạt Tử, Ngô Tam Tỉnh và những người khác đứng bên cạnh đều đã thấy cảnh Bàn Tử suýt nữa thì toi mạng, tự nhiên không dám đi mở những cỗ quan tài còn lại trong mộ thất nữa.

Rốt cuộc, ai biết được trong mỗi cỗ quan tài có cất giấu cơ quan chết người hay cương thi không.

Vì vậy, Ngô Tam Tỉnh liền tiến lên nói với Tô Thành: "Tô Thành, trong mộ thất này nguy hiểm quá, tôi thấy chúng ta không nên ở lại đây lâu.

Mau chóng tìm lối ra thôi, trong khu lăng mộ này chắc chắn phải có lối thoát ở một nơi kín đáo nào đó." Tô Thành nghe vậy cũng hiểu Ngô Tam Tỉnh rất muốn rời khỏi đây.

Dù sao dưới sự dẫn dắt của Tô Thành, bọn họ đã đi trong khu mộ này hơn mười ngày rồi.

Các mộ thất đã đi qua cũng không ít, nhưng hết mộ thất này đến mộ thất khác mà vẫn chưa tìm thấy lối ra.

Tô Thành biết mọi người đều vô cùng khao khát được thoát khỏi đây, bèn gật đầu với Ngô Tam Tỉnh: "Chú Ba nói không sai.

Nếu đã vậy, mọi người mau chóng rút khỏi mộ thất này đi, nơi này thực sự quá nguy hiểm, gần như mỗi cỗ quan tài đều có cạm bẫy." Bàn Tử đứng bên cạnh nghe giọng điệu của Tô Thành, biết là sắp phải rời đi, nhìn mười mấy cỗ quan tài lớn nhỏ mà không khỏi tiếc nuối, nhưng không dám thể hiện ra mặt.

Dù sao vừa rồi anh ta đã kích hoạt không ít cơ quan, tuy may mắn không ai bị thương nhưng bản thân cũng được một phen hú vía.

Anh ta đành im lặng đi theo sau Tô Thành tìm kiếm lối ra khác dưới chân mộ thất.

Tô Thành thì khởi động Thấu Thị Nhãn, quan sát mọi vật xung

quanh.

Toàn bộ cấu trúc của ngôi cổ mộ lập tức hiện ra, nhưng một số bức tường đá trong mộ thất quá dày nên không thể nhìn rõ được.

Sau khi quét mắt một vòng trên các bức tường, Tô Thành phát hiện một chỗ tường đặc biệt mỏng, bên trong dường như có thứ gì đó.

Thấy Muộn Du Bình bên cạnh không có vẻ gì là đang tìm kiếm manh mối, Tô Thành bèn đi thẳng về phía bức tường kia.

Chỉ thấy trên bức tường có một viên gạch đá hình vuông được khảm vào, trông có vẻ lạc lõng so với những nơi khác.

Tô Thành xòe lòng bàn tay, sử dụng năng lực vật chất hóa, ngay lập tức tạo ra một con dao găm vô cùng sắc bén.

Vì khe hở của viên gạch rất hẹp, con dao găm mà Tô Thành tạo ra có thể dễ dàng lách vào.

Tô Thành dùng dao lách xung quanh viên gạch, vừa cạy vừa từ từ kéo ra ngoài.

Viên gạch đá thuận theo lực kéo của con dao dần dần lộ ra.

Lúc này Tô Thành mới nhìn rõ, thứ bị che khuất bên trong trông giống một bức tượng đá nhỏ.

Bức tượng điêu khắc một con mãnh thú nhỏ giống sư tử, nhưng trên đầu lại có hai chiếc sừng kỳ dị, khiến người ta liên tưởng đến ác quỷ chui ra từ địa ngục.

"Thành ca, đúng là thần nhân mà!

Sao anh có thể tìm thấy cơ quan giấu trong tường được chứ, lợi hại thật.

Lão Bàn tôi khâm phục sát đất." Lúc này, Bàn Tử gần như dán cả người vào bức tượng, muốn nhìn kỹ xem rốt cuộc nó là cái thứ gì.

Trong mộ thất rất tối, muốn nhìn rõ một vật không phải là chuyện dễ.

Tô Thành thấy bộ dạng của Bàn Tử thì lên tiếng nhắc nhở: "Xem ra anh chẳng có chút trí nhớ nào cả, lẽ nào đã quên vừa rồi mình suýt chết thế nào rồi sao?" Bàn Tử nghe Tô Thành nói mới giật mình.

Đúng là không biết nhớ bài học, vừa rồi vì sơ suất bất cẩn mà liên tiếp kích hoạt cơ quan.

Bức tượng giấu sau viên gạch này chắc chắn không phải thứ đơn giản, ngay cả Tô Thành cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Bàn Tử tự nhiên cũng không dám đưa tay ra xem xét bức tượng dùng để làm gì.

Nghe Tô Thành nói vậy, Bàn Tử bất giác lùi lại sau lưng anh, đè nén sự tò mò của mình.

"Pho tượng này… hình như tôi đã thấy rồi, trông hơi quen mắt, nhưng không nhớ là thấy ở đâu.

Hình như lúc ở Lỗ Vương Cung cũng từng xuất hiện một bức tượng nhỏ tương tự." Muộn Du Bình đứng bên trái Tô Thành, nãy giờ vẫn im lặng, sau khi nhìn rõ bức tượng mới lên tiếng.

Lời anh ta nói khiến Tô Thành nhớ lại, lần trước ở Lỗ Vương Cung hình như cũng có một bức tượng như vậy, nhưng vì ký ức quá hỗn loạn nên anh không nhớ rõ.

Tuy nhiên, Tô Thành biết chắc chắn đây là cơ quan để mở ra gian mộ thất tiếp theo.

Chương 360

Anh liền nhắc nhở những người bên cạnh: "Mọi người cẩn thận, bức tượng này không phải thứ tầm thường, có lẽ là cơ quan mở ra gian mộ thất kế tiếp." Nghe Tô Thành nói, mọi người đều nắm chặt đồ vật trên người, ai nấy đều vào tư thế cảnh giác cao độ.

Rốt cuộc, trong những câu chuyện đạo mộ, cạm bẫy kiểu gì cũng có, mỗi người muốn ra ngoài chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình để giữ mạng.

Mặc dù Tô Thành có siêu năng lực, nhưng nếu có kẻ nào muốn tự tìm đường chết, e rằng dù anh có là Quan Âm nghìn tay cải tử hồi sinh, cũng không thể cứu hết tất cả mọi người khỏi trở thành vong hồn trong lăng mộ này.

Chỉ thấy Tô Thành nín thở, từ từ đặt hai tay lên đầu bức tượng nhỏ rồi dùng sức xoay một vòng.

Bức tường đá trước mặt bắt đầu từ từ nâng lên.

Ngay khoảnh khắc bức tường được nâng lên, một luồng hơi nước khổng lồ tức thì tràn ngập khắp nơi.

Cả mộ thất chìm trong màn sương trắng xóa, bao trùm lấy tất cả mọi người.

Bàn Tử bên cạnh tưởng lại có khí độc phun ra.

Nhưng màn sương trắng này bao trùm tất cả trong nháy mắt, phủ kín cả mộ thất, Bàn Tử có muốn trốn cũng không tìm được chỗ.

Anh ta đành úp mặt vào quần áo, hy vọng thứ sương trắng này sẽ không chui vào mũi, vào miệng làm hỏng dung mạo đẹp trai của mình.

Nhưng khi Bàn Tử đang che mặt, nhìn những người xung quanh,

anh ta phát hiện tất cả mọi người đều đứng yên tại chỗ, không hề có phản ứng gì.

Cảm thấy có gì đó không đúng, Bàn Tử đứng thẳng người dậy, từ từ bỏ quần áo trên mặt xuống.

Nhìn Tô Thành cũng không có biểu cảm gì, chỉ đang chờ sương mù tan đi để xem rõ vị trí hiện tại.

Bàn Tử lúc này mới biết đây chỉ là hơi nước bình thường.

Không biết thứ gì đằng sau bức tường đá vừa mở ra mà lại có hơi nước ẩm ướt đến vậy.

Sau khi nhìn rõ vẻ mặt của Tô Thành, anh ta phát hiện Tô Thành cũng đang cau mày, khó hiểu nhìn màn sương trắng trước mặt.

Lúc này sương mù đã tan đi một phần, Bàn Tử liền hỏi Tô Thành: "Thành ca, chuyện gì thế này?

Hơi nước ở đâu mà dày đặc thế?

Lẽ nào đằng sau bức tường đá này là phòng xông hơi, thông thẳng với trung tâm tắm hơi bên ngoài à?" Nếu đang ở thế giới bên ngoài an toàn, nghe câu này của Bàn Tử chắc chắn Tô Thành đã cười lăn lộn dưới đất.

A Ninh đứng bên cạnh nghe thấy cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Trí tưởng tượng của Bàn Tử thực sự quá phong phú, có thể nghĩ ra chuyện trong một ngôi cổ mộ khổng lồ lại có trung tâm tắm hơi, đúng là chuyện hoang đường.

"Trong đầu anh Bàn chứa gì thế?

Tuy sương mù có hơi dày, nhưng anh có nghe thấy tiếng ai đó gọi ra lấy số tắm hay phát dép lê ở phía sau bức tường đâu?" Bàn Tử nghe

Tô Thành nói cũng thấy có lý.

Anh ta lắng tai nghe kỹ, âm thanh đối diện tuy có tiếng nước chảy róc rách nhưng không hề giống tiếng ồn ào trong trung tâm tắm hơi.

Lúc này, một luồng gió từ phía đối diện thổi tới, trong nháy mắt thổi tan màn sương mù.

Tất cả mọi người liền nhìn thấy không gian hiện ra trước mắt.

Trước mặt họ, nối liền với gian mộ thất này là hai con sông nhỏ không rộng cũng không hẹp.

Trên con sông gần hơn có bảy cây cầu đá.

Rõ ràng đây là một cái bẫy kiểu "đi sai một bước là chết".

Bởi vì Tô Thành đã thấy quá nhiều cơ quan trong lăng mộ này xuất hiện dưới hình thức tương tự, nên anh tỏ ra rất bình tĩnh, nói với những người bên cạnh: "Mọi người nhất định phải cẩn thận.

Trước khi tôi tìm ra cách qua sông, mọi người tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, càng không được chạm vào bất cứ bộ phận nào của bảy cây cầu kia." Mọi người nghe lời Tô Thành, đồng loạt gật đầu.

Hắc Hạt Tử nhìn những cây cầu với vẻ kinh ngạc như vừa thấy được tuyệt tác kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, rồi nói với Tô Thành: "Thành ca, nhìn mấy cây cầu này là biết do danh sư đại gia điêu khắc rồi.

Nhìn những con thú được khắc trên đó mà xem, con nào con nấy đều đầy đặn sống động, mỏ con nào cũng cong như mỏ ưng.

Công phu đao pháp thế này người thường không thể nào làm được.

Có lẽ cả đời chỉ có thể thấy được một lần trong lăng mộ này thôi."

Bàn Tử nghe Hắc Hạt Tử nói, biết gã này là dân chuyên về đồ cổ trong mộ, liền nói đùa: "Ồ, Hắc Hạt Tử cũng biết hàng nhỉ.

Công phu điêu khắc trên này đúng là người thường không thể thấy được.

Mấy món đồ cổ này phải thế mới ra dáng chứ, nhìn tay nghề của người ta kìa." Hắc Hạt Tử vô cùng đồng tình với điểm này.

Nhưng nghe câu tiếp theo của Tô Thành, gã lại không dám hó hé gì nữa.

Chỉ nghe Tô Thành nói với Hắc Hạt Tử: "Yên tâm đi, Hắc Hạt Tử.

Nếu ông không cam tâm, chờ trăm năm nữa tôi cũng sẽ mời một thợ mộc, khắc thêm cho ông vài cái lan can như thế này, đảm bảo ông hài lòng." Nghe xong câu này, Hắc Hạt Tử suýt nữa làm rơi cả kính.

Mặc dù bây giờ gã mới ngoài bốn mươi, nhưng chuyện trăm năm nữa vẫn còn quá sớm.

Chương 361

Gã lắc đầu với Tô Thành, nói: "Thôi thôi, cái này tôi không dám nhận.

Tôi chỉ cầu có một chỗ chôn thân là được rồi, đừng để người khác sau khi tôi chết lại đào mồ cuốc mả là may lắm rồi." Tô Thành thấy Hắc Hạt Tử nói xong liền lảng đi chỗ khác, không dám cùng anh bàn chuyện sinh tử trăm năm sau nữa.

Tô Thành nhìn những lan can đó, khẽ trầm ngâm.

Anh luôn cảm thấy những lan can này có gì đó không đúng, dường như thiếu mất thứ gì đó.

Bàn Tử bên cạnh dường như đã quên mất những lựa chọn bốc đồng của mình trong gian mộ thất trước.

Anh ta xoa tay, hăm hở nói với Tô Thành: "Người xây địa cung này cũng chịu chơi thật, xây tận bảy cây cầu trong lòng đất.

Một nơi bé tí thế này tốn biết bao nhiêu nhân lực vật lực chứ.

Thành ca, tiếp theo chúng ta làm gì đây?" Bàn Tử vừa nói vừa tiến đến trước một cây cầu.

Thấy Tô Thành không nói gì, cũng không định trả lời, Bàn Tử trong lòng vẫn rất cẩn thận không chạm vào thân cầu, chỉ quay đầu lại nói với mọi người: "Chắc mọi người không biết cây cầu này dùng để làm gì đâu nhỉ?

Xem Bàn gia đây thử nước xem chủ nhân ngôi mộ này giở trò quỷ gì." Bàn Tử nói xong liền nhảy lên lan can của một cây cầu.

Anh ta thấy cây cầu không có chỗ để đặt chân, chỉ có hai bên lan can khắc tượng đá, còn ở giữa thì trống không.

Ngay khi anh ta vừa nhảy lên lan can, Ngô Tà đã cản lại.

"Bàn Tử, đừng làm bừa!

Trên đó nguy hiểm như vậy, Thành ca còn chưa nói chúng ta có thể an toàn đi qua, cậu lại định đi lên đó sao, lỡ kích hoạt cơ quan thì sao?" Ngô Tà vừa nói vừa nhanh chóng tiến lên nắm lấy cổ tay Bàn Tử đang định xông lên cầu.

Vì Ngô Tà lúc đó dùng sức khá mạnh nên đã kéo lệch cả áo của Bàn Tử.

Bàn Tử không ngờ Ngô Tà lại đứng ra vào lúc này, kinh ngạc nói: "Ối, hôm nay cậu em tinh ý hơn mọi khi nhiều nhỉ.

Nhưng mà tôi thấy bảy cây cầu chen chúc trên một con sông thế này chắc chắn có mờ ám." Lúc này, trong đầu Tô Thành loé lên một tia sáng.

Anh nhìn thế của bảy cây cầu, cảm thấy có những điểm rất giống với cách bài trí trong các mộ thất anh từng thấy.

Nghiên cứu một hồi, Tô Thành phát hiện bảy cây cầu chỉ có lan can được điêu khắc, những con thú trên đó có móng vuốt, đuôi, rồi cả những con ưng, con chim được khắc mỏ, vuốt vô cùng kỳ lạ.

Mặc dù hình thái của các con thú khác nhau, nhưng móng vuốt của chúng lại rất giống nhau, tất cả đều có hình móc câu ngược.

Tô Thành nhìn chúng mà dần dần xuất thần.

Khi anh đang nghiên cứu kỹ tại sao tất cả các móng vuốt đều được khắc gần như giống hệt nhau, anh phát hiện ra vị trí của tất cả móng vuốt và mỏ của dã thú trên cả cây cầu dường như đều tương ứng với nhau từ xa.

Ngay lập tức, Tô Thành đã nghĩ ra cách đi qua những cây cầu này.

“Những cây cầu này e là không giống những cây cầu chúng ta thấy bên ngoài, không phải cứ lót ván lên là đi qua được.

Mấy cây cầu này cần phải dùng một phương pháp đặc biệt mới có thể an toàn đi qua.” Giọng Tô Thành vừa dứt, chỉ thấy bên kia, Muộn Du Bình đã bắt đầu hành động.

Anh ta lấy ra chiếc trảo hổ bên hông, ném một phát móc chính xác vào móng vuốt của một con dã thú.

Sau khi móc chắc chắn, Muộn Du Bình từ một đầu dây, lúc qua trái lúc qua phải, luồn cả cuộn dây dài qua móng vuốt của các loài chim bay thú chạy hoặc những cái mỏ chim hình móc câu.

Tô Thành nhìn thân pháp của Muộn Du Bình, thuần thục như đã luyện tập từ lâu, không khỏi thầm than: “Đi trước sao?

Muộn Du Bình và mình nghĩ giống hệt nhau, đều tìm ra cách giải quyết vấn đề.

Thật là quá trùng hợp.” Bàn Tử bên cạnh không nghe rõ Tô Thành nói gì, chỉ thấy Tô Thành cứ nhìn chằm chằm Muộn Du Bình đang luồn lách trên cầu, lấy làm khó hiểu.

Tô Thành còn chưa lên tiếng, Muộn Du Bình đã tự nhiên lấy ra một cuộn dây rồi nhảy qua nhảy lại trên cầu để luồn dây.

Nhưng bây giờ đã muộn, may mà Muộn Du Bình cũng không kích hoạt cơ quan nào trong bóng tối.

Sau khi anh ta xử lý xong cây cầu để mọi người có thể đi qua, Bàn Tử liền đứng trước cây cầu, nói với Muộn Du Bình: “Ái chà, Tiểu Ca, không ngờ những thứ được khắc trên cầu này lại tiện cho chúng ta thế.

May mà anh nghĩ ra được cách này, chứ người thường làm sao nghĩ ra được móng vuốt của mấy con thú khắc trên cầu đá lại có thể

trở thành điểm tựa cho chúng ta.” Muộn Du Bình vốn là người trầm tính ít nói.

Lúc này anh ta đang bận rộn trên cầu, cố định lại những sợi dây, cũng không trả lời Bàn Tử, khiến Bàn Tử có chút ngượng ngùng.

Nhưng may là Bàn Tử vốn mặt dày, nên dù Muộn Du Bình không trả lời, anh ta cũng không để bụng.

Chỉ thấy Muộn Du Bình sau khi nhảy từ trên cầu đá xuống, dùng sức cố định sợi dây trên mặt đất, rồi kéo mạnh một cái, cả sợi dây trên cầu đá liền biến thành những điểm đặt chân chắc chắn.

Tô Thành không rời mắt khỏi Muộn Du Bình, thấy anh ta cố định xong sợi dây, không khỏi cảm thán tại chỗ: “Tiểu Ca thật không đơn giản.

Kỹ thuật làm cầu dây phức tạp như vậy, tôi còn chưa từng thấy bao giờ.

Lần này thật sự được mở mang tầm mắt.” Tô Thành vừa nói vừa sợ sau này cần dùng đến mà không nhớ kỹ thuật làm cầu dây này sẽ hối hận.

Muộn Du Bình nhìn Tô Thành cứ hết nhìn trái lại nhìn phải cây cầu, không biết anh đang nghĩ gì, liền nói: “Tô Thành, cây cầu dây này có thể cho người qua lại thuận lợi, vận chuyển đồ vật cũng có thể chịu được sức nặng ngàn cân, có thể yên tâm đi.” Cầu dây có thể chịu được sức nặng ngàn cân.

Chương 362

Tô Thành nghe vậy trong lòng không khỏi thán phục.

Tiểu Ca đã làm thế nào mà chỉ cần kéo nhẹ một cái, những sợi dây chằng chịt phức tạp trên đó đã biến thành một cây cầu dây vô cùng vững chắc.

Tô Thành thử bước lên, phát hiện cây cầu rất chắc chắn, tuy có hơi rung lắc một chút nhưng đó là do độ co giãn của sợi dây.

Chỉ cần quen với cảm giác đó, sẽ cảm nhận được cây cầu dây mà Muộn Du Bình làm ra vô cùng vững vàng.

Bàn Tử đi ngay sau Tô Thành, thấy anh từng bước từng bước đi qua cầu, cũng ở phía sau lớn tiếng cảm thán rằng sợi dây nhỏ bé này lại chắc chắn đến vậy.

Sau khi lắc lư hai cái mà không bị biến dạng hay lỏng lẻo, anh ta càng cảm thấy thần kỳ, luôn miệng khen Muộn Du Bình thân thủ phi phàm, có thể biến ra một cây cầu từ hư không.

Ngô Tam Tỉnh đi sau Bàn Tử, thấy Bàn Tử khoa trương khen ngợi thân thủ của Muộn Du Bình như vậy, trong lòng cũng vô cùng bội phục.

Nhưng Bàn Tử cứ la hét bên cạnh, ông cũng chỉ có thể đứng một bên cùng Bàn Tử cảm thán sự kinh ngạc của cây cầu này.

Tô Thành vừa đi vừa dùng đèn pin chiếu xuống dòng nước bên dưới.

Anh thấy nước dường như sâu không thấy đáy, dùng đèn pin chiếu xuống cũng không phát hiện ra thứ gì.

Trong lòng anh nghĩ thầm, chỉ cần đi trên cầu là có người làm

việc, cảm giác này thật quá sung sướng.

Nếu sau này thống lĩnh được Cửu Môn, cuộc sống chẳng phải là cơm dâng tận miệng, áo đưa tận tay sao?

Đi đến đâu không có đường là có người lót đường, đó chẳng phải là cuộc sống thần tiên sao?

Đến lúc đó, A Ninh và hai cô gái nhà họ Hoắc đều ở bên cạnh, ngày ngày bầu bạn với Tô Thành, đó mới thực sự là thời khắc đỉnh cao của đời người.

Tô Thành chỉ cần nghĩ đến đây, cảm giác như sắp thống lĩnh Cửu Môn đến nơi, tức thì cảm thấy sảng khoái tinh thần, bất giác đã từ từ đi hết cây cầu đá.

Giữa hai con sông có một vài tảng đá nhô lên.

Nhìn con sông thứ hai lòng sông cũng không sâu, không giống con sông thứ nhất sâu không thấy đáy.

Con sông thứ hai nước trong vắt, dưới đáy trải một ít sỏi cuội.

Tô Thành dùng Thấu Thị Nhãn dò xét, thấy dưới những tảng đá dường như không có thứ gì ẩn giấu, liền yên tâm đặt chân lên những viên sỏi cuội to hơn, từ từ vượt qua con sông thứ hai.

Những người phía sau cũng theo cách của Tô Thành đi qua con sông đó, rồi phát hiện ở vị trí sâu nhất có một cái giường đá.

Giường đá tuy không lớn nhưng lại rộng như một sân đấu vật, khoảng hơn năm mươi mét vuông.

Một cái giường đá đột ngột đặt bên bờ sông khiến người ta cảm thấy có gì đó không ổn, dường như thiếu mất một thứ gì đó.

Tô Thành đi một vòng quanh giường đá, liền phát hiện ở góc có một vài vết kéo lê, giống như vết của một vật có kích thước bằng

quan tài, hằn sâu trên mép giường đá.

Nhưng xung quanh lại không có quan tài nào bị kéo đi.

Ngoài cái giường đá ra, không tìm thấy cỗ quan tài nào cả, không biết nó đã bị kéo đi đâu.

“Lạ thật, lạ thật.

Trên giường đá này có vết kéo lê, không biết quan tài trên đó đã đi đâu rồi?

Nếu có thể tìm thấy cỗ quan tài đó, e là có thể phát hiện ra điều gì đó bên trong.” Tô Thành vừa mân mê những vết hằn do quan tài để lại, vừa nói với Bàn Tử bên cạnh: “Bàn Tử, anh xem những vết hằn bên cạnh này, tất cả đều hướng về phía kia.

Nhưng một khi xuống khỏi giường đá này, thì hoàn toàn không tìm thấy những vết hằn đó nữa, không biết tại sao.

Lẽ nào do thời gian quá lâu sao?” Bàn Tử nghe Tô Thành nói, tuy biết anh là người rất tỉ mỉ, nhưng trong việc nghiên cứu những vết tích trong cổ mộ, Tô Thành mới là chuyên gia.

Ngay cả Tô Thành cũng không tìm ra được những vết tích trên giường đá này xuất hiện ở đâu và biến mất ở đâu, thì một kẻ tay chân như Bàn Tử tự nhiên cũng không thể phát hiện ra cỗ quan tài trên giường đá đã đi đâu.

Vương Bàn Tử đi một vòng xung quanh, phát hiện không thấy thông tin gì liên quan đến những hoa văn được khắc trên đó, liền nói với Tô Thành: “Thành ca, tôi thấy thôi đi.

Trong số bao nhiêu cỗ quan tài vừa rồi, có rất nhiều cơ quan, làm sao đảm bảo trong cỗ quan tài này không có đại tống tử chứ?

Cho nên tôi thấy chúng ta đã kiếm được chút lợi lộc rồi, thì mau

chóng rút khỏi lăng mộ này thì hơn.” Sau bao nhiêu lần vấp ngã, Bàn Tử lại bất ngờ khuyên Tô Thành nên mau chóng tìm cách rời khỏi đây.

Tô Thành không khỏi cảm thấy gã béo này trong phút chốc đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Tô Thành gật đầu, rồi vẫy tay với những người khác, bảo Muộn Du Bình dẫn họ đi tìm những cơ quan ẩn giấu liên quan đến giường đá.

Rốt cuộc, năng lực của một mình Tô Thành cũng có hạn, tuy anh có năng lực vượt xa người thường, nhưng thỉnh thoảng cũng muốn lười biếng.

Vì vậy, Tô Thành nhìn mọi người, liền bảo họ đi xung quanh giường đá tìm kiếm lối ra hoặc cơ quan ẩn giấu trong động huyệt này.

Nghe Tô Thành nói vậy, mọi người tuy nhìn những vật trong động huyệt một cách mông lung, nhưng vì đó đều là những thứ họ chưa từng thấy, nên ai cũng vô cùng tò mò.

Mỗi người phụ trách một khu vực, kiểm tra kỹ lưỡng từng viên đá.

Nhưng họ không hề phát hiện ra bất kỳ lối ra nào.

Chương 363

Sau khi kiểm tra xong khu vực của mình, họ liền báo cáo lại với Tô Thành, chứng minh nơi đó không có gì ẩn giấu, rồi quay lại vị trí cũ.

“Thành ca, quả thực không có cơ quan nào có thể khởi động hay lối ra nào kín đáo cả.

Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?” Bàn Tử sau khi sờ mó một hồi lâu trên bức tường bên cạnh, là người cuối cùng quay lại, đi đến bên cạnh Tô Thành, báo cáo tình hình trong cả động huyệt.

Tô Thành nghe xong không khỏi cau mày.

Nếu tất cả mọi nơi trong mộ thất này đều đã kiểm tra xong mà không có bất kỳ cơ quan nào, vậy thì lối ra duy nhất có khả năng chính là hai con sông trước mặt.

Vì vậy, Tô Thành liền đi đến bờ con sông gần nhất, nhìn dòng nước xung quanh, không khỏi chìm vào suy tư.

“Nếu cả mộ thất không có cơ quan ẩn giấu nào, vậy chứng tỏ tất cả mọi thứ trong mộ thất này đều là vật chết.” Tô Thành vừa lẩm bẩm trong miệng, vừa ngồi xuống nhìn dòng nước trong sông, đưa tay vào trong nước.

Chỉ thấy trong nước không có độc tố ẩn giấu, Tô Thành dần dần yên tâm, nói với Vương Bàn Tử bên cạnh: “Thứ duy nhất còn 'sống' chính là nước trong hai con sông này.

Mặc dù hai con sông chảy ngược hướng nhau, một dòng chảy về phía đông, một dòng chảy về phía tây, nhưng điều đó cũng chứng tỏ nước sông là nước sống, đang lưu động.

Có lẽ men theo dòng nước là có thể tìm ra lối thoát.” Bàn Tử nghe Tô Thành nói, biết lúc này anh đang làm việc nghiêm túc.

Nhìn anh chăm chú quan sát dòng nước trước mặt, dù là kẻ ngốc cũng biết Tô Thành hẳn đã phát hiện ra manh mối gì đó trong nước.

“Thành ca, lẽ nào trong nước có gì khác thường sao?

Mặc dù cơ thể anh bách độc bất xâm, có thể chữa lành vết thương trong nháy mắt, nhưng cũng không thể mạo hiểm như vậy được.

Lỡ như trong sông có độc khí gì đó thì khó mà phòng bị.” Vương Bàn Tử vừa nhắc nhở Tô Thành, sợ trong sông có độc tố không màu không mùi, vừa muốn xem trong nước có đồ bồi táng nào bị rơi lại không, liền nghển cổ nhón chân nhìn xuống nước.

“Nước không có độc.

Nếu đã vậy, tôi đã thử rồi, hay là mọi người cùng xuống nước xem có thể tìm thấy lối ra nào dưới đáy sông không.” Tô Thành nói xong liền bước xuống nước đầu tiên.

Bàn Tử vừa rồi còn hết sức cẩn thận tránh né nước sông, lúc này thấy Tô Thành một chân đã bước xuống, không khỏi muốn nhắc nhở anh đừng để bị ám khí trong nước ám toán, nhưng đã muộn.

Bởi vì Tô Thành bây giờ đã đi lại trong nước.

Anh đi một vòng cũng không kích hoạt cơ quan nào, Bàn Tử trong lòng cũng có thêm dũng khí.

Tuy dưới nước không thể hành động tự do như trên cạn, nhưng dù sao Bàn Tử cũng là một cao thủ bơi lội.

Anh ta hít một hơi thật sâu, rồi lập tức lặn xuống đáy sông.

Khi Bàn Tử vừa mới nhúng đầu vào nước, Ngô Tà liền từ trên bờ nhảy xuống.

Có lẽ do ánh sáng quá tối, nên Ngô Tà không nhìn thấy Bàn Tử đã xuống nước lặn trước, một cước giẫm lên Bàn Tử một cái rõ đau.

Bàn Tử vừa định chửi thề, liền thấy một đôi giày quen thuộc đang quẫy nước trước mặt mình, suýt nữa giẫm lên tay anh ta.

Anh ta vội vàng đứng dậy, thấy Ngô Tà đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, tức giận nói: "Chuyện gì thế hả?

Không thấy cái đầu to của tôi đang lặn dưới nước à?

Dưới nước nhẹ thế này, lẽ nào cậu không nhìn thấy tôi sao?" Bàn Tử còn chưa nói hết câu đã thấy làn khói trắng lan ra từ phía sau, giống như làn sương trắng lúc nãy, nhưng đậm đặc hơn rất nhiều, giống như khói bụi trong các nhà máy.

Bàn Tử lập tức "phùm" một tiếng lặn xuống nước.

Những người bên cạnh thấy bộ dạng của Bàn Tử, cũng nhìn về phía đó.

"Không ổn, lại có người kích hoạt cơ quan rồi!

Mọi người cẩn thận, nhất định không được để khói trắng chạm vào!

Lần này không biết khói trắng sẽ lan đến đâu, mọi người nhất định phải cẩn thận!" Ngô Tam Tỉnh vừa nhắc nhở mọi người xung quanh, vừa siết chặt ba lô trên người, lập tức lặn xuống nước, sợ khói trắng bay tới làm tổn thương da thịt.

Trong chốc lát, Bàn Tử dẫn đầu, mang theo Ngô Tà và Hắc Hạt Tử bên cạnh, hai người nhanh chóng bơi về phía không có khói trắng lan tới.

Bàn Tử rất lo lắng làn khói trắng đó sẽ gây hại cho mình.

Rốt cuộc, anh ta vừa mới bị trúng độc lục sắc, từ Quỷ Môn Quan

trở về, nên hiểu sâu sắc rằng những thứ trong mộ thất này vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy, Bàn Tử không muốn chạm vào làn sương trắng đó một chút nào, dẫn theo Ngô Tà và Hắc Hạt Tử, hai người nhanh chóng bơi về phía trước.

Nhưng tuy làn khói trắng rất đáng sợ, may mà tốc độ lan tỏa của nó cũng không nhanh.

Tô Thành theo sau không lâu đã đuổi kịp Bàn Tử, tiếp theo là Muộn Du Bình, rồi đến người của Ngô Tam Tỉnh, Hoắc gia và Tạ gia.

Cả đội lần lượt bơi qua một cái lỗ nhỏ dưới lòng sông hộ thành, rồi từng người một chui qua cái lỗ nhỏ đó.

Tô Thành nhìn làn khói trắng lan ra từ phía sau.

Tuy tốc độ không chậm, nhưng vẫn không đuổi kịp bước chân của Tô Thành ở phía sau.

Chương 364

Bởi vì Tô Thành có thể vật chất hóa đồ vật, nên anh vẫn luôn ở phía sau chờ đợi.

Nếu làn khói trắng đó thực sự quá mạnh, anh sẽ vật chất hóa ra một bức tường kính trong suốt để ngăn cản.

Nhưng đúng lúc Tô Thành đang tập trung vừa bơi về phía trước vừa quan sát vị trí của làn khói trắng, anh lại phát hiện Bàn Tử phía trước dường như đang từ từ nổi lên.

Anh liền nhanh chóng quẫy nước xung quanh, tăng tốc độ bơi lên.

Chẳng mấy chốc, anh đã bơi đến bên cạnh Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử từng bước từng bước đi lên bậc thang bên bờ sông, rồi đứng trên bậc thang muốn ngăn cản làn khói trắng đó ở bên ngoài.

Tô Thành thấy bộ dạng của Bàn Tử cũng làm theo, bảo mọi người đều đứng lên bậc thang để tránh làn khói trắng.

“Mọi người cẩn thận, lát nữa tuyệt đối không được ló người ra ngoài bậc thang, nếu không bức tường kính tôi tạo ra cũng không thể cứu mọi người được nữa.” Những người trong đội nghe lời Tô Thành.

Những người còn đang ở dưới bậc thang liền nhanh chóng leo lên.

Trong chốc lát, Bàn Tử bị dồn vào vị trí trong cùng, bị ép đến mức như một miếng đậu phụ sắp vỡ.

Bàn Tử làu bàu chửi rủa ở trong cùng: “Mấy người sợ chết thì cũng chừa cho tôi một lối chứ!

Chưa chắc đã chết vì khói độc, có khi tôi bị mấy người ép chết trước mất.

Gấp gáp thế làm gì, sao lúc trước khi vào cổ mộ không chịu giảm béo đi, bây giờ chiếm chỗ quá.” Lúc này, những người đứng trên bậc thang làm gì có thời gian rảnh rỗi để trả lời Bàn Tử.

Bàn Tử vừa lẩm bẩm, vừa cố gắng hóp bụng vào, cố gắng chiếm ít diện tích hơn.

Những người bên ngoài cũng cố gắng thu bụng lại, co chân vào trong bậc thang.

Đúng lúc sương mù sắp tiếp cận bậc thang, Tô Thành thấy tất cả mọi người đều đã ở trong phạm vi bậc thang, liền nhanh chóng tạo ra một bức tường kính trong suốt.

Trên bức tường kính có những vệt năng lượng của Tô Thành, lóe lên những tia điện nhỏ.

Không khí lúc này vô cùng căng thẳng, như sắp đóng băng.

Mọi người đều không dám thở mạnh, đặc biệt là những người ở dưới bậc thang, sợ làm vỡ bức tường kính.

Phía sau bức tường kính, những làn khói trắng lúc này đã biến thành một bức tường nồng độ cao, đang ăn mòn mặt nước, phát ra tiếng “xèo xèo”.

May mà tất cả mọi người đều đã thoát khỏi sự tấn công của làn khói trắng, không ai bị dính phải.

Lúc này, Tô Thành đứng trước Bàn Tử, bị những người đứng trước mặt ép đến gần như bẹp dúm.

Đúng lúc Tô Thành sắp không thở nổi, phía Bàn Tử đột nhiên xảy ra một chấn động mạnh.

Sau đó, những bậc thang bắt đầu từ từ kéo dài ra, rồi một bức tường đá từ từ hiện ra.

Chỉ có hai hàng bậc thang lộ trên mặt nước, nhưng bây giờ những bậc thang đó lại từ từ dâng lên.

Một lúc sau, tất cả mọi người đã được đưa ra khỏi mặt nước một khoảng rất xa, dưới chân Tô Thành cũng có thêm không ít bậc thang.

Tô Thành nghĩ, đã có thể rời khỏi nơi bị khói trắng bao vây, trong lòng chắc chắn chỉ có một ý niệm, đó là trốn thoát.

"Mọi người mau lên, phía trên có không gian đủ cho tất cả mọi người." Tô Thành vừa thông báo cho mọi người về sự thay đổi của hoàn cảnh, vừa biến cơ thể mình thành trạng thái nhẹ nhàng nhất, nhảy một phát lên cao hơn một trượng, trong nháy mắt đã lên đến đỉnh bậc thang.

Bàn Tử ở dưới được Tô Thành nhắc nhở, liền lăn lê bò trườn, bám vào bậc thang leo lên.

May mà khi bậc thang dâng lên đến đỉnh, anh ta cũng nhanh chóng lên được trên nền phẳng.

Ở phía sau cùng, Hắc Hạt Tử và Ngô Tam Tỉnh lại có vẻ không mấy lạc quan.

Mấy lần suýt nữa thì trượt chân rơi xuống vũng nước bên dưới bậc thang.

Nếu như vậy, e là những làn khói trắng đã hòa tan trong con sông nhỏ đó sẽ nhanh chóng ăn mòn cơ thể hai người.

Nhưng may mà Ngô Tam Tỉnh đã kịp thời túm lấy cổ áo Hắc Hạt Tử, mới không để gã rơi xuống con sông nhỏ bên dưới.

Tô Thành sau khi lên đến đỉnh của bậc thang đá, nhìn thấy Ngô

Tam Tỉnh và Hắc Hạt Tử ở dưới động tác vô cùng vụng về, liền cởi sợi dây thừng trên người xuống, ném về phía vị trí của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh thấy sợi dây thừng hạ xuống, tuy rất muốn bám vào đó để nhanh chóng rời khỏi khu vực nguy hiểm này, nhưng nhìn thấy chân tay Hắc Hạt Tử thực sự không bằng mình, liền có chút do dự.

Ngô Tam Tỉnh liền buộc sợi dây thừng vào eo Hắc Hạt Tử, cũng đi theo sau gã, từ từ bò lên bậc thang đá.

"Phù... phù... lúc nãy nguy hiểm thật đấy, nếu tôi không níu lấy áo chú thì chắc giờ chỉ còn trơ lại bộ xương rồi." Hắc Hạt Tử cảm thấy cơ thể cũng vừa trải qua một kiếp nạn, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc ngồi bệt dưới đất của Ngô Tam Tỉnh, gã vô cùng cảm kích nói: "Tam Thúc, lần này may mà có chú, nếu không thì cái mạng nhỏ của tôi cũng bỏ lại trong mộ huyệt này rồi." Sau khi cả hai bày tỏ sự kinh hãi về trận chiến vừa rồi, họ đều vô cùng may mắn vì giờ đây vẫn còn sống sót bình an vô sự trong ngôi mộ cổ này.

Thở hổn hển vài hơi, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy cơ thể mình đã kiệt sức, liền nói với Tô Thành: "Thành ca, vật lộn một hồi mọi người đều đói lả rồi, mấy tiếng đồng hồ chưa ăn gì, lại còn vận động cường độ cao, chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi." Lúc này, Tô Thành đang quan sát những kiến trúc xung quanh, không khỏi kinh ngạc, vì bên trong này và hang động có hai con sông lúc nãy có một mối liên hệ mật thiết nào đó.

Chương 365

Bởi vì ở đây cũng có nước, giữa hang động hình tròn có một vũng nước rất cạn, chỉ đến mắt cá chân, có thể lờ mờ nhìn thấy đáy.

Nghe lời Ngô Tam Tỉnh, Tô Thành cũng cảm thấy những người bình thường này quả thật đã trải qua những hành vi đẩy cơ thể đến giới hạn, vì vậy anh liền dùng tay cụ tượng hóa ra một ít thức ăn, bánh quy và nước rồi phân phát cho mọi người có mặt.

Mỗi người sau khi nhận được đồ ăn đều ngồi phịch xuống đất, nhanh chóng nhét thức ăn vào bụng.

A Ninh nhìn những món ăn mà Tô Thành phát ra, rồi lại nhìn hang động xung quanh, cảm thấy bên trong chắc hẳn có thứ gì đó chưa được phát hiện, liền nói với Tô Thành: "Thành ca, hang động bên trong này dường như hoàn toàn trái ngược với bên ngoài, anh mau nhìn cửa động kia kìa!" Tô Thành nghe tiếng hét kinh ngạc của A Ninh liền bắt đầu quan sát lại hang động này.

Mặc dù anh đã thấy vũng nước ở đáy động, nhưng lại không phát hiện ra có một cửa động ở cách đó không xa.

Đó có thể là một lối vào khác của hang động, và ở cửa vào đó dường như có thứ gì đó đang chắn lại.

Tô Thành vừa đi về phía đó, vừa nhìn xem rốt cuộc ở cửa động có gì.

May mà Tô Thành có thị lực kinh người, chẳng mấy chốc, anh đã nhìn rõ thứ đang che kín cửa động.

Chỉ thấy ở lối vào hang động có những sợi tơ trong suốt lấp lánh chắn ngang.

Nếu không dùng đèn pin chiếu thẳng vào, người ta sẽ không thể phát hiện ra chúng.

Chỉ khi dùng đèn pin lia qua lia lại ở một góc độ cực kỳ tinh quái mới có thể thấy rõ.

Tô Thành không biết chất liệu của những sợi tơ này là gì, nhưng chúng đã giăng kín lối vào hang động từng chút một, giống như động Bàn Tơ, e rằng một con ruồi cũng không bay lọt.

"Muộn Du Bình, mau nhìn xem thứ gì ở cửa động kia, khó hiểu thật.

Rõ ràng có lối vào mà lại bị mấy sợi tơ này chặn lại, rốt cuộc là trò gì đây." Lúc này, Muộn Du Bình đang đờ đẫn nhai từng miếng bánh quy mà Tô Thành vừa đưa.

Anh liếc nhìn về hướng Tô Thành chỉ, cũng không biết những sợi tơ đó dùng để làm gì, bèn lắc đầu, không nói gì mà tiếp tục ăn bánh trong tay, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bàn Tử bên cạnh thấy phản ứng của Muộn Du Bình, liền nói với Tô Thành: "Thành ca, nể Tiểu Ca thật đấy, tôi thì không tài nào ngậm miệng được, lời cứ tuôn ra không ngớt.

Còn Tiểu Ca, nếu không rõ chuyện gì thì tuyệt đối không nói thừa một câu, cái miệng kín như bưng." Bàn Tử vừa nói, vừa tu ừng ực nửa chai nước còn lại, bánh quy trong tay cũng đã sớm chỉ còn vụn dính trên tay.

Bàn Tử nhìn những mẩu vụn, miệng như cái máy hút bụi, hút sạch toàn bộ vụn bánh trên lòng bàn tay, sau đó lại ừng ực đổ nốt chỗ nước vào miệng.

Tô Thành thấy Bàn Tử tuy miệng không ngớt lời nhưng vẫn xử lý chỗ bánh quy cực nhanh, tất cả đều như một cơn lốc, sau khi ăn xong,

anh không khỏi thán phục nói với Bàn Tử: “Tốc độ ăn của anh đúng là xứng với trọng lượng cơ thể.

Nếu mà anh ăn chậm hơn một chút thôi, e rằng cũng không béo được như bây giờ.” Bàn Tử nghe Tô Thành nói vậy, cười ngượng ngùng, sau đó đứng dậy, cầm đèn pin sói trong tay đi tuần tra bên trong hang động hình tròn.

Trong hang động này, gã đã thấy một vài thứ không thể tưởng tượng nổi.

Lúc nãy, Tô Thành chỉ chú ý đến xung quanh hang động, xem có lối nào ra ngoài không.

Lối ra duy nhất cũng đã bị những sợi tơ kia chặn lại.

Thứ treo trên những sợi tơ khiến Tô Thành có chút khó hiểu, anh chỉ về phía đó ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử liền cầm đèn pin đi tới.

Bàn Tử vừa chiếu đèn pin, vừa nhìn những sợi tơ chằng chịt ở lối vào hang động, không khỏi quay sang phàn nàn với Tô Thành: “Thành ca, mấy sợi tơ chằng chịt này giống như tơ nhện vậy, độ dày mỏng cũng không giống dây câu.

Chẳng lẽ chúng ta vào động Bàn Tơ rồi, có nhện tinh đang chờ chúng ta sao?” Bàn Tử vừa hỏi Tô Thành, chờ anh phân tích về những sợi tơ này, vừa tiến lại gần và phát hiện trên đó có treo những vật nhỏ.

Mấy thứ đó trông có vẻ quen mắt.

Bàn Tử nhất thời nghĩ nếu chúng là đồ cổ thì chắc chắn rất có giá trị, liền tiến lên dùng đèn pin bluetooth chiếu vào sợi tơ, cẩn thận xem xét thứ treo trên đó.

Bàn Tử vừa cẩn thận đứng cách cửa động không xa, dùng đèn pin sói chiếu xem, Tô Thành thì lại cảm thấy các hang động xung quanh đều đã bị bịt kín.

Phía sau có khói trắng, cũng không biết bức tường kính kia có thể chống đỡ được bao lâu.

Tô Thành phải tận dụng thời gian có hạn để cố gắng khám phá xem hang động trước mặt này rốt cuộc đang che giấu thứ gì.

Đúng lúc này, ánh mắt của Tô Thành đột nhiên bị một thứ trong vũng nước thu hút.

Chỉ thấy trong vũng nước có một cây cầu độc mộc được gia cố bằng xích sắt.

Xích sắt trên cầu to bằng bắp tay người lớn, trông vô cùng chắc chắn, bề mặt đã bị nước ăn mòn rỉ sét loang lổ.

Nhưng cũng đủ để thấy khi chế tạo sợi xích này đã tốn bao nhiêu công phu, bởi vì nó được nối lại bằng khóa kép, mỗi một mắt xích không phải là một khóa đơn, mà dùng hai khóa lồng vào nhau.

Vì vậy, sợi xích sắt mới có thể giúp cây cầu độc mộc dưới nước đứng vững không đổ sau bao nhiêu năm.

Tô Thành đứng bên cạnh vũng nước nhìn cây cầu độc mộc dẫn thẳng đến phía đối diện.

Ở phía đối diện, trong hang động, đó là lối ra duy nhất có thể nhìn thấy, cũng chính là cửa hang đầy tơ nhện mà Bàn Tử đang nghiên cứu.

Tô Thành thấy Bàn Tử đang đứng ở mép vũng nước, nghiên cứu xem cửa động đối diện rốt cuộc có thứ gì, liền tiến lên nói: “Bàn Tử, nghiên cứu nửa ngày rồi, đã rõ chưa?

Cửa động đó có gì mờ ám không?

Hình như có thứ gì đó chặn lại, khiến chúng ta không ra được.” Bàn Tử vừa nhón chân, đứng bên bờ nước nhìn những thứ treo ở cửa hang đối diện, vừa nghe Tô Thành nói.

Chương 366

Đôi mắt nhỏ của gã dán chặt vào thứ treo trên sợi tơ, nhưng vì khoảng cách quá xa, cuối cùng vẫn không nhìn rõ được đó là cái gì, liền nói với Tô Thành: "Thành ca, anh xem chỗ lối vào hang động kia, tuy có những sợi tơ chằng chịt, nhưng trên đó hình như có treo thứ gì đó.

Không lẽ là đồ cổ à, hay là chúng ta qua đó xem thử?" Bàn Tử vừa dùng đèn pin sói chiếu vào một vật thể treo trên sợi tơ ở lối vào hang động, vừa nói với Tô Thành, rồi cố gắng dùng mắt nhìn cho rõ.

Nhưng do năng lực có hạn, dù Bàn Tử có dùng hết sức cũng không thể nhìn rõ thứ treo đó là gì.

Theo hướng đèn pin của Tô Thành chiếu tới, anh dùng thị lực kinh người của mình nhìn thấy những thứ treo ở đó, từng cái một giống như quả cây.

Những vật thể tròn xoe treo trên những sợi tơ, trong hang động không có một chút gió nào, nên chúng cũng không hề lay động.

Sau khi nhìn rõ hoàn toàn những thứ treo đó là gì, Tô Thành không khỏi hít một hơi khí lạnh, cảm giác như máu trong toàn thân tức khắc đông cứng lại.

Nhưng may mắn là Tô Thành có định lực hơn người thường.

Chỉ thấy hai mắt Tô Thành dán chặt vào những thứ treo trên sợi tơ, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Nếu hỏi tại sao Tô Thành lại biến thành như vậy, thì phải xem anh đang nhìn chằm chằm vào thứ gì.

Những thứ đó không chỉ Bàn Tử cảm thấy quen mắt, mà Bàn Tử

thấy quen cũng chỉ vì chưa nhìn rõ chúng là gì.

Bàn Tử đứng bên cạnh Tô Thành, ra sức cầm đèn pin sói chiếu về hướng đó cho anh.

Tô Thành lúc này mới nhìn rõ hình dạng của thứ đó, hóa ra đó là Lục giác linh đang mà anh đã gặp từ lâu.

"Sao thứ này lại có trong động này?

Không phải chỉ gặp ở Tần Lĩnh thôi sao?" Tô Thành vừa khẽ lẩm bẩm, vừa nhìn Lục giác linh đang mà không khỏi toàn thân phát lạnh, bởi vì một khi Lục giác linh đang này vang lên, nó sẽ thu hút một bầy thi miết lớn.

Khi đó, cả đội có thể sẽ lại một lần nữa rơi vào tình thế nguy hiểm, vì vậy Tô Thành vừa nhìn Lục giác linh đang, vừa nhắc nhở mọi người xung quanh tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ.

"Trời ạ, lại là thứ này.

Hồi ở Tần Lĩnh chúng ta đã gặp rồi, không ngờ ở đây cũng có.

Chẳng lẽ ở đây cũng có một bầy thi miết lớn sao?" Ngô Tà vừa tò mò hỏi Tô Thành, vừa nhìn về phía đó.

Trực tiếp thấy những chiếc Lục giác linh đang kia không hề thay đổi, cứ treo trên những sợi tơ, phảng phất như đang chờ người ta chạm vào.

"Chủ nhân ngôi mộ đặt chuông cửa ở lối vào hang động, rốt cuộc có ý đồ gì đây?

Mỗi một sợi tơ đều giăng rất dày đặc ở lối vào, khiến người ta chui cũng không lọt." Ngô Tam Tỉnh vừa nghe lời Bàn Tử, vừa gật đầu, nhìn Lục giác linh đang bên cạnh, cũng cảm thấy manh mối sự

việc có chút không ổn.

Chỉ thấy Bàn Tử vỗ vỗ vai Ngô Tà bên cạnh, rồi nói tiếp: "Bây giờ còn chưa nói đến chuyện nếu lỡ không cẩn thận chạm vào Lục giác linh đang đó thì sẽ gặp hậu quả gì đâu." Ngô Tà đương nhiên biết sự lợi hại của Lục giác linh đang, vì cậu đã từng chứng kiến cảnh tượng bầy thi miết lớn tấn công, khủng khiếp đến mức nào.

Những con thi miết đó con nào con nấy to như đầu người, trong cơ thể có một loại dịch thể vô cùng hôi thối, khiến người ta có cảm giác như ngay lập tức có thể ngửi thấy mùi tử khí của chúng.

Vì vậy sau lần đó, Ngô Tà đã bị ám ảnh sâu sắc, hễ gặp phải thứ gì giống chuông là tinh thần lại vô cùng căng thẳng.

Lúc này, những chiếc chuông đó lại treo lủng lẳng thành từng mảng lớn ở cửa hang, càng khiến Ngô Tà cảm thấy bên trong cửa hang lúc nào cũng có thể có một con thi miết đang chờ sẵn mọi người.

Trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi về Lục giác linh đang đã từng xuất hiện, Ngô Tà ở phía sau lại như gặp phải ma, chết trân tại chỗ, không nói nên lời, chỉ tay về hướng mà lúc nãy Tô Thành vừa mới tạo ra chứng cứ ngoại phạm.

Tô Thành cũng cảm thấy phía Ngô Tà có chút không ổn.

Tiểu Ca thì lại yên lặng đứng đó nhìn bộ dạng của Ngô Tà, dường như đã quen với tính cách hay làm quá của cậu, bèn tìm một tảng đá ngồi xuống, không có phản ứng gì.

"Ối giời ơi, Thành ca, mau nhìn xem, khói trắng phía sau bốc lên thật rồi kìa!

Mẹ nó, khói trắng cứ bám theo chúng ta như âm hồn không tan vậy, bây giờ chúng ta phải làm sao đây." Tô Thành nghe lời Bàn Tử, vừa quay đầu nhìn về hướng lúc nãy, không chỉ thấy một mảng khói

trắng lớn đang từ từ tràn ra từ cửa động.

Tô Thành nhanh như chớp, ba bước thành hai, lao đến lối vào hang động.

Nhìn khói trắng đang cuồn cuộn bốc ra, từng chút một đang tấn công về phía lối vào bên cạnh bậc thang, Tô Thành nhanh chóng ngưng tụ ra một tấm màng nhựa khổng lồ trong tay.

Bởi vì chất liệu của màng nhựa rất phổ thông, nên nó có thể chống chọi được sự ăn mòn của axit mạnh trong thời gian tương đối lâu.

Vào thời khắc mấu chốt này, cũng chỉ có màng nhựa mới có thể bịt kín hoàn toàn cửa động, vì vậy Tô Thành ở chỗ cửa động, trong nháy mắt đã dán chặt tấm màng nhựa dày đó vào từng vị trí của cửa động.

Ngay cả phần dưới đất cũng được Tô Thành dùng hơi nước làm tan chảy màng nhựa, hòa vào những tảng đá xung quanh.

Trong chốc lát, đám khói trắng liền bị chặn lại bên ngoài màng nhựa.

Màng nhựa có độ kín rất tốt, nên đã cách ly hoàn toàn đám khói trắng ở phía bên kia.

“Cuối cùng cũng xong.

Nghe đây, chúng ta nhất định phải tranh thủ thời gian tìm một lối ra trong hang động này, mới có thể thoát khỏi ngôi mộ đầy sát khí này.” Tô Thành nói xong, liền lại đi men theo vách hang động xung quanh, muốn xem trên vách đá có kẽ hở nào có thể tìm ra lối thoát không.

Nhưng sau khi đi vòng mấy vòng, anh vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn Tô Thành vô cùng căng thẳng tìm kiếm lối ra, cũng không dám nói nhiều, chỉ biết mắt to trừng mắt nhỏ trong mộ huyệt, chờ đợi Tô Thành có phát hiện mới.

Chương 367

Dù sao lúc này cũng chỉ có một mình Tô Thành mới có thể tìm ra cơ hội thoát khỏi hang động này.

“Chú Ba, bây giờ phải làm sao đây?

Đường trước bị bịt kín, đường lui thì bị mấy cái chuông đáng sợ đó chặn lại, ai biết được một khi những cái chuông đáng sợ đó được kích hoạt thì sẽ xuất hiện quái vật và côn trùng đáng sợ nào chứ.” Ngô Tà khẽ nói với Ngô Tam Tỉnh, nhìn con đường phía trước và phía sau đều bị bịt kín, tiến thoái lưỡng nan, không khỏi vô cùng đau đầu.

Ngô Tam Tỉnh liền khoác vai Ngô Tà, an ủi cậu: “Đừng nói bậy nữa, đã có người tài giỏi như Tô Thành ở đây, vậy thì chúng ta chắc chắn sẽ không bị mắc kẹt trong ngôi mộ này.

Cho nên bây giờ có ra được hay không, chỉ là vấn đề thời gian thôi.” Ngô Tam Tỉnh thấy đứa cháu trai Ngô Tà hoàn toàn hoảng loạn, biết cậu là mầm non duy nhất của nhà họ Ngô, liền ôm cậu vào lòng, bất ngờ không hề quát mắng ai, chỉ an ủi Ngô Tà đừng hoảng.

Lúc này, Tô Thành đã đi theo cây cầu độc mộc đến cửa hang đầy tơ và chuông.

Bởi vì những sợi tơ và Lục giác linh đang hoàn toàn ở trạng thái tĩnh, mặc dù không biết cửa hang đó thông đến đâu, nhưng có thể cảm nhận được ở đó không có chút gió nào.

Bàn Tử thấy Tô Thành đã đi qua cây cầu độc mộc, liền theo sát phía sau anh, đến lối vào hang động.

Khi Bàn Tử ở trên cây cầu độc mộc, gã trông như một con voi nhỏ đang đi trên dây thép.

Bụng Bàn Tử vốn đã tròn vo, nên ở trên cây cầu này không chỉ trông có chút chật chội, mà hai bên còn có xích sắt buộc vào cầu, khiến hai tay Bàn Tử phải nắm chặt lấy chúng, may mà cũng có thể loạng choạng đi qua.

Ngô Tà theo sau Bàn Tử, dẫn theo những người phía sau cũng từ từ đến bên cạnh Tô Thành.

Khi Bàn Tử chuẩn bị bước xuống khỏi cây cầu, đột nhiên chân trượt một cái.

Cả người gã liền bay về phía cửa hang đầy tơ và Lục giác linh đang, trong chốc lát, cái mông béo của Bàn Tử liền va vào một chiếc Lục giác linh đang.

Trong khoảnh khắc nhanh như điện quang hỏa thạch, Tô Thành bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một bóng đen vút qua, nhân lúc chiếc chuông đồng chưa kịp rung lên, bóng đen đó đã nắm chặt lấy chiếc chuông, dùng tay ghì chặt lại.

Ngô Tà ở phía sau cũng kinh hãi toát mồ hôi lạnh, vì cậu rất sợ chiếc chuông đồng đó sẽ triệu hồi ra yêu ma quỷ quái.

Nếu chiếc chuông đồng đó thật sự triệu hồi thi miết ra, vậy thì tất cả mọi người đều sẽ bị mắc kẹt trong hang động này, mà những sợi tơ trước mặt cũng không biết dùng để làm gì.

“Bàn Tử, anh làm sao thế?

Sao đột nhiên lại ngã vậy?

Suýt chút nữa thì liên lụy đến tất cả mọi người rồi.” Bàn Tử lúc này đang ngã sõng soài trên đất, xoa hết mông trái rồi đến mông phải, nhưng lại không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, vì gã cũng sợ tiếng động của mình sẽ làm kinh động đến chiếc chuông, khiến nó rung lên và vang tiếng.

Sau khi Bàn Tử nằm trên đất nghỉ một lúc, gã liền từ từ ngồi dậy, vừa xoa eo và mông, vừa nói với Ngô Tà: "Tôi cũng không ngờ cây cầu độc mộc trong mộ huyệt này lại trơn như vậy.

Đang định nhảy lên bờ để không bị ướt giày, ai ngờ rêu xanh trên cầu lại làm tôi ngã một cú đau điếng." Nghe lời Bàn Tử, Ngô Tà cũng không thể nói gì thêm.

Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, may mà chiếc chuông không vang lên.

Tô Thành thì chú ý đến bóng đen vừa bay ra, chính là Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình có tốc độ kinh người như vậy, ngay cả Tô Thành sở hữu siêu năng lực cũng không hơn kém là bao.

Tô Thành liền nghĩ, nếu sau này có thể thu phục được Muộn Du Bình, vậy thì đúng là có được một đại tướng đắc lực.

Tô Thành vừa nghĩ vậy, vừa đi đến bên cạnh Muộn Du Bình nói: "May mà anh kịp thời giữ được chiếc chuông lại, nếu không, ai biết nó sẽ gây ra hậu quả gì." Muộn Du Bình nghe lời Tô Thành, gật đầu, sau đó không dám buông chiếc chuông ra, vẫn đứng ở bên cửa hang, sợ rằng một khi buông ra, sẽ kinh động đến những chiếc chuông khác trên sợi tơ, khiến chúng đồng loạt vang lên.

Muộn Du Bình vừa cố định thân thể, vừa cắm thanh Hắc kim đao xuống đất để giữ thăng bằng, nắm chặt cánh tay cầm chuông, sợ nó động đậy dù chỉ một li một hào.

"Bây giờ cái chuông này thả cũng không được, không thả cũng không xong.

Tô Thành, mau nghĩ cách giải quyết cái cửa động này đi, chứ cứ đứng mãi thế này không phải là kế lâu dài." Tô Thành nghe lời Muộn

Du Bình gật đầu.

Muộn Du Bình xưa nay không nói lời thừa, lúc này lời anh nói cũng chính là việc Tô Thành cần giải quyết.

Nhưng Tô Thành lúc này cũng không biết làm thế nào để xử lý hoàn toàn những sợi tơ ở lối vào hang động, dù sao cũng có nhiều chuông treo trên đó như vậy.

Lúc này, tất cả mọi người đều vây quanh trước cửa động, nhìn những sợi tơ trên đó, trầm tư suy nghĩ.

Có người nghĩ Lục giác linh đang dùng để làm gì, có người lại nghĩ làm sao để vượt qua những sợi tơ chắn trước mặt.

Đặc biệt là Tô Thành, anh phải biết những sợi tơ này nên đi qua bằng tư thế nào, xuyên qua chúng ra sao mới có thể thoát khỏi hang động này.

"Việc chúng ta gặp phải bây giờ, là phải đo lường kỹ thân hình của mình, như vậy mới có thể đi ra khỏi lối vào hang động đầy tơ này.

Dù sao sợi tơ ở lối vào hang động rất dày đặc, muốn đi ra ngoài không phải là chuyện dễ dàng." Bàn Tử đứng sau lưng Tô Thành, nghe từng câu nói của anh.

Khi cảm thấy Tô Thành quá căng thẳng về những sợi tơ, gã liền vừa xoa mông, vừa đứng dậy khỏi mặt đất.

Sau khi đi hai vòng trước lối vào đầy tơ, gã phát hiện ra rằng những sợi tơ ở lối vào này thực ra không khó giải quyết.

"Bàn Tử, anh đi qua đi lại trước mấy sợi tơ này lâu như vậy rồi, chẳng lẽ đã nghĩ ra cách giải quyết chúng?

Bây giờ chỉ cần thoát khỏi phạm vi khống chế của những sợi tơ

này là chúng ta có thể rời khỏi đây rồi.” Ngô Tà vừa đi theo sau Bàn Tử, vừa đi tới đi lui ở lối vào hang động, vừa nói với gã.

Bàn Tử nghe lời Ngô Tà, cảm thấy cậu thật là ngây thơ.

Chương 368

Gã cũng không có thực lực và tự tin để xuyên qua lối vào đầy tơ này.

"Làm sao tôi biết được cách giải quyết chứ?

Đến cả Thành ca cũng không có cách, làm sao tôi có thể đảm bảo mình chui ra được khỏi khe hở của những sợi tơ này?

Dù sao trong đội này, Thành ca là người lợi hại nhất, có thể thuận lợi thoát khỏi những cơ quan chết người này cũng chỉ có một mình anh ấy." Ngô Tà nghe lời Bàn Tử, biết từng câu nói của gã đều là sự thật, vì thân thủ của Tô Thành quả thực rất cao cường trong đội này.

Vì vậy không ai ở đây có thể nghi ngờ thực lực của Tô Thành.

Cho nên lúc này Vương Bàn Tử có thể nói ra những lời khâm phục Tô Thành như vậy, cũng chứng tỏ gã lúc này cũng không có cách nào.

Ngô Tà sau khi nghĩ lại, cảm thấy lời Bàn Tử rất có lý, liền nói với gã: "Anh nói không sai, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Dù sao những sợi tơ bạc này đều rất gần nhau, người sống muốn xuyên qua, e rằng cũng không phải chuyện dễ.

Nếu đổi lại là người có kích thước như khỉ, có lẽ mới qua được." Bàn Tử nghe lời Ngô Tà, nhìn xuống cái eo như cối xay của mình, cảm thấy Ngô Tà lúc này đã xâm phạm đến lòng tự trọng của gã.

Dù sao Ngô Tà vừa nói khe hở của những sợi tơ này chỉ có người có thân hình như khỉ mới xuyên qua được, vậy thân hình như Vương Bàn Tử có thể xuyên qua được không?

Vương Bàn Tử không tin vào tà ma, nhất định phải chứng minh

cho cậu ta thấy.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử trong nháy mắt siết chặt toàn bộ cơ bắp ở eo bụng lại, vừa vận dụng mười tám môn võ nghệ trong cơ thể, vừa duỗi thẳng toàn bộ gân cốt trên người.

"Cậu coi thường thân hình của Bàn gia này à?

Hôm nay Bàn gia sẽ cho cậu xem một chiêu 'Bạch hạc lưỡng sí', để cậu mở mang tầm mắt." Tô Thành nghe xong lời Bàn Tử, biết gã lúc này định lấy thân mình ra thử.

Nhưng vì thân hình Bàn Tử thực ra rất nhanh nhẹn, nếu không thì lúc đó gã cũng không thể thuận lợi thoát khỏi đám khói trắng kia.

Vì vậy, thân hình của Bàn Tử lúc này đủ nhanh như một con nhím đang bay.

Mặc dù Bàn Tử thân hình to lớn, nhưng động tác lại đủ linh hoạt.

May mà gã cũng đã lăn lộn trong mộ nhiều năm, cùng Vương Nhị trải qua không ít chuyện.

Vì vậy, đối mặt với những chuyện trước mắt, Bàn Tử tỏ ra vô cùng thản nhiên, nhưng trong lòng lại dồn hết sức lực.

Chỉ cần còn một hơi thở, gã cũng phải thử một lần, xem cơ quan phía trước rốt cuộc ẩn chứa những thứ gì.

Trong đầu Bàn Tử lúc này chỉ có một ý niệm: không thành công thì cũng thành nhân.

Chỉ thấy Bàn Tử quả nhiên dang hai tay ra như một con hạc trắng dang cánh, duỗi thẳng về phía trước và sau.

Trong khoảnh khắc đầu sắp chạm vào sợi tơ bạc, Bàn Tử liền cúi mạnh đầu xuống, giống như đốt sống cổ tức khắc cúi 90 độ nhìn vào ngực mình.

Trong khoảnh khắc nhanh như chớp đó, Vương Bàn Tử lại co hai chân lại thành một khối, dán chặt vào mông.

Trong nháy mắt, gã đã từ cửa động chằng chịt những sợi tơ đó, vèo một cái bay qua.

Chỉ thấy chân Bàn Tử vươn ra khỏi cửa hang đầy tơ trước, sau đó hai tay duỗi thẳng về trước và sau, liền thuận theo đà đó xuyên qua phía sau những sợi tơ.

Bàn Tử vừa ở trên không trung, cố gắng co người lại, vừa nhìn những sợi tơ dần dần lướt qua vai mình, không khỏi nhếch miệng cười.

Nhưng khi chân Vương Bàn Tử sắp chạm đất, gã lại phát hiện phía trước mặt đất bày đầy những tảng đá lớn nhỏ không đều nhau, trông rất vướng víu.

Nhưng lúc này muốn làm gì cũng đã muộn, Bàn Tử chỉ có thể cố gắng hết sức để đứng vững trên mặt đất trước mặt.

Nhưng chân đứng không vững, trong nháy mắt, Bàn Tử dùng toàn bộ mỡ trên người đè xuống.

Có vài tảng đá ở gần đầu gã khiến Bàn Tử vô cùng căng thẳng.

Nhưng lúc này muốn làm gì, cũng chỉ có thể che mặt lại.

Bàn Tử sau khi qua được liền nhanh chóng dùng hai tay che mặt, rồi hoa lệ ngã một cú chổng vó.

Cú ngã đột ngột này tuy rất bình thường, nhưng không khỏi khiến động tác phong độ mà Vương Bàn Tử vừa thực hiện có một cái kết khá thất bại.

Bàn Tử nằm sõng soài trên đất, vừa xoa cái bụng bị ngã đau, vừa cảm thán chân mình trượt một cái, đúng là ngựa già lỡ bước.

Lúc ở võ quán, Bàn Tử luyện thân thủ, có thể một mình đánh mười người không chút do dự.

Vẻ mặt vốn rất tự tin của gã đột nhiên trở nên có chút ngượng ngùng.

Nhưng may mà Bàn Tử không ngã chổng vó như lúc nãy, liền nhanh chóng đứng dậy.

"Trời ơi, lúc nãy có thứ gì bay qua vậy, động tác nhanh quá?

Không phải những sợi tơ đó không thể chạm vào sao?" Một người đứng ở cuối đội, nhìn Bàn Tử vừa bay qua, liền ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết nên nói gì, liền thốt ra một câu như trên.

Người bên cạnh thấy Tô Thành ở đó không ngăn cản hành động của Bàn Tử, không khỏi ôm chặt mắt, sợ rằng sẽ thấy Bàn Tử làm vang tất cả những chiếc chuông đồng đó.

Chương 369

“Hạt Tử, tôi thấy ông đừng che mắt nữa.

Chẳng lẽ ông mù rồi thì tai cũng điếc luôn à?

Không nghe thấy không một chiếc chuông nào vang lên sao?” Phan Tử vừa đẩy Hắc Hạt Tử, vừa muốn gỡ tay gã đang che mặt xuống, nhưng Hắc Hạt Tử dường như không nghe lọt tai.

Gã vẫn dùng tay che kín mặt, sợ rằng trong khoảnh khắc gỡ tay xuống, tất cả thi miết sẽ tràn về phía mình.

Nhưng Hắc Hạt Tử cũng cảm thấy có người đang lay mình, liền ngẩng đầu lên, tò mò nhìn về phía cuối đội.

Phan Tử vốn thân hình nhỏ nhắn, tinh anh, nên khi Hắc Hạt Tử cúi đầu, không phát hiện ra điều gì khác thường, chỉ thấy Phan Tử đang kéo tay mình.

Gã liền từ từ gỡ tay xuống, nhìn Phan Tử cứ như đang kéo cửa, liền giằng tay ra, nói với gã: “Này, không thể tôn trọng người già được à?

Dù sao tuổi của tôi cũng lớn hơn cậu một chút, sao có thể đối xử với tôi như vậy?

Lão già này sắp bị cậu lay cho rã rời xương cốt rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Bàn gia kia rốt cuộc có qua được không?” Bàn Tử nghe lời Hắc Hạt Tử, biết gã cũng rất nhát gan, vì Hắc Hạt Tử xưa nay rất sợ chạm phải những cơ quan trong mộ cổ.

Bây giờ lại gặp phải Lục giác linh đang, khiến Hắc Hạt Tử cảm thấy như những con thi miết ẩn nấp trong bóng tối đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ khoảnh khắc Lục giác linh đang vang lên là sẽ tức khắc

ào ra như thủy triều.

Nhưng Hắc Hạt Tử lại không nghe thấy tiếng chuông vang lên như dự liệu.

Phan Tử, người muốn gỡ tay gã khỏi mặt, đã kéo Hắc Hạt Tử trở về thực tại.

"Tôi thấy ông đừng có làm màu nữa.

Nhìn Bàn gia người ta ba chân bốn cẳng đã xuyên qua được những sợi tơ kia rồi.

Lát nữa, nếu chúng ta qua những sợi tơ đó, chưa chắc đã nhanh gọn hơn Bàn gia đâu." Hắc Hạt Tử nghe nói Bàn Tử đã bay qua những sợi tơ, lúc nãy vô cùng hối hận vì không nhìn rõ Bàn Tử rốt cuộc đã từ hướng nào, khe hở nào, tư thế nào mà nhảy qua, không khỏi vỗ trán nói: "Ối trời ơi, Bàn gia đúng là có nghề.

Không ngờ lại có thể bay qua với tốc độ nhanh như vậy, Thành ca ở phía sau còn chưa kịp ngăn lại.

May mà Lục giác linh đang không bị chạm vào, nếu lỡ chạm phải, vậy thì chúng ta đều toi rồi." Phan Tử nghe lời Hắc Hạt Tử, biết gã lúc này cũng rất lo lắng những chiếc chuông đó bị chạm vào.

Nhưng bây giờ dù sao cũng không có chiếc chuông nào bị Bàn Tử chạm phải, vì vậy Phan Tử liền nói với Hắc Hạt Tử: "Đừng có hối hận ở đó nữa.

Rõ ràng không một chiếc Lục giác linh đang nào vang lên.

Bây giờ chúng ta đều phải từng người một chui qua khe hở của những sợi tơ đó, dù sao chỉ có như vậy mới qua được ải này." Phan Tử nghe lời Bàn Tử không khỏi trong lòng lạnh đi, vì thân thủ của gã không linh hoạt như Bàn Tử, võ nghệ cũng không lợi hại như Bàn Tử.

Vì vậy nếu cả hai đều phải đi qua khe hở đó, e rằng đều phải tốn không ít sức lực.

Chỉ thấy mọi người xung quanh đều đang chết trân nhìn Bàn Tử ở phía sau cửa động, liền đồng thanh khen ngợi Bàn Tử: "Bàn gia lợi hại thật, có thể chui qua một khe hở nhỏ như vậy.

Nếu nói anh biết súc cốt công, tôi cũng tin." Một người nhà họ Hoắc, khen Bàn Tử không ngớt lời.

"Bàn gia, thân hình nhẹ nhàng như mây vậy.

Anh luyện công phu chắc tốn không ít năm tháng nhỉ.

Đợi sau khi ra ngoài nhất định phải dạy tôi đấy nhé." Một thanh niên khác theo Tô Thành vào mộ huyệt cũng hùa theo người nhà họ Hoắc, khen Bàn Tử một trận.

Nhưng Bàn Tử biết bây giờ không phải là lúc lơ là cảnh giác.

Mặc dù đã qua được ải Lục giác linh đang, nhưng những người còn lại chưa thuận lợi đi qua những sợi tơ đó, vì vậy Bàn Tử lúc này liền vẫy tay với Tô Thành.

Tô Thành thấy Bàn Tử đang gọi mình qua phía sau bức tường tơ, không khỏi cảm thấy Bàn Tử đúng là có chút võ công thâm hậu, có thể khiến thân hình mình trở nên nhanh nhẹn như vậy, uyển chuyển như một con báo béo, liền gật đầu với Bàn Tử nói: "Bàn Tử, lần này anh tìm ra được mấu chốt rồi đấy, cuối cùng cũng thông minh được một lần.

Tiếp theo để Tiểu Ca qua trước đi, tôi sẽ bọc hậu.

Dù sao mọi người cũng cần phải từng người một đi qua khe hở, tôi phải đảm bảo an toàn cho mọi người." Bàn Tử nghe lời Tô Thành liền gật đầu, vì gã cũng biết Vương Nhị rất coi trọng những người trong đội, không muốn bất kỳ ai chết đi.

Vì vậy dù gặp phải khó khăn, Tô Thành cũng có thể từ từ giải quyết, chứ không cần hy sinh tính mạng của một người để phá cơ quan, đó là tôn chỉ làm người của Tô Thành.

Chỉ thấy Tô Thành nhìn Tiểu Ca đang đứng bên cạnh.

Tiểu Ca lúc này liền lặng lẽ gài thanh Hắc kim đao ra sau lưng, thu lại sao, rồi cử động bàn tay vừa nắm chiếc chuông.

Vì bàn tay đó đã nắm chiếc chuông quá lâu, khi chiếc chuông lại trở về trạng thái treo lơ lửng như ban đầu, nó không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lúc đó, tay của Muộn Du Bình đã trở nên vô cùng tê dại.

Vì vậy lúc này, Muộn Du Bình sau khi xoay cổ tay, liền đứng thẳng người trước tấm lưới tơ.

Trong nháy mắt, hai chân dùng sức đạp xuống đất, nhảy về phía khoảng trống lớn nhất ở giữa.

Khe hở này đối với Bàn Tử tuy hơi chật chội, nhưng ngay cả anh ta cũng không chạm vào những sợi tơ bạc đó.

Với thân hình cực kỳ dẻo dai của Tiểu Ca, dĩ nhiên anh cũng sẽ không chạm phải chúng.

Chương 370

“Hừ.” Một tiếng hừ nhẹ phát ra từ mũi Muộn Du Bình.

Sau tiếng hừ đó, anh đã lách qua những sợi tơ, đứng chờ ở phía sau.

Đợi tất cả mọi người được đưa qua, anh sẽ cùng rút lui.

Muộn Du Bình quan sát những người còn lại, kẻ thì dùng thế nhảy cao để vượt qua, người thì dùng những tư thế không thể tả nổi để lách qua.

Sau khi thấy mọi người đều đã qua, chỉ còn lại Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh, Tô Thành liền quay sang nói với Ngô Tam Tỉnh: “Chú Ba không đi cùng mọi người sao?

Hay là chú đang đợi chuyện gì?

Đừng sợ, mấy cái chuông lục giác này tuy trông đáng sợ, nhưng tôi tin chúng ta có thể thuận lợi đi qua khoảng trống ở giữa.

Dù sao thì ngay cả anh Bàn cũng qua được, có gì khó đâu chứ.” Nghe Tô Thành nói, Ngô Tam Tỉnh chỉ cười khổ.

Dù sao ông cũng là một bộ xương già rồi, muốn đi qua khoảng trống ở giữa e rằng cũng phải dùng chút mẹo “mượn lực đả lực”.

Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh tìm vài tảng đá lớn ở bên cạnh, xếp thành một bệ đá cao rồi nói với Tô Thành: “Tôi đã chuẩn bị xong rồi, lát nữa tôi tự có cách qua.

Nhưng thằng cháu tôi thì không có công phu, phiền cậu Thành giúp nó một tay.” Ngô Tam Tỉnh nói xong liền nhìn về phía Ngô Tà đang đứng ngây ngốc bên cạnh.

Ngô Tà vốn rất sợ những chiếc chuông lục giác này, chỉ sợ chạm nhẹ vào chúng sẽ phát ra tiếng "đinh đong".

Nỗi sợ hãi khiến cậu ta vô cùng căng thẳng, toàn thân run rẩy đứng tại chỗ.

Tô Thành thấy bộ dạng của Ngô Tà, biết rằng dựa vào sức của cậu ta để vượt qua khoảng trống kia là điều không thể, nên cần phải có người giúp.

Anh bước đến bên cạnh Ngô Tà và nói: "Sao thế?

Sợ mấy cái chuông lục giác này à?

Chẳng qua chỉ là vài cái chuông thôi mà, đâu có giống những thứ chúng ta từng gặp." Ngô Tà nghe vậy, dù biết Tô Thành chỉ đang an ủi mình, nhưng trong lòng vẫn không vượt qua được rào cản tâm lý.

Cậu ta miễn cưỡng gật đầu rồi bước về phía lối đi đầy tơ bạc, nhưng rồi lại dừng bước.

Thấy thế, Tô Thành lại nói tiếp: "Dù sao đây cũng không phải Tần Lĩnh.

Lần trước chúng ta chỉ thấy mấy cái chuông này ở Tần Lĩnh thôi.

Tuy ở Tần Lĩnh có những thứ đó, nhưng không chắc ở đây cũng có đám thi miết ghê tởm kia đâu." Nghe Tô Thành nói vậy, Ngô Tà bất giác nhìn anh.

Lời của Tô Thành cũng có lý, dù sao Tần Lĩnh và nơi này cách nhau cả ngàn dặm.

Nếu ở đây cũng gặp phải sinh vật tương tự, có lẽ chủ nhân của hai ngôi mộ có mối liên hệ nào đó.

Nghĩ đến đám thi miết ở Tần Lĩnh, Ngô Tà liền nhắm chặt mắt, cơ thể co rúm lại, không dám nhìn những chiếc chuông lục giác trước

mặt nữa.

Thấy vậy, Tô Thành biết rằng để Ngô Tà tự mình đi qua con đường đầy chuông này là không thể.

Lúc này Ngô Tà đang run rẩy đứng đó, không thể nào bình tĩnh nhảy qua khoảng trống như những người khác được.

Vì vậy, Tô Thành liền bước tới, trói chặt hai tay Ngô Tà lại với nhau.

Ngô Tà không thể cử động được phần thân trên, cậu ta đang vô cùng căng thẳng nhìn những chiếc chuông lục giác, bị hành động của Tô Thành làm cho ngơ ngác, không hiểu anh định làm gì tiếp theo.

Nhưng Ngô Tà biết, khoảnh khắc này có thể là khoảnh khắc nguy hiểm nhất trong hơn hai mươi năm cuộc đời của mình.

Chỉ thấy Tô Thành sau khi trói chặt hai tay Ngô Tà lại, liền nhấc chân cậu ta lên, một luồng sức mạnh bộc phát từ dưới chân.

Cả người Ngô Tà bay vọt qua phía đối diện của lối đi như một quả tên lửa.

Lúc này, Bàn Tử ở phía bên kia đang tò mò xem một kẻ nhát gan như Ngô Tà sẽ làm thế nào để đi qua con đường đầy tơ bạc.

Nhưng đúng lúc đó, anh ta lại thấy Tô Thành nhấc bổng cả người Ngô Tà lên.

Gân xanh trên cánh tay Tô Thành nổi rõ, Bàn Tử biết ngay Tô Thành sắp "chơi lớn", vội vàng lùi lại mấy bước.

Chỉ thấy một "quả pháo thịt người" bay thẳng về phía mình.

Ngay lập tức, hai tiếng hét thảm vang lên.

Bàn Tử bị đè sấp mặt xuống đất, ngực dính chặt vào nền đá gồ ghề đau điếng.

Nằm đè trên người anh ta chính là Ngô Tà vừa được Tô Thành "gửi" qua.

"Ái chà, bình thường thấy cậu gầy gò mà sao nặng thế, đè lên người tôi như xác chết vậy.

Mau dậy đi, cứ co rúm trên người tôi làm gì thế." Bàn Tử vừa nhăn nhó nằm trên đất, vừa cố gắng thoát ra khỏi người Ngô Tà để không phải làm đệm thịt cho cậu ta, nhưng làm thế nào cũng không đẩy ra được.

Lúc này, Ngô Tà đang nhắm chặt hai mắt nằm trên người Bàn Tử, hai tay bị Tô Thành buộc chặt trước ngực.

Chương 371

Thấy bộ dạng đó của Ngô Tà, Bàn Tử dùng sức đẩy cậu ta sang một bên, để cơ thể to lớn của mình có thể ngồi dậy từ trên mặt đất.

Sau khi hoàn hồn, Bàn Tử mới phát hiện Ngô Tà vẫn đang nhắm mắt, chưa thể thoát ra khỏi cú sốc vừa rồi.

"Này, dậy đi chứ, còn nhắm mắt đắm chìm trong đó à?

Chẳng lẽ cậu thích cảm giác kích thích này sao?

Giờ đã qua khỏi hang động rồi, còn sợ gì nữa, đúng là đồ nhát gan." Nghe Bàn Tử nói, Ngô Tà mới từ từ mở mắt.

Vừa rồi, cậu ta chỉ thấy những chiếc chuông lướt qua mặt mình rồi ngã sấp xuống đất, mắt tối sầm lại rồi ngất đi.

Khi nghe thấy giọng oang oang của Bàn Tử, Ngô Tà mới dần tỉnh lại.

Cậu ta từ từ mở mắt, thở hổn hển, nhìn thấy tay áo bị Tô Thành buộc trước ngực liền nói với Bàn Tử: "Anh Bàn, mau cởi hai tay áo cho tôi, nếu không tôi không đứng dậy từ mặt đất được, không có tay thật bất tiện." Bàn Tử nghe vậy, biết Ngô Tà đang khó cử động liền bước tới, cởi sợi dây vải buộc trên hai cánh tay cậu ta.

Ngay lập tức, hai tay Ngô Tà buông thõng xuống đất.

"Ối, anh Thành siết tay tôi chặt quá, máu toàn thân sắp không lưu thông nổi, suýt nữa thì ngất đi.

Mà, Chú Ba đâu rồi?

Tôi tưởng chú đã qua rồi chứ, lúc nãy chỉ còn mình tôi ở phía sau cửa động, tôi sợ chết khiếp, cứ tưởng sẽ không bao giờ qua được."

Ngô Tà vừa xoa bóp hai cánh tay, vừa chậm rãi ngồi dậy từ mặt đất, nhường ra một khoảng trống ở lối ra.

Cậu ta đứng nép sang một bên như những người khác, sợ cản đường Ngô Tam Tỉnh và Tô Thành sắp ra sau.

"Tiểu Tà, cháu không sao chứ?

Các bộ phận trên cơ thể vẫn ổn cả chứ?

Lùi lại một chút đi, chú sắp ra ngoài rồi đây." Nghe lời của chú Ba, Ngô Tà liền nép sát người vào vách tường, sợ cản đường Ngô Tam Tỉnh.

Cậu ta thấy Ngô Tam Tỉnh từ xa lấy đà, chạy một bước dài, một chân đạp lên bệ đá vừa xếp, cả người liền như chui qua cửa sổ xe.

Hai chân duỗi ra trước, sau đó cả cơ thể như bị gió thổi, thuận lợi chui qua khe hở.

"Thân thủ của chú Ba quả nhiên không giảm sút so với năm xưa.

Hồi nhỏ chú cũng dạy cháu mấy chiêu này, nhưng hôm nay cháu căng thẳng quá nên quên sạch cả rồi." Ngô Tam Tỉnh nghe Ngô Tà nói, biết cậu ta đang rất khâm phục mình có thể dùng công phu để thuận lợi vượt qua một khe hở nhỏ hẹp như vậy, không giống như Ngô Tà phải cần đến Tô Thành dùng cách đó để đưa qua.

Lúc này, Ngô Tà đứng bên cạnh trông có chút thảm hại, cảm thấy vừa rồi mình thật mất mặt, liền cúi đầu không nói gì nữa.

Ở phía sau, Tô Thành thấy mọi người đều đã qua bên kia, bèn dùng thân hình nhanh nhẹn và dứt khoát của mình, chỉ vẽ một đường cong hoàn hảo trên không trung rồi đáp nhẹ xuống đất.

Anh không khỏi quay đầu lại nhìn lối đi mà mọi người vừa chui qua, lẩm bẩm: "Ừm, may mà Bàn Tử đã tìm được khe hở rộng nhất

giữa những sợi tơ này.

Nếu không, tôi thật không chắc mọi người đều có thể thoát ra khỏi cái lỗ đó.

Giờ thì may mắn bình an vô sự, mọi người có thể tiếp tục tiến lên." Bàn Tử nghe vậy, biết rằng Tô Thành cuối cùng cũng có thể dẫn mọi người đi tiếp.

Lúc này, con đường hầm dần trở nên quen thuộc với Bàn Tử, dường như anh ta đã từng đi qua nơi này.

Bàn Tử đang suy nghĩ thì thấy Ngô Tà ở phía sau cũng đang mệt mỏi rã rời đi bên cạnh mình.

"Ngô Tà, hôm nay cậu biểu hiện không tồi nha, có thể ra khỏi một không gian nhỏ như vậy.

Lần đầu tiên tôi thấy thân thủ của cậu linh hoạt như thế đấy." Bàn Tử đi bên cạnh, thấy Ngô Tà không mấy hứng thú, liền cố bắt chuyện để đoạn đường tiếp theo dễ đi hơn.

Nhưng có vẻ Ngô Tà không muốn đáp lại, nên Bàn Tử cũng không biết an ủi vị thiếu gia này thế nào, đành lùi lại sau lưng Ngô Tam Tỉnh và im lặng bước đi.

Đoạn đường tiếp theo, Tô Thành đi đầu, Tiểu Ca đi cuối cùng để bọc hậu.

Hang động này dài đến mức khiến cả đội cảm thấy dường như nó quá dài.

Đi một lúc lâu mà vẫn không thấy điểm cuối, mọi người không khỏi cảm thấy mệt mỏi trong lòng, không biết khi nào hang động này mới kết thúc.

Nhưng không ai dám tụt lại phía sau, cũng không dám lãng phí thời

gian trên đường đi.

Mặc dù ai cũng cảm thấy cơ thể và thể lực đang dần bị vắt kiệt, nhưng vẫn phải cố gắng theo kịp bước chân của cả đội.

Sau khi Tô Thành dẫn mọi người đi trong hang động này gần một tiếng đồng hồ, anh phát hiện phía trước có một ngã rẽ quen thuộc.

Anh liền nói với Bàn Tử ở bên cạnh: "Anh Bàn, mọi người mau nhìn kìa, hình như chúng ta đã đi qua chỗ đó rồi.

Dường như chúng ta vừa quay lại con đường lúc mới vào địa cung." Mọi người nghe Tô Thành nói, mắt không khỏi sáng lên.

Dù sao họ cũng đã đi trong đường hầm chật hẹp này gần một tiếng đồng hồ, bây giờ có thể nhìn thấy điểm cuối ở phía trước.

Vì vậy, đôi chân của mỗi người như có lại sức sống, từng bước tiến về phía trước, muốn nhanh chóng rời khỏi hang động chật hẹp này.

Vừa rồi Tô Thành có một thoáng ảo giác, nếu hang động này không có điểm kết thúc, có lẽ cả nhóm đã gặp phải "quỷ đả tường".

Chương 372

Nhưng may mắn là họ đã kiên trì đi ra được.

Lúc này, Tô Thành đã đến lối vào của hang động.

Nhìn khung cảnh xung quanh, anh chợt nghe thấy tiếng bước chân người ở phía trước, khiến anh vô cùng cảnh giác.

Bọn họ đã ở trong ngôi mộ này mấy ngày rồi, nếu có người từ bên ngoài mò vào, họ sẽ bị đánh úp bất ngờ.

Tô Thành tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra.

Mỗi người đều đã vật lộn trong lăng mộ này mấy ngày, thể lực đã hoàn toàn cạn kiệt.

Nếu bây giờ hai bên giao chiến, phe Tô Thành chắc chắn sẽ không có lợi thế.

Vì vậy, Tô Thành giơ tay ra hiệu cho những người phía sau dừng lại.

Anh cầm đèn pin nhưng không bật, cố gắng dùng mắt thường để nhìn rõ người ở phía trước.

Tiếng bước chân ngày càng gần hơn.

Tô Thành có thể nghe ra đó không phải là tiếng động của một người, mà rõ ràng là âm thanh của bốn năm người đi cùng nhau.

Sau khi phán đoán kỹ lưỡng, Tô Thành cảm thấy người đó có vẻ quen biết mình, vừa cầm đèn pin sói chiếu về phía anh, vừa nói: "Phía trước có phải là đội của Tô thiếu gia không?

Nếu phải thì hãy bật đèn pin lên, chúng tôi đến đón đây." Giọng người đối diện rất vang, cả hang động đều vọng lại âm thanh của

người đó.

Tô Thành nghe thấy giọng nói này rất quen thuộc, đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh một người.

Hóa ra là người do Hoắc gia cử đến.

Có lẽ vì Tô Thành đã mất tích mấy ngày, hai cô gái ở nhà đã rất lo lắng nên mới cử người đến xem tình hình.

Bây giờ xem ra đến sớm không bằng đến đúng lúc, có thể gặp được họ, lại còn ở ngay bên ngoài hang động này, khiến Tô Thành thở phào nhẹ nhõm.

Anh bật đèn pin lên, lắc hai cái về phía đối diện rồi nói: "Là người của Hoắc gia phải không?

Thật có lòng, đợi tôi ở nơi nguy hiểm thế này.

Chắc các anh cũng đã chịu không ít khổ cực rồi.

Giờ chúng ta có thể về rồi." Những người đối diện thấy đèn pin của Tô Thành bật lên, liền nhanh chóng chạy tới, chủ động nhận lấy những chiếc ba lô trên lưng Tô Thành và đồng đội rồi đưa cho người phía sau.

Tô Thành được họ mời lên xe một cách cung kính.

Sau khi lên xe, anh mới thực sự thở phào, cuối cùng đã nhặt lại được một mạng từ trong lăng mộ, có thể quay về hấp thu những gì đã thu được.

Những người còn lại lên một chiếc xe buýt cỡ trung ở phía sau.

Sau khi mọi người đã đông đủ, đoàn xe từ từ khởi hành về phía biệt thự của Hoắc gia.

Trên đường đi, không ai nói gì, vì lúc này tinh thần căng thẳng của mọi người đã hoàn toàn thả lỏng, cơ thể mệt mỏi không nói nên lời, ai

nấy đều ngả người trên ghế, nhắm mắt chỉ mong nhanh chóng về đến nhà.

Suốt đường đi không ai nói chuyện, ai nấy đều mang vẻ mệt mỏi rã rời.

Tô Thành ngồi trong chiếc xe hơi ở phía trước, nghe hai người ở ghế lái và ghế phụ nói chuyện, nhất thời nghe đến xuất thần.

Anh ngồi ở hàng ghế sau, vểnh tai lắng nghe họ nói.

Không biết Uông gia đã biết được tin tức thủ lĩnh Cửu Môn gặp chuyện ở đâu.

Cửu Môn vốn tồn tại đến ngày nay dưới sự cai trị của một thủ lĩnh, nếu bây giờ thủ lĩnh Cửu Môn gặp chuyện, chẳng phải là "rồng mất đầu", Cửu Môn sẽ đại loạn sao?

Chuyện này ai sẽ chịu trách nhiệm?

Vì vậy, Tô Thành nghĩ, nếu Uông gia đã biết được tin tức này, thì chắc chắn phải do người đáng tin cậy dò hỏi được.

Anh vừa nghĩ, vừa nghe tiếp những lời họ nói.

Người khiến cho vị thủ lĩnh kia gặp chuyện vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, liên tiếp tấn công các địa bàn và cơ ngơi của các gia tộc lớn.

Trên người những kẻ bị bắt, dù lớn hay nhỏ, dù ở nơi kín đáo hay dễ thấy, đều có một hình xăm phượng hoàng.

Nghe đến hình xăm phượng hoàng, Tô Thành cảm thấy sự việc không hề đơn giản.

Nếu một người có hình xăm phượng hoàng, có thể đó chỉ là sở thích cá nhân.

Nhưng nếu tất cả những người bị bắt đều có hình xăm này, thì

chắc chắn họ cùng một tổ chức.

Như vậy, tổ chức này đã có âm mưu từ trước, muốn tấn công các gia tộc của Cửu Môn.

Tô Thành vừa nghĩ, vừa nghe các trưởng lão Cửu Môn bàn tán xôn xao.

Chương 373

“Bây giờ Cửu Môn hiếm khi xảy ra chuyện như vậy.

Thế lực trong bóng tối đó đột nhiên xuất hiện, liên tiếp tấn công địa bàn của chúng ta.

Điều đó có nghĩa là chúng không còn ẩn mình nữa, mà muốn ra mặt tranh giành lợi ích với Cửu Môn chúng ta.

Chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra!” Một vị trưởng lão nghiến răng nghiến lợi đập bàn.

Nói xong, các trưởng lão bên cạnh cũng gật đầu theo.

Rõ ràng vị trưởng lão này có địa vị khá cao trong Cửu Môn.

Tô Thành nghe họ bàn bạc, liền đóng cửa sổ lại rồi quay về phòng.

Vì anh có thính lực kinh người, dù không cố ý nghe, cũng có thể nghe rõ từng câu từng chữ.

Cuối cùng, một người như thể biết được bí mật lớn, ghé vào tai người bên cạnh nói nhỏ: “Nghe nói bây giờ các bộ phận trong Cửu Môn đều rất tức giận, dự định sẽ tổ chức một buổi đấu giá, để nhân cơ hội đó thương lượng cách giải quyết chuyện này.” Người kia nghe vậy liền gật đầu, cảm thấy quyết định này rất chính xác.

Dù sao chuyện lớn như vậy, xảy ra liên tiếp trong Cửu Môn, đương nhiên cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Anh ta tiếp tục nghe người kia nói: “Nếu không, cả Cửu Môn chắc chắn sẽ bị những kẻ có hình xăm phượng hoàng đó tiếp tục quấy nhiễu.” Tô Thành nghe hai người vừa nói chuyện vừa lái xe, liền biết được đại khái sự việc.

Chẳng qua là một môn phái đột nhiên xuất hiện, yêu cầu xăm hình phượng hoàng lên người, liên tục quấy rối các gia tộc lớn và địa bàn của Cửu Môn.

Nếu muốn giải quyết, chỉ cần tìm những kẻ có hình xăm phượng hoàng, chọn ra những kẻ nhát gan.

Hoặc tìm một số kẻ tổ chức cấp cao trong đó, là có thể hỏi ra bọn chúng từ đâu đến, muốn làm gì.

Nghĩ đến đây, Tô Thành biết rằng tiếp theo, chờ đợi mình chắc chắn là những thử thách vô cùng khắc nghiệt.

Vì vậy, anh cảm thấy có thể yên tĩnh nghỉ ngơi trên xe lúc này, quả thực là ân huệ lớn nhất của ông trời.

Tô Thành nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng, nằm trên xe thiếp đi.

Trên đường đi, những người trên chiếc xe buýt lớn phía sau cũng không ai nói chuyện, họ nằm trên ghế của mình, yên lặng chờ đợi khoảnh khắc xe đến biệt thự Hoắc gia.

Dù sao cả đội khảo cổ có một số người của Tạ gia đều tập trung ở nhà họ Hoắc, chờ được đón về cùng lúc.

Vì vậy, lúc này trước cửa lớn nhà họ Hoắc đã đậu một hàng xe dài, mỗi chiếc xe đều trông rất sang trọng.

Dù sao trong Cửu Môn, nhà họ Hoắc là mạnh nhất, tuy thực lực của Uông gia cũng rất hùng hậu, nhưng Hoắc gia cũng không thua kém Uông gia là bao.

Chiếc xe đi quanh co một đoạn đường núi, sau đó ra đến một con đường lớn rộng rãi.

Tô Thành biết con đường này, vì trên đường rất ít xe cộ.

Cả con đường chỉ có hai chiếc xe của họ đang lao đi vun vút.

Tô Thành ngủ trong xe gần hai tiếng đồng hồ nữa mới tỉnh lại.

Nhìn cảnh sắc bên ngoài đã thay đổi hẳn, anh ngồi thẳng dậy.

Người ở ghế phụ thấy Tô Thành tỉnh, lập tức đưa cho anh một chai nước và nói: "Thiếu gia, mời dùng.

Chúng ta chắc còn khoảng một ngày đường nữa mới về đến biệt thự Hoắc gia.

Chuyến đi hơn hai nghìn cây số này quả không uổng công, thu hoạch rất lớn.

Tôi nghe nói các vị đã gặp rất nhiều cơ quan nguy hiểm, thật là cửu tử nhất sinh." Tô Thành nghe người ở ghế trước nói, thầm gật đầu.

Lúc này, trong lòng anh không biết sau khi về nên giải thích thế nào.

Chẳng lẽ anh nên giao nộp đoạn video thu được sau cánh cửa Thanh Long Cốt, một đoạn video liên quan đến lịch sử và tương lai của loài người sao?

Chắc chắn sẽ không ai tin, cũng không thể giải thích được, mà cũng chẳng có tác dụng gì.

Vừa nghĩ, Tô Thành vừa hoạt động gân cốt, rồi nói với người ở ghế trước: "Đúng vậy.

May mà có sự trợ giúp của Bàn Tử, anh ta luôn đi đầu mở đường.

Nếu không, một số cơ quan mới lạ chắc chắn đã chặn đứng chúng ta, nhốt cả bọn trong lăng mộ rồi." Tô Thành vừa hoạt động hai cánh tay, vừa nói chuyện với người ở ghế phụ.

Nói xong, anh nghĩ đến viên hỏa nguyên tố thai châu đã nuốt trong lăng mộ, không biết giờ nó ra sao.

Anh dùng tâm cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn hình thành từ viên thai châu trong đan điền, không khỏi kinh ngạc.

Vì viên thai châu có thể sinh ra năng lượng hỏa nguyên tố vô tận, khiến Tô Thành cảm thấy tinh lực tràn trề.

Nếu lần sau anh đến đảo băng hay nơi có nhiều tuyết như Nam Cực, có lẽ anh cũng không cần mang nhiều quần áo, chỉ cần dựa vào nguyên tố hỏa của bản thân là có thể hoàn toàn đối phó với khí hậu khắc nghiệt ở những nơi lạnh giá đó.

Tô Thành từ từ cảm nhận những lợi ích vô tận mà nguồn năng lượng hỏa từ đan điền mang lại, thầm nghĩ: "Không ngờ lần này lại nhặt được một bảo bối tốt trong lăng mộ đó, thật đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, được đến chẳng tốn công phu.

Chương 374

Giờ mình chỉ cần hấp thu thêm một viên thủy thai châu là có thể có được nguyên tố thứ hai trong ngũ hành." Tô Thành vừa tính toán trong lòng, vừa vô cùng mong đợi lần sau sẽ dẫn đội khảo cổ đến bờ sông lớn để tìm kiếm thứ ẩn giấu dưới đáy sông.

Anh lại nghĩ, lần này sau khi về nhất định phải dành thời gian ở bên Hoắc Tú Tú một thời gian.

Vốn dĩ cô ấy rất muốn tham gia chuyến thám hiểm lăng mộ này, nhưng lại bị anh để ở nhà.

Vì nhiều lý do mà không mang theo, lần này chắc chắn sẽ bị cô ấy cằn nhằn rất lâu.

Sau khi về không biết sẽ phải nghe Hoắc Tú Tú làu bàu bao lâu nữa.

Nghĩ đến đây, Tô Thành lại cảm thấy đau đầu.

Bởi vì lần này từ lăng mộ trở về, lại phải đối mặt với những ngày tháng vui vẻ hằng ngày của hai cô gái, Tô Thành không biết phải đối phó thế nào.

Nếu như giá trị võ lực của anh đứng trên tất cả mọi người, thì khi đối mặt với sự vây quanh của hai cô gái, khả năng lĩnh ngộ của anh lại bằng không.

Vì vậy, Tô Thành nghĩ, sau khi về, việc đầu tiên là phải tu luyện, tìm hiểu kỹ viên hỏa nguyên tố thai châu trong bụng, phải dung hợp nó với huyết mạch của mình một cách triệt để.

Đồng thời, mỗi ngày phải dành ra một chút thời gian để đối phó với hai cô gái, Tô Thành cảm thấy mình phân thân cũng không xuể.

Nhìn con đường thẳng tắp uốn lượn ngoài cửa sổ, Tô Thành nghĩ, thôi thì bây giờ có thể có được một chút thời gian thanh thản, liền nói với hai người ở ghế lái và ghế phụ: "Hai anh đừng làm phiền tôi, tôi ngủ thêm một lát.

Những chuyện gặp trong lăng mộ tôi vẫn chưa thông suốt, nên cần chút thời gian để phân tích." Nghe Tô Thành nói, người tài xế này vốn là tài xế cũ của lão thái gia nhà họ Hoắc, biết rằng một chuyến đi lăng mộ vô cùng gian khổ và khó khăn.

Vì vậy, ông ta liền im lặng, không nói chuyện thêm với người ở ghế phụ nữa.

Tô Thành ở phía sau cũng biết tài xế nhà họ Hoắc rất thật thà trung hậu, liền nhắm mắt lại, tiếp tục suy nghĩ sau khi về nên tìm kiếm thông tin liên quan đến nguyên tố thủy như thế nào.

Dù sao đối với anh, tập hợp đủ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm loại nguyên tố tự nhiên mới có thể hoàn toàn thanh lọc huyết mạch trong cơ thể, đạt đến sự cân bằng như tự nhiên, mới có thể sở hữu sức mạnh cường đại hơn nữa.

Tô Thành thấy hai người tài xế ở phía trước dần im lặng, không nói gì nữa.

Anh nghĩ A Ninh ngồi trên xe buýt lớn phía sau chắc cũng đã nghỉ ngơi gần đủ, liền lấy điện thoại ra gửi cho cô một tin nhắn.

Sau khi ra khỏi lăng mộ, điện thoại cũng dần khôi phục chức năng, vạch sóng trên màn hình cũng từ từ mạnh lên.

Dù sao lăng mộ đó nằm sâu trong núi lớn, sâu mấy trăm mét, nên dù có bức xạ hạt nhân chiếu đến đó, e rằng cũng sẽ yếu đi rất nhiều, nói gì đến tín hiệu điện thoại.

Muốn liên lạc trong đó, hoàn toàn phải dựa vào duyên phận và trực

giác.

Tô Thành vừa cầm điện thoại vừa nhìn danh bạ, tìm số của A Ninh rồi gửi cho cô một tin nhắn.

Nội dung tin nhắn không ngoài việc quan tâm xem cơ thể A Ninh đã hồi phục chưa.

Dù sao A Ninh là cô gái duy nhất trong đội, ngay cả Hoắc Tú Tú cũng không có cơ hội tham gia.

Một mình A Ninh cùng Tô Thành theo sát đội ngũ cũng đã rất mạnh mẽ rồi.

Nếu là một cô gái bình thường, e rằng đã sớm bị những cơ quan ăn thịt người đó làm cho hồn bay phách lạc.

Vì vậy, sau khi hoàn hồn, Tô Thành liền gửi cho A Ninh một tin nhắn rồi chờ cô trả lời.

Trên chiếc xe buýt lớn phía sau, sau hai ba tiếng đồng hồ di chuyển, mọi người cũng dần hồi phục.

Cơ thể ai nấy đều như vừa trải qua một lần giãy giụa trên lằn ranh sinh tử, toàn thân đau nhức đến mức muốn hét lên.

Nhưng mỗi người trên xe đều là tinh anh do Tô Thành chọn ra, nên cũng không yếu đuối đến vậy.

Dù vậy, ai cũng có thể cảm nhận được cảm giác đau nhức cơ bắp dữ dội sau khi vận động mạnh.

Điện thoại rung lên, A Ninh cảm nhận được âm thanh tin nhắn.

Cô cố gắng giơ tay lên, không cẩn thận kêu khẽ một tiếng: “A...

Ôi, sao đau thế này, trời ơi, cứ như bị xe tải cán qua vậy.” Ngô Tà vốn đang ngủ gật bên cạnh, nghe thấy động tĩnh của A Ninh nhưng cũng không bị tiếng kêu của cô đánh thức.

Bàn Tử ở phía sau thấy A Ninh đau đớn như vậy, liền nói: “A Ninh, sao thế?

Đau người à?

Nếu vậy thì uống một viên thuốc đi, có thể giảm đau đấy.

Thuốc đó chúng ta đều mang theo người lúc xuất phát, ở trong túi áo bên ngực trái ấy.” Thực ra A Ninh nhớ trong túi áo bên ngực trái có thuốc, nhưng cô không biết loại thuốc đó có tác dụng phụ gì không.

Dù sao một cô gái cơ thể vốn yếu ớt, cũng không nên uống những loại thuốc kỳ lạ.

Nhưng cơ thể A Ninh thực sự quá đau, nếu không cũng sẽ không làm Bàn Tử ở phía sau tỉnh giấc.

Phan Tử vốn nhạy cảm với âm thanh, nên nghe thấy tiếng của A Ninh cũng tỉnh lại, lo lắng nhìn tình hình của cô.

Nhưng may là cơn đau của A Ninh không quá nghiêm trọng, cô nói với Phan Tử: “Anh Bàn, tôi biết loại thuốc đó dùng để trị các loại đau nhức trên cơ thể, chỉ cần uống vào sẽ bớt đau ngay.

Chương 375

Nhưng tôi có thể chịu được, không cần uống đâu.

Dù sao dược tính của loại thuốc đó rất mạnh, ai biết được có tổn hại đến gan thận không.” Bàn Tử nghe A Ninh nói, biết cô rất biết giữ gìn sức khỏe, nên cơ thể mới tốt hơn Hoắc Tú Tú một chút.

Bây giờ A Ninh cũng đã đưa ra lựa chọn rất đúng đắn.

Nhưng ý của Bàn Tử lúc đó chỉ là muốn cô bớt đau một chút, nên mới bảo cô uống loại thuốc giảm đau cực mạnh đó.

Dù sao cơn đau này người thường khó mà chịu đựng nổi, một cô gái như A Ninh có thể làm được như vậy đã rất tốt rồi.

Nghe A Ninh nói xong, Bàn Tử liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với cô: “Được rồi, nếu không uống thì thôi.

Chỉ cần lúc nào không chịu nổi cơn đau nữa thì uống thuốc vào, bớt chịu khổ một chút cũng tốt hơn mà.” A Ninh nghe Bàn Tử nói xong liền gật đầu, im lặng lấy điện thoại trong chiếc túi nhỏ đeo ở sau hông ra.

Chỉ thấy trên điện thoại hiện lên tin nhắn của Tô Thành, cô không khỏi vô cùng ngạc nhiên và vui mừng.

Bởi vì có thể được Tô Thành gửi tin nhắn, đủ để A Ninh vui vẻ một lúc lâu.

Vì vậy, A Ninh liền lập tức mở tin nhắn ra xem Tô Thành đã gửi gì.

Chỉ thấy trên tin nhắn, Tô Thành sau khi biết cơ thể cô vô cùng đau nhức, đã chỉ cho cô một phương pháp bấm huyệt để giảm đau.

A Ninh xem qua mấy huyệt vị lớn đó, liền nhẹ nhàng xoa bóp.

Đột nhiên, cô cảm thấy gân cốt toàn thân như được giãn ra nhanh chóng, không còn đau như trước nữa.

Nhìn tin nhắn đó một lúc lâu, A Ninh mới phản ứng lại, không khỏi vui mừng thầm nghĩ: "Không ngờ anh Thành lại chu đáo như vậy, đúng là một người ấm áp.

Chỉ là lần này sau khi về, anh Thành lại phải bận rộn với những công việc của Cửu Môn, cũng không có thời gian rảnh rỗi ở bên mình." A Ninh vừa oán thán, vừa mở điện thoại ra trả lời Tô Thành.

Sau một câu nói đơn giản, cô liền tắt điện thoại, lại ngả người vào lưng ghế, xoa bóp những huyệt vị mà Tô Thành đã chỉ.

Không biết tự lúc nào, cơ thể A Ninh dần trở nên thoải mái hơn rất nhiều, sau đó lại như giải tỏa được mệt mỏi, thiếp đi.

Lúc này trời cũng sắp tối hẳn, A Ninh có thể cảm nhận được xe sắp chạy vào thị trấn.

Đi thêm một lúc lâu nữa, chiếc xe chạy vào một thị trấn không lớn không nhỏ.

Chỉ thấy đèn đuốc trong thị trấn sáng rực, vô cùng phồn hoa.

A Ninh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tỉnh lại thấy ánh đèn xung quanh, liền hỏi tài xế nhà họ Hoắc ở phía trước: "Đây có phải là thị trấn lúc chúng ta đi vào không?

Lúc đó vì vội đến xem tình hình ở lăng mộ, nên mới không dừng lại ở thị trấn này.

Bây giờ không có việc gì, mọi người cũng đã ngồi xe cả ngày rồi, hay là chúng ta nghỉ chân ở thị trấn này đi." Tài xế nhà họ Hoắc nghe Tô Thành muốn nghỉ chân, không khỏi dừng xe bên lề đường, trước

cửa một khách sạn cao lớn và bắt mắt nhất.

Vì trên xe có định vị, nên họ hoàn toàn biết được thị trấn này có những gì.

Cả thị trấn được xây dựng xung quanh một đài phun nước.

Muốn đi xuyên qua thị trấn phải đi qua đài phun nước ở giữa.

Nơi Tô Thành đang ở chính là khu vực sầm uất nhất của thị trấn, bốn phía đều là cảnh đèn đỏ rượu xanh, khiến anh nhìn những ánh đèn đó không khỏi cảm thấy như đã quay về cuộc sống hiện thực.

Lúc này, trong đầu Tô Thành vừa nhìn cảnh đèn đỏ rượu xanh của hiện thực, vừa hồi tưởng lại cảnh tượng trong lăng mộ.

Hai khung cảnh thật sự hoàn toàn khác biệt.

Tài xế ngồi ghế phụ cầm bộ đàm nói với chiếc xe phía sau: "Thành thiếu gia nói tối nay sẽ nghỉ lại ở thị trấn này một đêm.

Mọi người đều mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi cho lại sức." Anh ta lặp lại y nguyên lời của Tô Thành cho chiếc xe buýt lớn phía sau rồi đặt bộ đàm về vị trí cũ.

Tài xế nhà họ Hoắc ở xe sau nhận được tín hiệu liền đáp lại: "Được rồi, vậy tôi tìm chỗ đậu xe đây, lát nữa chúng ta tập trung ở sảnh khách sạn." Vì chiếc xe con của Tô Thành và chiếc xe buýt lớn đi theo rất dễ gây chú ý, nên Tô Thành thường cố gắng xóa đi mọi dấu vết.

Dù sao thì những thứ nổi bật cũng không có lợi cho công việc của anh.

Những người đi theo đều biết tính cách cẩn thận của Tô Thành, họ giấu xe vào một con hẻm nhỏ trong thị trấn rồi nói với những người trên xe buýt: "Thành thiếu gia nói tối nay chúng ta sẽ ở lại khách sạn

trong thị trấn một đêm rồi mới đi tiếp, vì mọi người đều đã rất mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi hồi phục.” Bàn Tử vừa nghe sắp được đến khách sạn nghỉ ngơi thì bật phắt dậy, nhưng cơn đau nhức toàn thân ập đến khiến anh ta cảm thấy như bị một gã khổng lồ đấm cho một cú.

Bàn Tử vội vịn vào lan can trên xe, ổn định lại cơ thể mới không đến nỗi tối sầm mắt mà ngã xuống.

Sau khi hoàn hồn, anh ta hỏi người tài xế họ Hoắc phía trước.

“Thành ca nói tối nay sẽ đưa chúng ta đến khách sạn à?” Bàn Tử quay lại hét lớn với mọi người, “Nghe rõ chưa, tối nay Thành ca đưa chúng ta đến khách sạn đấy!

Mọi người nhất định phải hưởng thụ cho đã vào!

Mấy ngày qua sống không ra người, cuối cùng cũng có thể hưởng thụ cuộc sống của người bình thường rồi.” Bàn Tử vừa lách cái thân hình mập mạp của mình ra khỏi chỗ ngồi, vừa đứng ở cửa xe buýt.

Nhìn xung quanh là một con hẻm nhỏ hẹp, anh ta đoán đây có lẽ là hẻm sau của khách sạn.

Vì Bàn Tử biết phong cách làm việc của Tô Thành là không thích gây chú ý, nên anh ta lặng lẽ đi về phía cánh cửa cao lớn kia.

Chương 376

Những người phía sau nghe thấy giọng oang oang của Bàn Tử, cũng lần lượt từng người một đi theo sau anh ta hướng về phía khách sạn.

Tại cửa khách sạn, Tô Thành và hai người tài xế họ Hoắc đã làm xong thủ tục nhận phòng.

Vì Tô Thành có một chiếc thẻ có thể sử dụng ở bất kỳ khách sạn nào trên toàn quốc nên cũng không phiền phức gì.

Anh mở năm phòng rồi nói với hai người tài xế: "Hai người lên lầu cất hành lý trước đi.

Mọi người chắc phải đi tắm rửa trước rồi mới về phòng được, tôi ở đây đợi họ.

Sau khi các anh tắm xong, cất hành lý ổn thỏa thì đến tìm tôi." Hai người nghe lời Tô Thành, gật đầu rồi đi về phía phòng anh đã mở.

Phòng ở trên tầng tám của khách sạn.

Sau một hồi loay hoay, hai người họ mới cất hết hành lý của Tô Thành vào tủ.

Tô Thành đợi họ đi không lâu thì thấy Bàn Tử lững thững đi tới.

Bàn Tử vừa thấy Tô Thành đã như gặp được người thân, nói: "Ôi trời, Thành ca, một ngày không gặp như cách ba thu!

Tuy chúng ta chỉ cách nhau không xa, nhưng không ở cùng một không gian đúng là nhớ chết đi được." Vừa thấy bóng dáng Tô Thành, Bàn Tử liền giang rộng hai cánh tay béo mập, định ôm anh một cái nhưng bị Tô Thành né đi một cách điệu nghệ.

Anh không muốn bị một gã mập ú ôm thân mật như vậy.

Né xong, Tô Thành ném cho Bàn Tử một cái thẻ phòng rồi nói: "Nhìn anh bẩn thỉu quá, mau đi tắm rửa đi.

Tắm xong lên lầu có phòng, số phòng ghi trên thẻ đấy.

Dọn dẹp xong thì xuống ăn cơm." Tô Thành nói xong với Bàn Tử, lại nhìn những người lục tục đi tới phía sau, phát cho mỗi người một thẻ phòng.

Cuối cùng, anh kéo A Ninh ra riêng, nói nhỏ: "A Ninh, đây là thẻ của cô, một phòng riêng.

Cứ cầm thẻ này là có thể tùy ý sử dụng các dịch vụ trong khách sạn." A Ninh cầm lấy thẻ phòng, mắt sáng lấp lánh nhìn Tô Thành.

Cô biết Tô Thành đối xử với mình chu đáo như vậy, đối với cô mà nói đã là ân huệ lớn nhất rồi.

A Ninh cầm thẻ phòng, như thể đó là cả tấm lòng của Tô Thành, đeo vào cổ tay rồi xách ba lô đi về phía phòng mình.

Mỗi phòng đều có phòng tắm riêng, nhưng nếu muốn ngâm mình trong bồn tắm để giải tỏa mệt mỏi thì phải đến một bể tắm công cộng nhỏ hơn ở phía sau khách sạn.

Bàn Tử cực kỳ thích loại bể tắm này.

Anh ta cởi bỏ quần áo bẩn thỉu, đi thẳng đến đó tắm rửa.

Dù sao từ lúc chui ra khỏi cổ mộ, Bàn Tử vẫn chưa được tắm tử tế nên cổ và mặt vẫn còn lấm lem bùn đất.

Mọi người kinh ngạc nhìn Bàn Tử thực hiện một loạt thao tác điêu luyện.

Sau khi gột sạch bùn đất trên người, anh ta nhảy ùm vào bể tắm như một quả bom chìm.

“A… sướng quá đi mất!

Mấy ngày nay Bàn gia đây chịu khổ không phải kiếp người, giờ cuối cùng cũng được hưởng thụ rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhắm mắt lại tận hưởng làn hơi nước ấm áp xung quanh.

Các phòng Tô Thành mở đều là phòng hai người, chỉ có A Ninh được ở một mình.

Phòng của cô nằm ở giữa, hai bên trái phải đều là người trong đội nên có thể đảm bảo an toàn.

Lúc này, A Ninh đang tắm trong phòng.

Vì là một cô gái miền Nam, cô không quen đến những nhà tắm công cộng đông người.

Ở những thị trấn miền Bắc như thế này, nhà tắm tập thể rất phổ biến, nhưng A Ninh thích tắm một mình trong phòng hơn.

Hai người tài xế họ Hoắc sau khi cất hành lý xong liền xuống lầu, trở lại sảnh chính.

Sắp xếp xong xuôi, họ cũng xách ba lô của mình về phòng.

Hai người họ lại quay ra xe lấy thêm ít đồ rồi mới về hẳn.

Chú cháu Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà, vì Ngô Tà còn trẻ, lại đặc biệt khó chịu với những nơi tắm rửa đông người hỗn tạp, nên quyết định ở lại phòng tắm.

Ngô Tam Tỉnh thì khác, ông ta vốn đã đi khắp nơi trên cả nước, nên đương nhiên biết cảm giác ngâm mình trong bể tắm lớn nó sướng như thế nào.

Thấy Ngô Tà chuẩn bị tắm trong phòng, Ngô Tam Tỉnh liền cầm đồ của mình đi xuống nhà tắm nam.

Khi Ngô Tam Tỉnh chuẩn bị xong xuôi, ông thấy Bàn Tử đã sớm

thoải mái nằm trong bể, không nhúc nhích mà còn khẽ ngâm nga một giai điệu.

Thấy Bàn Tử đang tận hưởng, ông cũng từ từ đưa chân vào bể nước rồi chậm rãi ngồi xuống cạnh anh ta.

Bàn Tử cảm thấy có người bước vào bể, lại còn ngồi rất gần mình, liền ngẩng đầu lên xem kẻ nào lại không biết điều dám ngồi sát Bàn gia như vậy.

Chương 377

Vừa mở mắt ra, anh ta liền thấy một gương mặt quen thuộc.

Ngô Tam Tỉnh mặc một chiếc quần đùi lớn ngồi ở mép bể, hứng thú nhìn Bàn Tử nói: "Ây da, người có tuổi đúng là không bì được với đám trẻ các cậu, động tác nhanh thật đấy, đã đến đây hưởng thụ trước một bước rồi." Bàn Tử nhìn thân hình trắng trẻo của Ngô Tam Tỉnh đang dần ửng hồng trong làn nước nóng, cười rồi nói: "Chú Ba, sao không thấy Thiên Chân đi cùng?

Thằng nhóc đó từ nhỏ đã bám dính lấy chú mà?

Chẳng lẽ nó không tắm à?" Ngô Tam Tỉnh nghe Bàn Tử hỏi, liền nhúng chiếc khăn mặt màu trắng vào nước nóng rồi đắp lên mặt.

Một luồng hơi nóng ập đến khiến ông cảm thấy mọi mệt mỏi đều được gột sạch.

Lát sau, ông bỏ khăn ra để thở rồi nói với Bàn Tử: "Ai, ai biết được.

Thằng nhóc Ngô Tà đó không chịu nổi cảnh mọi người tắm chung trong nhà tắm công cộng, nhất quyết đòi tắm một mình trong phòng.

Tôi đành phải đi một mình thôi.

Không ngờ lại gặp cậu ở đây, xem ra hai chúng ta cũng có chút ăn ý." Bàn Tử cũng cảm thấy vậy, dù sao được ngâm mình trong bể nước thế này đúng là cực kỳ thoải mái, nên anh ta đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội này.

Bàn Tử liền trượt người xuống sâu hơn một chút, chỉ để lộ khuôn mặt trên mặt nước, toàn bộ phần thân còn lại đều chìm dưới nước.

Ngô Tam Tỉnh lại đắp khăn mặt lên, nằm trong bể tận hưởng thêm

một lúc.

Trong khi đó, Tô Thành đang ở trong phòng mình.

Phòng anh có một phòng tắm khá lớn với một bồn tắm.

Tô Thành biết cơ thể này của mình cần một môi trường đặc biệt mới có thể tiến vào trạng thái nhập định.

Hỏa Thai Châu trong cơ thể anh cực kỳ thuần túy, nên anh cảm thấy cần phải cân bằng huyết mạch trong cơ thể với môi trường bên ngoài.

Vì vậy, Tô Thành chuẩn bị xả đầy một bồn nước đá, định ngâm mình vào đó để xem Hỏa Thai Châu rốt cuộc có năng lực gì.

Anh cởi quần áo rồi ngâm cả người vào bồn nước đá.

Tô Thành ngồi trong làn nước lạnh buốt, nhìn những viên đá nổi lềnh bềnh trên mặt nước, từ từ kích hoạt hỏa trấp trong gân cốt.

Anh cảm nhận được năng lượng, rồi nhìn thấy những phù chú màu vàng kim lấp lánh dần hiện lên trên da mình.

Cảnh tượng này vô cùng kỳ diệu.

Mỗi một ký tự trong những phù chú này đều ẩn chứa khí vận thiên lôi địa hỏa của tự nhiên.

Tô Thành cố gắng quan sát chúng, từ từ khắc ghi vào trong đầu.

Sau khi nhớ kỹ những ký tự đó, trong đầu Tô Thành như có thêm rất nhiều thứ, kết hợp với những hình ảnh anh đã thấy bên trong cánh cửa đồng cổ, anh bất chợt cảm nhận được một luồng sức mạnh bàng bạc của tự nhiên từ đan điền cuộn trào khắp cơ thể.

Tô Thành chắp hai tay trước nội đan, thử dùng sức mạnh lòng bàn tay để lấy Hỏa Thai Châu ra.

Anh phát hiện Hỏa Thai Châu dường như đã được thuần hóa, nó rất nghe lời, từ từ được đẩy ra khỏi bụng.

Tô Thành cầm khối Hỏa Thai Châu lớn bằng nắm tay, kinh ngạc thốt lên: "Thứ này sau khi được thuần hóa lại có năng lượng lớn đến vậy, có thể khiến toàn thân ta cảm thấy như đang ngâm mình trong nước ấm, hoàn toàn không cảm nhận được cái lạnh buốt từ những tảng băng khổng lồ.

Đúng là một pháp bảo hộ thân tuyệt vời." Tô Thành vừa nói vừa quan sát những biểu hiện bên trong Hỏa Thai Châu.

Hóa ra bên trong nó còn thai nghén nhiều viên châu nhỏ hơn.

Nếu có thể phân giải thành công, chúng có thể đi đến các kinh mạch của Tô Thành và dung hợp vào huyết mạch.

Hiện tại Hỏa Thai Châu vẫn là một khối thống nhất, nên việc tách chúng ra không hề dễ dàng.

"Chỉ không biết nếu hấp thụ toàn bộ sức mạnh và tinh hoa của Hỏa Thai Châu vào cơ thể, giá trị võ lực của mình sẽ đạt đến cảnh giới đáng sợ nào." Lời vừa dứt, chân khí vận hành trong người Tô Thành cũng vừa hoàn thành một chu thiên.

Anh lập tức cảm thấy mọi mệt mỏi đều được gột sạch.

Khả năng hồi phục của Tô Thành vốn đã kinh người, thể chất siêu cường vô địch, nay trong cơ thể lại có thêm nguyên tố hỏa, khiến anh cảm thấy dương khí toàn thân sung túc.

Cảm giác này giống như được thay da đổi thịt, có một luồng sức mạnh xộc thẳng lên thiên linh cái.

Ngọn lửa đó dường như không ngừng cháy trong cơ thể anh, nuốt chửng từng tế bào, nhưng cũng như khiến mỗi tế bào được tái sinh lần nữa.

“Bây giờ cơ thể đang dần dần phân giải Hỏa Thai Châu này.

Tin rằng sau khi trở về, trong thời gian ngắn mình có thể giải mã được nó, lúc đó cơ thể sẽ hoàn toàn dung hợp được sức mạnh của Hỏa Thai Châu.” Vừa nói, Tô Thành vừa đặt Hỏa Thai Châu trở lại vào đan điền.

Ngay sau đó, một ký tự vô cùng sáng chói hiện lên ở vị trí đan điền của anh.

Điều này khiến Tô Thành hết sức kinh ngạc, vì ký tự này không giống với những gì anh vừa thấy, mặc dù thiên đạo ẩn chứa trong đó gần như tương tự.

Nhưng trực giác mách bảo Tô Thành rằng ký tự này chắc chắn có tác dụng khác biệt trong việc điều khiển năng lượng hỏa.

Anh liền lập tức dùng điện thoại chụp lại rồi lưu vào máy, định bụng sẽ mang bức ảnh này về nghiên cứu kỹ xem rốt cuộc nó có gì khác biệt.

Chương 378

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Tô Thành định ngồi xuống ghế sofa nghỉ ngơi một lát thì nghe thấy tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc".

Anh thầm nghĩ, lúc này mọi người đều đang đi tắm rửa nghỉ ngơi, sao lại có người đột nhiên gõ cửa phòng mình?

Rồi anh nghe thấy tiếng người bên ngoài nói: "Thành thiếu gia, tổng bộ Cửu Môn vừa gọi điện, nói có hành động lớn, yêu cầu chúng ta mau chóng trở về trong vài ngày tới, không được chậm trễ, nếu không sẽ không kịp." Tô Thành nghe vậy, tuy không biết Cửu Môn rốt cuộc có biến động lớn gì, nhưng những chuyện này e rằng không phải một tài xế nhà họ Hoắc có thể biết rõ.

Vì vậy anh cũng không hỏi kỹ.

Chỉ là có thể truyền tin vào lúc mấu chốt thế này, chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Trên đường trở về, Tô Thành từng nghe hai người tài xế họ Hoắc nói chuyện phiếm về một tổ chức có hình xăm phượng hoàng.

Anh cũng rất tò mò về chuyện này, liền vội vàng mở máy tính lên mạng tìm hiểu.

Sau khi tra cứu kỹ lưỡng, anh phát hiện quả nhiên có một tổ chức như vậy.

Chỉ cần gia nhập, người đó sẽ bị chưởng môn nhân của tổ chức hạ một loại chú thuật.

Nếu phản bội tổ chức, e rằng sẽ bị nguyền rủa mà chết nổ xác.

Tô Thành xem qua hình dạng hình xăm phượng hoàng trên máy tính rồi xoay người mở cửa, cho người tài xế họ Hoắc đang đứng sau

cửa bước vào.

Vẻ mặt người tài xế lúc này vô cùng căng thẳng.

Không ai biết được tổ chức mang hình xăm đó sẽ tấn công bộ phận nào tiếp theo trong Cửu Môn.

Đối với Tô Thành, chín gia tộc lớn vốn có mối quan hệ chằng chịt, bất kỳ bộ phận nào bị tổ chức đó tấn công cũng đều là tổn thất đối với anh.

Dã tâm của anh là hoàn toàn tiếp quản vị trí chưởng môn nhân của Cửu Môn, nên bây giờ anh không thể khoanh tay đứng nhìn.

Anh phải điều tra ra tổ chức mang hình xăm phượng hoàng này rốt cuộc đang giở trò gì.

Tô Thành biết chuyện này chỉ có thể đợi sau khi trở về mới tính tiếp được.

Anh biết chỉ có mình mới có những suy nghĩ, những phương pháp mà người thường không thể làm được.

Vì vậy, Tô Thành đáp lại người tài xế họ Hoắc đang nhìn mình với vẻ mặt căng thẳng: "Đừng lo lắng, tôi biết mánh khóe của tổ chức đó.

Những người đó đều là những kẻ không chết, chưởng môn nhân của chúng đã hạ chú thuật lên họ, nên chúng sẽ giống như những xác sống, lần lượt gây rối với từng địa bàn của Cửu Môn." Người tài xế nghe rằng những người đó đều bị trúng chú thuật, lại là chuyện mình không thể can thiệp, anh ta chỉ có thể làm tốt nhất những gì có thể trong chức vụ của mình để cống hiến cho nhà họ Hoắc.

Vì vậy, anh ta không hỏi thêm gì nữa.

Dù sao thì Tô Thành bây giờ, chỉ cần một câu nói trong Cửu Môn cũng có thể hiệu triệu anh hùng tứ phương.

Người tài xế nghe lời Tô Thành, gật đầu rồi kính cẩn cáo từ, trở về phòng mình.

Tô Thành ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm vào dấu ấn hình xăm phượng hoàng, chìm vào suy tư.

Anh cũng không biết mình sắp phải đối mặt với đối thủ như thế nào, nên cần phải điều tra kỹ lưỡng những gì liên quan, cần phải lên kế hoạch dài hạn.

Suy nghĩ một hồi, anh phát hiện cơ thể mình đã hoàn toàn hồi phục lại cảm giác tràn đầy năng lượng.

Trong huyết mạch ẩn chứa một luồng khí tức nóng rực, khiến Tô Thành hơi bồn chồn.

Dứt khoát, anh đứng dậy mặc quần áo đi tìm Ngô Tà, định cùng cậu ta đến sảnh khách sạn ăn chút gì đó.

Lúc này, Ngô Tà đang ở trong phòng, vừa tắm xong cảm thấy sảng khoái tức thì.

Cậu soi gương, vuốt lại mái tóc đẹp trai của mình.

"A, cuối cùng cũng bình an trở về rồi.

Mình đẹp trai thế này, thật thích những ngày như bây giờ.

Nhưng e rằng sau này những chuyện như vậy sẽ còn nhiều, mình cứ tranh thủ tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh này đã." Sau đó, cậu mặc áo choàng tắm, cầm máy sấy tóc chạy lung tung khắp phòng, như thể được giải thoát hoàn toàn, vừa hát vừa nhảy.

Đúng lúc này, cậu nghe thấy tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc".

Ngô Tà liền đặt máy sấy tóc xuống, ra xem qua mắt mèo, phát hiện là Tô Thành liền mở cửa mời anh vào.

"Thành ca, sao anh lại đến đột ngột vậy?

Em cứ tưởng anh đang nghỉ ngơi trong phòng.

Dù sao lần xuống mộ này, anh đã tốn không ít sức lực, nếu không có anh chắc em đã bị kẹt lại trong đó rồi.

Vì vậy em nghĩ không nên làm phiền anh nghỉ ngơi." Tô Thành nhìn Ngô Tà trông như một chàng trai ấm áp, tóc còn nhỏ nước, biết cậu cũng vừa tắm xong.

Anh nhìn quanh phòng, không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh đâu, liền hỏi: "Ngô Tà, chú Ba của cậu đâu?

Sao không thấy bóng dáng ông ấy, chẳng lẽ ra ngoài rồi à?" Ngô Tà nghe Tô Thành hỏi liền cười, đáp: "À, chú Ba của em à, ông ấy nói khách sạn này ở phía bắc thị trấn, lúc chúng ta quay về phải đi về phía nam, khi đó sẽ không có chỗ tắm bồn, nên phải tranh thủ đi hưởng thụ cảm giác tắm bồn tập thể." Ngô Tà nói xong, lộ ra vẻ mặt không thể hiểu nổi nhìn Tô Thành, như muốn anh cũng đồng tình với quan điểm của mình.

Chương 379

Dù sao cảnh tượng mọi người đều trần như nhộng đứng tắm chung một chỗ, Ngô Tà không tài nào hòa nhập được.

Cậu từ nhỏ lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, quen tắm vòi hoa sen từ bé, nên không thể hiểu được cảm giác mà Vương Bàn Tử và Ngô Tam Tỉnh thích thú khi tắm bồn.

Tô Thành thấy trong phòng chỉ có một mình Ngô Tà, mà Ngô Tam Tỉnh lại là người ham vui, nên đoán rằng cậu ta ở một mình trong này cũng chán.

Vậy không bằng rủ nhau xuống lầu ăn chút gì đó, cũng tiện để tìm hiểu thêm chuyện xảy ra trong Cửu Môn từ hai người tài xế kia.

Nghĩ vậy, Tô Thành liền nói với Ngô Tà: "Một mình ở trong này không thấy chán à?

Nhìn cậu có vẻ vừa tắm xong, bây giờ cũng không có việc gì làm, hay là chúng ta xuống quán cà phê dưới lầu ăn chút gì đi." Ngô Tà nghe vậy, biết rằng những lúc Tô Thành bình dị gần gũi thế này không nhiều.

Lúc này, Tô Thành giống như một người anh cả đứng trước mặt cậu.

Vậy thì Ngô Tà cũng không có lý do gì để từ chối.

Cậu gật đầu đồng ý.

Tô Thành liền lấy điện thoại ra, bấm một dãy số đơn giản.

Người ở đầu dây bên kia liền vang lên giọng nói vô cùng kính cẩn: "Thành… Thành thiếu gia, không biết có chuyện gì không ạ?

Có gì căn dặn, xin ngài cứ nói.” Tô Thành nghe giọng nói, biết đó là người tài xế hôm nay, có vẻ như anh ta biết những thông tin nội bộ của Cửu Môn.

Anh nói với người tài xế: “Tôi và Ngô Tà định xuống quán cà phê dưới lầu ngồi một lát.

Nếu các anh rảnh thì cũng xuống đi.

Cứ ở trong cùng một phòng cũng không có gì vui.

Nếu xuống thì gọi cả Bàn Tử đi cùng nhé.” Người tài xế nghe xong, liền gật đầu nhận lời rồi đi đến phòng Vương Bàn Tử gõ cửa.

Nhưng anh ta phát hiện phòng của Vương Bàn Tử dường như không có ai.

Phan Tử ở chung phòng với Vương Bàn Tử cũng mở cửa nói không thấy Bàn Tử về phòng.

Điều này khiến người tài xế toát cả mồ hôi hột.

Dù sao đây là việc Thành thiếu gia giao phó, nếu không làm được, chắc chắn sẽ bị mang tiếng làm việc không hiệu quả.

Nhưng trong khách sạn lớn thế này, tìm một người đâu phải dễ.

Vương Bàn Tử rốt cuộc đã đi đâu, người tài xế cũng không biết, đành phải gọi điện báo cáo tình hình cho Tô Thành: “Thành thiếu gia, tôi cũng không biết Bàn Tử đi đâu rồi.

Phòng anh ta chỉ có một mình, không thấy anh ta về.

Tôi biết tìm ở đâu bây giờ?” Tô Thành nghe người tài xế nói không tìm thấy Bàn Tử, liền biết Bàn Tử chắc là cầm thẻ phòng xong không về phòng mà đã đi đâu đó trong khách sạn để tiêu xài rồi.

Anh liền nói với người tài xế ở đầu dây bên kia: “Nếu vậy thì không cần mất công nữa.

Bàn Tử vừa vào khách sạn cầm thẻ phòng đã không biết chạy đi đâu rồi.

Chắc bây giờ đang hưởng thụ ở đâu đó.

Nếu vậy, hai người cứ xuống quán cà phê tập trung đi, tôi và Ngô Tà sẽ xuống ngay." Người tài xế nghe xong lời Tô Thành, vừa lau mồ hôi trên trán, vừa đáp lời: "Vâng, được ạ, Thành thiếu gia.

Tôi và Tiểu Ngô lát nữa sẽ xuống." Nói xong, người tài xế nhanh chóng thu dọn đồ đạc, mặc một bộ quần áo đơn giản sạch sẽ rồi cầm thẻ phòng, hai người cùng nhau đi xuống quán cà phê dưới lầu.

Tô Thành thấy Ngô Tà vẫn còn mặc áo choàng tắm, liền bước vào phòng, đóng cửa lại rồi nói: "Tôi đã bảo hai người tài xế xuống quán cà phê đợi trước rồi.

Chúng ta hôm nay cần phải nói chuyện về những việc liên quan đến Cửu Môn.

Nếu Cửu Môn bây giờ có biến động lớn, các trưởng lão chắc chắn sẽ báo cho tôi biết đầu tiên.

Vì vậy, tôi nghĩ cậu nên mau chóng mặc quần áo rồi cùng tôi xuống lầu." Lúc này, Ngô Tà đang mặc áo choàng tắm màu trắng tinh, tay cầm một chiếc máy sấy tóc làm micro.

Nhưng khi Tô Thành vào, cậu đương nhiên đã đặt máy sấy tóc xuống bàn.

Nghe lời anh nói, cậu cũng thấy một mình ở trong phòng cũng không có gì vui.

Mặc dù đã trải qua một ngày mệt mỏi trên xe, nhưng cũng đã nghỉ ngơi gần đủ rồi.

Ngô Tà liền cầm ba lô đi vào phòng vệ sinh, lúc đóng cửa còn thò

đầu ra nói với Tô Thành: "Thành ca, anh ra ngoài đợi em một lát nhé.

Em thay quần áo xong sẽ ra ngay.

Nhất định đừng mở cửa phòng vệ sinh đấy nhé, kiên nhẫn đợi em." Tô Thành nhìn bộ dạng nhí nhố của Ngô Tà, thầm nghĩ tính cách của cậu ta thật là… Trong cổ mộ lại không thấy cậu ta có bản lĩnh này.

Nếu lúc đó cậu ta dũng cảm hơn một chút, cũng sẽ không bị mình ôm ném qua những cửa hang đầy bạc đó.

Trong đầu Tô Thành lại thoáng qua hình ảnh Ngô Tà bị ném ra khỏi cửa hang, anh bất giác cảm thấy lúc đó cơ thể Ngô Tà thật sự rất cứng, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Chương 380

Nghĩ đến đây, Tô Thành cảm thấy mình càng ngày càng có nhiều suy nghĩ vẩn vơ.

Anh bất giác thấy nên kiểm soát tốt tâm tư của mình, không nên nghĩ quá nhiều những chuyện vô ích, liền lắc mạnh đầu, vứt hết những chuyện đó ra sau.

Lúc này, Ngô Tà cũng đã mặc xong quần áo, bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Bộ quần áo cậu mặc là do hai người tài xế mang theo trên xe, chuẩn bị cho cả đội.

Lúc họ mang thẻ phòng và thẻ khóa lên lầu đã để sẵn quần áo sạch trong phòng mỗi người.

Ngô Tà cũng vừa mới phát hiện ra bộ quần áo sạch sẽ đặt trên giường.

Sau khi xem xét, cậu thấy bên trong có ghi tên của mỗi người.

Bên cạnh bộ quần áo có hai chữ "Ngô Tà" là bộ quần áo có ghi ba chữ "Ngô Tam Tỉnh".

Ngô Tà tự nhiên biết hai bộ quần áo này là chuẩn bị cho mình và chú Ba, nên liền lấy bộ của mình ra mặc.

Sau khi thay một bộ quần áo mới, Ngô Tà trông như một học sinh trung học sảng khoái, hoàn toàn không giống người vừa từ trong cổ mộ đi ra.

Tô Thành thầm nghĩ, tuổi trẻ thật tốt, trong đầu vẫn còn giữ được chút sức sống thanh xuân, không giống như mình, đã trải qua quá nhiều chuyện, trong cơ thể lại có thêm nhiều thứ không thuộc về

người bình thường.

Nhưng Tô Thành lại coi những siêu năng lực của mình là ân huệ của trời ban.

Người bình thường không có cơ hội có được năng lực mạnh mẽ như vậy, nên anh luôn cố gắng rèn luyện từng loại năng lực mình có được, muốn phát triển cơ thể đến trạng thái cực hạn.

Tô Thành thấy Ngô Tà đã chuẩn bị xong, liền nhìn cậu.

Ngô Tà xoay một vòng trước mặt anh, Tô Thành biết cậu ta đang muốn khoe bộ quần áo trên người.

Nhưng anh cũng đang mặc bộ quần áo do tài xế chuẩn bị, nên thực ra cũng không có gì để xem.

Thấy Ngô Tà đã thay quần áo mới từ đầu đến chân, Tô Thành liền nói: "Ừ, bộ quần áo này không tệ.

Xem ra người của tổng bộ cũng có mắt nhìn đấy, có thể chọn ra những bộ quần áo hợp với sở thích của mỗi người như vậy.

Cậu mặc bộ này trông rất đẹp trai.

Chúng ta mau xuống quán cà phê thôi, bụng tôi réo cả lên rồi." Ngô Tà nghe vậy, biết Tô Thành muốn xuống quán cà phê ăn chút gì đó.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ khách sạn, thấy bên ngoài trời đang rất nóng.

Dù sao lúc này đang là những ngày nóng nhất của mùa hè.

Mặc dù khi ở trong cổ mộ, không khí lạnh lẽo trong động huyệt khiến người ta cảm thấy như đang ở cuối thu, sắp có tuyết rơi.

Nhưng lúc này, mặt trời chói chang bên ngoài chiếu vào mắt Ngô Tà, khiến cậu lập tức trở về với thực tại.

Cậu nghĩ đến cảnh tượng vui vẻ, tiếng cười nói trong quán cà phê, liền vô cùng mong đợi, nói với Tô Thành: "Được thôi Thành ca, chúng ta xuống lầu ăn chút gì đi.

Em rất muốn ăn những món điểm tâm trong quán cà phê.

Nghe nói điểm tâm miền Bắc và miền Nam không giống nhau đâu nhỉ?" Tô Thành nghe Ngô Tà nói, biết cậu đã mấy ngày rồi không được ăn một bữa tử tế.

Mặc dù trong lúc làm việc cũng có ăn, nhưng những thứ đó đều là vật phẩm do Tô Thành cụ thể hóa ra, ăn trong không khí như vậy cũng không thể thưởng thức ngon miệng được.

Ở phía bên trái sảnh tầng một là một quán cà phê đầy không khí đời thường.

Vì trong quán khá ồn ào, Tô Thành liền chọn một góc khuất, hai người ngồi xuống đó.

Không lâu sau, họ thấy hai người tài xế vội vã từ thang máy đi xuống.

Hai người họ đứng ở cửa thang máy nhìn quanh sảnh tầng một, liền phát hiện ra quán cà phê ở bên trái.

Họ đi thẳng đến bàn của Tô Thành rồi ngồi xuống, nhìn Ngô Tà đang ăn ngấu nghiến món điểm tâm trong quán, cười nói: "Ngô Tà thiếu gia ăn ngon miệng thật đấy.

Nhanh vậy đã hồi phục thể lực, có thể ăn cơm ngon lành như vậy rồi.

Xem ra những người Cửu Môn chúng tôi cử đi theo đã chăm sóc Ngô thiếu gia trên đường đi rất tốt." Người đó vừa nói vừa gọi phục vụ mang thực đơn đến, gọi hai ly cà phê Americano.

Sau đó, người phục vụ vội vã đi chuẩn bị.

Tô Thành lúc này mới lên tiếng, nói nhỏ với người tài xế: "Chuyện hôm nay anh nói với tôi, tôi đã nghiên cứu một lúc.

Trên xe tôi có nghe hai người nói chuyện về tổ chức Phượng Hoàng Ấn Ký hung tàn thế nào.

Bây giờ người của Cửu Môn lại bắt đầu thúc giục tôi mau trở về.

Vậy có nghĩa là tình hình đã nghiêm trọng hơn so với lúc các anh vừa mới đến đón tôi, tôi nói không sai chứ?" Người tài xế nghe lời Tô Thành, biết khả năng phân tích sự việc của anh, liền gật đầu chắc chắn.

Vì Tô Thành nói không sai chút nào.

Chương 381

Ngay sau khi Tô Thành vừa nhận phòng khách sạn, các trưởng lão trong Cửu Môn đã gọi điện thúc giục người tài xế, yêu cầu anh ta đưa Tô Thành mau chóng trở về.

Nhưng Tô Thành lại không vội, còn khăng khăng ở lại, lại còn bảo người tài xế ra khỏi phòng.

Vì vậy, người tài xế dù thế nào cũng không dám chọc giận Tô Thành.

Ai biết được tính cách của người có siêu năng lực như Tô Thành sẽ như thế nào?

Mặc dù cũng chưa thấy anh nổi giận bao giờ, nhưng đối với người ở tầng lớp như tài xế, họ tuyệt đối không dám chọc giận anh.

"Thành thiếu gia, ngài nói không sai.

Ba vị trưởng lão trong Cửu Môn đã gọi cho tôi năm sáu cuộc điện thoại rồi, yêu cầu tôi đưa ngài mau trở về.

Chỉ là ngài nói muốn ở lại thị trấn này một đêm, nếu vậy thì tôi cũng chỉ có thể trì hoãn các trưởng lão thêm một ngày nữa thôi." Tô Thành nghe giọng điệu bất lực của người tài xế, biết anh ta cũng chỉ là người làm việc ở tầng dưới, việc cần làm chỉ là đưa mình trở về và truyền đạt lại lời của ba vị trưởng lão.

Vì vậy, Tô Thành cũng là người biết điều, không nổi giận với anh ta.

Anh đổi sang vẻ mặt bình tĩnh, nhìn ra dòng xe cộ thưa thớt ngoài cửa sổ, suy nghĩ một lúc rồi nói với người tài xế: "Chuyện này không cần quá vội vàng.

Ngày mai dù có xảy ra chuyện gì, các anh cứ đi theo lộ trình bình thường là được.

Đến lúc đó tôi có cách của mình để trở về, không cần đưa tôi đi cùng.” Nghe lời Tô Thành, hai người tài xế không khỏi cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Dù sao ở trong thị trấn nhỏ này, thực sự không có phương pháp nào nhanh hơn là lái xe.

Ở đây không có chỗ đậu máy bay, nếu đậu máy bay ở nơi hoang dã thì rất không an toàn.

Một trong hai người liền nói với Tô Thành: “Thành thiếu gia, nơi này trước không tới làng, sau không tới quán, ngài bảo chúng tôi đi trước không cần lo, làm sao chúng tôi yên tâm được?

Hay là ngài đi cùng chúng tôi về đi, chỉ là chúng ta bớt chơi vài ngày thôi.

Hoặc không thì tối nay chúng ta lên đường luôn.” Một trong hai người tài xế nhìn Tô Thành, anh bèn lên tiếng: "Hai người không cần lo cho tôi.

Sáng mai cứ dẫn những người khác rời khỏi khách sạn là được." Lời này của Tô Thành cho thấy mọi người có thể đi cùng nhau, nhưng anh thì khác.

Rốt cuộc, những người còn lại trong đội đều là người bình thường.

Vì vậy, cách trở về của Tô Thành chắc chắn không giống họ, anh không thể mang theo quá nhiều đồ đạc và vướng bận.

Anh chỉ có thể một mình quay lại Cửu Môn.

Một khi lên đường, anh có thể dùng rất nhiều phương pháp khác

nhau. "Hai người không cần quan tâm đến tôi, cứ lo cho mọi người là được.

Đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ tập trung ở Cửu Môn.

Mọi người cứ làm theo lời tôi dặn là được rồi, không cần phải nói thêm gì nữa, tôi đã quyết định rồi.

Nhiệm vụ của hai người là bảo vệ tốt những thứ tôi mang về." Tô Thành nói xong liền uống cạn ly cà phê trong tay.

Ngô Tà thấy Tô Thành đã đứng dậy, cũng cầm ly cà phê lên uống một ngụm rồi đi theo anh rời khỏi.

Bỏ lại hai người tài xế ngồi đó ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Dù gì thì họ cũng được các trưởng lão giao nhiệm vụ bảo vệ Tô Thành.

Bây giờ Tô Thành lại muốn hành động một mình, hai người họ không biết phải trở về ăn nói với các trưởng lão thế nào, đành ngồi đó đau đầu suy nghĩ, không biết nên dùng lý do gì để giải thích.

Sau khi Tô Thành và Ngô Tà rời khỏi quán cà phê, Ngô Tà đi theo sau lưng anh, không biết nên nói gì.

Thấy Tô Thành có vẻ sắp rời khỏi khách sạn, Ngô Tà lại không biết chú Ba của mình đang ở đâu, bèn hỏi: "Thành ca, anh có việc gì à?

Em đi tìm chú Ba đã, không biết chú ấy có đi tắm hơi không, bây giờ tắm xong chưa nhỉ?

Em đi xem thử." Tô Thành nghe vậy, biết cậu muốn đi tìm Ngô Tam Tỉnh, liền gật đầu, chỉ về phía quầy lễ tân rồi nói: "Muốn hỏi chú Ba ở đâu à, nhân viên khách sạn chắc chắn biết.

Chỉ cần có vòng tay này, họ sẽ cho cậu biết mọi hướng đi trong

khách sạn." Ngô Tà gật đầu, sau đó quay người đi về phía quầy dịch vụ khách hàng để hỏi vị trí của Ngô Tam Tỉnh.

Còn Tô Thành thì lên lầu, trở về phòng mình.

Anh lại ngồi trước máy tính, tra cứu về những kẻ mang hình xăm phượng hoàng.

Những kẻ có hình xăm phượng hoàng này không sớm không muộn, lại cứ nhằm đúng lúc Tô Thành vào cổ mộ mới xuất hiện tại các địa bàn của Cửu Môn để gây rối.

Chắc chắn có nguyên nhân gì đó.

Vì vậy, Tô Thành vừa tra cứu tài liệu trên máy tính, vừa lấy điện thoại ra, bấm một dãy số rồi nói với người ở đầu dây bên kia: "Giúp tôi bắt sống một kẻ có hình xăm phượng hoàng, nhất định không được để hắn chết.

Một giờ nữa tôi sẽ đến thẩm vấn.

Chương 382

Nhớ kỹ, phải là bắt sống." Đầu dây bên kia vang lên giọng nói vô cùng kính cẩn, sau khi đáp ứng liền cúp máy.

Ngay lập tức, trong thành phố nơi Cửu Môn tọa lạc, trên mỗi con đường đều xuất hiện những chiếc xe hơi màu đen.

Người bên trong đang căng thẳng quan sát từng địa bàn thuộc Cửu Môn.

Tô Thành cúp điện thoại, thu dọn đồ đạc của mình, gói gọn vào một chiếc ba lô rồi đặt trong phòng của hai người tài xế, còn mình chỉ mang theo một chiếc điện thoại.

Lúc này, hai người tài xế vẫn đang ở quán cà phê dưới lầu, không biết nên ăn nói thế nào với các trưởng lão Cửu Môn.

Đúng lúc này, một bóng đen vụt bay ra từ phía trên khách sạn, nhanh chóng xuyên qua màn đêm đang dần buông xuống.

Tô Thành vận dụng năng lực cảm nhận tự nhiên, lập tức nâng lên mức cao nhất.

Tiếng gió gào thét hòa cùng ánh đèn xe cộ ngược xuôi bên dưới hiện lên rõ mồn một trong cảm nhận của anh.

Tô Thành cẩn thận né tránh những con chim bay trên trời, hướng thẳng về phía Cửu Môn.

Cùng lúc đó, hai người tài xế ở dưới lầu đã uống xong cà phê.

Cảm thấy đã đến lúc, họ bèn trở về phòng trên lầu.

Vừa vào phòng, họ thấy một chiếc ba lô khổng lồ đột nhiên xuất hiện và rơi vào trầm tư.

Họ nhớ lại những gì Tô Thành vừa nói, liền biết chiếc ba lô này là của anh, nhưng không hiểu làm cách nào anh có thể đưa nó vào phòng của họ.

Sau đó, họ phát hiện thẻ phòng của Tô Thành nằm bên cạnh ba lô.

Hai người cầm thẻ phòng mở cửa phòng Tô Thành thì thấy căn phòng đã được nhân viên dọn dẹp sạch sẽ. "Thành thiếu gia đi đâu rồi?

Đi bằng cách nào?

Chẳng phải vừa mới lên lầu sao?

Sao đột nhiên lại biến mất không thấy tăm hơi?" Một người tên Hoắc Lão Cửu vừa gãi đầu vừa hỏi người còn lại tên Quách Lục Lang, vô cùng thắc mắc về cách Tô Thành rời khỏi khách sạn.

Quách Lục Lang nhìn bộ dạng mờ mịt của Hoắc Lão Cửu, lắc đầu nói: "Tôi khuyên anh đừng nghĩ nữa.

Thành thiếu gia chắc chắn đã trở về Cửu Môn rồi.

Dù sao Cửu Môn cũng đã xảy ra chuyện lớn như vậy, đang chờ cậu ấy về giải quyết, làm sao có thể ngồi chờ chết được.

Chắc chắn cậu ấy đã dùng phương pháp của mình để rời khách sạn trước rồi." Hoắc Lão Cửu nghe vậy cũng hiểu ra đôi chút, rằng Tô Thành sở hữu năng lực đặc biệt, không giống người thường, có thể dùng cách riêng để trở về Cửu Môn.

Nhưng Hoắc Lão Cửu vẫn không tài nào hiểu nổi, Tô Thành dùng tốc độ gì mà có thể nhanh hơn cả ô tô.

Anh ta vừa thắc mắc vừa đóng cửa phòng Tô Thành lại, cùng Quách Lục Lang trở về phòng mình.

Về đến phòng, Hoắc Lão Cửu không khỏi băn khoăn ngồi trên

giường, nói với Quách Lục Lang: "Hành tung của Thành thiếu gia thật bí ẩn, sao lại đi mà không nói tiếng nào.

Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ thật sự ở lại khách sạn đến sáng mai mới rút lui à?" "Nếu đã vậy thì chúng ta cứ nghe theo lời Thành thiếu gia, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, đợi những người khác sáng mai rồi cùng khởi hành.

Dù sao cấp trên cũng dặn tôi phải hành động như không có chuyện gì.

Nếu để những người khác phát hiện ra vấn đề, rằng tổng bộ đã để thiếu gia về trước, thì sẽ phiền phức." Hoắc Lão Cửu gật đầu, cảm thấy ý kiến của Quách Lục Lang không tồi.

Thế là họ tự về phòng mình nghỉ ngơi.

Trong khi đó, Vương Bàn Tử và Ngô Tam Tỉnh đang ở khu spa, trò chuyện rôm rả.

Cả hai đang tận hưởng từng dịch vụ trong hồ tắm, ngay cả massage cũng làm trọn gói.

Một người đàn ông Thái Lan sau khi thoa một ít tinh dầu lên lưng Vương Bàn Tử, liền dùng sức ấn vào từng tấc da thịt trên lưng gã, khiến Bàn Tử la oai oái.

Ngược lại, Ngô Tam Tỉnh bên cạnh lại vô cùng dày dạn kinh nghiệm.

Dưới bàn tay xoa bóp của người đàn ông Nam Dương, ông không hề kêu một tiếng, mặt không đổi sắc.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh nhìn bộ dạng khoa trương của Bàn Tử, cười nói: "Bàn Tử, da cậu dày thịt béo thế này, không lý nào lại la to

như vậy.

Để người ngoài nghe thấy lại tưởng có chuyện gì, tôi thấy cậu nên tiết chế lại đi." Vương Bàn Tử vừa bị ấn lưng, vừa nhăn nhó, nhìn bộ dạng thản nhiên như mây trôi nước chảy của Ngô Tam Tỉnh, liền vừa lau mồ hôi vừa nói: "Chú Ba, chú không biết đâu, mỗi một huyệt vị anh ta ấn vào cứ như tử huyệt của tôi vậy.

Chẳng biết ấn vào chỗ nào mà đau thế không biết.

Đống thịt mỡ của tôi lúc này chẳng có tác dụng gì cả.

Lạ thật, người Nam Dương này nghiên cứu cái quái gì mà ấn một cái lại đau điếng thế nhỉ?" Ngô Tam Tỉnh thấy Bàn Tử vừa nhăn nhó nói chuyện, vừa uống ly nước trái cây bên cạnh, liền cầm khăn lau mặt rồi chậm rãi nói: "Quen là được thôi.

Chương 383

Nhìn tôi đây này, tuổi tác lớn hơn cậu, hưởng thụ cũng ung dung hơn.

Không như cậu la hét om sòm, thật mất mặt.

Lúc ở trong núi cũng không nghe cậu la to thế, vết thương của cậu còn nhiều hơn tôi mà cũng chẳng thấy rên một tiếng, bây giờ chỉ bị người ta xoa bóp vài cái đã thành ra thế này." Bàn Tử nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy mới nhận ra mình vừa rồi quá lố, liền nén tiếng kêu lại.

Một lúc sau, hai người đàn ông Nam Dương rời đi.

Bàn Tử lúc này mới từ từ ngồi dậy, cảm nhận được cảm giác vô cùng sảng khoái sau khi được massage, kinh ngạc nói với Ngô Tam Tỉnh: "Chà, cái này thần kỳ thật đấy!

Massage xong cảm giác cơ thể khỏe ra nhiều.

Vốn dĩ lúc trên xe toàn thân đau nhức như bị xe tải cán qua, giờ đã khỏi hẳn.

Sao không thấy Ngô Tà đi cùng nhỉ?

Phải để thằng nhóc đó trải nghiệm mới được." Ngô Tam Tỉnh nghe Bàn Tử nói vậy mới biết Bàn Tử mấy tiếng đồng hồ qua đều ở cùng mình, không thấy ai đi tìm.

Phan Tử cũng không đi cùng Bàn Tử, không được hưởng thụ dịch vụ chu đáo của khách sạn, Bàn Tử cảm thấy anh ta đã thiệt thòi không ít. "Ngô Tà vốn không phải là người thích hưởng thụ những dịch vụ này.

Nó còn là một đứa trẻ, làm sao có thể giống như mấy lão già chúng ta hưởng thụ những thứ thoải mái như vậy.

Trong lòng nó thực ra còn có chút bài xích." Ngô Tam Tỉnh nói xong với Bàn Tử liền ngồi dậy, gội sạch tinh dầu trên người rồi bước ra khỏi phòng thay đồ, đứng bên ngoài chờ Bàn Tử.

Một lát sau, Bàn Tử cũng bước ra.

Thân hình to béo của gã không khỏi khiến những người qua đường phải ngoái nhìn.

Bởi vì lúc này Bàn Tử vẫn đang mặc bộ quần áo lúc từ trong núi ra, nên mọi người thấy gã luộm thuộm như vậy đều đi vòng qua. "Thấy chưa, mọi người đều đi vòng qua cậu đấy.

Tôi thấy chúng ta nên mau về phòng thì hơn, nếu không e rằng mọi người sẽ bàn tán xôn xao.

Dù sao Tô Thành cũng không hy vọng chúng ta gây chú ý.

Bây giờ chúng ta nên kín đáo một chút thì tốt hơn." Bàn Tử nghe lời Ngô Tam Tỉnh, cảm thấy ông nói có lý, nhưng gã lại không thấy bộ dạng này có gì mất mặt, liền vênh váo đi nói với Tam thúc: "Chú Ba, tôi không thấy bộ dạng này của Bàn gia đây có gì làm mất mặt Thành ca cả.

Dù sao tiền chúng ta kiếm được cũng là tiền mồ hôi nước mắt.

Bọn họ chẳng qua là ghen tị thôi, cách nhìn nhận có chút không đúng đắn, nói trắng ra là do sự khác biệt trong tư duy." Bàn Tử nói xong câu đó, liền cùng Ngô Tam Tỉnh lên lầu.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh đưa Bàn Tử về phòng, ông cũng một mình trở về phòng mình.

Lúc này, Ngô Tà đang ngồi trước máy tính chơi game.

Ngô Tam Tỉnh thấy Ngô Tà chuyên tâm chơi game như vậy, không khỏi hỏi: "Chơi game suốt thế à?

Không ra ngoài hưởng thụ những thứ khác trong khách sạn sao?

Trong khách sạn có nhiều thứ thoải mái lắm, ví dụ như suối nước nóng chú vừa đi trải nghiệm, rất tuyệt." Ngô Tà tạm dừng game, quay người nhìn Ngô Tam Tỉnh đã tắm rửa sạch sẽ, nhưng vẫn mặc bộ quần áo từ trong núi ra, không khỏi đưa cho ông một cái túi lớn có ghi ba chữ "Ngô Tam Tỉnh", rồi nói: "Đây là quần áo tổ chức chuẩn bị cho chúng ta.

Cháu khuyên chú nên thay đi.

Dù sao cũng đã lăn lộn trong núi, quần áo vừa rách vừa cũ, lại còn rất bẩn, thay ra thì tốt hơn." Ngô Tam Tỉnh vừa nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Ngô Tà, vừa nhìn lại bộ quần áo trên người mình, quả thực cảm thấy có chút bẩn, liền cởi ra, thay bộ mới vào, vừa thay vừa nói với Ngô Tà: "Phải rồi, tổ chức đã coi trọng chúng ta như vậy, chuẩn bị cho mỗi người một bộ quần áo, không biết Tô Thành đang làm gì nhỉ?

Nhìn xem, sắp đến giờ ăn tối rồi, hay là chúng ta đi tìm Tô Thành, xem cậu ấy thế nào rồi xuống lầu ăn chút gì đó." Ngô Tà nghe lời Ngô Tam Tỉnh, cảm thấy vô cùng cạn lời.

Bởi vì những gì Tô Thành nói với hai người tài xế lúc nãy, Ngô Tà đều nghe không sót một chữ.

Cho nên bây giờ Ngô Tà biết Tô Thành không có thời gian để ý đến họ, anh đang bận tâm đến những chuyện ở Cửu Môn.

Nhưng Ngô Tà không biết rằng Tô Thành lúc này đã rời khỏi khách sạn, liền nói với Ngô Tam Tỉnh: "Cháu khuyên chú đừng hỏi về Tô Thành nữa.

Bây giờ Thành ca đang có việc rất quan trọng cần nghiên cứu.

Cho nên cháu khuyên chú cứ ngoan ngoãn cùng những người khác hưởng thụ từng dịch vụ trong khách sạn đi.

Dù sao cháu thấy chú có vẻ rất thích suối nước nóng." Ngô Tam Tỉnh nghe lời Ngô Tà, gật đầu, sau đó nhìn bộ quần áo đang mặc trên người, soi gương một lúc, cảm thấy vô cùng vừa vặn.

Phong cách ăn mặc cũng rất hợp, nhưng không biết là ai chuẩn bị, có thể hiểu rõ sở thích của mỗi người đến vậy.

Nhưng nghĩ lại, trong Cửu Môn, e rằng chỉ có Hoắc Tú Tú, một cô gái tỉ mỉ như vậy mới có thể làm được việc này. "Quần áo thì ổn rồi, nhưng khách sạn này nằm ngay trung tâm thị trấn, người đông mắt nhiều.

Chú thấy chúng ta cứ nên ở yên trong phòng thì hơn, đừng đi ra ngoài nhiều.

Dù sao những người như chúng ta một khi xuất hiện sẽ thu hút ánh mắt của người khác, nên phải cẩn thận một chút." Ngô Tam Tỉnh đang trò chuyện với Ngô Tà, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" bên ngoài.

Chương 384

Hóa ra là Bàn Tử vẫn mặc nguyên bộ quần áo đạo mộ đứng ở hành lang.

Nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, Ngô Tam Tỉnh biết có người đang gõ cửa.

Trong đội ngũ này, người có tính cách nóng nảy như vậy, e rằng chỉ có Bàn Tử.

Dù sao Phan Tử cũng không có gan gõ cửa như thế.

Ngô Tam Tỉnh cũng từng dạy Phan Tử không được gõ cửa như vậy, đó là hành vi rất vô lễ.

Lễ nghi của Phan Tử từ nhỏ đến lớn cơ bản đều do mẹ cậu và Ngô Tam Tỉnh dạy dỗ.

Cho nên tiếng gõ cửa của Bàn Tử lúc này, Ngô Tam Tỉnh có thể phân biệt được ngay.

Biết Bàn Tử ở ngoài cửa tìm hai người họ có chuyện, ông liền mở cửa, nhìn thân hình mập mạp đang đứng ngoài cửa nói: "Vội vàng thế làm gì?

Chẳng phải vừa mới về phòng sao?

Tôi còn tưởng cậu về phòng nghỉ ngơi rồi chứ, không ngờ lại tìm tôi nhanh thế.

Phải rồi, cậu chưa thay quần áo à?

Nghe nói tài xế đón chúng ta đã sớm để quần áo thay giặt trong phòng mỗi người rồi, chẳng lẽ trong phòng cậu không có sao?" Ngô Tam Tỉnh vô cùng tò mò tại sao Bàn Tử không thay quần áo, dù sao

mặc bộ đồ bẩn thỉu trong cổ mộ chắc chắn không dễ chịu gì.

Bất kỳ người có lý trí nào cũng sẽ không mặc bộ quần áo đó trên người quá lâu.

Bàn Tử như vậy chắc chắn là sau khi về phòng đã xảy ra chuyện gì đó, nên mới vội vã tìm Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà. "Mọi người về phòng không thấy có chuyện gì kỳ lạ à?

Đoán xem là gì?

Để tôi nói cho mà nghe, tôi về phòng thì không thấy ai khác.

Tôi định đi xem Thành ca đang làm gì, nhưng khi tôi đến phòng cậu ấy thì thấy phòng trống không, không một bóng người.

Thành ca rốt cuộc đã đi đâu rồi?" Bàn Tử vừa lo lắng nói, vừa nhìn vẻ mặt vô cùng bình tĩnh của Ngô Tam Tỉnh, liền sốt ruột bước lên.

Ngô Tam Tỉnh lại tỏ ra ghét bỏ bộ quần áo bẩn thỉu trên người Bàn Tử, chặn gã ở ngoài cửa rồi nói: "Tôi thấy cậu nên về phòng thay quần áo đi.

Nếu Tô Thành đã dọn phòng trống, chẳng phải chứng tỏ cậu ấy đã đi rồi sao.

Về phần tại sao lại đi, chắc chắn là có lý do, hẳn là đã xảy ra chuyện lớn." Vương Bàn Tử nghe Ngô Tam Tỉnh nói, cảm thấy ông thật lão luyện, có thể nhận ra Tô Thành chắc chắn vì có chuyện lớn xảy ra nên mới rời khách sạn trước, liền thăm dò: "Xảy ra chuyện lớn?

Xảy ra chuyện lớn?

Chuyện lớn đến mấy thì cũng nên mang chúng ta theo chứ, chẳng lẽ một mình cậu ấy có thể nhanh chóng trở về Cửu Môn xử lý những chuyện đó sao?" Bàn Tử nói đến đây liền im bặt, bởi vì gã nhớ ra Tô

Thành là một người có năng lực siêu phàm.

Cho nên nếu một mình anh rời khỏi khách sạn, rất có thể là vì quá lo lắng cho những chuyện xảy ra ở Cửu Môn, thà để người khác phát hiện mình có siêu năng lực cũng không muốn để Cửu Môn xảy ra chuyện, cho nên mới rời đi trước.

Vương Bàn Tử vừa nghĩ vậy, vừa nuốt những lời định nói vào trong.

Gã chỉ mím môi, trầm tư suy nghĩ xem Tô Thành rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì mà không liên lạc với mọi người một tiếng đã tự mình trở về Cửu Môn.

Dù sao Tô Thành cũng không phải là người có tính khí thất thường.

Vậy những việc Tô Thành làm rốt cuộc là vì cái gì, Vương Bàn Tử nghĩ mãi vẫn không ra.

Chỉ thấy Ngô Tà đi đến cửa, nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, trước khi Thành ca đi, em có ở quán cà phê một lúc.

Em nghe hai người tài xế nói với Thành ca là mỗi một địa bàn của Cửu Môn đều có người gây rối, nên anh ấy mới vội vã trở về.

Bây giờ có lẽ đã sắp đến nơi rồi.

Em thấy chúng ta cứ nghe theo sự sắp xếp của Thành ca thì hơn." Bàn Tử nghe những lời Ngô Tà nói về Tô Thành, liền đứng ở cửa gật đầu, sau đó lấy thẻ phòng trong túi áo ngực ra, mở cửa phòng đối diện rồi bước vào.

Cách cửa không xa là chiếc giường lớn mà Vương Bàn Tử sẽ nghỉ ngơi.

Bởi vì Tô Thành biết rõ Vương Bàn Tử lúc ngủ hay lăn lộn, cho

nên đã đặc biệt sắp xếp cho gã một chiếc giường lớn rồi mới yên tâm giao thẻ phòng.

Bàn Tử sau khi nhận thẻ phòng, lại cứ ở dưới lầu hưởng thụ dịch vụ tắm rửa, không hề trở về phòng mình, cho nên tự nhiên cũng không phát hiện ra quần áo mà hai người tài xế mang đến.

Lúc này, Vương Bàn Tử thay xong quần áo trong phòng mình, liền nhanh chóng nằm vật ra giường, như một đống bùn nhão cảm nhận sự mệt mỏi rã rời ập đến.

Mặc dù Vương Bàn Tử vừa mới hưởng thụ không ít dịch vụ ở phòng tắm dưới lầu, nhưng những ngày lăn lộn trong núi mấy ngày mấy đêm, làm sao có thể hồi phục nhanh như vậy.

Cho nên bây giờ Vương Bàn Tử chưa đầy một phút đã chìm vào giấc ngủ say.

Về phần Tô Thành nên làm gì, đó là chuyện của Tô Thành.

Cho nên Vương Bàn Tử không suy nghĩ nhiều nữa.

Chương 385

Tình cảm của Vương Bàn Tử đối với Tô Thành, chẳng qua chỉ là tình huynh đệ sống chết có nhau.

Vì thân phận của Tô Thành không phải người thường, cho nên dù anh làm gì, Vương Bàn Tử trong lòng đều vô cùng khâm phục.

Giờ phút này, tất cả những người liên quan đến Tô Thành và Cửu Môn trong khách sạn đều đã trở về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ có một mình Tô Thành đã ở rất xa khách sạn, đang nhanh chóng lên đường về phía Cửu Môn.

Toàn thân Tô Thành lúc này tràn đầy năng lượng, dồn vào tứ chi, giống như chức năng cơ thể đã bị biến đổi.

Sức bộc phát trong nháy mắt đạt đến mức không thể tưởng tượng.

Đặc biệt là sau khi hấp thụ một chút năng lượng của nguyên tố Hỏa, anh càng cảm thấy toàn thân như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Nhưng cảm giác bùng cháy này có thể khống chế được.

Vì Tô Thành đang xuyên qua không trung, cơ thể anh cần phải chịu đựng sức cản của gió, cho nên anh phải mở đan điền, sử dụng nguyên tố Hỏa đó, từ từ cảm nhận cảm giác nguyên tố Hỏa dần dần được giải phóng.

Chỉ thấy bụng của Tô Thành đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng màu vàng rực rỡ.

Cảm giác đó từ bụng dần lan ra tứ chi, giống như máu thật đang chảy trong huyết quản.

Tô Thành từng chút một cảm nhận năng lượng ấm áp, cảm giác

bùng cháy khiến anh không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì trước đây Tô Thành chưa từng phát hiện, đan điền của mình có thể giống như một không gian, vừa có thể xuất ra vừa có thể hấp thụ năng lượng. "Quả thực quá thần kỳ!

Không biết sau này nếu mình hấp thụ hết sức mạnh của Ngũ hành, sẽ biến thành bộ dạng gì." Tô Thành vừa dứt lời, chỉ thấy trên bầu trời một vệt sao vô cùng lộng lẫy vụt qua bên cạnh anh.

Tô Thành lúc đó không biết vệt sao đó từ đâu mà ra.

Nguyên nhân là do lực đan điền trong cơ thể Tô Thành khi hấp thụ những vật thể có hình dạng tương tự trên bầu trời, đã làm nhiễu loạn quỹ đạo của những ngôi sao đó, cho nên chúng mới sượt qua, tỏa sáng bên cạnh anh.

Chỉ thấy toàn thân Tô Thành đều được bao bọc trong ánh sao.

Người thường không thể phát hiện được, chỉ có một mình Tô Thành có thể trải nghiệm cảm giác toàn thân chìm trong biển sao.

Mặc dù những ngôi sao đó khi vận chuyển với tốc độ cao, có lực ma sát cực mạnh, có thể đốt cháy tạo ra rất nhiều nhiệt lượng, nhưng những nhiệt lượng đó đều bị Tô Thành dần dần hấp thụ hết.

Cho nên sau khi Tô Thành hấp thụ nhiệt lượng do những ngôi sao đó đốt cháy không khí tạo ra vào cơ thể, anh phát hiện loại nhiệt lượng này mang theo sức mạnh của Hỏa vô cùng độc đáo.

Đương nhiên nó không giống với năng lượng trong Hỏa chi thai châu, nhưng lại có tác dụng tương tự, đó là làm cho Ngũ hành Hỏa trong cơ thể Tô Thành càng thêm mạnh mẽ.

Tô Thành vừa thể nghiệm năng lượng trong cơ thể, bất tri bất giác cơ thể càng thêm nhẹ nhàng, thuận theo tốc độ gió, bay về phía Cửu Môn.

Đến nửa đêm, Tô Thành đã bay đến bầu trời thành phố nơi Cửu Môn tọa lạc.

Chỉ thấy Tô Thành giống như một vị thần đứng trên đỉnh cao nhất của một tòa nhà chọc trời, nhìn xuống cảnh xe cộ đông đúc bên dưới.

Dù đã 12 giờ đêm, đường phố bên dưới vẫn còn rất náo nhiệt.

Đây cũng là sức hấp dẫn của thành phố này.

Nếu không, những người đi làm cũng sẽ không vì phong thủy tốt của thành phố này mà xây dựng Cửu Môn ở đây.

Tô Thành từng chút một, từ từ tiếp quản toàn bộ Cửu Môn, đồng thời cũng cần tìm hiểu sự phát triển và vận hành của thành phố này.

Như vậy, những điều Tô Thành cần tìm hiểu sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng đúng lúc Tô Thành đứng trên đỉnh lầu nhìn xuống dòng người qua lại, anh không khỏi cảm thấy có một nơi rất kỳ lạ, đó là phía tây thành phố.

Nơi đó tối om, không có một chút ánh đèn nào.

Bởi vì thị lực của Tô Thành khác hẳn người thường, cho nên nơi nào có người hoạt động, nơi nào không có người hoạt động, anh đều có thể nhận ra.

Tô Thành sở hữu cặp mắt nhìn xuyên thấu mạnh mẽ, nhưng chuyện gì đã xảy ra ở phía tây thành phố, anh vẫn không thể nhìn thấu.

Anh chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang cản trở mình.

Điều này khiến anh cảm thấy có chút bất ngờ, bởi vì cặp mắt nhìn xuyên thấu của anh trong tình huống bình thường sẽ không bị thứ gì cản trở.

Chẳng lẽ ở phía tây thành phố có chuyện gì đó mà Tô Thành không biết sao?

Tô Thành vừa suy nghĩ, vừa thầm nói trong lòng: "Hướng đó nhất định có cất giấu thứ gì đó mà mình không biết.

Bây giờ không phải là lúc hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu trong Cửu Môn đã có sóng ngầm, vậy thì những kẻ thuộc tổ chức Phượng Hoàng Ấn Ký gây rối bên ngoài rốt cuộc là từ đâu đến?

Chúng lại dám ngang nhiên gây rối Cửu Môn trong thành phố này, vậy thì chắc chắn căn cứ của chúng phải ở gần đây." Tô Thành vừa suy đoán, vừa bay về phía tòa nhà Cửu Môn.

Chương 386

Ngay lúc đó, một cái đầu thò ra từ cửa sổ một tòa nhà gần đó cảm nhận được khí tức của Tô Thành khi anh trở về.

Hắn ta tham lam hít một hơi không khí, phát hiện khí tức này thật ngọt ngào, trên mặt lộ ra một nụ cười tham lam.

Hắn ta liếm đôi môi khô khốc, nhỏ giọng nói: "Người kế vị Cửu Môn quả nhiên có chất lượng.

Lại có thể xuyên qua màn đêm như vậy, rốt cuộc là từ đâu trở về?

Không phải có lời đồn đã đến Vân Đỉnh Thiên Cung rồi sao?

Vậy tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?" Người đó vừa suy đoán vừa lẩm bẩm, nói xong liền đóng cửa sổ, kéo rèm lại.

Tấm rèm đó cũng được làm đặc biệt, vì nó rất dày, nên cần phải có giá đỡ bằng kim cương vô cùng cứng cáp.

Tấm rèm đó được làm từ một lớp vật liệu phủ rất dày, cho dù bên ngoài có thứ gì cũng không thể dò xét được.

Ngay cả tia hồng ngoại nhìn xuyên thấu của Tô Thành cũng không thể tra ra được.

Ở một nơi gần như vậy lại ẩn giấu một loại người như thế mà không thể biết trước, đây là một sơ hở.

Nhưng may mắn là Tô Thành sau này đã giải quyết thuận lợi, đó là chuyện về sau.

Cho nên ở đây không thể nói trước.

Tô Thành một mình bay đến tòa nhà Cửu Môn.

Bên trong tòa nhà Cửu Môn được chia thành chín khu vực.

Nội bộ tòa nhà lại có sự phân cấp rõ ràng, ở đó có đủ loại người, mỗi người đều luôn sẵn sàng nhận nhiệm vụ do cấp trên giao phó.

Trong một căn phòng, lúc này một thiếu nữ có thân hình yêu kiều đang ngồi bên giường chải tóc.

Nhưng chải tóc vào giờ này, dường như không phải là việc mà người bình thường nên làm.

Giờ này, mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ say.

Chỉ có một thiếu nữ ngồi bên giường chải tóc, chuyện này vốn không nên xảy ra.

Nhưng lại có nỗi khổ tâm không thể nói ra.

Bởi vì người mà cô ngày đêm mong nhớ lúc này đang đi trên lằn ranh nguy hiểm, mỗi ngày hành tung bí ẩn, qua lại ở đủ mọi nơi.

Làm sao cô có thể yên tâm được.

Nhận được tin tức của người thương từ nơi xa xôi, lòng thiếu nữ càng thêm bất an.

Cho nên mới dẫn đến cảnh tượng vừa rồi.

Đúng lúc này, trước cửa sổ phòng thiếu nữ lại xuất hiện một bóng đen, khiến cô giật mình.

Chỉ thấy Tô Thành từ từ dừng thân hình ở bức tường bên ngoài tòa nhà.

Những bảo an ở dưới lầu làm sao có thể phát hiện được Tô Thành ở nơi cao như vậy.

Cho nên giờ phút này, tại tòa nhà, chỉ có một thiếu nữ và một nam tử ngoài cửa sổ đang nhìn nhau.

Dù sao cũng là người thừa kế của một gia tộc lớn trong Cửu Môn,

cho nên thiếu nữ có chút can đảm, không hề kinh hô thành tiếng, mà cẩn thận cầm lấy vũ khí phòng thân đã chuẩn bị sẵn.

Cô từng chút một tiếp cận nam tử ngoài cửa sổ.

Bởi vì đây là tầng mười mấy, làm sao có thể không kinh ngạc và chấn động được. "Rốt cuộc là ai?

Đêm hôm khuya khoắt đứng ở đây muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn tự tiện xông vào nhà dân sao?" Thiếu nữ lúc này đang ở Cửu Môn ngày đêm mong nhớ Tô Thành, chính là Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú nắm chặt cây gậy bóng chày trong tay, nhìn người ngoài cửa sổ, trong lòng đương nhiên sợ hãi.

Nhưng cô không thể để lộ ra sự sợ hãi.

Dù sao nếu kẻ địch đối diện biết mình lúc này sợ hãi, vậy thì chắc chắn đã thua rồi.

Cho nên Hoắc Tú Tú nắm chặt cây gậy bóng chày trong tay, từng chút một tiếp cận cửa sổ, nhìn bóng người ngoài tấm kính, cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng trong màn đêm đen kịt cũng không thể nhận ra ngay là ai.

Chỉ thấy Hoắc Tú Tú trong bóng tối, từng chút một tiếp cận nam tử ngoài cửa sổ.

Vạn lần không ngờ, nam tử đó ở ngoài cửa sổ lại đưa ra một bàn tay trái, ý đồ muốn đập vỡ kính đi vào, nhưng lại không có cách nào mở được.

Dù sao đây cũng là tòa nhà Cửu Môn, chất lượng của tất cả các tấm kính đều là loại an toàn hàng đầu thế giới, cho nên từ bên ngoài muốn mở kính quả thực là chuyện viển vông.

Chương 387

Vì vậy, người ngoài cửa sổ liền dùng ngón tay gõ vào tấm kính một cách có quy luật.

Tiếng "cốc cốc cốc" vang lên.

Hoắc Tú Tú trong phòng nghe thấy tiếng động đó, không khỏi sững sờ.

Bởi vì đây chính là tần số và tiết tấu của ám hiệu mà Tô Thành đã hẹn ước với cô.

Cho nên Hoắc Tú Tú có một thoáng ngây người trước cửa sổ, không dám tin nhìn người ngoài cửa sổ là Tô Thành.

Dù sao ước định này cũng chỉ có Tô Thành và Hoắc Tú Tú hai người biết.

Nhìn thân hình đang đứng trên tầng mười mấy của Tô Thành, cô cảm thấy đây tuyệt đối không phải là thực lực của người thường.

Nhưng người đứng trước mặt quả thực đã gõ đúng ám hiệu mà cô và Tô Thành đã hẹn trước.

Cho nên Hoắc Tú Tú nghĩ, nếu không có người thứ ba biết ám hiệu đó, vậy thì không ngại thử xem người đó có phải là Tô Thành hay không.

Thế là Hoắc Tú Tú liền cầm cây gậy bóng chày bằng tay trái, dùng khớp ngón tay phải gõ vào tấm kính.

Chỉ nghe thấy hai người, một người ngoài cửa sổ, một người trong phòng, cùng nhau phát ra những tiếng "cốc cốc cốc" có tiết tấu.

Hoắc Tú Tú vừa gõ, vừa không khỏi rơi hai hàng lệ nóng.

Bởi vì càng gõ, cô càng có thể khẳng định, người đứng ngoài cửa chính là Tô Thành.

Cho nên khi Hoắc Tú Tú hoàn toàn xác định người đó là Tô Thành, cô liền mở tấm cửa kính cường lực trước mặt ra từ bên trong.

Chỉ thấy trong nháy mắt, một luồng gió lạnh ùa vào phòng, khiến rèm cửa trong phòng bay phấp phới.

Khung cảnh đó vô cùng đẹp đẽ, một người đàn ông cao ráo đứng ngoài cửa sổ, vịn vào khung cửa, nhìn thiếu nữ đã mở cửa trước mặt, ngẩn ngơ xuất thần.

Hoắc Tú Tú thấy Tô Thành thật sự xuất hiện trước mặt mình, không khỏi khóc nức nở, nói với anh: "Thật sự là anh sao?

Sao anh lại lên được tầng cao như vậy, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Khi cô còn chưa nói hết câu, Tô Thành đã trực tiếp đưa ngón tay đặt lên môi Hoắc Tú Tú, thì thầm nói: "Bây giờ không mời anh vào sao?

Đây là tầng mười mấy đấy, lỡ như anh mà rơi xuống, em có hối hận không?

Anh đã phải vất vả lắm mới từ nơi xa xôi trở về gặp em đấy." Hoắc Tú Tú lúc này mới phản ứng lại, Tô Thành vẫn còn đang ở bên ngoài.

Cô vội vàng né ra khỏi cửa sổ, sau đó Tô Thành liền nhảy vào.

Thấy tất cả những thứ nhẹ trong phòng đều bị gió đêm thổi bay, Tô Thành liền ân cần khoác chiếc áo của mình lên người Hoắc Tú Tú, sau đó lại cẩn thận đóng cửa sổ lại.

Lúc này, Hoắc Tú Tú không khỏi cảm thấy một trận lạnh lẽo ập đến.

Tô Thành thấy Hoắc Tú Tú ôm cánh tay co ro thành một cục, liền dẫn cô đến ngồi trên chiếc ghế sofa bên cạnh.

Tô Thành cũng ngồi xuống bên cạnh, thấy Hoắc Tú Tú toàn thân lạnh cóng, liền ngồi sát lại gần cô.

Hoắc Tú Tú cảm nhận được Tô Thành ở rất gần, không khỏi cảm thấy có chút không tự nhiên.

Hoắc Tú Tú vội né sang một bên, nhưng Tô Thành lại kéo cô trở lại, dịu dàng nói: "Đừng né, tôi không có ý gì khác đâu.

Tôi chỉ muốn làm cơ thể cô ấm lên một chút.

Vừa rồi tôi chưa kịp thu lại năng lượng trong người đã bị cô né mất.

Sao lại sợ tôi như sợ cọp thế?" Nghe Tô Thành nói vậy, Hoắc Tú Tú đứng thẳng người, làm ra vẻ hơi giận dỗi: "Mới về đấy à?

Ở trong núi lâu như vậy, anh có biết Cửu Môn đại loạn rồi không, bây giờ mới chịu về." Tô Thành nghe Hoắc Tú Tú nói, liền ngồi thẳng dậy, vận chuyển huyết mạch chi lực, làm cho nguyên tố hỏa bên trong càng thêm mạnh mẽ, như vậy cũng có thể giúp Hoắc Tú Tú, người vừa bị gió đêm thổi, ấm lên một chút, không còn lạnh như vậy nữa.

Nhưng anh càng muốn kéo Hoắc Tú Tú lại gần thì cô lại càng né tránh.

Đúng lúc này, giọng của nhân viên bảo an vang lên ngoài cửa.

"Thưa cô chủ, có chuyện gì xảy ra ạ?

Tôi nghe thấy trong phòng cô có động tĩnh nên vội qua hỏi thăm, không có chuyện gì ngoài ý muốn chứ ạ?" Nghe thấy giọng nói không nên xuất hiện của người bảo an, hai má Hoắc Tú Tú hơi ửng hồng.

Dù sao lúc này trong phòng, cô và Tô Thành, một nam một nữ đang

ở chung một phòng.

Nếu chuyện này bị người bảo an kia đồn ra ngoài, e rằng sẽ gây ra những lời đàm tiếu không hay.

Vì vậy, Hoắc Tú Tú liền điều chỉnh giọng điệu, nói với người bảo an sau cánh cửa: "Không có gì đâu, chỉ là tôi ngủ không được, hoạt động một chút thôi.

Không có chuyện gì thì đừng căng thẳng quá, về nghỉ đi." Cô dùng giọng điệu có phần lạnh lùng để nói với người bảo an.

Nghe xong, người bảo an kia cũng biết mình có lẽ đã đến không đúng lúc.

Nhưng dù sao anh ta cũng rất quan tâm đến an toàn của đại tiểu thư nhà họ Hoắc, nên mới xuất hiện trước cửa phòng cô lúc nửa đêm canh ba cũng là vì lo lắng cho Hoắc Tú Tú.

Chương 388

"Vâng thưa cô chủ, nếu không có chuyện gì thì tôi xin phép lui ạ." Người bảo an lập tức dứt khoát đồng ý rồi lui về phòng bảo vệ, tiếp tục chăm chú quan sát màn hình giám sát.

Hoắc Tú Tú nghe thấy tiếng bước chân của người bảo an đã rời khỏi cửa mới quay sang nói với Tô Thành: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao anh lại đột ngột trở về?

Chẳng phải tôi đã cử người đi đón rồi sao?

Những người khác đâu, chẳng lẽ đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn cả rồi?

Bọn họ đều là những người tinh anh, rốt cuộc đã đi đâu?" Lúc này, Hoắc Tú Tú đã ấm lên, cô cởi áo khoác ngoài đưa cho Tô Thành, rồi quan tâm hỏi han tình hình của anh.

Tô Thành có chút không tự nhiên.

Một loạt câu hỏi dồn dập như súng liên thanh của cô gái nhỏ khiến anh có phần không biết trả lời thế nào, nhưng anh không hề biểu hiện ra mặt, chỉ nhỏ giọng nói với Hoắc Tú Tú: "Bảo an vừa mới đi rồi, bây giờ cô không định gọi anh ta quay lại đấy chứ?

Đừng hỏi nhiều nữa, tôi về lần này cũng là để xử lý những sự việc đột ngột xảy ra.

Vì vậy tôi mới về trước, những người khác vẫn đang trên đường.

Hai tài xế cô cử đi rất tốt, đã chăm sóc tôi rất chu đáo." Hoắc Tú Tú nghe Tô Thành nói Cửu Môn đã xảy ra chuyện lớn thì chau mày, vì quả thực gần đây cô có nghe nói một số địa bàn của các gia tộc lớn

trong Cửu Môn đã xảy ra một vài vụ náo loạn.

Nhưng Hoắc Tú Tú cho rằng đó chỉ là do một vài kẻ vô lại gây ra vì chút lợi nhỏ, chỉ cần cử người đi dẹp là được, nên cô nói với Tô Thành: "Tôi cứ tưởng anh sẽ về cùng mọi người chứ, không ngờ lại vội vã về trong tình huống đột ngột thế này, lại còn vào lúc nửa đêm, làm tôi sợ hết hồn.

Bây giờ còn một lúc nữa mới trời sáng, hay là anh sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi.

Tôi có chìa khóa phòng bên cạnh, anh cứ ở đó nghỉ, như vậy ngày mai mới có đủ tinh thần để đối phó với những câu hỏi hóc búa của mấy vị trưởng lão trong Cửu Môn." Nghĩ đến việc nghỉ ngơi cũng có lý, dù sao mấy vị trưởng lão trong Cửu Môn chẳng ai là dạng dễ đối phó.

Bất kỳ trưởng lão nào nhảy ra chất vấn Tô Thành cũng đủ khiến anh đau đầu.

Vì vậy, Tô Thành gật đầu, nhận lấy chùm chìa khóa từ tay Hoắc Tú Tú rồi rời khỏi phòng cô.

Hoắc Tú Tú thì nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi ở cùng Tô Thành, cảm thấy có chút ấm áp.

Bởi vì Tô Thành rất quan tâm, sợ cô bị gió đêm thổi lạnh nên đã dùng năng lượng trên người để sưởi ấm cho cô.

Có lẽ vì thế mà trong lòng cô tràn ngập sự ấm áp.

Thấy anh đã về, cô buông bỏ mọi lo lắng, trở lại giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Thành thì trở về phòng, nỗ lực tìm hiểu nguyên tố hỏa trong kinh mạch của mình.

Vì trên đường trở về, Tô Thành đã hấp thụ không ít Lửa Tinh Không, nên bây giờ trong cơ thể anh có hai loại cảm giác đang xung đột, khiến anh cảm thấy cần phải dung hợp hai loại nguyên tố này lại xem rốt cuộc có thể xảy ra biến hóa gì.

Chỉ thấy Tô Thành tách hai loại nguyên tố ra khỏi đan điền.

Tay trái của anh, một ngọn lửa màu xanh lam bùng lên trong lòng bàn tay.

Tay phải của Tô Thành thì xuất hiện một viên Hỏa Thai Châu hình tròn.

Tô Thành cẩn thận quan sát hai loại nguyên tố và phát hiện chúng có điểm chung là có thể hấp thụ lẫn nhau.

Bên trong ngọn lửa màu xanh lam cũng có những vật chất khác biệt, hoàn toàn trái ngược với Hỏa Thai Châu kia.

Hỏa Thai Châu mang theo những vật thể nhỏ bé, hoạt bát đang vui vẻ nhảy múa bên trong.

Trong khi đó, Lửa Tinh Không màu xanh lam lại giống như một bầu trời sao tĩnh lặng, không có những mầm sống hoạt động riêng lẻ như trong Hỏa Thai Châu.

Vì vậy Tô Thành nghĩ, nếu có thể dung hợp Lửa Tinh Không và mầm Hỏa Thai lại với nhau, thì sức mạnh ngọn lửa sinh ra chắc chắn sẽ phi thường.

Nghĩ đến đây, Tô Thành liền thử cho hai ngọn lửa chạm vào nhau.

Nhưng bản thân Hỏa Thai Châu vốn đã rất hoạt bát, khi chạm vào Lửa Tinh Không, dường như chúng muốn bao vây lấy nó.

Đây không phải là điều Tô Thành muốn thấy, nhưng anh cũng không thể làm gì được.

Dù sao cả hai ngọn lửa đều là sức mạnh tự nhiên, nên Tô Thành chỉ có thể yên lặng quan sát xem sau khi dung hợp dưới sự xúc tác của nội lực trong cơ thể, chúng sẽ biến thành dạng gì.

Khi Tô Thành từ từ đưa hai tay lại gần nhau, ngọn lửa màu xanh lam dần dần biến thành màu xanh nhạt, không còn là màu xanh thẳm như lúc đầu.

Ngọn lửa màu đỏ từ từ tiến lại gần ngọn lửa màu xanh, từng chút một nuốt chửng toàn bộ nó.

Tô Thành không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ Lửa Tinh Không màu xanh lại không thắng nổi Hỏa Thai Châu?

Hỏa Thai Châu này thực lực cũng quá mạnh rồi.

"Chẳng lẽ thật sự không thể dung hợp sao?

Vậy nếu ta muốn tự mình tiêu hóa Hỏa Thai Châu này, e rằng cũng rất khó." Tô Thành vừa lẩm bẩm, vừa thử dung hợp hai ngọn lửa lại với nhau một lần nữa.

Khi chúng chạm vào nhau, trong khoảnh khắc, những con bướm lửa màu xanh lam đã nuốt chửng tất cả.

Chương 389

Nhưng ngay khoảnh khắc bị nuốt chửng, Hỏa Thai Châu dường như đã xảy ra một sự thay đổi cực kỳ nghiêm trọng.

Toàn bộ mầm thai bên trong nó đều biến thành màu xanh nhạt.

Màu xanh đó giống như sức mạnh của dải ngân hà, từ từ thấm ra bên ngoài Hỏa Thai Châu.

Một quả cầu năng lượng lửa hình tròn màu xanh lục xuất hiện trên tay anh.

"Lại là thứ gì đây?

Chẳng lẽ nó đã dung hợp năng lượng của hai ngọn lửa kia rồi sao?

Tạm thời mình không thể hiểu thấu được cổ năng lượng này rốt cuộc đã dung hợp như thế nào, phải tìm hiểu kỹ mới được." Tô Thành nhìn ngọn lửa màu xanh lục trong tay, dĩ nhiên là vô cùng bối rối, vì anh không biết khi hai ngọn lửa dung hợp lại sẽ tạo ra uy lực gì.

Nhưng lúc này chuyện của Cửu Môn đang cấp bách, Tô Thành nghĩ ngợi rồi lại nói: "Nếu không phải vì thời gian gấp gáp, có lẽ mình nên thu nó vào trong cơ thể để nghiên cứu kỹ lưỡng, nhưng e rằng tối nay mình phải bắt đầu bận rộn với chuyện của Cửu Môn rồi, không thể đợi thêm được nữa." Chỉ thấy Tô Thành hạ quyết tâm, liền cẩn thận tìm hiểu ngọn lửa màu xanh lục trong tay.

Đầu tiên, anh dùng tay phải khều một chút ngọn lửa xanh trên tay trái rồi bắt đầu hít vào cơ thể.

Khi Tô Thành hít ngọn lửa đó vào trong người, anh phát hiện nó và ngọn lửa ban đầu dường như có một sự cảm ứng tương tự.

Sau khi hít vào, cơ thể Tô Thành phát ra ánh sáng xanh, giống như

Lửa Tinh Không đã dung hợp vào Hỏa Thai Châu đang thể hiện sự tồn tại của mình.

Tô Thành dĩ nhiên biết lúc này hai ngọn lửa trong tay đã hợp nhất, thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh trở lại, nhưng anh không trực tiếp hấp thụ toàn bộ.

Chỉ hít vào một chút mà đã có thể cảm nhận được Lửa Tinh Không mang theo sức mạnh của Hỏa Thai Châu đang lan tỏa khắp cơ thể.

Mỗi một luồng hỏa vận chuyển đều giống như từ địa hỏa từ từ thăng cấp lên tầng thứ thiên hỏa, khiến Tô Thành có cảm giác ngọn lửa này như đã phi thăng.

"Nếu bây giờ có thời gian, hay là mình từ từ hấp thụ ngọn lửa trong tay vào cơ thể, đưa vào kinh mạch.

Chứ nếu lúc nào cũng phải đến lúc thực chiến mới chuyển hóa sức mạnh của ngọn lửa vào kinh mạch thì quá bị động." Tô Thành nghĩ rằng không thể cứ cất giữ ngọn lửa này trong cơ thể mãi được, phải tìm cách đưa nó vào kinh mạch.

Sau khi dung hợp với cơ thể mới có thể phát huy thực lực chân chính của ngọn lửa.

Bây giờ ngọn lửa đó đã thăng cấp thành Thiên Hỏa, nên Tô Thành cũng không có lý do gì để giữ lại như bảo bối nữa.

Vì vậy, anh nghĩ nhân tối nay có thời gian, sẽ nhanh chóng hấp thụ ngọn lửa này vào cơ thể, biến nó thành năng lực sinh sôi không ngừng trong kinh mạch.

Còn 4 tiếng nữa là trời sáng.

Lúc này, Tô Thành nhìn ngọn Thiên Hỏa đang cháy hừng hực trong tay, từ từ dẫn ra một dòng nhỏ, chậm rãi hít vào từ mũi.

Ngọn lửa vừa hít vào đã lập tức dung nhập vào trong đầu Tô Thành, hình thành một quả cầu lửa nhỏ.

Khi Tô Thành tiếp tục hít Thiên Hỏa vào, màu sắc của quả cầu lửa đó thay đổi, nhưng kích thước thì không hề biến đổi.

Lúc này, Tô Thành thấy ngọn lửa trong tay nhỏ dần, ngọn lửa màu xanh lục rực rỡ trong đầu cũng tức thì hóa thành những đốm sáng nhỏ li ti, dung hợp vào huyết mạch của anh.

Lúc này, ngay cả mồ hôi trên người Tô Thành dường như cũng mang theo một chút sức mạnh lấp lánh đó, nhưng anh không cảm nhận được nhiều.

Bởi vì sức mạnh của Thiên Hỏa mà cơ thể Tô Thành đang phải chịu đựng lúc này còn mãnh liệt hơn bất kỳ nỗi đau nào.

Mặc dù Tô Thành đã từng trải qua cảm giác đau đớn khi cơ thể và huyết mạch được thanh lọc, nhưng ngọn lửa mà anh đang hấp thụ lúc này so với nỗi đau đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

"Cái quái gì thế này, cảm giác như mọi khúc xương của mình đều đang bốc cháy vậy.

Sao lại thế này, lát nữa mình sẽ không tự bốc cháy đấy chứ?" Anh vừa lẩm bẩm, vừa xem xét từng tấc da trên người, nhưng phát hiện da dẻ không có bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ có điều, mỗi lỗ chân lông dường như đều đang tỏa ra ánh sáng màu xanh lục.

Cơ thể Tô Thành lúc này giống như một cái sàng đầy lỗ, mỗi lỗ chân lông đều phát sáng, khiến anh cảm giác như cả người mình đang phát quang.

Tô Thành lúc này không nhìn thấy được xương cốt của mình.

Nếu có thể nhìn thẳng vào xương, e rằng anh sẽ thấy mỗi một khúc xương đều đã biến thành màu xanh lục, bên ngoài tỏa ra ánh sáng xanh lục, ngay cả lớp da thịt bao bọc bên ngoài cũng không thể che giấu được ánh sáng đó.

"Thần kỳ quá, sức mạnh còn mạnh hơn trước.

Bây giờ mới chỉ hấp thụ được 2/3 quả cầu lửa thôi.

Không biết khi hấp thụ nốt 1/3 cuối cùng sẽ biến thành dạng gì, chẳng lẽ cả người mình sẽ biến thành màu xanh lục sao?

Chắc là không đâu nhỉ, như vậy thì biến thành người ngoài hành tinh trong phim mất." Tô Thành không muốn biến thành người ngoài hành tinh với hình dạng xanh lục đó.

Dù sao anh cũng rất hài lòng với ngoại hình hiện tại của mình, một soái ca đích thực.

Nếu biến thành người có làn da xanh lục như người ngoài hành tinh, e rằng Tô Thành hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Vì vậy, anh chỉ có thể đi từng bước một, hấp thụ toàn bộ quả cầu lửa vào cơ thể rồi mới quan sát sự thay đổi của mình.

Thời gian trôi qua từng chút một, Tô Thành đã hấp thụ toàn bộ 1/3 quả cầu lửa còn lại vào cơ thể.

Chương 390

Khi tia lửa cuối cùng được hít vào, cả người Tô Thành giống như một quả cầu lửa màu xanh lục, ngay cả bên ngoài da cũng tỏa ra ngọn lửa màu xanh lục.

Điều này khiến Tô Thành không khỏi nghĩ, chẳng lẽ sau này mình đều phải giữ hình dạng này sao?

Nhìn cả cơ thể đều bị quả cầu lửa thẩm thấu không còn một kẽ hở, ngọn lửa này đến lúc nào mới có thể tắt đi đây?

Tô Thành nghĩ thế nào cũng không thông.

Lúc này, Tô Thành đứng trước gương trong phòng, nhìn cả cơ thể mỗi tấc da đều như đang bùng cháy.

Tô Thành vô thức chạm vào một tờ giấy bên cạnh, kỳ diệu thay nó đã bốc cháy.

Tờ giấy đó sau khi cháy không giống như bị lửa thường đốt, chỉ còn lại một vệt tro.

Bị ngọn lửa xanh lục đốt xong, tờ giấy ngay cả một chút tro bụi cũng không còn.

Tô Thành quan sát toàn bộ quá trình ngọn lửa thiêu đốt xong, kinh ngạc nói: "Ngọn lửa này thật phi thường, có thể thiêu đốt một tờ giấy không còn một chút tro bụi.

Thực lực khủng khiếp đến mức nào đây?

Nếu dùng lên người, e rằng ngay cả xương vụn cũng không còn.

Mình chỉ dùng một chút sức mạnh dính vào tờ giấy đó thôi mà đã cháy không còn tro." Tô Thành vừa thí nghiệm, vừa lại lấy một tờ

giấy khác ra đốt.

Tờ giấy này cũng giống hệt tờ giấy trước, ngay cả một lớp bụi tro cũng không có, biến mất trong không khí.

Tô Thành nghĩ, nếu phóng sức mạnh của ngọn lửa này lên người, e rằng cũng sẽ biến mất trước mặt mình không còn một chút tro bụi.

Bây giờ Tô Thành mới chỉ dùng ngọn lửa xanh lục tỏa ra từ da thịt để thí nghiệm mà đã đạt đến mức độ khủng khiếp như vậy, nếu Tô Thành chính thức đối đầu với kẻ địch thì sẽ như thế nào?

Vì vậy, Tô Thành đứng trước gương, nhìn khí tức xanh lục tỏa ra khắp người, rồi từ từ thu liễm khí tức vào trong.

Như vậy, những ngọn lửa xanh lục đó cũng sẽ từ từ bị Tô Thành thu lại, trở lại hình dạng người bình thường.

Nhưng khi những ngọn lửa xanh lục đó hoàn toàn bị Tô Thành thu vào, điều đáng sợ hơn là Tô Thành phát hiện ra quần áo trên người đã bị thiêu rụi không còn một mảnh.

Đứng trước gương, Tô Thành nhìn cơ thể trần như nhộng của mình, liền cảm thấy nếu muốn sử dụng năng lực này, e rằng phải làm một bộ quần áo đặc biệt.

Quần áo bình thường hiện tại không thể chịu được thử thách của nội lực xanh lục này.

Vì vậy, Tô Thành liền suy nghĩ, rốt cuộc thứ gì mới có thể cháy chậm hơn một chút.

Bởi vì sau khi có được ngọn lửa khủng khiếp này, anh không dám hy vọng có thứ gì chịu được nó, chỉ cầu nó cháy chậm hơn một chút, để lúc chiến đấu không bị xấu mặt là được.

Trong phòng này thực ra có một số đồ của Tô Thành, vì có lẽ

Hoắc Tú Tú đã sớm thu dọn phòng này thành phòng của anh rồi.

Cô hoàn toàn không ngờ Tô Thành sẽ trở về và xuất hiện trước mặt mình lúc nửa đêm, nên cũng khiến Hoắc Tú Tú có chút bất ngờ.

Nhưng may là trong phòng này có quần áo Tô Thành có thể dùng được.

Chỉ thấy Tô Thành đi thẳng đến trước tủ quần áo, trước tiên lấy một bộ vest bình thường ra đặt lên giường, rồi lại lấy đồ lót trong ngăn kéo bên trái mặc vào người.

Nhìn bầu trời bên ngoài hơi hửng sáng, chứng tỏ trời sắp sáng rồi, thời gian nghỉ ngơi của Tô Thành cũng không còn nhiều.

Anh chỉ có thể trân trọng chút thời gian ít ỏi này, nhanh chóng ngủ một giấc mới có tâm trí đối phó với những vấn đề khó khăn của các trưởng lão vào ban ngày.

Tô Thành treo bộ vest vừa lấy ra ở vị trí dễ thấy nhất để sáng mai mặc đi gặp các trưởng lão, rồi ngửa mặt nằm thẳng trên giường, nhắm mắt lại, để đại não nhanh chóng tiến vào trạng thái ngủ sâu.

Khi anh mở mắt ra lần nữa đã là khoảng 8 giờ sáng.

Tô Thành nhớ lại mọi chuyện xảy ra tối qua, không khỏi cảm thấy có chút kỳ diệu, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, dường như đã bỏ sót điều gì đó, nhưng anh mãi không nghĩ ra.

Đúng lúc này, Tô Thành nghe thấy tiếng gõ cửa cốc cốc bên ngoài, rồi một giọng nữ rất dịu dàng vang lên: “Anh Thành, anh dậy chưa?

Em chuẩn bị bữa sáng mang đến cho anh rồi, ăn một chút đi ạ.” Lúc này, Hoắc Tú Tú đang bưng bữa sáng đứng ở hành lang bên ngoài gõ cửa phòng Tô Thành.

Cô đã đợi một lúc lâu nhưng không nghe thấy tiếng động gì bên

trong.

Nhưng ngay khi cô định rời đi thì lại nghe thấy dường như Tô Thành trong phòng đã tỉnh, nên mới mạnh dạn gõ cửa nói chuyện với anh.

“Tôi dậy rồi, vào đi.

Cửa không khóa đâu, nhưng đừng để người khác nhìn thấy, lén lút một chút.” Tô Thành quấn áo choàng tắm, ngồi dậy trên giường, nhìn Hoắc Tú Tú đẩy chiếc xe đẩy bữa sáng từ từ tiến vào phòng.

Anh không khỏi cảm thấy cô gái này trong mấy ngày qua dường như đã thay đổi rất nhiều, tâm tư trở nên nặng nề hơn.

Trước đây, Hoắc Tú Tú không phải là người có tâm tư tinh tế đến mức mang bữa sáng cho Tô Thành, nên anh cảm thấy Hoắc Tú Tú đã có sự thay đổi rất lớn trong mấy ngày anh đi vắng.

“Anh Thành, đã hơn 8 giờ rồi, các trưởng lão đã tập trung ở tầng 1 của tòa nhà Cửu Môn rồi.

Em thấy anh ăn xong bữa sáng thì mau xuống dưới ứng phó với họ đi, nếu không nhất định họ sẽ lại cãi nhau ầm ĩ như hôm qua đấy.” “Mấy lão già đó thì có gì hay để cãi nhau chứ, đều là một đám trẻ con to xác.

Chương 391

Càng ngày càng không xứng với chức vị trưởng lão, một chút chuyện cũng không giữ được bình tĩnh.

Bây giờ tôi ăn tạm một miếng rồi xuống đối phó với họ.

Có một số chuyện cần thương lượng với cô, như vậy cũng có thể làm cho cô yên tĩnh một chút." Hoắc Tú Tú gật đầu rồi đẩy xe bữa sáng đến trước mặt Tô Thành.

Anh ngồi ngay trên giường, ăn qua loa cho xong bữa sáng.

Nhìn những chiếc đĩa được Tô Thành ăn sạch sẽ, Hoắc Tú Tú vô cùng phấn khích, bởi vì Tô Thành rất ít khi ăn hết cơm.

Tô Thành cũng đã đói cả ngày lẫn đêm rồi, nên mới ăn hết mọi thứ như vậy.

"Anh Thành, em thấy anh đừng ăn vội quá, lỡ bị nghẹn thì không hay đâu.

Dù sao bữa sáng là quan trọng nhất, nếu ăn vội vàng thì cũng không tốt cho tiêu hóa." Cô quan tâm nói những lời đó, nhưng không hề làm Tô Thành giảm tốc độ ăn.

Anh cũng chỉ gật đầu bừa như đã đồng ý.

Hoắc Tú Tú thấy bộ dạng đó của Tô Thành, đứng đó lắc đầu rồi bất lực ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Khi ăn xong, anh mới nhận ra tay nghề nấu nướng của Hoắc Tú Tú dường như đã tiến bộ, liền nói với cô: "Bữa sáng làm không tệ đâu, sắc hương vị đều đủ cả, so với trước đây thì giỏi hơn nhiều rồi.

Mấy ngày tôi đi vắng mà đã có tiến bộ lớn như vậy, xem ra cô đã

dụng tâm rồi nhỉ?" Hoắc Tú Tú nghe Tô Thành nói vậy không khỏi đỏ mặt.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô nghe Tô Thành khen mình như vậy sau khi mối quan hệ của hai người đã hòa hoãn.

Tô Thành vẫn luôn lạnh lùng với cô.

Sau chuyện tối qua, sáng nay lại nghe Tô Thành nói những lời như vậy khiến lòng cô không khỏi ấm lên.

Vì vậy, Hoắc Tú Tú lúc này trong lòng nghĩ rằng sau này chắc chắn có thể tiến thêm một bước với Tô Thành, ít nhất là ở bên cạnh anh sẽ không bị anh ghét bỏ nữa.

Cô vừa cúi đầu, vừa đỏ mặt nói: "Nếu anh thấy ngon thì sau này em sẽ làm cho anh ăn nhiều hơn.

Nhưng bây giờ có lẽ không còn thời gian nữa rồi, em đi trước đây.

Anh mặc quần áo chuẩn bị xuống lầu đi, dù sao các trưởng lão kia ai cũng đặc biệt hay cằn nhằn.

Bây giờ mặt trời đã lên cao rồi, nếu anh còn ở trên lầu, e rằng họ thật sự sẽ không tha cho anh đâu." Tô Thành nghe rõ lời cô nói, biết rằng các trưởng lão kia đang như hổ đói đứng dưới lầu chờ anh cho một câu trả lời.

Dù sao những kẻ đột nhiên xuất hiện ở Cửu Môn, chỉ nhằm vào các địa bàn của Cửu Môn để gây rối chắc chắn có mục đích không đơn giản.

Vì vậy, Tô Thành định tạm thời trấn an các trưởng lão trước, sau đó sẽ đi điều tra rõ nguyên nhân.

Đợi đến khi tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau, là có thể biết được tại sao chúng lại gây rối địa bàn của Cửu Môn.

Tô Thành lấy bộ vest đang treo bên cạnh.

Bộ vest màu xanh đậm, trên vải lấp lánh những ánh sao nhỏ, giống như sức mạnh của Tinh Hỏa mà anh đã hấp thụ tối qua.

Anh rất thích loại vải màu xanh đậm trầm tĩnh này, nó có thể làm cho tâm trạng con người trở nên thư thái hơn, cũng có thể khiến đối phương cảm thấy thái độ nghiêm túc của mình.

Vì vậy, ngay khi mở tủ quần áo, Tô Thành đã chọn ngay bộ vest này.

Anh mặc áo khoác vest vào, rồi mặc cả quần.

Nhìn mình trong gương giống như một công tử nhà giàu.

Nhưng Tô Thành thực sự không thiếu tiền, chỉ là không phải công tử bột mà thôi.

Anh dựa vào sức mạnh của mình, từng chút một trở thành như ngày hôm nay, nên khí chất của anh hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn của một công tử bột, mà giống như một người lãnh đạo tổ chức.

Tô Thành khẽ chỉnh lại tóc rồi mở cửa, đi thang máy xuống lầu.

Vì trong Cửu Môn không có ai biết tin Tô Thành đã về, nên trong tòa nhà này cũng chỉ có một mình Hoắc Tú Tú biết anh đã trở về vào tối qua.

Khi Tô Thành bước xuống lầu, những người đó đều tưởng mình hoa mắt, tức thì trừng mắt nhìn anh, như thể thấy một thứ không nên thấy, vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt của họ di chuyển theo bóng dáng Tô Thành.

Anh thì nhìn những trưởng lão đang chờ ở dưới lầu.

Từng người một đang ngồi trên sofa như ông hoàng, gõ gõ vào

chiếc bàn bên cạnh, với vẻ mặt vô cùng khó coi, nói với người bên cạnh rằng tối qua lại xảy ra chuyện gì, rốt cuộc nên giải quyết tình hình hiện tại như thế nào.

Người kia vốn chỉ là người tiếp đãi các trưởng lão, phụ trách bưng trà rót nước, không biết những vấn đề sâu xa đó nên giải quyết thế nào, nên chỉ có thể cúi đầu thật thấp trước mặt các trưởng lão, cầu xin họ lượng thứ.

Các trưởng lão thấy người đó dễ bắt nạt, liền nhanh chóng đổ một cốc nước lên mặt anh ta.

Tô Thành thấy cốc nước đó chính là cốc nước nóng mà người kia vừa mới dâng lên.

Tô Thành tức thì búng tay một cái.

Chương 392

Sau một tiếng "tách" giòn tan, thời gian xung quanh nhanh chóng ngưng đọng.

Tô Thành đã kích hoạt kỹ năng "Hoàng kim 10 giây", nhanh chóng chặn lại cốc nước đang hắt về phía mặt người phục vụ.

Tô Thành nhanh chân bước đến bên cạnh người đó, rút ra một tờ giấy A4 từ phía sau, chặn ngay quỹ đạo của cốc nước đang bay tới.

Anh dậm chân phải một cái, thời gian tức thì trở lại như cũ.

Khi các trưởng lão đang ngang ngược muốn hại người kia, gây sự vô cớ, thì lại thấy Tô Thành đột nhiên xuất hiện trước mặt, đang dùng một tờ giấy A4 chặn cốc nước nóng lại.

Tô Thành không chỉ chặn được cốc nước hắt vào mặt người kia, mà còn thuận thế dùng tờ giấy A4 bật ngược lại, hắt toàn bộ cốc nước lên người trưởng lão đối diện.

Trưởng lão đó như bị điện giật, nhìn Tô Thành đột nhiên xuất hiện trước mặt, thầm kêu lên một tiếng: "A, sao lại thế này?" Trưởng lão vừa la hét, vừa nhìn Tô Thành đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, không khỏi lộ ra vẻ mặt không tự nhiên.

Tô Thành cũng thuận tay ném tờ giấy A4 vào mặt lão già kia, khiến lão ta có chút không còn mặt mũi nào.

Dù sao ỷ già lên mặt là không đúng.

Lão già đó tự biết mình làm không đúng, bắt nạt một người hầu như vậy, liền nhanh chóng đứng dậy nói với Tô Thành: "Thiếu gia sao lại xuất hiện ở đây?

Vừa rồi tôi rõ ràng không thấy cậu ở xung quanh, nếu không cũng

sẽ không hắt cốc nước đó lên người cậu.

Cậu không sao chứ?" Tô Thành vừa phủi những giọt nước trên bộ vest, vừa nhìn trưởng lão kia mặt đầy nước, lại còn quan tâm mình có bị hắt nước không.

Trong lòng Tô Thành một trận khó chịu, vì anh ghét nhất loại người ngoài mặt một đằng, trong lòng một nẻo này.

Vì vậy, Tô Thành lạnh lùng nói với trưởng lão đó: "Ngay cả những cơ quan cạm bẫy trong núi còn không làm tôi bị thương, huống chi là một cốc nước nóng nhỏ bé, thật quá tầm thường.

Nhưng ở đây diễu võ dương oai không phải là chuyện ông nên làm.

Đây là Cửu Môn, ông chỉ là một trưởng lão thuộc hạ của Cửu Môn mà thôi, bây giờ ở đây ra vẻ ta đây, giỏi lắm sao?" Tô Thành nói xong, mặt ba vị trưởng lão trước mặt lúc xanh lúc trắng.

Ba vị trưởng lão đó chỉ có thể đứng dậy khỏi ghế sofa, nhìn Tô Thành quay người đi đến trước một chiếc bàn, ngồi xuống chiếc ghế sau bàn.

Ba vị trưởng lão liền giống như những đứa trẻ làm sai chuyện, đứng trước bàn của Tô Thành chờ anh xử phạt.

Đúng lúc này, Tô Thành đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân ngoài cửa, khiến mọi người đều cảm thấy vừa phấn khích vừa căng thẳng, đặc biệt là ba vị trưởng lão đang đứng trước mặt, trên mặt lộ ra một tia cười.

Tô Thành cảm thấy có chuyện không ổn, nhất định là có người nào đó có thể cho ba vị trưởng lão này sự tự tin, có thể trấn áp được anh.

Xem ra là một người có thể uy hiếp được mình.

Tô Thành vừa nghĩ, vừa dùng ánh mắt vô cùng nguy hiểm nhìn ra ngoài cửa xem rốt cuộc là nhân vật nào.

Chỉ thấy ngoài cửa, một người đàn ông mặc áo khoác đen, tóc hoa râm xuất hiện.

Ba vị trưởng lão liền lập tức lại gần người đàn ông mặc áo khoác đen đó, nói: "Ôi, đại trưởng lão cuối cùng cũng đến rồi.

Ba người chúng tôi sáng nay đã sớm đến đây, muốn tìm người trong nội bộ để giải quyết chuyện địa bàn của các gia tộc lớn chúng ta bị gây rối.

Nhưng mãi không có ai ra mặt giải quyết, ông xem chúng tôi đã biến thành dạng gì rồi." Trưởng lão bị Tô Thành hắt đầy nước lên mặt, nhìn người đàn ông trung niên mặc đồ đen kia, dường như rất biết điều tiến lên, vừa nói vừa ngầm chỉ vào Tô Thành, ý là Tô Thành đã bắt nạt họ.

Tô Thành thấy người đó đến, trong lòng cũng đã có dự tính.

Bởi vì người đó quả thực có địa vị không nhỏ trong Cửu Môn, chính là đại lão gia của Uông gia.

Đối với Tô Thành, thực lực của đại lão gia Uông gia trong Cửu Môn chiếm khoảng 1/3.

Vì vậy, gia tộc Uông gia có thực lực thu thập tất cả bằng chứng về những người có liên quan đến Phượng Hoàng Ấn Ký trong thành phố này, nhưng vẫn chưa có quyền trực tiếp quản lý Cửu Môn. 2/3 thực lực còn lại đều được chia đều cho tám gia tộc lớn khác.

Để Uông gia một mình độc chiếm một phần ba đã là một ân huệ không nhỏ.

Vì vậy, Tô Thành trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kính trọng đại lão gia Uông gia kia, vừa đứng dậy vừa nói: "Đòi một lời giải thích là đúng,

nhưng nếu ra tay làm người khác bị thương thì không đúng rồi.

Cũng không thể trách tôi, dù sao cũng là vị trưởng lão này động thủ trước." Tô Thành vừa bẻ các ngón tay, vừa nói với người đàn ông trung niên mặc đồ đen.

Người đàn ông trung niên đó thấy Tô Thành xong, liền dùng giọng điệu khinh thường nói với anh: "Trưởng lão là trưởng lão.

Là một người hậu bối mà có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, cho dù họ có làm không đúng đi chăng nữa.

Bây giờ tôi muốn hỏi cậu, địa bàn của các gia tộc lớn đang xảy ra rất nhiều vụ náo loạn, không biết nên giải quyết thế nào?" Tô Thành nhìn biểu cảm của đại lão gia Uông gia, biết rằng hôm nay ông ta cũng đến để đòi một lời giải thích, có lẽ trong quá trình cãi vã trước đó, ông ta là người ồn ào nhất.

Vì vậy, Tô Thành trong lòng đã có dự tính, liền nói với đại lão gia Uông gia: "Chuyện thì sớm muộn cũng phải giải quyết, nhưng lúc nào cũng đòi tổng bộ đưa ra phương pháp giải quyết, đó không phải là bản lĩnh.

Nếu các gia tộc lớn đều bị những người của Phượng Hoàng Ấn Ký gây rối…" Tô Thành vừa nói, vừa dùng ánh mắt quét qua đại lão gia Uông gia, muốn từ trên mặt ông ta nhìn ra điều gì đó, nhưng chỉ thấy một vẻ mặt đen như đít nồi.

Tô Thành thấy cứng không được thì chuyển sang mềm, dùng giọng điệu nhàn nhạt nói tiếp: "Vậy thì hay là các gia tộc lớn gộp lại, trình tất cả thông tin điều tra được giao cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ đi kiểm tra và có thể giải quyết được vấn đề, có được không?

Dù sao năng lực làm việc của một số người, không thể nhanh bằng phương thức giải quyết của một mình tôi được." Câu nói cuối

cùng quả là đòn hiểm.

Chương 393

Bốn vị trưởng lão có mặt tại hiện trường mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng không ai dám nói một lời phản bác Tô Thành.

Vì vậy, tình thế hiện tại của Tô Thành chiếm ưu thế tuyệt đối, bởi vì anh có siêu năng lực trong tay, có thể giúp họ giải quyết những chuyện như vậy.

Hôm qua khi đi dạo quanh thành phố, Tô Thành đã phát hiện ra những điểm mờ ám trong thành phố này.

Vậy tại sao các gia tộc thuộc quyền của mấy vị trưởng lão này lại không điều tra ra được thông tin liên quan đến những điểm mờ ám đó?

Điều này khiến Tô Thành có chút không hiểu.

Trong khi Tô Thành đang suy nghĩ tại sao các trưởng lão này chỉ chăm chăm vào Cửu Môn mà không đi điều tra kỹ lưỡng thực lực đằng sau Phượng Hoàng Ấn Ký đến từ đâu, thì đại lão gia Uông gia lên tiếng.

Sau khi nghe ý kiến của Tô Thành, ông ta cảm thấy Tô Thành cũng có chút bản lĩnh, nhưng dựa vào năng lực của một người thì có vẻ hơi quá tự tin.

Dù sao ngay cả các gia tộc lớn cũng không thể điều tra ra được manh mối của Phượng Hoàng Ấn Ký, vậy mà Tô Thành chỉ cần một chút thông tin là có thể biết được sao?

Điều này khiến đại lão gia Uông gia trong lòng vô cùng không tin tưởng, nên ông ta nói với Tô Thành: "Được thôi, tôi sẽ điều tra cái tổ chức Phượng Hoàng Ấn Ký luôn quấy nhiễu địa bàn của Cửu Môn các người.

Nhưng các người phải cho tôi một thời hạn, ba ngày.

Sau ba ngày, tôi nhất định phải có một câu trả lời chính xác." Tô Thành nhìn vẻ đắc ý thoáng hiện trên mặt lão gia chủ nhà họ Uông, liền khinh khỉnh hừ lạnh một tiếng.

Thay vì để lão ta bắt đầu tính giờ, chi bằng mình đi trước một bước, điều tra xem cái tổ chức này rốt cuộc là ma quỷ phương nào.

Hiện tại, Tô Thành chỉ cần tìm ra quy luật và thời điểm bọn chúng tập kích các địa bàn của Cửu Môn là có thể nắm quyền chủ động.

Cậu có thể nhanh chóng tra ra tổ chức Phượng Hoàng Ấn Ký này định làm gì, dù sao trong thời buổi loạn lạc này, muốn trở thành một môn phái có thực lực như Cửu Môn không phải là chuyện đơn giản.

Nếu bị người ta làm cho tan rã trong nháy mắt thì chẳng phải quá đáng tiếc sao.

Tô Thành thân mang siêu năng lực đặc biệt.

Nếu cậu có thể tiếp quản Cửu Môn, các thế lực lớn nhỏ dưới trướng sẽ giúp việc tìm kiếm nguyên tố cần thiết cho bản thân trở nên thuận tiện hơn nhiều.

Tô Thành nhìn ba lão trưởng lão với vẻ mặt như vừa thực hiện được gian kế, đang vỗ tay nhảy cẫng lên, trong lòng khinh bỉ.

Mấy lão già này căn bản không cùng đẳng cấp với cậu, thứ họ có chẳng qua chỉ là địa vị trong Cửu Môn, chứ không phải là người tu hành.

Nếu tìm được loại linh đan diệu dược trong mộ cổ có thể khiến thi thể ngàn năm không mục rữa, hoặc khiến thi thể sống lại sau ngàn năm thì mấy lão già này còn có chút tác dụng.

Còn nếu họ không có phúc phận đó, thì cái vẻ hả hê hiện tại của

họ, Tô Thành cũng chẳng thèm để vào mắt.

Đối với Tô Thành, họ chẳng khác gì một đống thịt sắp thối rữa, nên dù họ có tỏ ra đắc ý như tiểu nhân thế nào, cậu cũng không hề tức giận.

"Được, ba ngày thì ba ngày.

Nhưng nếu sau ba ngày mà các người không giao ra những thông tin tôi cần biết, thì tôi chắc chắn sẽ tìm các người đòi một lời giải thích.

Đến lúc đó, đừng có mà tranh công đoạt thưởng, công lao giải quyết thế lực kia sẽ chỉ thuộc về một mình tôi, Tô Thành này không làm việc không công cho ai đâu." Câu nói của Tô Thành vừa dứt, sắc mặt lão gia chủ nhà họ Uông không khỏi trầm xuống, nhưng biểu cảm đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, dù sao lão cũng là người từng trải.

Tô Thành đã phản đòn, đặt ra quy củ cho thời hạn ba ngày của lão, khiến lão cảm thấy không vui.

Vốn dĩ lão dựa vào việc Cửu Môn xuất hiện một thiên tài nên mới đưa ra một vấn đề nan giải như vậy, mục đích là để đuổi cậu ra khỏi Cửu Môn.

Nếu không, Tô Thành trước mắt có khả năng sẽ trở thành chưởng môn Cửu Môn.

Dù sao lão gia chủ nhà họ Uông đã nắm giữ một phần ba thế lực trong Cửu Môn, nếu đợi thêm một thời gian nữa, việc lão kế thừa chức chưởng môn cũng là chuyện sớm muộn.

Nhưng giữa đường lại nhảy ra một Tô Thành.

Lão gia chủ nhà họ Uông nghĩ rằng nếu có thể đưa ra một vấn đề khó khăn để cản bước Tô Thành thì đúng là một công đôi việc.

Nếu Tô Thành tra ra được tổ chức Phượng Hoàng Ấn Ký kia là thần thánh phương nào và giải quyết ổn thỏa, thì lão gia chủ nhà họ Uông sẽ thuận lý thành chương giúp Cửu Môn trừ đi một mối họa.

Lão chỉ cần giao ra một ít thông tin, không tốn chút sức lực nào đã có thể giải quyết được chuyện này.

Còn nếu Tô Thành không hoàn thành được nhiệm vụ, lão cũng có thể lấy cớ Cửu Môn không nuôi người ăn hại, rằng đến cả Tô Thành cũng không cứu được Cửu Môn khỏi một mớ hỗn loạn lớn như vậy, thì cậu còn có đức có tài gì để giữ chức vụ trong Cửu Môn nữa?

Lão sẽ thuận lý thành chương mà đẩy Tô Thành ra khỏi Cửu Môn.

Nhưng những lời Tô Thành vừa nói đã hoàn toàn phá vỡ suy tính của lão gia chủ nhà họ Uông.

Ý của Tô Thành là, nếu cậu giải quyết được tổ chức Phượng Hoàng Ấn Ký, thì lợi ích thu được từ việc diệt trừ chúng không liên quan một xu nào đến lão, tất cả đều thuộc về Tô Thành.

Ngược lại, nếu Tô Thành không có khả năng tra ra tổ chức đó ở đâu, thì đó là do lão gia chủ nhà họ Uông làm việc không hiệu quả, không cung cấp thông tin chính xác.

Nước cờ này đã chiếu tướng ngược lại lão.

Lão gia chủ nhà họ Uông không khỏi cảm thấy Tô Thành tuy còn trẻ nhưng thật sự mưu sâu kế hiểm, đầu óc quá đỗi tinh ranh.

Chỉ vài ba câu đã hoàn toàn hóa giải được cạm bẫy mà lão dày công sắp đặt.

Chương 394

Nhưng lúc này lão không còn cách nào khác.

Dù sao Cửu Môn cũng đã rất lâu không giải quyết được chuyện này, người của Phượng Hoàng Ấn Ký vẫn liên tục quấy nhiễu địa bàn của các gia tộc lớn.

Lão gia chủ nhà họ Uông cũng bị người bên dưới ép đến đường cùng, nên không có lý do gì để từ chối đề nghị của Tô Thành, đành phải gật đầu thật mạnh.

Lão kéo tay áo của trưởng lão đứng bên cạnh rồi rút khỏi văn phòng của Tô Thành, ngay cả chút tôn trọng mà nhà họ Hoắc dành cho Tô Thành, lão cũng không thèm biểu lộ.

Tô Thành nhìn bốn vị trưởng lão rời khỏi văn phòng, đôi mắt híp lại như hồ ly, lẩm bẩm: "Lão già, muốn đấu với tôi sao?

Cho ông nếm chút mùi vị à?

Cửu Môn đang lúc nguy cấp thế này, tôi sao có thể để ông nhân lúc hỗn loạn mà ngồi lên ghế chưởng môn được chứ.

Muốn chơi tâm kế với tôi, cũng không xem lại mình có mấy cái não." Nói xong, Tô Thành ngồi lại vào chiếc ghế sau bàn làm việc, nhìn ra cảnh tượng bên ngoài tòa nhà.

Dòng xe cộ tấp nập bên dưới khiến cậu chìm vào suy tư.

Nếu tổ chức Phượng Hoàng Ấn Ký có thể thần không biết quỷ không hay trà trộn vào thành phố này, từ đó quấy nhiễu các địa bàn của Cửu Môn, thì chắc chắn chúng có tai mắt trong thành phố.

Nếu không, chúng chắc chắn sẽ tự làm rối loạn trận tuyến, đến lúc đó không thể rút lui một cách đơn giản và dễ dàng như vậy được.

Nghĩ vậy, Tô Thành liền lấy ra một tấm bản đồ thành phố rồi gọi một cuộc điện thoại.

Cuộc điện thoại này là gọi cho nữ đồng chí duy nhất trong đội – A Ninh.

Bởi vì A Ninh vốn làm việc trầm ổn, khiến Tô Thành khá yên tâm.

Cô cũng sẽ không la hét ầm ĩ khi nhận điện thoại.

Lúc này, Tô Thành tính toán rằng bọn họ cũng sắp trở về Cửu Môn, chỉ còn khoảng một phần ba quãng đường nữa.

Thế là cậu bấm số của A Ninh, nhỏ giọng nói vào điện thoại: "Nghe đây, nếu cô đang ở trên xe thì gõ vào điện thoại một tiếng.

Nếu đã vào thành phố thuộc Cửu Môn thì gõ hai tiếng.

Tôi hỏi cô, ở phía tây thành phố có phải có một nhà máy bỏ hoang, trước giờ không có ai ra vào không?

Nếu đúng thì gõ hai tiếng." Thực ra, khi nghe thấy cuộc gọi của Tô Thành, A Ninh suýt chút nữa đã không kìm được mà di chuyển.

Nhưng khi thấy xung quanh toàn là Bàn Tử và những người khác, cô hiểu rằng Tô Thành gọi cú điện thoại này chắc hẳn không muốn để người khác biết.

Vì vậy, A Ninh trấn tĩnh lại, gõ vào điện thoại hai tiếng.

Tô Thành bên kia nghe thấy hai tiếng "cộc cộc" trong điện thoại, liền nói tiếp: "Tốt lắm, bây giờ tôi giao cho cô một nhiệm vụ.

Sau khi trở về Cửu Môn, hãy bảo Bàn Tử và Muộn Du Bình cùng nhau đến nhà máy bỏ hoang ở phía tây thành phố để tiếp ứng tôi.

Tôi bây giờ sẽ thu dọn đồ đạc đến đó trinh sát trước, xem rốt cuộc ở đó có gì mờ ám." A Ninh nghe xong lời của Tô Thành liền ghi nhớ kỹ trong lòng.

Sau đó, cô gõ một tiếng vào ống nghe.

Tô Thành nghe thấy tiếng "cộc" một cái rồi cúp máy, chỉ còn lại tiếng tút tút kéo dài.

A Ninh không hề để tâm, vì Tô Thành có thể gọi điện cho cô đầu tiên đã chứng tỏ sự tin tưởng của anh.

Vì vậy, trong lòng cô thực ra vô cùng vui vẻ, ngồi trên ghế xe mà không che giấu được niềm hân hoan.

Lúc này, mọi người trên chiếc xe buýt nhỏ đã hồi phục lại thể lực, không còn vẻ mệt mỏi rã rời như lúc từ trong núi trở ra.

Trên xe, mọi người cười nói vui vẻ về những chuyện trong núi, đặc biệt là Bàn Tử, kể chuyện như đọc sách, nào là anh ta đã xông pha trận mạc ra sao, lần lượt thử nghiệm các cơ quan giúp mọi người như thế nào.

Ngô Tam Tỉnh ngồi bên cạnh nghe Bàn Tử kể chuyện phá cơ quan, trong lòng không biết nghĩ gì, liền lên tiếng dội gáo nước lạnh vào sự tích cực của Bàn Tử: "Tôi thấy cậu lại chém gió rồi đấy, không nhớ cái bộ dạng thảm hại trong núi à, bị cương thi dọa suýt tè ra quần." Bàn Tử nghe những lời không hay về mình, vẻ mặt tỏ ra khó chịu.

Vốn dĩ Bàn Tử rất thích được người khác tâng bốc, nên lúc này bị ngắt lời, trong lòng không khỏi có chút oán giận.

Bàn Tử sao có thể nhịn được Ngô Tam Tỉnh nói như vậy, liền đứng dậy nhìn ông ta, đáp trả: "Này ông già, tôi bị trúng độc cương thi mới biến thành bộ dạng đó, nếu không thì tôi có thể ngã lăn ra đất à?

Cơ quan nào mà tôi không xông lên kiểm tra trước chứ, ông chỉ biết nói đểu tôi sau khi ra khỏi núi thôi." Thực ra Bàn Tử nói cũng có lý, vì lúc ở trong mộ, Ngô Tam Tỉnh không dám tùy tiện nói Bàn Tử như vậy.

Bây giờ ông ta nói thế cũng là vì dù sao mình cũng là bậc cha chú, trước mặt Bàn Tử cũng có chút thể diện, nên mới trêu chọc anh ta một chút.

Nhưng Bàn Tử lại không nghĩ vậy, anh ta nhìn lão già với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Ngô Tam Tỉnh thấy Bàn Tử thật sự nổi giận, liền bĩu môi, không nói nữa, quay về chỗ ngồi của mình.

Trong phút chốc, không khí trong xe như đóng băng.

Ngô Tà ngồi cạnh Bàn Tử thấy không khí căng thẳng, liền đứng ra hòa giải: "Thôi nào, thật ra có gì đâu chứ.

Lúc đó mọi người đều đồng tâm hiệp lực, cùng nhau thoát ra khỏi đống người chết.

Chương 395

Đã thoát ra được rồi thì có trò đùa nào mà không thể chứ?

Anh Bàn cũng đừng chấp nhặt với chú Ba của tôi làm gì, lão già đó đôi khi nói năng không đứng đắn, đến tôi đôi lúc cũng phải tránh xa." Bàn Tử nghe Ngô Tà nói đỡ, liền tìm được một cái cớ để xuống nước, rồi nói với Ngô Tà: "Haiz, đúng là bây giờ phải tôn trọng người già yêu thương trẻ nhỏ.

Tôi thể hiện mỹ đức khiêm nhường truyền thống của dân tộc Đại Việt ta thôi, chứ biết làm sao bây giờ." Cứ như vậy, cả nhóm người vừa cười đùa vừa ồn ào, an toàn trở về thành phố nơi Cửu Môn tọa lạc.

Vừa vào thành phố, A Ninh liền len lên phía trước xe, khiến Bàn Tử không khỏi cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì cô gái này suốt chặng đường đều ngồi một mình ở phía sau xe, sợ người khác làm phiền.

Có lẽ A Ninh, một cô gái nhỏ, đã quá mệt mỏi trong núi, nên bây giờ mới lấy lại tinh thần để nói chuyện với Bàn Tử.

Chỉ thấy A Ninh lảo đảo đi lên phía trước xe, sau đó ngồi vào ghế phụ bên cạnh tài xế.

A Ninh ngồi đó nhìn Bàn Tử đang ngồi phía sau, rồi nói: "Anh Bàn, lúc về không thấy Tô Thành đâu cả, không biết bây giờ anh ấy đang làm gì.

Thần không biết quỷ không hay biến mất khỏi đội ngũ chúng ta, đúng là thần nhân đi không dấu về không hình.

Anh có liên lạc với anh ấy không?" Bàn Tử nghe A Ninh nói, A

Ninh vốn không thường chủ động nói chuyện, giờ lại chủ động bắt chuyện với mình, chắc chắn có ý gì đó khác.

Bàn Tử suy nghĩ một lúc, nhưng không đoán ra được ý của A Ninh, liền nói thẳng: "Thành ca vốn có dị năng, bây giờ hành tung như mây khói, chúng ta nào biết được.

Bây giờ chúng ta chỉ cần bình an trở về Cửu Môn là chắc chắn có thể đợi được ngày Thành ca trở về.

Còn anh ấy đi đâu thì tôi cũng không biết, không có liên lạc, tôi thật sự không biết." A Ninh nghe Bàn Tử nói vậy, Bàn Tử vốn là người thẳng thắn, giờ cũng không liên lạc được với Tô Thành, vậy là Tô Thành chỉ liên lạc với một mình A Ninh, điều này khiến cô vô cùng vui sướng.

Vì vậy, A Ninh suy nghĩ một lúc rồi quay lại chỗ ngồi, nhìn con đường phía trước dần dần đi vào khu đô thị, chiếc xe cũng đang đi trên con phố dẫn đến tòa nhà của Cửu Môn.

Chỉ thấy một tòa nhà lớn xuất hiện trước mắt A Ninh, khiến cô không khỏi nóng lòng muốn trở về xem Tô Thành có đang ở trong Cửu Môn đợi mình không.

Nhưng cuộc điện thoại của Tô Thành đã khiến A Ninh bất ngờ.

Lúc này, Tô Thành đang ở trong nhà máy ở phía tây thành phố.

Chỉ thấy mọi người đều xuống xe.

Khi chiếc xe chạy đến gần tòa nhà Cửu Long, tất cả nhân viên bảo an bên trong tòa nhà Cửu Môn đều đồng loạt bước ra.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người trên phố đều sững sờ, vì quy mô quá lớn.

Không biết nhân vật quan trọng nào của Cửu Môn trở về mà lại có

dàn chào lớn như vậy.

Mọi người đều không chớp mắt nhìn những người xuống xe.

Chỉ thấy ai nấy đều như vừa trải qua chuyện lớn, vẻ mặt bình tĩnh, khiến người ta không khỏi thắc mắc, chương trình lần này lại có nhân vật tầm cỡ nào, được chào đón với quy mô lớn như vậy mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh.

Ở bên kia đường, có hai cô gái bắt đầu nhỏ giọng bàn tán về những người vừa xuống xe: "Bọn họ là ai thế, khiến cả bảo an của tòa nhà Cửu Môn đều ra đón.

Chẳng lẽ bên trong tòa nhà lại có nghiên cứu mới gì sao?

Nghe nói nghiên cứu bên trong tòa nhà Cửu Môn có liên quan đến những chuyện cấp trên.

Bây giờ có động tĩnh lớn như vậy, liệu có phải đã nghiên cứu ra thứ gì đó không?

Nếu không thì bọn họ là ai chứ?" Cô gái đứng bên cạnh nghe bạn mình nói, không khỏi liếc nhìn với vẻ khinh bỉ, rồi ghé vào tai cô bạn, tiết lộ: "Cậu đúng là nhà quê, Cửu Môn vừa cử một đội thám hiểm vào núi, chắc chắn là để mang về thứ gì đó.

Bây giờ họ đã trở về, vậy thì chẳng bao lâu nữa sẽ được công bố trên TV thôi." Cô gái vừa nói vừa không chớp mắt nhìn từng người xuống xe, ánh mắt dán chặt vào Ngô Tà.

Bởi vì Ngô Tà thuộc tuýp thanh xuân thực lực, vẻ ngoài như tiểu thịt tươi, nên thường có rất nhiều cô gái đợi ở cửa tòa nhà Cửu Môn để được nhìn một lần.

Chỉ thấy cô gái đó vừa nhìn Ngô Tà, vừa nói tiếp với bạn mình: "Chúng ta vừa xem trực tiếp rồi, không lâu nữa sẽ lên TV thôi.

Đến lúc đó chúng ta sẽ biết chuyện gì đã xảy ra.” Cô gái bên cạnh gật đầu, cuối cùng cũng hiểu ra đại khái.

Sau đó, họ nhìn mọi người lần lượt đi vào tòa nhà Cửu Môn.

A Ninh và Bàn Tử, cùng với Muộn Du Bình, ba người đi vào đại sảnh của Cửu Môn.

Nhìn những người phục vụ xung quanh, sau khi họ lấy ba lô trên tay mang đi sắp xếp, A Ninh liền gọi Bàn Tử và Muộn Du Bình lại một góc khuất trong hành lang, nói với hai người: “Vừa rồi Tô Thành gọi điện cho tôi, bảo hai anh đến nhà máy ở phía tây thành phố tìm anh ấy, có thể sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra.

Anh ấy bảo phải mang theo vũ khí, nếu không thì e là sẽ gặp nguy hiểm.” A Ninh vừa căng thẳng thuật lại lời Tô Thành ủy thác, vừa quan sát biểu cảm của Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử vô cùng kinh ngạc.

Tại sao Tô Thành không liên lạc trực tiếp với Vương Bàn Tử, mà lại liên lạc với A Ninh, rồi sau khi xuống xe trở về Cửu Môn mới nói?

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy cách làm của Tô Thành thật kỳ lạ.

Tại sao lại làm như vậy?

Đều là anh em cả, tại sao không nói thẳng?

Chương 396

Muộn Du Bình đứng bên cạnh thì đầu óc trống rỗng, mặt lạnh như nước.

Nghe xong lời của A Ninh, anh liền nói với cô: "Ừm, tôi và Bàn Tử đi." Sau đó, Muộn Du Bình liền kéo Bàn Tử đi ra ngoài cửa Cửu Môn.

Dưới sự chú ý của mọi người trong đại sảnh, hai người rời khỏi tòa nhà, đi về hướng nhà máy ở phía tây thành phố.

Vì Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng lái xe đi nên thời gian di chuyển cũng khá nhanh.

Lúc này, Bàn Tử và Muộn Du Bình lái xe đến một nơi khá xa nhà máy, đỗ xe ở đó rồi đi bộ đến gần.

Vì trực giác mách bảo Muộn Du Bình rằng chuyện này chắc chắn không đơn giản, nên anh bảo Bàn Tử cẩn thận một chút.

Bàn Tử vừa đi vừa cảm thấy nhà máy này có gì đó không ổn, liền nói với Muộn Du Bình: "Tuy là nhà máy bỏ hoang, nhưng cửa nẻo đều đóng kín, trông không có vẻ gì bị phá hoại cả.

Tôi thấy bên trong chắc chắn có thứ gì đó, nếu không Tô Thành cũng không đột nhiên muốn đến đây.

Chỉ là Tô Thành bây giờ ở đâu nhỉ?

Tôi không thấy." Lúc này, Tô Thành đang ở trên đỉnh cao nhất của nhà máy, ngồi yên lặng trong một ống khói, chờ đợi Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Hai người họ đến đúng lúc để trong ứng ngoại hợp, xem xét xem bên trong nhà máy này rốt cuộc có thứ gì.

Bởi vì đôi khi cần một vài thứ kỳ lạ để thu hút sự chú ý của bọn chúng, nếu không, với một tổ chức mang đầy lời nguyền rủa như vậy, ai biết được có trò mèo gì đang tồn tại chứ.

Vì vậy, lúc này Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình đang lặng lẽ chờ đợi bên ngoài nhà máy, đợi Tô Thành liên lạc.

Tô Thành cũng đoán rằng Bàn Tử và Muộn Du Bình sau khi trở về Cửu Môn, chắc cũng sắp đến nhà máy, liền khởi động kết nối tinh thần của mình.

Kết nối tinh thần của Tô Thành có một phạm vi giới hạn nhất định.

Khi sức mạnh tinh thần của cậu đạt đến một phạm vi bao phủ tương đối lớn, cậu sẽ không thể tiếp tục bao phủ những nơi xa hơn.

Nhưng may mắn là Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình chỉ đứng gần nhà máy, nên Tô Thành có thể bao phủ một khu vực bán kính mười dặm.

Tô Thành nhắm mắt lại, lặng lẽ lắng nghe tiếng gió bên tai, vừa dùng tâm cảm nhận xem Bàn Tử và Muộn Du Bình đang ở đâu.

Cậu liền phát hiện ra ở hướng bên trái của mình, hai người đang bàn tán gì đó ngoài cổng lớn.

Vì Tô Thành đã thiết lập kết nối tinh thần, nên chỉ cần có sự giao tiếp tinh thần giữa hai người, cậu có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Lúc này, cuộc trò chuyện tinh thần của Bàn Tử và Muộn Du Bình đương nhiên hiện ra trong đầu Tô Thành.

Hai người đang ở ngoài sân của nhà máy, chờ đợi để liên lạc với Tô Thành.

Tô Thành thấy hai người đang nói chuyện vẩn vơ, liền dùng ngón

tay vẽ một vòng tròn trong không trung, kết nối tinh thần trong đầu mình với Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử.

Vòng tròn trước mặt chính là đường hầm mà Tô Thành thông qua kết nối tinh thần để liên lạc với hai người.

Đúng lúc Vương Bàn Tử đang không biết làm thế nào để liên lạc với Tô Thành, định lấy điện thoại ra gọi, thì nghe thấy một giọng nói nhanh chóng vang lên trong đầu: "Nghe đây, tuyệt đối không được gọi điện thoại, bên trong có vô số thiết bị vô tuyến, có thể ngay lập tức phát hiện nội dung cuộc gọi.

Nếu gọi điện thoại sẽ bị lộ.

Nghe tôi, trước tiên hãy tiến lại gần ống khói rất cao kia một cách từ từ.

Nhớ kỹ, phải thật im lặng, tuyệt đối không được kinh động bất kỳ vật gì trong sân." Vương Bàn Tử nghe thấy giọng nói trong đầu rõ ràng là giọng điệu của Tô Thành, nên trở nên vô cùng nghiêm túc, phân tích những gì Tô Thành vừa nói.

Chỉ thấy Muộn Du Bình đứng bên cạnh nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử mà chẳng hiểu gì.

Bởi vì Tô Thành vừa rồi chỉ thiết lập kết nối tinh thần với một mình Vương Bàn Tử, Muộn Du Bình không biết Vương Bàn Tử đã nghe thấy gì.

Nếu Tô Thành nói chuyện với Muộn Du Bình thì Vương Bàn Tử cũng không nghe được.

Vì vậy, bây giờ Muộn Du Bình dùng một vẻ mặt vô cùng kỳ quái nhìn Vương Bàn Tử, người đang với đôi mắt vô cùng nghiêm túc lắng nghe âm thanh phát ra trong đầu.

"Bàn Tử, có chuyện gì vậy?

Có phải Tô Thành liên lạc không?" Muộn Du Bình vốn ít nói, nên dùng lời lẽ vô cùng ngắn gọn hỏi Bàn Tử, sau đó mặt lạnh như băng đứng đó chờ đợi, xem Tô Thành muốn nói gì với Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử phải một lúc lâu sau mới hoàn hồn, trên mặt lộ vẻ mông lung, phân tích những lời Tô Thành vừa nói.

Muộn Du Bình thấy Vương Bàn Tử không muốn nói ra mình vừa giao tiếp với ai, liền tự mình đi vào sân của nhà máy bỏ hoang.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng vừa hoàn hồn, thấy Muộn Du Bình đã đi được hơn mười bước, liền vội vàng chạy lên, ngăn Muộn Du Bình đang chuẩn bị bước một chân vào sân: "Đợi đã, đợi đã, Muộn Du Bình, anh nóng vội quá đấy.

Bây giờ là lúc vô cùng nguy hiểm.

Nhìn cái sân yên tĩnh như nước này đi, bên trong có nhiều bí ẩn lắm đấy.

Cửa nẻo đóng kín, đâu đâu cũng là nguy hiểm, anh nhất định phải cẩn thận một chút." Vương Bàn Tử nói xong, liền kéo Muộn Du Bình ra khỏi phạm vi của cái sân, men theo tường rào bên ngoài đi một vòng rồi đến gần ống khói lớn kia.

Lúc này Tô Thành không nói gì với Vương Bàn Tử, nhưng Bàn Tử dựa vào trực giác, giống như cảm giác trong núi, rằng cái ống khói lớn này nhất định là nơi ẩn náu của Tô Thành.

Chương 397

Vì vậy, Vương Bàn Tử liền kéo Muộn Du Bình, hai người trực tiếp đi về phía ống khói.

Hướng của ống khói cao phải bằng tòa nhà năm tầng.

Mỗi một ống khói đều có những điểm có thể leo lên.

Vương Bàn Tử thấy ống khói đó nằm ở một góc của nhà máy bỏ hoang, liền nói với Muộn Du Bình bên cạnh: "Tiểu Ca, anh xem ống khói kia có gì đó mờ ám không?

Nếu có người trốn trong đó, liệu có phải là nơi khó bị phát hiện nhất trong toàn bộ nhà máy không?

Nếu vậy, rất có thể sẽ phát hiện ra tung tích của chúng ta, và chúng ta cũng có thể tìm thấy anh ấy ở đó." Muộn Du Bình nghe lời của Vương Bàn Tử, tuy biết Bàn Tử không phải là người có thể biết trước tương lai, nhưng Bàn Tử có dũng có mưu, tâm tư lại khá tỉ mỉ.

Vì vậy, những lời anh ta nói cũng là một phương pháp có thể tham khảo.

Muộn Du Bình liền gật đầu, nói với Vương Bàn Tử: "Nếu đã vậy, chúng ta đi vào ống khói đó là được.

Chỉ là nhà máy bỏ hoang này lớp lớp chồng chất, cửa sổ đều đóng kín, bên trong có vấn đề gì chúng ta cũng không biết, vậy chúng ta vào bằng cách nào?" Muộn Du Bình vừa khoanh tay, vừa nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh, đặt ra câu hỏi.

Vương Bàn Tử ở đó cũng nghe Tô Thành nói không nên chạm vào bất cứ thứ gì trong nhà máy, điều này khiến anh ta cảm thấy khó xử.

Nhưng Muộn Du Bình đi một vòng tại chỗ rồi phát hiện ra, nhà

máy bỏ hoang này tuy bên ngoài trông chết chóc, nhưng hoàn toàn có thể đào một đường hầm để vào như trong núi.

Đến lúc đó có thể vòng vèo chui vào đáy của ống khói lớn, rồi từ từ leo lên là có thể tìm thấy Tô Thành.

Cách này vừa đơn giản, vừa có thể thuận theo manh mối mà tìm hiểu kết cấu bên trong nhà máy.

Vì vậy, đúng lúc Vương Bàn Tử đang bối rối, Muộn Du Bình đã lên tiếng trước, phân tích với Vương Bàn Tử: "Phải làm thế nào mới có thể không chạm vào phạm vi của nhà máy mà vẫn vào được bên trong?

Tường rào bên ngoài cao đến hai, ba mét, muốn bay vào thì e rằng với sức của chúng ta, nếu không có siêu năng lực như Tô Thành thì tuyệt đối không thể đạt được độ cao đó.

Vậy chúng ta muốn vào thì có khả năng..." Chưa dứt lời của Muộn Du Bình, Vương Bàn Tử đã nhanh chóng nảy ra một ý tưởng hay.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử vô thức sờ vào cái bụng tròn vo, đôi mắt nhỏ sáng lên, nhìn Muộn Du Bình, nói một tràng khen ngợi: "Chẳng lẽ chúng ta lại đào hầm vào như lúc vào mộ trong núi sao?

Nhà máy bỏ hoang này trông không lớn lắm, nhưng đào một cái hố để vào thì có phải hơi quá không?" Muộn Du Bình vừa nghe Vương Bàn Tử phân tích, vừa lộ ra một biểu cảm vô cùng thân thiết trên khuôn mặt lạnh lùng.

Bởi vì lúc này, Muộn Du Bình đã cầm chiếc xẻng đào mộ giắt bên hông trên tay từ lâu rồi.

Vì vậy, dù Vương Bàn Tử có nói gì, Muộn Du Bình cũng đã quyết định sẽ đào một đường hầm để vào.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử lại nghe Muộn Du Bình nói tiếp: "Dù sao

chỉ có ở trong núi chúng ta mới cần đào hầm, một lần đào mấy trăm mét.

Một nhà máy bỏ hoang nhỏ hẹp như vậy, nếu chúng ta đào một đường hầm vào liệu có làm sập cả tường rào bên trên không?

Như vậy sẽ hoàn toàn kinh động người bên trong mất." Muộn Du Bình nghe xong lời của Bàn Tử liền hừ lạnh một tiếng, cảm thấy lúc này Vương Bàn Tử nhát gan quá, hoàn toàn mất đi dũng khí như lúc ở trong mộ.

Trong mộ có bao nhiêu cơ quan giết người mà còn dám xông vào.

Bây giờ đây chỉ là một sào huyệt của một tổ chức bí ẩn trong một nhà máy bỏ hoang mà thôi.

Tuy tổ chức Phượng Hoàng Ấn Ký này rất bí ẩn, ngay cả Muộn Du Bình cũng chưa từng nghe qua, nhưng trong lòng anh không hề sợ hãi.

Vì vậy, Muộn Du Bình lúc này không nói nhiều lời vô ích với Vương Bàn Tử nữa, mà nói thẳng: "Tôi khuyên anh đừng nói nhảm nữa, nếu còn nói nhảm thì về đi.

Tô Thành lúc này đang ở trong nhà máy bỏ hoang này, nếu chúng ta không đi, không có ai cùng anh ấy trong ứng ngoại hợp để tìm hiểu rõ ràng nhà máy này, thì anh ấy không thể thoát ra được đâu." Vương Bàn Tử nghe lời của Muộn Du Bình liền biết, lúc này trong lòng Muộn Du Bình chỉ nghĩ đến việc đưa Tô Thành trở về.

Dù sao trên người Muộn Du Bình còn có rất nhiều bí mật cần giải quyết.

Muộn Du Bình rốt cuộc từ đâu đến, tại sao trải qua bao nhiêu năm tháng tang thương mà không già đi, tất cả những điều này đều cần Tô Thành giải quyết từng chút một.

Tô Thành chưa nói rõ cho anh biết, rốt cuộc anh đã nhìn thấy gì bên trong cánh cửa đồng trong lăng mộ đó, câu trả lời về bí mật cấp thế giới.

Vì vậy, bây giờ Muộn Du Bình chỉ có thể đưa Tô Thành trở về, bình an vô sự đưa anh về Cửu Môn thì mới có thể biết được rốt cuộc Tô Thành đã làm gì trong cánh cửa gỗ đó.

Lúc này, Vương Bàn Tử thấy Muộn Du Bình hoàn toàn không nghe mình nói, cứ thế đi thẳng đến bức tường ngoài của nhà máy ở khoảng cách gần nhất với ống khói lớn.

Một cái hố có đường kính khoảng nửa mét, sâu hơn một mét, Vương Bàn Tử rõ ràng thấy chỉ mất hơn mười phút.

Nếu có thêm một chút thời gian nữa, e rằng cả người cũng có thể chui vào được.

Vì vậy, bây giờ Vương Bàn Tử thấy Muộn Du Bình đã không còn đường lùi, liền rút chiếc xẻng đào mộ bên hông, nhanh chóng cùng Vương Bàn Tử đào cái hố đó.

Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình đã đào đến mép tường ngoài của nhà máy.

Sau khi đào đến mép tường ngoài, Muộn Du Bình như dồn hết sức lực vô tận, dùng sức mạnh man di mà đào đất bên dưới.

Chẳng mấy chốc, đường hầm đã hướng lên trên.

Muộn Du Bình vừa đào vừa ghi nhớ khoảng cách đã đi.

Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn, Muộn Du Bình luôn tính toán chính xác mỗi khi đào một bước thì tiến vào được bao xa.

Chương 398

Vì vậy, bây giờ Muộn Du Bình đã tiếp cận mép của ống khói lớn.

Chỉ thấy Muộn Du Bình cả người điên cuồng đào lên trên như một mũi khoan.

Lúc này, Bàn Tử cũng biết Muộn Du Bình sắp ra ngoài, liền nhanh chóng hất hết đất mà Muộn Du Bình đào xuống sang một bên.

Vì đất đào xuống càng nhiều, người bên dưới bị chôn vùi cũng càng nhiều, nên Vương Bàn Tử lúc này phải cố gắng hết sức để hất hết đất ra ngoài.

"Muộn Du Bình, còn bao lâu nữa mới đào lên được?

Cứ thế này, hai chúng ta chưa đào lên được thì e là sắp bị chôn sống rồi.

Đây không giống như đường hầm chúng ta đào, chỉ ở trên bề mặt nông.

Nếu lỡ đào thất bại, cái hố chúng ta đào sẽ bị sập, lúc đó hai chúng ta thật sự không ra được đâu." Vương Bàn Tử vừa nói với Muộn Du Bình, vừa thấy Muộn Du Bình không hề chậm lại động tác, liền biết Muộn Du Bình đã khai cung không có tên quay đầu, nhất định phải đào lên gần ống khói lớn mới được.

Vì vậy, Vương Bàn Tử chỉ có thể cùng Muộn Du Bình cố gắng hết sức hất hết đất ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, phía trên Muộn Du Bình lộ ra một tia sáng yếu ớt.

Ánh sáng đó hoàn toàn khác với ánh sáng mặt trời bên ngoài.

Ánh sáng tỏa ra có màu xanh lục nhạt.

Chỉ có loại đèn đặc biệt mới có thể phát ra màu sắc như vậy.

Vì vậy, Muộn Du Bình liền nói với Vương Bàn Tử đang mất kiên nhẫn: "Vương Bàn Tử, tôi thấy anh đừng lải nhải nữa, chúng ta đã đến đích rồi.

Có thời gian lải nhải, không bằng mở rộng cái lỗ phía trên ra một chút." Muộn Du Bình vừa nói vừa lạnh lùng liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử chưa từng bị ai đối xử như vậy, nhưng lúc này quả thực Muộn Du Bình có bản lĩnh, có thể khiến người trong nhà máy bỏ hoang thần không biết quỷ không hay mà chui vào bên trong.

Bây giờ Vương Bàn Tử không phục cũng phải phục, nghe theo chỉ huy của Muộn Du Bình.

Chỉ thấy Muộn Du Bình sau khi dọn sạch lớp đất phía trên, liền mở ra một thứ giống như một cái nắp gỗ.

Bởi vì vừa rồi cái nắp gỗ đó không khít với miệng hố, nên một khi Muộn Du Bình dọn hết đất bên dưới, liền men theo mép ván gỗ, mở toàn bộ tấm ván ra, liền nhìn thấy mình đang ở trong một không gian hình tròn.

Không gian hình tròn đó thẳng đứng lên trên, xung quanh không có bất cứ thứ gì, chỉ có vài cái gờ trên tường để leo lên, giống như những bậc thang.

Vương Bàn Tử lúc này ở bên dưới, men theo bức tường hình tròn nhìn lên trên.

Bàn Tử nhìn cái lỗ chỉ to bằng bàn tay trên đỉnh không gian hình tròn, không khỏi nói với Muộn Du Bình: "Chẳng lẽ ở trong cái ống khói lớn đó sao?

Ống khói đó cũng cao quá rồi, nhìn từ bên ngoài đã thấy cao, nếu không vào được bên trong thì e là ba chúng ta cũng chẳng có cách nào leo lên được.

Vậy chúng ta phải làm sao mới tìm được Tô Thành đây?" Muộn Du Bình vừa nghe Vương Bàn Tử nói, vừa liếc nhìn hắn một cái, rồi lại nhìn cái bụng tròn vo của hắn, không khỏi tiến lên, nhìn chằm chằm vào bụng Vương Bàn Tử mà nói: "Ừ, đúng là vậy, muốn leo lên ống khói đó e là rất khó.

Cho nên bây giờ chúng ta phải giảm cân, luyện cho cái bụng này nhỏ lại mới được.

Đến lúc đó leo lên ống khói sẽ đỡ tốn sức hơn nhiều." Vương Bàn Tử nghe Muộn Du Bình nói xong thì toát mồ hôi hột, bởi vì từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ gầy, bây giờ bảo hắn giảm cân thì đúng là nói mê sảng.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử nhìn bộ mặt không cảm xúc của Muộn Du Bình, tưởng anh ta đang nói thật, liền khóc lóc than thở: "Thôi đừng nói nữa, đống mỡ trên người tôi từ nhỏ đến lớn chưa từng giảm đi, bây giờ bảo tôi giảm cân thì đúng là nằm mơ.

Chẳng lẽ anh biết ảo thuật biến đống mỡ này của tôi đi mất à?

Tôi thấy chúng ta mau liên lạc với Tô Thành, để cậu ấy tìm chúng ta, rồi bàn bạc tiếp thì hơn." Muộn Du Bình nghe Vương Bàn Tử nói xong liền gật đầu, bởi vì những gì Vương Bàn Tử nói lúc này quả thực có lý.

Các điểm bám trên ống khói đó chỉ có thể chịu được trọng lượng của một người khoảng một trăm hai, ba mươi cân.

Bây giờ Vương Bàn Tử đã nặng gần 180 cân, cho dù hắn là một gã béo rất linh hoạt thì cũng không có cách nào leo lên đỉnh ống khói

tìm Tô Thành được.

Vì vậy, bây giờ họ chỉ có thể chờ Tô Thành một lần nữa thiết lập kết nối tinh thần với Vương Bàn Tử.

Đúng lúc này, trong đầu Muộn Du Bình vang lên lời của Tô Thành.

Chỉ thấy Muộn Du Bình đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình trong đầu.

Muộn Du Bình nhanh chóng cảm nhận được, âm thanh này không đến từ bất cứ đâu xung quanh, mà là từ sâu trong tâm trí của anh.

Chỉ thấy âm thanh đó dùng một giọng điệu vô cùng bình tĩnh, như thể có một đôi mắt đang nhìn thấy hai người họ, nói với Muộn Du Bình: "Muộn Du Bình, hai người đã vào trong ống khói lớn rồi, nhưng không thể tìm tôi ngay được, vì tôi đã ẩn thân.

Vì vậy, hai người cần đi một vòng trong nhà máy bỏ hoang này, như vậy khi tôi và hai người thiết lập kết nối tinh thần, tôi sẽ có thể nhìn thấy mọi ngóc ngách và kết cấu của nhà máy." Muộn Du Bình nghe lời Tô Thành, trong lòng anh biết Tô Thành lúc này đang ở một nơi bí mật.

Vì Tô Thành có dị năng, nên dù ở nơi nguy hiểm thế nào cũng có thể không bị những người của tổ chức bí ẩn trong nhà máy này phát hiện.

Ngay khi Muộn Du Bình đang nghĩ xem nên trả lời Tô Thành thế nào thì nghe thấy tiếng bước chân của người đi ủng ở lối vào không xa.

Tiếng bước chân ngày càng gần, Muộn Du Bình chỉ có thể kéo Vương Bàn Tử, hai người lại một lần nữa chui xuống dưới tấm ván gỗ.

Bởi vì dưới cái ống khói khổng lồ này không có bất kỳ khối đá nào

để ẩn nấp, mà Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử lại không có dị năng đặc biệt, không thể ẩn thân như Tô Thành, nên hai người họ chỉ có thể quay lại cái hố đất vừa mới vào.

Chương 399

“Trong cái nhà máy cũ nát này thật sự có người.

Nếu không nghe thấy tiếng ủng da đó, tôi thật không biết trong đây lại giấu nhiều kẻ không dám gặp người như vậy.

Sao chúng lại vào được đây, chẳng lẽ người phụ trách trước kia không thường xuyên kiểm tra sao?” Vương Bàn Tử vừa càu nhàu, vừa nói với Muộn Du Bình, đồng thời vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Trong hố đất vừa nóng vừa ngột ngạt.

Lúc này, Vương Bàn Tử mồ hôi nhễ nhại đứng trong hố, hai người bụng dán bụng với Muộn Du Bình dưới cái hố di động, chờ những kẻ đi ủng kia rời khỏi không gian phía trên.

Muộn Du Bình lúc này lại vô cùng căng thẳng nói với Vương Bàn Tử: “Tôi khuyên anh đừng nói gì nữa, cứ cầu nguyện cho hai kẻ đó đừng giẫm lên cái miệng hố của chúng ta thì hơn.

Vì giẫm lên tấm ván gỗ có đất và giẫm lên tấm ván gỗ không có đất đương nhiên sẽ phát ra hai loại âm thanh khác nhau.” Vương Bàn Tử nghe Muộn Du Bình nói xong liền ngậm miệng lại, vì Muộn Du Bình lúc này đang rất căng thẳng nhìn những giọt mồ hôi to như hạt đậu trên mặt Vương Bàn Tử, chỉ sợ hắn nói thêm một câu.

Cho nên bây giờ dù trời có sập xuống, Muộn Du Bình cũng không thể để Bàn Tử nói thêm một lời nào nữa, để tránh bị hai người trên đầu phát hiện.

Tiếng bước chân của hai người đó một nặng một nhẹ, rõ ràng là một béo một gầy.

Điều này khiến Vương Bàn Tử nghĩ ra một cách.

Nếu hai người họ đổi được quần áo của hai kẻ kia, liệu có thể trà trộn vào nơi sâu nhất của nhà máy này không?

Vì vậy, Vương Bàn Tử vừa vô cùng sợ hãi nhìn chằm chằm tấm ván gỗ phía trên, sợ bị phát hiện, vừa nhìn Muộn Du Bình trước mặt, ánh mắt lấp lánh như đã nghĩ ra điều gì quan trọng.

Chỉ thấy tiếng "cộp cộp cộp" của đôi ủng dần dần đến gần miệng hố nơi Muộn Du Bình đang ở thì đột nhiên dừng lại, rồi từ từ đi ra xa.

Lúc này, Vương Bàn Tử thở phào một hơi, thả lỏng người, cái bụng bự liền bật ra, đẩy Muộn Du Bình vào vách đất bên cạnh, khiến một ít đất rơi xuống, phát ra tiếng "phụp phụp".

Tấm ván gỗ bên dưới tuy khá cách âm, nhưng tiếng cục đất rơi xuống đất tuyệt đối không thể thoát khỏi tai hai người kia.

Chỉ thấy tiếng bước chân đi ủng của hai người họ lại một lần nữa tiến gần đến vị trí của Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Điều này khiến Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử gặp phải rắc rối lớn.

Bàn Tử cầu nguyện cho hai người kia lại rời đi như lần trước, nhưng lần này lại không như ý muốn của Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy tấm ván gỗ trên đầu bị hai người kia nhấc mạnh lên, bốn mắt nhìn nhau.

Hai người kia nghển cổ nhìn vào trong miệng hố.

Vì bên trong rất tối, không có một chút ánh đèn, chỉ có thể nhờ ánh sáng mờ ảo bên ngoài mới nhìn rõ được tình hình bên trong.

Hai người đang nghển cổ nhìn vào trong, thấy bên trong có bốn

thứ lấp lánh ánh sáng như nhãn cầu liền vội lùi lại.

Bởi vì theo lệ thường, dưới tấm ván gỗ này không nên có thứ gì, bây giờ đột nhiên xuất hiện một cái hố như vậy, có khả năng có điều mờ ám.

Bốn người đều có thể làm được việc đó, nên hai người kia liền định dùng cây gậy trong tay để thăm dò hai thứ bên dưới trước.

Chỉ thấy một người thân hình gầy gò dùng cây gậy gỗ trong tay đâm thẳng vào mặt Bàn Tử.

Bàn Tử thuận thế chộp lấy cây gậy gỗ trong tay người đó rồi giật mạnh xuống.

Gã gầy cũng thuận thế theo lực của Bàn Tử, chui tọt vào trong hố đất.

Sau khi gã gầy vào trong hố, cái hố trở nên chật chội hơn, cả không gian nhét ba người quả thực như nhồi bánh bao.

Nhưng điều đó cũng không cản trở Bàn Tử bịt miệng gã gầy lại.

Lúc này chân của gã gầy vẫn còn ở bên ngoài hố đất, nên gã béo ở trên miệng hố liền muốn kéo gã gầy lên nhưng lại phát hiện gã gầy bị kẹt cứng trong hố, không nhúc nhích.

Gã béo không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không biết tại sao gã gầy lại bị kẹt trong hố, không động đậy chút nào, liền vô cùng lo lắng nói với gã gầy: "Nhị Hổ, sao vậy?

Rơi xuống hố rồi à?

Không dùng gậy thăm dò trước sao?

Lên tiếng đi chứ, sao tôi kéo mãi không được?" Nhị Hổ bị rơi vào trong hố thì dùng hết sức toàn thân, muốn tránh xa hai người bên dưới một chút, nhưng cái hố quá chật hẹp.

Vì vậy, lúc này Nhị Hổ muốn cố hết sức thoát khỏi vòng tay của Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình nhưng lại không thể dùng sức được.

Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình đã bịt miệng Nhị Hổ lại, sợ hắn phát ra dù chỉ một tiếng động nhỏ, rồi đập đầu hắn vào vách đất.

Vốn dĩ Nhị Hổ đã phải lộn ngược người mới vào được trong hố, bây giờ lại bị hai người bên dưới đối xử như vậy, dù là người quen cũng không thể chịu đựng được sự tra tấn này.

Thế là Nhị Hổ mắt tối sầm lại rồi ngất đi.

Lúc này, Nhị Hổ đang ở trong tư thế lộn ngược vô cùng khó chịu, nên muốn ra ngoài thì cần gã béo bên ngoài kéo lên mới được, nếu không thì không có cách nào lên được.

Gã béo nghe thấy Nhị Hổ không có động tĩnh gì liền nghĩ chỉ cần kéo chân Nhị Hổ là có thể kéo hắn lên.

Vì vậy, gã dùng sức kéo mạnh cơ thể Nhị Hổ, nhưng ai ngờ cơ thể Nhị Hổ lại nặng như ngàn cân.

Chương 400

Vốn dĩ hắn chỉ nặng hơn 100 cân, bây giờ lại như thể có thêm trọng lượng của hai người nữa.

Hắn bị kẹt cứng trong hố, không nhúc nhích.

Gã béo kéo hai lần, thấy không thể một mình kéo Nhị Hổ ra được nên đành bỏ cuộc.

Bàn Tử thấy người ở trên cuối cùng cũng buông tay, liền nói nhỏ với Muộn Du Bình: "Bây giờ gã béo ở bên ngoài cũng không biết đang làm trò gì.

Tôi nghĩ hai chúng ta ra ngoài xem sao, dù sao thì hai chúng ta đấu một chắc chắn thắng.

Bây giờ gã gầy này đã bị chúng ta hạ gục rồi, nên chúng ta chỉ cần giải quyết gã béo kia là được.

Đây là cơ hội, chúng ta muốn trà trộn vào nhà máy bỏ hoang này, e là cần phải mượn sức của hai người họ." Muộn Du Bình nghe lời Bàn Tử, thấy hành động của gã béo dường như không có ý định chờ đợi, liền nhanh chóng buông tay, thả Nhị Hổ đang ngất xỉu ra.

Nhị Hổ cũng trợn mắt, dưới sự khống chế của Bàn Tử đã ngất không thể ngất hơn được nữa.

Vì vậy, Nhị Hổ lúc này lộn ngược người chặn miệng hố, khiến Bàn Tử cũng không thể nhanh chóng trèo ra ngoài được.

Lúc này, Muộn Du Bình ở bên cạnh nảy ra một ý tưởng vô cùng kỳ diệu.

Chỉ thấy Muộn Du Bình bóp cổ họng mình, giả giọng Nhị Hổ, nói với gã béo ở trên: "Kéo tôi lên đi, không kéo lên là tôi kẹt chết ở đây

đấy.

Bây giờ tôi đang bị kẹt trong hố khó chịu lắm, mau kéo tôi lên đi, không thì đầu tôi tụ máu mất." Người ở trên dường như nghe thấy lời của Nhị Hổ, liền nhanh chóng kéo mạnh cơ thể hắn lên.

Chỉ thấy sau khi Bàn Tử và Muộn Du Bình buông tay, Nhị Hổ liền thuận lợi bị đồng bọn ở trên kéo lên.

Nhưng ngay sau đó, Muộn Du Bình đạp lên vai Bàn Tử cũng nhanh chóng lao lên.

Bàn Tử tuy ở trong hố rất khó xoay xở, không thể nhanh chóng trèo lên được, nhưng tốc độ cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Chỉ thấy hai người thuận lợi ra khỏi hố, nhìn thấy người đàn ông trung niên đang ôm cơ thể Nhị Hổ, vô cùng khó hiểu nhìn Muộn Du Bình đang đứng trước mặt.

Bởi vì người đàn ông trung niên đang ôm thi thể Nhị Hổ không hiểu hai người đàn ông trung niên này từ đâu ra, tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong cái hố đất kỳ quái này.

Lúc này, người đàn ông trung niên như bị đoản mạch, ngồi sững ở đó, nhất thời không biết phải làm gì.

Lúc này, Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử đột nhiên lại chui ra khỏi hố đất, nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi bệt trước mặt.

Chỉ thấy Muộn Du Bình lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên đó, ánh mắt sắc như hai tia chớp khiến người đàn ông trung niên như bị sét đánh, ngồi trên đất không dám nhúc nhích.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử ở bên cạnh, trông như một gã vạm vỡ to con, sải bước tiến về phía người đàn ông trung niên, cả không khí đều ngưng đọng lại trong một bầu không khí vô cùng nguy hiểm.

“Các người là ai?

Từ đâu đến?

Đây là đâu, các người biết không?

Đây là nơi nào mà các người dám giở trò?” Dù sao cũng là một người đàn ông trung niên, lúc này hắn vẫn chưa mất hết lý trí, chỉ vô cùng sợ hãi nhìn ánh mắt của Muộn Du Bình, không dám đối đầu với anh.

Vì vậy, người đàn ông trung niên cúi đầu nhìn Nhị Hổ dưới chân, giọng run rẩy nói với Vương Bàn Tử: “Tôi khuyên các người đừng gây chuyện ở đây, mau rời đi thì hơn, nếu không thì không ai bảo vệ được các người, không chắc có thể sống sót ra ngoài đâu.” Người đàn ông trung niên vừa nói xong, chỉ thấy Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử liền lập tức tiến lên đánh gục hắn ngay tại chỗ.

Sau đó, họ nhét người đàn ông trung niên vào cái hố đất mà Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử đã ở, đậy tấm ván gỗ lại.

Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử rất thông minh, lấy bộ quần áo mà người đàn ông trung niên và Nhị Hổ đang mặc, giống hệt quần áo của tổ chức kia, mặc vào người.

Như vậy, Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử có thể như cá gặp nước trong nhà máy bỏ hoang này, hành động sẽ tự do hơn một chút.

Lúc này, Tô Thành cảm nhận được cuộc va chạm vừa rồi giữa Muộn Du Bình, Vương Bàn Tử và người của tổ chức kia, liền nói với họ: “Bên trong nhà máy bỏ hoang này có một phòng thí nghiệm dưới lòng đất rất lớn, chúng ta nhất định phải tìm ra phòng thí nghiệm đó, như vậy mới có thể biết được những người này rốt cuộc đang làm trò mờ ám gì.

Dù sao thì tất cả mọi người trong Cửu Môn đều không biết

chuyện ở phía tây thành phố." Tô Thành nói đến đây thì dừng lại, rồi lại tiếp tục nói riêng với Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử: "Cho nên chúng ta nhất định không được để lộ sơ hở, tốt nhất là đừng để họ phát hiện ra chúng ta.

Chỉ cần tìm được phòng thí nghiệm, chúng ta sẽ biết họ đang làm gì.

Sau đó chúng ta sẽ rút về nội bộ Cửu Môn rồi bàn bạc kế hoạch lâu dài." Vương Bàn Tử đương nhiên rất nghe lời Tô Thành, nên bây giờ Tô Thành nói gì hắn cũng vô cùng tuân theo, như thể Tô Thành đang đứng ngay trước mặt hắn.

Muộn Du Bình gật đầu vào không khí trước mặt, sau đó nhìn Vương Bàn Tử rất nghiêm túc.

Chỉ thấy vẻ mặt của Vương Bàn Tử lúc này cũng vô cùng nghiêm trọng, vì anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống.

Nếu Tô Thành không thể thoát khỏi nhà máy bỏ hoang này, vậy thì chắc chắn anh sẽ dùng toàn bộ quyền lực của mình để cứu Tô Thành.

Dù sao Tô Thành cũng là nhân vật vô cùng quan trọng liên quan đến bí mật thân thế của anh.

Vì vậy, Muộn Du Bình liền đi ra khỏi lối ra của ống khói lớn.

Vương Bàn Tử đương nhiên cũng đi theo sau Muộn Du Bình.

Nghe xong lời của Tô Thành, họ đi ra ngoài ống khói, gặp phải người của tổ chức kia trong hành lang nội bộ.

Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử gật đầu với những người đó một cách qua loa, sau đó lặng lẽ tìm đến một nơi không có người, men theo đường ống điều hòa, từng chút một quan sát tình hình bên ngoài, tính toán xem làm thế nào để vào được phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Chương 401

Bên này, Tô Thành dùng lớp ngụy trang do mình tạo ra, đi lại trong nhà máy bỏ hoang.

Có lúc da hắn biến thành màu như cỏ khô, có lúc lại biến thành màu như gạch tường.

May mà Tô Thành không mặc đồng phục của những người đó, nhưng vẫn có thể ẩn giấu hành tung ngay dưới mí mắt họ.

Chỉ thấy Tô Thành lúc này đã đến nơi trung tâm nhất của toàn bộ nhà máy.

Ở giữa trung tâm đó, mặt đất như bị đào một cái giếng sâu, xung quanh có lan can.

Tô Thành đứng ở xung quanh lan can nhìn xuống dưới, chỉ thấy một cái hố sâu thẳm khiến Tô Thành cảm thấy bên dưới chắc chắn có giấu những bí mật không ai biết.

Vì vậy, Tô Thành liền nhảy một phát xuống dưới.

Trong quá trình rơi xuống, Tô Thành nhìn thấy mỗi tầng đều có người đang làm việc.

Càng nhảy xuống, hắn càng cảm thấy số người ở tầng đó càng ít đi.

Lúc này, Tô Thành chọn một mép tầng, dùng sức bật người về phía lan can nối liền, treo cơ thể mình lên lan can.

Một loạt động tác như mây trôi nước chảy, tựa như một con rồng lớn khiến những người đó không hề hay biết.

Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng, nhà máy bỏ hoang này bình

thường không thể có người vào được.

Dù có vào được thì cũng không có lối vào các tầng hầm, nên họ rất yên tâm về cái giếng trời ở trung tâm nhà máy.

Vì không ai có thể nhảy vào từ một nơi cao như vậy.

Nếu có thì khi đến nơi, e là cũng chỉ còn là một cái xác.

Dù sao thì không ai có thể sống sót sau khi rơi từ độ cao của một tòa nhà 10 tầng.

Vì vậy, những người đó đều rất nghiêm túc làm việc của mình, không có thời gian rảnh để nhìn xem sau lưng đã xảy ra chuyện gì.

Thỉnh thoảng nhìn những người đó, không một ai có vẻ nghe thấy tiếng động của hắn, hắn liền cười lạnh, nói nhỏ: "Xem ra tuy là tổ chức bí ẩn, nhưng những người này thực sự quá lơ là cảnh giác rồi.

Chẳng lẽ không thể cảm nhận được sự tồn tại của tôi sao?

Xem ra những người này quá tự tin rồi, năng lực của tôi đã vượt quá phạm vi mà họ có thể chấp nhận được." Tô Thành vừa nói nhỏ, vừa nhìn những người đó vẫn không hề hay biết mà làm việc của mình, liền lật người vào tầng mà hắn đang dừng lại.

Chỉ thấy ở tầng hầm thứ 5 có một cỗ máy vô cùng khổng lồ ở dưới lòng đất, dường như đang không ngừng hấp thụ năng lượng của trái đất.

Tô Thành nhìn thấy cỗ máy dưới lòng đất đó có cảm giác quen thuộc, liền cố gắng lục lọi trong đầu xem rốt cuộc đã thấy nó ở đâu.

Nhưng Tô Thành nghĩ mãi mà không ra, chỉ thấy ký ức của mình trước đây rất rõ ràng, nhưng sau khi ra khỏi ngôi mộ cổ trong núi đó, lại càng ngày càng mơ hồ.

Lúc này, hắn chỉ nhớ những ký ức mà cánh cửa đồng xanh đã ban

cho hắn từ cổ chí kim, còn về chi tiết, tất cả đều như một mớ hồ dán vào nhau, khiến Tô Thành không thể nhớ ra được rốt cuộc từ xưa đến nay đã xảy ra những chuyện gì.

"Chết tiệt, sao đầu óc lại hỗn loạn vào lúc này, rốt cuộc làm sao mới biết được cỗ máy này dùng để làm gì?" Dừng lại một chút, Tô Thành lại nói tiếp: "Bây giờ nếu không nghiên cứu kỹ lưỡng, vậy thì sau khi ra ngoài, thông tin tôi có được trong nhà máy bỏ hoang này e là cũng không hoàn chỉnh." Tô Thành vừa nói như vậy, vừa đi vòng quanh cỗ máy đó một vòng.

Cỗ máy đó trong mắt Tô Thành dường như được chia thành nhiều linh kiện.

Trong đầu hắn, chúng lặp đi lặp lại việc lắp ráp, rồi tháo ra, tháo ra rồi lại lắp ráp, khiến Tô Thành nghiên cứu xem cỗ máy đó rốt cuộc dùng để làm gì.

Vì vậy, trong mắt Tô Thành lúc này không phải là màu đen như người thường, mà là vô số ánh sáng màu xanh nhạt ngưng tụ trên võng mạc, hiện ra một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc.

Tô Thành không ngừng phân tích kết cấu bên trong cỗ máy, bên ngoài dường như cũng có tiếng bước chân đang từ từ đi về phía này.

Tô Thành thấy tình hình như vậy liền nhanh chóng nằm xuống, chui vào gầm của cỗ máy.

Chỉ thấy Tô Thành vừa chui vào gầm máy thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài dừng lại, tiếp theo là tiếng nhập mật khẩu khóa, cả quá trình kéo dài khoảng hai phút, sau đó liền nghe thấy tiếng "két két", quả nhiên cánh cửa lớn đã bị người bên ngoài thuận lợi mở ra.

Cuối cùng, tiếng cánh cửa máy nặng nề mở ra khiến dây thần kinh trong đầu Tô Thành căng như dây đàn, nhưng lại không thể làm gì

được.

Dù sao lúc này hắn đang ở dưới gầm cỗ máy lớn nhất, nếu cử động một chút sẽ bị lộ thân hình.

Cánh cửa mở ra phát ra âm thanh vô cùng nặng nề.

Tô Thành vô cùng căng thẳng nằm dưới gầm máy, sợ những người đó phát hiện ra sự tồn tại của mình, vừa nghĩ cách thoát thân.

Dù sao đi xuống thì dễ, nhưng muốn đi lên thì e là không đơn giản như vậy.

Trước đó, những người kia mỗi người đều mặc bộ quần áo dài màu đen xen kẽ, trông như được làm từ một loại dược liệu đặc biệt.

Thường xuyên nhìn những người đó, hắn phát hiện trên trán mỗi người dường như đều có một vết sưng.

Những người không có vết sưng trên trán dường như là cấp thấp nhất.

Tô Thành vừa quan sát những người đó, vừa phải cố gắng hết sức để tránh tầm nhìn của họ.

Vì vậy, Tô Thành ở dưới gầm máy cũng không nhìn thấy được bao nhiêu, nên muốn thoát thân lúc này, e là thật sự chỉ có thể liên lạc với Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Chương 402

Bên kia, Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử một trước một sau đang rất nỗ lực di chuyển trong đường ống điều hòa, nhưng không có cách nào thao tác nhanh hơn được.

Vì vậy, họ chỉ có thể từ từ di chuyển cơ thể, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không đến gần được chỗ Tô Thành.

Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy đường ống điều hòa có một đoạn đi thẳng xuống dưới.

Lúc này, nếu men theo đường ống điều hòa đi xuống, điều đó chứng tỏ bên trong đường ống có liên quan đến một không gian nào đó dưới lòng đất.

Muộn Du Bình vừa nghĩ như vậy, vừa nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không kiềm chế được, nói với Muộn Du Bình: "Anh cử động đi chứ, nhìn kìa, đường ống này đi thẳng xuống, e là bên dưới có trò gì đó.

Đã nhận nhiệm vụ của Tô Thành giao cho, chúng ta nhất định phải điều tra rõ ràng mọi chuyện." Muộn Du Bình nhìn khuôn mặt của Vương Bàn Tử, lúc này mồ hôi chảy ròng ròng, trong bộ đồng phục kín mít trông càng thêm nghiêm nghị.

Ngay cả kiểu tóc mà bình thường hắn rất tự hào cũng bết hết vào mặt và da đầu, trông vô cùng thảm hại.

Muộn Du Bình nhìn bộ dạng đó của Vương Bàn Tử, nói: "Nếu chúng ta đi xuống, lúc muốn quay lại sẽ rất khó khăn.

Tô Thành bây giờ chưa liên lạc với tôi, tôi thấy chúng ta nên xem xét tình hình trước đã." Vương Bàn Tử nghe lời Muộn Du Bình, gật

đầu, nghĩ rằng bây giờ nếu đi xuống, e là lúc lên thật sự không dễ dàng như vậy.

Nếu biết Tô Thành ở dưới, ba người họ có thể hợp sức, thuận lợi ra ngoài.

Nhưng bây giờ không có Tô Thành, con át chủ bài đó, Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình muốn ra ngoài thì không có nhiều cơ hội thắng.

Vì vậy, bây giờ ở trong đường ống điều hòa thẳng đứng này, Muộn Du Bình không thể không đưa ra quyết định như vậy.

Còn Tô Thành lúc này đang chăm chú nhìn những người trong phòng thí nghiệm đang nghiên cứu cỗ máy lớn.

Hắn không biết làm thế nào để khởi động nó, nhưng những cỗ máy lớn này đã được tạo ra.

Nếu có thể bật công tắc của cỗ máy lớn đó ngay lập tức, không chỉ có thể thu hút sự chú ý của những người này, mà nếu may mắn có thể kiếm được chút lợi lộc, họ sẽ không để ý đến Tô Thành nữa.

Tô Thành vừa nghĩ, vừa dùng thấu thị nhãn nhìn vào bên trong cỗ máy lớn.

Chỉ thấy toàn bộ bên trong cỗ máy dường như có một loại năng lượng yếu ớt mà Tô Thành chưa từng thấy, liên kết chặt chẽ với nhau.

Năng lượng yếu ớt đó như tia chớp, nhưng lại mạnh hơn tia chớp gấp 10 lần.

Bởi vì tia chớp bình thường chỉ có màu xanh nhạt, còn trong dòng điện này, màu sắc mà Tô Thành nhìn thấy là màu vàng kim.

Tô Thành không khỏi nghĩ xem rốt cuộc vật chất gì mới có thể phát ra dòng điện như vậy.

Vì vậy, Tô Thành nhìn vào cấu tạo bên trong cỗ máy, liền dùng sức mạnh tinh thần có thể điều khiển đồ vật, dùng hai tay cách lớp ván ở đáy máy, điều khiển những sợi dây điện bên trong, để chúng kết nối lại.

Bởi vì Tô Thành biết những đầu nối dây điện này dùng để làm gì, một khi được kích hoạt sẽ xảy ra tình huống gì.

Cho nên, Tô Thành quyết định giúp những người này một tay.

Bây giờ, những người đó đang bận rộn ở trên, Tô Thành ở dưới cũng đang gấp rút thực hiện một số thay đổi, vì họ tự cho rằng cỗ máy mình thiết kế ra đặc biệt hoàn hảo, nhưng lại không biết rằng tất cả dây điện của cỗ máy đều bị lắp ngược.

Vì vậy, bây-giờ Tô Thành đang rất cố gắng ở bên trong để kết nối lại những thứ bị lắp ngược.

Phía trên, mọi người chỉ đang thao tác trên máy tính mà thôi.

Mặc dù không biết tại sao cỗ máy lại xuất hiện tình huống bất thường, nhưng những con số trên máy tính lại cho họ biết, toàn bộ máy tính lúc này không còn nằm trong tầm kiểm soát của họ nữa.

Vì vậy, những người đó đều vô cùng phát điên, đứng bên cạnh cỗ máy đối thoại.

Chỉ nghe thấy giọng của một ông lão, nói với một chàng trai trẻ bên cạnh: “Cỗ máy này sao vậy?

Không phải nói sau khi vị tiến sĩ kia nghiên cứu xong là có thể đưa vào sử dụng hoàn toàn sao?

Bây giờ nó hoàn toàn không nghe lời chúng ta, tại sao vậy?

Tiền tôi bỏ ra không phải để cho vị tiến sĩ kia nhận không đâu.” Chàng trai trẻ bên cạnh vừa lau mồ hôi trên trán, vừa đập vào các nút

trên cỗ máy, muốn làm cho nó nghe lời hơn một chút.

Nhưng màn hình của cỗ máy lúc này lúc sáng lúc nhấp nháy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, hình ảnh hiển thị trên cỗ máy bây giờ cũng không phải là thứ mà những người đó có thể hoàn toàn hiểu được.

Cỗ máy này do một vị tiến sĩ chế tạo ra.

Tô Thành cũng rất khâm phục vị tiến sĩ đó có thể tạo ra một cỗ máy tốt như vậy, có thể giải phóng năng lượng từ một tảng đá.

Nếu tìm thêm nhiều loại đá như vậy, e là có thể tạo ra một thiết bị có thể giải phóng năng lượng vô cùng lớn.

Lúc đó, thứ năng lượng không cần tiền này quả thực là một loại vật phẩm mới, nhất định sẽ bán rất chạy.

Nó khiến người ta một khi tiếp xúc sẽ bị nghiện, nếu hành vi này có thể thao túng tâm trí con người, vậy thì hậu quả không thể lường trước được.

Tô Thành vừa nghĩ, trán rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, vừa phải tìm hiểu rõ ràng mọi thứ bên trong cỗ máy.

Chương 403

Nhưng rơi vào tay những người đó lại không thể làm cho cỗ máy nghe lời.

Điều này hoàn toàn làm khó Tô Thành.

Vì vậy, bây giờ hắn chỉ có thể để cỗ máy hoạt động trước, xem xem rốt cuộc nó có thể mang lại cho người ta một bất ngờ gì.

"Chưởng môn nhân, tôi cũng không biết cỗ máy này được thiết kế như thế nào, chỉ biết thứ mà nó sản xuất ra, một là có thể cung cấp cho chúng ta năng lượng vô tận, hai là có thể làm cho những viên đá đã dùng hết đó tạo ra một lượng lớn bột, sau đó có thể bán chạy, khiến những người đó nghiện, không thể rời khỏi thứ mà chúng ta sản xuất ra." Chàng trai trẻ ra sức khuyên ông lão bên cạnh phải bình tĩnh, dù sao chỉ có ông lão mới có thể bỏ tiền ra cho chàng trai trẻ và vị tiến sĩ mà anh ta giới thiệu nghiên cứu một cỗ máy như vậy.

Đối với vị tiến sĩ đó, ông đã chìm đắm trong loại máy móc này nhiều năm, nếu ông lão bên này cắt đứt nguồn vốn, vậy thì tâm huyết bao năm của ông sẽ đổ sông đổ bể.

Vì vậy, chàng trai trẻ đã sớm thông đồng với vị tiến sĩ kia, sau khi nghiên cứu ra loại máy này sẽ chia cho chàng trai trẻ rất nhiều lợi nhuận, loại tài phú mà người bình thường không dám nghĩ tới, quả thực có thể xưng bá toàn cầu.

Đến lúc đó, vừa dùng hết tiền của ông lão, vừa được lợi, sẽ không cần phải phục tùng ông lão này nữa.

Chàng trai trẻ bây giờ dù có như một con chó bò dưới chân ông lão cũng không quan tâm, dù sao chỉ cần chịu đựng một thời gian, sẽ có lợi nhuận vô cùng lớn.

Lúc này, ở dưới gầm máy, Tô Thành đang nối nốt sợi dây điện cuối cùng.

Ngay sau khi sợi dây điện cuối cùng được nối xong, bề mặt tảng đá vốn có màu xám xịt, thỉnh thoảng chỉ giải phóng ra một chút năng lượng biến thành tia sét màu vàng, bây giờ khi Tô Thành nối xong sợi dây điện cuối cùng, hắn phát hiện cỗ máy bắt đầu rung động không kiểm soát.

Lúc này, dường như có cảm giác trời sập đất lún, Tô Thành thấy tình hình không ổn liền vội vàng tích tụ sức mạnh, chuẩn bị khống chế năng lực trong cơ thể để tránh những thứ rơi xuống.

Ông lão cảm nhận được sự rung động của mặt đất, lại một lần nữa chất vấn chàng trai trẻ: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại có chấn động lớn như vậy, rốt cuộc đã làm trò quỷ gì?

Cỗ máy này vốn dĩ không phải chỉ là một cỗ máy sao?

Sao đột nhiên lại rung chuyển thế này?

Chẳng trách chọn nhà máy bỏ hoang này, vốn dĩ không an toàn, nếu không thì sao lại có động đất lớn như vậy." Ông lão lúc này không quên chất vấn chàng trai trẻ bên cạnh, nhưng chàng trai trẻ bên cạnh đã sớm bỏ chạy mất dạng.

Sau khi ấn chuông cửa phòng thí nghiệm, một chuỗi âm thanh mật mã truyền vào tai Tô Thành.

Những người đi theo ông lão cũng đã sớm chạy ra ngoài.

Ông lão này lúc này chính là chưởng môn nhân của tổ chức này.

Vì Tô Thành cũng nghe thấy chàng trai trẻ kia gọi ông ta là "chưởng môn nhân", nên Tô Thành phán đoán lai lịch của ông lão này chắc chắn không nhỏ.

Vì vậy, "bắt giặc phải bắt vua", đương nhiên phải khống chế ông lão này trước, rồi mới hỏi chuyện.

Chỉ thấy Tô Thành ngay lập tức dùng chân đạp mạnh vào một cây cột dày ở đáy máy.

Sức mạnh của cây cột khiến Tô Thành bị bật ra một khoảng cách rất xa, trong nháy mắt đã rời khỏi gầm máy.

Lúc này, ông lão lưng còng xuống, nhưng trong mắt lại lộ ra ba phần hung quang.

Tô Thành nhìn thấy ông lão ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có cảm giác không thể nói thành lời.

Nhưng lúc này không thể lo nhiều như vậy được, nên Tô Thành lập tức đứng thẳng người, lao về phía ông lão: "Ngươi từ đâu chui ra vậy?

Sao lại đột nhiên xuất hiện trong phòng thí nghiệm?" Ông lão vừa kinh hãi nhìn Tô Thành lao về phía mình, vì tốc độ mà Tô Thành sử dụng vốn không phải là thứ người thường có thể bì được.

Vì vậy, Tô Thành lúc này như một mũi tên rời cung, lao thẳng về phía ông lão, trong nháy mắt đã quật ngã ông lão xuống đất.

Ông lão lúc này hoàn toàn kinh hãi.

Vì trận động đất lúc này đã dọa chạy hết những người bảo vệ, nên ông lão lúc này dù muốn làm gì cũng không thể sử dụng được thủ đoạn của mình.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành dùng sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn trên người trói chặt ông lão lại, giống như một con mọt sách đang hấp hối.

Ông lão lập tức rơi vào tay Tô Thành.

Lúc này, Tô Thành chỉ cần ổn định trận động đất hiện tại là có thể thoát khỏi nhà máy bỏ hoang này.

Dù sao cũng đã bắt được nhân vật cốt lõi nhất, nên bây giờ dù tất cả những người của tổ chức tà ác trong nhà máy có truy lùng Tô Thành, hắn cũng không thèm để ý.

Tô Thành nhìn những người đó, lúc này vẫn đang la hét ầm ĩ.

Hắn lập tức đi đến trước mặt cỗ máy, ngưng tụ sức mạnh trong tay thành một cột sáng, trong nháy mắt phun ra từ lòng bàn tay.

Sau đó, có thể cảm nhận rõ ràng vị trí của mấy tầng hầm này đã ổn định lại một cách kỳ diệu, không còn rung chuyển nữa.

Tôi khuyên các anh đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Bây giờ nếu có thể cứu được thì e rằng cũng chỉ có mình tôi thôi.

Chỉ là một lão già chết đi, trong mắt tôi cũng như con kiến hôi, vậy nên bây giờ dù có làm gì, các người cũng không thể sống sót trong tay tôi quá một giây.” Tô Thành nói xong, trong lúc quan sát tình hình, liền siết chặt nắm đấm, nhắm vào lão già.

Tất cả những sợi dây thừng lập tức biến thành những con rắn ngoan ngoãn, siết chặt lấy cơ thể lão.

Lúc này, lão chỉ cần cử động một chút là sẽ cảm nhận được những sợi dây thừng siết chặt hơn.

Chương 404

Thấy người trẻ tuổi trước mặt đã hoàn toàn nắm giữ sinh mạng của mình trong tay, lão già đương nhiên biết điều, liền nói với Tô Thành: "Được, được, tôi đều nghe lời cậu.

Chỉ cần cậu không giết tôi.

Tôi đang nắm giữ một bí mật quan trọng, chẳng lẽ cậu không muốn có được năng lượng do cỗ máy kia tạo ra sao?

Nó có thể giúp người ta sống lâu trăm tuổi, cậu có hiểu không?" Lão già vừa nói với Tô Thành, ánh mắt vừa lộ ra vẻ tham lam dục vọng khiến Tô Thành không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Nhưng lúc này, lão già đối với Tô Thành chỉ như một món đồ nhẹ bẫng.

Vì vậy, Tô Thành liền xách sợi dây trên người lão lên, tóm gọn lão trong tay rồi bước ra khỏi cửa phòng thí nghiệm, nhẹ nhàng như lúc mới vào.

Nhưng ngay khoảnh khắc rời khỏi phòng thí nghiệm, Tô Thành đã thu nhỏ cỗ máy lại rồi nhét vào trong không gian ở cổ tay.

Căn phòng thí nghiệm lúc này trở nên trống rỗng, không còn một vật gì, trong khi trong không gian cổ tay của Tô Thành lại có thêm một cỗ máy bị thu nhỏ.

Lão già nhìn cổ tay Tô Thành mà thất thần.

Trời đất, lão chưa từng thấy năng lực nào như vậy, năng lực khủng bố đến mức nào mới có thể làm được điều này chứ?

Có thể thu nhỏ một cỗ máy khổng lồ nặng mấy chục tấn thành cỡ lòng bàn tay, rồi lại đặt vào trong cổ tay, dường như cổ tay đó có một

lực hút vô hình, có thể hút mọi thứ vào trong.

Thấy lão già đau đớn như vậy, lại chứng kiến hàng loạt thao tác vượt xa sự hiểu biết của người thường, lão già liền ngoan ngoãn nằm im trong vòng tay Tô Thành.

Tô Thành xoay người một vòng trên không rồi đáp xuống mặt đất, rời khỏi nơi sâu dưới lòng đất mấy tầng kia.

Vừa quan sát môi trường xung quanh, Tô Thành phát hiện ra hoàn cảnh đã âm thầm thay đổi.

Dường như không có ai phát hiện ra mình, điều này khiến Tô Thành cảm thấy có gì đó không ổn.

Rốt cuộc thì anh cũng không phải đường đường chính chính đi ra.

Nếu những người đó không mù thì chắc chắn phải thấy anh lôi lão già này ra chứ.

Bọn họ giờ đã đi đâu rồi?

Điều này khiến Tô Thành không khỏi nghi ngờ.

Lúc này, anh không liên lạc được với Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình, liền nhanh chóng thiết lập kết nối tinh thần với hai người họ.

Chỉ thấy trong mắt Tô Thành đột nhiên xuất hiện những điểm sáng màu trắng, khiến đôi đồng tử trong veo của anh trở nên phát sáng.

Anh cố gắng tìm kiếm xem Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình rốt cuộc đang ở đâu.

Cuối cùng, trong một bức tường trên tầng hai của nhà máy bỏ hoang, Tô Thành đã tìm thấy Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử đang ở bên trong.

Lúc này, hai người đang thắc mắc tại sao vừa rồi lại có một trận rung chuyển, lẽ nào trong nhà máy bỏ hoang này có thứ gì đó bị kích

hoạt sao?

Bởi vì trận rung chuyển không lớn cũng không nhỏ, cộng thêm kinh nghiệm và trực giác của Muộn Du Bình, nên lúc đó anh đã trấn an Bàn Tử, kiên quyết nói với cậu ta: "Vương Bàn Tử, chúng ta bây giờ ở trong ống điều hòa này rất không an toàn.

Nếu rung chuyển này là động đất, chúng ta có khả năng bị chôn sống trong nhà máy.

Nếu rung chuyển này là do con người tạo ra, thì Tô Thành chắc chắn sẽ cứu chúng ta kịp thời, nên chúng ta càng không nên gây rối vào lúc này." Muộn Du Bình thường ngày rất ít nói, nhưng bây giờ cũng phải mở lời an ủi Vương Bàn Tử, nên Vương Bàn Tử cũng nể mặt anh.

Vương Bàn Tử gật đầu với Muộn Du Bình, tiếp tục ở trong ống điều hòa.

Đợi không lâu, cậu ta phát hiện trong đầu dường như lại xuất hiện giọng nói của Tô Thành.

Âm thanh đó vang lên riêng biệt trong đầu Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Chỉ nghe Tô Thành lần lượt nói với hai người: "Hai người mau ra khỏi nhà máy này đi.

Bên trong bây giờ tôi đã làm cho rất hỗn loạn, nhưng phải cẩn thận đám nhân viên ở đó.

Bọn chúng không ngăn cản tôi mà lại chạy trốn tán loạn, bây giờ tôi không thấy một bóng người nào trong nhà máy cả." Tô Thành vừa nói xong với Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình, vừa thúc giục và dặn dò hai người nhanh chóng rời khỏi phạm vi nhà máy bỏ hoang này.

Bởi vì ai biết được người của tổ chức đó đã đi đâu, đang âm mưu

điều gì.

Tuy Tô Thành có chút thắc mắc, nhưng thực ra người cầm đầu trong nhà máy này không phải là lão già trong tay anh, nên anh cũng không quá lo lắng.

Nhưng suy nghĩ này của Tô Thành lúc này rõ ràng là sai.

Lão già này đúng là người cầm đầu của tổ chức, nhưng những nhân viên kia thực ra đều đang mai phục bên ngoài tường nhà máy, chờ đợi để bắt Tô Thành.

Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử vừa nghe Tô Thành nói trong nhà máy không còn ai, Vương Bàn Tử liền lấy hết can đảm, trong nháy mắt chui ra từ lỗ thông gió bên cạnh.

Muộn Du Bình thấy Bàn Tử chui ra, cũng liền theo sau.

Lúc này, khung cảnh bên ngoài nhà máy hiện ra trước mắt hai người.

Tất cả những người lúc nãy quả thực đã biến mất.

Chương 405

Tại sao lại xảy ra tình huống như vậy?

Trực giác của Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử chỉ có thể cho rằng Tô Thành quá lợi hại, tất cả đều là do anh làm.

Vương Bàn Tử mặc bộ quần áo không vừa người, vừa đứng ở hành lang bên ngoài xoay người một vòng, vừa cúi đầu thắc mắc hỏi Muộn Du Bình: "Người trong nhà máy cũ này rút đi hết rồi à?

Chẳng lẽ là hồn ma hiện hình, bốc hơi hết rồi sao?" Vương Bàn Tử vừa hỏi xong, Muộn Du Bình bên cạnh càng nhíu chặt mày, vì Bàn Tử nói không sai.

Nếu những người trong nhà máy này đều là người sống sờ sờ, vậy thì rất có thể họ đã bị một thứ gì đó triệu hồi.

Vì vậy mới biến mất trong nhà máy cũ này.

Vậy rốt cuộc là ai có năng lực như vậy, có thể trong nháy mắt tập hợp tất cả mọi người đi?

"Tôi thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.Đã Tô Thành bảo chúng ta mau đi tìm cậu ấy, vậy chúng ta mau đi tập hợp với cậu ấy đi.

Phải rồi, lúc nãy cậu ấy không phải đã cho chúng ta một lộ trình để tìm trong nhà máy sao?

Chúng ta mau rút lui thôi." Muộn Du Bình vừa bình tĩnh nói với Vương Bàn Tử, vừa nắm tay kéo thân hình mập mạp của cậu ta đi nhanh hơn trong hành lang.

Muộn Du Bình vượt lên trước, sau khi cởi bỏ bộ đồ bảo hộ, anh phát hiện bên trong có một lớp lót, dường như là một lớp phủ đặc

biệt, có thể chống phóng xạ.

Ý thức được sự việc không ổn, Muộn Du Bình cảm thấy chắc chắn có điều mờ ám, càng bước nhanh hơn, nhất thời bỏ lại Vương Bàn Tử phía sau vài bước.

Vương Bàn Tử thấy Muộn Du Bình tự ý cởi hết đồ bảo hộ ra, cũng liền cởi phăng bộ đồ của mình vứt xuống đất, nhất thời tốc độ của Muộn Du Bình lại càng nhanh hơn.

Sau khi ra khỏi nhà xưởng, Tô Thành lúc này đang đứng ở một nơi xung quanh toàn là thùng dầu, chờ đợi Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử.

Lúc này, Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử quả thực đã nhìn thấy đống thùng sắt lớn nổi bật đó.

Thấy Tô Thành ở đó, Muộn Du Bình liền chạy về phía đó.

Tiếp theo là Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

Trong chốc lát, chỉ thấy bầu trời toàn bộ nhà máy bỏ hoang dường như mây đen ùn ùn kéo đến, phảng phất như sắp có mưa lớn.

Trong lòng Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử đều có một dự cảm không lành.

Nhưng dự cảm của Muộn Du Bình càng mãnh liệt hơn, vì tình cảnh này dường như đã từng xảy ra một lần trong sâu thẳm ký ức của anh.

Vì vậy, lúc này Muộn Du Bình chỉ muốn tìm Tô Thành để nhanh chóng rút khỏi nơi này, vì các khu vực xung quanh không có mây đen.

Chỉ có bầu trời phía trên nhà máy này mới có đám mây đen kịt như vậy.

Thế là Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử nhanh chóng tìm thấy Tô

Thành đang khống chế lão già ở giữa những thùng sắt đó.

Vương Bàn Tử thấy Tô Thành xong, vừa lau mồ hôi trán vừa nói: "Anh ruột của tôi ơi, Thành ca, cuối cùng cũng tìm được anh rồi!

Nếu bị luồng khí này đột nhiên đốt cháy gây nổ thì làm sao tôi tìm được anh chứ?

Đây đều là vật phẩm nguy hiểm, mau đi cùng chúng tôi thôi.

Chỉ cần ba chúng ta ở cùng nhau, không có gì có thể làm khó được chúng ta." Thực ra Vương Bàn Tử nói cũng không sai, vì người như Muộn Du Bình, dù không có siêu năng lực như Tô Thành, cũng có thể đấu với Tô Thành mười mấy hiệp.

Huống chi năng lực của Tô Thành hiện tại đã ở đỉnh cao.

Những thao tác đó và khả năng cụ thể hóa như tia hồng ngoại, người thường căn bản không có được, nên Tô Thành hiện tại tồn tại như một siêu nhân.

"Được rồi, đã hai người đều đến rồi, vậy chúng ta mau rút khỏi nhà máy bỏ hoang này đi.

Nhưng tôi đã điều tra rõ tình hình xung quanh rồi, bây giờ bên ngoài tất cả các bức tường đều là nhân viên của nhà máy bỏ hoang này, cũng là những người có hình xăm phượng hoàng ấn ký trên người." Vương Bàn Tử nghe Tô Thành nói bên ngoài tường toàn là người, tuy cậu ta không có mắt nhìn xuyên thấu, nhưng nhìn những cái cây cũng có thể tưởng tượng được xung quanh có bao nhiêu người đang mai phục, liền nói với Tô Thành: "Thành ca, bên ngoài tường đều là người, vậy chúng ta làm sao ra ngoài được?

Hay là lúc nãy tôi thấy có một cái hang động, nếu được thì chắc không ai tiết lộ, có thể ra ngoài từ đó." "Dù sao cũng không cần phải đường đường chính chính đi ra ngoài, chúng ta cũng không kinh động

đến bọn họ.

Chúng ta sẽ chơi trò ve sầu thoát xác, lúc đó bọn họ cứ ngây ngốc ở đó mà chờ đi.” Nghe Vương Bàn Tử nói, Muộn Du Bình bên cạnh tỏ vẻ mặc nhận, đứng đó không biểu cảm gì, nhưng lại cảm thấy Tô Thành và Vương Bàn Tử nói đúng.

Vì vậy, lúc này Muộn Du Bình quay đầu nhìn Tô Thành đang mang theo lão già, liền nhanh chóng chạy đến vị trí ống khói lớn đó.

Bàn Tử theo sau Tô Thành, vừa cảnh giác nhìn xem có ai manh động ở những bức tường xung quanh không, vừa vác lão già lên vai, để Tô Thành chạy nhanh hơn.

Nhưng sức mạnh và tốc độ của Tô Thành đâu phải là thứ Vương Bàn Tử có thể bì được.

Tô Thành xách lão già như xách một cái túi nhựa, rất nhẹ nhàng, nên Bàn Tử lúc này thực sự lo xa rồi.

Chỉ thấy Bàn Tử không theo kịp bước chân của Tô Thành, Tô Thành đã sắp đuổi kịp Muộn Du Bình ở phía trước.

Lúc này, Muộn Du Bình đã đến bên cạnh cửa hang dưới đáy ống khói lớn.

Nhìn những tấm ván gỗ xung quanh, Muộn Du Bình trong nháy mắt đã tìm thấy huyệt mộ mà lúc nãy hai người họ cùng chui ra.

Sau khi vung thanh Hắc kim đao trong tay hai lần, tấm ván gỗ vỡ thành hai mảnh, rơi xuống đường hầm mà Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử đã đào.

Chương 406

Do tấm ván gỗ rơi xuống, đã đè lên hai tên thuộc tổ chức tà ác bên dưới, dù sao tấm ván gỗ cũng nặng mấy chục cân.

Vì vậy, hai người đó rên lên một tiếng, thấy có người đến liền dùng miệng bị bịt kín phát ra tiếng kêu cứu yếu ớt, nhưng âm thanh đó quá nhỏ, trong hang động càng yếu hơn, nên bên ngoài tuyệt đối không có ai nghe thấy.

Vương Bàn Tử thấy hai người đó vẫn còn ở trong hang động liền nhanh chóng lôi họ ra.

Hai người đó lúc này trần truồng ngồi bên ngoài hang, may mắn vì cuối cùng cũng thoát ra được.

Nếu không có ai phát hiện, e rằng họ sẽ chết đói trong hang động.

Nhưng hai tên thuộc tổ chức tà ác này cũng không ngờ lại bị lôi ra.

Một cao một béo, hai kẻ xâm nhập từ bên ngoài, nên tâm trạng của hai người lúc này không biết nên nói thế nào, vừa tuyệt vọng, vừa may mắn, cuối cùng cũng có người phát hiện, nếu không thì hai người họ sợ rằng sẽ chết đói trong hang động.

Chỉ thấy hai người đó nhìn thấy một cao một béo là Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử liền nhanh chóng ngậm miệng lại.

Trước đó hai người rất sợ hãi, run lẩy bẩy.

Nhưng Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử lại không thèm nhìn hai người đó một cái.

Chỉ thấy Muộn Du Bình lại vung cây xẻng Lạc Dương ở thắt lưng, nhanh chóng mở rộng cửa hang ra một chút.

Sau đó, Muộn Du Bình và Tô Thành nhìn nhau, rồi thấy Tô Thành ném lão già vào trong hang động.

Chỉ thấy lão già kêu lên một tiếng rồi tối sầm mắt, ngất đi.

Nhưng Tô Thành biết hang động này không giống như những hang mộ trong núi, tuyệt đối không thể ngã chết người được.

Vì vậy, Tô Thành cũng nhảy vào hang động, tiếp theo là Muộn Du Bình, rồi Vương Bàn Tử.

Tổng cộng bốn người đều đã rút khỏi nhà máy bỏ hoang này.

Khi đến cửa hang mà Muộn Du Bình đã đào bên ngoài nhà máy, Tô Thành liền quay đầu nói với Muộn Du Bình: "Cửa hang cậu đào có thể sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ, vì cửa hang quá gần bức tường bên ngoài nhà máy cũ." Muộn Du Bình nghe Tô Thành nói, im lặng gật đầu, biết rằng cửa hang vừa đào quả thực chỉ cách bức tường đó hơn 100 mét.

Nhưng cũng đã tốn không ít thời gian, nếu bây giờ muốn đào thêm một đoạn nữa, e rằng sẽ tốn thêm chút công sức.

Anh im lặng nhìn Tô Thành, chờ anh nói tiếp.

"Vì vậy, chúng ta phải mở một con đường mới để tránh tầm mắt của bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng không có mắt nhìn xuyên thấu, những hành động chúng ta làm dưới lòng đất, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện." Vương Bàn Tử nghe Tô Thành nói, biết rằng anh sắp có hành động.

Dù sao Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử chỉ là người thường, nếu muốn đào những đường hầm đó, e rằng cũng phải tốn rất nhiều sức lực.

Tô Thành thì khác, anh là người có năng lượng khổng lồ, nên việc

tìm ra một hang động như vậy chỉ là chuyện nhỏ.

Vì vậy, việc đào thêm một đoạn nữa cũng không tốn nhiều công sức của Tô Thành.

Chỉ thấy Bàn Tử nghe xong lời Tô Thành liền nói: "Thành ca, đã như vậy, chúng ta hãy đào thêm một đoạn nữa, lúc đó chúng ta có thể không kinh động đến ai, có thể toàn thân rút lui, ve sầu thoát xác." Tô Thành ở một bên gật đầu, cảm thấy Vương Bàn Tử lúc này nói đúng.

Sau đó, Tô Thành liền giao thân thể lão già cho Vương Bàn Tử, để cậu ta vác trên người.

Dù sao trong đường hầm này, Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử chỉ có thể bò về phía trước, nên lão già được đặt trên người Vương Bàn Tử, khiến cậu ta cảm thấy có chút nặng.

Nhưng bây giờ, chỉ cần có thể thoát khỏi cái hang ma quỷ này, Vương Bàn Tử dù có gắn tên lửa vào mông cũng phải di chuyển về phía trước.

Chỉ thấy đi được một đoạn, cách cửa hang một chút, Tô Thành lại dừng lại, nói với Vương Bàn Tử phía sau: "Vương Bàn Tử, cậu và Muộn Du Bình ở đây đợi tôi, tôi đi phía trước mở đường, như vậy là có thể hoàn toàn rút lui khỏi đây." Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa, vì cậu ta cũng biết việc mở đường hầm này không dễ dàng, điều kiện tiên quyết là phải có đủ sức lực.

Dù sao nơi họ đang ở cũng sâu hơn một mét dưới lòng đất, nên nếu sụp đổ, chắc chắn sẽ kinh động đến bọn họ.

Chưa kể liệu Tô Thành, Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình có bị chôn sống ở đây không, chỉ riêng việc kinh động đến bọn họ cũng đủ để ba người gặp rắc rối.

Vì vậy, Tô Thành vận dụng lực đạo trong lòng bàn tay một cách

tinh tế, từ từ đẩy lòng bàn tay về phía trước.

Chỉ thấy đất phía trước như bị thứ gì đó tác động, lả tả rơi xuống, sau đó chỉ thấy đất trước mặt Tô Thành dần dần lõm vào trong, hình thành một hang động không lớn không nhỏ.

Tô Thành thấy sức mạnh này có hiệu quả như vậy, vừa kinh ngạc vì có năng lực này, vừa quay đầu nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cũng bắt gặp ánh mắt của Tô Thành, biết rằng lần này cuối cùng cũng có cách thoát ra ngoài, liền gọi Muộn Du Bình và Tô Thành phía trước nhanh chóng theo sau, vì Tô Thành đang dùng chưởng lực ép ra một con đường.

Giống như một số kẻ trộm mộ có thể đào đường hầm mộ dài hàng chục dặm mà không cần đào ra một giỏ đất nào.

Vì vậy, phương pháp mà Tô Thành sử dụng thực ra cũng tương tự như vậy.

Chẳng mấy chốc, Tô Thành cũng cảm thấy đường hầm đất này đã đủ xa khỏi phạm vi nhà máy bỏ hoang, nên liền hướng lên trên, tăng thêm chưởng lực.

Chỉ thấy trên mặt đất bằng phẳng đột nhiên nhô lên một ụ đất.

Ụ đất đó như bị chim nhỏ mổ vỡ vỏ trứng, trong nháy mắt phun ra rất nhiều đất.

Tô Thành sau khi nén chặt toàn bộ đất đó, đảm bảo cửa hang ở đây không bị sụp đổ, liền nói với Bàn Tử phía sau: “Lần này chúng ta cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi.

Chương 407

Chỉ là sau khi ra ngoài, e rằng chúng ta phải nhanh chóng quay về Cửu Môn mới được.

Nếu không, bọn họ chắc chắn sẽ lại đuổi theo chúng ta.

Chỉ cần chúng ta quay về Cửu Môn, sẽ không phải sợ gì nữa." Tô Thành vừa nói, vừa dẫm lên lớp đất tơi xốp dưới chân vài cái, rồi nhận lấy thân thể lão già từ phía sau Bàn Tử, nói tiếp với cậu ta: "Dù sao bọn họ cũng là thế lực từ bên ngoài đột nhiên xuất hiện, Cửu Môn thì lại là thế lực bản địa đã cắm rễ trong thành phố này, có thể hô một tiếng trăm người hưởng ứng, nên bọn họ tuyệt đối không dám gây sự với chúng ta." Bàn Tử nghe Tô Thành nói, trong lòng không khỏi có thêm nhiều dũng khí, ngay cả những kẻ có hình xăm phượng hoàng trên lưng, mọc sừng trên đầu, mọc cánh trên người cũng không còn quá sợ hãi.

Lúc này, Muộn Du Bình phát hiện ra tuy đã cách xa lối ra của hang động trước đó vài trăm mét, nhưng cũng không xa nơi họ ẩn nấp lúc nãy bao nhiêu.

Chỉ thấy cách đó không xa, Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử nhìn thấy chiếc xe lúc nãy họ lái đang đợi ở đó, nên Muộn Du Bình liền chỉ về hướng đó nói với Tô Thành: "Thành ca, đó là nơi tôi để xe, chúng ta mau quay về Cửu Môn đi, nơi này không nên ở lâu." Đúng lúc Vương Bàn Tử đang thúc giục Tô Thành, chỉ thấy cách đó không xa phía sau, xuất hiện tiếng bước chân như của cả ngàn vạn quân.

Tô Thành có thể cảm nhận rõ ràng những viên đá trên mặt đất cũng rung lên, giống như lúc ở dưới lòng đất.

Tô Thành cảm thấy có điều gì đó không ổn, sợ rằng sắp có chuyện

xảy ra, nên liền lập tức thúc giục Bàn Tử: "Không ổn rồi, chúng ta mau ra khỏi phạm vi công trình bỏ hoang này đi.

Dù sao trong phạm vi nhà máy này dường như có một loại kết giới rất mạnh, nên chúng ta mới không thể trong nháy mắt chạy ra ngoài.

Bây giờ chỉ có thể vào trong ô tô mới có thể thoát khỏi phạm vi khống chế của nhà máy này." Vương Bàn Tử nghe xong lời Tô Thành, trong lòng hoảng hốt bất lực, vì tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, có thể nhìn thấy rõ những con quái vật hình người đang từ từ đi tới từ phía sau.

Vì vậy, Vương Bàn Tử lúc này như bị lửa đốt mông, nhanh chóng chạy về phía chiếc ô tô nhỏ, dù sao bên trong ô tô là một kết cấu kín.

Những thứ bên ngoài nếu có đuổi kịp, e rằng cũng không làm gì được Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình, có cả Tô Thành nữa, nên Vương Bàn Tử liền dẫn Muộn Du Bình và Tô Thành cùng chạy về phía chiếc xe sedan nhỏ đó.

"Chạy nhanh có ích gì, những thứ đó e rằng đều không phải người bình thường, xem ra chúng ta lại phải xử lý bọn chúng một trận ra trò, nếu không khó mà thoát thân khỏi đây." Muộn Du Bình lúc này nói, nhìn Tô Thành và Vương Bàn Tử, hai người đều biết lúc này không thể lơ là cảnh giác.

Dù sao thời gian trôi qua từng giây, những thứ đó lại tiến gần ba người thêm một bước.

Tô Thành xách lão già trong tay, không biết nên giải quyết thế nào, nên bây giờ Muộn Du Bình muốn xử lý hết những thứ ghê tởm đó rồi mới chạy về Cửu Môn.

Nếu không, những thứ này bị kinh động, nếu lại không khống chế được, vậy thì có khả năng sẽ chạy ra thế giới bên ngoài, như vậy thì

gay go rồi.

Đúng lúc này, lão già hôi hám trong tay Tô Thành từ từ tỉnh lại, vì không khí bên ngoài rất trong lành, nên bị gió thổi mấy cái, lão liền tỉnh táo.

Chỉ thấy lão già mở mắt ra, nhìn những viên đá hơi rung trên mặt đất, liền hét lớn, từ trong mũi phát ra một chút âm thanh.

Lại giở trò với Tô Thành, biết lão già này đức hạnh thế nào, Tô Thành liền lấy thứ nhét trong miệng lão ra.

"Không thoát được đâu.

Những thứ đó đã bị làm loạn thần trí rồi.

Tất cả đều được điều khiển bằng cỗ máy lớn đó, bây giờ đã hoàn toàn mất kiểm soát, cỗ máy lớn cũng bị hủy rồi." Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình nhìn nhau, nhìn lão già trong tay Tô Thành nói những lời như vậy, liền biết rằng lúc này lão già nói chắc không phải là giả.

Dù sao người sắp chết lời nói thường là thật, nếu bây giờ không nói thật, vậy thì càng không có hy vọng sống sót.

Vì vậy, Vương Bàn Tử quyết định cho lão già này một cơ hội để nói tiếp.

Chỉ nghe lão già nói với ba người có mặt: "Bây giờ muốn khống chế chúng đơn giản là mơ mộng hão huyền, trừ phi các người có thể sống sót thoát khỏi cuộc tấn công của chúng.

Nếu không, chúng sẽ luôn ở trên mảnh đất này, luôn truy đuổi, cho đến khi chết mới thôi." Bàn Tử nghe xong, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng.

Bị nhốt chết trên mảnh đất này, Tô Thành tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra, nên Tô Thành chắc chắn sẽ tìm cách thoát khỏi đây.

Vì vậy, lúc này trong đầu Tô Thành đang nhanh chóng suy nghĩ xem nên làm thế nào để thoát khỏi nơi này.

Anh tức giận ném lão già xuống đất, dùng chân đạp lên mông lão, nói với lão: "Tôi khuyên ông trong vòng một phút hãy mau nói hết những gì có thể nói, nếu không tôi khó mà đảm bảo ông còn cơ hội nói những lời đó.

Hay là ông cứ để những lời đó thối rữa trong bụng đi, như vậy tôi cũng có thể yên tâm." Tô Thành nói xong, trực tiếp tát vào mặt lão già, trên mặt lão từ từ hiện lên một nụ cười gian xảo, nói với Tô Thành: "Ồ, tôi sau này không còn cơ hội nữa sao?

Chẳng lẽ cậu không muốn moi thêm thông tin từ miệng tôi để biết những thứ tôi đang nghiên cứu rốt cuộc là gì sao?

Bây giờ những người đó đang dần dần áp sát, chẳng lẽ cậu không muốn biết từ miệng tôi cách chế ngự chúng sao?" Lão già nói một tràng với Tô Thành, khiến Tô Thành nhíu chặt mày, vì những điều lão già này nói đều là những điều Tô Thành muốn biết từ miệng lão.

Vì vậy, bây giờ Tô Thành thực sự rất ghét lão già này, nhưng cũng không thể giết lão.

Chỉ thấy Bàn Tử bên cạnh đã không nghe nổi nữa.

Vì Bàn Tử tuyệt đối không thể chịu đựng được bất cứ ai làm khó Tô Thành, nên Bàn Tử liền một cước đá vào mặt lão già, nói với lão: "Đối phó với loại người này, Bàn gia đây là giỏi nhất.

Đừng làm khó Thành ca của tôi.

Thành ca của tôi có chút kiên nhẫn, nhưng nếu cậu ấy đã quyết tâm hành hạ ông, thì ông cũng tuyệt đối không chịu nổi đâu.

Vì vậy, tôi khuyên ông mau nói ra những bí mật đó đi." Tô Thành chạy một vòng, chà chân xuống đất, vừa nhìn lão già bị Bàn Tử đá

chảy máu mũi, liền hận không thể đạp thêm một phát nữa.

Bởi vì loại người này thực sự quá đáng ghét, có khả năng đang làm những chuyện dùng con người làm thí nghiệm.

Loại chuyện này bị thiên đao vạn quả cũng không oan.

Những thứ đó lúc này đã từ từ áp sát phạm vi của Tô Thành.

Chỉ thấy Tô Thành lại xách lão già lên tay, rồi nhét lão vào cốp sau, nói với Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử: "Hai người đừng lãng phí thời gian nữa, bây giờ chúng ta không có thời gian để lãng phí." Tô Thành nói xong, ngón tay đột nhiên vồ lấy đám cỏ dại trên mặt đất, chúng đột nhiên bay về phía Tô Thành, hình thành một chiếc khiên khổng lồ trên lòng bàn tay anh.

Chương 408

Chiếc khiên chắn trước mặt Tô Thành, Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử, có thể ngăn chặn những xác sống đang chạy tới.

Những xác sống đó lúc này như thấy thức ăn, điên cuồng gặm chiếc khiên khổng lồ mà Tô Thành cụ thể hóa ra.

Vì chiếc khiên đó được làm từ cỏ dại, nên cũng không bền chắc.

Dù sao cũng sẽ bị mài mòn, nên mỗi khi những xác sống đó cắn vào chiếc khiên, đều sẽ nhổ ra vài cọng cỏ, cứ như vậy lặp đi lặp lại, chiếc khiên mà Tô Thành huyễn hóa ra đang từ từ phân giải, chẳng mấy chốc đã có thể thấy trên chiếc khiên có vài vết nứt.

"Chúng ta không thể lãng phí thêm thời gian nữa.

Dù sao thời gian của chúng ta có hạn, nếu những xác sống này lại một lần nữa tấn công chúng ta, vậy thì chúng ta chắc chắn không thoát được, vì chúng biết tôi dùng chiếc khiên cụ thể hóa này để lừa chúng, nên dù đứng trước mặt chúng cũng vô dụng." Tô Thành vừa nhìn tình hình chiếc khiên, vừa nhíu chặt mày, nói xong với Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình bên cạnh, liền dùng sức đẩy chiếc khiên về phía trước.

Chỉ thấy những xác sống phía trước đều bị Tô Thành đẩy lảo đảo, tất cả đều ngã ngửa ra đất, giãy giụa không đứng dậy được.Dù có vài xác sống có thể cử động cũng rất chậm chạp.

Tô Thành thấy phản ứng của những xác sống đó, liền nói với Muộn Du Bình: "Xem ra đến lúc hai chúng ta ra tay rồi.

Bàn Tử, cậu làm mắt cho tôi, phòng ngự đi.

Để tôi và Muộn Du Bình lưng tựa lưng, giết sạch đám xác sống này." Tô Thành nói xong, liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Vương

Bàn Tử.

Những xác sống khác cũng bắt đầu tụ tập về phía Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử.

"Thành ca, bên này giao cho tôi.

Đám xác sống đó thì giao cho hai người.

Lúc ở trong núi, có lẽ tôi có thể xông lên phía trước, nhưng với loại quần chiến này, e rằng Bàn Tử tôi thực sự không bằng hai người, lần này trông cậy vào hai người rồi." Bàn Tử vừa nói, vừa nhận lấy chiếc khiên trong tay Tô Thành.

Cậu ta cầm lấy chiếc khiên, dù đã bị những xác sống đó đập nứt, vỡ thành mảnh vụn rơi xuống đất, nhưng vẫn rất nặng.

Nhưng lúc nãy Tô Thành cầm chiếc khiên rõ ràng rất nhẹ nhàng mà?

Vương Bàn Tử vừa nghĩ vậy, vừa thử cầm lại chiếc khiên, phát hiện vẫn rất nặng.

Nhưng lúc này không có tinh lực nào để quan tâm đến những chuyện đó, chỉ có thể cứng rắn vác chiếc khiên lên vai, giữa bầy xác sống, từ từ mở đường máu.

Tô Thành và Muộn Du Bình cũng phối hợp rất ăn ý.

Chỉ thấy Tô Thành huyễn hóa ra hai thanh đao thép trong tay, trái phải cùng lúc, chém những xác sống đó thành hai nửa.

Muộn Du Bình dùng Hắc kim cổ đao chém rất chính xác vào cổ họng những xác sống đó, phát hiện sau khi chém xong, những xác sống đó dường như không có cảm giác đau đớn, liền dứt khoát đâm thanh Hắc kim cổ đao vào tim chúng, lúc này mới phát hiện những xác sống đó mới hoàn toàn ngã xuống, không động đậy.

Muộn Du Bình cuối cùng cũng tìm ra cách giết những xác sống đó.

Anh lập tức đứng thẳng người trên đất, nhìn về phía sau, thấy Tô Thành đang ra sức chiến đấu với những xác sống đó, Muộn Du Bình liền nói với Tô Thành: "Thành ca, chúng ta phải đâm vào tim những xác sống này trước, nếu không, chúng sẽ không ngừng đứng dậy chiến đấu với chúng ta.

Vì vậy chỉ có một cách thôi, hai chúng ta kéo dài thời gian, để Bàn Tử mau chóng khởi động xe." Tô Thành nghe Muộn Du Bình nói xong liền gật đầu.

Bàn Tử thì chạy đến chỗ điều khiển của chiếc xe sedan nhỏ, kéo hai sợi dây dưới vô lăng ra, một sợi màu đỏ, một sợi màu vàng.

Hai sợi dây xoắn chặt vào nhau, liền có thể thấy dòng điện trong xe hoạt động, xe đã nổ máy.

Bàn Tử thấy xe đã hoàn toàn khởi động, liền đạp mạnh ga, lái về phía Tô Thành và Muộn Du Bình.

"Thành ca, Tiểu Ca, mau lên, chúng ta mau thoát khỏi cái nơi quỷ quái này đi.

Tuy những xác sống này giết mãi không hết, nhưng chúng ta cũng cần phải thoát thân." Nhìn dưới tay Tô Thành và Muộn Du Bình đã ngã xuống gần 20 xác sống, những xác sống còn lại cũng chỉ là giãy giụa hấp hối.

Chỉ thấy Tô Thành vung hai thanh đao thép trong tay, đâm nát tim của những xác sống đó, rồi nhanh chóng rút người nhảy vào xe qua cửa sổ.

Muộn Du Bình sau khi xử lý xong xác sống trong tay, cũng nhanh chóng mở cửa xe chui vào.

Lốp xe cán qua đùi vài xác sống, khiến xe rung lắc một trận, dọa

lão già trong cốp sau sợ hãi la hét.

"Xong rồi, xong rồi, những xác sống đó chắc chắn sẽ ăn sống chúng ta, lần này chúng ta chết chắc rồi." Lão già nói xong, liền nhanh chóng co người lại, sợ hãi cảm nhận bên ngoài cốp sau dường như có động tĩnh.

Những động tĩnh đó chẳng qua chỉ là tiếng lốp xe cán qua những mảnh xác chết còn sót lại.

Lão già nghe thấy tiếng đó đập vào vỏ xe, trong nháy mắt bị dọa ngất đi, hôn mê trong cốp sau.

Bàn Tử thấy những xác sống đó không còn con nào sống sót, liền đạp ga, nhanh chóng tiến về phía tòa nhà Cửu Môn.

"Thành ca, lúc nãy thật quá nguy hiểm, chúng ta suýt nữa là bị đám xác sống đó ăn thịt hết.

Không ngờ trong một nhà máy cũ nát như vậy lại có những thứ giống như xác sống." Vương Bàn Tử thấy Tô Thành và Muộn Du Bình đều không nói gì, bèn tiếp lời: "Giờ chúng ta ở trong thành phố này, liệu có chỗ nào khác có thứ đồ chơi này không nhỉ?" Tô Thành vừa nghe Vương Bàn Tử nói vừa suy nghĩ, nhưng lại phát hiện trong thành phố này, dường như những gì mình điều tra được thật sự không đủ.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một chút, Tô Thành nhanh chóng rút điện thoại ra, gọi cho một người trong Cửu Môn.

Người bắt máy ở đầu dây bên kia chính là Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh ở đầu dây bên kia vô cùng vui vẻ nói với Tô Thành: "Thành à?

Chương 409

Về Cửu Môn mà chẳng thấy bóng dáng đâu, chẳng lẽ trốn bọn chú đi hưởng thụ rồi à?

Giờ chú đang ở Cửu Môn, chờ cháu về mở tiệc ăn mừng đấy nhé.

Lần này chúng ta mang về không ít đồ tốt từ trong núi đâu, thiếu cháu là không được." Tô Thành nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy nhưng không có tâm trạng đùa giỡn, vì anh vẫn chưa điều tra rõ những bí ẩn ẩn giấu bên trong nhà máy bỏ hoang kia.

Tuy đã bắt được một kẻ cầm đầu, nhưng tổ chức đó tuyệt đối không thể đơn giản chỉ có một lão già thối tha như vậy.

Vì thế, Tô Thành dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói với Ngô Tam Tỉnh: "Chú Ba, cháu thấy bây giờ chúng ta nên giải quyết một chuyện trước thì hơn.

Nếu không thể giải quyết triệt để chuyện này, e rằng lần tới cả thành phố nơi Cửu Môn tọa lạc sẽ lại bị náo loạn đến trời long đất lở." Sau khi nghe Tô Thành nói, Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng rời khỏi căn phòng đó, vì trong phòng có một vài người lạ.

Ngô Tam Tỉnh nghe Tô Thành nói vậy sợ những người kia làm ồn ào, không nghe rõ lời anh nói.

Tình hình mà Tô Thành đang nói, trong mắt Ngô Tam Tỉnh có vẻ vô cùng nguy cấp, vì vậy ông nói với Tô Thành: "Vậy giờ cháu gọi cho chú, có phải cần chú làm gì không?

Nếu được thì cứ giao việc, chú nhất định sẽ giúp cháu hoàn thành thuận lợi." Tô Thành nghe được lời nói tha thiết của Ngô Tam Tỉnh, liền biết lần này ông đã thật sự nghiêm túc đối diện với vấn đề của

mình.

Vì vậy, Tô Thành nói vào điện thoại, tay hơi siết chặt vì căng thẳng: "Chú Ba, thế lực Cửu Môn đan xen phức tạp, cháu muốn nhờ chú điều tra xem trong thành phố này có những tổ chức và thế lực nào từng liên hệ với nhà máy bỏ hoang ở phía tây thành phố.

Mọi sự ra vào đều tuyệt đối không được để lộ một chút sơ hở nào.

Chỉ cần hoàn thành việc này là chú đã giúp cháu một việc lớn rồi." Ngô Tam Tỉnh vốn là người ham vui, nên những nơi ông ra vào cũng khá phức tạp.

Sau khi Tô Thành nói ra việc này, Ngô Tam Tỉnh cười rồi đáp ứng một tiếng, sau đó hai người cúp máy.

Ngô Tam Tỉnh cầm điện thoại lên, lại gọi cho một người lạ.

Người này không thuộc bất kỳ phe phái nào trong Cửu Môn, mà là một thế lực bên ngoài.

Nhiều năm trước, thế lực bên ngoài này cũng chỉ có hai ba người.

Sau khi tình cờ quen biết Ngô Tam Tỉnh trong thành phố, họ thường xuyên qua lại.

Mấy năm trước, Ngô Tam Tỉnh đã nâng đỡ thế lực này trở thành thế lực duy nhất do mình chỉ huy.

Vì vậy, bây giờ mỗi khi có việc, Ngô Tam Tỉnh đều sẽ giao cho những người này đi làm.

Trong lúc Ngô Tam Tỉnh bắt đầu bận rộn, hay nói đúng hơn là bắt đầu thanh tra các thế lực đan xen phức tạp trong toàn bộ thành phố nơi Cửu Môn tọa lạc, thì bên kia, Tô Thành, Bàn Tử và Muộn Du Bình đã lái xe đến dưới lầu của tòa nhà Cửu Môn.

Thấy trời lúc này nóng nực, Bàn Tử vừa xuống xe đã lập tức đi

vào một căn phòng dưới lầu tòa nhà Cửu Môn, bắt đầu cởi quần áo.

Anh vừa cởi vừa nói với người phục vụ bên cạnh: "Mau lấy cho Bàn gia bộ quần áo sạch để thay, không thì bộ đồ trên người sắp bốc mùi rồi.

Nhìn cái lỗ trên áo này mà xem, các người không biết tôi đã phải chịu khổ thế nào đâu, vừa rồi suýt chút nữa là không gặp lại tôi rồi đấy." Vương Bàn Tử vừa càu nhàu, vừa nhận lấy quần áo từ tay người phục vụ rồi mặc vào người.

Bên kia, Tô Thành và Muộn Du Bình hai người tiến vào phòng họp, chuẩn bị bàn bạc xem nên làm gì tiếp theo.

Dù sao những thứ mang về từ trong núi đều không cần Tô Thành lo lắng, nhưng cứ để đó cũng không phải là cách.

Vì lần thám hiểm này đều do những nhân vật tinh anh nhất của Cửu Môn tạo thành, nên những thứ đó cần được phân chia đều cho các thế lực lớn của Cửu Môn.

Đương nhiên, nếu muốn phân chia, e rằng cũng chỉ có những nhân vật tinh anh đó mới có phần, những người khác thì không.

Tô Thành vừa nghĩ vừa nói với Muộn Du Bình đang ngồi bên cạnh: "Muộn Du Bình, hiện tại chúng ta đang phải đối mặt với hai chuyện, thực sự khiến tôi phiền không chịu nổi.

Tôi thấy trước tiên chúng ta cần xử lý cái phòng thí nghiệm ma quái ở phía tây thành phố.

Nếu phòng thí nghiệm đó thật sự thả ra quái vật, cả thành phố này sẽ không được yên ổn." Nói xong, Tô Thành mở chai nước trên bàn, tu một ngụm lớn, nhớ lại cảnh tượng vừa bị đám xác sống truy đuổi.

Tô Thành dường như đang suy nghĩ điều gì đó, bèn quay đầu nói tiếp với Muộn Du Bình: "Đúng rồi, lúc nãy tôi có nói, hình ảnh những

xác sống đó dường như là do Đại trưởng lão của Cửu Môn gửi cho tôi.

Những người trong đó không khác gì những xác sống chúng ta vừa gặp, vẻ mặt đờ đẫn.

Chỉ có điều ngoại hình của họ giống người bình thường, trên người có hình xăm giống hệt nhau.

Như vậy có thể chứng minh những người đó và những kẻ quấy nhiễu Cửu Môn trước đây là một." Tô Thành nói xong với Muộn Du Bình, Muộn Du Bình vẫn ngồi đó với vẻ mặt lạnh lùng, cảm thấy những gì Tô Thành nói không có gì sai.

Vì vậy, Muộn Du Bình vừa lau thanh Hắc kim cổ đao vừa nhìn Tô Thành cầm điện thoại bên cạnh lên, gọi đi.

Sau khi kết nối, một giọng nói của người đàn ông trung niên vang lên trong ống nghe: "Mới một ngày đã cầu xin tôi rồi sao, nhóc con?

Tôi thấy những lời cậu nói với tôi chẳng qua chỉ là mạnh miệng thôi.

Bây giờ biết cầu xin tôi rồi à, tôi có thể để cậu tùy ý đùa giỡn sao?

Giờ cậu cứ chờ đấy, tôi nhất định phải đến Cửu Môn xem xem rốt cuộc cậu có thể làm ra trò trống gì." Tiếp đó, vị Đại trưởng lão kia lại nói thêm vài lời chế nhạo Tô Thành, nhưng Tô Thành không để ông ta nói tiếp.

Đối với Tô Thành mà nói, nổi giận với loại người này cũng không đáng.

Vì vậy, Tô Thành bình thản nói với vị Đại trưởng lão kia: "Tôi thấy ông nhầm rồi.

Chương 410

Chuyện ông nói thực ra quá đơn giản, tôi chỉ mất chưa đến một ngày đã điều tra ra manh mối rồi.

Bây giờ nếu ông muốn thì nhanh chóng xử lý chuyện này đi, tôi còn có việc khác chưa làm xong." Tô Thành tỏ ra lạnh lùng, nói những lời ngạo mạn với Đại trưởng lão ở đầu dây bên kia, không cho ông ta bất kỳ cơ hội nào.

Đại trưởng lão bị Tô Thành nói cho cứng họng, chỉ có thể sau khi cúp điện thoại, nhanh chóng sắp xếp người, gọi tài xế đưa đến tòa nhà Cửu Môn để xem xét tình hình.

"Đại trưởng lão lại đến rồi, chúng ta không thể ngồi chờ chết được.

Lên lầu xem chiến lợi phẩm tôi mang về thì hơn, như vậy cũng dễ nói chuyện với Đại trưởng lão." Muộn Du Bình nghe Tô Thành nói vậy thì gật đầu, tra thanh Hắc kim cổ đao vào vỏ, rồi cùng Tô Thành đi lên lầu của tòa nhà Cửu Môn.

Lão già mà Tô Thành bắt về lúc trở về cũng đã được giao cho một vài bảo vệ của Cửu Môn xử lý, đưa lên một căn phòng trên lầu.

Lúc này, lão già đó đang bị trói vào một chiếc ghế, hoảng sợ nhìn những người xung quanh, người nào cũng là tinh anh của Cửu Môn.

Nhưng lão già này lại không hề ngồi yên trên ghế, lão đang dùng một ngón tay viết một loại phù văn vô cùng kỳ quái lên lưng ghế mà các bảo vệ không ai nhìn thấy.

Lão già với vẻ mặt bình tĩnh nhưng lại ngấm ngầm thực hiện những hành động mờ ám, lúc này đang âm mưu một lát nữa sẽ đối phó

với Tô Thành như thế nào.

Tô Thành dẫn Muộn Du Bình lên lầu, ở đầu cầu thang cũng gặp Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử đã tắm rửa sạch sẽ, trông như vừa bước ra từ phòng tắm, ăn mặc mát mẻ.

Trên đầu còn vương vài giọt nước, thấy Tô Thành và Muộn Du Bình chưa tắm rửa, liền nói với Tô Thành: "Thành ca, hai người ở đây sao không đi tắm đi?

Mồ hôi mồ kê bốc mùi, làm tôi khó chịu chết đi được.

Tôi thấy hai người cũng nên đi hưởng thụ đi.

À đúng rồi, lão già kia bây giờ không phải đã giao cho người của Cửu Môn chúng ta thẩm vấn rồi sao?" Bàn Tử vừa khuyên Tô Thành đi tắm, vừa nhắc đến lão già bị bắt về.

Vì kẻ đầu sỏ chính là lão già đó, nên Bàn Tử tuyệt đối không quên những gì lão đã làm ở nhà máy bỏ hoang kia.

Bàn Tử vừa hỏi Tô Thành, vừa nhìn Muộn Du Bình đang ôm thanh Hắc kim cổ đao.

Vẫn như thường lệ, không có biểu cảm gì.

Ai cũng biết lần này có lẽ đã gặp phải một hòn đá trong nhà xí, vừa thối vừa cứng, e rằng muốn thẩm vấn cũng phải dùng đến một vài thủ đoạn.

"Lão già đó bị đưa đến phòng bên cạnh rồi.

Hai chúng ta qua phòng đó thẩm vấn lão.

Đại trưởng lão của Cửu Môn cũng đến rồi, hay là anh cũng theo tôi đi xem chuyện này rốt cuộc nên xử lý thế nào.

Dù sao tùy tiện dùng người sống chế tạo cương thi là phạm vào đại kỵ, người người đều có thể giết.” Bàn Tử vừa nghe đến dùng người sống chế tạo cương thi, những cương thi bình thường thực ra đều là loại được chế tạo từ những thi thể trộm trong nhà xác.

Nếu những thi thể họ gặp đều bị người ta cố ý giết chết, rồi lại chế tạo thành cương thi, thì loại người như vậy quả thực là táng tận lương tâm.

Vì vậy, Bàn Tử tức giận nói với Tô Thành: “Thành ca, nếu đã như vậy, tôi thật sự phải đi xem thử, xem lão già đó rốt cuộc là loại người gì mà có thể ra tay độc ác như vậy với đồng loại của mình.

Nhân tính thật đáng sợ.” Tô Thành nghe xong lời của Vương Bàn Tử thì gật đầu, sau đó dẫn Vương Bàn Tử cùng tiến vào căn phòng trên lầu.

Cả căn phòng đều có màu đen trắng xen kẽ, khiến người ta nhìn vào có cảm giác vô cùng nghiêm túc.

Ở trong căn phòng như vậy cũng sẽ vô cùng căng thẳng, nếu ở lâu sẽ khiến tinh thần suy sụp, đây cũng là một phương pháp thẩm vấn.

Tô Thành vừa nhìn chằm chằm lão già trên ghế, vừa nói với Bàn Tử: “Anh Bàn, lần này chúng ta gặp phải một khúc xương khó gặm rồi.

Hôm nay nhất định phải khiến lão ta phun ra hết những gì cần phải phun.” Bàn Tử gật đầu rồi rút thắt lưng ra, “bốp” một tiếng quất mạnh lên chiếc bàn nhỏ trước mặt ghế lão già đang ngồi.

Lão già vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bị tiếng động của Bàn Tử làm cho giật nảy mình, hoảng sợ nhìn Bàn Tử, mở miệng nói: “Các người muốn làm gì?

Ép cung à?

Những việc ta làm e rằng các ngươi cũng muốn có, những việc ta làm cũng có lợi cho các ngươi.

Dù sao ai mà không muốn trường sinh bất lão chứ?

Bây giờ nếu muốn trường sinh bất lão thì phải trả một cái giá nào đó, đây chỉ là một chút cái giá phải trả nho nhỏ thôi mà." Vẻ mặt tham lam trên khuôn mặt lão già khiến Tô Thành không khỏi cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của lão già, liền đấm mạnh cho lão một cú, để lão ăn đau bớt nói nhảm, rồi khinh miệt nói chuyện.

Dù sao Bàn Tử cũng là một người vô cùng thẳng tính, thô nhưng có lúc cũng tinh tế, đối với chiêu trò của lão già, Bàn Tử không hề mắc bẫy.

Bàn Tử cho rằng chỉ cần nắm đấm đủ cứng, không sợ lão không nói.

Vì vậy, sau khi đấm vào mặt lão già, Bàn Tử nói: "Ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi bắt buộc phải khai rõ ràng những thi thể đó dùng để làm gì.

Nếu không, Bàn gia ta sẽ đấm cho ngươi mặt nở hoa, răng rụng đầy đất." Lão già thấy Bàn Tử chuẩn bị tung cú đấm tiếp theo, những người khác thì ngồi yên ở đó, liền nói với Tô Thành đang ngồi đối diện: "Nếu các người đã biết rồi thì ta nói cho cũng không sao.

Chỉ là ta trong chuyện này chỉ là một kẻ tham lam nhỏ bé mà thôi, các người còn chưa tìm ra kẻ đầu sỏ của chuyện này đâu." Tô Thành lúc này ngồi đối diện lão già, nghe lão nói những lời này, thực ra không tin lắm.

Chương 411

Bởi vì điều Tô Thành muốn biết là những thi thể đó dùng để làm gì, cái máy móc khổng lồ đó dùng để làm gì.

Dù sao ngay dưới mí mắt của Cửu Môn mà làm ra nhiều chuyện như vậy, khiến cả thành phố lòng người hoang mang, loại người như vậy chắc chắn không thể giữ lại.

Vì vậy, mục đích của Tô Thành là cố gắng moi được càng nhiều thông tin từ miệng lão càng tốt.

"Ta không quan tâm cấp trên của ngươi là ai, ta chỉ cần biết những việc ngươi làm ở nhà máy bỏ hoang đó rốt cuộc là để làm gì.

Tại sao lại liên tục quấy nhiễu địa bàn thuộc Cửu Môn chúng ta, tại sao không đi gây sự với các môn phái khác?" Lão già nghe Tô Thành nói xong thì hừ lạnh một tiếng, cảm thấy câu hỏi của Tô Thành quá ngây thơ, nhưng lại không ngờ Tô Thành hỏi những điều này lại có dụng ý khác.

Bởi vì kết quả mà Tô Thành muốn có là để lão già này nói ra, để Đại trưởng lão kia thấy được những gì lão già nói, như vậy mới có thể hoàn thành được bài toán khó mà Đại trưởng lão đã giao cho Tô Thành.

"Nói thật cho các người biết, mỗi lần chúng ta quấy nhiễu địa bàn của các người thực ra chỉ là để thu hút sự chú ý của các người mà thôi.

Như vậy các người sẽ không có cách nào quản lý những việc khác trong thành phố này.

Lúc đó, chúng ta có thể tùy ý bắt đi một số người mà chúng ta

muốn trong thành phố này.” Tô Thành nghe xong lời lão già nói, liền tức giận đập bàn.

Hóa ra những chuyện mà Cửu Môn gặp phải đều chỉ là chuyện nhỏ.

Điều họ muốn làm là tùy ý bắt giữ những người trong sạch trong thành phố, những người đó đều chỉ là dân thường, là những người vô tội nhất.

Nếu để lão già trước mặt này, trong tình huống dương đông kích tây, bắt đi những người đó ngay dưới mí mắt của Tô Thành, vậy thì vai trò của Cửu Môn trong thành phố này quả thực quá vô dụng, ngay cả dân thường cũng không bảo vệ được.

Vì vậy, Tô Thành càng quyết tâm phải chấm dứt chuyện này ngay lập tức.

Nhưng nghĩ đến những người vừa bị xóa sổ, đều là những sinh mệnh tươi sống, Tô Thành vô cùng phẫn hận, nói với lão già: “Vậy bây giờ ngươi nói cho ta biết, những người đó có phải đều là người sống biến thành cương thi không?

Nếu đúng như vậy, thì ta phải làm thế nào mới có thể biến họ trở lại thành người bình thường, ít nhất là biến thành dạng không còn làm hại người khác nữa.” Lão già vừa nghe Tô Thành nói, vừa gật đầu như giã tỏi.

Bởi vì những gì Tô Thành nói đều đúng.

Lão già dùng những cỗ máy trong tay Tô Thành, biến những người sống đó thành bộ dạng như vậy, sau đó để những người sống đó đi bảo vệ.

Vì vậy, bây giờ nếu lão già hối hận, thì cỗ máy đó liệu có thể qua nghiên cứu của Tô Thành mà biến trở lại thành dạng có thể đảo

ngược được hay không, lão già cũng không chắc, vì vậy vừa nói với Tô Thành: "Cỗ máy trong tay các ngươi, ta đã nghiên cứu rất lâu, chỉ là những loại cương thi tạo ra đều không nghe lời, ngu ngốc, không đạt được tiêu chuẩn của ta.

Vì vậy, những cương thi đó ta chỉ có thể giấu trong nhà máy bỏ hoang, chờ nếu có một ngày cỗ máy được cải tạo thành dạng ta muốn, có thể lấy ra làm vật thí nghiệm lại." Lão già nói xong, liền lập tức cử động cơ thể, hai tay sau lưng ấn lá bùa vào lòng bàn tay, sau đó dùng tay nắm lấy xích sắt.

Chỉ thấy xích sắt đột nhiên tan chảy.

Lúc này, Tô Thành không biết lão già đã sớm giải thoát khỏi xiềng xích, nhưng lão vẫn chưa lộ ra động tác tiếp theo, dường như đang chờ thời cơ.

Đúng lúc này, Đại trưởng lão đã đến ngoài cửa phòng Tô Thành, gõ cửa rồi nói với người bên trong: "Xin hỏi đây có phải là phòng của Tô Thành đại thiếu gia không?

Tôi là Đại trưởng lão của Uông gia." Chẳng trách giọng nói của người đàn ông trung niên này giống hệt như trước, một vẻ vô cùng tự cao tự đại, khiến Tô Thành nghe xong liền cảm thấy trong lòng khó chịu.

Tô Thành nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử liền hiểu ý, lập tức đi ra trước cửa, mở cửa cho Đại trưởng lão Uông gia.

Đại trưởng lão Uông gia liền bước vào.

Sau khi đi đến bên cạnh Tô Thành, thấy lão già đã bị Tô Thành giam giữ trên ghế, liền nói với Tô Thành: "Quả nhiên là người được Cửu Môn trọng dụng, dùng tốc độ nhanh như vậy, chỉ mất hơn nửa ngày đã giải quyết được sự quấy nhiễu mà Cửu Môn phải chịu đựng

bấy lâu nay.

Xem ra người đang ngồi trước mặt Tô Thành thiếu gia đây, tám phần là thủ phạm chính rồi." Tô Thành nghe Đại trưởng lão Uông gia nói những lời châm biếm, dường như cảm thấy Tô Thành không thể làm rõ được sự việc.

Tô Thành liền lấy đoạn ghi âm vừa rồi ra cho Đại trưởng lão Uông gia nghe một lần.

Sau khi nghe xong, Đại trưởng lão Uông gia nhận ra toàn bộ sự việc, không khỏi mặt lúc xanh lúc trắng, nói với Tô Thành: "Quả nhiên là Tô Thành thiếu gia, thật có bản lĩnh, tôi đã xem thường cậu rồi." Đại trưởng lão nhất thời cứng họng, nhìn lão già trước mặt Tô Thành, không khỏi quay đầu nói với lão già: "Quả là kẻ thập ác bất xá, có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy.

Bây giờ tội ác của ngươi cuối cùng cũng có báo ứng.

Bây giờ ta xem ngươi nên làm thế nào để bù đắp lại những tai họa mà ngươi đã gây ra.

Dù sao Cửu Môn chúng ta cũng không thể chịu thiệt thòi vô ích." Lão già nghe Đại trưởng lão nói xong không khỏi hừ lạnh một tiếng, do Đại trưởng lão vốn đứng khá gần lão già.

Lúc này, lão già không biết đã dùng tà thuật gì, đột nhiên đứng dậy, vươn tay bóp cổ Đại trưởng lão.

Tô Thành sao có thể dung túng cho chuyện như vậy xảy ra, liền nhanh như chớp đập bàn, cả người bay như tên bắn đến bên cạnh Đại trưởng lão, trong nháy mắt đã đá văng lão già ra xa, sau đó đẩy Đại trưởng lão về phía Muộn Du Bình.

"Thành ca, nhất định phải cẩn thận đấy.

Lão già này có chiêu trò, xem ra lão đang chờ chúng ta lơ là mất

cảnh giác, muốn bắt giữ Đại trưởng lão." Tô Thành đương nhiên biết lão già này lòng dạ khó lường, đang giở trò mèo gì đó.

Nhưng lại không ngờ lão ta lại liều mạng một phen, muốn lúc chết kéo theo một con dê thế tội.

Chỉ thấy lão già phun ra một ngụm máu, rồi đứng dậy nói với Tô Thành: "Ngươi quả thực có bản lĩnh.

Bây giờ cuối cùng cũng gặp được một người có thực lực.

Trong số bao nhiêu người của Cửu Môn, chỉ có một mình ngươi có thể đánh bại ta, ngay cả tên Đại trưởng lão kia cũng chỉ là một kẻ vô dụng." Lúc này, Đại trưởng lão bị câu nói của lão già kích động, thoát khỏi tay Vương Bàn Tử, nhanh chóng chạy đến bên cạnh lão già, muốn cho lão một quyền, nhưng lại phát hiện tay mình không thể nào chạm tới lão già.

Tô Thành thấy cứ ép hỏi như vậy cũng sẽ không có kết quả gì, bây giờ lão già đã quyết tâm không nói.

Chương 412

Cùng lúc đó, Tô Thành đến bên cạnh Vương Bàn Tử, ghé vào tai anh ta thì thầm: "Bây giờ anh đưa lão đến một nơi khác giam giữ đi.

Tôi tin rằng chỉ cần vào đó, bất kể muốn hỏi gì cũng đều là một việc vô cùng đơn giản." Sau một thời gian dài tra hỏi mà vẫn không có được manh mối nào, Vương Bàn Tử cảm thấy nơi mà Tô Thành nói có lẽ rất quan trọng trong lòng anh.

Nếu không Tô Thành cũng sẽ không bảo anh ta dẫn đi.

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy vô cùng hứng thú với nơi bí ẩn này.

Lúc này, lão già đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, cho rằng chuyện này Tô Thành nghĩ quá đơn giản rồi.

Nếu thật sự như anh nói, đột nhiên có thực lực như vậy, sao có thể ở thành phố này gây ra chấn động như vậy?

Bây giờ ở thành phố này, không biết thế lực lớn nhất là ai sao?

Nếu một chút cũng không tìm hiểu rõ ràng, bây giờ sao có thể xuất hiện ở đây?

Lão già khinh thường nói: "Đúng là suy nghĩ viển vông.

Nếu giống như ngươi nói, đột nhiên có một thế lực, ngươi nghĩ rằng trong tình huống chưa cắm rễ ở thành phố này, lại dám tùy tiện làm càn như vậy sao?" Thực ra đây cũng là điều Tô Thành đang nghĩ trong lòng.

Tô Thành nói ra câu đó, chỉ là để an ủi Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Hai người Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình vì tìm lão già này mà đã hao tổn rất nhiều thể lực.

Từ lúc đi ra khỏi hang động, toàn thân không ngừng run rẩy, dường như vô cùng sợ hãi.

Lại nhìn hai chân của Muộn Du Bình vẫn luôn run lẩy bẩy.

Vì vậy Tô Thành mới không nhịn được nói ra câu đó, không ngờ lão già nghe xong lại tự tin như vậy.

Từ đó có thể thấy thế lực sau lưng lão già này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Tô Thành biết bây giờ muốn thẩm vấn, quả thực vô cùng khó khăn, xem ra chỉ có thể tìm một cơ hội thích hợp.

Tô Thành đẩy mạnh lão già: "Những chuyện này không liên quan gì đến ngươi.

Nếu đã biết thế lực của Cửu Môn mạnh đến mức nào, tại sao còn dám ở thành phố này làm ra chuyện như vậy, ta thấy ngươi không biết sống chết là gì." "Chỉ một cái Cửu Môn quèn, ta đây còn chưa thèm để vào mắt.

Thực ra bây giờ các ngươi bắt ta về cũng vô dụng thôi.

Đến lúc đó, các ngươi bắt ta về, lại phải đưa ta trở lại, tin không?" Tô Thành nghe xong càng thêm tức giận.

Muộn Du Bình ra hiệu, rồi cùng Vương Bàn Tử một tay xách lão già, tiếp tục đi về phía trước.

Nếu còn chậm trễ nữa, chỉ khiến thuộc hạ của lão già lập tức đuổi theo.

Tô Thành và Muộn Du Bình tuyệt đối không muốn thấy chuyện đó xảy ra, họ đã phải tốn bao nhiêu công sức mới bắt được lão già này.

Lúc này Muộn Du Bình vừa đi vừa tức giận nói: “Ta nói cho ngươi biết, từ hôm nay trở đi, ở thành phố này không có thế lực của ta, không có người của ta, từ nay về sau tất cả đều biến mất.

Ta cũng sẽ không thả ngươi về, để ngươi đi hại người.” Mấy người đi ra ngoài chưa được bao lâu, vốn nghĩ rằng chỉ cần về đến Cửu Môn là sẽ yên tĩnh.

Coi như thoát được một kiếp, nhưng không ngờ vừa đi được nửa đường, đột nhiên thấy mấy gã đàn ông lực lưỡng từ phía sau không ngừng đuổi theo, lập tức nghe thấy tiếng la hét.

Tô Thành không khỏi quay đầu lại nhìn, hóa ra mấy người đó vẫn luôn đuổi theo, từ phương hướng có thể thấy đã sớm khóa chặt mục tiêu, vẫn luôn ra sức đuổi theo Tô Thành, không khỏi trong lòng kinh ngạc.

Thật sự có chút sơ suất, không ngờ lúc đi ra ngoài lại để lại một ít dấu vết, để những người này đuổi đến đây nhanh như vậy, mặc dù trên đường đi Tô Thành vẫn luôn cẩn thận che giấu dấu vết.

Anh quan sát kỹ, phát hiện phía sau xuất hiện 10 gã đàn ông lực lưỡng. 10 gã này, mỗi người đều thân hình vạm vỡ.

Tô Thành vừa chạy vừa quay đầu lại tính toán.

Theo mức độ sức mạnh hiện tại, cho dù có thời gian đánh ngã 10 gã này, thì rất có thể sẽ lại xuất hiện thêm 10 gã khác.

Vì vậy, Tô Thành dẫn theo Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình, bắt đầu tăng tốc.

“Chúng ta mau đi thôi, phía sau có người đuổi theo rồi.

Nếu còn chậm trễ thời gian, sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp.

Lão già này coi như bắt công cốc, rất có thể sẽ bị cứu về.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, càng đáng sợ hơn là mấy người chúng ta sẽ mất mạng." "Đừng tưởng bắt được ta là xong.

Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi căn bản không thể rời khỏi đây.

Ở phía trước, nếu ta nhớ không lầm, sẽ phải đi qua một khu rừng.

Khu rừng đó các ngươi cũng không thể đi ra được đâu." Tô Thành cau mày thật chặt, ở phía trước quả thực có một khu rừng không lớn không nhỏ.

Chương 413

Nhìn khu rừng đó, Tô Thành nhớ rõ lúc đến đi rất dễ dàng, tại sao lúc đi ra ngoài lại xảy ra tình huống này?

Nhìn bộ dạng ung dung tự tại của lão già, dường như trong khu rừng đó nhất định có chuyện gì đó đang chờ đợi.

Trong lòng Tô Thành đột nhiên có một cảm giác bất an dâng lên.

Nhưng lúc này anh không nghĩ nhiều, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn những gã đàn ông lực lưỡng phía sau.

"Những chuyện này không liên quan gì đến ngươi.

Cho dù hôm nay chúng ta mất mạng, cũng sẽ có ngươi đi cùng, nên cứ yên tâm đi, chuyện còn lại không cần ngươi lo lắng." Trong số 10 gã đàn ông lực lưỡng, có thể thấy rõ một người là kẻ cầm đầu.

Người này mặc đồ đen, trang phục chỉnh tề, thỉnh thoảng ở phía sau lớn tiếng hét lên: "Mau đứng lại cho ta, nếu không ta sẽ lấy mạng mấy người các ngươi.

Ta nói cho các ngươi biết, đừng hòng rời khỏi đây." Mười mấy gã đàn ông lực lưỡng không ngừng đuổi theo từ phía sau, giống như một con sói đói đang vồ mồi, dường như muốn nuốt chửng họ bất cứ lúc nào, mỗi người đều trợn to hai mắt, giống như đã lâu lắm rồi mới thấy thức ăn.

Theo tình hình này, Tô Thành biết, cho dù có tiếp tục chạy như vậy cũng không thể chạy được bao lâu.

Dẫn theo một lão già như vậy, mỗi bước đi đều chậm chạp, rõ ràng là đang kéo dài thời gian.

Muộn Du Bình thỉnh thoảng thúc giục, nhưng tốc độ vẫn bị chậm

lại.

Tô Thành cau mày thật chặt, trong lòng đột nhiên nảy ra một kế.

Lúc này anh quay người, khẽ ghé vào tai Muộn Du Bình nói: "Anh và Vương Bàn Tử dẫn lão già tạm thời tìm một nơi yên tĩnh trốn đi.

Mấy gã lực lưỡng trước mắt rõ ràng là nhắm vào lão già.

Tôi có cách dẫn dụ tất cả bọn họ đi.

Đợi đến nơi an toàn, hai người hãy rời khỏi đây, cố gắng về Cửu Môn, biết chưa?

Đến lúc đó tôi sẽ hội hợp ở đó." Tô Thành biết rõ nếu không nói như vậy, hai người họ tuyệt đối sẽ không đồng ý dẫn lão già rời khỏi đây.

Muộn Du Bình do dự nói: "Nhưng như vậy đối với cậu rất nguy hiểm.

Nếu để một mình cậu ở lại đây, Vương Bàn Tử cũng sẽ không đồng ý.

Ở đây thực sự quá không an toàn, mười mấy gã lực lưỡng phía sau rõ ràng là nhắm vào chúng ta, cũng không biết rốt cuộc thực lực của chúng thế nào." Tô Thành vỗ vai Muộn Du Bình, khẳng định nói: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cố gắng rời khỏi đây, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Ngược lại là lão già này, nếu chúng ta tiếp tục dẫn theo đi về phía trước, chỉ làm lỡ thêm thời gian của chúng ta.

Không chỉ vậy, nếu cả mấy người chúng ta đều bị bắt, muốn trốn ra ngoài sẽ không dễ dàng như vậy nữa." "Nhưng để một mình cậu ở lại đây, thật sự không yên tâm chút nào." "Vậy đi, hai người cứ đưa lão già về Cửu Môn trước.

Sau hai tiếng, nếu tôi chưa về Cửu Môn, thì hãy dẫn người đến đây cứu tôi là được.” “Vậy được rồi, một mình cậu nhất định phải chú ý an toàn, biết chưa?” Tô Thành gật đầu ra hiệu cho Muộn Du Bình.

Lúc này, hai người hành động theo kế hoạch.

Tô Thành lập tức tách ra khỏi Muộn Du Bình, chạy về hướng ngược lại.

Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử dẫn theo lão già tìm một nơi, yên lặng trốn khỏi mười mấy gã đàn ông lực lưỡng.

Mặc dù khoảng cách có hơi xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ một vài bóng người.

Lúc này chỉ thấy một bóng người mờ ảo, đột nhiên chạy về hướng khác, mười mấy gã đàn ông lực lưỡng bám sát phía sau, có lẽ chúng không biết địa hình ở đây.

Nơi này khá hẻo lánh, bây giờ muốn đi ra khỏi đây cũng rất khó khăn.

Kẻ cầm đầu nghĩ chỉ cần bắt được một hai người, việc bắt họ giao ra Vương Bàn Tử sẽ là chuyện vô cùng đơn giản.

Vì vậy, gã dẫn theo thuộc hạ, đuổi theo bóng người đó một cách quyết liệt.

Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử dẫn theo lão già tìm một bãi cỏ, yên lặng trốn xuống.

Lúc này lão già khinh thường nói: “Ta vốn tưởng tình cảm của các ngươi tốt đẹp đến mức nào, không ngờ lúc quan trọng lại nghĩ cách dẫn dụ tất cả mọi người đi, chỉ có hai người các ngươi tìm một nơi yên tĩnh trốn đi.

Vậy thì tốt, ta nói cho các ngươi biết, mười mấy người đó là do ta tốn bao nhiêu công sức mới nghiên cứu ra được, thực lực của chúng là thứ các ngươi chưa từng thấy, kinh người vô cùng." Trong lòng Muộn Du Bình lúc rời đi cũng có chút lo lắng cho Tô Thành, nhưng bây giờ nghe lão già nói câu đó xong càng thêm lo lắng, không biết phải làm sao.

Nhưng bây giờ đã thương lượng kế hoạch với Tô Thành rồi, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục theo kế hoạch.

Hy vọng Tô Thành mọi việc đều bình an.

"Yên tâm đi, bất kể các ngươi tốn bao nhiêu tâm sức tạo ra, ta nói cho ngươi biết, trong mắt Tô Thành đều không phải là đối thủ.

Ta tin rằng Tô Thành nhất định sẽ bình an vô sự trở về Cửu Môn." Lão già hừ lạnh một tiếng: "Hy vọng ngươi nói đúng.

Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, nếu hai tên ngốc các ngươi muốn đưa ta rời khỏi đây, đó là chuyện không thể.

Nhớ cái khu rừng mà ta vừa nhắc đến không?" Nói xong câu đó, lúc này lão già đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, dường như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của lão.

Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình hai người nhìn nhau, mày nhíu chặt.

Chương 414

Trong lòng cũng có chút do dự, nhưng dù sao Tô Thành cũng đã tốn rất nhiều công sức mới dẫn dụ được mười mấy gã đàn ông lực lưỡng kia đi, để họ được an toàn.

Bây giờ cách tốt nhất là đưa lão già nhanh chóng rời khỏi đây.

Trong tình huống bất đắc dĩ, Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình chỉ có thể dẫn theo lão già một lần nữa tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên không có quá nhiều bất ngờ, lúc này họ đã thuận lợi đến được khu rừng.

Đó là một khu rừng trúc rất trong lành, trong rừng trúc không có quá nhiều người tạp nham.

Mỗi một cây trúc Vương Bàn Tử đều nhớ rõ con đường lúc đến, lúc trở về Vương Bàn Tử càng thêm cẩn thận, đặc biệt là sau khi nghe những lời của lão già, càng không dám có chút sơ suất.

Vương Bàn Tử đi ở phía trước, lão già ở giữa, Muộn Du Bình bám sát phía sau, hy vọng có thể quan sát được nhiều hơn.

Nhưng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên cau mày thật chặt, anh nhớ rõ ràng nơi này đã đi qua một lần rồi, tại sao lại đột nhiên cảm thấy đặc biệt quen thuộc.

Dường như lại đi lại một lần nữa.

Vương Bàn Tử lúc này từ từ treo một chiếc áo lên một cây trúc, dẫn theo Muộn Du Bình và lão già tiếp tục đi về phía trước.

Đồng thời, Vương Bàn Tử đi một lúc lâu sau phát hiện lại trở về nơi này, không chỉ vậy, chiếc áo vẫn còn treo ở đó.

Vương Bàn Tử tức giận nói: “Chỗ này rốt cuộc là sao?

Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, rừng trúc vẫn ở đây, không lẽ chúng ta bị lạc rồi sao?

Khu rừng trúc này thật sự rất kỳ quái, giống như lão già kia nói.” Muộn Du Bình nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Anh liền tóm lấy lão già, hung hăng hỏi: “Mau nói cho ta biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đi ra khỏi đây, nếu không ở đây chỉ có ba chúng ta, hai chúng ta chết cũng tuyệt đối không để ngươi sống yên.

Tốt nhất là biết điều một chút, dẫn hai chúng ta ra khỏi đây, mọi người đều tốt.” “Hừ, nếu ngươi còn không nói, tin không trước khi hai chúng ta chết sẽ giết ngươi trước.” Cùng lúc đó, Tô Thành đi về phía bên kia, mười mấy gã đàn ông lực lưỡng bám sát phía sau.

Theo tốc độ của Tô Thành, muốn đuổi kịp Tô Thành một mình là chuyện hoàn toàn không thể.

Nhưng Tô Thành luôn cảm thấy nếu cứ thế cắt đuôi mười mấy người này, chúng nhất định sẽ cảm thấy bị lừa, không chỉ vậy, chúng sẽ quay đầu lại tìm Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Lúc mấy người họ đi ra ngoài, lão già đã nhắc nhở mọi người, trong rừng trúc có chút bí ẩn.

Nếu thật sự bị chậm trễ một chút thời gian trong rừng trúc, khó tránh khỏi những gã lực lưỡng này lại đuổi theo.

Cách tốt nhất là dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết toàn bộ bọn chúng.

Tô Thành không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào, trong mắt ánh lên một tia sát ý.

Anh từ từ đi chậm lại, để cho đám tráng hán kia có thể đuổi kịp.

Bây giờ Tô Thành đã chạy ra một khoảng cách khá xa, Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình chắc chắn đã an toàn.

Tiếng đánh nhau ở đây chắc chắn cũng sẽ không truyền tới được.

Để tránh việc Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình quay lại, Tô Thành cố tình chạy thêm mấy trăm mét nữa.

Lúc này, Tô Thành đứng yên bất động.

Tên cầm đầu của đám tráng hán đang vô cùng sốt ruột.

Gã không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe loáng thoáng có tiếng động bên trong.

Vốn dĩ gã chỉ định vào xem thử, nào ngờ lại phát hiện có dấu vết của người lạ, lập tức điều tra thì mới biết Vương Bàn Tử đã biến mất.

Tên cầm đầu vừa phát hiện chuyện này đã cảm thấy không ổn, lập tức triệu tập vài người rồi vội vàng đuổi theo dấu vết, đại quân còn lại sẽ tập hợp sau.

Mặc dù đã có chuẩn bị từ trước, nhưng việc tập hợp toàn bộ người ngựa cũng cần thời gian, vì vậy hành trình của bọn chúng chậm hơn hẳn.

Nhưng bây giờ gã không quan tâm được nhiều như vậy, sự an nguy của lão già là tuyệt đối không được phép lơ là.

Khó khăn lắm mới thấy một bóng người thấp thoáng phía trước, nhưng đột nhiên bóng người đó lại rẽ ngoặt.

Tên cầm đầu đương nhiên không dám lơ là, gã bám sát theo sau Tô Thành, nhưng lại phát hiện tốc độ của mình không thể nào bằng Tô Thành.

Dù gã có cố gắng dốc toàn lực để đuổi theo, vẫn không thể nào bắt kịp.

Trong lòng gã dâng lên một tia hận ý, hối hận vì bình thường đã không chăm chỉ luyện tập.

Nếu tốc độ của gã nhanh hơn, bắt kịp Tô Thành đã là chuyện dễ dàng.

Mỗi khi lão già bắt gã luyện tập, gã đều lười biếng, thậm chí tìm đủ mọi lý do để trốn tránh, cho rằng mấy việc đó cứ giao cho đàn em làm là được.

Lúc này, tên cầm đầu đang cau chặt mày thì đột nhiên phát hiện bóng người phía trước từ từ dừng lại, đứng yên bất động.

Điều này khiến gã có chút nghi ngờ, nhưng vẫn dẫn theo mười mấy tên tráng hán vội vàng chạy tới.

Chương 415

Khi đã đến gần, tên cầm đầu hỏi: “Mày đã bắt lão già đi đâu rồi?

Mau nói cho tao biết, nếu không tao tuyệt đối không tha cho mày, hôm nay đừng hòng thoát khỏi đây.” Tô Thành hừ lạnh một tiếng, đôi mắt trợn trừng, từ từ quay người lại.

Đôi mắt anh giờ đã hằn lên những tơ máu, sát khí cuồn cuộn dâng trào.

Anh chỉ cần một chút thời gian là có thể giải quyết hết bọn chúng.

Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng Tô Thành biết việc thẩm vấn lão già kia là một chuyện vô cùng khó khăn, còn mấy kẻ trước mắt này chẳng qua chỉ là lũ lâu la.

Bọn chúng đều là tay chân của lão già, nếu có thể moi được chút thông tin từ miệng chúng thì sẽ rất hữu dụng, nhưng không biết có thành công hay không.

Thế là Tô Thành cố ý thăm dò: “Bây giờ tôi bắt lão già thì đã sao?

Nói cho các người biết, sớm muộn gì lão cũng bị bắt thôi.

Ở thành phố này, các người không nghe ngóng về thế lực Cửu Môn của tôi à?

Đắc tội với tôi rồi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người đâu.

Thật độc ác, lại dùng thủ đoạn như vậy để làm việc.” “Độc ác ư?

Tao không biết cái gì gọi là độc ác.

Những kẻ đó vốn dĩ nên chết.

Con người trên thế giới này ai rồi cũng phải chết, chỉ là sớm hay

muộn thôi.

Tao chỉ đang giúp chúng được toại nguyện, mỗi ngày nhìn chúng sống khổ sở như vậy, tao chỉ giúp chúng giải thoát mà thôi.” “Nói như vậy, hình như các người còn đang làm việc tốt nhỉ?

Nếu bây giờ các người chịu cải tà quy chính, không tiếp tục đi theo lão già đó nữa, tôi có thể cho một cơ hội.

Nhưng nếu cứ cố chấp không tỉnh ngộ, thì đừng trách tôi không khách khí.” “Mỗi người sau khi chết đều sẽ hóa thành một làn khói, thậm chí là một đống đất.

Nhưng các người có nghĩ đến không, trong tay tao, họ có thể trở thành những người bất tử, tiếp tục sống sót.

Như vậy sao lại không phải là một chuyện tốt chứ?

Một người tiếp tục sống mà không có bất kỳ phiền não nào.” “Nếu chuyện này có lợi ích lớn như vậy, sao chính các người không làm đi, lại đi tìm nhiều người sống như thế để chế tạo thành cương thi?” “Không liên quan đến mày.

Hôm nay dù mày là người của môn phái nào, một khi đã đến đây, tao tuyệt đối không để mày bước ra ngoài.” Tô Thành thấy kế hoạch đã thất bại, nói thêm với mấy kẻ này cũng vô ích.

Cùng lúc đó, anh không chút do dự tung ra một chưởng kinh thiên động địa.

Uy lực của nó như trời long đất lở, mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố cực lớn.

Mấy tên tráng hán trước mặt cũng lảo đảo, may mà thân thể chúng tương đối khỏe mạnh nên mới chịu đựng được.

Nhưng đáng tiếc, ba tên tráng hán đứng đầu lại không chịu nổi,

ngũ tạng lục phủ của chúng đã bị Tô Thành chấn nát, nằm trên đất không ngừng rên rỉ.

Mặc dù chúng chưa chết, chỉ còn thoi thóp một hơi, nhưng nỗi đau đớn thì không bút nào tả xiết.

Tô Thành chỉ vào mấy người trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Tôi khuyên các người nên biết điều một chút.

Nếu không, lần sau người nằm trên đất là ai thì khó nói lắm đấy." Tên tráng hán trợn trừng hai mắt.

Vừa rồi gã đã chuẩn bị đầy đủ, sẵn sàng đối phó với Tô Thành bất cứ lúc nào, nhưng không ngờ Tô Thành ra tay lại tàn nhẫn và quyết đoán đến vậy, không hề chừa lại một chút đường sống.

Chẳng trách lão già lại độc ác như thế, hóa ra cũng có liên quan đến việc này.

Đó là một loại vũ khí cỡ lớn mà bọn chúng đã nghiên cứu từ lâu.

Bây giờ có thể chế tạo ra, chỉ có thể mang lại phúc lợi cho nhân loại, đối với con người chỉ có lợi ích to lớn.

Hiện tại, tên cầm đầu không cho rằng mình đã làm sai điều gì.

Lúc này, gã trợn mắt quát: "Tất cả xông lên!

Bắt được hắn, sau khi trở về nhất định sẽ có thưởng lớn!

Hôm nay bất kể ai giết được kẻ trước mắt hoặc cứu được lão già ra, sau này chắc chắn sẽ được trọng thưởng!

Tao tin chuyện này không cần tao nói, đến lúc đó lão già cũng sẽ làm.

Trong lòng các người tự nhiên cũng hiểu rõ." "Nhưng nếu hôm nay có kẻ nào dám bỏ trốn, hậu quả phải đối mặt là gì, không cần tao nói chắc trong lòng chúng mày cũng tự biết rồi chứ?" Tên cầm đầu vô

cùng thông minh, vừa đưa ra phần thưởng lớn, đồng thời cũng uy hiếp đám tráng hán.

Khi bọn chúng nghe thấy mình không còn đường lui, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Bất kể Tô Thành có mạnh đến đâu, xem ra hôm nay bắt buộc phải liều mạng.

Chương 416

Mười mấy tên tráng hán không chút do dự xông lên.

Đối phó với một người thì với Tô Thành rất dễ dàng, nhưng bây giờ trước mặt anh có đến bảy người.

Bảy tên tráng hán tên nào tên nấy cũng to con lực lưỡng, khi ra tay không hề nương tình, chiêu nào chiêu nấy cũng nhắm vào chỗ hiểm, đòi mạng người.

Tô Thành thấy vậy lập tức né tránh, nhưng cứ né mãi cũng không phải là cách.

Ngay lập tức, anh bật người lên không, nhảy ra sau lưng một tên tráng hán khác rồi tung một cước hiểm hóc.

Tên tráng hán lập tức ngã lăn ra đất.

Tô Thành không chút do dự vươn hai tay về phía một tên khác, vặn gãy cổ gã.

Bảy tên tráng hán trước mặt giờ chỉ còn lại sáu.

Sáu tên còn lại đứng ngây ra đó, đang cân nhắc xem ai nên xông lên tiếp.

Bọn chúng thấy mỗi người xông lên đều chết thảm, bị đoạt mạng chỉ bằng một đòn.

Kẻ này tuyệt đối là một cao thủ.

Đối mặt với cao thủ khiến ai nấy đều cảm thấy sởn gai ốc.

Khi nhìn Tô Thành, khí thế của anh đã hoàn toàn áp đảo bọn chúng.

Thấy đám tráng hán do dự, tên cầm đầu liền lớn tiếng quát: “Nếu

bây giờ các ngươi dám lùi bước, tao đảm bảo sau khi trở về, vũ khí bí mật cỡ lớn tiếp theo chắc chắn sẽ do các ngươi thử nghiệm, tuyệt đối sẽ không tìm người sống bên ngoài nữa.” Bọn chúng trợn trừng hai mắt, không ai dám lùi bước nữa.

Quá trình biến đổi đau khổ đó chúng đã từng chứng kiến, mỗi người đều vô cùng thống khổ, đặc biệt là trong toàn bộ quá trình biến đổi.

Cùng lúc đó, Tô Thành không khỏi bật cười: “Tốt lắm, ai không sợ chết thì mau xông lên đi, tôi chờ hết nổi rồi.” Tô Thành quả thực đã chờ hết nổi.

Anh đứng đó quan sát, cho dù bây giờ sáu tên tráng hán này không xông lên mà muốn bỏ chạy, Tô Thành cũng sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

Mấy tên tráng hán không chút do dự cùng nhau xông tới.

Đã biết lên từng người là nộp mạng, vậy thì chi bằng cả đám cùng đoàn kết.

Mỗi người đều không do dự mà lao lên.

Nhưng Tô Thành biết đây chính là một cơ hội tốt.

Bây giờ anh cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, vì dù sao Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình vẫn đang đợi anh.

Tô Thành không chút do dự tung một cú đá hiểm hóc về phía một tên tráng hán.

Một cước giáng xuống, toàn bộ xương sườn của gã ta gãy nát, trực tiếp ngã vật ra đất, miệng hộc máu tươi, hai mắt trợn trừng như chết không nhắm mắt.

Sau đó, gã không còn phát ra được âm thanh nào nữa.

Tô Thành lại tung một chưởng về phía người khác.

Cứ như vậy, chưa đầy hai phút, anh đã giải quyết xong cả sáu người.

Tên cầm đầu đứng trước mặt thấy tất cả thuộc hạ đều đã chết, chỉ còn một mình hắn đứng đó bất động, trong lòng có chút do dự.

Nếu bây giờ hắn quay về, e rằng những lời vừa nói sẽ ứng nghiệm lên chính mình.

Một khi bị chế tạo thành vũ khí cỡ lớn, hắn sẽ phải đối mặt với cảnh sống không bằng chết, vô cùng đau khổ.

Nhưng nếu liều mạng với Tô Thành, đến cả mười mấy người còn không phải là đối thủ của anh, huống chi bây giờ chỉ còn một mình hắn.

Tên tráng hán đứng đó do dự, không biết nên làm thế nào.

Tô Thành dường như nhìn thấu tâm tư của gã, khóe miệng khẽ nhếch lên, không khỏi bật cười.

Anh tà ác nói: "Nếu bây giờ ngươi hối hận muốn chạy trốn, ta cũng có thể cho ngươi rời đi, nhưng đáng tiếc thời gian không kịp nữa rồi, chuyện này không phải do ta quyết định." Nhìn thấy nụ cười của Tô Thành, tên tráng hán sững sờ.

Gã nhìn theo ánh mắt của Tô Thành thì mới phát hiện sau lưng mình đã có người, chính là đám viện binh của gã.

Lúc này, trong lòng tên tráng hán dâng lên một tia tự tin.

Gã đang định chờ đám người phía sau xông lên để cùng nhau giết Tô Thành, nào ngờ khi gã vừa quay đầu lại, Tô Thành đã không chút do dự tung một cước.

Một cước vừa vặn đá trúng đầu tên cầm đầu, trực tiếp đá bay đầu

gã.

Lực đạo của cú đá này đủ biết mạnh đến mức nào.

Tô Thành không do dự nữa.

Đã giết một đám rồi, tiếp tục do dự cũng vô ích.

Chương 417

Lúc này anh biết mình phải lập tức rời khỏi đây, tuyệt đối không thể lãng phí thêm thời gian.

Đã giết người ở đây, đám truy binh tiếp theo chắc chắn sẽ nghĩ rằng anh đã trốn theo hướng này và tiếp tục đuổi theo.

Nghĩ đến đây, Tô Thành không khỏi mỉm cười.

Lúc này, Tô Thành lặng lẽ rời đi, tìm một nơi tương đối kín đáo, đồng thời cũng men theo đường cũ âm thầm quay lại.

Anh nghĩ nhất định phải tìm được Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình, để hai người họ mang lão già kia lặng lẽ rời đi.

Trong lòng Tô Thành có chút không yên tâm, vì lão già kia thực sự quá gian xảo, hai người họ tuyệt đối không phải là đối thủ.

Tô Thành canh cánh trong lòng, vì vậy anh dùng tốc độ nhanh nhất lặng lẽ quay trở lại.

Khi anh quay lại khu rừng trúc, lại phát hiện khu rừng này vô cùng kỳ quái.

Tô Thành đi trong đó một lúc lâu mà vẫn loanh quanh tại chỗ, dường như chưa từng rời đi.

Khi ở tại chỗ, Tô Thành từng thấy một đóa hoa màu tím rất đẹp.

Một đóa hoa tử đinh hương xinh đẹp đang nở rộ ở đó, vô cùng bắt mắt.

Lúc đi đường, thỉnh thoảng Tô Thành lại liếc nhìn nó một cái.

Anh đã đi qua đóa hoa này đúng ba lần, Tô Thành nhớ rất rõ mình đã thấy nó ba lần.

Chẳng lẽ bây giờ mình đã lạc đường rồi sao?

Theo tình hình hiện tại, trong lòng Tô Thành dấy lên một cảm giác bất an.

Nếu anh bị lạc ở đây, điều đó cũng chứng tỏ Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình có khả năng cũng đã bị lạc.

Chỉ là một khu rừng trúc nhỏ, lúc vào không gặp phải nhiều phiền phức, anh và Vương Bàn Tử mấy người cũng lặng lẽ đi vào, chẳng lẽ khu rừng trúc này có một lối đi ngầm ư?

Đúng như câu nói "vào dễ ra khó", quả không sai chút nào.

Bây giờ muốn thoát ra khỏi đây thực sự rất khó khăn.

Nhưng khi Tô Thành đang suy nghĩ về những chuyện này, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng hừ nhẹ.

Tô Thành đi theo hướng âm thanh đó.

Bất kể âm thanh này là của Vương Bàn Tử, Muộn Du Bình hay thuộc hạ của lão già, chỉ cần Tô Thành đi theo hướng đó, anh đều có thể thấy một bóng người xuất hiện ở đó.

Như vậy những việc còn lại sẽ dễ giải quyết hơn.

Anh đã đi trong đây một lúc lâu nhưng vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Tô Thành không chút do dự đi về phía tiếng hừ nhẹ.

Lúc này anh mới phát hiện ra tiếng hừ đó là của Muộn Du Bình.

Tô Thành thấy Muộn Du Bình đang thỉnh thoảng đấm đá lão già kia, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù lão già này là người của một tổ chức tà ác, nhưng dù sao cũng khó khăn lắm mới bắt được.

Hiện tại Muộn Du Bình đang rất tức giận, có vẻ đặc biệt kích động, ngay cả Vương Bàn Tử đứng bên cạnh muốn cản cũng không cản được.

Muộn Du Bình là người luôn giữ mọi chuyện trong lòng, không bao giờ thể hiện ra ngoài.

Bất kể bảo anh làm gì, anh cũng chưa bao giờ phản đối.

Hôm nay sao Muộn Du Bình lại nóng nảy như vậy?

Chỉ thấy Muộn Du Bình đang ra sức đánh lão già, miệng lẩm bẩm: "Mau nói cho bọn tao biết làm thế nào để ra ngoài.

Nếu không nói, hai bọn tao chắc chắn sẽ không tha cho mày.

Muốn sống thì mau biết điều một chút." Vương Bàn Tử khuyên nhủ: "Đừng kích động như vậy nữa, nhất định phải bình tĩnh lại.

Bây giờ chúng ta vẫn chưa ra ngoài được, cũng chưa nhận được tin tức gì của Tô Thành.

Nếu cậu lại đánh chết ông ta, chúng ta ở đây còn có ý nghĩa gì nữa." "Tao đánh chết hắn, tao ở đây cũng không ra được, giữ lại càng vô dụng.

Chẳng lẽ để hắn trở về rồi tiếp tục hại người à?

Loại người như hắn chết cũng đáng tội, giữ lại chỉ là một tai họa." "Nhưng bây giờ chúng ta không có một chút manh mối nào, tất cả đều phải trông cậy vào ông ta.

Tô Thành đã dặn tuyệt đối không được để ông ta gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhất định phải đưa ông ta về Cửu Môn.

Đã nhận nhiệm vụ này, chúng ta phải hoàn thành theo lời Tô Thành nói, đúng không?" Muộn Du Bình hừ lạnh một tiếng: "Tao cũng muốn hoàn thành, nhưng bây giờ tao còn không ra khỏi được khu rừng trúc

này.

Chương 418

Đã hai tiếng đồng hồ rồi, rốt cuộc phải làm sao đây?

Càng không biết Tô Thành bây giờ sống chết ra sao, thực lực của mười mấy tên tráng hán kia có ngang ngửa với Tô Thành hay không cũng không rõ." Nghe hai người không ngừng cãi nhau, từ xa Tô Thành mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra bây giờ Muộn Du Bình đang ở trong trạng thái lo lắng.

Mặc dù trong lòng anh vẫn luôn lo lắng, lo lắng không có cách nào thoát ra được.

Quả thực một người bị nhốt ở đây lâu như vậy, đừng nói là Muộn Du Bình, ngay cả Tô Thành cũng có chút nghi ngờ.

Nếu không phải nhờ đôi tai cực kỳ nhạy bén nghe được tiếng hừ nhẹ, Tô Thành cũng không dám chắc tiếp theo mình sẽ có hành động kích động gì.

Vì vậy, Tô Thành lập tức bước ra: "Yên tâm đi, mười mấy người đó căn bản không phải là đối thủ của tôi.

Bây giờ tôi đã giết hết bọn chúng rồi, tiếp theo chúng ta tìm cách rời khỏi đây thôi.

Nhưng tôi tin rằng bây giờ muốn rời khỏi đây quả thực là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng có một người chắc chắn có thể đưa chúng ta ra khỏi đây." Ánh mắt của Tô Thành lập tức hướng về phía lão già đang ngồi đó.

Lão già bị Muộn Du Bình đánh cho bầm dập, Tô Thành suýt nữa thì bật cười, nhưng anh biết tình hình hiện tại rất khẩn cấp.

Lão già cau mày, muốn ra khỏi đây, tự nhiên lão biết phải dùng phương pháp gì, nhưng chuyện này lão thà chết cũng không nói cho Tô Thành và Vương Bàn Tử.

Lúc này, lão già liếc Tô Thành một cái, lập tức quay người đi: "Bỏ cái ý định đó đi, chuyện này tao tuyệt đối sẽ không nói cho mày biết.

Cho dù bây giờ mày có giết tao, tao cũng sẽ không hé nửa lời.

Có bản lĩnh thì mấy người các mày cứ tiếp tục ở đây đi." Tô Thành khóe miệng khẽ nhếch lên, cười như không cười nói: "Tôi tuyệt đối sẽ không ở lại đây với ông đâu.

Bây giờ ông không cần nói cho tôi một chữ nào, chỉ cần đi cùng tôi là được rồi." Lão già trợn trừng hai mắt, lập tức quay người nhìn chằm chằm Tô Thành.

Chẳng lẽ không nói, hắn cũng có cách ra ngoài sao?

Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử thấy Tô Thành xuất hiện trở lại trước mặt thì vô cùng vui mừng.

Vừa rồi trong lòng họ thực sự rất lo lắng, mãi không tìm được cách ra ngoài, đã loanh quanh trong này một lúc lâu.

Chỉ là một khu rừng trúc nhỏ mà hôm nay lại có thể giam chân được hai người họ.

Lúc này, Muộn Du Bình lập tức đến bên cạnh Tô Thành: "Vừa rồi anh đi ra ngoài, hai chúng tôi đặc biệt lo lắng.

Thật sự quá vui mừng khi thấy anh bình an trở về.

Nhưng mười mấy tên tráng hán kia bây giờ thế nào rồi?" "Bị tôi giết rồi." "Giết bọn chúng, có đánh rắn động cỏ không?" "Không đâu." Muộn Du Bình lúc này mới yên tâm, nhưng rồi lại nghĩ đến việc mình và Vương Bàn Tử không có cách nào ra ngoài được.

Lúc này, Muộn Du Bình lập tức túm lấy lão già, bực bội nói: "Bây giờ bọn tao đã loanh quanh trong này một lúc lâu rồi, mày vẫn không chịu nói cho bọn tao biết làm thế nào để ra ngoài, rốt cuộc phải làm sao đây?" Tô Thành vỗ vỗ vai Muộn Du Bình, vô cùng khẳng định nói: "Yên tâm, chuyện này căn bản không cần ông ta dẫn đường, tôi có thể đưa hai người ra khỏi đây rồi, mang ông ta theo tôi đi." Tô Thành vô cùng tự tin đi phía trước, Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử nhìn nhau.

Họ đã đi trong này một lúc lâu mà không có chút manh mối nào, chẳng lẽ bây giờ Tô Thành có cách ra ngoài sao?

Lúc này, hai người lập tức mang theo lão già, cẩn thận đi theo sau.

Chỉ thấy Tô Thành đi ra ngoài khoảng mười mấy bước, rồi tung một chưởng về phía trước.

Trong nháy mắt, trước mặt Tô Thành xuất hiện một con đường rộng khoảng năm mét.

Tất cả những cây trúc đều đổ rạp xuống đất, gãy một cách vô cùng gọn gàng.

Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình nhìn nhau, không ai ngờ chưởng lực của Tô Thành lại kinh người đến vậy.

Họ đều biết Tô Thành có một loại siêu năng lực, nhưng không ngờ sức mạnh của anh lại lớn đến thế.

Nhìn xem, những cây trúc đều đã gãy hết, không những thế, bây giờ muốn di chuyển những cây trúc đó e rằng không dễ dàng gì.

Tô Thành lập tức đi về phía trước mấy bước rồi lại tung một chưởng.

Lại một lần nữa, một khoảng đất rộng xuất hiện trước mặt họ.

Muộn Du Bình thấy vậy phấn khích nói: "Không ngờ bây giờ sức

lực của cậu lại lớn đến vậy, chỉ một chưởng thôi mà những cây trúc này đều đã đổ rạp xuống đất.

Cứ như thế này, chúng ta muốn ra khỏi đây căn bản không cần bất kỳ phương pháp nào, vô cùng dễ dàng." Vương Bàn Tử vỗ vai Muộn Du Bình, đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, với thực lực hiện tại của Tô Thành nhà ta, đừng nói là một khu rừng trúc nhỏ, đối phó với lão già trước mắt này cũng có cách." Tô Thành vốn dĩ định mang lão già và Vương Bàn Tử đến đây để lão xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những cương thi người sống kia đã gây ra bao nhiêu khó khăn cho người dân bình thường.

Nhưng không ngờ trên đường lại gặp phải nhiều vấn đề như vậy.

Lúc này, dưới sự nỗ lực của mình, Tô Thành cuối cùng cũng đã ra khỏi khu rừng trúc.

Mặc dù tốn không ít thể lực, cũng mệt lả người, nhưng đối với Tô Thành, mọi chuyện đều vô cùng đơn giản.

Lão già dù đã cảm thấy Tô Thành có chút khác thường, nhưng tuyệt đối không ngờ Tô Thành lại có sức lực lớn đến vậy, phá hủy toàn bộ khu rừng trúc trước mắt.

Tô Thành đưa lão già và mấy người về thành phố.

Chương 419

Lúc này, Tô Thành đưa lão già lên một tòa nhà cao tầng, đứng trên đó nhìn xuống vô cùng đáng sợ, vì tòa nhà này là tòa nhà cao nhất trong thành phố.

Tô Thành trợn trừng hai mắt, nắm chặt áo lão già, bực bội nói: "Đứng đây nhìn kỹ xuống đi, đây chỉ là những người dân bình thường thôi, nhưng lại vì những chuyện ông làm mà phải chịu tai họa lớn." "Chẳng lẽ ông không cảm thấy xấu hổ vì thủ đoạn này sao?

Dù sao đó cũng là những người sống bị biến thành cương thi.

Đối với ông, mạng sống của mỗi người đáng giá bao nhiêu?" Tô Thành chỉ muốn biết cỗ máy khổng lồ kia rốt cuộc ở đâu.

Bây giờ chỉ khi tìm được nó, mọi vấn đề mới có thể được giải quyết.

Nhưng đáng tiếc, lão già có vẻ như rất cứng miệng, không chịu nói.

Bây giờ đứng ở nơi cao nhất trong thành phố, trong lòng lão già có một cảm giác vô cùng phấn khích.

Mặc dù tổ chức của lão đã nghiên cứu một thời gian dài, nhưng cỗ máy này là tâm huyết cả đời của lão.

Đừng nói là những người dân bình thường này, cho dù bây giờ lão già có mất mạng, lão cũng tuyệt đối không thể nói cho Tô Thành biết về cỗ máy khổng lồ đó, càng không thể nói ra vị trí cụ thể.

Lão già hừ lạnh một tiếng: "Đừng có nằm mơ giữa ban ngày, chuyện này tao tuyệt đối không thể nói cho mày biết.

Đừng có phí công vô ích vào tao nữa, tao không thể thỏa hiệp với

mày về cỗ máy khổng lồ đó đâu.

Có bản lĩnh thì tự mình đi mà tra, theo tao được biết, thế lực của Cửu Môn ở thành phố này cũng không phải là nhỏ sao?" "Nếu đã biết thế lực của Cửu Môn chúng tôi ở thành phố này rất lớn, chẳng lẽ ông không sợ chết sao?

Theo tình hình hiện tại, tôi muốn giết ông là một chuyện vô cùng đơn giản, thế lực bên ngoài của thành phố này đã sớm nằm trong tay tôi rồi." "Loại người như tao đã sớm coi thường sinh tử, chuyện này trong mắt tao chẳng là gì cả.

Bây giờ tao cảm thấy vô cùng đắc ý, vì tao đã khó khăn lắm mới nghiên cứu ra được cỗ máy khổng lồ này." "Đừng có đắc ý, hãy nhìn những người dân bình thường phía dưới kia đi.

Họ cũng có con cái, có cha mẹ, vốn dĩ có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, nhưng lại vì cỗ máy khổng lồ mà ông tạo ra đã mang đến cho họ bao nhiêu khó khăn." "Không liên quan gì đến tao, sống chết của họ tao căn bản không quan tâm." Tô Thành vốn dĩ định đưa lão đến đây để nói chuyện tử tế, có lẽ sẽ cảm động được lão.

Nhưng anh đã dùng mọi thủ đoạn, lão già vẫn không chịu nói ra vị trí của cỗ máy khổng lồ đó.

Vậy bây giờ bắt được lão già thì có tác dụng gì chứ?

Hoàn toàn vô dụng.

Tô Thành cau mày, đồng thời trong mắt lộ ra vẻ phẫn hận, hận không thể xé nát lão già này ngay lập tức.

Tô Thành cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng, anh biết bây giờ người có thể giải quyết vấn đề này chỉ có lão già.

Cỗ máy khổng lồ được cất giấu vô cùng bí mật, Tô Thành đã sớm huy động thế lực của Cửu Môn, nhưng đến bây giờ vẫn không có bất

kỳ manh mối nào.

Lúc này, Tô Thành hận không thể đào sâu ba thước đất để tìm ra cỗ máy khổng lồ đó, nhưng đáng tiếc, vẫn không biết phải làm sao.

Nếu không, Tô Thành cũng sẽ không dùng đến cách này.

Anh cũng rất bất đắc dĩ mới đưa ra lựa chọn này, nhưng lão già này như thể muối không tan trong nước, Tô Thành đã dùng cả biện pháp cứng rắn lẫn mềm mỏng.

Chiêu nào nên dùng đều đã dùng, nhưng đối với lão già, lão ta như một con vịt chết cứng miệng, không chịu hé răng, vẫn không chịu nói ra vị trí của cỗ máy khổng lồ.

Tìm kiếm lâu như vậy, đến bây giờ vẫn không có bất kỳ thông tin nào.

Tô Thành cũng đặc biệt khổ não, xem ra hôm nay cũng sẽ không có bất kỳ manh mối nào.

Tô Thành tức giận đẩy lão già sang một bên.

Anh quay sang nhìn Muộn Du Bình, nhàn nhạt nói: "Đưa lão già về đi, tin rằng tôi có giày vò thêm nữa cũng không có manh mối nào đâu.

Nếu bây giờ lão không chịu nói, vậy chúng ta cứ tiếp tục chờ đợi xem sao.

Tôi tin rằng với thế lực của Cửu Môn, bây giờ muốn tìm cỗ máy khổng lồ, đó chỉ là vấn đề thời gian thôi." Sắc mặt Muộn Du Bình tái mét.

Mất bao công sức cuối cùng mới đưa được lão già về đây, chẳng lẽ lão không chú ý đến những người phía dưới đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng sao?

Chỉ vì nghiên cứu ra một cỗ máy khổng lồ mà biến thành bộ dạng

như bây giờ.

Muộn Du Bình bất đắc dĩ nói: "Vậy được rồi, bây giờ tôi sẽ đưa ông ta về.

Nhốt ở chỗ cũ sao?" Tô Thành gật đầu: "Cứ nhốt ở chỗ cũ đi, tạm thời cứ nhốt như vậy.

Mỗi ngày cho một ít đồ ăn, nước uống, còn lại không cho phép bất kỳ ai gặp." Muộn Du Bình đưa lão già đi, hai người quay người rời đi.

Đúng lúc này, Tô Thành đột nhiên nhận được tin nhắn của Đại trưởng lão Giang gia.

Đại trưởng lão Giang gia ở đầu kia lo lắng nói: "Bây giờ Cửu Môn Môn chủ đại nhân có một cuộc họp vô cùng quan trọng, ngài cần phải tham gia.

Cuộc họp này diễn ra sau ba ngày nữa, hãy chuẩn bị tốt vấn đề an toàn.

Nếu bây giờ không chuẩn bị tốt, tôi sợ Cửu Môn Môn chủ đại nhân sẽ gặp tai nạn ngoài ý muốn." Tô Thành cau mày, thực sự không muốn nhận những chuyện này.

Tính mạng của Cửu Môn Môn chủ đại nhân luôn vô cùng quan trọng.

Chương 420

Với thực lực hiện tại của Cửu Môn, ở thành phố này, bất kể đi đâu, không ai dám động đến ngài.

Nhưng rốt cuộc là cuộc họp quan trọng gì mà phải dọn dẹp sạch sẽ tất cả vấn đề an toàn phòng bị.

Tô Thành khắc sâu bốn chữ "hội nghị quan trọng" vào trong đầu, thậm chí cảm thấy có một luồng khí tức bất phàm đang ập đến.

Tô Thành từ chối: "Với thực lực hiện tại của Cửu Môn, có thể bảo vệ tốt Cửu Môn Môn chủ đại nhân, căn bản không cần tôi bảo vệ." Đại trưởng lão Giang gia tỏ vẻ cầu xin nói: "Chuyện này thật sự phải phiền đến ngài rồi.

Bởi vì cuộc họp quan trọng lần này thực sự đặc biệt quan trọng, ở thành phố chúng ta, tất cả mọi chuyện đều đặt vào đó, cho nên chỉ cần sắp xếp tốt vấn đề an toàn là được." "Tôi và Cửu Môn Môn chủ đại nhân đã bàn bạc cuối cùng, ở thành phố này, người có thực lực như vậy, có thể chuẩn bị tốt tất cả vấn đề an toàn cũng chỉ có ngài, cho nên xin ngài vất vả đảm nhận nhiệm vụ này." "Tôi đang có việc trong tay, thực lực của Cửu Môn Môn chủ đại nhân hiện tại rất mạnh, bất kỳ cuộc họp quan trọng nào cũng sẽ không cản trở được ngài ấy.

Rốt cuộc là cuộc họp gì mà lại khiến các vị cẩn thận như vậy?" "Chuyện này tạm thời đừng hỏi nữa, khi nào để ngài biết, nhất định sẽ nói cho ngài.

Tạm thời cuộc họp quan trọng này bắt buộc phải giữ bí mật, vì đây là do chính Cửu Môn Môn chủ đại nhân chủ trì, có thể biết được nó nghiêm trọng đến mức nào rồi." Tô Thành do dự nói: "Vậy được rồi, cuộc họp diễn ra sau ba ngày nữa, đúng không?" Đại trưởng lão

Giang gia gật đầu nói: “Cuộc họp quan trọng này vô cùng khẩn cấp, chúng tôi vội vàng định ra sau ba ngày nữa, cho nên chỉ có ba ngày để lo vấn đề bố phòng an toàn.

Trong ba ngày này, nhất định phải kiểm tra kỹ lưỡng từng ngóc ngách.” “Được.” Trong lòng Tô Thành tuy có nghi vấn, nhưng biết rằng Đại trưởng lão Giang gia đã không nói, có cầu xin cũng vô ích, không có cách nào từ chối, vậy thì chi bằng giúp Đại trưởng lão Giang gia hoàn thành vấn đề an toàn cho cuộc họp quan trọng lần này.

Đối với anh, đây không phải là một việc quá phức tạp.

Tô Thành lúc này cùng Vương Bàn Tử nhanh chóng rời đi, vì cuộc họp lần này thực sự quá gấp gáp, vội vàng định ra sau ba ngày.

Trong thời gian ngắn ngủi, phải kiểm tra kỹ lưỡng từng ngóc ngách, Tô Thành cần phải làm việc một cách tinh vi, vô cùng cẩn thận.

Khi Tô Thành đến địa điểm đã định cho cuộc họp, anh xem xét kỹ lưỡng tất cả các vị trí, vì vậy lập tức đưa ra mọi sắp xếp.

Lúc này, Tô Thành đã cho dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi người trong phạm vi ba cây số tính từ hội trường, không chừa lại một ai, thông báo cho tất cả mọi người phải sau ba ngày mới được quay lại đây.

Không để lại bất kỳ một sinh vật sống nào.

Hôm sau, Tô Thành lại đứng trong đại sảnh hội nghị quan sát.

Bất kỳ ngóc ngách, căn phòng nào có thể dùng để tấn công, Tô Thành đều đã cho phong tỏa hết.

Không những thế, anh cũng đã sắp xếp người của mình.

Cho dù bây giờ có người ngồi trong đó phát ra tiếng động, hoặc có người nổ súng bắn tên, Tô Thành đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Vì vậy anh đã sớm có mặt ở đây, cẩn thận quan sát mọi biến hóa

xung quanh.

Ba ngày đối với Tô Thành và Vương Bàn Tử thật sự mệt lả người.

Cuối cùng, mọi bước chuẩn bị cũng đã được sắp xếp xong.

Vương Bàn Tử ngồi thở hổn hển.

Suốt ba ngày, Tô Thành không hề nghỉ ngơi, càng không chợp mắt.

Nếu là hắn, e rằng đã sớm mệt không chịu nổi rồi.

Nhưng Vương Bàn Tử nhìn kỹ lại, Tô Thành bây giờ vẫn tinh thần phấn chấn, phảng phất như không có chuyện gì xảy ra.

Vương Bàn Tử nửa đùa nửa thật nói: "Thật không ngờ cậu lại có tinh thần như vậy.

Sắp xếp mọi chuyện hoàn toàn có thể để người khác làm, sao nhất định phải tự mình làm chứ?

Làm tôi cũng mệt lả người theo." Tô Thành đá nhẹ Vương Bàn Tử một cái: "Cậu mới làm được bao nhiêu việc chứ?

Đừng ngồi đó mà than vãn nữa, tôi còn có việc chưa hoàn thành đây.

Những gì cậu thấy bây giờ chỉ là đại khái thôi, quan trọng nhất là vào ngày diễn ra hội nghị." "Tôi đã xử lý xong hết vấn đề an toàn rồi, chẳng lẽ bây giờ Đại trưởng lão Giang gia muốn tôi làm cho đến khi hội nghị kết thúc sao?

Tôi còn có việc quan trọng chưa xử lý xong, lão già kia bị tôi nhốt mấy ngày rồi mà vẫn chưa kịp thẩm vấn." Vương Bàn Tử gãi đầu, ngại ngùng nói: "Tôi cứ nghĩ chuyện này không liên quan đến mình, chỉ cần làm xong công tác bố phòng an toàn là được, đúng là không nghĩ xa đến thế." "Vậy thì mau tiếp tục làm việc đi, chỉ cần hội nghị

quan trọng này chưa kết thúc, nghĩa là cả hai chúng ta đều không được nghỉ ngơi, phải xử lý xong toàn bộ mọi việc trong tay." Tô Thành vẫn không yên tâm, sợ có bất kỳ sơ suất nào, bèn dẫn Vương Bàn Tử kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa, rà soát từng ngóc ngách, từng địa điểm một cách rõ ràng.

Sơ tán toàn bộ người dân trong phạm vi ba cây số, đối với Tô Thành và Vương Bàn Tử mà nói, đây là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn.

Dân chúng đông như vậy, những người bình thường căn bản không chịu nghe.

Lại không thể tiết lộ mục đích của hội nghị quan trọng này, càng không thể nói cho họ tình hình thực tế, chỉ đành bất đắc dĩ giải thích: "Mọi người nghe tôi nói, nơi này sắp có một chuyện quan trọng xảy ra, sau ba ngày nữa tôi đảm bảo nhà cửa của mọi người sẽ an toàn vô sự, lúc đó có thể quay về." Người dân nhao nhao oán trách: "Không cho chúng tôi một lý do nào cả, sao lại bắt chúng tôi rời đi, cậu thấy có khả năng không?

Đây là quê hương nơi sinh ra và nuôi lớn chúng tôi, là ngôi nhà mà chúng tôi đã vất vả cả đời gầy dựng, cậu bảo chúng tôi đi là chúng tôi phải đi sao!" Tô Thành biết những người này rất khó thuyết phục, những người dễ đi đã sớm rời khỏi đây rồi, bây giờ chỉ còn lại những người khó nhằn nhất.

Hắn nhìn đám thuộc hạ, rõ ràng họ không có cách nào giải quyết được vấn đề này.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Tô Thành đành phải dẫn Vương Bàn Tử đến tận nơi.

Đối mặt với mọi chuyện đang diễn ra, Tô Thành cũng cảm thấy rối rắm, vừa không thể cho họ một câu trả lời thỏa đáng, cũng không

thể để họ tiếp tục ở lại đây.

Lúc này, Tô Thành bình tĩnh nói: "Xin hãy tin tôi, một khi tôi đã hứa chuyện này, tôi nhất định sẽ làm được.

Trước mắt thật sự quá không an toàn, mọi người phải lập tức rời khỏi đây." "Chúng tôi chỉ muốn biết tại sao, lẽ nào cũng sai sao?" Mọi người không ngừng hỏi rốt cuộc là vì sao, Tô Thành cũng không thể nói cho họ biết sự thật, nhưng hắn biết, nếu không cho họ một lý do, họ sẽ không chịu đi.

Lúc này, Tô Thành nảy ra một ý, nghiêm túc nói: "Được rồi, tôi nói cho mọi người biết.

Chương 421

Theo tôi được biết, trong phạm vi ba cây số sắp xảy ra động đất, một trận động đất rất mạnh.

Nếu mọi người muốn ở lại đây, không sợ hãi thì có thể tiếp tục ở lại, nhưng nếu tin lời tôi, hãy mau sơ tán." "Chuyện còn lại cứ giao cho chúng tôi, yên tâm, đã có nhiều người như chúng tôi ở lại đây, nhất định sẽ cố gắng hết sức bảo vệ nhà cửa của mọi người, tuyệt đối không để nó bị bất kỳ tổn hại nào.

Nhưng đáng tiếc, nếu mọi người cứ ở lại, không chỉ nhà cửa bị thiệt hại, mà tính mạng cũng khó giữ." "Bây giờ mọi người đã nghe rõ chưa?

Nếu còn chỗ nào không hiểu, hoàn toàn có thể hỏi tôi." Những người dân nhìn nhau, cũng không ai nghĩ rằng sẽ có động đất.

Họ đã sống ở đây cả đời người, nơi này chưa từng xảy ra động đất bao giờ, sao lại trùng hợp chỉ trong phạm vi ba cây số chứ?

Lẽ nào động đất chỉ xảy ra trong ba cây số thôi sao?

Rốt cuộc là trận động đất mạnh đến mức nào mà có thể không để lại bất kỳ sinh vật hay động vật nào sống sót?

Dù trong lòng còn nhiều thắc mắc, nhưng bây giờ không ai dám trực tiếp từ chối Tô Thành, bởi vì chuyện sắp tới không phải là chuyện có thể đem tính mạng ra đùa giỡn.

Có người nghe xong câu đó, đành bất đắc dĩ theo mọi người sơ tán, thu dọn đồ đạc của mình.

Nhưng cũng có một bộ phận người đứng đó chất vấn Tô Thành: "Chỉ dựa vào việc anh dự đoán ở đây có động đất mà chúng tôi phải

tin ư?

Lẽ nào các anh không sợ chết?

Nếu các anh không sợ chết, tôi cũng không sợ, tôi sẽ ở lại đây cùng các anh." Thấy có hai người đứng trước mặt mình không ngừng ca cẩm, Tô Thành thật sự không biết phải làm sao.

Hắn không thể lãng phí toàn bộ thời gian vào chuyện này, hắn còn có việc quan trọng phải làm.

Nếu bây giờ hắn quay người rời đi, đám thuộc hạ chắc chắn không xử lý được những chuyện còn lại.

Tô Thành không chút do dự ra tay, một chưởng chém mạnh vào gáy hai người kia, khiến họ lập tức ngất đi.

Đứng bên cạnh, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, cũng không ngờ Tô Thành lại dùng chiêu này.

Thấy hai người ngất lịm, chỉ nghe một tiếng "bịch" rồi ngã xuống đất, âm thanh vô cùng chói tai.

Rất nhiều thuộc hạ xung quanh vây lại, nhưng không một ai dám nói câu nào.

Tô Thành quay người, thản nhiên nói: "Đem hai người này sang một bên, tìm một nơi tốt một chút cho họ ở, để họ nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày sau thì thả ra là được." "Nhưng làm vậy, lỡ trong ba ngày họ tỉnh lại thì sao?" "Nếu họ nghe lời thì cởi trói, nếu không nghe lời thì đánh ngất thêm lần nữa, đến lúc đó đợi tôi xử lý xong việc ở đây sẽ thả họ đi." Tô Thành bực bội nói xong câu đó, rồi quay người dẫn Vương Bàn Tử rời đi.

Những vấn đề phiền phức trước mắt cuối cùng cũng đã giải quyết xong.

Bây giờ, hắn dẫn Vương Bàn Tử đi tìm những điểm cao của khu vực hội nghị.

Điểm cao mới là nơi phiền phức nhất, bởi vì có thể đứng ở đó, nhìn rõ mọi việc xảy ra trong toàn bộ hội nghị.

Tô Thành đột nhiên phát hiện ra hai vị trí, đứng ở hai nơi đó tuyệt đối là điểm tập kết cực kỳ có lợi.

Nếu muốn tấn công xuống dưới, cũng là một việc vô cùng dễ dàng.

Tô Thành nhìn tình hình trước mắt, trong lòng lập tức có một ý tưởng, đó là cử hai người đứng ở đó, nhưng đáng tiếc làm vậy cũng sẽ có sơ hở.

Nếu hai người ở lại đó bị người khác giết chết mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào, đó là một chuyện rất dễ xảy ra.

Hai người đối đầu với một trăm, hai trăm người là cực kỳ khó khăn.

Muốn không để lại hậu họa, cách tốt nhất duy nhất chính là phá dỡ chúng.

Tô Thành quan sát kỹ lưỡng hai vị trí quan trọng đó, rồi không chút do dự đưa ra lựa chọn, hắn trợn mắt nhìn Vương Bàn Tử nói: "Đi tìm vài người, dùng tốc độ nhanh nhất phá dỡ toàn bộ hai nơi này cho tôi." Vương Bàn Tử đứng ngây ra đó nhìn Tô Thành, cứ như thể tai mình có vấn đề, còn tưởng mình nghe nhầm.

Nhưng trong lòng Vương Bàn Tử biết đó tuyệt đối là giọng của Tô Thành.

Trong lúc rơi vào tình huống không biết phải làm sao, Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn.

Tô Thành đá mạnh một cái, Vương Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, lắp bắp nói: “Anh chắc là bây giờ cần tôi tìm người phá dỡ hai chỗ này sao?

Hai nơi đó rất khó khăn mới xây dựng được trong thành phố này, cứ vô cớ làm nó biến mất như vậy, mọi người sẽ cảm thấy rất bất ngờ.” “Muốn phá dỡ thật sự không dễ như vậy, phá đi rồi, không phải có chút quá lãng phí sao?” “Không có chuyện dễ hay không dễ, chỉ cần cậu bảo thuộc hạ trong Cửu Môn đi làm việc này là được.

Nói với họ, chỉ cho nửa tiếng đồng hồ, trong vòng nửa tiếng phải phá dỡ sạch sẽ toàn bộ nơi đó, không được để lại dù chỉ một chút dấu vết.

Chuyện này căn bản không tồn tại hai chữ lãng phí.” “Tôi tin rằng hội nghị lần này vô cùng quan trọng, nếu không thì Đại trưởng lão Giang gia cũng không thể đích thân tìm tôi nhờ giúp đỡ.

Bây giờ Cửu Môn Môn Chủ cũng tự mình chủ trì hội nghị, có thể thấy nó quan trọng đến mức nào.

Tuy các người vẫn chưa nói cho tôi biết, nhưng trong lòng tôi đã có suy đoán nhất định.” “Cậu chỉ cần làm theo lời tôi là được, nơi đó bắt buộc phải phá, nếu không phá mà chỉ để lại vài người ở đó, sớm muộn gì cũng sẽ để lại tai họa lớn hơn, cho nên cách tốt nhất là phá dỡ toàn bộ.” Thực ra bây giờ Tô Thành đã đoán được mục đích chính của hội nghị lần này giữa Đại trưởng lão Giang gia và Cửu Môn Môn Chủ, nhưng hắn không nói ra.

Hắn chỉ đoán được đại khái, chưa có bằng chứng xác thực, nếu bây giờ nói ra, sẽ không một ai tin.

Vương Bàn Tử nhận được lệnh liền lập tức phân phó xuống dưới.

Mọi người khi nhận được tin cũng cảm thấy vô cùng khó tin, nhưng vẫn lập tức hành động, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ có nửa tiếng đồng hồ, phải phá dỡ toàn bộ, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Chương 422

Gần nửa tiếng sau, Tô Thành đến nghiệm thu kết quả.

Quả nhiên mọi người đều làm được.

Tô Thành hài lòng gật đầu, không còn một chút dấu vết nào, cứ như thể hai điểm cao khổng lồ đó chưa từng xuất hiện ở đây.

Cuối cùng, thấy mọi việc ở đây đều đã xong, trời cũng dần sáng.

Bây giờ đã là ngày Cửu Môn Môn Chủ chuẩn bị khai mạc hội nghị quan trọng.

Tô Thành ngẩng đầu nhìn bầu trời hôm nay, thật sự quang đãng lạ thường, dường như đã định sẵn, mọi chuyện đều có thể thuận buồm xuôi gió.

Ánh nắng yên ả chiếu lên người cũng khiến hắn cảm thấy ấm áp lạ thường.

Lúc này, Tô Thành ngẩng đầu nhìn đồng hồ, bây giờ sắp đến giờ của Cửu Môn Môn Chủ.

Cùng lúc đó, Tô Thành dẫn theo Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình sớm đã đứng ở đây chờ đợi Cửu Môn Môn Chủ xuất hiện, bởi vì họ phải từ nhà của ông ấy đi đón, và toàn bộ con đường từ nhà đến hội nghị đều đã được Tô Thành dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí không còn một dấu vết nào.

Trên đường đi, Cửu Môn Môn Chủ quan sát kỹ lưỡng, đừng nói là có người muốn hãm hại, ngay cả một cái bóng ông cũng không thấy.

Đối với những việc Tô Thành đã làm, Cửu Môn Môn Chủ vô cùng hài lòng, càng thêm bội phục: "Thật sự quá lợi hại, không ngờ chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, cậu đã làm được đến mức này, dọn

dẹp nơi đây vô cùng sạch sẽ.

Không chỉ vậy, bây giờ người khác có muốn gây nguy hiểm đến tính mạng của tôi cũng không thể xảy ra được nữa." Vương Bàn Tử đắc ý nói: "Đó là dĩ nhiên rồi, chỉ cần có Tô Thành xuất hiện, không có vấn đề gì là không giải quyết được.

Đối với Tô Thành, chuyện này chẳng có gì khó khăn, chỉ là một cái búng tay thôi." Cửu Môn Môn Chủ đột nhiên bật cười ha hả.

Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình lần đầu tiên gặp Cửu Môn Môn Chủ, khi gặp ông, họ cảm thấy ông đặc biệt anh tuấn, khuôn mặt như được điêu khắc, dáng vẻ tuấn tú phóng khoáng, chẳng trách lại ở trong Cửu Môn.

Đúng là người như tên gọi.

Thậm chí trong ánh mắt của Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình đều lộ ra một cảm giác vô cùng kính phục, họ cứ ngẩng đầu ngưỡng vọng Cửu Môn Môn Chủ.

Sự kích động trong lòng họ không ngừng dâng trào.

"Sớm biết Tô Thành có thực lực như vậy, nếu không tôi và Đại trưởng lão Giang gia cũng không quyết định để Tô Thành phụ trách vấn đề bố phòng an ninh ở đây.

Gần đây đám cương thi sống đó thật sự dọa tôi kinh hồn bạt vía, đến bây giờ nghe nói vẫn chưa tìm được vũ khí hạng nặng nào." "Trong lòng tôi vẫn luôn lo lắng và sợ hãi, không biết rốt cuộc phải làm sao.

Hội nghị lần này thật sự quá quan trọng, nếu không tôi cũng không mạo hiểm xuất hiện vào lúc này." Tô Thành thản nhiên nói: "Yên tâm đi, tuy chuyện này bây giờ gây ra căng thẳng đặc biệt, nhưng tôi tin rằng đây chỉ là một vấn đề nhỏ mà thôi, muốn giải quyết chỉ cần cho

tôi một chút thời gian là được.

Nhưng trước mắt, nơi này thực sự rất an toàn, điểm này tôi có thể đảm bảo với ngài." Tô Thành và Muộn Du Bình theo sát phía sau Cửu Môn Môn Chủ, sợ ông xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Tuy đã sớm bố trí xong mọi việc, nhưng vẫn sợ giữa đường sẽ xảy ra chuyện.

Bây giờ, Muộn Du Bình dù có khát nước, muốn uống một ngụm cũng không dám bước lên trước một bước.

Mỗi vị trí họ đi đều do Tô Thành đã thiết lập sẵn.

Dù vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, nhưng dù sao bây giờ Tô Thành đã là người của Cửu Môn, nên dù đi theo sau lưng hắn cũng không có bất kỳ lời oán thán nào.

Tô Thành càng không dám có chút sơ suất, dù sao hội nghị quan trọng lần này đã phải chờ đến hôm nay mới được tổ chức, đã lên kế hoạch rất lâu rồi.

Đại trưởng lão Giang gia vì muốn chứng minh thực lực của mình cao cường đến đâu, hôm nay lại là một cơ hội tốt để khoe khoang, cho nên đã sớm đến đây.

Lúc này, Đại trưởng lão Giang gia biết chỉ cần có Tô Thành ở đây một khắc, bất kể xảy ra chuyện gì, đều có thể giải quyết ổn thỏa, cho nên Đại trưởng lão Giang gia hôm nay hoàn toàn đến xem náo nhiệt.

Sắp đến sảnh chính của hội nghị, lúc này Cửu Môn Môn Chủ đột nhiên nói: "Hôm nay ta có một việc quên làm.

Sáng sớm lúc ra ngoài đã hứa với con gái, sau khi hội nghị quan trọng lần này kết thúc, sẽ dẫn nó đi dạo một vòng ở đây, dù sao đây cũng là lần đầu nó đến." Nghe Cửu Môn Môn Chủ nói xong, dường như có chuyện muốn nói, Tô Thành nhíu mày nhìn ông.

Cửu Môn Môn Chủ ngừng một chút, tiếp tục nói: “Hay là phiền cậu và Muộn Du Bình đi giúp ta đón con gái ta đến đây nhé.

Sau khi kết thúc ta sẽ dẫn nó đi.

Nó đã khóc lóc cả buổi sáng, đến giờ ta vẫn chưa dỗ được, chỉ có hai cậu đi, ta mới đặc biệt yên tâm.” Muộn Du Bình tỏ vẻ không vui.

Lần này bảo vệ Cửu Môn Môn Chủ đã là một việc được đặc cách rồi, nếu không phải Đại trưởng lão Giang gia cứ quấn lấy Tô Thành, Tô Thành cũng sẽ không nhận việc này.

Không ngờ bây giờ Cửu Môn Môn Chủ lại đưa ra một yêu cầu vô lý như vậy.

Tuy con gái ông rất quan trọng, nhưng lẽ nào còn quan trọng hơn hội nghị lần này sao?

Muộn Du Bình tức giận nói: “Hội nghị hôm nay thật sự rất quan trọng, tôi và Tô Thành tuyệt đối sẽ không rời khỏi đây.

Còn chuyện con gái ngài, đó là chuyện nhà, đợi hội nghị kết thúc chúng tôi sẽ đi đón.” “Nơi này được bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, bất kỳ ai cũng không thể đột nhập vào được.

Tôi rất tin tưởng vào năng lực của các cậu, không cần phải căng thẳng như vậy.” Muộn Du Bình rất rõ ràng, rõ ràng là bảo vệ, sao lại thành ra căng thẳng?

Lẽ nào phải đợi xảy ra chuyện rồi mới tìm cách giải quyết sao?

Muộn Du Bình tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không rời đi, lúc này hắn nhìn Cửu Môn Môn Chủ, tuy trong bụng có nhiều lời muốn nói, nhưng ngại thân phận của Cửu Môn Môn Chủ, thật sự không có cách nào từ chối.

Chương 423

Đồng thời, Muộn Du Bình cũng đã hạ quyết tâm, bất kể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ không rời đi.

Thấy Muộn Du Bình đang tức giận, lúc này Cửu Môn Môn Chủ lập tức chuyển ánh mắt sang Tô Thành đang đứng bên cạnh.

Từ lúc gặp Tô Thành, hắn luôn có vẻ mặt nghiêm túc, vô cùng chuyên chú, giống như một vệ sĩ rất chuyên nghiệp.

Luôn luôn đứng sau lưng mình, Cửu Môn Môn Chủ biết như vậy sẽ rất an toàn, cũng là vì lo cho ông.

Nhưng hôm nay, Cửu Môn Môn Chủ cảm thấy nếu không đưa con gái đến đây chờ, thấy con bé một mình ở nhà khóc lóc như vậy, trong lòng ông thật sự rất không vui, cũng không có cách nào an tâm khai mạc hội nghị quan trọng này.

Cửu Môn Môn Chủ bất đắc dĩ nói: "Tô Thành, nơi này ta tin tưởng sẽ không có vấn đề gì.

Theo thời gian bây giờ, hai cậu đi sớm về sớm, lúc quay về, hội nghị quan trọng chắc vẫn chưa kết thúc." Trong lúc mấy người đang giằng co, Tô Thành vốn định từ chối, nhưng không ngờ lúc này Đại trưởng lão Giang gia đột nhiên xuất hiện.

Đại trưởng lão Giang gia hôm nay đến đây vốn là để khoe khoang mình mạnh mẽ đến đâu, có được thuộc hạ như vậy tự nhiên vô cùng kiêu ngạo.

Chỉ là một yêu cầu nhỏ của Cửu Môn Môn Chủ mà thôi, trong mắt Đại trưởng lão Giang gia chẳng là gì cả.

Đại trưởng lão Giang gia lập tức vỗ vỗ vai hắn: "Được rồi, đừng

ở đây tiếp tục làm khó Cửu Môn Môn Chủ nữa.

Người ta đã có lời thỉnh cầu, đi giúp đón con gái ông ấy đến đây cũng không có gì to tát, hội nghị quan trọng bây giờ không phải vẫn chưa bắt đầu sao?" "Nơi này đã sớm được sắp xếp kín như bưng, đừng nói là một người muốn vào, một con kiến muốn vào cũng không dễ dàng như vậy, một con bướm cũng không bay vào được.

Chỉ cần có tôi ở đây, lẽ nào các cậu còn không yên tâm sao?" Lúc nhìn thấy Đại trưởng lão Giang gia, Tô Thành biết mục đích của ông ta đến đây chắc chắn không đơn thuần, nhưng bây giờ thấy vẻ mặt đắc ý của ông ta, hắn đã đoán ra được suy nghĩ.

Tô Thành tỏ vẻ không vui, gật đầu: "Được rồi, vậy nơi này tạm thời giao cho ông.

Nhưng bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định phải liên lạc với tôi và Muộn Du Bình ngay lập tức, hai chúng tôi nhất định sẽ quay về đây trong thời gian nhanh nhất." Đã có lời của Đại trưởng lão Giang gia, nếu từ chối Cửu Môn Môn Chủ nữa cũng không được.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Tô Thành đành phải dẫn Muộn Du Bình rời đi.

Lúc đi ra ngoài, Muộn Du Bình ghé vào tai Tô Thành thì thầm: "Chúng ta rời đi như vậy, thật sự có được không?

Chuyện còn lại giao cho Đại trưởng lão Giang gia, tôi thật sự có chút không yên tâm." "Tôi cũng không yên tâm, nhưng bây giờ Đại trưởng lão Giang gia đã lên tiếng rồi, dù sao ông ta cũng mang thân phận Cục trưởng của một cơ quan liên quan.

Chúng ta cứ một mực từ chối, thể diện của ông ta biết để đâu?" "Đại trưởng lão Giang gia hôm nay rõ ràng đến đây để xem rốt cuộc mình uy phong đến mức nào trong toàn bộ sự việc, căn bản không

tham gia vào bên trong." "Được rồi, chuyện nhỏ này đừng tính toán nữa, chúng ta tranh thủ thời gian đi đón con gái Cửu Môn Môn Chủ, đi nhanh về nhanh." Tô Thành cũng rất không yên tâm, sợ ở đây lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn liền dẫn Muộn Du Bình dùng tốc độ nhanh nhất, lái xe đến nhà Cửu Môn Môn Chủ.

Khi đến nhà Cửu Môn Môn Chủ, quả nhiên thấy một cô bé khoảng năm tuổi đang không ngừng khóc lóc.

Hình như từ sáng sớm hôm nay tâm trạng cô bé đã rất tệ, đặc biệt là khi nghe tin cha mình đã rời đi, cô bé ngồi trong nhà, khóc không ngớt.

Trong nhà có một người phụ nữ đang không ngừng dỗ dành đứa trẻ, nhưng dù thế nào, cô bé cũng không chịu nghe.

Lúc này, Tô Thành thấy lúc Cửu Môn Môn Chủ đi quả thực rất vội vàng, ngay cả cửa nhà cũng không khóa, cả quãng đường đều được bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Nhưng nếu ở nhà không làm tốt công tác bảo vệ, vào khoảnh khắc ra ngoài, đối với những kẻ có ý đồ sẽ có cơ hội lợi dụng, đó là chuyện rất có thể xảy ra.

Tô Thành dẫn Muộn Du Bình từ từ bước vào nhà.

Lúc vào, Tô Thành không quên gõ cửa, nhưng đồng thời người phụ nữ trong nhà căn bản không có thời gian để ý đến tiếng gõ cửa của hắn, cô vẫn đang không ngừng dỗ dành đứa trẻ.

Tô Thành thấy vậy liền ho khan hai tiếng: "Chắc là Cửu Môn Môn Chủ đã gọi điện cho cô rồi nhỉ?

Ông ấy bảo chúng tôi đưa con gái đến phòng chờ phía sau của hội nghị, đợi hội nghị kết thúc sẽ dẫn cô bé đi chơi." Vừa nghe câu đó, cô

bé lập tức nín khóc.

Vừa rồi trong lòng còn rất buồn bã, đột nhiên lại cười lên.

Giống như bầu trời vừa mưa xong đột nhiên xuất hiện một dải cầu vồng, khiến người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Tô Thành cũng xoa đầu cô bé, cô bé lúc không khóc thật sự rất ngoan ngoãn.

“Thật tốt quá, sớm biết ba nhất định sẽ giữ lời mà.

Chúng ta mau đi thôi, không thì lát nữa ba họp xong lại bận việc khác mất.” “Yên tâm đi, sẽ không đâu.

Lần này ông ấy đưa cháu đến đây, nên đã chuẩn bị sẵn rồi, không chỉ vậy, còn gác lại tất cả mọi việc, hôm nay chỉ chuyên tâm đưa cháu đi chơi thôi.” “Cháu biết ba là người giữ lời mà.” Cô bé rất vui vẻ đứng đó.

Tôi chào người phụ nữ trước mặt một tiếng, rồi dẫn cô bé đi về phía địa điểm hội nghị.

Dù xe của hắn lái nhanh, nhưng dù sao trong xe cũng có một đứa trẻ còn nhỏ, Tô Thành không dám lái quá nhanh, sợ đứa trẻ không chịu nổi.

Muộn Du Bình cũng cảm nhận được sự cẩn thận của Tô Thành lúc này.

Ngồi bên cạnh, Muộn Du Bình nhíu chặt mày, hung hăng nhìn cô bé.

Trong lòng hắn vẫn luôn canh cánh không biết hội nghị quan trọng kia thế nào rồi, đã ra ngoài lâu như vậy rồi.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhận được điện thoại của Đại trưởng lão Giang gia.

Đại trưởng lão Giang gia trong điện thoại gấp gáp nói: “Mau quay lại đi, hội nghị quan trọng xảy ra vấn đề rồi.” Tô Thành chưa kịp hỏi Đại trưởng lão Giang gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì nghe thấy bên kia đã lập tức cúp máy, sau đó truyền đến vài tiếng tút tút.

Chương 424

Muộn Du Bình nhíu chặt mày: "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Hội nghị quan trọng xảy ra vấn đề rồi." Muộn Du Bình tức đến mức muốn chửi thề.

Hắn đã sớm nói không đi đón con gái Cửu Môn Môn Chủ, nhưng Đại trưởng lão Giang gia lại một mực khuyên can, trong tình thế bất đắc dĩ hắn mới cùng Tô Thành ra ngoài.

Nếu hai người họ luôn ở đó, căn bản không thể xảy ra chuyện gì.

Tô Thành đột nhiên tăng tốc xe.

Đồng thời, hắn quay người, nhìn Muộn Du Bình dặn dò: "Chăm sóc tốt cô bé bên cạnh." Muộn Du Bình bĩu môi: "Thật là càng sợ cái gì càng gặp cái đó, mới ra ngoài một lát, trong thời gian ngắn như vậy mà hội nghị quan trọng đã xảy ra vấn đề." "Đừng oán trách nữa, mau quay về xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi." "Chuyện này đều tại Đại trưởng lão Giang gia, nếu không phải ông ta, chúng ta cũng không thể ra ngoài.

Mỗi lần xảy ra phiền phức đều là hai chúng ta, nhưng đồng thời gây họa nhiều nhất cũng là ông ta." Tô Thành lái xe, dùng tốc độ nhanh nhất đưa Muộn Du Bình và cô bé trong nháy mắt quay lại phòng hội nghị.

Khi đến nơi, đã thấy bên trong chen chúc đầy người.

Không phải lúc Tô Thành rời đi đã cho dọn dẹp toàn bộ rồi sao?

Người trong phạm vi ba cây số đều đã được sơ tán, không ngờ bây giờ đám người này lại tràn vào, khiến Tô Thành cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn khác với cảnh tượng hắn tưởng tượng.

Chẳng trách Đại trưởng lão Giang gia ngay cả thời gian nói chuyện cũng không có.

Lúc này, hắn thấy tất cả mọi người đều bị vây quanh, không ngừng đẩy những người dân này ra ngoài.

Nhưng những người dân này dường như đã chuẩn bị sẵn, cứ như thể mang thái độ đồng quy vu tận.

Tô Thành không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến những người dân này bất chấp nguy hiểm tính mạng nhất định phải xông vào.

Tô Thành không có thời gian để suy nghĩ những vấn đề này, bởi vì những chuyện này có người khác xử lý là được.

Tô Thành bây giờ ba bước làm hai, dẫn Muộn Du Bình vội vã đi vào bên trong.

Khi đi vào, quả nhiên thấy Cửu Môn Môn Chủ vẫn đứng đó, không có nguy hiểm gì đến tính mạng.

Tô Thành mới dần dần thả lỏng trái tim đang treo lơ lửng, thở phào một hơi.

Vừa rồi lúc quay về, hắn thậm chí đã nghĩ, có lẽ Cửu Môn Môn Chủ đã gặp nguy hiểm gì đó.

Tô Thành kinh ngạc thấy bên cạnh Cửu Môn Môn Chủ có một thi thể nằm đó, trông giống một người phụ nữ.

Người phụ nữ này lại ở ngay trung tâm sảnh hội nghị.

Hắn ngẩng đầu lên, rõ ràng người phụ nữ này đã rơi từ trên trần của sảnh hội nghị xuống.

Độ cao phải đến hơn hai mươi mét, rơi từ độ cao như vậy xuống, chẳng trách lại bị văng thành ra thế này, cảnh tượng trông thật quá

thảm khốc.

Tô Thành lập tức đưa hai tay lên, che mắt cô bé lại.

Cảnh tượng trước mắt thật sự quá thảm không nỡ nhìn.

Tô Thành bế cô bé vào lòng, rồi quay người đưa cô bé vào tay Muộn Du Bình.

"Anh đưa con bé ra ngoài trước đi, tìm một nơi cho nó nghỉ ngơi." Muộn Du Bình dẫn cô bé ra khỏi sảnh hội nghị.

Lúc này, Tô Thành nhanh chóng bước đến trước mặt Đại trưởng lão Giang gia.

Chỉ thấy Đại trưởng lão Giang gia toàn thân run rẩy, sớm đã không còn vẻ uy phong lúc nãy.

Ông ta ngồi bệt trên đất, run lẩy bẩy.

Dù sao cũng là cục trưởng của một cơ quan liên quan, nhưng khi gặp phải vấn đề, chưa bao giờ ông ta lại có bộ dạng như hôm nay.

Tô Thành trong lòng thở dài một hơi, thật sự quá đáng thất vọng.

Nếu là bất kỳ ai trong Cửu Môn, cũng sẽ không có tình trạng như hôm nay.

Tô Thành từng nói với mọi người, càng gặp chuyện khẩn cấp, đầu óc càng phải giữ bình tĩnh.

Khi không có cách nào giữ bình tĩnh, thì làm sao có thể xử lý những vấn đề nan giải này được.

Đại trưởng lão Giang gia thấy Tô Thành xuất hiện trước mặt, như thể thấy được cứu tinh, liền đứng dậy.

Ông ta nắm chặt tay Tô Thành, giọng run rẩy nói: "Chuyện này thật sự quá kỳ quái, cô gái này trong nháy mắt rơi từ trên trời xuống."

“Vừa rồi hội nghị quan trọng mới chỉ diễn ra được một nửa thì xảy ra tình huống này, trong tình thế bất đắc dĩ, toàn bộ hội nghị đã phải kết thúc.

Cô gái này rốt cuộc có quan hệ gì với Cửu Môn Môn Chủ, từ lúc cô ấy chết, Cửu Môn Môn Chủ cứ đứng đó không nhúc nhích, cho đến bây giờ vẫn không động đậy.” “Một người rơi từ trên trời xuống, lúc đó ông không thấy trên đó xảy ra chuyện gì, hay có bóng người nào xuất hiện ở đó sao?” Đại trưởng lão Giang gia lắc đầu: “Không, đều không thấy, chỉ thấy một cô gái từ trên đó đột nhiên rơi xuống.

Nhưng hội nghị lần này đã mời phóng viên, thậm chí rất nhiều phương tiện truyền thông cũng đã đến, e là chuyện này đã sớm được đưa tin ra ngoài rồi.” “Mặc kệ, dù sao cũng là một mạng người, nếu muốn đưa tin thì cứ để họ đi.

Ông đi tìm một người, bây giờ đưa Cửu Môn Môn Chủ sang một bên, để ông ấy nghỉ ngơi cho tốt.” Tô Thành thấy trong ánh mắt Cửu Môn Môn Chủ xuất hiện chút bi thương, ông vẫn luôn nỗ lực kìm nén cảm xúc của mình.

Nếu không phải vì hội nghị quan trọng này, càng không phải vì có nhiều phóng viên báo chí truyền thông ở hiện trường, lúc này Cửu Môn Môn Chủ e là đã sớm ngất xỉu trên đất rồi, cũng là nhờ vào ý chí mạnh mẽ mà ông vẫn luôn khống chế được.

Tô Thành biết ông cần một khoảng thời gian ngắn để điều chỉnh, nhưng chuyện này nhất định có quan hệ lớn với Cửu Môn Môn Chủ.

Chương 425

Hắn tin rằng người có thể cho ra đáp án cũng chỉ có Cửu Môn Môn Chủ.

Tô Thành lập tức đi vào hiện trường.

Lúc này, hắn quan sát kỹ lưỡng người phụ nữ trước mắt, trông rất quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Hắn đành phải lấy điện thoại ra không ngừng chụp ảnh, bây giờ hắn cần thu thập thêm nhiều bằng chứng, để biết rốt cuộc người phụ nữ này tên là gì.

Muộn Du Bình nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Tô Thành một lần nữa.

Tô Thành đưa toàn bộ những bằng chứng trong tay cho hắn: "Đi điều tra xem người phụ nữ này rốt cuộc tên là gì?

Làm nghề gì, bao nhiêu tuổi, điều tra toàn bộ thông tin cho tôi, tôi muốn một bản chi tiết nhất." Tô Thành biết vụ án này không giống những vụ án khác, không khẩn cấp đến thế, nhưng vụ án hiện tại lại vô cùng cấp bách.

Nếu không xử lý tốt kịp thời, chỉ sẽ khiến sự việc càng thêm tồi tệ đi.

Hắn tin rằng người làm chuyện này nhất định có mục đích khác, không chỉ đơn giản là làm gián đoạn hội nghị quan trọng.

Rốt cuộc họ muốn làm gì, xem ra hắn đã gặp phải một đối thủ rồi.

Muộn Du Bình lập tức cầm những bằng chứng trong tay đi ra ngoài.

Một phút sau, Muộn Du Bình quay lại, quả thực đã thu được bằng chứng, nhưng lúc này Muộn Du Bình thở dài một hơi chứ không trực tiếp nói ra.

Hắn kéo Tô Thành sang một bên, thì thầm: "Người phụ nữ này thực ra là trợ thủ của Cửu Môn Môn Chủ, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì tôi cũng không rõ, nhưng quan hệ của hai người họ e là không đơn thuần như tưởng tượng." Tô Thành khóe miệng khẽ nhếch lên: "Những chuyện này tôi đã sớm đoán ra rồi.

Chỉ là không biết ai gan to như vậy, dám lợi dụng người phụ nữ này để chấm dứt hội nghị quan trọng.

Những người dân bên ngoài kia dường như đã sớm biết chuyện này, đã chuẩn bị sẵn sàng." "Chuyện của những người dân đó hiện tại tôi đang tiến hành điều tra, nhưng vẫn chưa có kết quả gì.

Những người đó bất kể chúng tôi làm gì, dường như đều mang quyết tâm liều chết nhất định phải gây rối, không để cho hội nghị quan trọng này tiếp tục tiến hành." Tô Thành gật đầu, lập tức nhìn sang Đại trưởng lão Giang gia bên cạnh.

Tâm trạng của Đại trưởng lão Giang gia trông đã tốt hơn nhiều so với vừa rồi, không còn vẻ lo lắng nữa, ông ta cứ ngồi bên cạnh Cửu Môn Môn Chủ, còn có tâm trạng không ngừng an ủi Cửu Môn Môn Chủ.

Đứng ở xa, Tô Thành nghe thấy Đại trưởng lão Giang gia nói: "Chuyện hôm nay thật sự dọa ngài sợ rồi nhỉ, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Tin tôi đi, tôi nhất định sẽ giải quyết trong thời gian ngắn nhất." "Nhưng người phụ nữ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại rơi từ trên đó xuống?

Xem ra hội nghị quan trọng hôm nay đành phải chấm dứt rồi.” Tô Thành nghe thấy Cửu Môn Môn Chủ có ý vô tình thăm dò Đại trưởng lão Giang gia.

Đại trưởng lão Giang gia vẫn ngồi đó không ngừng an ủi, Tô Thành lập tức bước tới.

“Hội nghị quan trọng hôm nay chắc chắn phải chấm dứt, nhưng người phụ nữ trước mắt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào ngài không rõ sao?

Vừa rồi tôi đã điều tra, đó là trợ lý của ngài mà.” Cửu Môn Môn Chủ lập tức tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc: “Thật quá thảm, đến bây giờ tôi vẫn chưa nhìn rõ mặt cô ấy, nhưng từ vóc dáng và chiều cao mà nói, đúng là rất giống trợ lý của tôi.” “Vậy sao?

Nếu ngài thật sự không nhìn rõ, vậy để tôi bảo Muộn Du Bình đưa ngài đến đó nhận diện cho kỹ, xem rốt cuộc có phải là trợ lý của ngài không.” “Không cần đâu, liên lạc với gia đình cô ấy đi.

Tôi thật sự quá sợ hãi, vừa rồi lúc rơi từ trên đó xuống, tôi thấy toàn bộ khuôn mặt đều bị hủy hoại rồi, tôi thật sự không nhận ra được.” Đại trưởng lão Giang gia có thể ngồi lên vị trí nhân viên của cơ quan liên quan hôm nay, tự nhiên không phải là một nhân vật đơn giản bình thường.

Vừa nghe Tô Thành nói câu đó, lúc này Đại trưởng lão Giang gia cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi xảy ra chuyện, không phải Cửu Môn Môn Chủ vẫn luôn rất sợ hãi và bất an sao?

Nhưng nếu đó là trợ lý của ông ta, chẳng lẽ có uẩn khúc gì đó với Cửu Môn Môn Chủ sao?

Trong lòng Đại trưởng lão Giang gia đột nhiên lóe lên một tia nghi

ngờ, nhưng ông ta không trực tiếp nói ra chuyện này, phải đợi Tô Thành điều tra ra kết quả thực sự.

Tài năng xuất chúng, Cửu Môn chủ đại nhân bây giờ không phải người tầm thường, sao tôi có thể tùy tiện nhận ra được chứ.

Tô Thành ra hiệu cho đại trưởng lão Giang gia đang có mặt: "Đưa Cửu Môn chủ đại nhân đi tìm một nơi nghỉ ngơi cho tốt, chuyện còn lại cứ giao cho tôi." Tô Thành vừa dứt lời, đột nhiên nhìn thấy một bóng người vụt qua trên nóc sảnh hội nghị.

Tốc độ của người đó cực kỳ nhanh, nhưng đồng thời cũng lọt vào tầm mắt của Tô Thành.

Anh biết cô gái kia tuyệt đối không phải người bình thường tự dưng rơi từ trên cao xuống.

Trông có vẻ như cô ta đã sớm có chuẩn bị.

Lúc này, dù bóng người vẫn còn ở trên cao, Tô Thành không chút do dự lao tới, không ngừng trèo lên trên.

Tòa nhà này thực sự quá cao, dù muốn trèo lên cũng cần một khoảng thời gian dài.

Thấy Tô Thành vô cùng gấp gáp chạy lên, Muộn Du Bình cũng bám sát theo sau.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" "Tôi vừa thấy một bóng người trên nóc sảnh hội nghị." "Sao có thể chứ?

Chỗ đó cao như vậy, có khi cậu hoa mắt thôi." "Tuyệt đối không thể hoa mắt được, bóng người đó, vẫn luôn ở trên đó, không ngừng nhìn tôi." Dựa vào kinh nghiệm hiện tại của Tô Thành, tuyệt đối không thể có chuyện anh hoa mắt.

Bóng người kia vẫn còn ở trên nóc sảnh hội nghị, muốn bắt được

e rằng cũng không đơn giản, chỉ có thể tìm manh mối với tốc độ nhanh nhất.

Tôi bất chấp nguy hiểm dẫn theo Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình xông lên, nhưng khi vừa lên tới nơi, vẫn chỉ thấy được bóng lưng của một người.

Chương 426

Tốc độ của người này cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả mình.

Tô Thành nhíu chặt mày, anh biết rõ, trên đời này người có tốc độ nhanh hơn anh tuyệt đối không thể tồn tại.

Vậy chỉ có một khả năng, chuyện này nhất định có liên quan lớn đến lão già kia.

Nếu không, ngoài cương thi sống ra, những người còn lại đều cần thể lực, nhưng nhìn người này chạy, mỗi bước chân đều như đạp mây mà đi.

Gã gần như không tốn chút sức lực nào mà vẫn lao về phía trước.

Lúc này, Tô Thành càng nhíu chặt mày, càng đuổi theo, anh càng phát hiện sức lực của mình chẳng còn lại bao nhiêu.

Cuối cùng cũng lên đến điểm cao nhất, Tô Thành đứng đó quan sát kỹ lưỡng, nhưng không phát hiện bất kỳ dấu vết nào.

Vương Bàn Tử thở hổn hển, nhíu mày bực bội càu nhàu: "Biết thế đã không đi đón con gái của đại trưởng lão Giang gia, không thì đã chẳng xảy ra chuyện này.

Nếu biết trước mọi chuyện thành ra thế này, hai chúng ta tuyệt đối sẽ không rời đi.

Rốt cuộc phải làm sao đây?" Muộn Du Bình cũng rất phiền não, chuyện vừa xảy ra khiến anh cũng đặc biệt kinh ngạc.

"Tôi cũng không biết phải làm sao nữa, tốc độ của bóng người kia thực sự quá nhanh, hai chúng ta đã dốc toàn lực mà vẫn không thể nhìn rõ, chứ đừng nói đến việc đuổi kịp, đó là chuyện hoàn toàn không

thể.” “Chúng ta khó khăn lắm mới trèo lên được đây, nhưng lại không có một chút manh mối nào, dù chỉ một dấu vết cũng không cho tôi biết, cô gái kia rốt cuộc đã chết chưa?” Tô Thành đành bất lực quay lại chỗ cũ, quan sát kỹ cô gái, phát hiện tinh khí của cô ta đã hoàn toàn biến mất.

Xem ra đúng như những gì anh đã đoán.

Chuyện này chắc chắn có liên quan lớn đến cương thi sống, loại cương thi sống này không phải dựa vào việc hút tinh khí của con người để từ từ sống sót sao?

Bây giờ lão già kia đã bị bắt rồi, vậy rốt cuộc là ai đang không ngừng sử dụng cỗ máy lớn kia?

Tô Thành biết rõ cỗ máy lớn này đối với lão già vô cùng quan trọng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao cho người ngoài.

Trừ khi người đó có một vị trí nhất định trong lòng lão ta.

Nhưng hiện tại, tất cả những người thân cận bên cạnh lão già đều đã bị điều tra một lượt, trên đời này lão không có bất kỳ người thân hay bạn bè nào.

Lão sống sót từ trước đến nay đều dựa vào cỗ máy đó, mỗi ngày đều không ngừng nghiên cứu tổ chức tà ác kia rốt cuộc ở đâu, đến giờ Tô Thành vẫn chưa tìm ra.

Bây giờ bắt được lão già đã là may mắn lắm rồi, nhưng nếu cứ giam giữ mà không có manh mối, một khi hết thời hạn bảy ngày thì bắt buộc phải thả lão ra.

Dù đã thẩm vấn suốt thời gian dài, Tô Thành tính toán kỹ, chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày thứ bảy, đến lúc đó nếu vẫn không có chứng cứ thì chỉ có thể thả lão già ra.

Tô Thành nhíu chặt mày, trong lòng dâng lên một cảm giác căm

hận.

Thấy Tô Thành đang cẩn thận kiểm tra cô gái trước mặt, lòng anh lại chìm vào trầm tư.

Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình từ từ bước tới, lúc này họ mới phát hiện ra, hóa ra tinh khí của cô gái này đã sớm bị người khác hút sạch.

Vương Bàn Tử tức giận dậm chân tại chỗ: "Thật không ngờ lại có liên quan đến cương thi sống.

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Hội nghị quan trọng này chúng ta đã chuẩn bị một thời gian dài, những người dân kia khó khăn lắm mới sơ tán khỏi đây.

Nếu hội nghị lần này bị tạm dừng, sau này muốn mở lại sẽ vô cùng khó khăn.

Cũng không biết đại trưởng lão Giang gia bây giờ thế nào rồi, có oán trách chúng ta không nữa." Vương Bàn Tử trong lòng có nhiều điều muốn hỏi, nhưng anh biết bây giờ dù có gào lên cũng tuyệt đối không nhận được câu trả lời từ Tô Thành.

Lúc này, Tô Thành lập tức đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, chuyện này nhất định sẽ được điều tra rõ ràng, tuyệt đối sẽ không để nó tiếp diễn.

Hội nghị quan trọng lần này đã phải bất đắc dĩ dừng lại giữa chừng thì chỉ có thể đợi lần sau.

Đợi đại trưởng lão Giang gia và Cửu Môn chủ đại nhân bàn bạc xong, khi nào tổ chức lại thì chúng ta tham gia sau." "Mặc dù lần này đại trưởng lão Giang gia trong lòng chắc chắn sẽ có chút không vui, nhưng tôi biết với kết quả như hôm nay, trong lòng ông ấy cũng phần nào chấp nhận được.

Ngoài tôi ra, vấn đề an toàn ở đây không ai có thể chịu trách nhiệm." "Nhưng hội nghị quan trọng như vậy đã bị tạm dừng, nỗ lực trước đây của chúng ta đều đổ sông đổ bể.

Không chỉ vậy, những người kia một khi đã quay về, lần sau muốn tổ chức lại sẽ càng khó hơn." "Bây giờ muốn tổ chức lại một lần nữa quả thực rất khó khăn.

Chỉ có thể khuyên họ tạm thời gác lại lợi ích nhỏ sang một bên.

Hơn nữa, nhìn tình hình của Cửu Môn chủ đại nhân, dù có tâm trạng cũng không có sức lực.

Đồng thời, ngài ấy đã bị thương nặng, cần phải nghỉ ngơi một thời gian.

E rằng điều quan trọng nhất bây giờ không phải là hội nghị của Cửu Môn chủ đại nhân và Muộn Du Bình, mà chỉ có thể tìm ra cỗ máy lớn của lão già kia mới có thể trừ tận gốc hậu họa." "Mọi cách có thể dùng chúng ta đều đã dùng rồi, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Giờ muốn tìm cỗ máy lớn của lão già là vô cùng khó khăn.

Mặc dù lão đã bị chúng ta bắt, nhưng tổ chức tà ác kia vẫn chưa tìm ra, điều đó cũng chứng tỏ đám thuộc hạ của lão vẫn đang không ngừng chế tạo cương thi sống, nếu không thì tinh khí của cô gái hôm nay lại bị ai hút cạn chứ?" "Đúng là như vậy.

Tổ chức tà ác kia đã rục rịch hành động, không hề bị cản trở.

Tin rằng chỉ hai ngày nữa thôi, chúng ta bắt buộc phải thả lão già ra, vì vậy trong hai ngày này chúng ta nhất định phải nắm bắt thật tốt." "Đã qua nhiều ngày như vậy, đến giờ tôi vẫn chưa có chút manh mối nào.

Chương 427

Chỉ còn hai ngày nữa là phải thả lão đi rồi, tôi chắc chắn cũng sẽ không thu hoạch được gì nhiều." Tô Thành, Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ mới bắt được lão già.

Cứ thế thả lão đi, rời khỏi đây thật sự có chút không cam lòng, nhưng bây giờ không thả cũng không còn cách nào khác.

Chẳng lẽ cứ giam mãi như vậy sao?

Cỗ máy lớn kia ở bên ngoài, và tổ chức tà ác lại đang không ngừng tạo ra đám cương thi sống, điều đó chỉ khiến nhiều người hơn mất mạng.

Nghĩ đến đây, Tô Thành càng thêm phẫn nộ, nhưng đến giờ vẫn không có cách nào, trong tình huống bất lực này, anh chỉ có thể đối phó với lão già.

Tô Thành đành dẫn Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình tạm thời rời khỏi đây, chuyện còn lại giao cho thuộc hạ xử lý là được.

Lúc này, Tô Thành sau khi trở về đã ba ngày liền không nghỉ ngơi, anh vẫn luôn bận rộn với chuyện hội nghị quan trọng.

Tô Thành đi tắm nước nóng, ăn một bữa sáng, anh biết người tiếp theo phải đối phó sẽ là một kẻ vô cùng gian xảo và đầy mưu mô, không có nhiều thời gian.

Tô Thành đã chuẩn bị đầy đủ, một lần nữa mở cửa phòng giam, thấy lão già đang một mình ung dung ngồi bên trong.

Mặc dù không biết lão có nhận được thông tin về những chuyện xảy ra ở đây hay không, nhưng nhìn dáng vẻ của lão bây giờ, Tô Thành biết, có lẽ việc bị bắt cũng nằm trong sự kiểm soát của lão,

thậm chí có khả năng lão tự chui đầu vào lưới.

Có lẽ lão âm thầm để chúng ta bắt được là vì chuyện này, càng muốn biết đại trưởng lão Giang gia và Cửu Môn chủ đại nhân rốt cuộc định tổ chức hội nghị quan trọng gì.

Dù những câu hỏi này vẫn còn trong lòng Tô Thành, nhưng anh càng chắc chắn rằng lão già này không đơn giản như tưởng tượng.

Lúc này, Tô Thành vừa mở cửa phòng, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của lão, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng vẫn cố kiềm chế cảm xúc, lạnh nhạt nói: "Một mình bị nhốt ở đây mà trông ông có vẻ thảnh thơi quá nhỉ." "Bây giờ muốn ra ngoài, không dễ dàng như vậy đâu.

Cho nên tôi khuyên ông nên thức thời một chút.

Tôi đã đến đây mấy lần rồi, mỗi lần kết quả đều như nhau, nhưng tôi tin hôm nay nhất định sẽ có một kết quả khác." Lão già hừ lạnh một tiếng: "Tôi thấy ở đây cũng khá thoải mái.

Nếu ông muốn, cũng có thể đưa tôi đến một nơi khác, nhưng tôi nói cho ông biết, chỉ cần hết thời gian, ông bắt buộc phải thả tôi ra.

Nếu tôi nhớ không lầm, còn hai ngày nữa thôi phải không?

Sau hai ngày, ông bắt buộc phải thả tôi rời khỏi đây, trừ phi ông có năng lực bắt tôi lại một lần nữa, thì lúc đó hẵng tính chuyện giam giữ tiếp." Tô Thành khóe miệng nhếch lên, cười như không cười nói: "Bắt ông là một chuyện rất đơn giản.

Ông cứ xem, tôi sẽ không làm thế.

Bây giờ tôi chỉ cần thả ông rời khỏi đây, khi ông vừa bước ra cửa, tôi lại bắt ông vào, chẳng phải lại quay về sao." "Dù có bắt được tôi thì có tác dụng gì chứ?

Kết quả cuối cùng chẳng phải vẫn như nhau sao?

Không có bất kỳ thông tin gì, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra đâu.

Cho nên, tôi nói cho cậu biết, từ bỏ ý định đó đi, đừng có nằm mơ giữa ban ngày." Lão già đã quyết định chuyện này thì tuyệt đối sẽ không nói ra.

Cùng lúc đó, Tô Thành ngồi một mình trong phòng của lão già, cũng cảm nhận được một bầu không khí khác lạ, thậm chí hơi thở còn khác biệt lớn so với lúc trước.

Nơi này từ trước đến nay chưa bao giờ có cảm giác âm u bất định như hôm nay.

Tô Thành trợn to hai mắt, lúc này mới phát hiện ra, hóa ra lão già đã sớm ở lại đây, chỉ là vẫn chưa rời đi mà thôi.

Nếu dựa vào thực lực hiện tại của lão, muốn rời khỏi đây chỉ là chuyện trong phút chốc.

Lúc này, xung quanh lão già đột nhiên xuất hiện hàng trăm cương thi sống, đứng đó không ngừng gầm gừ, như thể lúc nào cũng muốn hút tinh khí của con người.

Anh trợn tròn mắt, hàng trăm cương thi sống đột nhiên xuất hiện ở đây, không ngừng đâm vào tường và đá của căn phòng.

Tô Thành nhíu chặt mày, chẳng lẽ chúng không sợ chết sao?

Lão già trợn to hai mắt: "Nếu tôi không cam tâm tình nguyện để cậu bắt, bằng thực lực của cậu mà muốn bắt tôi, cậu nghĩ đó là chuyện có thể sao?" "Cô gái kia đáng lẽ đã chết từ lâu rồi, bây giờ chẳng qua chỉ là lợi dụng một chút, để cô ta sống thêm vài ngày.

Hiện tại tuổi thọ đã hết, tôi lưu lại đây, chẳng qua là có vài lời muốn nói với cậu." Tô Thành một bên bận rộn đánh trả đám cương thi sống, dùng hết sức lực, một bên đứng đó trợn to hai mắt nhìn lão già trước mặt.

Lão ta đã sớm rời khỏi đây, biết hết những chuyện xảy ra bên ngoài.

Hàng trăm cương thi sống này rõ ràng là đến để cứu lão già.

Thật không ngờ tổ chức tà ác này lại có thế lực lớn mạnh đến mức này trong thành phố.

Chúng không ngừng mở rộng, thậm chí bây giờ hoàn toàn có thể đối đầu với sức mạnh của Cửu Môn.

Mọi chuyện đã vượt quá sức tưởng tượng của Tô Thành.

Vốn dĩ anh biết mình ở trong thành phố này đã rất lợi hại rồi.

Những thế lực bên ngoài vẫn luôn rục rịch hành động, dù đã sớm nhìn chúng như hổ rình mồi, nhưng hiện tại chúng không phải là đối thủ của Cửu Môn, chỉ có thể ngoan ngoãn ở yên một chỗ.

Nhưng thật không ngờ tổ chức tà ác này lại có thể mở rộng đến đây.

Cương thi tà ác không ngừng lan tràn, vươn móng vuốt cố gắng cào lấy Tô Thành.

Chương 428

“Ông có chuyện muốn nói với tôi, thật không ngờ ông lại có thực lực như vậy.

Nếu tôi muốn, ông đã sớm rời khỏi đây rồi, căn bản sẽ không tiếp tục ở lại đây.” “Ở đây một ngày ăn ngon uống say, có người mang đồ ăn đến, có chỗ ở, tại sao tôi phải đi chứ?

Dù tôi có rời khỏi nơi này, tổ chức của tôi cũng nhất định sẽ tiếp tục nghiên cứu cỗ máy, có thể tái tạo lại toàn bộ đám cương thi này.

Cho nên tôi ở đây hay không, căn bản không có gì khác biệt.” “Loại người cầm thú không bằng như ông, thật sự quá đáng ghét.

Đáng lẽ phải bị băm thành vạn mảnh, không nên giữ lại.” “Đúng là ảo tưởng.

Được thôi, tôi nói cho cậu biết, bây giờ muốn tìm tổ chức của tôi, e rằng dù có tìm được, cậu cũng không có thực lực để đối đầu.

Hội nghị quan trọng được tổ chức hôm nay, thực ra đều do tôi sắp đặt.

Đừng thấy cậu đã nỗ lực nhiều như vậy, nhưng vẫn xảy ra chuyện lớn, không những thế, hội nghị cũng bị tạm dừng.” “Chỉ cần thông qua chuyện này nói cho cậu biết, mọi chuyện ở đây không đơn giản như cậu tưởng, thực lực của cậu cũng có hạn, muốn đối phó với tôi càng khó hơn lên trời, đừng có nằm mơ giữa ban ngày.” Lão già chỉ nói cho Tô Thành biết thực lực của mình mạnh mẽ đến mức nào.

Lúc này, lão già đã rời khỏi đây, ung dung bước đi.

Tô Thành nhìn thấy mà tức sôi máu.

Anh lập tức từ mặt đất bật lên, bay vút lên không trung, chân đạp

gió mây, thậm chí xuyên qua khoảng cách mười mấy mét.

Khi sắp đến gần lão già, đột nhiên anh thấy áo mình bị một cương thi giữ chặt lại.

Tô Thành tức điên lên, bất đắc dĩ lập tức xoay người tung ra một chưởng.

Cương thi kia lùi lại vài bước, Tô Thành tận dụng cơ hội, nhưng khi quay người lại, đã thấy lão già biến mất không còn tăm hơi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, lão già đã rời khỏi đây, tốc độ cũng vô cùng nhanh, không ngờ lại có sức mạnh như hôm nay, chỉ là một tiến sĩ bình thường nghiên cứu máy móc mà thôi.

Người này thật quá đáng ghét, tổ chức tà ác này ngày càng lớn mạnh, nhìn bộ dạng hôm nay, anh biết nhất định phải diệt cỏ tận gốc, tuyệt đối không thể để chúng tiếp tục tồn tại.

Tô Thành đang đối chiến với đám cương thi sống trước mặt, nhưng lúc này Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình vừa mới đến.

Họ đã biết hôm nay Tô Thành chuẩn bị thẩm vấn lão già.

Sau chuyện ngày hôm qua, trong lòng Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng có chút kích động.

Nhưng khi vừa bước vào sân, họ thấy Tô Thành đang đứng giữa sân, không ngừng chiến đấu với đám cương thi.

Cả hai trợn tròn mắt, nhiều cương thi như vậy, một mình Tô Thành làm sao đối phó được?

Quần áo trên người Tô Thành đã rách nát tả tơi.

Thi thể cương thi nằm trên mặt đất lần này đến lần khác sống lại, dường như không có cách nào giết chết chúng.

Đám cương thi này mỗi ngày đều sống nhờ hút tinh khí của con

người.

Nếu một khi tinh khí bị hút cạn, những người này sẽ như cái xác không hồn, từ từ biến thành bộ xương khô gầy gò rồi chết dần chết mòn.

Vương Bàn Tử không chút do dự xông lên, ngọn lửa giận trong lòng hoàn toàn bùng phát.

"Đám cương thi sống này rốt cuộc từ đâu ra?

Thật không ngờ an ninh ở đây lại nghiêm ngặt đến thế." "Đừng quan tâm nữa, trước tiên xử lý sạch sẽ chỗ này đã.

Lão già chạy rồi." Nghe tin lão già đã chạy thoát, Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng vô cùng kinh ngạc.

Họ đã tốn bao nhiêu công sức mới bắt được lão.

Vốn dĩ định thẩm vấn cho ra nhẽ, thậm chí trên đường đến còn nghĩ ra những phương pháp khác, nhưng khi vừa đến nơi, lão già đã biến mất, vậy những chiến lược kia còn có ích gì nữa?

Cả nhóm không ngừng tấn công đám cương thi sống trước mặt.

Mặc dù trên mặt đất có thi thể cương thi, có những cái đã biến mất, bây giờ chỉ còn lại một số mảnh vụn, những con cương thi khác vẫn không ngừng tấn công Tô Thành.

Đúng lúc này, Tô Thành lại nghe thấy một tiếng sáo quen thuộc.

Tiếng sáo này thực sự quá quen thuộc, mỗi lần nghe thấy đều có thể cảm nhận được.

Đám cương thi lại một lần nữa rời khỏi đây.

Nghe thấy tiếng sáo, chúng lập tức biến mất.

Rõ ràng tiếng sáo này hoàn toàn có thể khống chế cương thi sống.

Tô Thành nhíu chặt mày, trong lòng nghĩ chỉ cần đi theo đám cương thi sống, có lẽ có thể tìm ra nơi ở của tổ chức tà ác.

Lần này Tô Thành không ra tay, mà từ từ đi theo sau đám cương thi.

Chúng nghe thấy tiếng sáo quen thuộc, Tô Thành có thể cảm nhận được mỗi khi tiếng sáo thổi càng nhanh, càng dồn dập, tốc độ của cương thi cũng trở nên nhanh hơn, nhưng khi tiếng sáo từ từ chậm lại, đám cương thi cũng dần dần tập hợp lại, bước chân của chúng cũng chậm đi.

Chương 429

Hóa ra tiếng sáo này có thể khống chế được đám cương thi sống.

Tô Thành cuối cùng cũng tìm được một chút manh mối.

Mặc dù manh mối này rất nhỏ, nhưng ít nhất cũng là một chuyện rất có lợi.

Lúc này, đám cương thi sống lặng lẽ đi vào một khu rừng lớn, rồi lại vào một khu rừng tre.

Tô Thành bám sát phía sau, còn Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình vốn định kiểm tra thông tin đã bị bỏ lại phía sau, không còn thấy bóng dáng.

Khi Tô Thành định tiếp tục đi theo, anh phát hiện tiếng sáo đột nhiên tăng tốc.

Thấy những người lục tục theo sau, Tô Thành không ngừng vẫy tay về phía họ.

Chẳng mấy chốc, một nhóm lớn người bắt đầu bận rộn đi theo.

Hoắc Tú Tú cả người mệt lả thở hổn hển, dù sao cô cũng là con gái, xuyên qua rừng rậm khiến cô thở không ra hơi.

Nếu là người bình thường, e rằng đã sớm ngã gục.

May mà Hoắc gia là một trong những gia tộc lâu đời của Cửu Môn, con cháu cũng được huấn luyện khắc nghiệt, rèn luyện thể lực từ nhỏ.

Đó cũng là lý do tại sao Hoắc Tú Tú luyện được một thân võ nghệ cao cường.

Muộn Du Bình thì nhíu chặt mày, luôn giữ thái độ bình tĩnh.

Tô Thành vẫy tay ra hiệu cho tất cả mọi người phía sau dừng lại, rồi cúi người kiểm tra dấu vết dưới gót chân.

“Sao vậy?

Tô Thành, sắc mặt của cậu có vẻ không ổn.” Hoắc Tú Tú có chút kinh ngạc, cô còn tưởng Tô Thành sẽ hỏi thẳng, không ngờ đối phương lại biết cô định thu dọn, khiến cả khuôn mặt đột nhiên trở nên căng thẳng, làm người ta cảm thấy bất ngờ.

Tô Thành nheo mắt quan sát mọi thứ xung quanh rồi nói: “Nếu tôi đoán không lầm, chúng hẳn là ở quanh đây.” Trong lúc nói, Tô Thành nhíu chặt mày, bởi vì phía trước vừa hay có dấu chân mới.

Một đám lớn cương thi sống đi qua đây, chắc chắn không ở xa nơi này.

Trong phút chốc, Hoắc Tú Tú căng thẳng, bắt đầu nhìn chằm chằm về phía trước.

Muộn Du Bình bình tĩnh nhìn về phía trước, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, anh sẽ nhanh chóng rút thanh Viễn cổ Thanh Long Đại Đao ra.

Tô Thành đứng thẳng người, nheo mắt nhìn cảnh này rồi cười lạnh.

Anh lập tức gọi chương trình hệ thống trong đầu.

“Hệ thống, kích hoạt ngay lập tức tất cả các chức năng định vị và theo dõi cho tôi.” [Keng!

Hệ thống Đạo Mộ đang kiểm tra lệnh của chủ nhân, đang tìm kiếm, xin vui lòng đợi.] [Chúc mừng chủ nhân, hệ thống Đạo Mộ đã tìm thấy dữ liệu kỹ năng phù hợp, đang tiến hành đẩy giao diện, ngài có thể dựa vào nhu cầu cá nhân để tải về!] Cùng với tiếng “keng” của hệ thống, một cửa sổ lập tức hiện ra trên giao diện, sau đó nhìn vào

màn hình tổng thể, dữ liệu cũng hiện ra trước mắt.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tô Thành đã mỉm cười.

Giờ đây, với chức năng tối tân này, anh có thể nắm rõ vị trí cụ thể của tất cả cương thi sống trong khu rừng.

Ngay sau đó, Tô Thành cười lạnh, rồi chỉ vào vị trí phía sau một gốc cây lớn nói: "Nếu tôi không đoán sai, thì ở phía trước, mau bắt lấy nó!" Trong lúc nói, Tô Thành đã nhanh chóng áp sát vị trí phía trước, tốc độ cực nhanh.

Anh gầm lên một tiếng, ba bước gộp thành hai lao lên phía trước, thanh đao trong tay không chút do dự vung mạnh xuống.

Khi thanh đao vừa vung xuống, mang theo một luồng gió mạnh, những người xung quanh kinh hãi kêu lên.

Một nhát đao chém đứt gốc cây trước mắt, sau đó một tiếng "rắc" vang lên, quả nhiên một thứ giống như cương thi sống xuất hiện, ngay lập tức Tô Thành, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú đều bị bao vây.

Từng đợt, từng đợt kẻ thù xuất hiện trước mắt.

Rõ ràng đám này sắp trở thành những cái xác không hồn, đối với họ cũng đầy rẫy những mối đe dọa.

Tô Thành nắm chặt thanh đao trong tay, nhìn chằm chằm về phía trước, bảo mọi người bình tĩnh đứng vững, vì lúc này không thể vội vàng được.

"Chồng ơi, làm sao bây giờ?

Hình như đông người quá." Cô có chút căng thẳng, nắm chặt lấy áo chồng mình, rồi đáng thương hỏi.

Nếu không nghĩ cách, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tô Thành lại vui vẻ cười nói: “Chỉ là trò mèo thôi, em cứ đứng một bên xem là được, có anh và Muộn Du Bình ở đây là giải quyết được hết.” Cảnh tượng như thế này, hai người đàn ông là có thể xử lý ổn thỏa, không cần một cô gái phải tự mình ra tay.

Cuối cùng, Tô Thành lại một lần nữa gọi hệ thống Đạo Mộ trong đầu.

“Hệ thống, lập tức tăng cường các loại năng lực chiến đấu cho tôi!

Tôi cần chém giết đám cương thi sống này!” [Keng!

Hệ thống Đạo Mộ đang kiểm tra lệnh của chủ nhân.] [Dựa trên chức năng tìm kiếm của hệ thống, trên giao diện hiện ra, ngài có thể dựa vào nhu cầu để đổi lấy một số kỹ năng có chức năng khác nhau.

Chương 430

Có tiếp tục tải và cập nhật không!] Trên giao diện hệ thống hiện ra một nút xác nhận và hủy bỏ.

Tô Thành đại khái xem qua, đọc kỹ, rồi lập tức nhấn xác nhận. [Chúc mừng, ngài đã tăng thành công 360% lực chiến đấu.] [Tốc độ di chuyển của ngài cũng đã tăng 136% so với ban đầu.] [Năng lực xuyên thấu đã tăng 2.5 lần!] Không ngờ chức năng của hệ thống Đạo Mộ lại mạnh mẽ đến vậy.

Cùng với một loạt tiếng "keng" thông báo, khả năng di chuyển nhanh, năng lực chiến đấu, thậm chí cả năng lực xuyên thấu đều được tăng lên đáng kể.

Nhưng khi Tô Thành chuẩn bị chiến đấu, đột nhiên Bàn Tử không biết từ đâu xông ra.

Tên này hai tay cầm hai cây búa sắt lớn, rồi la hét om sòm.

"Ha ha ha, nên để tôi xử lý, một đám Tống tử thịt nho nhỏ mà sợ cái quái gì, tôi có cả móng lừa đen đây.

Mấy người cứ đứng bên cạnh chờ đi, giao cho tôi xử lý!" Bàn Tử càng nói càng hăng, cười ha hả không ngớt.

Vốn dĩ Tô Thành định vội vàng ngăn lại, bảo cậu ta mau quay lại, vì đám này không thể dùng cách thông thường để đối phó, đây không phải là những lỗ hổng bình thường.

Bề ngoài những thứ này có thể giống Tống tử thịt, nhưng chúng đều đã được cải tạo đặc biệt, cho nên những phương pháp đối phó thông thường chưa chắc đã có tác dụng.

Nếu lỡ những thứ trong tay Bàn Tử không hiệu quả, chẳng phải

sẽ gặp xui xẻo sao.

Anh lo lắng, bắt đầu không ngừng ngăn cản, nhưng lúc này Bàn Tử căn bản không nghe lọt tai, không nói hai lời, cả người lao thẳng lên phía trước, cầm cái móng lừa đen trong tay bắt đầu ra tay.

"Hừ hừ, một đám thỏ con, đám thỏ con này mà cũng dám động đến ông nội đây sao, hôm nay xem ông nội dạy dỗ chúng mày như thế nào." Bàn Tử cả người có vẻ đặc biệt phấn khích, cầm móng lừa đen trong tay xông lên.

Anh ta lao đến trước mặt hai cương thi sống, một tay cầm móng lừa nhét thẳng vào miệng đối phương.

Tên Tống tử thịt đó thật sự đứng yên tại chỗ, cứ thế đứng đó, không có chút động tĩnh nào.

Bàn Tử thì ở đó không ngừng chảy nước miếng cười ha hả!

"Mau xem, thế nào, tôi không nói dối mà, đã giải quyết xong rồi." Lời nói của tên này khiến cả mắt anh ta cũng bay bổng, thậm chí còn không ngừng vuốt tóc.

Anh ta cảm thấy trận chiến đã kết thúc, tấm màn đã được kéo xuống, trong lòng sướng rơn.

Nhưng đúng lúc anh ta đang đắc ý, Hoắc Tú Tú đột nhiên hét lên một tiếng: "Cẩn thận!" Không kịp rồi, tên Tống tử thịt vừa rồi đột nhiên động đậy, rồi một tay tóm lấy cổ anh ta, sau đó thẳng tắp, như muốn nhấc bổng cả người lên.

Trong phút chốc, Bàn Tử hoảng sợ, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng đã mua móng lừa đen, nhét vào miệng đối phương rồi, chẳng phải nên khống chế được nó sao, sao bây giờ lại không có tác dụng gì cả?

Cho nên trong khoảnh khắc đó, trong đầu anh ta hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng, thậm chí trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, khó hiểu.

Thậm chí còn khiến anh ta cảm thấy không thể giải thích nổi.

Bây giờ cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ, vì cả người bị bóp cổ, hai chân lơ lửng trên không, hô hấp khó khăn, Bàn Tử điên cuồng dùng tay đấm mạnh vào người Tống tử thịt, muốn thoát khỏi sự khống chế.

Nhưng anh ta lại phát hiện mọi thứ đều vô ích, không có tác dụng gì.

Đám Tống tử thịt này đều được cải tạo đặc biệt, cứng rắn vô cùng, không thể phá hủy.

Dù anh ta có liều mạng giãy giụa, điên cuồng tấn công cũng vô ích, đối phương không hề bị ảnh hưởng.

Ngược lại, Bàn Tử sắp ngạt thở, cuối cùng chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Tô Thành cầu cứu!

Nếu không mau cầu cứu, e rằng một lúc nữa sẽ mất mạng.

Thấy tình hình không ổn, Tô Thành nói: "Tú Tú, em ở yên đây xem, để anh ra xem sao." Tô Thành nhanh chóng bước đi, tốc độ ngày càng nhanh.

Khi lao đến phía trước, anh chém một nhát đao xuống và nói: "Súc sinh, thả huynh đệ của ta ra." Giọng nói cực kỳ vang dội, chói tai.

Một nhát đao chém thẳng vào vai của tên Tống tử thịt, ngay lập tức cả cánh tay của nó bị chém đứt, rồi bắt đầu chảy ra một dòng máu đen.

Bàn Tử ngã xuống đất, há to miệng thở dốc, không ngừng lùi về

phía sau.

“A, dọa chết tôi rồi, dọa chết tôi rồi, cái thứ quỷ quái gì thế này, chẳng lẽ tôi mua phải đồ giả sao?

Mẹ kiếp, chắc chắn bị lão chủ tiệm lừa rồi.” Bàn Tử nghiến răng, nắm chặt nắm đấm, rồi bắt đầu chửi bới không ngớt, trong lòng thực sự tệ hại vô cùng.

Vốn tưởng đã kết thúc trận chiến, hạ gục đối phương, nào ngờ lại xảy ra chuyện này.

Trong phút chốc, cả trái tim anh ta như vỡ vụn.

Tô Thành vung đao, chém thẳng tên Tống tử thịt thành hai nửa.

“Muộn Du Bình, còn ngơ ra đó làm gì?

Mau cùng tôi xông lên.” Lúc này, Tô Thành quay đầu lại, hỏi Muộn Du Bình.

Tên này một mình đứng ngây ra đó nửa ngày không động đậy, khiến Tô Thành cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Chương 431

Bây giờ Bàn Tử đã mất sức chiến đấu, lại không thể trông cậy vào Hoắc Tú Tú, một cô gái ra tay, cho nên chỉ có anh và Muộn Du Bình.

Xung quanh, từng đám Tống tử thịt lục tục xuất hiện, không biết có bao nhiêu tên, hai người chắc chắn áp lực không nhỏ.

Muộn Du Bình ở phía sau đã chuẩn bị sẵn sàng, sau khi Tô Thành hét lên cũng xông lên.

Cuối cùng, hai người lao vào giữa đám cương thi sống, tốc độ cực nhanh.

Chắc chắn giống như đang thực hiện một cuộc tàn sát trăm người.

Nhìn đám đông xung quanh từng đợt từng đợt bị đánh ngã xuống đất, có những tên còn tan thành mây khói.

Họ không thể ngờ lại nguy hiểm đến vậy, nên sớm đã bị dọa cho tè ra quần.

Sau khi tốn hơn nửa giờ, cuối cùng họ cũng hạ gục hết đám Tống tử thịt.

Tô Thành cũng đang thở dốc, tay vẫn cầm chặt thanh đao.

Tô Thành và Muộn Du Bình lưng tựa lưng đứng đó, trước mắt là cảnh thi thể nằm la liệt, có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của hai người vừa rồi mạnh đến mức nào.

Hoắc Tú Tú nhìn mà ngây người, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Tô Thành, trái tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Bởi vì cô thấy Tô Thành vừa rồi thật sự quá mạnh, mạnh đến mức cô không dám tưởng tượng.

Cho nên sau đó cô không ngừng vỗ tay, vỗ chân.

“Oa, thật sự quá mạnh, không ngờ lại lợi hại như vậy, oa, chồng thật là lợi hại.” Hoắc Tú Tú không ngớt lời reo hò, khen ngợi.

Tô Thành trong phút chốc cảm thấy mình đã trở thành siêu nam thần trong lòng cô.

Mặc dù cô cũng biết Tô Thành mạnh, nhưng khi tận mắt chứng kiến hai người điên cuồng chém giết, trái tim cô thực sự bắt đầu xao động.

Nghe Hoắc Tú Tú khen ngợi, Tô Thành cũng chỉ vui vẻ cười, đối với anh, đó chỉ là những thao tác đơn giản và bình thường nhất.

“Bàn Tử, còn làm gì ở đó?

Mau kiểm tra xem xung quanh có con cá nào lọt lưới không.

Nếu có, lão tử sẽ cho mày biết tay, nhất định phải bồi thêm một nhát nữa.” Đứng một bên, Tô Thành bắt đầu cười ha hả, lạnh lùng, tay nắm chặt thanh đao.

Đã đến đây hôm nay, nhất định phải nắm bắt tất cả, bất kể tổ chức nghiên cứu khoa học này có mục đích gì, đều phải chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Lúc này Bàn Tử hoảng sợ, hai chân mềm nhũn, ngay cả sức đứng cũng không có, cả người tỏ ra vẻ thảm thương, đáng thương.

“Ôi, không được rồi, chân tôi không còn sức nữa, không được, tôi cảm thấy toàn thân đau nhức, hay là không đi nữa nhé, tôi thật sự không còn sức, không được rồi.” Trong lúc nói, Bàn Tử cả người tỏ ra yếu đuối, không ngừng lắc đầu.

Không phải anh ta không cố gắng, mà vì lúc này tâm lý thực sự quá căng thẳng, có một cảm giác sợ hãi tột độ.

Nghe tên này nói một tràng những lời vô nghĩa, Tô Thành không còn gì để nói, bó tay, tên này đúng là lúc quan trọng thì lại tụt xích.

Rõ ràng là sau khi bị Tống tử thịt tấn công, anh ta đã mất đi sức chiến đấu, cho nên mới dẫn đến tình trạng như vậy.

Sau đó, Tô Thành đảo mắt một vòng, rồi một mình xuyên qua khu rừng, kiểm tra lại một lần nữa, nơi này đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Một đám lớn cương thi sống và các chiến binh đã bị giết chết.

"Ok, nguy hiểm ở đây đã được giải trừ, đám người này đã bị đánh bại hết rồi." Tô Thành nhẹ nhàng phủi tay, cảm thấy thật đơn giản.

Mối nguy hiểm được giải trừ, Bàn Tử cũng đỡ hơn nhiều, không còn phấn khích như lúc đầu, ít nhất áp lực trong lòng cũng giảm đi không ít.

Anh ta không ngừng lắc đầu, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Tô Thành thì cười khổ nói: "Đã sớm bảo cậu béo này sau này giảm cân đi mà cứ không nghe, cứ thích một mình hành động liều lĩnh, suýt nữa thì mất mạng." "Chuyện còn lại cứ giao cho tôi giải quyết là được, anh cứ yên tâm ngồi bên cạnh đi." Trong lúc nói chuyện, Tô Thành đảo một cặp mắt trắng dã, đúng là hết cách với gã béo này.

Mặc dù bây giờ đã ở đây thì nên giữ bình tĩnh là chính.

Sau khi kết thúc trận chiến, bước tiếp theo là phải thẩm vấn lão già kia, để biết kẻ chủ mưu đứng sau gã rốt cuộc là ai.

Vì vậy, ngay sau đó Tô Thành đưa Hoắc Tú Tú chuẩn bị quay về để thẩm vấn lão già.

Lúc sắp đi, Hoắc Tú Tú dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau rồi nói: "Chồng ơi, chúng ta cứ để nhiều thi thể như vậy sao?

Không thể cứ để chúng nằm la liệt trước mắt thế này được, trông

không hay lắm đâu!" Trong lúc nói, cô chỉ tay vào vị trí trước mắt, không ngừng gãi đầu, vẻ mặt lộ ra chút bối rối, vì cô cảm thấy nếu cứ vứt bỏ những thi thể này ở nơi hoang giao dã ngoại thì có vẻ không ổn.

Nghe những lời này, Tô Thành cũng mỉm cười, rồi một lần nữa kích hoạt hệ thống đạo mộ trong đầu.

Sau đó, anh đổi từ hệ thống ra một ít dược thủy có thể trực tiếp nghiền nát và hòa tan những thi thể này, chỉ cần rắc dược thủy lên chúng là có thể nhanh chóng khiến chúng hóa thành một vũng nước đặc.

Về phương diện này, Tô Thành khá có kinh nghiệm.

Sau một loạt thao tác rắc thuốc, cảm thấy đống thi thể trước mắt đều đã bị nghiền nát thành một vũng nước đặc, Tô Thành khẽ mỉm cười.

Chương 432

“Haha, Tú Tú, bây giờ em yên tâm rồi chứ?

Tất cả thi thể đã biến thành một vũng nước, chắc sẽ không còn phiền phức gì nữa đâu.” Giải quyết xong phiền phức, Tô Thành cười tủm tỉm nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh.

Hoắc Tú Tú sau khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng, rồi bước tới khoác vai Tô Thành, không ngớt lời khen ngợi.

Sau trận chiến lần này, Bàn Tử thật sự mất hết mặt mũi.

Bình thường anh ta thích khoe khoang, nổ tung trời, sở thích lớn nhất là sĩ diện.

Thường ngày trước mặt người ngoài cứ ra vẻ mình ngầu và lợi hại thế nào, tự nhận mình có thể hóa giải mọi cơ quan trong cổ mộ, thậm chí tự xưng là "tiểu vương tử đạo mộ".

Nhưng bây giờ thì hay rồi, còn chưa kịp ra tay đã gặp sự cố bất ngờ, suýt nữa thì mất mạng, đừng nói là "tiểu vương tử đạo mộ", e là đến mạng cũng khó giữ.

Cho nên nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, sau này thật sự không còn mặt mũi nào nữa, không chừng sẽ bị người ta vả mặt tại chỗ.

Một lúc sau, Bàn Tử dừng lại, nhìn Tô Thành, Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình rồi nói: “Được rồi.

Tôi có chuyện muốn nói với mọi người.” Anh ta nói với vẻ rất nghiêm túc, như thể có chuyện quan trọng cần tuyên bố.

Tô Thành bật cười, lắc đầu trêu chọc: “Thôi đi, chút tâm tư đó của anh ai mà chẳng hiểu, chẳng qua là muốn chúng tôi giữ bí mật, đừng

để chuyện mất mặt này lộ ra ngoài thôi.

Được rồi, yên tâm đi, chúng tôi không phải loại nhiều chuyện, sẽ không đi rêu rao đâu." Mặt Bàn Tử tái mét, anh ta lườm một cái: "Cậu đúng là chẳng có chút ý tứ nào, không thể tỏ ra bí ẩn một chút được à?

Mấy chuyện này tuyệt đối đừng nói ra ngoài.

Muộn Du Bình thì tôi không sợ, chỉ sợ hai vợ chồng cậu thôi." Bàn Tử lẩm bẩm, miệng không ngừng nhìn chằm chằm vào Tô Thành và Hoắc Tú Tú.

Tô Thành nhún vai, thờ ơ nói: "Chuyện xấu hổ đó của anh, tôi lười đi tám với người khác lắm.

Bây giờ chúng ta mau lên, còn có việc quan trọng hơn cần làm.

Mặc dù đám người này đã bị giải quyết, nhưng kẻ chủ mưu thật sự vẫn chưa tìm ra, nguy hiểm của chúng ta vẫn chưa được hóa giải." Sau đó, Tô Thành tăng tốc bước chân, chuẩn bị quay về để đích thân thẩm vấn lão già kia.

Bây giờ đó là manh mối duy nhất, phải tìm ra lão già đó, rồi lần ra nơi kẻ chủ mưu giấu mặt.

Nếu không có lão già giúp đỡ, việc đi tìm kẻ chủ mưu, tìm ra đại boss thật sự, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Các thành viên của Lão Cửu Môn phụ trách canh gác cũng đang liên tục lắc đầu than thở.

"Haizz, không phải chúng tôi không giúp, mà tại cái miệng của gã này cứng quá, chúng tôi không cạy ra được." "Kỳ lạ thật, miệng gã này cứng như đá, đánh chết cũng không nói, hết cách rồi." "Ôi, hay là chúng ta vứt thằng này ra sân sau cho chó sói ăn đi, quá đáng quá rồi, không hợp tác với công việc của chúng ta, không hợp tác điều tra, giữ lại làm gì." Mấy người trong Lão Cửu Môn đều mất kiên nhẫn, bắt

đầu ca cẩm đủ kiểu, thậm chí miệng còn không ngừng oán thán.

Nhìn bộ dạng gã kia đúng là tên khốn, miệng cứng thật.

Nghe vậy, Tô Thành cười ha hả nhìn những người trước mặt: "Được rồi, chuyện này cứ giao cho tôi xử lý.

Tôi cũng đang tò mò muốn biết những kẻ này có nghị lực kiên trì đến mức nào." Lúc nói, cả người Tô Thành tỏ ra vô cùng tự tin, dường như đối với việc thẩm vấn này anh đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Tô Thành biết rằng sâu trong lòng mỗi người đều có bóng ma và nỗi sợ hãi.

Một khi chạm đến phòng tuyến đó, tinh thần đối phương sẽ sụp đổ, lúc đó họ sẽ khai ra tất cả mọi chuyện.

Nắm bắt được suy nghĩ của đối phương, mọi việc sẽ trở nên đơn giản.

Sau đó, Tô Thành và Bàn Tử chuẩn bị vào thẩm vấn, Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình thì phụ trách canh gác ở cửa.

Vừa vào trong, Bàn Tử tò mò nhìn Tô Thành rồi hỏi: "Cậu có cách gì thật à?

Chuyện này không giống với việc chúng ta đi trộm mộ đâu nhé.

Bình thường chúng ta đối mặt với cơ quan, với người chết, còn gã này là người sống sờ sờ, không lẽ cậu định dùng vũ lực cạy miệng hắn ra?" Bàn Tử vừa nói vừa gãi đầu, cảm thấy có chút mơ hồ, không hiểu kế hoạch tiếp theo của Tô Thành là gì.

Tô Thành lại cười tủm tỉm gật đầu: "Ừm, người sống thì sao chứ?

Trong mắt tôi, hắn cũng như người chết thôi.

Chẳng lẽ anh không biết mỗi người đều có nỗi sợ hãi sao?

Loại người như hắn, bóng ma lớn nhất trong lòng là gì?" Tô Thành nheo mắt nhìn Bàn Tử bên cạnh, rồi bắt đầu đặt ra một loạt câu hỏi ngược lại.

Anh không trả lời trực tiếp câu hỏi, mà muốn nhân cơ hội này để từ từ dẫn dắt Bàn Tử, giúp anh ta không ngừng nâng cao thực lực, để lúc quan trọng không còn hay làm tuột xích nữa.

Trong mắt Tô Thành, Bàn Tử cũng là người có thể đào tạo, tuy bình thường có hơi tham tiền và nhát gan, nhưng trước chuyện đại sự vẫn có thể giữ vững lập trường.

Chỉ riêng điểm này, Tô Thành đã rất quý trọng.

Bàn Tử nghe vậy liền nhếch mép: "Tôi làm sao biết hắn sợ gì.

Dù sao thì tôi biết tôi sợ gì, tôi sợ mấy món bảo bối trong tay bị người khác trộm mất.

Haizz, không biết khi nào mới được về Phan Gia Viên, ôm đào kép, nghe hát hí khúc đây?" Gã này lại bắt đầu mơ mộng hão huyền ngay trước mặt.

Chương 433

Tô Thành cạn lời, đảo một cặp mắt trắng dã.

“Thôi được rồi, tôi mà nghe anh mơ mộng hão huyền nữa chắc đi tiểu ra lửa mất.

Đừng nói nữa, tôi nói cho anh biết, thứ mà loại người này sợ nhất, là cái chết.” Không vòng vo tam quốc, Tô Thành trực tiếp chỉ ra suy đoán trong lòng mình, giọng điệu vô cùng chắc chắn, dường như đã khẳng định về thiết lập này.

Bàn Tử lập tức quay đầu, nhìn chằm chằm Tô Thành.

“Cậu đùa tôi đấy à?

Hắn chuyên buôn bán người sống, người chết, không biết đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý rồi.

Loại người như thế mà lại sợ chết?

Đánh chết tôi cũng không tin.” Chưa đợi Tô Thành giải thích, gã lập tức phủ nhận một cách quyết liệt, giọng điệu rất nghiêm túc.

Theo anh ta, gã này bình thường chuyên buôn bán người sống người chết, lăn lộn trong đống người chết không biết bao nhiêu lần, sao có thể sợ những thứ đó được?

Nếu sợ thì đã không đi làm những chuyện này.

Tô Thành cười ha ha: “Xem ra anh thật sự không hiểu sự xấu xa của bản chất con người rồi.

Thôi, cứ đứng bên cạnh xem là được.” Sau đó, hai người bước vào phòng.

Lúc này, lão già kia đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, không ra

hình người.

Nhìn bộ dạng này, chắc chắn đã bị dạy dỗ một trận ra trò.

Tô Thành và Bàn Tử đứng ở hai bên trái phải, nheo mắt nhìn chằm chằm đối phương, cả hai đều đang âm thầm sắp xếp kế hoạch tiếp theo trong đầu, cũng như phương hướng đối phó sắp tới.

Vừa thấy Tô Thành và Bàn Tử, lão già lập tức cười ha hả không ngừng: "Ha, haha, bỏ ý định đó đi, không thể đâu.

Lão đây dù có chết cũng tuyệt đối không phản bội.

Chẳng phải các người muốn moi thông tin từ miệng ta sao?

Không thể nào, ta chết cũng không nói nửa lời." Gã bắt đầu cười hô hố không ngớt!

Gã cảm thấy chỉ cần miệng cứng, như lợn chết không sợ nước sôi, thì cũng chẳng có gì phải sợ, dù sao ngang dọc cũng là một cái chết, chẳng qua chỉ là một mạng người thôi sao?

Đúng như câu nói "chân đất không sợ mang giày".

Vì vậy, gã trực tiếp chơi bài cùn, quyết tâm tử chiến với Tô Thành đến cùng.

Bàn Tử tức đến nghiến răng, thật sự muốn xông lên cho hắn một trận.

Hôm nay nếu không phải Tô Thành cứu mạng, anh ta đã sớm bị đám Tống tử thịt kia làm thịt rồi.

Cho nên bây giờ trong lòng anh ta đang nén một bụng tức.

Nhưng cuối cùng lại bị Tô Thành kéo lại, rồi liên tục lắc đầu ngăn cản.

"Được rồi, tình hình bây giờ không phải lúc manh động, hy vọng

anh có thể bình tĩnh một chút được không?

Lúc này tuyệt đối đừng kích động.” Kéo đối phương lại, Tô Thành bắt đầu một lần nữa tốt bụng nhắc nhở.

Bàn Tử cuối cùng chỉ có thể nén giận: “Rốt cuộc phải làm thế nào?

Không phải cậu nói có cách sao?

Để hắn ngoan ngoãn khai ra đi, hôm nay tôi muốn xem cậu giải quyết chuyện này thế nào, đừng có đùa đấy nhé.

Nếu đã nói, thì phải làm được.” Cuối cùng, Bàn Tử chỉ có thể đặt hết hy vọng vào Tô Thành, chỉ có thể trông chờ anh tạo ra kỳ tích, nếu không chắc chắn không có cách nào tốt hơn.

Tô Thành cười ha hả: “Muốn hắn mở miệng quá đơn giản, yên tâm đi, giao cho tôi xử lý.” Nói rồi, Tô Thành bắt đầu cười tủm tỉm nhìn chằm chằm, rồi đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng.

“Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, có ngoan ngoãn nghe lời không?

Có chịu nói cho ta biết kẻ đứng sau là ai không, lão đại của ngươi ở đâu?” Anh ta trừng mắt nhìn đối phương, giọng nói cũng trở nên sắc bén, nghiêm túc.

Nhưng lão già không hề nao núng, thậm chí còn quay đầu đi, không muốn tiếp tục đôi co với Tô Thành.

Rõ ràng là không biết sợ, nên cũng không có gì phải sợ.

Bàn Tử bĩu môi, cảm thấy cách của Tô Thành không hiệu quả lắm.

Chẳng lẽ Tô Thành vẫn chưa dùng đến phương pháp của mình sao?

Gã này không chịu ngoan ngoãn hợp tác, vậy thì tiếp theo chỉ có thể dùng đến hệ thống, tạo ra thứ khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Sau đó, anh đánh thức hệ thống trong đầu.

Chương 434

“Hệ thống!

Đổi cho ta một đoạn âm tần, ta cần khiến gã này sinh ra ảo giác, kích hoạt nỗi sợ hãi trong lòng hắn.” [Keng!

Hệ thống đã phát hiện mệnh lệnh của chủ nhân, đang tiến hành tìm kiếm...] [Hệ thống đã tìm thấy sản phẩm tương ứng với yêu cầu của chủ nhân, đang hiển thị trang, ngài có thể lựa chọn theo nhu cầu cá nhân!] [Có đổi ngay không?] Hệ thống nhanh chóng tìm ra một đoạn dữ liệu âm tần.

Tô Thành không nói gì, lập tức nhấn xác nhận đổi.

Tiếp đó, Tô Thành từ từ nhìn chằm chằm lão già, xem tiếp theo hắn sẽ phản ứng thế nào.

Ban đầu lão già không có biến hóa gì đặc biệt, nhưng sau đó cả người trở nên kích động.

Lão ta bắt đầu giãy giụa điên cuồng, không ngừng lắc lư thân thể, gào thét khản cổ.

“Lũ điên các người đừng tới đây, lũ điên, các người muốn làm gì ta.” “Không phải ta cố ý vào mộ, không phải ta cố ý mở nắp quan tài, không phải ta, đều là lão bản, tất cả đều là do lão bản.” “Cầu xin các người tha cho ta, tất cả là do lão bản sai khiến, cầu xin các người!” Lão già kia trong nháy mắt như phát điên, không ngừng la hét ở đó, thậm chí còn múa may tay chân một hồi.

Thậm chí đối với không khí trước mặt cũng điên cuồng giãy giụa, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, ánh mắt và biểu cảm đều trở nên kinh hoàng.

Tô Thành cười tủm tỉm, gật đầu hài lòng, xem ra hệ thống này khá lợi hại, ít nhất bây giờ đã thấy hiệu quả.

Bàn Tử không hiểu gì cả, cả người ngơ ngác, không biết tại sao một người đang bình thường lại đột nhiên phát điên.

Cuối cùng, anh quay đầu nhìn Tô Thành hỏi: "Này, anh em, tình hình gì đây?

Cậu đã dùng cách gì vậy?

Sao đối phương đột nhiên lại nghe lời rồi?

Không lẽ bị cậu làm cho thành bệnh tâm thần rồi chứ, cậu đã làm gì hắn vậy?" Bàn Tử cảm thấy khó hiểu, rõ ràng anh ta đứng bên cạnh nhìn chằm chằm mà không thấy gì, nhưng mấu chốt là Tô Thành chẳng làm gì cả, vậy mà trong tình huống này đối phương lại đột nhiên la hét, rõ ràng là bị kích động.

Cho nên anh ta cảm thấy thật sự kỳ lạ.

Tôi lại cười ha hả trước mặt, nheo mắt nói: "Vừa rồi tôi đã âm thầm kích hoạt nỗi sợ hãi sâu trong lòng hắn.

Bởi vì lúc này, thứ hắn nhìn thấy chính là bóng ma thật sự trong thâm tâm." "Đó cũng là lý do tại sao hắn lại la hét, không ngừng lảm nhảm.

Chắc không lâu nữa sẽ bị dọa chết khiếp.

Anh còn nhớ lúc chúng ta ở Thiên Không Mộ không, những âm thanh đó cũng khiến chúng ta tự sinh ra ảo giác, tạo ra những bóng ma sợ hãi trong lòng." Để Bàn Tử hiểu rõ hơn phương pháp mình sử dụng, Tô Thành bắt đầu giải thích cặn kẽ.

Nghe những lời này, Bàn Tử vỗ sau gáy, lập tức hiểu ra.

Đúng là trước đó ở Thiên Không Mộ họ cũng gặp phải chuyện

tương tự, lúc đó trong cổ mộ đột nhiên truyền ra những âm thanh kỳ lạ, uyển chuyển, khiến tất cả mọi người đều trở nên mơ hồ.

Trong cả đội ngũ, chỉ có một mình Tô Thành đầu óc tỉnh táo, lúc đó thậm chí có người còn không tiếc tự làm mình bị thương.

May mà lúc đó Tô Thành kịp thời đến, gọi tỉnh mọi người, giải trừ những âm thanh đó, mới kéo họ từ trong ảo giác của ngôi mộ trở về thực tại.

Mặc dù chuyện đã qua mấy tháng, nhưng bây giờ nhớ lại, trong lòng vẫn còn nóng như lửa đốt, tim đập nhanh hơn.

"Trời đất ơi, thì ra là vậy à, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi." Chỉ trong chốc lát, Bàn Tử bắt đầu nuốt nước bọt liên tục, trong lòng không ngừng cảm khái và may mắn.

Khoảnh khắc ngắn ngủi đó, thật sự đã dọa anh ta sợ không nhẹ!

Một lần nữa, Tô Thành cười ha hả nói: "Cho nên tôi cũng cảm thấy dùng cách này gậy ông đập lưng ông, mượn cách này để hắn ngoan ngoãn nghe lời, yên tâm đi, hắn sẽ nhanh chóng chủ động cầu xin tha thứ thôi." Lời nói của Tô Thành rất bình tĩnh, Bàn Tử lúc này cũng gật đầu, anh ta đã thực sự cảm nhận được cảm giác sợ hãi từ ảo giác đó, tự nhiên cũng biết hiệu quả của nó.

Lão già kia sau một hồi la hét, thật sự bắt đầu cầu xin.

"Đừng giết tôi, cầu xin đừng giết tôi, tôi... tôi khai hết, tôi không muốn bị những thứ đó hành hạ nữa, tôi không muốn bị dày vò như vậy nữa, tôi sẽ không giấu giếm gì cả, tôi nói hết." "Cầu xin hai vị đại gia cho tôi một cái chết nhẹ nhàng, cho tôi một nhát dao dứt khoát." Gã này bây giờ sắp sụp đổ rồi, thần kinh suy nhược, ở đó không ngừng la hét, thậm chí quỳ trên đất không ngừng cầu xin.

Rồi khi nhắm mắt lại, vô số oan hồn không ngừng đưa vuốt về

phía hắn, thậm chí còn không ngừng gào thét đòi mạng, cho nên chỉ trong chốc lát, hắn đã hoàn toàn hoảng sợ.

Nhìn bộ dạng của gã, mấy người Tô Thành cũng bĩu môi, rồi lắc đầu liên tục, đúng là vô tri.

Đúng là sớm biết hôm nay sao phải làm thế lúc đầu, nếu ngoan ngoãn nghe lời thì đã không có chuyện gì, nhưng lại cứ không nghe, cứ tự cho mình là đúng, cho nên mới mang đến phiền phức vô tận như vậy.

"Cũng gần được rồi, nói thật đi, lão đại của ngươi ở đâu." Cuối cùng, Tô Thành nheo mắt nhìn đối phương.

"Đưa bút đây, tôi vẽ cho, tôi vẽ cho." Gã hoảng hốt la lớn, không ngừng vẫy tay về phía Tô Thành, dường như chuẩn bị tự mình vẽ ra bản đồ lộ trình.

Hai người phối hợp rất ăn ý, lập tức lấy bút và giấy ra đưa cho đối phương.

Bút và giấy nhanh chóng hiện ra trước mắt, chờ đối phương vẽ lên đó.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, gã kia nhắm mắt, mơ màng cầm bút vẽ nguệch ngoạc lên giấy, viết lách.

Sau đó, một bức vẽ hiện ra, trên đó là một cái đồ đằng, vẽ rất kỳ lạ, không thể ngay lập tức nhìn ra thông tin gì từ đó.

Bàn Tử nhìn thứ này mà ngơ ngác, vẻ mặt hoang mang.

Chương 435

“Đây là cái quái gì vậy?

Chưa từng thấy bao giờ.

Mẹ kiếp, thần kỳ quá đi.

Đúng rồi, Tô Thành kiến thức rộng, mau xem đây là kiểu gì, xem có thể tìm ra manh mối gì không.” Bàn Tử không đợi được nữa, cầm lấy thứ giống như đồ đằng trong tay, rồi bắt đầu truy vấn.

Ai biết được bên trong thứ này ẩn chứa huyền cơ gì, nếu có thể làm rõ thì đơn giản rồi.

Nhưng mấu chốt là thứ trước mắt thật sự vô dụng, thậm chí khiến cả người cảm thấy hơi mông lung, cho nên cũng chỉ có thể lập tức hướng về phía Tô Thành để hỏi.

Sau một hồi giải thích, Tô Thành bắt đầu cười ha hả nói: “Haha, đừng vội, lát nữa tôi sẽ dịch ra cho anh.

Có được đồ đằng này là có thể tìm ra kẻ chủ mưu rồi.” Đúng lúc này, gã kia dường như bị kích thích gì đó, thét lên một tiếng rồi ôm đầu điên cuồng đâm vào bức tường bên cạnh, tiếp đó, trên đầu gã xuất hiện một lỗ máu lớn, cả người cũng ngay tại chỗ ngã xuống vũng máu.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, cả Tô Thành và Bàn Tử đều không kịp phản ứng.

Xem ra lão già này một lòng muốn chết, nếu không cũng sẽ không điên cuồng như vậy, trực tiếp lao về phía trước.

Sau đó, tay chân gã bắt đầu co giật, rồi cả người trở nên lạnh ngắt, cũng không ngờ bây giờ lại bi thảm như vậy.

Đứng ngây ra bên cạnh, Tô Thành không ngừng lắc đầu, thậm chí lúc nhìn thấy cảnh này thật sự cảm thán vạn phần.

"Cầu xin...

đừng ồn nữa, đừng ồn nữa... tôi sau này không dám nữa... tôi nhất định sẽ cầu xin... tôi nhất định sẽ cầu xin ở bên đó..." Gã lại bắt đầu khóc lóc cầu xin đủ kiểu, thậm chí hai gối quỳ trên đất, không ngừng dập đầu cầu xin Tô Thành.

Bởi vì gã bây giờ đã hoàn toàn hoảng sợ, cũng biết bây giờ không còn lựa chọn nào khác, cho nên ngoài cầu xin ra không còn cách nào khác.

Nhìn bộ dạng thảm hại này, tôi cũng cảm thấy bi ai, cuối cùng cũng chỉ có thể cho người mang đi chôn.

Cầm lấy thứ đó, Bàn Tử chỉ có thể ở đó hóng chuyện, hoàn toàn không nhìn ra huyền cơ bên trong.

"Tô Thành, thứ này có lẽ phải giao cho cậu, cậu kiến thức rộng, mau lên, không biết ở vị trí nào đâu, chúng ta phải gánh vác trách nhiệm." Đứng trước mắt, Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi Tô Thành một loạt câu hỏi.

Nghe những lời này, Tô Thành cười nói: "Tôi nói cho anh biết không đơn giản sao?

Cứ yên tâm về ngủ một giấc đi, sau này tôi sẽ cho anh thấy tất cả kết quả." Đối với người bình thường mà nói, có thể sẽ có chút phiền phức, có chút khó khăn, nhưng đối với Tô Thành thì lại quá đơn giản, lúc đó trực tiếp kích hoạt hệ thống đạo mộ, rồi từ bên trong dịch ra là được rồi.

Tối hôm đó, Tô Thành đặt cái đồ đằng trước mặt, rồi men theo những đường nét liên quan để phác họa lại.

Bên trong chủ yếu là những hình vẽ liên quan, phác họa ra một bức tranh sơn thủy.

Nếu không phải người tinh thông văn hóa cổ, rất khó có thể dịch ra được, cũng không biết đồ án được vẽ ra miêu tả cụ thể phương hướng nào.

Cho nên tự nhiên cũng mang đến không ít khó khăn, nếu muốn tìm thì nói dễ hơn làm.

Đối với Tô Thành mà nói, đây là một thử thách, cho nên anh thích nhân cơ hội này thử sức giải mã nó.

Sau đó, Tô Thành một lần nữa kích hoạt hệ thống đạo mộ trong đầu. [Hệ thống đạo mộ tự khởi động, không biết chủ nhân có gì cần phân phó!] "Bây giờ lập tức dịch cho ta thông tin cụ thể trong cái đồ đằng này, ta muốn biết nó chỉ về đâu!" [Chúc mừng hệ thống đã kích hoạt chức năng này, đang tiến hành dịch đồ đằng cho ngài.] [Đồ đằng đã dịch thành công 93%, đang tải...] [Keng!

Chủ nhân đã tiêu hao 2000 điểm kinh nghiệm để đổi lấy chức năng dịch đồ đằng, đang hiển thị thành phẩm cho ngài.] Chỉ sử dụng 2000 điểm kinh nghiệm đã dịch ra được một bức tranh đồ đằng văn hóa cổ.

Sau đó, Tô Thành thấy trong đầu xuất hiện một tấm bản đồ thật sự, phương hướng đại khái lại ở một thôn làng trong núi sâu nào đó ở Ba Thục.

Đúng vậy, ở một khu rừng già trong núi sâu ở Ba Thục, lại giống như một nơi hẻo lánh.

Ừm, bắt đầu rồi, tôi cứ tưởng là một đại bản doanh, hoặc một nơi bí ẩn hơn, không ngờ lại hiện ra một nơi ở trung tâm núi Ba Thục như vậy.

Nhìn thấy Tô Thành trầm tư, đang suy nghĩ về hướng mà đồ đằng

chỉ đến.

Lẽ nào những người của tổ chức bí ẩn này đều sống trong núi sâu rừng già sao?

Cũng không đến mức đó chứ, dù sao họ cũng không thiếu tiền, có một đống vốn liếng, đáng lẽ phải ở trong biệt thự sang trọng hoặc khách sạn chứ.

Sao bây giờ lại ở nơi gọi là núi sâu rừng già này?

Trong nháy mắt, cả đầu Tô Thành đều cảm thấy siêu cấp kỳ quái, một mớ bòng bong.

Nhưng thứ này chắc không sai được, sau đó Tô Thành cầm lấy tấm bản đồ lộ trình, chuẩn bị xem xét bước tiếp theo để có thể lập tức khởi hành, nhất định phải đến nơi gọi là núi sâu Ba Thục này.

Sáng sớm hôm sau!

Chương 436

Tô Thành đích thân tìm Hoắc lão thái thái, rồi thỉnh giáo bà về một số chuyện liên quan đến Ba Thục.

Lão thái thái nghe tin Tô Thành và mọi người lại sắp đi thì có chút lo lắng.

"Tô Thành à, ta biết nam tử hán có chí tại bốn phương, nhưng ta khuyên con tốt nhất nên tạm thời án binh bất động, vì tình hình hiện tại rất đặc biệt, chuyện này liên quan đến cả Lão Cửu Môn chúng ta, nên ta thật sự không muốn con một mình mạo hiểm!" Lão thái thái vừa nói vừa nhìn Tô Thành, giọng điệu đầy lo lắng, vì bà cảm thấy việc Tô Thành làm như vậy thật sự có chút lỗ mãng, bốc đồng và hệ số nguy hiểm cũng rất cao.

Bởi vì nếu chỉ là những ngôi mộ bình thường thì đi cũng được, dù sao Tô Thành kinh nghiệm phong phú, không có gì đáng lo.

Mấu chốt là trực tiếp dính líu đến một tổ chức đen tối, trực tiếp liên quan đến lợi ích của Lão Cửu Môn.

Đây không chỉ là nguy hiểm đơn phương, bên trong còn có đủ loại tranh chấp, vạn nhất bên trong có âm mưu quỷ kế, hậu quả sẽ khôn lường.

Nhưng Tô Thành lại lắc đầu: "Lão thái thái, tấm lòng của bà cháu hiểu, nhưng cháu đã quyết tâm rồi.

Làm việc phải có đầu có cuối, nếu bỏ dở giữa chừng thì mọi nỗ lực trước đó của chúng ta đều đổ sông đổ bể." "Chính vì nó động chạm đến lợi ích của Lão Cửu Môn nên cháu càng phải đi, cũng là vì Hoắc gia chúng ta, đúng không ạ?" Tô Thành nói nghe rất hay.

Mỹ danh là làm vậy vì cả gia tộc họ Hoắc.

Một câu nói khiến Hoắc lão thái thái không thể nói gì để đáp lại.

Bà cũng thật sự hết cách, không thể ngăn cản được, cho nên lão thái thái cũng chỉ có thể cười khổ liên tục: "Được rồi, được rồi, cậu nhóc này, lời khuyên không lọt tai, ta biết con chắc chắn đã hạ quyết tâm từ trước rồi mới thông báo cho ta, đúng không?" Hoắc lão thái thái hỏi như vậy, Tô Thành cũng cảm thấy ngại ngùng: "Haha, lão thái thái nói quá lời rồi, cháu đang thương lượng với bà mà." Lúc này, mặt Tô Thành đỏ bừng một mảng, không ngừng gãi sau gáy cười khổ.

Sau khi hai người nói chuyện một hồi, Hoắc lão thái thái đột nhiên nói: "Đúng rồi, nếu con thật sự muốn đến Ba Thục, ta phải giới thiệu cho con một người, tốt nhất là để người này đi cùng con!" Nghe những lời này, đôi mắt lão thái thái luôn híp lại, nhìn Tô Thành, vẻ mặt cũng lộ ra âm mưu và lo lắng.

Một câu nói khiến Tô Thành cũng ngơ ngác, không hiểu bà có sắp xếp gì.

Sau đó, anh hỏi: "Lão thái thái, người bà nói đến là ai vậy ạ?

Là cao tăng phương nào?" Nếu nói về đạo mộ đấu mồ, thì thật sự chỉ có Lão Cửu Môn là đỉnh nhất.

Nếu ngoài Lão Cửu Môn ra, thì những người khác đều là tôm tép, không đáng kể, dù có vài kẻ tài giỏi cũng khó mà lên được sân khấu lớn.

Cho nên bây giờ lão thái thái đột nhiên muốn giới thiệu một người tài năng, Tô Thành cảm thấy tò mò, không biết người này là ai mà có thể được Hoắc lão thái thái công nhận như vậy.

Lão thái thái từ từ đặt thứ trong tay xuống, rồi ưỡn thẳng lưng nhìn ao nước trước mặt: "Người ta muốn giới thiệu cho con cũng là

một hậu bối trong Lão Cửu Môn, cậu công tử nhà họ Giải, Giải Liên Hoàn!" Nghe vậy, Tô Thành rõ ràng sững sờ!

Chả trách lão thái thái lại vòng vo một vòng lớn như vậy, bây giờ Tô Thành đã hiểu ra, thì ra là muốn giới thiệu Giải Liên Hoàn cho mình.

Cách này thì hay đấy, nhưng mấu chốt là anh cũng không quen biết gì với người gọi là Giải Liên Hoàn này, hoàn toàn không biết đối phương là người thế nào.

Cho nên sau đó, cả người Tô Thành cũng mông lung, huống chi nhà họ Giải đã sớm rút khỏi Lão Cửu Môn, bao nhiêu năm nay vẫn luôn tiêu điều, nội bộ gia tộc cũng không bao giờ dính vào phương diện này.

Tổ tiên của cả gia tộc đều có tổ huấn, sao có thể lỗ mãng đồng ý được chứ?

"Lão thái thái, ý của bà rất tốt, nhưng chẳng phải gia tộc họ Giải đã rút lui từ lâu rồi sao, không cho phép con cháu đời sau tiếp tục dính vào chuyện đạo mộ, sao anh ta có thể đồng ý với cháu được?

Dù sao chúng ta cũng chẳng có giao tình gì." Tôi không dừng lại, tiếp tục hỏi lão thái thái, không ngừng gãi đầu.

Gia tộc họ Giải trong Lão Cửu Môn luôn đóng vai trò phá giải cơ quan, ám khí, là một cao thủ kỹ năng phá giải cơ quan.

Trong nhiều lần liên hợp đào mộ, cả gia tộc họ Giải quả thực có thực lực không thể xem thường, có thể dẫn dắt cả đội ngũ một lần hóa nguy thành an, sau khi chạm vào cơ quan có thể phá giải.

Nhưng sau này vì một hành động liên hợp trọng đại, chín đại gia tộc bắt đầu âm thầm rút lui khỏi vũ đài lịch sử, đặc biệt là con cháu nhà họ Giải thưa thớt, cho nên trưởng bối cao tầng trong gia tộc yêu

cầu nghiêm ngặt không cho phép bất kỳ ai dấn thân vào lĩnh vực này.

Vậy trong tình hình này, sao có thể có người tiếp tục dừng lại nguy hiểm được chứ?

Cho nên nhanh chóng trong đầu anh hình thành một mớ bòng bong, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoắc lão thái thái lúc này cười ha hả: "Haha, tuy chuyện này có hơi khó, nhưng ta tin tưởng vào bản lĩnh của con rể Hoắc gia.

Nếu ngay cả vấn đề nhỏ này cũng không giải quyết được, vậy thì ta thật sự rất lo lắng cho chuyến đi Ba Thục lần này của con." Lão thái thái nói nước đôi, lắc đầu, giọng điệu cũng khá dửng dưng.

Những lời nói vô nghĩa này ngược lại khiến Tô Thành không hiểu ra sao, nói con rể Hoắc gia lợi hại, cũng là một câu nói trực tiếp đẩy hết mọi phiền phức và vấn đề cho anh, đúng là một quả bóng phiền phức!

Theo ý của lão thái thái thì bà hoàn toàn không định tiếp tục giúp giải quyết chuyện này, cho nên trong nháy mắt Tô Thành cảm thấy siêu cấp uất ức.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ có thể đảo một cặp mắt trắng dã nói: "Lão thái thái, chẳng lẽ bà không thể giúp một tay sao?" "À, haha, chuông buộc phải do người buộc chuông tháo, đó là khẩu dụ tổ huấn của nhà họ Giải truyền lại, cho nên à, hết cách rồi.

Không phải còn một hai ngày nữa mới chuẩn bị xuất phát sao, hai ngày này có thể đi liên lạc, người nhà họ Giải có độc đáo, con cháu nhà họ cũng có cá tính, con cứ suy nghĩ kỹ đi." Lão thái thái nói vài câu rồi quay người bỏ đi, cũng không giải thích gì thêm với Tô Thành.

Khoảnh khắc đó, tôi thật sự muốn chửi thề, lão thái thái này chẳng phải là vô trách nhiệm sao?

Đẩy con gái ra, chuyện còn lại đều do mình tự giải quyết, đối phương đã không giúp cũng không giải quyết, rõ ràng là đang làm khó mình!

Mấu chốt là bây giờ Tô Thành thật sự không làm gì được lão thái thái, thật sự bị đối phương dắt mũi đi.

Trong nháy mắt, cả người Tô Thành cảm thấy hoàn toàn cạn lời.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ có thể hít một hơi thật sâu, rồi không ngừng dùng tay nhẹ nhàng xoa thái dương, để có thể điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Lúc này không thể kích động, phải bình tĩnh.

Chương 437

Tô Thành biết bây giờ kích động là ma quỷ, phải tin vào sự bình tĩnh, giữ tâm thái ôn hòa, như vậy mới có thể giải quyết tốt hơn chuyện này, nếu không không biết tiếp theo sẽ gây ra chuyện gì.

Rời khỏi nơi ở của lão thái thái, Tô Thành tìm Bàn Tử và Hoắc Tú Tú, chuẩn bị bàn bạc chuyện đi tìm Giải Liên Hoàn nhà họ Giải.

Vừa nghe đến tên Giải Liên Hoàn, Hoắc Tú Tú là người đầu tiên lên tiếng, tỏ ra rất có quyền phát biểu.

"Em biết, em biết!

Giải Liên Hoàn này đúng là một nhân vật khá nổi tiếng ở chỗ bọn em, là một tay cờ bạc có tiếng, cả ngày lêu lổng ở những nơi ăn chơi giải trí.

Có lẽ là hậu bối thảm nhất trong Lão Cửu Môn chúng ta." Hoắc Tú Tú kể lại một cách đơn giản những thông tin liên quan mà cô biết.

Bởi vì gia tộc họ đời đời đều dựa vào việc đạo mộ dưới lòng đất để kiếm sống, cho nên trước đây cuộc sống quả thực rất sung túc.

Họ cũng dựa vào tay nghề cao siêu đó mà truyền thừa cho đến ngày nay.

Người xưa thường nói có nghề trong tay thì không sợ chết đói, triều đại nào cũng vậy.

Nhưng mấy chục năm trước, sau một lần liên hợp đạo mộ của Lão Cửu Môn, họ đột ngột tuyên bố giải tán.

Tổ tiên nhà họ Giải đã để lại lời cuối cùng, không cho phép con cháu đời sau dính vào nghề cũ, dù có chết đói cũng tuyệt đối không được làm.

Sự suy sụp của cả gia tộc đã khiến mọi nguồn thu nhập của nhà họ Giải hoàn toàn đứt đoạn.

Thế hệ cha chú còn có thể ăn bám vào sản nghiệp cũ để sống qua ngày, nhưng đến đời của Giải Liên Hoàn thì mọi thứ hoàn toàn sụp đổ, trong nhà chẳng còn gì ngoài bốn bức tường.

Cộng thêm cảnh nghèo túng khổ sở, tên nhóc này lại vướng vào hàng loạt thói hư tật xấu.

Mỗi ngày, nếu không phải lăn lộn ở mấy sòng bạc thì cũng bị đám đòi nợ đuổi đánh khắp phố.

Hiện giờ, Giải Liên Hoàn quả thực đã trở thành một 'ngôi sao' tai tiếng ở địa phương.

Nghe xong những lời này, Tô Thành không nhịn được mà quẹt mồ hôi trên trán, lầm bầm: "Tôi kháo, tôi kháo, bà già này thật chẳng đáng tin chút nào.

Tôi cứ tưởng bà ấy giới thiệu cho mình một nhân vật lợi hại lắm chứ?" Trước đó, Tô Thành vốn tràn đầy mong đợi.

Dù sao đối phương cũng từng là một thành viên của Lão Cửu Môn, chắc chắn phải có tuyệt chiêu độc môn hay bản lĩnh gì đó ghê gớm.

Dù không lợi hại bằng Muộn Du Bình thì cũng phải hơn hẳn đám đạo mộ tặc thông thường.

Nhưng bây giờ nghe mọi người giới thiệu xong, Tô Thành cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh, lòng dạ nguội ngắt.

Trong tình cảnh này, có cần thiết phải đi tìm hắn không?

Chưa đợi Tô Thành kịp cân nhắc, Bàn Tử đã oang oang lên tiếng: "Tìm cái loại phế vật đó làm gì?

Mấy người chúng ta không đủ sao?

Không có hắn thì hai chúng ta hợp sức lại, ba hồi bảy lượt là giải quyết xong hết mọi chuyện thôi.

Bây giờ thời gian là vàng bạc, không thể trì hoãn thêm.

Có thêm một Giải Liên Hoàn hay không cũng chẳng quan trọng, tên đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao." Bàn Tử càng nói càng mất kiên nhẫn.

Theo ý anh ta, Giải Liên Hoàn chỉ là một cái vỏ rỗng, hữu danh vô thực, chẳng có bản lĩnh thực sự thì mang theo làm gì cho vướng chân?

Lúc này, Hoắc Tú Tú đột nhiên bổ sung một câu: "Không đâu, Bàn gia có lẽ đã hiểu lầm rồi.

Anh không hiểu rõ quan hệ của nhà họ Giải.

Tên nhóc đó tuy suốt ngày ăn chơi trác táng, nhưng cực kỳ có thiên phú.

Nghe nói từ khi còn rất trẻ, hắn đã nắm vững mọi kiến thức và kỹ năng của gia tộc.

Chỉ là hiện giờ tài năng không có chỗ thi triển, hoặc là chết đói, hoặc là phải làm điều đại nghịch bất đạo trái với gia quy.

Có lẽ hắn chính là rắc rối lớn nhất của nhà họ Giải hiện nay!" Những lời này đã củng cố quyết tâm của Tô Thành.

Anh lập tức nắm chặt nắm đấm: "Được, lời đã nói đến mức này thì chúng ta không nên lãng phí thời gian nữa.

Đi tìm Giải Liên Hoàn thôi.

Đi, chúng ta ra phố dạo một vòng." Tô Thành dẫn theo Hoắc Tú Tú và Bàn Tử đi dạo trên phố lớn.

Phố xá ở đây khá náo nhiệt, đặc biệt là tiếng rao của những người bán hàng rong vang lên liên tục.

Tô Thành và Bàn Tử đi xuyên qua đám đông, thỉnh thoảng lại chào hỏi vài người.

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của những người trẻ tuổi, họ cảm thấy khá thoải mái.

Vừa đi, họ vừa quan sát xung quanh.

Chương 438

"Ở đây náo nhiệt thật đấy, không biết có chỗ nào hát xướng không nhỉ?" Bàn Tử lại chứng nào tật nấy, vừa mới rời Phan Gia Viên đã lại muốn nghe hát, hớn hở hỏi Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú định trả lời thì bị Tô Thành đẩy Bàn Tử ra một bên: "Cái lão Bàn này, suốt ngày chỉ biết nghe hát thôi.

Nếu lần này có thể đào ra được địa chỉ bí ẩn ở Ba Thục đó, về tôi sẽ bao cả rạp hát cho anh nghe thoải mái, thấy sao?" Nghe vậy, mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Đây đúng là món hời không lỗ vốn.

Anh ta bắt đầu cười hì hì không dứt.

Đang đi phía trước, bỗng nhiên nghe thấy tiếng quát tháo lớn: "Thằng ranh kia, đừng hòng chạy!

Để tao bắt được, tao sẽ đánh gãy chân mày!" Phía trước vang lên những tiếng chửi bới và kêu gào "tránh ra, tránh ra".

Tô Thành, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử lập tức dừng bước, nhìn về phía trước xem có chuyện gì xảy ra.

Thấy một người đàn ông ăn mặc rách rưới, dáng người gầy gò đang nhanh chóng luồn lách qua đám đông.

Phía sau là một đám đàn ông thô kệch cầm gậy gỗ đuổi theo.

Vì trên phố có nhiều người nên đám người truy đuổi tỏ ra rất nóng nảy, thậm chí còn xô ngã cả người qua đường.

Bàn Tử cười hắc hắc: "Thằng nhóc này chạy loạn như thế, chắc chắn là vào nhà ai đó trêu ghẹo vợ người ta, bị chồng người ta bắt quả

tang nên mới náo loạn cả phố thế này đây, ha ha ha!" Tô Thành trừng mắt nhìn Bàn Tử, ra hiệu bảo anh ta đừng có nói nhăng nói cuội.

Cái lão Bàn này lúc nào cũng thích đoán mò rồi cười cợt.

Lúc này, mắt Hoắc Tú Tú chợt sáng lên, vội vội vàng vàng gọi Tô Thành: "Kìa, anh nhìn xem, đó chính là Giải Liên Hoàn!

Hậu nhân của nhà họ Giải trong Lão Cửu Môn!" Giọng cô đầy nôn nóng, chỉ tay về phía người đàn ông đang bị truy đuổi.

Lời nói của cô lập tức thu hút sự chú ý của Tô Thành và Bàn Tử.

Thật là kỳ lạ.

Hai người nhìn theo hướng tay cô chỉ, thấy Giải Liên Hoàn đang chạy loạng choạng.

Vì phía sau đông người đuổi theo không dứt, hắn rẽ phắt vào một con hẻm nhỏ.

Vốn định dựa vào địa hình phức tạp để trốn thoát, nhưng không ngờ lại chạy nhầm vào ngõ cụt.

Khi hắn quay đầu lại, đường lui đã bị chặn đứng.

Đám người phía sau cầm gậy gỗ, vừa đi vừa gõ nhịp, từ từ tiến lại gần.

Giải Liên Hoàn sợ hãi lùi dần vào góc tường, vẻ mặt cực kỳ hoảng loạn. "Được lắm, chạy tiếp đi chứ?

Tên nhóc mày lúc nãy chạy nhanh lắm mà?" "Thằng khốn, dám làm hỏng chuyện của bọn tao, tao cứ tưởng mày thoát được rồi chứ.

Hôm nay để bọn tao tóm được thì coi như mày xui xẻo rồi." Đám người kia bắt đầu hò hét, Giải Liên Hoàn run rẩy nói: "Các vị đại ca tha mạng, tất cả là hiểu lầm thôi.

Bình thường chúng ta chẳng phải là bạn sao?

Tôi cũng đã từng giúp các anh kiếm tiền mà đúng không?

Hai ngày nay tôi hơi đen một chút, tay nghề không tốt, xin đừng để bụng!" Lúc này hắn đã hoàn toàn hoảng sợ, chân tay lạnh ngắt, không ngừng lắc đầu, nấp vào góc tường không dám kháng cự.

Nhưng đám người trước mặt không hề có ý đùa giỡn, bọn chúng là dân chuyên nghiệp, làm sao có thể bỏ qua chỉ vì vài câu cầu xin?

Dù sao bọn chúng cũng phải kiếm miếng cơm manh áo, nhận tiền người ta thì phải giải quyết việc cho người ta. "Thật sự là hiểu lầm thôi, tôi chỉ là túng thiếu nhất thời, có tiền tôi sẽ trả ngay.

Hy vọng mọi người bao dung cho.

Có gì chúng ta từ từ thương lượng, đừng kích động quá.

Chúng ta đều quen biết nhau cả mà." Hắn không ngừng nài nỉ để tìm hiểu nguyên nhân thực sự, nhưng đám tay sai đã áp sát.

Một tên cười lạnh nói: "Mày với tao mà quen biết cái gì?

Đại ca tao đã lệnh rồi, hôm nay bắt được mày thì phải dỡ một cánh tay của mày trước.

Nếu sau này còn không trả tiền, đừng trách bọn tao đánh gãy luôn đôi chân." Dứt lời, gã rút ra một đoạn ống thép, ra bộ dáng hôm nay chắc chắn sẽ phế một cánh tay của hắn.

Giải Liên Hoàn cười khổ: "Các vị huynh đệ, có gì từ từ nói, gia hạn cho tôi thêm mấy ngày nữa thôi.

Dạo này tôi gặp chút chuyện đặc biệt, tay đầu hơi kẹt." Bây giờ hắn thực sự hết cách, chỉ có thể ngoan ngoãn cầu xin.

Đám tay sai chẳng thèm nghe, lôi ống thép xèn xẹt trên mặt đất, phát ra những âm thanh chói tai.

Chương 439

"Nhìn xem, từng là đại thiếu gia mà giờ thảm hại thế này đây, thật khiến người ta thấy đau lòng." "Rõ ràng là tự cam chịu sa ngã.

Bản thân ưu tú như vậy mà lại vướng vào đống rắc rối này, thật đáng khinh bỉ!" "Chậc, hà tất phải thế, suốt ngày chỉ biết vay tiền!" Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán, thậm chí có kẻ còn dâm đãi lạc thạch, cho rằng Giải Liên Hoàn đáng đời.

Đúng lúc Giải Liên Hoàn nghĩ mình tiêu đời rồi, bỗng nhiên có tiếng quát vang lên: "Đợi đã, để tôi giải quyết." Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn ra phía cửa hẻm.

Tô Thành, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú bước ra từ đám đông.

Sự chú ý của mọi người lập tức đổ dồn vào họ.

Tô Thành dẫn đầu với vẻ phong thái ngời ngời, nheo mắt nhìn đối phương nói: "Mấy người làm cái gì vậy?

Định bắt nạt người lương thiện sao?" Tô Thành nhìn Giải Liên Hoàn một cái rồi nói: "Nợ mấy đồng bạc lẻ thôi mà, tiền này tôi sẽ trả thay hắn, thả người ra ngay." Có tiền mua tiên cũng được, Tô Thành vốn không thiếu tiền nên mới dám tuyên bố dõng dạc như vậy.

Bàn Tử vội vàng chạy lại, nắm vai Tô Thành, nhìn chằm chằm: "Tô Thành, anh cũng quá đáng rồi nhé.

Bình thường với tôi thì keo kiệt thế, mà với người dưng lại đại phóng như vậy, anh rõ ràng là thiên vị!" Bàn Tử nói xong thì chống nạnh, vẻ mặt đầy vẻ không cam tâm.

Tô Thành lườm anh ta một cái.

Giải Liên Hoàn không cần biết chuyện gì, lập tức bám lấy tay Tô

Thành như vớ được cọc: "Ái chà, người anh em, tốt quá rồi!

Tôi biết anh chắc chắn có tiền mà.

Nghe thấy chưa?

Anh em của tôi trả nợ hết cho tôi rồi.

Nếu không còn nợ nần gì nữa thì tôi đi trước đây!" Nói xong Giải Liên Hoàn quay đầu định chạy biến.

Thằng nhóc này đúng là muốn 'kim thiền thoát xác'.

Bàn Tử định ngăn lại nhưng bị Tô Thành cản lại. "Cứ để hắn đi đi, hắn không chạy xa được đâu." Câu nói của Tô Thành làm tan biến nỗi nghi ngờ trong lòng Bàn Tử.

Đám người đòi nợ vây lấy Tô Thành, nhìn anh dò xét: "Ái chà chà, tôi cứ tưởng là ai, hóa ra là con rể nhà họ Hoắc sao?

Thật hiếm thấy, không biết tiên sinh đây đột nhiên có quan hệ gì với nhà họ Giải nhỉ?" "Đúng thế, ngay cả đại tiểu thư nhà họ Hoắc, bảo bối của Hoắc lão thái thái cũng đích thân ra mặt.

Một Giải Liên Hoàn nhỏ bé mà cũng có mặt mũi lớn vậy sao?" Đúng là 'cây to đón gió', Tô Thành vừa đứng đó đã bị nhận ra thân phận.

Thậm chí có kẻ còn nhân cơ hội này buông lời mỉa mai, nói những lời rất khó nghe.

Tô Thành nghe mấy lời nhảm nhí đó mà phát ngán, cuối cùng không nhịn được nữa liền quát: "Bớt nói nhảm đi, vào vấn đề chính.

Hắn nợ bao nhiêu tiền, tôi trả dứt một lần là xong chứ gì?

Đừng có lãi nhải nữa, hôm nay tôi đến đây để trả tiền, không phải để cãi nhau." Tô Thành nói ngắn gọn súc tích, bày tỏ rõ ý định.

Đám người kia thấy anh cương quyết như vậy cũng không nói nhiều, liền đưa ra mấy tờ giấy nợ. "Tên nhóc này chơi bời ở chỗ của tôi cũng kha khá đấy, chơi cũng hơi lớn.

Tổng cộng nợ mấy chục vạn, nếu muốn thanh toán thì trả hết chỗ này đi." Bọn chúng bày ra một xấp giấy nợ, liệt kê cực kỳ chỉnh tề.

Nhìn con số đó, Tô Thành nheo mắt lại.

Bàn Tử tính tình ham tiền, vội vã kéo Tô Thành ra một góc: "Tôi nói này, chuyện này không ổn đâu.

Nhiều tiền như vậy, trả hết thì chúng ta lỗ to rồi." Rõ ràng Bàn Tử rất xót tiền.

Nhưng Tô Thành lắc đầu cười: "Anh thì biết cái gì, không bỏ con săn sắt sao bắt được con cá rô?" Sau đó, Tô Thành từ túi áo lấy ra một chiếc nhẫn ban chỉ bằng ngọc, đưa cho đối phương: "Nhìn kỹ xem thứ này đáng giá bao nhiêu?

Có đủ trả nợ không?" Đám người kia cũng là dân trong nghề, cầm lấy nhẫn ban chỉ quan sát kỹ lưỡng.

Sau một hồi xem xét, bọn chúng gật đầu lia lịa, trầm trồ khen ngợi. "Không tệ, không tệ.

Từ chất liệu đến kỹ thuật điêu khắc đều rất tinh xảo, chắc chắn có niên đại lâu đời." "Thứ này giá trị lắm đấy, nợ chỉ có bấy nhiêu mà thứ này đáng giá hàng chục vạn, chúng ta hời to rồi!" "Trời đất ơi, còn đợi gì nữa, đồ tốt thế này đừng bỏ lỡ, mau về thôi, tìm người giám định kỹ là chúng ta phát tài rồi." Đám người đó vớ được món hời, tên cầm đầu hớn hở cười: "Được rồi, thấy thái độ của anh cũng tốt, thứ này tôi nhận, tôi cũng không chấp nhặt nữa.

Nợ nần coi như xóa sạch." Nói xong, bọn chúng quay người rời đi, không còn muốn phí lời với Tô Thành nữa.

Sau khi bọn họ đi khuất, Bàn Tử trợn mắt nhìn Tô Thành, bắt đầu oán trách.

Cái nhẫn ban chỉ đó là Tô Thành đào được trong mộ Hải Thanh Vương, lúc đó suýt nữa thì mất mạng trong đó.

Vất vả lắm mới mang được vài thứ giá trị ra ngoài, thế mà anh lại đem tặng không cho bọn chúng dễ dàng như vậy.

Bàn Tử cảm thấy đau xót như thể tiền của mình bị mất vậy.

Chương 440

"Thôi đi, đừng có mặt nặng mày nhẹ nữa, chuyện nhỏ ấy mà.

Chỉ cần mang được Giải Liên Hoàn đi cùng, chúng ta có thể tiến vào thánh địa Ba Thục đó.

Tôi nói cho anh biết, nơi đó thời cổ đại có rất nhiều cổ mộ, tôi đoán chắc chắn có mộ của bậc đế vương." Tô Thành nhìn vẻ mặt của Bàn Tử là đoán ngay được anh ta vẫn còn ấm ức.

Hiện giờ Giải Liên Hoàn không biết đã chạy đi đâu, Tô Thành tập hợp mọi người chuẩn bị đi tìm vị đại thiếu gia nhà họ Giải này. "Đã tốn hàng chục vạn rồi, không thể để tên nhóc đó chạy thoát dưới mắt chúng ta được, phải bắt bằng được hắn." Dưới sự dẫn dắt của Hoắc Tú Tú, họ đi thẳng đến nơi ở của hắn.

Tục ngữ có câu 'chạy trời không khỏi nắng', hắn đã xuất hiện ở đây thì chắc chắn sẽ về nhà.

Một lúc sau, họ đã đứng trước cửa nhà hắn.

Tô Thành không báo trước, liên tục gõ cửa nhưng bên trong không có động tĩnh gì.

Anh đẩy cửa bước vào, vừa đi vừa gọi tên hắn. "Đại thiếu gia, không biết bên trong có chuyện gì, có nghe thấy không?

Chuyện lúc nãy có thể cân nhắc lại để giải quyết không?" Tiếng nói vừa dứt, một cánh cửa phía trước đột nhiên mở ra, một người đàn ông nồng nặc mùi rượu bước ra.

Đó chính là Giải Liên Hoàn.

Hắn say khướt, bước đi loạng choạng, miệng lèm bèm: "Ai đấy?

Chuyện gì?

Hết đứa này đến đứa khác chạy đến nhà tôi, không biết có ý gì đây.

Đừng nói nhảm nữa được không?

Nhà tôi không hoan nghênh, cút mau!" Hắn đứng ở cửa lèm bèm không dứt, rõ ràng là cố ý khiêu khích.

Thái độ này thật sự là rất thiếu tôn trọng.

Tô Thành bước tới nói: "Giải Liên Hoàn tiên sinh, hôm nay tôi đã trả hết nợ cho anh, tổng cộng hết mười vạn, lẽ nào anh không biết nên cảm ơn tôi thế nào sao?" Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Giải Liên Hoàn xem hắn phản ứng thế nào.

Nghe xong, hắn bỗng nhiên cười hì hì, thản nhiên dựa vào cửa: "Nực cười thật, là anh tự nguyện trả nợ giùm tôi chứ tôi đâu có ép.

Tôi cũng đâu có yêu cầu anh phải làm thế.

Bây giờ lại bắt tôi xin lỗi hay trả tiền, chuyện đó không thực tế lắm đâu." Tên nhóc này rõ ràng là đang giở trò lưu manh.

Trong phút chốc, Tô Thành cạn lời, hắn rõ ràng là muốn giả ngây giả ngô ở đây.

Bàn Tử tính nóng như kem, định xông lên nhưng Tô Thành ngăn lại.

Kết quả là khi Giải Liên Hoàn tưởng kế hoạch của mình đã thành công thì Tô Thành lại cười.

Anh lấy ra một bản vẽ đồ đằng nhỏ, mở ra trước mắt hắn. "Tiên sinh, tôi biết anh từng học được chút bản lĩnh của thế hệ trước.

Nếu anh có hứng thú thì có thể đi cùng tôi, chúng ta cùng nghiên cứu, thứ bên trong này thực sự rất đặc biệt." Tô Thành bắt đầu thuyết

phục, nhưng đối phương ban đầu vẫn lắc đầu phủ nhận.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy tấm bản đồ, hắn sững sờ tại chỗ, nhìn chằm chằm không rời mắt.

Trong tình cảnh này, ngoài việc đi theo Tô Thành, hắn cũng chẳng còn lựa chọn nào tốt hơn.

Giải Liên Hoàn cầm tờ bản đồ xem xét cực kỳ tỉ mỉ, soi xét từng chút một: "Không thể nào, thật kỳ diệu.

Không ngờ anh lại có thứ này trong tay.

Dựa theo hướng của đồ đằng này, nơi nó chỉ đến chắc chắn là rừng sâu núi thẳm ở Ba Thục.

Nơi đó chắc chắn có thứ gì đó, nhưng nhìn tình hình này, đó có vẻ là một nơi cực kỳ thần bí." Nhận thấy tình hình đặc biệt, Giải Liên Hoàn bắt đầu phân tích theo hướng này.

Không hổ danh là hậu duệ Lão Cửu Môn, hắn bắt đầu nhập cuộc rất nhanh.

Tuy miệng vẫn lầm bầm không muốn giúp, nhưng trong lòng đã không còn kháng cự mà bắt đầu hỗ trợ sắp xếp. "Thế nào?

Xem ra anh khá quen thuộc với nơi này.

Nếu có thể đi, anh sẽ như cá gặp nước, không biết anh có hứng thú không?" Tô Thành biết đối phương đã bị thuyết phục.

Giải Liên Hoàn gật đầu nói: "Được, tôi đồng ý đi cùng, nhưng với một điều kiện." Nghe nửa câu đầu, mắt Tô Thành sáng lên, thật tốt quá, đối phương cuối cùng đã đồng ý.

Đây là kết quả tốt nhất.

Chương 441

"Vậy thì tốt quá, hai ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành, tôi không muốn ai đến muộn đâu nhé." Sau khi mọi việc đã an bài xong xuôi, Tô Thành cảm thấy rất phấn khởi.

Anh biết rằng sắp tới sẽ là lúc vén bức màn bí mật.

Giải Liên Hoàn cũng tỏ ra phấn khích như một chú chim non mới ra ràng.

Trong hai ngày tiếp theo, Tô Thành, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú chuẩn bị đầy đủ trang thiết bị.

Giải Liên Hoàn cũng không nhàn rỗi, hắn thu thập một số phụ kiện liên quan.

Đến ngày hẹn, mọi người đều có mặt đầy đủ, Giải Liên Hoàn thậm chí còn đến sớm hơn dự tính.

Tô Thành trở thành người phụ trách chính của hành động lần này.

Anh lái xe đưa mọi người đến sân bay quốc tế để đi máy bay.

Trên máy bay, Tô Thành luôn cầm mảnh đồ đằng trên tay, quan sát kỹ.

Tổ chức bí ẩn đó, ý nghĩa của đồ đằng này là gì, và vị trí thực sự của nó nằm ở đâu?

Tại sao một tổ chức lợi hại như vậy lại phải làm nhiều việc ác như thế?

Chỉ cần khiêm tốn một chút chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Sau hai ngày di chuyển, cuối cùng họ cũng đến một thị trấn nhỏ ở Ba Thục.

Vì lúc đến nơi trời đã tối nên họ đành tìm chỗ nghỉ chân.

Lúc này không nên lỗ mãng hành động.

Họ tìm đến một quán trọ nhỏ.

Bà chủ quán trọ đon đả chào mời: "Ái chà, các vị khách quan đến thật đúng lúc, vào trong đi, tôi vừa mới dọn xong mấy phòng trống đây." Bà chủ quán đong đưa thân mình, gọi Tô Thành là người anh em, đại ca rất ngọt xớt, đúng là dân chuyên nghiệp.

Tô Thành nhìn Hoắc Tú Tú rồi nói: "Hôm nay nghỉ ngơi một đêm, mọi người thay phiên nhau canh gác là được." Tô Thành và Hoắc Tú Tú ở một phòng, Bàn Tử một phòng, Giải Liên Hoàn một phòng.

Buổi tối, Tô Thành đang suy ngẫm về toàn bộ sự việc thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng động lạch cạch và những tiếng rung động liên tục.

Anh nhíu mày, cẩn thận đi tới bên cửa sổ, hé một khe nhỏ nhìn xuống dưới.

Anh thấy một đám người đang bốc dỡ đồ đạc.

Dưới đó là một nhóm người nước ngoài, mỗi người đều đeo một chiếc ba lô hành quân lớn.

Nhìn là biết không phải dân đi du lịch mạo hiểm bình thường.

Khách du lịch bình thường làm sao mang theo nhiều đồ đạc và nhu yếu phẩm như vậy, rõ ràng là họ chuẩn bị ở lại đây lâu dài.

Tô Thành cảm thấy đám người này là những vị khách không mời mà đến. "Vợ đừng vội, xem bọn chúng định làm gì đã." Tô Thành ra hiệu đề phòng.

Hoắc Tú Tú im lặng gật đầu, không nói gì thêm.

“Nhanh, nhanh lên!

Chúng ta nhất định phải nhân lúc trời tối lẻn vào trong." "Tình hình hiện tại khá đặc thù, chúng ta không thể lãng phí thêm thời gian được nữa.

Những người phía sau mau đuổi theo." Một đám người vừa đi vừa không ngừng khua khoang tìm vị trí tốt để chuẩn bị hành động.

Càng huyền bí, càng nhiều người khiến tôi cảm thấy tò mò, và tôi là người hiểu rõ tình hình nhất.

Sau đó, với ba lô hành quân trên lưng, cả nhóm rời khỏi chiếc xe khách nhỏ.

Tôi biết đám người này chắc chắn muốn đến một nơi thần bí hơn.

Sau khi đảm bảo an toàn, tôi chỉ có thể để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Sáng sớm hôm sau, tôi cùng Hoắc Tú Tú, Giải Liên Hoàn và những người khác chuẩn bị xuất phát.

Đúng lúc này, bà chủ quán lại lại gần bắt chuyện.

"Nha, các vị, không biết là đi du lịch hay đi mạo hiểm đây?" Bà chủ vừa nói vừa không ngừng nhìn quanh, dù sao vùng này cũng có vài kiến trúc cổ và các điểm du lịch văn hóa.

Tôi cười đáp: "Haha, không có gì, tôi chỉ muốn vào núi tìm chút đồ thôi.

Đúng rồi, không biết sườn núi phía sau đi vào thế nào?" Lời vừa dứt, sắc mặt đối phương lập tức biến sắc, xanh mét lại.

Ngay khoảnh khắc đó, bà chủ bắt đầu nhìn chằm chằm vào tôi với vẻ cảnh giác.

Phản ứng rõ ràng này đến nỗi tôi, Béo và Hoắc Tú Tú đều thấy rõ mồn một.

Chương 442

“A, sao vậy bà chủ?

Bà đang làm gì thế?

Tôi chỉ hỏi đường thôi mà, thật sự không có ý gì khác.” Thấy đối phương căng thẳng như vậy, tôi tiếp tục cười hì hì, tiến lên chào hỏi.

Lúc này cần phải cố ý giả vờ thoải mái để dò hỏi thêm.

Bà chủ quán kia không ngừng nói: “Các vị à, đầu óc có vấn đề sao?

Có biết bên trong nguy hiểm thế nào không, nghe nói dạo này trong đó đang có quỷ đấy.” “Nghe nói trong đó chết nhiều người lắm, vào đó làm gì?

Bên đó nguy hiểm lắm.” Bà ta vừa nói vừa không ngừng vỗ tay, cả người tỏ vẻ vô cùng khẩn trương và lo lắng.

Nghe vậy, tôi và Hoắc Tú Tú đưa mắt nhìn nhau.

“Cái quái gì thế?

Trong núi có người chết sao?

Đùa à?” Béo cảm thấy có chút khó hiểu, bắt đầu lẩm bẩm.

Tôi cũng nhận ra từ vẻ mặt của họ, có hỏi tiếp cũng không ra được gì thêm.

Vì vậy, ở lại đây cũng vô ích.

Tôi chào hỏi họ một tiếng.

“Được rồi, đa tạ bà đã chỉ dẫn nha, tôi đại khái hiểu rồi, giờ chúng tôi đi đây.” Nói xong, tôi xua tay rồi quay người chuẩn bị đi.

Bà chủ quán đứng đó không ngừng lẩm bẩm: "Đúng là đám thanh niên không biết sống chết, vào đó để nộp mạng sao, thật đáng thương." Chúng tôi quay người đi thẳng, không để tâm nữa.

Tôi cùng Hoắc Tú Tú, Giải Liên Hoàn, Tiểu Ca và Béo đi theo đường mòn vào núi.

Địa hình vùng Ba Thục khá phức tạp, bên trong lồi lõm, vách đá dựng đứng cực kỳ nhiều.

Do đó, hiện tại phải hết sức cẩn thận dưới chân, mỗi bước chân đều sợ dẫm hụt rồi rơi xuống vực.

Tiếp đó, tôi dẫn mọi người tiếp tục đi lên.

"Phải hết sức cẩn thận, nhất định phải theo sát bước chân tôi, tuyệt đối không được chạy lung tung." Tôi liên tục nhắc nhở, hy vọng mọi người có thể giữ bình tĩnh.

Vừa đi được một đoạn, một khu rừng rậm rạp hiện ra, che thiên lập địa, thậm chí không thấy được ánh mặt trời trên đỉnh đầu.

Nơi này thực sự quá quỷ dị, âm sâm vô cùng, ánh nắng khó mà xuyên qua cành lá để chiếu xuống.

Trong phút chốc, cả mặt đất bị bao trùm bởi một mảng bóng tối lớn.

Lúc này, Hoắc Tú Tú cố ý nép sát vào tôi, nắm chặt lấy vai tôi.

"Chồng à, em cảm thấy bên trong này rợn người quá, có gì đó kỳ lạ." Giọng cô ấy tuy nhỏ nhưng có thể cảm nhận được cô ấy đang rất bất an.

Để trấn an, tôi cười nói: "Có gì mà sợ, có chồng ở đây rồi, yên tâm đi, có tôi ở đây thì lên trời xuống đất đều không thành vấn đề." Béo bên cạnh nghe xong thì phì cười một tiếng, bĩu môi: "Ầy ầy ầy!

Hai người có thể chú ý hoàn cảnh chút được không, chúng ta sắp đi đổ đấu đấy, làm gì vậy hả?

Công khai phát cẩu lương, tôi thật sự cạn lời với hai người luôn." Béo vừa càu nhàu vừa không ngừng phàn nàn với tôi.

Nghe Béo nói, tôi và Hoắc Tú Tú đều bật cười.

Nhưng vừa đi về phía trước không xa, đột nhiên nghe thấy Hoắc Tú Tú hét lên một tiếng thất thanh, rồi thấy cô ấy đứng sững tại chỗ, không dám động đậy.

"Chồng ơi nhanh lên, giúp em với, dường như có cái gì đó quấn lấy chân em, mau cứu em!" Hoắc Tú Tú sợ hãi không ngừng cầu cứu.

Nghe tiếng kêu cứu, tôi cảm thấy hơi lạ.

Béo, Giải Liên Hoàn và Tiểu Ca cũng quay đầu chú ý.

Lúc này mới phát hiện ở cổ chân Hoắc Tú Tú, không biết từ lúc nào đã có một con rắn quấn lấy.

Con rắn quấn mấy vòng quanh gót chân cô ấy.

Chỉ trong chốc lát, cô ấy đã hoảng loạn cực độ.

Vì không biết rõ tình hình nên cô ấy chỉ biết kêu cứu không ngừng.

"Đừng cử động, để tôi xử lý." Mặt tôi đanh lại, nhìn chằm chằm vào vị trí đó.

Con rắn dường như đang từ từ siết chặt lấy chân Hoắc Tú Tú.

May mắn là con rắn này không có độc, vì vậy tôi mới dám chậm rãi tiếp cận.

Chương 443

Nhìn chuẩn thời cơ, tôi nhanh tay lẹ mắt lao tới, thanh đao trong tay vung lên một đường sắc lẹm.

Chỉ trong chớp mắt, con rắn đã bị chặt làm đôi.

Con rắn bị đứt lìa ngay giữa thân.

Hoắc Tú Tú sững sờ, tôi lập tức kéo cô ấy ra sau bảo vệ.

Sau đó Béo, Tiểu Ca và Giải Liên Hoàn áp sát lưng vào nhau, cảnh giác quan sát xung quanh, lúc này mới phát hiện trong hốc cây, liên tiếp xuất hiện rất nhiều loài rắn tương tự.

Từng con rắn từ kẽ cây chui ra, không ngừng lè lưỡi.

Nhìn đám sinh vật này, ai nấy đều cảm thấy tê dại cả da đầu, thực sự rợn người.

"Mẹ kiếp, cái quái gì thế?

Đột nhiên lọt vào ổ rắn rồi." "Béo này, không phải bản đồ nhầm rồi chứ?

Đây mà là thánh địa Ba Thục gì, rõ ràng là một cái ổ rắn, chúng ta xong đời rồi." Gặp tình huống khẩn cấp, Béo bắt đầu mất bình tĩnh, lẩm bẩm không thôi.

Cậu ta thấy đây không phải thánh địa gì mà là một hố chôn người, nên bắt đầu trút mọi oán khí lên đầu tôi, không ngừng phàn nàn.

Tôi không thèm đáp lại một câu, chỉ nhìn chằm chằm về phía trước.

"Đừng nói nhảm nữa, lúc này phải tìm cách rời khỏi đây đã." Hiện tại nói gì cũng là thừa, thay vì lãng phí thời gian thì nên nắm bắt cơ

hội để sát ra vòng vây.

Từng con rắn bò ra từ kẽ cây hướng về phía chúng tôi.

"Đứng ngẩn ra đó làm gì, mau đánh đi!" Dứt lời, tôi là người đầu tiên xông lên, dùng đao chém điên cuồng sang hai bên.

Tốc độ của tôi cực nhanh, tay nâng đao rơi liên tục.

Lưỡi đao sáng quắc không ngừng vung lên, những tia sáng lóe lên rực rỡ.

Chỉ một lúc sau, mọi người đều nhìn đến hoa cả mắt.

Bá đạo thật, thực sự khiến người ta phải cảm thán vạn phần.

Tôi vẫn nhìn chằm chằm về phía trước.

Trong tình huống này, tôi là người bình tĩnh nhất.

Nếu không có chút năng lực thì đã bị người ta cười nhạo rồi, đối với tôi đây chỉ là thao tác bình thường.

Tôi bắt đầu quan sát mọi thứ xung quanh.

Lúc này thấy một thứ to như cổ tay quất tới, là một con trăn lớn, tôi vung đao chém đứt nó ngay giữa không trung.

Cuối cùng, tôi nắm lấy tay Hoắc Tú Tú và hét lên: "Chạy mau, đi thôi!" Trong tình huống nguy hiểm này, tôi chắc chắn phải chịu trách nhiệm yểm hộ cho đồng đội đi trước.

Tinh thần xả thân này ngoài tôi ra chắc cũng không còn ai khác.

Sau đó, dưới sự yểm hộ của tôi, Hoắc Tú Tú và Giải Liên Hoàn hoảng hốt chạy về phía trước để rút lui.

Cả hai bên triển khai một cuộc sinh tử đào vong.

Phía trước có một đàn trăn lớn đang điên cuồng bám theo.

Cuối cùng Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú đã chạy xa, nhưng tôi

vẫn đứng lại tại chỗ.

Hoắc Tú Tú từ xa hét lớn: "Xin anh đấy chồng ơi, mau chạy đi, đừng đứng ngẩn ra đó nữa, nguy hiểm lắm, xin anh hãy bình tĩnh!" Trong tình huống này, nếu sơ sẩy một chút là sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hoắc Tú Tú chỉ có thể không ngừng gọi tôi.

Tôi khẽ mỉm cười, đối mặt với bầy rắn dày đặc đang bao vây, tôi chỉ cười nhạt.

Một lũ rắn mà cũng dám đe dọa tôi, thật nực cười.

Tôi lắc đầu nói: "Chỉ là chút tiểu xảo, lũ sinh vật vô tri mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ, để xem các ngươi còn sống được bao lâu!" Dứt lời, tôi giơ tay lên, dùng đao rạch một đường.

Ngay khoảnh khắc mũi đao vừa chạm vào da thịt, trên cổ tay tôi xuất hiện một vết máu, máu tươi bắt đầu chảy xuống không ngừng.

Từ xa, Hoắc Tú Tú nhìn thấy mà đau lòng khôn xiết, người đàn ông của cô ấy cư nhiên tự làm mình bị thương, lòng cô ấy cảm thấy khó chịu vô cùng.

Cô ấy chỉ có thể nghiến chặt răng, cố nén nỗi đau trong lòng vì hiện tại cũng không giúp gì được, chỉ có thể đứng từ xa quan sát và thầm cổ vũ cho tôi.

Cuối cùng, tôi mạnh mẽ vung tay, một màn máu tươi bắn về phía bầy rắn.

Đám rắn đang tiếp cận lập tức sợ hãi lùi lại.

Những con bị dính máu càng trở nên điên cuồng, bỏ chạy tứ tán, có con trực tiếp lăn lộn trên đất.

Chương 444

Những con chưa kịp lại gần cũng sợ hãi tháo chạy liên tục.

Rõ ràng là chúng bị máu của tôi dọa sợ rồi.

Máu của tôi chuyên dùng để khắc chế lũ này, khiến chúng không còn chỗ trốn.

Trong phút chốc, tôi mỉm cười, cảm giác thực sự rất sảng khoái, máu trừ tà quả nhiên khác biệt.

Trước đây cứ tưởng hệ thống chỉ đùa, Kỳ Lân huyết mạch không có gì to tát.

Giờ mới thấy Kỳ Lân huyết mạch bá đạo thế nào, ngoan ngoãn thật, chỉ cần vung tay một cái là lũ này chạy sạch như phun thuốc trừ sâu vậy.

"Làm gì thế?

Định chết sao?

Nếu không tôi giết sạch luôn đấy." Thấy bầy rắn vẫn còn rục rịch chưa rút hết, tôi tiếp tục mắng lớn.

Một lũ thỏ con, dám ở đây giỡn mặt với tôi, chết lúc nào không biết đâu.

Tiếng quát của tôi thực sự có hiệu quả, khiến đám rắn định lại gần phải liên tục lùi bước.

Đám rắn không dám tiến lại gần dù chỉ nửa bước, thậm chí có con còn chui tọt vào kẽ đá.

Tôi nghênh ngang bước ra khỏi khu rừng rậm, đúng vậy, một mình tôi đã sát ra khỏi vòng vây.

“Oa, chồng em giỏi quá, thực sự dọa chết em rồi, mau để em xem trên người anh có bị thương nặng không.” Vừa bước ra, Hoắc Tú Tú đã chạy lại bên cạnh, lo lắng kiểm tra khắp người tôi.

Có lẽ khi tôi ở bên trong vật lộn, Hoắc Tú Tú đã sợ đến phát khiếp, thực sự lo lắng chồng mình có mệnh hệ gì.

Tôi phủi bụi trên người, cười hì hì: “Haha, chuyện nhỏ thôi!

Hoàn toàn là chuyện nhỏ!” Tôi lấy một miếng vải quấn lại vết thương trên cổ tay.

Thấy tôi bình an trở về, Hoắc Tú Tú vui đến mức nước mắt sắp rơi ra.

Đặc biệt là khi nghe thấy những tiếng đánh đấm liên hồi trong rừng lúc nãy, tim cô ấy cứ run lên vì sợ tôi gặp nguy hiểm.

Giờ thấy tôi bình yên, cô ấy mới nhẹ nhõm.

Béo lúc này tiến lại gần tôi, cười hì hì nói: “Khá lắm, không ngờ cậu lại mạnh đến thế, một mình xoay lũ tống tử kia như chong chóng, quả nhiên là đàn em của tôi có khác!” Cậu ta cười đùa vui vẻ, tôi chỉ biết lườm một cái.

Sau đó tôi nghiêm túc nói: “Đừng có lẩm bẩm ở đây nữa, nơi này không nên ở lâu, tôi cảm thấy nơi này có chút kỳ lạ, nếu cứ ở lại thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, chúng ta mau vào sâu bên trong thôi, đường phía trước còn xa lắm.” Đứng ở đây tôi luôn cảm thấy rợn tóc gáy, như thể có vô số đôi mắt đang rình rập.

Đám rắn đột nhiên xuất hiện vừa rồi cũng khiến tôi thấy bất ngờ.

Tóm lại, nơi này rất đặc thù, không thể theo lẽ thường, phải tiến thẳng đến mục đích, tiến vào vị trí mấu chốt.

Béo nhe răng cười, sau đó cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Theo hướng được chỉ dẫn, chắc hẳn nó nằm ở dưới đáy của ngọn núi Ba Thục này.

Sau khi băng qua khu rừng rậm rạp nhất, quả nhiên phía trước hiện ra những dãy núi trập trùng.

Nhưng vì địa hình ở đây phức tạp, sườn núi cao thấp nhấp nhô, thỉnh thoảng có thể thấy những khối đá nằm rải rác.

Quan sát một hồi, tôi khẽ nhíu mày, đường phía trước lại bị chặn đứng.

Béo đi đầu thấy mất dấu đường thì hoảng loạn: "Mẹ kiếp, đang chạy ngon lành sao tự nhiên mất đường rồi?" "Không đúng nha, chẳng lẽ đi nhầm hướng sao?

Tô Thành, cậu có chắc là chúng ta không đi sai đường không?

Nhìn xem, đường phía trước bị cắt đứt hoàn toàn rồi." Béo đi trước không ngừng lẩm bẩm, gãi đầu bối rối.

Nếu không đi sai đường, tại sao nơi này lại cụt lủn thế kia?

Với Béo, hiện tại chẳng khác nào mò kim đáy bể, trong đầu đầy dấu hỏi chấm.

Nghe Béo nói, tôi khẽ nhíu mày, nhìn thấy trước mặt có một vật thể khổng lồ chắn ngang, khiến con đường bị ngắt quãng, coi như là tận cùng của con đường.

"Đường đến đây là hết, hoặc là đến nơi rồi, theo vị trí gã kia chỉ thì chắc là ở đây, chúng ta nên tìm lối vào quanh đây." Tôi cau mày, giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn, đứng tại chỗ quan sát kỹ lưỡng xung quanh.

Lối vào quan trọng chắc hẳn phải ở gần đây, nếu không thì quá kỳ quái.

Ánh mắt Béo tràn đầy vẻ mịt mờ, trong đầu hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

Tôi không có ý định giải thích gì thêm, chỉ đứng bên cạnh chờ đợi kết quả điều tra phía trước.

Tôi đi tới đi lui mấy vòng, sau đó búng tay một cái, mắt sáng lên.

"Hai người đừng ngẩn ra đó nữa, mau đi cùng tôi, chúng ta cần tốn chút thời gian để tìm, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!" Béo và Hoắc Tú Tú ngơ ngác đứng đó không động đậy, tôi lập tức thúc giục và nhắc nhở liên tục.

Chương 445

Mãi lúc sau hai người mới phản ứng lại, liên tục gật đầu, theo ý tôi bắt đầu quan sát xung quanh.

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu đứt quãng.

Vì nơi này vốn là khu vực chưa khai phá phía sau một cảnh điểm du lịch, nên trông rất hoang tàn.

Xung quanh không một bóng người, cũng chẳng thấy dấu vết gì.

Khi đứng ở đây, cảm giác khí tức quỷ dị xung quanh dường như đang dần bao phủ lấy.

Sơ sẩy một chút là có thể đánh cỏ động rừng, thậm chí kinh động đến lũ côn trùng bên trong.

Béo dường như đang có tâm trạng, cái miệng rộng của cậu ta không ngừng phàn nàn, tay cầm con dao khai sơn chém loạn xạ sang hai bên.

Vừa tìm vừa lẩm bẩm tự nói một mình: "Thật là lãng phí thời gian, nhìn xem có chỗ nào tìm được lối vào đâu, chán thật, chẳng bằng đi về cho xong, ở đây lãng phí thời gian quá!" "Cái nơi thâm sơn cùng cốc chim không thèm đậu này, nhìn là biết không phải chỗ chôn người rồi, đừng nói là đế vương cổ đại, đến tôi còn chẳng muốn nằm đây nữa là, phong thủy tốt chỗ nào không biết!" Béo cứ lẩm bẩm không ngừng, than vãn đủ điều, con dao trong tay chém vào bụi rậm sang hai bên.

Tốc độ vung đao ngày càng nhanh, sau khi chém sạch bụi rậm, một con đường hiện ra trước mắt.

Tôi đứng bên cạnh nghe cậu ta lẩm bẩm thì chỉ biết cười khổ.

Thật không biết làm gì với Béo, cậu ta cứ như một cô vợ nhỏ bị bắt nạt vậy, không ngừng oán trách.

Cuối cùng tôi cũng hết cách, chỉ cười khổ và nhắc nhở: "Đại ca à, tôi xin anh đấy, đừng lảm nhảm nữa được không." "Biết đâu lối vào ở ngay phía trước, tôi thấy phong thủy ở đây không tệ, nếu chúng ta có thể định vị chính xác thì có thể vào được rồi.

Đừng quên, ở đây có cổ mộ nghìn năm đấy, đồ bên trong chắc chắn là..." Nhưng giờ nói gì cũng vô ích, chẳng khác nào vẽ bánh nướng, Béo cũng không ngốc, nghe mấy lời đó cũng chẳng thèm để tâm.

Khi hai người vẫn đang tranh luận, người đi phía trước đột nhiên kinh hô một tiếng, rồi gọi tôi.

"Mau nhìn này, nhìn xem, tôi tìm thấy lối vào rồi, thực sự tìm thấy hướng đi rồi, xem xem đây có phải đường vào không." Tiếng của Hoắc Tú Tú vang lên đầy phấn khích.

Nghe tiếng gọi, tôi và Béo quay đầu nhìn lại, thấy bên cạnh Hoắc Tú Tú là một con rùa đá khổng lồ, trông như một thần thú trấn giữ nơi này.

Vì trước đó nó bị che lấp bởi bụi rậm nên không ai thấy, sau khi mọi người phát quang bụi rậm mới thấy rõ diện mạo thật của nó.

Hoắc Tú Tú vội vàng gọi tôi.

Tôi và Béo tập trung toàn bộ sự chú ý vào con rùa đá đó, không ngừng xem xét để tìm ra huyền cơ bên trong.

"Kỳ lạ thật, xung quanh trống không mà tự nhiên lại có mấy con rùa đá ở đây, nguyên nhân là gì?

Những con rùa này từ đâu ra?

Tại sao lại xuất hiện trước mặt chúng ta?" Mọi người đều cảm thấy tò mò và khó hiểu, vì đột nhiên xuất hiện những con rùa điêu khắc bằng đá, thực sự rất lạ.

Quan trọng nhất là ở cái nơi hoang vu này, sao lại có những thứ này?

Tôi không trực tiếp trả lời mà gọi hệ thống đạo mộ trong đầu.

"Hệ thống tìm kiếm cho tôi, tôi muốn biết thứ này dùng để làm gì, có tác dụng gì không, lập tức tìm kiếm tài liệu liên quan." 【Đinh!

Hệ thống Đạo Mộ khởi động, đang tìm kiếm cho chủ nhân...】【Đinh!

Hệ thống Đạo Mộ đã tải hoàn thành, đề xuất cho bạn các chức năng liên quan và xử lý dữ liệu tương ứng.

Trên giao diện, bạn có thể tra cứu theo nhu cầu cá nhân và cấp độ khác nhau!】.

Theo sau tiếng thông báo của hệ thống, một cửa sổ hiện ra với hàng loạt dữ liệu liên quan.

Tôi cũng cảm thấy hơi bất ngờ, quả nhiên không đơn giản, cuối cùng hệ thống cũng liệt kê ra những thông tin liên quan: thứ này chính là một loại thần thú chính phái trừ tà.

Một con thần thú được tạc ra để trấn áp linh hồn, nhằm bảo vệ khỏi tà linh và có tác dụng ẩn giấu.

Sau khi đọc sơ qua tư liệu, tôi cười hài lòng, gật đầu, đại khái đã nắm rõ công dụng thực sự của nó.

Béo nhận ra sự thay đổi kỳ lạ trên mặt tôi, liền tiến lại gần hỏi: "Tình hình thế nào rồi?

Nhìn mặt cậu có vẻ khổ sở thế, có chuyện gì thì nói mau đi, tôi sốt ruột lắm rồi, không có kết quả tốt là không xong đâu!" Tên Béo này lúc nào cũng hăng hái, cứ nhìn chằm chằm tôi truy hỏi, không ngừng lắc vai tôi.

Nhìn bộ dạng Béo, chắc chắn là muốn hỏi cho ra lẽ, nếu hôm nay tôi không nói ra được cái gì thì cậu ta sẽ càng kích động hơn.

Bị đống câu hỏi dồn dập khiến tôi cũng thấy hơi khó chịu.

Sau đó, tôi tập trung nói: "À, không đơn giản đâu, thứ này thực ra gọi là Huyền Thiên Thần Thú!

Trong mười hai con giáp cổ đại không có nó, nhưng trong một số cổ thư và Kinh Dịch có ghi chép về loài rùa thần này, chính là Huyền Thiên Thần Thú!

Loại này có tác dụng trừ tà mạnh mẽ, có hiệu quả trấn áp rất cao." "Cứ nhìn địa hình và phong thủy xung quanh thì biết, nơi này vốn là nơi tụ linh khí, Huyền Thiên Thần Thú này dùng để áp chế linh khí đó, tôi đoán là bên trong chắc chắn có đại mộ!

Lần này phát tài to rồi." Tôi đứng một bên giải thích cặn kẽ, phân tích đâu ra đấy.

Béo và Hoắc Tú Tú nghe mà ngẩn người, tuy họ không hiểu rõ hiệu quả cụ thể của Huyền Thiên Thần Thú nhưng nghe có vẻ rất bá đạo.

Chương 446

Cuối cùng, Béo lập tức giơ ngón tay cái với tôi, không ngừng tán thưởng: "Trời ạ, đỉnh thật đấy, không ngờ cậu lại chuyên nghiệp thế, tìm hiểu nhanh thật, đúng là lợi hại, quá lợi hại." Vừa nói, cậu ta vừa giơ ngón tay cái tán thưởng không ngớt.

"Được rồi được rồi, nhìn hai người cứ như thấy quỷ vậy, mau tìm cách tìm lối vào đi, chúng ta tìm thấy thần thú này rồi nhưng chắc vẫn còn cách lối vào một khoảng nữa." Đối mặt với những lời tâng bốc thái quá và nịnh nọt của họ, tôi đã quá quen rồi, nghe nhiều đến mức lỗ tai mọc kén luôn, hiện tại không muốn nghe nhảm nhí nữa, chỉ hối Béo mau động tay cùng tìm lối vào.

Chỉ có tìm được lối vào thực sự mới có thể tìm thấy cổ mộ nghìn năm, mới có thể tìm ra manh mối chí mạng về những kẻ giáo đồ tà ác khủng bố kia.

Đó mới là lý do thực sự khiến tôi và Béo đích thân tới đây.

Béo nhe răng cười, gật đầu lia lịa: "Được rồi, mấy việc nặng nhọc cứ giao cho Phượng gia xử lý đi, tôi..." Nói xong, cậu ta cười hắc hắc không thôi, rồi bắt đầu đẩy nó.

Cuối cùng, cậu ta bắt đầu chậm rãi tiến lại gần con Huyền Thiên Thần Thú, rồi phát hiện dưới chân nó có một cái rãnh.

"Mau nhìn xem, bên dưới dường như có một cái rãnh, không lẽ là để đẩy sao?" Béo chỉ vào vị trí đó rồi đưa ra phỏng đoán táo bạo, không đợi tôi và Hoắc Tú Tú phản ứng, cậu ta hít một hơi thật sâu, dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh.

Khi vừa tác động lực, con Huyền Thiên Thần Thú bắt đầu phát ra tiếng kẽo kẹt, sau đó từ từ di chuyển về phía trước, thực sự bị cậu ta

đẩy động rồi.

“Hahaha, Tô Thành mau nhìn tôi này, chắc chắn là đẩy nó có hiệu quả rồi, tôi đúng là thông minh quá mà, đoán cái trúng ngay, thấy chưa, mấy việc chân tay cứ giao cho tôi là chuẩn nhất, tôi đúng là danh bất hư truyền trong đội mà.” Vừa thấy có chút động tĩnh, chưa kịp thấy lối vào đâu mà Béo đã cười hố hố, tên này lúc nào cũng thích tự phụ như vậy.

Đó cũng là một điểm yếu chí mạng của cậu ta, lúc này tôi khẽ cau mày, trong đầu vang lên tiếng cảnh báo của hệ thống đạo mộ. 【Đinh đoong, Đinh đoong!

Có nguy hiểm, xung quanh có nguy hiểm!】 Tiếng cảnh báo của hệ thống ngày càng lớn, ngày càng gấp gáp, chứng tỏ nguy hiểm đang cận kề.

Ngay sau đó, tôi đột nhiên thấy ở kẽ đá dường như có cái gì đó đang thò ra.

Tình hình không ổn, tôi lập tức hét lớn: “Béo mau tránh ra, cẩn thận!” Tình hình khẩn cấp, không đợi Béo kịp phản ứng, tôi lao nhanh như chớp tới phía cậu ta.

Chỉ trong cái nháy mắt đó, tôi đẩy mạnh Béo ra, cả hai cùng ngã nhào xuống đất, ngay lúc đó mấy mũi tên lạnh lẽo phóng ra từ kẽ đá đó.

Béo lúc đầu còn thấy khó hiểu, vất vả lắm mới tìm thấy lối vào, vốn dĩ là một kỳ tích lớn, mọi người nên khen ngợi mới đúng, sao tự dưng tôi lại lao vào đẩy cậu ta.

Đợi đến khi quay đầu nhìn thấy hàng loạt mũi tên cắm trên mặt đất ngay chỗ mình vừa đứng, cậu ta sững sờ, mặt xanh mét lại.

Giải Liên Hoàn ở gần đó cũng giật mình, vội vàng sắp xếp.

“Nhanh, nhanh lên, hai người mau lùi lại, bên trong cư nhiên có cơ quan, trời ạ, không ngờ bên trong lại thiết lập cơ quan chí mạng như vậy.” Đối với Giải Liên Hoàn, nhìn cơ quan chắc chắn là năng lực chuyên môn của anh ta, phải tìm cách phá giải mới được.

Dù sao anh ta cũng là chuyên gia phá giải cơ quan của cả đội.

Đây vốn thuộc phạm vi chuyên môn của anh ta, đương nhiên là anh ta không thể đứng ngoài cuộc.

Béo bắt đầu thở dốc, lau mồ hôi trên trán, đâu còn cái vẻ đắc ý lúc nãy nữa, giờ chỉ muốn chuồn lẹ, vừa rồi suýt chút nữa là đi gặp ông bà rồi.

Khoảnh khắc đó thực sự khiến người ta hoảng sợ, da đầu tê dại.

“Cái quái gì thế này, tôi chưa từng thấy bao giờ, đáng sợ quá.” “Tô Thành, mau phân tích cho tôi xem thứ này là gì, rõ ràng là có thể mở cơ quan, sao tự dưng lại có mũi tên bắn ra, rõ ràng là muốn lấy mạng người ta mà.” Béo không ngừng lẩm bẩm, không dám lại gần nữa, vì vừa rồi bị mấy cái phi tiêu đó dọa cho khiếp vía, giờ chỉ dám đứng tại chỗ nói mồm.

Nghe cậu ta nói, tôi cũng cạn lời, lườm một cái thật dài rồi cười khổ.

“Thôi đi ông nội, đừng ở đó mà léo nhéo nữa, nhìn xem cậu định làm gì, cứ như đang nằm mơ vậy.

Vừa rồi tôi đã bảo phải cẩn thận rồi mà, phải chú ý an toàn, chú ý mọi thay đổi xung quanh, có lẽ nơi này muốn làm khó chúng ta đây.” “Giờ thì yên tâm nghe tôi khuyên đi, chuyện này thực sự không đơn giản như chúng ta tưởng đâu, mọi thứ chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối không được manh động, không được lỗ mãng, phải ổn định để chiến thắng.” Tôi bắt đầu nhắc nhở đủ điều, hy vọng Béo có thể

chú ý hơn một chút.

Vì đây không phải lần đầu Béo gây chuyện, nó đã trở thành thói quen rồi, nếu không có tôi nhắc nhở nhiều lần thì có lẽ cậu ta đã sớm đi lĩnh cơm hộp rồi.

Béo lau mồ hôi trên trán, đứng từ xa nhìn vọng vào.

Nhìn một hồi lâu, cậu ta mới tự lẩm bẩm: "Ầy, được rồi được rồi, vừa rồi tôi chẳng phải cũng vì nóng lòng tìm lối vào sao, được rồi, lần sau tôi sẽ chú ý, Béo tôi sao có thể không chú ý được chứ, chỉ là sơ suất thôi, hừ hừ, để xem cái cơ quan rách này có tác dụng gì, tôi không tin Béo này lại sợ mấy thứ nhỏ nhặt này." Vừa lấy lại bình tĩnh, Béo lại bắt đầu làm màu.

Tôi cạn lời, cuối cùng chỉ biết lắc đầu, không thèm nói nhảm với cậu ta nữa, vì nhìn là biết cái tính đó khó bỏ rồi.

Sau đó tôi nhìn Giải Liên Hoàn bên cạnh và nói: "Anh à, việc này đúng là thuộc phạm vi chuyên môn của anh rồi, anh xem có cách nào phá giải trực tiếp không, tôi tin là anh có trình độ và năng lực đó." Lúc đầu khi Hoắc lão thái thái bảo tôi đi mời đại thiếu gia nhà họ Giải là Giải Liên Hoàn, tôi còn thấy hơi khó hiểu, không biết anh ta có tác dụng gì, chẳng phải chỉ là một tên mê cờ bạc bình thường sao.

Giờ thì khác rồi, đối mặt với vấn đề này, tôi biết anh ta có cơ hội thể hiện rồi, vì anh ta rất giỏi phá giải cơ quan.

Như cái cơ quan ám khí này, nếu không phá giải được thì khó mà tìm thấy lối vào, nên đây là lúc Giải Liên Hoàn trổ tài.

Giải Liên Hoàn lúc này nhe răng cười, xoa xoa tay nói: "Được rồi yên tâm đi, việc này cứ giao cho tôi xử lý là được, tôi là chuyên gia mà." Dứt lời, Giải Liên Hoàn lấy từ trong túi ra một sợi dây, căng ra xung quanh, sau đó lấy ra một cái la bàn.

Cứ tưởng anh ta sẽ lao vào phá cơ quan ngay, không ngờ lại cần dùng đến la bàn để định vị từ xa, cần thông qua hướng đi của phong thủy để tìm ra vị trí mấu chốt của các cơ quan phi tiêu đó.

Tôi và Béo không làm phiền, chỉ đứng bên cạnh quan sát.

Lúc này Béo cũng có chút khó hiểu, quay đầu nhìn tôi.

Tô Thành có xem hiểu hay không thì cũng chẳng ai biết, nhưng nhìn bộ dạng cầm la bàn xoay vòng vòng liên tục của anh, Bàn Tử đứng bên cạnh cứ gãi đầu bối rối, không biết thao tác này có tác dụng gì.

Bàn Tử mù mờ, nhìn vẻ mặt mê mang của anh ta là biết trong đầu đang hiện ra một dấu chấm hỏi cực lớn.

Nhìn Tô Thành múa may quả thực có chút kỳ lạ, thế là anh ta bắt đầu lầm bầm hỏi han, hy vọng biết được rốt cuộc là chuyện gì để trong lòng còn biết đường mà tính.

Chương 447

Nghe vậy, Tô Thành đứng bên cạnh cười hì hì: "Hì hì, đừng gấp, lát nữa chẳng phải sẽ biết sao?

Bây giờ không phải lúc nghi ngờ đâu." Nói xong, tôi vỗ nhẹ lên vai Bàn Tử, trấn an anh ta để anh ta thực sự bình tĩnh lại, đừng lo lắng vớ vẩn, vì muốn làm đại sự thì không được câu nệ tiểu tiết!

Dưới sự sắp xếp và nhắc nhở của Tô Thành, Bàn Tử mới dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn đứng phía trước nhìn với vẻ sốt ruột, nội tâm bắt đầu rục rịch.

Sau khi dùng la bàn định vị được phương hướng đại khái, Giải Liên Hoàn đã tìm ra phương pháp và lối vào, lập tức mắt ông ấy sáng lên, chỉ về phía trước và gật đầu với Tô Thành, Bàn Tử. "Tôi biết công dụng thực sự của cơ quan bên trong rồi, chắc là ở phía sau tảng đá kia.

Tôi vừa vẽ ra vài vị trí cạm bẫy, tuyệt đối không được chạm vào hay đi vào khu vực đó, vì đó là nơi khởi động lại cơ quan." Giải Liên Hoàn vừa nói vừa chỉ xuống mặt đất, trên đó vẽ rõ ràng các tuyến đường địa hình, xuất hiện một loạt các sơ đồ đường đi.

Theo ý của ông ấy, ông ấy đã vẽ ra một khu vực trống bên cạnh, đó là vùng nguy hiểm không được tự ý bước vào.

Những vùng nguy hiểm này, nếu không cẩn thận bước nhầm vào thì có thể mất mạng như chơi, nhưng nếu khéo léo né tránh được thì đúng là cả nhà cùng vui.

Vì vậy, việc này cực kỳ quan trọng, không cho phép xảy ra sai sót dù là nhỏ nhất.

Nghe xong, Tô Thành cũng toét miệng cười: "Vậy thì làm chuẩn chỉnh luôn, như thế này thì đơn giản." Nói xong Tô Thành lập tức gật đầu, vỗ ngực bảo: "Hoàn toàn không vấn đề gì, cứ giao cho tôi xử lý, mọi chuyện sẽ ổn áp thôi, chuyện nhỏ ấy mà!" Tô Thành mắt cười cong tít, không ngừng trêu chọc đối phương.

Chính vì có sự tự tin và biết mình có năng lực đó, nên sau đó anh thong thả đi về phía trước, lại quay sang nhắc nhở Bàn Tử.

Bàn Tử và Tô Thành vòng qua khu vực nguy hiểm, rồi đi tới bên cạnh bức tượng thần thú trong Cửu Trận.

Lúc này, bức tượng vẫn ngồi im tại chỗ không hề nhúc nhích, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, chưa mở ra.

Theo truyền thuyết cổ đại, có câu 'vẽ rồng điểm mắt', ý nghĩa cũng tương tự như vậy, nếu những thứ có linh khí và ý cảnh thế này mà bị đánh thức đôi mắt thì rất dễ tụ tập tà khí.

Nếu để những thứ không sạch sẽ trực tiếp nhập vào thân thể, thì thần thú sẽ trở thành vật yêu tà.

Khi đó, tất cả phong thủy bên trong sẽ thay đổi, biến thành điềm hung.

Đó là lý do tại sao người xưa vẽ thần thú thường không điểm mắt.

Bên cạnh cột đá, Tô Thành và Bàn Tử cùng nhau hợp lực chuẩn bị đẩy bức tượng thần thú ra.

Sau một hồi hò hét, cả hai dùng sức đẩy mạnh, bức tượng thần thú cuối cùng cũng nhích ra.

Theo tiếng lăn của con rùa đá, phát ra những tiếng 'kèn kẹt', ngay sau đó là một tiếng 'uỳnh' vang lên.

Giây tiếp theo, mọi người đều ngơ ngác, nhìn về phía trước, có

một khối đá lớn bắt đầu từ từ bị đẩy sang bên trái.

Một không gian cực lớn hiện ra trước mắt.

Thấy cảnh này ai nấy đều phấn phấn, nội tâm rạo rực. "Oa tắc oa tắc, tuyệt quá, mau nhìn kìa, tìm thấy đường vào rồi!

Anh Tô Thành, anh giỏi quá đi, lợi hại thật đó!" "Tốt quá rồi, biết ngay là chúng ta sẽ vào được mà, biết ngay là sẽ thành công.

Không ngờ thắng lợi ngay trước mắt, bất ngờ quá!" Nhìn thấy một lối vào cao hơn nửa mét hiện ra rõ ràng, chính là lối vào cổ mộ, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú bắt đầu vây quanh cười nói hớn hở.

Đối với họ, tìm thấy lối vào cổ mộ coi như đã thành công bước đầu.

Chỉ có Tô Thành lúc này là tỏ ra vô cùng điềm tĩnh. "Được rồi được rồi, khiêm tốn chút đi, cứ gào thét cái gì thế?

Đây chẳng phải là thao tác bình thường thôi sao, có gì mà khoa trương thế.

Bây giờ hãy bình tĩnh lại, đừng áp lực tâm lý quá, chúng ta sắp vào trong rồi, đây là cổ mộ nghìn năm đấy." Tô Thành không ngừng vẫy tay nhắc nhở mọi người xung quanh.

Sau đó anh đi phía trước, Bàn Tử và Giải Liên Hoàn đi cuối để đoạn hậu.

Cầm đuốc trong tay, họ chậm rãi tiến vào lối vào cổ mộ.

Khi đi xuống phía dưới cùng, họ phát hiện xung quanh chỉ có một đạo mộ động rộng hơn nửa mét, chắc chắn dẫn đến mộ thất.

Hai bên lối vào có những bức bích họa điêu khắc, thậm chí còn bày biện một số thứ kỳ quái.

Nhìn một loạt những thứ này, có thể thấy không khí bên trong vô

cùng quỷ dị. "Mọi người nhất định phải cẩn thận dưới chân, đừng có xúc động, đừng chạy lung tung, tất cả phải nghe theo sắp xếp của tôi, đi theo hướng tôi chỉ đường, tuyệt đối không được tự ý làm theo ý mình, vì bên trong này rất nguy hiểm." Ở phía trước, Tô Thành không ngừng lầm bầm nhắc nhở mọi người.

Lúc này tuyệt đối không được lỗ mãng, tất cả phải cẩn thận là trên hết, nếu không sẽ rước họa vào thân.

Nghe xong, Bàn Tử và mọi người đều gật đầu, lần lượt đi sát hai bên.

Vì không gian chật hẹp nên mọi người rất cẩn thận, chỉ cần một sơ hở nhỏ hay tiếng động lạ nào cũng sẽ lập tức gây chú ý.

Nguy cơ tứ phía.

Chương 448

Tô Thành đi ở vị trí đầu tiên, nheo mắt quan sát, thậm chí còn nở nụ cười lạnh.

Đã đến được nơi này, tìm đúng vị trí, anh tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Mọi người xung quanh đều xoa tay hầm hè, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chỉ cần có chút động tĩnh là sẽ xông lên ngay.

Đi sâu vào trong, Tô Thành cầm đuốc soi kỹ từng bức vẽ trên đỉnh đầu và trước mặt.

Hai bên tường điêu khắc những loài dã thú, chim chóc, thậm chí còn có cả những nhân vật cổ đại.

Tổng thể có vẻ là những cảnh sinh hoạt và đời thường của người xưa.

Vì thời cổ đại văn hóa chưa phát đạt, chưa có nhiều chữ viết đặc thù nên họ thích dùng cách điêu khắc này để ghi lại những sự vật, cảnh đẹp lên tường.

Đây cũng là một loại mê tín, họ nghĩ làm vậy mới có thể lưu truyền muôn đời.

Vì vậy, dù đã qua bao nhiêu năm, những bức họa trên tường vẫn còn rất rõ nét.

Tô Thành dùng đuốc quan sát kỹ lưỡng, nhìn sâu sắc đến mức như hòa mình vào cảnh vật, vô cùng nhập tâm.

Một lúc sau, anh bắt đầu cảm thán: "Oa, không ngờ hôm nay lại đỉnh thế này, nhìn những bức vẽ này đi, càng nhìn càng thấy chuyên nghiệp, tuyệt thật đấy!" Ngắm nhìn những thứ bên trong, Tô Thành

không ngừng khen ngợi, thậm chí còn giơ ngón tay cái lên tán dương liên tục.

Những hình ảnh này thực sự khiến anh thấy thần kỳ!

Đang mải mê khen ngợi thì đột nhiên, Hoắc Tú Tú ở phía trước hét lên một tiếng thất thanh.

Tiếng hét làm mọi người sững sờ, ai nấy đều ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra, vội vàng quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Tiếp đó thấy cô nàng sợ đến mức lùi lại mấy bước, thậm chí còn nhảy dựng lên.

Sắc mặt cô tái mét, nhìn chằm chằm xuống dưới chân, nơi có rất nhiều xương sọ nằm lăn lóc. "Làm sao thế?

Có chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại hét lên thế kia?" Tô Thành nắm lấy tay Hoắc Tú Tú, hỏi han tình hình để biết tại sao cô bé lại bị kích động như vậy.

Hoắc Tú Tú nắm chặt lấy tay Tô Thành, chỉ tay xuống chân nói: "Kìa... tại sao tự nhiên lại có nhiều xương sọ với mảnh xương vụn thế này?

Bên trong này chết nhiều người quá!" Vừa nói, vẻ mặt cô vừa lộ rõ sự sợ hãi.

Dù sao cũng là con gái, thấy một đống xương cốt như vậy chắc chắn là kinh hãi rồi.

Tô Thành lúc này mới cầm đuốc tiến sát lại gần, phát hiện ở phía trước, hai bên tường rải rác một đống xương sọ, có những cái còn nguyên vẹn nằm trên đất, có những cái bị mẩu gỗ đâm xuyên qua cổ, ngực, thậm chí là vai.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thành khẽ nhíu mày, trong lòng bắt đầu

phân tích.

Có vẻ như khi đi qua đây, họ đã kích hoạt cơ quan nào đó, dẫn đến việc mất mạng tại chỗ.

Quan sát kỹ một hồi, Tô Thành mới cười nói: "Được rồi, Hoắc Tú Tú đừng lo lắng, không sao đâu, chắc là đồng nghiệp thôi.

Nhìn quần áo họ mặc thì chắc là từ mấy chục năm trước." Tô Thành chỉ tay vào cái xác nằm trên cùng, người đó vẫn mặc bộ quân phục, có vẻ như là từ thời Thế chiến II.

Thậm chí nhìn đôi ủng quân đội và mấy phụ kiện kỳ lạ rải rác bên cạnh, chỉ là vì thời gian quá lâu nên đã mục nát hết.

Dưới sự chỉ dẫn của Tô Thành, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử cũng ghé lại quan sát kỹ.

Cô nàng quay đầu lại nhìn, có vẻ đúng là như vậy, đống này nhìn thì có vẻ lâu năm nhưng tuyệt đối không phải từ nghìn năm trước, tối đa cũng chỉ gần trăm năm thôi. "Thật là kỳ quái, chẳng lẽ nơi này đã bị ai đó quậy phá trước rồi sao?

Đã có người vào đây từ trước, lạ thật, không lẽ chúng ta đến muộn à?

Chết tiệt, bao nhiêu 'nhiệm vụ' bị người ta chén sạch rồi, chúng ta vào chỉ còn nước húp cháo thôi sao?" Bàn Tử lập tức cảm thấy không vui, vì anh ta nghĩ nếu đã có người vào trước thì chắc chắn bảo vật đã bị mang đi hết rồi, huống hồ là từ hơn 100 năm trước, thời Thế chiến II.

Phải biết rằng cổ mộ nghìn năm thế này chắc chắn có rất nhiều đồ đáng giá.

Nếu bị đào sạch thì lỗ to.

Nghe mấy lời nhảm nhí của gã này, Tô Thành chỉ biết cười khổ.

Anh lườm Bàn Tử một cái, nhắc nhở: "Thôi đi, tử Bàn Tử, đừng có mà đoán mò nữa.

Ai bảo chúng ta đến muộn?

Chúng ta đến hôm nay là đúng lúc nhất đấy.

Tôi nói cho anh biết, đã đến đây rồi thì phải mang hết đồ quý giá đi." Tô Thành vừa nói vừa không ngừng thao tác, cả người toát ra vẻ đắc ý, cứ như thể hôm nay chắc chắn sẽ thắng lớn.

Chương 449

Với Tô Thành, anh chẳng quan tâm đến chuyện cổ mộ nghìn năm hay ma quỷ gì cả, chỉ cần trực tiếp giải quyết gọn lẹ là được, tuyệt đối không thể để uổng phí chuyến đi.

Vì thế, lúc này cần phải nỗ lực hơn, phải hoàn thành việc này thật 'OK', nếu không chẳng phải sẽ bị người ta cười cho thối mũi sao.

Nghe xong, Bàn Tử cười hì hì gật đầu, đứng im một bên nhưng không nói thêm gì nữa, mặc dù trong lòng vẫn thấy hơi kỳ quặc và ngạc nhiên.

Anh ta vẫn dán mắt nhìn về phía trước quan sát. "Được rồi, được rồi, cậu nói đúng, có lý, tôi đứng bên cạnh quan sát không được sao?" Sau đó Bàn Tử chỉ có thể đứng quan sát thật kỹ, mắt không rời.

Tô Thành cũng cười hì hì, đúng là 'binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn', đã đến đây rồi thì phải làm cho xong.

Thế là anh tiếp tục đi lên phía trước.

Anh chậm rãi rút mấy mũi tên lạnh lùng xuyên qua các thi thể kia ra.

Vừa mới bước tới, Bàn Tử đã hét lên từ phía sau: "Chầm chậm thôi, Tô Thành phải cẩn thận đấy!

Chết tiệt, ngộ nhỡ kích hoạt cơ quan thì chúng ta cũng kết thúc giống như họ mất." Bàn Tử thực sự hơi căng thẳng, thậm chí sâu trong lòng có chút yếu đuối, sợ xảy ra rắc rối.

Nhưng Tô Thành vẫn cười hì hì, không nói nhiều.

Với anh, chuyện này quá đơn giản, không phải vấn đề gì lớn.

Sau đó Tô Thành lắc đầu: "Cứ yên tâm đứng sang một bên đi, việc còn lại cứ giao cho tôi, tất cả sẽ hoàn mỹ thôi, OK hết!" Nói xong, Tô Thành trực tiếp cắt ngang dòng suy nghĩ của đối phương, bắt đầu an ủi khuyên bảo.

Nếu không có chút năng lực thì anh đã chẳng dám đùa giỡn như vậy.

Cuối cùng, Bàn Tử chỉ biết gật đầu liên hồi, đứng bên cạnh trố mắt quan sát.

Chẳng mấy chốc mà cổ mộ này sẽ bị anh quậy tung lên cho xem.

Tô Thành bắt đầu từ từ gạt đống phụ kiện trên xác chết ra, rồi kiểm tra những món đồ họ mang theo. "Để tôi xem nào, đám người này trang bị khá tốt, chắc mang theo không ít đồ đâu.

Tiếc là họ không kịp dùng đến." Nhìn đống đồ trước mặt, Tô Thành mỉm cười, cảm thấy có chút kỳ quái.

Bàn Tử thì lại tỏ ra không quan tâm lắm, bắt đầu hối thúc: "Ôi trời ơi làm gì thế?

Cứ lãng phí thời gian ở đây mãi.

Có thể nhanh lên chút không, tôi đợi không nổi rồi.

Tôi thấy hoàn toàn không cần thiết, thật kỳ quặc, có gì mà phải đứng ngẩn ra đấy." Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu, vì anh ta thấy không cần phải lo lắng về đống trang bị của bọn trộm mộ từ thời Thế chiến II này.

Vì chúng đã hư hỏng, lại chẳng phải bảo vật đáng tiền nên anh ta chẳng coi ra gì, chỉ đứng cười khổ.

Tô Thành cũng cười khổ theo, đúng là hạng người dung tục mà, anh cảm thấy bó tay với gã này, thật không còn gì để nói.

Sau đó, Tô Thành bĩu môi: "Cái gã này bị làm sao thế?

Đúng là hạng hám tiền, làm gì mà kích động thế, tôi không tin là hôm nay không giải quyết được việc này.

Cứ yên tâm đứng đó đi, tôi đã có sắp xếp hết rồi." Cuối cùng, Tô Thành ngắt lời anh ta, rồi tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Đã đến đây rồi thì phải giải quyết, không được làm bừa.

Tô Thành kiểm tra kỹ các thi thể và tình hình xung quanh.

Sau khi lục soát một hồi, anh không thấy món đồ nào thực sự giá trị trên người họ, nên cũng tỏ ra hơi thất vọng, khác hẳn với tưởng tượng.

Anh lắc đầu ngán ngẩm. "Chết tiệt, nhìn đám này chắc lúc sống cũng nghèo kiết xác, trang bị thế này mà cũng đòi đi đổ đấu, hèn gì bị bỏ mạng ở đây, đáng đời lắm!" Nhìn đống đồ nát trước mắt, Tô Thành lắc đầu bĩu môi, cảm thấy không còn gì để nói.

Cứ tưởng có gì dùng được, hóa ra chỉ là trò cười.

Cuối cùng anh đảo mắt khinh bỉ rồi quay đầu đi, không muốn lãng phí thời gian thêm nữa.

Nhưng khi định đi tiếp, đột nhiên nghe thấy Giải Liên Hoàn ở đằng xa gọi gấp: "Mau, mau lại đây giúp một tay, nhanh lên!

Tôi vừa phát hiện ra tình huống lớn, phát hiện vấn đề nghiêm trọng rồi!" Nghe tiếng gọi, mọi người đều thấy tò mò, lập tức chạy về phía trước quan sát.

Khi tới nơi Giải Liên Hoàn đang đứng, họ thấy có mấy cái ba lô.

Gã đó đang kích động, một ngón tay chỉ vào cái ba lô ngay trước mắt.

Cái ba lô lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, ai nấy đều vây

quanh nhìn kỹ xem bên trong có gì đặc biệt.

Sau đó, mọi người bắt đầu cảm thán.

Chương 450

"Oa, tôi thấy cái này chắc là có ích đấy, không tệ, lần này đúng là tìm đúng mục tiêu rồi, thấy vấn đề rồi!" Nhìn cái ba lô, mọi người lập tức giơ ngón tay cái khen ngợi.

Cái ba lô này thực sự gây chú ý.

Nhưng khi mọi người đang quan sát kỹ, đột nhiên phát hiện cái ba lô hơi rung động nhẹ, khiến ai nấy đều cảm thấy kỳ quái.

Tô Thành vốn định mở ba lô xem bên trong là thứ quỷ gì, nhưng thấy nó động đậy, mọi người lập tức hoảng sợ, lùi lại mấy bước.

Tô Thành vẫy tay bảo mọi người: "Mọi người đừng gấp, đừng manh động, cứ đứng xung quanh nhìn thôi, đừng căng thẳng, phải quan sát đã!" Thấy thứ gì đó bên trong ba lô không ngừng ngọ nguậy, như muốn chui ra ngoài, mọi người đều kinh hãi, dây thần kinh căng như dây đàn.

Trong tình huống này, ai nhìn thấy cảnh tượng đó mà chẳng sợ, cứ nhìn chằm chằm xem có chuyện gì xảy ra không.

Mặt khác, Tô Thành cũng cảm thấy không cần lãng phí thời gian thêm nữa, đã quan sát rồi thì phải tìm cách giải quyết.

Thế là anh tiến lại gần.

Ngay lúc đó, một tình huống bất ngờ xảy ra. "Mẹ kiếp, tôi không tin bên trong có thứ gì ghê gớm, nó mà chui ra tôi sẽ dùng búa nện chết tươi!" "Đúng đúng, đừng nói nhảm nữa, nếu nó dám ra thì chúng ta cứ đập thôi, chẳng có gì phải sợ cả." Bàn Tử siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm vào cái ba lô, vẻ mặt sắc lạnh, ánh mắt nghiêm nghị quan sát.

Quả thực có chút quỷ dị.

Bàn Tử lúc này luôn ở trạng thái sẵn sàng, tay cầm chặt một con dao.

Lúc này ai nấy đều thấy rùng mình, nội tâm bắt đầu rạo rực.

Tô Thành và Giải Liên Hoàn cũng không khá hơn, cứ dán mắt vào đó.

Đang lúc quan sát, đột nhiên có thứ gì đó từ bên trong chui ra.

Tô Thành nhanh mắt nhanh tay, lao tới.

Từ trong ba lô, một thứ từ từ bò ra, hóa ra là một con vật giống như bọ cánh cứng.

Thấy con vật đó, Tô Thành lập tức nhíu mày.

Vì loài thi miết này thường sống ở những nơi âm khí nặng, ví dụ như nơi tụ tập nhiều xác chết.

Chúng sống dựa vào việc ăn xác thối.

Vậy nên nếu thấy loài này, chứng tỏ xung quanh phải có một lượng lớn xác chết mới đúng.

Nhưng đây là cổ mộ nghìn năm, lẽ ra mọi thứ phải thối rữa hết hoặc phong hóa thành xác khô từ lâu rồi chứ.

Nếu vậy, đám thi miết này sống dựa vào cái gì?

Làm sao chúng có thể sống đến tận bây giờ?

Chỉ trong chốc lát, trong đầu Tô Thành hiện lên một dấu hỏi lớn, cảm thấy chuyện này thật mạc danh kỳ diệu, hoàn toàn không hiểu nổi.

Anh gãi đầu suy nghĩ về tình hình bên trong, muốn nắm rõ vị trí cụ thể.

Nhưng đáng tiếc là giờ anh đang mù tịt, không biết đường đi nước bước thế nào, trong lòng thấy rất kỳ quái. "Hay là Tô Thành cứ đứng đực ra đó làm gì, giao cho tôi xử lý là xong, mấy cái thứ này phải đập chết mới được!" Vốn dĩ Tô Thành định quan sát xem con vật này sẽ đi đâu để tìm hướng đi, nhưng chưa kịp ra tay thì Bàn Tử đã không đợi nổi nữa.

Gã ta nhe răng trợn mắt, cầm cái búa lớn lao tới.

Mọi người đều hoảng hốt, không ngờ gã lại làm thế.

Bàn Tử lao lên phía trước vô cùng điên cuồng.

Mọi người đều sợ hãi lùi lại.

Tô Thành không kịp ngăn cản, gã đã giáng một búa xuống, đập trúng con vật.

Con thi miết lập tức bét nhè, biến thành một đống thịt nát.

Giết chết con vật xong, Bàn Tử tỏ ra rất đắc ý, cười hố hố không ngớt. "Haha, tuyệt quá, lần này hời to rồi, không ngờ lại xử lý gọn nhẹ thế này, giảm bớt được bao nhiêu phiền phức!" Nhìn thứ trong tay, những người khác cũng cười theo, không khí có vẻ đắc ý lắm.

Vì mấy thứ nhỏ nhặt này trông có vẻ quỷ dị hài hước, nên khi xử lý được chúng, ai nấy đều thấy nhẹ nhõm.

Tô Thành đứng bên cạnh vẫn tiếp tục quan sát kỹ, chỉ biết cười khổ, đảo mắt khinh bỉ gã này, thật là cạn lời với gã.

Cuối cùng Tô Thành lắc đầu ngao ngán: "Cái gã này đúng là một 'nhân tài' kỳ quặc, thật không hiểu nổi, sao lại có thể dùng cách này để xử lý chứ, nóng nảy quá đi, không chịu nghe tôi sắp xếp gì cả.

Có biết con vật này có tác dụng dẫn đường không, thật là... sao gã này lại lỗ mãng thế không biết!" Nói đoạn, Tô Thành thở dài thườn

thượt, lắc đầu không ngớt vì cái gã kỳ ba này, chỉ biết câm nín, không muốn nói thêm nữa.

Chương 451

Nhưng Bàn Tử nghe xong có thấy sướng tai không?

Gã tỏ vẻ bất cần đời, chẳng thèm để tâm đến lời Tô Thành. "Ái chà chà, nói nhiều làm gì, chuyện nhỏ ấy mà.

Cứ làm như to tát lắm không bằng.

Chẳng phải chỉ là một con thi miết nhỏ xíu thôi sao?

Có gì ghê gớm đâu, giết là giết thôi." Bàn Tử nói xong liền cười hì hì, rồi đi tới đá văng cái ba lô ra, có vẻ muốn xem bên trong có đồ gì đáng tiền không.

Tô Thành cũng chẳng thèm chấp gã nữa, lười nói nhảm thêm.

Anh lại tiếp tục quan sát tình hình.

Ưm, nhìn một hồi lâu anh vẫn chăm chú quan vọng.

Nhưng xem đi xem lại vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, khiến mọi người đều mù mờ, không tìm thấy manh mối.

Cuối cùng, Tô Thành nhắc nhở: "Tránh xa ra một chút, tôi không chắc bên trong có thứ quỷ gì đâu!" Tô Thành vừa nói vừa vẫy tay bảo mọi người lùi lại, không ngừng nhắc nhở.

Vì tình hình hiện tại khá đặc biệt nên không được lỗ mãng, phải cẩn thận là trên hết.

Đợi Giải Liên Hoàn, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử lùi ra xa, Tô Thành mới dán mắt nhìn vào đó.

Anh chú ý đến thứ ngay trước mặt, quan sát kỹ thấy nó có vẻ đặc biệt và kỳ lạ.

Mở cái ba lô quân đội ra, một loạt biến hóa đặc thù xuất hiện.

Cuối cùng, anh thấy bên trong để một số thẻ quân đội cũ kỹ, thậm chí còn bày biện một số thứ kỳ lạ.

Nhìn mấy thứ này, anh thấy khá đặc biệt, một cái xẻng sắt nhỏ bị bỏ lại, thậm chí đang dần mục nát.

Điều này lập tức thu hút sự chú ý của anh, anh bắt đầu quan sát kỹ để tìm ra mục tiêu, muốn nắm rõ quy luật ở đây. "Đã bao lâu rồi, nhìn bên trong nát bét hết cả ra, xem ra nơi này thực sự khó nhằn.

Thôi được rồi, chúng ta có thể tìm vị trí khác không?

Nếu không cứ thế này thì thấy chẳng có gì đặc biệt cả, mau tìm cách khác đi." Thấy mấy thứ trước mắt, Tô Thành bắt đầu suy nghĩ, đối với anh thì đúng là không cần thiết phải lãng phí thời gian thêm nữa, anh bắt đầu cười hì hì.

Tiếp tục lục lọi cái ba lô, mắt anh chợt sáng lên khi phát hiện ở phía bên kia có một cuốn sổ tay nhỏ, thậm chí còn có một cái la bàn hỏng và một số vật dụng khác.

Tổng thể thì đồ đạc bên trong khá nhiều và phức tạp, khiến anh phải nhìn kỹ thêm mấy lần.

Vì những thứ này quá nhiều khiến anh không thể bỏ qua, cứ phải quan sát đi quan sát lại. "Ha ha ha, mấy thứ này đối với tôi mà nói chắc chắn sẽ có ích đây.

Chúng ta mang hết đi đi, biết đâu sau này lại dùng đến việc lớn, không được lãng phí thời gian nữa.

Tôi không tin là không tìm ra trò trống gì, nhất định phải nỗ lực hơn, mọi chuyện sẽ thành công thôi!" Với Tô Thành, thắng lợi đã ở ngay trước mắt, tuyệt đối không được lãng phí.

Thế là anh bắt đầu thu dọn đồ đạc, cuối cùng cầm lấy cuốn sổ tay nhỏ, vì nó trông rất đặc biệt.

Tôi nói với mọi người rằng bên trong chắc chắn chứa đựng thông tin cực kỳ quan trọng về sự việc này.

Tôi tiếp tục đứng bên cạnh quan sát tỉ mỉ, rồi xoay tới xoay lui món đồ trong tay.

Dẫu sao thì thứ này đã xuất hiện ngay trước mắt, không thể tùy tiện lãng phí được.

Món đồ này nằm trong tay tôi cũng được một lúc rồi mà chẳng thấy có gì đặc biệt, khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Cuối cùng, tôi không lắc đầu nữa. "Kỳ lạ, quả thực rất kỳ lạ." Sau khi xem kỹ thứ trong tay, tôi bắt đầu vuốt cằm, híp mắt quan sát kỹ từng chút một, cố gắng nhìn thấu từng vị trí để nắm rõ được cái 'bài' bên trong nó là gì.

Bàn Tử là kẻ thực dụng, thấy tôi cứ loay hoay tìm kiếm mãi thì bắt đầu không ngừng than vãn: "Aida Thành ca à, có thể nhanh nhanh cái chân lên không?

Chẳng thấy có thứ gì đáng tiền cả, cứ lãng phí thời gian ở đây làm gì?

Chi bằng bây giờ chúng ta nhanh chóng đi loanh quanh xem sao, chứ đứng đây mãi thì chỉ tổ mất thời gian thôi.

Ở đây chẳng có cái gì giá trị, nói chung là tôi chẳng thấy có gì hấp dẫn cả." Trong lúc nói, hắn đảo mắt liên tục, không ngừng lải nhải với tôi.

Với hắn mà nói, đứng lại đây đúng là phí phạm thời gian và sinh mạng quý báu.

Thấy hắn nói vậy, tôi cũng lập tức trở nên nghiêm túc hơn.

Sau khi thu thập thêm thông tin, tôi đã xác định được mục tiêu phía

trước, nên trong đầu bắt đầu hình thành một bản đồ mà không cần lo lắng quá nhiều về những việc lặt vặt nữa.

Chương 452

Qua quan sát, có vẻ đúng là như vậy, rất có lý.

Đã vậy, tôi không lục lọi nữa mà buộc mấy thứ đó lại một chỗ, định bụng quay người đi ngay để không lãng phí thời gian. "Được rồi, được rồi, đúng rồi, có lý, chúng ta đi thôi được chưa?" Cuối cùng tôi chỉ biết lắc đầu ngao ngán, không tiếp tục nói nhảm nữa vì thấy nói nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vừa nãy, từ đống đồ cũ tôi đã lục ra được một chiếc túi nhỏ, thứ này hóa ra lại có tác dụng lớn.

Nó khiến tôi phải chú ý quan sát kỹ, tràn đầy mong đợi.

Vì thế, trong lòng tôi cảm thấy khá đắc ý, quả thực là vô cùng hữu dụng.

Đã có được thứ này rồi thì không cần phải lãng phí thời gian thêm nữa.

Cuối cùng, tôi mở cuốn sổ nhỏ ra và bắt đầu chú ý kỹ hơn.

Bên trong toàn là những dòng tiếng Anh liên tiếp.

Tôi vốn khá chuyên nghiệp ở mảng này nên bắt đầu tiến hành quan sát và dịch thuật.

Trong đó ghi chép rằng họ đã bị lạc đường, rồi mơ hồ tiến vào khu vực này.

Lúc này tôi mới biết, hóa ra có một đội quân đặc biệt đã bị lạc mất đội ngũ chính, sau đó âm thầm tiến vào nơi không tên này.

Còn vì sao họ lại không ngần ngại vượt vạn dặm để rồi bị lạc ở đây, thì do thiên tai hay điều gì khác thì hiện tại chưa thể khảo cứu

được. "Ha ha, đám người nước ngoài đó đúng là một lũ kỳ quặc.

Trời ạ, vì tìm kiếm mấy thứ vật tư quân huấn mà dám chạy tới tận nơi xa xôi hẻo lánh thế này.

Vị trí này quái lạ thật, đúng là quá quái lạ, hoàn toàn không hiểu nổi bọn họ nghĩ gì." Nhìn vị trí trước mắt, tôi cảm thấy có chút mơ hồ, thậm chí là kỳ lạ.

Trong đầu tôi hiện lên một dấu hỏi lớn.

Bởi vì vào lúc này, trong lòng tôi cũng có những cân nhắc và suy tính riêng.

Mặc dù nó ảnh hưởng đến việc hoàn thành một số nhiệm vụ, nhưng hiện tại nhìn qua quả thực có chút cổ quái.

Sau đó, xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Tôi tiếp tục lật xem những thứ phía sau, kiểm tra kỹ xem bên trong còn điều gì đặc biệt nữa không.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng một hồi lâu cả trước lẫn sau mà không thấy có gì kỳ quái đặc thù, tôi cảm thấy hơi khó hiểu.

Cuối cùng, sau khi xem hết một lượt, tôi mới bình tĩnh lại và điều chỉnh suy nghĩ.

Hiện tại cứ nhìn chằm chằm vào nó cũng vô nghĩa, chỉ có thể vừa đi vừa tính, còn những sắp xếp khác thì để sau vậy.

Thế là, giữa không gian tĩnh lặng, tôi khẽ vỗ trán, lắc đầu.

Mấy thứ này hoàn toàn vô dụng. "Thôi được rồi, đừng xem nữa, mau chóng đi sâu vào trong thôi." Nội dung bên trong khá quan trọng vì nó giống như một dạng nhật ký ghi lại các loại số liệu liên quan.

Nhưng để nắm rõ tình hình đại khái và tìm ra thông tin cụ thể bên trong thì có lẽ không hề đơn giản và dễ dàng như tôi tưởng.

Vì vậy, một số việc chỉ có thể tính toán sau.

Cuối cùng, tôi nhét cuốn sổ vào túi, đợi khi nào có thời gian sẽ nghiên cứu kỹ hơn để không lãng phí thời gian.

Phải chầm chậm tiến về phía trước.

Chỉ cần quan sát kỹ là có thể nhận ra bất kỳ động tĩnh nhỏ nào.

Nhìn những khung cảnh quỷ dị đa đoan xung quanh, tôi biết mình đã đến đúng chỗ.

Ngay lập tức, tôi đưa ra các chỉ thị và cảnh báo cho những người xung quanh, hy vọng họ có thể giữ được sự tập trung.

Đã đến đây rồi thì phải tìm cách thôi.

Nhưng khi tiếp tục đi sâu vào, chúng tôi đột nhiên phát hiện con đường phía trước càng lúc càng hẹp, rồi cuối cùng đường bị chặn đứng hoàn toàn.

Điều này khiến mọi người cảm thấy kỳ quái, rõ ràng đang đi tốt tự nhiên lại mất dấu đường.

Cả đám đứng hình mất một lúc. "Cái quái gì thế này?

Tình hình có vẻ không ổn, hoàn toàn không hiểu nổi tại sao tự nhiên lại mất dấu đường đi!" Nhìn về phía trước, tôi không ngừng nhắc nhở mọi người phải bình tĩnh tìm cách giải quyết rắc rối này, nhưng có vẻ mọi chuyện không đơn giản như tưởng tượng. "Phải làm sao bây giờ?

Chương 453

Bên này hình như hết đường rồi, làm thế nào cho ổn đây?

Nhìn xem, chúng ta thực sự hết lối thoát rồi, bước tiếp theo có cách nào giải quyết tốt hơn không?" Mọi người bắt đầu lắc đầu liên tục, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

Cứ ngỡ là đi thẳng sẽ tới đích, ai ngờ vừa vào sâu một chút đã thấy đường bị cụt, đúng là vô nghĩa, chỉ biết đứng đó than vãn.

Biết làm sao được?

Lúc này chẳng còn lựa chọn nào khác, nói nhiều cũng vô ích.

Ngoài việc thở dài cười khổ ra thì chẳng còn cách nào. "Đừng cuống, yên tâm đi, đừng quên là chúng ta vẫn còn át chủ bài." Thấy Bàn Tử cuống quýt lên như vậy, tôi chỉ biết cười khổ.

Nhìn vẻ hốt hoảng của hắn, tôi thấy cũng tội, nhưng thực ra vấn đề này khá đơn giản và dễ xử lý.

Không đến mức phóng đại và kỳ quái như hắn nghĩ.

Tôi lườm hắn một cái cháy mặt, rồi lắc đầu ngán ngẩm.

Nhưng sau đó, tôi cũng phải cân nhắc bước tiếp theo vì tình hình hiện tại khá đặc thù.

Một lúc sau, tôi trở nên bình tĩnh hơn, mọi người xung quanh cũng bắt đầu quan sát ngẫu nhiên.

Tôi vẫn chầm chậm tiến về phía trước. "Bàn Tử, cái thằng ranh này đừng có quên, trong túi vẫn còn một đống thuốc nổ đấy.

Chẳng lẽ để thuốc nổ nằm chơi không à?

Thứ đó đối với tôi bây giờ là cực kỳ hữu dụng đấy, mau mang ra

đây!" Tôi trừng mắt hỏi hắn, yêu cầu hắn mang đồ ra.

Dẫu sao thì lúc này thuốc nổ trong ba lô cũng có đất dụng võ, ít nhất cũng phải xem hiệu quả của nó thế nào.

Nghe tôi nhắc nhở, mắt Bàn Tử sáng lên: "Ối giời ơi, đúng rồi!

Tôi suýt nữa thì quên khuấy mất cái món tuyệt chiêu này.

Đúng đúng, trong ba lô còn đồ mà!

Có nó thì đúng là chuẩn bài rồi.

Đã vậy thì không cần lãng phí thời gian nữa, món này nhất định có tác dụng lớn.

Mọi người mau tránh ra, mau lùi lại phía sau!" Bởi vì trước đó đã tính toán đến việc mang theo thuốc nổ, nên chắc chắn bây giờ có thể dùng tới.

Bàn Tử vừa lầm bầm vừa nhanh chóng chuẩn bị sử dụng số thuốc nổ trong ba lô.

Cuối cùng, mọi người đều lùi lại phía sau, chỉ còn mình tôi đứng đó.

Vì vấn đề ở đây hơi quái lạ nên cảm thấy hơi mơ hồ.

Tất nhiên, để nắm bắt được tình hình thì không phải lúc nào cũng rập khuôn như vậy.

Tôi chầm chậm tiến lại gần khu vực yên tĩnh đó.

Sau đó, tôi che chắn cho bản thân, còn Bàn Tử thì bắt đầu quan sát vị trí đặt thuốc.

Hoắc Tú Tú và những người khác cũng bắt đầu tiến lại gần hơn.

Giải Liên Hoàn thì cúi thấp người, lấy tay bịt tai lại vì sợ lát nữa thuốc nổ sẽ gây thương tích ngoài ý muốn.

Bởi vì lúc này không gian xung quanh khá quỷ dị, nếu không cẩn thận có thể sẽ bị ảnh hưởng. "Bàn Tử, nhanh cái chân lên, chú mày có chuyên nghiệp không đấy?

Chẳng phải trước đây nổ với tôi là chuyên gia phá dỡ hàng đầu à?

Nhanh lên, bây giờ là lúc cần kíp đây!" Thấy Bàn Tử cứ lề mề ở phía trước, tôi trực tiếp hét lên nhắc nhở.

Lúc này nếu hắn không thể hiện được sự chuyên nghiệp thì có lẽ sẽ chẳng đạt được hiệu quả gì, nên tôi hy vọng hắn có thể thực sự tung ra chiêu trò gì đó.

Nghe thấy vậy, Bàn Tử lập tức toe toét cười.

Cuối cùng hắn tiến về phía trước, quan sát địa hình xung quanh.

Quả thực thực tế đôi khi rất tàn khốc, vấn đề không hề rập khuôn như tưởng tượng, mọi thứ đều phải tính toán lại từ đầu.

Cuối cùng, trong không gian tĩnh lặng, Bàn Tử đã hiểu ra. "Aida, yên tâm đi!

Chương 454

Tôi đã ra tay thì cứ kê cao gối mà ngủ.

Chỉ cần đứng một bên xem là được rồi.

Nói cho mà biết, ở vị trí này thì tôi là người chuyên nghiệp nhất, không ai qua mặt được tôi đâu." Hắn vừa nói vừa xoa xoa tay, cười không ngớt.

Với hắn, đây đúng là màn thể hiện chuyên nghiệp và đỉnh cao nhất, nên trong lòng cảm thấy rất sướng.

Sau đó, Bàn Tử kéo một đoạn dây cháy chậm thật dài, rồi từ từ lùi lại phía sau và châm ngòi.

Khắc tiếp theo, một tiếng nổ 'ầm' vang dội cả một vùng.

Cùng với những tiếng nổ liên tiếp, mọi người xung quanh đều cảm thấy hơi hoảng loạn.

Vì tiếng động quá lớn đã thực sự dọa đám người kia một trận hú vía, khiến họ liên tục lùi ra xa. "Ầm ầm ầm!" Sau cú nổ lớn, những khối đá khổng lồ lập tức hiện ra, và ở vị trí phía trước đã xuất hiện một cái hố lớn sau vụ nổ.

Bởi vì lúc đầu đường đi ở đây bị bịt kín, hoàn toàn không tìm thấy lối ra cũng như phương hướng tương đối.

Bây giờ thì tốt rồi, ít nhất cũng tìm được cách cho bước tiếp theo, đây chính là chìa khóa của thành công.

Thế là, giữa không gian tĩnh lặng, mọi người bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Sau vụ nổ, khói bụi mịt mù bao trùm lấy vị trí này khiến ai nấy

đều cảm thấy khó chịu, thậm chí là ho sặc sụa vì khói nồng nặc đến nghẹt thở.

Cái nơi này quả thực có chút đáng sợ, khiến người ta cảm thấy quỷ dị, dọa cho mọi người một phen thất kinh. "Trời đất ơi, hãi quá!

Cứ tưởng là thoát được nguy hiểm rồi chứ." Nhìn cái hố trước mặt, mọi người bắt đầu lầm bầm, rồi lau mồ hôi trên trán.

Ít nhất thì bây giờ đã có cách đối phó với vấn đề, giải quyết được cuộc khủng hoảng này, không còn nguy hiểm như tưởng tượng trước đó, ít nhất là đã có cơ hội thay đổi.

Một lần nữa, tôi thong thả tiến về phía trước. "Được rồi, mau lên, bên này xuất hiện đường rồi, không tệ đúng không?

Tôi thấy Bàn Tử chú mày cũng có ích đấy chứ, cứ tưởng trước đây chú mày nổ với tôi, giờ xem ra cũng có tài cán, thực sự đã tạo ra một lối đi lớn cho tôi, không thể nói là không chuyên nghiệp được." Nhìn cái hang lớn hiện ra trước mặt, tôi mỉm cười, ít nhất thì bây giờ đã có cơ hội tiến vào bên trong.

Ví dụ như cái hang lớn xuất hiện lúc này chính là thời khắc then chốt để đi vào.

Thế là, tôi đứng một bên cười toe toét.

Được tôi khen ngợi hết lời, Bàn Tử cũng thấy hơi ngại, mặt đỏ bừng lên rồi cười hắc hắc. "Ha ha, đây thực sự là thao tác bình thường thôi, không cần phải phô trương thế đâu.

Nói cho mà biết, đây mới là trình độ thực sự của tôi đấy." Hắn vừa nói vừa nháy mắt, lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Chỉ cần có những thao tác như thế này thì mọi chuyện sẽ trở nên thuận lợi hơn, nên trong lòng hắn cảm thấy rất đắc ý.

Sau khi gạt bớt lớp bụi bặm trước mắt, tôi dẫn mọi người lục tục tiến về phía trước, cố gắng phủi sạch bụi phấn để đi vào.

Đã tìm thấy đường thì nhất định phải vào, không cần phải đau đầu hay lo lắng quá nhiều nữa. "Thấy chưa?

Tiếp theo chúng ta sẽ giải quyết một vấn đề then chốt.

Ha ha, lúc này chúng ta đã cận kề thành công rồi, chỉ còn cách một bước nữa thôi." Nhìn về phía trước, tôi cười không ngớt.

Bàn Tử, Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú cũng bám sát theo sau.

Sau khi chui vào, có thể thấy bên trong là một khoảng không gian khác biệt, có lẽ đã tiến vào một gian mộ thất phía ngoài cùng.

Khi vừa tới đây, tôi cảm thấy xung quanh tĩnh lặng lạ thường, mọi người bắt đầu quan sát kỹ lại một lần nữa. "Đỉnh quá!

Chúng ta sắp thành công đến nơi rồi, chỉ còn thiếu một chút thôi, ha ha ha.

Nhìn xem, chúng ta cách đích chắc không còn xa nữa." Nhìn về phía trước, tôi cảm thấy rất phấn chấn.

Chỉ cần thành công thì chiến thắng và tự do đang ở ngay trước mắt.

Khi tiếp tục chầm chậm tiến về phía trước, tôi nhận ra ở phía xa có những nguồn sáng mờ ảo phát ra.

Thấy mấy khối thạch quang nguyên đó, Bàn Tử lập tức sững sờ rồi lầm bầm: "Không đúng nha, mộ cổ nghìn năm lẽ ra phải bị bịt kín, không khí không lưu thông, tuyệt đối không thể nào có bất kỳ sự thấu khí nào, tại sao tự nhiên lại thấy có chỗ phát sáng nhỉ?

Lại có tình hình gì rồi?" Nhìn những điểm sáng thoắt ẩn thoắt hiện phía trước, Bàn Tử cảm thấy khó hiểu, trong đầu tràn ngập những

dấu hỏi lớn.

Chương 455

Cuối cùng, hắn cảm thấy có chút lo lắng và muộn phiền.

Đang yên đang lành, tại sao đột nhiên lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn chứ?

Quả thực khiến người ta ngạc nhiên.

Tôi xua tay, nhắc nhở mọi người phải luôn giữ cảnh giác: "Phía trước lúc này tuyệt đối không được chủ quan.

Bên kia cần phải giữ bình tĩnh là trên hết, mọi người chỉ được đứng bên cạnh quan sát, tất cả phải làm theo lời tôi dặn, tuyệt đối không được tự ý hành động." Bởi vì hiện tại không thể xác định được ánh sáng phía trước phát ra từ đâu, nên chỉ có thể tìm cách cân nhắc kỹ bước tiếp theo.

Lúc này chỉ có thể tìm cách quan sát từ bên cạnh.

Tất nhiên, chuyện này không hề đơn giản như vẻ ngoài, việc nghiên cứu và cân nhắc kỹ lưỡng là điều bắt buộc.

Mọi người lặng lẽ tản ra.

Tôi nhanh chóng cầm một cây đuốc và nói: "Mau chóng đứng tụ lại thành một vòng nhanh lên, thứ này không phải là thứ tốt đâu, lập tức đứng sát lại phía tôi!" Chưa kịp để Hoắc Tú Tú và Giải Liên Hoàn phản ứng, tôi đã kéo chiếc túi lớn chắn trước mặt, đứng sát bên cạnh họ.

Giải Liên Hoàn và Bàn Tử đều cảm thấy kỳ quái, không biết chuyện gì đang xảy ra mà tự nhiên lại có sự thay đổi đột ngột như vậy.

Đồng thời, những người khác cũng lục tục nhìn về hướng đó.

Cuối cùng, xung quanh trở nên tĩnh lặng, mọi người cố gắng quan sát hết mức có thể.

Chỉ cần nắm rõ được quy luật bên trong thì tin chắc là thành công đã ở rất gần.

Kết quả là khi lời tôi vừa dứt, ở phía trước, một đám lớn những thứ phát sáng đó lao thẳng về phía chúng tôi với tốc độ cực nhanh, không ngừng bay lượn xung quanh.

Nhìn thấy cảnh đó, ai nấy đều cảm thấy sự quỷ dị và kinh hãi đến tột độ. "Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?

Chẳng lẽ là đom đóm phát sáng?

Đáng sợ quá, chuyện này là sao?

Chẳng lẽ chúng ta đen đủi đến thế à?

Hết lần này đến lần khác gặp phải mấy thứ này, trước đây tôi chưa bao giờ thấy." Nhìn đám thứ đang lao tới, mấy người bên cạnh bắt đầu hoảng loạn, lắc đầu lia lịa.

Cứ ngỡ là đã giải quyết xong rắc rối, giờ xem ra lại gặp ca khó rồi, khiến lòng ai nấy đều nguội lạnh một nửa.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Sau đó, họ tiếp tục quan sát.

Nếu không nắm được quy luật bên trong thì đây sẽ là một rắc rối lớn. "Đừng nói nhảm nữa, trong tay chúng ta vẫn còn đuốc mà?

Đây chẳng phải là phương châm chiến đấu có lực nhất sao?

Được rồi, mọi người đừng hoảng nữa được không?

Cứ đứng đó lải nhải thì giải quyết được gì, chỉ tổ gây thêm phiền phức thôi.

Thế nên bây giờ tất cả mọi người cứ đứng im một bên là được, nghe theo ý tôi mà kiên trì." Trong lúc nói, tôi giơ cao cây đuốc trong tay, hươ thẳng về phía trước để quan sát xem chuyện gì đang xảy ra, ít nhất cũng phải nắm rõ được tình hình cụ thể.

Thấy vậy, Bàn Tử cũng lập tức nắm bắt cơ hội, hắn cũng tin tưởng vào thao tác này nên cầm cây đuốc trong tay múa may điên cuồng.

Sau khi cây đuốc trong tay quơ qua quơ lại vài vòng, đám thứ phát sáng kia liền bị xua dạt sang hai bên.

Có lẽ do sự tác động liên tục đó đã dọa đám thứ kia chạy mất dạng.

Nhìn thấy cảnh đó, tôi biết cơ hội đã đến. "Ha ha, thấy chưa?

Chúng ta chỉ cách thành công một bước nữa thôi, chỉ cần tiếp tục nỗ lực phấn đấu!" Giải Liên Hoàn và những người khác cũng cầm đuốc múa may điên cuồng.

Nhờ có tác dụng của lửa, đám thứ đó chỉ dám lởn vởn bên cạnh chứ không dám lại gần nửa bước.

Vì không có cách nào từ ánh mắt của chúng mà biết được, nên việc quan sát lúc này là một mấu chốt quan trọng.

Đối với tôi, tình hình cũng rất khẩn cấp, nên không thể cứ đứng đó mà vui vẻ được.

Những thứ phát sáng đó có vẻ kỳ lạ, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Tốt rồi, cuối cùng cũng thoát khỏi rắc rối và nguy cơ này.

Cảm giác căng thẳng trong lòng mọi người cũng bắt đầu từ từ được giải tỏa.

Chương 456

Ít nhất thì công phu không phụ lòng người.

Đám thứ đó đã bị dọa lui hoàn toàn, mọi người cũng đã chọn được một hướng đi mới, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. "Tốt quá, tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta cũng thành công.

Như vậy áp lực cũng giảm đi không ít.

Tốt, không ngờ lại hiệu quả đến vậy, xem ra lãng phí thời gian cũng đáng." Nhìn đám thứ phát sáng bị xua đuổi, Bàn Tử đứng một bên cười hì hì, quả thực là rất chuyên nghiệp.

Thế là, trong phút chốc, ai nấy đều cảm thấy phấn chấn và tràn đầy năng lượng.

Tôi hạ cây đuốc xuống và nói: "Sau này mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, làm việc gì cũng phải dùng não, tuyệt đối đừng có kích động quá.

Ừm, mọi chuyện đều phải cẩn trọng, đặc biệt là phải nhìn xa trông rộng, nghe ngóng tám phương, vì chỉ cần một sơ suất nhỏ thôi cũng có thể gây ra rắc rối lớn, nguy hiểm đến tính mạng." Từ giờ trở đi, tôi bắt đầu chú ý và quan sát kỹ hơn, hy vọng có thể nhân cơ hội này đưa ra những lời cảnh báo cho bọn họ, ít nhất là để họ học được cách đối mặt với những nguy cơ tiềm tàng.

Cảm giác vừa rồi giống như chỉ cách cái chết có một bước chân, nếu không cẩn thận thì thực sự sẽ gặp rắc rối lớn.

Thế nên bây giờ có những thay đổi mới cũng là một thành công.

Nghe tôi giải thích một hồi, cuối cùng mọi người vẫn liên tục gật đầu tỏ ý đã hiểu. "Mau tiếp tục đi thôi, đường phía trước còn dài.

Tôi đoán là nếu không nhanh thì chúng ta không nắm bắt được tình hình đâu." Sau đó, tôi trực tiếp nhắc nhở mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Bởi vì hiện tại chúng ta mới chỉ đi qua một đoạn đạo mộ thôi, nên ở vị trí sâu nhất mới khó mà tìm thấy quan tài cũng như phòng ngủ chính.

Lần này tới đây, mục tiêu chủ yếu là tìm ra vị trí của mộ thất chính, sau đó xem có thứ gì giá trị có thể tận dụng được không.

Vì với chúng ta, điều đó là quan trọng nhất, tuyệt đối không được trì hoãn nữa, phải tranh thủ thời gian mà tìm.

Vừa hay nhìn thấy đoạn mộ đạo phía trước, ở phía bên trái thấp thoáng hiện ra một thứ gì đó trông giống như phòng mộ cổ.

Sau đó, chúng tôi không ngừng quan sát xung quanh.

Tôi lập tức ra hiệu cho mọi người dừng lại lắng nghe, vì lúc này không phải là lúc để hành động cảm tính, cần để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một chút. "Đừng cuống, cứ đợi ở đây đã, mọi chuyện phải nghe theo sắp xếp của tôi.

Tôi thấy bên trong có chút kỳ quái đấy, thật không ngờ bên trong lại khó quan sát như vậy, không giống với những nơi chúng ta từng qua." Tôi cười nói với mọi người, không ngừng dặn dò, sau đó phân công mọi người quan sát xung quanh để xác định mục tiêu.

Tất nhiên, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy vì xung quanh có quá nhiều sự quỷ dị. "Nếu tôi không đoán sai thì vị trí xung quanh đây có lẽ chính là nơi chúng ta cần tìm, chắc chắn là vị trí bí ẩn đó.

Cho nên mọi người nhất định phải cẩn thận, chú ý quan sát xung quanh xem có tìm được lối ra không.

Nếu không tìm được hướng đi đúng để ra ngoài thì phiền phức

lắm." Tôi vừa nói vừa dặn dò kỹ lưỡng đám người xung quanh, vì đây là một vị trí khá đặc thù, nếu tìm được lối thoát thì đó là điều tuyệt vời nhất.

Nghe theo sự sắp xếp của tôi, Bàn Tử cũng không làm trái, hắn bắt đầu dùng tay gõ nhẹ lên các bức tường xung quanh, hy vọng có thể tìm ra được điều gì đó.

Khi ngón tay khẽ gõ lên vách tường, có thể nghe thấy những âm thanh phản hồi rất nhỏ.

Thậm chí thỉnh thoảng còn nghe thấy những động tĩnh đứt quãng bên trong.

Điều này khiến người ta cảm thấy kỳ quái, thậm chí là có chút khó hiểu. "Chà chà, không ngờ lại kỳ lạ thế này, mau nghe tiếng động bên trong này, hình như đúng là thứ chúng ta đang tìm rồi.

Ha ha, xem ra chúng ta sắp tìm thấy mục tiêu rồi." Lúc này, Bàn Tử bắt đầu cười hớn hở, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Có vẻ đúng như dự đoán, ở xung quanh đây có thể cảm nhận được những rung động nhỏ truyền ra từ bên trong.

Điều này chứng tỏ thành công đang ở ngay trước mắt.

Được tôi nhắc nhở, Bàn Tử và Giải Liên Hoàn cũng lần lượt làm theo chỉ dẫn, kiểm tra xem rốt cuộc nơi này là thế nào.

Sau khi gõ một hồi, quả thực nghe thấy những âm thanh rỗng bên trong, có thể khẳng định đây chính là vị trí mà chúng ta luôn tìm kiếm.

Nếu không đoán sai, chỉ cần vào được bên trong là có thể tìm ra cách giải quyết rắc rối.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người đều bắt đầu kích động, thậm chí cảm thấy hy vọng đang tràn trề.

Với chúng ta, thành công tiếp theo chỉ còn cách một bước nữa thôi. "Được rồi, được rồi, mọi người đừng căng thẳng nữa.

Tôi sẽ thay đổi phương án, tiếp tục cố gắng nào, tôi quyết định sẽ tiến gần thêm một bước đến thành công." Cuối cùng, tôi tiến lại gần và đưa ra những lời nhắc nhở cho mấy người bên cạnh.

Bây giờ đã tìm thấy vị trí mấu chốt của mộ thất chính ở bên cạnh, vấn đề nằm ở chỗ làm sao để tìm được lối vào, làm sao để chui lọt vào trong, vì chỉ đứng ngoài nhìn thì chẳng giải quyết được gì.

Chương 457

Thế là trong phút chốc, đây trở thành ẩn số lớn nhất trong lòng mọi người, ai nấy đều cảm thấy mơ hồ vì chẳng tìm thấy phương hướng đâu cả. "Kỳ quái thật, nguyên nhân là gì nhỉ?

Nếu thực sự có lý do thì hẳn phải nắm được cái quy luật bên trong chứ, thật là quá quái đản." Tìm kiếm một vòng, Bàn Tử bắt đầu mất kiên nhẫn, hắn lôi từ trong ba lô ra một đống thuốc nổ, rồi lại cười hì hì: "Aida, đừng lãng phí thời gian nữa, đến mức này rồi thì tôi không tin là không phá được.

Với trình độ và cách làm của chúng ta mà không giải quyết được thì cứ để tôi ra tay, mọi người tránh ra, cứ dùng thuốc nổ mà nổ tung nó cho xong!" Thấy bức tường phía trước bị bịt kín, những người khác cũng không nhịn được mà chờ đợi một cơ hội.

Nếu cứ tiếp tục dây dưa thì thành công sẽ càng lúc càng xa, sẽ phải chờ đợi vô hạn.

Vì thế, Bàn Tử không đợi thêm được nữa, định dùng thuốc nổ để giải quyết nhanh gọn.

Nhưng tôi lại lắc đầu cười, vì chưa đến lúc.

Sau khi nghe một tràng lời nói nhảm, tôi lập tức ngắt lời hắn: "Hiện tại không được, chúng ta hoàn toàn không biết tình hình bên trong thế nào, cấu trúc ra sao.

Nếu cứ thế mà nổ thì tiếp theo có thể sẽ gặp rắc rối lớn.

Lúc này phải giữ bình tĩnh là trên hết, phải hết sức cẩn thận." Tôi nói với giọng nghiêm túc, ý muốn nhắc nhở rằng không nên quá nóng nảy.

Thường ngày Bàn Tử làm việc quả thực có chút thiếu suy nghĩ, nếu chịu động não một chút thì đã không kích động như vậy.

Hiện tại chúng ta đang ở sâu dưới lòng đất, không biết cách mặt đất bao xa, nếu không tìm cách giải quyết thấu đáo thì có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Ví dụ như bây giờ mà dùng thuốc nổ để phá hủy thì có thể dẫn đến những nguy hiểm khủng khiếp.

Ví dụ như việc châm ngòi có thể gây ra một chuỗi phản ứng dây chuyền đáng sợ, thậm chí làm sập cả khu vực xung quanh, hậu quả sẽ khôn lường.

Mọi thứ đều khiến tôi vô cùng lo lắng và sợ hãi, vì vậy tuyệt đối không thể để hắn làm bừa, phải hết sức cẩn thận mới được.

Về chuyện này, tốc độ của tôi cũng có chút khó khăn, hiện giờ mọi người nhìn tôi có vẻ hơi lúng túng, trước mắt mọi người cũng chỉ có thể cố gắng hết sức cân nhắc các vấn đề.

Bởi vì tình huống bên trong khá phức tạp, nên chỉ có thể lấy sự bình tĩnh làm trọng.

Đối với lời huấn thị nghiêm khắc của tôi, mấy cậu nhóc kia cũng chỉ biết cười gượng gạo, rồi không ngừng gãi đầu gãi tai, thậm chí trên mặt còn lộ ra nụ cười khổ khi bị nhìn thấu mưu đồ!

Tôi đâu có vô tri đến thế, xui xẻo là vừa mới định động thủ thì đột nhiên gặp phải một lời đe dọa đáng sợ, dọa cho người ta sợ đến mức suýt tè ra quần, cảm giác thật sự rất đáng sợ.

Ngay sau đó, tôi dùng phương pháp mới nhất để tiếp tục quan sát vị trí đã chuẩn bị, nhằm giải quyết vấn đề một cách hợp lý và triệt để hơn.“Tô Thành, Tô Thành, anh là chuyên nghiệp nhất rồi, bình thường trong đội anh luôn là trí nang của chúng ta, chắc chắn có thể tìm

đường về mà, mau tìm cách mở cơ quan ra đi!" Lúc này Bàn Tử đã chờ không kịp nữa, hắn nhìn chằm chằm phía dưới, không ngừng vỗ vai tôi thúc giục.

Hắn là phải hỏi cho rõ ràng thì mới có thể tiến hành được, như thế mới thể hiện được sự hiệu quả.

Thấy vậy, Tô Thành ở một bên cười hì hì, gật đầu nói: "Bình thường thôi, nếu đã nhìn ra thì chắc chắn phải làm rất chuyên nghiệp, vì bản thân bên trong đã có sẵn mọi thao tác rồi, giải quyết được vấn đề thì chẳng phải sẽ đơn giản hơn sao?" Khi nói, Tô Thành nheo mắt nhìn đối phương, nụ cười trên mặt càng thêm đậm hơn, bởi vì rõ ràng khoảng cách tới thành công đã rất gần rồi.

Mọi chuyện trở nên đơn giản, vấn đề cũng nhẹ nhàng hơn.

Giải quyết được nút thắt, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Sau đó tôi bắt đầu quan sát vị trí này."Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, cũng không có cái gì là hoàn toàn khép kín hay hoàn hảo vô khuyết.

Nếu muốn tìm ra một vị trí kỳ quái đặc thù trong nơi này, thì phải chuyên nghiệp hơn, chuẩn xác hơn.

Ví dụ như chỗ tôi đang đứng đây, phải tìm cho ra lối thoát thực sự." Tô Thành khoanh tay đứng một bên cười hì hì, ánh mắt liên tục quét qua các vị trí xung quanh, nhắc nhở mọi người.

Trong mắt Tô Thành, khoảng cách tới thành công chỉ còn trong gang tấc, chắc chắn sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Nghe vậy, những người xung quanh cũng lần lượt gật đầu.

Có vẻ như cuối cùng Tô Thành cũng đã nhìn ra điều gì đó.

Thấy những người trước mặt đều đang quan sát mình, tim tôi cũng

đập nhanh hơn, chỉ còn một bước nữa thôi, chỉ cần thành công là sẽ tiến gần hơn tới cửa an toàn.

Thật tuyệt vời, mọi thứ thật sự quá tuyệt vời.

Sau đó Tô Thành thu lại ánh mắt, quan sát một vị trí bên cạnh, trên tường có một vật giống như đài đèn.

Vừa nhìn thấy món đồ đó, mắt tôi lập tức sáng lên, dường như đã tìm thấy phương hướng tiến lên.

Trong lòng cảm thấy sướng rơn, nhịp tim bắt đầu gia tốc.“Tuyệt quá, tốt rồi, nhìn xem chúng ta chỉ còn cách thành công một bước thôi, nếu lần này thành công, cứ yên tĩnh đứng bên cạnh là được.” Nhìn vị trí phía trước, Tô Thành không ngừng mỉm cười, quả thực rất chuyên nghiệp.

Với Tô Thành mà nói, nếu không có chút năng lực thì đã chẳng ở đây mà làm màu rồi.

Ví dụ như bây giờ, khi đã tìm ra vấn đề, bước tiếp theo chính là thời khắc mấu chốt để thành công.

Nhịp tim bắt đầu nhanh hơn, cảm giác có chút kỳ lạ, Tô Thành tiếp tục quan sát, ánh mắt tập trung vào một tình huống thần kỳ vừa xuất hiện trước mặt.

Sau đó Tô Thành tiến thẳng tới chỗ đài đèn, nhìn chằm chằm vào vị trí phía trước, ánh mắt không dám lơ là vì sợ nếu không chú ý sẽ nảy sinh vấn đề hoặc rắc rối khác.

Đương nhiên, cần phải tiếp tục quan sát kỹ lưỡng, nắm rõ tình huống cụ thể bên trong mới được, nếu không sẽ lại phát sinh vấn đề khác.

Thế là sau đó tôi chỉ có thể tiến hành quan sát và nắm bắt mọi thứ.

Chương 458

Chuyện đó đâu có đơn giản như trong tưởng tượng.

Bàn Tử chú ý tới cử động của Tô Thành, liền bắt đầu nhìn chằm chằm vào vị trí bên cạnh.“Huynh đệ, tình hình thế nào rồi?

Cảm giác như cậu bị ma nhập ấy, cứ đứng ngẩn người ra đó, nhìn chằm chằm mãi cũng không xong đâu, ít nhất chúng ta cũng phải có chủ ý gì chứ, phải tìm cách mới được.” Bàn Tử tiến tới vỗ vai tôi, liên tục giục giã, vì cứ đứng nhìn mãi thế này thì chỉ lãng phí thời gian, ít nhất phải tìm ra cách giải quyết hợp lý cho bước tiếp theo.

Nghe thấy sự sắp xếp đó, Tô Thành toe toét miệng cười, nếu đã nói đến mức này mà còn không mau chóng thao tác thì chẳng phải sẽ bị người ta cười cho sao.

Thế là Tô Thành liên tục gật đầu, rồi đi thẳng về phía trước.“Đừng gấp, nếu không đoán sai thì vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ cái đài đèn này đây, mau nhìn xem chúng ta đã tiến gần hơn tới chức năng phía trước rồi.” Nhìn vị trí dẫn đầu, tôi không ngừng đưa ra các chỉ dẫn và nhắc nhở, nhắm chuẩn vào vị trí đó.

Không có chút năng lực thì thật sự không dám tùy tiện nói giỡn ở đây.

Nếu hôm nay đã có mặt tại đây thì phải nắm chắc mục tiêu, nắm rõ các mánh khóe cụ thể bên trong.

Bàn Tử quan sát vị trí trước mặt xong liền lộ ra vẻ mặt khổ sở.

“Đại ca à, tôi thấy có gì đó không đúng nha, không phải là bị kích động quá đấy chứ?

Rõ ràng chỉ là một cái đài đèn bình thường, có gì mà khoa trương

thế, mọi người cân nhắc xem có nên suy tính thêm chút không, cứ lãng phí thời gian ở đây sao?

Thật là khó hiểu.” Hiện tại Bàn Tử tỏ vẻ không hiểu nổi, vì trong mắt hắn đó chỉ là một đài đèn bình thường, dù có kỳ lạ đến mấy cũng không đến mức quái đản như tôi nói.

Thế là trong mắt hắn hiện lên một dấu hỏi lớn, bắt đầu không ngừng gặng hỏi cho ra nhẽ.

Vì tình huống khá đặc thù và cổ quái nên cũng khiến mọi người cảm thấy mù mờ.

Bây giờ chỉ còn cách thành công một bước, tin rằng chỉ cần tiếp tục nỗ lực thì sẽ sớm đạt được mục đích.

Bước tiếp theo chỉ cần tăng tốc là xong.

Tô Thành nhe răng cười hắc hắc, lại nói: “Nói thế là biết ngay cậu chẳng chuyên nghiệp chút nào rồi, thôi cứ yên tâm đứng một bên đi, đối với tôi đây chỉ là chuyện nhỏ, nằm trong phạm vi xử lý của tôi, cứ đứng đấy mà xem.” Khi nói, trên mặt Tô Thành lộ ra một nụ cười đắc ý, rõ ràng là đang rất tự tin, trong lòng đã có kế hoạch.

Ví dụ như bây giờ, sau khi đã nhắm chuẩn mục tiêu, chỉ cần chú ý vào vị trí đài đèn nhỏ kia, chắc chắn sẽ có cách mở.

Sau khi tìm được phương hướng, bước tiếp theo là tìm ra kết quả mở thực sự và cách thao tác cụ thể.

Tôi đặt tay lên vị trí chân đèn, dùng lực từ cánh tay bắt đầu xoay và kéo.

Ngay sau đó vang lên những tiếng ‘rắc rắc’, rõ ràng bên trong có loại cơ quan nào đó, hoặc là một cơ chế đặc thù đã được khởi động.

Thấy động tĩnh đó, mắt Tô Thành sáng lên, thật là tuyệt vời, quá

hiệu quả luôn.

Chỉ trong chốc lát, Tô Thành cảm thấy rất sướng, vì đã tiến gần thêm một bước tới thành công.

Vốn dĩ lúc nãy tôi đã chú ý thấy cái bục nhỏ này có thể di chuyển, liền đoán bên trong có thể ẩn chứa bí mật gì đó, quả nhiên đúng như suy đoán, đã tìm ra cách giải quyết.

Ngay khi đài đèn bị dịch chuyển, một khu vực trước mặt bị đẩy ra, xung quanh trở nên tĩnh lặng một cách kỳ lạ.

Thật sự là quá tuyệt, trong lòng tôi cảm thấy mỹ mãn vô cùng.

Chẳng bao lâu sau, một tràng âm thanh 'tích li ba lạp' vang lên, tiếp theo đó là một cảnh tượng thần kỳ hiện ra.

Ở vị trí bức tường đá bên trái, một lối đi vốn được điêu khắc tinh xảo đột nhiên chậm rãi di chuyển, hình thành một không gian rộng lớn.

Trong thoáng chốc tôi cũng sững người, rồi cảm thấy sướng rơn, tuyệt quá, thật sự quá tuyệt vời."Mẹ kiếp, Thành ca thành công rồi, thật sự quá giỏi!

Hy vọng mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, giờ đã có hướng rồi, cười lên cái nào." Theo sau một cánh cửa gỗ chậm rãi mở ra, một gian mộc thất ở phía bên trái dần hiện ra trước mắt mọi người.

Sau một hồi thao tác, khoảng cách tới thành công đã gần hơn nhiều."Tuyệt quá, thao tác của tôi đúng là quá chuyên nghiệp, như thế này là chúng ta lại rút ngắn được khoảng cách rồi." Sau khi nắm rõ quy luật, mọi người bắt đầu cảm khái, trong lòng ai nấy đều vui mừng.

Hiện giờ đã có kỹ năng này, bước tiếp theo cần giải quyết mọi chuyện hợp lý hơn, tuyệt đối không được lãng phí thời gian.

Ví dụ như vị trí hiện ra trước mắt trông khá đặc thù, khiến người ta không khỏi vui vẻ.

Nỗi lo lắng trong lòng cũng vơi đi không ít.

Tô Thành chậm rãi tiến lên phía trước, không ngừng quan sát xung quanh để tìm ra cách giải quyết hợp lý nhất, không thể lãng phí thêm thời gian vì điều đó chẳng có ý nghĩa gì, chỉ mang lại thêm rắc rối.“Mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, tuy cửa đã mở nhưng nguy hiểm bên trong vẫn chưa được loại bỏ, chúng ta phải thận trọng, cứ đi theo tôi, vạn lần không được khinh suất hành động.” Khi mọi người chưa kịp hành động, Tô Thành đã đi tiên phong, không quên dặn dò Bàn Tử và Giải Liên Hoàn đứng phía sau.

Tô Thành sợ chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cũng gật đầu tán thành.

Tô Thành đi đầu, Hoắc Tú Tú theo sát phía sau.

Ngay khi vừa bước vào gian mộc thất bên trong cửa trắc, một luồng không khí mát lạnh thổi tới.

Càng lại gần, cảm giác mát lạnh càng rõ rệt.

Tô Thành biết mình không nhìn lầm, nơi này chính là địa điểm đó.

Cuối cùng, tôi áp sát vào bức tường đá, tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 459

Rất nhanh sau đó, tôi chú ý tới những bức họa trên cánh cửa gỗ bằng đá ở phía trước.

Sau khi xem qua các cảnh tượng trong tranh, Tô Thành biết mình đã nhắm đúng mục tiêu.

Nếu đã đúng thì bước tiếp theo là phải nắm rõ quy luật để biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó, tôi tiếp tục tiến về phía trước, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi vì vấn đề hiện đang bày ra trước mắt.

Tô Thành tiếp tục nhún người nhảy về phía trước.

Càng đi vào bên trong, mắt tôi càng sáng lên khi thấy ở góc tường có bày biện ngay ngắn các món đồ cổ, từ bình gốm sứ đến các đồ bồi táng khác.

Không hổ danh là cổ mộ ngàn năm, quy mô hùng vĩ thế này, chắc hẳn chủ nhân bên trong cũng là bậc đại quan quý tộc thời cổ đại, thân phận địa vị vô cùng hiển hách.

Chỉ riêng việc nhìn những vật phẩm trưng bày này thôi cũng đủ thấy sự đặc biệt của nó.

Chỉ trong chốc lát, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng kích động, nhịp tim cũng đập mạnh hơn.

Hiện tại, sau khi đã nắm bắt được tình hình, tôi cảm thấy rất sướng.“Tuyệt quá, thật sự hiệu quả, đúng là vị trí lần trước mình nhìn thấy, ha ha ha, chúng ta thành công rồi!” Đối diện với nơi này, tôi cười không dứt miệng.

Tô Thành thấy cung điện này thật hùng vĩ, còn Bàn Tử thì khác,

hắn chỉ nhìn chằm chằm vào những chiếc chuông cổ, nhạc khí thời cổ đại và các bình gốm sứ, mắt sáng rực như thể sắp phát tài đến nơi.

Hắn thật sự cảm thấy sắp từ kẻ nghèo kiết xác trở thành đại gia rồi, đống đồ này mà mang về phố Phan Gia Viên thì chắc chắn sẽ trở thành thổ hào.

Thế là không đợi Tô Thành nhắc nhở, gã béo đã bắt đầu xông lên phía trước."Không ngờ lại hiệu quả và ưu tú đến thế, chúng ta lại tiến gần thành công thêm một bước rồi, tuyệt quá, ha ha ha, tổng cộng cũng không lãng phí thời gian của chúng ta." Nhìn vị trí phía trước, gã béo cười hì hì không dứt, lòng bàn tay cứ xoa xoa vào nhau.

Đối với chúng tôi, phương hướng tiến lên đã rất rõ ràng, thành công chỉ còn cách một bước chân.

Chỉ cần suy tính kỹ lưỡng một chút, tìm ra cách giải quyết khả thi thì những vấn đề tiếp theo xử lý sẽ đơn giản hơn.

Đương nhiên, mọi chuyện không hề dễ dàng như vậy, phải có lời giải đáp hợp lý mới được.

Một người khác cũng bắt đầu quan sát các động tĩnh xung quanh.

Chỉ cần có một tiếng động nhỏ là sẽ lập tức phản ứng ngay.

Tô Thành tiến về phía trước."Bàn Tử, anh nhất định phải cẩn thận một chút, bên trong này hung hiểm vạn phần, nhất định phải cẩn thận, cố gắng đừng tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì, nếu không lưu ý có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, phải chú ý an toàn." Tô Thành thật sự sợ cái tính của Bàn Tử, vì gã này vốn tham chút lợi nhỏ, thích vơ vét đồ đạc bên trong, hận không thể dọn sạch cả mộ đi, lần nào cũng vô tình chạm phải cơ quan.

Đối diện với chuyện này, Tô Thành cảm thấy lo lắng, sợ Bàn Tử lại chứng nào tật nấy.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại tỏ ra nghiêm túc, không ngừng xin lỗi.“Được rồi mà, tôi đâu có ngu ngốc đến thế, bỏ qua đi, chuyện nhỏ thôi mà?

Nói quá lên làm gì, yên tâm đi, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi, hoàn toàn không vấn đề, tất cả đều OK, chỉ cần giải quyết được thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Nếu không có bản lĩnh thì đã chẳng dám nhận việc này, nên đối với tôi, chỉ cần tiếp tục nỗ lực thì bước tiếp theo sẽ đáng tin cậy hơn.

Nghiên cứu một hồi, trong lòng cảm thấy mỹ mãn, mắt không ngừng nháy nháy cười.

Có lẽ thành công chỉ còn cách một chút nữa thôi.

Sau đó tôi cũng chẳng buồn đáp lời gã nữa, trực tiếp quan sát hướng đi chung của cổ mộ và các cảnh tượng cụ thể bên trong, cảm giác bối cảnh hiện ra quả thực rất cổ quái.

Cuối cùng, ánh mắt Tô Thành dừng lại ở vị trí phía trước.“Bá đạo!

Thật sự quá lợi hại, không ngờ lại chuyên nghiệp đến thế, xem ra đã tìm đúng mục tiêu, nhắm trúng mấu chốt vấn đề rồi.” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tô Thành thấy thật tuyệt vời, không kìm được mà hít sâu một hơi, vì cảm thấy thành công đã ở ngay trước mắt.

Cái điệu bộ đắc ý đó trông rất chuyên nghiệp, lòng cảm thấy sướng rơn.

Lúc này, nhịp tim bắt đầu gia tốc cực độ.“Ha ha ha, phát đạt rồi, phát đạt rồi, lần này phát tài thật rồi, không ngờ lại phấn khích đến thế, tuyệt quá đi mất!” Sau khi xem xét các số liệu, tôi cười hì hì không dứt, tay chân luống cuống vì cảm thấy quá phấn khích, nhịp tim cũng nhanh hơn.

Cứ ngỡ là một chuyện cực kỳ rắc rối, cứ tưởng đồ bên trong

không đáng tiền, nhưng giờ xem ra toàn là bảo bối giá trị liên thành!

Cuối cùng, tôi cầm món đồ trong tay mà không nỡ rời mắt.

Tô Thành và Giải Liên Hoàn đứng ở vị trí tiên phong, nhìn về phía trước thấy một vật giống như nắp quan tài.

Ở chính giữa vị trí đó có đặt một cỗ quan tài, nằm lặng lẽ ở đó trông vô cùng bắt mắt.

Tô Thành bắt đầu nhắm chuẩn mục tiêu, quan sát thật kỹ."Vãi thật, lạ lùng quá, không ngờ bên trong lại có một cỗ quan tài, bá đạo thật." Nhìn thấy món đồ đó, Tô Thành không ngừng lẩm bẩm, rồi cùng Giải Liên Hoàn từ từ tiến lại gần.

Từ cách bài trí xung quanh có thể thấy, đây không phải là mộ thất chính, mà chỉ là một khu vực bồi táng.

Dù vậy, những cảnh tượng bài trí bên trong vẫn khiến người ta cảm thấy khó tin và có chút buồn cười.

Nếu đã vậy, Tô Thành cảm thấy không thể lãng phí thời gian thêm nữa.

Thế là tôi bắt đầu hít sâu một hơi, tiếp tục tiến về phía trước, tăng tốc độ để xem có thể nắm rõ quy luật bên trong không.

Ví dụ như nhìn cái nắp quan tài này để biết thứ đựng bên trong là gì.

Vì Bàn Tử hiện đang mải mê ngắm nghía đống đồ cổ sứ, nhạc khí ở góc tường, nên tôi cũng không buồn để ý tới hắn, chỉ tập trung quan sát mọi biến động xung quanh.

Trong mắt Tô Thành, nếu xung quanh không có phản ứng gì kỳ lạ thì mọi chuyện đều có thể giải quyết.

Chương 460

Nếu bên trong không nảy sinh vấn đề hay nguy cơ nào thì thật là tạ ơn trời đất, còn nếu xảy ra rắc rối thì đúng là đáng buồn, lúc đó chỉ có nước ngồi khóc.

Bàn Tử lúc này đang ở một góc rìa, hoàn toàn không nhìn thấy vị trí mấu chốt nơi tôi đang đứng, cũng không biết đây là chỗ nào, nên nếu không để ý kỹ thì căn bản chẳng biết gã đang làm cái gì.

Hơn nữa cũng chẳng ai thèm để ý đến gã nên gã càng được đà vui vẻ.

Một mình gã đứng đó ngắm nghía, cười hì hì không dứt, cảm giác như mình rất chuyên nghiệp trong việc giải quyết rắc rối vậy."Ha ha, mẹ kiếp, không ngờ lại phấn khích và hiệu quả đến thế, mau nhắm chuẩn mục tiêu, lần này vớ bẫm rồi." Sau khi nắm được các thông số liên quan, Bàn Tử bắt đầu cười hì hì, không ngừng thao tác trên điện thoại vì cảm thấy lần này thực sự vớ được món hời lớn.

Nếu đã nắm rõ quy luật thì không cần lãng phí thời gian nữa, trong lòng cảm thấy rất sướng.

Lúc này Bàn Tử vẫn đang nhắm chuẩn vị trí đó.

Sau đó, khi đang quan sát một mình, mắt hắn bỗng sáng lên, thấy phía trước có một vật thể kỳ đặc, hắn nhìn chằm chằm rồi cầm món đồ trong tay ngắm nghía không rời, đó là một miếng ngọc bội to bằng bàn tay.

Nhìn thấy món đồ, hắn bắt đầu xoa tay, biết là đã vớ được món hời lớn."Tuyệt quá, tuyệt quá, ha ha, không ngờ lại chuyên nghiệp đến thế, lần này tha hồ mà kiếm chác." Sau khi thực hiện xong một loạt thao tác, hắn bắt đầu cười hì hì không dứt.

Vì lúc này cảm thấy mình rất chuyên nghiệp nên cũng có chút đắc ý, thầm nghĩ không thể tiếp tục khiêm tốn được nữa.

Nếu đã tìm đúng chỗ thì phải nhắm chuẩn mục tiêu, nắm rõ quy luật chung.

Sau đó hắn cầm miếng ngọc bội trong tay, hà hơi vào đó, rồi dùng tay nhẹ nhàng lau chùi, trông vô cùng cẩn thận.

Chính vì miếng ngọc bội này đang rất 'hot' nên hắn sợ chỉ cần sơ sẩy một chút là hỏng chuyện hoặc làm hỏng đồ.

Vì món đồ đã hiện ra trước mắt nên hắn thấy cần phải tìm hiểu thật rõ ràng mới được.

Món đồ nhỏ này thực sự khiến hắn mê mẩn.

Sau khi xem xét kỹ vị trí, hắn lại bắt đầu cười hì hì.Tô Thành lúc này đã toàn thần quán chú nhìn chằm chằm vào nắp quan tài, chú ý những biến hóa kỳ lạ bên trong, xem có manh mối nào đặc biệt hơn không.

Nếu xung quanh có biến hóa đặc thù thì nhất định có thể rút lui an toàn."Hừ, tôi không tin là không giải quyết được việc này, không tin là không xử lý được vấn đề.

Yên tâm đi, chúng ta cứ quan sát vị trí bên cạnh, mọi thứ sẽ ổn thỏa cả thôi." Đứng trước mặt mọi người, tôi bắt đầu xoa tay, hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, nắm chắc quy luật rồi mới lộ ra cánh tay.

Vì tôi cảm thấy nếu lúc này mà vẫn không có động tĩnh gì, không mau chóng hành động thì sẽ chẳng còn ý nghĩa nữa."Giải Liên Hoàn, mau lại đây giúp tôi một tay, chúng ta phải tìm cách đẩy cái này ra, tôi không tin là không giải quyết được." Sau khi gạt bỏ những rắc rối, Tô Thành toe toét cười, không ngừng ra hiệu tay, đối với gã thì chuyện

này thực sự quá chuyên nghiệp.

Sau đó gã không ngừng tiến về phía trước.

Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú bắt đầu phụ giúp một tay.

Hoắc Tú Tú tiến tới trước nắp quan tài, bắt đầu thổi phồng sự việc và xem xét vị trí phía trước để nắm rõ quy luật liên quan.

Vốn dĩ Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú đã chuẩn bị sẵn sàng để cùng nhau đẩy ra, nhưng lại bị Tô Thành hớt hải ngăn lại."Đừng gấp, đừng gấp, đây là quy tắc mà tổ tông đã định hạ rồi!

Trong tình huống này, nếu muốn mở nó ra thì tiền đề là phải thắp một ngọn nến, phải thắp nến ở bên cạnh rồi mới được bãi phóng xung quanh, vạn lần không được làm bừa, nếu không sẽ rước họa vào thân đấy, cứ yên tâm đứng bên cạnh đi." Sau đó Tô Thành trừng mắt nhìn đối phương, vỗ vai họ, hy vọng cơ hội này có thể khiến họ thực sự bình tĩnh lại.

Tình hình hiện tại khá đặc thù, nếu còn tiếp tục làm bừa thì sau này có thể sẽ gặp rắc rối lớn, hậu họa khôn lường.

Theo ý của Tô Thành, lúc này phải lấy sự thận trọng làm trọng.

Hoắc Tú Tú và Giải Liên Hoàn cũng liên tục gật đầu, không dám nói thêm gì nữa, chỉ đứng bên cạnh quan sát kỹ lưỡng chứ không dám làm bừa.

Tô Thành thấy cứ theo quy tắc tổ tông để lại mà làm, gã lấy từ trong bao ra mấy cây nến.Nhìn thấy cảnh tượng đó, Giải Liên Hoàn không khỏi lẩm bẩm cảm thán trong miệng."Ái chà, không ngờ cậu ta lại chuyên nghiệp đến thế, nhìn đúng là ưu tú thật, cứ tưởng rắc rối lắm, giờ xem ra cũng đơn giản." Nhìn Tô Thành bận rộn bên cạnh, gã cũng bắt đầu lẩm bẩm, trong lòng cảm thán vạn phần vì Tô Thành thực sự quá ưu tú.

Chính nhờ những thao tác đặc thù của Tô Thành mà Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh được mở mang tầm mắt, mắt chữ O miệng chữ A vì thấy Tô Thành thực sự quá chuyên nghiệp.

Nếu không có những thao tác này của Tô Thành thì có lẽ đã bị làm sai, khiến mọi người bị xoay như chong chóng rồi.

Cuối cùng, Tô Thành cười hì hì, một lần nữa xóa tan sự nghi ngờ của đối phương và giải quyết được rắc rối.

Ở vị trí phía Nam của cỗ quan tài, sau khi đã đặt nến xong xuôi, những người khác cũng bắt đầu lục tục theo sau, sợ rằng chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ gặp rắc rối hoặc nguy hiểm, nên phải vô cùng cẩn thận.

Đợi một lát, xung quanh tĩnh lặng như tờ, thậm chí còn cảm thấy có chút lo lắng, sợ hãi.

May mà Tô Thành đã quan sát kỹ vị trí này và bắt đầu phản hồi, hy vọng có thể nắm được quy luật.

Nến đã thắp xong, Tô Thành khẽ gật đầu ám hiệu cho Hoắc Tú Tú rằng có thể bắt đầu thao tác.

Được sự đồng ý của Tô Thành, mọi người bắt đầu lục tục tiến lên phía trước.“Nếu cứ theo đà này thì chúng ta vớ bẫm rồi, tuyệt quá, như thế mới gọi là chuyên nghiệp chứ, được rồi, nếu vậy chúng ta tiếp tục thôi.” Dứt lời, gã vừa đi vừa xoa tay, vì lúc này đã tìm đúng chỗ, thành công chỉ còn cách một bước chân nên giờ phải nỗ lực gấp bội.

Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú đồng tâm hiệp lực bắt đầu ra sức kéo về phía trước.

Ngay sau đó, khi vừa đẩy nhẹ về phía trước, một tiếng ‘xoẹt xoẹt’ vang lên, rồi nắp quan tài thực sự bắt đầu từ từ dịch chuyển, lộ ra

một khoảng trống nhất định.

Trong thoáng chốc, mắt mọi người sáng lên, thật là hiệu quả.

Chỉ trong chốc lát, nhịp tim ai nấy đều tăng nhanh, trong lòng cảm thấy mỹ mãn vì thành công đã ở rất gần.

Khi quan tài dần bị đẩy ra, một khe hở nhỏ xuất hiện ở phía trước.

Mọi người bắt đầu cười hì hì không dứt, thực sự là quá tuyệt vời.

Chương 461

Hiện tại nắp đã mở được một nửa, Tô Thành lập mã ra hiệu cho mọi người dừng lại, vì lúc này phải chú trọng vào thực tế, các số liệu trong tay cũng phải được xử lý một cách bình tĩnh.

Nếu cứ tiếp tục làm bừa như đối phương thì rất dễ nảy sinh vấn đề, lúc đó nguy cơ sẽ bủa vây tứ phía.“Tôi đang làm gì thế này?

Đột nhiên dừng lại làm gì, chẳng lẽ chúng ta không tiếp tục nữa sao?

Có chút khó hiểu nha.” Vì tiếng quát dừng lại đột ngột của Tô Thành khiến tôi cảm thấy hơi lạ, thế là tôi cũng không ngừng gãi đầu gãi tai, rồi hỏi lại với vẻ mặt khá tệ.

Cứ ngỡ đang yên đang lành sao lại đột ngột dừng lại, thật khiến người ta thấy mờ mịt.

Tô Thành đứng bên cạnh lại cười cười.

Đã đến vị trí này rồi, làm sao có thể tùy tiện dừng lại được.“Hanh hanh, có lẽ mọi người chưa hiểu rõ rồi, nếu đẩy quan tài ra quá nhiều thì bên trong có thể bị ẩm, lúc đó sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” “Nếu có thể cân nhắc tình huống tiếp theo hoặc giải quyết được vấn đề sắp tới thì sẽ không còn gì nghi ngờ nữa, lúc đó cũng có thể tìm thấy những manh mối khác, ví dụ như tình huống hiện tại.

Có thể xác định một phương hướng, từ từ kéo giãn khoảng cách ra thì sẽ tiến thêm được một bước, mà thành công cũng chỉ còn cách một bước thôi, nên cứ yên tâm đứng bên cạnh đi.” Những lời của Tô Thành thực sự rất chí lý, nhưng đối phương nghe xong lại thấy ù ù cạc cạc, vì bên trong có quá nhiều chi tiết cần phải chú ý.

Chỉ nghe vài ba câu mà muốn hiểu thấu đáo thì đâu có dễ, không hề đơn giản như tưởng tượng.

Thế là chỉ trong chốc lát, gã bị quay như chong chóng, mặt mày ngơ ngác, lộ ra vẻ cổ quái.

Giờ đã hỏi không rõ, hiểu không thấu thì gã cũng chẳng nói thêm gì nữa, chỉ biết lắc đầu liên tục, không thèm suy nghĩ lung tung nữa."Không ngờ bên trong lại có nhiều học vấn đến thế, xem ra những chỗ cần học tập càng lúc càng nhiều rồi, Tô Thành nhất định phải cố lên, phải tiếp tục nỗ lực nhé, tôi ở bên cạnh sẽ luôn ủng hộ cậu, tôi tin cậu nhất định sẽ thành công, nhất định sẽ rất chuyên nghiệp, cố lên!" Sau khi được Tô Thành giải thích như vậy, Hoắc Tú Tú lại bắt đầu vỗ tay tán thưởng, giơ ngón tay cái lên khen ngợi Tô Thành hết lời.

Vì những lời vừa rồi của Tô Thành thực sự thể hiện sự chuyên nghiệp, khiến cô cảm khái vạn phần.

Nghe xong, Tô Thành cũng cười hì hì gật đầu.

Ngay sau đó, Tô Thành lấy từ trong ba lô ra một thứ gọi là Tham Long Trảo, được chế tạo từ các sợi thép tết lại thành một cái móc.

Cái Tham Long Trảo này là chuyên nghiệp nhất, chủ yếu là có thể lặng lẽ luồn vào bên trong để sờ soạng và kéo các vật phẩm cụ thể ra ngoài.

Vì thế lúc này mới có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Ở giai đoạn cuối cùng, cả không gian xung quanh đều tĩnh lặng như tờ, bầu không khí trở nên đặc biệt căng thẳng.

Trong khi Tô Thành thao tác, Hoắc Tú Tú cũng chỉ đứng ở vị trí bên cạnh xa xa quan sát, không hề có ý định tiến lên quấy rầy, cũng không giúp được gì, nên chỉ có thể đứng yên một bên.

Giải Liên Hoàn đứng cạnh nhìn Tô Thành thao tác mà cảm thấy kinh ngạc.

Sau đó ông ta lẩm bẩm tự nói một mình, rồi từ tận đáy lòng cảm thán: "Trời đất ơi, thật sự quá lợi hại rồi, không ngờ cậu ta lại chuyên nghiệp đến thế, nhìn qua là biết ngay, chắc chắn là hạng ưu tú, nhìn thế này thì đúng là thông minh thật." "Không hổ danh là chàng rể được nhà họ Hoắc mời về, lợi hại thật, người của Lão Cửu Môn chuyên nghiệp quả nhiên khác biệt, ưu tú, thật sự quá ưu tú." Nhìn thấy một loạt thao tác của đối phương, ông ta bắt đầu không ngừng cảm thán đủ kiểu, thậm chí tình không tự chủ được mà giơ ngón tay cái lên khen ngợi hết lời.

Bởi vì Tô Thành là chàng rể nhà họ Hoắc của Lão Cửu Môn, nên lúc này Giải Liên Hoàn cảm thấy đặc biệt khâm phục, thậm chí trong lòng lại một lần nữa tán thưởng, thấy Tô Thành quả thực là một kẻ đổ đấu xuất sắc nhất.

Dù sao người trong nghề đều biết, Lão Cửu Môn năm xưa tuyệt đối là sự tồn tại lẫy lừng, chỉ cần nhắc đến Lão Cửu Môn là mọi người đều không kìm được mà giơ ngón tay cái, lời khen ngợi đó tuyệt đối không hề tùy tiện hay đơn giản chỉ là vì vẻ ngoài.

Ví dụ như trình độ chuyên nghiệp mà những người này đang thể hiện lúc này, cũng bắt đầu khiến mọi người thi nhau giơ ngón tay cái tán thưởng.

Ở một phía khác, Tô Thành chậm rãi điều khiển xe tiến về phía trước, sau đó nhẹ nhàng bắt đầu kéo một thứ trong tay.

Bởi vì lực tay đặc biệt nhỏ, nên anh kéo từng chút một, vì bản thân anh quan niệm chậm mà chắc, nếu làm quá nhanh có thể dễ dàng làm hỏng đồ bên trong.

Đối với Tô Thành mà nói, tuyệt đối không được làm bừa, không

được tiếp tục liều lĩnh, nếu không rất dễ xảy ra sự cố.

Cuối cùng, Tô Thành từ từ nâng một thứ gọi là Tầm Long Trảo lên.

Trong lúc đó, Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú cũng nhìn chằm chằm quan sát, hy vọng có thể học hỏi thêm được chút kỹ thuật liên quan, bởi vì thủ pháp đổ đấu của Tô Thành quả thực rất chuyên nghiệp, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Cho nên anh phải tiếp tục thăm dò tìm đúng mục tiêu, chuẩn bị nắm rõ quy luật bên trong.

Nhưng ngay lúc này, sau khi chiếc móc nhỏ của Tô Thành vừa được kéo ra, anh phát hiện bên trong cư nhiên có một số mảnh quần áo bị phá hủy còn sót lại.

"Trời ơi, sâu đậm thế cơ à, chết tiệt!

Đã là cổ mộ ngàn năm rồi, vậy mà một số quần áo tùy táng bên trong hiện tại vẫn chưa mục nát, thật sự quá kỳ lạ." Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Tô Thành bắt đầu cảm thán đủ kiểu.

Vì món đồ khá kỳ lạ nên anh cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cả người bắt đầu trở nên nôn nóng bồn chồn.

Sau đó, anh bắt đầu lục tục tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới điểm xa nhất, anh không ngừng quan sát các hướng, xem bước tiếp theo nên sắp xếp thế nào.

Tìm thấy thêm một số đồ vật trước đó, Tô Thành không dừng tay.

Đối với Tô Thành, đã đến đây rồi thì nhất định phải tìm món gì đó đáng giá bên trong, nếu không chẳng phải là đi tay không về sao, lúc đó chắc chắn sẽ rất thảm hại, cho nên hôm nay nhất định phải tranh thủ tìm kiếm.

Vì thế lúc này anh bắt đầu quan sát tới lui phía trước không ngừng, nắm rõ một số quy luật cụ thể bên trong để biết bước tiếp theo phải làm gì.

Cũng chính vì tình huống khá đặc thù nên khiến mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Khi chiếc móc vừa đưa vào, đột nhiên Tô Thành cảm thấy hơi nặng tay, anh dùng tay thăm dò liên tục, lúc kéo lên cảm thấy có gì đó khó hiểu, thậm chí khiến người ta thấy kỳ lạ.

Chỉ trong chốc lát, nhịp tim của Tô Thành bắt đầu tăng nhanh, bởi vì anh cảm thấy mình lại tiến thêm một bước gần đến thành công, nên lòng anh bắt đầu rộn ràng, giống như mấy bộ phim truyền hình hay chiếu cảnh cười nói không ngừng.

Chương 462

“Ha ha, tuyệt quá, xem kìa, sắp thành công rồi, nhiều đồ quá, cứ thế này thì chúng ta có thể kiếm gấp đôi, mình nhất định phải tìm đúng món đồ đáng giá, ha ha ha, quá đỉnh luôn.” Chưa nắm rõ món đồ bên trong, anh đã cười không khép được miệng, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, trong lòng cảm thấy vô cùng phấn khích.

Vì hiện tại đã xác định được mục tiêu, nên bước tiếp theo phải nắm rõ quy luật cụ thể bên trong, sau đó xem rốt cuộc là thứ gì, nếu đã vậy thì phải ra tay mạnh mẽ hơn một chút.

Không có kim cương toản thì không dám nhận việc này, câu nói này chẳng sai chút nào.

Sau đó khi lại một lần nữa mò mẫm thứ gì đó ở dưới đáy, cư nhiên phát hiện bên trong giống như một món đồ hình vòng tròn khổng lồ, khi kéo lên thì ra là một sợi dây chuyền nhỏ.

Cuối cùng Tô Thành bắt đầu quan sát không ngừng.

“Ha ha, lợi hại thật, quá phấn khích, thế này thì không chiếm chút hời quả thực không được, đúng là lợi hại, quả thực ưu tú!” Sờ vào món đồ bên trong, Tô Thành bắt đầu lẩm bẩm, cười ha ha một trận, rồi liên tục đặt nó vào lòng bàn tay, bởi vì trong tình huống này, anh biết mình đã ở rất gần thành công rồi.

Sau đó anh lấy ra một tờ giấy nhỏ từ trong túi, trực tiếp gói món đồ lại.

Vì món đồ này khá đặc biệt, nếu sơ suất một chút có lẽ sẽ dễ bị hỏng, không chừng sẽ xảy ra tai nạn.

Để đảm bảo vạn vô nhất thất, anh phải dùng thứ gì đó bao bọc lại

trước, sau đó mới đi thăm dò xem có độc tính hay không.

Nếu có thể xác định mọi thứ đều ổn thì mới có thể thực sự xóa bỏ lo ngại trong lòng, giải quyết được những phiền phức có thể đe dọa sinh mạng, mọi thao tác đều đang được tiến hành một cách thành thạo, tất cả đều được xử lý rất trôi chảy.

Đợi sau khi giải quyết xong phiền phức tương ứng, anh bắt đầu thở phào một cái.

Trong lúc xử lý những vấn đề đó, anh bắt đầu tiếp tục tiến lại gần vị trí phía trước.

"Vậy tôi phải nhanh lên, thứ này chắc chắn đáng giá, lát nữa ra ngoài nhất định phải kiểm tra trước, tôi xem xem rốt cuộc có gì đặc biệt không, cứ giữ lại trước đã." Món đồ khá đặc biệt, Tô Thành bắt đầu lên tiếng nhắc nhở mọi người, sau đó đưa món đồ cho đối phương để có thể tiếp tục quan sát.

Bởi vì bên trong có đủ loại sự tồn tại thần kỳ, anh cảm thấy tuyệt đối không được lơ là, thế là trực tiếp chuyển món đồ đó cho đối phương.

Ngay sau khi nghe xong, người kia cũng không hề do dự mà nhe răng cười, trực tiếp nhét món đồ vào túi, không lãng phí thời gian nữa.

Sau khi nắm rõ tình hình, những thứ bên trong có lẽ sẽ không bị lãng phí tùy tiện.

Cảm thấy sau đó Tô Thành lại một lần nữa ra tay, dùng chiếc móc nhỏ không ngừng kéo tới lui bên trong, hy vọng có thể kéo hết mấy thứ đồ chơi đó ra, ít nhất cũng phải biết chuyện gì đang xảy ra.

Vì không biết những điều thần kỳ đặc thù bên trong, nên cũng không thể lơ là, phải đặt sự cẩn trọng lên hàng đầu.

Cho nên cảm thấy cả không gian xung quanh đều tĩnh lặng như tờ.

Hoắc Tú Tú và Giải Liên Hoàn thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim của nhau.

Bởi vì mọi cử động của Tô Thành đều nằm trong tầm quan sát của hai người, một chút phản ứng hay manh mối nhỏ nào cũng khó lọt qua mắt họ.

Vì thế lúc này Tô Thành cũng tỏ ra rất chuyên nghiệp.

"Trời đất ơi, thật sự quá ưu tú rồi, không ngờ hôm nay lại phấn khích thế này, nhìn xem, khoảng cách đến thành công lại gần thêm một bước, chắc chắn có thể giải quyết hoàn mỹ những vấn đề này." Tôi bắt đầu không ngừng cảm thán, lúc đó nếu có điện thoại chắc chắn sẽ gọi điện khoe một trận, nếu không có chút kính trọng thì tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy.

Cuối cùng, họ lục tục tiến về phía trước.

Tô Thành đi tiên phong, thậm chí đã xuất hiện ngay trước mắt đối phương, khoảng cách đến thành công chỉ còn trong gang tấc.

Cho nên khi đi đến vị trí đó, ai nấy đều nhe răng cười không ngừng.

Nhưng trong lúc Tô Thành liên tục kéo ra một số bảo vật đáng giá từ bên trong và chuẩn bị tiếp tục xem xét, đột nhiên nghe thấy ở vị trí phía trước nhất xuất hiện một loạt tiếng động.

Chỉ trong nháy mắt, cả người anh hoảng hốt, trời đất ơi, thực sự không ngờ lại đáng sợ như thế, khiến người ta cảm thấy quá bất ngờ.

Bởi vì ngọn nến đặt ở phía đầu quan tài đang không ngừng lung lay.

Nhìn thấy tình huống này, Tô Thành nhíu mày, ánh mắt đông cứng lại, biết tình huống có chút không ổn, nếu đã như vậy thì phải lập tức dừng lại, tuyệt đối không được tiếp tục xông lên một cách bốc đồng

như thế.

Cho nên sau đó anh có ý thức dừng thao tác, cứ thế tĩnh lặng quan sát ở vị trí bên cạnh, không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào.

“Mẹ kiếp, đáng sợ quá vậy?

Chuyện gì thế này?

Tại sao chỗ đó lại có tiếng động, phải suy nghĩ cho kỹ mới được.” Chính vì những dao động nhỏ phía trước khiến tôi cảm thấy hơi căng thẳng, dư chấn bắt đầu không ngừng dấy lên trong lòng, đang cân nhắc xem bước tiếp theo nên có sắp xếp hợp lý hơn không, vì lúc này thực sự không được phép có nửa điểm lơ là đại ý.

Cũng chính vì tình huống khá đặc thù nên khiến mọi người cảm thấy căng thẳng hơn.

Nhưng từng chút một tiến về phía trước, những manh mối xung quanh miệng huyệt bắt đầu hiện ra.

Tô Thành đi ở đầu hàng, lập tức dừng tay, trước khi rời đi bắt đầu không ngừng quay đầu nói: “Tôi không thể ở lại đây thêm nữa, phải rời đi ngay lập tức, bây giờ đi cùng tôi ngay.” Trong lúc nói, anh siết chặt nắm đấm, rồi cả nhịp tim bắt đầu đập loạn nhịp, tăng tốc.

Vì tình huống đặc thù nên hiện tại không thể lãng phí thời gian.

Vừa nghe thấy câu đó, Giải Liên Hoàn cảm thấy có chút không hiểu, vội vàng tiến lên hỏi: “A, không đúng nha Tô Thành, sao tự nhiên lại phải dừng lại, chúng ta chẳng phải mới bắt đầu sao, đột nhiên dừng lại nhường bước thế này thì mọi nỗ lực trước đó đều đổ sông đổ bể hết.” Thấy Tô Thành đứng một bên có vẻ điềm tĩnh, đối phương bắt đầu thấy khó hiểu, thế là không ngừng hỏi han, thậm chí không ngừng gãi đầu cảm thấy mù mịt.

Bởi vì trong mắt Giải Liên Hoàn, có bao nhiêu đồ tốt bày ra trước mắt như vậy, nếu không dọn sạch rồi mang đi hết thì thật lãng phí, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Đối với Giải Liên Hoàn, đây là cơ hội nghìn năm có một, chỉ có thể hiểu ngầm chứ không thể nói ra, vạn lần không được tùy tiện lãng phí thời gian nữa.

Chương 463

Nghe thằng nhóc đó nói một tràng nhảm nhí, Tô Thành cũng chỉ có thể liên tục cười khổ, cảm thấy có chút bất lực, xòe tay ra không biết nói gì, bởi vì hiện tại anh cũng không biết nên đáp lại đối phương thế nào, bản thân chuyện này quả thực khá phức tạp, ba máu sáu cơn cũng không dễ giải thích.

Tô Thành chỉ tay về phía trước nhất nói: "Nhìn thấy không, ngọn nến đó bắt đầu rung động rồi, nghĩa là không được động vào, đồ bên trong chúng ta đều không được mang đi, lập tức để lại toàn bộ mọi thứ nguyên phong bất động bên trong, phải tôn trọng quy tắc tổ tông để lại." Về nguyên tắc thì tuyệt đối không được làm bừa, vì Tô Thành cũng là một người khá có nguyên tắc, thực ra những kinh nghiệm mà tổ tông đúc kết lại đều có ý nghĩa của nó, tuyệt đối không phải tự nhiên mà đặt ra.

Cho nên sau đó Tô Thành hạ lệnh, lúc này anh nhíu chặt lông mày, nhìn chằm chằm vào vị trí trước mặt, ra lệnh một tiếng.

Giải Liên Hoàn trề môi, không cho là đúng mà nói: "Không cần thiết phải thế chứ, dù sao thì tổ tông có lẽ cũng gặp một số vấn đề, cũng sẽ có những chỗ sai lầm, chúng ta cũng không thể vì một vài quyết định sai lầm của tổ tông mà cứ thế chịu thiệt, tôi thấy chúng ta nên tiếp tục giải quyết chuyện này một cách hợp lý thì hơn, như thế chúng ta có thể giải phóng hoàn mỹ mọi vấn đề, không phức tạp như cậu tưởng đâu." Theo ý của Giải Liên Hoàn, nhiều đồ như vậy, cho dù là tổ tông để lại cũng chưa chắc đã bất di bất dịch, cần phải cân nhắc khác đi, biết đâu lúc đó có thể có kết quả mới thì sao?

Dù sao thì thằng nhóc này hôm nay đã quyết tâm phải kiên trì đến

cùng, không thể cứ thế mà bỏ cuộc được.

Nghe xong một tràng đó, Tô Thành đã cảm thấy cạn lời, không biết nên nói gì, không biết nên tiếp tục làm thế nào với ông ta.

Cuối cùng, Tô Thành đặt toàn bộ đồ vật trở lại bên trong quan tài, không giải thích thêm nữa, hạ lệnh cuối cùng là rút lui.

Sau đó đối phương cũng chỉ có thể liên tục gật đầu, không dám nói gì thêm.

Nhưng trong lòng Giải Liên Hoàn vẫn luôn cảm thấy có chút không phục, vì ông ta thấy Tô Thành cố ý phóng đại chuyện này lên, về căn bản không phức tạp như tưởng tượng.

Nếu thực sự có phiền phức gì thì nên dùng chút mưu mẹo, xem có tìm được cách giải quyết hợp lý không, nên ông ta hy vọng có thể tìm ra sách lược giải quyết, chứ không phải giống như Tô Thành, cứ khăng khăng ý mình như vậy, như thế có lẽ sẽ mang đến phiền phức vô tận.

Cho nên lúc này những suy nghĩ trong đầu ông ta bắt đầu không ngừng đảo lộn, muôn vàn tâm tư.

Cuối cùng, Tô Thành không để sót món nào, toàn bộ đều đặt vào bên trong quan tài một lần nữa, và đóng nắp lại chắc chắn.

Thậm chí khi sắp đi, Tô Thành còn chắp chặt hai tay vào nhau, cung kính cúi chào về phía trước, biểu hiện sự thành tâm không muốn quấy rầy, không cố ý mạo phạm đối phương.

“Anh bạn, xin lỗi, hoàn toàn xin lỗi nhé, thực sự không ngờ hôm nay lại đặc thù thế này, hoàn toàn thuộc về một sự cố ngoài ý muốn, không ngờ thao tác lại đỉnh như thế, hẹn gặp lại sau nhé.” Sau khi chắp tay xong, Tô Thành cảm thán vạn phần, rồi quay người chuẩn bị rời đi, không ở lại thêm nữa.

Bởi vì lúc này ở vị trí này, thật sự không ổn.

Nhưng khi chuẩn bị đi, đột nhiên Tô Thành nhận ra một chuyện, là từ nãy đến giờ vẫn không thấy Bàn Tử đâu?

Thật là khó hiểu.

Bình thường mà nói, Bàn Tử không phải nên luôn túc trực ở đó sao?

Hiện tại cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Cho nên sau đó Tô Thành không kìm được mà bắt đầu lẩm bẩm.

"Bàn Tử, rốt cuộc anh đang làm cái gì thế?

Chẳng có tí động tĩnh nào, rốt cuộc đang làm gì vậy?

Đến giờ vẫn không có phản ứng gì, chúng ta phải đi rồi, mọi người sắp đi hết rồi đây." Bởi vì vừa rồi mọi sự chú ý của mọi người đều đặt hết lên món đồ đó nên cũng không chú ý đến Bàn Tử, giờ thấy hơi lạ.

Hiện tại đột nhiên nhận ra, Tô Thành thấy hơi thắc mắc, thế là anh bắt đầu quản lý tình hình, quay đầu lại hỏi han.

Sau đó khi quay lại nhìn, dường như thấy có ai đó đang lững thững xuất hiện trước mắt.

Sau đó nhìn thấy Bàn Tử hiện ra trước mắt, lúc này thằng nhóc đó đi ra từ trong bóng tối, cứ luôn cúi đầu, dường như đang cố ý né tránh gì đó.

Nhìn thằng nhóc này, Tô Thành thấy cạn lời, sau đó trực tiếp lườm một cái thật dài, không ngừng trách móc.

"Thằng nhóc này đúng là kỳ quặc, làm cái gì vậy, thật sự làm mọi người được một phen hú vía, cứ tưởng cậu gặp chuyện lớn rồi chứ, không sao là tốt rồi, rốt cuộc cậu làm cái gì thế?

Một mình ở bên trong lề mề chậm chạp, định làm trò gì đây.” Thật sự bất lực rồi, nên lão Ngụy chỉ có thể lẩm bẩm một hồi, lườm một cái thật dài, đang yên đang lành sao lại thấy có chút khó hiểu, hoàn toàn không giải thích nổi.

Nhưng Bàn Tử không nói gì, chỉ đứng đó luôn cúi đầu.

Tôi cứ ngỡ thằng nhóc này lấy được món bảo bối gì đó, sợ người khác tranh giành nên cũng không để tâm, bực mình lẩm bẩm không thôi.

“Hiện tại đối với thằng nhóc này, tôi cũng cạn lời, cũng lười chẳng buồn nói nhảm thêm nữa, gã này chắc chắn có ý đồ khác, thôi được rồi, chẳng ai thèm giành đồ của cậu đâu, nhìn cái vẻ keo kiệt kìa.” Trong lúc nói, Tô Thành trực tiếp nhíu mày, rồi lườm gã một cái thật dài, thậm chí không ngừng bĩu môi cảm thấy có chút cạn lời.

Lúc này Bàn Tử cũng không giải thích thêm, thế là một đội ngũ nhỏ tiếp tục lặng lẽ đi về phía trước.

Tình huống khá đặc thù nên phải đảm bảo bên trong yên tĩnh.

Khi tất cả đã ra khỏi mộ, Tô Thành vẫn không ngừng suy nghĩ trong đầu về những chuyện vừa xảy ra.

“Rốt cuộc nguyên nhân là gì nhỉ?

Thật là kỳ quặc, thật tnd kỳ quái, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một loạt tiếng động như vậy một cách khó hiểu, trước đó không hề có bất kỳ dấu hiệu nào, thật sự quá cổ quái.” Tô Thành bắt đầu không ngừng vò đầu bứt tai, rồi lẩm bẩm, thậm chí không ngừng tự hỏi, cả đầu óc đều rối như tơ vò, vốn tưởng rằng có thể giải quyết hoàn mỹ những chuyện này, ít nhất cũng tìm được một số kết quả hoặc câu trả lời tương ứng chứ?

Nhưng hiện tại đối với chuyện này mà nói thì lại mù tịt, hoàn toàn

không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, nên cả đầu óc cứ rối tung lên.

Vì ngọn nến đó bị thổi lung lay, chứng tỏ chắc chắn xung quanh có động tĩnh hoặc có nguy hiểm, nhưng nếu không dừng lại kịp thời thì có lẽ đã xảy ra sự cố, may mà Tô Thành bên đó vừa rồi kịp thời dừng lại nên mới không xảy ra vấn đề gì, mới chấm dứt được một số mối đe dọa từ sớm.

Sau đó Tô Thành từ từ nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra một số hình ảnh liên quan.

"Quái lạ, Bàn Tử lấy được đồ từ bên trong à, cảm thấy hơi khó hiểu, thấy cổ quái quá." Sau đó Tô Thành đột nhiên nhớ đến Bàn Tử, thế là quay đầu lại hỏi một loạt, muốn biết rốt cuộc gã tìm được món đồ tốt gì mà quyết định một mình lủi thủi phía sau, im như thóc.

Chương 464

Vì thằng nhóc này ở phía sau giả vờ giả vịt chắc chắn là có nguyên nhân, nên tôi phải nhân cơ hội này nắm rõ cho minh bạch mới được.

Nhưng vừa mới ngoảnh đầu quay người lại, đột nhiên lại phát hiện một chuyện ngoài ý muốn, Bàn Tử biến mất rồi.

"Ơ, không đúng nha, sao thế này?

Sao đột nhiên lại không thấy người đâu nữa, rốt cuộc gã đi đâu rồi?" "Không biết nữa, vừa rồi rõ ràng còn ở xung quanh đây, đột nhiên lại không thấy đâu, rõ ràng cảm thấy chẳng lẽ nhìn lầm sao, thằng nhóc này chẳng đáng tin chút nào, đột nhiên lại mất hút rồi." Giải Liên Hoàn, Tô Thành cùng với Hoắc Tú Tú quay đầu lại quan sát, khi tìm kiếm thì phát hiện đã muộn rồi, vì người đã sớm biến mất, căn bản không biết thằng nhóc thối đó rốt cuộc đã đi đâu.

Sau đó cũng chỉ có thể từng người một tròn mắt nhìn quanh, trông có vẻ rất khó hiểu.

"Vừa rồi lúc chúng ta đi ra từ bên trong, Bàn Tử vẫn luôn đi theo phía sau, cứ ngỡ gã theo kịp rồi, không ngờ đột nhiên lại biến mất, nếu là thói quen bình thường thì gã phải ở ngay bên cạnh chứ, sao đột nhiên lại biến mất, bên trong chắc chắn có vấn đề, bị chúng ta bỏ sót rồi, không được, phải có cách, phải nhanh chóng tìm gã thôi." Tô Thành bắt đầu nhớ lại tất cả những cảnh tượng vừa rồi, ngay lập tức mọi suy nghĩ hiện ra trong đầu, những hình ảnh bắt đầu hiện liên hồi.

Thật khiến người ta thấy bất ngờ, thậm chí cảm thấy có chút đáng sợ như vậy.

Vừa rồi rõ ràng còn ở ngay trước mặt, đi cùng nhau, vậy mà chỉ trong chớp mắt người đã biến mất, đúng là thấy hơi quá đáng.

Hiện tại nếu người đã biến mất thì cũng không thể tiếp tục đi được, nhất định phải nhanh chóng tìm thấy mới được.

Tô Thành thắc mắc, ngay lúc mấu chốt không thấy gã đâu, đột nhiên Giải Liên Hoàn ở một bên lại lên tiếng: "Tôi thấy vừa rồi có phát hiện Bàn Tử dường như ngay từ đầu đã có chút cổ quái, từ lúc chạy vào góc đó tìm đồ xong là không thấy nói năng gì nữa, cứ luôn giữ im lặng, dường như trong lòng có chuyện gì đó đang giấu kín." Lúc này Giải Liên Hoàn đột nhiên nói ra suy đoán trong lòng, sau đó bắt đầu không ngừng phân tích đủ kiểu về những gì vừa tìm hiểu và xử lý những chuyện liên quan, tiến hành một hồi tưởng đơn giản.

Vừa nghe xong những lời đó, mấy người trước mặt lập tức ngớ ra, rồi nhìn thấy mắt ai nấy đều trợn tròn, thậm chí trong khoảnh khắc đó, mọi người đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Chẳng lẽ đang đùa sao, tùy tiện nói ra một câu, rồi nói ra những lời đó, thật là một câu nói khiến mọi người kinh hãi.

Thế là sau đó Tô Thành lập tức không ngừng lắc đầu!

"Thôi được rồi, đừng nói nữa, đừng nói nữa, tôi luôn cảm thấy bên trong có gì đó không ổn, được rồi, đã thế thì hôm nay chúng ta gặp phải rồi, nhanh chóng tập trung chú ý là được, vạn lần không được tiếp tục lãng phí thời gian, vì hiện tại thời cơ thực sự chưa chín muồi." Cuối cùng Tô Thành bắt đầu không ngừng lắc đầu, rồi cân nhắc một số tình huống liên quan bên trong, vì đối với anh vấn đề bên trong quả thực có chút khó tin.

Nếu thực sự giải quyết được vấn đề thì quá tốt, còn nếu không giải quyết được thì cũng sẽ trở thành phiền phức vô tận.

Thế là sau đó bắt đầu khẩn trương lên đường.

Khi bắt đầu từ từ tiến lại gần, mạch suy nghĩ của cả người cũng

trở nên rõ ràng hơn, hy vọng nhờ đó có thể bình tĩnh lại để nắm rõ quy luật.

"Bàn Tử không phải ở đó sao, đừng có giả thần giả quỷ nữa được không?

Đừng có làm thế, bị tôi phát hiện rồi đấy, đừng trách tôi lúc đó đè cậu xuống mà đánh cho một trận, nói cho tôi biết, cậu đang ở đâu?" Tô Thành bắt đầu lớn giọng, gào lên thật to, không ngừng dọa dẫm, muốn biết Bàn Tử hiện tại rốt cuộc có ổn không, sao đột nhiên lại mất hút?

Trong tình huống bình thường, thằng nhóc con đó phải ở quanh đây mới đúng, vậy mà chỉ trong chớp mắt người đã biến mất.

Cho nên Tô Thành cảm thấy bên trong chắc chắn có ẩn tình khác mà mình chưa chú ý tới.

Lúc này, đột nhiên trong đầu Tô Thành lóe lên, rồi nảy ra một tầng nghi vấn khác.

Ngay từ đầu Bàn Tử có lẽ chưa rời đi, vẫn ở nguyên vị trí đó, chỉ là mọi người lầm tưởng đối phương đã đi, nên mới sơ ý bỏ qua.

Một loạt rắc rối hiện ra trong đầu Tô Thành.

Thật đáng sợ, thật sự quá hù người.

Nhưng nhớ lại lúc Tô Thành liên tục hô hoán mà không có tiếng trả lời, đột nhiên ở phía trước, ánh mắt anh hoảng hốt nhìn thấy trong bóng tối dường như có một bóng người đang đứng.

Phía trước quá tối nên căn bản không nhìn rõ thứ gì, chỉ biết trong bóng đen đó chắc chắn là người.

Chỉ có thể dựa vào một cái khung phác thảo đại khái như vậy, biết đó là bóng của một người, nhìn từ thân hình đó, khi tiếp tục chậm rãi

tiến lại gần, sau khi đã ở khoảng cách gần, Tô Thành đã bắt đầu đoán được đó chính là Bàn Tử bị lạc.

"Bàn Tử, mẹ nó đầu anh bị úng nước à?

Tôi thấy anh cố tình đúng không, cố ý ở đây tìm cảm giác mạnh đúng không, tôi thấy anh ngứa đòn rồi, tin không lát nữa lão tử trực tiếp đè anh xuống đất mà đánh cho một trận tơi bời, tôi kháo, tôi thấy rồi nhé, thành tâm đấy, thành tâm gây sự đấy, mẹ nó đừng đợi lát nữa lão tử ra tay đánh người." Một số chuyện khiến lão Mao cảm thấy bực mình vô cùng, cơn giận bốc lên cả người cảm thấy cực độ bất mãn, thế là cũng bắt đầu không ngừng oán trách đủ kiểu, thậm chí bĩu môi lẩm bẩm các kiểu, cảm thấy trong lòng cực kỳ không vui, biết chuyện gì đang xảy ra, thằng nhóc này đang đùa giỡn với mình sao?

Nhưng sau một hồi quát tháo, đối phương căn bản không có chút động tĩnh nào, vẫn đứng đó trong bóng tối không ra ngoài, cả người cũng biến mất tăm hơi, khiến người ta thấy hơi khó hiểu.

Hoắc Tú Tú cũng cảm thấy hơi hoảng, liên tục lùi lại phía sau vài bước, nắm chặt áo Tô Thành.

"Anh à, có thấy chuyện này hơi kỳ quái không?

Tổng cảm thấy có gì đó lạ lắm, rốt cuộc là tình hình gì thế?

Bàn Tử sao vậy?

Cứ ở lỳ trong đó chắc chắn là có nguyên nhân, hay là chúng ta cứ bình tĩnh đứng đây xem sao, xem tình hình thế nào rồi tính." Vì tình huống khá đặc thù, mà những người bên cạnh đều cảm thấy khá lo lắng, nên chỉ có thể đứng một bên quan sát đủ kiểu, cân nhắc bước tiếp theo có cách nào giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, ít nhất cũng phải xử lý xong những vấn đề này.

Cho nên chỉ trong chốc lát, nhịp tim của mọi người đều bắt đầu

tăng nhanh, trong đầu Tô Thành bắt đầu hiện lên một loạt câu hỏi, anh không ngừng lắc đầu, tâm trí cũng trở nên hỗn loạn.

Vì có thể xác định người trong bóng tối nên Tô Thành cũng biết đối phương chắc chắn đang ở phía trước, vậy thì phải nghĩ cách xem rốt cuộc nên giải quyết thế nào, xử lý chuyện này ra sao, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, vì hiện tại vấn đề này quả thực khá khó nhằn.

Cho nên trong chốc lát, Tô Thành đã bắt đầu cưỡng ép mình trấn tĩnh lại, và lùi lại phía sau một chút, muốn tìm cách giải quyết vấn đề, ít nhất cũng phải xử lý xong những rắc rối này.

Suy nghĩ một lát, Tô Thành quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn nói: "Hoắc Tú Tú trước đó đã giao cho anh rồi, nhất định phải chú ý bảo vệ cô ấy thật tốt, vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì, tôi vào xem rốt cuộc tình hình thế nào trước, tôi phải nắm rõ quy luật bên trong, nhớ kỹ phải chăm sóc cô ấy thật tốt, vạn lần đừng để xảy ra sai sót nào, tôi nhất định phải xác định tình trạng hiện tại của Bàn Tử." Giọng điệu của Tô Thành tỏ ra đặc biệt nghiêm túc, lông mày nhíu chặt lại, vì biết tình huống đặc thù, và hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề bên trong.

Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh lập tức vỗ ngực bảo đảm đủ kiểu!

Chương 465

“Được rồi, yên tâm đi, cứ giao cô ấy cho tôi, hãy cứ bình ổn mà xử lý đi, vì vấn đề này đối với tôi mà nói khá ổn, cứ yên tĩnh đứng một bên, cứ tin ở tôi, hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian nữa.” Giải Liên Hoàn nói với vẻ đặc biệt tự tin, vỗ ngực bảo đảm, cả người tràn đầy sự tự tin, có thể thấy lúc này ông ta có niềm tin cực kỳ mạnh mẽ vào chuyện này.

Nghe xong những lời đó, lão công cũng gật đầu liên tục, nếu đã vậy thì cũng không nói thêm nữa, thế là đứng bên cạnh quan sát.

Được rồi, nếu thằng nhóc đã nói đến mức đó, nếu không cho gã một cơ hội để xử lý ổn thỏa thì chẳng còn gì thú vị nữa, nên sau đó anh cười hì hì, rồi từ từ đi về phía trước từng bước một, chuẩn bị cho mọi sắp xếp bước tiếp theo.

Đương nhiên cả không gian xung quanh đều tĩnh lặng như tờ, mạch suy nghĩ cũng trở nên quỷ dị hơn.

Tô Thành chậm rãi đi về phía rìa của bóng tối, vừa lại gần vừa không ngừng chửi bới đủ kiểu.

“Bàn Tử, mẹ nó anh đúng là đồ ngốc, làm cái quái gì thế, thật sự định ở đây làm bừa à?

Tôi thấy anh cố tình ở đó tìm cảm giác mạnh, lão tử thật không tin, để xem rốt cuộc anh chịu kích động gì, chẳng lẽ ở đây bị người ta đè xuống đất đánh cho một trận rồi sao.” Một chuyện khiến Tô Thành giận không chỗ phát tiết, thế là vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng không ngừng.

Đợi đến khi xác định đã đi sâu vào trong nhất, cư nhiên phát hiện lý luận thường thấy của đối phương, quả nhiên có thể xác định thằng

nhóc đó đã xuất hiện trước mắt, khi nhìn thấy Bàn Tử lúc này, Tô Thành cũng biết chắc chắn thằng nhóc này có sự sắp xếp gì đó, trong khoảnh khắc, sắc mặt Tô Thành trở nên cực kỳ khó coi, cứ nhìn chằm chằm không ngừng quan sát.

"Được lắm, thằng nhãi ranh này, không ngờ lại quá đáng thế này, mau không được để bị tóm đấy, được rồi, nếu đã làm vậy thì chúng ta phải suy tính cho kỹ, xem hiện tại rốt cuộc là chuyện gì, tôi thắc mắc không biết rốt cuộc gã định làm thế nào." Vừa nói anh vừa đi loay hoay phía trước, nắm chặt nắm đấm, nheo mắt lại, sắc mặt trở nên đặc biệt khó coi và tĩnh lặng, vì lúc này nhất định phải hỏi cho rõ, nắm cho minh bạch rốt cuộc đối phương định làm gì, nếu không thì phải làm rõ sắp xếp của bước tiếp theo.

Cảm thấy người bên cạnh tiếp theo cũng hoảng hốt, liên tục lùi lại phía sau, rồi cứ thế thụt lùi, muốn nhanh chóng tìm chỗ trốn, vì nơi này không nên ở lại lâu, có lẽ vừa mới lại gần, trong khoảnh khắc đó, đột nhiên tay đối phương không biết từ lúc nào run lên, rồi thấy một luồng khí tức khủng khiếp trực tiếp hiện ra.

Tô Thành cũng bị dọa cho giật mình, liên tục lùi lại phía sau mấy bước, rồi bắt đầu trốn thật xa, thật sự cảm thấy hơi sợ hãi, khiến người ta thấy bất ngờ.

Ở giai đoạn cuối cùng, anh bắt đầu liên tục lùi lại một khoảng cách khá xa, nhưng khi nhìn Bàn Tử, anh phát hiện ánh mắt đối phương đờ đẫn.

Vốn dĩ Tô Thành định nhanh chóng chuồn lẹ, nhưng thấy Bàn Tử cứ đứng ngây ra đó, trái tim đang treo lơ lửng của Tô Thành mới từ từ hạ xuống.

Sau đó anh tiến lên nhẹ nhàng vỗ vai đối phương một cái.

"Biết là anh đang làm cái gì không?

Bị kích động gì à?

Cảm thấy cả người cứ khó hiểu thế nào ấy, chẳng lẽ gặp vấn đề gì rồi?" Trong lúc quan sát chú ý đối phương, Tô Thành bắt đầu hỏi dồn dập, lông mày vẫn hơi nhíu lại nhìn đối phương, muốn biết rốt cuộc nguyên nhân tại sao thằng nhóc này lại trở nên như vậy?

Nhưng ngay lúc này, gã đó đột nhiên cử động, rồi không biết đã bị kích động ở đâu, lao về phía Tô Thành.

Tiếp theo, nương theo ánh sáng yếu ớt đó, khiến ánh mắt tôi đảo qua, nhìn thấy trong tay gã không biết từ lúc nào cư nhiên lại có thêm một con dao.

Sau đó, một con dao không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay trước mắt, thật là đáng sợ, cứ thế lững thững tiếp tục áp sát về phía trước mặt.

Nhìn thấy tình huống đó, Tô Thành liên tục lùi lại né tránh, rồi không ngừng trốn khắp nơi, muốn khéo léo tránh đi mối đe dọa đó.

Vì tình huống khá đặc thù nên cảm giác càng thêm căng thẳng.

Chính vào giai đoạn cuối cùng, gã cứ thế từng chút một bức cận về phía trước.

Đi tới phía trước nhìn xuống, mọi người cùng quan sát sắp xếp của bước tiếp theo.

"Chết tiệt, thằng nhóc này làm cái quái gì thế?

Điên rồi sao?

Cư nhiên dám ra tay với tôi, đầu bị úng nước chắc." Trong khoảnh khắc vừa rồi, Tô Thành nhìn thấy rõ ràng trên tay gã có thêm một con dao, vừa hay đâm về phía vị trí của anh, nhắm thẳng vào chỗ anh đang đứng.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Tô Thành trực tiếp cảm thấy da đầu tê dại, liên tục lùi về phía sau, nhưng con dao lướt qua ngay trước mắt, Tô Thành choáng váng thở hồng hộc, khẽ lau mồ hôi trên trán.

May mà vừa rồi phản ứng khá kịp thời, con dao chỉ lướt qua trước mắt, ngay lập tức Tô Thành liên tục lùi lại phía sau mấy bước.

Cuối cùng Tô Thành chộp lấy vai đối phương, rồi trực tiếp một tay khóa cổ gã, thực hiện một chiêu cầm nã thuật hoàn mỹ, sau khi thi triển chiêu đó, cả người đối phương trực tiếp ngã vật ra.

Đối phương ngã lăn ra đất, không ngừng lăn lộn, thậm chí đau đến mức kêu oai oái.

Căn bản không như Tô Thành nghĩ là sẽ mất thời gian, anh đã dễ dàng đè nghiến gã xuống đất.

Cũng trong lúc đó, mọi người đều hoảng hốt, chỉ có thể lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Tô Thành chẳng quan tâm nhiều đến thế, không cho phép thương lượng gì hết, trực tiếp đá văng thứ trong tay gã đi.

Con dao sáng loáng trực tiếp văng ra khỏi tay, rồi rơi xuống trước mặt.

Hoắc Tú Tú và Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh cũng nhìn thấy rõ mười mươi.

Tô Thành đè chặt vai đối phương, rồi khóa cổ gã nói: "Bàn Tử, mẹ nó anh điên rồi à?

Tôi thấy anh đúng là phát điên rồi, làm cái gì thế?

Rốt cuộc là sao?

Đừng có gây sự nữa!" Trước khi nói, lông mày Tô Thành nhíu chặt lại, nhìn chằm chằm đối phương, muốn biết rốt cuộc là chuyện

gì.

Nhưng Bàn Tử đang liều mạng vùng vẫy, há miệng kêu "lắc rắc lắc rắc" không ngừng quậy phá, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào.

Chương 466

Vì căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nên cả người trông đều rất khó hiểu.

Lông mày Tô Thành lúc này nhíu chặt lại thành một đường.

“Tại sao lại thế này?

Bình thường thì tên nhóc này phải giải thích mới đúng chứ, không lẽ bị trọng bệnh gì sao?” Tô Thành bắt đầu phân tích đầu đuôi sự việc trong lòng.

Bình thường Bàn Tử tuy hay gây rắc rối, tính tình nóng nảy, tự cho là đúng, nhưng tuyệt đối không phải loại người mất kiểm soát như vậy, càng không thể ra tay với người mình.

Thế nên chỉ trong chốc lát, Tô Thành đã suy đoán đối phương chắc chắn gặp phải vấn đề gì đó mới dẫn đến tình trạng hiện tại.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến tâm trí tôi hiện lên một dấu hỏi lớn.

“Không ổn, phải nghiên cứu kỹ mới được, nhất định phải làm cho rõ ràng, nếu không bước tiếp theo sẽ phiền phức toái đây.

Thật là nực cười, đúng là làm loạn mà.” Tôi chỉ có thể đi đi lại lại tại chỗ, không ngừng vò đầu bứt tai.

Vì tình huống khá đặc thù nên tôi cũng cảm thấy mù mờ.

Hiện tại đã nắm được quy luật bên trong, bước tiếp theo phải giải quyết chuyện này một cách hợp lý, tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Sau đó, Tô Thành từ từ tiến lại gần phía trước.

Lúc này, Giải Liên Hoàn đột nhiên kêu lên: "Tô Thành, đừng nhìn nữa, nhìn kìa, trong miệng hắn dường như có vật gì đó, cứ như có thứ gì đó đang trốn trong cổ họng ấy!" Giải Liên Hoàn tỏ vẻ kinh hoàng, rõ ràng bị màn bạo động vừa rồi của gã này làm cho khiếp vía.

Tô Thành và Hoắc Tú Tú lập tức bị thu hút sự chú ý, nhìn chằm chằm vào cổ Bàn Tử.

Quả nhiên, ở vị trí cổ gã, có thứ gì đó đang không ngừng ngọ nguậy.

Bản thân Bàn Tử thì đỏ bừng mặt, rõ ràng đang chịu sự kích thích nào đó.

Thấy cảnh này, Tô Thành nở nụ cười lạnh lẽo, xem ra đã tìm đúng mục tiêu rồi.

Đã vậy thì phải nhanh chóng giải quyết thôi.

"Mau, mau, hai người mau tới giúp một tay, xem gã này rốt cuộc bị làm sao.

Phải giữ chặt tên Bàn Tử thối này cho tôi, tuyệt đối đừng để hắn cử động, tôi phải xem trong miệng hắn có cái gì!" Thấy miệng Bàn Tử không ngừng ngọ nguậy, Tô Thành biết vấn đề nằm ở đó, anh lập tức hét lớn nhắc nhở những người xung quanh.

Dưới sự chỉ huy của Tô Thành, mấy người bên cạnh cũng bận rộn hỗ trợ.

Hoắc Tú Tú và Giải Liên Hoàn đứng hai bên, cố gắng giữ chặt đối phương để gã không thể cử động.

Dù Bàn Tử có liều mạng giãy giụa cũng vô ích.

Tô Thành tỏ ra quyết đoán hơn, một tay bóp chặt cổ gã, sau đó dùng sức lôi thứ trong miệng gã ra.

Tên nhóc đó vẫn cố gắng thoát khỏi sự khống chế, nhưng mọi nỗ lực đều vô vọng.

Cuối cùng, Tô Thành nhìn vào sâu trong cổ họng gã, quả nhiên phát hiện ra điều kỳ quái, vùng cổ và miệng không ngừng rung động.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thành biết hôm nay mình không tìm sai chỗ rồi.

"Bàn Tử thối, cậu bị làm sao vậy?

Đừng vội, để tôi xem rốt cuộc là chuyện gì." Tô Thành liên tục nhắc nhở, Bàn Tử mới dần bình tĩnh lại.

Có thể thấy lúc này Bàn Tử đã tỉnh táo hơn một chút, ít nhất khi nghe tiếng gọi thì đã có thể giữ bình tĩnh, sắc mặt cũng bớt dữ tợn.

Ở giai đoạn cuối, Tô Thành vẫn bóp chặt vai gã, ấn gã xuống khiến gã không thể cử động.

Sau đó, tôi nhanh chóng lấy dây thừng trói chặt cổ tay gã lại để gã không thể giãy giụa thêm.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Tô Thành mới thở phào nhẹ nhõm, tổng kết lại vấn đề, thoát khỏi rắc rối vừa rồi.

Nếu không phải phản ứng nhanh thì e rằng đã xảy ra chuyện lớn.

Nhìn thấy những sợi lông tóc trong miệng gã, Tô Thành lập tức đánh thức hệ thống trong đầu. 【Hệ thống, mau cập nhật cho tôi, tôi muốn biết tình hình hiện tại của anh em tôi là do nguyên nhân gì!】 【Đinh!...

Hệ thống đang tiếp nhận chỉ lệnh của chủ nhân, đang tìm kiếm, vui lòng đợi trong giây lát...】 【Đinh!

Chúc mừng chủ nhân!

Theo dữ liệu hệ thống cập nhật, thông tin liên quan đang được xử

lý...】 Ngay sau đó, trước mắt Tô Thành hiện lên một cửa sổ thông tin.

Nhìn qua một lượt, tôi mỉm cười, cảm giác như mình vừa bật hack vậy, tâm trạng trở nên cực kỳ tốt.

Biết rằng thành công chỉ còn cách một bước chân, lòng tôi vô cùng phấn khởi.

Chương 467

Đã đến nước này thì không cần phí lời nữa.

“Được rồi, đã đến đây rồi thì không cần lãng phí thời gian, mau chóng hành động thôi.” Tôi bắt đầu cười hớn hở, vẻ mặt càng lúc càng đắc ý.

Đã hiểu rõ nguyên nhân thì bước tiếp theo giải quyết sẽ không còn khó khăn nữa.

Tô Thành dùng phương pháp của mình cạy miệng đối phương ra, sau đó dùng dao găm cưỡng ép lôi những sợi lông tóc bên trong ra ngoài.

Do những sợi lông này quá nhiều, dù có kéo hay cắt cũng không hết, vì chúng dường như mọc rễ bên trong, khiến Tô Thành cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Tôi thấy mọi người mau lại giúp một tay, lúc này chúng ta cần phải bình tĩnh.” Tô Thành tiếp tục dặn dò Giải Liên Hoàn.

Đối phương gật đầu, ra hiệu OK rồi bước tới hỗ trợ.

Sau khi giải quyết xong mớ lông tóc đó, gã cũng khẽ lau mồ hôi trên trán.

Nhưng ngay sau đó, Tô Thành phát hiện ra một vấn đề, điểm sinh trưởng thực sự của những sợi lông đó nằm ở vai trái.

Trên vai Bàn Tử có lẽ là nơi gốc rễ của mớ lông tóc này mọc ra.

Tô Thành cười lạnh, không nói hai lời, vung dao rạch một đường, máu tươi lập tức tuôn ra trên da thịt Bàn Tử.

Bản thân Bàn Tử cũng phát ra những tiếng thảm thiết, toàn thân

run rẩy, cánh tay tê dại, người lạnh toát.

Gã tội nghiệp ngước nhìn Tô Thành như muốn hỏi nguyên nhân.

“Này này, người anh em, rốt cuộc là sao chứ?

Sao lại ra tay với tôi?

Sao lại ác thế, cậu định giết tôi thật đấy à?” Bàn Tử bày ra bộ dạng đáng thương nhìn Tô Thành, gã không hiểu tại sao Tô Thành lại ra tay dứt khoát đến thế, ngay cả dùng dao cũng không hề do dự.

Đến cả Tô Thành cũng phải phì cười trước bộ dạng đó.

“Ha ha, đại huynh đệ à, đừng nói nữa, thực sự không còn cách nào khác.

Tôi cũng đâu có chuyên nghiệp gì, chỉ là thử một chút thôi.

Nhìn kìa, kích động chưa kìa, ha ha ha!” “Bây giờ phải xử lý thứ trên vai cậu trước, phải nhổ tận gốc, nếu không nó sẽ lan sang chỗ khác, đe dọa đến tính mạng đấy.” Vì tình hình đặc thù nên Tô Thành phải phân tích đơn giản để trấn an gã.

Nghe vậy, Bàn Tử lập tức ngẩn người, ánh mắt lộ vẻ hoang mang, tim đập nhanh hơn, rồi không ngừng gật đầu.

Tô Thành dùng hai tay bóp chặt bả vai gã, để máu tươi từ vết thương không ngừng chảy ra, nhằm ép hết những sợi lông đen bên trong ra ngoài.

Nếu không đuổi hết mớ lông này ra, hậu quả sau này sẽ không thể lường trước được.

Đó là điều Tô Thành cần xử lý nhất lúc này.

Bàn Tử cắn chặt răng, làm theo yêu cầu của Tô Thành để tống khứ mớ lông tóc trên người.

Phương pháp này thực sự mang lại hiệu quả rõ rệt.

Cuối cùng, Tô Thành khẽ lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng băng bó vết thương trên vai gã.

Nhìn vết thương hở ra khiến Tô Thành cũng thấy xót xa, anh dùng một mảnh vải bao lại sau khi đã làm sạch bề mặt vết thương.

Động tác của Tô Thành rất chuyên nghiệp và cẩn thận, sợ rằng sơ sẩy sẽ làm đối phương đau đớn mà hét lên.

Bàn Tử cũng đặc biệt phối hợp, im lặng đứng bên cạnh, cắn răng chịu đựng, sợ rằng sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt.

Sự phối hợp giữa hai người thực sự rất ăn ý.

Sau khi lau sạch vết thương cho đối phương, tảng đá trong lòng Tô Thành cũng vơi đi phần nào.

"Giờ thì cậu không sao rồi, mạng nhỏ chắc chắn giữ được, nhưng cần phải tịnh dưỡng một thời gian, tuyệt đối đừng để nhiễm trùng, đợi khi quay về sẽ xử lý kỹ hơn." Hiện tại tài nguyên y tế khan hiếm, nếu không băng bó kịp thời, e rằng mớ lông tóc đó sẽ lan ra toàn thân.

Lúc nãy nó đã bắt đầu lan rộng khiến gã gần như bị mớ hỗn độn đó bủa vây, gây ra nhiều rắc rối.

Chính vì thế nên lúc nãy gã mới hoảng loạn như vậy.

Sau một lúc, tâm trạng mọi người cũng dần bình tĩnh lại.

Tô Thành đi lên phía trước, nheo mắt quan sát phía trước để xác định mục tiêu.

Sau đó anh kéo đối phương dậy, đẩy gã tựa vào tường.

Lúc đầu gã định đứng lên nhưng phát hiện không còn chút sức lực nào, chỉ có thể quay đầu qua lại, bộ dạng trông thật thảm hại.

Bây giờ gã đã biết Tô Thành lợi hại thế nào nên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bàn Tử bắt đầu hít hà thật sâu.

Chương 468

Sắc mặt không còn trắng bệch như trước, ít nhất đã bắt đầu phục hồi lại huyết sắc của người bình thường.

Thấy Bàn Tử dần ổn định, Tô Thành cũng thở phào.

“Hừ, mau nói đi, cậu đang yên đang lành sao đột nhiên lại như con chó điên vậy?

Chắc chắn phải có nguyên nhân, mau nói cho tôi biết rốt cuộc là thế nào!” Tô Thành hỏi dồn, nhìn chằm chằm vào đối phương với vẻ nghiêm nghị.

Anh biết chuyện này chắc chắn có uẩn khúc.

Trước sự truy hỏi của Tô Thành, mặt Bàn Tử xanh mét, chỉ biết gãi đầu cười gượng vài tiếng.

Gã nở nụ cười khổ, xòe tay ra vẻ bất lực.

“Đúng là chuyện dài khó nói, ba lời hai câu cũng không giải thích rõ được.” “Lúc nãy tôi không phải đang tìm đồ trong đống đổ nát sao?

Trong mấy cái hốc đó bảo bối nhiều vô kể, toàn là đồ quý hiếm.

Tôi vô tình đào ra được một miếng ngọc bội cổ màu xanh lục.” “Lúc đó tôi thấy thứ này chắc chắn đáng tiền, tuy hình dáng không bắt mắt lắm nhưng khi chạm vào cảm giác rất tuyệt, vừa áp vào da đã thấy một luồng khí mát lạnh.” “Nên tôi nghĩ bên trong chắc chắn có sự huyền bí kỳ diệu nào đó, cảm giác như có dòng suối mát lành đang tuôn trào bên trong vậy.” “Trước đây khi chúng ta ở Phan Gia Viên, chẳng phải đã gặp một thương nhân sao?

Đối phương từng nói, nếu gặp phải mật bảo cổ xưa như vậy, phải dùng lưỡi liếm nhẹ một cái, hoặc ngửi một chút mới cảm nhận

được hiệu quả và phân biệt được năm tháng." "Lúc đó tôi cũng chỉ nghe ông ta nói bừa thế thôi, không biết có thật không nên cũng thấy lạ.

Cuối cùng tôi thử cảm nhận xem có đúng thế không, mũi ngửi thì không thấy mùi gì, nên mới dùng đầu lưỡi liếm nhẹ một cái." "Mẹ kiếp, ai mà ngờ được, vừa mới chạm vào môi và lưỡi, tôi đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó chui tọt vào trong người, khiến tôi choáng váng cả đầu óc.

Tôi không cách nào kiềm chế được, cứ như có một ngọn lửa bùng lên trong cổ họng, rồi chạy dọc xuống vai." Bàn Tử từ từ chìm vào hồi ức, kể lại từng thước phim diễn ra lúc đó.

Khi nói, mắt gã trợn trừng, tim đập nhanh.

Thật là đen đủi khi gặp phải chuyện quái đản như vậy.

Nghe xong, mọi người đều ngẩn ra, quả thực có chút khó tin.

Nhưng một lúc sau, ai nấy cũng chỉ biết cười khổ.

Tô Thành, Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú đều cạn lời.

Tóm lại là tên nhóc này vì tham chút lợi nhỏ mà chuốc lấy phiền phức lớn.

Đúng là tham nhỏ mất lớn.

Suốt ngày đầu óc chỉ nghĩ đến mấy chuyện đó, đúng là khiến người ta thấy kỳ quặc.

Cuối cùng Tô Thành chỉ biết thở dài liên tục, lắc đầu ngán ngẩm.

Đợi tâm trạng ổn định lại, suy nghĩ trong đầu Tô Thành cũng trở nên bình tĩnh hơn.

Anh bĩu môi, lườm gã một cái rồi hỏi: "Thế tôi thắc mắc, đang yên đang lành, sao cậu lại cầm dao khua khoắng lung tung vậy?

Tôi thấy lạ đấy, cầm dao định làm gì?" Tô Thành vẫn còn nhiều nghi vấn, hành động của gã thực sự rất quái đản, hiện tại vẫn chưa nắm bắt được đầu đuôi.

Vì vậy, Tô Thành tiếp tục tra hỏi theo hướng đó.

"À, đúng rồi, lúc nãy tôi cứ như bị điên ấy, cầm dao chém loạn xạ.

Tôi cứ tưởng cậu hóa điên định làm hại lão công nhà tôi, nếu cậu mà làm thật thì không xong với tôi đâu, tôi là người đầu tiên không tha cho cậu!" Bàn Tử chưa kịp nói gì thì Hoắc Tú Tú đã chống nạnh, trợn mắt nhìn gã, khiến sắc mặt gã trở nên vô cùng khó coi.

Theo ý của cô, hành động lúc nãy của gã thực sự rất đáng sợ.

May mà phản ứng nhanh, nếu không đã không cho gã cơ hội nào.

Tô Thành nghe vậy cũng chỉ biết cười khổ, sắc mặt xanh mét.

Anh chỉ có thể cười trừ, tỏ vẻ bất lực.

"Ai da đại tỷ ơi, tôi cầu xin cô hãy bình tĩnh một chút, tôi có điên đâu.

Ai bảo tôi cầm dao định hại người chứ?

Lúc nãy tôi chỉ cảm thấy cổ họng đau quá, nên mới hạ quyết tâm tự tàn thôi." Bàn Tử cảm thấy oan ức vô cùng, cuối cùng cũng kể lại tường tận suy nghĩ lúc đó.

Gã cảm thấy cổ mình có gì đó không ổn, đầu óc mê muội, biết tình hình đang xấu đi.

Lúc đó gã không biết làm sao để cầu cứu Tô Thành vì không phát ra được âm thanh, nên để không làm hại mọi người, gã đành trốn vào một góc tối.

Thực chất là gã muốn giữ khoảng cách để bảo vệ bạn bè mình.

Cuối cùng không tránh được, Tô Thành đã chạy vào chỗ tối đó tìm gã.

Đối với Bàn Tử, đó là vấn đề không thể trốn tránh.

Cực chẳng đã, gã mới định dùng dao rạch cổ họng để lôi mớ lông tóc đó ra.

Chương 469

Gã tự nhủ, chỉ cần được sống, dù có thành người câm cũng chẳng sao, miễn giữ được mạng là được.

Ai ngờ vừa mới rút dao ra thì Tô Thành lại hiểu lầm là gã định giết người, thế nên mới phản thủ một chiêu vật ngã Bàn Tử xuống đất.

Nói đến đây, Bàn Tử bày ra bộ dạng dở khóc dở cười, không ngừng thở dài.

"Các vị bây giờ đã hiểu rõ tấm lòng khổ cực của tôi chưa?

Lúc đó tôi chỉ định tự xử thôi, ai ngờ cậu lại hung hãn thế, trực tiếp quật ngã tôi luôn, tôi cũng không ngờ cậu lại mạnh đến thế." Khi nói, Bàn Tử lộ rõ vẻ bất lực, liên tục lắc đầu.

Gã chưa bao giờ thấy mình đen đủi như lúc này.

Nghe xong, Tô Thành, Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú đều im lặng.

Sau đó mấy gã mới bắt đầu nhìn nhau, quả thực không ngờ bên trong lại có tình huống như vậy.

Lúc đầu thấy gã như con chó điên định ra tay, nên Tô Thành mới dùng một chiêu cầm nã vật vai hoàn hảo, không ngờ lại là hiểu lầm lớn như thế.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Bàn Tử, Tô Thành chỉ biết đứng bên cạnh cười hì hì an ủi.

"Ái chà, được rồi được rồi, đừng để ý nữa lừa, đều là tiểu tiết thôi.

Chẳng phải tôi làm vậy cũng là vì muốn tốt cho cậu sao, sợ cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên tôi mới phải cố toàn đại cục mà." Tô

Thành nói với nụ cười đầy ngượng ngùng, không ngừng lắc đầu.

Anh thực sự không biết phải đáp lại hay cảm thán thế nào nữa.

Chỉ trong chốc lát, mặt anh cũng xanh mét vì ngượng.

Nghe vậy, Bàn Tử bĩu môi thật dài.

Không gian xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Tô Thành nhìn đối phương, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

"Được rồi, cậu phải cảm ơn tôi mới đúng.

Nếu không nhờ tôi ra tay nhanh, phản ứng kịp thời thì có lẽ bây giờ cậu đã thành người câm thật rồi.

Phải biết ơn tôi đấy nhé, thôi coi như hai ta huề nhau, mau đi tiếp thôi, tôi biết phía trước còn nhiều chỗ quái đản lắm." Tô Thành biết tình hình đặc thù nên bắt đầu dặn dò mọi người.

Nghe vậy, đối phương cũng liên tục gật đầu, tâm trạng đã ổn định hơn.

Giải quyết xong rắc rối này, những việc tiếp theo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể im lặng chờ đợi kế hoạch tiếp theo.

Tô Thành dẫn đầu đi về phía trước, ánh mắt không ngừng quan sát xung quanh, tai nghe tám phương mắt nhìn sáu hướng.

Chỉ cần một chút động tĩnh nhỏ nhất cũng không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của anh.

Càng đi vào sâu, xung quanh càng tĩnh lặng.

Đột nhiên, ánh mắt anh khựng lại, nhìn về phía bên trái.

"Mọi người nhìn kìa, ở đây quả nhiên có một cánh cửa." Tô Thành

chỉ tay về phía một cánh cửa thanh đồng ẩn hiện trước mặt.

Cánh cửa này không giống với cánh cửa khổng lồ từng thấy trước đây.

Cánh cửa được mệnh danh là địa ngục môn kia rất lớn, còn cánh cửa này thì hẹp và nhỏ hơn, chỉ cao và rộng vài mét.

So với cánh cửa địa ngục kia thì hoàn toàn khác biệt.

Nếu ở đây gặp một cánh cửa thanh đồng quỷ dị như vậy, chứng tỏ đằng sau nó còn ẩn chứa bí mật lớn hơn nữa.

Tô Thành bắt đầu nhắc nhở những người xung quanh: "Để xem cánh cửa này mở thế nào, tôi đoán con đường tiếp theo của chúng ta nằm ở bên trong!" Cánh cửa xuất hiện trước mắt chắn ngang lối đi, nghĩa là con đường hiện tại đã bị phong tỏa.

Đã gặp thì phải tìm hiểu cho rõ ràng.

Nếu không, mọi lời nói dối sẽ bị phơi bày.

Khi mọi dấu hiệu đã được xác thực, mọi người đều hít một hơi thật sâu, im lặng quan sát, mọi động tĩnh xung quanh đều không thoát khỏi tầm mắt họ.

Bàn Tử lúc này nhe răng cười, tuy không nói lời nào nhưng hành động cho thấy gã định tự mình ra tay.

"Phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không được dùng man lực.

Để xem có đẩy được không, nếu không được thì đừng có cố, lúc này chúng ta phải dùng trí, đừng lỗ mãng, phải chú ý an toàn." Đứng cách đó không xa, Tô Thành bắt đầu nhắc nhở và trấn an Bàn Tử, những lời khuyên can này chẳng khác nào lời dặn dò kỹ lưỡng.

Bởi vì lúc này đối với tôi mà nói, hành động của Bàn Tử có chút quá khích, nếu không cẩn thận sẽ đe dọa đến tính mạng.

Để đảm bảo an toàn, Tô Thành chỉ có thể liên tục dặn dặn dò, cốt để gã được an toàn là trên hết.

Chương 470

Nghe những lời nhắc nhở và khuyên can của Tô Thành, đối phương cũng liên tục gật đầu, sau đó bình tĩnh lại, nắm chặt nắm đấm, chậm rãi tiến lại gần.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, gã hét lên một tiếng, dùng lực đẩy mạnh về phía cánh cửa thanh đồng.

Lực cánh tay của hai người (Giải và Bàn) trông có vẻ thô bạo, họ ra sức đẩy về phía trước, muốn dùng man lực để cưỡng ép mở cửa.

Tuy nhiên, lý tưởng thì đẹp nhưng thực tế lại phũ phàng.

Khi họ vừa dốc sức thì phát hiện cánh cửa trước mắt không hề nhúc nhích, vẫn đứng trơ ra đó như không có chuyện gì xảy ra.

Trong phút chốc, Bàn Tử ngẩn người, trong đầu hiện ra một dấu hỏi lớn, tâm trí rối bời.

Thật là kỳ quái và khó hiểu, gã bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc là sao?

Nguyên nhân là gì?

Chắc chắn phải có uẩn khúc chứ.

Nếu cứ đứng đợi ở đây thì thật kỳ cục, hôm nay nhất định phải tìm ra cách, phải làm cho rõ ràng mới được.

Thế là gã bắt đầu đi tới đi lui, xoa xoa lòng bàn tay, thậm chí không ngừng rung vai hoạt động cổ tay.

Gã đã thử thêm mấy lần nữa nhưng vẫn vô ích.

Dù thất bại liên tiếp nhưng Bàn Tử vẫn không cam lòng, cảm thấy bực bội vì đã gặp rồi mà không giải quyết được thì không thể bỏ qua.

Cuối cùng, gã dùng sức mạnh như trâu mộng, dốc toàn lực đẩy

vào cánh cửa trước mắt, quyết tâm phải mở bằng được.

Ngay khi gã vừa thi triển lực đạo, phía trước phát ra những tiếng 'kèn kẹt' chói tai, cánh cửa thanh đồng khổng lồ bắt đầu từ từ mở ra.

Sau đó, mọi người đều ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không ngừng ngước nhìn lên.

Quả thực rất choáng váng, khiến ai nấy đều cảm xúc dâng trào.

"Cái đệch, cánh cửa này thật là... mẹ kiếp, quái đản quá đi.

Tiên sinh, tôi cảm giác không phải do đẩy đâu, chắc chắn có cơ quan ám khí nào đó, nếu không sao lại kỳ lạ thế này." Nhưng lúc này Bàn Tử lại tỏ ra khác lạ, gã không ngừng gãi đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Nghe vậy, Tô Thành cũng chỉ biết lắc đầu liên tục!

Lúc này cũng không rõ tình hình thế nào vì khó có thể giải thích trong một sớm một chiều, nhưng nếu gặp chuyện thì phải tính cách khác.

Sau đó, Tô Thành vỗ nhẹ lên vai gã trấn an: "Gặp mặt rồi thì sẽ thành quen thôi, đừng quên là còn có tôi đây." Tô Thành không bao giờ nói suông hay khoác lác, đó đều là lời nói từ đáy lòng.

Sau đó, anh lập tức đánh thức chương trình hệ thống trong đầu. 【Mau phân tích cho tôi xem rốt cuộc là chuyện gì, tôi phải biết cơ quan nào để mở cánh cửa này, phải mở như thế nào!】 Có hệ thống bá đạo như vậy, đối với tôi mà nói, cảm giác như cuộc đời được bật hack vậy, thật đơn giản, có vấn đề gì cứ gọi hệ thống là xong, không gì là không giải quyết được. 【Đinh!...

Hệ thống đang tiếp nhận chỉ lệnh của chủ nhân, đang tìm kiếm!

Vui lòng đợi trong giây lát!】 【Chúc mừng!

Theo chỉ lệnh của hệ thống, kiểm tra thấy tỷ lệ sử dụng của ngài hiện tại đã đạt giới hạn, cảnh giới đã thăng tiến tối đa.

Sau khi hệ thống khớp nối, sẽ đề xuất các kỹ năng liên quan hữu dụng!】 Theo sau những tiếng thông báo liên tục của hệ thống, trên giao diện lập tức hiện ra một cửa sổ lớn liệt kê các thông tin liên quan.

Nhìn những thông tin đó, Tô Thành mỉm cười, quả nhiên đúng như dự đoán.

Một câu trả lời không làm anh thất vọng đã hiện ra trước mắt, chỉ trong chốc lát, lòng anh đã thấy lâng lâng.

Anh cảm thấy vô cùng hài lòng.

"Quên đi, ha ha, không ngờ lại chuyên nghiệp thế, quả nhiên không làm tôi thất vọng, thật là phấn khích!" Sau khi nắm được quy luật bên trong, anh cười không dứt, đôi mắt cong lại như vầng trăng khuyết.

"Lão công, anh cười gì thế?

Không tìm cách giải quyết sao?" Biểu hiện của Tô Thành khiến Hoắc Tú Tú thấy hơi lạ, cô chạy lại hỏi.

Tô Thành không trả lời, anh đi tới vị trí dẫn đầu, nhìn một hồi thì thấy ở góc tường có một viên gạch xanh có thể di động.

Thấy vậy, Tô Thành từ từ nhắm mắt lại, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng ấn vào bên trong.

Mọi hành động của anh đều tuân theo sự chỉ dẫn của hệ thống đạo mộ.

Ngay khi tay vừa ấn xuống, một tiếng 'ầm ầm' vang lên, một thứ gì đó từ trong bức tường đột nhiên bật ra.

Một viên gạch lồi ra khỏi bức tường, trên đó có những khe hở, thậm chí còn điêu khắc những hoa văn và đường kẻ.

Chương 471

Nhìn thấy thứ đó, Tô Thành mỉm cười.

Ở phía trên, Bàn Tử nhìn đến hoa cả mắt, cảm giác Tô Thành dường như vô cùng am hiểu về tình hình trong cổ mộ, cứ như người bản địa vậy, nếu không sao anh có thể biết ở đó có viên gạch như vậy.

Tô Thành cũng không giải thích nhiều, dù sao chuyện này cũng phải tự tay giải quyết, không cần giải thích vì nói ra cũng khó hiểu.

Bây giờ là lúc để anh thể hiện.

Chỉ trong chốc lát, anh nhìn vào một khe cắm phía trên, sau đó lấy dao rạch nhẹ một đường vào lòng bàn tay mình.

Ngay sau đó, giữa các ngón tay bắt đầu rỉ máu, đúng vậy, máu tươi đang theo vết rạch chảy ra ngoài.

Nhìn những giọt máu đỏ tươi đó, ai thấy cũng phải rùng mình!

Nhưng Tô Thành không hề có ý định lo lắng, ngược lại anh vẫn im lặng cắn răng chịu đựng, nhìn máu tươi từ lòng bàn tay nhỏ xuống tí tách.

"Vãi thật, làm cái gì vậy?

Không làm được thì thôi chứ có cần phải tự hành xác thế không!" Hành động của Tô Thành khiến Giải Liên Hoàn trợn tròn mắt kinh ngạc, không ngừng lẩm bẩm.

Bởi vì ông hoàn toàn không hiểu tình hình của Tô Thành, tại sao anh lại đột nhiên tự làm đau mình như vậy.

Đối với sự nghi ngờ và chất vấn của mọi người, Tô Thành chỉ mỉm cười mà không đưa ra phản hồi rõ ràng nào.

Vốn là một chuyện nhỏ đơn giản, nên lúc này anh cũng chỉ cười cho qua.

Tô Thành vui vẻ lắc đầu nói: "Được rồi được rồi, hỏi nhiều làm gì chứ?

Vốn dĩ là chuyện nhỏ, đừng có xé ra to như thế.

Thôi, đừng hỏi nữa, cứ đơn giản thôi!" Tùy tiện vài câu đã gạt đi mọi thắc mắc.

Một chuyện vốn đơn giản nhưng qua lời của đối phương lại trở nên đặc biệt kỳ quái, khiến đầu óc mọi người đầy rẫy nghi vấn.

Nếu có thể đẩy nhanh bước chân, tăng tốc độ thì tin rằng những sắp xếp tiếp theo sẽ hợp lý hơn.

Những vấn đề tương ứng vừa rồi cũng cần phải gấp rút xử lý.

Nhưng đối phương lúc này lại ngơ ngác như lạc vào sương mù, tư duy hỗn loạn, quả thực vấn đề trong lời nói có chút kỳ quái.

Nếu có thể giải quyết được thì tốt, bằng không sẽ trở thành nan đề cực lớn.

Tô Thành im lặng đứng một bên, thậm chí trong đầu không ngừng cân nhắc lại những dấu vết hiện có.

Chỉ cần nắm bắt rõ phương hướng là có thể xâu chuỗi lại mọi thứ.

"Mọi người không hiểu đâu, cái này tương tự như một kiểu tế lễ cổ đại, cần dùng máu tươi tưới lên.

Chỉ khi máu chảy vào đầy các rãnh cơ quan thì mới có thể thực sự khởi động hoặc khống chế nó." "Ví dụ như hiện tại, máu sẽ chảy dọc theo các khe rãnh, sau đó từ vị trí vách ngăn bên ngoài chảy ra, lúc đó máu tươi mới có thể kích hoạt cơ quan để nó hoạt động trở lại.

Cho nên mọi người cứ cân nhắc kỹ đi, đại khái ý nghĩa là như vậy.” Đối phương không nói nhiều, trực tiếp bày tỏ thái độ và giải thích phương pháp một cách thẳng thắn.

Thậm chí khái niệm hóa các bước thực hiện một cách rõ ràng ngay trước mắt.

Trong chốc lát, những người khác đều ngẩn ngơ, vẻ mặt đầy sự mông lung.

Có lẽ chẳng ai ngờ được chuyện này lại đáng sợ và kỳ quái đến thế.

Cuối cùng, mọi người lục tục tiến lại gần vị trí phía trước.

Chỉ cần có cách giải quyết thì mọi chuyện đều tốt, hoàn toàn không phức tạp như tưởng tượng.

Nhưng lúc này, mọi người vẫn cảm thấy mờ mịt.

Khi tiến về phía trước, những người xung quanh đều cảm thấy căng thẳng hơn.

Hoắc Tú Tú, Bàn Tử, Giải Liên Hoàn đi tới, những người khác cũng gật đầu cảm thán.

Quả thực họ đã học được từ chỗ Tô Thành, nếu hôm nay không có anh giải thích, có lẽ họ chẳng thể tìm ra manh mối, cảm giác như sư cụ lạc giữa rừng, hoàn toàn mông lung.

“Tô Thành, cậu giỏi quá, thật sự rất chuyên nghiệp.

Không ngờ cậu lại hiểu nhiều đến vậy, tôi thực sự đã mở mang tầm mắt rồi.” “Đúng đúng, quá chuyên nghiệp, quả nhiên không đơn giản chút nào.” Khi mấy người bắt đầu không ngừng cảm thán, giơ ngón tay cái lên khen ngợi, Tô Thành cũng cảm thấy có chút cảm xúc sâu sắc.

Nhìn những thao tác của anh, quả thực là cực kỳ bá đạo.

Đối với những lời tán thưởng này, Tô Thành cũng cảm thấy hơi ngại ngùng, cười hi hi đáp lại.

Đây chỉ là thao tác bình thường thôi, so với lời bọn họ nói thì chẳng có gì quá khoa trương hay lòe loẹt cả.

Cuối cùng, Tô Thành bình phục tâm thái, từ từ nắm chặt nắm đấm, máu tươi bắt đầu tí tách rơi xuống.

Chương 472

Giải Liên Hoàn nhìn không nổi nữa, nói: "Không thể để tiên sinh một mình làm thế này được, chuyện này chúng ta phải cùng nhau giải quyết mới phải.

Thôi nào tiên sinh, anh cứ đứng yên một bên nghỉ ngơi đi, để chúng tôi cùng chung sức lấp đầy rãnh máu này." Dứt lời, Giải Liên Hoàn không lãng phí thời gian nữa, dùng dao rạch một đường vào lòng bàn tay, máu từ vết cắt bắt đầu chảy xuống rãnh cơ quan.

Sau đó, nhìn dòng máu đỏ tươi chảy dọc theo rãnh, thấm xuống phía dưới, những người chứng kiến đều cảm thấy kinh tâm động phách.

Bởi vì tình huống này căn bản không phải người bình thường có thể làm được, chẳng ai ngờ nó lại đáng sợ như thế.

Tô Thành rốt cuộc mạnh đến nhường nào?

Hoắc Tú Tú cũng tự thân vận động, khẽ rạch đầu ngón tay để cùng tưới máu.

Cuối cùng, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Bàn Tử.

Ngay cả một cô gái nhỏ như Hoắc Tú Tú còn xông pha, nếu một gã đàn ông như gã mà cứ rụt rè thì chẳng phải quá mất mặt sao, sẽ trở thành trò cười mất.

Vì vậy lúc này Bàn Tử trở thành tâm điểm của sự chú ý, gã không ngừng quan sát xung quanh, thậm chí cứ chần chừ mãi.

"Cái tên nhóc này làm gì thế, mọi người đang chờ đấy, mau biểu hiện đi chứ.

Dẫu sao mọi người đều đang ở đây, lẽ nào anh lại không định làm

gì?" Mọi người vừa dùng ánh mắt cổ quái nhìn gã, vừa liên tục hỏi dồn.

Bàn Tử rõ ràng là sợ đau, đặc biệt là khi nhìn thấy máu tươi chảy ra, gã cảm thấy rùng mình.

Cho nên nhìn cảnh tượng này, gã cứ liên tục rụt cổ lại phía sau.

Cảm thấy khung cảnh này quá kinh dị, không hợp với phong cách của gã, nên gã thấy hoảng.

"Được rồi, Bàn Tử hiện tại thuộc diện thương binh, nếu để anh ta làm thì vết thương sẽ hồi phục chậm lắm, chúng ta tự giải quyết đi." Cuối cùng Tô Thành đứng ra giảng hòa, cho Bàn Tử một lối thoát.

Mọi người cũng không tính toán thêm, tha cho gã một mã.

Gã cũng tự thấy ngượng ngùng, gãi đầu cười khổ.

Nhờ có Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú tham gia, một lượng lớn máu lại một lần nữa chảy đầy vào các khe rãnh.

Cùng với sự gia nhập của Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, máu tươi bắt đầu chảy ào ào vào rãnh.

Ban đầu một mình Tô Thành có chút đuối, nhưng nhờ hai người hỗ trợ, anh không cần phải tốn quá nhiều máu nữa, vì vậy Tô Thành liền thu tay lại.

Trong vài phút tiếp theo, máu đã lấp đầy và ngập cả đáy rãnh, che lấp hết mọi văn lộ bên trong.

Ngô Tà lúc này cũng cảm thấy hơi đau, nói: "Không đúng nha, chúng ta đã tốn bao nhiêu máu thế này mà sao chẳng thấy phản ứng gì cả, không lẽ nhầm rồi?

Làm vậy không lẽ là vô công rỗi nghề sao?" Kể từ khi gia tộc rút khỏi hàng ngũ Lão Cửu Môn, cậu ta suốt ngày chỉ biết rượu chè cơm

nước, thân thể như bị tửu sắc bào mòn.

Bây giờ đột nhiên bắt đi phóng máu để mở cơ quan, rõ ràng là có chút tốn sức, tự nhiên cũng thấy mất kiên nhẫn.

Nhìn xem, bao nhiêu máu đã đổ ra mà cơ quan vẫn im hơi lặng tiếng, hoàn toàn không đúng theo dự kiến!

Cho nên lúc này cậu ta trong lòng bách tư bất đắc kỳ giải, không ngừng gãi đầu.

Trái lại, Tô Thành lúc này vui vẻ cười nói: "Hà hà, gấp cái gì chứ?

Tâm cấp không ăn được đậu hũ nóng đâu.

Cánh cửa bí ẩn này làm sao có thể đơn giản như thế, nhưng chúng ta cũng không phải làm vô ích." "Nếu tôi không đoán sai, cánh cửa bí ẩn này chắc chắn sẽ mở ra thôi, nhưng nó sẽ từ từ.

Một lát nữa thôi, cảnh tượng thần kỳ sẽ xuất hiện trước mắt, nên bây giờ mọi người phải bình tĩnh." Lời nói của anh rất bình thản, có vẻ như anh rất hiểu rõ các cơ quan bên trong.

Thấy vậy, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cũng không nói thêm gì nữa.

Ngay lúc này, từ phía cánh cửa sắt đột nhiên truyền đến những tiếng 'cạch cạch' giòn giã, mắt mọi người đồng loạt sáng lên, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Bàn Tử kích động reo lên: "Này này, nghe thấy không, có động tĩnh rồi!

Oa, tuyệt quá, chẳng lẽ chúng ta sắp thành công rồi sao, đúng là có âm thanh thật!" Khi nói những lời này, Bàn Tử vô cùng cảm khái, gã xoa xoa tay, tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Nghe tiếng gã reo, Tô Thành và Hoắc Tú Tú cũng lần theo hướng phát ra âm thanh, liền thấy một bức tường đá lớn đang từ từ di

chuyển, bụi bặm trên đó rơi xuống lả tả.

Tiếp theo, một cảnh tượng thần kỳ xảy ra, bức tường vốn khăng khít giờ lộ ra một khe nứt, để lộ một không gian kỳ bí bên trong.

Hóa ra trước mắt xuất hiện một cánh cửa ngầm, sau khi cơ quan được kích hoạt, nó bắt đầu di chuyển một khoảng cách, tạo ra một kẽ hở rộng hơn nửa mét.

Bên trong là một mảnh đen kịt.

Bàn Tử hưng phấn đến mức không nói nên lời, cứ liên tục xoa tay, quẹt nước miếng ở khóe miệng.

"Mẹ nó chứ, ha ha ha, sắp vào được rồi, tuyệt quá, đơn giản thế thôi mà, Bàn gia thích rồi đấy!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử không nhịn được nữa, gã không còn lảm nhảm nữa mà xoa xoa cái bụng mỡ, thỉnh thoảng lại cười hì hì.

Không có bản lĩnh thì không nên tùy tiện làm màu, nhưng bây giờ đã đến đây rồi, không thể cứ phí lời mãi, phải làm cho xong việc.

Chương 473

Sau đó gã bắt đầu tiến về phía trước, nắm chặt nắm đấm.

Tô Thành thì vẫn im lặng quan sát, chờ đợi chuyện kỳ lạ tiếp theo phát sinh.

“Được rồi được rồi, cửa đã mở rồi, đứng đây làm gì nữa?

Mau vào thôi, biết đâu bên trong còn nhiều bí mật thần kỳ hơn đấy, ha ha ha, tuyệt quá, chúng ta đúng là thiên tuyển chi tử mà, vào được đây đúng là vinh hạnh.” Thấy cửa đã mở, Ngô Tà đứng một bên cũng cười không dứt, xoa xoa lòng bàn tay, tâm trạng phấn chấn.

Đã đến đây rồi thì tiến vào là đúng.

Nhưng khi Ngô Tà và Bàn Tử định xông thẳng vào, Tô Thành đột nhiên giữ vai họ lại, lắc đầu liên tục.

Hành động này khiến hai người cảm thấy có chút khó hiểu, dù sao thì cửa đã mở, cơ quan đã giải, theo lý thường thì bước tiếp theo phải vào trong tìm báu vật chứ.

Tại sao hành động của Tô Thành lại quái dị như vậy?

Cuối cùng Bàn Tử không nhịn được, hỏi: “Này, thế là thế nào?

Sao cứ lề mề thế?

Có chuyện gì à?

Đã đến đây rồi chẳng lẽ không vào luôn?

Mẹ nó chứ, tôi chờ không nổi nữa rồi.” Bàn Tử vừa cười hì hì vừa nhe răng cười không ngớt.

Đã đứng trước cửa rồi thì phải vào xem thực hư ra sao để còn hành động tiếp chứ.

Tô Thành lúc này lại trợn trắng mắt nhìn gã.

"Lẽ nào anh không thấy bên trong có thứ gì sao?" Tô Thành chỉ tay vào khoảng không đen kịt phía trước, nhắc nhở với giọng điệu kỳ quái.

Giây trước mọi người còn chưa hiểu ý anh là gì, giây sau khi quay đầu nhìn vào trong, da đầu ai nấy đều tê dại.

Ngay cả người từng trải như Ngô Tà cũng sợ tới mức hét lên một tiếng, lùi lại mấy bước.

Bởi vì ngay phía trước, trong hang động đó, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện vô số đôi mắt, đôi mắt nào cũng sắc lạnh, nhìn chằm chằm về phía họ.

Thậm chí bên trong còn có những chuyển động nhỏ.

Tuy sự xuất hiện đột ngột này khiến họ trở tay không kịp, nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều kinh hô không thôi.

Nhìn thấy cảnh đó, Bàn Tử run rẩy hỏi: "Cái... cái gì thế?

Thứ gì vậy?

Khốn kiếp, đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, đáng sợ quá, phen này tính sao đây?" Đột nhiên xuất hiện vô số đôi mắt nhỏ đang thao láo nhìn chằm chằm, không rõ tình hình thế nào, chẳng biết bên trong là thứ gì.

Không biết còn tưởng là vào nhầm nhà ma của mấy đứa trẻ.

Tô Thành không nói gì, lập tức đánh thức hệ thống đạo mộ trong đầu.

"Hệ thống, lập tức cho tôi biết tình hình, tôi cần biết thứ bên trong là gì." 【Đinh đông!

Hệ thống đang tìm kiếm theo chỉ lệnh của nài, vui lòng đợi trong giây lát...】【Đinh đông!

Chúc mừng chủ nhân!

Theo kết quả tìm kiếm, thứ xuất hiện trước mặt ngài chính là một đàn dơi!】【Ngài có muốn tiêu tốn 888 điểm kinh nghiệm để đổi lấy kế sách đối phó với đàn dơi không?】Sau khi các số liệu hiện ra, một danh sách dịch vụ mở rộng xuất hiện trước mắt với hai nút 'Xác nhận' và 'Hủy bỏ'.

Có được thông tin từ hệ thống, Tô Thành cũng bớt lo lắng, hóa ra là vậy, thảo nào.

Chuyện này thì đơn giản rồi, vì phía trước chỉ là một đàn dơi, việc cần làm là tìm cách tiến vào.

Sau đó Tô Thành cắn răng, nhấn nút xác nhận.

Một tiếng 'đinh đông' thanh thúy vang lên báo hiệu giao dịch thành công.

Dựa theo thông tin trên giao diện, anh đã đổi được một kỹ năng rất bá đạo.

Sau đó, mọi người lục tục bám theo anh.

Khi tiến về phía trước, xung quanh im phăng phắc, thỉnh thoảng mới nghe thấy vài tiếng động nhỏ.

Vừa rồi Tô Thành mải tra cứu hệ thống nên không trả lời Bàn Tử, khiến gã lại bắt đầu giở trò lòe loẹt.

Nghĩ rằng bên trong có ma quỷ, gã rút từ trong túi ra ba nén hương rồi châm lửa.

Chương 474

Thậm chí gã còn ra vẻ lầm rầm khấn vái: "Các vị tổ tiên tiền bối, các vị anh chị em đừng có oán trách Bàn tử này, tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ là tình cờ đi ngang qua đây thôi." "Thấy các vị đã khuất bao nhiêu năm rồi, cứ ở đây mãi cũng không ai quấy rầy.

Nếu báu vật bên trong không được đào ra thì chẳng phải là lãng phí sao?

Tinh thần cống hiến thì ai cũng nên có, cứ yên tâm đi, Bàn gia tôi vào đây tuyệt đối không làm phiền giấc ngủ của các vị, chỉ mang mấy món đáng tiền đi rồi té luôn thôi." "Hy vọng các vị tiền bối, anh chị em đừng tìm tôi đòi nợ.

Sau khi về tôi nhất định sẽ cúng bái vào ngày rằm mùng một, nhất định sẽ lo cho các vị chu tất để các vị có nơi nương tựa tốt." Cái miệng của Bàn Tử như súng liên thanh, cứ lải nhải không ngừng.

Ngay cả Tô Thành nghe thấy cũng không nhịn được suýt phì cười.

Trời ạ, cái gã Bàn Tử này đúng là một kỳ ba, sao gã có thể lầy lội đến mức này cơ chứ.

Nhưng cuối cùng Tô Thành cũng cố nhịn cười, chỉ lắc đầu khổ sở.

Cuối cùng Tô Thành không đợi được nữa, bước tới vỗ Bàn Tử một cái: "Được rồi được rồi, anh làm cái gì thế hả?

Tôi đã nói rồi, không phải tổ tông gì đâu, đừng có tham bái nữa được không?" Tô Thành thậm chí cảm thấy Bàn Tử đang nhận vơ người thân, chẳng biết cái gì mà cứ một câu anh em, hai câu tiền bối, đúng là quá kỳ quái.

Nếu để Bàn Tử biết thứ trước mắt không phải báu vật mà là một

đàn dơi, chắc gã sẽ cười sặc hoặc tức nổ phổi mất.

Nhưng lúc này gã chẳng nghe lọt tai lời nào, nghe Tô Thành nói xong liền lắc đầu nguầy nguậy.

"Cậu thì biết cái gì chứ?

Chúng ta vào quấy rầy người ta nghỉ ngơi, lấy chút đồ đáng tiền thì phải tham bái, đó chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Cho dù không phải người thân thì cũng phải có quy củ, hiểu không?

Thôi đừng nói nữa, chuyện này cứ giao cho tôi xử lý, cậu cứ yên tâm đứng một bên đi.

Ôi dào, giới trẻ bây giờ đúng là chẳng hiểu quy củ gì cả." Gã nói năng rất hùng hồn, nhìn chằm chằm Tô Thành với vẻ mặt nghiêm trọng.

Tô Thành cũng đến cạn lời, thấy gã hoàn toàn không nghe lọt tai.

Đã vậy anh cũng không nói thêm nữa, liền lấy từ trong ba lô ra một chiếc đuốc, rắc lên đó một chút bột lưu huỳnh.

Tiếp đó anh ngoắc tay ra hiệu cho Hoắc Tú Tú và Ngô Tà lại gần.

Hoắc Tú Tú cực kỳ nghe lời, lập tức nép sát vào Tô Thành không chút do dự.

Bởi vì trong mắt cô, anh mới thực sự là chuẩn mực, là tồn tại như thần linh, anh bảo đi hướng đông cô tuyệt đối không đi hướng tây, bảo lên bắc tuyệt đối không xuống nam.

Sự phục tùng tuyệt đối này khiến hình tượng của Tô Thành càng thêm vững chắc.

Sau đó Hoắc Tú Tú khẽ hỏi: "Anh ơi, tình hình thế nào?

Bên trong có thứ gì vậy?" Nghe cô hỏi, Tô Thành vuốt cằm cười vui vẻ: "Ha ha, đừng gấp, một lát nữa anh sẽ mở cánh cửa bí ẩn này cho em thấy kỳ tích.

Yên tâm đi, lát nữa anh sẽ biểu diễn cho em xem." Nói đoạn, trên mặt Tô Thành hiện lên một nụ cười cổ quái.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà hoàn toàn không hiểu anh đang định giở trò gì, chỉ biết im lặng đứng bên cạnh.

Còn Bàn Tử thì vẫn đứng trước cửa hang thắp hương, bái lạy đủ kiểu.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tô Thành nhặt một hòn đá dưới chân rồi ném mạnh vào bên trong.

Ngay tức khắc, một tiếng 'soạt soạt' chói tai vang lên, những đôi mắt trước mặt bắt đầu chuyển động điên cuồng, lao thẳng ra ngoài.

Bàn Tử sợ xanh mặt, hai chân nhũn ra, thiếu chút nữa là ướt cả quần, vội vàng ôm đầu ngồi thụp xuống, mồm lầm bầm: "Các vị tổ tông tiền bối ơi, đừng mà đừng mà, thịt của Bàn gia chua lắm, cầu xin các vị đừng ra tay với tôi, xin đấy!" Lúc này Bàn Tử chỉ biết khóc lóc van xin, hy vọng có thể thoát nạn.

Tô Thành bên này lại cười, giơ cao chiếc đuốc trong tay.

Cảnh tượng tiếp theo khiến ai nấy đều há hốc mồm.

Một đàn dơi lớn từ bên trong lao ra, đúng vậy, chúng sải cánh bay cao, lao thẳng về phía họ.

Đám dơi này vốn ẩn náu bên trong, giống như một hang dơi vậy, nhưng vừa rồi Tô Thành ném đá vào đã làm chúng kinh động, thế là chúng ùa ra như ong vỡ tổ.

Tô Thành hét lớn một tiếng "cẩn thận", một tay ôm chặt Hoắc Tú

Tú vào lòng, tay kia giơ cao ngọn đuốc trên đỉnh đầu.

Vì ngọn lửa đang cháy tỏa ra nhiệt lượng khiến đám dơi không dám lại gần, chúng kinh hãi kêu rít lên rồi bay ra xa.

Cuối cùng, một cảnh tượng thần kỳ hiện ra, xung quanh Tô Thành như có một vòng bảo vệ, đàn dơi đều né sang hai bên mà bay.

Còn Bàn Tử thì khác, gã đang ôm đầu ngồi xổm, đám dơi chẳng biết sao cứ nhắm vào gã mà cắn xé.

Bàn Tử bắt đầu gào thét không ngừng, mông bị dơi cắn cho nham nhở.

"Đồ ngốc, đồ xuẩn ngốc cứu tôi với!

Làm gì thế hả?

Chương 475

Cái tên ngốc kia, mọi người là một nhóm cơ mà, sao có thể trơ mắt nhìn đồng đội bị dơi bắt nạt thế này, cứu tôi với!" Cuối cùng không còn cách nào, Bàn Tử chỉ biết lớn tiếng mắng mỏ rồi cầu cứu Tô Thành.

Quả thực là gã chẳng còn cách nào khác để tự cứu mình.

Thấy vậy, Tô Thành không nói nhiều, nhanh chóng cầm đuốc tiến về phía Bàn Tử.

Anh đứng cạnh Bàn Tử, bảo vệ mọi người xung quanh.

Ngọn đuốc trong tay anh giống như một thứ bùa trừ tà, dơi không dám lại gần.

Đàn dơi bắt đầu tản ra hai bên, Tô Thành đứng vững vàng như niềm hy vọng của cả đội.

Ngay cả Tô Thành cũng không biết tại sao lại có đàn dơi lớn như vậy ẩn náu trong hang này.

Bình thường những ngôi mộ ngàn năm như thế này, các phiến đá phải khít khao, không nên có nhiều sinh vật như vậy mới đúng.

Nhưng thực tế đã rành rành trước mắt, không thể nghi ngờ, điều này khiến mọi người phải suy nghĩ sâu xa hơn, cần phải tìm hiểu kỹ lưỡng.

"Cái này đúng là vui thật đấy, phải nghiên cứu kỹ mới được." Tô Thành xoa cằm lẩm bẩm, trong lòng đã có tính toán riêng.

Vài phút sau, đàn dơi đã bay đi hết, Tô Thành thở phào nhẹ nhõm.

Quần áo của Bàn Tử bị dơi cắn rách tả tơi, chỗ nào cũng thấy lỗ

hổng.

Đang mặc tử tế, chớp mắt đã biến thành một tín đồ phong cách cái bang.

Thấy dơi đã đi sạch, Tô Thành mới vỗ nhẹ vai Hoắc Tú Tú nói: "Được rồi, đi hết rồi.

Mẹ kiếp, tình huống lúc nãy đúng là khẩn cấp, nếu không vì chúng ta phản ứng nhanh thì chẳng biết đám dơi đó sẽ làm gì nữa." Tô Thành khẽ lau mồ hôi, lòng cũng đầy cảm thán.

May mà anh có cơ chế linh hoạt, nếu không cả đám khó mà đối phó được với hiểm nguy từ lũ dơi kia.

Những người khác cũng lục tục đi tới, bắt đầu vây quanh Tô Thành.

Họ thấy biểu hiện vừa rồi của anh quá chuyên nghiệp nên ai nấy đều nể phục.

"Anh giỏi thật đấy, đúng là nam thần trong lòng em.

Em biết anh rất ưu tú mà, loáng cái đã đuổi sạch lũ dơi đi rồi, anh đúng là anh hùng của em." Hoắc Tú Tú nhìn Tô Thành với ánh mắt long lanh, không ngớt lời khen ngợi, thậm chí còn hò reo thích thú.

Nghe những lời này, Tô Thành cũng thấy cạn lời.

Trời ạ, chỉ là đuổi mấy con dơi thôi mà, có cần phải tâng bốc anh lên tận mây xanh thế không.

Lời khen khiến Tô Thành có chút ngại ngùng, mặt đỏ bừng lên.

Anh xua tay nói: "Được rồi, cô em của tôi ơi, đừng tán hươu tán vượn nữa, xem bước tiếp theo đi thế nào đi." Đã đuổi hết dơi thì phải vào trong thôi, dẫu sao mục tiêu vẫn là tìm bảo vật.

Nhưng vừa quay người lại, Tô Thành chú ý tới Bàn Tử đang đứng

một bên, bộ dạng của gã thật sự khiến người ta cười chết mất.

Quần áo rách nát, lỗ chỗ như tổ ong, trên da thì đầy vết răng dơi cắn đỏ hỏn.

Nhìn bộ dạng đó, mọi người không nhịn được cười, cảm thấy thật cạn lời.

Cái tên này đúng là cây hài, nhìn chẳng khác gì một tên ăn mày rách rưới.

Tô Thành cười hì hì trêu chọc: "Ái chà chà, Bàn Tử à, không ngờ anh lại đen đủi thế, sao rồi?

Mau để tôi xem nào, xem tình hình thế nào rồi." Nhìn gã với vẻ mặt trêu chọc, Tô Thành cứ cười không ngớt khi thấy 'tạo hình' mới của Bàn Tử.

Nghe vậy, mặt Bàn Tử xanh mét, lộ vẻ khó coi.

Chẳng ai ngờ gã lại thê thảm đến mức này.

Bàn Tử đỏ mặt tía tai vì bỗng chốc trở thành tâm điểm của cả hội, gã lườm Tô Thành một cái.

"Cậu nói nhảm cái gì đấy?

Đừng có mà cười nhạo nữa được không?

Hiểu cái gì chứ?

Đây là tạo hình mới của tôi, phong cách chuyên nghiệp đấy hiểu chưa." Gã cãi bướng, mồm không ngừng lẩm bẩm, vẻ mặt đầy sự quẫn bách.

Bộ dạng hiện tại của gã quả thực rất kỳ quặc, khiến người ta dở khóc dở cười.

Nhưng đó cũng là chuyện thường tình với một người 'đặc biệt'

như gã.

Cuối cùng, Tô Thành tặc lưỡi nói: “Được rồi, thời trang mới, ha ha.

Thôi, chúng ta mau vào đi.” Thấy Bàn Tử đỏ bừng mặt, Tô Thành cũng hiểu gã đang thấy mất mặt và ngượng ngùng, nên cũng thông cảm.

Chương 476

Nhưng chuyện đó không quan trọng, điều quan trọng là phải cẩn thận hơn.

Cuối cùng, không gian xung quanh trở nên tĩnh lặng, mọi người bắt đầu quan sát kỹ lưỡng để lường trước tình hình bên trong.

Mọi người học theo Tô Thành, thận trọng tiến bước, tính toán cho những sắp xếp tiếp theo.

Tô Thành đi trước cầm đuốc, Hoắc Tú Tú, Ngô Tà và Bàn Tử theo sau.

Khi tiến vào, Tô Thành cũng cảm thấy căng thẳng, cẩn thận nhìn dưới chân, vì lúc này nguy cơ tứ phục.

Tuy không có cảnh báo trước nhưng anh cảm nhận được xung quanh chắc chắn có cơ quan.

Vì vậy, dù thế nào cũng phải cẩn trọng tối đa.

Vừa đi được vài bước, đột nhiên trong đầu vang lên chuỗi âm thanh cảnh báo khẩn cấp từ hệ thống đạo mộ. 【Đinh đông!

Báo cáo chủ nhân, phía trước có nguy hiểm!

Phát hiện lượng lớn cạm bẫy nguy hiểm, ngài có muốn dừng lại không?

Báo cáo chủ nhân, ngài có dừng lại không?】 Cùng với lời cảnh báo của hệ thống, một cửa sổ hiện ra với dấu chấm than đỏ chót, báo hiệu phía trước có cơ quan.

Một khi kích hoạt, hậu quả sẽ khôn lường.

Tô Thành cau mày nhìn về phía trước nhưng không thấy dấu hiệu

gì đặc biệt.

Lạ thật, cơ quan giấu ở đâu chứ?

Cuối cùng anh không đoái hoài đến hệ thống nữa mà tiếp tục dẫn anh em đi tới.

Nhưng để an toàn, anh lên tiếng nhắc nhở: “Mọi người cẩn thận một chút, nếu không nhầm thì xung quanh có cơ quan chết người đấy, nhất định phải chú ý an toàn.” Tô Thành hết lời dặn dò, muốn mọi người thực sự bình tĩnh.

Nếu không thể giữ bình tĩnh, hiểm họa tiếp theo sẽ cực kỳ đáng sợ.

Nhóm người phía sau đều gật đầu, im lặng chờ đợi.

Tô Thành đi đầu, nhưng vừa mới bước thêm hai bước, đột nhiên nghe thấy một tiếng ‘cạch’ khô khốc.

Âm thanh tuy nhỏ nhưng mọi người đều nghe rõ mồn một.

Tô Thành quay đầu nhìn lại, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà cũng đồng loạt nhìn về phía Bàn Tử.

Bởi vì âm thanh đó phát ra từ dưới chân Bàn Tử.

Bị mọi người trừng mắt nhìn chằm chằm, Bàn Tử có chút ngượng ngùng, cuối cùng chỉ biết cười hì hì không dứt để chữa thẹn, thậm chí còn không ngừng nói đùa: "Ấy ấy, hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm thôi, thật sự xin lỗi nha.

Vừa rồi chỉ là hiện tượng hiểu lầm bình thường thôi, mọi người đừng để ý, tôi cũng không biết tại sao lại thế nữa." Gã Béo vừa nói vừa gãi đầu, cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Tô Thành và mấy người khác đều cau mày nhìn chằm chằm vào chân gã, không biết từ lúc nào gã đã đạp trúng một thứ gì đó, dẫn đến

một chuỗi phản ứng dây chuyền.

Một khối gạch xanh lún sâu xuống, hiện ra một cái hố lớn.

Tô Thành trừng mắt nhìn tên nhóc này một cái sắc lẹm, đúng là hận sắt không thành thép mà.

Vừa rồi anh mới dặn phải cẩn thận một chút, lời còn chưa dứt tên này đã đạp trúng cơ quan rồi.

Tô Thành hiện tại chỉ biết cạn lời, mồ hôi hột chảy ròng ròng.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà không có tính khí tốt như Tô Thành, bắt đầu không ngừng oán trách. "Trời ạ, Bàn gia anh có thể đáng tin một chút được không?

Mọi người bận trước bận sau vất vả mãi mới vào được đến đây, anh quậy một trận thế này là tất cả công sức đổ sông đổ biển hết rồi, chúng ta chịu khổ vì cái gì chứ?" Hoắc Tú Tú vừa nói vừa đảo mắt trắng dã, lầm bầm với vẻ mặt đầy bất lực.

Nhưng bị hai người mắng, Bàn Tử lại thản nhiên lắc đầu: "Nhìn xem, chẳng phải vẫn chưa có chuyện gì sao?

Mọi người căng thẳng quá rồi, nhìn kìa, chẳng có dấu hiệu gì cả, không phải chỉ là đạp trúng một viên gạch thôi sao?

Tôi đoán là mấy người xây mộ này rút ruột công trình rồi, bên dưới bị rỗng nên tôi mới đạp lún xuống thôi, có gì ghê gớm đâu, làm gì có cơ quan nào như Tô Thành nói chứ." Rõ ràng Bàn Tử vẫn giữ tâm lý cầu may, vì đã đạp trúng viên gạch mấy phút rồi mà xung quanh vẫn im lìm.

Theo lý nếu là cơ quan thì phải có động tĩnh lâu rồi mới đúng.

Tô Thành không lạc quan như Bàn Tử, anh vẫn nhìn chằm chằm vào phía trước với vẻ căng thẳng, chỉ cần một chút manh mối nào

cũng không lọt qua được đôi mắt tinh tường của anh.

Anh biết tình hình không ổn, Bàn Tử tuyệt đối không phải vô tình đạp trúng một thứ vô dụng, bên trong chắc chắn có huyền cơ, chỉ là chưa bị phát hiện mà thôi.

Càng như vậy, càng phải nhắc nhở mọi người chú ý. "Bên trong chắc chắn có huyền cơ khác, không ổn, phải xem xét thật kỹ để tìm ra vấn đề, nếu không lát nữa sẽ gặp rắc rối lớn đấy." Tô Thành siết chặt nắm đấm, lầm bầm tự nhủ với vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 477

Anh cảm giác một trận cuồng phong sắp bắt đầu.

Ngay sau đó, đúng như Tô Thành dự đoán, bên tai đột nhiên vang lên những tiếng động hỗn loạn.

Hai bức tường ở hai bên lối đi bắt đầu di động, không ngừng khép lại vào giữa.

Trong khoảnh khắc căng thẳng đó, mọi người đều hoảng loạn, không ngờ tình hình lại đáng sợ đến thế.

Hai bức tường khi xoay chuyển sẽ khiến không khí và không gian đứng bên trong ngày càng thu hẹp lại.

Nhìn tình hình này, họ có thể bị ép thành bánh thịt mất, ai nấy đều cảm thấy hoảng sợ vô cùng, tim đập loạn nhịp.

Tô Thành không ngừng phất tay, quát lớn: "Mấy đứa ngốc này, còn không mau chạy theo tôi!" Lúc này nếu không phản ứng ngay, không chạy nhanh thì lát nữa chết thế nào cũng không biết.

Tô Thành cảm thấy da đầu tê dại, anh gầm lên một tiếng rồi dẫn cả nhóm chạy điên cuồng về phía trước.

Hai bức tường vẫn không ngừng khép vào giữa, cảm giác như một cái máy ép thịt khổng lồ.

Bàn Tử vừa chạy vừa mắng: "Cái loại cơ quan quái quỷ gì thế này, trước giờ chưa thấy bao giờ.

Cái đường hầm này sâu bao nhiêu vậy?

Chạy mãi không thấy điểm dừng, không xong rồi, tôi sắp chịu không nổi rồi." Mới chạy được vài phút mà Bàn Tử đã thở hồng hộc,

bình thường thiếu rèn luyện thể lực nên giờ hụt hơi.

Cộng thêm hai bức tường cứ ép sát vào khiến lòng gã nảy sinh một cảm giác áp bách không tên.

Nếu cứ tiếp tục thế này, không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, da đầu ai nấy đều tê dại, thầm kêu không ổn.

Tô Thành phất tay ngắt lời gã: "Tuyệt đối không được dừng lại, phải tích cực chạy về phía trước, chắc chắn sẽ có lối thoát!" Anh không tin đây là một tử cục có thể nhốt chết tất cả ở đây.

Hai bên vách tường di động thì chắc chắn phía trước sẽ có điểm kết thúc, chỉ cần nhảy ra ngoài là được.

Chạy liên tục vài phút, đường hầm rộng hơn hai mét lúc đầu giờ chỉ còn chưa đầy nửa mét, lối đi trở nên đặc biệt chật hẹp, di chuyển rất khó khăn.

Cứ thế này thì không xong, Tô Thành cũng khẩn trương, trong lòng thầm gọi Hệ thống: "Hệ thống!

Mau tìm cách phá giải cho tôi!" 【Keng!

Hệ thống dựa trên phân tích dữ liệu lớn và các chương trình liên quan, đã đề xuất quy trình dữ liệu hữu dụng.

Ký chủ có thể xử lý và điều chỉnh theo dữ liệu hệ thống cung cấp.】 Sau tiếng thông báo thanh thúy của hệ thống, một cửa sổ giao diện lập tức hiện ra.

Tô Thành nhìn lướt qua các thông tin liệt kê trước mắt rồi nở nụ cười: "Ha ha, không ngờ lại đơn giản như vậy." Trên đó hiển thị lối thoát và các phương pháp phá giải liên quan.

Tiếp tục đi về phía trước, anh tin rằng sẽ có một bộ phận điều khiển dạng la bàn.

Chỉ cần dựa theo hướng của la bàn đó là có thể trực tiếp ngăn chặn cơ quan này khởi động.

Vì vậy, mấu chốt hiện tại là phải tìm ra cái la bàn khắc trên tường.

Tô Thành vừa chạy vừa hét lớn: "Khi chạy về phía trước phải chú ý hai bên tường, có thể trên tường sẽ có một hình vẽ giống như la bàn, đó là cách duy nhất để ngăn chúng ta bị ép thành thịt vụn, mau tìm cái la bàn đó đi!" Tô Thành không ngừng dặn dò mọi người, hy vọng mọi người đồng tâm hiệp lực, vì đông người thì sức mạnh lớn.

Nghe lời nhắc nhở, nhóm Ngô Tà cũng gật đầu, tiếp tục chạy theo lộ trình phía trước.

Tô Thành chăm chú nhìn về phía trước, không bỏ qua bất kỳ dấu vết nhỏ nào.

Nhưng chạy thêm một đoạn dài vẫn chưa thấy cái la bàn nào cả.

Chạy liên tục khiến ai nấy đều vã mồ hôi hột, thở dốc không ra hơi.

Có thể thấy tình hình này không thể lãng phí thời gian thêm nữa, vì thành công chỉ cách một bước chân.

Tô Thành cười lạnh: "Hừ hừ, lũ thỏ con các người muốn thoát khỏi mắt tôi sao, tôi nhất định phải phá giải cơ quan này." Anh siết chặt nắm đấm, chỉ cần kiên trì, ổn định tâm lý thì thành công không còn xa nữa.

Chạy thêm một đoạn, không gian hai bên gần như không còn, chỉ còn rộng vài thốn, chỉ đủ cho một người lách qua.

Đột nhiên mắt Tô Thành sáng lên, anh thấy ở phía trước bức tường xuất hiện một thứ giống như la bàn.

Thứ đó rất nổi bật vì nó nhô hẳn ra ngoài, từ xa đã có thể nhìn

thấy.

Anh cười rạng rỡ, không ngờ lại tìm thấy nhanh như vậy.

Tô Thành dừng lại, dán mắt vào cái la bàn trên tường.

Vì anh đi đầu nên khi dừng lại ở đoạn đường hầm hẹp chỉ vừa một người này, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ở phía sau cũng phải dừng theo. "Hỏi xem Tô Thành có bị ngốc không thế, làm cái gì vậy?

Mau chạy đi chứ, không kịp nữa đâu, chạy ra ngoài đi trời ạ, rốt cuộc là sao thế này, nếu không chạy mau thì tất cả chết hết bây giờ!" Bàn Tử không nhịn được mà chửi ầm lên, vì gã thấy lối thoát đã ở ngay trước mắt rồi mà Tô Thành lại đột nhiên dừng lại làm gã không đi tiếp được, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Nhưng Tô Thành lại lắc đầu: "Đừng hoảng, lúc này không được bốc đồng, tất cả đứng yên đó đợi tôi, chúng ta sắp thành công rồi, cứ yên lặng đứng đó là được." Tô Thành trừng mắt nhìn gã một cái, vô cùng nghiêm túc nhắc nhở.

Chương 478

Theo ý anh, trong lúc khẩn cấp thế này tuyệt đối không được chạy loạn, nếu không sẽ gây ra đại họa.

Cách hợp lý nhất là làm theo chỉ dẫn của hệ thống, phá giải cái la bàn này để thoát thân.

Tô Thành không thèm để ý đến đám người Bàn Tử nữa, toàn thần quán chú nhìn vào cái la bàn, quan sát cực kỳ tỉ mỉ, mắt không rời một giây vì sợ bỏ lỡ thông tin bí ẩn nào đó.

Anh cau mày, chăm chú nghiên cứu. "Hừ hừ, ta đã ra tay thì chắc chắn sẽ phá giải được, chẳng qua chỉ là một cái la bàn nhỏ thôi mà, có gì thần kỳ đâu, sợ cái quái gì chứ." Anh lầm bầm tự tin đầy mình.

Nhưng Bàn Tử lại tiếp tục oán trách, bảo anh đừng lãng phí thời gian nữa. "Tô Thành!

Đừng có cậy mạnh nữa được không?

Nếu không được thì rút mau đi, giờ chạy còn kịp giữ lấy một tia hy vọng sống, cứ lãng phí thời gian thế này thì lát nữa xôi hỏng bỏng không hết đấy!" "Đúng vậy, Tô Thành, đừng có làm bừa nữa." Ngô Tà và Bàn Tử luân phiên khuyên bảo, muốn Tô Thành rời khỏi đây ngay lập tức.

Tô Thành vẫn im lặng không đáp, vì theo anh, mấy người này chỉ nói suông thôi, nếu mà rời đi dễ dàng như vậy thì anh đã chẳng phải tốn bao nhiêu tâm tư ở đây làm gì, lời họ nói hoàn toàn không thực tế.

Thấy Tô Thành cau mày, Bàn Tử và Ngô Tà vẫn lầm bầm, cuối cùng Hoắc Tú Tú chịu không nổi nữa, lườm hai người một cái: "Này mấy anh kia, Bàn Tử, anh đừng có lải nhải nữa được không?

Không thấy anh Tô Thành đang bận à?

Ba người đàn ông mà không định thần được, không giữ bình tĩnh nổi sao, mọi người đều đợi được, mấy anh không thể yên lặng một chút à.

Yên tâm đi, anh Tô Thành đã bảo đảm rồi, nghĩa là sắp thành công rồi, đừng có lo hão nữa." Hoắc Tú Tú tỏ vẻ bất lực, trừng mắt nhìn họ rồi chống nạnh oán trách.

Cô thấy họ thật lắm lời, lúc này nên yên lặng chờ kết quả mới đúng.

Hai người kia cứ lải nhải bên tai như bị kích động, khiến người ta phát phiền.

Bị Hoắc Tú Tú mắng, Bàn Tử và Ngô Tà chỉ đành ngoan ngoãn im lặng.

Tô Thành tập trung nhìn vào la bàn, quan sát các hướng đi bên trong, nó giống như một la bàn bố trí theo tinh vân.

Muốn phá giải thứ này thì phải tinh thông thiên văn địa lý và các sơ đồ tinh tú.

Nếu không hiểu thì chỉ là nói suông. "Trí tuệ người xưa đúng là đáng nể, rốt cuộc là sao đây?

Các tinh tú này biểu đạt điều gì?" Tô Thành xoa cằm suy nghĩ, não bộ hoạt động hết công suất.

Anh không nói khoác nữa mà phải tìm cách giải quyết ngay, nếu không sẽ tốn thêm rất nhiều thời gian.

Với anh, trách nhiệm hôm nay rất nặng nề.

Anh siết chặt nắm đấm, thầm nhủ phải kết thúc trận chiến này, đây là thời khắc quan trọng nhất.

Sau một hồi suy nghĩ mà chưa rõ ràng, tâm trí anh có chút xao động, anh lắc đầu cố trấn tĩnh lại. "Không được, mình là giỏi nhất, hôm nay phải làm rõ tình hình bên trong, phải làm thật nhanh, không thể lãng phí thời gian thêm nữa." Cuối cùng Tô Thành siết chặt nắm đấm, tìm ra cách hợp lý nhất để giải quyết.

Nếu không xong, rắc rối sẽ là vô tận.

Anh lặng lẽ tiến sát lại gần, quan sát tứ phía.

Khi anh đang định phá giải thì hai bức tường đã ép sát lại, kẹp anh ở giữa, suýt chút nữa là biến anh thành bánh thịt.

Bàn Tử và Ngô Tà thấy hai bức tường áp sát thì theo bản năng đưa tay ra chống cự, cố gắng dùng sức đẩy chúng ra để tường không di chuyển nữa.

Vì nếu di động tiếp, họ sẽ bị ép chết, không còn đường sống.

Nhưng đó chỉ là an ủi tâm lý, vì cơ quan này mang sức mạnh vô hạn, vài người dùng vai đẩy làm sao mà giải quyết được.

Hai người dùng hết sức bình sinh cũng vô dụng, bức tường vẫn không ngừng khép lại.

Cuối cùng cả hai mệt lử, vã mồ hôi hột, đứng bên cạnh thở dốc, miệng không ngừng chửi thề. "Chẳng lẽ Bàn Tử ta anh minh một đời, tiền chưa tiêu hết mà phải chết ở cái nơi quỷ quái này sao?

Ông trời ơi, mở mắt ra nhìn đi chứ?

Có giúp được gì không?

Chẳng lẽ Bàn Tử tôi hôm nay chết thảm thế này sao?" Bàn Tử bị kẹp ở trong cùng bắt đầu cảm khái, ngửa mặt lên trời than vãn vì thấy tình cảnh quá bi thảm.

Gã muốn tìm đối sách nhưng phát hiện chẳng có cách nào, xung

quanh vẫn im lặng đến lạ thường.

Những người khác cũng bắt đầu quan sát, Tô Thành nheo mắt lại nhìn về phía trước rồi mỉm cười: "Đúng chỗ này rồi, phải tìm ra cách thôi, phải xem xét kỹ chỗ này." Anh lập tức trấn an mọi người: "Mọi người đừng vội, đừng hoảng, gặp chuyện phải bình tĩnh, tôi nhất định sẽ có cách đưa mọi người ra ngoài." Khi nói câu này, Tô Thành đầy tự tin, nếu không có năng lực thì anh đã chẳng dám nói đùa.

Chương 479

Hiện tại hy vọng của mọi người đều đặt lên vai anh, áp lực cực lớn, đúng là trời giao sứ mệnh cho người tài mà.

Đã gặp chuyện thì phải tìm cách phá giải. "Đại ca à, tôi cầu xin anh đừng hô khẩu hiệu nữa được không?

Cứ hô thế này thì lát nữa tất cả chúng ta bị ép thành thịt vụn hết đấy." "Mẹ ơi, cái thân già này của Bàn gia làm sao chịu nổi chứ?

Ái chà chà, tay của tôi, bụng tôi bị ép rồi, anh Tô Thành mau nhanh lên, tôi sắp tắt thở rồi!" Lúc này Bàn Tử đang đau đớn kêu la thảm thiết, vì dáng người to béo nhất nên khi hai bức tường khép lại, gã bị kẹp cứng ngắc, không còn không gian để thở, chỉ biết thở dốc liên tục.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cũng chẳng khá hơn, tuy không thảm như Bàn Tử nhưng không gian di động bị hạn chế hoàn toàn, giờ chẳng còn cơ hội cử động, chỉ biết nhìn Tô Thành chờ đợi.

Tô Thành biết không thể cậy mạnh thêm nữa, nếu không đám anh em này sẽ mất mạng hết.

Anh phải chịu trách nhiệm với họ.

Ngay sau đó, anh lại gọi Hệ thống trong đầu: "Hệ thống, mau tìm cách phá giải, tôi phải phá cơ quan này ngay lập tức!" 【Keng!

Hệ thống Đạo Mộ bắt đầu kiểm tra thông tin dữ liệu liên quan của chủ nhân.】 【Hệ thống đang vận hành, đang tìm kiếm cho ngài!】 Bình thường Tô Thành thấy hệ thống phản ứng rất nhanh, gần như phản hồi ngay lập tức.

Nhưng trong tình cảnh này, nghe những tiếng thông báo máy móc, anh cảm thấy thời gian như kéo dài vô tận.

Hiện tại với anh, đây là cuộc đua với thời gian, chỉ cần sơ sẩy là tính mạng bị đe dọa, ảnh hưởng đến sự an nguy của cả nhóm.

Xung quanh lại rơi vào tĩnh lặng, mọi người đều quan sát, chỉ mong hoàn thành nhiệm vụ này để thoát thân.

Đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy động tĩnh gì, cuối cùng tiếng thông báo "đinh đông" thanh thúy vang lên, một sơ đồ hiện ra trên giao diện. 【Hệ thống Đạo Mộ đã đề xuất sơ đồ phá giải thành công, ký chủ chỉ cần xoay các bộ phận trên la bàn theo sơ đồ này là có thể phá giải cơ quan bên trong.】 Nhìn sơ đồ dữ liệu trên giao diện, lòng Tô Thành rạo rực, thật là tuyệt vời, quả nhiên công phu không phụ lòng người, chỉ cần hiểu được bí mật này là thành công đã ở ngay trước mắt.

Anh xoa xoa lòng bàn tay, trong lòng thầm mừng rỡ.

Nếu không có chút thực lực và bản lĩnh thì anh đã chẳng dám nhận việc này, vì giờ thành công chỉ cách một bước chân.

Anh bước tới trước la bàn, mỉm cười không dứt, cánh tay vung lên bắt đầu thao tác.

Anh cảm nhận được những tiếng động phát ra xung quanh.

Anh nhanh chóng di chuyển các bộ phận trên tường, sắp xếp lại trật tự của chúng.

Theo mỗi bộ phận được di chuyển, bên tai vang lên những tiếng "rắc rắc, tạch tạch" thanh thúy.

Những âm thanh đó như báo hiệu sự thành công đang đến gần. "Ha ha ha ha, thành công rồi, chúng ta sắp thoát rồi, tuyệt quá!" Nhìn sơ đồ trong đầu và thực tế dần khớp nhau, Tô Thành cười hỉ hả, vẻ mặt đầy đắc ý.

Với anh, đây mới chỉ là bắt đầu vì thành công đã ở rất gần, không cần lãng phí thời gian suy nghĩ thêm về các chi tiết khác nữa.

Sau đó, anh cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí lan tỏa, cánh cửa bí mật đang dần mở ra.

Ngay khi bộ phận cuối cùng được kéo vào vị trí, đột nhiên vang lên một tiếng "rắc", anh cảm thấy dưới chân hẫng một cái, cả người lập tức rơi thẳng từ trên xuống. "Aaaaa!" Bàn Tử, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú đều hét lên thảm thiết vì chuyện xảy ra quá đột ngột, họ hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý.

Sau cú rơi tự do, họ lao nhanh xuống dưới, sau một hồi la hét oai oái thì rơi xuống đáy.

Ai nấy đều thở dốc, mồ hôi hột đầy trán, không ngờ tình hình vừa rồi lại đáng sợ như vậy. "Đúng là dọa chết người mà, vừa rồi nếu không phản ứng kịp thì chắc tiêu rồi, may mà chúng ta thao tác nhanh." Thoát khỏi nguy cơ, Tô Thành lau mồ hôi trên trán, lầm bầm tự nhủ.

Hiện tại ít nhất cũng đã dừng lại, không còn căng thẳng như lúc đầu.

Sau cú rơi, Bàn Tử là người rơi xuống trước, gã kêu lên "ái dà" đau đớn, sau đó đến lượt Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, Tô Thành là người cuối cùng lăn xuống. "Ối giời ơi, cái thắt lưng của tôi, cái xương sống của tôi, gãy hết cả rồi, thoát vị đĩa đệm mất thôi, mẹ kiếp đứa nào hại ông thế này?

Hả, chẳng có chút đồng cảm nào cả, rơi từ chỗ cao thế kia xuống, định lấy mạng chúng tôi à?" Bàn Tử nằm dưới đất oán trách, cảm giác thân thể như sắp rã rời.

Tô Thành ở bên cạnh quan sát kỹ lưỡng tình hình xung quanh, thực ra đây mới là sự khởi đầu của thành công.

Thấy Bàn Tử cứ kêu gào đau đớn, Tô Thành không thèm để ý, trái lại anh tiến về phía trước nhìn ngó.

Mọi người xung quanh cũng cảm thấy căng thẳng, nhìn chằm chằm vào không gian mới này.

Với anh, hôm nay phải đẩy nhanh tốc độ, sắp xếp ổn thỏa mọi chi tiết, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót.

Có năng lực thì mới không phải là chuyện đùa, thành công chỉ cách một bước chân.

Mọi người bắt đầu cảm nhận được sự căng thẳng.

Tô Thành quan sát các dữ liệu thông tin, hiểu được sự thần kỳ của nơi này.

Chương 480

Trong khi đi về phía trước, cả nhóm cũng cố gắng quan sát xung quanh.

Tô Thành ôm eo, từ từ đứng dậy, nhìn cảnh tượng trước mắt mà cảm thấy kinh ngạc, nơi này hiện ra một cách quỷ dị.

Phản ứng kịp thời giúp họ khám phá ra những tồn tại thần bí hơn. "Ái chà, không ngờ nơi này lại tuyệt như vậy, vừa tới đã thấy hy vọng chiến thắng rồi, thành công không còn xa nữa." Nhìn thấy một không gian hoàn toàn khác biệt, Tô Thành cảm thán.

Những cơ quan ở đây được thiết kế quá quỷ dị, nếu anh đoán không lầm thì cái đường hầm lúc nãy vốn chẳng có lối thoát nào cả.

Dù có liều mạng chạy về phía trước cũng không ra được, chỉ có nước bị ép thành thịt vụn.

Lối thoát duy nhất nằm ở dưới chân, một thiết bị treo không, một tấm đá di động.

Khi xoay cái la bàn kia thành công, tấm đá sẽ lật lại, giúp họ rơi xuống và thoát khỏi nguy hiểm.

Thật đáng kinh ngạc, trí tuệ người xưa đúng là không thể xem thường, Tô Thành thầm khâm phục.

Tuy không có công nghệ cao hay văn minh hiện đại, nhưng chỉ bằng sức lao động và trí tuệ, họ đã thiết kế ra những cơ quan thần kỳ thế này, tuyệt đối không phải người bình thường có thể giải quyết được.

Tô Thành đã lấy lại trạng thái, bắt đầu làm việc, anh cầm đèn pin soi xung quanh để xem không gian này rộng lớn bao nhiêu và có điều

gì thần kỳ.

“Mọi người nhất định phải chú ý an toàn, nhìn kỹ dưới chân.

Chỉ cần ven đường có chút động tĩnh gì, chúng ta đều phải cảnh giác phía trước, tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề hay bất kỳ bất trắc nào.” Tiếp đó, Tô Thành bắt đầu không ngừng nhắc nhở những người xung quanh, hy vọng họ có thể thực sự bình tĩnh.

Bởi vì tình hình hiện tại quả thực hiển hiện sự căng thẳng và đáng sợ, sự bình tĩnh và an toàn là điều quan trọng nhất.

Mọi người im lặng nhìn nhau.

Sau khi quan sát những dữ liệu hình ảnh trước mắt, họ bắt đầu tìm cách giải quyết vấn đề một cách chặt chẽ nhất, vì thành công đã ở ngay trước mắt, không còn xa nữa.

Tô Thành lại dặn dò thêm lần nữa.

Trong tình cảnh này tuyệt đối không được xung động lỗ mãng, vì chỉ còn cách thành công một bước chân, nếu làm càn thì cơ hội chiến thắng sẽ càng mong manh.

Cho nên bây giờ mọi người phải bình tĩnh, sắp xếp giải quyết các sự vụ liên quan một cách hợp lý.

Sau đó, cả nhóm lục tục tiến về phía trước.

Tô Thành nheo mắt nhìn cảnh tượng trước mặt rồi cười nói: “Thấy chưa, cấu trúc bên trong thật tuyệt vời, chúng ta không tìm sai chỗ đâu.

Nhìn kìa, khoảng cách đến thành công lại gần thêm một bước rồi, ha ha ha, ngay trước mặt thôi, mọi người mau nhìn chằm chằm vào vị trí phía trước ấy.” Nhìn thấy cảnh tượng vừa hiện ra, Tô Thành cảm thán không thôi, liên tục nhắc nhở những người bên cạnh, bởi vì ở vị

trí chính giữa xuất hiện mấy cỗ quan tài.

Có lẽ vì một sự nhầm lẫn ngẫu nhiên nào đó khi rẽ ngoặt mà họ đã trực tiếp tiến vào một không gian khác.

Vừa chớp mắt một cái, rồi thò đầu ra nhìn, cả người như rơi xuống từ đỉnh đầu, cuối cùng rơi thẳng vào nơi này, đúng là một chân trời mới.

Chỉ trong chốc lát, trong lòng ai nấy đều thấy hưng phấn.

Tuyệt quá!

Chỗ này thật sự quá xuất sắc.

Bây giờ chỉ còn cách thành công một bước ngắn, cảm giác trong lòng thật ngọt ngào.

Tô Thành quay đầu nhìn Bàn Tử và Thiên Chân ở phía sau, nói: "Mấy người các anh đừng có lề mề được không?

Tình hình hiện tại chúng ta phải giữ bình tĩnh là chính, tất cả phải bám sát tôi, tuyệt đối đừng có tự ý hành động.

Nếu không, lát nữa không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian đâu, mau giữ an toàn và bám sát vào." Tô Thành đứng một bên không ngừng vẫy tay chỉ hướng, hết lần này đến lần khác dặn dò.

Thực ra tình hình đại khái cũng đơn giản, anh hy vọng mọi người có thể tiếp tục tiến lên, tuân theo quy tắc, đừng có xung động, vì lúc này khoảng cách đến thành công có thể vẫn còn một đoạn.

Nghe sắp xếp xong, mấy người trước mặt đều gật đầu.

Cuối cùng, họ lục tục từng bước tiến về phía trước.

Xung quanh im phăng phắc, có thể nghe thấy tiếng động của vài thứ bên trong.

Dựa vào quầng sáng yếu ớt từ cây đuốc trong tay, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử đi tiên phong.

Họ phát hiện trước mắt không chỉ có một cỗ quan tài đâu, trời ạ, tất cả đều sững sờ, vì bên trong bày tận bảy cỗ quan tài.

Quan trọng nhất là bảy cỗ quan tài này dường như được sắp xếp theo một hình thù nhất định.

Nhìn cách sắp xếp đó, Bàn Tử xoa xoa tay, tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Anh ta vốn lạc quan nên không thấy khổ cực gì, vì trong quan tài chắc chắn có đồ bồi táng, mà giờ có tận bảy cái, nghĩa là khoảng cách đến việc phát tài càng gần hơn.

Chưa kịp áp sát phía trước, Bàn Tử đã bắt đầu hưng phấn cười ha hả: "Ái chà chà, ha ha ha, tốt quá, tuyệt quá, không ngờ lại tìm được chỗ này, xuất sắc thật." "Cứ yên tâm đứng bên cạnh mà xem, đối với tôi mà nói, đây mới đúng là đơn giản nhất, cứ tin tưởng chuyên gia đi.

Chương 481

Cứ phóng tâm đi, đây mới chính là điều thần kỳ, ha ha ha.” Nhìn thấy mấy cỗ quan tài trước mắt, nhóm Tô Thành bắt đầu cười nói không dứt, vẻ đắc ý hiện rõ trên mặt.

Bởi vì lúc này thành công đã ở ngay trước mắt, chỉ cần mở ra được thì sau này chẳng còn vấn đề gì không giải quyết được nữa.

Sau đó, mấy người xung quanh tản ra, mặt ai nấy đều lộ vẻ hoang mang nhẹ, có vẻ rất kinh ngạc trước vấn đề này.

Bàn Tử đã không đợi được nữa, hăng hái sải bước lao về phía trước.

Theo lý mà nói, đã thấy rồi thì phải mau chóng mở nắp quan tài ra xem bên trong có món gì đáng tiền không.

“Tô Thành, mấy người cứ đứng bên cạnh mà xem đi, mấy việc khổ cực này cứ giao cho Bàn tử tôi xử lý.

Ha ha ha, nói cho các người biết, Bàn gia tôi bình thường chăm chỉ nhất, lại thích giải quyết mấy thứ kinh dị này.

Hai người cứ đứng đó nhìn, đừng có lại gần lung tung, mình Bàn gia giải quyết được hết.

Bên trong chắc chắn có nguy hiểm, nên cứ đứng im là được, cứ tin là ổn thỏa đi, Bàn gia làm việc lúc nào cũng chắc chắn.” Nói đoạn, Bàn Tử bắt đầu chủ động chạy lăng xăng, cười ha hả không thôi.

Thậm chí anh ta còn không ngừng luyên thuyên một tràng dài lời vô nghĩa, khiến Tô Thành không nhịn được mà trợn trắng mắt một cái rõ dài.

Cái tâm tư nhỏ mọn của gã béo này, Tô Thành lạ gì nữa.

Hắn muốn ôm hết đồ ra, chỉ sợ người khác nẫng tay trên mất mấy món bảo bối đáng tiền thôi.

Nhưng ngay sau đó, Tô Thành lập tức hét lên một tiếng: "Cẩn thận!", rồi lao lên vẫy tay nói: "Không được, không được, tuyệt đối đừng xung động như thế.

Một khi xông ra, nếu không có cách giải quyết thì lát nữa có khi chết thảm đấy, mau quay lại, mau cút về đây cho tôi, giờ không phải lúc tự ý làm càn đâu." Lông mày Tô Thành nhíu chặt lại, nhìn chằm chằm đối phương, vẻ mặt trở nên sắc sảo.

Ý của Tô Thành là muốn đối phương ngoan ngoãn đứng bên cạnh, đừng có tự ý hành động một mình.

Nhưng khổ nỗi cái tên nhóc thối tha này chẳng chịu lọt tai chữ nào, cảm giác như đàn gảy tai trâu vậy.

Hắn chỉ nhếch miệng cười hì hì, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Thậm chí còn không quên quay đầu lại nhìn, vẫy tay với Tô Thành một cách đắc ý.

"Ha ha!

Nói gì mà hài hước thế, làm gì có chuyện khoa trương vậy, cứ yên tâm đi.

Bàn gia đã đến được chỗ này thì chứng tỏ Bàn gia làm việc cực kỳ chắc chắn, cứ đứng bên cạnh mà xem." Vương Bàn Tử tiếp tục tiến lên, cái miệng vẫn không ngừng huyên thuyên.

Tô Thành cạn lời, chẳng biết có nên khuyên tiếp không.

Rõ ràng là cái tên béo này đang bị lợi ích làm mờ mắt, hoàn toàn mất lý trí rồi.

Có dặn dò ngàn lần vạn lần cũng vô dụng, đối phương chỉ coi lời

nói của anh là gió thoảng bên tai.

Ngặt nỗi nếu phía trước thực sự có nguy hiểm, tên nhóc này chắc chắn đi mà không có ngày về, thậm chí ảnh hưởng đến tính mạng, hậu quả thật khó lường.

Cuối cùng, Bàn Tử đã đi đến vị trí đầu tiên, đứng trước một cỗ quan tài.

Thấy bên trong chẳng có nguy hiểm gì, hắn không quên quay lại cười nhạo Tô Thành: "Thấy chưa?

Tôi đã bảo rồi mà, làm gì có nguy hiểm, đơn giản thế thôi.

Chuyện nhỏ như con muỗi ấy, nhìn xem giờ tôi vẫn an toàn đấy thôi?

Nhìn tôi có tự tại không này." Bàn Tử đứng đó không ngừng vẫy tay với Tô Thành, rồi nhún nhảy cái thân hình mập mạp.

Theo hắn thì bây giờ đã an toàn rồi, hoàn toàn không cần phải lo lắng thái quá như Tô Thành nói trước đó.

Nghe những lời này, Tô Thành chỉ biết cạn lời.

Tên nhóc này đúng là một kỳ ba, đến nước này rồi mà còn ở đó khoe khoang chỉ số thông minh à?

Khi lời của Bàn Tử còn chưa dứt, đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Cảm giác chân mình bỗng dưng bị thứ gì đó quấn lấy.

Vừa cúi đầu nhìn, da đầu hắn lập tức tê dại.

Bởi vì ngay lúc này, có những cành cây, dây leo đang quấn chặt lấy chân hắn.

Trong nháy mắt, đôi chân hắn hoàn toàn mất kiểm soát.

Hắn cố gắng vùng vẫy kịch liệt nhưng vô vọng.

Cái thứ đó lực rất mạnh, quấn chặt lấy chân hắn từng tầng một, không cách nào thoát ra được.

Chỉ một lát sau, Bàn Tử đã hoảng loạn, liều mạng muốn thoát khỏi cái thứ chết tiệt này, miệng không ngừng chửi bới liên hồi: "Cái quỷ gì thế này?

Chương 482

Sao quấn chặt vậy?

Chết tiệt, mau, mau cút ra, mau cút ra cho ông!" Bàn Tử thực sự chịu không nổi nữa, bắt đầu lầm bầm rồi chửi rủa ầm ĩ.

Nhưng chẳng có tác dụng gì, cái dây leo kia càng lúc càng siết chặt, cuối cùng quấn chặt lấy mắt cá chân hắn rồi kéo về phía trước.

Thấy tình hình không ổn, hắn vội vàng nắm lấy một thứ bên cạnh.

"Tô Thành, anh đang làm cái gì thế hả?

Mau giúp một tay đi!

Chúng ta không phải anh em sao, định thấy chết không cứu à?

Mau giúp tôi với, chết tiệt, cái quỷ gì thế này, mau chặt đứt nó đi!" Bàn Tử hét lên thất thanh.

Vừa mới cầu cứu xong, cả người hắn đã bị dây leo dưới chân kéo mạnh một cái, đứng không vững nên ngã nhào xuống đất, làm một cú "chó ăn bùn" cực kỳ hài hước.

Nếu bình thường mà ngã đau như vậy, Bàn Tử chắc chắn sẽ la oai oái rồi than vãn đủ điều.

Nhưng lúc này, hắn lại tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, không hề có một tiếng phàn nàn nào, chỉ cắn chặt răng chịu đựng sự đau đớn giày vò.

Bởi vì trong tình cảnh này, có nói gì cũng vô ích, chẳng còn tâm trí đâu mà làm mấy trò đó nữa.

Hắn chỉ cảm thấy tinh thần sắp sụp đổ, tâm trạng cực kỳ tồi tệ.

May mà sau đó, sự căng thẳng cũng dần bình phục lại.

Xung quanh im lặng trở lại, Bàn Tử bắt đầu thở hổn hển.

“Hừ hừ, nực cười thật, định giỡn mặt với Bàn gia sao?

Đang mơ à?

Bàn gia tôi không phải là kẻ dễ bị bắt nạt đâu, chuyện nhỏ thôi mà.” Cuối cùng Bàn Tử lại cười hì hì, rồi nhún nhẩy thân mình, vẻ mặt lộ ra sự bình tĩnh thản nhiên.

Đúng vậy, Bàn gia cũng có lòng tự trọng, làm sao có thể dễ dàng bị mấy thứ nhỏ nhặt này hù dọa được.

Mọi thứ vừa diễn ra khiến hắn có vẻ thản nhiên hơn.

Xung quanh tĩnh lặng trở lại, mọi người bắt đầu quan sát kỹ tứ phía.

Tô Thành cũng nhìn chằm chằm phía trước, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay là anh có thể bắt lấy ngay lập tức, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Đúng lúc đó, không khí xung quanh trở nên vô cùng căng thẳng.

Đều là anh em sinh tử có nhau bao nhiêu năm qua, không thể thấy chết mà không cứu.

Cho nên sau khi Bàn Tử kêu thất thanh, Tô Thành đã nhanh tay lẹ mắt lao đến.

Trong nháy mắt, anh tung một cú đá “Phật Sơn cước” rồi chộp lấy mắt cá chân của đối phương.

Tô Thành dùng lực rất mạnh, nắm chặt không buông.

Bàn Tử bị cái dây leo kia kéo đi, cả người bị lôi xềnh xệch trên đất, không có cách nào chống lại.

Cuối cùng Ngô Tà và Tô Thành cùng hợp lực, giữ chặt lấy chân

Bàn Tử rồi kéo về phía mình.

Cái dây leo kia mọc ra từ dưới đáy quan tài, từ từ bò ra rồi kéo Bàn Tử về phía bức tường.

Bàn Tử béo mầm bị biến thành điểm giằng co ở giữa.

Lực kéo từ hai phía đều rất mạnh, khiến Bàn Tử vô cùng đau đớn và bất lực.

Hắn chỉ biết nghiến răng, vẻ mặt tội nghiệp thảm hại vô cùng.

"Mau giúp tôi với!

Tôi sắp không chịu nổi rồi, chắc chết mất thôi, mau giúp tôi đi!" Lúc này Bàn Tử lộ ra bộ dạng thảm hại vô cùng, ánh mắt đầy vẻ đau khổ, không ngờ mình lại bi thảm đến thế.

Ở phía bên kia, Tô Thành mỉm cười rồi lập tức sải bước tiến lên.

Vừa đến gần, anh phất tay một cái, nắm chặt lấy đối phương.

"Tô Thành, anh không có chút lòng thương hại nào sao?

Định để tôi bị xé làm đôi à?

Mau giúp tôi nghĩ cách đi, cứ kéo qua kéo lại thế này không phải cách đâu, mau cứu tôi đi mà!" Thực sự hết cách rồi, Bàn Tử chỉ biết gào thét cầu cứu Tô Thành.

Trong phút chốc, hắn gần như suy sụp vì cảm giác cả người sắp bị xé thành hai khúc.

Chương 483

Nếu không nhanh chóng nghĩ ra cách, lát nữa chắc chắn sẽ thảm lắm.

Thực ra lúc này, Tô Thành dường như rất chủ động, khiến đối phương sắp không trụ vững nữa.

Nghe vậy, Tô Thành cười hắc hắc: "Biết thế sao lúc đầu còn làm?

Tôi đã dặn dò bao nhiêu lần rồi, muốn nắm tai anh mà nhắc nhở luôn ấy chứ, nhưng mà vô dụng vì anh có thèm nghe đâu, cứ thích tự làm theo ý mình, làm tôi cũng thấy bất lực.

Giờ thì hay rồi, vừa xảy ra chuyện đã hoảng lên, trách ai được?" Tô Thành cũng lo lắng cho Bàn Tử, vì cứ thế này thì lát nữa cơ thể hắn chắc chắn sẽ bị thương tổn.

Nếu bị kéo đứt làm đôi thì coi như mất mạng.

Trong cơn căng thẳng, Tô Thành quay sang dặn dò Hoắc Tú Tú và Ngô Tà: "Hai người cứ đứng bên cạnh quan sát, tuyệt đối đừng có làm gì lung tung, nhất định phải giữ chặt lấy anh ta, đừng để xảy ra chuyện gì.

Yên tâm, lát nữa tôi sẽ nghĩ ra cách giải quyết." Sau đó anh quay đầu lại.

Khi anh vừa buông tay, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà chỉ biết nghiến răng chịu đựng.

Bởi vì lúc nãy ba người cùng kéo mới miễn cưỡng duy trì được thế cân bằng.

Việc Tô Thành đột ngột rút ra khiến họ trở tay không kịp.

Từng người một mồ hôi đầm đìa, bụng phệ của Bàn Tử phập phồng thở dốc.

"Không xong rồi, sắp không trụ vững nữa, mau giúp một tay đi!

Chết tiệt, sao lực nó mạnh thế không biết, tôi sắp tiêu rồi, phải làm sao bây giờ?" Chỉ một lát sau, họ đã mệt đến thở hồng hộc, bắt đầu hét lớn.

Việc giải quyết chuyện này tưởng đơn giản nhưng hóa ra lại phức tạp hơn tưởng tượng nhiều.

Nhìn bộ dạng hốt hoảng của họ, Tô Thành chỉ biết lắc đầu.

Biết làm sao được?

Tình hình lúc này cũng thật tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng, Tô Thành bước nhanh tới, cầm lấy một thanh cổ đao bằng đồng.

"Cái thứ khốn kiếp này, dám đối phó với anh em của ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi đi đầu thai sớm.

Ta không cần biết ngươi là cái quỷ gì, hôm nay nhất định phải dạy cho ngươi cách làm người." Giọng nói của Tô Thành vang dội, anh nhíu chặt mày, hai tay nắm chặt thanh đại đao.

Hôm nay dù thế nào cũng phải cho cái thứ quái quỷ kia một bài học, nếu không để nó đè đầu cưỡi cổ thế này thì còn mặt mũi nào nữa.

Lúc này nhịp độ của Tô Thành cực kỳ mạnh mẽ.

Bàn Tử trông thảm hại vô cùng, tội nghiệp mà chẳng biết làm sao, chỉ biết trách mình đen đủi.

Nhưng không thể cứ lãng phí thời gian thế này được, phải tìm cách khác.

Tô Thành dồn toàn bộ sức lực, chém một đao xuống.

Nhát đao nặng nề chém thẳng vào cái dây leo trước mắt.

Nhát đao vừa rồi trông có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực chất chứa đựng sức mạnh kinh người.

Vừa chém xuống, cái dây leo kia lập tức lay động rồi co rút lại, chỉ bị chém đứt một đoạn nhỏ.

Thanh cổ đao sắc bén như vậy mà đối với cái dây leo nhỏ bé này chỉ gây ra chút ảnh hưởng chứ không hề có sát thương hủy diệt.

Tim Tô Thành bỗng thắt lại, trong đầu bắt đầu suy tính lại.

Theo tình hình hiện tại, cái dây leo nhỏ bé này quả thực phức tạp hơn anh tưởng.

"Rốt cuộc là tình hình gì đây?

Xem ra bên trong còn ẩn chứa bí mật khác!" Tô Thành xoa cằm, lẩm bẩm một mình, đầu óc xoay chuyển cực nhanh để suy xét sự việc.

Nhìn tình hình trước mắt, quả thực vô cùng quỷ dị.

Có lẽ vì vừa bị Tô Thành giáng một đòn nặng nề nên cái dây leo đang co rụt lại kia có chút sợ hãi, không còn điên cuồng kéo Bàn Tử như lúc nãy nữa.

Bàn Tử chỉ biết lắc đầu, đầu óc rối bời.

Cảm giác dưới chân đột nhiên lỏng ra, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú vì đang ra sức kéo nên mất đà, cả hai "ái chà" một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Sau một hồi, họ thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt quá, hành động này đã hoàn thành, dù không hề đơn giản.

Trong khoảnh khắc đó, lòng họ vừa lo lắng vừa vui mừng.

Chương 484

“A, tuyệt quá, không ngờ lại đơn giản vậy.

Như thế này là thành công rồi, quá hoàn mỹ.” Vừa hoàn thành xong một hành động nên trong lòng họ thấy rất sướng, thầm nghĩ hóa ra thành công cũng nhẹ nhàng đấy chứ.

Nếu lúc đầu không điên cuồng như vậy thì chắc cũng chẳng gặp rắc rối gì.

Chỉ trong chốc lát, cảm giác trong lòng thật ngọt ngào.

Bàn Tử coi như vừa dạo một vòng quanh cửa tử về, nên ngay khi vừa khôi phục tự do, hắn vội vàng thu chân lại, dùng tay xoa xoa.

Lúc này nhìn vào mắt cá chân thấy hiện lên một vết máu đỏ bầm, do cái “thứ đó” siết quá chặt khiến mắt cá chân tím tái một mảng.

Nhìn vết thương, Bàn Tử xót xa vô cùng, miệng không ngừng chửi bới: “Cái đồ ranh con, cái thứ súc sinh này dám tàn nhẫn với Bàn gia như thế, ra tay ác thật.

Không được rồi, lát nữa phải tìm cách đáp trả, nhất định phải chà đạp nó một trận cho bõ ghét, cái đồ ranh con này dám đối xử với ta như vậy.” Bàn Tử chống nạnh, miệng lầm bầm lẩm bẩm, trong lòng thấy tồi tệ cực kỳ.

Cứ ngỡ là đã hoàn thành xong rồi, nhưng giờ lại gặp phải nút thắt thế này.

Ít nhất thì mọi chuyện cũng không phức tạp đến thế, trong lòng đã có câu trả lời.

Tô Thành đứng một bên, nhìn bộ dạng của tên béo mà chỉ biết cười khổ.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú vội vàng chạy lại xem xét Bàn Tử.

“Tình hình sao rồi?

Sau này đừng có tự làm thông minh nữa được không?

Phải nghe theo sắp xếp của anh Tô Thành chứ!

Không nghe theo anh ấy thì sau này chắc chắn sẽ còn gặp xui xẻo!” Hoắc Tú Tú đứng trước mặt Bàn Tử liên tục nhắc nhở, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Khi nói, cô nàng còn bĩu môi thật dài, nhìn chằm chằm đối phương.

Theo ý cô thì những gì Tô Thành nói đều đúng, nhất định phải nghe.

Lúc này Hoắc Tú Tú không ngừng phàn nàn, mắng Bàn Tử một trận khiến anh ta chẳng còn tí nhuệ khí nào.

Vừa rồi Bàn Tử cũng xanh mặt, chẳng biết phải nói gì.

Sao mình lại đen đủi thế không biết, trời ạ, vừa rồi chỉ là vô ý thôi mà, ai ngờ tự dưng lại lòi ra một đống chuyện thế này.

Thế nên anh ta chỉ biết gãi gãi sau gáy, cười khổ liên hồi.

“Được rồi được rồi, đừng đùa nữa.

Chút chuyện nhỏ này có gì mà phải khoa trương thế, hài hước thật.

Vừa rồi hoàn toàn là ngoài ý muốn thôi, ai mà ngờ được tự nhiên lại xảy ra chuyện sai sót đó chứ.

Cũng nhờ Bàn gia tôi phản ứng nhanh, xoay người một cái cực ngầu, không thì chắc giờ lạnh toát rồi.” Cái tên béo này đúng là “đau chưa nhớ đời”, lại bắt đầu làm màu trước mặt mọi người.

Không chỉ vậy, hắn còn không ngừng hất tóc, cười hì hì không dứt.

Nghe một tràng lời vô nghĩa đó, Tô Thành và Hoắc Tú Tú chỉ biết cạn lời trợn trắng mắt.

Đúng là không còn gì để nói với cái tên béo này nữa.

Hắn có thể bịa ra đủ thứ chuyện trên đời, toàn nói nhăng nói cuội.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ biết lườm hắn một cái.

Ở phía bên kia, mấy người bắt đầu suy tính kỹ càng mọi chuyện, sắp xếp cho hành động tiếp theo.

Đối với họ, chỉ cần hoàn thành được kế hoạch nhiệm vụ lần này chắc chắn sẽ thành công.

Tuy cái dây leo kia đã bị đuổi đi, nhưng Tô Thành vẫn không yên tâm, tay nắm chặt thanh cổ đao, mắt nhìn chừng chừng phía trước, lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

"Tuyệt đối không được lơ là.

Giờ chúng ta đã biết cái thứ yêu ma đó nằm ở đâu rồi, phải tìm ra nó mới hành động được.

Phải lập tức làm theo chỉ thị của tôi, chúng ta mau chia nhau ra hành động!" Giọng Tô Thành rất nghiêm túc, mắt nhìn chằm chằm phía trước, tay siết chặt chuôi đao, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Trong nháy mắt, thần kinh của anh căng như dây đàn, quan sát kỹ mọi thứ trước mặt.

Đúng vậy, xung quanh chỉ cần một chút động tĩnh nhỏ nhất cũng không thoát khỏi mắt anh.

Lúc này, không khí trở nên cực kỳ căng thẳng.

Những người khác cũng lục tục đi theo.

Chương 485

Đi lên phía trước, Tô Thành lại mỉm cười.

Bây giờ mới là lúc đi săn dưới đáy biển, mọi chuyện mới chỉ bắt đầu thôi.

Nếu đã đến đây rồi thì hành động tiếp theo phải thật hoàn hảo mới đúng.

Sau đó Tô Thành tiến về phía bức tường đá, tay cầm đuốc, quan sát kỹ các khe nứt trên tường.

"Cái thứ súc sinh kia mau cút ra đây, mau ra đi.

Ngươi tưởng trốn ở trong đó là có thể trốn tránh trách nhiệm sao?

Ha ha, ngươi không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của ta đâu, lập tức cút ra đây, nếu không đừng trách lát nữa ông đây ra tay ác đấy." Tô Thành vừa đi vừa mắng "thứ súc sinh", muốn ép đối phương phải ra mặt để chịu trừng phạt.

Dám đánh lén anh em của anh, mối thù này anh ghi lại rồi.

Vừa rồi hoàn toàn là do sơ ý, không ngờ đối phương lại lợi hại thế, nhát đao đó không chém đứt được gốc rễ của nó.

Dù vậy, Tô Thành vẫn muốn nhổ cỏ tận gốc.

Anh men theo khe nứt trên tường đá đi vào các lối hành lang, dựa vào ánh sáng yếu ớt của cây đuốc trên tay để kiểm tra xung quanh.

Cây đuốc cháy tạo ra một quầng sáng, chiếu rõ một vùng xung quanh khi anh di chuyển.

Tô Thành căng thẳng quan sát phía trước và xung quanh, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay là có thể phát hiện ngay.

Lúc này anh đã hiểu rõ hơn về tình hình, nhịp tim cũng có phần dồn dập.

Cuối cùng, xung quanh im lặng như tờ.

Tô Thành bắt đầu chú ý đến một hình ảnh hiện ra.

Chỉ cần phát hiện được tình hình bên trong, chú ý đến các cơ chế thần cấp thì hành động tiếp theo phải dứt khoát, tuyệt đối không được lãng phí thời gian nữa.

Đây là một cuộc biến động thực sự, một vấn đề vô cùng hóc búa, không thể cứ thế mà lãng phí thời gian, phải sắp xếp thật hợp lý.

Nhưng trong lúc đang sốt ruột tìm kiếm, đột nhiên anh nghe thấy tiếng hét thất thanh của Hoắc Tú Tú: "Anh ơi cứu em với!

Mau cứu em với!" Tiếng hét vô cùng sắc lẹm và chói tai.

Nghe thấy động tĩnh đó, Tô Thành giật bắn mình, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Trong lúc vô ý, anh nhìn thấy từ trong kẽ đá mọc ra một loạt những cành cây khô, dây leo, thậm chí những cành cây đó còn lan đến tận chân cô, quấn chặt lấy mắt cá chân.

Nhìn thấy cảnh đó, da đầu Tô Thành lập tức tê dại, mắt mở trừng trừng, đồng tử co rụt lại.

Thật không ngờ cảnh tượng này lại đột nhiên xuất hiện trước mắt mình.

Hoắc Tú Tú cũng hoảng hốt lo sợ, không ngờ tình hình lại căng thẳng như thế.

Trong giây lát, cô hoảng loạn lùi lại phía sau.

Vì lúc này cô không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng chẳng biết phải làm sao.

Cuối cùng cô lộ ra bộ dạng tội nghiệp thảm hại, vừa liên tục lùi lại vừa nín thở lo âu.

Hoắc Tú Tú hiện đang gặp nguy hiểm, Tô Thành căn bản chẳng thèm nói nhảm, trực tiếp cầm đao trong tay lao tới.

Bàn Tử và Ngô Tà cũng nghe tiếng mà đuổi tới từ hai phía trái phải.

Lúc này họ mới nhìn rõ, Tú Tú cũng giống như tình cảnh của Bàn Tử lúc nãy, cả người từ cổ chân đến bắp chân đều bị đám tóc quấn chặt lấy, một tay cô tử thủ bám vào một tảng đá bên cạnh mới miễn cưỡng không bị kéo đi.

Nhưng vì quá căng thẳng và hoảng loạn, Hoắc Tú Tú lúc này trông đặc biệt tội nghiệp, đôi mắt ngấn lệ, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô căn bản không ngờ hôm nay lại đen đủi đến thế, không ngờ bên trong một tầng này lại khủng bố như vậy, nhịp tim bắt đầu gia tăng nhanh chóng, không biết sắp tới sẽ có chuyện gì xảy ra, tâm thần hoàn toàn rối loạn.

Tô Thành lúc này nhìn chằm chằm vào vị trí phía trước, lạnh lùng nói: "Chỉ là một lũ rác rưởi, nếu đã như thế, hôm nay lão tử sẽ trực tiếp tống ngươi xuống địa ngục.

Dám ở đây đe dọa người phụ nữ của lão tử, dám động vào cô ấy, hôm nay ta phải dạy cho ngươi biết cách làm người." Trong nháy mắt, Tô Thành như bật hack, sau khi gầm lên một tiếng, thanh đao trong tay vung qua đỉnh đầu, rồi điên cuồng chém xuống phía dưới.

Ngay khoảnh khắc đó, xung quanh hiện ra một tia sắc lẹm, một đao chém tới trực tiếp xuyên thấu qua.

Mọi người sợ đến mức liên tục lùi lại mấy bước.

Tô Thành một đao chém thẳng vào một thân dây leo, trực tiếp chém nó làm đôi, Hoắc Tú Tú liền khôi phục được tự do.

Đám dây leo kia có lẽ đã chịu đòn đau, vội vàng thu hồi lại định bỏ chạy.

Nhưng lúc này Tô Thành không hề yếu thế, vẫn giữ tư thế sẵn sàng nghênh chiến.

"Hừ hừ, chạy sao?

Chương 486

Cửa cũng không có đâu!

Hôm nay dám bắt nạt người của tôi thì phải trả giá, nếu đã bị lão tử đây nhắm trúng thì đừng hòng toàn thân mà lui.” Tô Thành cười khẩy, thanh đao trong tay lại vung ra, chỉ thẳng về phía đối phương.

Đao quang kiếm ảnh hiện lên trong chớp mắt.

Cảm giác căng thẳng bao trùm, trong lòng mọi người đều kinh ngạc trước sự việc này.

Hiện tại chỉ có thể cưỡng ép ổn định tâm trí, tĩnh tâm xem bước tiếp theo sẽ sắp xếp thế nào.

Tô Thành thì tĩnh lặng quan sát, bình tĩnh lại tâm thái.

Trò chơi bây giờ mới bắt đầu, mọi thứ còn có thể tính toán lại.

Những người xung quanh cũng bắt đầu im lặng quan sát, cân nhắc bước tiếp theo.

“Lũ khốn, hiện tại không còn chỗ trốn đâu, hôm nay ở đây chờ đợi sự phán xét đi!

Hôm nay tôi sẽ trực tiếp xử lý các người.” Lúc này Tô Thành càng đánh càng hăng!

Không có chút năng lực thì thật sự không dám tùy tiện làm màu (trang bức).

Trong lúc chửi mắng, lưỡi đao trong tay anh di chuyển linh hoạt, mục đích rất đơn giản, chính là mượn cơ hội này tiêu diệt đối phương một mẻ, bởi vì đã đánh thì tuyệt đối không được dừng lại, phải xử lý dứt điểm cái lũ súc sinh này.

Tô Thành nheo mắt quan sát, cuối cùng nhìn thấy một khe hở, dường như có thứ gì đó ẩn nấp trong tường.

Nhìn kỹ lại thì thấy đó là một quái vật dạng cây (thụ yêu) bám trụ trên vách tường, rễ cây đan xen chằng chịt, dây leo không ngừng di chuyển.

Thụ yêu này giống như có linh tính, lại một lần nữa nhắm vào hướng Tô Thành, các dây leo không ngừng đung đưa, chuẩn bị phát động đợt tấn công cuối cùng.

Thần kinh Tô Thành căng như dây đàn, anh biết không thể để gã này xuất hiện dễ dàng như vậy, phải tìm cách hạ gục nó.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà đứng từ xa nhìn đám dây leo khổng lồ kia mà thấy da đầu tê dại, trong lòng vô cùng căng thẳng.

"Anh xã, ở đó tình hình thế nào rồi?

Nhất định phải cẩn thận nha!" "Mẹ kiếp, cái thứ này dám bắt nạt tôi, suýt chút nữa làm tôi mất mặt trước bàn dân thiên hạ.

Tôi phải đích thân ra tay, nếu không sau này lão mặt già này biết giấu vào đâu.

Hôm nay Bàn gia phải tự tay giải quyết nó." Lúc này Bàn Tử cũng bắt đầu chửi bới liên hồi, xắn tay áo muốn tiến lên phía trước để dạy cho gã kia một bài học, không thể để nó làm nhục như vậy được.

Nhưng khi vừa mới tiến lại gần, tôi (Tô Thành) lập tức vẫy tay ngăn lại và cảnh báo: "Này lão Bàn, đừng có lắm lời nữa, đừng có cậy mạnh, đứng ở bên cạnh mà đợi đi, chuyện còn lại để mình tôi giải quyết, cậu đừng có làm màu." Câu nói của tôi cắt ngang suy nghĩ của mọi người, họ chỉ có thể đứng xa quan sát mà không dám tiến lại gần nửa bước, vì Tô Thành thấy gã này khá khó nhằn và gai góc.

Mặc dù Ngô Tà và Hoắc Tú Tú không lên giúp đỡ, nhưng hiện tại

họ còn lo lắng hơn cả người trong cuộc, đều đổ mồ hôi hột thay cho Tô Thành.

Họ rất muốn lên giúp một tay xem có thể giải quyết được gì không, nhưng lại nhận ra căn bản không có cơ hội ra tay, không giúp được gì cả!

Cuối cùng Bàn Tử cũng chỉ có thể nấp ở một chỗ không xa, không ngừng lau nước miếng, miệng lẩm bẩm: "Cố lên!

Tô Thành nhất định phải cố lên!

Lúc này phải đem đối phương ra mà ma sát điên cuồng, tôi nhất định sẽ ở trong lòng âm thầm cổ vũ cho cậu, cậu là giỏi nhất." Bàn Tử lúc này cũng nắm chặt nắm đấm, lớn tiếng hét lên, gương mặt lộ rõ vẻ hưng phấn.

Bởi vì lúc này ngoài việc hô khẩu hiệu cổ vũ Tô Thành ra, gã căn bản không có cách nào lên giúp được.

Điểm quan trọng nhất là Tô Thành không cần người khác xen vào, vì anh thấy càng giúp càng loạn, thà một mình ứng phó còn hơn, vì đối với anh đây chỉ là chuyện nhỏ.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều nhìn quanh.

Tô Thành nắm chặt nắm đấm, ra hiệu cho mọi người chuẩn bị chiến đấu.

Sau đó anh nheo mắt cười lạnh: "Hôm nay nếu tôi không đánh gục được ngươi thì sau này khỏi lăn lộn nữa.

Hừ hừ, dám bắt nạt anh em của tôi, dám tập kích người phụ nữ của tôi, hôm nay không làm thịt được ngươi thì tôi thật sự có lỗi với ông trời." Lời nói của Tô Thành vô cùng bá đạo, khí thế hừng hực.

Đám chó má này lại dám đe dọa anh, nên hôm nay anh nhất định

phải ra tay.

Chớp lấy thời cơ, không hề do dự, anh lập tức rút đao chém về phía trước, lưỡi đao lóe lên một tia sáng sắc lẹm.

Những người khác liên tục lùi lại phía sau để né tránh.

Tô Thành nheo mắt nhìn chằm chằm phía trước, cười lạnh: "Hừ hừ, chỉ mới bắt đầu thôi, cái đức tính tiểu quỷ đó mà đòi chơi với tôi, thật là vô tri." 【Keng!

Hệ thống phát hiện vấn đề chủ nhân đang gặp phải, đang tiến hành phân tích dữ liệu lớn...】 【Dựa theo kết quả tìm kiếm của hệ thống, hiện tại ngài có thể sử dụng nhiên liệu để đốt cháy.

Hiệu quả sẽ cao hơn nhiều so với việc chỉ gây sát thương vật lý, một công đôi việc nha!】 Bản thân Tô Thành vốn định trực tiếp lao lên dùng đao xử lý cái lũ dây leo này, không ngờ hệ thống lại đột ngột thông báo.

Nếu hệ thống đã đưa ra chỉ dẫn và cập nhật dữ liệu, anh thấy mình không cần phải khiêm tốn nữa.

Vì theo Tô Thành thấy, nếu cứ tiếp tục giằng co thế này sẽ rất tốn sức, thậm chí không biết khi nào mới kết thúc trận đấu.

Chương 487

Vì vậy, không thể thấp giọng được nữa, phải tung ra bản lĩnh thật sự để bắt đầu một cuộc săn lùng điên cuồng.

Anh siết chặt thanh đao, nhanh chóng lao về phía trước, dẫm mạnh xuống đất rồi hét lớn với Bàn Tử ở cách đó không xa: "Lão Bàn, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lấy ít xăng ra đây, hôm nay lão tử phải thiêu rụi cái đám này!" Lúc đầu Bàn Tử vẫn còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì, nhưng sau tiếng hét của Tô Thành, gã lập tức tỉnh táo lại, mắt sáng rực lên, nhếch mép cười hì hì: "Ái chà mụ nội nó, không ngờ lại đơn giản như vậy, chọn trúng mục tiêu nhanh thật, quá đỉnh, quá đỉnh!

Cứ thế mà làm thì ổn rồi, nếu đã vậy thì hôm nay lão tử sẽ chơi một vố thật lớn." Gã cười hớn hở, nhanh chóng chạy lại gần.

Nếu không có chút bản lĩnh thì thật sự không dám đùa giỡn, nếu đã chơi thì phải chơi cho ra trò, vì trò chơi giờ mới thực sự bắt đầu.

Bàn Tử phản ứng rất nhanh, đưa bình xăng ra: "Đại ca tiếp lấy, phải cẩn thận đấy, đừng để dính lên người." Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi ném bình xăng đi, Tô Thành đưa tay bắt lấy, sau đó ném mạnh về phía trước.

Cách thao tác của anh hoàn toàn khác biệt, bình xăng vừa bay tới trước mặt thụ yêu, anh liền vung đao chém một nhát sắc lẹm.

Một đao hạ xuống, bình xăng bị chẻ làm đôi, xăng bên trong vung vãi khắp nơi.

Tô Thành đứng yên tại chỗ cười tĩnh lặng.

Tô Thành thu đao, xăng và chất lỏng bên trong đều đã đổ hết

xuống phía trước, anh cười rồi tạo ra một mồi lửa nhỏ ném tới.

Chỉ trong nháy mắt, một tiếng nổ lớn vang lên, xăng bốc cháy dữ dội.

Nhóm người đứng bên cạnh đều nhìn đến ngây người, Hoắc Tú Tú không ngừng kinh hô.

Thật sự quá tuyệt vời, quá đỉnh, không ngờ chỉ với một mồi lửa nhỏ mà đã khiến nơi này bùng cháy.

Mọi người cũng reo hò không ngớt, vỗ tay và huýt sáo liên tục: "Tuyệt quá, tuyệt quá!

Oa tắc, ngầu bá cháy, thật sự quá xuất sắc, không ngờ lại lợi hại đến vậy!" "Đây mới gọi là cuộc đời của kẻ bật hack, đỉnh của chóp luôn!" Cái gã thụ yêu vừa nãy còn đang ra oai tác quái, sau khi bị ngọn lửa của Tô Thành thiêu đốt, trong phút chốc ngọn lửa đã lan ra xung quanh, thiêu rụi cả khu vực này.

Mọi người chỉ có thể tròn mắt đứng nhìn, không ngờ đối phương lại có chiêu thức lợi hại như vậy, khiến ai nấy đều kinh sợ.

Tô Thành vẫn bình thản đứng nhìn cảnh tượng đó, gương mặt điềm tĩnh vì đối với anh chuyện này thật sự đơn giản.

Trò chơi này chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Thụ yêu lúc nãy còn hung hăng giờ đã chết lặng, nó bắt đầu gào thét thảm thiết, ngã xuống đất lăn lộn.

Ngọn lửa ngút trời, những vòng sáng lớn tỏa ra xung quanh.

Thụ yêu quằn quại trong đau đớn, tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Tô Thành khoanh tay đứng nhìn, cười khẩy.

Với anh, đây chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, không ngờ đối phương lại ngu ngốc và vô tri đến thế, một chiêu đơn giản đã hạ gục được nó.

Cuối cùng, thụ yêu khổng lồ dưới ngọn lửa lớn đã dần dần bị thiêu rụi hoàn toàn.

Nhóm người Tô Thành thì bình tĩnh đứng quan sát, không hề hoảng loạn, vì đây là kết cục tự làm tự chịu của nó.

Mọi thứ đã kết thúc.

Tiếp theo mới thực sự là lúc săn lùng.

Tô Thành sải bước tiến về phía trước, quan sát kỹ lưỡng xung quanh.

Chỉ cần có một chút biến động nào cũng không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của anh.

Anh nhẹ nhàng phủi bụi trên tay, vui vẻ nói: "Giờ thì biết tôi mạnh thế nào chưa, hừ hừ, sớm biết chỉ là hạng tép riu mà thôi!" Hoắc Tú Tú và Bàn Tử đi tới, không ngừng giơ ngón tay cái lên khen ngợi: "Tô Thành quá mạnh, không ngờ cậu lại xuất sắc thế, giải quyết đối phương dễ như trở bàn tay." "Đó là đương nhiên rồi, anh xã của em vốn dĩ đặc biệt ưu tú mà, em nói thật lòng đấy, anh ấy rất lợi hại, em căn bản không tìm được ai mạnh hơn đâu!" Sau khi Bàn Tử khen vài câu, Hoắc Tú Tú cũng không tiếc lời ca ngợi.

Sau khi xử lý xong thụ yêu, Tô Thành nghe thấy tiếng thông báo giòn giã từ hệ thống: 【Keng!

Hệ thống phát hiện chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chúc mừng ngài thành công đánh bại mục tiêu, nhận được 1000 Kim Yến Tử, một Túi quà May mắn và một lần rút thưởng!】 【Nhấp vào để nhận thưởng hoặc tiếp tục rút thưởng!】 Trong đầu Tô Thành lập tức hiện ra một cửa sổ với nút Xác nhận và Hủy.

Anh có thể lựa chọn tùy theo nhu cầu cá nhân.

Tô Thành cười đầy ẩn ý, thật sự quá đã, không ngờ hệ thống lại hào phóng như vậy, chỉ một thao tác tùy tiện mà đã nhận được hàng loạt phần thưởng.

Trong chớp mắt, tâm trạng anh vô cùng vui sướng.

Tô Thành lập tức nhấn nhận thưởng.

Sau khi nhận được điểm kinh nghiệm, anh nhìn thấy Tú m quà May mắn trong giao diện.

Không biết bên trong có bí mật gì, anh nôn nóng xoa tay, lập tức mở túi quà ra.

Cuối cùng, bên trong là một kỹ năng siêu cấp và một loại thuốc giải độc: 【Ghi nhớ: Thành công nhận được Vô Địch Giải Độc Hoàn, có thể giải bất kỳ loại độc nào!

Có thể khiến người chết sống lại!】【Chúc mừng chủ nhân đã sở hữu kỹ năng này!】 Tô Thành vui vẻ cười thầm, túi quà rút thưởng này đúng là món hời lớn.

Nếu đã vậy thì hôm nay không cần phải khiêm tốn nữa.

Chương 488

Gương mặt anh lộ rõ vẻ bình thản.

Cuộc chơi đã bắt đầu, phải nỗ lực hơn nữa.

Anh quan sát kỹ xung quanh, tai nghe tám phương, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng không thoát được mắt anh.

Lúc này, anh chợt nhìn về một vị trí cách đó không xa.

Xung quanh trở nên im lặng đến lạ thường.

"Nhìn kìa, mẹ ơi, cảm giác cái nắp quan tài đằng kia đang rung lắc kìa, mau nhìn kỹ đi!" Ngay khoảnh khắc đó, Tô Thành đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, trên trán rịn ra mồ hôi lạnh, vì anh không biết tại sao cái nắp quan tài kia lại rung lắc điên cuồng như vậy.

Trong tình cảnh này, anh cảm thấy tim thắt lại.

Ở phía bên kia, mọi người cũng nín thở quan sát.

Nếu có thể giải quyết được thì tốt, nếu không thì bước tiếp theo sẽ còn rắc rối hơn.

Mọi người vây quanh quan sát, Tô Thành hiểu ý liền ra lệnh cho những người bên cạnh: "Còn đứng đực ra đó làm gì?

Mau giữ chặt nắp quan tài lại cho tôi, tuyệt đối không được để nó rung nữa!" Thấy một đám người cứ ngồi đờ ra đó, Tô Thành cũng cạn lời, anh trừng mắt nhìn rồi tự mình chạy tới, một tay đè chặt nắp quan tài khiến nó không thể động đậy, tay kia nắm chặt lấy khe hở của quan tài.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, anh mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng lau mồ hôi.

Vừa rồi thật sự kinh tâm động phách, nếu không phản ứng kịp thời thì chắc nắp quan tài đã bị bật tung rồi, không biết cái thứ gì bên trong sẽ nhảy ra nữa.

Trận đấu kết thúc, Tô Thành khẽ lắc đầu, lau mồ hôi trên trán: "Cái này đúng là mẹ kiếp căng thẳng thật, may mà phản ứng nhanh.

Thôi được rồi, để xem bên trong có thể bình tĩnh lại không." Anh nhẹ nhàng vỗ ngực, lẩm bẩm một mình.

Cái nắp quan tài rung lắc chứng tỏ bên trong có thứ gì đó đang cố thoát ra.

Không phải chuyện đùa đâu, nếu bên trong có thứ gì thì phải nhốt nó lại, tuyệt đối không được để nó ra ngoài, vạn nhất nó nhảy ra gây họa thì khốn.

Tô Thành trực tiếp sắp xếp việc buộc chặt quan tài lại.

"Bên trong chắc chắn có nguy hiểm, chúng ta phải mau chóng đóng đinh nắp quan tài này lại.

Nơi này là một cổ mộ hung hiểm, chúng ta phải đi thôi." Tô Thành có dự cảm không lành, biết không nên ở lại lâu, cần phải rút lui ngay lập tức.

Không biết sắp tới sẽ có chuyện gì xảy ra, nếu không nhanh chân thì sợ là không kịp.

Nhưng khi vừa ra lệnh rời đi, Ngô Tà và Bàn Tử lại lầm bầm, tỏ vẻ không cam tâm.

"Này Tô Thành, chẳng lẽ chúng ta bận rộn nãy giờ là công cốc sao?

Khó khăn lắm mới làm nên chuyện kỳ tích thế này, đột ngột dừng lại thì chẳng phải là chuốc khổ vào thân à?" "Tôi thấy chúng ta không

thể cứ thế mà đi được, phải nghĩ cách kết thúc trận đấu này, không thể tiếp tục lãng phí thời gian." Lúc nói chuyện, Bàn Tử bĩu môi thật cao, không ngừng phàn nàn với Tô Thành.

Theo ý gã, nếu không giải quyết triệt để chuyện này thì thật là vô nghĩa.

Nghe xong, Tô Thành cũng ngẩn người ra.

"Đúng vậy, chúng ta đã bận rộn bấy lâu, đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm, vượt qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, giờ quan tài đã ở trước mắt mà lại bỏ đi sao?

Chúng ta phải nhanh chóng mở nó ra, bất kể bên trong có nguy hiểm gì cũng không thể cứ thế mà bỏ cuộc được." Bàn Tử và Ngô Tà kẻ tung người hứng, tỏ ra vô cùng nhiệt tình với bí mật bên trong.

Chút tâm tư nhỏ nhen của hai người họ, Tô Thành đã sớm nhìn thấu qua hỏa nhãn kim tinh của mình.

Anh chỉ biết cạn lời lắc đầu, trừng mắt nhìn họ: "Được rồi, hai vị đại ca, đừng có đùa nữa được không?

Tôi thật sự hết cách với hai người rồi, đến nước này rồi mà còn muốn nghịch dại à, thật cạn lời." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tô Thành chỉ biết lầm bầm, liên tục lắc đầu, gương mặt lộ rõ vẻ khổ sở.

Vì chuyện này khá nan giải nên trong lòng anh cảm thấy rất bất lực, thậm chí là đau đầu.

Nghe vậy, hai người kia lập tức cười hì hì, không nói thêm gì nữa.

Tô Thành vô cùng nghiêm túc nói: "Nói thật lòng nhé, hai người đúng là bị tiền làm mờ mắt rồi.

Mạng quan trọng hay tiền quan trọng?

Nếu chúng ta không mau chóng nghĩ cách thì lát nữa không chừng

mất mạng lúc nào không biết đâu, đừng có đùa với lửa.” Ngữ khí của Tô Thành đặc biệt nghiêm túc, anh nhìn chằm chằm vào họ để họ hiểu rõ tình hình.

Thấy anh nghiêm túc như vậy, hai người kia lập tức tái mặt, biểu cảm trở nên cứng đờ, cười gượng gạo đầy xấu hổ.

Không ngờ tình cảnh lại kỳ quặc như thế.

Vì vậy lúc này, mọi người chỉ có thể im lặng đứng sang một bên quan sát xem sắp tới sẽ có hình ảnh quỷ dị nào xuất hiện.

Sau đó, mọi người lục tục tiến về phía trước.

Theo ý của Tô Thành là phải rút lui, vì đây là một cổ mộ vô cùng hung hiểm, nếu không đi thì có thể tất cả sẽ mất mạng.

Chương 489

Nhưng Ngô Tà và Bàn Tử lại cứ muốn kiếm chác chút lợi lộc, nên đánh chết cũng không chịu đi, cứ cúi đầu lẩm bẩm.

Tô Thành cảm thấy cạn lời, thậm chí muốn mắng người, đúng là một lũ không thể đào tạo nổi.

Cuối cùng anh thực sự bất lực, chỉ có thể trừng mắt nhìn hai người: "Được rồi, hai người đúng là bướng bỉnh, nếu hôm nay không cho hai người nếm chút mùi đau khổ thì đúng là không biết trời cao đất dày là gì.

Nếu đã cố ý muốn quậy phá thì tôi không ngăn cản nữa, nhưng tôi cảnh báo trước, đừng có cố chấp, vì lát nữa nếu không ổn thì sẽ thua thảm hại đấy, lúc đó đừng có mà hối hận." Tô Thành trừng mắt nhìn họ, liên tục lắc đầu ngán ngẩm.

Theo anh thấy, đối phương đang làm loạn, nếu không giải quyết hợp lý chuyện này thì sắp tới sẽ thảm lắm.

Nhưng Bàn Tử lúc này lại tỏ vẻ bất cần, căn bản không để tâm, chỉ nhếch mép cười: "Cứ tin ở Tô Thành đi, tôi biết bên trong nguy hiểm, nhưng cũng đừng quên Bàn Tử tôi cũng là người trâu bò đấy.

Cái tên Bàn gia không phải tự nhiên mà có, cứ đi hỏi thăm ở Phan Gia Viên xem Bàn tử này có bản lĩnh thế nào." Bàn tử cười hì hì, hất tóc làm dáng.

Theo gã, đây đều là những thao tác bình thường, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Nghe một tràng lời nhảm nhí của Bàn Tử, Tô Thành chỉ biết câm nín, không còn gì để nói.

Anh chỉ có thể lắc đầu cười khổ: "Được rồi, cậu nói đúng, không có gì sai cả, nếu đã vậy thì chúng ta đừng có lôi thôi nữa, cứ trực tiếp mà làm thôi." Cuối cùng, mọi người chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ, tĩnh tâm cân nhắc lại hành động.

Giải quyết chuyện này vốn dĩ khá khó khăn, giờ nếu không xong thì đúng là đau đầu.

Vì vậy họ chỉ có thể cùng nhau tìm cách giải quyết hợp lý, cân nhắc bước đi tiếp theo.

Lúc này Tô Thành lại nheo mắt quan sát tình hình.

Không khí trở nên vô cùng căng thẳng, anh quan sát xung quanh, chỉ cần có một chút biến động nào cũng khó thoát khỏi mắt anh.

Mọi thứ đều nằm trong sự sắp xếp của anh.

Xung quanh tĩnh lặng, ai nấy đều vô cùng căng thẳng, bắt đầu nhìn nhau dè chừng.

Bàn Tử đứng trước quan tài, lấy từ trong ba lô ra mấy cây nến, châm lửa rồi đặt ở phía trước quan tài, ngay vị trí đầu phía trên.

Lão vừa làm vừa lầm bầm khấn vái đủ điều, chẳng ai biết trong đầu lão đang nghĩ cái gì.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều nín thở quan sát, lo sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn hoặc xuất hiện những dấu hiệu kỳ quái.

Ở phía bên kia, mọi người cũng đều im lặng.

Tô Thành nheo mắt quan sát một lúc rồi bắt đầu nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài.

"Tổ sư gia phù hộ, con cũng chỉ cầu chút tiền tài thôi, thực sự không có ý gì khác, cũng chẳng muốn quấy rầy cuộc sống yên ổn của

người, tuyệt đối không có ý định gây chuyện.

Hy vọng chủ nhân ngôi mộ phù hộ cho con được bình an, con nhất định sẽ nỗ lực, nỗ lực gấp bội." Lúc này trông Bàn Tử có vẻ rất thành khẩn.

Lão chắp hai tay, nhắm mắt lại, miệng không ngừng lẩm bẩm, hết gọi tổ sư gia lại đến cầu khấn đủ thần linh.

Xem ra việc tiếp theo sẽ rất khó nhằn, tốn không ít tâm sức.

Nếu không tìm được cách giải quyết hợp lý thì e rằng sắp tới sẽ rất đau đầu.

Vì vậy, hôm nay dù thế nào cũng phải bình tĩnh sắp xếp ổn thỏa mới được.

Cuối cùng, không gian xung quanh lại rơi vào tĩnh lặng, Tô Thành phẩy tay ra hiệu cho mọi người lùi ra xa một chút.

Sau khi nến đã thắp xong, Bàn Tử trực tiếp lấy ra cái Móc Tầm Long.

Phía sau cái móc có nối một sợi dây thừng, lão bắt đầu chậm rãi, cẩn thận đưa vào trong quan tài.

Từng động tác đều cực kỳ nhẹ nhàng vì sợ chẳng may làm kinh động đến thứ bên trong, nếu xảy ra chuyện gì thì hậu quả khôn lường, thật sự rất đáng sợ.

Cho nên lúc này, dù thế nào cũng phải thật cẩn trọng.

Lão thả Móc Tầm Long vào trong, thử kéo nhẹ vài cái nhưng thấy bên trong trống rỗng như chẳng có gì.

Đợi thêm một lúc, Bàn Tử bắt đầu mất kiên nhẫn, tiếp tục kéo tới kéo lui.

Đột nhiên, lão cảm thấy sợi dây thừng trong tay nặng trịch.

Ngô Tà đứng bên cạnh quan sát, thấy vậy lập tức hỏi: “Mẹ kiếp, câu được đồ rồi à?

Xem ra chúng ta sắp phát tài rồi nha, ha ha ha!

Tôi biết ngay anh Bàn chuyên nghiệp lắm mà, nhanh lên, kéo ra xem là thứ gì, nhất định là đồ tốt!” Ngay khoảnh khắc đó, lão Bàn bắt đầu cười hì hì không dứt, mặt mày hớn hở, không ngừng xoa hai bàn tay vào nhau.

Bởi vì lúc này khoảng cách đến thành công chỉ còn một bước chân, trong lòng lão đang sướng râm ran.

Nghe mấy lời đó, Tô Thành đứng bên cạnh cảm thấy cạn lời.

Còn chưa biết thứ bên trong là tốt hay xấu mà gã này đã cười như nhặt được vàng, cứ như trúng số độc đắc không bằng.

Chương 490

Vui mừng quá sớm rõ ràng là đang tự chuốc lấy rắc rối.

Bây giờ gây chuyện chẳng có ý nghĩa gì, tốt nhất là nên bình tĩnh quan sát tình hình để xem bước tiếp theo nên sắp xếp thế nào.

Ngay khoảnh khắc đó, mọi người đều cảm thấy không khí cực kỳ căng thẳng.

Tô Thành chăm chú quan sát mọi việc.

"Được rồi, đứng bên cạnh mà xem này, đảm bảo một phát ăn ngay.

Chỉ còn một bước nữa thôi, cứ chờ mà xem, tôi nhất định sẽ kiếm được món hời." Bàn Tử lúc này hoàn toàn không kìm nén được niềm vui sướng trong lòng, mặt cười không ngớt.

Theo ý lão thì thành công đã ở ngay trước mắt.

Nghe lão nói mấy lời vô nghĩa, Tô Thành chỉ biết trợn trắng mắt.

Trong mắt anh, Bàn Tử vui mừng quá sớm rồi.

Sự việc diễn biến quá nhanh, chưa biết kết quả ra sao mà gã này đã không kiềm chế được mà cười hì hì.

Thế nhưng Bàn Tử chẳng thèm để ý, coi như không có chuyện gì, ngược lại còn không ngừng sửa sang lại kiểu tóc.

Không gian xung quanh một lần nữa rơi vào im lặng, Tô Thành tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Khi món đồ dần dần được kéo lên, mọi người thấy trên Móc Tầm Long có móc một vật trông giống như một chuỗi hạt nhỏ.

Chuỗi hạt này có màu rất đậm, thậm chí hơi ngả sang đen.

Nhìn thấy chuỗi hạt nhỏ ấy, mắt Bàn Tử sáng rực lên: "Ái chà mẹ ơi, chuẩn quá đi mất!

Không ngờ mình lại chuyên nghiệp đến thế." Lão sướng đến phát điên, cảm thấy lần này vớ được món hời lớn rồi.

Bàn Tử lập tức lấy ra một chiếc bao tay rồi đón lấy chuỗi hạt.

"Thấy chưa?

Tôi đã bảo rồi mà, đồ này chắc chắn đáng tiền.

Thấy kỹ thuật của tôi chưa, cái gọi là năng lực ấy mà!

Tôi đã bảo linh cảm của tôi chuẩn lắm, tuyệt đối không sai lệch được, món này chắc chắn là đồ quý." Cầm chuỗi hạt nhỏ trong tay, Bàn Tử cười không ngớt, còn nháy mắt với Tô Thành như để khoe khoang.

Theo ý lão, chuỗi hạt này đáng giá cả một gia tài.

Nghe Bàn Tử nói một tràng dài, mọi người chỉ biết cười trừ.

"Nhặt được đồ rồi thì chúng ta phải chuồn lẹ thôi." Tô Thành đứng ở đằng xa, không những không thấy vui mừng mà ngược lại còn thấy lo lắng.

Bởi vì anh cảm thấy tâm thần bất an, dường như xung quanh có nguy hiểm cực lớn sắp xảy ra.

Nếu không khẩn trương rời đi, một khi Tống tử bên trong nhảy ra thì hậu quả sẽ khôn lường.

Hiện tại mọi chuyện vẫn chưa phát sinh, chưa có vấn đề gì lớn nên rút lui là thượng sách.

Thế nhưng Bàn Tử căn bản chẳng coi lời nhắc nhở của Tô Thành ra gì, cứ như đang nghe chuyện đùa.

“Ái chà chà, Tô Thành à, cậu bị sao thế?

Cứ thích làm quá vấn đề lên.

Tôi là dân chuyên nghiệp mà, không tin tôi sao?

Cứ yên tâm đứng bên cạnh chờ đi, chuyện nhỏ thôi mà, đối với tôi đây chỉ là thao tác cơ bản.” Bàn Tử vừa nói vừa cười hì hì, nhưng gương mặt lại lộ ra vẻ bướng bỉnh khó chịu.

Lão hiện tại hoàn toàn không lọt tai lời nào, đúng là lòng tham không đáy.

Tuy đã có được đồ tốt nhưng Bàn Tử cảm thấy vẫn có thể lấy thêm thứ gì đó xịn hơn, nên cứ đứng đó nháy mắt với Tô Thành, ra vẻ ta đây.

“Kích động cái gì, cứ yên tâm đứng đó đi.

Tôi nói cho cậu biết, thành công vừa rồi tuyệt đối không phải trùng hợp, bên trong chắc chắn còn đồ tốt hơn nữa.” Nói xong, Bàn Tử lại cầm dây thừng tiếp tục móc xuống dưới.

Tô Thành thật sự cảm thấy bất lực, anh biết rõ lát nữa thế nào cũng xảy ra chuyện, nhưng nói thế nào lão cũng không nghe.

Anh chỉ biết đứng bên cạnh lo sốt vó, mồ hôi hột chảy ròng ròng trên trán.

Gã này đúng là không thể giao tiếp nổi mà.

Thế nhưng ngay khi đối phương vừa xoay người định kéo thứ bên trong lên, đột nhiên sợi dây thừng trong tay căng khựng lại, kéo thế nào cũng không lên được.

Không ai ngờ được bên trong lại có sức mạnh lớn đến thế, cứ ghì chặt lấy khiến sợi dây thừng căng như dây đàn.

Chương 491

Lúc này Bàn Tử mới thực sự hoảng loạn, không ngờ lại gặp phải tình huống này.

Lão mất sạch vẻ tự tin ban nãy, mặt mày tái mét.

Cuối cùng chỉ biết tròn mắt nhìn.

Tô Thành nhanh chóng lao tới xem xét, muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Sợi dây bị kéo tuột vào trong, không còn cách nào khác, Bàn Tử đành thò tay vào kéo mạnh.

"Hừ hừ, cả đời này của anh Bàn đã phát hiện ra rồi, định không cho lão tử lấy bảo vật sao?

Mơ đi!

Hôm nay lão tử nhất định phải lôi mày ra cho mọi người xem có gì quái dị nào." Lúc này Bàn Tử vẫn còn cố cười, nghĩ rằng đã tới nước này thì phải lôi được bảo vật bên trong ra mới thôi.

Lão kích động đến mức thò cả tay vào trong mà lục lọi, định bụng lôi trực tiếp món bảo vật đó ra.

Nhìn thao tác của Bàn Tử, Tô Thành chỉ biết cạn lời, thực sự muốn chửi cho lão mấy câu.

Đây không phải là tìm chết thì là gì?

Nếu dễ ăn như thế thì lát nữa e là mạng cũng không giữ nổi.

Bàn Tử vốn dĩ giác ngộ quá kém, trong đầu lúc nào cũng chỉ có tiền với bảo vật, khiến Tô Thành nhìn mà thấy ngán ngẩm.

Anh định mắng cho lão tỉnh táo lại một chút, nhưng gã này bướng

bỉnh không nghe, chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu lão làm trò này rồi.

Như hiện tại, lão vẫn không có ý định dừng lại, cứ thế ghì chặt sợi dây thừng mà kéo.

"Bàn Tử!

Mẹ kiếp anh không muốn sống nữa à?

Không biết sợi dây đó bị cái gì giữ lại sao?

Cứ kéo thế này là mất mạng như chơi đấy, mau buông tay ra!" Tô Thành hét lớn đến khản cả giọng, nhưng Bàn Tử vẫn cứng đầu không nghe, cứ thế sống chết kéo sợi dây ra, thậm chí còn làm một hành động điên cuồng hơn là quấn đuôi dây thừng vào thắt lưng mình.

Đúng là kiểu phá mẫu trầm chu, nếu không kéo được đồ lên thì thà bị Tống tử kéo vào trong luôn cũng được.

"Ái chà, Tô Thành ơi, cậu còn trẻ quá, biết cái gì chứ?

Không được, bây giờ mọi người phải qua đây giúp tôi một tay, cùng nhau kéo nó lên.

Tôi nói cho cậu biết, dù có phải liều mạng cũng không để nó tuột mất, nếu không thì nãy giờ chúng ta công cốc à." Vừa nói, Bàn Tử vừa dùng hết sức bình sinh để lôi kéo, hy vọng có thể kéo sợi dây ra nhanh chóng.

Nhưng dù có phí bao nhiêu sức lực, sợi dây vẫn bị ghì chặt ở bên trong.

Một chuỗi thao tác khiến lão mệt đến thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại.

"Ái chà mẹ ơi, thế này không ổn rồi, lão Bàn tôi sắp kiệt sức rồi.

Tô Thành!

Mấy người đứng đực ra đó làm gì?

Không giúp một tay à?

Mẹ kiếp, định đứng đó nhìn tôi gặp hạn sao?" Thấy Tô Thành vẫn bất động, Bàn Tử tiếp tục kêu la thảm thiết.

Lão cảm thấy Tô Thành thật không đáng tin, rõ ràng biết kết quả như vậy sao không qua giúp một tay?

Lại cứ đứng đó giương mắt nhìn xem kịch hay.

Tô Thành bất lực lắc đầu, thực sự chẳng biết làm sao với gã này.

Anh quay sang bảo Hoắc Tú Tú và Ngô Tà đang đứng đằng xa: "Hai người cứ yên tâm đứng đó, nhớ kỹ đừng có tiến lại gần đây, vì không biết phía trước có nguy hiểm gì đâu.

Nếu lại gần sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy, để tôi qua xem sao." Nói xong, anh hít một hơi thật sâu, sải bước lao về phía trước như mãnh hổ xuống núi.

Chỉ trong chớp mắt, anh đã lao đến chỗ Bàn Tử.

"Cái thằng nhóc này, lần này thật sự định hại chết anh em mới cam lòng hả?

Được rồi, tôi làm cùng anh." Tô Thành đã tới trước mặt rồi thì còn cách nào khác?

Ai bảo Bàn Tử là anh em của anh cơ chứ.

Là anh em thì không thể khoanh tay đứng nhìn Bàn Tử quấn dây thừng vào người mà kéo, để rồi tính mạng không được đảm bảo.

Tuy rất giận dữ và trách móc, nhưng cũng chỉ biết phàn nàn vậy thôi, việc cần làm vẫn phải làm.

Chương 492

Tô Thành nhanh chóng tiến tới, nghiến chặt răng cùng Bàn Tử bám lấy sợi dây thừng lôi ngược về phía sau.

Trong lòng anh chỉ mong có thể giúp Bàn Tử sớm thoát khỏi mớ rắc rối này, để mọi chuyện bình lặng trở lại, giảm bớt nguy hiểm.

Nhưng sự việc không đơn giản như vậy, thực tế luôn tàn khốc.

Sau một hồi giằng co, sợi dây chẳng những không lỏng ra mà trái lại còn bị kéo mạnh hơn.

Tô Thành vừa định quay lại tiếp tục kéo thì đột nhiên nghe thấy tiếng Bàn Tử thét lên đau đớn.

Anh quay đầu lại thì thấy Bàn Tử hoàn toàn mất kiểm soát, bị một lực cực lớn kéo tuột đi, mất thăng bằng rồi bị lôi xềnh xệch về phía trước.

Bàn Tử liều mạng dùng tay bám lấy mặt đất nhưng hoàn toàn vô dụng, mọi nỗ lực lúc này đều trở nên yếu ớt.

“Cứu mạng!

Cứu tôi với!

Lão tử không muốn chết đâu, mau giúp một tay đi, không thể trơ mắt nhìn anh em gặp nạn được, nhanh lên, lão Bàn tôi sắp mất mạng rồi!” Bàn Tử gào thét, tay bấu chặt xuống đất nhưng lực kéo phía sau quá mạnh, ngón tay ma sát với mặt đất đến mức bật máu.

Lão nghiến chặt răng chịu đựng cơn đau hỏa lạt đang lan tỏa khắp cơ thể.

Bàn Tử hoàn toàn không chống cự nổi, không ngờ hôm nay mình

lại đen đủi và thảm hại đến thế.

Tô Thành thấy tình hình không ổn, nhanh mắt nhanh tay lao tới, một tay nắm chặt lấy vai Bàn Tử, liều mạng kéo lão về phía sau.

Lúc này Bàn Tử cũng điên cuồng vùng vẫy thân mình.

Thực tế không đơn giản như mong đợi, sau một hồi thao tác liên tục, họ phát hiện cả người đều không thể kiểm soát được.

Cuối cùng thậm chí cả Tô Thành cũng bị kéo tuột vào trong.

“Anh Thành!

Buông tay ra đi!

Đừng có nộp mạng mà, mau quay lại đi!” “Cái thằng khốn kia, mau buông chồng tôi ra!” Hoắc Tú Tú bắt đầu mắng nhiếc loạn xạ.

Bởi vì Tô Thành là cả thế giới đối với cô, là người cô luôn tin tưởng, vậy mà trong chớp mắt lại bị kéo vào trong.

Khoảnh khắc đó, lòng cô thắt lại đau đớn vô cùng.

Là phận nữ nhi, cô chỉ biết đứng bên cạnh nhìn trân trân, chẳng giúp gì được, cũng không biết phải làm sao.

Cô cảm thấy vô lực, trái tim đau như bị ai bóp nghẹt.

Tô Thành lúc này cũng thấy lòng nóng như lửa đốt, vô cùng khó chịu.

Anh chỉ định giải quyết rắc rối thôi, không ngờ mẹ kiếp lại thảm hại thế này, bị kéo đi cả một vòng lớn.

Mặt anh đỏ gay vì tức và vì dồn sức.

Nhưng Tô Thành biết mình không thể dừng lại ở đây.

Đối với anh, trò chơi bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Nếu lúc này mà đầu hàng thì quá hèn hạ, chắc chắn sẽ bị người ta

cười cho thối mũi.

Trong khoảnh khắc đó, anh nắm chặt nắm đấm, đầu óc quay cuồng tính toán chuyện tiếp theo, rồi quay đầu hét lớn: "Đừng hoảng sợ!

Cứ yên tâm đứng đó đi, ngồi ngay cửa hang mà đợi, đừng có chạy lung tung, đừng có đi theo tôi làm gì cho thêm rắc rối!" Hoắc Tú Tú chỉ là một cô gái, không giúp được gì, nếu cứ bất chấp đi theo muốn cùng kề vai chiến đấu thì chỉ tổ làm vướng chân vướng tay, cuối cùng có khi lại gây phản tác dụng, mang đến phiền phức vô tận.

Vì vậy, anh phải lên tiếng nhắc nhở trước, hy vọng cô ngoan ngoãn nghe lời, đứng đó chờ là được.

Đôi mắt Hoắc Tú Tú đã ướt đẫm lệ, nghe lời chồng nói xong, cô chỉ biết lắc đầu liên tục.

Trong lòng cô khó chịu vô cùng, không đành lòng để anh một mình dấn thân vào nguy hiểm.

Lúc này cô chỉ muốn được cùng chồng kề vai chiến đấu, nhưng cô biết mình không giúp được gì, ngoài việc gây thêm phiền toái ra thì chẳng có tác dụng gì cả.

Cuối cùng cô chỉ biết gật đầu, đồng ý với chồng rồi im lặng đứng đằng xa quan sát.

Cuối cùng, Tô Thành và Bàn Tử hoàn toàn mất thăng bằng, bị lôi tuột vào trong một động huyệt.

Đợi đến khi đứng vững lại, họ phát hiện bên trong là một hang động trống trải, xung quanh rải rác những tảng đá.

Quan trọng nhất là sợi dây thừng vẫn bị kéo chặt, lôi họ về phía sau một tảng đá lớn.

Thấp thoáng sau tảng đá, họ có thể thấy một cái lưng vô cùng cường tráng, đúng kiểu hổ bối hùng yêu, thân hình to lớn và cứng cáp.

Nhưng vì góc độ khuất nên Tô Thành và Bàn Tử không nhìn rõ phía trước là ai, thứ gì đang nấp sau tảng đá đó.

Chương 493

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chính vì không nhìn rõ thứ phía trước là gì nên trong lòng họ bắt đầu lo âu, nhất thời không thể bình tĩnh lại được.

Tô Thành đứng bên cạnh càng cảm thấy thấp thỏm không yên, đầu óc rối bời.

"Đồng chí này, giờ tính sao đây?

Cứ thế này mãi sao được, chẳng lẽ cứ đứng đây nhìn à?

Mẹ kiếp đúng là đen đủi mà, phải làm sao bây giờ!" Lúc này Tô Thành lầm bầm tự nói một mình, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Anh cảm thấy chuyện này thật sự rất khó nhằn, đầu óc lúc này rối như tơ vò.

Anh tự nhủ hôm nay dù thế nào cũng phải giải quyết cho xong chuyện này, tuyệt đối không thể bỏ cuộc như thế được.

Bàn Tử lúc này mới hoảng hốt cởi dây thừng ra.

"Mẹ kiếp, cái thứ quái quỷ gì thế này?

Từ trước tới nay tôi chưa từng thấy bao giờ.

Tô Thành, mau nghĩ cách đi, chúng ta phải chuồn lẹ thôi, không thì lát nữa chạy không kịp mất.

Trời đất ơi, tôi chỉ muốn kiếm chút tiền thôi mà, sao lại gặp phải đống rắc rối này chứ." Vừa thấy đống nguy hiểm trước mắt, Bàn Tử bắt đầu mở miệng chửi rủa không ngớt.

Vốn dĩ tưởng sẽ giành chiến thắng, hoàn thành nhiệm vụ gian nan, ai ngờ lại chẳng có cơ hội nào.

Cuối cùng lại bị lôi vào cái hang này, quan trọng nhất là còn làm liên lụy đến Tô Thành, khiến lão thấy mất mặt vô cùng, hận không có lỗ nẻ nào mà chui xuống.

Tô Thành mắng một trận vì cái thói cứng đầu của lão: "Anh nhớ kỹ cho tôi, cái miệng đừng có nói bừa nữa.

Được rồi, bớt lời đi, lúc này phải im lặng mà đứng đó, chuyện còn lại để tôi giải quyết." Nói xong, anh lườm Bàn Tử một cái rồi quay đầu tiến về phía góc tối đó.

Vừa mới lại gần, đột nhiên một bóng đen đầy lông lá xuất hiện ngay trước mặt, thân hình cực kỳ lực lưỡng.

Thứ đó vừa xuất hiện đã khiến lão hổ đáng sợ cũng phải giật mình kinh hãi, vội vàng lùi lại mấy bước.

Đôi mắt lão mở to trừng trừng, không ngừng nuốt nước bọt.

Trong nháy mắt, không gian xung quanh trở nên tĩnh lặng, tuyệt đối không có một tiếng động nào.

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao đột nhiên lại gặp phải chuyện này?

Trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Tô Thành đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt mà giữ bình tĩnh.

Lúc này phải nghĩ ra cách giải quyết ổn thỏa.

Thế gian này không có chuyện gì là không giải quyết được cả.

Ngay sau đó, Tô Thành rút thanh đồng đao trong tay ra, từng bước từng bước tiến lại gần, gương mặt lộ rõ vẻ băng lạnh.

Đúng là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, không ngờ hôm

nay lại trùng hợp gặp phải đối thủ này ngay trước mắt.

Đã tới nước này rồi thì phải chơi với nó một trận cho ra trò, bởi vì thanh đao trong tay anh tuyệt đối không phải để làm cảnh.

Anh bắt đầu tiến lên phía trước, bước chân nện xuống đất đầy dứt khoát và sắc bén.

Ngay sau đó, anh ngửa đầu, cánh tay lập tức nâng lên, trong nháy mắt rung động, không gian xung quanh liền yên tĩnh lại.

Mọi người chỉ biết đứng nhìn trân trân, lòng dạ rối bời, không ngờ chuyện lại kinh khủng như thực tế đang diễn ra.

Tô Thành vẫn từ tốn tiến về phía trước.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này thì chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Cuối cùng không gian xung quanh hoàn toàn im lặng, Tô Thành đang nhìn chằm chằm vào nắm đấm của mình thì trong nháy mắt, Bàn Tử lại bị cái xác Tống tử khổng lồ kia lôi đi.

Con Tống tử này đặc biệt hung hãn, nó tóm lấy Bàn Tử lôi tuột đi, lão thậm chí không có cơ hội phản kháng, chỉ biết liều mạng vùng vẫy.

Mọi hy vọng lúc này dường như chỉ là giấc mơ, vì sức mạnh của đối phương vượt xa khả năng chịu đựng, vượt quá dự đoán, lão có vùng vẫy thế nào cũng vô ích.

Bàn Tử lúc này thảm hại vô cùng, lão cố gắng lắc lư thân mình, vẫy tay về phía Tô Thành.

“Được rồi, tôi thấy rồi, mau giúp một tay đi, tôi thật sự không muốn bị nó làm thịt đâu, mau giúp tôi với!

Mẹ kiếp, chuyện lớn thế này mà!” “Cái thằng khốn này, cút ra!

Đồ chó này mau cút ra, đừng có lại gần tao, đừng có chạm vào tao!" Bàn Tử bắt đầu mắng nhiếc thậm tệ, mặt mũi đỏ gay vì tức, tay chân múa may loạn xạ để đẩy đối phương ra.

Chương 494

Lão đã thử mọi cách nhưng chẳng ăn thua vì bị đối phương khống chế hoàn toàn, không có cơ hội phản kháng.

Trong khoảnh khắc cuối cùng, xung quanh lặng ngắt, mọi người chỉ biết giương mắt nhìn, không ngờ mọi chuyện lại đáng sợ đến thế.

Tô Thành lập tức lao tới túm lấy con Tống tử kia rồi điên cuồng tung cước!

Bàn Tử bị con Tống tử đè chặt bên dưới, không thể cử động nổi, dù có liều mạng phản kháng thế nào cũng bị nó khóa chặt.

Cuối cùng Bàn Tử chỉ biết liều mạng thử mọi cách nhưng vô dụng.

"Mẹ kiếp, không ngờ lại thảm thế này, một con chó ghẻ mà cũng dám đối xử với tao thế à?

Hôm nay anh Bàn không tin là không giết nổi mày!" "Chết đi cho rảnh nợ, hôm nay anh Bàn chấp cả thiên địa, nhất định phải giết chết mày!" Bàn Tử bắt đầu lải nhải chửi bới liên hồi.

Sau đó, Tô Thành lập tức kích hoạt hệ thống Đạo Mộ trong não bộ, toàn thân tỏa ra sức mạnh cực đại.

Sức mạnh lúc này dâng trào, anh nắm chặt lấy sợi xích sắt khiến con Tống tử không thể nhúc nhích.

Nó điên cuồng vùng vẫy, vung vẩy cánh tay về phía Bàn Tử, miệng gào thét thảm thiết.

Bàn Tử vất vả lắm mới khôi phục được tự do, vốn dĩ định chạy bén đi cho rảnh.

Thế nhưng gã này quả thực có chút "bay bổng", lão đứng ngay trước mặt nó, hai tay chống nạnh, ưỡn ngực bắt đầu khiêu khích con quái vật.

"Ái chà, nãy hung hăng lắm mà?

Tiếp đi chứ!

Sao không lao vào tao nữa đi?" "Nhìn cái thằng nhóc con này xem, ha ha ha, thấy chưa?

Mày làm sao có cửa so với tao, đồ ngu, đúng là đồ ngu xuẩn!" Nhìn con Tống tử trước mặt, lão cười hì hì không dứt, thậm chí còn không ngừng buông lời chế giễu, mỉa mai đủ kiểu.

Trong khi đang nói chuyện, gã còn không ngừng vênh váo đủ kiểu, thậm chí liên tục bĩu môi.

Bởi vì gã đang tận dụng cơ hội này để mỉa mai, châm chọc đối phương một vố ra trò, phải để cho nó hiểu thế nào mới là hành vi của kẻ mạnh thực sự.

Đột nhiên không gian xung quanh lại yên tĩnh trở lại, lặng ngắt như tờ, căn bản không ai nghe thấy động tĩnh gì bên trong.

Tô Thành nhanh chóng tiến về phía trước, ngay trước mắt, mọi thứ đều im bặt.

Mọi người xung quanh chỉ có thể trố mắt nhìn, trong lòng thầm tính toán những bước đi tiếp theo.

Có lẽ lúc này ai cũng đang chuẩn bị cho những hành động liều mạng điên cuồng sắp tới, nhưng đáng tiếc là chỉ có mình tôi có cách.

Tôi thấy Béo lúc này đang huênh hoang tự đắc thì đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn.

Ngay khoảnh khắc đó, gã định thử phản kháng nhưng lại nghe

thấy tiếng 'rắc' giòn tan của sợi dây thừng, ngay sau đó cả người gã ngây ra.

Bởi vì vào lúc ấy, sợi dây thừng trực tiếp bị đứt, con Tống tử thịt trước mặt lao thẳng về phía gã.

Con Tống tử này lao tới như một con chó dại.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ xung quanh đều im bặt, Béo lúc này cũng hoàn toàn ngây người, vì con quái vật đó lao thẳng đến trước mắt gã như mãnh thú xuống núi.

Ngay sau đó, gã kia trực tiếp nhe cái mồm như bồn máu ra, múa nanh múa vuốt định đánh một bữa chén no nê.

Béo lập tức bị nó vồ lấy, gã hét lên: "Mạng tôi rồi, cứu mạng với, cái quái gì thế này?

Cái đồ thỏ đế này định tâm đối đầu với tôi à, mẹ nó, hôm nay lão tử phải tống tiễn một con Tống tử thịt mới được." Không biết gã Béo lấy đâu ra một cái móng lừa đen, đột nhiên quăng thẳng về phía con Tống tử.

Ngay khoảnh khắc đó, cái móng lừa đen trong tay gã đã nhét tọt vào mồm con Tống tử.

Lúc đầu con quái vật còn liều mạng vùng vẫy phản kháng, nhưng đột nhiên phát hiện miệng bị nhét đầy một thứ, thậm chí còn bị chặn chặt cứng.

Ngay sau đó, xung quanh lại yên tĩnh trở lại, cái móng lừa đen đó thực sự cũng khiến nó ngơ ngác.

Béo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đúng là dọa gã sợ chết khiếp, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Có lẽ nếu vừa rồi không phải vì cái khó ló cái khôn, nảy ra ý

tưởng bất chợt, thì chắc con Tống tử thịt kia đã vồ tới, thậm chí sẽ cắn gã từng miếng một.

Thế nên Béo lúc này bắt đầu không ngừng vỗ ngực, rồi cảm khái liên hồi: "Ai chà, thật là dọa người, may mà phản ứng của tôi nhanh, giờ thì ổn rồi chứ gì, trở lại đơn giản hơn nhiều rồi, tiểu tử thỏ đế, chút bản lĩnh đó mà đòi đấu với tôi à, chỉ là thằng em thôi!" Nhìn đám Tống tử thịt trước mặt, Béo bắt đầu toét miệng cười hì hì không dứt, cả người lộ vẻ đắc ý.

Đối với gã mà nói, ngoại trừ việc đứng trước mặt đám Tống tử này làm màu ra, thì gã chẳng có thực lực nào để phân cao thấp với chúng cả.

Vì vậy đối với Béo, đám này tối đa cũng chỉ là một trò đùa, chỉ có thể làm màu chút thôi.

Cuối cùng xung quanh lại yên tĩnh trở lại, mọi người chỉ có thể trố mắt đứng nhìn.

Đúng lúc Tô Thành và Béo đều đang lơ là cảnh giác, đột nhiên con Tống tử thịt lại nhảy dựng lên một lần nữa, sau đó không biết bằng cách nào, nó nuốt chửng cái móng lừa vào bụng.

Ngay lúc đó, cả Tô Thành và Béo đều hoàn toàn ngây người, đứng hình như phỗng, đờ người hồi lâu không phản ứng kịp.

Chương 495

Mẹ nó, cái này hoàn toàn không đánh theo bài bản gì cả!

Cái móng lừa vừa rồi rõ ràng có tác dụng, sao tự nhiên lại mất linh thế này.

Thế nên cuối cùng mặt gã mếu máo, đứng hình hồi lâu, thậm chí lòng lạnh toát, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Tô Thành lúc này lập tức túm lấy gã, lại bắt đầu hét lớn về phía Béo không xa: "Tiểu Béo, cậu tra xem trong túi có thuốc nổ không!" Tô Thành hét lớn, gã nhớ rõ lúc trước trong ba lô có một ít thuốc nổ và nến, thậm chí có cả gạo nếp.

Theo quy củ của Cửu Môn, gạo nếp và tiền đồng đều có tác dụng rất lớn, mấu chốt là có thể đối phó với Tống tử thịt.

Nhưng giờ hoàn toàn không thể theo phương pháp cũ được nữa, vì phải tiến bộ cùng thời đại, giờ Tống tử chẳng sợ mấy thứ đó nữa rồi, cái thể chất đen sì kia làm sao sợ gạo nếp được.

Vì vậy trong lúc đó, Tô Thành hiểu rằng phải dùng biện pháp mạnh, ví dụ như trực tiếp châm lửa đống thuốc nổ mạnh kia, để xem con Tống tử đó bị nổ tan xác thì còn đắc ý được bao lâu.

Tô Thành liền theo suy nghĩ đó mà hành động.

Nghe xong lời này, Béo đứng ngây ra ở mép đá.

Cuối cùng trên mặt gã lộ ra một chút mờ mịt.

Có lẽ lúc đầu gã không chú ý đến tình huống này, nên một lúc sau mới chậm chạp nhận ra.

Ngay lập tức mọi người xung quanh đều có chút căng thẳng.

Đúng lúc này Béo cũng vỗ sau gáy, đúng rồi, lúc nãy rõ ràng có mang theo một mẻ thuốc nổ mạnh mà, vì bận rộn quá nên quên mất, giờ được Tô Thành nhắc mới sực nhớ ra.

Ái chà, sau đó gã bắt đầu toét miệng cười hắc hắc không ngừng, đúng là gã có mang theo thuốc nổ mạnh, vậy thì tiếp theo đơn giản hơn nhiều rồi.

Đừng nhìn gã như một đứa trẻ đơn giản, mấy thứ đồ này có thể tùy tiện lật ngược tình thế.

Thế nên lão Béo lập tức mở ba lô ra.

Gã quay đầu lại, lục tìm đồ từ phía sau, rồi lấy ra một cái túi xách.

Lúc này Tô Thành đang bị con Tống tử kia quấn lấy không buông, vì sức của con Tống tử này quá lớn, sức chiến đấu lại đặc biệt mạnh, khiến gã cũng có chút trở tay không kịp.

Béo vốn đang bận rộn lục lọi trong túi để tìm cái gọi là thuốc nổ mạnh kia.

Tô Thành rõ ràng là không đợi được nữa, hối thúc Béo tìm thuốc nổ, nếu không thì muộn mất rồi, thế nên Tô Thành chỉ có thể trực tiếp quát lớn: "Được rồi, cái thằng ranh này đừng có bận rộn mãi thế nữa, trực tiếp quăng cái thứ đó cho tôi là được rồi, giờ là lúc nào rồi, tôi thề là nếu còn chờ nữa, không chừng tôi bị nó đập chết luôn đấy." Khi nói những lời này, tôi cảm thấy đặc biệt bất lực, rồi bắt đầu mắng nhiếc Béo một trận vì cảm thấy lúc này thực sự sắp gánh không nổi nữa.

Bị Tô Thành quát một cái, Béo lập tức kinh ngạc, sau đó bắt đầu gãi đầu ngượng ngùng.

Cũng không trách được, vì tình huống vừa rồi gã cũng cần thời gian.

Nếu Tô Thành đã nói đến mức đó, gã cũng không lề mề nữa, lập

tức quăng cái túi xách về phía Tô Thành.

Khoảnh khắc đó, cái túi xách bay thẳng đến trước mắt Tô Thành, gã chỉ cần đưa tay ra là có thể túm lấy rồi chuồn lẹ.

Nhưng vào lúc này, khi chỉ còn cách thành công một bước chân, sự cố lại xảy ra.

Cái túi xách khi đang bay tới, chẳng biết từ lúc nào lại bị treo vắt vẻo trên một hòn đá trên đỉnh đầu.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều chết lặng, chỉ có thể trợn mắt nhìn nhau, cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Không ngờ lại đen đủi đến mức này, vốn nghĩ là sẽ thành công, ai dè lại xảy ra sự cố khiến người ta mộng bức.

Thế nên cuối cùng, mọi người chỉ có thể tội nghiệp đứng đó, không còn cách nào khác. "Béo ơi là Béo, cái đụ mợ cậu, cái thằng khốn này, cậu giúp ích thì ít mà phá hoại thì nhiều, rốt cuộc cậu có tích sự gì hả, làm gì cũng không nên thân, ăn thì chẳng bao giờ đủ, cậu làm cái quái gì vậy?" Tô Thành mắng vài câu cho hả giận, bình thường gã cũng thích dùng ngôn từ văn minh, không tùy tiện văng tục, nhưng lần này thực sự không nhịn nổi, hoàn toàn không khống chế được.

Vì trong mắt Tô Thành, cái lão Béo kia đúng là một tên ngốc.

Một việc nhỏ đơn giản như vậy, chỉ cần nhắm chuẩn rồi quăng đồ đến trước mặt là có khi đã kết thúc trận đấu rồi.

Nếu vậy con Tống tử đã bị đánh gục sớm, đâu ra nhiều chuyện rắc rối thế này.

Nhưng khổ nỗi thằng cha này hoàn toàn không làm theo bài bản.

Thế nên lúc này, lòng Tô Thành lạnh mất nửa đoạn, mặt mày mếu máo, hiện rõ vẻ đáng thương.

Cuối cùng xung quanh lại yên tĩnh trở lại, mọi người lại rơi vào trầm mặc.

Những người kỳ lạ xung quanh cũng im lặng quan sát.

Tô Thành chỉ còn cách quan sát mọi thứ xung quanh.

Ái chà, sau đó gã chỉ có thể tìm cách xem có thể lấy cái đống thuốc nổ mạnh kia xuống không.

Nhưng ngay lúc đó, một hướng khác đột nhiên nghe thấy tiếng kêu 'ục ục', Tô Thành và Béo đều quan sát tứ phía.

Phía bên kia đột nhiên vang lên tiếng kêu 'ục ục', cả hai nhìn quanh.

Chương 496

Cuối cùng phát hiện ở một góc bên cạnh đang bốc lên một làn hơi nóng hầm hập.

Ngay lập tức thu hút sự chú ý của hai người. "Nhìn kìa, trời đất ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại bốc lên một đống hơi nóng thế kia, nhìn như lò hơi ấy, rõ ràng là có chút không ổn, tình huống gì đây?" Sau đó cả người gã đứng hình, rồi nhìn chằm chằm vào góc tường đó, Tô Thành cũng nhìn theo hướng đó, quả nhiên thấy ở chân góc tường có một đầm bùn thối, bên trong đang sủi bọt khí.

Thậm chí từng luồng hơi nóng đang từ từ bốc lên phía trên.

Sự hiện diện của nó lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, ai cũng bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, quả thực có chút thần kỳ.

Thế nên vào khoảnh khắc cuối cùng, họ trố mắt nhìn, tim bắt đầu đập nhanh hơn. "Ha ha ha, trời ơi, đúng là trời không tuyệt đường người, tôi cũng không ngờ lại tìm được cách giải quyết nhanh như vậy." Ngay khi nhìn thấy bọt khí nóng hầm hập đó, Tô Thành lập tức hiểu ra, thứ này nếu không đoán sai thì chính là dung nham dưới lòng đất, do tác động của chuyển động địa xác nên từ từ di chuyển rồi xuất hiện trên mặt đất này.

Cộng thêm việc ngôi cổ mộ này nằm sâu dưới lòng đất vài trượng, sâu không thấy đáy, nên vô tình chạm phải mạch dung nham ngầm.

Dẫn đến có một khe hở từ từ phun ra, dung nham này có lẽ sẽ tràn ra xung quanh ngày càng nhanh.

Loại dung nham núi lửa này có nhiệt độ cực cao, thứ kiên cố nhất

cũng sẽ bị nuốt chửng và nung chảy ngay khi rơi vào.

Nếu có thể dùng thứ này để đối phó với con Tống tử thịt kia, thì chẳng phải là quá tuyệt sao, một mũi tên trúng hai đích.

Lúc đầu lão Béo còn ngơ ngác, căn bản không biết Tô Thành đang vui mừng cái quái gì, trông như bị kích động đến hóa ngốc.

Nhưng sau khi nghe Tô Thành giải thích một tràng, gã lập tức hiểu ra, ánh mắt hiện lên vẻ mờ mịt xen lẫn thán phục!

Đúng là đi một ngày đàng học một sàng khôn, nghe lời giải thích xong, gã cảm thấy đại não thông suốt, những đám mây mờ trong đầu bắt đầu tan biến. "Ái chà chà, diệu, đúng là diệu không tả xiết, Tô Thành cậu giỏi quá, trời đất ơi, biết nhiều thế, nghe xong tôi thấy đúng là như vậy, rất có lý." Cuối cùng Béo bắt đầu cảm khái liên hồi, giơ ngón tay cái lên khen ngợi Tô Thành hết lời.

Vì lúc này, gã thấy phân tích của Tô Thành quá chuyên nghiệp. "Được rồi được rồi, cậu đừng có lảm nhảm với tôi nữa được không?

Nói nhảm chẳng ích gì, giờ phải dùng hành động thực tế để xử lý chuyện này, mau nghĩ cách dẫn con Tống tử thịt kia đến chỗ dung nham, chúng ta phải dìm nó xuống đó, để nó hoàn toàn biến mất, hóa thành một đống bùn." Lúc này không thể nói nhảm nữa, phải tìm cách, đã không làm thì thôi, làm thì phải làm cho chót!

Béo nghe thấy chuyện dễ giải quyết như vậy, ái chà, cái cục thịt lớn kia, bất kể đi đâu nó cũng sẽ nhìn chằm chằm.

Dùng Tô Thành làm mồi nhử thì còn gì bằng?

Chẳng biết Béo lấy đâu ra dũng khí, gã lại hưng phấn hẳn lên, thậm chí còn hét lớn về phía con Tống tử thịt kia, không ngừng vẫy tay, nhảy tót lên: "Ái chà chà, ha ha ha, cái con Tống tử này, mau lên, cái đồ thỏ đế này mau bắt tôi đi, bắt tôi đi nè." "Mau, nhìn cái điệu bộ

ngốc nghếch kia kìa ha ha, đúng là buồn cười quá, cứ tiếp tục diễn đi, để xem kết cục thế nào." Cả bọn vừa cười vừa hét về phía trước.

Tiếng chửi bới và kêu gào liên tục của Béo thực sự có hiệu quả cực mạnh, vừa rồi con Tống tử thịt còn đang ngơ ngác thì bỗng nhiên đôi mắt phát sáng, lao tới vồ lấy gã.

Béo kêu lên: "Ái chà mẹ ơi, chạy mau." Gã biết trong tình huống này nếu không chuồn lẹ thì lát nữa sẽ chết thảm, con Tống tử thịt này không phải chuyện đùa đâu, giờ mà không dùng mưu mẹo thì đúng là chết ngu.

Thế nên gã lập tức quay đầu chạy bán sống bán chết.

Con quái vật bám sát không rời.

Tô Thành đứng ở phía trước, nhìn thấy sương mù từ dung nham phun ra, bắt đầu vẫy tay ra hiệu: "Sắp thành công rồi, kiên trì lên, chúng ta chỉ còn cách thành công một bước nữa thôi, đợi dẫn được nó tới là hoàn thành nhiệm vụ." Tô Thành hét lớn ở phía trước, không ngừng vẫy tay chỉ hướng.

Dưới sự hối thúc của Tô Thành, lão Béo thở hổn hển chạy quanh chỗ dung nham.

Đường đi ngày càng hẹp, cuối cùng chỉ còn là con đường cụt, hoặc là trực tiếp đối đầu khô máu với nó, hoặc là quay đầu nhảy vào đống dung nham kia để hóa thành vũng nước.

Thế nên hiện tại tiến thoái lưỡng nan, không còn đường lui.

Béo chỉ có thể đáng thương quay đầu nhìn về phía Tô Thành, lộ ra vẻ mặt thảm hại cầu cứu. "Đại ca ơi, giúp tôi với được không?

Mau giúp tôi một tay đi, nếu không nghĩ cách thì mạng nhỏ của tôi tiêu tùng mất, cậu không thể cứ trố mắt nhìn tôi gặp hạn thế này chứ." Thấy Tô Thành đứng từ xa không nhúc nhích, gã bắt đầu không

nhịn được mà mắng mỏ.

Cứ thế này mãi thì không ổn, không thể cứ bị người ta đe dọa mãi thế được.

Tô Thành nhìn thấy vậy thầm lắc đầu, nhưng bước chân vẫn lặng lẽ tiến về phía Béo.

Miệng còn lẩm bẩm: "Béo à, cậu phải có giác ngộ cao một chút chứ, cũng phải vì cả đội mà hy sinh, vì sự an toàn của xã hội chúng ta mà hiến thân, nên cảm thấy vinh dự mới đúng, cứ mỗi mùng một mười rằm tôi nhất định sẽ đốt giấy cho cậu." Nghe những lời này, lòng Béo lạnh toát, biết là sắp gặp hạn rồi, thậm chí rất có khả năng bị Tô Thành bỏ rơi, có lẽ hôm nay phải bỏ mạng tại đây thật.

Thế nên cuối cùng gã lộ ra vẻ mặt thảm hại, không ngừng lắc đầu, mặt đầy mờ mịt.

Sau đó gã chỉ có thể nhìn Tô Thành mà mắng: "Mẹ kiếp, cái thằng khốn này, cậu quá đáng lắm rồi, dám đối xử với tôi như vậy, nhất định sẽ gặp báo ứng." Lời còn chưa dứt, con Tống tử thịt đằng kia gầm lên một tiếng rồi lao về phía gã.

Cuối cùng ngay cả Béo cũng sợ đến ngây người, khi quay đầu lại thì thấy gã ngây ngốc hồi lâu không phản ứng, vì con quái vật đã lao sát người gã, Béo thực sự không còn sức phản kháng, ngược lại như một người phụ nữ nhắm nghiền mắt, bịt miệng hét lớn.

Thấy điệu bộ đó của Béo, Tô Thành cũng cảm thấy thật mất mặt, ái chà chà, vốn tưởng gã đại gia này có thể tự cứu mình một chút.

Giờ xem ra tất cả chỉ là hư ảo.

Chương 497

Vì Béo lúc này căn bản không có bất kỳ sự phản kháng nào.

Đúng lúc đó, Tô Thành kịp thời lao tới, thấy Béo chuẩn bị đầu hàng chịu chết, gã liền tung một cú đá.

Tôi thấy Béo căn bản không có chỗ để phản kháng, cả người mất trọng tâm, lảo đảo lao về phía trước, sau đó 'bạch' một tiếng ngã sấp mặt.

Ngay lập tức Béo đau đến mức nhe răng trợn mắt, nhìn Tô Thành với vẻ mặt thảm hại hơn bao giờ hết. "Tôi hỏi cái thằng ranh con này, cái đồ khốn, cậu làm cái gì thế?

Sao ra tay nặng thế hả, không thể nhẹ tay một chút à, có biết cả người tiểu gia sắp tan nát rồi không, tôi thực sự muốn nổ tung cái đầu này luôn rồi." Béo không ngừng chửi bới Tô Thành, nghiến răng nghiến lợi.

Hiện tại có thể thấy tâm lý của gã tệ đến mức nào, rối bời như một nồi cháo.

Tô Thành đứng một bên lắc đầu, đối với những lời gã nói hoàn toàn không để tâm, cũng chẳng thèm chấp nhặt làm gì. "Được rồi, cậu bớt cằn nhằn đi, quay đầu lại nhìn xem, xem thành quả của hai chúng ta thế nào." Trong khi nói, Tô Thành chỉ tay vào một đầm bùn không xa.

Một giây trước Béo còn ngơ ngác, không hiểu ý tứ của Tô Thành, nhưng sau khi nhìn theo hướng ngón tay, gã liền đứng hình.

Ở rìa của dòng dung nham núi lửa thực sự kia, lại thấy bọt khí 'ục ục' đang nổi lên, nửa thân mình của con Tống tử thịt đang liều mạng

vùng vẫy ở đó.

Con Tống tử thịt kia trông có vẻ như tiêu đời thật rồi, cả người lún sâu xuống đáy đầm bùn, nó cố gắng liều mạng bò ra nhưng mọi thứ chỉ là trò cười, vì hiện tại không còn chỗ nào để bám víu.

Nó càng vùng vẫy dữ dội thì đầm bùn càng hút chặt, kéo nó xuống dưới.

Cuối cùng, khi dòng dung nham từ từ tràn đến cổ, con Tống tử thịt cũng bị nuốt chửng.

Béo hưng phấn cực độ, ái chà chà, thật là tuyệt vời, đúng là hủy thi diệt tích.

Thế nên đứng bên bờ, Béo bắt đầu cười hì hì không dứt, thậm chí còn toét miệng khiêu khích: "Hừ hừ, cái này thì trách ai được?

Chẳng phải lúc nãy còn hung hăng lắm sao?

Dám động thủ với tôi à, giờ sao tự nhiên nhận túng thế, hừ hừ, muốn đối đầu với Béo gia đây thì còn non lắm, nhìn xem ông trời có mắt không này." Béo vừa tự lẩm bẩm vừa cười, thậm chí còn bĩu môi mắng nhiếc một trận.

Đối với gã, cái thứ gọi là 'tự làm tự chịu' này thật đúng lúc, giờ thì tốt rồi, trực tiếp biến thành một đống thịt nát.

Tô Thành quay đầu lại, tự nhủ: "Ai chà, lúc đầu thì oai phong lắm, lúc nãy không biết ai cứ lầm bầm nói xấu sau lưng tôi nhỉ, sao thế?

Mặt trời mọc đằng tây à, thật là nực cười." Khi nói những lời này, giọng điệu của Tô Thành có chút kỳ quái, mang hàm ý trêu chọc đối phương.

Béo cảm thấy mặt đỏ bừng, cuối cùng chỉ có thể xấu hổ cúi đầu.

Một người vốn không bao giờ chịu thua như Béo lúc này cũng

nhận ra sai lầm của mình, thái độ vô cùng thành khẩn cúi đầu nhận lỗi với Tô Thành. "Xin lỗi nhé, hành động hôm nay hoàn toàn là do tôi, tôi biết mình sai rồi, vì tính tình luôn bốc đồng lỗ mãng nên suýt nữa hại chết anh em, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cố gắng kiềm chế lòng tham, tuyệt đối không vì mấy thứ gọi là bảo vật giá trị mà làm bừa nữa." Gã vỗ ngực hứa hẹn đầy tự tin, trông có vẻ như thực sự hạ quyết tâm sửa sai.

Nhưng Tô Thành chỉ hừ một tiếng, cười lạnh không thèm đoái hoài, nếu gã mà sửa được tính nết thì mặt trời mọc đằng tây, chó thôi ăn phân mất.

Cũng chính vì Tô Thành và Béo ở với nhau không phải ngày một ngày hai, nên Tô Thành quá hiểu gã, cái đống thói hư tật xấu đó thấm vào máu rồi, căn bản không có cơ hội thay đổi.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà ở đằng xa đều lo lắng không yên, lòng đầy thắc mắc.

Không biết phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giờ cả Tô Thành và Béo đều chưa trở lại, nên họ vô cùng sốt ruột, muốn đi giúp nhưng lại không biết đi đâu.

Trong tình huống này là khổ nhất, thậm chí trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Chỉ biết cầu mong bình an.

Trong lúc hai người đang mờ mịt tìm kiếm chiến trường, đột nhiên từ bụi cỏ hiện ra một bóng người kinh động, rồi bắt đầu cầm súng xả đạn điên cuồng về phía hai người. "Chồng mình rốt cuộc là gặp chuyện gì rồi?

Giờ vẫn chưa về, chẳng có chút động tĩnh nào, chồng ơi, rốt cuộc là sao?

Ít nhiều gì cũng phải báo cho em một tiếng chứ, không thể để em cứ lo lắng thế này mãi được, đúng là đồ khốn, cái gã không có lương tâm này, chỉ biết làm em lo lòng." "Lại bắt mình một mình đứng đây ngây ra như thế này, cứ thế này thì có khác gì mấy bà cô ngốc đâu, chồng ơi, em xin anh đấy, mau nghĩ cách đi, làm ơn xuất hiện đi mà." Hoắc Tú Tú bắt đầu không ngừng lầm bầm, thậm chí không biết tự lúc nào đã rơi nước mắt khóc lóc, vì căn bản không biết chồng mình hiện giờ ra sao, đến giờ vẫn không liên lạc được, lòng lo lắng tột độ.

Đâu có biết chồng mình lúc này đang chủ trì một cuộc đạo mộ cấp cao thực sự, lại còn phải phụ trách lo cho đám anh em.

Đối với tình và lý, Tô Thành cũng trực tiếp có một cơ hội thăng tiến, giống như một tên trộm vặt chuẩn bị thành tiên vậy, làm việc gì cũng phải giống y như đúc nguyên tác.

Nhưng người anh em trước mắt đột nhiên nói: "Giờ khác rồi, trưởng thành rồi, tìm được thiên đường rồi, trước mắt là một bãi cỏ hoang, cũng phải gánh vác trách nhiệm tương ứng, không thể cứ mãi muốn trở thành quyền vương lúc đó được." Nhưng lúc này đột nhiên thấy Ngô Tà nghênh ngang từ sâu bên trong đi ra, vô cùng thoải mái.

Đặc biệt là Tô Thành trông rất nhàn nhã, vừa đi vừa lẩm bẩm hát một khúc nhạc nhỏ, trong lòng đang vô cùng đắc ý.

Đúng vậy, hôm nay hoàn toàn không cần phải hoảng hốt.

Tô Thành và Ngô Tà vừa mới xuất hiện, Hoắc Tú Tú chẳng màng tất cả lao tới, nắm chặt lấy tay Tô Thành không muốn buông.

Thậm chí cô nàng này còn thái quá đến mức nước mắt cứ lã chã rơi không ngừng.

Chương 498

"Em hỏi anh xem có đen đi không này, xem có tiều tụy đi không này, làm gì vậy hả?

Không thể tự chăm sóc mình tốt được à?

Sao không thể để em nhẹ lòng một chút." Hoắc Tú Tú bắt đầu không ngừng hỏi han chồng mình, và ở đây tôi cũng xác nhận rõ ràng, gã cũng chỉ là một người bình thường thôi, lần này hoàn toàn là cực kỳ trùng hợp.

Giải thích như vậy, nhưng mấu chốt là chẳng ai thèm tin, ai cũng nghĩ gã là một thiên tử được chọn.

Sau đó Tô Thành cười hì hì đáp lại. "Thôi mà vợ đừng lo lắng vớ vẩn nữa, nhìn anh chẳng phải vẫn ổn đây sao?

Chỉ là chuyện nhỏ thôi, mấy cảnh tượng này sao làm khó được anh, nhưng giờ chúng ta phải chuồn lẹ thôi, vì không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ đâu." Ở vị trí này, Tô Thành không muốn nán lại thêm khắc nào, vì gã cảm thấy nơi này vô cùng nguy hiểm, không thể lãng phí thêm thời gian và tinh lực nữa.

Hoắc Tú Tú và Béo cũng chẳng có ý kiến gì, nên lập tức hiểu ý tôi, rồi cả bọn bắt đầu hốt hoảng đi tiếp về phía trước.

Đi được một đoạn, trước mắt lại xuất hiện một bức phù điêu cổ quái, trên đó có những họa tiết vô cùng kỳ lạ.

Những bức phù điêu này thu hút sự chú ý của Tô Thành, mọi người cùng quan sát nhưng chẳng thu hoạch được gì, vẫn mù tịt về thế giới bên trong.

Cuối cùng ai nấy đều đau đầu không thôi.

Nguyên nhân sâu xa hoàn toàn không thể giải thích nổi, cứ đi mãi thế này thì bức tường này rốt cuộc còn dài bao nhiêu?

Hừm.

Vì trong thời gian ngắn không thể dịch và giải thích được các họa tiết và văn tự bên trong, nên Tô Thành chỉ có thể dùng Hệ thống trang bị Đạo Mộ trong não bộ để chụp lại toàn bộ thông tin phát hiện được vào giao diện hệ thống, đợi sau này cần dùng thì trực tiếp trích xuất dữ liệu lớn ra là được.

Từ nay về sau, cứ thấy thứ gì đáng giá là Tô Thành lại không ngần ngại chụp lại hết để lưu trữ.

Cứ thế, cả bọn chậm rãi tiến về phía trước một đoạn, rồi đột nhiên ánh mắt ai nấy đều sáng lên khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Một nơi mà trên đỉnh đầu treo lơ lửng vô số vật như xác khô, trông như những vì sao lốm đốm, đang tỏa ra những vòng sáng nhàn nhạt.

Vì cường độ ánh sáng quá lớn nên chỉ có thể thấy vòng sáng mà không nhìn rõ cụ thể là thứ gì, khiến mọi người vô cùng hoang mang. "Không lẽ là do chính chủ nhân ngôi mộ tự tay điêu khắc ra một bức phù điêu thực sự để tạo không khí lãng mạn sao?

Trời đất ơi, rốt cuộc đối phương là một đại thần lãng mạn phương nào vậy?" Là một cô gái, Hoắc Tú Tú bắt đầu mơ mộng, trí tưởng tượng bay xa, rồi không ngừng đưa ra những phán đoán hoa mỹ.

Nhưng ngay cả Tô Thành cũng không biết rốt cuộc đó là gì, nên cuối cùng chỉ có thể cười trừ.

Nhưng đúng lúc đang mải nhìn những thứ kỳ quái phát sáng trên đỉnh đầu, đột nhiên nghe thấy một tiếng sáo vang lên từ xa.

Tiếng sáo này càng nghe càng thấy thê lương, càng khiến người ta lo lắng, thậm chí cảm giác như bên trong sắp có biến, có người trực tiếp đánh thức thứ gì đó.

Thế là cả bọn không chần chừ nữa, vạn nhất có chuyện gì thì phải nhanh chóng đưa Hoắc Tú Tú rời khỏi nơi này, như vậy mới có thể thực sự bình yên trở lại.

Phản ứng không kịp thì khó tránh khỏi tai kiếp, vừa rồi mới nán lại đây mà chưa rời đi.

Ngay sau đó, những thứ trông giống như vì sao trang trí trên đỉnh đầu bắt đầu chuyển động.

Chúng dao động điên cuồng, phát ra những tiếng động lách cách, rung lắc dữ dội như những bóng đèn nhỏ đang không ngừng chao đảo.

"Anh xã, anh xã, bên dưới có thứ gì đó kìa, nó đang động đậy đấy!

Anh xã à, hay là thôi đừng làm cái món quà này nữa, em thực sự sợ lắm, cái thứ ở dưới ấy." Nhìn thấy một đám lớn những thứ lơ lửng trên đỉnh đầu đang run rẩy nhẹ, mọi người đều đổ mồ hôi hột, thần kinh căng như dây đàn, tim đập thình thịch.

Đối với một gia tộc mà nói, cách duy nhất lúc này là nhanh chóng rời khỏi nơi đầy rẫy thị phi này, nếu không một lát nữa có thể gặp rắc rối lớn.

Nhưng Tô Thành vẫn đứng đó, đảm đương trọng trách chủ trì đại cục, không ngừng lên tiếng trấn an và nhắc nhở mọi người: "Mọi người đừng hoảng loạn, gặp chuyện nhất định phải bình tĩnh.

Đó chỉ là một ít điểm sáng lốm đốm thôi, nếu tôi không đoán sai thì chắc là dơi.

Mau chóng cầm đuốc lên, tôi tin là lũ dơi này không dám làm gì đâu." Sau đó, Tô Thành lấy từ trong ba lô ra một ít dầu hỏa cuối cùng,

chia ra rồi bôi lên găng tay của mọi người, coi như là một cơ hội để quét sạch lũ độc hại này.

Chiêu này trăm lần như một, cực kỳ hiệu quả.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều im lặng, từng người một cầm đuốc nhìn chằm chằm vào lũ dơi.

Vì ý tưởng là do Tô Thành đưa ra nên anh cũng có trách nhiệm dẫn đầu, giúp anh em cùng nhau giải quyết tình thế nguy cấp này.

Tô Thành tiến lại gần, trực tiếp quạt lửa về phía lũ dơi.

Nghe thấy những tiếng kêu rít chói tai, mấy cô gái sợ hãi né tránh, không dám tiến lại gần, hoàn toàn hoảng loạn.

Tô Thành cười ha hả nói: "Ái chà, chẳng lẽ mấy con dơi giống cương thi này lại có sức chiến đấu yếu đến thế sao?" Đám đông chưa kịp đắc ý hay ra vẻ được vài câu thì bỗng nghe thấy tiếng sột soạt, rồi một đám đồng loại của chúng từ đâu không biết lao tới phản công.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta rùng mình, tình huống này thực sự rất hiếm thấy vì lũ dơi thường không bay thành đàn lớn như vậy.

Quan trọng nhất là lũ dơi háu ăn này dường như có tổ chức, chúng đang áp sát.

Chương 499

Tô Thành thấy vậy liền vẫy tay ra hiệu cho mấy người bên cạnh lập tức rút lui, tìm chỗ ẩn nấp, nếu không sẽ bị lũ dơi này hút máu đến khô.

Nhưng một chuyện xảy ra sau đó khiến mọi người phải trợn tròn mắt, da đầu tê dại, vì lũ dơi sau khi lao tới lại không tấn công nhóm Tô Thành mà trực tiếp quay đầu, lao về phía vị trí của gia chủ.

Càng khoa trương hơn là hôm nay chúng đồng lòng muốn mang con "dơi già" kia đi.

Con dơi già đó khá to và nặng, nhưng chúng không hề bỏ cuộc, liều mạng vỗ cánh tha đi.

Nhìn xem bước tiếp theo phải làm gì, có vẻ như việc này có lợi cho con dơi đầu đàn, mấy người họ gần như sắp thành thần rồi, đúng là thông linh mà!

Bước tiếp theo phải làm sao?

Ai mà biết được?

Phải túm lấy hai cái vuốt của nó!

Thấy lũ dơi có thao tác như vậy, một người bạn liền hô hào phải nhanh chóng thoát ra, tiêu diệt lũ quỷ quái này rồi tính sau, như vậy vừa nhất cử lưỡng tiện, vừa hoàn thành nhiệm vụ gian khổ.

Nhưng Tô Thành lại khẽ lắc đầu, ra hiệu rằng hiện tại chưa phải lúc, cần phải nắm rõ đặc tính của lũ dơi này đã.

Sau đó, tôi thấy lũ dơi xếp hàng cực kỳ có quy luật, hết đợt này đến đợt khác, thậm chí mỗi lần đều có một số lượng cặp cố định.

Chứng kiến cảnh đó, Tô Thành đột nhiên có một suy đoán táo bạo dựa trên những gì đã học về Côn Luân.

Từ những dấu hiệu hiện tại, những thứ này dường như vẫn giữ nguyên một trạng thái.

Nếu là người chịu trách nhiệm thực sự, mà "anh xã" lại xảy ra chuyện thì những người khác cũng sẽ gặp rắc rối.

Nếu không còn rắc rối này, có thể dễ dàng đè đối phương xuống đất mà ma sát.

Lúc đầu Tô Thành còn chút tò mò và do dự, nhưng nghe xong mấy lời này, trong lòng thầm nhủ thấy cũng có lý, một lần không được thì nhiều lần.

Sau khi tìm ra cách, mắt ai nấy đều sáng lên, cảm thấy đây tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Tô Thành tiến lên phía trước, cười hi hi ha ha, vẻ mặt lộ rõ sự đắc ý: "Nhanh lên chút, lùa hết chúng lại một chỗ, sau đó chúng ta phóng hỏa.

Lũ dơi này chắc chắn có độc, phải tiêu diệt sạch sẽ." Cuối cùng, Tô Thành hét lớn với những người xung quanh, liên tục nhắc nhở và cảnh cáo, hy vọng họ có thể giữ bình tĩnh.

Nếu bây giờ còn để xảy ra sai sót thì rắc rối sẽ cực lớn, vì tình hình hiện tại thực sự rất đáng sợ.

Thế là sau đó, tôi lập tức dẫn mọi người chuẩn bị rút lui từ lối bên cạnh.

Nhưng đang đi thì đột nhiên phát hiện phía trước lại không còn đường.

Đúng thế, đường đã bị chặn đứng, không còn hướng để ra ngoài.

Chẳng lẽ chết chắc rồi sao?

Định đưa mọi người cùng rời đi, mà giờ lại không còn đường, chẳng khác nào "khéo tay khó nấu nổi cơm không gạo".

Cho dù có mạnh đến đâu, sức chiến đấu có bá đạo thế nào, mà giờ không có lối thoát thì cũng bằng thừa.

Khoảnh khắc đó, mặt ai nấy đều xanh mét, lộ ra vẻ đáng thương thảm hại.

Mọi người chỉ biết đi quanh quẩn tại chỗ, thể hiện sự mê mang.

"Cái này phải làm sao bây giờ?

Không thể cứ thế này mãi được, chắc chắn phải có cách, chúng ta phải chú ý mới hành động được!" "Con trai cũng thật là... thôi được rồi, mau chuồn thôi.

Tô Thành, mau lên đi, Bình Tử không phải là đỉnh nhất sao?

Bình thường anh ta thích bày mưu tính kế nhất mà, mau phân tích cho mọi người đi." Trong lúc cấp bách này, mọi người chỉ biết nhìn chằm chằm, rồi quay đầu tiếp tục quan sát, xem có thể tìm được sự sắp xếp hợp lý nào không.

Tô Thành không trả lời câu hỏi đó, anh bình tĩnh lại, đi quanh quẩn khu vực xung quanh để kiểm tra xem có lối thoát nào không.

Anh men theo những phiến đá, dùng tay gõ nhẹ để cảm nhận động tĩnh bên trong xem có âm thanh kỳ lạ nào không.

Khi tay vừa chạm vào đá và gõ, phát ra những tiếng trầm đục, chứng tỏ bên trong là đá đặc, không có không gian rỗng.

Nếu cứ thế này thì phiền phức rồi, có lẽ việc rời đi không đơn giản như vậy.

Đi tới đi lui một vòng lớn mà vẫn không tìm thấy lối thoát thực sự,

khiến lòng người cảm thấy vô cùng cảm thán.

“Xong đời rồi, lần này tất cả chúng ta xong đời rồi, không ra được nữa.

Tôi đã sớm nhìn ra đây là đường cùng rồi, giờ chúng ta chắc thành anh em hoạn nạn thật rồi.” “Béo gia đáng thương quá, kiếm được bao nhiêu thứ đáng tiền, vốn định về Phan Gia Viên làm màu một trận, bán giá cao rồi mấy năm ngồi nghe hát, làm một con cá mặn an ổn, không phải làm gì, không phải suy nghĩ gì, chỉ việc ngồi chờ ăn, chờ chết rồi nghe kịch, chẳng phải rất tốt sao?” “Thật là phí công vô ích mà, lần này đi về mọi chuyện hỏng bét hết rồi, cứ thế này thì rắc rối lớn rồi.” Trong khi Tô Thành đang trầm tư suy nghĩ, Hoắc Tú Tú và Thiên Chân cũng đang cùng nhau tìm cách, chỉ có mình Bàn Tử là không ngừng than vãn, truyền bá những tư tưởng tiêu cực, khiến tâm trạng cả đội trở nên thấp thỏm lạ thường.

Nghe Bàn Tử lẩm bẩm một đống lời vô ích, Tô Thành đã mất kiên nhẫn, tâm trạng vốn đã tệ lại càng tệ hơn, anh quay đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử: “Đủ rồi đấy, cậu có thể ngậm miệng lại không?

Chương 500

Tôi chịu hết nổi rồi, biết là cậu nói nhiều rồi, nhưng có thể an ủi một chút không, cả ngày cứ lải nhải làm nhiễu loạn quân tâm." "Nếu còn tiếp tục nói nhảm nữa thì đừng trách tôi lật mặt không nhận người quen.

Tôi đã sớm thấy cậu cả ngày lắm bệnh rồi, đừng có ở đây mà tán dóc với tôi nữa, đồ tiêu cực." Giọng điệu của Tô Thành cực kỳ nghiêm túc, lời lẽ thẳng thừng, ngoài sự trách móc ra thì không nể nang chút tình diện nào.

Lúc đầu đối phương còn hò hét, nhưng ngay lập tức xì hơi như quả bóng xẹp, bĩu môi lộ vẻ đáng thương.

Ai mà ngờ được lại đen đủi đến thế cơ chứ.

Lúc này, Thiên Chân ở bên cạnh lại tiến lên, nhìn Tô Thành rồi chỉ chỉ xuống dưới chân: "Tiên sinh, tôi có một ý nghĩ táo bạo, liệu lối thoát thực sự có nằm dưới lòng bàn chân không?" Đương nhiên Thiên Chân cũng chỉ là đoán mò thôi, còn khả năng thế nào thì không rõ.

Đúng là "người nói vô tình, người nghe hữu ý", lúc đầu nội tâm Tô Thành còn đang do dự, lo lắng bồn chồn, đầu óc rối bời.

Bây giờ bị cậu ta nhắc một câu, mắt anh sáng lên, ngay khoảnh khắc đó Tô Thành bắt đầu cân nhắc, dường như đã tìm thấy một cơ hội.

Thế là ngay sau đó, Tô Thành lập tức ngồi xuống, dùng tay không ngừng gõ xuống đất.

Anh phát hiện bên dưới rất cứng, âm thanh phát ra đặc biệt thanh thúy.

Chứng tỏ bên dưới là đặc, không phải rỗng.

Nếu bên dưới rỗng, có một không gian khác thì lúc nãy tác động nhẹ có thể sẽ phát ra những tiếng vang kỳ lạ.

Nhưng hiện tại ngoài những tiếng đục thực sự thì giống như đang đánh vào bông vậy.

Chứng tỏ bên dưới có thể sâu không thấy đáy, độ dày cụ thể không thể biết được.

Hoắc Tú Tú trong lòng đặc biệt khó chịu, chỉ biết cúi đầu thở dài dài, cả người lộ rõ vẻ bất lực.

Nhưng vào lúc mấu chốt này, Tô Thành đột nhiên nảy ra một ý tưởng, sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc la bàn.

"Sao vậy anh xã, rõ ràng nghe bên dưới không có động tĩnh gì, đưa la bàn cho em có tác dụng gì?

Chẳng lẽ có thể xoay chuyển càn khôn sao?" Hành vi của Tô Thành khiến mọi người cảm thấy khó hiểu, liền lên tiếng hỏi han.

Vì những thao tác này trước đây ở bên ngoài ít khi được thấy.

Sau đó Tô Thành cười hì hì, không ngừng nháy mắt với đối phương, trong lòng thầm cười mỉm.

Mọi người xung quanh lại một lần nữa im lặng, chỉ biết lùi ra xa.

Sau đó Tô Thành thảo luận kỹ càng với mọi người.

Những lời của Tô Thành giống như người dẫn đường, thắp lên ngọn lửa minh mẫn trong lòng Thiên Chân.

Ngay lập tức, tâm trí cậu ta trở nên sáng tỏ.

"Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi!

Phải thông qua một loại nghi thức la bàn, sau đó tìm hướng của cổ

mộ dưới lòng đất mà đi, cuối cùng có thể biết được không gian trường sinh thực sự và kích thước của ngôi mộ cổ này." "Không thể không nói tiên sinh thật sự quá đỉnh, tư duy và cách làm như vậy người bình thường thực sự khó mà đạt tới.

Tôi thực sự đã học hỏi được rất nhiều, không ngờ anh lại có kỹ năng này." Rõ ràng là Thiên Chân thực tế hơn Bàn Tử nhiều, lúc quan trọng có thể giúp được việc, không giống như cái lão Béo kia, làm gì cũng không xong, chỉ ăn là giỏi.

Ngoài việc ở bên cạnh nói nhảm ra thì chẳng được tích sự gì, nên lúc này Tô Thành cũng thất vọng tràn trề về Bàn Tử.

"Cho nên tôi phải nhờ vào phương hướng của la bàn, sau đó tầm long định vị.

Đương nhiên kết quả cụ thể thế nào, có tìm được cơ hội hay điều thần kỳ bên trong không thì chỉ có thể trông chờ vào kỹ năng la bàn và thủ pháp thao tác của tôi thôi." Cuối cùng, Tô Thành chỉ biết nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Đương nhiên những lời này tuyệt đối không có ý làm màu, hoàn toàn là từ tận đáy lòng.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, những việc này thực sự rất khó giải quyết.

Cuối cùng Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, Thiên Chân mấy người đều đứng sang một bên giữ im lặng, không còn chỉ trích hay có bất kỳ động thái nào khác, chỉ lặng lẽ quan sát.

Vào khoảnh khắc này, tất cả đều chờ đợi Tô Thành tạo ra kỳ tích.

Đối với họ, chỉ cần Tô Thành tìm ra lối thoát thì bước tiếp theo chắc chắn có thể chuyển bại thành thắng.

Tiếp đó, Tô Thành nhìn chằm chằm vào chiếc la bàn trong tay, vẻ

mặt cực kỳ tập trung, sợ rằng chỉ cần một chút sơ sảy thôi là sẽ xảy ra sai sót, ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch, chuyện này trực tiếp liên quan đến thành bại.

"Tiểu chương trình hệ thống, lập tức đổi cho tôi một ít kỹ năng la bàn!" [Keng!

Hệ thống đang kiểm tra chất lượng tồn kho tương ứng, đang tìm kiếm cho bạn, vui lòng đợi giây lát...] [Keng!

Tiểu chương trình hệ thống đã tìm kiếm thành công cho chủ nhân các dữ liệu phù hợp, có thể dựa theo nhu cầu cá nhân để lấy thông tin!] [Keng!] Một tiếng thông báo vang lên, trên giao diện lập tức liệt kê một số dữ liệu thông tin tương ứng, sau đó hiện ra một cửa sổ lớn.

Tô Thành cười hì hì, cảm thấy quá tuyệt vời, không ngờ lại đơn giản như vậy.

Nhìn vào giao diện, bên cửa hàng có thể tiêu tốn 9999 điểm kinh nghiệm để đổi lấy một kỹ năng Phân tích Định vị La bàn Đổ mộ.

Tuy rằng kỹ năng đổ mộ này chỉ là thẻ trải nghiệm trong 4 ngày, nhưng đối với Tô Thành bấy nhiêu là đủ rồi.

Chương 501

Theo tiếng thông báo của hệ thống, cả một khung cảnh hiện ra trong não bộ.

Tôi cũng cảm thấy lúc này Tô Thành trở nên hưng phấn hơn hẳn.

Nhìn xem lần này đặt cược đúng rồi, có thứ này thì việc tiếp theo sẽ đơn giản thôi.

Thực ra cũng không có gì nhiều, anh chỉ điều chỉnh tư thế một chút rồi bắt đầu đi loanh quanh quan sát phía trước.

Tên Béo đã trốn ở tít đằng xa, nhìn chằm chằm như một đứa cháu nội, chẳng biết hôm nay đen đủi thế nào.

Quan sát một hồi lâu, Tô Thành lập tức vẽ một vòng tròn trên mặt đất.

"Hiện tại trong bao chúng ta có công cụ đào không?

Cách bên dưới bao xa, cứ theo hướng này mà đào xuống cho tôi.

Nếu không đoán sai thì bên trong chắc chắn có một lỗ hổng dẫn đến cánh cửa thần bí." Lời nói đó đặc biệt kiên định, trên mặt lộ rõ vẻ quyết tâm, không chút giả dối.

Lúc này đối với Bàn Tử và Thiên Chân mà nói, thật giả không còn quan trọng nữa, vì cái họ thiếu nhất lúc này là một niềm tin, một sự thử nghiệm táo bạo.

Nếu cứ tiếp tục lề mề lãng phí thời gian thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, thậm chí cuối cùng đến dũng khí hành động cũng chẳng còn.

Cho nên nghe Tô Thành nói xong, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử lập tức

chạy tới, chuẩn bị đào xuống theo hướng đó.

Tô Thành chỉ đứng bên cạnh tĩnh lặng quan sát, chờ đợi kết quả.

Vì kết quả chưa xuất hiện nên cũng không biết bước tiếp theo sẽ thế nào.

Bàn Tử lúc này mệt đến vã mồ hôi hột, cầm cái xẻng sắt trong tay bắt đầu liều mạng đào xuống dưới chân.

Một tiếng "bạch bạch" vang lên liên tục trong ngôi mộ cổ, thậm chí có thể thấy tia lửa bắn ra khi xẻng cọ xát với gạch đá.

Chẳng mấy chốc Bàn Tử đã mệt đến thở hồng hộc, mồ hôi chảy ròng ròng trên lưng.

"Ái chà, không xong rồi không xong rồi, Béo gia thực sự không chịu nổi nữa, tôi cảm giác sắp kiệt sức đến nơi rồi.

Ái chà, tnd toàn làm mấy việc khổ sai, chúng ta đều là những nghệ nhân có tay nghề cơ mà, bắt làm mấy việc cực nhọc này thật là tnd nhục nhã quá." Vừa mới buông tay khỏi công việc, Bàn Tử đã bắt đầu than vãn.

Rõ ràng rồi, cái tên này cả ngày chỉ biết phàn nàn.

Đến nước này rồi, tôi cũng không thèm đùa với hắn nữa, liền nói: "Được rồi, cố gắng thêm chút nữa đi, nếu bây giờ đào thông được đạo động, bên trong có bảo bối, có thứ gì đáng giá thì cứ việc lấy, tôi tuyệt đối không ngăn cản, được chưa?

Có đồ tốt cứ chọn trước, sau đó sẽ có phần thưởng cho mọi người, thấy thế nào?" Cho hắn đủ thể diện và lợi ích, đúng là có động lực thì mới có tỷ lệ thành công, lợi ích chính là nguồn gốc của động lực.

Hiệu quả thật sự quá rõ ràng, mới giây trước còn đang than vãn đủ

điều, vừa nghe thấy sẽ có tiền thưởng lớn, đôi mắt hắn lập tức phát ra ánh sáng xanh, không nói hai lời quay đầu chạy thẳng về phía đó.

"Ái chà chà, đây là trách nhiệm mà, mọi người đã tin tưởng tôi như vậy thì sao tôi có thể làm bậy được.

Giờ thì cứ yên tâm đứng bên cạnh đi, nhiệm vụ gian khổ này cứ giao cho Béo gia tôi giải quyết, hoàn toàn OK." Bàn Tử nhổ hai bãi nước miếng vào lòng bàn tay, xoa xoa rồi bắt đầu liều mạng hét lớn, đập mạnh vào khối đá.

Cuối cùng công không phụ lòng người, sau một hồi đập phá, đột nhiên nghe thấy tiếng "rắc rắc", nhìn xuống vị trí phía trước thì thấy xuất hiện một cuốn sách nhỏ.

Cuốn sách đó giống như một tờ giấy được gấp làm bảy, khi kéo ra thì có hình dạng như một loại tấu chương thời Chiến quốc.

Chắc chắn bên trong có lối thoát, có ghi lại một số kiến thức cơ bản.

Tô Thành chỉ liếc nhìn hai cái rồi không hứng thú, trực tiếp tặng thứ đó cho Béo gia.

"Xong rồi, giờ thì mau thu dọn đồ đạc đi, nếu còn tiếp tục lãng phí thời gian thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chúng ta phải đi thôi, tôi tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sơ suất nào." Cuối cùng đối phương liên tục cảm ơn, những lời đó đều từ tận đáy lòng, cả người lộ rõ vẻ kích động.

Ngay sau đó, đầu óc Tô Thành chợt lóe lên một ý nghĩ, rồi nghe thấy tiếng "rắc", một viên gạch xanh lớn dưới chân Bàn Tử sau cú đập cuối cùng đã nứt toác ra.

Tiếng động đó cùng với sự rung chuyển ngay lập tức thu hút sự chú ý của Tô Thành, Bàn Tử và mọi người, đây trở thành hy vọng

sống sót duy nhất.

"Béo ca cố lên, nhất định phải cố lên, chúng ta sắp thành công rồi, anh là hy vọng của tôi, là niềm tự hào của cả đội, nhất định phải nỗ lực!" Đúng thế, đúng thế, Béo gia thật sự quá lợi hại, quá ưu tú, khiến mọi người phải khâm phục, mau chóng cố gắng thêm chút nữa đi, chúng ta sắp chạm tay vào thành công rồi.

Dưới sự cám dỗ của lợi ích lớn, cộng thêm một loạt lời khen ngợi cổ vũ của mọi người, Bàn Tử trở nên hưng phấn hơn bao giờ hết, không thể kiềm chế được niềm vui sướng trong lòng.

Khi nghe thấy đám đông khen ngợi, hắn sướng rơn cả người.

"Ái chà mẹ ơi, tất nhiên rồi!" Cuối cùng Bàn Tử tràn đầy kình lực, gầm lên một tiếng rồi dùng hết sức bình sinh nện cây búa trong tay xuống.

Sau tiếng "rắc", viên gạch xanh trên mặt đất nứt ra thành từng đạo, nhìn xuống dưới lại thấy xuất hiện một hố đen lòm.

Vì bên trong không có nguồn sáng, lại tối om nên không nhìn thấy đáy, cũng không biết tình hình xung quanh thế nào, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ đứng đó.

"Chuyện gì thế này?

Hiện tại cũng chẳng thấy gì cả, lẽ nào chúng ta làm sai rồi?" Nhìn cái hố đen trước mắt, Tô Thành bắt đầu lầm bầm, thậm chí còn ghé đầu vào nhìn.

Vì một hố đen khổng lồ xuất hiện mà không biết nó sâu bao nhiêu, cũng không biết nó dẫn đi đâu nên mọi người đều cảm thấy nguy hiểm.

Chương 502

Thậm chí còn sợ nếu đứng không vững sẽ bị rơi xuống dưới.

Bàn Tử lúc này cũng ngây người, cầm cái gậy nhỏ trong tay lẩm bẩm: "Nếu người đổ mộ nào cũng lề mề, làm việc dây dưa như thế này thì sau này chúng ta hết đường đi.

Thật sự không thể lãng phí thời gian nữa, mau nghĩ cách đi, chúng ta phải kết thúc trận chiến này thôi." Một bên vừa nói, hắn vừa đứng đó cười hi hi ha ha không dứt, rồi lại bắt đầu ra vẻ.

Bàn Tử bây giờ chỉ muốn nhanh chóng vào trong để tìm kiếm bảo bối đáng giá.

Nhưng Tô Thành lại kiên quyết ngăn lại.

"Bàn Tử đợi đã, tuyệt đối đừng manh động được không?

Bây giờ chúng ta chẳng biết gì cả, chẳng rõ ràng cái gì, nếu đột nhiên mạo hiểm xông vào, vạn nhất gây họa thì chết chắc.

Phải cân nhắc hậu quả sau khi vào đó chứ, cứ yên tâm đứng bên cạnh đi, anh em tôi tự có tính toán." Tô Thành cực kỳ nghiêm túc trừng mắt nhìn Bàn Tử, không ngừng nhắc nhở.

Trọng điểm là vì tình hình hiện tại khá đặc thù, cộng thêm một số quy định mới bên trong, nên việc này thực sự có chút khó giải quyết.

Muốn giải quyết chuyện này thì nhất định phải cẩn thận, từng bước một.

Sau đó mọi người lại bắt đầu cân nhắc, liên tục lắc đầu.

Tô Thành cũng đang nghĩ cách để xuống dưới.

Trước sự lựa chọn này, Tô Thành và Bàn Tử lập tức xảy ra bất

đồng lớn, hai người tranh cãi qua lại, không ai nhường ai.

"Tôi đã nói rồi, tình hình bây giờ đặc thù lắm, không thể nghĩ cách khác sao?

Tại sao mọi người cứ phải đi lối này, sao không cùng nhau xử lý chuyện này ở đây đi." "Không rõ ràng, thật sự không rõ ràng.

Để tôi xử lý chuyện này xem nào, thật sự chẳng có cách nào cả, mau nghĩ cách đi xem có làm đối phương vui hơn chút nào không." Cuối cùng không thèm tranh luận nữa, anh lắc đầu cho qua chuyện.

Nhưng lúc này Bàn Tử vẫn kiên trì, thậm chí muốn xung phong dẫn đầu, vì hắn sợ nếu bên trong thực sự có đồ quý giá mà bị nhóm Tô Thành lấy mất thì hắn thiệt to.

Lúc đó chỉ có nước đứng nhìn, nên lần hành động này phải biểu hiện xuất sắc hơn để giành lấy bảo bối.

Chỉ từ điểm này thôi cũng đủ thấy Béo gia hưng phấn đến mức nào.

Tô Thành thái độ quyết tuyệt không nhân nhượng, hôm nay không cho phép tùy tiện đi vào.

Vì cái hang động này mang lại cho anh một cảm giác bất an, cảm thấy bên trong vô cùng nguy hiểm.

Nếu vào đó mà xảy ra chuyện thì ai bảo đảm an toàn?

Thậm chí có thể khiến mấy người này tranh cãi, hiểu lầm lẫn nhau.

Trong lúc hai người đang tranh chấp không thôi thì Thiên Chân đột nhiên lên tiếng: "Tôi quên chưa nói với mọi người, trong túi tôi tình cờ có một chiếc flycam hiện đại.

Nếu có thể dùng loại thiết bị điều khiển từ xa này bay vào trong thì

có lẽ có thể giúp chúng ta thám thính tình hình bên dưới trước, lúc đó sẽ biết cảnh tượng bên trong thế nào." Khi nói chuyện, Thiên Chân bắt đầu nhẹ nhàng lục ba lô, vì khi đi anh ta có mang theo vài món đồ công nghệ cao, luôn cảm thấy đi đổ mộ cũng nên tiến bộ cùng thời đại để có lúc dùng tới, nên luôn cất giữ bên mình, cảm giác mãi mới có đất dụng võ.

Chuyện này thực sự đột nhiên có ích, nên lòng anh ta cảm thấy sướng rơn, quá tuyệt vời, đối với họ mà nói thì đơn giản hơn nhiều rồi.

"Thế còn đợi gì nữa, mau dùng flycam thám thính đi, xem bên dưới sâu bao nhiêu, có nguy hiểm gì không." "Cậu xem đấy, tôi không cho cậu vào không phải vì có định kiến gì với cậu, cũng không phải thiên vị ai, đơn giản là vì không muốn cậu nộp mạng vô ích thôi." Tô Thành khổ khẩu bà tâm khuyên bảo Bàn Tử.

Anh cũng sợ Bàn Tử không chịu nghe lời rồi lại làm hỏng chuyện.

Thậm chí chuyện này còn có thể gây ra rạn nứt giữa tình anh em, lúc đó nếu tiếp tục hợp tác sẽ không còn sự ăn ý như trước.

Mặt Bàn Tử đỏ bừng lên.

"Đúng rồi, những gì anh nói tôi đều hiểu, đều là tại tôi, vừa rồi tôi thực sự quá nóng nảy, đã gây thêm không ít phiền phức cho đội.

Bây giờ tôi chỉ có thể lui về tuyến sau, đứng xem mọi người biểu diễn thôi." Đương nhiên những lời này của Bàn Tử hoàn toàn là từ tận đáy lòng, không chút giả dối.

Vì hắn đã nhận ra hành động trước đó sai lầm đến mức nào.

Tô Thành xua tay, cắt ngang lời hắn: "Được rồi, chúng ta đều là một đoàn thể, là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, đừng khách sáo như vậy nữa, xem vị trí bên dưới thế nào đi." Sau đó Tô Thành quay đầu nhìn

Thiên Chân đang cầm flycam trong tay.

Ngay sau đó, chiếc flycam từ từ bay vào trong, bên dưới tối đen như mực nên không bắt được hình ảnh rõ nét về toàn cảnh.

Chỉ có điều flycam có trang bị hệ thống radar sonar, nên sau một hồi quét bên trong, nó lập tức tìm kiếm được tình hình sơ bộ.

Hóa ra bên dưới là một đường hầm rộng khoảng hơn hai mét, sâu không thấy đáy.

Một lối đi giống như xuyên suốt các điểm trong cổ mộ, còn tại sao đường hầm này lại đột nhiên xuất hiện dưới chân thì không rõ.

Lúc này hiệu quả của flycam đã được thể hiện, nó có thể tiếp tục tiến sâu vào trong xem có tìm thấy điều gì kỳ tích không.

Nhưng trong lúc mọi người đang chăm chú nhìn flycam và cảm thán về tầm quan trọng của nó, đột nhiên ống kính lóe lên một cái, sau đó màn hình đen kịt, thậm chí còn nghe thấy bên trong truyền ra tiếng gầm rú ầm ầm.

Không chỉ vậy, Thiên Chân thậm chí đã cố gắng liên lạc nhiều lần với flycam và gửi đi các lệnh tương ứng nhưng vô ích.

Chương 503

Bất kể cố gắng thế nào, chiếc flycam yêu quý của cậu ta đã bay vào trong và mất liên lạc hoàn toàn.

Ai cũng biết flycam là "tuyệt chiêu" của Thiên Chân, giờ đột nhiên tổn binh chiết tướng, lòng cậu ta không đau sao được.

Nhưng đối phương vẫn bình tĩnh đứng đó, không ngừng trêu chọc.

"Tôi đã nói rồi mà, sớm biết thế thì cứ nghe tôi, trực tiếp đi vào không phải tốt hơn sao?

Cứ phải làm lãng phí một cái flycam, thật chẳng hiểu nổi.

Đồ đạc tổ tông để lại sao có thể tùy tiện sử dụng theo phương thức bình thường được chứ?" Tô Thành cảm thấy chẳng có gì to tát, dù sao đây cũng là một sự cố bình thường thôi, không cần phải làm quá lên.

Cuối cùng, flycam hoàn toàn mất tín hiệu không thể kết nối lại, Thiên Chân cũng chủ trương muốn vào trong xem xét, Bàn Tử thậm chí còn vỗ ngực tự nguyện đi tiên phong.

Lúc này Tô Thành thực ra trong lòng cũng biết tỏng, dù có ngăn cản cũng chẳng ích gì, đúng là 'cánh tay không vặn nổi đùi', hiện tại đại thế đã định.

Vì vậy, cuối cùng khi không gian xung quanh tĩnh lặng lại, anh chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền, dẫn theo đám người cùng tiến vào, không để lạc mất một ai.

Theo ước định, 'Đại đế' Bàn Tử phụ trách đi tiên phong, gã lôi ra một sợi dây leo núi rồi từ từ thả xuống dưới.

Bên dưới tối đen như mực, không biết sâu bao nhiêu, nên Tô

Thành lấy từ trong túi ra một que pháo sáng, dứt khoát ném mạnh xuống cái đường hầm sâu thăm thẳm trước mắt.

Que pháo sáng phát ra những tiếng 'xèo xèo' rồi tỏa ra ánh sáng chói mắt, ngay sau đó rơi xuống tận đáy, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Mấy người bọn họ cứ thế nhìn chằm chằm theo ánh sáng chạm đất.

"Tốt quá, nhìn thấy không?

Chúng ta sắp vào được rồi, nhìn chỗ pháo sáng rơi kìa, lát nữa chúng ta có thể đặt chân xuống đất rồi, không chừng bên trong toàn là bảo bối ở chủ mộ thất thôi." Bàn Tử nói mà nước miếng chảy ròng ròng, chao ôi, cái tính nết của gã đúng là không đổi được, mới nói vài câu mà tim đã đập nhanh hơn, cảm thấy mình lại gần giấc mộng phát tài thêm một bước.

Đứng bên cạnh, Tô Thành, Ngô Tà và mấy người kia chỉ cười ha hả, không nói gì.

Đừng nhìn Bàn Tử một thân mỡ béo mà lầm, lúc hành động chẳng thấy vướng víu chút nào, ngược lại linh hoạt như một con sóc béo, nhanh chóng bò về phía cuối hang, thậm chí còn không ngừng vẫy tay gọi Tô Thành.

Tô Thành, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà cũng bám theo sau.

Khi ánh sáng của que pháo sáng dưới chân ngày càng yếu đi, đột nhiên một đạo hắc ảnh quét qua bên cạnh que pháo.

Ngay sau đó, que pháo sáng đang cháy dở lập tức biến mất.

Nhóm Tô Thành cảm thấy lo lắng, trong lòng căng thẳng nhưng không cố ý biểu lộ ra, nhưng sau phen náo động này, tim ai nấy đều vọt lên tận cổ họng, thần kinh căng như dây đàn.

Bàn Tử đang ở vị trí dẫn đầu cũng đột nhiên dừng lại, gã nắm chặt sợi dây thừng, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Này này, Tô Thành, lúc nãy dưới đáy cậu có nhìn thấy không, hình như có cái bóng đen quét qua chỗ pháo sáng rồi làm nó tắt ngóm, hay là tôi nhìn nhầm rồi?

Tình huống gì thế này?

Mẹ kiếp, tôi cứ cảm giác như đang nằm mơ vậy.” Bàn Tử ở phía dưới gào lên, miệng không ngừng đoán già đoán non, vì ở dưới đó tình hình khá đặc thù nên tâm lý gã cảm thấy rất mệt mỏi.

Nghe xong, Tô Thành nuốt nước bọt nói: “Không sao, đừng để ý, chúng ta tiếp tục xuống dưới.” Miệng thì nói không sao, nhưng trong lòng lo sốt vó thì biết làm thế nào?

Dù sao cũng đã đến nơi này rồi, có ứng phó thế nào cũng vậy, chi bằng cứ đâm lao phải theo lao.

Bàn Tử tội nghiệp, cả người như rùa bò, nhích từng chút một xuống dưới, chẳng muốn nhanh tí nào.

Hiện giờ gã béo đã hối hận xanh ruột, không ngờ lại gặp phải chuyện này, bình thường gã toàn để Tô Thành xử lý, mình chỉ việc bám đuôi. 'Tôi vì vào cổ mộ mà hy sinh lớn quá rồi'.

Quan trọng nhất là phía trước đen kịt một mảnh, nội tâm gã tràn ngập nỗi sợ hãi với những thứ chưa biết, nên chẳng dám nhích thêm phân nào.

Tô Thành hơi cảm nhận một chút, vị trí này chắc không còn cách đáy bao xa.

Nhìn Bàn Tử cứ lề mề ở giữa chừng, Tô Thành thấy ngứa mắt, dứt khoát bồi cho một cước.

Sau một tiếng thảm thiết, gã béo rơi thẳng xuống đất cái 'bịch' ngay trước mặt.

Gã vừa ôm vai vừa lăn lộn trên đất, kêu gào thảm thiết vì đau.

Tô Thành nhẹ nhàng phủi bụi trên tay, bĩu môi lắc đầu.

Mấy cái trò vặt vãnh này chẳng có chút tính sát thương nào cả.

Sau đó, Bàn Tử buông dây thừng ra, cả người rơi thẳng xuống, chạm đất phát ra tiếng rên hừ hừ.

Tô Thành, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà cũng bám sát theo sau.

Càng đi, họ càng cảm thấy chân tướng cổ mộ đã ở rất gần, thậm chí có thể nhanh chóng tìm ra vị trí cuối cùng để mở ra những bí mật cốt lõi bên trong.

Sau đó, từng người một đều tiếp đất an toàn.

Chương 504

Bàn Tử lúc này nhìn chằm chằm Tô Thành, lập tức vung nắm đấm định gây sự: "Ơ kìa cái thằng cha này, hỏng hết người rồi, tôi coi cậu là anh em mà cậu coi tôi như kẻ thù à, hôm nay tôi nhất định phải đập cho cậu một trận." Gã vừa nói vừa chửi bới om sòm, vung nắm đấm lao về phía trước, trông có vẻ rất hăng máu, chuẩn bị đánh nhau đến nơi.

Nhưng Tô Thành đứng bên cạnh lại lắc đầu liên tục, lùi lại vài bước khiến gã béo vồ hụt.

"Ái chà anh em ơi, hiểu lầm thôi, hoàn toàn là hiểu lầm, đừng có xoắn xuýt vấn đề này nữa.

Có chuyện gì lát nữa chúng ta bàn bạc kỹ, đừng có tạo áp lực tinh thần cho nhau.

Vào thôi, bên trong có việc quan trọng, có đồ đáng tiền đấy." Hiện giờ không còn cách nào khác, Tô Thành chỉ có thể cười hì hì cho qua chuyện.

Sau đó họ tiếp tục tiến về phía trước, không xa lắm, họ thấy cái vỏ que pháo sáng đã cháy hết.

Điều quan trọng là vị trí của cái vỏ này có chút không đúng.

Bình thường khi ném pháo sáng rơi thẳng xuống, dù có lệch cũng không xa đến thế.

Nhưng hiện tại nó lại bị dịch chuyển sang một bên rất rõ ràng, chắc chắn có điều bất thường.

Mọi dấu vết cho thấy có kẻ đã động tay động chân vào que pháo này, chắc chắn có người đã di chuyển nó.

Nếu không, pháo sáng đang yên đang lành sao lại dời chỗ được?

Chỉ có một cách giải thích là có thứ gì đó âm thầm hành động mà không ai chú ý.

"Mọi người nhất định phải cẩn thận, luôn giữ cảnh giác, tuyệt đối không được tách đoàn, chúng ta phải đi cùng nhau." Tô Thành hạ thấp tông giọng, ra hiệu cho những người bên cạnh, giọng nói nhỏ nhẹ hy vọng họ có thể bình tĩnh suy nghĩ.

Nếu không cẩn thận, có lẽ lát nữa sẽ gặp bất trắc, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng.

Vì vậy hiện tại bằng mọi giá phải giữ bình tĩnh.

Nghe xong lời này, đối phương cũng lần lượt gật đầu rồi bám sát nhau, đi theo Tô Thành đang cầm đèn pin cường quang tiến về phía trước.

Họ nhích từng chút một dọc theo vách tường.

Nhưng đi đi lại lại một hồi, ai nấy đều mệt đến vã mồ hôi hột.

"Mẹ kiếp, tôi cảm thấy sắp sụp đổ rồi, rốt cuộc là sao đây?

Cứ đi lòng vòng mãi chẳng thấy đầu ra đâu cả, Tô Thành à, cậu có chắc chắn không đấy, biết đi hướng nào không?

Chúng ta đi nhầm đường rồi à?

Không ổn rồi, tôi cảm thấy xương cốt sắp rã rời rồi, cậu muốn đi thì đi đi, tôi luy muốn chết rồi, không đi nổi nữa." Bàn Tử đi lòng vòng suốt hai ba tiếng đồng hồ, tinh thần sắp sụp đổ.

Bản thân gã thiếu rèn luyện thể thao, tố chất thân thể cũng chẳng ra sao, nên sau vài tiếng liên tục vận động gã sắp phát điên rồi, cảm thấy cứ đi tiếp thế này thì chưa tìm thấy thung lũng thần bí hay đồ quý giá gì mà gã đã mệt chết trước rồi.

Thế là gã ngồi bệt xuống đất, giở quẻ không chịu đi tiếp.

Cứ đi thế này bao giờ mới kết thúc?

"Bàn Tử anh làm gì vậy?

Không thể cứ thế này được, mọi người đang đi cùng nhau, anh đột nhiên dừng lại là không ổn đâu, phải nghĩ đến tinh thần đoàn kết chứ." "Đúng thế, Bàn Tử cũng ích kỷ quá rồi, sao có thể như vậy, không muốn hợp tác với mọi người à?" Thấy Bàn Tử cứ ngồi lì ra đó, Hoắc Tú Tú lập tức chống nạnh, nhìn gã với vẻ mặt rất khó coi.

Nhìn cái gã Bàn Tử này đúng là không đáng tin chút nào, anh em thì phải đồng tâm hiệp lực chứ.

Đằng này Bàn Tử lại coi đó là lẽ đương nhiên để mọi người phải chờ, không còn cách nào khác, đám người chỉ biết giơ ngón tay cái (mỉa mai) rồi trợn trắng mắt với gã.

Nhưng nghe xong những lời đó, Bàn Tử lại tỏ vẻ không quan tâm, thậm chí cuối cùng còn cười hì hì không dứt.

"Ái chà, nghe mọi người nói buồn cười quá.

Tôi nói rồi, chúng ta cứ đi thế này chẳng giải quyết được gì đâu, không nhận ra à?

Chúng ta đang đi vòng quanh tại chỗ đấy." Bàn Tử nói xong thì thè lưỡi, cả người mệt lả nằm bò ra đất.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, Tô Thành đột nhiên cau mày.

Thực ra lúc nãy anh cũng thấy có gì đó không đúng, bình thường một cái đường hầm có thể đi lâu như vậy, nhưng cái mộ huyệt này lớn cỡ nào chứ, nếu cứ đi theo một hướng thì chắc phải xuyên qua mấy ngôi làng rồi.

Ngay cả hoàng đế cổ đại cũng chưa chắc xây được cái mộ hoành vĩ đến thế, huống hồ đây nhìn qua đã biết không phải mộ đế vương.

Vì vậy Tô Thành cân nhắc khả năng lời Bàn Tử nói là đúng.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà cũng không nói thêm gì, chỉ có thể đứng bên cạnh tĩnh lặng chờ đợi Tô Thành phản hồi.

Một lúc sau, Tô Thành lại nở nụ cười lạnh lùng.

"Một đám thỏ con mà cũng dám giở trò với ông đây à?

Tôi nhất định sẽ khiến lũ khốn các người phải hối hận xanh ruột, lúc đó đừng trách sao đen đủi." Tô Thành hừ lạnh một tiếng, nắm chặt nắm đấm thầm nhủ.

Chương 505

Chỉ cần giải quyết được vấn đề này thì mọi chuyện sẽ ổn, còn không thì đây sẽ là chuyện đau đầu nhất.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành đã có ý định và tâm thái mới.

Anh cảm thấy sau đó cả nhóm nên bình tĩnh lại.

Mọi người đều đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, nhìn quanh quất tìm kiếm.

Tô Thành lúc này nói: "Được rồi, nếu đã vậy thì mọi người cứ nghỉ ngơi tại chỗ, lát nữa khi đi chúng ta sẽ đánh dấu tọa độ, xem rốt cuộc là chuyện gì." Hiện giờ cứ mù quáng hành động là không khả thi vì mọi người đã quá mệt mỏi, nếu đột nhiên gặp bất trắc hay nguy hiểm thì e là không ai còn sức mà phản kháng.

Bản thân họ đã kiệt sức cả về thể chất lẫn tinh thần, nên Tô Thành tuyệt đối không cho phép mọi người tiếp tục mạo hiểm.

Ngay lúc đó, Tô Thành lập tức hạ lệnh để mọi người nghỉ ngơi ổn định, cố gắng giải quyết êm xuôi chuyện này.

Nghe xong, mọi người cũng lần lượt gật đầu, tâm trạng cũng dịu lại.

Tô Thành thì suy tính lại tình hình bên trong.

Đã gặp chuyện thì phải có cách, chỉ có giải quyết hợp lý mới được.

Cuối cùng Tô Thành lặng thinh, nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt, chỉ cần có một chút manh mối nào là anh sẽ chộp lấy ngay.

Nghỉ ngơi được khoảng nửa canh giờ, Tô Thành thấy cũng hòm hòm, liền bảo mọi người vực lại tinh thần, lúc đi phải vẽ ký hiệu lên tường.

"Được rồi, cứ yên tâm, Bàn tử tôi chuyên nghiệp nhất khoản này." Bàn Tử xung phong cầm một miếng tiền đồng đi tiên phong, gã đến bên vách tường 'rắc rắc' vài cái, để lại những vết hằn rõ nét.

Tô Thành thấy cách làm của gã chuyên nghiệp như vậy thì cười thầm, nhìn là biết bình thường gã chẳng ít làm chuyện này.

Thấy vậy, Tô Thành hài lòng cười ha hả: "Không tệ không tệ, quả nhiên không làm tôi thất vọng." Sau đó cả nhóm tiếp tục đi khoảng hơn một tiếng đồng hồ.

Đi một vòng quanh, đột nhiên Tô Thành cau mày, ánh mắt đông cứng lại khi phát hiện dưới chân mình xuất hiện một vết vẽ.

Thực ra khi nhìn thấy thứ này, tim Tô Thành cũng 'hẫng' một nhịp, lạnh toát cả người, sắc mặt xanh mét, không ngờ vận khí lại tệ đến thế, cứ tưởng đã thoát khỏi nguy hiểm, ít nhất cũng đạt được thành công.

Nhưng khi quay đầu lại, thứ đó lại hiện ra ngay trước mắt.

Ngay từ đầu, mọi người cứ tưởng là nằm mơ, nhưng giờ rõ ràng là đang đi đường cũ.

Hoảng rồi, triệt để hoảng loạn.

Bàn Tử trợn tròn mắt, chỉ tay vào cái dấu vết phía trước nói: "Đúng rồi, đúng rồi, lúc nãy khi đi qua đây tôi đã cố ý để lại một cái ấn ký, trời ơi không thể tin được, lần này chúng ta bị người ta chơi xỏ thật rồi." Gã chỉ tay vào thứ trước mắt, miệng lẩm bẩm không ngừng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hiện tại gã hoàn toàn không khống chế nổi sự căng thẳng trong

lòng nên bắt đầu nôn nóng, tim đập nhanh liên hồi.

Cuối cùng Bàn Tử bủn rủn chân tay, ngồi phịch xuống đất.

“Xong rồi, tôi cảm giác lần này chắc chắn chúng ta gặp phải quỷ đả tường rồi.

Các vị cô nãi nãi, các vị đại tỷ đại mụ đại ca đại tẩu ơi, cầu xin các người đừng có làm phiền ở đây nữa được không?

Con chỉ đi ngang qua thôi, thật sự không có ác ý gì đâu.” “Cái thân Bàn Tử tôi cũng khổ mệnh lắm, từ năm 5 tuổi cả gia đình đã xảy ra chuyện.

Giờ tôi tự mình bươn chải, mãi mới giống con người một chút, sao lại nỡ chơi tôi thế này?” “Các vị đại ca đại tẩu, cầu xin các người đấy được không?

Nếu mọi người tha cho con đường sống, sau này về con nhất định sẽ mùng một ngày rằm thắp hương bái Phật, lúc đó sẽ đốt thật nhiều đồ cho các người.” Lúc này Bàn Tử như đứa cháu nội ngoan ngoãn, hết lời cầu khẩn, thậm chí còn chắp tay vái lạy liên hồi.

Biết làm sao được?

Trong tình cảnh này, Bàn Tử thà khóc lóc gào thét còn hơn, vì gã chẳng còn lựa chọn nào khác.

Nếu không nói lời hay ý đẹp, không chừng đối phương phong sát một cái là chết lúc nào không hay.

Nên đối với Bàn Tử mà nói, giờ chẳng còn lựa chọn nào khác.

Nhưng có vẻ lời cầu xin khá hiệu quả, sau một hồi quấy rầy, xung quanh đột nhiên thổi tới một luồng gió lạnh buốt.

Hoắc Tú Tú vốn là con gái nên trong lòng có chút nhát gan, sau một chuỗi sự kiện này, tim cô thắt lại, vô thức nép về phía Tô Thành, nắm

chặt lấy tay anh không chịu buông.

“Tô Thành!

Chuyện gì vậy?

Em thấy sợ quá.” Lúc cô nói chuyện, trông rất tội nghiệp, đôi bàn tay đã bắt đầu lạnh ngắt.

Tuy cũng là người từng thấy qua sóng lớn nhưng gặp phải chuyện này rõ ràng là khác biệt.

Tô Thành lại cười lạnh một tiếng.

“Có gì mà sợ, tôi muốn xem là kẻ nào to gan dám chắn đường 'tiểu vương tử đạo mộ' này.

Được rồi, mấy người cứ đứng sang một bên đi, hôm nay để tiểu gia đây cho chúng nó mở mang tầm mắt, xem rốt cuộc chúng nó giở được trò gì.” Những lời này tuyệt đối không phải bốc đồng hay nói suông, trí tuệ của Tô Thành có cơ sở hẳn hoi, lần này anh thật sự bị chọc giận rồi.

Chương 506

Vì theo Tô Thành, nếu hôm nay không xử lý ra trò thì đối phương sẽ được đằng chân lân đằng đầu, thậm chí thừa cơ lấn lướt, lúc đó chẳng phải bị người ta ức hiếp sao.

Thay vì ở đó bị người ta đè đầu cưỡi cổ, thà rằng chơi tới bến với chúng nó.

Thế là Tô Thành cười lạnh một hồi rồi nhìn chằm chằm phía trước, với đôi mắt tinh tường, chỉ cần một chút dấu vết nhỏ cũng không lọt qua nổi.

Anh chuẩn bị 'chơi' với cái con tiểu quỷ này một trận.

Nhưng Bàn Tử lúc này lại có chút nhát cáy, vội vàng chạy tới nắm lấy tay Tô Thành khuyên bảo: “Anh em, bình tĩnh, có thể bình tĩnh chút không?

Dù sao chúng ta cũng chỉ vì tiền tài thôi mà.” “Cứ làm loạn thế này, lát nữa xảy ra chuyện thì hậu quả khôn lường, chúng ta có thể bình tĩnh một chút không, ít nhất phải tính xem bước tiếp theo làm gì chứ không thể cứ để người ta ức hiếp mãi.” Trước khi nói, Bàn Tử tỏ ra rất căng thẳng, cứ nắm chặt tay Tô Thành không buông, liên tục khuyên nhủ.

Theo ý gã, hiện tại không phải lúc để bốc đồng hay tự cao tự đại.

Nhưng Tô Thành lắc đầu.

Đã đến nước này thì không thể chùn bước.

Nếu là bình thường thì có thể bỏ qua, nhưng giờ Tô Thành thấy không thể nhún nhường được nữa.

Sau đó anh đẩy Bàn Tử ra, lấy trong ba lô ra một cây nến rồi nói:

“Được rồi cái lão béo nhát gan này, tôi thì không nhát đâu.

Nếu không có gan thì né sang một bên đi, đừng có ở đây làm vướng tay vướng chân, chuyện còn lại hôm nay cứ để tôi giải quyết.” Giọng Tô Thành rất vang, trong mộ huyệt nghe rõ mồn một.

Hoắc Tú Tú nghe xong, hai mắt sáng rỡ, nhìn Tô Thành với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ. 'Ngầu quá!', những lời Tô Thành vừa nói khiến tim cô đập thình thịch, cảm thấy anh như một siêu nam thần.

Thế là cô vội che miệng, không ngừng reo hò cổ vũ, tim đập nhanh liên hồi.

Ai mà biết hôm nay Tô Thành lại nói ra được những lời như vậy.

Ở một khía cạnh khác, Tô Thành cũng cười ha hả: “Khiêm tốn, khiêm tốn thôi, cứ đứng bên cạnh xem là được.

Hừ hừ, chẳng phải tôi đã nói rồi sao?

Nếu có kẻ nào thật sự chắn đường tôi, thì hôm nay thần cản sát thần, Phật cản sát Phật, vì Tô Thành tôi chưa bao giờ biết sợ là gì.” Hôm nay những lời này của Tô Thành tuyệt đối không phải là làm màu, vì anh thực sự có vốn liếng, nếu gặp phải nguy hiểm thì có thể đánh gục đối phương ngay lập tức.

Lúc đó trong lòng anh đã có những tính toán riêng.

Nghe xong, Hoắc Tú Tú gật đầu liên tục, đôi mắt chớp chớp nhìn anh với nụ cười tinh quái trên môi. 'Tuyệt quá!', cô cảm thấy cách làm của Tô Thành vừa chuyên nghiệp vừa nam tính, khiến trái tim nhỏ bé của cô cứ nhảy loạn xạ vì đây mới chính là nam thần thực sự.

Cuối cùng, Hoắc Tú Tú vỗ tay hoan hô, giơ ngón tay cái khen ngợi: “Tô Thành, anh tuyệt quá, không ngờ anh lại chuyên nghiệp đến thế, oa, nam thần!” Sau khi cô reo hò, Bàn Tử đứng bên cạnh cũng chỉ biết tặc lưỡi.

Đúng là không so sánh thì không có đau thương, lúc nãy Bàn Tử còn vỗ ngực ta đây giỏi nhất, giờ thì mất mặt chưa?

Chỉ vài câu nói mà cục diện đã xoay chuyển hoàn toàn.

Sắc mặt Bàn Tử xanh mét, trông rất tội nghiệp và thảm hại.

Ai ngờ hôm nay lại đen đủi thế, bị Tô Thành mắng một trận chẳng khác nào bị tát một cái thật đau.

Sau đó gã chỉ có thể cười khổ: "Cậu nói đúng lắm, Tô Thành nói không sai tí nào, tôi nhận sai, chắc tại tôi nghỉ ngơi nhiều quá nên giờ nhát gan rồi." Lời giáo huấn lúc nãy của Tô Thành thật sự đã dạy cho Bàn Tử một bài học, khiến gã tỉnh ngộ, nhiệt huyết trong người bắt đầu bình ổn lại.

Vì đối với gã, chuyện này giờ cũng đơn giản hơn nhiều, ít nhất không phức tạp như gã tưởng, tâm trí cũng trở nên ổn định hơn.

Ngay sau đó, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tô Thành lặng lẽ tiến lên phía trước, lấy một cây nến trong ba lô ra châm lửa rồi đặt xuống.

Cây nến từ từ cháy, tỏa ra một tia sáng yếu ớt, ngọn lửa nhảy nhót như những vũ công màu xanh.

Tô Thành bảo mọi người nín thở, bản thân anh thì nhìn chằm chằm vào cây nến.

"Mọi người nhất định phải nhìn kỹ, nếu thực sự có tiểu quỷ nào giở trò thì lát nữa ngọn lửa sẽ dao động, chính là cái gọi là 'quỷ thổi đèn'." "Cứ yên tâm, hôm nay tôi đã ở đây thì nắm chắc phần thắng, nhất định sẽ khiến chúng không còn chỗ trốn, dám giỡn mặt với tôi thì chỉ có nước xui xẻo thôi!" Khi nói những lời này, Tô Thành ưỡn thẳng lưng, vẻ mặt điềm tĩnh, đôi mắt híp lại cười hì hì.

Chính vì năng lực như vậy nên anh mới tự tin đến thế.

Những người xung quanh cũng gật đầu tán thưởng, không ngừng cảm thán.

Nếu đã vậy thì mọi chuyện đơn giản rồi, không gian dần yên tĩnh lại.

Tô Thành lặng lẽ bám theo về phía trước.

Ban đầu cây nến không hề lay chuyển, mọi người chỉ biết nhìn chằm chằm chờ đợi, nhưng sau đó khi vài người bắt đầu mất kiên nhẫn, đột nhiên cây nến vốn đứng yên bắt đầu run rẩy một chút.

Trong nháy mắt, tất cả đều giật mình, mắt trợn tròn.

“Kìa anh, mau nhìn xem, ngọn lửa thực sự động đậy rồi kìa, trời đất ơi, không phải tôi nhìn nhầm chứ?

Chương 507

Tôi cứ tưởng đó chỉ là truyền thuyết thôi.” Ngay sau đó, Ngô Tà đứng bên cạnh bắt đầu la hét thất thanh, vì trước đây cậu ta chưa từng trải qua chuyện này, cũng chưa từng thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy.

Giờ tận mắt chứng kiến ngọn nến run rẩy, cậu ta sững sờ, cảm thấy mọi chuyện thật khó tin.

Trong khoảnh khắc đó, tim cậu ta đập nhanh liên hồi, khóe miệng không ngừng cảm thán.

Ở một phía khác, Tô Thành cười hả hả, gật đầu nói: “Cậu nói đúng rồi đấy, trên đời này đúng là có những chuyện khó nhằn, nhưng giờ gặp rồi thì biết làm sao?

Chúng ta không thể cứ giả ngốc mãi được, yên tâm đi, chuyện này cứ để tôi sắp xếp, tôi muốn xem rốt cuộc là lũ thỏ con nào đang giả thần giả quỷ ở đây.” Nói xong, Tô Thành cười lạnh liên tục rồi từng bước tiến lên.

Nếu có năng lực giải quyết thì quá hoàn hảo, còn nếu không thì đành nhận xui xẻo vậy.

Sau đó Tô Thành rút ra một thanh đao đồng, rồi móc từ trong túi ra hai lá trúc.

Tiếp theo, anh lại một lần nữa gọi hệ thống đạo mộ trong đầu: “Hệ thống, lập tức đánh thức cho tôi, hôm nay tôi muốn bắt quỷ, hôm nay tôi phải trở thành bậc thầy bắt quỷ thực sự.” [Đinh đoong!

Hệ thống đang kiểm tra chỉ lệnh của chủ nhân, đang tìm kiếm các kỹ năng liên quan cho ngài.] [Tìm kiếm thành công chương trình kỹ

năng hữu dụng cho ngài, ngài có thể dựa trên dữ liệu hướng dẫn để tiến hành lựa chọn công năng thực sự!] [Thông qua các kiến thức công năng của hệ thống, đề xuất cho ngài các kỹ năng có hiệu quả!] Theo sau những tiếng thông báo thanh thúy của hệ thống, trên màn hình hiện ra các gian hàng hàng hóa với đủ loại dữ liệu.

Nhìn thấy những thông tin đó, Tô Thành cười thầm, chao ôi đúng là công phu không phụ lòng người, sau đó anh nhìn thấy một thứ, chính là kỹ năng bắt quỷ của Chung Quỳ.

Đúng là không hổ danh hệ thống đạo mộ, trong nháy mắt Tô Thành cảm thấy vô cùng tự tin, nếu ngay cả kỹ năng bắt quỷ cũng không có thì đúng là bị người ta cười cho thối mũi.

Vì vậy khi xem lượng thông tin kỹ năng đó, miệng Tô Thành cười đến tận mang tai, tim đập nhanh, không còn muốn khiêm tốn nữa.

Tốt quá rồi, lần này nhất định sẽ tạo ra kỳ tích.

"Hệ thống, lập tức đổi cho tôi kỹ năng Chung Quỳ." [Đinh đoong!

Hệ thống đang kiểm tra chỉ lệnh, đang tìm kiếm, vui lòng đợi trong giây lát.] [Chúc mừng chủ nhân!

Dựa trên kiểm tra của hệ thống và chỉ lệnh của ngài, đã tiêu tốn 999 điểm kinh nghiệm để đổi lấy kỹ năng Chung Quỳ, ngài có thể sở hữu thực lực của Chung Quỳ để hành động.] Sau một chuỗi thông báo, trên màn hình lập tức hiện lên một dấu hỏi lớn kèm theo thông tin dữ liệu đổi thành công.

Trong khoảnh khắc đó, lòng Tô Thành sướng rơn.

Tuyệt vời, lần này đúng là không uổng công tâm huyết.

Hiện tại các kỹ năng liên quan đã đổi xong, tiếp theo sẽ là lúc đi săn.

Giờ đã có kỹ năng Chung Quỳ thì việc bắt quỷ dễ như trở bàn tay.

Thế là trong lòng anh vô cùng đắc ý, thong thả tiến về phía trước, trong lòng đã có những tính toán và sắp xếp riêng.

Nhưng đột nhiên, ánh mắt anh thoáng hiện vẻ hoang mang, sắc mặt thay đổi.

Sau đó anh chỉ biết ngây người nhìn Tô Thành dùng hai lá trúc quẹt qua mắt, ngay lập tức đôi mắt phát ra tia sáng, mọi khung cảnh xung quanh hiện ra rõ mồn một.

Tiếp đó, anh nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ đỏ, tóc trắng xóa đang đi lại xung quanh, thậm chí còn gầm thét một tiếng lao về phía này, sức chiến đấu trông vô cùng khủng khiếp, có lẽ thứ tóc trắng đó mới chính là kẻ gây rối thực sự.

Tô Thành thấy không thể giữ bình tĩnh được nữa, liền vẫy tay ra hiệu cho Hoắc Tú Tú mau lùi lại phía sau, một mình anh đứng ra ứng chiến.

Thấy người phụ nữ đồ đỏ tiến lại gần, Tô Thành lập tức vung thanh đao đồng trong tay, chém mạnh một phát.

Thanh đao đồng lóe lên một luồng kim quang chói lòa, chiếu rọi khắp không gian, ngay sau đó là một tiếng thét thảm thiết thanh thúy vang lên.

Đám phụ nữ đồ đỏ đó sợ hãi lùi xa, thậm chí có kẻ còn run cầm cập.

Không thể nào, 'ông xã' sao lại mạnh thế được, chỉ trong nháy mắt đã dọa cho chúng sợ mất mật.

Thế là đám phụ nữ đồ đỏ đó đều lẩn trốn thật xa.

“Hừ hừ, muốn chạy à?

Không có cửa đâu!

Muốn trốn thì phải hỏi thanh đao trong tay ta có đồng ý không đã, lúc nãy còn giở trò quỷ đả tường ở đây.

Các ngươi nghĩ hôm nay có thể dễ dàng thoát thân được sao?" Nhìn thấy đối phương định quay đầu chạy trốn, Tô Thành cười lạnh, hôm nay chắc chắn sẽ không xong chuyện dễ dàng như thế đâu, vì với anh, trò chơi bây giờ mới chỉ bắt đầu.

Cuối cùng Tô Thành cũng bắt đầu tăng tốc, từng bước bám sát, thậm chí trong lúc cười lạnh anh đã lộ ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Người phụ nữ áo đỏ kia không chút chần chừ, lập tức lao về phía Bàn Tử đang đứng đằng xa.

Vì hiện tại Bàn Tử không nhìn thấy cô ta nên căn bản chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, cứ đứng ngớ ra đó.

Tô Thành đã phản ứng kịp, thấy tình hình có chút không ổn, liền hét lớn về phía Bàn Tử: "Cái đồ ngốc này, mau chạy đi, chạy mau!" Trong tình huống này, nếu không nhanh chân chạy thoát thì một lát nữa sẽ thảm lắm, thậm chí có thể bị giết chết ngay tại chỗ.

Tô Thành cảm thấy không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể hối thúc Bàn Tử chạy trốn.

Khổ nỗi Bàn Tử cứ ngơ ngác, nhìn Tô Thành với ánh mắt đầy vẻ mê mang, căn bản không hiểu ý tứ trong lời nói của Tô Thành là gì.

"Ái chà, Tô Thành, rốt cuộc là có chuyện gì mà cậu lại trở nên quái gở như vậy?" Hắn ngốc nghếch nhìn Tô Thành rồi lẩm bẩm hỏi han đủ điều để tìm hiểu nguyên nhân.

Chương 508

Đứng trước mặt Bàn Tử, Tô Thành chỉ biết thở dài, liên tục lắc đầu cười khổ.

Vì tình thế cấp bách nên anh cũng lười giải thích thêm.

Anh nhìn thấy người phụ nữ áo đỏ kia trong nháy mắt đã đâm sầm vào người Bàn Tử, ngay sau đó Bàn Tử sững người lại, toàn bộ khí tức trên người đều thay đổi.

Lúc này, Tô Thành đứng thẳng bên cạnh nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, hai người duy trì khoảng cách tầm hai mét.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà cũng chú ý thấy sự thay đổi kỳ quái của Tô Thành.

"Tô Thành bị sao vậy?

Cứ nhìn chằm chằm như thế, Bàn gia xảy ra chuyện gì rồi sao?" Hoắc Tú Tú có chút thiên chân và mê mang hỏi.

Tô Thành cảm thấy đau đầu, anh hiểu rõ tình hình nhưng lại không biết giải thích cụ thể thế nào.

Anh chỉ liên tục lắc đầu nói: "Hừ hừ, hiện tại đừng vội, cứ yên lặng đứng bên cạnh đã.

Để tôi suy ngẫm xem tình hình này là thế nào, xem ra lần này gặp phải chuyện khá khó nhằn và cức thủ rồi." Vì tình hình đặc biệt nên tâm lý Tô Thành có chút thấp thỏm, nếu cân nhắc không chu toàn thì rắc rối phía sau sẽ không ít.

Trong hoàn cảnh này, anh chỉ được phép thành công, không được thất bại.

Ngay sau đó, đối phương chỉ biết nuốt nước bọt, gật đầu, không dám nói thêm lời nào.

Đột nhiên, Tô Thành hét lớn một tiếng, dậm mạnh chân xuống đất rồi bật nhảy lên cao.

"Anh em à, xin lỗi nhé, tất cả đều là do con nữ quỷ này làm thôi.

Mấy đứa cứ đứng bên cạnh chờ đi, hôm nay tôi sẽ giúp cậu." Cuối cùng, Tô Thành gầm lên một tiếng, vung thanh đao trong tay, nhanh chóng lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử vẫn đứng đờ đẫn tại chỗ, nhìn thanh đao kề sát cổ mình mà không hề phản kháng.

Tô Thành vội vàng run tay một cái rồi giữ chặt đao lại để không làm đối phương bị thương.

Sự chuyển biến chớp nhoáng này khiến anh cảm thấy bất ngờ, con quỷ này thật sự rất xảo quyệt.

Chắc chắn nó biết anh sẽ không xuống tay giết Bàn Tử để rồi phải trả giá đắt, nên mới dùng cách này để uy hiếp anh.

Trong nháy mắt, lòng Tô Thành thắt lại.

Sau đó, đao của Tô Thành vẫn kề sát cổ Bàn Tử, anh lạnh lùng nhìn đối phương: "Cho cô cơ hội cuối cùng, lập tức cút khỏi người anh em của tôi ngay!

Đừng tưởng chui vào đó là có thể kê cao gối mà ngủ.

Tôi cảnh cáo cô, cô đang chạm vào vảy ngược của tôi đấy, muốn chết hả?" Nắm chặt thanh đao trong tay, Tô Thành bắt đầu mắng nhiếc đủ kiểu, đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng.

Nhưng đáng tiếc kẻ trước mắt căn bản không có nửa điểm phản ứng, hoàn toàn không nghe.

Thậm chí hắn còn lắc lư người, chẳng mảy may để ý, trông có vẻ rất ngáo ngơ.

Mọi người xung quanh đều đứng nhìn trân trối, không ngờ mọi chuyện lại đáng sợ đến mức này, ai nấy đều cảm thấy hoang mang.

Tô Thành siết chặt chuôi đao, nhìn chằm chằm phía trước.

Đúng là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, hôm nay đã đến đây thì nhất định phải cho con quỷ này một bài học.

Nếu không dạy dỗ nó thì nó định lên trời chắc?

Nhưng sau lời nhắc nhở đầy thiện chí của Tô Thành, anh lại thấy khóe miệng Bàn Tử hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười quỷ dị và lạnh lẽo.

Ngay khoảnh khắc đó, da đầu Tô Thành tê rần, trong lòng thầm kêu không ổn.

Anh thừa biết tình hình hiện tại rất tệ, bình thường Bàn Tử không bao giờ quái dị như vậy.

Với phản ứng kỳ lạ và dáng vẻ đáng sợ kia, rõ ràng đây không phải do con người làm, mà là con nữ quỷ kia đang khiêu khích anh.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà đều lùi ra xa, không dám đứng gần Bàn Tử chút nào.

“Phải làm sao bây giờ?

Bàn gia thật chẳng đáng tin chút nào, tự dưng lại bị nữ quỷ ám, rốt cuộc phải xử lý thế nào đây?

Chúng ta đi lấy đồ chứ đâu muốn dây dưa với mấy con tiểu quỷ này.” “Tô Thành à, anh nhất định phải có cách nhé, nhưng đừng làm Bàn gia bị thương.

Người ta nói tiểu quỷ khó quấn, lần này chúng ta xui xẻo thật rồi.”

Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh không ngừng lẩm bẩm.

Tuy cô là thanh niên hiện đại, theo chủ nghĩa vô thần, nhưng là con cháu Lão Cửu Môn, từ nhỏ cô đã được nghe kể về những chuyện tương tự và biết rõ những chi tiết liên quan.

Ví dụ như chuyện hiện tại tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, mà có một sự liên kết nhất định nào đó.

Tô Thành chỉ gật đầu chứ không trả lời trực tiếp, vì lúc này bản thân anh cũng không nắm chắc có thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề.

Chương 509

“Rốt cuộc cô muốn thế nào?

Bây giờ nói ngay cho tôi biết điều kiện gì thì cô mới chịu rời khỏi người anh em của tôi?

Tôi nói cho cô hay, anh em của tôi không thù không oán với cô, cô làm vậy chỉ tổ tự chuốc lấy nhục nhã thôi, đừng để đường đi của mình càng lúc càng hẹp.” Tô Thành bắt đầu dùng những phương thức thông thường để nhắc nhở, hy vọng cô ta có thể ngoan ngoãn nghe lời, ít nhất là chủ động hòa giải.

Nếu cô ta chủ động từ bỏ Bàn Tử thì đôi bên cùng có lợi, đỡ phải chuốc lấy một đống phiền phức.

Nhưng đáng tiếc đối phương giờ đã có hình tượng mới, cứ bướng bỉnh đến cùng, căn bản không nghe khuyên bảo, cũng không có nửa điểm phản hồi.

Điều này khiến Tô Thành cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đột nhiên, con nữ quỷ kia như bị kích động bởi điều gì đó, gầm lên một tiếng rồi nhe ra bộ móng vuốt sắc nhọn, lao về phía Tô Thành.

Bàn Tử lúc này giống như một con chó điên, móng tay đột nhiên dài ra, trông vô cùng buồn nôn, thậm chí nước dãi còn chảy ròng ròng xuống cằm.

Tô Thành phản ứng khá nhanh, lách người ngã xuống sàn cầu.

Đòn tấn công đầu tiên với bộ móng vuốt sắc lẹm lướt qua ngực anh, dù vậy vẫn khiến áo anh bị rạch một đường rõ rệt.

Sau một hiệp giao đấu, Tô Thành không thể tiếp tục giữ bình tĩnh được nữa.

Nếu cứ liên tục lùi bước và né tránh thế này thì con quỷ khốn khiếp kia sẽ càng lấn tới, thậm chí làm ra những chuyện quá đáng hơn.

Người xưa có câu, kẻ mạnh tạo ra cơ hội, kẻ yếu chờ đợi thời cơ.

Tô Thành là một người mạnh mẽ thực thụ, lại sở hữu Hệ thống Đạo Mộ, làm sao có thể để người khác tùy ý bắt nạt?

Phong cách xử sự của anh hoàn toàn không cho phép điều đó.

Ngay khoảnh khắc bị đối phương tập kích, Tô Thành lập tức dậm chân xuống đất, vung thanh đao đồng xanh trong tay lên cực nhanh.

Hoắc Tú Tú đứng một bên sợ đến ngây người, cô bịt miệng hét lên: "Đừng mà!", vì cô nghĩ Tô Thành định dùng đao với Bàn Tử.

Dù sao tất cả cũng là bạn bè, nếu thực sự dùng đao kiếm làm bị thương thì có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Vạn nhất Bàn Tử có mệnh hệ gì, cô chắc chỉ biết đứng một bên khóc ròng.

Bản thân Hoắc Tú Tú cũng chỉ là một cô gái bình thường, làm sao nỡ nhìn người đàn ông mình thích và anh em của anh ta tàn sát lẫn nhau.

Thế nên cô mới hét lên "Đừng mà!".

Nhưng ngay sau đó, cô lại ngẩn người ra.

Vì thanh đao của Tô Thành không hề chém ra ngoài, mà anh đột ngột rạch một đường lên cổ tay mình, máu tươi lập tức bắn ra tung tóe.

Tô Thành siết chặt nắm đấm, nhìn từng giọt máu rơi xuống đất.

Nhưng trên mặt anh vẫn luôn hiện lên nụ cười đắc ý, nhìn thẳng vào Bàn Tử.

Nụ cười ấy khiến người ta cảm thấy khó hiểu, thực sự không rõ anh đang định làm gì.

“Không cuồng nữa à?

Để tôi xem cô có thể kiên trì được bao lâu.

Cô có biết mình vừa chạm vào nghịch lân của tôi không?

Tôi muốn xem cô còn diễn trò được đến lúc nào, để xem máu của tôi có tác dụng gì nhé.” Khi nhìn từng giọt máu tươi rơi xuống đất, Tô Thành bắt đầu cười lạnh không dứt.

Không có chút năng lực thì anh đã chẳng thích tùy tiện đùa giỡn với đối phương.

Ví dụ như hiện tại, một khi đã nhắm vào con quỷ này thì nhất định phải chơi đùa với nó một vố ra trò.

Vì vậy, lúc này anh từng bước tiến về phía trước, những giọt máu trong lòng bàn tay cứ thế chảy xuống.

Đối phương thấy vậy thì co rùm lại, không còn cơ hội để tiếp tục lấn tới nữa.

Không ai ngờ được Tô Thành lúc này lại đáng sợ đến thế.

Con nữ quỷ đang ám trên người Bàn Tử đã hoảng sợ, liên tục lùi lại phía sau, thậm chí còn lộ ra vẻ sợ hãi tột độ khi đối diện với áp lực cực lớn từ phía Tô Thành.

Nó căn bản không ngờ Tô Thành lại khủng bố như vậy, cư nhiên lại dùng đến phương thức này khiến nó không kịp trở tay.

Vì thế lúc này Bàn Tử liên tục lùi về phía sau, cảm giác được trong khí tức từ máu của Tô Thành ẩn chứa một luồng áp chế quỷ dị.

Còn Tô Thành lúc này vẫn cứ cười hì hì, không ngừng tiến tới.

“Ha ha, sao thế?

Sao lại sợ hãi nhanh như vậy?

Chương 510

Sắp chết đến nơi rồi à?" "Khí thế ban nãy đâu rồi, sao đột nhiên lại biến mất tiêu thế?

Ha ha, thật là buồn cười quá đi mất, để tôi xem nào, để tôi xem cô tài giỏi đến mức nào." Tô Thành vừa tiến lên vừa cười nói đủ kiểu, mắt nhìn chằm chằm không rời.

Sau đó, đối phương cứ thế lùi lại cho đến khi lưng dán chặt vào tường.

Lúc này Hoắc Tú Tú và Ngô Tà lập tức phản ứng lại, cuối cùng cũng hiểu được ý đồ thực sự trong cách làm của Tô Thành.

Anh đang dùng cách "tổn thất tám trăm, diệt địch một ngàn", dùng máu tươi thực sự của mình để áp chế đối phương, khiến con quỷ kia phải ngoan ngoãn nghe lời.

Phương pháp này của Tô Thành tuy có chút tổn hại bản thân nhưng lại cực kỳ hiệu quả, trước đó anh cũng đã từng chiếm được ưu thế nhờ cách này.

Hoắc Tú Tú đứng đằng xa không ngừng vỗ tay cổ vũ cho Tô Thành, thậm chí còn reo hò phấn khích.

"Anh nhất định phải cố lên nhé, phải đánh bại nó, thật là tuyệt vời, không ngờ hôm nay anh lại xuất sắc như vậy, nhất định phải đánh bại nó cho em." "Lợi hại quá, đúng là một người đàn ông mạnh mẽ, chắc chắn sẽ đánh bại được nó thôi, siêu cấp tuyệt vời luôn." Hiện tại Hoắc Tú Tú bắt đầu không ngừng reo hò, thậm chí còn khua tay múa chân phấn khích khó kìm nén được.

Đứng trước mặt cô, Tô Thành cũng cười hì hì, nhún vai.

Cuối cùng anh cười lạnh nói: “Lão tử không có nhiều thời gian để nói nhảm đâu, tất cả là do cô tự chuốc lấy cả.

Đã ép tôi phải tung ra đòn sát thủ này thì cũng đừng trách tôi để cô phải nếm mùi đau khổ.” Cuối cùng, tay Tô Thành đột nhiên vung lên, một luồng máu tươi bắn thẳng về phía trước, rơi lên người kẻ trước mắt.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng thảm khiếu vang lên xé lòng.

Sau tiếng thảm khiếu của nữ quỷ, khi máu tươi vừa chạm vào mặt Bàn Tử, một luồng gió lạnh lập tức thổi qua.

Bàn Tử cũng thét lên đau đớn rồi đổ gục xuống đất, toàn thân vô lực như thể bị rút cạn sức lực.

Hoắc Tú Tú, Tô Thành và những người khác đều biết rằng người phụ nữ áo đỏ kia đã rời khỏi cơ thể hắn, nên mới có phản ứng như vậy.

Không gian xung quanh chìm vào yên lặng, mọi người vây quanh nhìn chằm chằm.

Tô Thành khẽ phủi bụi trên người, cười hì hì.

Bản thân đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà.

“Hai người phụ trách chăm sóc Bàn Tử, nhớ kỹ đừng để thứ gì không sạch sẽ nhắm vào cậu ta đấy.

Nhất định phải trông chừng cẩn thận cho tôi, giờ tôi đi đây một lát.” Vì đã ép được người phụ nữ áo đỏ ra ngoài, Tô Thành cảm thấy không thể tiếp tục khiêm tốn được nữa, phải dạy cho cô ta một bài học thật nhớ đời.

Bởi vì cô ta đã chạm vào giới hạn và vảy ngược của anh.

Đối với Tô Thành mà nói, hôm nay dù thế nào cũng phải tiêu diệt cô ta.

Tô Thành gia tăng tốc độ, nhanh chóng đuổi theo hướng cô ta vừa biến mất, nắm đấm siết chặt.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà chỉ đành ở lại chăm sóc Bàn Tử, còn Tô Thành thì bước đi như bay, mắt nhìn chừng phía trước.

Anh hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, tuyệt đối không cho phép lũ quỷ kia tiếp tục thừa cơ đục nước béo cò.

Với Tô Thành, chuyện đó hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Vì thế xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Tô Thành đứng quan sát khung cảnh trước mắt rồi cười nhạt.

Có lẽ cuộc chơi chỉ mới bắt đầu thôi, tiếp theo mới thực sự là lúc săn mồi.

Anh tiếp tục rảo bước nhanh về phía trước.

Ngay khi anh vừa đuổi kịp, không gian xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng tuyệt đối.

Tô Thành đã đi theo người phụ nữ áo đỏ vào một đoạn mộ đạo rẽ ngoặt, bên trong vắng lặng, con quỷ kia đột nhiên biến mất.

Thêm vào đó, xung quanh tối đen như mực, Tô Thành đành phải một tay cầm đao đồng xanh chỉ về phía trước, từng bước tiến vào.

Chắc chắn cô ta đang trốn đâu đó quanh đây để tìm cơ hội tập kích.

Vì vậy, Tô Thành vẫn tỏ ra cực kỳ cảnh giác, phải đảm bảo vạn vô nhất thất.

“Con nhóc này cư nhiên dám giở trò với tôi à?

Nếu đã vậy thì cô chỉ có con đường chết thôi.” Sau đó Tô Thành bắt đầu cười lạnh lùng.

Trò chơi bây giờ mới bắt đầu, anh tăng tốc tiến lên.

Bất chợt, anh ngẩng đầu lên, vung đao ném đi, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí.

Ngay khoảnh khắc đó, anh phát hiện ra điều bất thường.

Thanh đao của anh không chút chần chừ chém thẳng về phía trước.

Chương 511

Một tiếng thảm khiếu vang lên, sau đó một bóng đen rơi rụng ngay trước mắt.

Tô Thành khoanh tay trước ngực, nhìn cái bóng đen ấy rồi cười ha hả.

Ái chà chà, thật không ngờ lại ngu dốt đến thế, cứ tưởng là mạnh lắm, ai dè chớp mắt một cái đã mất mạng rồi.

Anh cảm thấy thật vô vị, chẳng có chút sức chiến đấu nào cả.

Sau đó, toàn bộ không gian xung quanh chìm vào tĩnh lặng.

Tô Thành nhẹ nhàng phủi bụi trên người, lắc đầu.

"Hừ hừ, cái loại nữ quỷ áo đỏ chết tiệt này cũng dám giở trò trước mặt tôi à, giờ thì biết ai là em trai ai là đại ca chưa?" Nữ quỷ áo đỏ bị đánh ngã gục xuống đất, thanh đao đồng xanh của Tô Thành đã kề ngay cổ cô ta.

Cô ta trông thật tội nghiệp, đứng nép một bên.

Giờ đây cô ta chỉ còn con đường chết, không còn cách nào để phản kháng nữa, đặc biệt là khi ngước nhìn Tô Thành, ánh mắt cô ta hiện lên vẻ vô thần và trống rỗng.

Có lẽ chính cô ta cũng không ngờ mình lại đen đủi đến mức bị Tô Thành khống chế như vậy.

Nhưng cũng đáng đời thôi, tất cả là do cô ta tự làm tự chịu.

Nhìn đối phương, Tô Thành chỉ lạnh lùng lắc đầu cười.

"Hừ hừ, cái loại ngu xuẩn vô tri này đúng là tức cười nhất!" "Vô ích thôi, cô chẳng có cơ hội nào để PK với tôi đâu." Vừa nói anh vừa

nhếch mép cười lạnh, cảm thấy cô ta thật là ngu ngốc.

Trong mắt Tô Thành, cô ta hiện giờ chẳng khác nào cá nằm trên thớt, muốn xử thế nào cũng được, chắc chắn phải chết.

Con nữ quỷ áo đỏ này cư nhiên cũng không hề bỏ chạy.

Cô ta trực tiếp quỳ xuống, ưỡn ngực để lộ cả vùng cổ ra.

Trong khoảnh khắc đó, mọi thứ xung quanh hoàn toàn yên tĩnh lại, mọi người chỉ có thể trân trối nhìn theo.

Nhưng ngay sau đó, trong đầu Tô Thành đột nhiên vang lên tiếng chuông thông báo giòn giã của hệ thống. 【Keng!

Báo cáo chủ nhân, hệ thống vừa kiểm tra qua tiểu sử cuộc đời của người phụ nữ này!】 【Sau khi hệ thống tìm kiếm và kiểm tra, hiện tại không thể giết cô ta ngay lập tức, mà phải giữ cô ta lại và cứu vãn.】 【Hệ thống đang phát động nhiệm vụ!】 Vốn dĩ Tô Thành có thể dễ dàng dùng một đao kết liễu cô ta, nhưng cái thông báo đột ngột từ hệ thống đã làm đảo lộn hết suy nghĩ của anh, khiến anh cảm thấy có chút câm nín.

Bởi vì hệ thống không chỉ ngăn cản anh thực thi công lý mà còn biến cô ta thành một nhiệm vụ.

Một cửa sổ nhiệm vụ hiện ra trước mắt anh, dường như anh cần dựa vào năng lực cá nhân để tìm hiểu toàn bộ cuộc đời của người phụ nữ này.

Hóa ra cô ta là một vật phẩm tùy táng.

Sau khi tìm hiểu qua, anh phát hiện số phận của cô ta khá thảm thương.

Ban đầu cô ta chỉ là một nô tì bình thường, nhưng vì lý do nào đó mà bị chôn sống theo chủ nhân tại đây.

Thi thể của cô ta bị phong tỏa trong một quan tài đá.

Quan trọng nhất là người ta đã dùng một thủ pháp cực kỳ cổ xưa và tàn nhẫn để giam giữ linh hồn cô ta vĩnh viễn trong mộ thất này.

Điều đó khiến lòng cô ta mang đầy oán hận, và cuối cùng hình thành nên cơn oán giận trước mắt.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người xung quanh dường như cũng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Ai nấy đều cảm khái vạn phần, mắt trợn tròn, tim đập nhanh.

Mọi thứ đều vượt ngoài dự tính.

Ở phía bên kia, Tô Thành chỉ còn cách nhấp vào nút nhận nhiệm vụ.

"Hệ thống chết tiệt, đúng là chuyên bóp chủ mà, sao mình lại xui xẻo thế này không biết?" Cuối cùng Tô Thành chỉ biết nuốt nước bọt một cách bất lực rồi thầm cảm thán trong lòng.

Đã chọn nhiệm vụ rồi thì anh không còn cách nào khác, đành phải nén cơn giận lại, xua tan mọi lo lắng trong lòng.

Lúc này anh chẳng còn lựa chọn nào nữa.

Anh liên tục lắc đầu, khẽ xoa thái dương.

Đợi sau khi điều chỉnh xong tâm trạng, anh hít một hơi thật sâu rồi cảm thán vạn phần trong lòng.

Biết làm sao bây giờ?

Trong tình huống này thì đành chịu thôi.

Anh đành phải thu đao lại.

Ánh mắt Tô Thành lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, bình tĩnh nhắc nhở: "Coi như cô gặp may khi đụng phải một người nhân từ

như tôi.

Chương 512

Nếu đã vậy, tôi sẽ cho cô một cơ hội cuối cùng, đừng có mà được nước lấn tới, hôm nay coi như tôi rủ lòng thương thôi." Nói xong, Tô Thành quay người bỏ đi.

Người phụ nữ kia tuy không nói gì nhưng ánh mắt không còn sát khí như ban đầu nữa, thậm chí mạn mạn trở nên dịu dàng hơn.

Cô ta cũng không còn tấn công anh.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà đang chăm sóc Bàn Tử ở một bên, thấy Tô Thành mãi không quay lại, lòng họ cảm thấy thấp thỏm, lo âu.

"Sao đến giờ vẫn chưa thấy anh ấy về nhỉ, Tô Thành rốt cuộc đang làm gì vậy?" "Ừ, phải mau đi xem xem thế nào đi, lâu như vậy rồi mà chẳng có động tĩnh gì cả.

Tôi thực sự sợ Tô Thành bên đó xảy ra chuyện, một mình anh ấy làm sao đối phó nổi với người phụ nữ điên cuồng đó chứ!" Hoắc Tú Tú bắt đầu lẩm bẩm một mình, liên tục xoa lòng bàn tay, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Nhưng Ngô Tà lại ở bên cạnh không ngừng trấn an: "Cô nãi nãi của tôi ơi, lúc này chúng ta tuyệt đối không được kích động.

Càng như vậy chúng ta càng phải bình tĩnh.

Phải biết rằng lúc này nếu chúng ta vội vã lao tới, hậu quả sẽ không lường được đâu, nên cứ bình tĩnh đã." Ngô Tà không ngừng gọi cô là "cô nãi nãi", hết lời an ủi, hy vọng có thể làm dịu trái tim đang đập loạn của cô, đừng có nóng nảy như vậy.

Bởi vì lúc này có lo lắng cũng vô ích, chuyện đã bày ra trước mắt rồi, không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi nghe Ngô Tà nói vậy, cô cũng gật đầu liên tục, dường như tâm lý cũng dần dần ổn định lại.

Cô khẽ gật đầu, không nói gì thêm, tâm trí cũng bình tĩnh trở lại.

Không gian xung quanh một lần nữa im lặng.

Hoắc Tú Tú đành phải kìm nén sự lo lắng, đứng yên chờ đợi theo ý của Ngô Tà.

Chẳng bao lâu sau, từ phía góc quanh có một người bước ra với dáng vẻ khá đắc ý.

Nhìn kỹ lại thì đúng là Tô Thành, người vừa rồi vừa chiến đấu với nữ quỷ kia.

Khi nhìn thấy Tô Thành, lòng Hoắc Tú Tú vô cùng phấn khích, cuối cùng cũng thấy anh quay lại.

Cô lập tức chạy nước rút một trăm mét về phía Tô Thành rồi lao vào lòng anh.

"Tô Thành!

Anh có biết lúc anh đột nhiên chạy đi đã làm em sợ phát khiếp không, em cứ tưởng anh xảy ra chuyện lớn rồi chứ!" "Thật tốt quá, anh không sao là em yên tâm rồi, thật là tuyệt vời, không ngờ mọi chuyện lại tốt đẹp thế này, vậy là em an tâm rồi." Cái cô nàng này cũng thật kỳ lạ, cứ vây quanh anh mà cảm thán đủ điều.

Thậm chí trong lúc anh đang đẩy cô ra, trên mặt cô vẫn hiện lên vẻ đắc ý và hưng phấn cực kỳ.

Đứng trước mặt cô, Tô Thành lại không biết nói gì, chẳng biết phải trả lời thế nào.

Ai ngờ cái cô em này hôm nay lại kỳ lạ và thể hiện trực tiếp đến thế.

Anh chỉ đành cười trừ hai tiếng, rồi cố tình chỉ tay về phía trước, cười hì hì nói: "Em gái à, có thể bình tĩnh một chút không, chú ý hoàn cảnh xung quanh đi, ở đây có bao nhiêu người đang nhìn kìa.

Tôi cũng cần giữ thể diện chứ.

Dù có ái mộ tôi đến đâu thì cũng không cần thể hiện kích động như vậy đâu?" Tô Thành cũng cảm thấy cạn lời, chẳng biết cô nàng này bị cái gì kích thích mà lại biểu hiện thiếu chín chắn như thế.

Thế nên lúc này anh chỉ có thể cố ý lảng tránh, ra hiệu cho cô bình tĩnh lại.

Nghe anh nói xong, cô em trước mặt bỗng khựng lại, trong nháy mắt hiểu ra phản ứng vừa rồi của mình quả thực hơi quá khích.

Cô đành gật đầu, mặt đỏ bừng bừng, ngại ngùng không nói thêm lời nào.

Tô Thành quay đầu nhìn Bàn Tử đằng xa, không khỏi lắc đầu: "Cái cậu này đúng là đồ xui xẻo mà!" Vốn dĩ chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn, đáng lẽ cứ đứng yên là ổn, đằng này cứ thích quậy phá linh tinh.

Giờ thì hay rồi, khiến bản thân yếu đến mức này.

Vì bị nữ quỷ ám vào người nên hiện tại hắn cực kỳ hư nhược, ánh mắt đờ đẫn, môi bắt đầu tím tái, trắng bệch.

Nhìn thấy cảnh đó, Tô Thành cảm xúc lẫn lộn, thậm chí cảm thấy có chút xót xa.

Anh chỉ biết vỗ nhẹ vào vai Bàn Tử để an ủi.

"Người anh em à, cậu đúng là đen đủi thật đấy, cái tình huống này đúng là khiến người ta đau đầu mà." Gặp phải chuyện này, anh cũng chỉ biết cười khổ.

Theo tình hình hiện tại, quả thực khiến người ta bất lực nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chuyện đã rồi, không thể thay đổi được.

Bàn Tử đưa tay chỉ chỉ vào đầu mình, rồi liên tục vẫy vẫy Tô Thành, có vẻ như sắp chịu không nổi nữa, cần phải bổ sung thêm chút năng lượng.

Điều này khiến Tô Thành cảm thấy rất đau đầu, vì chuyện này không phải cứ tùy tiện là giải quyết được, chuyện đã xảy ra rồi, chỉ có cách giúp hắn phục hồi thôi.

Hoắc Tú Tú lúc này cũng đang sốt sắng ở bên cạnh chăm sóc Bàn Tử chu đáo, nên cô đương nhiên biết rõ tình trạng hiện tại của hắn.

Cô rất muốn thực sự giúp đỡ giải quyết, thậm chí tìm cách giúp một tay.

Nhưng cô lại phát hiện mình căn bản chẳng có cách nào, thậm chí chẳng có cơ hội hành động, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức.

Chương 513

Lúc này tâm trạng cô hoàn toàn bùng nổ.

“Tô Thành mau nghĩ cách đi, nhìn xem Bàn Tử giờ yếu lắm rồi.

Nếu không mau tìm cách bồi bổ thể chất cho anh ấy thì chắc chắn anh ấy sẽ bị suy kiệt hoàn toàn mất.

Cứ thế này mãi thì không ổn đâu.” Hoắc Tú Tú dù là con gái nhưng đối với đàn ông cũng rất hiểu lòng người, đa sầu đa cảm.

Nhìn thấy tình trạng của Bàn Tử, cô không nỡ nên bắt đầu bàn bạc với Tô Thành, hy vọng có thể tìm ra giải pháp.

Bị Hoắc Tú Tú truy hỏi như vậy, Tô Thành nhấp một ngụm nước, bắt đầu suy tính trong đầu.

Quả thực tình trạng mà cô nói là một vấn đề lớn, cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Chỉ dựa vào chút lương thực và nước uống hiện có thì khó mà giúp hắn thực sự phục hồi chiến đấu lực và sức cạnh tranh.

Có câu “có bột mới gột nên hồ”, câu này chẳng sai chút nào.

Anh cảm thấy như mình đang bị đặt vào thế khó vậy.

Sau đó anh bắt đầu cân nhắc kỹ lưỡng, đột nhiên mắt anh sáng lên, anh liền gọi hệ thống trong đầu.

“Hệ thống, lập tức tìm kiếm cho tôi, tôi phải cứu người anh em của mình ngay.

Phải tìm loại thuốc nào đó có thể tăng cường thể chất, giúp anh ấy phục hồi trạng thái ban đầu.” 【Keng!

Hệ thống đang thực hiện lệnh của chủ nhân, đang tìm kiếm, vui

lòng chờ...】【Chúc mừng!

Báo cáo, dựa theo thông tin tìm kiếm, đã xử lý thành công, đề xuất các dữ liệu hữu dụng.】 Một cửa sổ hiện ra trên giao diện hệ thống sau một chuỗi thông báo, trên đó lập tức hiện ra liều lượng và dữ liệu về một loại thuốc tăng cường tinh thần.

Có hai lựa chọn: xác nhận hoặc hủy bỏ.

Nói cách khác, anh có thể trực tiếp đổi lấy loại đồ uống chức năng này để giúp Bàn Tử phục hồi trạng thái ban đầu, khiến hắn như được tiêm máu gà vậy.

Tô Thành lúc này cảm thấy đầy kỳ vọng, không biết cái loại thuốc này thực sự có hiệu quả lớn đến mức nào, liệu có thực sự như lời quảng cáo của hệ thống không.

Thế là Tô Thành đã tiêu tốn 666 điểm kinh nghiệm để đổi lấy loại đồ uống chức năng này.【Keng!

Hệ thống kiểm tra thấy chủ nhân đã tiêu tốn thành công 666 điểm kinh nghiệm, đổi lấy một chai đồ uống chức năng.】【Hệ thống đang đề xuất cho ngài, vui lòng chờ giây lát.】【Chủ nhân có thể nhận đồ uống chức năng, dược tính cực mạnh, chỉ cần dùng một lượng vừa đủ, thích hợp cho liều nhỏ!】 Theo sau một chuỗi dữ liệu liên quan là những thông tin liệt kê và lời nhắc nhở thiện chí.

Có lẽ vì loại đồ uống chức năng này quá mạnh nên hệ thống mới liên tục nhắc nhở anh phải đặc biệt cẩn thận.

Chứng kiến công dụng của loại đồ uống chức năng này, Tô Thành cũng cảm thấy rung động.

Dù sao mấy thứ này đều được đổi trực tiếp từ chương trình nhỏ của hệ thống, hiệu quả chắc chắn vô cùng mạnh mẽ, ít nhất cũng đạt được hiệu quả làm ít công nhiều.

Hiện tại Bàn Tử đang thiếu nhất chính là một loạt đồ uống chức năng như vậy.

Cho nên lúc này, Tô Thành thầm nghĩ trong lòng: "Bàn Tử à, xem như cậu gặp may đấy, đại ca đây đã chuẩn bị sẵn cho cậu một ít dược tề liên quan.

Có người đại ca như tôi, thật sự là đốt đuốc tìm khắp thiên hạ cũng không thấy người thứ hai đâu." Cầm đồ uống chức năng trong tay, Tô Thành quay đầu nhìn Bàn Tử đang nằm bất động bên cạnh.

Lúc này, Bàn Tử cảm thấy cả người đặc biệt yếu ớt, thậm chí giống như quả bóng xì hơi, cứ nhũn ra nằm đó.

Bước tới gần, Hoắc Tú Tú bắt đầu có chút lo lắng hỏi: "Anh ơi, giờ phải làm sao đây?

Bàn Tử cứ như thế này mãi cũng không ổn, chúng ta không thể cứ kéo anh ta theo mãi được, anh ấy béo thế này, chúng ta gánh không nổi đâu." Lời của Hoắc Tú Tú thật sự là xát muối vào lòng người mà.

Sau câu nói đó, ngay cả ông già bên cạnh cũng cảm thấy dở khóc dở cười, sau đó chỉ có thể xấu hổ lắc lắc đầu, nhẹ nhàng xoa mũi. "Được rồi, được rồi cô nương, đừng kích động, bình tĩnh lại, cứ đứng bên cạnh xem đã.

Để tôi nghiên cứu xem cụ thể nên làm thế nào, giải quyết ra sao." Tô Thành không trực tiếp nói ra tác dụng cụ thể của đồ uống chức năng, mà trước tiên an ủi Hoắc Tú Tú một hồi để cô bình tĩnh lại.

Sau đó, Tô Thành bắt đầu chậm rãi đỡ lấy Bàn Tử, cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Thằng nhóc này đang làm cái gì vậy?

Thật biết gây phiền phức cho người khác. "Được rồi, được rồi, mau tỉnh táo lại đi, xem cái đầu này có tỉnh ra được chút nào không,

xem nên giải quyết thế nào đây." Tô Thành vừa nói vừa liên tục vỗ nhẹ vào má đối phương để cậu ta thực sự tỉnh lại, hy vọng cậu ta có chút tỉnh táo, tránh việc cứ mê mê muội muội mãi.

Dưới sự gọi mời của Tô Thành, Bàn Tử béo cũng lờ mờ, từ từ mở mắt ra.

Thấy Tô Thành, anh ta hỏi: "Tô Thành, tôi không xong rồi, tôi cảm thấy hiện tại thật sự sắp trụ không nổi nữa, cậu ngàn vạn lần đừng bỏ rơi tôi, ngàn vạn lần đừng vứt bỏ tôi đi mà." Khi nói những lời này, cả người Bàn Tử biểu hiện rõ vẻ hữu khí vô lực, giọng nói vô cùng nhỏ bé, cứ nhìn chằm chằm đầy mong đợi, có lẽ là thật sự không còn sức lực gì nữa.

Đứng bên cạnh, Tô Thành cảm thấy bất lực, không ngừng lắc đầu bảo: "Tình huống gì thế này, bớt nói nhảm đi, không ai bỏ rơi anh đâu.

Hiện tại việc cần làm là nằm yên đó, yên tâm tôi sẽ có cách đưa anh đi, tuyệt đối không để ai lại đây cả.

Chương 514

Nhưng tiền đề là phải làm theo yêu cầu của tôi, đừng có làm loạn, nếu không lát nữa xảy ra chuyện thật thì có là Giê-su cũng không cứu nổi anh." Vừa nói, Tô Thành vừa vỗ vỗ vai đối phương để anh ta thực sự có chút ý chí, tránh việc cứ tiếp tục ngu ngơ như vậy.

Dưới sự cổ vũ của Tô Thành, đối phương cũng liên tục gật đầu, lúc này cũng chỉ có thể không ngừng nuốt nước bọt, thậm chí cả người một lần nữa khôi phục lại một chút bình tĩnh như trước.

Tô Thành cũng không bận rộn việc dìu anh ta dậy ngay, mà bắt đầu nhìn mấy người xung quanh, hy vọng mọi người giúp một tay để giải quyết chuyện này một cách hợp lý.

Nếu cứ làm loạn mãi thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện. "Béo tử, mau uống bình nước này đi, lát nữa sẽ giúp anh thực sự khôi phục trạng thái, cảm thấy mọi thứ hoàn toàn không có vấn đề, tràn đầy sức chiến đấu.

Cho nên hiện tại phải làm theo lời tôi, nhanh chóng nạp lại sức lực mới được, mau tỉnh táo lại!" Tô Thành không ngừng hối thúc, thậm chí có chút lớn tiếng, hy vọng nhóc này có thể thực sự có được một chút sức lực, chứ cứ nằm đó mãi thì không ổn!

Sau đó, Tô Thành lập tức đưa thứ trong tay cho đối phương, đồng thời liên tục nhắc nhở.

Được Tô Thành nhắc nhở, Bàn Tử mới từ từ khôi phục lại trạng thái ban đầu, sau đó bắt đầu gật đầu lia lịa.

Bàn Tử cũng không khách sáo, "ừng ực ừng ực" uống hết sạch thứ đồ đó trong một hơi.

Uống xong không quên lau khóe miệng đầy nước miếng, trên mặt lộ ra một vẻ đắc ý. "Cảm thấy thế nào rồi?

Hiện tại có thấy tình hình ổn hơn chút nào không?

Có thấy vấn đề bắt đầu ổn thỏa để đi theo tôi chưa?" Tô Thành đứng bên cạnh chờ không nổi, không ngừng hỏi han để biết cụ thể tình trạng của Bàn Tử.

Nếu cứ để anh ta tiếp tục làm loạn, có lẽ sẽ khiến người ta phải lo lắng phát mệt, nên trong lòng Tô Thành cũng cảm thấy siêu cấp u uất và lo âu.

Dưới sự hỏi han dồn dập của Tô Thành, đối phương đầu tiên gật gật đầu, sau đó bắt đầu không ngừng lắc lắc cái đầu, dường như đang cố gắng tìm lại chút hơi thở.

Sau một hồi lâu, anh ta mới từ từ khôi phục được sự tỉnh táo.

Sau đó, đối phương cũng bắt đầu chuẩn bị, không ngừng lắc đầu, thậm chí muốn thử xem đầu óc mình đã thực sự thanh tỉnh để khôi phục trạng thái chưa.

Tiếp sau đó, thấy Bàn Tử đột nhiên nhảy bật dậy khỏi chiếc tủ bên cạnh, cũng không biết sức lực từ đâu ra, cả người trong nháy mắt ưỡn thẳng lưng, vươn vai vận động xương cốt, thậm chí cảm thấy cực kỳ hưng phấn, thậm chí còn không biết mình đã bị ảnh hưởng sâu đến mức nào.

Nhìn thấy chuỗi hành động của Bàn Tử, người bên cạnh cũng hỏi: "Cảm thấy thế nào?

Có thấy kích thích không?

Có ý kiến gì khác không?

Cảm nhận ra sao?" Tô Thành dùng ánh mắt mong chờ nhìn chằm

chằm đối phương, chờ đợi một phản hồi thực sự tốt.

Bàn Tử lau khóe miệng còn sót lại chút nước tăng lực, sau đó tặc lưỡi, cười hì hì không ngớt.

Trong nháy mắt, cả người như một mũi tên lửa, từ bên cạnh nhảy vọt lên, bắt đầu không ngừng lắc lư thân cốt và nói: "Ái chà, nháy mắt một cái là thấy tinh lực dồi dào ngay, cảm giác như cuộc đời sắp đạt đến đỉnh cao rồi ấy chứ.

Mau mau mau, chúng ta phải đi thôi, bên trong chắc chắn còn nhiều món bảo bối hơn, chúng ta tuyệt đối không được bỏ lỡ, mau đi với tôi, chúng ta phải vào đó kiếm thêm chút tiền mới được." Bàn Tử đúng là một kẻ kỳ ba, giây trước còn bệnh tật ốm yếu, vậy mà vừa uống một bình đồ uống chức năng xong, lập tức như được tiêm máu gà, hưng phấn vô cùng.

Tô Thành cũng hài lòng gật đầu, cười ha ha, không cần đoán cũng biết chắc chắn món đồ nhỏ vừa rồi đã phát huy tác dụng, nếu không Bàn Tử làm sao đột nhiên biến thành bộ dạng này được.

Như vậy cũng tốt, ít nhất cũng từ từ xóa đi nỗi lo trong lòng, sẽ không phức tạp như lúc mới bắt đầu.

Bàn Tử đứng một bên không ngừng thở hồng hộc, thậm chí khi đi lại còn vung tay múa chân.

Có thể nói, hiện tại khoảng cách đến thành công chỉ còn một bước chân, cho nên trong lòng vô cùng sảng khoái.

Thậm chí chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, cảm giác như đời người sắp đạt đến đỉnh phong. "Ha ha ha, thật sự quá nhanh, tôi chưa bao giờ thấy tinh lực sung mãn thế này.

Mau mau mau, mau nói cho tôi biết tiếp theo chỗ nào có đồ đáng tiền, chúng ta trực tiếp đi thôi.

Cái ngôi mộ cổ rách nát này, nãy giờ vẫn chưa thấy món đồ nào đáng tiền để mọi người phải lác mắt cả." Vừa đi vừa không ngừng kéo quần, thậm chí còn không ngừng la hét, có vẻ như sắp chờ không nổi nữa, hận không thể lập tức đào hết toàn bộ bảo bối đáng tiền bên trong ra ngay.

Nghe Bàn Tử nói một đống lời nhảm nhí, Tô Thành cũng cảm thấy cạn lời, thậm chí không nhịn được mà trợn trắng mắt với anh ta.

Mới tới đâu mà đã khoác lác như con gián thế này rồi.

Sau đó Tô Thành nói: "Được rồi, một ngôi mộ cổ lớn như thế này, đồ đáng tiền chắc chắn nhiều, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Không biết bước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên hiện tại phải chuồn lẹ mới là thượng sách.

Nếu không nhanh chóng chuồn đi, lát nữa rắc rối kéo đến sẽ khiến người ta không kịp trở tay, thậm chí không có cơ hội mà phản kháng.

Cho nên hiện tại, nói cách khác, chỉ được thành công chứ không được thất bại.

Nhưng sau đó, cả nhóm đều phải cân nhắc kỹ lưỡng, cùng nhau sắp xếp hành động cho bước tiếp theo.

Bởi vì tình hình hiện tại thực sự khá đặc thù.

Ngay sau đó, xung quanh trở nên im lặng, mọi người chỉ có thể đứng quan sát kỹ lưỡng, cân nhắc các bước hành động tiếp theo.

Chương 515

Vừa lúc Tô Thành đang nhíu mày, đột nhiên ở phía trước dường như truyền đến một tiếng động nhỏ.

Nghe thấy tiếng động này, Tô Thành biết tình hình có chút đặc biệt, lập tức vung tay ra hiệu cho những người xung quanh chuẩn bị sẵn sàng tại chỗ, không được khinh cử vọng động, vì chưa rõ tình hình nên mạo hiểm tiến lên sẽ dễ xảy ra vấn đề. "Béo tử đừng có chạy loạn, hiện tại đứng bên cạnh theo yêu cầu của tôi." Anh cũng đặc biệt nhắc nhở, tránh việc lát nữa xảy ra rắc rối.

Lúc này, Bàn Tử vẫn không thể dừng lại, thậm chí còn mấp máy môi, không ngừng cười đắc ý, lắc lư cái đầu. "Người anh em à, không được đâu, tôi cảm thấy sắp không khống chế được rồi, sao đột nhiên lại dừng lại thế?

Nếu dừng lại thì mất hết cảm giác hưng phấn rồi, hay là chúng ta mau hành động đi, ha ha, tôi thấy mình sắp bùng nổ rồi đây này." Trong lúc trò chuyện, gã này bắt đầu biểu hiện ra một đống thông tin, cười không dứt miệng, càng đắc ý hơn.

Tô Thành cũng cảm thấy cạn lời.

Sau đó nhìn về phía góc rẽ đằng trước dường như có gì đó, một bóng người thoáng qua.

Thấy Tô Thành chưa nhúc nhích, Bàn Tử lập tức nói: "Đứng đực ra đó làm gì, mau bắt lấy nó đi chứ, tuyệt đối không được để nó chạy thoát khỏi tầm mắt.

Mẹ kiếp, không ngờ nó lại xuất hiện nhanh như vậy, chúng ta mau đuổi theo xem nó đi đâu, phải bắt được nó mới được!" Lời của Tô Thành có chút gấp gáp, vừa liên tục hô hào vừa hy vọng đối phương

có thể nhanh chóng đuổi theo, tuyệt đối không thể tiếp tục lãng phí thời gian, đã gặp rồi thì phải ra tay thôi.

Sau đó cả nhóm lần lượt cùng nhau bám theo.

Xung quanh bỗng chốc im ắng lạ thường.

Tô Thành bảo Hoắc Tú Tú và những người còn lại vây quanh bảo vệ phía sau, còn mình thì dẫn theo Bàn Tử cùng vài người khác tiến lên phía trước, chuẩn bị hợp lực nhanh chóng bắt lấy đối phương, quyết không để nó thoát khỏi tầm mắt. "Đám thỏ con này, để xem hôm nay chúng mày định làm gì." Tô Thành bắt đầu lẩm bẩm tự nói một mình, vì hôm nay dù thế nào cũng tuyệt đối không thể lãng phí thời gian nữa, phải nghiên cứu cho kỹ mới được.

Sau đó Tô Thành cảm thấy hai người cũng phải hỗ trợ lẫn nhau, cùng tiến về phía trước, vì hôm nay bằng mọi giá phải giải quyết và hoàn thành nhiệm vụ này.

Sau đó họ tiếp tục bám theo phía trước, dù thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Vì hiện tại tình thế xung quanh vô cùng đặc thù, cho nên chỉ được thành công không được thất bại.

Thậm chí không gian xung quanh cũng tĩnh lặng vô cùng, mọi người chỉ có thể quan sát tứ phía.

Tô Thành cảm thấy tim mình đập liên hồi, trong lòng thầm tính toán các bước hành động tiếp theo.

Bất luận thế nào, hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Cho nên Tô Thành vẫn tỏ ra rất nôn nóng, không ngừng vẫy tay hối thúc mọi người nhanh chóng tăng tốc đuổi theo.

Sau đó Tô Thành chia ra hai bên trái phải, nhìn chằm chằm về phía trước, chỉ cần ở đó có một chút phản ứng nhỏ cũng không thể thoát khỏi sự chú ý của hai người.

Ngay sau đó, ở phía trước đột nhiên xuất hiện một gã to xác, nhìn kỹ lại thì ra là một con Nhục tống tử.

Ngay khoảnh khắc đó, hai anh em lập tức cảm thấy tinh thần đại chấn, quả nhiên là đi mòn gót sắt không tìm thấy, đến khi thấy thì chẳng tốn chút công sức nào.

Cho nên Tô Thành và Bàn Tử chia nhau ra hai bên trái phải, sau đó lần lượt bám sát về phía trước, gương mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười hì hì, vì hôm nay đã chạm mặt rồi thì đối phương đừng hòng thoát khỏi đây. "Thỏ con à, hôm nay xem mày có thể chạy đi đâu, bây giờ không còn đường trốn nữa đâu, hôm nay chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, hoặc là ngoan ngoãn chơi với ông đây một chút, hoặc là mau quỳ xuống xin tha, đó là lựa chọn duy nhất của mày hiện tại." Tô Thành cũng không thèm nói nhảm với đối phương nữa, trực tiếp gào lên, nhìn chằm chằm về phía trước, cũng nhân cơ hội này đưa ra lời nhắc nhở và cảnh cáo cuối cùng, bắt nó phải ngoan ngoãn.

Hay lắm, đối phương nghe xong lại liên tục lùi lại, sau đó dường như muốn né tránh những mối nguy hiểm từ Tô Thành.

Tiếp theo nó có vẻ sợ hãi, liên tục lùi về phía sau, cố gắng tìm cách thoát khỏi những hiểm họa đang rình rập.

Sau đó đối phương lần lượt tìm cách trốn thật xa.

Vốn dĩ Tô Thành muốn dùng chính sách dụ địch, xem thử trận chiến tiếp theo sẽ thế nào?

Nhưng Bàn Tử đúng là thành sự ít bại sự có thừa, chẳng nói lời nào đã lập tức lao về phía trước, cả người như điên dại xông thẳng

tới.

Ngay cả Tô Thành cũng thấy dở khóc dở cười, cảm thấy Bàn Tử hiện tại hết thuốc chữa rồi, cả người cứ như được tiêm máu gà vậy.

Bàn Tử toét miệng cười hì hì, không ngừng lắc lư thân hình và nói: "Phải thế chứ, hiện tại đã thắp lên một đêm cuồng nhiệt rồi!" Vừa nói, Bàn Tử vừa lắc lư xương cốt, vừa mím môi vừa nghiêng đầu, nhìn chằm chằm phía trước.

Vì anh ta thấy hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua, cả người cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Sau đó Bàn Tử lao tới, nhảy vọt lên rồi phản công, thậm chí trên tay còn cầm hai cái chùy.

Tô Thành không ngăn cản nổi, chỉ có thể đứng từ xa nhìn, cảm thấy kiệt sức cả về tinh thần lẫn thể xác! "Béo tử, cậu có thể đáng tin một chút được không hả, lát nữa xảy ra chuyện gì đừng có trách tôi không bảo vệ, cái thằng nhóc này không chịu nghe chỉ huy gì hết?

Bao giờ mới biết nghe lời đây?" Tô Thành đứng đó bắt đầu phàn nàn, cảm thấy Bàn Tử thực sự khiến người ta thất vọng tột độ.

Nhưng lúc này, Bàn Tử càng đánh càng hăng, lập tức lao về phía Nhục tống tử, sự hưng phấn dâng trào không cách nào kìm nén, lao thẳng đến trước mặt, dọa cho con Nhục tống tử nhỏ bé kia sợ đến mức liên tục lạy lục xin tha.

Nhục tống tử nhỏ này làm sao có thể yếu thế như vậy được, hôm nay đen đủi thế nào lại gặp phải hai khúc xương khó gặm là Tô Thành và Bàn Tử, nên cuối cùng cũng chỉ có thể đáng thương mà đứng nhìn.

Sau đó, Tô Thành thực sự không nhìn nổi nữa, cũng chỉ có thể tiến lên, lắc đầu ngán ngẩm, cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì.

Chương 516

Cứ tiếp tục thế này thì không cần xem tiếp làm gì nữa. "Tôi... tôi ổn mà!

Tô Thành, rốt cuộc cậu cho tôi ăn cái gì vậy?

Tôi thấy hiện tại mình hưng phấn quá mức, cảm giác như cả người có sức lực xài không hết ấy.

Phải làm thế nào đây, mau nghĩ cách giúp tôi với, tôi thấy cả người mình đang tràn trề tinh thần đây này." Bàn Tử bắt đầu gào lên, không ngừng tiến về phía trước, bộ dạng khá là sung mãn.

Theo ý anh ta, hiện tại hoàn toàn không thể dừng lại được, chỉ có thể lập tức kết thúc trận chiến này để hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí còn liên tục phản công về phía trước.

Tô Thành cảm thấy đau đầu vô cùng, thật sự cạn lời rồi.

Sau đó anh chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát, cân nhắc xem liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không.

Bàn Tử càng đánh càng hăng, trực tiếp lao vào, hành động tiếp theo khiến Tô Thành phải há hốc mồm.

Bàn Tử không nói hai lời, trực tiếp nện một chùy xuống, cảnh tượng trước mắt khiến người ta thót tim.

Một chùy nện xuống, trúng ngay người con Nhục tống tử, ngay sau đó nghe thấy nó thảm thiết kêu lên một tiếng, rồi một cánh tay cứng ngắc bị rụng rời luôn.

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, nhìn chằm chằm như thể không tin vào mắt mình.

Tô Thành cũng cảm thấy kinh ngạc, không nhịn được mà nuốt nước bọt, thầm nghĩ: "Bàn Tử đúng là một nhân tài, biết mình đang làm gì luôn đấy, nhìn kìa, dọa cho đối phương sợ mất mật rồi." Chỉ dựa vào sức chiến đấu này của Bàn Tử, có thể thấy anh ta điên cuồng đến mức nào.

Lúc đầu Tô Thành còn thấy mơ hồ, không biết Bàn Tử bị cái gì mà hưng phấn như vậy, nhưng sau đó anh vỗ nhẹ sau gáy, lập tức hiểu ra.

Bàn Tử điên cuồng như vậy, chắc chắn là lúc nãy vô tình đã uống nhầm loại thuốc mới nào đó rồi.

Chính vì vậy mới khiến thằng nhóc này trở nên như thế, gây ra một loạt chuyện rắc rối.

Lúc này, Tô Thành mới hiểu rõ tình hình.

Sau đó Tô Thành cũng mỉm cười, nheo mắt nhìn về phía trước xem tình hình cụ thể ra sao.

Thật sự là có vấn đề, không biết còn tưởng là đang làm loạn ở đây cơ chứ.

Thế nên Tô Thành đứng bên cạnh khoanh tay, tiếp tục quan sát xem trận chiến tiếp theo sẽ diễn ra như thế nào. "Bàn Tử, nhất định phải kiềm chế một chút, đừng có điên cuồng như vậy, phải bình tĩnh trước đã.

Cái thằng nhóc này đang làm cái gì vậy?

Thật sự làm tôi hú hồn đấy." Tô Thành đứng đó, hết lần này đến lần khác hét lên với Bàn Tử, không ngừng nhắc nhở cảnh báo, hy vọng Bàn Tử có thể thực sự lấy sự bình tĩnh làm trọng, đừng có quá hưng phấn, vì chiến đấu điên cuồng như thế này chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Nhưng Bàn Tử hiện tại hoàn toàn không dừng lại được, cả người càng lúc càng hưng phấn.

Nghe Tô Thành nói xong, anh ta càng múa máy tợn hơn. "Tôi thấy mình sắp đạt đến đỉnh cao của đời người rồi, sắp không chịu nổi nữa rồi, phải làm sao đây?

Mau nghĩ cách đi, làm khó tôi quá, tôi thực sự không trụ vững được nữa rồi!" Vừa gào thét, Bàn Tử vừa không ngừng lắc lư thân mình, rồi lại rung lắc cả người.

Ý của anh ta là, nếu dừng lại thì bước tiếp theo chắc chắn sẽ không còn cơ hội chiến đấu điên cuồng như thế này nữa.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát.

Mới đầu Tô Thành còn đầy lo lắng, sợ Bàn Tử sẽ gây ra rắc rối, sau đó dẫn đến nguy hiểm tính mạng, nhưng sau khi quan sát một hồi, nỗi lo trong lòng anh dần tan biến, vì anh thấy mình lo bò trắng răng rồi.

Bởi vì lúc này Bàn Tử căn bản không có chút yếu thế nào, ngược lại sức chiến đấu càng lúc càng mạnh, thậm chí còn liên tục lao về phía trước, chiến đấu vô cùng điên cuồng.

Sau một loạt pha giao tranh, anh ta đánh cho con Nhục tống tử kia phải liên tục tháo chạy, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, hiện rõ vẻ thảm hại.

Đứng bên cạnh, Tô Thành cười hì hì: "Không tệ, không tệ, không ngờ Bàn Tử thật sự có chút năng lực đấy!" Mới ra trận phát đầu đã dọa cho con Nhục tống tử kia sợ mất mật rồi.

Tiếp sau đó, một cảnh tượng kinh người hơn đã xảy ra, con Nhục tống tử kia không ngờ lại quay ngoắt người bỏ chạy.

Đúng vậy, con Nhục tống tử đó sợ rồi, và Bàn Tử lúc này thừa

thẳng xông lên, tiếp tục đuổi theo.

Vừa đi vừa lắc lư điên cuồng, Bàn Tử cười ha ha không dứt. "Ha ha, con lợn con này, để xem mày chạy đi đâu, hôm nay mày hết đường trốn rồi, đã bị ông nội mày nhắm trúng thì coi như mày đen đủi, hôm nay cho mày biết thế nào là lễ độ." Bàn Tử toét miệng vừa nói vừa làm đủ trò, vẻ mặt vô cùng hưng phấn đắc ý.

Hôm nay dù thế nào cũng tuyệt đối không cho phép kết thúc dễ dàng như vậy, anh ta nhanh chóng lao về phía trước.

Bước tiếp theo, hai bên bắt đầu lần lượt nhìn chằm chằm về phía sau, rồi nhìn thẳng về phía trước.

Chủ yếu là cần xem Bàn Tử có bản lĩnh mạnh đến mức nào.

Chương 517

Tô Thành nghĩ đánh đuổi được con Nhục tống tử kia đi là ổn rồi, ai ngờ gã này lại đuổi theo sát nút.

Cuối cùng, Tô Thành không ngừng hét gọi: "Béo tử, cái thằng nhóc thối tha này định làm gì?

Cậu đang làm cái gì thế hả?

Không phải định tìm cảm giác mạnh ở đây chứ?

Tôi bảo này, giặc cùng chớ đuổi, mau quay lại ngay!" Lúc này, Tô Thành đã cảm thấy cạn lời không muốn nói gì thêm, vì lúc này Bàn Tử cứ như bùn nhão không trét nổi tường vậy.

Tô Thành cảm thấy bất lực, gã này thường xuyên gặp rắc rối vì mấy thứ đó, vậy mà cứ không nghe lời, cứ thích làm loạn, rồi đột nhiên chạy biến về phía trước như sắp xuất hiện chuyện gì đó.

Cho nên cuối cùng Tô Thành thầm nghĩ trong lòng, từ từ xem xem rốt cuộc gã này muốn làm gì.

Bàn Tử vẫn liên tục phản công, cả người đổ mồ hôi đầm đìa nhưng chẳng thấy mệt.

Với Bàn Tử mà nói, hôm nay không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa, phải nhanh chóng hoàn thành thôi, thật đấy.

Cho nên lúc này, khi mồ hôi vã ra như tắm, anh ta thở hồng hộc, không ngừng lau mồ hôi trên trán, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thì anh ta thấy nhất định phải đối mặt với cuộc khủng hoảng này, tuyệt đối không thể bỏ dở giữa chừng.

Bàn Tử hiện tại căn bản không nghe lọt bất kỳ lời khuyên nào, cũng không thèm quay đầu lại, lập tức đuổi theo phía trước, không

ngừng lắc đầu. "Không được, lãng phí thời gian làm gì?

Giờ cậu cứ đứng từ xa mà xem đi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý, tôi không tin hôm nay không hoàn thành được nhiệm vụ này!" Vừa nói anh ta vừa lắc đầu, cả người mồ hôi nhễ nhại, rõ ràng là sắp không trụ nổi.

Vì lúc này anh ta không ngờ mình lại có thể nhỏ bé như vậy, cho nên hôm nay dù thế nào cũng phải nhanh chóng đuổi kịp, có như vậy mới hoàn thành được nhiệm vụ, mới tìm ra được sách lược ứng phó.

Nhưng hiềm một nỗi thằng nhóc này quá vô tri.

Ái chà, công việc cuối cùng này khiến ai nấy đều đau đầu, thậm chí chỉ có thể trân trân nhìn về phía trước, cân nhắc tình hình tiếp theo.

Sau đó mọi người xung quanh cũng bắt đầu lần lượt tiến lên.

Ai nấy đều trố mắt đứng nhìn, cân nhắc xem bước tiếp theo sẽ ra sao. "Tô Thành, đừng có vội, trên người nó có một viên bảo thạch xanh, hôm nay tôi nhất định phải lấy nó về.

Nếu không lấy được thì mọi chuyện chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cho nên đừng vội, tôi phải lấy nó về bằng được!" Lúc này Bàn Tử tỏ ra đặc biệt hưng phấn, không ngừng luyên thuyên thương lượng, mồ hôi mồ kê đầm đìa vì thấy mình sắp trụ không nổi, nếu không nhanh chóng đuổi theo thì sẽ bỏ lỡ cơ hội, thậm chí thấy vô nghĩa.

Đứng bên cạnh, Tô Thành nháy mắt cảm thấy cạn lời, thằng nhóc này đúng là làm người ta đau đầu, chẳng biết phải diễn tả tâm trạng lúc này thế nào nữa.

Thế nên cuối cùng Tô Thành đứng ở phía sau không xa, bắt đầu mắng nhiếc một trận. "Bàn Tử, cái thằng khốn này, cậu nhất định phải làm tôi thất vọng mới chịu được hả?

Mẹ kiếp, giết chết nó rồi mà còn ở đó làm loạn, tôi thấy cậu định

chọc tôi tức chết đây mà!" Cuối cùng, tôi bắt đầu gào lên, liên tục mắng mỏ.

Nếu thật sự có thể giải quyết được trận chiến này thì hoàn toàn có thể ứng phó với cuộc khủng hoảng, tuyệt đối không phức tạp như đã nói, nhưng Bàn Tử chẳng thèm nghe, ngược lại cảm thấy cả người hưng phấn như được tiêm máu gà.

Thật sự không còn cách nào khác, Tô Thành cũng lo lắng sẽ xảy ra chuyện nên chỉ có thể đi cùng.

Vừa mới vào đến bên trong cùng, đột nhiên thấy Bàn Tử dừng phắt lại.

Vì Bàn Tử phanh gấp nên Tô Thành cũng dừng lại, bám sát theo sau. "Sao thế?

Giờ lại không thấy phản ứng gì nữa à, chúng ta ở đây lãng phí thời gian làm gì?

Tôi không hiểu cậu đang nghĩ cái gì nữa." Trong lúc hỏi han, Tô Thành lườm đối phương một cái sắc lẹm rồi liên tục truy vấn.

Vì không hiểu rõ tình hình bên trong nên phải tìm hiểu cho ra nhẽ.

Bị Tô Thành hỏi dồn, đối phương chỉ biết gãi gãi sau gáy, rồi lộ ra một vẻ mặt dở khóc dở cười, chỉ tay vào nơi sâu nhất và nói: "Nhìn xem kìa, bên trong có bao nhiêu là quan tài, mẹ kiếp, chẳng lẽ đây là cái hố chôn chung sao?

Trong một ngôi mộ cổ tử tế sao lại xuất hiện một đống ván quan tài thế này, rốt cuộc cái nào mới là của đối phương?" Khi Bàn Tử nói những lời này, trên mặt lộ rõ vẻ khổ sở.

Nhìn cái bộ dạng ngớ ngẩn đó, đứng đờ ra như phỗng tại chỗ, nửa ngày trời không có phản ứng gì.

Theo hướng tay Bàn Tử chỉ, Tô Thành cũng ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên trước mắt xuất hiện dày đặc toàn là ván quan tài, trong nháy mắt cảm thấy da đầu tê rần.

Mẹ kiếp, đúng là trò đùa mà, cứ thế này thì cả đám chỉ biết đứng nhìn ngớ ngẩn thôi chứ không biết rõ tình hình cụ thể thế nào.

Rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Bây giờ đột nhiên lòi ra vụ này, làm người ta thấy thật khó hiểu. "Hoàn toàn có gì đó không đúng, bình thường sao lại lòi ra một đống rắc rối thế này, rốt cuộc nguyên nhân là gì?" Tô Thành đứng bên cạnh lập tức như Sherlock Holmes, bắt đầu soi xét kỹ lưỡng, nhìn chằm chằm vào vị trí trước mắt, cảm thấy đây hoàn toàn không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Đã xuất hiện một đống thứ trước mắt thế này thì chắc chắn phải có nguyên do của nó.

Chương 518

Mấy người đi cùng cũng bắt đầu nhíu mày nhìn chằm chằm.

Chờ một lúc lâu, Bàn Tử lại nói: "Thôi, xong rồi, đã không tìm thấy thì đừng nói nhảm nữa, tôi không tin lại bị kẹt ở đây thế này, cùng lắm thì trực tiếp vào xem, tôi muốn biết bên trong rốt cuộc là chuyện gì." Béo tử nói xong thì đi tới đi lui, rồi lảo đảo đi về phía trước.

Theo ý anh ta, hôm nay dù thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, để biết rõ chuyện gì đang xảy ra, xem tình hình có gì sơ suất đại ý không.

Nếu không, lát nữa công bố ra chỉ tổ làm người ta cười chê, thật sự sẽ trở nên vô nghĩa.

Sau đó, trong không gian yên tĩnh xung quanh, mọi người chỉ lặng lẽ đứng đó, chờ xem diễn biến tiếp theo ra sao.

Vương Bàn Tử vốn chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cùng lắm là hai mắt tối sầm lại, trực tiếp xông vào làm cho xong.

Anh ta cảm thấy hoàn toàn không có gì phải lo lắng, vì thế cũng chẳng nói nhiều lời thừa thãi, bắt đầu nghênh ngang đi từng bước về phía trước.

Thậm chí vừa đi vừa không ngừng quan sát xung quanh, chỉ cần có một chút biến đổi nhỏ, anh ta đều có thể phát hiện.

“Ha ha, thằng nhóc con, dám trực tiếp lừa gạt mọi người à, để ông đây xem rốt cuộc có chuyện gì, không tin một vấn đề nhỏ mà không giải quyết được!” Gã bật cười hì hì một trận, sau đó bắt đầu không ngừng hoạt động vai, rồi lững thững đi về phía trước.

Theo ý anh ta, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, mọi chuyện đều có thể xử lý được.

Đương nhiên, cách này hôm nay chỉ là một chiều, nếu thật sự xông vào thì tỉ lệ thành công cực kỳ thấp.

Sau một lúc, ai nấy đều cảm thấy đầu óc choáng váng.

Tô Thành vội vã chặn Vương Bàn Tử lại, rồi khẽ lắc đầu với anh ta.

"Được rồi, được rồi, Anh Bàn, đừng nói nhảm nữa.

Bây giờ cứ đứng ở bên cạnh đi, tôi luôn cảm thấy tình hình bên trong có chút không ổn.

Tôi muốn biết nguyên nhân bên trong, nên chúng ta bây giờ phải tìm cách giải quyết.

Mọi chuyện bên trong cần phải xem xét lại." Vừa nói, Tô Thành vừa nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, rồi để anh ta bình tĩnh lại, gạt bỏ những phiền nhiễu trong lòng.

Bởi vì kết quả hiện tại khiến tình huống trở nên khá đặc biệt, không thể nói rõ trong vài lời.

Vì vậy, trong tình huống này, phải lấy sự bình tĩnh làm trọng, trước tiên phải tìm hiểu rõ rốt cuộc bên trong có chuyện gì mới được.

Nghe lời đó, đối phương cũng liên tục gật đầu, không tiếp tục cằn nhằn nữa.

Toàn bộ xung quanh lập tức trở nên đăm chiêu.

Khắp bốn phía tĩnh lặng, Tô Thành không vội không vàng, chậm rãi lấy ra chiếc la bàn từ trong túi, rồi nhẹ nhàng đặt trước mắt.

Anh cần phải tận dụng cơ hội này để xem xét kỹ càng rốt cuộc có chuyện gì, bởi vì đối với anh, đây tuyệt đối không phải là một sự trùng

hợp ngẫu nhiên, mọi thứ chỉ có thể dựa vào sự bình tĩnh.

“Ha ha, tôi không tin.

Chuyện nhỏ như vậy mà lại xuất hiện trước mắt tôi ư?

Cứ yên tâm đi, trong tình huống này chúng ta phải giữ bình tĩnh.

Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi, chúng ta cần phải suy xét kỹ lưỡng.” Vừa nói, anh vừa nhìn chằm chằm, rồi cười hì hì một trận.

Nhìn khuôn mặt anh cũng hiện lên vẻ bình tĩnh, dường như trong lòng đã có một số phương pháp, nên toàn bộ suy nghĩ cũng trở nên cực kỳ rõ ràng.

Chiếc la bàn nhỏ vừa đặt trước mắt, lập tức thấy nó bắt đầu quay tít không ngừng, tốc độ cực nhanh, quay vòng vòng không ngừng ở khu vực xung quanh, thậm chí khiến người nhìn xong cũng cảm thấy hơi hoa mắt chóng mặt.

Tô Thành cũng đứng một bên không ngừng nhìn chằm chằm, quả thực là thần kỳ mà!

“Tốt, tốt, tốt, tốt!

Tôi dựa vào!

Tôi không ngờ nó lại có lực đến vậy, xem này, la bàn của chúng ta bắt đầu quay rồi!

Không ngờ hôm nay lại như thế, mọi người xem chúng ta quả nhiên không đi nhầm đường mà!” Nhìn chiếc la bàn trong tay quay tít, Tô Thành vừa lẩm bẩm vừa cười lạnh ha ha, cả người vô cùng phấn khích.

Cứ thế mà xem, thật sự không uổng công.

Bởi vì chiếc la bàn trong tay cực kỳ hữu dụng, quả thực cho thấy

sức mạnh siêu cấp, nên trong lòng anh cũng sung sướng không thôi.

Sau một loạt vòng quay của la bàn, trên giao diện lập tức hiện ra một số thông tin dữ liệu liên quan, thậm chí khiến cả người trong chốc lát cảm thấy vui vẻ.

Cuối cùng, Tô Thành thực sự không đợi được nữa, Vương Bàn Tử chỉ đành liên tục nhắc nhở Tô Thành: "Anh cả, tình hình thế nào rồi?

Tôi đã đợi ở bên cạnh lâu như vậy rồi, bây giờ có kết quả gì chưa?

Rốt cuộc là thế nào?

Có thể gợi ý một chút không?" Vương Bàn Tử cảm thấy vô cùng buồn bực, không hiểu Tô Thành cụ thể có sắp xếp gì.

Chương 519

Nếu thật sự có cách, hãy nói cho anh ta biết sớm nhất có thể, hoặc chỉ dẫn một chút cũng được.

Không thể cứ thế mà buồn bực mãi.

Vì vậy, lúc này, Vương Bàn Tử cũng bối rối bắt đầu liên tục hỏi han.

Bị đối phương một loạt lời nói làm cho mất bình tĩnh, sau đó anh ta đứng một bên im lặng quan sát, bởi vì lúc này, tim anh ta cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Sau đó, anh ta cười hì hì, rồi chỉ tay về phía trước nói: "Nếu tôi không nhầm, điểm mấu chốt nằm ngay ở vị trí trước mắt này.

Ha ha, thật sự cảm thấy buồn cười, không ngờ một công trình nhân tạo lại nhanh chóng hiện ra như vậy.

Ha ha, ở đây, không sai được.

Gã đó chắc chắn đang ẩn náu bên trong, chỉ cần đẩy cái này ra, là có thể tìm thấy vấn đề bên trong." Vừa nói, trên mặt Tô Thành lộ ra vẻ đắc ý, anh ta liên tục vỗ nhẹ vào vị trí giao diện trước mắt.

Đúng, tiếp theo sẽ mở ra khoảnh khắc huyền bí, mọi thứ đều nằm ngay trước mắt.

Bị một lời nhắc nhở, đối phương liên tục gật đầu, sau đó lập tức đi về phía trước, cùng nhau không ngừng quan sát, muốn xem bên trong có cơ duyên gì.

Lúc này, Vương Bàn Tử không còn liều lĩnh như lúc đầu nữa, khi đi về phía trước, cả người đều tỏ ra đặc biệt cẩn thận, từng chút một tiến gần hơn.

Vương Bàn Tử cảm thấy tim mình đập thình thịch khi đi về phía trước.

Sau đó, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

“Ha ha, mấy điểm bị che giấu cũng đã được phát hiện rồi.

Mọi người xem nó có thể chạy đi đâu chứ, nói cho nó biết hôm nay không có đường thoát, Bàn gia đã đến rồi thì ai xui xẻo đây.” Vừa đi về phía trước, Vương Bàn Tử vừa nhe răng cười ha hả không ngừng, sau đó ở bên cạnh mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương.

Không biết thằng nhóc này đang làm cái quái gì, dù sao cũng cứ liên tục quan sát xung quanh, dường như muốn chú ý đến một số diễn biến liên quan bên trong.

Theo ý anh ta, hôm nay đã đến đây rồi thì phải tìm hiểu rõ ràng, làm cho minh bạch rốt cuộc có chuyện gì, nếu không thì sẽ trở nên vô nghĩa.

Vì vậy sau đó anh ta bắt đầu lững thững đi về phía trước.

Nhưng vừa mới tiến đến phía trước, chưa kịp đặt chân xuống, thì đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng khác xuất hiện.

Lúc đó vừa mới đặt tay lên đó quan sát, còn chưa kịp đẩy ra, thì đột nhiên phát hiện ra một sự đảo ngược tình thế lớn, sau đó thấy một cỗ quan tài trực tiếp từ trên đỉnh bay ra, thậm chí khiến cả người anh ta cũng có chút hoảng sợ, rồi sau khi kinh ngạc thì liên tục lùi về phía sau, cả người đều trở nên vô cùng căng thẳng.

“A…” Anh ta cảm thấy chiếc quan tài vừa chạm vào, rồi thấy cả người mình bị dọa cho hoảng sợ rõ rệt.

Sau khi quay lại thì thấy từ bên trong lại một lần nữa nhảy ra con Tống tử đó.

Không sai, chính là con Tống tử mà anh ta vừa mới quan sát, định mệnh là nó lại một lần nữa xuất hiện vào khoảnh khắc này.

Mọi người sau đó đều cảm thấy tim đập thình thịch không ngừng, cứ thế mà nhìn chằm chằm vào một thủ thuật nhỏ, động tác lại đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Thậm chí trong chốc lát tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng căng thẳng, nhưng.

Bởi vì nó tuyệt đối không phải là một thứ bình thường, xuất hiện trước mắt đơn giản như vậy, bên trong có thể ẩn chứa huyền cơ khác.

Vì vậy, tất cả mọi người đều đứng ở một bên, không ngừng nhìn chằm chằm, muốn xem tiếp theo có thể tạo ra kỳ tích gì, chờ đợi những điều huyền bí xảy ra.

Nhưng nếu chỉ nghĩ như vậy thì không được, cần phải xem tiếp theo sẽ có kết quả như thế nào, sẽ có những thay đổi hiệu quả tương ứng như thế nào.

Sau đó, Vương Bàn Tử không biết từ đâu lấy ra một cái móng lừa đen.

Vương Bàn Tử càng đánh càng dũng mãnh, sau đó lập tức lao về phía trước, thậm chí cầm cái móng lừa đen trong tay trực tiếp xông về phía con Tống tử đó.

Trong tình huống bình thường mà nói, Vương Bàn Tử có chết cũng không có lá gan như vậy.

Hiện tại gã cảm thấy như tiêm thuốc kích thích vậy, hưng phấn, căn bản không nghĩ nhiều, cũng sẽ không cân nhắc nhiều, chỉ mong có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này.

Vì vậy sau đó lập tức lao đi, cả người tỏ ra nhanh nhẹn.

Hiện tại, chỉ trong chốc lát đã nhanh chóng tiến gần đến phía trước.

Ngay cả Tô Thành đứng bên cạnh nhìn thấy cũng cảm thấy có chút cảm khái, trăm phần trăm là Vương Bàn Tử điên rồi.

Chỉ cần nếu không điên, bị một loại kích thích nào đó ảnh hưởng, gã có thể nào lại hưng phấn đến vậy, thậm chí lại xông vào theo cách như vậy chứ, rõ ràng khiến người ta cảm thấy khó hiểu, thậm chí có chút không thông.

Vì vậy, Tô Thành đứng một bên cau mày nhìn đối phương, rồi lại hỏi: "Cậu nhóc này đang làm cái quái gì vậy?

Bị kích thích gì à?

Có biết tình hình bây giờ không?

Nếu không cẩn thận, có thể tiếp theo sẽ mất mạng đấy, lẽ nào muốn gây sự à?" Trong lúc nói chuyện, giọng điệu của Tô Thành tỏ ra vô cùng nghiêm túc, anh ta cứ thế nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt sắc bén như một loạt ảnh hưởng dồn dập, khiến anh ta có thể thực sự hiểu rõ rốt cuộc đang làm gì.

Bị một loạt lời nói làm cho Vương Bàn Tử cuối cùng mặt đỏ bừng, hiện tại anh ta cảm thấy xấu hổ không thôi, cuối cùng chỉ đành gãi đầu, rồi nhìn tôi cảm thấy trong lòng có chút lo lắng, Tô Thành cũng thực sự không nói được gì.

Chương 520

Khi Vương Bàn Tử chuẩn bị dựa vào cái móng lừa đen đó để đối phó với kẻ địch trước mắt, đột nhiên phát hiện ra điều bất ngờ, bởi vì trong tình huống này, cái móng lừa đen đột nhiên mất tác dụng, căn bản không còn hữu ích, trong chốc lát anh ta hoảng hốt, thậm chí cảm thấy có chút trở tay không kịp.

Lại là tình huống gì đây?

Chỉ trong chốc lát, anh ta thấy mình liên tục lùi về phía sau, thậm chí cả mắt cũng mở to vì kích động, còn liên tục nuốt nước bọt.

"Không ổn rồi, hoàn toàn không ổn, rốt cuộc là tình huống gì, sao lại đột nhiên xuất hiện vấn đề này?" Vương Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm một mình, liên tục thử nghiệm ở mức độ cao, vốn có thể hoàn thành nhiệm vụ một mạch, nhưng có lẽ sau một đợt thử nghiệm, anh ta phát hiện ra mình đã sai, sai lớn.

Bởi vì cái móng lừa đen trong tay căn bản không phát huy được tác dụng, ngoài việc làm nền ở bên cạnh ra, căn bản không biết bắt đầu từ đâu.

Vì vậy, trong chốc lát sau đó, cả người anh ta đều cảm thấy vô cùng khó chịu trong lòng.

Hiện tại, cuối cùng cả sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi, anh ta chỉ có thể một mình thảm hại quan sát ở đó, đang suy nghĩ bước tiếp theo sẽ thế nào.

Tô Thành đứng một bên thì không ngừng lắc đầu, cảm khái vạn phần.

"Được rồi, đứng sang một bên mà xem tôi biểu diễn đây." Không

nói nhiều lời thừa thãi, với tư cách là hoàng tử đạo mộ, Tô Thành cảm thấy không thể đứng một bên nhìn 'con trai' của mình làm màu nữa.

Vì vậy, sau đó anh ta tăng tốc bước chân, không ngừng đi về phía trước, thậm chí vung nắm đấm bắt đầu khoa chân múa tay một trận.

Anh ta thấy một cây đại đao vừa được vung trong tay, trong chốc lát mang theo một trận gió mạnh.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng đã bớt đi không ít tác dụng của loại đồ uống tăng lực kia, bởi vì anh ta cũng không còn hưng phấn như lúc đầu nữa.

Và trong đầu Tô Thành, đột nhiên nghe thấy tiếng 'đinh đông' của hệ thống nhỏ. 【Đinh!

Hệ thống phát hiện chủ nhân hiện đang ở trong trạng thái chiến đấu bùng nổ.

Nếu chủ nhân có thể thành công đánh chết một con Tống tử trước mắt, hệ thống sẽ kết hợp thành công và đề xuất một số dữ liệu liên quan hữu ích.

Ngài có thể nhận được hai cơ hội rút thưởng của hệ thống và 999 điểm kinh nghiệm! 】 【Nếu không thể hoàn thành, sẽ khấu trừ 18,963 điểm kinh nghiệm, đồng thời hệ thống bị phong ấn ba ngày! 】 Sau một loạt tiếng nhắc nhở của hệ thống nhỏ, anh ta thấy trên giao diện là chính sách thưởng phạt.

Nếu hoàn thành có thể nhận được phần thưởng, nếu không hoàn thành, không những chức năng bị phong ấn, mà điểm kinh nghiệm cũng sẽ bị trừ hơn một vạn.

Đơn giản là một giao dịch lỗ vốn.

Không có cách nào khác, bởi vì nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra không có chức năng hủy bỏ, nên hiện tại chỉ có thể cắn răng cứng đầu

mà làm.

Mặc dù biết phía trước là núi đao biển lửa cũng không có lựa chọn nào khác, hiện tại không có đường lùi.

Sau đó, Tô Thành cũng không ngừng lau mồ hôi trên trán, rồi lẩm bẩm một mình: "Hừ hừ, tôi không tin hôm nay không hoàn thành được nhiệm vụ này.

Đã gặp rồi thì phải làm cho xong!" Trong lúc nói chuyện, anh ta nắm chặt nắm đấm, trong lòng bắt đầu thầm suy tính.

Sau đó, mắt nhanh tay lẹ, một mạch xông về phía trước, tốc độ tỏ ra cực kỳ kinh người.

Trong giai đoạn sau đó, anh ta đã xông lên đầu tiên.

"Dám làm màu trước mắt tôi ư?

Hôm nay tôi sẽ dạy cho ông nội nhà mày cách làm người.

Đến lúc đó xem mày mạnh đến mức nào!" Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành cảm thấy cả người sát khí đằng đằng, thậm chí khi rút ra một cây đao trong tay, anh ta cứ thế nhìn chằm chằm về phía trước.

Đúng vậy, trận chiến hôm nay chỉ được thành công chứ không được thất bại.

Vì vậy, cả người anh ta càng đánh càng dũng mãnh, khi thanh đao trong tay đột nhiên vung lên, anh ta thấy toàn bộ khu vực trước mắt quét qua một lượt, tạo ra một luồng gió mạnh.

Tô Thành thì liên tục lùi về phía sau một bước, sau đó một nhát chém thẳng vào vai trái của con Tống tử đó, một đao chém xuống.

Sau đó, con Tống tử như phát điên tiếp tục phản công.

Nhưng bây giờ đã vô nghĩa, bởi vì Tô Thành đã nhìn thấy điểm yếu chí mạng, đó là cái đầu.

Bất kể nó mạnh đến đâu, đó là một trận chiến chí tử chỉ cần nổ tung đầu là xong.

Vì vậy, sau khi hiểu rõ mọi thứ, trong đầu Tô Thành lập tức hiện ra một số phương pháp tương ứng, thậm chí toàn bộ kế sách đều được in sâu trong đầu.

Trong chốc lát ngắn ngủi đó, anh ta cảm thấy không còn bình tĩnh nữa.

Sau đó, trong chốc lát, anh ta bắt đầu nhìn chằm chằm về phía trước, hai mắt sắc bén.

Cuối cùng, trong chốc lát, anh ta dẫm chân xuống đất nhanh chóng xông lên đầu tiên, rồi một đao chém thẳng vào trán đối phương.

Con Tống tử khổng lồ đó cứ thế bị một đao chém đứt đầu.

Chương 521

Tô Thành cười ha hả một mình, nhẹ nhàng nhún nhún vai.

Đối với anh mà nói, đó là thao tác bình thường, tất cả đều là thao tác vô cùng bình thường.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, Tô Thành bắt đầu nhẹ nhàng hoạt động gân cốt.

"Tôi sớm đã nói rồi, đó chỉ là một tên đệ đệ thôi, không ngờ hôm nay lại yếu ớt đến vậy.

Ha ha, dám đấu non với tôi sao!" Nhìn thấy trận chiến kết thúc, tôi nhẹ nhàng hoạt động cổ tay, rồi cười ha hả không ngừng.

Con Tống tử đó ngay tại chỗ hóa thành một cỗ thi thể, chết không toàn thây.

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy tiếng cười hì hì đó chắc chắn quá tuyệt vời.

Đối với anh ta mà nói, anh ta nghĩ mình luôn có thể lấy được viên lam bảo thạch đó.

"Trời ơi, không ngờ lại nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ như vậy.

Thành ca đúng là siêu đẳng cấp, thật sự quá thần kỳ!" Ai, anh ta nhìn chằm chằm đối phương, rồi cười ha hả không ngừng một trận, thậm chí lúc đó, liên tục xoa lòng bàn tay.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi như vậy, anh ta cảm thấy trong lòng sung sướng không thôi, thậm chí tim còn đập nhanh hơn.

Tô Thành cạn lời, biết thằng nhóc này nghĩ nhiều như vậy thì có ý

nghĩa gì chứ, không ngoài việc muốn đi lấy bảo bối trước đó, ví dụ như những thứ ở phía trước thôi.

Vì vậy, đối mặt với lời trêu chọc kéo dài của thằng nhóc này, được thôi, tôi cũng không còn gì để nói, cạn lời.

Trong tình huống hiện tại, anh ta cũng lười tiếp tục nói nhiều lời thừa thãi.

Sau đó, xung quanh trở nên tĩnh lặng, yên tĩnh.

Thậm chí có thể cảm nhận được một số động tĩnh âm thanh nhỏ bé truyền đến từ xung quanh.

Tô Thành thì cứ thế nhìn chằm chằm về phía trước, cố ý làm chậm thân hình.

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ này, thì đối với anh mà nói, mọi thứ đều ổn thỏa.

Sau đó, toàn bộ xung quanh trở nên tĩnh lặng một cách bất thường.

Đột nhiên, Vương Bàn Tử dừng bước.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, anh ta đã ngây người ra, cứ thế chỉ tay về phía trước nói: "Tôi dựa vào!

Tôi dựa vào!

Không đúng rồi, sao tôi lại cảm thấy hình như mình nhìn nhầm rồi?

Tô Thành, mau nhìn xem, bên trong bộ quần áo kia có thứ gì đó không?" Vương Bàn Tử vừa nói vừa liên tục dụi mắt, giúp đỡ kẻ địch.

Tô Thành nghĩ, giá trị nhan sắc của mình ngang với mặt trời mọc ở phía Tây, hai đứa nhóc ngoan ngoãn.

Anh Bàn bình thường thấy tiền còn hơn thấy mẹ ruột mình ư?

Bây giờ đột nhiên lại để lại thứ tốt trước mắt, không tự mình đi lấy, mà lại gọi mình, chắc chắn là gặp chuyện lớn rồi.

Vì vậy, Tô Thành cảm thấy thằng nhóc này đã đạt đến mức độ đó rồi, chắc chắn là có chuyện tốt gì đó.

Tô Thành đứng một bên quan sát, nhìn theo hướng ngón tay, nhưng tôi lại thấy dưới bộ quần áo đó dường như có thứ gì đó, cứ thế rung rinh.

Nếu không nhầm thì bên trong chắc chắn có một loại đồ vật nào đó đang khẽ rung động, dường như đang cân nhắc theo suy đoán của anh.

Vì vậy, cuối cùng, trong chốc lát ngắn ngủi, ai nấy đều tim đập nhanh.

Tô Thành nắm chặt thanh đao trong tay, rồi đột nhiên vung mạnh cánh tay, xoẹt xoẹt xoẹt, một khối lập tức bay lên.

Và trong khoảnh khắc vừa rồi, vừa chạm vào vị trí phía trước, đã khẽ làm rách một vết ở miệng áo đối phương, sau đó thấy một vết rách trực tiếp xuất hiện.

Tô Thành tự mình lại càng cười tươi hơn, rồi nhẹ nhàng phủi bụi trên người.

Bản thân một trận chiến yếu ớt đến cực điểm, cũng nhanh chóng kết thúc như vậy.

Sau khi trận chiến kết thúc, trên mặt anh ta lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

“Yếu vãi!

Tôi dựa vào!

Vốn tưởng mạnh lắm, ai ngờ lại yếu ớt đến vậy.” Nhìn thấy trận chiến kết thúc trước mắt, lão cũng bắt đầu cười lạnh trào phúng.

Từ bên trong toàn bộ bò ra một con côn trùng nhỏ xíu, cũng chỉ lớn bằng ngón tay cái mà thôi.

Nhưng Tô Thành và Vương Bàn Tử đứng một bên đều nhìn rõ mồn một.

Chương 522

“Được rồi, được rồi, không có nguy hiểm gì nữa đâu, mau nhanh chóng đi nhìn đi.

Nếu không nhanh chóng lấy, cẩn thận viên lam bảo thạch bị người ta cướp mất đấy.” Nhìn thấy Vương Bàn Tử một mình ở đó căng thẳng như vậy, tôi đều cảm thấy cạn lời.

Tôi không nhịn được, nhân cơ hội này tích cực trêu chọc đối phương.

Vừa nói xong lời này, Vương Bàn Tử lập tức giật mình tỉnh giấc, rồi trực tiếp hừ hừ một trận cười lạnh, quay đầu đi không tiếp tục nói nhảm với Tô Thành nữa.

Tô Thành đứng một bên cũng im lặng quan sát, chờ xem Vương Bàn Tử tiếp theo có thể lấy ra bảo bối trước đó không.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử thực sự đã lấy ra một viên lam bảo thạch nhỏ bằng ngón tay cái từ trên đó, bọc trong một mảnh vải nhỏ.

Bởi vì thứ nhỏ bé này, Vương Bàn Tử thực sự yêu thích không rời tay, thật sự sợ bị người khác phát hiện, rồi mang đi mất.

Sau đó, Tô Thành cũng chỉ liên tục cười ha hả rồi lắc đầu.

“Được rồi, được rồi, đừng lải nhải nữa, chúng ta phải đi nhanh thôi.

Bây giờ chúng ta chưa tìm thấy mộ thất chính, đó là một sai lầm.” Bây giờ họ cứ thế loanh quanh trong mộ huyệt, còn chủ nhân mộ huyệt nằm ở đâu thì hiện tại vẫn chưa biết, đó là một dấu chấm hỏi lớn.

Vì vậy, hiện tại nó trở thành một bí ẩn lớn.

Vương Bàn Tử lúc này bĩu môi, cười ha hả không ngừng.

"Ôi chao, hôm nay chúng ta đều ở đây rồi, sợ gì không tìm được mộ chứ?

Sợ cái gì chứ?" Đối mặt với một loạt lời nói của Vương Bàn Tử, tôi thường cạn lời, bởi vì lời nói của thằng nhóc này giống như đang nằm mơ vậy, nên nói chuyện với anh ta sẽ giữ lại chỉ số IQ.

Cuối cùng, Tô Thành cũng chỉ không ngừng lắc đầu, sau đó gạt bỏ những suy nghĩ tạp nham trong đầu, và khi khẽ cảm khái, anh lại một lần nữa gạt bỏ những phiền nhiễu trong lòng.

Vì hiện tại có thể cân nhắc chuyện này, thì tiếp theo có thể đối phó với một rắc rối một cách hợp lý hơn.

Và trong tình huống lúc này, ai nấy đều lòng dạ bồn chồn.

Sau đó, mọi người cũng chỉ có thể đứng một bên nhìn chằm chằm, không ngừng suy tính một số sắp xếp tiếp theo.

Sau đó, Tô Thành quay đầu lại, rồi tìm Hoắc Tú Tú để hội hợp.

Vừa mới quay về, Hoắc Tú Tú lập tức mừng rỡ khôn xiết, rồi chào đón.

Vừa nãy Tô Thành và Vương Bàn Tử hai người đi vắng một lúc lâu, trong lòng cô ấy đều cảm thấy vô cùng sốt ruột, lo lắng không yên, sợ rằng hai người sau đó sẽ gặp tai nạn hoặc nguy hiểm gì đó.

Nhưng bây giờ thấy hai người trở về, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng chậm rãi hạ xuống.

"Thật tốt quá, thấy các anh trở về thật tốt quá, tôi cứ tưởng các anh gặp chuyện gì ở bên ngoài chứ, thật sự quá tuyệt vời!" Vừa nói, cô ấy lập tức không ngừng cảm khái một trận, sau đó chạy đến nắm chặt lấy Tô Thành không chịu buông.

Tô Thành đứng một bên thì cười ha hả rồi nói: “Ừm, chỉ là một con Tống tử nhỏ thôi, không có gì to tát.

Được rồi, chúng ta bây giờ có thể đi được rồi, tên đó đã bị tiêu diệt hết rồi, chúng ta an toàn rồi.” Vừa nói, Tô Thành vừa lắc lư thân mình, quả nhiên sau đó cười ha hả.

Đối với anh mà nói, mọi thứ đều thuộc về thao tác vô cùng bình thường.

Vì vậy, nói chung, căn bản không cần quá bận tâm.

Khi Tô Thành chuẩn bị dẫn Hoắc Tú Tú đi hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng ‘ca sát ca sát’ rung chuyển, da đầu Tô Thành tê dại, chẳng lẽ nơi này sắp sụp đổ ư?

Phải biết rằng hiện tại cách mặt đất vẫn còn rất xa, một khoảng cách nhất định.

Nếu không nhanh chóng tìm cách, rồi nhanh chóng rời đi, một khi cổ mộ dưới lòng đất sụp đổ, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, những mối đe dọa mà nó mang lại là không thể tưởng tượng được, và hậu quả cũng không thể lường trước.

Vì vậy, lúc này Tô Thành đang cân nhắc bước tiếp theo, sẽ có những hành động sắp xếp nào, bước tiếp theo nên làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng khi Tô Thành định thần lại ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, những phiền nhiễu trong lòng anh cũng từ từ biến mất, bởi vì trước mắt anh thấy toàn bộ vách tường trực tiếp có một số vết nứt nhỏ yếu ớt, nhưng lại không khoa trương như anh nghĩ.

Sau đó, toàn bộ xung quanh trở nên yên tĩnh.

Bao gồm cả Tô Thành, tất cả mọi người trong đoàn đều chú ý.

Ở vị trí phía trước, họ thấy từng cảnh tượng hiện ra trước mắt, và hiện tại, chỉ còn một bước nữa là thành công.

Chỉ là không biết khi nào, đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một loạt những sự việc liên quan, thậm chí còn nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên mãn nguyện đó.

Bản thân vách tường bên trong vừa đúng lúc xuất hiện trước mắt, nên nếu không cẩn thận thì căn bản khó mà chú ý.

Nhưng bây giờ, khi thật sự quan sát kỹ, họ phát hiện ra điều khác biệt, bởi vì bên trong xuất hiện một số bí ẩn kỳ lạ khác.

Vì vậy, cuối cùng, cả người đó đều cảm thấy sung sướng trong lòng, phương pháp trong lòng cũng tỏ ra đặc biệt đắc ý.

Tuyệt vời quá, đối với anh mà nói, mọi thứ thật sự quá hoàn hảo, vì vậy ai nấy đều cảm thấy sung sướng trong lòng.

Tiến lên phía trước, sau khi Tô Thành nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh nhe răng cười hềnh hệch một trận.

Chương 523

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, mọi chuyện đều ổn.

“Không đúng rồi, một bức tường vững chắc thế mà tự nhiên lại nứt ra.

Vừa nãy tôi cứ tưởng chết tiệt là sắp sập đến nơi rồi, thật sự dọa người quá đi mất!” Sau đó, ai nấy đều cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí liên tục gãi sau gáy, tim đập nhanh hơn.

Bởi vì khi nhìn, tình hình hiện tại có chút không ổn, vượt xa dự đoán.

Nếu không thể nhanh chóng tìm cách giải quyết cuộc khủng hoảng, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Tô Thành lại đi lên phía trước, rồi nhìn chằm chằm vào vị trí vách tường phía trước.

Tự mình nhìn cũng đặc biệt kỹ lưỡng, chăm chú nhìn không chớp mắt, sợ rằng sau đó sẽ bỏ lỡ.

Cuối cùng, anh thấy ở vị trí vách tường xuất hiện một đồ án khổng lồ, nó giống như một cấu trúc nào đó có cấp độ thấp.

Tôi vừa nhìn thấy Tô Thành đã ghi lại toàn bộ những gì thu được vào trong đầu, sau đó bắt đầu nhân cơ hội này tiến hành một số hồi ức cảm khái liên quan.

“Mọi người có cảm thấy trước mắt chúng ta giống như một bản đồ địa hình không?

Chẳng lẽ chúng ta đã tìm đúng chỗ rồi sao!” Vương Bàn Tử đứng một bên vốn luôn phản ứng khá nhanh nhẹn, nhưng có lẽ chưa từng có khoảnh khắc nào đột nhiên cũng bừng tỉnh như vậy.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng có thể nhìn ra đó là một bản đồ địa hình, Tô Thành có, những người khác không thể nào không nhìn ra được chứ.

Vì vậy, cuối cùng, cả nhóm bắt đầu nghiên cứu, cứ thế nhìn chằm chằm không chớp mắt, sợ rằng sau đó sẽ bỏ lỡ một thông tin nào đó.

"Gặp vấn đề rồi.

Tôi luôn cảm thấy nó giống như một loại thông điệp đang được truyền đạt, dường như muốn nói với tôi điều gì đó.

Chúng ta phải tìm cách, trước tiên phải tìm hiểu kỹ càng." Vừa nói, Tô Thành vừa liên tục vỗ vai, rồi liên tục phản ứng, hy vọng có thể tận dụng cơ hội này để giải quyết chuyện này.

Bởi vì lúc này, phải đối phó một cách hợp lý mới được.

Bởi vì trong tình huống hiện tại cần phải có ý tưởng, nếu không thì cũng sẽ trở nên vô nghĩa, sau đó cũng chỉ có thể bị người ta cười chê.

Sau đó, vào khoảnh khắc đó, đột nhiên trong đầu Tô Thành lóe lên một cái, tiếp theo mắt anh ta đều sáng rực.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, anh ta thật sự cứ tưởng mình nhìn nhầm rồi, nhưng khi cả người nhìn kỹ, lập tức hiểu ra.

Không sai, đúng là một bản đồ, điều khiến người ta cảm thấy bất ngờ nhất là bản đồ không những xuất hiện trước mắt, mà còn là chìa khóa ban đầu xuất hiện trước mắt.

Vì vậy, trong chốc lát đó, mọi người đều cảm thấy tim đập thình thịch không ngừng, thậm chí những suy nghĩ trong lòng cả người bắt đầu trở nên hỗn loạn chậm chạp hơn.

Nếu nói một cách khoa trương, tất cả mọi người đều cảm thấy

tim đập nhanh hơn.

"Ôi mẹ ơi, sao tôi lại thấy nó quen thuộc đến vậy?

Nếu không nhầm thì chúng ta đang ở trung tâm của bản đồ này." Vì vậy, sau đó Tô Thành kích hoạt hệ thống Đạo Mộ trong đầu. 【Đinh!

Hệ thống phát hiện có thể liên quan đến lệnh, đang tìm kiếm cho ngài, xin đợi một lát.】 【Chúc mừng chủ nhân, dựa trên kết quả tìm kiếm và xử lý dữ liệu của hệ thống, đã thành công bật lên một số thông tin liên quan trên giao diện, ngài có thể xử lý dựa trên dữ liệu tương ứng.】 【Hệ thống đang tìm kiếm và dịch các dữ liệu liên quan trước mắt cho ngài.】 Sau một loạt tiếng nhắc nhở của hệ thống, trên giao diện lập tức hiện ra một cửa sổ giao diện, rồi anh ta thấy trên đó hiện ra đầy đủ một số lượng thông tin.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành cũng cảm thấy mình có tư cách rồi, cười ha hả.

Thật sự không ngờ hệ thống nhỏ này lại mạnh mẽ đến vậy.

Mau nhìn, trên giao diện hiện ra một số thông tin dữ liệu tương ứng.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ bản đồ địa hình xuất hiện trước mắt, dữ liệu rõ ràng, đối với Tô Thành mà nói, những thứ trước mắt đó không phải là xuất hiện một cách ngẫu nhiên.

Tuyệt vời quá, lúc này anh cảm thấy mọi thứ đều nằm ngay trước mắt, chỉ còn một bước nữa là thành công.

Vì vậy, anh biết công việc cuối cùng, cảm thấy mình cũng không tiếp tục nói nhiều nữa, cũng không tiếp tục lãng phí thời gian.

Sau đó, anh liên tục tiến về phía trước.

Sau đó, Tô Thành bắt đầu đọc kỹ, muốn khắc ghi toàn bộ bản đồ liên quan vào trong đầu.

Chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, hoàn thành một cách cụ thể chứ không phải vô nghĩa.

Vì vậy, nói chung, mọi thứ đều vô cùng ổn.

Vì vậy, vào khoảnh khắc đó, cả lòng anh đều cảm thấy đặc biệt đắc ý!

Tuyệt vời quá, đối với anh mà nói, đối với mọi thứ thật sự quá tuyệt vời rồi.

Tô Thành tự mình cũng không còn giữ thái độ khiêm tốn nữa, thậm chí khi nheo mắt nhìn về phía trước, anh ta cũng cười ha hả, cứ thế nhìn chằm chằm rồi nói: “Vậy chúng ta còn chần chừ gì nữa?

Đừng nói nhảm nữa, mau tăng tốc lên!

Chương 524

Để tránh sau này tiếp tục lãng phí thời gian, nếu không nhanh chóng làm, thì mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa." Vừa nói, anh vừa liên tục ra hiệu, cả lòng anh tràn ngập quyết tâm.

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ này, thì bước tiếp theo mọi thứ đều ổn.

Sau đó, Tô Thành khắc ghi sâu sắc lượng thông tin hiện ra trong đầu mình, ghi nhớ tận sâu trong ký ức.

"Chắc phải cho tôi một bản đồ sống thôi, giờ chúng ta đã có phương hướng rồi, lát nữa tôi sẽ dẫn mọi người đi tìm chủ nhân thực sự của mộ." Có hướng đi đại khái liên quan, Tô Thành nói chuyện cũng tự tin hơn nhiều.

Nếu không có chút năng lực, tôi sẽ không tùy tiện làm màu, dẫn người khác chạy lung tung.

Nên có thể nói những lời này, cũng chứng tỏ trong lòng tôi có niềm tin vào phương pháp của mình.

Nghe vậy, vài người kia cũng lập tức gật đầu lia lịa.

Sau đó, Tô Thành đi trước dẫn đường, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà chỉ việc theo sát phía sau.

Mọi người cứ thế liên tục đi theo.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ không sợ phát sinh chuyện gì.

Sau đó, toàn bộ xung quanh lại trở nên tĩnh lặng.

Mọi người bắt đầu quan sát lẫn nhau, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, nắm rõ một số quy luật cụ thể bên trong, thì mọi chuyện căn bản

không phức tạp như tưởng tượng, vì nói thật, thành công có lẽ đã ở ngay trước mắt, không còn xa nữa.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc đó, nhịp tim mọi người bắt đầu đập nhanh hơn.

Đi ở phía trước, tôi lập tức phát hiện ra một lựa chọn trước mắt, ở thời điểm này, có đúng hai vị trí.

Vì vậy, trong phút chốc cũng cảm thấy khó xử khi suy đoán.

Nếu có người thực sự muốn quan sát tình hình bên trong, thì sẽ rất đau đầu, nên một số người đành phải làm việc khác.

Tô Thành chỉ có thể đứng một bên nhìn chằm chằm, suy nghĩ về những bước đi tiếp theo.

Tôi không tin hôm nay không thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng ngay khi vừa đến gần, tôi đột nhiên thấy mắt lóe lên, sau đó trong chớp mắt xuất hiện hai đường vẽ, chặn lại, mọi người đều đối mặt với một lựa chọn khó khăn.

Để theo đúng ý nghĩa, và để mọi thứ được trọn vẹn, tôi phải thực sự tìm hiểu rõ ràng, nắm bắt được những dữ liệu cụ thể về dòng chảy trước mắt.

Tôi khẽ vuốt mái tóc, sau đó nhìn chằm chằm vào vị trí phía trước và cười nói: “Xem ra, đây chính là lúc để tôi thể hiện kỹ thuật thực sự của mình.” Sau đó, dựa vào những thông tin vừa xuất hiện trong đầu, tôi lại một lần nữa làm dịu đi những ghi chép trong ký ức, chúng lại hiện ra trước mắt.

Bởi vì bây giờ, tôi đã biết một số hàm ý, và cũng có thể hiểu một số tình huống liên quan khác.

Đương nhiên, trong tình huống hiện tại, căn bản không cần phải

tiếp tục làm bừa.

Mọi người chỉ có thể đứng một bên quan sát, suy nghĩ về những diễn biến tiếp theo, cũng như những nguyên nhân cụ thể bên trong.

Vì vậy, nếu không có sự sắp xếp hợp lý, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Tô Thành, một cây cổ thụ khổng lồ, sừng sững tận trời đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Nó trông vô cùng hùng vĩ, khiến hình ảnh nó ngay lập tức in sâu vào tâm trí mọi người.

Thậm chí, sau đó mọi người chỉ có thể tròn mắt nhìn chằm chằm, căn bản không thể nào hiểu được tại sao nó lại đột ngột xuất hiện trước mắt như vậy.

Vì vậy, trong khoảnh khắc ngắn ngủi sau đó, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút mơ hồ, thậm chí còn thấy có gì đó khó tin, khiến họ bất ngờ.

Điều này cũng hơi quá sức tưởng tượng.

Cuối cùng, Tô Thành đi lên phía trước.

“Oa, chuyện gì thế này?

Tự nhiên đâu ra một cái cây to đùng vậy?” Hoắc Tú Tú không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên, bởi vì cô bị cái cây cổ thụ siêu lớn trên đầu làm cho giật mình.

Cô chưa từng thấy một cái cây nào lớn như vậy, nó cứ thế mọc thẳng đứng lên, cành lá rậm rạp che kín cả một vùng trời.

Điều kỳ lạ hơn là, từ đỉnh cây, một con đường mòn bắt đầu xuất hiện, và một tia nắng đang từ từ chiếu xuống mặt đất.

Theo một ý nghĩa nào đó, đỉnh cây hẳn là lơ lửng, và tôi cũng

không xa lắm, ngay phía trên đỉnh đầu.

Vì vậy, trong chốc lát, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ đắc ý, và nhịp tim của tất cả mọi người vẫn đang đập thình thịch, nhìn chằm chằm vào phía trước.

Đúng vậy, có lẽ thành công đã rất gần, chỉ cách một tầm mắt mà thôi.

Vì thế, mọi người đều cảm thấy phấn khích, bàn tán xôn xao không ngừng!

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, thì sau đó nhất định phải có một kế hoạch, tuyệt đối không thể tiếp tục làm bừa như vậy.

Sau đó, ai nấy đều bắt đầu tim đập nhanh hơn, thậm chí còn cười toe toét không ngừng.

Chương 525

Tô Thành biết rằng mình có thể sẽ làm gián đoạn suy nghĩ của mọi người, và muốn tất cả bình tĩnh lại.

Bởi vì bây giờ hoàn toàn không phải lúc để nói nhảm, nếu cứ làm loạn thì có thể sẽ rước họa vào thân.

Nên nói cách khác, chỉ được thành công chứ không được thất bại, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Cuối cùng, toàn bộ khu vực xung quanh vẫn đầy rẫy những điều bất ngờ, chỉ có thể tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Sau đó, tất cả mọi người cũng chỉ có thể liên tục suy nghĩ về những tình huống tiếp theo.

"Mọi người đừng nóng vội, chúng ta hãy xem xét cụ thể sẽ có nguy hiểm gì.

Nếu không có gì tham khảo, thì hẳn là ở gần vị trí đó không xa, chúng ta nhất định phải lấy cẩn thận làm trọng, vì bây giờ tuyệt đối không được xốc nổi, lỗ mãng là quỷ đấy!" Sau đó Tô Thành bắt đầu dặn dò đủ điều với Hoắc Tú Tú, không ngừng nhắc nhở, bởi vì trong tình huống hiện tại hoàn toàn không cho phép xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Nếu lơ là một chút, có thể sẽ rước lấy rắc rối, thậm chí là phiền muộn, nên bây giờ chỉ được thành công chứ không được thất bại, tất cả phải giữ bình tĩnh.

Sau đó bắt đầu quanh quẩn khắp nơi, tìm kiếm những điều kỳ lạ thực sự bên trong.

Cứ thế, khi đang nhìn ngó xung quanh, mọi người đột nhiên đờ người ra, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Bởi vì tiếp theo, tất cả mọi người đều lộ vẻ mặt đầy mơ hồ.

Bởi vì tiếp theo, ở phía trước nhất, không ngờ trong cái hốc cây đó lại xuất hiện một chiếc quan tài khổng lồ, che kín hoàn toàn vị trí bên trong.

Cả đám đều ngớ người ra, trợn mắt há hốc mồm nhìn, không ngờ lại kỳ lạ đến vậy.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người cũng chỉ có thể há hốc mồm nhìn chằm chằm.

Trong tình huống bình thường, nó có thể xuất hiện trước mắt, nhưng lại xuất hiện theo cách này, hoàn toàn khiến mọi người cảm thấy bất ngờ.

Giờ đây, sự xuất hiện này tuyệt đối không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà ẩn chứa một bí ẩn khác.

Nói cách khác, đây hẳn là nơi an nghỉ của chủ nhân ngôi mộ, nếu không thì sao lại xuất hiện theo cách này chứ.

Vì vậy, trong phút chốc, ai nấy cũng đều tim đập nhanh hơn, miệng lẩm bẩm suy đoán, không ngừng quan sát đủ kiểu, suy tính về những phương án thành công tiếp theo.

"Ái chà mẹ ơi, thằng cháu rùa nhà tôi sao mà xảo quyệt thế, trốn trong này làm tôi tìm mệt nghỉ!

Cứ tưởng nó chạy đi đâu rồi chứ, xem ra nó trốn ở đây rồi.

Giờ thì hay rồi nhé, bị tôi tóm được rồi, xem thằng này có bản lĩnh đến đâu nào!" Nhìn thấy một loạt thứ xuất hiện trước mắt, Anh Bàn lập tức cười ha hả không ngừng, thậm chí còn lắc lư đi về phía trước.

Theo ý Anh Bàn, hôm nay đã gặp được thì nhất định phải làm cho ra nhẽ, nếu không thì chơi bời chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Tô Thành không ngăn cản, chỉ quan sát.

Nếu có chút biến đổi nào xung quanh, anh sẽ lập tức chú ý và phát hiện ra.

Nhưng hiện tại anh luôn cảm thấy xung quanh có nguy hiểm, chỉ là chưa phát hiện được.

Vì vậy bây giờ tuyệt đối không thể tùy tiện làm bừa hay quan sát qua loa, mà phải quan sát tỉ mỉ, xem bên trong có ẩn chứa bí ẩn gì không.

Bởi vì lúc này cần xem xét có thể nắm rõ được những quy luật cụ thể bên trong hay không.

Sau đó, toàn bộ khu vực xung quanh lại trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành bước nhanh về phía trước, đồng thời bắt đầu suy nghĩ về lối vào tương ứng bên trong.

Nhưng ngay khi vừa xuất hiện trước mắt, Tô Thành đột nhiên lóe mắt một cái, và tất cả mọi người đều ngơ ngác, bởi vì ở phía trên cùng của chiếc quan tài đó, không biết từ lúc nào đã có mấy sợi xích sắt, đang thẳng tắp vắt ngang qua, khiến mọi người cảm thấy khó hiểu.

Điều này hoàn toàn khiến người ta cảm thấy khó hiểu, trong tình huống bình thường, cảnh tượng kỳ lạ như vậy lại xảy ra ở đây, khiến mọi người cảm thấy khó tin.

Bởi vì ngay khoảnh khắc đó, khi Anh Bàn đến gần, cả người anh ta đều cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng vô cùng uất ức.

Bình thường, có lẽ sẽ có một đống xích sắt trói chặt.

Vì vậy, khi đi đến trước mắt, Anh Bàn lập tức trở nên rất khó xử, thậm chí trên mặt còn lộ rõ vẻ uất ức.

“Hoàn toàn không đúng chút nào!

Trong tình huống bình thường làm sao lại xuất hiện cảnh tượng này chứ, chuyện này quá kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.” “Đúng đó, mẹ kiếp, tôi thấy mình sắp bị mấy sợi xích sắt này đánh chết rồi, làm sao bây giờ?

Cứ thế này thì không ổn đâu, Tô Thành mau nghĩ cách đi, bình thường cậu toàn đưa ra những ý tưởng ghê gớm lắm mà?

Giúp một tay được không?” Anh Bàn đứng một bên thực sự không nhịn được nữa, sau đó đành vẫy tay gọi Tô Thành, bởi vì với anh ta mà nói, nếu không nhanh chóng tìm ra cách giải quyết thì có lẽ sau này sẽ càng thêm uất ức.

Bây giờ chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ Tô Thành, xem cuối cùng có giải quyết được không.

Tô Thành không vội vàng tìm cách tháo những sợi xích sắt đó, mà đứng một bên quan sát để tìm nguyên nhân.

Vì chúng có thể xuất hiện trước mắt theo cách này, điều đó chứng tỏ bên trong chắc chắn còn ẩn chứa một bí ẩn khác.

Chương 526

Không chừng anh cảm thấy đây là một công việc tốt đang bày ra trước mắt, bên trong chắc chắn có một số điều cần suy xét.

Vì vậy, anh cảm thấy nhịp tim đập nhanh trong khoảnh khắc đó, nếu không thì chuyện bên trong chắc chắn còn kỳ diệu hơn nữa.

Kết quả là ai nấy cũng đều đứng một bên quan sát, luôn thầm suy nghĩ về những tình huống tương ứng bên trong.

"Cậu có biết rốt cuộc là chuyện gì không?

Giờ cũng không giúp đỡ gì cả, mau nghĩ cách đi!

Cứ thế này mãi thì làm sao được, chúng ta bây giờ mau nghĩ ra một kế sách, phải có cách giải quyết chứ, được không?

Mau nghĩ cách đi, mau lên!" Đứng trước mặt Tô Thành, Anh Bàn cảm thấy uất ức, sau đó không ngừng nhắc nhở đủ kiểu, thậm chí còn liên tục lắc lư đối phương.

Bởi vì trong tình huống này, anh ta luôn cảm thấy uất ức, đau đầu, nếu cứ tiếp tục hao phí như vậy, ít nhất tôi cũng phải có một ý kiến, một kế hoạch chứ.

Tô Thành khẽ lắc đầu, nói: "Đừng nói nhảm, đâu có đơn giản như vậy." Trong khi nói, Tô Thành chỉ tay về phía trước, rồi lại bắt đầu nhắc nhở.

"Anh nhìn xem, chúng hoàn toàn bị xích sắt buộc chặt, bên trong bản thân đã lợi dụng huyền niệm, những sợi xích này lại được sắp đặt một cách không theo quy tắc nào cả.

Trên những vết khắc trồi lõm còn có một số thông tin nhất định.

Từ góc độ này, những sợi xích này đều có một ý nghĩa nào đó.” Tô Thành vừa nói vừa chỉ tay về phía trước, tiếp tục nhắc nhở, cũng nhân cơ hội này đưa ra một số lời giải đáp tương ứng.

Nếu cứ thế mà đi tới, cũng có thể hợp lý đối phó và giải quyết những nguy cơ tương ứng bên trong.

Trong tình huống này, Anh Bàn cũng cảm thấy khó hiểu, không rõ rốt cuộc bên trong có chuyện gì.

Vì vậy, trong chốc lát, trong lòng anh ta cảm thấy rất bất an, thậm chí trong tình huống này còn cảm thấy mù mịt.

Lúc đầu anh ta thật sự không chú ý đến những quy luật bên trong, cũng không biết bên trong lại có nhiều kiến thức như vậy.

Vì vậy, nghe xong cả người đều cảm thấy mù mịt, đầy mơ hồ.

Nhưng bây giờ, sau khi được Tô Thành chỉ điểm như vậy, anh ta lập tức cảm thấy mắt sáng bừng, dường như sau khi suy nghĩ kỹ càng thì đúng là như vậy.

Anh ta cũng sau đó nhìn chằm chằm vào phía trước, sau đó không ngừng nuốt nước bọt, cố gắng hiểu nhưng không được.

“Thế thì đúng là như vậy rồi, nếu như thế thì bên trong chẳng phải sẽ càng hoàn hảo hơn sao?” Sau đó, Anh Bàn cười ha hả không ngừng, cứ thế nhìn chằm chằm vào vị trí phía trước.

Anh ta cứ thấy như đang nằm mơ vậy.

Vừa rồi Anh Bàn còn hăng hái nghĩ rằng có thể nhân cơ hội này trực tiếp mở ra cánh cửa bí ẩn kia, lúc đó không chừng còn có thể nắm bắt cơ hội giành được chiến thắng, thực sự có thể nhận được lợi ích lớn.

Nhưng không ngờ một câu nói của Tô Thành đã ngay lập tức phủ

nhận tất cả những ý tưởng và suy nghĩ trong lòng anh ta, thậm chí xóa bỏ hoàn toàn mọi suy tư.

Trong tình huống hiện tại, căn bản không còn lời thừa nào nữa.

Ngoại trừ việc khiến anh ta đau đầu, thì cũng không có chuyện gì không giải quyết được.

Vì vậy, cuối cùng, anh ta chỉ có thể thở dài lắc đầu liên tục, cảm khái vạn phần.

Sau đó Tô Thành thì cười ha hả, nói: "Thôi được rồi, bớt nói nhảm đi!" "Nếu bây giờ muốn phá giải những phương pháp thực sự bên trong, thì nhất định phải có một kế sách, phải biết bên trong rốt cuộc có huyền niệm gì.

Vì vậy, bây giờ cứ yên tâm đứng một bên là được, đừng có tiếp tục nói nhảm với tôi nữa." Tô Thành đã không còn tiếp tục đôi co với đối phương nữa, nói nhiều như vậy căn bản không có ý nghĩa gì, ngược lại còn làm thêm đủ loại phiền phức.

Vì vậy, sau đó, anh ta trực tiếp trừng mắt nhìn đối phương một cái, rồi xóa bỏ một tia bình tĩnh.

Lúc này nói nhiều như vậy hoàn toàn vô nghĩa, suy nghĩ nhiều cũng trở nên vô vị.

Ai, sau một câu nói đơn giản, mọi chuyện đều được gạt bỏ hết, và một số tâm lý trong lòng cũng được xoa dịu.

Thế là sau đó, những người khác chỉ có thể một lần nữa bình tĩnh lại để suy nghĩ lại về tiến độ bên trong.

Tô Thành đứng một bên quan sát xong, thầm nghĩ: "Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Nếu đây thực sự là quan tài Cửu Long, thì bên trong chắc chắn có

cách giải.

Chỉ là bây giờ chúng ta chưa tìm ra cách giải mà thôi.

Đừng vội, cứ nghe tôi từ từ đã, tôi luôn cảm thấy bên trong còn có vấn đề khác." Trong mắt Tô Thành, anh luôn cảm thấy bên trong có một bí ẩn nào đó, chỉ là hiện tại chưa thể nghĩ thấu.

Nếu thực sự không thể nắm bắt và phân tích rõ ràng, thì đó sẽ trở thành một nỗi đau đầu, phiền não vô tận, khiến dòng suy nghĩ càng thêm hỗn loạn và vô trật tự.

Vì vậy, hôm nay dù thế nào cũng phải có một kế sách.

Vừa đúng lúc, trong làn sương mù, anh chợt thấy mắt sáng bừng.

Anh vừa thấy trên đỉnh đầu dường như phản chiếu hình ảnh một số đầu rồng, và ngay khoảnh khắc đó, anh cứ tưởng mình nhìn lầm, nên cả người đều tim đập nhanh hơn.

Vì vậy, sau đó, trên mặt anh ta nở nụ cười toe toét, cười ha hả không ngừng.

Chương 527

“Ha ha, tôi cứ nghĩ sẽ kỳ quái lắm chứ, không ngờ lại nhanh chóng hạ gục được nó.

Được đấy, nếu đã thế thì cứ ổn định mà làm, chẳng phải sẽ đơn giản hơn sao?” Sau khi nắm rõ được quy luật đại khái, Tô Thành lập tức cười hắc hắc không ngừng.

Trong lòng anh ta rất vui vẻ, khoảng cách đến thành công có lẽ chỉ còn một bước chân mà thôi, nên chỉ được thành công chứ không được thất bại, tuyệt đối không thể tiếp tục nói nhảm nữa.

Sau đó, mọi người bắt đầu dần dần, không ngừng tiến về phía trước.

“Hệ thống, lập tức tìm kiếm!

Bây giờ phải phá giải vấn đề trước mắt, phải biết rõ tình hình cụ thể bên trong.” Dứt lời, Tô Thành chuyển sang một chương trình hệ thống khác, sau đó kích hoạt nó, muốn biết tiến độ. [Keng!

Hệ thống đang kiểm tra và xử lý lệnh liên quan, vui lòng chờ...] [Chúc mừng chủ nhân!

Dựa trên các chương trình con liên quan, hệ thống đã thành công tìm được thông tin hữu ích và đang tiến hành thêm điểm dữ liệu vào trang giới thiệu!] [Dữ liệu đã được thêm thành công, đang tiến hành quy đổi!] Cùng với một loạt âm thanh nhắc nhở từ hệ thống Đạo Mộ, trên giao diện lập tức hiện ra một loạt dữ liệu liên quan, thậm chí còn có thể thấy một số bản đồ tương ứng hiện ra trên đó.

Lúc đầu tôi cứ nghĩ đây là một việc rất tốn công sức hoặc rất đau đầu, không ngờ lại có một công việc nhanh chóng như vậy lập tức

xuất hiện trước mắt, khiến tôi cảm thấy mắt sáng bừng.

Và cứ thế, trong tình huống đó, tôi cảm thấy trong lòng rất mãn nguyện, thật sự không ngờ lại được đối đãi như vậy.

Không, bởi vì trong tình huống hiện tại, trong lòng tôi luôn là như vậy.

Bây giờ, vì đã hoàn thành việc tìm hiểu những tình huống tương ứng bên trong, vậy thì bước tiếp theo, tôi tin rằng thành công cũng chỉ còn một bước ngắn mà thôi.

Vì vậy, sau đó trong lòng tôi rất mãn nguyện.

"A ha ha, tuyệt vời quá, tuyệt vời quá!

Không ngờ bên trong lại như vậy, nhưng mạnh mẽ thật, sướng quá đi!" Vừa nói, anh vừa dần dần tiến về phía trước, sau đó trong lòng cười ha hả không ngừng!

Chỉ cần giải quyết được chuyện bên trong, thì chẳng phải là ổn rồi sao?

Sau đó, anh lập tức nói với Anh Bàn: "Anh Bàn, nhìn thấy chưa?

Lập tức truyền tải tất cả những thông tin, những dữ liệu cần thiết vào đó, tất cả những dòng tin tức đó hãy cho tôi biết rõ bên trong.

Tình hình bây giờ rất đặc biệt, không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào." Trong lúc nói chuyện, trên mặt Tô Thành cũng hiện lên một vẻ sắc bén, trong lời nói, anh ta nhìn thẳng vào đối phương, luôn chú ý đến vấn đề đang tồn tại, hy vọng đối phương có thể thực sự bình tĩnh lại, bởi vì bây giờ không cho phép xảy ra bất kỳ sự cố nào khác.

Đúng vậy, nói cách khác, hôm nay chỉ được thành công chứ không được thất bại.

Sau khi Tô Thành nói xong, đối phương cũng lập tức gật đầu lia

lịa, hiểu rõ ý nghĩa trong đó.

Nhưng sau đó, anh ta liên tục đứng một bên phân tích đủ kiểu, suy nghĩ về những diễn biến liên quan tiếp theo.

Sau đó tôi đã nắm bắt được một loạt dữ liệu, rồi nhìn vào những vấn đề tương ứng bên trong, thậm chí nhịp tim của tôi cũng bắt đầu đập nhanh không ngừng.

Quá tuyệt vời, đúng là quá hoàn hảo!

Sau đó, tôi không ngừng xoa xoa tay, thực ra trong lòng rất vui sướng.

Vừa rồi, khi cảnh tượng xuất hiện trước mắt, tôi trực tiếp lướt qua nó, rồi tìm thấy một lượng thông tin được đẩy ra.

Theo yêu cầu của Tô Thành, Anh Bàn trực tiếp xông vào chiến đấu, nhưng sợi xích sắt đó không chịu buông, sợ rằng một khi buông ra sẽ gây ra ảnh hưởng nào đó.

"Anh Bàn, phụ trách kéo chặt mấy sợi xích đó vào trong, có chắc là đã kéo chặt rồi không?" Tôi lại một lần nữa quay đầu nhìn Anh Bàn, sau đó lớn tiếng hỏi, đảm bảo anh ta có thể làm được vạn phần không sai sót.

Nếu lỡ giữa đường có xảy ra sự cố mà làm rơi xích, thì thật sự là phiền phức rồi, lúc đó mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn.

Nghe Tô Thành sắp xếp, Anh Bàn lập tức nhe răng cười, sau đó vỗ ngực, đảm bảo đủ kiểu: "Hoàn toàn không vấn đề gì, không vấn đề gì đâu!

Lát nữa tôi sẽ thu hồi toàn bộ!

Mọi chuyện đều ổn thỏa hết, tuyệt đối không có chút khó khăn nào, cứ yên tâm đi!" Anh Bàn bắt đầu vỗ ngực, đảm bảo đủ kiểu

trước mặt mọi người.

Trên mặt anh ta lộ ra vẻ đắc ý, trong lòng càng thêm vui sướng ngay lập tức.

Đối với anh ta mà nói, bản thân mình vô cùng tuyệt vời, là một sự tồn tại đặc biệt.

Vừa nghe xong, mọi người cũng lập tức mắt sáng bừng, sau đó trong lòng rất vui sướng.

Nhưng nếu là tôi làm như vậy, thì sẽ càng đơn giản hơn, làm được như vậy chẳng phải sẽ càng khéo léo hơn sao?

Sau đó, Tô Thành cũng cầm thanh đao trong tay, nhẹ nhàng cứa vào cổ tay mình.

Ngay khi vừa động, trong lòng bàn tay anh ta đã rịn ra một chút máu đỏ nhạt, rồi từ từ chảy xuống vị trí dưới lòng bàn tay.

Tiếp theo, Hoắc Tú Tú cũng ngớ người, căn bản không ngờ bên trong lại có huyền niệm như vậy, nên khiến mọi người cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Thậm chí, trong khoảnh khắc đó, cả đám đều cảm thấy tim đập không ngừng!

Chương 528

Tô Thành đứng một bên làm như vậy khiến Hoắc Tú Tú đứng cạnh giật mình, bởi vì cô căn bản không biết đối phương rốt cuộc đang làm gì, đột nhiên lại hành động theo cách này, vì vậy trong lòng cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí trong đầu cô còn hiện ra một loạt cảnh tượng sắc nét.

Dù sao thì Hoắc Tú Tú cũng đang lo lắng và sốt ruột khi Tô Thành làm chuyện này, cô bắt đầu không ngừng hỏi: "Này, Tô Thành đang làm gì vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Đừng có làm bừa nữa chứ?

Đừng có làm loạn ở đây chứ, đừng dọa tôi có được không?

Tự làm mình bị thương làm gì vậy?" Lúc nói, cả người cô có vẻ hoảng hốt, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng khi hỏi đủ điều, không ngừng vỗ vỗ tay.

Bởi vì Tô Thành đang yên lành lại cầm dao cứa vào tay, thật không giống làm bừa chút nào.

Nghe cô nói vậy, Tô Thành chỉ cười ha hả, lắc đầu.

"Hải, nha nha, sợ cái gì chứ, đây là thao tác bình thường mà!

Đừng có áp lực lớn thế, với tôi mà nói, mọi chuyện đều ổn thỏa hết." Vừa nói, anh vừa cười ha hả, sau đó không ngừng đáp lại.

Đối với anh mà nói, mọi chuyện đều ổn thỏa, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Dưới sự trấn an của Tô Thành, Hoắc Tú Tú cũng chỉ có thể cố

gắng bình tĩnh lại.

Thực ra, trong lòng cô vẫn cảm thấy tim đập thình thịch, chỉ là không có cách nào ngăn cản được.

Tiếp theo, một cảnh tượng kỳ diệu đã xảy ra.

Khi từng giọt máu tươi của Tô Thành vừa mới thấm vào sợi xích sắt đó, đột nhiên thấy toàn bộ sợi xích sắt bắt đầu rung chuyển điên cuồng, sau đó không ngừng vung vẩy và lay động sang hai bên trái phải.

Thậm chí, chiếc quan tài ở giữa cũng rung lắc dữ dội.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cảm giác như việc hiến máu đã thực sự kích hoạt một thiết bị, ngay lập tức làm cho toàn bộ sợi xích sắt trở nên sống động.

Và trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, tất cả mọi người đều ngây người ra nhìn chằm chằm.

Bây giờ, có người còn bắt đầu tim đập không ngừng.

Căn bản không ngờ, bên trong lại có chuyện bất ngờ như vậy, khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí nhịp tim của cả người đều tăng nhanh, khiến họ cảm thấy không thể tin được.

Nói cách khác, thật quá bá đạo, khiến ai nấy cũng đều cảm thấy cảm xúc dâng trào.

Tô Thành đứng một bên thì bình tĩnh tâm trạng, và bắt đầu tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Tất cả mọi người cũng đứng một bên xem không chớp mắt.

Ngay khi vừa quan sát cảnh tượng đó, nhịp tim của tất cả mọi người đều bắt đầu đập nhanh hơn, có người còn không ngừng lau mồ hôi trên trán, thực sự khiến người ta cảm thấy hơi căng thẳng.

Tôi cũng không nói nhiều lời thừa thãi, nắm chặt con dao, rạch một cái, một đống máu tươi chảy ra, hơn nữa còn theo vị trí đó liên tục đổ xuống phía dưới.

Một lượng lớn máu tươi không chút giữ lại, chảy thẳng xuống trước mắt mọi người, khiến ai nấy đều ngây người ra nhìn.

Lúc đó, tất cả mọi người trước mắt đều nhìn đến ngẩn ngơ, căn bản không ngờ lại quỷ dị đến vậy.

Ngay cả Anh Bàn cũng cảm thấy trán lấm tấm mồ hôi, bởi vì ban đầu anh ta cứ tưởng mình bị ảo giác, nếu không phải tự mình tận mắt chứng kiến mọi chuyện ở bên cạnh, thì thật sự cảm thấy giống như một sự kiện quỷ dị trong truyền thuyết.

Nếu là những đạo mộ nhân như vậy, bình thường cũng đã thấy nhiều chuyện rồi, nên tự nhiên cũng không còn hoảng loạn như trước mà bình tĩnh hơn nhiều khi đứng một bên quan sát.

Sau đó, anh ta lại không ngừng thở hổn hển, rồi khẽ lau đi mồ hôi trên trán.

"Ái chà, thật sự làm tôi giật mình một phen, tôi cứ tưởng lát nữa sẽ có chuyện gì xảy ra chứ, thật sự cảm thấy khó hiểu, tôi nhớ không rõ nữa, nhưng chắc cũng không giải quyết được vấn đề nhỏ này đâu." Sau đó, Anh Bàn bắt đầu lẩm bẩm khẽ, rồi nhìn đủ kiểu lắc lư, cảm thấy sâu sắc rằng vừa rồi có chút bất ngờ.

Phản ứng tốt thì sẽ kịp thời hơn, nên mới khiến anh ta cảm thấy khó tin.

Thế là sau đó, toàn bộ xung quanh lại trở nên tĩnh lặng.

Sau đó, nghe thấy tiếng "cạch cạch" một trận vang lớn, tất cả mọi người đều ngây người ra, đặc biệt là bản thân Tô Thành cũng giật mình một cái, bởi vì khi máu tươi vừa chảy ra, sợi xích sắt chảy

xuống phía dưới, những sợi xích sắt trói chặt trên nắp quan tài ngay lập tức đứt lìa.

Sau đó, thấy nắp quan tài bắt đầu tiếp tục rung động, rồi lắc lư sang trái phải.

Theo tình huống này, dường như có thứ gì đó sắp bật ra trực tiếp từ bên trong chiếc quan tài, nhưng sợi xích sắt vẫn luôn khóa chặt, nên thứ bên trong căn bản không thể thoát ra.

Thế nhưng tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm như vậy, thần kinh đều căng thẳng tột độ, không căng thẳng mới là giả dối.

Cảnh tượng trước mắt bây giờ đều khiến người ta nghẹt thở, tất cả đều lay động trái tim mọi người, cảm giác có chút ngớ người, ngơ ngác!

Nhưng Tô Thành không hề xốc nổi, anh vẫn luôn đứng một bên lặng lẽ quan sát.

Bởi vì đối với anh, một khi đã phát hiện ra rồi, thì nhất định phải giữ bình tĩnh làm trọng, tuyệt đối không được xốc nổi, lỗ mãng, mà phải suy nghĩ chu toàn mới được.

Sau đó, mọi người đều dần dần, không ngừng tiến về phía trước, theo sát.

Chương 529

Tô Thành mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phía, trong lòng cũng bắt đầu cảm khái vạn phần.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, thì mọi chuyện sẽ ổn.

Sau đó Tô Thành cũng dần dần, không ngừng tiến về phía trước.

"Ha ha ha, thật sự là kiếm được rồi, chỉ có thể nói là kiếm lớn rồi, không ngờ chúng ta lại nhanh chóng kiếm được món hời lớn như vậy!" Và trong khoảnh khắc ngắn ngủi cuối cùng, Anh Bàn nói dính môi, sau đó cười ha hả không ngừng.

Bởi vì anh ta cảm thấy, chủ nhân ngôi mộ bên trong chiếc quan tài đó chắc chắn có vật tùy táng, là một chuỗi giá trị.

Dù sao thì một ngôi mộ hùng vĩ như vậy, có cấu trúc lớn như vậy, nếu không kiếm được chút đồ đáng giá nào, thì tất cả đều sẽ tay trắng trở về, quá đáng tiếc.

Vì vậy, hôm nay dù thế nào cũng phải mang đi một vài thứ đáng giá, vừa đi vừa cười ha hả không ngừng.

Trong cái hốc cây khổng lồ đó, Anh Bàn bắt đầu tiến vào từng chút một, nhưng ngay khi vừa đi về phía trước, Tô Thành đột nhiên cau mày, bởi vì anh cảm thấy dường như cành cây xung quanh có gì đó không ổn.

Về phần rốt cuộc là chỗ nào không ổn, thì anh cũng không nói ra được.

Để đảm bảo an toàn, Tô Thành đành cố ý nâng cao giọng nói: "Anh Bàn, đừng có quá hưng phấn, nhất định phải cẩn thận một chút cho tôi, đừng có xốc nổi như vậy." Bởi vì Tô Thành cũng không biết rốt

cuộc là chuyện gì, nên chỉ có thể trước tiên hỏi thăm tình hình.

Cuối cùng, toàn bộ xung quanh đều trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người đều cảm thấy căng thẳng.

"Ái chà, làm gì thế?

Cả ngày làm chuyện gì cũng rề rà, Anh Bàn tôi trông giống người nhát gan vậy sao?

Tôi nói cho cậu biết một chút thao tác nhỏ thôi mà, có gì to tát đâu, chẳng phải chỉ là một chút tốc độ nhỏ sao?

Thôi được rồi, cứ đứng một bên mà xem đi, Anh Bàn tôi không sợ đâu." Tô Thành đã nhắc nhở nhiều lần, nhưng có lẽ Anh Bàn căn bản không nghe, căn bản không lọt tai.

Ngược lại, cả người anh ta cứ thế cười ha hả không ngừng, không ngừng vuốt tóc.

Cảnh tượng trước mặt Anh Bàn cũng chỉ là một cảnh nhỏ mà thôi, đối với anh ta mà nói căn bản chẳng là gì.

Vì vậy, sau khi tùy tiện nói vài câu, Anh Bàn bắt đầu vô tư tiếp tục nghênh ngang tiến về phía trước.

Nghe xong một loạt lời nói nhảm của Anh Bàn, Tô Thành thực sự cạn lời.

Thật sự là không có chút cách nào với cái tên Anh Bàn này!

Vì Anh Bàn đã không muốn nghe lời khuyên, Tô Thành không tiếp tục đi nữa mà đặt tay lên hông, cố ý kéo Hoắc Tú Tú về phía mình để bảo vệ.

Đúng vậy, chỉ cần xung quanh có chút gió thổi cỏ lay, anh sẽ phản ứng ngay lập tức, lúc đó sẽ tạo ra một số phản ứng chênh lệch.

Nhưng đúng lúc đó, Anh Bàn lại cứ cười ha ha không ngừng.

Khi anh ta đến gần vị trí đó, Tô Thành càng cảm nhận được chút mờ mịt của cả người đó.

Vì cũng không hề hiểu rõ một số tình hình liên quan bên trong, nên cũng không biết nguyên nhân cụ thể bên trong.

Vừa mới đi vào bên trong được hai bước, đột nhiên nghe thấy một số cành dây leo trước mắt phát ra tiếng "bá bá bá", rồi giây tiếp theo, nhìn thấy những dây leo đó, lập tức siết chặt lấy chân Anh Bàn.

Trong chớp mắt, Anh Bàn hoảng loạn.

Giờ anh ta đang cố gắng hết sức giãy giụa phản kháng, muốn thoát khỏi sự kéo ghì của những dây leo này.

Nhưng lại phát hiện mãi không có cơ hội, những dây leo đó cứ siết chặt lấy chân anh ta, không cho anh ta cử động, thậm chí dù có cố gắng lắc lư, vùng vẫy cũng vô ích.

Lúc này Anh Bàn cũng khá hoảng loạn, mở miệng chửi ầm ĩ, thậm chí còn vùng vẫy đủ kiểu, cố gắng thoát khỏi sự khống chế khi đối mặt với sự phản kháng đó.

Nhưng lại phát hiện mọi nỗ lực đều vô ích, vì căn bản không có cơ hội nào.

Đã thử rất nhiều lần cả trước và sau, cũng không có chút cách nào.

Cuối cùng cả người cảm thấy vô cùng buồn bực, đau đầu không thôi.

“Tô Thành, mau mau giúp một tay với, mẹ kiếp, mấy cái thứ này cứ như có sinh mệnh vậy, tấn công tôi à?

Mau mau cứu tôi với!” Điều Tô Thành lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra.

Không thể tránh khỏi, khi chưa kịp phòng bị, những dây leo đó đã

siết chặt cổ tay, cổ chân Anh Bàn, căn bản không thể động đậy.

Anh ta cứ như đang ở trong biển cả, cố gắng hết sức giãy giụa phản kháng, nhưng những thứ vô tri này lại vẫn vô dụng, thật sự không có chút cơ hội nào.

Cuối cùng cả người đều trông đáng thương, thậm chí khi mở miệng còn liên tục chửi rủa.

Nhưng lại phát hiện dù có vùng vẫy nữa cũng không có cơ hội, vì căn bản không có cách nào giải quyết.

Cuối cùng tâm lý gần như sụp đổ.

Thì còn trách ai được đây?

Chương 530

Trong tình huống này, tiếp tục suy nghĩ lung tung cũng không ích gì, vì vào lúc này không cần thiết phải tiếp tục làm những chuyện vô ích như vậy nữa.

Thế nên cuối cùng Anh Bàn chỉ có thể liên tục hét lên vì tim đập nhanh!

Tô Thành thì lặng lẽ chạy về phía trước, muốn xem xét sắp xếp một số hành động tiếp theo và tình hình cụ thể sau khi hoàn thành.

Sau đó Tô Thành đã xông lên trước nhất, rồi trực tiếp một đao chém đứt một dây leo phía trên đầu.

Sau một đao, lập tức thấy toàn bộ cành dây leo trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Anh ta thở phào một hơi dài, thật sự đã dọa mình nhảy dựng lên.

Nếu vừa nãy mà không phản ứng kịp thời, e là đã xảy ra chuyện lớn rồi, làm sao có thể để anh ta bình tĩnh lâu như vậy được.

Thế nên vừa nãy trong chớp mắt, Tô Thành cảm thấy tâm thần bất an.

Tô Thành chỉ có thể bảo Hoắc Tú Tú đứng yên ở bên cạnh, rồi tự mình nói: "Mẹ kiếp, mau tránh ra!" Thấy huynh đệ bị dây leo siết chặt, không thể thờ ơ được, dù sao anh em mấy người bọn họ đã cùng nhau vào sinh ra tử.

Hơn nữa Tô Thành lại được xưng là tiểu vương tử đạo mộ, đương nhiên phải bảo vệ an toàn cho huynh đệ ở đây, tuyệt đối không cho phép xảy ra chút bất ngờ, chịu chút ảnh hưởng nào.

Cuối cùng, Tô Thành đã nhanh mắt lẹ tay, nhanh chóng đạp chân

xuống đất lao về phía trước, càng đánh càng dũng mãnh, nhanh chóng xông đến trước mặt đối phương.

Đúng lúc này Anh Bàn lại liên tục lùi về phía sau.

Nhưng giờ không còn chỗ nào để trốn, vì đã bị Tô Thành nhìn chằm chằm, rõ ràng là tự mình xui xẻo.

Ngay sau đó, con dao trong tay anh ta lóe lên, vang lên một tiếng "cắt", một nhát chém thẳng vào vị trí cành dây leo đó.

Theo nhát chém xuống, cùng với một tiếng kêu thảm thiết chói tai, toàn bộ dây leo trực tiếp bị chặt thành hai đoạn, đứt rời.

Dây leo đang quấn quanh cổ chân đó cũng lập tức tuột ra.

Tô Thành thì huýt sáo, rồi cười ha ha, nhẹ nhàng vẫy vẫy con dao trong tay.

Sau đó có chút khó hiểu, không ngờ lại có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách đơn giản và nhẹ nhàng như vậy, thật tuyệt vời.

Vì sau khi giải quyết từng vấn đề nhỏ, cả trong lòng cảm thấy rất mãn nguyện.

Sau khi giải quyết trận chiến, bắt đầu hít sâu một hơi, rồi bắt đầu nhẹ nhàng lau lưỡi dao trong tay, miệng vẫn cười không ngừng.

Sau đó lại quay mặt đi và nói: "Nhìn xem, đã sớm giải quyết xong rồi phải không?

Đúng là một lũ đàn em." Chuyện này ảnh hưởng đến việc hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất, nhưng không có gì để nói.

Sau khi vùng vẫy như vậy, lại phát hiện mãi không có cơ hội, thậm chí không có khả năng hoàn thành.

Sau đó từng thứ một cảm thấy bi thảm, thậm chí cả trong lòng cảm thấy khó hiểu, thở dài liên tục.

Gặp chuyện này, cũng thật sự cảm thấy bất lực, đau đầu không thôi.

Cũng không có cách nào, dù sao gặp chuyện như vậy, cũng chỉ có thể làm cách khác.

Thế nên sau đó cũng chỉ có thể bình tĩnh lại trước, rồi ngay lập tức nghĩ cách xem xét một số hành động tiếp theo, cũng như xem xét kết quả sắp xếp.

Cũng chỉ vừa mới xuất hiện tình huống bên trong, mọi người cũng chỉ có thể bình tĩnh suy nghĩ, suy tư.

Vừa rồi trước mắt, Tô Thành quan sát một lượt xung quanh, rồi nói: "A a, một lũ tiểu thỏ con thực sự cứ tiếp tục theo sau, đúng là buồn cười nhỉ, cũng có chút khả năng đấy, đừng có tiếp tục làm màu nữa, dễ dàng có thể xử lý hết tất cả." Sau một hồi chém "tích lí ba lạp", những dây leo đó, tất cả đều bị chém đứt.

Sau một loạt chiến đấu điên cuồng, những dây leo đó tất cả đều bị chặt đứt ở giữa.

Tô Thành cảm thấy sau khi thu con dao trong tay lại, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

"A a, lũ tiểu thỏ con này đã giải quyết xong chưa, cũng chỉ là một lũ đàn em thôi, không xứng chơi thật với tôi đâu." Hoàn thành nhiệm vụ này, Tô Thành cũng thở phào một hơi dài, rồi trong miệng bắt đầu một trận càu nhàu chửi rủa.

Hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, trái tim đang lo lắng cũng cuối cùng đã được đặt xuống.

Chờ mọi thứ hoàn toàn yên tĩnh, Tô Thành cũng cầm dao tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này Anh Bàn cũng đều cảm thấy sợ hãi, vì vừa rồi vốn dĩ cho

rằng căn bản không có chuyện gì, nên không để trong lòng.

Nhưng có lẽ hiện tại sau khi bị đe dọa tấn công, cả người trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Ít nhất thì không còn vô tư như lúc đầu, đã ngoan ngoãn trốn xa, trốn sau lưng Tô Thành.

"Tô Thành, đó là thứ quỷ quái gì vậy?

Mẹ kiếp, suýt nữa thì lấy mạng tôi rồi!" Ở một bên, anh ta tự lẩm bẩm không ngừng, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vốn dĩ cho rằng những thứ đó rất nhỏ, nên không để trong lòng.

Nhưng lại không ngờ một đống thứ đó, lại cứ như không màng tất cả mà liều mạng xông về phía anh ta và vây quanh, khiến Anh Bàn sợ đến tè ra quần.

Chương 531

Nếu vừa nãy mà không phản ứng nhanh, e là giờ đã bị đồng bạn xé nát rồi.

Tô Thành cạn lời liếc anh ta một đống mắt trắng dã, rồi lại cười khổ nói: "Cậu nhóc này hay nhỉ, nhìn xem tình hình bây giờ, cậu thấy có ý nghĩa gì khi tiếp tục nói nhảm nữa không?

Tôi nói cho cậu biết, bây giờ cậu cứ yên tâm mà đứng yên ở bên cạnh đi, những chuyện khác đừng có tiếp tục tham gia nữa." Vì bây giờ không còn gì để nói, nên Tô Thành không còn muốn tiếp tục nói chuyện nhiều với anh ta nữa.

Cũng chính vì tình huống khá đặc biệt, nên cũng cảm thấy có vô vàn phiền não.

Bị Tô Thành nói xong, đối phương cũng chỉ có thể gật đầu lia lịa, rồi lập tức cúi đầu, xấu hổ mà im lặng.

Trong tình huống này, cũng thật sự không còn gì để nói.

Thì trách ai được?

Hiện tại gặp chuyện như vậy cũng thật sự cảm thấy buồn bực.

Sau đó Tô Thành quan sát một lượt xung quanh, rồi thầm nghĩ trong lòng: "Mau lên, tôi sẽ phụ trách yểm trợ ở đây, cậu nhanh chóng xem thử trong quan tài kia có thứ gì." Hiện tại Tô Thành không chờ đợi được nữa, nhất định phải hành động riêng.

Vì Tô Thành cảm thấy vừa rồi phát hiện hai bên trái phải hình như có một số cành, dây leo đang từ từ vươn về phía trước, thậm chí từng chút từng chút một đến gần, di chuyển rất nhanh nhẹn, muốn vươn tới trước mắt.

Ờ, nếu không nhanh chóng có biện pháp phòng ngừa, hậu quả sẽ khôn lường, đối với anh ta cũng có thể là một mối đe dọa cực lớn.

Thế nên trong khoảnh khắc cuối cùng, tim bắt đầu đập không ngừng, trong tâm trí cả người hiện lên một tia căng thẳng.

Đối với anh ta, thành công không cho phép thất bại.

Anh Bàn cũng không khách khí nữa mà lập tức gật đầu, rồi quay đầu lại, chạy về phía quan tài, thậm chí trong miệng còn cười "hi hi ha ha" không ngừng.

"Được rồi, hoàn toàn không vấn đề gì, ha ha, để tôi xem phía trước có thứ gì, thật là kỳ quái, tôi tò mò không biết bên trong có chuyện gì." Vừa chạy vừa "hi hi ha ha", cười toe toét không ngừng, lắc lư thân thể, cảm thấy cả người càng thêm đắc ý.

Hiện tại chỉ cần chạy đến trước mặt, là có thể hiểu rõ thứ gì đang cản trở phía trước.

Cuối cùng đã đến trước mắt, tiếp đó chuẩn bị đi mở nắp quan tài.

Tô Thành bên cạnh thật sự không hề lơ là phòng bị.

Anh Bàn vừa mới đi, phía sau đã có mấy dây leo đang đến gần.

"Hừ hừ, dám ở đây uy hiếp huynh đệ của tôi, không dễ dàng như vậy đâu." Tô Thành thầm chửi rủa trong lòng một trận, vung dao chém "tích lí ba lạp" một trận.

Sau một trận tiếng động, toàn bộ dây leo trực tiếp bị chặt đứt ở giữa, rối loạn.

Toàn bộ xung quanh lại một lần nữa yên tĩnh, Tô Thành cười "ha ha" không ngừng, nhìn những dây leo đã bị chặt đứt ở giữa trước mắt, cười toe toét không ngừng.

Đối với anh ta mà nói, đều là những thao tác nhỏ bình thường mà

thôi, nói thẳng ra thì một lũ tiểu quỷ này lại vô tri đến vậy, dễ dàng bị anh ta xử lý hết.

Sau đó, Tô Thành nhẹ nhàng phủi bụi trên tay, rồi cười ha ha.

Nếu nói đơn giản, mọi chuyện đều thật sự đơn giản, không cần phải lo lắng.

Sau đó Tô Thành cũng giữ tâm thái bình thản, và đơn giản vận động gân cốt.

Thân thể trông đặc biệt mạnh mẽ.

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ này, đối với anh ta, mọi thứ đều có thể hợp lý mà đối phó.

Thế nên khi toàn bộ xung quanh đều yên tĩnh, Tô Thành lúc này cũng bắt đầu từ từ tiến về phía trước.

Nhưng vừa mới thở phào một hơi, chuẩn bị thư giãn, đột nhiên lại thấy một dây leo khác bay về phía Anh Bàn.

Dây leo đó tốc độ đặc biệt nhanh, hình như trực tiếp nhắm vào Anh Bàn mà bay tới.

Một dây leo khổng lồ cứ như chẻ tre vậy, qua lại khắp nơi.

Khi nhìn thấy một dây leo đó, Tô Thành cảm thấy lòng mình không yên, thậm chí khi liên tục lùi lại, còn phải cố ý tránh né.

Cách của anh ta đơn giản là hy vọng có thể nhanh chóng phản công để đối phó với nguy cơ này, nhưng lúc đó cũng có thể trực tiếp thoát khỏi những phiền phức này, không giống như vẫn nguy hiểm như vậy.

Cách thì tốt đấy, nhưng hiện thực thường tàn khốc, vì sự việc không hề bất biến như anh ta tưởng tượng.

Cũng chỉ vừa mới quan sát được một lúc, đột nhiên thấy phía

trước một vùng nguy hiểm chưa biết, rồi nhìn bên trong, hiện ra một luồng khí tức khủng bố, hiện ra trước mắt bao trùm lấy.

Cũng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, toàn bộ xung quanh khủng bố đến vậy.

Tô Thành khẽ lau mồ hôi trên trán, cả trong lòng đều cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

Nếu ngay từ đầu không chú ý, có lẽ cũng sẽ không gây ra nguy cơ này.

Cuối cùng toàn bộ xung quanh đều yên tĩnh, tất cả mọi người cũng chỉ có thể đứng đó run rẩy quan sát.

Tiếp theo mọi người bắt đầu cùng nhau quan sát.

Chương 532

Ồ, "vương tử" nheo mắt nhìn xung quanh, rồi cười ha ha nói: "Tôi hiểu rồi, những dây leo này hẳn không phải tấn công theo kiểu kích thích thực sự, mà dưới một tình huống ảnh hưởng nào đó, chúng có một quyền hạn và mục tiêu nhất định." "Có chú ý thấy một loạt dây leo liên quan không, hình như mục đích rất đơn giản, là tấn công Anh Bàn, cũng rõ ràng là đang bảo vệ ngôi mộ này, nói chính xác hơn thì là bảo vệ cái quan tài bên trong." Trong trận chiến ngắn ngủi vừa rồi, Tô Thành cảm thấy đã tìm ra quy luật liên quan.

Anh và Anh Bàn cùng lúc xuất hiện trong khu vực nguy hiểm đó, nhưng những dây leo này không tấn công anh, mà lại chuyên môn tấn công Anh Bàn.

Một quy luật mấu chốt là, mỗi khi Anh Bàn càng đến gần quan tài đó, những dây leo này sẽ càng trở nên điên cuồng, thậm chí liên tục không ngừng tiến về phía trước.

Từng cái một cứ như bị tiêm máu gà vậy, hưng phấn cực độ, không ngừng theo dõi mọi thứ.

Thế nên Tô Thành đoán cơ chế phản ứng tấn công này, chắc chắn có liên hệ trực tiếp với nắp quan tài bên trong, cũng như chủ nhân ngôi mộ.

Càng như vậy, Tô Thành càng muốn chơi đùa với nó một phen.

Lúc đầu Tô Thành có thể dùng tay vỗ những dây leo sắp đến gần ra, nhưng sau một hồi, anh phát hiện mình gần như không thể ứng phó kịp, vì chúng quá rối rắm.

Vì càng ngày càng nhiều dây leo bắt đầu liên tục tiến về phía Anh Bàn.

Thường thì trong lòng cũng rõ, nếu không nhanh chóng nghĩ ra cách khác, chỉ dựa vào năng lực cá nhân để đối phó thì không thực tế lắm.

Hiện tại lúc này cảm thấy đường đã bị chặn, nên nhất định phải có một ý tưởng khác.

Thật sự không còn cách nào, cũng chỉ có thể lập tức quay đầu, rồi nhìn Anh Bàn đang đứng yên không xa và nói: "Anh Bàn, mẹ kiếp, còn lề mề làm gì nữa?

Nhanh lên, nếu còn lãng phí thời gian thì cả hai chúng ta đều toi đời, mau đẩy nắp quan tài ra cho tôi!" Hiện tại chỉ có mở cái quan tài đó ra, mới có thể trực tiếp kiềm chế những dây leo này.

Anh Bàn lúc đầu trước tiên ở góc tây nam phía trước nhất của quan tài thắp một nén hương, rồi rắc một ít gạo nếp quanh quan tài.

Vì sợ lát nữa nhỡ đâu bên trong có Tống tử tự động xuất hiện, có thể sẽ gây ra một số rắc rối lớn, thậm chí sẽ khiến người ta da đầu tê dại, sẽ bị nghiền nát không còn đường thoát.

Ví dụ như một hành động đạo mộ tốt đẹp vừa rồi, lại bị gọi là một cuộc đào thoát bí ẩn vĩ đại.

Thế nên những gạo nếp, nến thắp… đều là những thứ không thể thiếu.

Nhưng lại bỏ qua áp lực bên Tô Thành lúc này.

Nhìn từng đợt, từng đợt dây leo lớn, bắt đầu từ từ tiến về phía mặt anh ta.

Nhìn một đám đồng bọn lớn, khi đang dần dần áp sát đến trước mặt, nếu không nhanh chóng nghĩ cách giải quyết, có lẽ tiếp theo sẽ gây ra nguy hiểm chết người thực sự.

Thế nên trong chớp mắt, tình thế trở nên vô cùng căng thẳng, đối với anh ta, đặt trước mắt là không còn lựa chọn nào khác.

Anh Bàn cũng tim đập nhanh, sau khi nghe lời Tô Thành, không nói hai lời liền cầm búa chạy thẳng đến cạnh quan tài, rồi đột nhiên dùng sức trực tiếp.

Cuối cùng dùng toàn bộ sức lực còn lại để đẩy, trực tiếp đẩy nắp quan tài ra.

Ngay khoảnh khắc nắp vừa bị đẩy ra, khiến anh ta cảm thấy cả người ho sặc sụa, theo đó nhìn thấy một luồng khí ẩm từ bên trong bốc ra.

Anh Bàn liên tục lùi về phía sau mấy lần, rồi dùng tay bịt mũi, chờ một lúc sau khi luồng khí đi hết, mới thận trọng, dò dẫm tiến về phía trước.

"Tổ tông phù hộ, phù hộ ạ, tôi hoàn toàn không ngờ, thật sự hết cách rồi, đều vì cái tên khốn vừa nãy cứ lải nhải một trận, khiến tôi rối loạn đội hình, không dùng phương thức, quy luật, lối mòn của tổ tông mà ra tay." "Tổ tông các vị thần linh nhất định phải phù hộ, ngàn vạn lần đừng để kỳ thị, đừng để mất mặt nha." Lúc này Anh Bàn hoảng loạn, khi liên tục chắp hai tay lại, đầu cúi lạy đủ kiểu, trong miệng có lẽ còn lẩm bẩm không ngừng.

Cảm thấy không có nến thắp, cũng không rắc gạo nếp, thao tác bình thường thực sự không được chỉnh tề.

Thế nên trong tình huống này, nếu không nhanh chóng giải quyết hợp lý những chuyện bên trong, thì phiền phức tiếp theo sẽ không thể tưởng tượng nổi, hối hận không kịp, hậu quả khôn lường.

Thế nên trong tình huống này, tim cả người đều đập nhanh, cả người đều "ừm", trong lòng bàn tay đều đổ từng lớp mồ hôi lạnh.

Nếu không nhanh chóng giải quyết chuyện này, hậu quả cũng sẽ không thể lường trước được.

Vừa từ từ đi về phía trước, lại bắt đầu âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ, thì bước tiếp theo cũng có thể đối phó và giải quyết những phiền phức này một cách hoàn hảo hơn.

Lặng lẽ đi về phía trước, cảm thấy toàn bộ xung quanh đặc biệt căng thẳng.

Sau đó Anh Bàn nhìn xuống vị trí đáy, cả người ngớ người ra, cả mắt đều trợn tròn xoe.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài vừa bị đẩy ra, kỳ tích lại một lần nữa xảy ra, một đám dây leo cực kỳ hưng phấn và mãnh liệt vừa nãy đều dừng lại trong khoảnh khắc đó.

Cũng không còn tiếp tục tấn công Anh Bàn nữa, cũng không còn tiếp tục đe dọa Tô Thành, toàn bộ xung quanh đều yên tĩnh.

Tô Thành và Anh Bàn nhìn nhau: "Mẹ kiếp, kỳ diệu quá đi thôi." Mọi thao tác điên cuồng đều dừng lại ngay khi nắp quan tài bị đẩy ra.

"Thật là đồ ngốc, đến lúc nào rồi mà còn muốn lãng phí thời gian, vậy thì tình huống gì?

Hiện tại một chút phản ứng cũng không có, mau nhanh chóng nói cho tôi biết, phía trước tình hình thế nào." Thật khiến người ta cảm thấy khó hiểu và hào hứng, đột nhiên ở phía trước xuất hiện một vẻ mặt kỳ lạ, thế nên cảm thấy hơi kỳ quái, liền bắt đầu liên tục hỏi, tìm hiểu tình hình gần đây.

Nhưng vấn đề lại đến, trong tình huống này, vì sao vị trí xung quanh trước mắt lại càng thêm quỷ dị?

Thế nên sau đó, từng người đều cảm thấy trong lòng cuối cùng căng thẳng một cách khó hiểu!

Nếu không thể có cách giải quyết hợp lý, tiếp theo cũng sẽ trở thành phiền phức vô tận.

Chương 533

Anh Bàn với vẻ mặt khổ sở chỉ vào vị trí bên trong nắp quan tài, rồi lại nói: "Được rồi, mau xem đi, dù sao bây giờ tôi cũng không biết phải diễn tả thế nào nữa, mẹ nó, tôi cảm thấy mình sắp nghi ngờ nhân sinh rồi, sắp sụp đổ rồi." Khi nói chuyện, Anh Bàn cả người đều thể hiện ra cái vẻ đáng thương, đáng sợ đó.

Vốn dĩ cảm thấy đã cố gắng kìm nén cái xúc động trong lòng, nên mới có kết quả ngày hôm nay.

Nhưng khi nhìn thấy thứ bên trong, lập tức cảm thấy có chút khổ sở, ngay lập tức thay đổi một số suy nghĩ.

Vì chú ý hình như có chút ngây thơ, có thể sẽ tưởng tượng đơn giản như vậy.

Nếu thật sự không có gì huyền bí, cũng sẽ không trở nên khủng bố đến vậy.

Thế nên cuối cùng một hồi khủng bố, cả người đều thể hiện ra cái vẻ đáng thương đó, thậm chí cả trái tim đều lập tức nguội lạnh.

Trong tình huống này thì trách ai được?

Không còn lựa chọn nào khác.

Thế nên cuối cùng, cũng chỉ có thể cúi đầu, rồi lặng lẽ chờ đợi, luôn sắp xếp trong lòng, xem xét một số sắp xếp tương ứng, v.v.

Tô Thành biết đã chạy đến trước mắt, luôn nhìn đối phương, rồi xem xét một số sắp xếp tiếp theo, v.v.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ thì tốt nhất, không hoàn thành được thì đó cũng sẽ trở thành phiền não vô tận.

Quan trọng nhất là việc có hoàn thành hay không hoàn toàn phụ thuộc vào một số ý kiến và thái độ của Anh Bàn.

Anh Bàn liên tục lẩm bẩm đủ kiểu, trong lòng hiểu rõ, cười "hắc hắc" không ngừng.

Đợi Tô Thành đi đến gần trước mặt, sau đó lập tức ngớ người ra, không ngờ lại có một người đàn ông đeo mặt nạ nằm trong quan tài, toàn thân mặc một số bộ quần áo đặc biệt và khác thường.

"Mẹ kiếp, thứ quỷ quái gì vậy?

Đeo mặt nạ, đúng là mẹ kiếp buồn cười, hay là chúng ta xem thử dưới mặt nạ là mặt gì đã." Lúc này, Anh Bàn bắt đầu vươn tay, rồi chuẩn bị tháo mặt nạ của đối phương.

Cái dáng vẻ vụng về của anh ta, khiến tôi cảm thấy hoảng hốt, thật sự sợ rằng lúc đó một hành động nào đó không được làm tốt, rồi sẽ dẫn đến một phiền phức vô cùng lớn.

Vì Anh Bàn gây họa, Tô Thành cũng đã quen với việc gặp phải chuyện mới rồi, thấy không lạ, thế nên cũng không cần thiết phải xem xét, hoặc có những cách khác nhau, v.v.

Thế nên khi Anh Bàn vừa chuẩn bị vươn tay, Tô Thành liền trực tiếp nắm chặt tay anh ta, rồi không ngừng lắc đầu và nói: "Cái thằng nhóc này đừng có tiếp tục nói nhảm với tôi nữa, đừng có tiếp tục nói lung tung, bây giờ không phải lúc lãng phí thời gian, chúng ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này." Hiện tại, việc xem khuôn mặt đối phương và có tháo mặt nạ ra hay không cũng trở nên vô nghĩa.

Thà rằng bây giờ tiếp tục lãng phí thời gian, không bằng suy nghĩ kỹ càng một chút, xem bước tiếp theo có sắp xếp hợp lý nào không, v.v.

Thế nên lúc này, một số suy nghĩ trong lòng Tô Thành cũng trở nên

bình thản.

Anh Bàn cảm thấy cũng thật sự có lý, thế là anh ta cũng không tiếp tục làm bậy nữa, sau khi gật đầu thì cứ thế nhìn thẳng vào vị trí phía trước.

Cũng ngay khoảnh khắc đó, xung quanh lập tức hiện ra một tia huyền bí, rồi cứ thế nhìn chằm chằm vào vị trí phía dưới không ngừng.

Khiến người ta nhìn cũng cực kỳ kỹ lưỡng, sợ rằng sơ ý một chút, rồi bỏ lỡ một số thông tin chi tiết liên quan bên trong, tự nhiên sau đó có chút lơ là, ừm, phát sinh một số mâu thuẫn.

Thế nên nói chung, một số chi tiết bên trong, v.v. cũng khá phức tạp.

Vừa từng bước đi về phía trước, lại bắt đầu nhìn kỹ không ngừng.

Sau đó Tô Thành chỉ cảm thấy chủ nhân ngôi mộ đó hình như đang "cổ cổ" trong miệng, dường như ngậm thứ gì đó.

Cũng lập tức thu hút sự chú ý của Tô Thành, cảm thấy bên trong có thể ẩn chứa điều huyền bí.

Sau đó Tô Thành cũng trực tiếp "hắc hắc" cười không ngừng, rồi ngón tay chỉ vào thứ đó, và bảo Anh Bàn hơi tránh xa một chút.

Anh Bàn mơ hồ, không hiểu ý nghĩa thực sự của hành động đó của Tô Thành.

Nhưng Anh Bàn không hỏi nhiều, biết Tô Thành làm vậy chắc chắn có tác dụng của nó, thế là anh ta cũng làm theo lời dặn, liên tục lùi về phía sau mấy bước, cố ý kéo giãn khoảng cách.

Tô Thành ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay, rồi cười "ha ha",

mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ta, đối với anh ta mà nói, bản thân chắc chắn rất đơn giản, bên trong trông cực kỳ nhẹ nhàng có thể thấy.

Sau đó Tô Thành trước tiên đứng ngay ngắn trước vị trí của chủ nhân ngôi mộ, dùng tay thật sự siết chặt cái miệng đó.

Lực trên tay cũng vừa đủ.

Vừa dùng lực, rồi đột nhiên nghe thấy tiếng "tốc tốc" một trận, rồi thấy có thứ gì đó, trực tiếp từ trong miệng của người này trồi ra.

Anh Bàn đứng bên cạnh đều nhìn đến há hốc mồm, cả người mắt đều trợn tròn xoe.

Căn bản không ngờ Tô Thành lại chuyên nghiệp đến vậy, ôi trời, sau một loạt thao tác nhẹ nhàng như vậy, lại thật sự hiện ra cảnh tượng kỳ diệu trước mắt, khiến anh ta cảm thấy có chút bất ngờ.

Thế nên trong khoảnh khắc đó, cả người bắt đầu không ngừng nuốt nước bọt đủ kiểu, thậm chí không ngừng lau mồ hôi trên trán.

Tô Thành quá bá đạo, đơn giản là một sự tồn tại siêu ưu tú.

Tôi cũng không phải vì vừa rồi nhìn lóa mắt, tưởng thật sự có sai sót đâu.

Chương 534

Thế nên sự mạnh mẽ của Tô Thành đã sớm không thể dùng lời lẽ mà hình dung được.

"Bá đạo quá đi, Tô Thành ơi, nếu hôm nay không đi đạo mộ cùng cậu, tôi e là không biết đã chết bao nhiêu lần rồi, ôi trời, cậu học kinh nghiệm này từ đâu vậy, tôi thấy thật sự cần phải học hỏi cậu thật tốt một phen." Thủ pháp chuyên nghiệp bá đạo như vậy của Tô Thành đã chinh phục Anh Bàn.

Cái miệng đáng thương của anh ta, cười "hi hi ha ha" không ngừng, thậm chí ghé mắt nhìn gần, không ngừng đi theo Tô Thành, đủ kiểu chớp mắt.

Sau khi nghe một hồi hỏi han, Tô Thành chỉ bình tĩnh, làm màu mà nói: "Có gì đâu mà ghê gớm, thực ra cũng đơn giản thôi, không phức tạp như cậu tưởng tượng đâu." "Đối với tôi mà nói, thao tác bình thường hoàn toàn đều thuộc về thao tác rất bình thường, ví dụ như bây giờ trong miệng ngậm hạt châu là để phòng ngừa xác chết không phục." "Hạt châu như vậy bản thân giá trị liên thành, khẳng định sẽ ngăn chặn một số kẻ đạo mộ lấy được, thế nên ngay vị trí cổ họng có đặt một cây nỏ, nếu kẻ tham lam muốn lên lấy hạt châu thì sẽ kích hoạt cơ quan bên trong, sau đó sẽ trực tiếp bị một mũi tên phong hầu!" Khi nói chuyện, Tô Thành cả người trông rất chuyên nghiệp, dùng tay làm một cử chỉ biểu thị.

Anh Bàn sợ đến toát mồ hôi hột, chẳng phải kẻ tham lam tài vật mà anh ta nói chính là mình sao?

Anh Bàn bản thân vốn nổi tiếng tham tiền hoặc gặp thứ gì có giá trị đều thích bỏ vào túi mình mang về.

Hiện tại gặp chuyện như vậy, tự nhiên cũng cảm thấy hơi cười khổ, ngượng ngùng đáp lời để hóa giải bầu không khí buồn bực đó.

Không phải cái nỏ đoạn hầu này đã bị lấy ra rồi sao?

Anh Bàn cũng không nói nhảm, lập tức đeo găng tay cao su vào, rồi một lần nữa lấy lại viên bảo ngọc màu xanh.

Cầm viên bảo ngọc trong tay, Anh Bàn cười tươi roi rói, nước dãi gần như chảy ra, ôi trời, tuyệt vời quá, cầm thứ này trong tay, lòng tôi cứ thấy sung sướng.

Cầm viên bảo ngọc nhỏ trong tay, cảm thấy cả người yêu thích không rời tay được, trong lòng càng tim đập nhanh hơn.

"Mọi người cũng coi như đã giúp tôi kiếm được một món hời lớn, thứ tốt như này không thể tùy tiện bỏ lại được, xem ra tôi lại trở về với vị trí chuyên nghiệp rồi." Cầm thứ trong tay, Anh Bàn bắt đầu "hi hi ha ha", đủ loại khoe khoang, thậm chí không ngừng đủ kiểu khoe khoang thổi phồng.

Sau đó, Tô Thành trực tiếp nhẹ nhàng vỗ vai anh ta, rồi cắt ngang suy nghĩ của anh ta, và nói: "Chuyện đó của cậu xem ra sẽ không thành hiện thực đâu, vì trên người đối phương vừa hay ẩn chứa một luồng khí tức.

Nếu tôi không nhầm, bên trong hẳn còn ẩn chứa một số cảnh tượng kỳ diệu khác." "Thế nên lúc này chúng ta đừng có nói nhảm nữa, từng người cứ yên tĩnh đứng ở bên cạnh là được rồi.

Tôi cảm thấy tiếp theo chắc chắn sẽ có kỳ tích xảy ra, ha ha, thật sự không ngờ lại nhanh chóng bị người ta phát hiện ra như vậy, điều đó chứng tỏ chúng ta khá may mắn đấy." Cũng vừa mới đến gần xuất hiện trước mắt, Tô Thành tự mình cảm thấy cả trong lòng mãn nguyện, không ngừng đủ kiểu nhắc nhở Anh Bàn.

Nghe Tô Thành nói một hồi, Anh Bàn cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ hiểu chuyện, rồi bắt đầu một trận cười hề hề.

Kể từ khi có một loạt lời nhắc nhở liên quan của Tô Thành, cũng cảm thấy trong lòng đại khái đã có một số sắp xếp.

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, thì mọi thứ đều tốt.

Sau đó toàn bộ xung quanh đều yên tĩnh không tiếng động.

Anh Bàn vội vàng tăng nhanh bước chân, ba bước thành hai, nhanh chóng tiến về phía quan tài.

Anh ta giật xuống mảnh ngọc bội mà chủ nhân ngôi mộ đeo trên người một cách đơn giản và nhanh gọn, rồi bắt đầu liên tục cười "hi hi ha ha" không ngừng, vì đối với anh ta mà nói, chẳng phải chỉ là một mảnh ngọc bội bị vỡ sao, có gì ghê gớm đâu, hoàn toàn không có cái cần thiết phải tiếp tục làm bậy.

Thế nên trong khoảnh khắc cuối cùng, bắt đầu gật đầu "ha ha", rồi âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Không tin được, ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng không hoàn thành được, chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao.

Nhưng vừa bình tĩnh lại, lập tức lại một lần nữa tăng tốc di chuyển về phía trước.

Sau đó, tất cả những thứ có giá trị trong toàn bộ ngôi mộ đều bị cướp sạch!

Nhưng vào lúc này, vừa mới lấy đồ từ bên trong ra, ngay lập tức đột nhiên nghe thấy một trận âm phong thổi tới.

Tô Thành bên cạnh cảm thấy có chút gió lạnh thấu xương, thế là quay người nhìn lại, vừa nhìn đã không khỏi kinh ngạc ngớ người ra, vì cảm thấy ngọn lửa trên nến thắp mà Anh Bàn vừa thắp, đang lay

động yếu ớt không ngừng.

Cũng giống như cảnh tượng "quỷ thổi đèn" nào đó hiện ra trước mắt.

Thế nên Tô Thành đều cảm thấy có chút da đầu tê dại, có chút không ổn.

Một số người có kinh nghiệm sẽ ngay lập tức phát hiện ra hiện tượng "quỷ thổi đèn".

Thế nên rõ ràng có chút không bình thường rồi, thậm chí còn cảm thấy bên trong tồn tại một lớp huyền bí khác.

Thế nên cuối cùng từng người đều cảm thấy tim đập nhanh, từng người một tiếp tục càu nhàu ở bên cạnh, thậm chí âm thầm suy nghĩ trong lòng về tình hình tiếp theo.

Nếu không thể làm rõ hoặc hiểu thấu chuyện này, thì tiếp theo sẽ trở thành phiền não vô tận, nguy cơ căng thẳng cũng bắt đầu hiện ra.

Tim Anh Bàn cũng đột nhiên đau nhói, ở bên cạnh quan sát, Tô Thành lúc này cũng cười lạnh nói: "Nhanh nhanh nhanh lên, lập tức mau chóng bỏ hết những thứ trong tay chúng ta vào!" Vì trong tình huống này, đó cũng là quy tắc do tổ tông đặt ra.

Theo một số quy tắc liên quan của tổ tông, bất kể khi nào hay ở đâu, nếu gặp chuyện, chỉ cần xung quanh có chút gió thổi cỏ lay, hoặc một tiếng động nhỏ, thì nhất định phải lập tức làm theo ý của tổ tông, đặt tất cả mọi thứ trở lại chỗ cũ.

Đó cũng là lý do tại sao trước khi lấy những bảo vật quan trọng ra khỏi quan tài khi đạo mộ, nhất định phải thắp một ngọn nến.

Nó cũng là một phương tiện giao tiếp giữa người sống và một số vong hồn.

Một khi gặp phải tình huống "quỷ thổi đèn", bất kể món đồ có giá trị đến mấy, cũng phải lập tức trả về chỗ cũ.

Nếu không, có thể sẽ chạm vào cơ quan bên trong, thậm chí dẫn dụ một số thần linh hay động vật gây ra nguy hiểm, thậm chí mất cả tính mạng.

Dù cuối cùng may mắn thoát được, có thể cả đời cũng sẽ bệnh tật triền miên, gặp phải tai ương liên tục.

Đó cũng là cái gọi là nhân quả luân hồi báo ứng, dường như trong cõi u minh đã có định số riêng.

Chương 535

Vì vậy, bất kể nói thế nào, bản thân chuyện này vô cùng huyền bí, những gì bên trong cũng mờ mịt lạ lùng, căn bản không phải điều mà người bình thường có thể dùng năng lực tư duy mà suy xét được.

Thế nên, mọi người đều cảm thấy đau đầu, buồn bực, thậm chí cả bộ não đều hỗn loạn, suy nghĩ rối bời.

Trong tình huống bình thường, chắc sẽ có nhiều người suy nghĩ kỹ lưỡng như vậy.

Tô Thành lập tức trừng mắt nhìn Bàn Tử, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm khắc nói: "Làm gì đó?

Mau đặt đồ lại chỗ cũ đi, đừng có mà tùy tiện!

Kinh nghiệm mà tổ tông tích lũy được tuyệt đối không đơn giản đâu, chắc chắn đều có nguyên do cả." Lúc này Bàn Tử bị lợi ích làm mờ mắt, cầm món đồ trong tay liên tục lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

"Làm sao mà được hả anh em, vừa nãy cậu cũng thấy viên lam bảo thạch kia rồi đấy, loại bảo thạch như vậy mà mang ra ngoài thì viên nào cũng giá trị liên thành.

Tôi mà mang nó đến Phan Gia Viên thì có thể bao cả rạp hát, chớp mắt cái là thành Phan lão ngũ kim cương luôn.

Bây giờ lại bảo tôi phải đặt đồ lại chỗ cũ, tôi không chịu đâu!" Khi Bàn Tử nói chuyện, miệng hắn chu lên rõ cao, hiển nhiên lúc này tiền tài đã che mờ hai mắt, nên hôm nay hắn quyết bằng được phải chiếm toàn bộ số đồ vật này làm của riêng.

Nghe Bàn Tử nói một tràng xàm ngôn, Tô Thành đã không còn lời

nào để nói, thậm chí cảm thấy cạn lời.

Nhìn cái tên này bây giờ đúng là hết thuốc chữa, bệnh đã vào cốt tủy rồi.

Trong chốc lát cuối cùng, Tô Thành cảm thấy đau đầu, rồi bắt đầu thầm nghĩ trong lòng, cân nhắc mọi sắp xếp cho bước tiếp theo.

Trong tình huống này, dù thế nào cũng phải có một ý tưởng, nếu không đây sẽ trở thành vấn đề đau đầu lớn nhất.

Vì vậy, mọi người cũng đành tĩnh tâm, suy nghĩ lại.

Tô Thành nhìn Vương Bàn Tử liên tục tiến về phía trước, theo dõi và cân nhắc một số sắp xếp hành động tiếp theo.

Phản ứng của Bàn Tử khiến hắn thất vọng, dù đã đoán trước được phản ứng này của gã Bàn Tử này, nhưng cũng không thể hiện rõ ràng như vậy.

Vì vậy, cuối cùng Tô Thành không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, cũng không thương lượng thêm, lập tức dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Bây giờ tôi nói lần cuối cùng, lập tức mau chóng đặt tất cả những thứ tài sản trong tay anh trả về chỗ cũ, trả về đúng chỗ ban đầu.

Tôi đã bảo rồi, anh còn mặc cả gì nữa?" Lời Tô Thành nói khiến Bàn Tử quả thực rất tức giận.

Đến nước này rồi mà hắn vẫn còn mặc cả đủ kiểu, thật không biết trong đầu hắn có cái gì nữa, đúng là có vấn đề về não.

Nhưng cuối cùng Bàn Tử cũng chẳng còn cách nào, dưới áp lực của Tô Thành, hắn chỉ đành ủ rũ gật đầu, sau đó cẩn thận đặt viên lam bảo thạch gọi là bảo vật kia trở lại chỗ cũ.

Thậm chí, cả người hắn đều cảm thấy vô cùng căng thẳng, buồn bực, trong lòng một cảm giác khó tả dâng lên.

Theo tình hình hiện tại, nếu không nhanh chóng tìm cách giải quyết hợp lý một cuộc khủng hoảng, thì về sau có thể sẽ mang đến vô vàn phiền phức.

Trong khoảng thời gian cuối cùng, trong lòng hắn đã có kết quả tương ứng, vẫn luôn suy tính trong đầu, tưởng tượng một số tình huống cụ thể.

Bởi vì thực sự có khá nhiều phiền toái bên trong, người bình thường trong thời gian ngắn thật sự không thể hiểu và chấp nhận được.

Vì vậy, nếu có thể tìm cách giải quyết việc này, thì phải ứng phó một cách hợp lý.

Mất một lúc lâu sau, hắn mới dần bình tĩnh lại.

"Ai dà dà, được rồi được rồi, đặt lại không được sao?

Cậu làm gì mà giận dữ đến thế?

Người vì tiền mà chết, chim vì ăn mà vong, câu nói này chẳng sai chút nào.

Thôi được rồi, đừng lải nhải nữa, tôi không lấy thì được chứ gì?" Bàn Tử đứng đó, đáng thương liên tục lắc đầu, rồi đặt món đồ trong tay trở lại quan tài.

Dưới sự giám sát của Tô Thành, Bàn Tử quả thực đã đặt món đồ trở lại.

Tô Thành cũng yên tâm, lập tức quay đầu ra khỏi cái hang cây, chuẩn bị ra ngoài dạo một vòng, xem xét ngoại vi của cái cây cổ thụ chọc trời kia, xem có gì huyền bí không.

Hắn cảm thấy một cái cây cổ thụ nhỏ bé như vậy chắc chắn không chỉ đơn giản là những gì nhìn thấy trước mắt, bên trong chắc

hẳn còn ẩn chứa những điều bí ẩn khác.

Vì vậy, hắn cảm thấy trong chốc lát, bắt đầu thầm nghĩ trong lòng.

“Lo lắng vì nguyên nhân gì nhỉ?

Chắc chắn có điều gì đó đã bị bỏ qua, thật kỳ lạ.

Không được, phải suy nghĩ thật kỹ càng, nếu không thì thật sự sẽ khiến người ta phiền muộn.” Trong chốc lát sau đó, mạch suy nghĩ của hắn không ngừng chuyển động, như thể xoay tròn một vòng trước buổi trưa.

Bây giờ đã có thể xoay chuyển tốc độ cao, tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Cũng bởi vì trong tình huống này, suy nghĩ ngổn ngang vạn mối, khó mà cảm thấy có thể nắm rõ được những gì cụ thể bên trong.

Sau đó, cả xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Ngay lúc này, Hoắc Tú Tú bỗng nhiên nói: “Tôi nghĩ mọi người mau nhìn xem, tôi thấy trên đầu có thứ gì đó, mau nhìn đi.

Chương 536

Tôi nhìn đến hoa cả mắt rồi, cảm giác cứ là lạ, nó cứ lởn vởn mãi.” Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Tô Thành theo hướng ngón tay của cô chuẩn bị nhìn lên.

Bởi vì ánh sáng từ ngọn đuốc trong tay tương đối yếu, chỉ dựa vào chút ánh sáng ít ỏi ở đó để nhìn dấu vết trên đỉnh đầu thì quả thực có hơi miễn cưỡng.

Tô Thành tiếp tục cố gắng ngẩng đầu lên, rồi theo hướng đỉnh đầu mà nhìn thẳng, muốn xem trên đỉnh đầu rốt cuộc có thứ gì xuất hiện.

Hắn thực sự cảm thấy khó hiểu, trong tình huống bình thường làm sao có thứ gì lơ lửng giữa không trung, đúng lúc lại lơ lửng như vậy chứ?

Bên trong chắc chắn còn ẩn chứa huyền cơ khác.

Trong chốc lát sau, Tô Thành cũng bắt đầu cân nhắc trong lòng một số sự việc thích đáng bên trong.

Chợt, Tô Thành đột nhiên lóe lên ánh mắt, rồi nhìn thẳng mặt, một tia kỳ tích hiện ra.

Thậm chí, trong chốc lát cuối cùng, nhịp tim hắn cũng bắt đầu đập cực nhanh.

“Ôi mẹ ơi, chẳng lẽ thật sự đã bỏ qua sao?

Mau mau Bàn Tử, mau nhìn lên trên xem.

Bên đó có thứ gì vậy?

Có pháo sáng không?

Mau mau dùng thứ gì đó để chiếu sáng lên đi!” Với khoảng cách

quan sát xa như vậy, nếu muốn nhìn rõ vị trí đỉnh đầu chỉ bằng ánh sáng của đuốc thì phải dùng đến những loại đạn chiếu sáng chuyên nghiệp, hoặc pháo sáng.

Nhưng lúc này Bàn Tử cứ rụt rè, chậm chạp mãi mới chịu ló ra khỏi cái hang cây.

Sau đó hắn bĩu môi nói: "Ai dà, làm gì có của ông chứ, nhiều lựu đạn khói, đạn chiếu sáng vậy đâu?

Pháo sáng của chúng ta dùng hết từ lâu rồi!" Bàn Tử nói xong xòe tay ra, rồi thể hiện ra một bộ dáng bất lực.

Vừa dứt lời, trong lòng Tô Thành chợt trùng xuống, một cảm giác căng thẳng không tên!

Thậm chí cả người hắn ngay lập tức cảm thấy thất vọng tột độ.

"Mẹ kiếp, cũng quá đểu rồi chứ, vốn định dựa vào ngôi nhà này, rồi xem xem trên đỉnh đầu có gì huyền bí, sau đó tìm hiểu đến cùng sao?

Nhưng cái thằng Bàn Tử này lại chỉ một câu nói mà trực tiếp phá hỏng tất cả, chẳng khác nào một gậy giáng thẳng vào đầu." Dù sao Tô Thành cũng không đánh mà bỏ cuộc, chuẩn bị leo lên xem rốt cuộc là tình huống gì.

"Đừng có lải nhải nữa, bây giờ chúng ta phải có một kế hoạch trước đã, bởi vì tình huống hiện tại khá đặc biệt, nhất định phải giữ bình tĩnh là chính." Nói xong, tôi chuẩn bị leo lên.

Bàn Tử cứ ở dưới chờ đi, cứ leo lên đã, xem xem cái thứ treo trên cây kia rốt cuộc là gì.

Bởi vì hiện tại chưa điều tra xem bên trong có điều huyền bí nào khác không, có kỳ tích nào được tạo ra không, nên phải tìm hiểu rõ ràng địa hình xung quanh một cách hợp lý.

Đúng như câu nói "biết mình biết ta trăm trận trăm thắng", nếu không thể giải quyết hợp lý, nắm rõ được những thay đổi xung quanh bên trong, thì cuộc khủng hoảng sắp tới cũng không thể vãn hồi.

Nhưng đúng lúc Tô Thành vừa chuẩn bị leo lên, đột nhiên chỉ nghe thấy một trận tiếng "hù lù hù lù", rồi cảm giác cả cây cổ thụ bằng đồng bắt đầu rung lắc điên cuồng.

Ngay sau đó, nhìn lên đỉnh cây trụ dường như có thứ gì đó đang liên tục rơi xuống.

Ngẫu nhiên nhìn vào cái hang cây kia, dường như có thứ gì đó đang bò ra liên tục.

"Có tiếng động gì vậy?

Nghe có người đang la hét!" Tô Thành nhíu mày hỏi Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ở dưới.

Lúc này Bàn Tử lại cảm thấy như không có chuyện gì, ở đó cười ha hả lắc đầu nói: "Ai dà, Tô Thành à, chẳng phải chỉ là mấy chuyện vặt vãnh thôi sao, có gì đâu.

Tôi thấy vẫn an toàn lắm mà, chẳng có chuyện gì cả.

Thôi được rồi, đừng có nói nhảm nữa được không?

Nhìn tôi bây giờ ăn được, uống được, ngủ được thì có chuyện gì chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa không ngừng khoa tay múa chân đủ kiểu, hắn cảm thấy cả người đều bình tĩnh, theo ý hắn mà nói thì căn bản không có gì khoa trương, căng thẳng như Tô Thành.

Nghe Bàn Tử nói một đống lời vô nghĩa, Tô Thành đã hết hơi để châm chọc, thậm chí có một loại xúc động muốn chửi thề.

Khéo thật, cái thằng Bàn Tử này lại có thể nói ra được cái điều chuyên nghiệp như vậy, khiến hắn thực sự cảm thấy cạn lời.

Nhưng cuối cùng Tô Thành chỉ đành bất lực trợn mắt nhìn hắn.

“Được rồi, được rồi thằng Bàn Tử, mẹ kiếp đúng là một đồ kỳ lạ, đúng là khiến tôi tức chết mà.” Trong chốc lát sau đó, Tô Thành chỉ đành liên tục lắc đầu, rồi nở một nụ cười khổ.

Biết làm sao đây?

Lúc này không còn lựa chọn nào khác, hắn chẳng có cách nào với Bàn Tử cả.

Sau đó, cả xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành sau đó cả người ngây dại, nhìn chằm chằm xuống phía dưới, ánh mắt không thể rời đi.

Chương 537

Tô Thành sau đó dùng hết sức lực toàn thân mà hét lớn: “Bàn Tử!

Mẹ kiếp còn ngẩn người ra đó làm gì!

Mau mau chạy đi, mau chạy đi!

Nếu không nhanh chạy, lát nữa sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu!” Lúc này Tô Thành đã cạn lời, thậm chí đối với Bàn Tử hắn đã hoàn toàn bó tay rồi.

Mẹ kiếp, lông mày sắp cháy đến nơi rồi, vậy mà hắn ta vẫn như không có chuyện gì, ở dưới tiếp tục cười hi hi ha ha không ngừng.

Dưới sự thúc giục của Tô Thành, Bàn Tử vẫn tiếp tục không ngừng hỏi đủ kiểu: “Sao thế hả?

Tô Thành, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cậu bị ngớ ngẩn rồi à?” “Tôi không phải đang rất ổn sao?

Chẳng lẽ bị mấy thứ đồ vật kia làm cho ngớ ngẩn rồi sao?

Nếu thật sự không được thì mau xuống đây đi.” Bàn Tử vẫn ở đó cười hi hi ha ha không ngừng, cười đủ kiểu.

Nhưng lời vừa dứt, âm thanh chưa kịp rơi xuống đất, cả người hắn đột nhiên ngớ ra, bởi vì hắn cũng cảm thấy dường như có thứ gì đó đang tiến lại gần.

Khi quay đầu lại, da đầu hắn lập tức tê dại.

Bởi vì hắn thấy một đống xác khô vừa bò ra từ cái hang cây, bắt đầu vung vẩy cánh tay điên cuồng, thậm chí những chiếc móng vuốt sắc nhọn bắt đầu lộ ra, từng chút từng chút tiến về phía trước, khi di chuyển trông đặc biệt đáng sợ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, nhìn thấy cảnh tượng này hắn cảm thấy hoảng hốt trong lòng, căn bản không biết cảnh tượng này sẽ đột nhiên xuất hiện trước mắt, vì vậy trong lòng hắn thậm chí còn cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

Sao lại đột nhiên xuất hiện một đống thứ này vậy?

Tình huống gì đây?" Nhìn một đám xác sống trước mắt, Bàn Tử bắt đầu không nhịn được lẩm bẩm một mình, cảm thấy cả người tay chân đều lạnh toát.

Và trong khoảnh khắc đó, hắn hoàn toàn ngây người, cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi.

Trong chốc lát ngắn ngủi đó, hắn cảm thấy tim đập nhanh, trong tình huống bình thường hoàn toàn không thể giải quyết được, có thể sẽ xuất hiện một đống xác sống như vậy.

"Mẹ kiếp còn ngây ra đó làm gì, mau leo lên đi!" Tô Thành vỗ vào thân cây, rồi lớn tiếng nhắc nhở Bàn Tử và Hoắc Tú Tú.

Tô Thành thấy lúc này không còn là lúc nói nhảm nữa, phải tìm cách chuồn lẹ thôi.

Nếu không nhanh chóng chạy đi, lát nữa có thể sẽ chết thảm.

Bởi vì đám xác sống trước mắt này không phải ngẫu nhiên xuất hiện, không khéo lát nữa sẽ gây ra đại phiền toái.

Đó cũng là lý do tại sao hôm nay Tô Thành lại lo lắng như vậy.

Dưới tiếng thúc giục của Tô Thành, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú lập tức phản ứng, cũng biết lúc này không phải lúc nói nhảm.

Bởi vì tình hình hiện tại, nhất định phải nhanh chóng rời đi, nếu không một khi đám thứ dưới kia đuổi kịp, e rằng chạy cũng không

kịp.

Vì vậy, sau một hồi loay hoay trước sau, hai người mệt đến thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa.

Nếu không nhanh chóng rời đi, thì tiếp theo có thể sẽ chết thảm, bởi vì đám xác sống phía dưới có thể sẽ trực tiếp tóm lấy, thậm chí ăn sống.

Bàn Tử loạng choạng liên tục, nhưng đột nhiên lại phát hiện một đống xác khô phía dưới như thể có sinh mệnh, cứ thế bám theo thân cây đồng mà không ngừng leo lên.

Hắn lúc này cả người sắp nghi ngờ nhân sinh rồi, mẹ kiếp, đang yên đang lành sao tự nhiên một đám thứ ghê tởm phía dưới lại leo cây được chứ?

Hắn chẳng còn lời nào để nói, cả người đều suy sụp, đầu óc thậm chí còn không ngừng quay cuồng.

“Làm sao bây giờ, Tô Thành, cậu có ý gì hay không?

Mẹ kiếp, sắp xong đời rồi, phải làm sao đây?” Bàn Tử bây giờ hoàn toàn hoảng sợ, thậm chí hai chân không ngừng run rẩy, cứ quay đầu nhìn Tô Thành bên cạnh hỏi, bởi vì tình huống hiện tại thực sự đã vượt xa tầm kiểm soát, nếu không nhanh chóng chạy đi, e rằng lát nữa sẽ không kịp.

Hơn nữa, một đám xác sống phía dưới đang không ngừng leo lên đỉnh, càng khiến hắn nghi ngờ nhân sinh.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Tô Thành khẽ lắc đầu.

“Đừng nói nhảm nữa, bây giờ cách tốt nhất là cứ thế mà leo lên thôi.

Yên tâm đi, chúng ta chỉ cần nhanh thì chúng sẽ không đuổi kịp

đâu.” Hắn dặn dò Bàn Tử đủ điều, bây giờ ngoại trừ leo lên đỉnh để tìm đường ra, không còn lựa chọn nào khác.

Bởi vì tình huống hiện tại, trạng thái của Tô Thành quả thực có chút không bình tĩnh.

Một đám nhục Tống tử đột nhiên xuất hiện từ dưới lên, chắc chắn ai gặp phải cũng sẽ hoảng sợ.

Sau một tràng thúc giục của Tô Thành với Bàn Tử nhà mình, hắn nuốt nước bọt, im lặng không tiếp tục trách mắng nữa.

Nhưng cảnh đẹp chẳng tày gang, đang lúc tiếp tục leo lên phía trên, đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng “ai dà!”, Bàn Tử dường như bị trượt chân ở đâu đó, cả người hoàn toàn không kịp phòng bị, rồi cứ thế trượt thẳng từ trên xuống.

Chương 538

May mắn là Tô Thành nhanh mắt lẹ tay, một tay túm chặt lấy vai hắn.

Sau đó, cả người Bàn Tử lơ lửng giữa không trung, lắc lư không ngừng.

Tô Thành thì một tay khác nắm chặt mép cây đồng, chỉ có thế mới giữ được Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử cố sức quay người, không muốn Tô Thành buông tay, cầu xin nói: "Đừng mà, cậu tuyệt đối không thể thấy chết mà không cứu chứ.

Cậu nhất định phải kéo tôi lên, tôi không muốn chết ở đây, tôi mất mạng mất!" Khi nói chuyện, Bàn Tử đáng thương, dường như đang khổ sở cầu xin Tô Thành.

Bởi vì hắn thấy một đám xác sống ở dưới đang đi tới đi lui, hơn nữa đứa nào đứa nấy đều nhe nanh múa vuốt, hung hãn vô cùng.

Hơn nữa bản thân đã leo được một đoạn khá xa rồi.

Ở khoảng cách xa như vậy, nếu Tô Thành đột nhiên buông tay, e rằng lát nữa hắn chết cũng không biết chuyện gì, thậm chí chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn đối phương tùy cơ hành sự.

Đó cũng là lý do tại sao lúc này Bàn Tử lại bi thảm đến vậy.

Bởi vì tình hình hiện tại hạn chế, hắn nhất định phải tìm kiếm sự giúp đỡ của Tô Thành, cần đối phương ra tay giúp đỡ.

Nghe xong lời đó, Tô Thành cười ha hả gật đầu, rồi chậm rãi bước về phía trước hai bước.

“Mẹ kiếp, nói nhảm gì vậy?

Cậu nghĩ tôi là loại người sẽ bán đứng anh em sao?

Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, biết giữ yên lặng mà kiên trì một lát là được rồi.

Rốt cuộc ăn bao nhiêu đồ tốt vậy, cả người nặng như vậy, cảm giác như một con heo mập chết tiệt vậy.” Kéo cái tên này, Tô Thành không nhịn được bắt đầu một tràng phàn nàn, rên rỉ.

Bởi vì thể trạng của Bàn Tử thực sự không phải người bình thường có thể chịu được, khi Tô Thành nắm chặt vai hắn, cả cánh tay hắn đều bị kéo đến đỏ bừng, thậm chí chính hắn cũng suýt bị kéo xuống.

Bởi vì Bàn Tử quá nặng, nên Tô Thành với tư cách là người kéo, chỉ bằng năng lực của một người rất khó có thể kéo hắn trực tiếp lên.

Bàn Tử cũng cố sức phản ứng, không ngừng kêu gọi Tô Thành đủ kiểu, hy vọng đối phương có thể hết sức giúp đỡ.

Dưới sự loay hoay qua lại như vậy, lúc này Tô Thành cũng mồ hôi đầm đìa, cuối cùng cũng không ngừng lắc đầu liên tục.

Hoắc Tú Tú ở bên cạnh sốt ruột, mồ hôi đầm đìa, không biết phải làm sao, cứ thế này mãi cũng không phải là cách.

Đúng lúc đó, một đám xác khô từ dưới bắt đầu bò lên.

Bàn Tử bắt đầu nghi ngờ nhân sinh, cố sức dùng chân đạp.

“Nhìn kìa, cút đi lũ đồ ghê tởm này, mau cút đi, đừng có leo lên, đừng có lại gần!” Cả người hắn như bị giẫm vào đuôi, không ngừng chửi rủa ầm ĩ.

Thậm chí còn cố sức không ngừng đạp!

Còn đám xác khô phía dưới thì căn bản không nghe lời nhắc nhở,

khuyên can, ngược lại còn cố sức, một mực bò lên phía trên, thậm chí không ngừng há ra cái miệng rộng như chậu máu.

E rằng trong mắt đám xác khô kia, hắn đã trở thành con mồi ngon nhất.

Bây giờ Bàn Tử thật sự có một loại xúc động muốn ôm đầu khóc nức nở, làm sao mà thảm đến vậy, một đống thứ như thế này lại xuất hiện trước mắt.

Vì vậy, chẳng mấy chốc, cả người hắn đáng thương vô cùng.

Bởi vì Bàn Tử một mình không bình tĩnh, hoàn toàn đang đạp lung tung, dẫn đến Tô Thành cũng ở trên bờ vực sắp tuột tay.

Nếu cứ thế này mà buông tay, e rằng cả hai người đều sẽ rơi xuống.

Tô Thành cố sức kéo Bàn Tử.

Trong thời khắc khẩn cấp này, Tô Thành chỉ còn cách kích hoạt chương trình nhỏ của hệ thống trong đầu, ngay lập tức đánh thức nó vào thời điểm quan trọng.

"Hệ thống, bây giờ tôi cần sự giúp đỡ của cậu, lập tức mau chóng đổi cho tôi năng lực Siêu cấp đại lực sĩ, tôi bây giờ nhất định phải có kỹ năng này." [Keng!

Hệ thống đã kiểm tra lệnh liên quan của chủ nhân, đang tìm kiếm, xin chờ một chút!] [Chúc mừng chủ nhân, dựa theo kiểm tra của chương trình nhỏ hệ thống, đã đề xuất một số kỹ năng tương ứng một cách bình thường.] [Tất cả các kỹ năng tương ứng đã được đẩy lên giao diện, chủ nhân có thể dựa theo nhu cầu khác nhau của cá nhân để tiến hành đổi lấy, tiến hành lựa chọn ngẫu nhiên!] Vì vậy, sau một loạt tiếng nhắc nhở của chương trình nhỏ hệ thống, trên giao diện lập tức liệt kê ra một số chủng loại liên quan, bên trên trực tiếp có đủ loại

kỹ năng nghịch thiên khác nhau.

Ví dụ như Siêu cấp đại lực sĩ, Siêu cấp chiến thần, còn có một số kỹ năng như so tốc độ bá đạo hơn, v.v.

Chỉ cần nghĩ tới là cả chương trình nhỏ của hệ thống đều có.

Khoảnh khắc trước Tô Thành còn cảm thấy khó hiểu, thậm chí đau đầu không thôi, nhưng bây giờ khi nhìn thấy thông tin liên quan được liệt kê trong chương trình nhỏ của hệ thống, mắt hắn lập tức sáng bừng lên, cảm thấy cả cuộc đời mình lại một lần nữa mở ra một cánh cửa mới.

Trong chốc lát ngắn ngủi, cả người hắn cũng ngay lập tức trở nên vô cùng vui vẻ.

Tuyệt vời quá, tình huống hiện tại, nếu nhìn theo cục diện bây giờ, thì cách thành công chỉ còn một bước mà thôi.

Vì vậy, ngay sau đó Tô Thành lập tức nhìn thấy kỹ năng "Siêu cấp đại lực sĩ" thực sự siêu cấp như vậy, và hắn lại lập tức nhấp vào đổi. [Keng!

Chương 539

Hệ thống đã thông qua lệnh liên quan đơn giản mà chủ nhân thiết lập, đang đổi kỹ năng "Siêu cấp đại lực sĩ" liên quan cho chủ nhân.] [Đã đổi thành công kỹ năng "Siêu cấp đại lực sĩ" tương ứng cho ngài, đã tiêu tốn 999 điểm kinh nghiệm.] Theo sau một loạt tiếng nhắc nhở của chương trình nhỏ hệ thống, trên giao diện lập tức hiện ra một hộp thoại, bên trên có nút xác nhận và hủy bỏ.

Ngay cả bản thân Tô Thành cũng cảm thấy mắt sáng bừng lên, không nói hai lời, lập tức nhấp vào xác nhận.

Sau đó giao diện hiện ra một hộp thoại có dấu tích, cũng có nghĩa là việc đổi đã hoàn thành.

Khoảnh khắc đó, Tô Thành đã cảm thấy toàn thân tràn đầy tinh thần, thật tuyệt vời, thấy rất ổn.

Cuối cùng, sau khi xoa xoa tay, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười nhỏ.

Đi về phía trước, hắn nheo mắt nhìn cảnh tượng đó, rồi nói: "Xem ra khoảng cách đến thành công càng gần hơn rồi.

Bàn Tử, mẹ kiếp, mau nắm chặt vào!" Ngay khoảnh khắc vừa đổi xong kỹ năng đó, Tô Thành cảm giác toàn thân ngay lập tức tràn đầy khí lực hung mãnh, không nói hai lời liền cố sức kéo lên ở vị trí đó.

Bàn Tử cũng cố sức bám víu, một chút cũng không dám buông tay.

Hắn biết rằng một khi buông tay, e rằng những người bạn đồng hành của hắn sẽ âm dương cách biệt.

Dưới sự trợ giúp của kỹ năng Siêu cấp đại lực sĩ, Tô Thành nhẹ nhàng kéo Bàn Tử chầm chậm lắc lư lên đỉnh, cuối cùng trực tiếp kéo

hắn đến mép cây đồng bên cạnh.

Sau đó, cả xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Mọi người liên tục đi theo về phía trước, và bắt đầu sắp xếp một số kế hoạch tương ứng cho bước tiếp theo, nói thật thì, việc này thực sự rất khó tìm được một điều tốt đẹp!

Vì vậy, đợi một lúc, mọi người đều cảm thấy trong lòng vui sướng vô cùng.

Tô Thành thì chậm rãi đi về phía trước, và cảm thấy cả người đều đặc biệt vui vẻ.

Bàn Tử một mình nằm bẹp trước cây đồng, ôm lấy bức tường sắt bằng đồng trước mắt, bắt đầu thở phì phò.

Vừa nãy cả người hắn đã bắt đầu nghi ngờ nhân sinh rồi, cứ tưởng sẽ chết tươi.

May mắn là phản ứng kịp thời, nên mới thoát được nạn.

Nếu vừa nãy Tô Thành hơi thiếu ý chí, hoặc buông tay, e rằng hắn sẽ chết không toàn thây.

Bây giờ, nhìn Bàn Tử ở một bên, Tô Thành vẫn luôn nhìn hắn, rồi đùa cợt nói: “Tên này nên cảm ơn tôi thật tốt.

Nếu không có tôi, cậu ta không chỉ sớm đã tan xương nát thịt rồi.” Câu nói này quả thực không sai chút nào.

Nghe Tô Thành nói vậy, mặt Bàn Tử cũng đỏ ửng một mảng, quả thực cũng không thể chối cãi, là Tô Thành đã kéo hắn từ quỷ môn quan về.

Khi hai người đang nói chuyện, Hoắc Tú Tú vội vàng hét lên: “Hai người đừng có bận rộn ở đó nữa, mau mau chúng ta đi thôi.

Nếu bây giờ không đi, lát nữa sẽ không kịp đâu.” Hoắc Tú Tú vừa

nói vừa không ngừng lau mồ hôi trên trán.

Hiện tại chỉ còn cách cùng nhau cắn răng leo lên đỉnh thôi, ngoài ra căn bản không tìm được phương án lựa chọn nào tốt hơn.

Thật sự hết cách rồi, trên thực tế, gặp phải chuyện như vậy quả thực rất bị động.

Vì đã đến trước mắt rồi, không còn lựa chọn nào khác và cũng không có đường lui, nên chỉ còn cách cắn răng tiếp tục xông lên thôi, biết làm sao đây?

Ngoài ra, căn bản không tìm được phương án lựa chọn nào tốt hơn.

Vì vậy, cuối cùng mọi người liên tục đi theo về phía trước, và đối với những người bên cạnh, tất cả các thành viên tinh anh đều cần phải thực sự bình tĩnh suy nghĩ, bởi vì hành động lần này chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.

Sau đó, họ tiếp tục bám vào cây đồng, không ngừng leo lên đỉnh, hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, để mọi sự thuận lợi.

Nhưng đúng lúc này lại phát hiện có một số côn trùng dường như liên tục bò dọc theo thân cây đồng.

Những thứ này tương tự như những loài sinh vật sống bám vào xác chết quanh năm, từng ăn mòn những thân thể thối rữa, nên mới có thể sinh sôi nảy nở.

Khi bò về phía trước, có thể nghe thấy một trận tiếng "xẹt xẹt".

Ban đầu chỉ có ba bốn con, nên Tô Thành và Bàn Tử lúc đầu cũng không để tâm, chỉ tiện tay gạt mấy con côn trùng bên cạnh ra.

Dù sao thì trong những ngôi mộ cổ như vậy, côn trùng tụ tập quá nhiều, từ lâu đã thành quen rồi.

Dù sao thì những chuyện liên quan đến việc tụ tập lâu ngày bên trong đó, quả thực khiến người ta cảm thấy phiền muộn.

Cứ thế đi về phía trước, không xa lắm, hắn phát hiện càng ngày càng nhiều côn trùng liên tục bò lên từ phía dưới, bây giờ chúng sắp xông thẳng đến trước mặt, trực tiếp bao vây lấy hắn.

Rõ ràng là không ổn rồi, nếu không nhanh chóng rời đi, e rằng lát nữa chạy cũng không kịp.

Một đợt côn trùng lớn bắt đầu liên tục bám vào vị trí trước mặt, quả thực khiến người ta cảm thấy nghi ngờ nhân sinh.

Bản thân Tô Thành lại càng cảm thấy phiền muộn.

Bây giờ nếu không đi, lát nữa có thể sẽ chết thảm.

Đến lúc đó sẽ gây ra phiền toái, một khi có vấn đề xảy ra, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Chương 540

Nghĩ thế, Tô Thành linh cơ nhất động, lập tức nói với Bàn Tử và Hoắc Tú Tú: “Hai người đừng quản tôi, tiếp tục leo lên đi.

Đúng rồi, nhớ kỹ nhất định phải rời khỏi nơi này trước, tìm cách rời đi.” Giọng Tô Thành nói nghe cực kỳ lớn, hắn không ngừng dặn dò Hoắc Tú Tú trước mặt.

Nhưng Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều liên tục lắc đầu, không muốn rời đi như vậy, bỏ Tô Thành một mình lại.

Dù sao đây cũng là một tập thể, một đội nhóm, nếu chỉ dựa vào năng lực cá nhân, rồi một mình sống sót thì có ý nghĩa gì, đến lúc đó chẳng phải khác gì tham sống sợ chết sao.

Vì vậy, lúc này Hoắc Tú Tú khi không ngừng nói chuyện, thậm chí còn thể hiện ra một bộ dáng đáng thương thảm hại.

“Không được!

Anh đừng có nói nhảm!

Nếu đi thì cùng đi, em không thể bỏ lại một mình anh được.

Chúng ta phải đi cùng nhau, chúng ta là một tập thể mà.” “Đúng đấy anh em!

Mặc dù tôi Bàn Tử tham sống sợ chết, nhưng tuyệt đối không phải loại nhát gan đó.

Đủ nghĩa khí, nhất định phải cùng đi.” Thái độ của Hoắc Tú Tú và Bàn Tử đều thể hiện rất rõ ràng, sống chết có nhau, tuyệt đối không rời bỏ.

Tấm lòng và tình ý của hai người, Tô Thành đã hiểu rõ.

Nhưng bây giờ nếu tất cả mọi người đều ở lại, ngoài việc vướng víu ra thì căn bản không giúp được gì, thậm chí còn gây nguy hiểm cực lớn cho việc hành động của hắn.

Vì vậy, cuối cùng Tô Thành nhìn hai người, chỉ đành khẽ lắc đầu cười khổ.

"Tâm trạng của hai người, tôi đều rất hiểu.

Nhưng bây giờ giúp đỡ chỉ là làm vướng tay vướng chân thôi, không phải tôi không muốn các cậu ở lại, mà thực sự không có cách nào khác." Cuối cùng, Tô Thành chỉ đành bất lực xòe tay ra, rồi thể hiện ra một bộ dáng đáng thương thảm hại.

Đúng vậy, quả thực rất phiền muộn, nên hắn đều cảm thấy đau đầu, vì vậy chỉ có thể nhân cơ hội này mà giao tiếp với họ.

Dưới sự dặn dò nhiều lần của Tô Thành, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đành miễn cưỡng đồng ý, chuẩn bị rời đi trước, để lại một mình hắn ở lại đối phó.

Nhưng khi ra đi, Hoắc Tú Tú không quên dặn dò Tô Thành đủ điều.

"Ông xã, anh nhất định phải sống mà gặp em, nhất định phải sống mà rời đi.

Em đang đợi anh bảo vệ em đây, nếu không có anh, một mình em thật sự chết cũng không còn sắc màu nào nữa." Khi Hoắc Tú Tú nói chuyện, cả ngữ khí đều lộ rõ vẻ buồn bã, giọng nói cũng trở nên đặc biệt đau thương, không ngừng hỏi đủ kiểu.

Nghe những lời đó, Tô Thành cười khẽ.

"Yên tâm đi, cô bé ngốc, chuyện này cứ giao cho tôi xử lý.

Chẳng phải cậu nói sẽ bảo vệ tôi sao?

Tôi sẽ lo liệu ổn thỏa, cứ ở yên một bên đi.” Trong khi nói chuyện, Tô Thành khẽ dùng ngón tay gạt mũi cô, đồng thời nhân đó mà nhắc nhở.

Đối phương ừ một tiếng gật đầu, bặm môi không tiếp tục trách móc nữa.

Sau đó Hoắc Tú Tú ôm Bàn Tử leo lên cây đồng kia, không ngừng hướng về phía đỉnh cây mà bò đi, cả người đều tỏ ra đặc biệt cẩn thận, sợ rằng lỡ không cẩn thận sẽ “đánh rắn động cỏ”.

Bởi vì tình hình hiện tại, chỉ có thể thành công, không được thất bại.

Vì vậy, sau đó mọi người đều liên tục đi theo về phía trước, cả xung quanh đều tĩnh lặng.

Tô Thành thì không nói gì, quay đầu nhìn đám thứ đang bò lên phía dưới, rồi lạnh lùng cười.

Mấy năm rồi, hắn phải dựa vào sức chiến đấu cá nhân, rồi chặn đứng toàn bộ đám thứ đó, nếu không, đến lúc đó đợi những tên này la hét, có thể sẽ đe dọa đến bạn bè của hắn, khi đó sẽ xuất hiện một phiền toái cực lớn.

Vì vậy, trong chốc lát ngắn ngủi, Tô Thành đã không còn giữ vẻ khiêm tốn nữa.

“Vậy thì, đám bạn bè này bây giờ cảm thấy dám ở đây uy hiếp anh em của tôi sao?

Không được rồi, hôm nay tôi sẽ dạy cho các người biết thế nào là làm người, hôm nay sẽ để cho đao của tôi nếm thử sự lợi hại của nó.” Vừa nói, Tô Thành vung mạnh lưỡi đao sáng loáng trong tay, rồi bĩu môi cười lạnh.

Câu nói này tuyệt đối không phải là nói đùa tùy tiện đơn giản như

vậy, mà là phát ra từ tận đáy lòng, hắn thực sự chuẩn bị làm như vậy.

Vì vậy, sau đó hắn liên tục tiến sát về phía trước, rồi không ngừng lắc lư thân thể, khi lắc lư thì lạnh lùng liếc nhìn.

Đám người phía dưới đều sợ đến run cả người, quả thực đều hoảng sợ, thậm chí có chút căng thẳng.

Sau đó, cả xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành khẽ nhíu mày, nhìn về phía trước rồi cười khẩy một tiếng.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, đã đến nước này thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Vừa thấy hai con thi miết đến gần, anh cười lạnh, sau đó dùng ngón trỏ và ngón giữa, chợt vút đi.

Chương 541

Hai ngón tay của anh như dao cắt đất, dễ dàng xuyên qua lớp giáp của con thi miết rồi hất văng nó đi.

Càng lúc càng nhiều thi miết ùn ùn kéo đến, chúng là loại thanh đồng đang vây quanh.

Tô Thành cũng không do dự, khẽ nhíu mày, dùng đao rạch một vết trên lòng bàn tay.

Anh cảm nhận dòng máu tươi từ từ rỉ ra khỏi vết rạch, những giọt máu trên lòng bàn tay hiện rõ mồn một, thậm chí khiến người ta nhìn vào mà rợn tóc gáy.

Nhưng Tô Thành không hề có ý định giữ mình, vì anh biết mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.

Thấy một đàn thi miết tràn vào khu vực rìa cây đồng, bò lên liên tục, Tô Thành biết tình hình hiện tại thực sự rất căng thẳng, phải bình tĩnh lại đã.

Vì vậy, sau khi chuẩn bị một loạt mọi thứ, anh cụp mắt, cười lạnh một tiếng, rồi chợt vung tay.

Ngay khoảnh khắc đó, một lượng lớn máu tươi văng ra, khiến đàn thi miết đang đến gần sợ hãi lùi lại!

Sau đó, nghe thấy đủ loại tiếng kêu thảm thiết, những con thi miết cũng sợ hãi lùi xa, không dám đến gần dù chỉ nửa bước.

Chiêu uy hiếp đó của anh thực sự khủng khiếp.

Vì vậy, sau đó cả khu vực xung quanh đều im lặng, ai nấy đều cảm thấy hoảng sợ.

Tình hình hiện tại đã vượt xa dự liệu, khiến mọi người cảm thấy bị động một cách đáng buồn.

Nhưng Tô Thành chỉ cười haha một tiếng rồi thôi, không nói thêm lời thừa thãi.

Mọi chuyện đang ở trước mắt, không cần phải tiếp tục hoảng loạn, vì sự thành công của hành động đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Vì vậy, khi cân nhắc sự việc, nụ cười trên mặt anh cũng trở nên thản nhiên.

Cuối cùng, cả khu vực xung quanh đều tĩnh lặng, mọi người đều lấy lại tinh thần chiến đấu.

Tô Thành rũ vai, rồi cười trêu chọc: "Thằng nhãi ranh kia, xem thực lực của tôi đây, thật quá ngu ngốc khi dám làm màu với tôi, chỉ có thể là đàn em thôi." Tuyệt chiêu tiên học của Tô Thành quả thực rất hiệu quả, sau khi anh vừa vung tay ra, đàn thi miết đang chuẩn bị xông tới đều sợ hãi lùi liên tục.

Sau đó, từng con một rơi thẳng từ cây đồng cổ thụ xuống, trốn xa tít, hoàn toàn không dám chủ động đến gần dù chỉ nửa bước.

Chiêu thức kết hợp liền mạch của Tô Thành lại hoàn hảo đến vậy, thao tác thực sự khiến người ta cảm thấy không thể đối phó.

Mọi chuyện đều nhờ vào thao tác hoàn hảo của Tô Thành.

Cuối cùng, cả khu vực xung quanh đều tĩnh lặng, ai nấy đều tỏ ra bình thản.

Lời nói thật bá đạo, mọi việc thành công thực sự rất thuận lợi.

Vì vậy, trong khoảng thời gian cuối cùng đó, anh cảm thấy trong lòng lâng lâng vui sướng.

Sau khi giải quyết xong một đống phiền phức, Tô Thành nhẹ nhàng phủi bụi trên vai, rồi chuẩn bị hội ý với Hoắc Tú Tú.

Nhưng họa vô đơn chí, ngay khi Tô Thành chuẩn bị rút lui, ánh mắt anh chợt dừng lại, dường như thấy một bóng người ở vị trí thấp nhất.

Ban đầu anh còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng khi nhìn kỹ lại lần nữa, thì đúng là không sai, anh vừa nhìn thấy Muộn Du Bình ở bên dưới.

Khoảnh khắc đó, da đầu anh tê dại.

Chuyện gì thế này?

Muộn Du Bình sao lại đột nhiên xuất hiện ở tận dưới đáy?

Phải biết rằng bên dưới có rất nhiều tống tử thịt lớn, thậm chí còn có cả những con thi miết chết người nữa.

Nơi này bản thân đã quỷ dị vô cùng, lại càng nguy hiểm hơn khi có một cổ mộ đầy rẫy hiểm nguy bên trong.

Nếu không nhanh chóng rời đi, có lẽ chỉ có đường chết, ngay cả Tô Thành và những chuyên gia đạo mộ thực thụ như Bàn Tử cũng không thể đối phó, huống chi Muộn Du Bình chỉ có một mình, dù có năng lực thông thiên cũng không thể vô địch được.

Vì vậy, trong vài giây ngắn ngủi, đầu óc Tô Thành hỗn loạn, có quá nhiều nghi vấn mà nhất thời không thể giải đáp.

Muộn Du Bình vì sao lại xuất hiện ở dưới đáy?

Có mục đích gì?

Tiếp theo nếu không đi nữa có thể sẽ mất mạng, chẳng lẽ thực sự phải chết sao?

Từng hình ảnh hiện lên trước mắt anh, về những lần hợp tác cùng

Muộn Du Bình.

Nhưng tên này cả ngày cứ như cái hồ lô tịt, trầm mặc ít nói, không muốn giao tiếp với thế giới bên ngoài, nhưng Tô Thành biết anh ta chỉ hơi cô độc thôi.

Trước đây, không ít lần ở dưới cổ mộ, đều nhờ Muộn Du Bình ra tay giúp đỡ mới tai qua nạn khỏi, anh ta cũng đã cứu Tô Thành một lần.

Cái ơn tình đó, Tô Thành vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Nếu cứ thế quay đầu bỏ đi, nhỡ sau này Muộn Du Bình gặp nguy hiểm mà không thể quay lại được nữa, chẳng phải anh sẽ lâm vào cảnh tự trách không thể thoát ra sao.

Chương 542

Vì vậy, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tô Thành có một sự nghi vấn cực lớn trong lòng.

Nhưng anh cảm thấy hơi rối bời, tiến thoái lưỡng nan, không biết tiếp theo nên làm gì, giúp đỡ hay rời đi.

Sau đó, anh bắt đầu không ngừng vỗ tay liên tục, miệng thì lẩm bẩm trong lòng.

Tình hình hiện tại, việc có hành động hay không, thực sự sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến diễn biến chiến trận tiếp theo.

Đúng lúc này, Hoắc Tú Tú ở trên đầu trực tiếp không ngừng gọi: "Anh đang làm gì vậy?

Mau quay lại, mau đi đi chứ, nếu không nhanh rời đi thì không thoát được đâu, bên dưới đó gặp chuyện gì rồi hả!" Hoắc Tú Tú tỏ ra hoảng hốt và liên tục dặn dò Tô Thành.

Bởi vì tình hình hiện tại, nếu không nhanh chóng rời đi có thể sẽ không kịp nữa, thậm chí có thể chỉ còn cách buồn bã chịu đựng, thậm chí nguy hiểm sẽ ập đến, vì vậy bây giờ phải rời đi mới là thượng sách.

Cô nhóc này không ngừng gọi Tô Thành, hy vọng đối phương có thể nhanh chóng đáp lại.

Nghe một loạt lời kêu gọi đó, Tô Thành khẽ mím môi, rồi bắt đầu hít thở sâu liên tục, điều chỉnh lại trạng thái.

Tình hình hiện tại thực sự không thể lạc quan được.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt anh chợt lóe lên, rồi nhìn thẳng về phía trước.

Sau đó, anh cân nhắc lại tình hình chung, và nói: “Vậy thì mọi người đừng nói nhiều nữa, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đi thôi, hai người cứ đi trước đi, đừng lo cho tôi nữa.” Nói rồi, Tô Thành khẽ vuốt mồ hôi trên trán, rồi thò đầu nhìn về phía trước.

Bởi vì anh hiểu rõ tình hình này, nếu không để mọi người nhanh chóng rời đi, có thể sẽ gây ra một số phiền phức.

Điểm mấu chốt nhất là, bây giờ chỉ còn một bước nữa là thành công, làm sao có thể quay đầu bỏ đi được?

Loại hành động vô tình vô nghĩa đó, Tô Thành thực sự không làm được, thực sự không thể kiên trì, nên cuối cùng anh chỉ có thể im lặng, không nói gì.

Sau đó, anh lại tiếp tục hét lên: “Anh Bàn, Hoắc Tú Tú, hai người cứ đi trước đi, đừng bắt tôi phải suy nghĩ nhiều nữa, tôi có thể tự giải quyết được, nhớ đợi tôi ở phía trên!” Anh không đợi hai người kia trả lời, lập tức quay đầu lại, rồi cầm thanh đao trong tay, đi xuống phía dưới.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Tô Thành cuối cùng quyết định hành động, đi cứu Muộn Du Bình.

Dù lúc đó có thể bị mắc kẹt, thì cũng tốt hơn rất nhiều so với việc cứ mãi chìm đắm trong sự day dứt trong lòng.

Hoắc Tú Tú và Bàn Tử ở phía trên đều hoàn toàn ngớ người ra, thậm chí cả hai đều ngây ngốc, nửa ngày không phản ứng.

Lúc đó, anh ta đột nhiên làm ra một đống chuyện khiến mọi người cảm thấy khó hiểu.

“Không ổn rồi, tại sao bây giờ lại không thấy người đâu, hoàn toàn không bình thường.” “Anh ơi, đừng có làm chuyện ngốc nghếch mà!

Anh đi xuống đó bây giờ thì khác gì tự tìm đường chết, cầu xin

anh, đừng bỏ em lại một mình, nếu anh đi rồi thì em phải làm sao đây?" Nghe những lời từ biệt của Tô Thành, Hoắc Tú Tú ở phía trên không ngừng khóc lóc, nước mắt cứ thế lã chã rơi xuống.

Cô không hiểu tại sao Muộn Du Bình lại điên cuồng như vậy, quay đầu đi, không hề suy nghĩ mà lao thẳng xuống, hoàn toàn không bình thường!

Nếu cứ tiếp tục thế này thì không ổn đâu, cuối cùng có thể gây ra phiền phức, thậm chí sẽ khiến mọi người nghi ngờ cả cuộc đời mình.

Sau khi cả hai điều chỉnh lại trạng thái, Tô Thành khẽ mím môi, sau đó, ánh mắt anh chợt lóe lên, anh lại chuẩn bị điên cuồng đuổi theo.

Anh nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này, và dựa trên tình hình hiện tại, chỉ có thể thành công chứ không được thất bại.

Vì vậy, cuối cùng anh nắm chặt nắm đấm, khẽ mím môi, rồi có thể sẽ sải bước nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng anh nhận ra mọi việc không đơn giản như mình nghĩ, bởi vì xung quanh một khoảng tĩnh lặng, mọi người đều cảm thấy trong lòng hoang mang, vẻ mặt khó coi.

"Anh Bàn cũng không biết Tô Thành biết chuyện gì, tại sao anh ta đột nhiên lại như vậy, rõ ràng có thể rời đi rồi, nhưng lại đột nhiên quay lại.

Nhìn Hoắc Tú Tú ở một bên khóc đến thảm thương, trong lòng anh cũng vô cùng khó chịu.

Cuối cùng, anh chỉ có thể an ủi cô bằng đủ mọi cách: "Nhóc con à, anh rất hiểu tâm trạng của em, nhưng bây giờ chúng ta khóc thì chẳng giải quyết được chuyện gì cả, cách tốt nhất là chúng ta cứ đứng yên tại chỗ này đợi, đợi Tô Thành bên đó giải quyết xong." Lời nói của

anh dịu dàng như nước, không ngừng vỗ nhẹ vào cô gái nhỏ, đủ loại lời nhắc nhở.

Hoắc Tú Tú cuối cùng chỉ có thể khẽ cắn chặt răng, rồi cố kìm nén tiếng khóc của mình.

Cô tin tưởng vào năng lực của Tô Thành, tin tưởng vào sức chiến đấu của đối phương.

"Đúng, đúng vậy, không sai chút nào, Tô Thành quả thực có một đội chiến đấu mạnh mẽ như vậy, tôi cũng tin rằng anh ấy nhất định có thể nhanh chóng đối phó với rắc rối, chúng ta chỉ cần kiên trì và ổn định một chút là được." Hoắc Tú Tú sau đó cũng hít thở sâu một loạt, rồi điều chỉnh trạng thái chung, cô cũng đã tốn rất nhiều tâm sức, rất khó khăn mới bình phục được sự xáo động trong lòng.

Lúc nãy, tâm trí cô bạn cảm thấy hỗn loạn, tốt nhất là nên sắp xếp lại một lần nữa, nếu không thì có thể đã sớm gặp phải rắc rối rồi.

Sau khi điều chỉnh lại trạng thái, cô lại từ từ theo sát.

Hoắc Tú Tú và Bàn Tử chỉ có thể đứng yên lặng ở phía trên đầu, chờ đợi bên kia có thể toàn thắng trở về.

Ở một nơi khác, Tô Thành cảm thấy tâm tư vẫn trầm tĩnh, anh lại cân nhắc bước hành động tiếp theo.

Nhưng tình hình hiện tại thực sự đã vượt xa dự đoán, cũng khiến anh cảm thấy vô cùng buồn bực, liệu có thành công hay không thì chỉ có thể nhìn vào hành động tiếp theo.

Cuối cùng, cả khu vực xung quanh đều tĩnh lặng, mọi người chỉ có thể cân nhắc lại một số sắp xếp hành động cho bước tiếp theo.

Tô Thành cầm thanh đại đao bằng đồng trong tay, nhanh chóng lao xuống vị trí thấp nhất, anh cảm thấy hôm nay dù trận chiến có thành công hay không, anh cũng phải hoàn thành trách nhiệm của mình.

Chương 543

Vì vậy, khi nắm chặt thanh đao trong tay, Tô Thành bắt đầu cười lạnh nói: "Haha, lũ cháu rùa kia đợi đấy, hôm nay ông nội sẽ dạy cho chúng mày biết thế nào là làm người, đến lúc giải quyết bọn mày rồi." Nói rồi, anh nâng thanh đao kia lên, rồi nhanh chóng tiến xuống phía dưới.

Đối với anh, hôm nay chỉ có thể thành công, tuyệt đối không thể thất bại.

Anh cũng tiếp tục lùi dần về phía sau để tạo ra một khoảng trống khi di chuyển.

Cuối cùng, cả khu vực xung quanh đều tràn đầy nhiệt huyết, ai nấy đều cảm thấy buồn bực, khó chịu và căng thẳng.

Trong nháy mắt cuối cùng, Tô Thành dứt khoát nhảy xuống, nhìn thấy một đám tống tử thịt lớn, chúng bắt đầu từ từ di chuyển về phía trước.

Đám tống tử thịt lớn đó trông giống như vải bạt, bị những sợi tơ trắng bao quanh, chúng chết cứng, từng con một di chuyển bằng những động tác cứng nhắc về phía trước.

Nhìn thấy cảnh đó, Tô Thành cười lạnh một tiếng, cầm thanh đao đồng trong tay, cười lạnh nói: "Đồ rác rưởi mà dám dùng cách này để đối phó với tôi sao, chẳng lẽ không tin tôi có năng lực thật, cũng xứng sao?" Lời vừa dứt, anh trực tiếp giơ tay lên, rồi một đao chém thẳng xuống, sau một đòn nặng nề, cả lưỡi đao chém thẳng vào phía trên đám tống tử thịt lớn, sau đó anh thấy từng con một, sau một trận gió mạnh, lập tức tan xương nát thịt, hoàn toàn tan tành.

Tô Thành tiếp tục xông thẳng vào, tiến vào vị trí bên trong.

Vì vậy, cả người anh sắp phát điên, sức chiến đấu của cả người anh đặc biệt mạnh mẽ, sau một loạt thao tác như vậy, nhìn anh mang một vẻ bá đạo không ai sánh kịp.

Tô Thành mím môi, rồi cười lạnh, đó là sự thể hiện sức chiến đấu thực sự mạnh mẽ của anh.

“Haha, năng lực như thế này mà dám làm màu với tôi sao?” Nhìn khắp nơi, bây giờ nói thật, anh từ tận đáy lòng khinh thường đám tống tử thịt nhỏ bé này.

Sau một loạt xông thẳng và đâm thẳng, anh đột nhiên nhìn thấy một bóng người ở vị trí phía trước nhất.

“Muộn Du Bình này, anh làm cái quái gì vậy?

Mau quay lại đi chứ, anh có biết bên dưới là tình hình gì không?

Nếu cứ tiếp tục đi như vậy, lát nữa sẽ rất nguy hiểm, đến lúc đó thì không sống nổi đâu, mau quay lại đi!” Tô Thành có chút ngớ người, cả đầu óc đều cảm thấy hỗn loạn.

Bởi vì anh không hiểu tình hình phía trước của Muộn Du Bình là gì, anh ấy cứ cứng đầu xông thẳng về phía trước, nhỡ đâu không kịp dừng lại, e rằng sẽ chết thảm ngay lập tức.

Vì vậy, lúc này, cách làm của Tô Thành rất đơn giản, nhanh chóng gọi anh ấy lại, ít nhất cũng phải để anh ấy nói chuyện tử tế một chút.

Nếu thực sự có chuyện, hai người nói chuyện với nhau, không chừng có thể tự mình giúp được, bàn bạc kế sách cẩn thận.

Nhưng Muộn Du Bình không hề quay đầu lại, cứ một mạch xông thẳng vào bên trong, không hề nghe thấy tiếng gọi của Tô Thành.

Điều này khiến Tô Thành cảm thấy khó hiểu và không vui, nếu cứ tiếp tục như vậy, lát nữa có thể sẽ càng buồn bực hơn.

Và sau đó, cả đầu Tô Thành đều hỗn loạn.

“Không được!

Trong tình huống hôm nay, dù thế nào cũng phải đuổi anh ta về cho bằng được, nếu không thì sẽ trở nên vô nghĩa.” Vì vậy, cuối cùng anh chỉ có thể nghiến răng, rồi tiếp tục lao về phía trước.

Nhưng thật trớ trêu, đối phương căn bản không hề có ý định rời đi, ngược lại cứ không ngừng quanh quẩn ở phía trước.

Cuối cùng, mọi người cũng chỉ có thể buồn bực thôi, cứ đứng đó ngóng nhìn, thậm chí ai nấy đều cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Cuối cùng, để tránh cho Muộn Du Bình gặp phải chuyện bất trắc, Tô Thành chỉ có thể vội vàng đuổi theo, và định khi đến gần sẽ kéo anh ấy lại.

Cuối cùng, anh thấy Muộn Du Bình lại như phát điên, một mình chui thẳng vào cái lối đi ngầm đó.

Ban đầu Tô Thành tưởng mình nhìn nhầm, nhưng khi tiếp tục quan sát, anh phát hiện mình quả thực không nhìn nhầm, Muộn Du Bình thực sự, cả người trực tiếp tiến vào cái lối đi ngầm đó, khi đi vào không hề có chút do dự nào.

Tô Thành do dự ở cửa lối đi ngầm, anh đang băn khoăn suy nghĩ xem có nên trực tiếp đi vào không.

Bởi vì Tô Thành bây giờ có suy nghĩ và lý trí, hoàn toàn không giống Muộn Du Bình điên cuồng như vậy, những gì hệ thống đã dự báo, anh đều nắm rõ trong lòng.

Ban đầu anh đã gặp cái quan tài Cửu Long Đài, ở trong lối đi ngầm của mộ huyệt đó, anh cũng hiểu rằng bên trong chứa một bí mật cực lớn, những cái xích sắt như quan tài Cửu Long Đài đó là để kiềm chế

một loại tà vật nào đó không cho nó thoát ra.

Anh đã phí hết tâm tư, rất khó khăn mới có thể thoát ra khỏi cái lối đi ngầm đó, bây giờ nếu quay lại, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Vì vậy, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cả trái tim anh sôi sục, thậm chí cả đầu óc đều trống rỗng, đập thình thịch không ngừng.

Cứ tiếp tục như vậy thì không ổn đâu, nếu cứ tiếp tục giày vò thế này, những rắc rối nguy hiểm tiếp theo có thể không lường trước được.

Vì vậy, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cả đầu anh đều hỗn loạn, nếu cứ tiếp tục như vậy hậu quả sẽ vô cùng tồi tệ.

Vì vậy, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cả đầu anh đều hỗn loạn, nếu cứ tiếp tục như vậy hậu quả sẽ vô cùng tồi tệ.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ có thể khẽ nghiến răng, rồi trong miệng chửi thề một tràng: “Tao nói thật là tao phục anh rồi đấy, hết cách rồi, xem ra mình chỉ có thể làm vậy thôi.” Sau một loạt chửi thề, Tô Thành chỉ có thể nghiến răng, rồi lắc người, theo sát về phía trước.

Bởi vì tình hình hiện tại thực sự không còn cách nào khác, gặp phải chuyện như vậy đúng là đáng xui xẻo.

Ngoài ra, căn bản không tìm được cách thức hay phương pháp nào tốt hơn, nên Tô Thành chỉ có thể theo hướng mà Muộn Du Bình đã đi mà tiến vào lối đi ngầm.

Bên trong lối đi ngầm, cả khu vực xung quanh đều tĩnh lặng, thậm chí phía trên còn quấn quanh đủ loại dây leo, thậm chí có không ít cây cối mọc um tùm, khiến người ta nhìn vào đều cảm thấy quỷ dị.

Tô Thành sau khi đi vào bên trong, nắm chặt thanh đao trong tay quan sát xung quanh.

Chương 544

Sau khi quan sát tình hình hiện tại, anh có thể cảm nhận được những thay đổi kỳ lạ, cũng có thể biết một số phản ứng khác thường bên trong, bởi vì hôm nay đã đến đây rồi thì tuyệt đối không thể bỏ cuộc, vì khoảng cách đến thành công cũng chỉ còn một bước.

Vì vậy, Tô Thành cảm thấy vô cùng căng thẳng, anh không ngừng quan sát và chú ý.

Nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên nhìn thấy vị trí phía trước, dường như có một thứ gì đó xoay chuyển, rồi ai nấy đều ngớ người ra, cứ đứng đó ngóng nhìn.

Tô Thành nhìn thấy, ở vị trí sâu nhất trong lối đi ngầm đó, dường như có một khuôn mặt quỷ giống như ác quỷ thật sự hiện ra, lúc đó Muộn Du Bình đang liều mạng phản kháng.

Ở sâu bên trong, anh phát hiện có một số dây leo chằng chịt, phức tạp.

Những sợi dây leo đó như có sự sống, bắt đầu vung vẩy điên cuồng, trong đó có hai sợi quấn chặt lấy cổ chân Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cũng không hề có đường lùi, anh ta liều mạng phản kháng bên trong, cầm đao điên cuồng chém tới, chặt đứt những sợi dây leo đó ra làm đôi.

Bản thân anh ta cũng nhờ đó mà lấy lại được tự do.

Nhưng đó cũng chỉ là một cơ hội thở dốc ngắn ngủi, anh thấy một đám dây leo lớn tiếp tục kéo đến, một đám dây leo, như vô số thứ không thể tận diệt, không ngừng lao về phía trước.

Tô Thành ở không xa nhìn thấy cảnh đó xong cảm thấy da đầu tê

dại, Muộn Du Bình nhất định điên rồi, nhất định đã phát điên rồi, nếu không thì sao lại có thể cố sức như vậy.

Nếu không nhanh chóng ra tay giúp đỡ ngăn cản, e rằng sau này sẽ có hậu họa khôn lường!

Vì vậy, cuối cùng Tô Thành hít thở sâu một loạt, rồi nhanh chóng tăng tốc, cố sức kéo mình về phía trước.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tốc độ của cả người anh trở nên cực nhanh, thậm chí cả người anh đều tỏ ra vô cùng lo lắng.

Tình hình hiện tại hôm nay, đối với anh, chỉ có thể thành công chứ không được thất bại, cho dù hôm nay không có lựa chọn nào khác, tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Vì vậy, cuối cùng Tô Thành cứ thế theo sát về phía trước, lúc này anh chỉ có thể chửi thề một tiếng.

"Muộn Du Bình này, đúng là đồ ngốc mà, thật sự muốn hại chết người ta sao?

Không thể bớt làm màu một chút được à?

Tôi bây giờ hết cách rồi, thôi được rồi, chỉ đành theo anh một phen vậy." Hiện tại thực sự không còn cách nào khác, Tô Thành chỉ có thể chửi rủa trong lòng một trận, rồi đi theo hướng Muộn Du Bình, vì bây giờ anh không còn lựa chọn nào khác.

Sau đó anh lao lên phía trước nhất, rồi lập tức quan sát, cân nhắc một số hành động tiếp theo.

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ này, vậy thì tại sao mọi chuyện lại tạo ra một loạt nguy hiểm như vậy chứ, vì vậy xung quanh mọi người hình thành một dấu hỏi lớn, ai nấy đều trực tiếp đối mặt với một vấn đề lớn.

Bởi vì tình hình hiện tại đã vượt xa sự tưởng tượng, khiến mọi người cảm thấy khó chịu trong lòng.

Mọi người xung quanh cứ thế quan sát, cân nhắc một số sắp xếp cho bước tiếp theo.

"Không đúng rồi, tình hình gì thế này?

Tại sao đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ bên trong có sự biến đổi kỳ lạ của nồi niêu xoong chảo?" "Không thể cứ buồn bực mãi được, phải suy nghĩ kỹ càng mới được, phải hiểu rõ mọi chuyện." Tô Thành nghiến răng, rồi gầm lên một tiếng, thôi được rồi, vậy thì chỉ đành liều mạng thôi.

Nhìn Muộn Du Bình bị một đám dây leo lớn uy hiếp, Tô Thành trong lòng kiên quyết nhanh chóng lao về phía trước, miệng gầm lên một tiếng, vung đao khai phá!

Ngay khi vừa tiến vào khu vực rìa, cũng giống như tình huống Muộn Du Bình gặp phải, một khi có đồng đội mới, những sợi dây leo đó như có mắt sống, tự động kéo về phía họ.

Tô Thành không cam chịu kém cỏi, cầm đao trong tay liều mạng vung sang trái sang phải.

Kèm theo một loạt động tác thần kỳ, múa tay múa chân, một đám dây leo lớn vừa mới định tiếp cận đều bị anh chém đứt ngang eo, bản thân anh cũng bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, thật tuyệt vời, nói thật thì bây giờ khoảng cách đến thành công quả thực chỉ còn một bước nữa.

Vì vậy, trong khoảng thời gian cuối cùng đó, cả lòng anh cũng lâng lâng vui sướng, thật tuyệt vời, ít nhất anh cảm thấy bây giờ khoảng cách đến thành công đã gần hơn một bước.

"Hahaha, tuyệt vời quá, sao lại có thể hoàn hảo đến vậy, xem ra khoảng cách đến thành công lại gần hơn rồi, thằng nhãi con kia dám

làm màu với tôi, chỉ có thể là đàn em thôi.” Tô Thành ở một bên bắt đầu cười lạnh trào phúng, nói thật thì đối phương quả thực không đáng để chống cự một chút nào.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ này, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải quyết được.

Cuối cùng, cả khu vực xung quanh đều tĩnh lặng, mọi người chỉ có thể cân nhắc lại một số lối vào liên quan bên trong.

Bởi vì tình hình hiện tại, khoảng cách đến thành công quả thực rất nhỏ.

Không lâu sau, Tô Thành đã mệt đến thở hổn hển, quả thực là một công việc đòi hỏi thể lực, sau một loạt thao tác liên tục, cả người anh mệt đến thở không ra hơi.

Thậm chí trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

“Cứ đợi đấy, lão tử nhất định phải hạ gục bọn mày, để bọn mày biết ai mới là cường đạo đích thực, ai mới có phong thái vương giả!” Nắm chặt thanh đao trong tay, Tô Thành vừa chửi rủa vừa nói, đối với anh, hôm nay dù thế nào cũng phải đối phó với chúng.

Cuối cùng, Tô Thành và Muộn Du Bình vai kề vai chiến đấu trong bối cảnh phía sau, cả hai đều mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương.

“Tiểu Ca ơi, tôi cầu xin anh có thể bớt ngớ ngẩn một chút được không, bây giờ tôi bị anh hại thảm rồi đây, tôi cứ yên ổn làm tiểu vương tử đạo mộ không sướng sao?

Bình thường cứ đi mấy cái cổ mộ, kiếm chút tiền nhỏ, không thơm à?

Cứ nhất quyết phải tự tìm phiền phức ở đây, gặp nguy hiểm ở đây, tôi phải làm sao đây?” Một bên tay vẫn bận rộn, Tô Thành một

bên than vãn đủ điều với Muộn Du Bình, anh cảm thấy nếu cứ tiếp tục lộn xộn ở đây mà không có sự chuẩn bị tốt, thì chỉ tự kéo mình vào rắc rối mà thôi.

Nếu không nhanh chóng đối phó với tình trạng thảm khốc tiếp theo, thì có lẽ lần này sẽ thua thảm, thậm chí sẽ bị người ta đè xuống đất mà giày vò điên cuồng.

Chương 545

Vì vậy, chỉ dựa vào một điểm này thôi, cả trong lòng anh đều cảm thấy buồn bực, thậm chí Tô Thành cần phải thực sự tĩnh tâm, bình tĩnh đối đãi.

Nhưng nghe một hồi lời nói của Tô Thành, anh ấy chỉ cười cười thôi, không nói gì nhiều.

Tay nghề ba chân bốn cẳng thì thật sự không đáng để anh phải suy nghĩ lại.

Vì vậy, sau khi Tô Thành than vãn một thôi một hồi, Muộn Du Bình không hề đáp lại một tiếng nào, chỉ tiếp tục bận rộn ở bên cạnh, dường như không nghe thấy bất kỳ lời nào.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Tô Thành cảm thấy thực sự không còn gì để nói, thậm chí anh còn cảm thấy việc kiếm tiền bằng cách sống như thế này, việc đối ngưu đàn cầm trở nên vô nghĩa.

Vì vậy, cuối cùng anh cũng học được cách khôn ngoan, không nói thêm lời nào nữa, chỉ chăm chú vào thao tác trên tay.

Rồi tiếp tục nhanh chóng tiến về phía trước.

Không lâu sau, cả hai đều mệt mỏi rã rời, ngay cả Tô Thành cũng cảm thấy hơi hoảng hốt, cứ tiếp tục như vậy thì tuyệt đối không ổn.

Vì vậy, trong một khoảnh khắc đó, cả người anh thở hổn hển, trên trán càng lấm tấm mồ hôi lạnh, sắp sụp đổ rồi, cứ tiếp tục như vậy, có lẽ sau này sẽ cảm thấy buồn bực, thậm chí sẽ nghi ngờ cả cuộc đời mình.

“TMD, một lũ chó chết này điên quá rồi, không được, lão tử tuyệt đối không thể bỏ cuộc như thế này.

Dám chọc lão tử, tao nhất định phải cho chúng mày biết tay, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được.” Nói rồi, anh nắm chặt nắm đấm, rồi nói đủ điều với những người xung quanh, nhất định phải chống cự, cả khuôn mặt anh cũng hiện lên vẻ khó coi.

Ngay sau đó, cả khu vực xung quanh tĩnh lặng, không hề có chút động tĩnh nào.

Tô Thành sau khi quan sát một loạt động tĩnh hiện tại, cũng quay đầu nhìn lại.

Cuối cùng, ánh mắt anh trực tiếp nhìn thấy vị trí sâu nhất của thực vật.

Một đám dây leo cuối cùng đều là thực vật, nếu có thể nhổ tận gốc được, thì đám đồng bọn kia chẳng phải sẽ lập tức mất đi sức chiến đấu và phản kháng sao.

Đại não của Tô Thành suy nghĩ không ngừng, nhanh chóng xoay chuyển chính sách từ phủ để trừu tân (từ phòng thủ sang tấn công), đạo lý nhổ cỏ tận gốc.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ gây tổn thương đến những phần rễ và thân bên ngoài của đám dây leo thực vật mà thôi.

Đối với mấu chốt thì hoàn toàn không có ảnh hưởng, vì vậy nhất định phải tấn công trực tiếp vào chỗ hiểm.

Ánh mắt anh chợt lóe lên, nhìn thấy gốc rễ của đám dây leo đó.

Vì vậy, cuối cùng anh trực tiếp gầm lên một tiếng, và hét lớn: “Muộn Du Bình này, đừng lề mề nữa, mau chóng bảo vệ tôi ngay lập tức, tôi phải đi nhổ cỏ tận gốc bây giờ, đây là cơ hội cuối cùng để hai chúng ta lật ngược tình thế!” Chỉ dựa vào sức mạnh một mình thì rất khó có thể tiếp cận được đám dây leo đó, vì vậy bây giờ nhất định phải tìm kiếm sự giúp đỡ của Muộn Du Bình, cần đối phương phối

hợp, bởi vì hai người phải cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ này.

Muộn Du Bình cả người thực sự mệt đến toát mồ hôi hột.

Sau khi hiểu được tình hình chung, Muộn Du Bình cũng không nói nhiều, mà nhanh chóng điều chỉnh hướng, quả thực anh ấy cũng làm theo sự sắp xếp của Tô Thành, nhanh chóng theo sát về phía trước.

Nhanh chóng, Muộn Du Bình cầm thanh đao đó, giống như một mũi tên sắc bén xé gió.

Anh ấy điên cuồng chém vào những thứ phía trước, sau một trận chiến, toàn bộ vị trí bên dưới đầy rẫy dây leo lại biến thành rác rưởi.

Cuối cùng, cả khu vực xung quanh có thể tạo ra những điều chỉnh mới, mọi người cùng nhau cân nhắc tình hình hiện tại.

Một vấn đề trước mắt, đã sớm vượt xa phạm vi kiểm soát dự kiến.

Muộn Du Bình bắt đầu yểm trợ, mở đường cho Tô Thành.

Hai bên vừa động, vừa đến gần, anh ta lập tức rút mấy nhát đao, chém mạnh một hồi.

Một tiếng "xoẹt" chói tai, những sợi dây leo vừa nãy lập tức bị chém đứt ngang eo.

Có cơ hội, Tô Thành liền nhanh chóng tiếp tục, một mạch theo sát về phía trước.

Cả người anh tốc độ cực nhanh, nhảy lên nhảy xuống, trong chốc lát, anh đã mệt đến toát mồ hôi hột, thở hổn hển.

Nói thật là tuyệt vời quá, một loạt thao tác như vậy, thực sự khoảng cách đến thành công cũng chỉ còn một bước.

Vì vậy, trong chốc lát đó, anh biết rằng việc hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo có lẽ sẽ trở nên hoàn hảo hơn.

Và cuối cùng, cả khu vực xung quanh đều tĩnh lặng.

Tô Thành lại điều chỉnh trạng thái lúc đó, sau khi quan sát tình hình hiện tại, anh lại khẽ mím môi.

Lại cân nhắc lần nữa, ánh mắt Tô Thành chợt dừng lại, nhìn vào gốc rễ thật sự của thực vật.

"Một lũ thối tha, hôm nay lão tử chỉ có thể kết liễu tính mạng bọn mày, phải xem bọn mày mạnh đến đâu, bởi vì trong mắt tao, bọn mày mãi mãi chỉ là đàn em, xem hôm nay tao nhất định phải tiễn một cái mạng nhỏ của bọn mày." Nói rồi, Tô Thành đã dẫm chân xuống đất, cả người anh dồn sức đạp mạnh, rồi nhanh chóng phản công về phía trước.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, toàn bộ sức chiến đấu đều trở nên đặc biệt mạnh mẽ, khi xông tới, thậm chí còn như chẻ tre.

Có lẽ thực vật cũng ý thức được nguy hiểm, vì vậy khi Tô Thành vừa đến gần, lập tức điều khiển một đám cành lá lớn, chuẩn bị cản đường anh.

Nhưng không, bởi vì Muộn Du Bình đã lao tới, cầm đao nhanh chóng chém tới, anh ta vung đao như bổ củi, nhanh chóng vung qua vung lại, nghe thấy một tràng âm thanh lách tách, sau đó dưới gót chân anh ta rơi xuống một đống cành lá và dây leo.

Nhìn thấy cảnh tượng hiện tại, sau trận chiến đó, Tô Thành nở nụ cười toe toét, giơ ngón cái về phía Muộn Du Bình ở một bên.

Chương 546

“Không tệ, không tệ, xem ra cậu nhóc này có chút bản lĩnh, tay nghề cũng khá, không làm tôi thất vọng ha ha ha.” Vừa nói, Tô Thành vừa nhẹ nhàng vỗ tay “ba ba ba”, rồi trực tiếp giơ ngón cái về phía cậu nhóc, một màn khoa trương.

Bởi vì màn thể hiện vừa rồi của đối phương thực sự rất xuất sắc.

Giữa những người đàn ông, không cần quá nhiều lời nói hay giao tiếp.

Đôi khi chỉ một ánh mắt, một biểu cảm cũng đủ để hiểu ý nhau.

Giống như hiện tại, Tô Thành chỉ giơ ngón cái tán thưởng Muộn Du Bình xong thì nhanh chóng tiếp tục đi theo về phía trước.

Cuối cùng, người xuất hiện trước nhất vẫn là hắn.

Bây giờ, nhìn một đống đồ vật đều nối liền kéo dài về phía sau, rõ ràng là muốn cố ý kéo giãn khoảng cách.

Nhưng Tô Thành lại phát hiện mọi thứ căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Bởi vì trước đó, Tô Thành đã bình tĩnh lại, cân nhắc những sắp xếp tiếp theo và không còn thấy mơ hồ về cách đối phó với mối đe dọa nữa.

Đúng như câu 'binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn', đã đến đây rồi thì tuyệt đối không thể bỏ cuộc dễ dàng.

Nói cách khác, chỉ còn một bước nữa là đến thành công.

Cuối cùng, Tô Thành chợt lóe lên ý tưởng, cố ý giữ một tư thế rồi nhanh chóng lao về phía trước.

Vì thân thể hơi nghiêng, cố ý hạ thấp trọng tâm nên khi lao tới, lực chiến đấu cũng mạnh hơn.

Trời không phụ lòng người, chỉ trong chớp mắt đã đến được tận gốc.

Trong lòng tôi vui mừng khôn xiết, coi như đã tìm thấy cơ hội rồi.

Đúng như câu 'kẻ mạnh tạo ra cơ hội', chỉ với một phần thao tác vừa rồi, nhiệm vụ sắp hoàn thành.

Đối với tôi mà nói, thành công ngày càng gần.

Xem ra bước tiếp theo chúng tôi phải dốc sức, cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ còn lại.

Lúc này, ai nấy đều mồ hôi đầm đìa.

Tô Thành đặt chân xuống đất, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách về phía trước.

Tốc độ ngày càng nhanh, cả người căng thẳng.

Cuối cùng, Tô Thành nheo mắt quan sát nơi này.

“Thằng súc sinh nhỏ bé kia đi chết đi, hôm nay ông đây sẽ lấy mạng mày!” Cuối cùng, Tô Thành gầm lên, lao nhanh về phía trước và vung tay ra sức vặn xoắn.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, sau một pha đảo ngược tình thế, Tô Thành nhìn thấy đám người đang liên tục lùi về sau vài bước.

Thậm chí những người khác còn đang cân nhắc lại.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người chỉ có thể tự mình quan sát và chú ý.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt Tô Thành lóe lên, rồi hắn trực tiếp bổ một đao.

Sau cú đánh mạnh đó, lưỡi đao nhắm thẳng vào vị trí thấp nhất của những sợi dây leo phía dưới.

Sau một loạt hành động, một nhát dao chém xuống, kết quả khiến Tô Thành rất hài lòng, vì hắn đã 'trảm cỏ tận gốc', chặt đứt tận rễ.

Cùng với một loạt rung động, những cành dây leo đang điên cuồng bỗng chốc yên tĩnh hẳn, căn bản không còn nhúc nhích nữa.

Bất kể đối phương có mạnh đến đâu, Tô Thành nghĩ, chỉ cần một nhát đao là đủ để kết thúc tất cả.

Sau khi mọi thứ xong xuôi, mỗi người đều cười.

Việc thao tác mỗi tầng lớp lại đơn giản đến thế.

Nói vậy thì, mọi chuyện đã ổn thỏa.

Bên cạnh, mọi người cũng mím môi, cười khà khà.

Mọi người vẫn luôn quan sát, cân nhắc xem tiếp theo sẽ có những thao tác hoàn hảo nào.

Đã đến đây rồi, vậy thì chắc chắn khoảng cách đến thành công lại gần hơn một bước.

Mọi mối đe dọa xung quanh cũng được giải quyết triệt để trong khoảnh khắc đó.

Xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, mọi người lại điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Tô Thành khẽ xoa thái dương, điều chỉnh lại trạng thái.

Trong tình huống hiện tại, thực sự cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, vì bây giờ khoảng cách đến thành công ngày càng gần.

Chương 547

Sau khi điều chỉnh trạng thái, những người bên cạnh lại một lần nữa sắp xếp.

Họ lặng lẽ đi theo về phía trước, sau đó quan sát cảnh tượng trước mắt, nheo mắt và tiếp tục điều chỉnh.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, cả hai bên đều khẽ xoa thái dương, rồi lại cân nhắc những sắp xếp hợp lý tiếp theo.

Trong tình huống hiện tại, các loại sinh vật xung quanh bắt đầu mờ ảo, rồi họ lại cân nhắc những sắp xếp tiếp theo.

Cuối cùng bắt đầu lần lượt đi theo về phía trước.

Nhưng trong tình hình hiện tại, bốn phía xung quanh lại trở nên đặc biệt yên tĩnh, căn bản không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, và cũng thực sự không tìm thấy bất kỳ sắp xếp hợp lý nào hơn thế.

Tô Thành khẽ thở phào, nheo mắt nhìn Muộn Du Bình bên cạnh và nói: "Được rồi, giờ anh có thể nói cho tôi biết tại sao lại một mình ở đây không?

Rốt cuộc là tình huống gì?

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện trước mặt tôi?" Trong lúc nói, Tô Thành hung hăng lườm đối phương một cái, cảm thấy vô cùng khó chịu vì một số chuyện nhỏ nhặt.

Vì vậy, hiện tại hắn đang xem xét những sắp xếp hợp lý tiếp theo.

Nếu không nhanh chóng làm rõ bước tiếp theo, có lẽ sẽ càng thêm buồn bực.

Nghe xong lời nói đó, Muộn Du Bình chỉ hơi ngẩn ra, rồi lại quay

đầu đi, không nói gì thêm.

Vì tình hình hiện tại không cần lo lắng nhiều, chỉ cần bình tâm lại, rồi đứng một bên cân nhắc những sắp xếp tiếp theo.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ, đối với hắn mà nói nhất định có thể đạt đến đỉnh cao cuối cùng, vì một số phương thức thao tác.

Cuối cùng, hắn bình tâm lại, tập trung suy nghĩ về trận chiến hiện tại.

Xung quanh tôi một mảnh yên tĩnh, mọi người cũng đang xem xét làm sao để hoàn thành nhiệm vụ này một cách hợp lý.

Cuối cùng, toàn bộ khu vực xung quanh đều yên tĩnh.

Sau đó, hai bên cùng mọi người bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng những sắp xếp tiếp theo, xem xét những an ủi gì tiếp theo.

Nhìn Muộn Du Bình với vẻ mặt lạnh nhạt, Tô Thành cũng không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, vì anh đã sớm hiểu rõ về Tiểu Ca này rồi.

Bản thân Muộn Du Bình là một 'bình nín', mọi chuyện đều không muốn nói, chỉ chọn im lặng đứng bên cạnh.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ đành mím môi, rồi nói: “Thôi bỏ đi!

Ở đây lải nhải làm gì chứ?

Cả ngày chỉ biết nói mấy chuyện vớ vẩn.” Nói rồi, hắn bĩu môi, sau đó đưa cho Muộn Du Bình một gói tống tử.

Hành động này thực sự khiến người ta khó hiểu, thậm chí khiến cả đầu Tô Thành cảm thấy lớn.

Nếu tình hình hiện tại không được sắp xếp hợp lý, thực sự sẽ rất tốn công.

Cuối cùng, toàn bộ khu vực xung quanh yên tĩnh hẳn.

Tô Thành chậm rãi đi theo về phía trước, đồng thời bắt đầu sắp xếp các bước hành động tiếp theo.

Tô Thành chậm rãi đi theo về phía trước, đồng thời bắt đầu sắp xếp các bước hành động tiếp theo.

Nhưng sau một loạt hành động tiếp theo, hắn bình tâm lại và một lần nữa suy nghĩ kỹ lưỡng về bước tiếp theo.

Nếu tất cả các sắp xếp đều hợp lý, vậy thì không biết tiếp theo phải làm sao.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, sau khi nghiên cứu xong suy nghĩ của Muộn Du Bình, mọi người lại cân nhắc những chiến lược hành động tiếp theo.

Xung quanh cũng hoàn toàn yên tĩnh!

Mà Muộn Du Bình không trả lời câu hỏi thì thôi đi, đằng này lại hoàn toàn không để ý đến ý của Tô Thành, thậm chí một câu cảm ơn cũng không có, cả người quay đầu rồi chuẩn bị rời đi.

Chỉ trong chốc lát, điều này khiến Tô Thành cảm thấy buồn bực.

Vì tình hình hiện tại, chỉ có thể tìm cách sắp xếp hợp lý các chiến lược hành động tiếp theo.

Vì trong tình huống này, thực sự khiến mọi người cảm thấy buồn bực.

"Được rồi được rồi, cái tên này cả ngày cứ như một cái bình nín, như một tảng băng vậy, bao giờ mới chịu tan chảy đây?

Không lẽ không nhìn ra tiểu gia tôi nhiệt tình như lửa sao?

Thật là không thông hiểu chút nào." Vừa nhìn thấy bộ dạng đối phương, Tô Thành không khỏi lắc đầu, thậm chí còn cảm thấy có một

loại thôi thúc muốn mắng người.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn cố gắng nhịn xuống, không nói được gì, vì tên này bình thường cũng thế, nên cũng khiến hắn cảm thấy hơi buồn bực.

Sau đó, Tô Thành chuẩn bị dẫn Muộn Du Bình nhanh chóng rời đi, dù sao cũng đã giải quyết xong một loạt nguy hiểm rồi, vậy bước tiếp theo không phải là nên nhanh chóng rút lui sao?

Chương 548

Nhưng ngay lúc này lại hoàn toàn không có chút chú ý nào, vì ở vị trí hiện tại, căn bản không biết bước tiếp theo phải làm gì.

Vì vậy, vừa mới chuẩn bị buồn bực thì xung quanh cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người trước mặt cũng chỉ đành một lần nữa sắp xếp.

Thật khó, nhưng hiện thực thường tàn khốc, vì mọi chuyện không hề đơn giản như tưởng tượng.

Cuối cùng, mọi người lần lượt quan sát ở một bên.

Tô Thành bắt đầu nhìn ngắm cảnh tượng trước mắt, vừa quay đầu lại thì phát hiện Muộn Du Bình không biết từ lúc nào đã quay người đi mất.

Tô Thành bị tên này làm cho có chút không nói nên lời, thực sự không biết rốt cuộc là chiêu trò gì.

Hắn bắt đầu kéo cổ họng gào lớn: "Ê ê ê, rốt cuộc đang làm gì thế?

Về mau về mau đi chứ, rốt cuộc tình hình gì đây?

Bây giờ mà không nhanh chóng rời đi, lẽ nào chúng ta muốn ở lại đây ăn tối à?" Ở đây bản thân vô cùng hiểm nguy, theo Tô Thành mà nói, nếu không rời đi thì lát nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng Muộn Du Bình nào chịu nghe lời phân tích, cứ cứng đầu đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không nghe bất kỳ lời khuyên nào.

Cứ thế này hành động, làm cho Tô Thành cũng ngơ ngác, thậm chí còn cảm thấy có chút vô ngữ.

Cuối cùng, hắn chỉ đành mím môi cười khổ, rồi nghiến răng tiếp tục quan sát những sắp xếp tiếp theo của tên này, vì tình hình hiện tại thực sự khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi một lần nữa lại gần.

Ở vị trí cao nhất của cái động, Muộn Du Bình đang bận rộn.

Hai người (Bàn Tử và Tú Tú) đều sắp phát điên rồi, vì trong tình huống này, hai người họ cứ mãi sốt ruột chờ đợi, mà mãi không thấy Tô Thành quay lại.

Điều này khiến hai người cảm thấy buồn bực, thậm chí còn cảm thấy hoảng loạn trong lòng.

Rốt cuộc hắn đã đi đâu?

Tại sao bây giờ vẫn chưa thấy?

Chẳng lẽ đã gặp nguy hiểm?

Bàn Tử hoàn toàn không dám tiếp tục đi xuống dưới.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn cảm thấy cả đầu óc rối bời.

Nếu cứ tiếp tục đi theo cách này, có lẽ tiếp theo sẽ buồn bực, thậm chí sẽ trực tiếp khiến hắn nghi ngờ nhân sinh.

Vì vậy, chỉ trong một lát ngắn ngủi, cả đầu óc đã rối bời.

Hoắc Tú Tú cuối cùng thò đầu xuống phía dưới, liên tục gào to: "Tô Thành đang ở đâu?

Nghe thấy thì mau lên tiếng đi, cho biết tình hình thế nào.

Bây giờ hoàn toàn không có động tĩnh gì hết, làm ơn đó, nghe thấy thì mau trả lời một câu đi!" Cô ấy gào khản cả cổ họng, thậm chí giọng nói cũng trở nên khàn đặc, nhưng dù có gọi thế nào cũng vô ích, vì phía dưới hoàn toàn không có chút động tĩnh nào.

Một loạt tiếng gọi, cứ như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có bất kỳ hồi âm nào.

Xung quanh cũng hoàn toàn yên tĩnh, những người bên cạnh cũng cảm thấy buồn bực.

Rốt cuộc là tình hình gì?

Tại sao bây giờ vẫn không tìm được cơ hội?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tiếp theo có lẽ sẽ gây rắc rối, thậm chí sẽ trực tiếp gây bất tiện.

"Tô Thành, làm ơn đi, cầu xin anh đó, mau trả lời đi.

Nếu không nhanh lên thì sẽ xảy ra chuyện đó, làm ơn mà!" Vừa nói, cô ấy vừa không ngừng lau nước mắt, đáng thương gọi lớn, cả tấm lòng đều cảm thấy khó chịu.

Cứ thế này chờ đợi, có lẽ tiếp theo sẽ chờ đến chết, tuyệt đối không được nhìn.

Cuối cùng, nước mắt Hoắc Tú Tú chảy dài không ngừng, thậm chí vừa khóc vừa gào thét đòi xuống dưới cứu Tô Thành.

"Không được, tuyệt đối không thể để em gái một mình chờ đợi như vậy, chúng ta phải có cách, phải nhanh chóng đi tìm cậu ấy ra.

Nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy, chúng ta sẽ cứ mãi chờ đợi, kết quả cũng không thay đổi." Sau đó, cô ấy không ngừng nghiến chặt môi, và một lần nữa điều chỉnh lại một số suy nghĩ liên quan.

Vì lúc này mọi chuyện đã vượt quá dự liệu, cũng thực sự khiến cô ấy đau đầu.

Bàn Tử nghe thấy thì hoảng hốt.

Xuống dưới không phải rõ ràng là đi tìm cái chết sao?

Chương 549

Nếu cứ thế này đi thẳng xuống, có lẽ cơ hội sống sót trở về cũng mong manh, nên hắn không nói hai lời, một tay kéo cô ấy lại, đồng thời kịp thời truyền tin, không cho Tống Tử (chắc là Muộn Du Bình) đi.

“Đại tỷ à, làm ơn đừng có bốc đồng như vậy được không?

Bây giờ mà lao xuống như thế, tiếp theo thua thiệt sẽ thảm lắm đó.

Có cân nhắc tình hình của chúng ta bây giờ không?

Có cân nhắc sự vội vàng của chúng ta bây giờ không?

Trước tiên hãy bình tĩnh ở một bên được không?” Bàn Tử bắt đầu khổ sở an ủi, hy vọng cô ấy có thể thực sự bình tĩnh.

Đúng như câu 'bốc đồng là ma quỷ', nếu không nghe lời khuyên, tiếp theo có lẽ thật sự sẽ có chút hiểu lầm.

Nhưng Hoắc Tú Tú bướng bỉnh không ngừng lắc đầu, nước mắt càng không thể ngừng chảy xuống.

Nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy, tiếp theo có lẽ sẽ gây rắc rối cực lớn, đối với hắn mà nói sẽ mang lại phiền não vô tận.

Vì vậy, hiện tại chỉ có thể tìm cách cho bước tiếp theo, xem liệu có thể tìm thấy một số chiến lược hành động hợp lý hay không.

Nhưng trước mặt, Tô Thành khẽ mím môi, rồi cân nhắc những sắp xếp liên quan tiếp theo.

Sau khi đợi một lúc lâu, hắn chỉ nhíu mày, rồi đẩy nhanh bước chân.

“Buông tôi ra, tên khốn nạn kia mau buông tôi ra, tôi mặc kệ, đừng

quản tôi, bây giờ tôi chỉ muốn đi cứu Hoắc Tú Tú, tôi chỉ muốn Tô Thành quay lại." Vì lúc này Bàn Tử không thể khống chế được cô gái này, chỉ đành túm chặt kéo để cô ấy không thể rời đi.

Nhưng càng như vậy, Hoắc Tú Tú càng điên cuồng, bây giờ cô ấy đang gào thét ở đó, thậm chí liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử cứ kéo chặt không chịu buông ra.

Sau một lúc lâu, hắn đáp lại: "Tôi nói cho cô biết, bây giờ cô nghĩ mình đang cứu người sao?

Tôi nói cho cô biết là cô đang gây thêm rắc rối đó.

Nếu không nhanh chóng nghĩ cách, có lẽ tiếp theo sẽ chết thảm đó.

Có cân nhắc mối đe dọa mà cô đang gặp phải không?" "Tô Thành một mình ở dưới có thể tự mình lo liệu.

Nếu cô xuống dưới, ngoài việc gây thêm phiền phức, cô có thể giúp được gì không?

Không thể nghe lời khuyên một chút sao?" Khi nói chuyện, Bàn Tử ở một bên bắt đầu khổ sở khuyên nhủ, những đạo lý lớn hơn còn được bày ra rõ ràng, từng điều từng điều được liệt kê cho cô ấy.

Mục đích rất đơn giản là để cô gái có thể một lần nữa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, như vậy mới có thể thực sự đối phó tốt với toàn bộ mối đe dọa.

Vì yêu mà Hoắc Tú Tú bây giờ hoàn toàn không lý trí, nghe xong một loạt tiếng kêu gào, cô ấy lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

"Không nghe không nghe, tôi không nghe những lời kinh của vương bát nữa, đừng có tiếp tục nói bậy nữa, hôm nay tôi dù thế nào cũng phải đi." Cuối cùng, cô ấy không ngừng lắc đầu nguầy nguậy,

bỏ qua tất cả những lời nói của đối phương, hoàn toàn không lọt tai.

Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy sắp sửa không giữ nổi nữa rồi.

Nếu cô gái này cứ tiếp tục như vậy, có lẽ sẽ mất kiểm soát, sau đó sẽ trực tiếp lao vào, hậu quả sẽ không thể lường trước.

Sau khi cân nhắc một loạt các loại mối đe dọa, Bàn Tử ở một bên chỉ đành khẽ lắc đầu, rồi âm thầm nói trong lòng: "Không còn cách nào khác rồi cô bé à, ngàn vạn lần đừng trách tôi nhé, tôi làm tất cả cũng là vì cô." Đợi cho cô ấy hiểu ra một chút, hắn hít thở sâu, rồi ngay lập tức lại một trận rung động, sau đó vươn tay ra giáng một đòn nặng trịch vào gáy người phụ nữ đó.

Vừa rồi người phụ nữ đó còn liều mạng chống cự, nhưng sau một loạt giằng co, cả người cô ấy ngay lập tức lại bình tĩnh trở lại.

Xung quanh cũng hoàn toàn yên tĩnh, mọi người cũng một lần nữa điều chỉnh lại một số trật tự liên quan trong lòng.

Một giây trước, Hoắc Tú Tú còn đang liều mạng gào thét đòi nhanh chóng đi tìm Tô Thành, nhưng sau một loạt đánh đấm, bản thân cô ấy cũng một lần nữa im lặng trở lại, không còn động đậy nữa, cả khung cảnh chìm vào tĩnh lặng.

Đối với Bàn Tử mà nói, điều này thực sự đáng được công nhận.

Hắn cũng thực sự hành động bất đắc dĩ, không còn lựa chọn nào khác.

Nếu có chút phương pháp nào khác, hắn cũng sẽ không làm loạn như vậy.

Cùng với một tiếng 'rầm' nặng nề, Hoắc Tú Tú trước mặt đã ngất đi.

Nhìn Hoắc Tú Tú ngất đi trước mặt, Bàn Tử thở dài nói: "Em gái

à, ngàn vạn lần đừng trách anh làm vậy nhé.

Tất cả là vì em thôi.

Nếu không làm thế, có lẽ sẽ thực sự gặp xui xẻo, nên anh làm vậy hy vọng em có thể hiểu cho." Khi nói xong những lời này, giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy cảm giác bất lực, vì hắn cũng cảm thấy làm như vậy thực sự có vẻ bị động.

Nếu ngay từ đầu hắn không làm như vậy, cũng sẽ không đến mức làm loạn thành ra thế này.

Vì vậy, trong tình huống này, cả trong lòng hắn cũng thực sự cảm thấy vô cùng buồn bực.

Không tốt, mọi chuyện không hề rắc rối như tưởng tượng, mọi thứ đều có chuyển cơ.

Ít nhất thì một loạt hành động liên quan tiếp theo đã có một số cách đối phó tương ứng.

Chương 550

Nhìn Hoắc Tú Tú nằm trước mặt, Bàn Tử cũng không tiếp tục nói bậy nữa, khẽ thở phào một hơi.

Mặc dù phương pháp hơi cực đoan một chút, nhưng kết quả cuối cùng là khả thi, ít nhất là có thể khiến đối phương yên tĩnh.

Sau một lúc, Bàn Tử quay đầu về phía dưới, bắt đầu liên tục gào thét lớn tiếng.

"Tao hỏi mày đang ở đâu hả?

Mau trả lời đi, nếu nghe thấy thì mau trả lời, đừng lãng phí thời gian nữa!" Giọng hắn đặc biệt lớn, âm thanh cũng trở nên khàn đặc, không ngừng truyền âm xuống phía dưới, hết trận này đến trận khác.

Cùng với một loạt tiếng gọi, toàn bộ khu vực phía dưới sẽ có thể truyền ra những tiếng vọng đứt quãng.

Toàn bộ khu vực phía dưới đều trở nên đặc biệt yên tĩnh, chỉ có thể ổn định ở vị trí xa xa, rồi chờ đợi đối phương có thể nhanh chóng xuất hiện.

Thật khó, nhưng nếu cứ tiếp tục chờ đợi như vậy thì liệu có thành công hay không chỉ có thể xem vận may.

Cùng với một loạt tiếng gọi của Bàn Tử, hắn phát hiện phía dưới không có chút động tĩnh nào.

Tất cả âm thanh cứ như chìm vào vực sâu vạn trượng, không thể hồi âm.

"Ổn không?

Thằng khốn kiếp, đồ ngốc kia rốt cuộc đã đi đâu rồi hả?

Cứ thế này mãi, có cân nhắc cảm xúc của tao không?

Mày đang làm gì vậy hả?" Đối phương thực sự không thể nhịn được nữa, chỉ đành một lần nữa lên tiếng, thậm chí khi mím môi, cả trong lòng đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ban đầu hoàn toàn có thể rời khỏi đây, nhưng trong tình huống này lại đột nhiên có một sự thay đổi.

Đối phương hành động như vậy đã làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch.

Vì vậy, hắn cảm thấy chỉ trong chốc lát, bản thân đã vô cùng buồn bực.

Sao có thể không buồn bực chứ?

Tình hình hiện tại thực sự vượt quá tầm kiểm soát.

Cuối cùng, hắn chỉ đành cõng Hoắc Tú Tú, rồi tìm một nơi tương đối an toàn để đặt cô ấy xuống từ từ.

Bản thân hắn thì một lần nữa quay lại, lặng lẽ đi theo về một bên.

Vừa lặng lẽ tiến gần xuống phía dưới, vừa chậm rãi tiếp tục rút ngắn khoảng cách, đi về phía trước.

Sau đó, hắn đã đến được vị trí phía trước nhất, thành công tiến thêm một bước.

Thực ra Tô Thành đang ở trong khoảnh khắc gay cấn, sôi nổi.

Ban đầu tưởng rằng sau khi giải quyết xong một số việc, có thể dẫn Muộn Du Bình cùng rời đi.

Nhưng Tô Thành vạn lần không ngờ tên nhóc này lại buồn bực như vậy, thậm chí cứ đứng yên một chỗ, căn bản không có chút phản ứng nào.

Vì vậy, chỉ trong một lát ngắn ngủi, bản thân Tô Thành cũng sắp

nghi ngờ nhân sinh.

Đối phương chẳng khác nào đang khiến hắn buồn bực một cách vô ích.

Vì vậy, vào khoảnh khắc cuối cùng, hắn chỉ đành quan sát các kiểu ở một bên, cân nhắc xem tiếp theo phải chỉnh đốn thế nào, cứ thế này mãi thực sự không phải là kế lâu dài.

"Muộn Du Bình à, thằng nhóc này rốt cuộc đang tìm gì vậy?

Có đi được không?

Đã có kết quả rồi, nếu chúng ta không nhanh chóng rời đi thì sẽ không đi được đâu.

Chẳng lẽ thật sự muốn hại chết tất cả chúng ta sao?" Lúc này, Tô Thành thực sự không thể chờ đợi thêm nữa, bắt đầu liên tục phàn nàn, bày tỏ sự không hài lòng trong lòng.

Muộn Du Bình vẫn bộ dạng bất cần đời đó, căn bản không nghe thấy bất kỳ hồi âm nào.

Cả người vẫn đứng yên lặng ở đó, dường như một loạt lời nói, ngôn ngữ đối với hắn hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào.

Nhìn tên này bây giờ không ăn dầu muối, mềm cứng không chịu, Tô Thành bản thân cũng cảm thấy buồn bực.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không phải là kế lâu dài.

Tô Thành khẽ mím môi, rồi bắt đầu cân nhắc xem tiếp theo phải chỉnh đốn thế nào.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì tiếp theo sẽ gây rắc rối, vì vậy đối với hắn mà nói cũng cực kỳ phức tạp.

Sau đó, Tô Thành chỉ đành điều chỉnh lại suy nghĩ, rồi tiếp tục đẩy nhanh bước chân, đi theo.

Lúc đó, đột nhiên Tô Thành nhìn thấy Muộn Du Bình ở dưới cùng của sợi dây leo vừa rồi, rồi cầm con dao trong tay, điên cuồng chạy xuống phía dưới.

Chương 551

Tô Thành lúc đó thực sự bị đối phương làm cho có chút buồn bực, căn bản không biết rốt cuộc là chiêu trò gì.

Đã chặt đứt cành cây rồi, cũng rõ ràng là đã hoàn toàn mất đi sức sống, vậy thì đào bới ở đó làm gì?

Chẳng lẽ muốn mang về nhà nuôi dưỡng?

Một thực vật khủng khiếp như vậy, chi bằng nhanh chóng hủy diệt nó thì hơn.

Để lại chỉ gây tai họa một phương.

Vì vậy, Tô Thành cảm thấy những hành động của Muộn Du Bình đều đặc biệt khó hiểu.

"Anh Tiểu Ca, ít nhất cũng phải nói một câu chứ, nếu không nhanh chóng nói nhiều lời, chúng ta cứ thế này mãi cũng không phải là chuyện hay.

Làm sao có thể đối xử với tôi như vậy, tôi ở đây giúp anh giải cứu, tìm hộp mù mà?

Chẳng lẽ không cân nhắc chúng ta đang gặp chuyện gì sao?" Lúc này, Tô Thành đã không nói nên lời, thực sự không còn gì để nói, chủ yếu là hắn không ngừng hồi đáp, thậm chí khi nheo mắt còn trừng thẳng vào đối phương mà nhìn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không phải là chuyện hay, nên cả trong lòng đều cảm thấy khó chịu.

Nhưng hắn đã nhường nhịn liên tục mấy lần, đối phương căn bản không nghe lọt tai.

Thậm chí còn phát hiện một loạt lời nói như vậy, cứ như 'đàn gảy tai trâu', đối phương đâu có hiểu nhiều như vậy.

Không phải rõ ràng đang gây chuyện cho hắn sao?

Cuối cùng thực sự không còn cách nào khác, Tô Thành cũng không tiếp tục nói những lời vô vị nữa, chỉ đành lắc đầu nói: "Thôi được rồi được rồi, bây giờ tôi hoàn toàn chịu thua rồi, không phải muốn xem tình hình bên dưới sao, không phải muốn hiểu rõ tình hình sao?

Được thôi, bây giờ tôi dạy anh cách làm không được à?

Thật sự nghĩ rằng cứ cầm cái thứ đồ bỏ đi trong tay mà mày mò lung tung là ổn sao?

Đừng nói nữa, bây giờ trong tình huống này nhất định phải dùng công cụ đặc biệt mới được." Cuối cùng, Tô Thành lườm đối phương một cái, rồi điều chỉnh lại suy nghĩ, cầm lấy một cái xẻng Hán Dương trong tay.

Vì trong tình huống hiện tại, anh biết chỉ có xẻng sắt Hán Dương mới có thể phát huy tác dụng, còn những thứ khác thì chỉ có thể tiếp tục mày mò lung tung ở đó, ngoài việc tốn công vô ích thì chẳng có ý nghĩa gì khác.

Vì vậy, hắn nhanh chóng rồi không ngừng mò mẫm về phía trước.

Lúc đầu, Muộn Du Bình chỉ cầm con dao trong tay, rồi không ngừng ném xuống phía dưới, vì vậy tiến độ như vậy đặc biệt chậm.

Nếu muốn nhân cơ hội này hoàn thành hành động, giải quyết mối đe dọa này, thì có lẽ sẽ tốn rất nhiều tâm tư, thậm chí sẽ lãng phí thời gian.

Nhưng bây giờ hoàn toàn khác, vì trong tay đã có cái xẻng Hán Dương, vậy thì rõ ràng là có những phương pháp khác, vì xẻng Hán Dương chuyên dùng để đào những thứ sắc nhọn.

Ví dụ như bây giờ một số tảng đá và đất đai có thể được giải quyết nhanh chóng và hoàn hảo nhờ tác dụng của xẻng Hán Dương.

Vì vậy, theo tác dụng của xẻng Hán Dương, hắn không ngừng đào xuống dưới.

Muộn Du Bình đứng một bên yên lặng quan sát, không ngăn cản cũng không giúp đỡ.

Sau một lúc lâu, trước mặt xuất hiện một cái hố, sâu khoảng mấy milimét.

Quan trọng là Tô Thành không biết đào cái hố này để làm gì.

Hắn quay đầu lại, nhìn Muộn Du Bình bên cạnh và hỏi: "Anh Tiểu Ca, anh có thể phân tích rõ ràng một chút được không, rốt cuộc là làm gì?

Có sắp xếp gì không?

Cứ thế này đào xuống mãi cũng không phải là cách hay, đúng không?

Chúng ta có thể bàn bạc kỹ lưỡng để giải quyết không?" Bây giờ Tô Thành cảm thấy khó hiểu, bắt đầu liên tục hỏi, muốn hiểu rõ tình hình chung, những vấn đề cụ thể phải được giải quyết cụ thể, như vậy mới có thể hợp lý hơn một chút.

Sau một loạt hồi đáp của Tô Thành, đối phương khẽ gật đầu, rồi cười nói: "Thực ra không có gì, tôi cảm thấy bên trong có thể tập trung một lượng lớn thi thể." Nghe xong lời này, Tô Thành nhíu mày, rồi cả người ngây ra.

Có lẽ nào, hướng về phía bệnh viện xung quanh này, có thể sẽ có những thi thể tập trung.

Nếu thật sự có một lượng lớn thi thể tập trung ở đây, thì ngay từ

đầu hoàn toàn không thể không nhìn thấy một chút nào, không chú ý được chứ.

Vì vậy, Tô Thành cảm thấy những lời nói của đối phương hoàn toàn có chút khó hiểu, khiến người ta khó mà lý giải.

Vì vậy, cuối cùng Tô Thành cũng chỉ đành lắc đầu cười khổ, cho rằng đối phương cũng đang nói bừa ở đó.

"Được rồi!

Anh Tiểu Ca cứ tiếp tục đoán mò ở đó đi.

Nếu thật sự có thi thể, tại sao bây giờ chúng ta không thấy gì?

Bận rộn mãi mà không có chút động tĩnh nào, thật sự không giải thích được, trừ khi…" Đợi một lúc lâu, Tô Thành thực sự không nói nên lời, thậm chí còn không thể lý giải được logic trong lòng đối phương, nên bắt đầu thẳng thừng phủ nhận.

Nhưng lời nói vừa dứt, đột nhiên cả người hắn ngây ra, toàn bộ lời nói cũng dừng lại ở khoảnh khắc đó.

Chương 552

Vì vừa nãy, khoảnh khắc ánh sáng đó, đột nhiên lại có một sự thay đổi khác.

Vì cái xẻng sắt trong tay bỗng 'xoẹt' một tiếng lớn, hình như đã chạm vào một chỗ nhọn hoắt nào đó.

Và ngay khoảnh khắc đó, cả người Tô Thành ngây ra, thậm chí mắt cũng trợn tròn, cứ ngỡ mình vừa gặp phải ảo giác.

Ngay khoảnh khắc đó, cả người đều mắt tròn miệng chữ O, thậm chí còn không nói nên lời, cả khuôn mặt dần lộ ra vẻ bàng hoàng.

Vì tất cả mọi chuyện xảy ra thực sự không thể dùng tư duy logic bình thường để lý giải và cân nhắc.

Ban đầu tưởng rằng mình đã nhầm lẫn, hoặc có vấn đề khác, nên cảm thấy khó hiểu.

Nhưng hiện tại, cả người lại cảm thấy bàng hoàng, thậm chí trên khuôn mặt cũng hiện lên một chút khác lạ.

Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm, Tô Thành biết rằng cái xẻng sắt vừa rồi chắc hẳn đã chạm vào vị trí cứng chắc nhất bên dưới.

Nhưng phía dưới toàn là bụi đất, sao có thể xuất hiện những thứ sắc nhọn như vậy chứ?

Tô Thành cảm thấy chỉ trong chốc lát, trong lòng đã hình thành một vấn đề lớn đang gây khó khăn.

Và chỉ trong chốc lát, hắn không còn giữ thái độ khiêm tốn nữa, biết rằng mình phải đẩy nhanh bước chân, rồi xem rốt cuộc là chuyện gì, như vậy mới có thể hợp lý hơn.

Vì vậy, cuối cùng hắn chỉ đành nhanh chóng di chuyển về phía vị trí của mình, và sau một pha đảo ngược tình thế đã đến được tận cùng, sau đó bắt đầu không ngừng đào bới ở một vị trí phía dưới một cái bản đồ.

Cùng với một loạt hành động, cả người Tô Thành mệt đến thở hổn hển.

Sau một loạt đào bới xuống phía dưới, cả người Tô Thành chỉ ngày càng tệ đi, mắt cũng trợn tròn.

Cảnh tượng trước mắt, khiến người ta càng thêm bối rối, tim đập cũng bắt đầu nhanh hơn.

Vì ngay khoảnh khắc lớp bụi đất được gạt ra, phía dưới lại chôn giấu một lượng lớn đầu lâu khô, xương dài, thậm chí có cả đầu người và xương sọ phủ lên.

Ban đầu tưởng rằng hôm nay chỉ là một sự hiểu lầm, hoặc chỉ là giữa hai người đã xảy ra một sự hiểu lầm nào đó.

Nhưng bây giờ, khi Tô Thành chú ý kỹ lưỡng thì đờ đẫn.

Vì bản thân có chút bất thường rồi.

Ai nấy đều trợn tròn mắt, thậm chí trong lòng mỗi người đều hình thành một dấu hỏi lớn.

“Không thể nào… không lẽ thật sự bị anh đoán trúng rồi sao?

Ở đây có thể xuất hiện một lượng lớn thi thể.” Tô Thành khẽ nuốt nước bọt, rồi tự lẩm bẩm, vì trong tình huống bình thường thực sự không thể hiểu được, và cũng không thể dùng tình huống bình thường để phân tích.

Cuối cùng, hắn chỉ đành quay đầu, rồi nhìn Muộn Du Bình bên cạnh và hỏi.

Đối phương vẫn bộ dạng lạnh như băng đó, không đáp lời, cũng không đưa ra bất kỳ lời giải thích hợp lý nào, cứ như mọi chuyện xảy ra đều là hiển nhiên, suôn sẻ vậy.

Thậm chí trong toàn bộ chuyện xảy ra xung quanh cũng không có chút cảm giác không hòa hợp nào.

Tô Thành cũng biết rằng hỏi thêm cũng chẳng khác nào 'đàn gảy tai trâu', nên cuối cùng chỉ đành hừ một tiếng, quay đầu đi, lười nói thêm lời vô nghĩa.

Đối với tên này, đối với lão già này mà nói, hắn đã không còn gì để nói.

Cuối cùng, Tô Thành lắc đầu, điều chỉnh lại một số suy nghĩ.

Điều chỉnh xong tình trạng chung, hắn một lần nữa bình tâm lại, rồi tập trung suy nghĩ về tình hình hiện tại, vì lúc này vấn đề thực sự không thể hòa giải bằng tư duy logic bình thường.

Khi việc khai quật tiếp tục, một lượng lớn hố tuẫn táng dần dần được đào lên.

Bình tĩnh lại lần nữa, rồi suy xét lại tình hình hiện tại, bởi vì lúc này vấn đề quả thực không thể giải quyết bằng tư duy logic thông thường.

Khi việc khai quật không ngừng diễn ra, một loạt các hố tuẫn táng dần dần được đào ra.

Nếu ngay từ đầu không phải Muộn Du Bình khăng khăng đào xuống dưới, tôi chắc chắn sẽ không nghĩ ra cách này, càng không thể biết bên dưới lại có một bí mật lớn đến thế.

Vì vậy, tôi đã ngây người ra trong khoảnh khắc đó, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ tên khốn kia đã đoán trước được mọi chuyện, tất cả đều nằm trong kế hoạch?

Nếu không thì tôi thật sự không tìm được lời giải thích nào hợp lý hơn, vì vậy đây cũng trở thành vấn đề lớn nhất trong lòng tôi, thậm chí tôi còn bắt đầu âm thầm suy nghĩ, ừm.

Sau khi đào ra một đống lớn các loại đầu lâu và xác khô, sâu thẳm trong lòng tôi cảm thấy không ít xúc động.

Có thể thấy, việc tuẫn táng của một số đế vương thời cổ đại tàn nhẫn đến mức nào.

Chết rồi thì thôi đi, đằng này còn phải dẫn theo một đám người đáng thương như vậy để làm vật tuẫn táng.

Trước mắt tôi là một đám người chết một cách vô tội, không làm gì cả, thậm chí còn không có bất kỳ lời oán than nào, cứ thế trực tiếp bị tuẫn táng tại đây, có thể thấy những người này bi thảm đến nhường nào!

Sau khi bình tĩnh lại, tôi dừng tay, một lần nữa nhìn sang gã bên cạnh, rồi tiếp tục hỏi: "Được rồi, bây giờ đã đào ra rồi thì chúng ta không thể ở lại được nữa.

Đừng tiếp tục lãng phí thời gian, ở đây tiếp tục kéo dài thì không ổn.

Chương 553

Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, phải nhanh chóng làm việc thôi." Dứt lời, tôi khẽ mím môi, rồi không ngừng nhắc nhở.

Lúc này, tôi lại không ngừng lắc đầu.

Một câu nói đơn giản phủ nhận tất cả, cho rằng bây giờ không phải lúc.

Ngay cả tôi cũng không nói nên lời, mẹ kiếp, đến nước này rồi còn tiếp tục gây rắc rối ở đó làm gì, chẳng lẽ không thể nhanh chóng nghĩ ra cách sao?

Nhưng rõ ràng là đối phương căn bản không có ý định bàn bạc tử tế với tôi.

Cứ như vậy, gây ra không ít phiền phức.

Lúc này, tôi nhìn thấy ở đằng xa, Muộn Du Bình dường như đã tìm thấy thứ gì đó, rồi anh ấy khẽ xoay người, đột nhiên tôi phát hiện một sợi xích sắt khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Tôi cũng cảm thấy vô cùng buồn bực khó hiểu, thậm chí cả đôi mắt cũng trợn tròn, chuyện gì thế này?

Vì sao ở nơi hùng vĩ này lại đột nhiên xuất hiện một sợi xích sắt, sợi xích này có công dụng gì, mà lại xuất hiện trước mắt tôi?

Theo tôi thấy, tuy Muộn Du Bình hành động có chút kỳ lạ, nhưng tôi biết mỗi thao tác, mỗi cử động của đối phương đều có nguyên nhân, có lý do, chỉ là anh ấy không muốn biểu đạt mà thôi.

Đúng vậy, chỉ trong chốc lát, ai nấy đều cảm thấy khó hiểu, những người xung quanh chỉ có thể cùng nhau quan sát, suy nghĩ về những nguyên nhân cụ thể đằng sau các thao tác của anh ấy.

Trong khoảnh khắc mọi người đang ngây người suy nghĩ, tôi thấy ở một bên khác, một người nữa lại xuất hiện trước mắt, và bắt đầu không ngừng kéo thứ gì đó.

Tôi hiểu ý của Muộn Du Bình, hai người cùng nhau hợp sức kéo sợi xích sắt trước mặt.

Sau một loạt những cú kéo đầy hợp lực của hai người, tôi nghe thấy tiếng cành cạch, sợi xích sắt quả thực đã bị kéo, rồi di chuyển như thể ở phía trên đỉnh đầu có thứ gì đó đang được kéo xuống.

Tôi và Muộn Du Bình liên tục lùi lại mấy bước để tạo khoảng cách an toàn.

Sau đó hai người im lặng đứng quan sát, thật sự mà nói, đối với tôi thì đây quả là một thu hoạch lớn.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy một trận tiếng lạch cạch ở phía trước, động tĩnh vô cùng rõ ràng.

Tôi và Muộn Du Bình cũng liên tục lùi lại vài bước, cẩn thận kéo giãn khoảng cách, lúc đó mới phát hiện trên đỉnh đầu, dường như có thứ gì đó đang từ từ di chuyển xuống, bởi vì đi kèm với việc kéo sợi xích vừa rồi, giống như một ròng rọc, nó đang đưa một vật thể nào đó xuống phía dưới.

Ban đầu vì phía trên đỉnh đầu tối om, căn bản không thể nhìn rõ dấu vết cụ thể, nên không biết rốt cuộc có thứ gì đang di chuyển.

Nhưng theo thời gian trôi qua, khi hai người quan sát kỹ càng, tôi đã nhìn rõ, đó lại là một cỗ quan tài pha lê trong suốt.

Khoảnh khắc đó, cả hai người đều tỏ ra kinh ngạc như nhau, rõ ràng là ngay từ đầu Muộn Du Bình cũng không biết bên trong lại có thứ này.

Cũng có thể nói, hai người đã vô tình mở ra một thứ kỳ diệu như

vậy, thậm chí còn xuất hiện ngay trước mắt tôi, khiến tôi cảm thấy khó tin.

"Mẹ kiếp, mẹ kiếp, thằng nhóc này không nói trước một tiếng à?

Tôi mà biết lại đột nhiên xuất hiện cái thứ này thì thật sự đã bị dọa cho giật mình rồi, rốt cuộc là tình huống gì thế?" Mắt tôi trợn trừng, trừng lớn hết cỡ nhìn chằm chằm đối phương, rồi liên tục hỏi, đôi mắt cũng đầy vẻ khó hiểu.

Nghe xong lời đó, ở một bên khác, Muộn Du Bình chỉ chậm rãi ngẩng đầu, liếc nhìn về phía trước.

Cuối cùng lại một lần nữa lặng lẽ tiến về phía trước, đến gần cỗ quan tài pha lê nhất, bởi vì khoảng cách có chút xa nên cần phải lại gần quan tài pha lê để xem bên trong rốt cuộc nằm ai, cần phải bám vào sợi xích mà đi.

Sau đó, tôi vội vàng xoa xoa tay, rồi nhìn sang Muộn Du Bình bên cạnh nói: "Thôi được rồi, anh cứ yên tâm đứng bên cạnh chờ đi, chuyện còn lại để tôi giải quyết.

Đến lúc đó xem rốt cuộc là chuyện gì, thật là quái lạ, theo tình hình hiện tại mà nói, bên trong chắc chắn còn ẩn chứa huyền niệm." Nói xong, trên mặt tôi hiện rõ vẻ đắc ý, đối với tôi mà nói, quả thực đã rất gần với thành công rồi.

Làm việc như vậy tự mình ra tay thì đáng tin cậy hơn một chút.

Vì vậy cuối cùng, tôi cứ thế bám theo sợi xích mà nhanh chóng leo lên phía trên.

Nhưng vừa mới leo lên chưa được bao xa, đột nhiên tôi cảm thấy sợi xích sắt dường như hơi khó chịu mà rung lên.

Ngay sau đó, tôi đột nhiên dừng lại, yên lặng đứng im tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Cả không gian xung quanh tĩnh lặng, mấy người bên cạnh cũng im lặng đứng đó, dường như có thể cảm nhận được một số âm thanh ngắt quãng, kỳ lạ, phát ra từ bên trong.

Tôi và Muộn Du Bình cũng giữ nguyên tư thế cố định ban đầu, cứ thế im lặng nhìn nhau, sau đó tôi nghe thấy một số âm thanh ngắt quãng, kỳ lạ, theo mạch âm thanh truyền vào tai.

Những âm thanh đó đều rất khó hiểu nếu nghe kỹ, thậm chí còn không thể hiểu nổi, không thể biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn cảm thấy đây là một thu hoạch lớn.

Ngay sau đó, tôi cảm thấy da đầu tê dại, bởi vì khoảnh khắc vừa rồi, tôi đột nhiên nghe thấy một động tĩnh bất thường, dường như âm thanh đó truyền ra từ trong quan tài, thậm chí còn có tiếng thở hổn hển.

Chính vì bên trong mộ huyệt vô cùng tĩnh lặng, nên chỉ cần một chút dấu vết, một chút động tĩnh nhỏ nhất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Khi một loạt tiếng thở ra, hít vào vang vọng bên tai tôi.

Cứ thế, tất cả những ai nghe thấy động tĩnh này đều cảm thấy da đầu tê dại.

Phải làm sao đây?

Chương 554

Vượt quá dự liệu rồi.

“Muộn Du Bình, sao anh lại không đáng tin thế chứ?

Nhìn xem, toàn là họa do anh gây ra.

Lẽ ra lúc nãy chúng ta nên rời đi luôn có phải không?

Cứ nhất định phải tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, bây giờ thì hay rồi, chúng ta hết đường chạy rồi.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, va chạm qua lại, chúng ta có thể sẽ thua thảm đấy.

Cái thứ trong quan tài bên dưới có lẽ sắp thoát ra rồi.” Khi nói lời này, tôi trực tiếp trừng mắt với ý kiến của đối phương, rồi không ngừng than phiền đủ kiểu.

Bởi vì tình hình hiện tại, mọi chuyện đã sớm vượt khỏi tầm kiểm soát, nên tôi cảm thấy vô cùng buồn bực, thậm chí có ý muốn đau đầu.

Nhưng hết cách rồi, ở cái nơi này, nếu không nhanh chóng cắn răng tiến lên thì chẳng lẽ lại bỏ dở giữa chừng sao, chẳng phải mọi nỗ lực trước đó đều thành công cốc sao?

Vì vậy, cuối cùng tôi chỉ có thể bình tĩnh lại, suy nghĩ lại về những sắp xếp tiếp theo.

Làm thế nào để giải quyết mọi chuyện một cách hợp lý, vậy thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Cuối cùng tôi lặng lẽ tiến về phía trước.

Khi đến phía trước, tôi đã bám vào sợi xích và leo lên trên cùng, cả người tôi trực tiếp đứng trên nắp quan tài pha lê.

Chiếc quan tài pha lê này vốn dĩ trong suốt, trắng tinh không tì vết, trông vô cùng cao cấp và sang trọng.

Những loại quan tài pha lê như thế này thời cổ đại đều phải được làm từ vật liệu đặc biệt, đều cần những thợ thủ công đặc biệt để chế tạo.

Người thường khó có thể sở hữu kỹ xảo như vậy, chỉ có những thợ thủ công hoàng gia mới có trình độ này.

Vì vậy, chỉ riêng từ hai điểm này mà xét, người nằm trong quan tài pha lê chắc chắn có thân phận không tầm thường.

Cuối cùng tôi phí hết tâm tư, rốt cuộc cũng leo lên đến đỉnh quan tài pha lê, nhưng vừa mới lại gần, tôi đã nghe thấy xung quanh truyền đến một trận tiếng lạch cạch đủ kiểu, chiếc quan tài pha lê cũng điên cuồng lắc lư qua lại, dường như sắp hất văng tôi xuống vậy.

Tôi cũng không hề sợ hãi, tôi không thể nào cứ để chiếc quan tài pha lê này làm trò, rồi hất văng tôi ra được, tôi tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Vì vậy, sau khi chiếc quan tài pha lê điên cuồng lắc lư, tôi nắm chặt sợi xích sắt trước mặt, mặc cho quan tài có lắc lư thế nào cũng không thể hất tôi ra được, cả người tôi đứng vững vàng.

Bản thân tôi cũng theo nhịp điệu lắc lư đó mà bắt đầu đung đưa qua lại.

“Hừ hừ, mẹ kiếp, thằng nhóc con, thật sự nghĩ mày là tinh linh à?

Đừng hòng, hôm nay lão tử nhất định phải hạ gục mày, ha ha ha cứ mơ đi.

Muốn hất tôi xuống ư, xem mày có xứng không đã?” Lúc này, giọng điệu của tôi tỏ ra rất vững tâm, thật sự mà nói, hiện tại quả thực cần phải ứng phó hợp lý, nên tôi bắt đầu nghiến chặt răng không

ngừng nhắc nhở bản thân.

Sau một loạt những màn giằng co, những người xung quanh cũng điều chỉnh lại tư thế.

Cuối cùng, cả không gian xung quanh trở nên tĩnh lặng, mọi người bên cạnh chỉ có thể ứng phó một cách hợp lý, tìm cách giải quyết mọi chuyện.

Sau khi tôi liều mạng đứng vững gót chân, tốc độ lắc lư của chiếc quan tài pha lê cũng từ từ trở nên ổn định, cuối cùng tôi đứng trên đỉnh quan tài pha lê, cũng lảo đảo giữ thăng bằng.

Đã đứng vững rồi, vậy bước tiếp theo là xem chiếc quan tài pha lê này rốt cuộc có bí mật gì bên dưới, sao lại trở nên quỷ dị như vậy, bên trong chắc chắn có nguyên nhân.

Tôi cố ý cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Vừa nhìn xuống, cả người tôi hoàn toàn ngơ ngác, bởi vì khoảnh khắc vừa rồi tôi lập tức sững sờ, rồi nhìn thấy một người khác cũng đang ngơ ngác, bởi vì dưới nền quan tài pha lê, tôi thấy một gã đeo mặt nạ đang nằm yên lặng.

Nằm một cách an lành, điều quan trọng nhất là trên mặt đối phương đeo một chiếc mặt nạ làm bằng đồng xanh, trông giống như một khuôn mặt hồ ly.

Căn bản không nhìn rõ tướng mạo, cũng không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ có thể thấy một đôi mắt quyến rũ như hồ ly đang đứng đó, nhìn thẳng vào tôi, khiến tôi suýt chút nữa không đứng vững được gót chân, cả người trực tiếp từ trên nắp quan tài pha lê mà ngã xuống.

Thậm chí trong đầu tôi còn hình thành một vấn đề và nghi ngờ lớn, nguyên nhân gì?

Vì sao lại xuất hiện trước mắt tôi, ừ ừ ừ.

“Mẹ kiếp, quá khó tin rồi, tình huống gì đây?

Vì sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ bên trong có vấn đề gì khác?” Đối phương bắt đầu không ngừng, trong đầu tôi cũng lại một lần nữa suy xét về những chuyện tương ứng bên trong, bởi vì nếu nói về đủ loại tình huống, thì tất cả đã vượt quá phạm vi và khu vực mà khả năng có thể chịu đựng được.

Nhưng bây giờ đã liều rồi, dù có lập tức vòng tránh vị trí, rồi chuẩn bị chạy trốn cũng không kịp nữa, bởi vì đã ở đây rồi, thì không cần thiết phải tiếp tục đi.

Cuối cùng tôi chỉ có thể bước nhanh như bay, chân đạp đất nhanh chóng tiến về phía trước.

Sau khi tăng tốc tiến về phía trước một loạt, cả người tôi nhanh chóng theo kịp.

Nhưng ngay sau đó, khi tôi đang nhìn chằm chằm, cả người tôi ngơ ngác, bởi vì chủ nhân của cỗ thi thể vẫn nằm yên trong mộ huyệt bỗng nhiên ánh mắt co lại, rồi nhìn thấy đôi mắt của người đó trực tiếp trợn trừng, khoảnh khắc đó đã nhìn thẳng vào tôi.

Cũng trong khoảnh khắc đó, tôi ngơ ngác.

Chương 555

Một mộ huyệt yên ổn như vậy, lại đột nhiên xuất hiện một sự đảo ngược, thậm chí còn xuất hiện trước mắt tôi, khiến tôi cảm thấy khó tin.

Mẹ kiếp, quá khoa trương rồi, theo tình hình hiện tại mà nói, mọi chuyện đã vượt xa tầm kiểm soát, hoàn toàn không thể khống chế, vì vậy cảnh tượng trước mắt đã sớm vượt quá sức tưởng tượng, cả cái đầu tôi cũng trở nên hỗn loạn.

Theo tình hình hiện tại mà xem, cục diện hoàn toàn không thể kiểm soát, nếu cứ thế này tiếp tục, e rằng tiếp theo sẽ thua thảm.

Vì vậy, cuối cùng tôi cảm thấy da đầu tê dại, phải làm sao đây?

Nếu cứ nhìn như vậy, nhất định sẽ gặp đại sự, có lẽ bây giờ nên nhanh chóng nghĩ cách, xem bước tiếp theo có sắp xếp hợp lý nào không.

"Muộn Du Bình, tất cả đều là do anh gây ra!

Không phải vì anh muốn kéo nó ra sao, có thể sẽ có chuyện đó.

Nhìn xem, nó sắp thoát ra rồi, sắp lừa xác đó!" Tôi nhìn mình không ngừng rủa xả, cả khuôn mặt đều hiện lên vẻ vô cùng khó coi và bối rối, bởi vì tình thế hiện tại đã vượt quá tầm kiểm soát rồi.

Một mộ huyệt yên ổn như vậy, chủ nhân lại đột nhiên tỉnh dậy từ bên trong, thậm chí còn trợn trừng mắt, khiến tôi cảm thấy khó tin.

Thậm chí ngay trong khoảnh khắc đó, cả người tôi cảm thấy tim đập không ngừng.

Trong một khoảnh khắc đó, một phút hoặc hơn, tôi cảm thấy trong lòng hỗn loạn, thậm chí còn uể oải.

Nhưng nếu bước tiếp theo muốn tiếp tục giải quyết hợp lý những chuyện bên trong, thì lại càng buồn bực hơn, vậy chỉ có thể xem liệu có thật sự như vậy hay không.

Cuối cùng, tôi một lần nữa ứng phó hợp lý mọi mối đe dọa, tiến hành quan sát từ một phía, xem tiếp theo có cách nào tốt hơn không.

Sau khi hơi bình tĩnh lại, tôi biết rằng tiếp theo dù thế nào cũng tuyệt đối không thể vì chuyện của tên khốn này mà để nó thoát ra.

Một khi để nó ra ngoài, rồi ăn thịt tôi, hậu quả sẽ khôn lường, mối đe dọa tạo thành là không thể lường trước.

Vì vậy, ngay sau đó tôi hét xuống Muộn Du Bình bên dưới: "Muộn Du Bình, anh mau nhanh lên!

Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, lập tức mau chóng ném cho tôi một sợi dây thừng, nhất định phải buộc chặt cái quan tài này lại, nếu không một khi nó thoát ra, chúng ta chỉ có đường chết!" Phong cách và giọng điệu lời nói của tôi đều tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp, cũng chính vì căng thẳng nên mới tạo ra một loạt nguy cơ như vậy.

Đương nhiên, mọi chuyện thành công hay không cần phải xem bước tiếp theo có sắp xếp gì.

Cuối cùng, cả không gian xung quanh tĩnh lặng, tất cả mọi người chỉ có thể quan sát.

Vì vậy sau đó mọi người chỉ có thể im lặng đứng nhìn sang một bên, để biết bước tiếp theo sẽ sắp xếp mọi chuyện như thế nào.

Chẳng lẽ mọi người cứ thế này mà buồn bực mãi sao.

Mọi chuyện đã vượt xa dự liệu, và quả thực cần phải giải quyết.

Muộn Du Bình nghe xong lời đó, khẽ gật đầu, lập tức xoay người,

rồi như thể ở vị trí đỉnh đầu đã đánh rơi một sợi dây thừng, liệu có thật sự cần phải ném sợi dây đó theo cách của tôi không?

Sau khi xem một loạt thao tác của đối phương, tôi bật cười ha ha, vậy thì, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nhưng khi Muộn Du Bình chưa kịp đưa sợi dây xuống, tôi đột nhiên nghe thấy một tiếng "cạch", tôi chợt nhíu mày, rồi thầm nghĩ không ổn, bởi vì nhìn xuống bên dưới, chiếc quan tài pha lê dường như bắt đầu khẽ rung lên.

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy da đầu tê dại, cả người tôi như thể sắp phát điên vậy.

Ngay lúc này mà phát điên, tiếp theo chỉ có thể liên tục hít sâu một hơi, không ngừng lùi lại.

Thời gian tiếp theo, quan tài dường như sắp phát điên vậy, điên cuồng lắc lư qua lại, thậm chí còn liều mạng lắc.

Dường như thứ bên trong quan tài pha lê chuẩn bị trực tiếp thoát ra, rồi tìm tôi để báo thù.

Vấn đề xuất hiện, tình thế trở nên vô cùng phức tạp, ngay cả tôi cũng cảm thấy da đầu tê dại, không thể cứ thế này tiếp tục nữa.

Nếu thật sự để thứ được đặt bên dưới thoát ra, e rằng sẽ là tai họa khôn lường, mối đe dọa mang lại là không thể lường trước.

Vì vậy, tôi hai tay nắm chặt phía trước, ngón chân thì đạp lên nắp quan tài, dù thế nào cũng nhất định phải giữ chặt chiếc quan tài pha lê này, không để nó nhúc nhích.

"Nhanh nhanh nhanh, mau nghĩ cách khác đi, mau lên mẹ kiếp, nó sắp thoát ra rồi!

Nếu nó thoát ra thì hậu quả khôn lường, chẳng lẽ hai chúng ta phải

tiếp tục chiến đấu với nó sao?" Khoảnh khắc đó, tôi đã hoảng loạn, ở đó tôi không ngừng la hét đủ kiểu khiến tôi cảm thấy buồn bực, tình thế hiện tại quả thực khiến tôi cảm thấy mất kiểm soát.

Nhưng lời còn chưa dứt, tôi đột nhiên cảm thấy, dưới gót chân có một lực va đập rất lớn, sau đó tôi căn bản không đứng vững, cả người tôi trực tiếp bị nắp quan tài hất văng đi.

Ngay sau đó, tôi không nhúc nhích, rồi cả người đâm sầm vào bức tường bên cạnh, trong nháy mắt cảm thấy toàn bộ cơ thể như sắp rã rời, đứng một bên mà căn bản không nhấc nổi chút sức lực nào!

Tôi cảm thấy chỉ có thể ho khan hai tiếng liên tục, rồi khẽ lắc lắc vai, cần phải lắc trước, điều chỉnh trạng thái của mình, nhưng có thể thấy vẫn không thể làm vậy.

Lực của tôi quả thực quá điên cuồng, vượt xa phạm vi kiểm soát.

Và cuối cùng, tất cả mọi người xung quanh cũng chỉ có thể hoảng loạn đứng nhìn, trố mắt ra nhìn.

Tình huống hiện tại có thể làm sao đây?

Không thể dự đoán được, gặp phải chuyện này, nhưng bản thân tôi lại khá xui xẻo.

Chương 556

Tôi trước tiên hít thở sâu liên tục, rồi từ từ lùi về phía sau một khoảng cách nhất định.

Tình hình hiện tại không thể kiểm soát, bản thân tôi cũng cảm thấy đau đầu, gặp phải chuyện này quả thực buồn bực, ừm.

Ngay sau đó, tôi lảo đảo tự mình quay đầu lại, rồi nhìn về vị trí không xa phía sau mình.

May mà vừa rồi phản ứng khá nhanh, nếu không thì với vị trí cao như vậy mà ngã xuống, e rằng cũng có thể khiến tôi bán sống bán chết.

Mặc dù tôi đã tiếp đất thành công, nhưng nguy hiểm vẫn chưa được hóa giải, bởi vì nếu không cẩn thận, một nửa cái quan tài có thể sẽ lập tức rơi xuống.

Lại phải làm sao đây?

Cứ thế này mãi thì không ổn, cuối cùng có thể sẽ gây ra nguy hiểm.

Tất cả mọi người chỉ có thể hoảng loạn đứng ngây ra ở vị trí trước mặt.

Ngay sau đó, nếu đúng như tôi dự đoán, sau khi nghe thấy một trận tiếng "ùng ùng", tôi thấy ở vị trí đỉnh đầu, có một cái nắp quan tài trực tiếp văng đi, thậm chí toàn bộ thân quan tài cũng không kiểm soát được mà đổ sụp xuống đất, tên đeo mặt nạ đồng xanh bên dưới quả nhiên lảo đảo, trực tiếp bò ra từ bên dưới, vượt quá tầm kiểm soát, hoàn toàn vượt quá tầm kiểm soát rồi.

Ngay sau đó, khối quan tài đột nhiên rung lên, rồi phát ra tiếng lạch

cạch, quan tài pha lê rơi xuống đất, lập tức vỡ tan thành một đống mảnh thủy tinh.

Tôi và Muộn Du Bình chỉ có thể liên tục lùi về phía sau một khoảng cách nhất định.

Đã tốn không ít tâm tư, cuối cùng cũng đã hóa giải được những mối đe dọa này.

Bản thân tôi cũng khẽ lau mồ hôi trên trán, quả thực trong lòng sợ hãi.

"Xong rồi, xong rồi, nhìn xem, thứ bên trong đã thoát ra rồi, lần này chúng ta gặp đại sự rồi, phải làm sao đây, rốt cuộc phải làm sao đây!" Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trong lòng tôi cảm thấy hoảng loạn, liên tục lùi lại mấy bước, nhưng lại phát hiện vẫn không có cách nào.

Cuối cùng, tôi chỉ có thể tựa sát lưng vào tường, kéo giãn một khoảng cách nhất định để quan sát từ xa.

Quả nhiên, ngay sau đó, tôi thấy chủ nhân mộ huyệt đeo mặt nạ đồng xanh quyến rũ kia đã lừa xác từ bên trong.

Tôi chỉ có thể hai tay nắm chặt một thanh Hắc kim cổ đao, nhìn chằm chằm vào vị trí trước mắt, tôi quan sát kỹ càng, lắng nghe cẩn thận.

Nếu tên này thật sự dám tiến lại nửa bước, tôi tuyệt đối sẽ không do dự mà rút đao lao tới chém hắn.

Khoảnh khắc đó, tôi đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, rồi một số suy nghĩ trong đầu bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng.

Ngay sau đó một lúc, tôi quay đầu nhìn Muộn Du Bình bên cạnh và hỏi: "Chẳng lẽ lần này anh bận rộn một trận, là vì chiếc quan tài pha lê trước mắt này sao?" Trong khoảnh khắc vừa rồi, trong lòng tôi có

một suy đoán khó tin.

Ban đầu, mọi cử chỉ của Muộn Du Bình đều tỏ ra vô cùng kỳ dị, tư duy logic của người bình thường khó có thể hiểu được.

Vốn dĩ có thể bỏ qua, nhưng anh ta lại cứ nhất định phải đi đến trước mặt, đào cái gốc cây xuống.

Rõ ràng mục đích của đối phương là rõ ràng, hẳn là có chuyện chưa hoàn thành cần làm, và tôi cũng phải khổ sở với cái gốc cây đó.

Nhưng ngay lúc này, trong lòng tôi cũng có thêm một tầng suy nghĩ khác.

Chỉ trong chốc lát, trong mắt tôi bỗng nhiên lóe lên một cái.

Chỉ trong chốc lát, trong mắt tôi bỗng nhiên lóe lên một cái.

Cũng rõ ràng, Muộn Du Bình mười phần có tám chín khả năng là muốn mượn hành động để tìm ra chiếc quan tài pha lê khổng lồ, đó cũng là mục đích thực sự của hành động lần này.

Muộn Du Bình không nói lời thừa thãi, cũng không tiếp tục động tác nào khác.

Không một câu nói, cả người anh ấy trực tiếp đứng yên tại chỗ, cũng qua đó trực tiếp ngầm thừa nhận suy đoán của tôi.

Trong khoảnh khắc đó, bản thân tôi đầu tiên cảm thấy buồn bực, thậm chí còn có một thôi thúc muốn trực tiếp ấn đối phương xuống đất mà đánh cho một trận tơi bời.

Tên khốn này thật sự rất giỏi gây rắc rối, lẽ ra đã biết trước thì tôi không nên tham gia vào vũng nước đục này.

Bây giờ thì hay rồi, cả hai đều cưỡi hổ khó xuống.

Nếu không nhanh chóng nghĩ ra cách để rời đi, e rằng với tình hình hiện tại thì chạy cũng không kịp.

Vì vậy, tôi cảm thấy đau đầu, thậm chí trong lòng còn cảm thấy siêu cấp buồn bực, biết phải làm sao đây, cứ thế này mãi thì không ổn, chẳng lẽ cứ thế này mà gây rối mãi sao.

Vì vậy, chỉ trong một lát, cả trong lòng tôi vẫn luôn hỗn loạn một mảnh.

Không đợi nói nhiều hơn, tôi đột nhiên thấy một mối đe dọa xuất hiện từ trong quan tài pha lê, lao về phía vị trí hiện tại của tôi, tốc độ vô cùng nhanh, dáng vẻ nhe nanh múa vuốt cực kỳ sắc bén.

Thấy tình huống này, Muộn Du Bình không hề do dự, với tư cách là một phiên bản "tiểu vương tử đạo mộ" siêu cấp bá đạo thực thụ, anh ấy lao tới, chuẩn bị trực tiếp thực hiện một loạt thao tác với tên nhóc con này, rồi chuẩn bị tiến hành một loạt trận chiến điên cuồng.

Và trong khoảnh khắc cuối cùng, suy nghĩ trong đầu tôi cũng trở nên hỗn loạn, thậm chí nhịp tim của tôi cũng đập cực kỳ nhanh!

Tôi thì điều chỉnh lại, sau khi mất bình tĩnh thì trước tiên hít thở sâu liên tục.

Đầu tiên, tôi không trực tiếp đi giúp, mà đứng từ xa quan sát, chuẩn bị học cách "tọa sơn quan hổ đấu", muốn xem thực lực chiến đấu cụ thể của Muộn Du Bình thế nào.

Muộn Du Bình quả không hổ là lão làng trong nghề trộm mộ, vừa nhìn đã biết là tay lão luyện.

Chương 557

Thấy xác khô đồng xanh khổng lồ kia tiếp cận, anh ấy không trực diện đối kháng, mà chọn cách tiến hành tác chiến quấy rối bằng cách vòng vèo bọc sườn.

Chỉ cần anh ấy lắc lư qua lại, sau khi kéo gần khoảng cách, tôi thấy thứ bé nhỏ kia đã sợ hãi lùi xa, căn bản không dám tiếp tục tiến về phía trước.

Mà tôi thì lại cảm thấy sợ đến hồn vía lên mây.

Đứng ở phía trước, tôi ngược lại cười ha ha, thỉnh thoảng lại chỉ trỏ: "Ôi da da, không được rồi, Muộn Du Bình, chiến lực của anh hơi chậm rồi đấy.

Vừa rồi tốc độ ra chiêu hơi chậm chạp, chẳng lẽ anh không biết khi đánh nhau thì nhất định phải có lực, phải nhanh, mạnh, chuẩn sao?" Vừa nói, tôi vừa không ngừng nhếch mép ở phía trước, rồi khi mím môi, tôi không ngừng lắc lư đủ kiểu, phủ nhận toàn bộ chiến lực không mấy hiệu quả của đối phương.

Muộn Du Bình không hề để ý đến lời nói của tôi, trực tiếp bỏ qua tất cả những lời đó.

Sau đó tôi thấy Muộn Du Bình tự mình bắt đầu nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, rồi lại không ngừng từ từ lao về phía trước.

Hoàn thành một nhiệm vụ đối với anh ấy mà nói quả thực rất bá đạo, vì vậy mà nói cũng tỏ ra vô cùng hoàn hảo.

Nhưng trớ trêu thay, ngay sau đó khi tôi nghĩ rằng đối phương có thể kết thúc trận chiến trong một chiêu, tôi đột nhiên thấy nguy hiểm tiếp theo xuất hiện, tên nhóc con kia lại chỉ trong chốc lát đã lao tới

tấn công.

Thậm chí cả người nó tốc độ càng lúc càng nhanh, càng đánh càng hung hãn, lao tới phía trước nhất.

Ngay sau đó, tôi thấy một loạt các mối đe dọa đủ kiểu, trên mặt tôi cũng hiện lên nụ cười, trông thật hoàn hảo.

Vốn dĩ ban đầu, Tiểu Ca hơi chiếm thượng phong, trực tiếp dùng chiến đấu áp chế để dần đẩy lùi đối phương trước mắt, trực tiếp khiến nó bị kiềm chế không thể chống cự.

Nhưng sau một loạt chiến đấu, tôi lại phát hiện Muộn Du Bình rõ ràng có chút không theo kịp nữa, bởi vì sau một loạt các mối đe dọa, cả người anh ấy liên tục lùi lại mấy bước.

Thậm chí tôi cảm thấy cả cái đầu cũng buồn bực.

Trong tình huống hiện tại, chỉ có thể liên tục đối phó đủ kiểu, liên tục đáp trả, trốn thật xa.

Khi nhìn thấy cảnh này, tôi biết, nếu không nhanh chóng xông lên giúp đỡ, e rằng Muộn Du Bình tiếp theo có thể sẽ thật sự chịu thua, hành động sẽ thực sự yếu ớt không có chút lực nào.

Ngay sau đó, tôi chỉ có thể dốc sức, rồi nhanh chóng lao tới.

"Xong rồi, xong rồi, bây giờ, bây giờ thì hết nói rồi, không có năng lực lại cứ nhất định muốn ở đó làm màu làm gì chứ." Cuối cùng tôi bắt đầu không ngừng mắng chửi đủ kiểu, đối với tên này thì quả thực không còn gì để nói, không biết nói gì nữa.

Vốn dĩ hoàn toàn có thể kết thúc trận chiến một cách hoàn hảo, nhưng sau một loạt các kiểu giải quyết, lại phát hiện tất cả mọi thao tác đều trở thành công cốc.

Cũng chính vì vậy mà tôi lúc này lại buồn bực đến thế.

Vì Muộn Du Bình một mình không thể giải quyết được, bản thân tôi chỉ có thể đi đầu, một mình kiên trì.

Và cuối cùng, tôi tăng nhanh bước chân, rồi nhanh chóng lao về phía trước.

"Được rồi, hôm nay lão tử sẽ ra tay, ha ha ha, bất kể là ngưu quỷ xà thần gì, hôm nay đã bị ta gặp phải thì coi như xui xẻo, chờ chết đi." Nói nhanh hơn một chút, tôi đã bắt đầu tỏ ra vô cùng phấn khích, rồi lao thẳng về phía trước.

Trong tình huống hiện tại, tôi biết bản thân tuyệt đối không thể ba hoa chích chòe, nhất định phải sắp xếp hợp lý để giải quyết mọi chuyện, nhất định phải đối phó với một cuộc khủng hoảng.

Sau một loạt chiến đấu điên cuồng, tôi thấy mình đã rút đao ra và trực tiếp nghênh chiến.

Khoảnh khắc tiếp theo, tôi liên tục lùi xa về phía sau.

Trong tình thế cấp bách, tôi nghe thấy một tiếng "cạch", khi tôi vừa rút thanh đao trong tay ra, tôi đột nhiên vung nó đi, rồi tôi thấy ở vị trí phía trước nhất có một đạo tàn ảnh xuyên qua.

Ngay sau đó, cả không gian xung quanh trở nên tĩnh lặng, bởi vì một nhát đao xuống đã đánh mạnh vào vai đối phương.

Ngay sau đó, cả không gian xung quanh tĩnh lặng, mọi người trước mặt cũng bắt đầu tự mình quan sát.

Sau trận chiến liên tục, cả khu vực xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành khẽ bĩu môi, rồi nhẹ nhàng lắc mình một cái – quá tuyệt vời, mọi thứ thực sự hoàn hảo.

Ban đầu cứ nghĩ sẽ rắc rối lắm, nhưng giờ thì thấy việc thao túng trước mắt thực sự không khó khăn như tưởng tượng.

Thế nên, cả lòng sung sướng khôn xiết.

Sau một hồi, mọi người lần lượt tiếp tục đi về phía trước.

Nhờ Tô Thành tham chiến, Muộn Du Bình mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lùi lại một khoảng xa.

Tô Thành thì tham gia vào trận chiến.

Những thanh đao trong tay, tựa như một con quái vật đồng khổng lồ, lao về phía trước.

Cái thứ chó chết này đúng là không biết điều, ngoan ngoãn nằm yên một chỗ chẳng được à?

Cứ phải ở ngoài la hét ầm ĩ làm gì chứ?

Hôm nay ông đây quyết tâm phải khiêu khích mày đến cùng!

Nếu hôm nay không xử lý được mày, ông đây tuyệt đối không nói thêm lời thừa thãi, sẽ lấy mạng chó của mày!

Chương 558

Vừa nói, tôi vừa sải bước như bay, nhanh chóng tiến lên phía trước rồi bắt đầu đợt thao tác điên cuồng.

Sau một loạt trận chiến điên cuồng, cả khu vực xung quanh trở nên tĩnh lặng, đối phương căn bản không có cơ hội tiếp tục chiến đấu, bởi vì đã có thể hoàn thành nhiệm vụ này, giải quyết được thực lực của đối thủ liên tục, cũng cho thấy năng lực của tôi lớn đến mức nào.

Đương nhiên, mọi thứ đều phải dựa vào năng lực của bản thân.

Cuối cùng, cả khu vực xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng.

Tô Thành khẽ vuốt tóc, rồi chậm rãi tiến lên phía trước.

Sau một hồi chiến đấu, cỗ quan tài đồng dường như đã biến thành một làn khí căng thẳng, liên tục lùi về phía sau, trốn xa tít tắp, căn bản không dám tiến thêm nửa bước.

Kết quả trận chiến của Tô Thành mạnh đến mức nào, ngay cả sau một trận chiến liên tục như vậy cũng khiến đối thủ sợ hãi mà trốn xa, căn bản không dám đến gần nửa bước.

Bởi vì sức mạnh hiện tại của Tô Thành đã vượt quá phạm vi chịu đựng của cá nhân.

Thấy đối phương hoảng sợ, Tô Thành lại đứng một bên, khà khà cười lạnh, thậm chí khi bĩu môi còn lộ ra vẻ chán ghét không thể tả.

“Ôi chao, tôi xem thử xem, nhìn cái bộ dạng này đúng là phế vật hết sức, làm gì thế hả?

Cứ tưởng mạnh lắm, không ngờ chỉ trong chốc lát đã thành ra thế này!

Tiếp tục đi chứ, làm gì thế?

Có bản lĩnh thì tiếp tục đi!" Tô Thành vừa nói, vừa hỏi dồn dập, trên mặt lộ rõ vẻ không vui.

Cũng vì tình huống hiện tại khiến tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Đối với tôi, nếu không thể giải quyết mọi chuyện một cách hợp lý, thì những rắc rối tiếp theo sẽ càng đau đầu hơn.

Thế nên bây giờ tôi muốn nói, liệu có thành công hay không, tất cả đều phải xem cảm nhận của chính mình.

Giải quyết một loạt nguy hiểm thực sự khiến tôi đau đầu, và cũng tạo ra một loạt mối đe dọa.

Cuối cùng tôi cũng tiếp tục đi về phía trước, trên mặt lộ rõ vẻ bực bội.

Cuối cùng, nụ cười đắc ý hiện lên.

Khối đồng đen đó liên tục lùi về phía sau, dường như cảm thấy được rằng việc trốn xa sẽ giúp nó giữ khoảng cách.

Nhưng nếu hôm nay tôi đến đây, có lẽ sẽ khiến nó phải rời đi.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với phong cách xử sự của Tô Thành, dù sao làm việc cũng phải biết dừng đúng lúc, có đầu có cuối, nếu không thì chẳng phải sẽ bị người ta cười chê sao.

"Ha ha, mày nghĩ chiếm tiện nghi rồi chuồn đi dễ thế à?

Không đơn giản vậy đâu, hôm nay mày đã bị tiểu gia đây để mắt tới rồi, có lẽ hôm nay mày rất xui xẻo đấy, thật sự phải xem mày đối phó với tao kiểu gì đây." Vừa nói, tôi vừa lững thững đi về phía trước, trên mặt luôn lộ rõ vẻ đắc ý.

Đối với tôi, nếu không có năng lực, tôi sẽ không tùy tiện khoe khoang.

Nhưng vì hôm nay đã để mắt tới đối phương, thì nhất định phải giải quyết, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Khối đồng đen kia rõ ràng hoảng sợ lo lắng, nên liên tục lùi xa.

Đối với Tô Thành, việc cấp bách này chỉ là một khởi đầu, trong tình huống cuối cùng, tôi phải nhanh mắt nhanh tay, nhanh chóng lao về phía trước.

Thậm chí còn nhẹ nhàng đạp đất, sải bước như bay, tốc độ càng lúc càng sắc bén.

Cuối cùng còn lao thẳng đến phía trước, khi cảnh giác cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Tuyệt vời quá, đối với tôi, mọi thứ thực sự quá tuyệt vời.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, nhất định có thể giải quyết được trận chiến này.

Đương nhiên, sau khi chiến đấu thành công cần phải hợp lý.

Cuối cùng, mọi thứ lại trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành nhanh chóng tiến lên, rồi sau khi quan sát thì bĩu môi cười khẽ.

"Muộn Du Bình, đừng lãng phí thời gian nữa, hai chúng ta cùng chiến đấu, hợp tác một phen thế nào?" Tô Thành đột nhiên quay đầu lại, rồi lớn tiếng gọi Muộn Du Bình, cả họng đều có chút khàn đặc.

Bởi vì Tô Thành thấy nếu hai người cứ đứng yên thế này cũng không phải là cách hay, phải có cách giải quyết, đặc biệt như bây giờ, cứ trực tiếp để tôi chỉ tay năm ngón, tôi rất thích, làm vậy có thể trực tiếp hoàn thành một nhiệm vụ gian nan.

Nghe Tô Thành gọi liên tục, Muộn Du Bình ở phía trước gật đầu, rồi hai người đứng ở hai bên đối diện với phía trước.

Tô Thành và Muộn Du Bình đều nắm chặt con dao trong tay, nín thở, chằm chằm nhìn về phía trước, hiện tại cả hai đều mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương.

Chỉ cần phía trước có chút ít biến động, cũng không thể thoát khỏi đôi mắt tinh tường của họ.

Sau đó, hai anh em đồng lòng hiệp lực cùng lao tới.

Chương 559

Đối mặt với mối đe dọa từ hai người, con quái vật đồng đen rõ ràng đã sợ hãi, chỉ có thể liên tục lùi về phía sau, căn bản không dám tiến lên.

Bởi vì nó không ngờ hai con người trước mặt lại điên cuồng đến thế, hơn nữa còn nhất trí truy đuổi ráo riết.

Thực ra bây giờ nó chỉ có một cách, lập tức rời đi, rồi từ đó biến mất, nếu không thì tiếp theo có lẽ sẽ thua thảm, thậm chí sẽ bị mắc kẹt ở đây không thể thoát ra.

Nhưng việc rời đi bây giờ đã trở thành một chuyện đã định.

Thấy đối phương sắp xuyên qua khỏi vị trí phía trước, Tô Thành cười lạnh một tiếng, rồi lập tức ném thanh đao chiến đấu trong tay ra.

Cũng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, thanh trường đao trong tay lập tức vung đi, rồi sau một trận va chạm lốp bốp, nó đâm thẳng vào vị trí phía trước.

Gần như trong khoảnh khắc đó, tôi nghe thấy đối phương kêu thảm một tiếng, hai chân mềm nhũn, rồi một thanh đao chém thẳng vào chân nó, sau đó nhìn thấy một vũng máu tươi lớn, cả cái chân giữa bị chặt đứt.

Tô Thành đứng một bên khẽ cười, bĩu môi, đắc ý.

Đối với tôi, thành công hay không hoàn toàn phụ thuộc vào việc có thể kiên trì hay không, đơn giản vậy thôi.

Cuối cùng, hai người cũng liên tục quan sát về phía trước, suy tính những kế sách tiếp theo.

Bởi vì tình huống hiện tại thực sự rất hoàn hảo.

Tô Thành thì đứng một bên khẽ vuốt tóc, rồi khà khà cười.

Đạp lên đầu chém vào chân con quái vật đồng đen đó, đối phương căn bản không thể động đậy, chỉ có thể run rẩy đứng một bên, Tô Thành thì tăng tốc bước chân, nhanh chóng đuổi theo, Muộn Du Bình cũng bám sát theo sau.

Đối phương bây giờ chân bị thương không có chỗ nào để trốn, đối với Tô Thành và Muộn Du Bình mà nói cũng là một cơ hội tốt ngàn năm có một.

Cuối cùng, hai người đứng ở hai bên, Tô Thành đang cầm thanh trường đao trong tay, kề chặt vào cổ đối phương.

Cái thứ nhỏ bé trước mắt này, muốn tiếp tục rời đi, nhưng lại phát hiện không có chỗ nào để trốn.

Tô Thành lặng lẽ đứng một bên trêu chọc nói: "Nhìn bộ dạng ngu ngốc của mày kìa, cứ tưởng mạnh lắm, hóa ra chỉ có ba chiêu mèo cào, biết thế này thì nên suy nghĩ trước xem làm thế nào để đối phó với tao, đúng là đồ rác rưởi." Tôi giơ ngón giữa lên, rồi lộ ra vẻ giễu cợt liên tục!

Sau lời đe dọa của Tô Thành, kẻ đối diện lúc này thực sự cũng cảm thấy có chút khủng bố, cuối cùng chỉ có thể lùi xa mấy bước.

Sau đó Tô Thành hít sâu một hơi, rồi nắm chặt thanh trường đao trong tay, và đột nhiên chuẩn bị dùng sức để trực tiếp chém đầu nó.

Lúc này, khi Tô Thành chuẩn bị một đao kết liễu mọi thứ, Muộn Du Bình lại đột nhiên dừng lại, rồi ngăn tôi lại.

"Bây giờ đừng vội vàng nhé, không phải lúc." Muộn Du Bình kéo tay Tô Thành, và liên tục nhắc nhở.

Một câu nói, bản thân Tô Thành cũng cảm thấy kỳ lạ, chết tiệt, đây là cơ hội ngàn năm có một đấy, nếu bây giờ không định ra tay, thì phải

đợi bao lâu nữa đối phương mới trực tiếp phản công?

Nếu phải đợi tên này phản ứng, chắc chắn sẽ không kịp, cuối cùng có lẽ sẽ gặp rắc rối lớn.

Nếu phải đợi tên này phản ứng, chắc chắn sẽ không kịp, cuối cùng có lẽ sẽ gặp rắc rối lớn.

Thế nên sau khi nghe lời Muộn Du Bình, Tô Thành lập tức cảm thấy không cam lòng, trừng mắt nhìn đối phương, rồi mở miệng nói: "Oa, cái trò này, trong tình huống hiện tại, cậu còn thấy có hứng thú nói nhảm ở đây à, cậu không biết tình hình hiện tại sao?

Cậu không biết những chuyện chúng ta đang gặp phải sao?" Vừa nói, sắc mặt tôi càng trở nên khó coi, cứ thế trừng mắt nhìn đối phương.

Bởi vì tình huống hiện tại, tôi không thể giữ bình tĩnh được nữa, nên cảm thấy bất mãn.

Nghe Tô Thành nói một hồi, Muộn Du Bình chỉ khẽ lắc đầu, rồi tiện thể kéo tôi đi, thậm chí còn chuẩn bị lập tức tháo chiếc mặt nạ đồng đen trên mặt đối phương xuống.

Thực ra, bản thân Tô Thành cũng cảm thấy mong đợi, muốn biết dưới chiếc mặt nạ đồng đen đó là một khuôn mặt như thế nào, tại sao lại phải đeo mặt nạ, chẳng lẽ trông quá xấu xí, không dám gặp người khác?

Vì đối phương có thể làm ra một loạt thao tác như vậy, có thể đeo mặt nạ đồng đen trên mặt, thì rõ ràng ban đầu chắc chắn có nguyên nhân của nó, chỉ là bây giờ tôi chưa hỏi được.

Đối với một phần công việc, cả lòng tôi cũng có một dấu hỏi lớn, trong đầu cũng hình thành một nỗi lo lắng lớn.

Đương nhiên, bây giờ không thể tiếp tục giữ thái độ khiêm tốn

bình tĩnh nữa, phải giải quyết hợp lý, cần phải suy nghĩ kỹ càng, như vậy mới có thể đối phó hoàn hảo hơn với một loạt mối đe dọa.

Trong khoảng thời gian cuối cùng, cả đầu óc tôi bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, tốc độ xoay chuyển của đầu óc cũng cực kỳ nhanh, tôi liên tục suy nghĩ về toàn bộ sự việc.

Một khắc nhìn Muộn Du Bình, rồi lập tức tháo chiếc mặt nạ trên mặt đối phương một cách chậm rãi.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, tôi đột nhiên phát hiện ra cái Tống tử bị khống chế đó, không biết từ lúc nào lại phản ứng trở lại, giống như bị giẫm đuôi, bị một loại kích thích nào đó.

Nhưng sau đó nó lại lao về phía tôi như điên, trông đặc biệt cuồng loạn.

Phản ứng liên tục như vậy khiến cả Tô Thành và Bàn Tử đều giật mình, hai người chỉ có thể đồng loạt lùi xa mấy bước, rồi cố ý giữ một khoảng cách nhất định.

Sau một loạt phản ứng điên cuồng, tôi mới cố ý giảm tốc độ.

Đúng vào tình huống này, Tô Thành chỉ có thể nhanh mắt nhanh tay, trực tiếp vung con dao trong tay, nhanh chóng ném nó xoay tròn về phía quan tài.

Nếu có điều gì đó, tôi biết tuyệt đối không thể bình tĩnh được.

Thế nên trong khoảnh khắc vừa rồi, một tia sáng vụt qua, tôi đã có chủ ý, lập tức rút con dao trong tay ra, rồi hung hăng ném đi.

Chương 560

Sau đó, sức lực trên tay tôi trở nên kỳ lạ, rồi tôi trực tiếp áp sát đến trước mắt, thậm chí có thể nhìn thấy vẻ đắc ý hiện rõ trên mặt tôi.

Đối với tôi, điều này thực sự quá tuyệt vời, không ngờ lại đơn giản và nhẹ nhàng đến vậy, sau một loạt trận chiến, khoảng cách đến thành công chỉ còn một bước ngắn ngủi.

Thế nên trong chốc lát, cả lòng tôi vui như mở cờ, như vậy thực sự rất hoàn hảo.

Cuối cùng, trước mắt, mọi người cũng chỉ có thể tĩnh tâm trở lại, đứng một bên quan sát.

Tô Thành lặng lẽ tiến lên phía trước.

"Đồ hỗn xược này, tất cả đều là do mày tự chuốc lấy, nếu đã vậy thì đừng trách ông đây không khách khí, hôm nay ông đây nhất định phải xử lý mày." Vừa hét lên một loạt, tôi bắt đầu nghiến răng nghiến lợi, rồi chửi bới một trận, sau đó lập tức lao nhanh về phía trước, rồi cầm con dao trong tay, hung hăng vung đi.

Cả người đều di chuyển với tốc độ cực nhanh, lúc này tôi liên tục thao túng.

Bởi vì tình huống hiện tại, tuyệt đối không thể bỏ qua, tình hình hiện tại tuyệt đối không thể cứ thế mà dừng lại.

Thế nên cuối cùng, tôi cũng lần lượt tiến lên, chuẩn bị đối phó bước tiếp theo, như vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, làm như vậy cũng sẽ đơn giản hơn.

Cùng với sự phối hợp của Tô Thành, một thanh đao lập tức phản công, rồi sau một đao xuống, nó chém mạnh trực tiếp vào vị trí phía

trước.

Cùng với trận chiến chống trả liên tục đó, một đao trực tiếp chém đầu nó.

Khoảnh khắc tiếp theo nhìn thấy cái xác nằm ở một nơi khác, Tô Thành cũng khẽ bĩu môi cười.

Thực sự không đơn giản như vậy nha, một trận chiến nhẹ nhàng như vậy đã kết thúc, một nguy hiểm thực sự thoải mái.

Tô Thành nhẹ nhàng vung con dao trong tay, rồi cười lạnh nói: "Đồ chó này dám uy hiếp anh em của tôi à, cái đức tính và cái dáng vẻ đó, có ý nghĩa gì chứ?

Căn bản không xứng đáng." Không có chút năng lực siêu việt nào, tôi thật sự không thích tùy tiện làm màu.

Thế nên dựa vào cảnh giới siêu cao, tôi suy tính kỹ càng, rồi cứ thế đứng yên tại chỗ.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ này, thì khoảng cách đến thành công cũng chỉ còn một bước.

Cuối cùng, cả khu vực xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Mọi người chỉ lần lượt tiến lên, để có thể giải quyết trận chiến càng sớm càng tốt.

Bởi vì cùng với một đao xuống, cái Tống tử trước mắt nằm ở một nơi khác, không còn sức kháng cự, vậy thì bước tiếp theo là đơn giản là vạch trần chiếc mặt nạ bí ẩn, xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Bất kể là yêu ma quỷ quái gì, hôm nay nhất định phải tìm hiểu đến cùng.

Nhưng điều kỳ lạ lại xảy ra tiếp theo, bởi vì khi tôi tiến lên phía trước, chưa đi được hai bước, đột nhiên lại phát hiện ra thứ trước

mắt đó dường như tan thành mây khói.

Cũng trong khoảnh khắc tiếp theo, tôi phát hiện ra cái xác khô bí ẩn vừa rồi còn nguyên vẹn, lại biến mất chỉ trong nháy mắt.

Điều này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, thậm chí khiến mắt họ mở to.

Cùng với việc bị chém đầu, cái thực thể đó cũng lập tức tan thành mây khói, biến thành một làn khói đen, hóa thành một đống tro tàn, giống như tự nhiên cháy.

"Này, này, chết tiệt, không thể hố vậy chứ, tôi còn chưa nhìn được bên trong có gì mà, không được, không thể biến mất như vậy!" Thấy nó sắp hóa thành tro tàn, tan thành mây khói, tôi cảm thấy tức giận, rồi liên tục hét lớn, thậm chí còn không ngừng vỗ tay.

Bởi vì tình huống hiện tại, tôi không thể bình tĩnh được nữa, cả người đều cảm thấy hoảng loạn.

Nhưng cuối cùng mọi người cũng chỉ đứng một bên quan sát từ xa, thậm chí cả đầu óc đều có chút hỗn loạn.

Nhưng Muộn Du Bình đứng một bên chỉ khẽ lắc đầu, tôi đã đoán trước được kết quả này, thế nên sau khi thấy nó hóa thành tro tàn, anh ấy không có phản ứng đặc biệt gì.

Nhưng Tô Thành đứng một bên thì không thể bình tĩnh được nữa, bởi vì nó tương đương với việc trở thành một bí ẩn chưa được giải đáp, vĩnh viễn không thể giải quyết được nữa, căn bản không biết dưới chiếc mặt nạ đồng đen đó rốt cuộc là thứ gì.

"Thật sự chết tiệt, bực bội quá, biết thế nên tôi nên dán nó xuống đất trước rồi mới chém đầu, lúc đó có lẽ sẽ gặp chút rắc rối, thật sự không biết nguyên nhân rốt cuộc là gì." Tô Thành sau đó bắt đầu lẩm bẩm một mình, trong đầu có lẽ đều là sự mơ hồ.

Bởi vì tình huống hiện tại thực sự khiến người ta cảm thấy nhiều điều, thậm chí trong đầu đều là một mớ hỗn độn.

Nhưng Muộn Du Bình vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng băng giá đó, vẫn không có chút phản ứng nào, nhưng trong tình huống hiện tại, đối phương đột nhiên quay người, rồi nhìn thấy trên nét mặt lộ ra một sự thay đổi đặc biệt.

Bởi vì sau một cú quay người vừa rồi, tôi lại phát hiện anh ta bắt đầu khẽ nhúc nhích, rồi vác con dao trong tay, không chút phản ứng quay người rời đi.

Điều này cũng khiến Tô Thành cảm thấy có chút kỳ lạ, trời ơi, không ngờ lại kỳ quái đến vậy.

Cứ tưởng đối phương sẽ gặp rắc rối, rồi cần phải giải quyết hợp lý.

Không ngờ sau một cú quay người, đối phương lại chuẩn bị trực tiếp rời đi, căn bản không có chút ý lùi bước nào.

Điều này thật tuyệt vời, cũng cho thấy hiện tại có cơ hội để rời đi, mục đích thực sự của Muộn Du Bình lần này có lẽ là cái gọi là quái vật đồng đen.

Cái quái vật đồng đen đó đã chết, vậy thì nhiệm vụ đã hoàn thành.

"Tốt quá rồi, chết tiệt, thật sự làm tôi giật mình đấy, cứ tưởng cậu ta sẽ cứ thế này mãi, nhưng bây giờ tốt rồi, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội, chúng ta có thể rời đi rồi." Tô Thành hít sâu một hơi rồi lẩm bẩm một mình nhắc nhở, hoặc là thực sự đã làm tôi sợ không ít.

Ban đầu cứ tưởng cứ thế này mãi chắc chắn sẽ chết ở đây, thế nên bây giờ rời đi là đại cát là điều không thể thiếu.

Chương 561

Nhưng ban đầu người ta căn bản không nghe, căn bản không nghe bất kỳ lời khuyên nào, nên khiến tôi cảm thấy bất lực.

Nếu bây giờ tốt rồi, đối phương chịu đi, vậy thì có sự thay đổi rồi.

Cuối cùng, cả lòng tôi cũng vui như mở cờ, tuyệt vời quá.

Sau đó tôi cũng tĩnh tâm lại, rồi tiếp tục chậm rãi tăng tốc bước chân, đi về phía trước.

Trên đường quay về, Tô Thành lẩm bẩm trong miệng: "Đều tại phía trước, phí thời gian lâu như vậy, tôi lâu như vậy không quay về, chắc mọi người bây giờ đều sợ hãi rồi, haizz, thật sự không biết bây giờ hai người kia đang thế nào." Trên đường quay về, Tô Thành đột nhiên ngẩn người, bực bội, bởi vì hiện tại tôi đột nhiên lo lắng cho Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình.

Hiện tại hai người đó chắc không biết đang phản ứng thế nào, nếu không nhanh chóng đi xem tình hình, có lẽ sẽ gây ra nguy hiểm, lúc đó hậu quả sẽ khôn lường.

Đúng, Tô Thành chỉ có một cách, lập tức chạy đến đó, rồi xem liệu có thể giải quyết nguy cơ càng sớm càng tốt hay không, ít nhất cũng phải tìm hiểu rõ đối phương cụ thể sẽ ở đâu, và có chiêu trò gì.

Sau đó, tôi không nói hai lời, đạp chân xuống đất, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách về phía trước.

Hiện tại theo ý tôi, bây giờ chỉ được phép thành công chứ không được thất bại, tuyệt đối không được lãng phí thời gian.

Trong khoảng thời gian cuối cùng, cả người tôi bắt đầu lần lượt đuổi theo, cả người cũng mệt đến toát mồ hôi hột.

Tình hình hiện tại đối với tôi thực sự là một khởi đầu thành công.

Thế nên cuối cùng tôi cũng hít sâu một hơi, điều chỉnh lại trạng thái chung.

Sau đó tôi cũng bắt đầu liên tục đi theo.

Chạy đến địa điểm đã hẹn, nhìn xung quanh căn bản không thấy bóng dáng của Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình.

Trong chốc lát, cả đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, đứng ngồi không yên, rõ ràng đã hẹn sẽ tập hợp ở đây, sao đột nhiên lại không có ai chứ?

Nhưng Tô Thành không dám tiếp tục đoán mò nữa, chẳng lẽ đối phương ở đây đã gặp chuyện bất trắc?

Nếu thực sự như vậy, chẳng phải hậu quả sẽ khôn lường sao?

Vậy thì sau này tôi sẽ gặp rắc rối lớn.

Thế nên trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cả đầu óc tôi đều rối như tơ vò, khó hiểu quá.

"Muộn Du Bình, Hoắc Tú Tú, hai người đang ở đâu, nếu nghe thấy thì nhanh chóng quay về đi, rốt cuộc là tình huống gì mà không nên ở đây nói nhảm, chết tiệt, sao đột nhiên lại biến mất rồi, nói cho tôi biết đi." "Có thể bình tĩnh một chút không, chúng ta đừng chơi trốn tìm nữa, nhanh chóng ra đây đi, bây giờ đang ở đâu vậy?" Cuối cùng, giọng Tô Thành trở nên khàn đặc, khi gào thét, giọng nói càng thêm sắc bén.

Bởi vì tình huống hiện tại tôi biết nếu cứ thế này mãi thì không ổn, nếu không nhanh chóng nghĩ ra một cách hay, thì tiếp theo có lẽ sẽ thua thảm, hậu quả sẽ khôn lường!

Thế nên tình huống hiện tại đối với tôi, dù thế nào cũng phải lập

tức chạy đến, rồi hoàn thành một cuộc giải quyết.

Cuối cùng, tôi cũng lần lượt đi về phía trước.

Sau đó, mọi người vẫn đứng một bên quan sát.

Cuối cùng, tìm kiếm khắp nơi đều không thấy ai, Tô Thành cả lòng đều cảm thấy căng thẳng, lúc này đang ngẩn người thì trong ứng dụng nhỏ, một tiếng ting tong thông báo vang lên. [Chúc mừng chủ nhân!

Đã kiểm tra thấy ngài thành công tiêu diệt Quái vật đồng đen, nhận được 9999 điểm kinh nghiệm, đồng thời có một cơ hội thức tỉnh chức năng cường hóa PLUS.] [Có muốn nhận ngay lập tức không?] Cùng với một loạt tiếng thông báo từ ứng dụng hệ thống, trên giao diện nhanh chóng xuất hiện một hộp thoại lựa chọn, thậm chí có cả nút xác nhận và hủy bỏ.

Thấy Tô Thành không còn khiêm tốn nữa.

Đã vậy thì nói nhảm làm gì nữa, làm luôn thôi.

Tôi lập tức nhấp vào nhận, nếu bình thường nhận được phần thưởng, chắc chắn sẽ cảm thấy đắc ý, thậm chí lòng vui như nở hoa.

Nhưng bây giờ lại không vui nổi.

Bây giờ Bàn Tử và lão Hoắc Tú Tú, hai người sống chết chưa rõ, đâu có tâm trí mà nghĩ linh tinh.

Thế nên tình huống hiện tại chỉ có một cách, đó là nhanh chóng tăng tốc độ, rồi nhanh chóng hoàn thành một nhiệm vụ gian nan, dù thế nào cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Cuối cùng tôi cũng hít sâu một loạt hơi thở tương ứng!

Dù sao tình huống hiện tại chắc chắn không thể cứ thế mà dừng lại, nhất định phải tìm cách hợp lý để yêu cầu, đủ an toàn để giải

quyết một trận chiến.

Đương nhiên, có thể liên tục chiến đấu hay không, cần phải xem liệu có thể đối phó hoàn hảo với việc đẩy mạnh hay không.

Cuối cùng, mấy người trước mắt bắt đầu hợp lý bình tĩnh suy nghĩ về một số hành động tiếp theo.

Trước đó, tôi sau đó cũng lần lượt đi về phía trước.

"Cái cây đồng đen này là con đường duy nhất tôi tìm thấy lúc đầu, nếu muốn ra ngoài thì phải men theo con đường này, rồi trèo lên đỉnh, thế nên quan trọng nhất là phải xem liệu cậu có thực sự có khả năng cùng tôi leo lên không." Đứng một bên, Tô Thành không tiếp tục nói vòng vo tam quốc nữa, mà là trực tiếp nói ra tình hình hiện tại, rồi chỉ vào một cái cây đồng đen trước mặt.

Nghe lời tôi nói, đối phương khẽ gật đầu, rồi lập tức theo hướng phía trước mà trèo lên.

Cuối cùng mọi người lần lượt tiến lên, cùng nhau đuổi theo, chuẩn bị nhanh chóng đi vào trong đó, rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 562

Tô Thành thì lại chỉ quan tâm đến Hoắc Tú Tú và Bàn Tử, còn Muộn Du Bình thì từ lâu đã bị bỏ lại một bên, không cần phải lo lắng.

Nhưng đúng vào lúc đó, tôi vừa quay người lại, lập tức ánh mắt co lại, rồi nhìn thấy trên đỉnh đầu dường như có người.

Vừa nhìn lên đỉnh đầu, lập tức trước mắt sáng bừng.

Bởi vì đứng ở phía trước không phải ai khác, mà chính là Bàn Tử đang đứng ở một góc.

Sau khi nhìn thấy, Tô Thành cả mặt sáng bừng, thật sự quá tuyệt vời, như vậy thì không uổng công rồi, trước đó tôi đã không còn lo lắng vô ích nữa, hai người họ đã an toàn rồi.

Lúc này tôi không còn khiêm tốn nữa, lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Có lẽ vì Tô Thành và Muộn Du Bình đã tiến đến từ phía sau, nên khi gần đến nơi, Bàn Tử không hề chú ý có người đến gần, anh ta cứ liên tục lau nước mắt, thậm chí còn khóc lóc om sòm ở đó.

"A Tô Thành à, sao lại đi thảm thế, còn trẻ vậy mà đã đoản mệnh rồi à, hai anh em mình còn bao nhiêu chuyện chưa làm, rõ ràng đã nói rồi, hai anh em mình có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, vừa đào được bao nhiêu thứ đáng giá, sao lại cứ thế mà đi rồi chứ?

Ở dưới đó chắc lạnh lắm, nhiệt độ cũng thấp hơn, thật sự mong thằng nhóc có thể sống tốt ở dưới đó, yên ổn một chút, yên tâm đi, sau này nếu thiếu gì thì cứ nói với Bàn gia, tôi nhất định sẽ mỗi dịp lễ tết đốt cho ít vàng mã mang xuống." "Anh em của tôi ơi, đi thảm quá rồi, để lại một người vợ xinh đẹp như hoa như ngọc không quản không

lo, để lại bao nhiêu tiền, còn chưa kịp tiêu xài gì mà cứ thế đi rồi, chẳng phải như vậy quá thiệt thòi sao?" Vừa nói, trong miệng anh ta cứ lẩm bẩm đủ thứ, thậm chí trong lòng còn có một loạt suy nghĩ khác nhau.

Những lời này nói ra, thực sự đâu ra đó, có lý có cứ!

Tô Thành nghe những lời này, suýt nữa tức đến mức muốn hộc máu.

Tôi bây giờ sống sờ sờ, khỏe mạnh như vâm, vậy mà anh ta lại khóc lóc thảm thiết ở đó, lại còn đốt vàng mã, làm như tôi thật sự đã chết, một mạng đi đời nhà ma vậy.

Bản thân Tô Thành cảm thấy có chút bất lực, cuối cùng trực tiếp cau mày, rồi lập tức chạy về phía trước, rồi lao đến thẳng thừng lớn tiếng hét lên: "Thằng nhóc mày có phải đầu óc có vấn đề không, thằng chó này đang làm cái trò gì vậy, tao bây giờ sống nhăn răng, mày đang làm gì ở đây thế?

Tao thấy mày bây giờ đang tìm chết, lát nữa tao sẽ dùng nắm đấm đánh nát đầu mày!" Vừa nói, sắc mặt Tô Thành càng trở nên khó coi, cứ thế trừng mắt nhìn đối phương, thậm chí còn giơ bàn tay ra.

Nghe Tô Thành nói một hồi, Bàn Tử đang nằm trên đất khóc lóc thảm thiết, đầu tiên đột nhiên ngớ người ra, cả mắt anh ta mở to, nên tôi thấy trên mặt anh ta lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, ban đầu cứ tưởng mình nghe nhầm, hoặc có sự hiểu lầm nào đó, bởi vì rõ ràng nhớ Tô Thành có lẽ đã chết, nhưng lại đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Thế nên khi Tô Thành vừa đến gần, Bàn Tử lập tức kêu la ầm ĩ, rồi bắt đầu liên tục hét toáng lên.

"A, là ma quỷ ở đâu vậy, thằng chó này sao lại ra nông nỗi này, đừng, đừng, tôi xin cậu, mỗi mùng một, rằm tôi sẽ đốt cho một ít vàng

mã, sẽ làm cho một ít đồ đáng giá, tuyệt đối sẽ không để cậu phải chịu khổ ở dưới đó, cái đó tuyệt đối không được, cái chết của cậu cũng không liên quan gì đến tôi." Cả người Bàn Tử như sắp phát điên vậy, rồi cứ thế nhìn tôi lớn tiếng hét lên, liên tục không ngừng lùi lại.

Bởi vì trong tình huống này, sự xuất hiện đột ngột của Tô Thành, khiến anh ta cảm thấy giống như xác chết sống dậy, thế nên anh ta lùi xa tít tắp.

Nhưng Tô Thành chỉ không vui lao đến, hung hăng đá một cước vào người anh ta, rồi cứ thế trừng mắt nhìn đối phương.

"Tao thấy thằng nhóc mày nói linh tinh, giờ đã thế này rồi mà còn cãi nhau với ông à, ông đây thật sự bị mày chọc điên rồi, nhìn đi, tao không phải ma, tao là người, tao sống sờ sờ đây này." Thực sự hết cách rồi, Tô Thành cũng thực sự không có hơi sức mà than vãn với anh ta hai câu, rồi cứ thế trừng mắt nhìn năng lượng, cả khuôn mặt đều cảm thấy bình tĩnh, sống khỏe mạnh như vâm, đối phương lại ở đó khóc lóc thảm thiết đủ kiểu, thật không hiểu nổi.

Nghe Tô Thành hét lên một hồi, Bàn Tử đầu tiên ngớ người ra, rồi cứ thế ngu ngơ quan sát một bên.

Ban đầu thực sự cảm thấy mình đã nhầm lẫn, nhưng cùng với một loạt thao tác của Tô Thành, anh ta đầu tiên có chút mơ hồ, ngay sau đó cả người bắt đầu liên tục gãi gãi sau gáy.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử không nói hai lời lập tức chạy đến, rồi lao đến trực tiếp ôm chặt vai Tô Thành, rồi lau nước mắt, bắt đầu liên tục khóc lóc thảm thiết.

"Anh em à, sao lại ngất đi rồi, đang yên đang lành mà, không biết sau này có còn gặp lại được không nữa.

Cái tên này thật sự không đáng tin chút nào mà, anh em tôi dễ dàng

lắm sao?

Bận trước bận sau, tôi cứ nghĩ sắp phải thu xác rồi chứ, tôi biết Muộn Du Bình chắc chắn sẽ không dễ dàng bị mắc kẹt bên dưới đâu, tôi phải nhắc nhở anh ta hôm nay mới được." "Thật sự quá không đáng tin, cái tên này đúng là không có lương tâm chút nào mà, tôi thật sự không biết tôi đã bị làm cho phát điên rồi đây." Bàn Tử vừa nói vừa không ngừng vung nắm đấm vào khoảng không trước mặt Tô Thành, vẻ mặt càng lộ rõ sự khó chịu.

Bởi vì trước đó anh ta thật sự nghĩ Muộn Du Bình gặp nguy hiểm đến tính mạng, sớm đã xảy ra chuyện, nên trong lòng vô cùng bực bội.

Bây giờ thấy Tô Thành chắc chắn sẽ thành công trở về, trong lòng anh ta cũng cảm thấy có những suy nghĩ khác, thậm chí còn cảm thấy trước mắt đây nhất định là một cuộc "ám hoa minh hựu nhất thôn" (khó khăn qua đi lại có hy vọng mới).

Vì vậy, những lời anh ta nói quả thực đáng để suy nghĩ kỹ lưỡng.

Ngay sau đó, Bàn Tử chẳng màng đến thân hình mập mạp của mình, rồi bắt đầu một cái ôm thật lớn, trực tiếp dán vào người Tô Thành.

"Cái thằng nhóc thỏ con này, đúng là không đáng tin chút nào mà, đang yên đang lành cứ muốn tiếp tục làm loạn ở bên dưới, thật sự muốn làm lão tử phát điên mà." Có điều Tô Thành chỉ có thể không ngừng than thở đủ kiểu.

Bàn Tử khóc lóc ỉ ôi một lúc, sau đó Tô Thành liền đẩy anh ta ra và hỏi: "Tôi không thấy Hoắc Tú Tú đâu cả, cô ấy ở đâu?" Bản thân anh đã ở đây một lúc rồi, nhưng quả thực không thấy bóng dáng Hoắc Tú Tú đâu cả, cảm thấy thắc mắc, không biết cô bé đã đi đâu.

Nói vậy thì cô bé không phải nên ở cùng Hoắc Tú Tú sao?

Không phải nên ở bên cạnh sao?

Hiện tại nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng ai.

Vậy nên chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, cả lòng anh cũng cảm thấy sôi trào.

Dù sao Tô Thành cũng sợ cô bé gặp bất trắc, hoặc là gặp chuyện trên đường, dù sao trên suốt con đường đi, quả thực không ít lần gặp phải nguy hiểm.

Lúc này, Bàn Tử bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Tô Thành xong, liền nhe răng cười hềnh hệch.

Sau đó anh ta nói chuyện theo tính cách của mình, nhìn Tô Thành cười đùa nói: "Nha nha nha huynh đệ à, đừng nói nhiều nữa, ha ha ha, yên tâm đi, có Bàn gia đây thì làm sao tôi có thể nhẫn tâm để cô bé xảy ra chuyện chứ, mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch, cô bé chỉ đang ngủ ở bên cạnh thôi." Anh ta còn chỉ tay về phía một cái cây không xa ở gần đó.

Ngay khi nghe những lời đó, Tô Thành thở phào nhẹ nhõm, trước mắt như sáng bừng lên, tốt quá rồi, cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì, cũng chỉ là một trận hú vía.

Đối với tôi mà nói thì đây cũng là kết quả tốt nhất.

Chương 563

Cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, Tô Thành cũng đi theo, đến một chỗ dưới gốc cây, quả nhiên nhìn thấy cô bé đang mơ mơ màng màng.

Lúc đó cô bé vì quá xúc động, nên cứ một mực muốn xông vào bên trong để cứu Tô Thành, nên Bàn Tử thật sự hết cách rồi, không còn biện pháp nào khác đành phải dùng thủ đoạn mạnh tay, trực tiếp đánh ngất cô bé.

A, sau khi ngất đi Bàn Tử cũng biết ở mãi chỗ đó không phải là cách hay, không phải là kế lâu dài, nên cuối cùng anh ta cũng lập tức dẫn Hoắc Tú Tú đi cùng, chuẩn bị di chuyển sang một vị trí bên cạnh, trước tiên tìm một chỗ bằng phẳng, sau đó tìm một nơi nghỉ chân.

Trong tình huống hiện tại, nếu không thể tìm được một nơi an toàn hợp lý, có thể sẽ tạo thành nguy cơ cực lớn.

Không ngờ, mọi chuyện lại có một bước ngoặt, đối với anh mà nói thì đây cũng là một tình tiết đại phản chuyển.

Nghe xong lời tự thuật của Bàn Tử, Tô Thành ở trước mặt đều cảm thấy hơi kinh hồn bạt vía, tim đập chân run, ngay cả bây giờ, anh vẫn có thể cảm nhận được một chút khí tức uy hiếp lúc đó.

May mà lúc đó Muộn Du Bình đã hạ quyết định chặt đứt mọi thứ ở bên trong, trực tiếp ứng phó với một trận nguy cơ, nếu không thì e rằng lúc đó họ sẽ gặp đại nạn.

Lúc đó bên dưới hung hiểm vạn phần, một mình anh còn có chút chống đỡ không nổi, huống chi là tiếp tục tìm một gánh nặng, sau đó giúp đỡ càng khiến anh cảm thấy phiền muộn, thậm chí còn cảm thấy hơi da đầu tê dại, cũng tự nhiên khiến anh gây ra một đống phiền

phức.

Cuối cùng cả xung quanh một mảnh tĩnh lặng, mọi người ở phía trước cũng chỉ có thể một lần nữa điều chỉnh lại trạng thái.

Tô Thành đã bình tĩnh lại, sau khi suy nghĩ cũng bắt đầu xoa xoa thái dương.

Sau đó từ từ đi theo về phía trước, và tìm hiểu một số chi tiết liên quan bên trong.

Hôm nay nếu đã làm rõ mọi chuyện, vậy thì nhất định phải sắp xếp hợp lý, sau đó xem liệu có thể lợi dụng cơ hội này để làm rõ một số chuyện liên quan bên trong không.

Sau đó Bàn Tử quay đầu, nhìn Tô Thành bên cạnh cả người đều cảm thấy hơi căng thẳng lo lắng, dường như trong lòng đều có chút yếu ớt.

Điều đó khiến Tô Thành hơi kỳ quái, thậm chí cả người đều cảm thấy thắc mắc, không biết cô bé rốt cuộc có tình huống gì, phụ nữ rốt cuộc nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử mới nói: "Huynh đệ à, lát nữa nhất định phải giải thích rõ ràng với người ta, cô bé đó có thể phát điên đó, lát nữa mà không giải thích thông thì e rằng chắc chắn có loại xung động muốn giết người, vạn nhất mà rút dao ra chém thì tôi thật sự thảm rồi, làm chuyện tốt mà ngược lại phải chịu tra tấn, chẳng phải là tự rước họa vào thân sao?" Trong lời nói, cả khuôn mặt Bàn Tử đều lộ rõ vẻ bất lực.

Bởi vì trong lòng anh ta biết rất rõ giảng đạo lý với phụ nữ là hành động ngu xuẩn nhất, cô bé mà một khi tỉnh lại, e rằng bước tiếp theo chắc chắn sẽ tìm rắc rối, hậu họa khôn lường.

Vì vậy, bây giờ không bằng nhân lúc đối phương chưa tỉnh, trước

tiên nói chuyện tử tế với Tô Thành, để hai vợ chồng đi bàn bạc với nhau thì hơn.

Mối quan hệ của hai vợ chồng khá tốt, hai người nói chuyện với nhau cũng sẽ dễ dàng hơn.

Nghe một loạt lời nói của tên này, cả người Tô Thành cũng cảm thấy có chút cạn lời, cuối cùng trực tiếp trợn mắt trắng dã với tên này, có chút không biết nói gì.

Bây giờ đã đến nước này rồi, Tô Thành cũng không tiếp tục do dự nữa, sau đó khẽ gật đầu.

"Được được được, hoàn toàn không vấn đề gì, tôi tin tưởng vào năng lực của anh, tôi cũng biết, lúc đó cũng xuất phát từ ý tốt, chuyện này tôi sẽ giải quyết." Cuối cùng Tô Thành cũng cười ha ha gật đầu, và nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, ra hiệu trấn an.

Cũng vì tình huống đó, nên đối phương cũng suy nghĩ vẩn vơ, và một lần nữa điều chỉnh lại một loạt trạng thái tương ứng.

Chuyện như vậy có chút khó hiểu, nhưng đối với anh mà nói, cuối cùng cũng có một số câu trả lời.

Lúc đó nhìn thấy Hoắc Tú Tú đang nằm bên cạnh, mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Rõ ràng là cô bé bây giờ đang mơ mơ màng màng hồi phục lại trạng thái, khi mở mắt ra, càng cảm thấy cả người có chút mơ hồ.

Cuối cùng, cô bé mở to mắt, nhìn chằm chằm vào vị trí trước mắt, nhìn thậm chí còn nhìn ra được vẻ mặt khó chịu.

"Đã xong rồi sao?

Tôi đang ở đâu?

Tô Thành, Tô Thành, anh đang ở đâu vậy?

Đừng dọa tôi, anh đã làm gì thế?" Đối phương nhìn đôi mắt nheo lại, miệng lẩm bẩm tự nói, thậm chí còn vươn đầu ra, nhìn xung quanh, quan sát đủ kiểu, trong ánh mắt cũng lộ ra chút khác lạ.

Lúc đó cô bé cứ một mực muốn xuống dưới tìm Tô Thành, nhưng cuối cùng vì một lý do nào đó mà bị trì hoãn ở giữa chừng.

Sau đó một lần nữa tỉnh dậy, cả người xuất hiện trước mắt anh, vừa nhìn thấy đã cảm thấy phiền muộn, thậm chí trong lòng còn cảm thấy kinh ngạc.

Điều đáng nói là sau đó cả trong lòng đều cảm thấy lo lắng, không biết bây giờ chồng mình đang trong tình huống nào, có gặp bất trắc không.

Nếu bây giờ gặp nguy hiểm, thì e rằng chắc chắn sẽ khóc không ra nước mắt, dù sao cô bé chẳng giúp được gì, chỉ có thể đứng yên chờ đợi kết quả xuất hiện.

Tô Thành khẽ cười, rồi tiến lên phía trước nói: "A, cô bé ngốc làm gì vậy?

Tôi không phải đang yên lành sao, tôi đang đứng trước mặt cô đấy, có gì mà phải căng thẳng, hơn nữa tôi đang ở bên cạnh cô đấy?" Vừa nói ánh mắt Tô Thành tràn đầy tình cảm, nhẹ nhàng dùng tay vuốt tóc đối phương, và dùng ngón tay khẽ cù nhẹ mũi cô bé.

Hoắc Tú Tú nghe những lời đó, cảm thấy cơ thể đột nhiên cứng đờ, trong khoảnh khắc đó cảm giác như bị điện giật, cả mắt đều mở to, cứ nghĩ mình đang mơ.

Nhưng sau đó khi cô bé quay đầu lại một lần nữa, mở to mắt nhìn, thì phát hiện quả thực không nhìn nhầm, người đang đứng đó chính là Tô Thành.

Nhưng vì Hoắc Tú Tú quá xúc động, nên giọng nói của cô bé đều

đứt quãng, không thể nói thành lời.

Cuối cùng cô bé khẽ nói: "Đúng, tôi biết tình huống, sau đó tôi bây giờ có vấn đề, đã sinh ra ảo giác, không phải tất cả đều là thật, Tô Thành không thật sự trở về, anh ấy không thật sự toàn thắng trở về." Đôi mắt Hoắc Tú Tú mở to nhìn chằm chằm Tô Thành, sau đó không ngừng hỏi đủ kiểu, cả trong đầu càng hiện lên một sự hỗn loạn.

Tô Thành đột nhiên xuất hiện toàn thắng trở về, cũng khiến cô bé cảm thấy trong lòng vô cùng kích động.

Chương 564

Nghe những tình huống này xong, Tô Thành cười ha ha, như vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi, ai ngờ hoặc cũng theo đó khẽ lắc đầu.

Đã đến chỗ này rồi, không thể bình tĩnh nữa.

Thế là sau đó anh tiếp tục tăng tốc bước chân, đi theo.

"Tất cả đều là thật sao, chồng tôi thật sự trở về rồi sao, không bị gặp nguy hiểm ở bên trong, không bị mắc kẹt không thể ra ngoài sao?

Anh ấy sẽ xuất hiện trước mặt tôi sao, tất cả đều là thật, nhất định phải nói cho tôi biết, không phải là mơ, không phải là hồn phách nhập thể chứ?" Cuối cùng đối phương nhìn anh không ngừng hỏi đủ câu hỏi, thậm chí cả mắt đều mở to, miệng càng bắt đầu lẩm bẩm tự nói trong lúc kích động, cảm thấy vô cùng khó khăn.

Rõ ràng bây giờ Hoắc Tú Tú đều không thể chấp nhận được tất cả.

Bởi vì đối với cô mà nói, sự phát triển của mọi chuyện quả thực có chút quá đột ngột, thậm chí chỉ trong chốc lát đã xuất hiện trước mắt, khiến người ta cảm thấy khó tin.

Nghe xong những lời đó, Tô Thành cười ha ha, gật đầu, sau đó tiến lên nhẹ nhàng xoay cổ tay cô bé.

Anh ta vừa mới khẽ dùng sức, đối phương đã đau đến nỗi kêu oai oái, lúc đó mới cảm nhận được một loạt cảm giác đau đớn rõ ràng.

"A, thật sự là thật, thế mà có thể cảm nhận được đau đớn, không phải là tra tấn, mọi chuyện đều là thật, tốt quá rồi." Cảm nhận được cơn đau âm ỉ trong tay, đối phương kích động đến mức hỏng mất, đứng ở bên cạnh không ngừng cảm thán đủ kiểu, đôi mắt cũng mở to.

Đối với cô mà nói quả thực không uổng phí công sức, cuối cùng cũng có một đợt cảm thán, nên khi nhịp tim của cô tăng nhanh, đôi mắt cũng mở to, trong lòng càng thêm mỹ mãn.

Nghe xong những lời đó, Tô Thành lại cảm thấy cạn lời, bản thân quả thực đã thành công, nhưng tại sao cô bé lại cảm thấy phiền muộn, thậm chí còn cảm thấy khó tin, làm ra một đống phiền phức như vậy, có đáng để kích động vô cớ như thế không.

Vì vậy, cuối cùng anh ta lập tức trợn trắng mắt với cô bé, lười nói thêm nữa.

Sau đó Hoắc Tú Tú lập tức quay đầu lại, rồi nhìn chằm chằm vào lão Bàn Tử trước mặt.

Ngay sau đó cô bé bắt đầu không ngừng mắng chửi đủ kiểu.

"Bàn Tử, cái đồ khốn nạn nhà anh, hôm nay tôi liều mạng với anh, hôm nay tôi nhất định phải liều mạng với anh, cái đồ khốn nạn này tại sao lại cản tôi chứ, nếu chồng tôi mà có mệnh hệ gì, anh có thể gánh trách nhiệm được không?

Nếu không phải vì anh bạn có thể sẽ cứ lãng phí thời gian, hôm nay tôi liều mạng với anh, cái đồ khốn nạn này." Điều đó khiến mọi người đều cảm thấy cả người dường như đã bị kích thích, sau đó ở đó bắt đầu không ngừng gào thét, vung nắm đấm lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử bản thân cảm thấy có chút muốn khóc không ra nước mắt, dường như sớm đã đoán được tất cả, nhưng lại không ngờ phản ứng của phụ nữ lại mãnh liệt đến vậy.

Sau đó anh ta không nói hai lời liền quay đầu chạy, và vừa chạy vừa không ngừng cầu xin tha thứ.

"Ê ê ê, đại tỷ của tôi ơi, xin cô đấy, đừng có bốc đồng như vậy được không?

Có chuyện gì thì chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện, đừng có làm loạn như vậy, nếu không phải vì tôi thì sớm đã xảy ra chuyện rồi, tôi làm như vậy đều là vì cô đấy, tôi làm vậy đều là đúng, đều là vì sự an toàn của cô, xin cô đấy, đừng có làm người, lấy ơn báo oán." Bàn Tử không ngừng kêu la ở phía trước, khi đột nhiên nhắc nhở, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Nhưng lúc này Hoắc Tú Tú lại hoàn toàn không nghe lọt tai.

Bởi vì trong mắt cô bé, Bàn Tử đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hôm nay dù thế nào cũng phải đòi một lời giải thích tử tế từ đối phương, thậm chí hôm nay còn tuyên bố muốn đè anh ta ra đánh một trận thật đau, như vậy mới có thể xứng đáng với những nguy hiểm mà chồng cô bé đã gặp phải ở bên ngoài, như vậy mới có thể khiến chấp niệm trong lòng cô bé từ từ bình tĩnh lại.

Ngay cả Tô Thành bản thân cũng cảm thấy có chút cạn lời, nhìn cô bé phát điên quả thực rất đáng sợ, giống như bây giờ hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Cuối cùng Tô Thành cũng đành vội vàng chạy đến, rồi đứng ở giữa hai người, và chặn đường Hoắc Tú Tú lại, sau khi nhìn cô bé, bắt đầu không ngừng khuyên nhủ, an ủi đủ kiểu, để cô bé có thể hơi bình tĩnh lại.

"Được rồi cô bé, có chuyện gì thì từ từ nói chuyện, chuyện này tuyệt đối đừng hiểu lầm, hoàn toàn chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi." Đứng ở bên cạnh Tô Thành bắt đầu không ngừng an ủi Hoắc Tú Tú, lúc này anh muốn nhanh chóng giải quyết vở kịch gia đình như vậy, đừng có tiếp tục làm ầm ĩ, kêu la như vậy nữa, hoàn toàn không có cái cần thiết đó.

Cô bé vẫn còn khóc lớn, không ngừng thở dốc, sau khi nhìn thấy Tô Thành, vẫn còn hỏi: "A, tôi căn bản không biết tình huống này, căn

bản không biết tên này đã làm gì, tôi vốn dĩ muốn đi giúp anh ấy, nhưng anh ta lại cố chấp cản trở tôi, từng chút từng chút một, thế mà còn động thủ với tôi, lập tức đánh ngất tôi, cái tên Bàn Tử đó đúng là không phân biệt gì cả, tham sống sợ chết thế mà lại cản tôi, hừm." Khi nhắc đến những chuyện đó, Hoắc Tú Tú cảm thấy trong lòng vô cùng bất mãn, tức giận nghẹn ứ.

Vậy thì bây giờ chỉ có thể dạy dỗ đối phương, nếu không thì thật sự có lỗi với những gì chồng cô bé đã gặp phải ở bên dưới.

Bàn Tử thì giống như một kẻ chịu oan, thực sự những oán khí trong lòng và những lời miêu tả tốt đẹp không có chỗ nào để trút giận, không biết tại sao phụ nữ lại không hiểu chuyện.

Bình thường thì anh ta đáng lẽ phải trở thành người có công lao lớn nhất lần này, nhưng bây giờ lại gặp phải sự đối xử như vậy.

Tô Thành thì đứng bên cạnh cười khổ, ngay sau đó bắt đầu nhẹ nhàng vỗ vai Hoắc Tú Tú.

"Được rồi vợ à, hiểu lầm thật sự là hiểu lầm, lần này phải cảm ơn Bàn Tử đó, nếu không thì tôi thật sự không thể trở về được." "Lúc đó nguy cơ trùng trùng điệp điệp, không có ai phản ứng nhanh nhạy bằng tôi cả, sau đó tôi sớm đã cảm thấy nếu thật sự phải xuống dưới thì quả nhiên sẽ không ít phiền phức, vì vậy nếu cứ như vậy thì lúc đó có bao nhiêu căng thẳng chứ." Vừa nói anh vừa nhẹ nhàng vỗ về cô bé, tốt nhất là giải thích đơn giản một chút, cũng để cô bé thật sự có thể bình ổn tâm trạng.

Bởi vì bây giờ những chuyện làm quá đó hoàn toàn vô nghĩa, ngoài việc gây thêm phiền phức ra, chẳng có tác dụng gì cả.

Vừa rồi Hoắc Tú Tú tỏ ra đặc biệt kích động, nhưng sau khi bị Tô Thành vỗ về như vậy thì lập tức im lặng, sau đó nhìn cả khuôn mặt cô bé, đôi mắt mở to.

Rõ ràng là đối với những gì vừa xảy ra đã nảy sinh một loạt lo lắng.

Sau đó cô bé cũng quay đầu lại với vẻ mặt khó hiểu, một lần nữa nhìn anh ta rồi nói: “A?

Anh, anh thấy những chuyện này có liên quan đến điện tử không, không thật sự không quan trọng sao?” Khi hỏi cô bé khẽ gãi gáy, rồi nhìn cả khuôn mặt, vầng trán đã nhướng mày, rõ ràng là về vấn đề này, cô bé cảm thấy khó hiểu.

Nghe những lời đó, Tô Thành cũng cười ha ha, gật đầu.

Sau đó liền đến gần, rồi nói: “Anh đã nói những sắp xếp có thể có rồi, anh đều biết rồi, không tin anh à?” Bị Tô Thành đến gần như vậy, Hoắc Tú Tú cũng mặt đỏ bừng, sau đó chỉ có thể cười hì hì, quay đầu nhìn Bàn Tử bên cạnh, mặt cũng hơi đỏ, có chút áy náy.

Rồi sau đó cô bé lấy hết can đảm, mới lắp bắp nói: “Anh Bàn, em thật sự xin lỗi, anh ngàn vạn lần đừng để trong lòng nhé, em vừa rồi chỉ vì quá lo lắng Tô Thành gặp bất trắc, nên mới muốn giúp đỡ, không có ý gì khác, hy vọng anh đừng trách tội em.” Cô bé nhỏ vừa nói xong liền không ngừng gãi đầu, rồi nhìn cả khuôn mặt cũng lộ ra chút mơ màng.

Bởi vì tình huống hiện tại quả thực khiến cô bé cảm thấy khó hiểu, nên cả đầu óc cũng trở nên hỗn loạn.

Chương 565

Tình huống hiện tại, đã vượt xa tầm kiểm soát của cô bé.

Tô Thành thì hít một loạt hơi sâu, rồi nhìn thẳng về phía trước nói: "Được rồi, bây giờ chúng ta không cần nói chuyện khác nữa, chúng ta bây giờ hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo, xem, xem liệu có thể hợp lý ứng phó với một trận nguy cơ không." Vừa nói Tô Thành nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, và hợp lý ứng phó với một trận nguy cơ.

Bây giờ tuy có kinh nhưng không có hiểm, ít nhất thì đối với anh mà nói đã thoát khỏi nguy hiểm, bước tiếp theo hãy nhanh chóng rời đi.

Nếu không cải thiện việc rút lui an toàn, có thể bước tiếp theo sẽ gặp bất trắc.

"Được rồi được rồi, chúng ta mau đi thôi, phải đi theo hướng này rồi tiếp tục xuống dưới, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, Tô Thành nhắc nhở Bàn Tử bên cạnh.

Bàn Tử không nói hai lời, lập tức vỗ ba lô chuẩn bị đi.

Bởi vì anh ta cũng may mắn thoát nạn, không biết tiếp theo sẽ có thứ gì xuất hiện từ bên dưới, nếu không nhanh chóng rời đi, một khi từ bên trong lần lượt xuất hiện một loạt những sinh vật bất ngờ, có thể sẽ trực tiếp đe dọa tính mạng, lúc đó dù có tài năng thông thiên cũng không thể thoát khỏi.

Vì vậy, bây giờ cách tốt nhất là nhanh chóng rời đi.

Sau đó một lần nữa, Tô Thành cũng mệt đến mồ hôi đầy đầu, nhìn

thấy một đám anh em trước mặt xong liền không ngừng vẫy tay, kêu mọi người tiếp tục lần lượt đi theo.

Nhưng đúng lúc này Muộn Du Bình lại đột nhiên dừng lại, sau đó anh ta nheo mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, dường như không muốn rời đi.

Điều đó khiến Tô Thành cảm thấy hơi thắc mắc, tên này lại làm gì nữa vậy?

Chẳng lẽ lại có sắp xếp gì khác, khiến người ta cảm thấy không dễ hiểu cho lắm.

Ngay sau đó, Tô Thành cũng nhìn thẳng vào đối phương rồi liên tục hỏi: "Tên này đang làm gì vậy?

Cứ đứng mãi ở đây cũng không phải là cách hay, có sắp xếp gì à." Khi hỏi anh ta cau mày lại, và bắt đầu nhắc nhở đủ kiểu, hy vọng nhờ đó có thể làm rõ chuyện này hơn một chút.

Nghe vậy, Muộn Du Bình chỉ có thể chỉ tay vào lối ra mà họ vừa đi qua.

Nhìn thấy đối phương ra hiệu một lúc xong, Tô Thành lập tức hiểu ra ý nghĩa bên trong.

Theo ý của Tiểu Ca, e rằng trong khoảnh khắc đó, bên dưới có thể sẽ có thứ gì đó chạy ra, vì vậy nếu cứ như vậy mà đi luôn, thì chẳng khác nào mang một đống nguy hiểm đến cho khu dân cư trước mắt.

Vạn nhất có một số sinh vật bất ngờ từ bên trong xuất hiện, có thể sẽ đe dọa đến sự an toàn của cả một vùng, thậm chí sẽ trực tiếp mang đến một trận tai nạn.

Bởi vì không phải tất cả mọi người đều có sức chiến đấu mạnh mẽ như Tô Thành và Muộn Du Bình, nên nhất định phải chuẩn bị đầy đủ từ trước.

Sau khi cân nhắc những điều này, Tô Thành gật đầu, rồi cười nói: "Yên tâm đi, vừa rồi tôi đã giết chết con Tống tử bên trong đó rồi, e rằng nó cũng chẳng có gan tiếp tục bò lên nữa đâu." "Nhìn cái hang động này chắc là hình thành tự nhiên, tuyệt đối không phải xuất hiện một hai ngày, đã lâu như vậy rồi mà một số sinh vật bất ngờ bên trong vẫn chưa xuất hiện, vậy thì rõ ràng là chúng nhất định sợ hãi thế giới bên ngoài, hoặc là bị mắc kẹt bên trong không thể ra ngoài.

Tất cả mọi thứ tuyệt đối không chỉ là một loại cơ duyên trùng hợp, nên chúng ta tuyệt đối không có hiểu lầm, cũng không có làm sai, nên cũng đừng có áp lực tinh thần lớn như vậy, chúng ta tuyệt đối sẽ ổn định." Trong lời nói, Tô Thành không ngừng nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, nhắc nhở và cảnh báo đủ kiểu.

Nghe xong lời nhắc nhở và đề nghị của Tô Thành, đối phương liền gật đầu, dường như từ từ xua tan một loạt lo lắng liên quan trong lòng.

Như vậy, đối với anh mà nói thì đây cũng quả thực là tốt nhất.

Cuối cùng, họ cũng đều tự bình tĩnh lại tâm trạng, đứng yên một chỗ, một lần nữa xem xét lại một số sắp xếp hành động tương ứng tiếp theo.

Hiện tại nơi họ đang ở cũng là một khu vực chưa biết, xung quanh còn có một loạt mộ đạo tối đen chật hẹp.

Đã đến đây rồi, thì nhất định phải đi hết con đường này.

Tô Thành lập tức triệu hồi tiểu trình tự hệ thống trong đầu.

"Hệ thống, lập tức tìm kiếm cái thứ mà tôi vừa chém giết đó, nó có phải là chủ nhân thực sự của ngôi mộ này không?" Ngay sau đó Tô Thành lập tức phát hiện giao diện hệ thống hiện lên một loạt thông báo. 【Keng!

Hệ thống kiểm tra chỉ lệnh liên quan của chủ nhân, thông tin đang được tìm kiếm…】【Chúc mừng!

Dựa trên tìm kiếm của tiểu trình tự hệ thống, đã thành công đề xuất thông tin hữu ích cho ngài, liệt kê các kỹ năng liên quan, xác nhận chính xác người ngài vừa đối phó chính là chủ nhân của ngôi mộ này!】 Sau hàng loạt âm thanh nhắc nhở của tiểu trình tự hệ thống, giao diện ngay lập tức hiển thị một hộp thoại, và nhanh chóng đưa ra thông tin dữ liệu tương ứng.

Chỉ trong chốc lát, Tô Thành đã vui sướng khôn tả, đối với anh mà nói, đây tuyệt đối là một lần thao tác thành công.

Cả đời anh sắp đạt đến đỉnh phong rồi, khoảng cách tới thành công đã rất gần.

"Tốt tốt tốt, vậy thì tuyệt vời rồi, đã giải quyết được chủ nhân ngôi mộ, vậy thì cả ngôi mộ này sẽ không còn uy hiếp lớn nữa, chúng ta đi chắc cũng sẽ thuận lợi." Tô Thành liên tục cảm thán, trong lòng tràn ngập sự vui sướng.

Bởi vì đối với anh, trong một ngôi cổ mộ siêu lớn, uy hiếp lớn nhất chính là chủ nhân ngôi mộ, cũng là trùm cuối thực sự của cả ngôi mộ.

Đã giải quyết được loại trùm cuối bá đạo nhất rồi, vậy thì những thứ còn lại không đáng nhắc tới, đều chỉ là tép riu mà thôi, nên anh cũng chẳng bận tâm.

Vì vậy, bước tiếp theo, Tô Thành chắc chắn sẽ tăng tốc, tiếp tục hành động.

Bàn Tử lập tức đến gần, nhìn Tô Thành thì không ngừng chớp chớp mắt, cả khuôn mặt lộ ra chút mơ màng.

"Huynh đệ, huynh đệ mau nói cho tôi nghe đi, dưới đó đã xảy ra

chuyện gì vậy, tôi cứ cảm thấy mình như bị mất trí nhớ vậy, anh có thể kể lại cặn kẽ cho tôi được không?" Bây giờ Bàn Tử nóng ruột, không ngừng đi đi lại lại, cứ muốn làm rõ mọi chuyện.

Nghe xong những lời đó, Tô Thành lập tức trợn trắng mắt với anh ta.

"Thật ra cũng chẳng có gì, nên hỏi Anh Bàn ấy, đáng lẽ có thể rời đi rồi, nhưng anh ta cứ nhất quyết chui vào cái hang băng đó, suýt nữa làm tôi và mấy người kia toi mạng." "Lúc đó tôi đã phản ứng rất kịp thời, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, tôi đã ra tay dứt khoát, dùng một đao chém đứt đầu cái chủ nhân mộ bá đạo nhất bên trong đó." Anh ta kể lại những chuyện xảy ra dưới đó với đủ màu sắc nghệ thuật, nói năng sinh động, khi khoa tay múa chân còn tỏ ra đặc biệt vui sướng.

Chương 566

Lời giải thích của Tô Thành hăng say, Bàn Tử bên cạnh nghe rất kỹ, cả mắt đều mở to, chăm chú lắng nghe, sợ lỡ mất bất kỳ nguy cơ căng thẳng nào.

Sau khi nghe xong lời giải thích của Tô Thành, đối phương cũng bắt đầu lẩm bẩm khen ngợi ở phía trước: "Hiểu rồi, nếu vậy thì lúc đó đúng là kinh hồn bạt vía, thật sự quá bất ngờ, may mà anh không sao, quá tuyệt vời!

Như vậy thì sau này hành động của chúng ta cũng sẽ trở nên hoàn hảo hơn." Rồi sau đó Bàn Tử tiếp tục khoa trương cảm thán đủ kiểu, rồi giơ ngón cái lên khen ngợi không ngớt.

Tô Thành cũng chỉ biết cười ha ha bên cạnh.

"Thôi được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, phải nhanh chóng tiến vào, tìm hiểu xem tiếp theo có sắp xếp hành động gì không, vì chúng ta không còn nhiều thời gian." Rồi sau đó anh ta khẽ thúc giục mọi người, rồi hít một hơi thật sâu.

Vì đã hiểu rõ mọi chuyện, họ phải ứng phó với nguy cơ một cách hợp lý, vì hiện tại mà nói, thời gian thực sự không còn nhiều, và thực sự cần phải sắp xếp lại.

Sau khi cân nhắc các vấn đề liên quan, anh lại một lần nữa sắp xếp lại suy nghĩ.

Tô Thành đi phía trước, dẫn Hoắc Tú Tú theo cùng, còn Bàn Tử và Muộn Du Bình thì theo sát phía sau.

Xuyên qua cái chướng ngại vật bằng gỗ chật hẹp trước mặt, rồi từ từ tiến đến một vị trí khác.

Cuối cùng, họ chầm chậm tiến đến gần phía trước, nhưng đúng lúc này, đột nhiên nhìn thấy ở vị trí phía trước nhất, dường như có một tia sáng xanh yếu ớt phát ra.

Tia sáng xanh đó đặc biệt nổi bật.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm, quả thực rất căng thẳng, cảm thấy mọi dây thần kinh đều căng như dây đàn, đoán chắc có nguy hiểm rình rập!

"Nhanh, nhanh, nhanh, chuyện gì thế này?

Sao lại đột nhiên xuất hiện ánh sáng xanh?

Chẳng lẽ chúng ta đang quay phim ma à?

Chúng ta đi nhầm đường rồi sao?" Bàn Tử đứng ở phía trước, cả da đầu đều tê dại, miệng không ngừng lẩm bẩm hỏi, bởi vì anh ta thấy thật sự khó hiểu, cả trong lòng đều cảm thấy khó tin.

Trong tình huống bình thường thì sẽ không thể xuất hiện ánh sáng xanh, điều này hoàn toàn không bình thường.

Nghe xong, Tô Thành không trả lời ngay, mà cùng với Bàn Tử bước về phía trước, vì lúc này thực sự không thể vội vàng đưa ra kết luận.

Còn về việc tại sao lại xuất hiện ánh sáng xanh, thì chỉ có thể tìm hiểu rõ ràng những sắp xếp tiếp theo, như vậy mới hợp lý hơn.

Vì vậy, Tô Thành đành cố gắng bình tĩnh, sắp xếp lại suy nghĩ, rồi nhìn Bàn Tử an ủi: "Phía trước có nguy hiểm gì?

Chỉ cần đến đó, chúng ta sẽ hiểu rõ tình tiết, cứ theo đó mà làm, đến lúc đó cũng có thể tìm hiểu ngọn ngành." (Theo ý Bàn Tử, lúc này dù có thế nào cũng phải hoàn thành chuyến đi này.

Anh ta thực ra đã có ý định lùi bước, vì biết phía trước có thể nguy

hiểm.

Nhưng thấy Tô Thành kiên quyết như vậy, anh ta cũng ngại không dám nói ra, vì dù sao mọi người đều không lùi bước, nếu anh ta trực tiếp đề nghị rút lui thì chẳng phải sẽ bị coi là kẻ nhát gan sao?) Cuối cùng, anh ta đành cố gượng theo Tô Thành tiếp tục đi về phía trước, cả người tỏ vẻ vô cùng khó xử.

Cuối cùng, Tô Thành đi phía trước, Muộn Du Bình theo sát phía sau, chuẩn bị đi theo hướng ánh sáng xanh để tìm kiếm đích đến tốt nhất.

Vừa đi vào chưa được bao xa, đột nhiên nghe thấy một loạt chuyển động nhỏ.

Sau đó nhìn bức tường, dường như có thứ gì đó đang khẽ rung chuyển ở đó, khiến một ít bụi bẩn từ các kẽ hở cũng bắt đầu rung nhẹ.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này thì cảm thấy da đầu tê dại, cả tâm thần càng thêm bất an, không biết dưới tảng đá kia giấu thứ gì, nên chỉ muốn nhanh chóng trốn thật xa.

"Trời ơi, nhìn xem dưới tảng đá có thứ gì sắp chui ra rồi kìa, hay là chúng ta mau chạy đi, nếu không đi nữa thì lát nữa không kịp đâu, cái thứ quỷ quái gì thế này, thật sự quá đáng sợ!" Sợ chết khiếp, anh ta liên tục lùi bước, mặt mũi xanh lè, cố gắng chạy nhanh nhất có thể.

Nhưng Tô Thành lại cười hì hì, nói: "Sợ cái quỷ gì chứ, đừng quên chúng ta là Tiểu Vương tử Đạo Mộ đó.

Chút chuyện nhỏ này thì thấm vào đâu.

Cứ yên tâm mà đứng bên cạnh đi, có Tiểu Vương tử Đạo Mộ ở đây bảo vệ, cứ yên ổn chờ kỳ tích xảy ra." Trong lúc nói chuyện, Tô Thành tỏ ra vô cùng tự tin, khuôn mặt luôn giữ vẻ trấn tĩnh như thể

mọi chuyện đều đã nằm trong dự liệu của mình.

Nghe Tô Thành nói xong, Bàn Tử cũng đành thở dài.

Đúng là hết cách, đã Tô Thành không muốn đi thì mình cũng chẳng làm gì được, Ngô Tà chỉ đành cắn răng cùng Tô Thành đi vào.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, hai người cũng phải cùng nhau đối phó.

Sau đó, hai người họ cũng lần lượt đi theo, tiến về phía trước.

Thế nhưng ngay khi vừa tiến lên, ở phía trước, một điều bất ngờ đã xảy ra ngoài dự đoán của tôi.

Đột nhiên, từ khe đá kia, một tràng tóc dài giống hệt tóc phụ nữ từ từ mọc ra.

Một số chùm tóc trực tiếp ló ra từ khe nứt.

Thấy vậy, Bàn Tử khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi điều chỉnh lại trạng thái tinh thần của mình.

Sau đó, anh ta bắt đầu lẩm bẩm các kiểu: “Hù chết tôi rồi, vừa nãy tôi cứ tưởng là nguy hiểm cơ, tim đập hơi nhanh một chút.

Giờ thì ổn rồi, giải quyết xong, ban đầu cứ tưởng chỉ là mấy sợi tóc thôi chứ.” Anh ta vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ vai mình, khẽ thở ra một hơi.

Chương 567

Đúng là lời nói khiến người ta kinh hãi!

Nếu không phải vừa nãy có đủ ánh sáng, chắc chắn anh ta đã quay đầu chạy mất, chứ không thèm ở lại đây tiếp tục quan sát đâu.

Tô Thành và Hoắc Tú Tú bĩu môi, nhìn Bàn Tử mà không nói thêm lời nào.

Để đảm bảo an toàn, Tô Thành nhắc nhở Bàn Tử: "Tuyệt đối đừng mừng rỡ quá sớm, vì giờ chúng ta chưa biết rõ tình hình thế nào.

Cho nên bây giờ phải giữ bình tĩnh là chính, nhất định phải ở một bên chờ một lát, như vậy mới đáng tin cậy hơn." Vừa nói, tôi vừa không ngừng nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, liên tục đưa ra các lời khuyên.

Vì gặp phải chuyện như vậy, chắc chắn tôi không thể có được, cho nên tôi liên tục nhắc nhở.

Nhưng Bàn Tử nghe xong lại lắc đầu không coi là gì.

"Xem lời cậu nói kìa, có gì to tát đâu." "Không phải chỉ mấy sợi tóc thôi sao?

Làm gì mà la toáng lên như vậy, nhìn xem, tôi sợ mấy sợi tóc đó, đối với tôi, chẳng đáng gì." Lúc nói chuyện, Bàn Tử cảm thấy như mình đã miễn nhiễm với mấy thứ này rồi.

Tôi chỉ bĩu môi, không nói thêm.

Bởi vì miệng lưỡi thằng cha này bây giờ thì hay ho thế thôi, lát nữa khi thực sự đụng chuyện, hoặc khi thấy tình huống bất ngờ nào đó, chắc chắn tự mình sẽ phải nghi ngờ cuộc đời, lúc đó sẽ còn nói thế này nữa không.

Thế nên bây giờ, bản thân tôi chỉ là chưa nghĩ ra cách mà thôi.

Cuối cùng, mọi thứ trở nên tĩnh lặng.

Chúng tôi ai nấy đều phải suy nghĩ kỹ lưỡng về những sắp xếp tiếp theo, v.v.

Rốt cuộc gặp phải chuyện như vậy, bản thân cũng gặp phải một số rắc rối, và quả thực người bình thường không thể hiểu được.

Nhưng ngay khi Tô Thành chuẩn bị từng bước tiến hành, đột nhiên cậu ta phát hiện ra một chuyện.

Mấy sợi tóc mà cậu ta vừa nãy cho rằng đã hoàn toàn được bảo vệ kia, không biết vì sao đột nhiên lại bắt đầu sinh trưởng cực nhanh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Điều đáng sợ là tốc độ sinh trưởng này không ngừng tăng nhanh, chúng liên tục mọc ra, dường như muốn quấn lấy trước mắt.

Nếu không nhanh chóng nắm bắt cơ hội, e rằng lát nữa sẽ không kịp nữa, thực sự sẽ khiến người ta rợn tóc gáy.

Trong khoảnh khắc đó, tôi chỉ có thể liên tục lùi lại phía sau, hy vọng có thể nhanh chóng né tránh.

Nếu không nhanh chóng trốn thoát, có thể bước tiếp theo sẽ gặp rắc rối, thực sự sẽ khiến tôi nghi ngờ nhân sinh, lúc đó thì thật sự xong đời rồi.

Cho nên trong bước tiếp theo, chỉ có thể thành công chứ không được thất bại.

Két!

Trong khoảnh khắc căng thẳng cuối cùng, những người đồng hành chỉ có thể cùng nhau sắp xếp, tiếp theo phải làm sao để thoát ra, đừng mãi chìm trong u uất.

Chuyện này, nhất định phải tìm cách giải quyết.

"Mau mau rời khỏi đây, nguy hiểm đang cận kề, nhanh chóng thoát đi!" Lão Bàn liên tục gào thét khản cả giọng, thậm chí cả người anh ta cũng trở nên khàn đặc, vì hôm nay, anh ta phải cùng những người bên cạnh rời đi.

Nếu lỡ mà họ còn nán lại đây, e rằng lát nữa sẽ gặp bất trắc, thậm chí sẽ đối mặt với nguy hiểm.

Nhưng phản ứng của Bàn Tử vẫn chậm hơn một chút.

Khi anh ta chưa kịp xoay người, đột nhiên nghe thấy một tiếng "ái nha!", rồi ngay lập tức thấy toàn bộ chân mình bị sợi tóc quấn chặt.

Sợi tóc trực tiếp quấn vào gót chân anh ta, khiến anh ta không thể cử động.

Bây giờ anh ta ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế này nhưng vẫn không được, khiến cả người anh ta hoảng loạn và u uất.

Sau đó, anh ta bắt đầu không ngừng lớn tiếng kêu gọi, vừa đuổi theo Tô Thành vừa liên tục vẫy tay về phía tôi, cầu cứu.

"Mau giúp tôi!

Mau giúp tôi đi, không thì tôi gặp rắc rối lớn rồi!

Mau cứu tôi ra, mau cứu tôi ra đi!" Bàn Tử cảm thấy hoảng sợ, rồi liên tục kêu gọi Tô Thành các kiểu, trong lòng càng thêm u uất.

Nếu không có người khác giúp đỡ, e rằng tiếp theo anh ta sẽ bị chuyện này, sẽ trực tiếp đối mặt với cái chết, cuối cùng cũng chỉ là một cái xác vô dụng.

Tô Thành thực sự cạn lời, không biết phải nói gì với tên này.

Lần nào cũng thích gặp phải chuyện như vậy, đúng là cái tên cứng đầu.

Nếu không phải đối với Bàn Tử này có một chút tình nghĩa, Tô Thành e rằng sẽ bị tên đó làm cho tức chết.

Cuối cùng, thực sự hết cách, Tô Thành đành phải ngay lập tức chăm sóc Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình rời đi trước, rồi cảm thấy phải quay về phía Bàn Tử.

Trong tình huống này thì phải làm sao đây, chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn, để tên đó tự sinh tự diệt sao?

Chương 568

Trước mặt, Tô Thành lườm Bàn Tử một cái rõ to, miệng không ngừng cằn nhằn than vãn: "Sớm đã nói với anh rồi, nhất định phải chú ý an toàn, nhất định phải cẩn thận, nhưng anh lại chẳng bao giờ nghe, chẳng để lời nào vào tai.

Cứ thích tự chuốc lấy phiền phức, giờ thì hay rồi chứ gì?

Đem cả mạng mình ra đùa giỡn, chỉ biết ở đó gây phiền phức." Vừa trách móc, Tô Thành vừa nhíu chặt lông mày, thậm chí còn liên tục buông lời cay đắng.

Anh ta cảm thấy đối phương thật sự như đất sét trát tường, lần nào cũng không nhớ, chỉ cần cẩn thận một chút, chú ý an toàn một chút thì đã không gây ra bao nhiêu chuyện này rồi.

Bàn Tử lúc này chỉ có thể khổ sở, Tô Thành liền sắp xếp: "Cần phải luyện tập kỹ càng, bây giờ không được tiếp tục than vãn nữa, nếu bây giờ chưa ra ngoài được, thì tôi nhất định sẽ xông pha dẫn đầu.

Quan trọng là bây giờ phải tìm cách ra ngoài trước đã." Lúc này Bàn Tử trông thật đáng thương, bây giờ anh ta thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Nếu không có ai giúp đỡ, hôm nay anh ta sẽ chết.

Hơn nữa, trước mặt cái chết như vậy, dù có than vãn thêm một chút thì có ích gì, căn bản không thể thay đổi được sự việc, chỉ khiến cả người càng thêm khó chịu.

Cho nên anh ta chỉ có thể không ngừng van nài Tô Thành, hy vọng có thể thực sự đối phó một cách hợp lý, rồi giải quyết được tai họa

này.

Tô Thành cuối cùng cũng im lặng, không tiếp tục lựa chọn nữa, vì anh ta biết bây giờ không phải lúc.

Rốt cuộc, tên đó bây giờ đều đang ở bờ vực nguy hiểm, cho dù có than vãn thì cũng không giải quyết được vấn đề mà ngược lại còn thêm phiền phức.

Vì vậy, Tô Thành cuối cùng chỉ có thể thể hiện sự tinh thần mới, lát nữa nếu có thể giúp anh ta ghi chép thành công, nhất định phải giải quyết cái này một cách hợp lý.

Anh ta cảm thấy bất lực, nên phải tìm cách giải quyết trước, những chuyện khác hãy tính sau.

Cuối cùng, Tô Thành đã chạy đến trước mặt, sau đó lập tức rút ra một thanh đao trong tay, rồi nhanh chóng vung về phía trước, liên tục chém.

Thanh trường đao trong tay trông đặc biệt sắc bén, trong khoảnh khắc đó, nó ngay lập tức được vung về phía trước, và chém thẳng vào mấy sợi tóc trước mắt.

Vừa nãy, mấy sợi tóc đó như điên cuồng vung vẩy, nhưng sau một loạt chiến đấu của Tô Thành, chúng lập tức như bị kích thích, sợ hãi liên tục lùi bước.

Tô Thành càng chiến càng hăng, cầm thanh đao đó, điên cuồng chém vào mấy sợi tóc, mạnh mẽ cắt đứt chúng.

Cứ như vậy, Bàn Tử đã khéo léo thoát khỏi một cuộc khủng hoảng.

Vừa lấy lại tự do, Bàn Tử lập tức bò dậy từ dưới đất, không nói hai lời liền nhanh chóng chạy về phía tôi.

Vì anh ta biết bây giờ nếu không bắt đầu chạy, e rằng lát nữa sẽ không kịp nữa.

Vừa chạy, Bàn Tử vừa không ngừng vỗ tay, trong lòng càng không ngừng chửi rủa.

“May mà tôi phản ứng khá nhanh, không thì vừa nãy đã chết thảm rồi.” “Mấy cái đồ khốn nạn, dám cản lão tử à, không lẽ nằm mơ giữa ban ngày sao?

Lão tử mới không bị lừa gạt đâu, tôi phải rời đi ngay lập tức.” Sau một loạt lời chửi rủa liên tục, Bàn Tử lại bắt đầu hít thở sâu, rồi điều chỉnh lại trạng thái tinh thần, sau đó bắt đầu khôi phục lại lý trí chính.

Sau khi hoàn tất việc điều chỉnh trạng thái tổng thể, anh ta trốn ở phía sau Tô Thành.

Trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử như một chú cừu non bị thương, trực tiếp trốn ở một vị trí an toàn, cả người trông đặc biệt biết ơn.

Có lẽ nhìn thấy, Tô Thành lại càng cảm thấy hoảng hốt.

Vì anh ta căn bản không biết vừa nãy mình lại xui xẻo đến vậy, sau một loạt phản ứng, anh ta càng muốn tìm một chỗ nào đó để chui vào, vì chỉ có như vậy mới có thể đánh trả trước.

Nhưng sự thật không phải như vậy.

“Mau, mau đánh mẹ nó đi, nhất định phải dạy cho chúng một bài học thích đáng, quá đáng lắm rồi, mẹ kiếp, trừ ở đây bắt nạt người thật thà ra thì còn làm được gì nữa, nhất định phải đánh chết những kẻ dám cản lão tử ở đây, nhìn cái dáng vẻ khốn nạn kia kìa, nhất định phải đè chúng xuống đất mà chà xát.” Lúc nói chuyện, Bàn Tử nói rất to, nắm chặt nắm đấm, thậm chí còn liên tục múa tay múa chân.

Theo ý của Bàn Tử, đám người này thật sự đáng ghét, cho nên hôm nay chỉ có thể dạy cho chúng một bài học thích đáng thì mới giải

tỏa được mối hận trong lòng.

Nghe Bàn Tử nói một loạt, Tô Thành tự mình cũng chỉ biết cười khổ.

Sau đó anh ta chỉ có thể đáp lại đối phương một câu, rồi nói: "Được rồi, nha." Với một câu nói, Bàn Tử lập tức như quả bóng xì hơi, cả người chỉ có thể cười gượng hai tiếng, gãi gãi sau gáy, lùi lại hai bước, rồi không nói thêm lời nào.

Nếu thực sự có năng lực, thì đã không phải thương lượng như vậy vừa nãy rồi, e rằng đã sớm tìm một chỗ để trốn rồi.

Tô Thành thì bật cười khúc khích, rồi nói: "Được rồi, được rồi, đừng nói nhảm nữa, yên tâm ở bên cạnh đợi đi, xem tình hình rồi làm gì thì làm." Vừa nói, Tô Thành lập tức đáp lại mấy câu, rồi lườm một cái rõ to.

Mặt Bàn Tử cũng đỏ bừng.

Sau đó, xung quanh cũng trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành không ngừng đi về phía trước, rồi cất thanh đao trong tay, gọi hệ thống Tiểu Thành trong đầu.

"Hệ thống!

Mau tìm kiếm, tôi muốn biết thuộc tính của những sinh vật vừa nãy." Tô Thành lúc này lại một lần nữa kích hoạt hệ thống trong đầu, rồi bắt đầu tìm kiếm trong ô tìm kiếm. [Đing đong!

Hệ thống chỉ nhận lệnh tìm kiếm của chủ nhân, đang tìm kiếm, xin đợi một lát.] [Đing đong!

Chương 569

Dựa trên lệnh tìm kiếm liên quan của chương trình con hệ thống, đã thành công liệt kê thông tin liên quan, có thể dựa trên nhu cầu cá nhân khác nhau của bạn để liệt kê thông tin cần tìm.] Cùng với tiếng nhắc nhở liên tục của chương trình con hệ thống, trên màn hình lập tức bật ra một cửa sổ tìm kiếm.

Cùng với thiết kế liên tục của chương trình con hệ thống, nhìn thấy một số tùy chọn và nút xác nhận trên trang, trực tiếp tìm kiếm ra một số thuộc tính liên quan, trên đó hiển thị một số loại thực vật giống như tóc.

Trong đó có giới thiệu liên quan đến loại tóc này, thậm chí có một số đặc tính sinh trưởng và sở thích, v.v.

Tô Thành xem xong thì cười.

Vì trong chương trình con hệ thống đã liệt kê rõ ràng loại thực vật này, căn bản không phải tóc, chỉ là hình dạng bên ngoài giống hệt tóc, nên dễ gây ra hiểu lầm.

Nhưng đối với Tô Thành, đó chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không đáng để nhắc tới.

Vì vậy, sau khi cân nhắc những chuyện này, cậu ta bắt đầu nhe răng cười khúc khích, rồi đơn giản hoạt động gân cốt, chậm rãi tiến về phía trước, rồi nói: “Tôi thực sự không có gì, hừ, nếu cứ như vậy thì hoàn toàn thách thức giới hạn của tôi rồi, được rồi, trò chơi bắt đầu, hôm nay có thể thể hiện một phen rồi.” Trong lúc nói chuyện, Tô Thành bắt đầu xoa xoa vai, rồi lần lượt tiến về phía trước.

Anh ta thấy hôm nay vừa đúng lúc có thể phô diễn tài năng, tha hồ mà gây rối một phen.

Tôi dựa vào một số chức năng tìm kiếm của chương trình con hệ thống và các kết quả đáp án tương ứng, nhìn thấy loại thực vật nhỏ này, dường như thích một số vườn cây ăn quả, cũng có thể dựa vào những thuộc tính này, rồi khống chế tài nguyên, mượn nguồn lửa này để nắm bắt chúng.

Chỉ cần có thể nắm được đối phương, thì có thể khiến chúng không có đường thoát.

Khi đó, trong lòng cũng lập tức có một số điều tương ứng, thậm chí bật ra một số thông tin cảnh tượng liên quan.

Cũng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi hoạt động, không còn giữ thái độ khiêm tốn nữa, cả người cũng tràn đầy sức chiến đấu!

"Quên đi, không hoàn hảo, lần này thật sự đẹp đẽ." Cuối cùng bắt đầu lần lượt đi theo.

Nhưng vừa mới đi về phía trước không xa, Tô Thành liền cầm ngọn đuốc trong tay, rồi nói với Bàn Tử: "Mau theo sát, nếu không nhầm, mấy sợi tóc này sợ ánh lửa.

Nếu có ngọn đuốc tác dụng, chúng sẽ không dám lại gần." Vừa nói dứt lời, Tô Thành lại cầm ngọn đuốc, tiến lại gần chỗ khe nứt mà tóc mọc ra.

Vì hôm nay nhất định phải đi cùng đối phương mà thể hiện một phen, rồi hai người cùng nhau bàn bạc.

Nếu không thể hoàn thành, sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Vậy thì hôm nay mọi người nhất định phải nhanh chóng tăng tốc.

Cuối cùng, mọi người lần lượt tiến về phía trước.

Vì hôm nay đã gặp phải chuyện này, không thể lãng phí thời gian nữa, nhất định phải tăng cường thực lực.

Gặp phải chuyện như vậy, thực sự không có đường lùi.

Vừa cầm ngọn đuốc đến gần, đột nhiên nhìn thấy một loạt tóc đó, dường như bị kinh hãi, tất cả đều lùi về phía sau, rồi không ngừng chạy về phía chỗ trống.

Mục đích đã rõ ràng, nhanh chóng né tránh, thoát khỏi mối đe dọa này.

Trong tình huống này, lần trước đã điều chỉnh lại số liệu, đáp lại một loạt điều chỉnh.

Chỉ cần có thể cố gắng hơn nữa, thì tiếp theo cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, bước tiếp theo cũng có thể đối phó với một cuộc khủng hoảng một cách hợp lý hơn.

Đương nhiên, việc thành công hay không không hề đơn giản như tưởng tượng.

Vì vậy cuối cùng, mọi người cũng chỉ có thể lần lượt tiến về phía trước.

Nhưng vừa mới tiến lại gần, chưa đi được bao xa thì đã nhìn thấy một luồng khí tức quỷ dị ở phía trước.

Sau đó phát hiện ra mấy sợi tóc đó đều sợ hãi liên tục lùi lại, rồi trốn vào khe đá phía sau, không dám tiến lại gần nửa bước.

Một phần thao tác đó thật sự quá thần kỳ, chỉ từ một điểm thôi đã đủ để thấy được sự tồi tệ như thế nào.

Tô Thành cầm ngọn đuốc, lạnh lùng cười nói: “Nhìn xem một đám ngu ngốc này, căn bản không biết gì, nhất định phải dạy cho chúng một bài học thích đáng.” Trong lúc nói chuyện, Tô Thành lại xoa xoa vai, bật cười khúc khích chế giễu.

Đương nhiên, đây chỉ là một thao tác đơn phương.

Liệu có thành công hay không cần phải xem xét có cảnh giới như vậy hay không.

Điều đó cũng khiến Bàn Tử ở một bên mở rộng tầm mắt, đồng thời biết được nỗi sợ hãi của một số kẻ này, và cũng biết được sự xuất hiện của tôi.

Vì vậy, cuối cùng Bàn Tử trông rất đắc ý, cảm giác như mình đã phát hiện ra một lục địa mới.

Cuối cùng, anh ta bĩu môi, rồi không ngừng chọc điện thoại, cười khúc khích liên tục.

"Ái chà chà chà, giỏi quá, giỏi quá, như vậy thì chúng ta đã tìm được chỗ rồi, chỗ này hơi chật chội một chút, dám đối đầu với tôi à, hôm nay cho chúng chết không toàn thây." Một loạt lời đe dọa, Bàn Tử cảm thấy không vui, rồi bắt đầu chửi bới.

Sau đó, anh ta lần lượt đi về phía trước, rồi không ngừng lắc đầu.

Tình hình hiện tại, không còn giữ thái độ khiêm tốn nữa.

Tô Thành khẽ mím môi, lặng lẽ quan sát và suy nghĩ ở phía trước.

Cũng cần phải xem Bàn Tử cụ thể sẽ có những sắp xếp gì, v.v.

Chương 570

Gặp phải chuyện như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy tốn sức.

Sau đó, xung quanh cũng trở nên tĩnh lặng, mọi người đều quan sát ở một vị trí.

Tô Thành bước chân lớn, không ngừng tiến về phía trước.

Sau đó, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, Muộn Du Bình mỗi người một ngọn đuốc, chiếu sáng toàn bộ hành lang mộ đạo.

Cùng với ánh lửa của ngọn đuốc, ánh sáng chiếu rọi, những sợi tóc thực sự nguy hiểm đều trốn vào góc, chỉ thích hợp sinh trưởng ở những góc như vậy, không dám ló ra ngoài nửa phân, căn bản không dám tiếp tục, có khi còn có hành động bất ngờ.

Loại thực vật này có một loại tập tính sinh hoạt.

Trước mặt, Bàn Tử không nhịn được giơ ngón tay cái về phía Tô Thành, không ngừng liên tục khen ngợi và thổi phồng.

"Bá đạo quá anh em, sao mà chuyên nghiệp thế, với phương thức và trình độ này đã đạt đến cảnh giới này, thực sự là khó mà tưởng tượng được, thật sự không có trình độ như vậy." Vừa nói, lại không ngừng giơ ngón tay cái liên tục khen ngợi.

Nghe một loạt lời đó, Tô Thành cũng chỉ bật cười khúc khích.

Vì trong tình huống này, đối phương không hề khó hiểu như tưởng tượng, cho nên mọi chuyện chỉ có thể lấy bình tĩnh làm chính.

Liệu có thành công hay không cần phải xem xét, xem bản thân có thực sự có năng lực như vậy không.

Sau khi thành công, trực tiếp xem một số lựa chọn liên quan tiếp theo, và trình độ chiến đấu tiếp theo của hai người.

Nói cách khác, một số khung cảnh chiến đấu bên trong cũng khá phức tạp.

Tô Thành hít thở sâu, rồi chậm rãi tiến về phía trước.

Vừa chậm rãi tiến về phía trước, lại bắt đầu quan sát tình hình hiện tại.

Đương nhiên, những vấn đề này cũng phức tạp.

Cuối cùng, xung quanh cũng trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành đã đến vị trí sâu nhất của mộ đạo.

Nếu không nhầm, vừa nãy một loạt ánh sáng xanh yếu ớt phát ra từ bên trong, chỉ cần có thể đi vào sâu nhất, rồi tìm một nguồn sáng yếu ớt, thì chắc chắn có thể tìm ra nguyên nhân của nó.

Vì vậy, toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối đều khá khớp, nhân quả đều gắn liền với nhau.

Cho nên nói, thành công cũng chỉ là một bước chân phía trước.

Cũng chỉ là công sức một lát thôi, ai nấy đều trông rất đắc ý.

Cuối cùng, Tô Thành dịch chuyển và lần lượt tiến về phía trước.

Vừa nãy ở phía trước, ánh mắt lóe lên, rồi đã đến đích.

Cuối cùng, ở một vị trí tĩnh lặng, mọi người đều lặng lẽ quan sát, rồi thò đầu nhìn về phía trước.

Toàn bộ xung quanh tĩnh lặng, không nghe thấy một chút âm thanh nào.

Tô Thành chậm rãi hít thở sâu, rồi bắt đầu điều chỉnh một đợt chiến đấu tiếp theo.

“Mọi người nhất định phải chú ý dưới chân, tuyệt đối đừng đi lung tung, vì bên trong có thể có rất nhiều cơ quan, chỉ cần sơ suất một chút thôi có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Tô Thành đứng ở một bên, liên tục nhắc nhở và đưa ra một loạt hướng dẫn cho những người bên cạnh.

Nghe xong, Hoắc Tú Tú sợ hãi rụt cổ lại, xích lại gần Tô Thành.

Bàn Tử thì nắm chặt hai cây rìu, nhìn chằm chằm về phía trước.

Càng lo lắng thì càng sợ, khi Bàn Tử bước về phía trước, chưa được mấy bước, đột nhiên có tiếng “két” vang lên giòn tan.

Hầu như ngay lập tức, trong lòng tôi cũng cảm thấy giật mình, rồi tất cả đều đồng loạt quay đầu nhìn sang.

Lúc này, Bàn Tử cũng đột nhiên cúi đầu, không biết từ lúc nào chân mình đã dẫm phải một khối đá.

Quan trọng là khối đá này đã lún sâu xuống, nếu không nhanh chóng tránh ra, e rằng ngay lập tức sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh ta hoảng sợ, thậm chí cảm thấy tay chân tê dại.

Tình hình hiện tại, tôi biết tình hình có chút không ổn.

Tô Thành cá nhân có một sự thôi thúc muốn chửi thề.

“Bàn Tử, anh đúng là đồ phá hoại, tôi đã nói rồi, nhất định phải chú ý dưới chân, nhất định phải chú ý dưới chân, không hiểu tiếng người sao, thật sự không biết bây giờ đang làm cái quái gì nữa.” Trong lúc nói chuyện, Tô Thành chống hai tay lên hông, nhìn chằm chằm vào đối phương, cả khuôn mặt tỏ ra vô cùng khó chịu.

Vì trong khoảnh khắc đó, anh ta hoàn toàn không thể kiểm soát được cảm xúc bất mãn trong lòng, nên cứ trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Bị Tô Thành mắng xong, Bàn Tử cả người cảm thấy bất lực, cuối cùng cũng chỉ có thể gãi gãi sau gáy, rồi im lặng, không nói thêm lời nào.

Anh ta cũng biết mình đã gây họa lớn rồi.

Chương 571

Sau đó chỉ có thể bình tĩnh lại và nói: "Được rồi Tô Thành, đừng giận nữa, tôi cũng không cố ý mà, sẽ có chuyện gì to tát đâu, nếu thực sự biết có rắc rối lớn như vậy, thì tôi cũng không gây ra một đống chuyện đâu." Vừa nói, anh ta vừa khẽ lau mồ hôi trên trán, rồi lẩm bẩm tự nhủ.

Vì tình hình hiện tại thực sự khiến anh ta cảm thấy khó hiểu.

"Ái chà, Tô Thành, hung dữ làm gì chứ, tôi cũng không cố ý dẫm lên đó, tôi mà biết bên trong thực sự có thứ gì đó, thì chắc chắn thà chết chứ không dẫm lên đâu, nhưng bây giờ sự việc đã xảy ra rồi, anh ở đây mắng tôi thì có ích gì chứ?

Căn bản không giải quyết được vấn đề gì, ngoài việc ở đây làm tôi thêm phiền não ra thì chẳng có tác dụng gì cả." Lúc nói chuyện, Bàn Tử cả người tỏ ra bất lực, thậm chí còn há to miệng, và thể hiện một vẻ mặt bất cần.

Lúc này anh ta cũng biết thực sự mình bất lực, gặp phải chuyện như vậy cũng chỉ là xui xẻo hơn mà thôi, nên mới tỏ ra bị động như vậy.

Nghe một loạt lời đó, Tô Thành cũng khẽ mím môi, rồi chậm rãi tiến về phía trước.

Vì chuyện này đã xảy ra, cũng biết rõ là không thể thay đổi, bây giờ cách duy nhất có thể làm là xem liệu có thể giải quyết được hay không, rồi giảm thiểu tác động xuống mức thấp nhất.

Vì chỉ có như vậy mới có thể giảm thiểu ý thức nguy cơ xuống mức cuối cùng.

Cuối cùng Bàn Tử cũng chỉ có thể không ngừng nuốt nước bọt.

Tô Thành cũng lần lượt đi theo.

Cuối cùng, đến vị trí trước nhất, sau đó bình tĩnh lại, Tô Thành lúc này nói: "Bàn Tử, anh đứng yên đó đừng động đậy, nhất định phải nghe theo chỉ huy của tôi, tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không, lúc đó chúng ta có thể sẽ xong đời, tất cả anh em của chúng ta có thể sẽ tiêu đời." Vừa nói, Tô Thành chậm rãi cúi người, rồi dùng thanh đao trong tay cắm chặt vào khe gạch xanh đó, cứ như vậy mà cố định, khiến khối gạch xanh không thể di chuyển.

Rồi cuối cùng lại nhìn Bàn Tử ở một bên, đừng run tay, ra hiệu cho Bàn Tử kéo một chút khoảng cách về vị trí an toàn.

Tô Thành dùng tay ấn vào cơ quan đó, Bàn Tử liền chậm rãi nhấc chân.

Vì trí tuệ của người cổ đại vĩnh viễn không thể dùng chỉ số IQ mà xúc phạm, để thiết kế ra, bản thân các cơ quan đều liên kết chặt chẽ với nhau, lại đặc biệt tinh xảo.

Nếu trong đó có một chút sai lệch, có thể sẽ kích hoạt một số cơ quan trong công ty, lúc đó sẽ hình thành phản ứng dây chuyền, lúc đó những mối đe dọa gây ra một số tổn hại, không thể lường trước được, thậm chí sẽ trực tiếp vượt ra ngoài phạm vi kiểm soát của cả người.

Vì vậy, đó cũng là lý do vì sao Tô Thành biết bây giờ lại căng thẳng như vậy, tất cả mọi chuyện thực ra đều có nguyên nhân.

Bàn Tử lúc này cũng ở một bên lạnh lùng quan sát mặt đất, điều chỉnh rõ ràng một số trạng thái tâm lý chung.

Cuối cùng, thông qua một loạt đối thoại, Bàn Tử cũng chậm rãi nhấc chân ra, Tô Thành cảm thấy dùng tay ấn chặt sau đó khống chế

được thứ đó, khiến nó không thể động đậy.

Vì vậy bây giờ chỉ có thể đầu tiên suy nghĩ kỹ lưỡng, rồi mới cân nhắc sắp xếp ở phía trước.

Gặp phải chuyện như vậy thực sự khiến người ta cảm thấy bị động, thậm chí còn cảm thấy khó hiểu.

Chờ xung quanh, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng.

Tô Thành chỉ đành tiếp tục đi về phía trước, rồi nhìn thẳng vào một vị trí trước mắt.

Cuối cùng, Bàn Tử đã lấy lại tự do, đứng ở một vị trí xa, quan sát mà không lại gần.

Tô Thành chỉ đành không ngừng lau mồ hôi trên trán, cảm thấy tim đập chân run.

Vì đối với anh ta, một loạt thao tác vừa nãy thực sự đã dọa anh ta sợ hãi.

Nếu không phải vì phản ứng kịp thời với một chiêu lớn, e rằng đã sớm gặp bất trắc.

May mà Tô Thành đã đứng vững, chỉ đành bình tĩnh lại.

Vì vậy, cuối cùng anh ta cũng chìm vào tâm trạng u buồn.

Chờ điều chỉnh xong trạng thái đại khái, anh ta khẽ xoa xoa vai, điều chỉnh lại suy nghĩ, rồi lại một lần nữa tiến về phía trước.

Nhưng trong tình huống này, ai nấy đều cảm thấy tốn sức.

Tô Thành đi lại với tâm trạng thoải mái, rồi điều chỉnh thứ tự.

Cuối cùng, toàn bộ xung quanh cũng trở nên tĩnh lặng, những người xung quanh chỉ có thể tự mình quan sát.

Tô Thành lặng lẽ tiến về phía trước, rồi bắt đầu nhìn, nhìn vào

một cảnh tượng trước mắt.

Bàn Tử có chút không đành lòng, đứng ở phía trước không muốn rời đi.

“Giải quyết xong không phải là Tống tử sao?

Tôi sao có thể nhẫn tâm để anh chết oan uổng vì tôi chứ?” Bàn Tử là người khá nghĩa khí, ít nhất thấy Tô Thành đang tự mình mạo hiểm, tự nhiên không muốn rời đi như vậy.

Khi thấy Tô Thành u uất như vậy, anh ta luôn ở bên cạnh quan sát, thậm chí hy vọng có thể giải quyết, thậm chí mượn cơ hội này để giúp đỡ, nhưng lại phát hiện ra làm như vậy cũng chỉ thêm phiền phức.

Cuối cùng, cả người anh ta cũng cảm thấy u uất, thậm chí trong lòng càng thêm khó chịu.

Tô Thành đứng ở một bên chỉ có thể liên tục thở dài một tiếng, rồi nói: “Vậy thì không thể trách tôi được, rốt cuộc gặp phải chuyện như vậy chắc chắn ai cũng không nghĩ tới, cho nên trong tình huống như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể phân tích lại, xem hôm nay cũng chỉ có thể do chính tôi giải quyết chuyện này.” Điều chỉnh xong trạng thái, Tô Thành bắt đầu lảo đảo đi về phía trước, rồi sắp xếp lại tâm tư sau đó bắt đầu điều chỉnh trạng thái.

Cuối cùng, chỉ có thể chậm rãi tiến về phía trước.

Tô Thành thì đứng ở một bên quan sát và suy nghĩ một số tâm cảnh.

Chương 572

Gặp phải chuyện như vậy thực sự rất u uất.

“Được rồi, không cần nói nhảm nữa, ai bảo chúng ta là anh em chứ, bây giờ anh cứ ở một bên đợi là được rồi, huống hồ đây chỉ là một chút chạm vào cơ quan thôi mà, cũng đi tìm một chỗ ẩn nấp trước đi.” Đứng ở phía trước, Tô Thành nhắc nhở đối phương, rồi cố ý hạ thấp người.

Vì tình hình hiện tại, thực sự cần phải chậm rãi hạ thấp người, rồi cân nhắc một trận chiến ác liệt tiếp theo.

Nếu không thể hoàn hảo giải quyết một cuộc khủng hoảng, thì sẽ đối mặt với một số mối đe dọa, lúc đó một số rắc rối mang đến cũng không thể hiểu được, trong lòng càng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Vì vậy, trong tình huống hiện tại, đối với anh ta, chỉ có thể thành công chứ không được thất bại.

Cuối cùng Bàn Tử, cũng không gây thêm phiền phức cho Tô Thành, lập tức làm theo sắp xếp tìm một chỗ để trốn.

Sau khi thành công, tất cả đều tùy thuộc vào vận may của Tô Thành.

Vì vậy, anh nán lại một góc, hít thở sâu để tự điều chỉnh.

Sau khi điều chỉnh trạng thái tinh thần ổn định, anh lại kéo tay áo lên, rồi tiếp tục tăng tốc bước chân đi theo về phía trước.

Đến nơi, anh bắt đầu dùng một chiêu lớn chặn lại, rồi nhanh chóng theo vào.

Hoắc Tú Tú nắm chặt tay, liên tục dặn dò Tô Thành đủ điều, trên mặt cô ấy hiện rõ vẻ lo lắng tột độ.

Vì nguy hiểm mà Tô Thành đang đối mặt là không thể lường trước, nếu có vấn đề xảy ra, rất có thể sẽ trực tiếp đe dọa đến tính mạng.

Đó là điều cô ấy lo lắng và sợ hãi nhất lúc này.

Nghe xong, Tô Thành chỉ bật cười ha ha.

Đối với anh, đây chỉ là chuyện nhỏ, không đáng kể gì, nên thấy cô gái lo lắng như vậy, anh cũng cảm thấy hơi khó hiểu.

Sau đó, Tô Thành cũng điều chỉnh lại trạng thái chiến đấu, rồi cùng cô gái tiếp tục từng bước đi về phía trước.

Cuối cùng, khi đến vị trí xa nhất, Tô Thành lập tức cầm dao lui về phía sau.

Vừa thu chân về, liền nghe thấy tiếng "rắc" rất lớn, rõ ràng có một bánh răng bên trong khớp vào nhau, rồi bắt đầu chuyển động.

Có lẽ giây tiếp theo sẽ kích hoạt cơ quan, rồi vạn mũi tên sẽ bắn ra cùng lúc.

Đúng như Tô Thành dự đoán, ngay khi âm thanh vừa dứt hẳn, liền vang lên tiếng lách cách, đủ loại tiếng động, sau đó vô số mũi tên dày đặc từ các khe hở bắn ra.

Những mũi tên đặc biệt nhiều, giống như mưa rào, điểm mưa dày đặc.

Tô Thành cầm vũ khí múa may, sau đó toàn bộ mộ huyệt vang lên những tiếng "loảng xoảng" chói tai.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú chỉ đứng ở vị trí không xa, sớm đã đổ mồ hôi lạnh thay Tô Thành và mấy người kia.

Dù sao gặp phải chuyện thế này, ai mà chẳng hoảng, tình huống này cũng thật sự khá u ám.

Vì vậy, trong tình huống hiện tại, chỉ có thể giữ bình tĩnh là chính, chứ biết làm sao đây?

Gặp phải chuyện này, cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

Đi đến phía trước, Tô Thành nhìn đối phương và bắt đầu mím môi.

Sau khi điều chỉnh trạng thái đại khái, anh bình tĩnh lại.

Trương Khởi Linh thành công chỉ còn cách một bước.

Cuối cùng, mọi người cũng lục tục bước theo dấu chân ở phía trước, rồi tiếp tục tiến lên.

Mất khoảng bảy tám phút đi lại, Tô Thành mệt đến mức toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, dưới gót chân là một đống lộn xộn những mũi tên vừa bị anh đánh vỡ.

Tô Thành nhẹ nhàng điều chỉnh, rồi cầm dao lui về phía sau quan sát cảnh tượng hiện tại.

Không tồi, cuối cùng công phu không phụ lòng người, Tô Thành đã hóa giải tất cả các mối đe dọa, không khỏi thở phào một hơi, rồi dùng tay chống eo, tay kia cắm dao xuống đất, quỳ một gối.

"Sau khi xem xét các thông số tổng hợp của tôi, chẳng bằng hoàn thành một nhiệm vụ, xem ra tôi cách thành công chỉ còn một bước thôi." Nghe xong, Tô Thành suy nghĩ.

Tôi không nói hai lời, nhanh chóng chạy về phía Tô Thành.

Cả đám người cũng không kìm được mà chạy đến trước mặt, ôm chặt lấy vai Tô Thành, nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi, cả người đau khổ tột cùng, trong tiếng khóc nức nở còn xen lẫn cảm giác khàn đặc.

Lúc đó, Tô Thành chết tiệt đột nhiên chạy từ xa đến đây, khiến tôi

khó hiểu, thậm chí những người xung quanh cũng thấy buồn bực.

Hoắc Tú Tú nước mắt cũng bắt đầu không ngừng rơi xuống!

Không chỉ vậy, Bàn Tử một bên không ngừng dùng nắm đấm nhỏ đấm vào vai tôi.

“Tô Thành bá đạo quá, lại cứu anh em rồi!

Cậu cứ yên tâm đi, ơn huệ này tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, sau này có cơ hội, anh em tôi nhất định sẽ đền đáp gấp bội, mạng của tôi tôi nhất định sẽ nhớ kỹ.” Bàn Tử tiến lên, giơ ngón cái về phía Tô Thành, hết lời ca ngợi và không ngừng khoác lác.

Chương 573

Bây giờ anh ta vẫn còn thấy lạnh sống lưng, vì vừa nãy tình thế quá căng thẳng, nếu không phản ứng nhanh chóng, chắc đã sớm hồn xiêu phách lạc đi ăn cơm hộp rồi, đâu còn nhiều thời gian mà nói nhảm nữa.

Giờ anh ta cũng không dám tiếp tục nói thêm lời thừa thãi.

Vì vậy, nghe những lời đó, Tô Thành đứng cạnh chỉ cười ha ha, sau đó nhẹ nhàng nói, tránh nhắc lại những lời mắng mỏ trước đó, giờ anh thấy điều đó thật vô nghĩa, nên tiếp theo anh chỉ muốn bình tĩnh lại.

"Ừm," suy nghĩ một lát rồi anh mới mở miệng nói: "Thôi được rồi, được rồi, cậu nhóc này cả ngày thích nói nhảm, đừng nói mấy lời vô dụng đó nữa.

Chỉ cần sau này cậu có thể an ổn đi cùng tôi, đừng gây thêm phiền phức, tôi sẽ nghe.

A di Đà Phật, đừng gây rắc rối cho tôi nữa là tốt rồi." Trong lúc nói, Tô Thành nhìn thẳng đối phương, không ngừng phàn nàn, Bàn Tử quả thật bình thường làm việc gì cũng hỏng bét, thành công thì ít mà thất bại thì nhiều.

Vì vậy, lúc này, Bàn Tử khiến Tô Thành cảm thấy đau đầu, thậm chí không có cách nào đối phó.

Vừa nãy Bàn Tử còn thề thốt đủ kiểu đảm bảo, nhưng bị Tô Thành nói một câu, cả mặt anh ta lập tức đỏ bừng đến tận mang tai, rồi không ngừng gãi gãi gáy.

Thậm chí sau khi nhìn Tô Thành, cả người anh ta càng thêm lúng

túng.

“Ai da da, Tô Thành, cậu nói chuyện khoa trương thật đấy, làm tôi giật cả mình.

Làm gì có chuyện tôi vô dụng chứ, tôi cũng có chút năng lực mà, chỉ là bình thường hơi ẩu đoảng một chút thôi.” “Cậu nhóc này lại còn dám cãi cùn à?” Tô Thành trực tiếp trừng mắt nhìn.

“Hơi ẩu đoảng một chút” ư?

Vậy nếu không phải “hơi một chút” thì còn ra thể thống gì nữa?

Đối với vấn đề này, Tô Thành cũng lười tiếp tục nói nhảm với Bàn Tử, chỉ bình phục lại tâm trạng, điều chỉnh trạng thái sức lực.

Bởi vì tình huống hiện tại thật sự đã quá nhiều, ngược lại càng thấy vô nghĩa.

Cuối cùng, mọi người đều bình tĩnh lại.

Tô Thành bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, quan sát vị trí hiện tại, hoặc cố ý hạ thấp tư thái, giảm bớt sự nổi bật của mình.

Và cuối cùng, anh nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt thu gọn tất cả.

Anh vừa mới đi về phía trước không xa thì đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng hiện tại.

Ở phía xa nhất lại có một cái hộp, một ánh sáng yếu ớt lại từ khe hở của cái hộp đó len lỏi ra.

Cái hộp đó lớn bằng lòng bàn tay, được đặt yên tĩnh trên một bậc thang ở phía trước nhất, xung quanh bày biện một số đồ gốm sứ cúng tế kỳ lạ.

Ở phía cuối cái hộp lại có một bức tượng khổng lồ, cao tới vài mét.

Và bức tượng ngắn ngủn đó lập tức khiến cả lòng Tô Thành cảm thấy khó hiểu, hoàn toàn không bình thường chút nào.

Tại sao một bức tượng lại xuất hiện ở ngay trước mắt, lại còn xuất hiện ở một vị trí đặc biệt như vậy, khiến người ta cảm thấy khó tin nổi.

Điểm mấu chốt nhất là, vị trí của bức tượng lại nằm ngay trong mộ huyệt.

Trong tình huống bình thường, một mộ huyệt để chú trọng phong thủy, tuyệt đối sẽ không để những thứ linh tinh, đổ nát khác đi vào.

Vì vậy, ngay cả một thứ nhỏ nhặt vớ vẩn như vậy cũng khó mà vào được, huống hồ là xuất hiện ở đây.

Chính vì vậy, trong phút chốc, trong lòng Tô Thành có một dấu hỏi lớn.

Thậm chí đầu óc anh cũng hơi hỗn loạn, vì anh cảm thấy thực sự có chút khó hiểu.

Nhưng đám người phía sau dường như hoàn toàn không để ý đến lời Tô Thành.

“Nhanh nhanh nhanh, mau theo đi!

Oa tắc, mấy ngày nay nó phát ra ánh sáng xanh, chẳng lẽ là những viên ngọc lục bảo sao?

Ha ha, chúng ta phát tài rồi!

Nếu thật sự là ngọc lục bảo, thì chúng ta chắc chắn đã gặp vận chó má rồi, chứ nếu không thì sao lại vô tình đúng vào đây chứ?” Thấy Tô Thành không nói gì, Bàn Tử liền mở miệng, không ngừng khoác lác một trận, trong lòng lập tức vui sướng khôn xiết.

Theo cách nói của anh ta, một khi ngọc lục bảo xuất hiện trước

mắt, điều đó rõ ràng báo hiệu sắp có vận may đến!

Tô Thành chỉ liên tục lắc đầu cười khổ, không nói gì thêm.

Đối với những lời đó của Bàn Tử, Tô Thành chỉ cười ha ha không nói gì.

Tất cả đều là lời vô nghĩa, nên thay vì phí lời với đối phương ở đó, chi bằng trước tiên hãy bình tĩnh lại, rồi suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào?

Cuối cùng, cả không gian xung quanh chìm vào tĩnh lặng, chỉ có những người đã trải qua nhiều điều mới tỏ ra căng thẳng.

Rõ ràng là Bàn Tử lại bị tiền tài làm mờ mắt.

Cái cậu nhóc này vừa nhìn thấy đồ có giá trị, vừa thấy thứ gì đó thú vị là hai chân đi không nổi nữa, không nghe lời sai khiến, thậm chí còn muốn mang tất cả về mới được.

Chương 574

Ở phía trước, anh (Tô Thành) bắt đầu khuyên nhủ Bàn Tử đủ kiểu, nói rằng đừng tin bất cứ thứ gì ở đây.

Thế nên lúc đó Bàn Tử căn bản không nghe lọt tai, cứ thế đi về phía trước.

Cuối cùng, Tô Thành đã trực tiếp kéo cậu nhóc lại.

Nhưng tên này như bị ma ám vậy, cứ thế đẩy thẳng Tô Thành ra.

"Ai da da, được rồi!

Đến lúc đó hai anh em mình chia năm năm không phải tốt sao?

Ở đây làm gì chứ?

Tôi biết cậu nhất định có cách, sợ tôi độc chiếm à?

Cậu thấy tôi là loại người đó sao?

Yên tâm đi, trong tình huống này tôi nhất định sẽ sắp xếp cho cậu, yên tâm đi, hai anh em mình sẽ nói chuyện rõ ràng." Cậu nhóc vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng, quả thật đúng là như vậy.

Anh ta nghĩ Tô Thành là kẻ có ý đồ ở đây, muốn chia chác lợi nhuận, nên cố ý đưa ra một nửa lợi nhuận.

Gã này đúng là "hận sắt không thành thép", Tô Thành suýt nữa bị cậu nhóc này làm tức chết.

Rõ ràng là tên này đã trực tiếp bỏ qua sống chết của mọi người.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ gây ra mối đe dọa cực lớn, hậu quả sẽ khôn lường.

Vì vậy, cuối cùng Tô Thành đành phải tăng tốc bước chân, nhẹ

nhàng dẫm lên mặt đất, nhanh chóng lao về phía trước.

Bất kể thế nào, dù có chuyện gì xảy ra, hôm nay anh phải hoàn thành kế hoạch này, phải mang đối phương đi bằng được.

Vì vậy, cuối cùng anh bắt đầu nhanh chóng đi theo.

Sau một hồi chạy vội vã, Bàn Tử mệt đến mức đầu đầy mồ hôi.

Cuối cùng, anh ta bắt đầu không ngừng lau mồ hôi trán, sau đó bắt đầu xông tới với khí thế của đại ca.

Tô Thành đứng một bên chỉ khẽ mím môi.

Bàn Tử đến gần cái hộp, rồi cảm khái nói: "Ai da mẹ ơi, mau nhìn xem!

Thật sự quá thần kỳ!

Sao tôi lại cảm thấy nó giống như hộp Pandora vậy.

Hahaha, xem ra lại kiếm được món hời lớn rồi." Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử trong lòng vui sướng khôn xiết.

Trong tình huống hiện tại, anh ta cảm thấy chỉ còn một bước nữa là thành công, chỉ cần nhanh chóng theo kịp là chắc chắn sẽ thành công.

Tô Thành thì chỉ đứng một bên liên tục lắc đầu.

Nhìn Bàn Tử, anh ta chỉ đang làm trò khoe mẽ trí thông minh.

Vì nhìn tình hình hiện tại, căn bản không thể thành công.

Cuối cùng, Bàn Tử đến gần nhất, Tô Thành cũng đã đến trước mắt.

Sau đó, hai người họ bàn bạc một hồi, rồi đạt được mục đích thực sự.

Nhưng vừa mới đến nơi này, Bàn Tử lập tức xoay người, sau khi

xoay người lại khéo léo tránh được những nguy hiểm đó.

Sau đó, anh ta bắt đầu liều mạng cố gắng mở cái hộp đó ra.

Bình thường vẫn luôn biết quy tắc ở đây, nhưng giờ lại quên hết mọi chuyện.

Đứng bên cạnh, tôi (Ngô Tà) nhìn Bàn Tử cảm thấy tức giận.

"Bàn Tử quá đáng thật đấy!

Không biết nghe lời sắp xếp gì cả, đúng là "lành sẹo lãng quên đau đớn".

Không thể cứ thế mãi được, Tô Thành có ý tưởng gì không?

Ít nhất cũng nên suy nghĩ kỹ, xem có thể khiến anh ta hiểu ra mà dừng lại kịp thời không.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả chúng ta đều sẽ gặp bất trắc." Bàn Tử đứng trước mặt không ngừng lẩm bẩm, và không ngừng oán trách, vì anh ta luôn cảm thấy đối phương cố tình gây chuyện.

Vì vậy, trong phút chốc, cả tâm trạng anh ta cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Nghe những lời đó, Tô Thành cũng khẽ mím môi, không tiếp tục mắng mỏ.

Chương 575

Bây giờ nói thêm cũng vô nghĩa.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, mọi người liền lục tục tiếp tục đi theo, một đường theo sát.

Cuối cùng, Bàn Tử há miệng cười ha hả không ngừng nói: "Ai da ha ha, xem ra chúng ta lại đào được kho báu rồi, nhìn thấy chưa?

Hộp Pandora đó, chúng ta vẫn luôn muốn thấy hộp Pandora!" Sau đó Bàn Tử đứng trước mặt, không ngừng chụp ảnh, thậm chí cứ ngắm nhìn lên xuống mãi không thôi, rõ ràng gã này muốn nghiên cứu kỹ lưỡng, rồi nắm rõ một số đường đi nước bước bên trong.

Tô Thành thì đứng ở vị trí phía trước vẫn luôn lặng lẽ quan sát, không hiểu Bàn Tử rốt cuộc có thể làm ra trò trống gì, anh luôn cảm thấy có chút khó hiểu, chẳng phải là cố tình gây rắc rối sao?

Nghiên cứu một lúc lâu, Bàn Tử cũng không tìm ra được cách nào thật sự có thể mở được.

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ rằng nếu đã không mở được bây giờ, và chúng ta không thể giải quyết thì thôi cứ nhanh chóng rời khỏi đây đi, để tránh lãng phí thời gian và cơ hội quý báu.

Nhưng Bàn Tử lại căn bản không đi theo lẽ thường.

Anh ta cứ đứng bên cạnh vây quanh, đến khi đến lượt mình, liền chậm rãi đi theo, rồi sau một loạt lay động, bắt đầu hít thở sâu.

Rõ ràng, anh ta cần nhân cơ hội này để điều chỉnh tình hình đại khái.

Sau khi điều chỉnh tổng thể tình hình xong xuôi, anh ta bắt đầu khẽ mím môi, rồi tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi không tin nữa!

Cái hộp Pandora chó chết gì chứ, hôm nay lão tử đây phải mở được nó!” Và cuối cùng, Bàn Tử hạ quyết tâm, rồi cầm một vật lớn, điên cuồng đập về phía cái hộp đó.

Theo ý của Bàn Tử, hôm nay dù thế nào cũng phải mở được cái hộp Pandora đó.

Dù thế nào cũng không thể từ bỏ, vì đối với anh ta, đây tuyệt đối mới chỉ là sự khởi đầu.

Cách làm của anh ta không ổn, nhưng nếu thật sự hoàn thành thì cũng không đơn giản như vậy.

Cuối cùng, Tô Thành đứng một bên khẽ mím môi, rồi bắt đầu nhẹ nhàng điều chỉnh trạng thái.

Sau một lúc lâu, anh bắt đầu từ từ tiến đến phía trước nhất.

Trong mắt Tô Thành xuất hiện ánh mắt sắc bén ở vị trí hiện tại, và anh đã đạt được mục đích của mình ở đây.

Đối với anh, đây là cách giải quyết tốt nhất và hoàn hảo nhất.

Cuối cùng, những người xung quanh cũng chỉ có thể lục tục điều chỉnh trạng thái của mình.

Chờ sau khi cân nhắc mọi thứ xong, họ bình tĩnh lại, rồi sắp xếp kỹ lưỡng một số hành động tiếp theo.

Nhưng vừa mới đi về phía trước không xa, đột nhiên ánh mắt anh (Tô Thành) chợt co rụt lại, rồi nhìn thấy toàn bộ vẻ mặt hiện lên một tia sắc bén.

Và ngay khoảnh khắc tiếp theo, nghe thấy tiếng “ù” lớn, rồi nhìn thấy những quái vật kỳ lạ ở không xa (không biết từ khi nào) đã ngã rạp xuống đất.

Trong loạt sự việc đó, thậm chí Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cũng bị giật mình, liên tục lùi lại mấy bước.

Cuối cùng, họ tập trung nhìn chằm chằm vào những thứ đang hợp lại trước mắt.

Vừa nhìn mấy cái, mấy người đã sợ đến mức không chịu nổi.

Vì họ nhìn thấy ở vị trí phía trước nhất của cái hộp đó, không ngừng có thứ gì đó rơi ra.

Bàn Tử tiếp tục tỏ vẻ không sao, miệng vẫn lẩm bẩm: "Ở đây thì còn làm được gì ngoài việc gây rắc rối đủ kiểu chứ?

Ngoài việc gây rối linh tinh, ngoài việc chỉ gây phiền phức." Bàn Tử một bên không ngừng oán trách, vì những lời than vãn của anh ta thực sự còn tốn công hơn tưởng tượng.

Để đối phó hợp lý với một cuộc khủng hoảng, hoàn thành một nhiệm vụ (thật khó khăn).

Nhưng bây giờ lại phát hiện hộp Pandora căn bản không thể mở được, nên anh ta cũng chỉ có thể có ý tưởng kỳ quặc.

Nhưng đúng lúc đó, Tô Thành đột nhiên thật sự hét lên một tiếng cẩn thận: "Nhanh nhanh nhanh, mau chạy đi!

Bàn Tử chết tiệt, mau chạy!" Tiếng hô hoán nghe có vẻ rất gấp gáp, thậm chí còn có chút hoảng loạn, Bàn Tử luôn cảm thấy hơi mơ hồ, không hiểu là ý gì, bèn quay đầu nhìn theo hướng tay Tô Thành chỉ.

Trời ạ, vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, cả người anh ta lập tức sững sờ tại chỗ, mắt trợn tròn, ngớ người ra nửa ngày không nói nên lời.

Vì vừa mới quay đầu trong chớp mắt, anh ta nhìn thấy một vật

khổng lồ, trực tiếp rơi xuống từ bên cạnh, rồi nhìn thấy những thứ giống như côn trùng vỏ cứng, lục tục bò ra ngoài.

Những con côn trùng vỏ cứng đó không ngừng bò ra ngoài, càng lúc càng nhiều, cứ như thể không gian chứa đựng của chúng đã vỡ vụn, và chúng thoát ra.

Bản thân những con côn trùng này không đáng sợ, nhưng vấn đề là số lượng của chúng siêu nhiều, nhanh chóng bao phủ toàn bộ mặt đất, che kín một mảng đen kịt.

Thần kinh của tất cả mọi người đều căng thẳng tột độ, thậm chí còn khiến họ cảm thấy da đầu tê dại.

“Nhanh nhanh nhanh, mau rút lui!

Chuyện gì thế này?

Chương 576

Tại sao lại xuất hiện nguy hiểm như vậy?

Mau tìm chỗ trốn đi!" "Thật khốn kiếp, đáng sợ quá!

Phải làm sao đây, mau nghĩ cách đi!

Nguyên nhân là gì?

Mau chạy thôi!" Và trong tình huống này, mọi người đều không ngừng la hét, thậm chí có người còn liên tục vẫy tay ra hiệu, muốn sắp xếp vài người bên cạnh nhanh chóng rời đi.

Vì tình hình hiện tại, họ biết rằng nếu không rời đi có thể sẽ gặp xui xẻo, thậm chí đe dọa đến tính mạng.

Đương nhiên, nếu muốn rời đi, cần phải xem liệu có thực lực thật sự hay không.

Cuối cùng, họ lùi lại thật xa, cố ý giữ một khoảng cách nhất định để quan sát từ xa.

Trước mắt, tâm trí mọi người càng thêm hỗn loạn.

Lúc đó, mọi người cuối cùng cũng lục tục mò mẫm đi về phía trước.

Và vừa mới chậm rãi tiến lại gần, mọi người lại một lần nữa chìm vào suy tư.

Mọi người cảm thấy cuối cùng chỉ có thể đứng từ xa quan sát, cố ý giữ một khoảng cách nhất định.

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều không khỏi hoảng sợ, trong lòng càng thêm hỗn loạn tột độ.

Vì họ đều biết hoàn cảnh liên quan mà mình đang gặp phải, biết

những bất trắc hiện tại.

Nếu không thể tìm cách giải quyết, có lẽ tiếp theo sẽ gây ra phiền toái lớn, cuối cùng có thể sẽ trở thành bi kịch.

Tô Thành trước tiên hít thở sâu một hơi, rồi lại điều chỉnh lại một số suy nghĩ, tình hình đại khái.

Chờ sau khi mọi thứ điều chỉnh xong xuôi, anh bắt đầu không ngừng đuổi theo về phía trước.

Chờ một bên chậm rãi đi theo về phía trước, anh điều chỉnh lại trạng thái.

"Ai, mau dựa vào tôi đi!" Nếu không, một đống côn trùng sẽ xuất hiện, không còn cách nào khác, chỉ có thể túm lại thành một nhóm.

Ngay cả đến nước này, Bàn Tử vẫn chứng nào tật nấy, chó không thể bỏ thói ăn shit, trong tay anh ta vẫn ôm chặt cái hộp Pandora đó, rồi cùng mọi người vây thành một vòng, thậm chí còn trực tiếp dán chặt vào đó.

Theo ý của anh ta, hôm nay dù thế nào cũng không thể rời đi, phải canh giữ chết dí ở đây.

"Cút hết đi, lũ khốn kiếp!

Một đám thỏ con, mau cút hết đi!

Lão tử đây nhất định sẽ giết chết tụi bay, tránh xa ra!" Anh ta nghiến răng nghiến lợi, không ngừng xé họng chửi bới, rồi liều mạng dùng chân đá.

Những thứ đó vừa mới tiến đến gần, anh ta sẽ trực tiếp đá bay hết, vì dù thế nào cũng không thể để chúng đến gần nửa bước.

Một đám côn trùng cũng lục tục kéo đến.

Nhanh chóng từng đợt từng đợt đuổi theo về phía trước, trông có

vẻ như sắp đến gần rồi.

Vì tình huống hiện tại, nhịp điệu căng thẳng sắp đạt đến đỉnh điểm.

Tô Thành lúc này lập tức nói: "Mau xem xung quanh chúng ta có đồ vật đặc biệt gì không, phải mau chóng chống đỡ!

Tại sao những con côn trùng này lại chuyên môn nhắm vào tôi?" Từ tình hình hiện tại, Tô Thành đã tìm ra một quy luật, vì những con côn trùng này dường như đều bị một loại hấp dẫn nào đó, coi anh là trung tâm của mục tiêu vây khốn, rồi bắt đầu không ngừng từ từ vây hãm, thu nhỏ vòng vây.

Nếu không nhanh chóng rời đi, e rằng sẽ bị đám côn trùng này bao phủ, thậm chí bao trùm lấy, cuối cùng hậu hoạn khôn lường!

Vì vậy, khoảnh khắc đó, thần kinh của cả người đều căng thẳng tột độ, tim đập cũng bắt đầu nhanh hơn, anh biết tình thế có chút vô cùng bất lợi.

Cuối cùng, mọi người đều lùi lại vài bước về phía an toàn hơn, và ở một góc cạnh, có thể kéo giãn khoảng cách, quan sát từ xa.

Tình huống hiện tại bị bắt gặp, cũng rõ ràng là mọi người khá xui xẻo.

Sau khi được Tô Thành nhắc nhở, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cũng bắt đầu tự tìm kiếm lẫn nhau, quả thật không tìm thấy gì, hiện tại cũng không có một sắp xếp hợp lý hay kết quả nào.

Sau đó, cả hai người đều đồng loạt, không ngừng nói đủ thứ.

"Tôi biết mà, trong tay tôi chẳng có gì cả, chẳng có gì thì làm sao chứ?

Hoàn toàn không có quy luật nào để nói." "Đúng đúng, xem ra tình

thế có một sự đảo ngược lớn.

Phải làm sao đây?

Chúng ta thực sự gặp chuyện rồi.” Đám người phía trước đều cảm thấy buồn bực, thậm chí miệng không ngừng lẩm bẩm.

Trong đầu họ đều hình thành một dấu hỏi lớn.

Chương 577

Vì trong tình huống hiện tại, họ thực sự cần một số lý thuyết liên quan, ít nhất cũng phải nắm rõ một số đường đi nước bước cụ thể bên trong, như vậy mới có thể đối phó hợp lý với một cuộc khủng hoảng.

Nhưng trớ trêu thay, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, sau khi thảo luận hợp lý mọi thứ xong, họ lại một lần nữa chìm vào suy tư, rồi bắt đầu tâm trạng nặng nề.

Chờ sau khi mọi thứ đều được phân tích thỏa đáng, mọi người lại tự mình chìm vào suy tư.

Ví dụ cuối cùng, họ lục tục từng bước bám sát phía sau.

Sau đó, Tô Thành nhíu mày, chú ý đến cái hộp nhỏ giống như hộp Pandora trong tay Bàn Tử.

Nếu không nhầm, vấn đề hẳn là xuất hiện ở cái hộp nhỏ đó.

Bàn Tử cũng vừa hay chú ý đến sắc mặt của Tô Thành, vẻ mặt có chút khó coi và kỳ quái, bèn không ngừng lùi lại phía sau.

“Tôi hỏi cậu làm gì, cứ nhìn chằm chằm vào tôi như vậy, tôi cảm thấy khó hiểu quá.

Có gì đặc biệt à?

Tôi chỉ là thao tác bình thường thôi mà, nhưng ngàn vạn lần đừng có gì đâu nhé.” Bàn Tử nhíu chặt mày, liên tục nhúc nhích.

Tình huống này nhìn có vẻ thực sự hơi kỳ quái, nên trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nghe xong những lời đó, Tô Thành khẽ mím môi, rồi bắt đầu

không ngừng điều chỉnh lại tâm trí.

Chờ sau khi điều chỉnh tình hình hợp lý xong, anh nói: "Không nói nhiều, lập tức trả cái hộp đó lại cho tôi." Tô Thành có một dự cảm chẳng lành, luôn cảm thấy tất cả những gì đang trải qua hiện tại, dường như có một mối liên hệ không thể tách rời với cái hộp mà anh ta (Bàn Tử) đang ôm trước đó.

Mặc dù Bàn Tử lúc này vẫn cứ bướng bỉnh không chịu buông, cả người đều tỏ ra đặc biệt hưng phấn, Tô Thành không để ý.

Thậm chí cuối cùng anh còn suýt dùng giọng quát mắng, áp chế, nhìn chằm chằm đối phương, và còn dùng ánh mắt để cảnh cáo.

"Không được!

Tôi đã nói rồi, căn bản không có gì hết!

Ai, Tô Thành, cậu ngàn vạn lần đừng quá đáng như vậy!

Nhưng đây là bảo bối tâm can của tôi, đồ đạc đều bị lấy mất hết rồi, thì còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Tôi đã nói rồi, đồ này tuyệt đối không thể đưa cho cậu!" Đồng thời, Bàn Tử ôm chặt đồ vật vào lòng, không ngừng oán trách.

Vì theo ý anh ta, dù thế nào cũng tuyệt đối không thể để người khác trực tiếp lấy đồ đi.

Nghe xong, Tô Thành liền trừng mắt nhìn đối phương một cái, bĩu môi nói: "Tôi thấy tên này đang nói nhảm đấy, thấy đồ vật trước mắt thì lại giả vờ ngây ngô với tôi, thật sự nghĩ người khác ngốc sao?" "Nhìn xem, những con côn trùng vỏ cứng này rõ ràng là đang nhắm vào cái hộp Pandora đó, lập tức trả nó về đi!" Cuối cùng, Tô Thành lại một lần nữa nghiêm khắc quát mắng một trận.

Bất kể bên trong là thứ gì, bảo bối hay trò chơi, cũng đều phải trả

nó về chỗ cũ.

Vì vậy, bây giờ phải nghĩ đến sự an toàn của mọi người, phải đảm bảo những người này có thể rời đi thành công.

Bản thân Bàn Tử thì cảm thấy đầy oán khí, miệng cứ bĩu ra, nắm chặt cái hộp đó, dường như đang suy tính.

Hoắc Tú Tú cảm nhận được một bầu không khí ngột ngạt giữa hai người đàn ông, thật sự sợ rằng hai người họ lỡ mất cảnh giác sẽ ra tay đánh nhau.

Vì vậy, với tư cách là một cô gái, cô chỉ có thể đứng bên cạnh an ủi: "Anh Bàn ơi, em hiểu tâm trạng của anh, nhưng món đồ này hiện tại thực sự là một phiền phức nan giải.

Em hy vọng anh có thể bình tĩnh lại.

Nếu có thể ra tay thì ra tay, nhưng nếu thực sự không giải quyết được, chúng ta cũng chỉ có thể lấy sự bình tĩnh làm chính để đối phó." Lời nói của Hoắc Tú Tú rất bình tĩnh, cũng nhân cơ hội này dẫn dắt đối phương một loạt, để anh ta có thể thật sự bình tâm lại.

Sau một loạt các phản ứng của Hoắc Tú Tú, Bàn Tử trước mắt cuối cùng nghiến răng nói: "Tôi đã nói là không thể rồi!" Không nói hai lời, Bàn Tử lập tức ôm đồ trong tay quay đầu bỏ chạy, căn bản không thèm phí lời.

"Mẹ ơi, mau quay lại, mau quay lại!

Đồ ngốc, đồ đần!

Cậu không muốn hại chết mọi người sao?

Mau quay lại đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả mọi người đều sẽ bị hại thảm đó!" Thật không ngờ Bàn Tử lại điên cuồng đến vậy, không nói hai lời.

Anh ta cứ thế quay đầu bỏ chạy, Tô Thành và những người khác chỉ có thể la lớn ở phía sau, muốn chặn anh ta lại, nhưng lại phát hiện mãi không có cơ hội.

Vì tình hình hiện tại đã vượt quá tầm kiểm soát của mỗi người, tất cả đều không thể kiểm soát được, cậu nhóc đó cũng như bị kích thích gì đó, căn bản không thể đối phó.

Vì vậy, trong phút chốc, mọi người đều cảm thấy đau đầu, thậm chí còn không ngừng than vãn.

Trớ trêu thay, trong chớp mắt, Bàn Tử đã không biết biến đi đâu, từ đâu mà anh ta biến mất, có lẽ bây giờ anh ta thà xé toạc mặt với mọi người, cũng phải mang món đồ đó đi.

Chỉ cần nhìn tất cả những điều này, Tô Thành đã biết Bàn Tử giờ đã vô phương cứu chữa.

Sau đó, Tô Thành trước tiên hít thở sâu một hơi, rồi trừng mắt nhìn thẳng vào vị trí trước mặt, lúc nhìn đang suy nghĩ xem tiếp theo nên trừng phạt Bàn Tử như thế nào cho thật nặng thì mới được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không được, nên trong lòng anh cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chương 578

Cuối cùng, cả không gian xung quanh tĩnh lặng, mọi người cũng tự điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Tô Thành bắt đầu chậm rãi đi theo về phía trước, và quan sát cảnh tượng hiện tại.

Chỉ cần xung quanh có một chút dấu vết thay đổi nhỏ, cũng không thoát khỏi đôi mắt 'hỏa nhãn kim tinh' của anh.

Thật bá đạo và sắc bén làm sao, chỉ một ánh mắt, ánh nhìn đã đủ để chứng minh.

Sau đó, cả đoàn người lục tục đi theo về phía trước.

Tô Thành bắt đầu quan sát cảnh tượng hiện tại, sau đó điều chỉnh một số trạng thái đại khái.

Sau đó, anh bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước, cứ thế xem xét bước tiếp theo có cách giải quyết hợp lý nào không.

Vào khoảnh khắc Bàn Tử lao ra khỏi đám đông anh em, anh thấy một đám côn trùng vỏ cứng dường như cũng bị một loại hấp dẫn nào đó, rồi lục tục đều muốn chạy theo.

Bàn Tử một mình mệt đến toát mồ hôi đầm đìa, liều mạng chạy về phía trước, thậm chí còn dùng sức ho khan đủ kiểu.

Vì Bàn Tử thấy, hôm nay dù thế nào cũng phải tránh khỏi những mối đe dọa này, tuyệt đối không thể để bị đám người đó kiểm soát.

Vì vậy, trong phút chốc, Bàn Tử cả người mệt đến thở không ra hơi.

Một lần khác, Tô Thành cũng trừng mắt nhìn một lượt.

“Bàn Tử chắc chắn sẽ gặp chuyện, chúng ta mau đi theo xem có giúp được gì không.” Tô Thành vội vàng dẫn theo Hoắc Tú Tú và Muộn Du Bình đi theo.

Đúng như Tô Thành dự đoán, Bàn Tử cầm cái hộp Pandora đó dù chạy đi đâu, một đám côn trùng cứ như có một hệ thống định vị nào đó mà đuổi theo sát nút.

Cuối cùng, Bàn Tử ngã lảo đảo, cả người đi vào một con ngõ cụt, đúng vậy, ở vị trí sâu nhất anh ta phát hiện ra đó là một con ngõ cụt không có lối ra.

Và sau đó, Bàn Tử tự mình hoảng sợ, vì bây giờ anh ta đã đi vào đường cùng, phía sau thực sự có một đám côn trùng vỏ cứng đang chờ.

Đúng vậy, bây giờ anh ta (Bàn Tử) ở phía trước thì sợ sói, phía sau thì sợ hổ, chắc là không chạy thoát được rồi.

Vì vậy, sau đó Bàn Tử chỉ có thể nắm chặt cái hộp Pandora trong tay, rồi cuối cùng lẩm bẩm: “Một lũ khốn nạn làm cái quái gì thế, mau cút hết đi!

Lũ điên mau cút hết đi!” Bàn Tử không ngừng xé họng chửi rủa, liên tục mắng chửi đủ kiểu, nhưng dù anh ta có gào thét thế nào cũng vô ích, vì đám thứ trước mắt căn bản không bị ảnh hưởng gì, căn bản không bị bất kỳ kích thích nào. thậm chí cố ý chậm rãi kéo giãn một khoảng cách nhất định, dường như muốn giữ riêng một không gian.

Từng tên Bàn Tử cảm thấy một sự thôi thúc muốn chửi thề, trong lòng siêu cấp khó chịu.

Hoàn toàn không, lại còn tỏ ra yếu ớt như vậy.

Cuối cùng, Bàn Tử ôm chiếc hộp Pandora trốn vào một góc, đưa ra một đống đồ vật, hơi xích lại phía trước một chút, không muốn bị bao

vây trực diện?

Tình hình này e rằng khiến tâm lý anh ta không còn đường thoát.

Tô Thành với đôi mắt híp lại, không ngừng quan sát phía trước, hướng dẫn Bàn Tử đủ kiểu.

"Nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng hấp tấp nha, tình hình hiện tại, ngàn vạn lần đừng hấp tấp, đừng liều lĩnh, nhất định phải cẩn thận một chút, chú ý nghe theo sắp xếp ở bên cạnh." Tô Thành không ngừng dặn dò, căn dặn Bàn Tử.

Bàn Tử cũng gật đầu, sau đó dứt khoát ném chiếc hộp Pandora sang bên cạnh Tô Thành.

Tô Thành tiện tay xoay người đón lấy cái hộp, cầm trong tay thấy quả thật nặng trịch, đột nhiên cảm giác bên trong có gì đó đang động đậy, rồi rung lên một trận.

Xem ra đoán không sai, trong hộp có đồ.

Cuối cùng, cậu nhắm mắt lại, rồi nhẹ nhàng lắc, vừa lắc vừa nghe trong hộp phát ra tiếng lách cách, đủ loại âm thanh nhỏ.

Thật quá thần kỳ, mọi thứ thật sự quá thần kỳ, cả trong lòng đặc biệt vui sướng!

Cứ theo tình hình hiện tại mà xét, e rằng chỉ còn một bước nữa là thành công, thế nên cả người như tiêm thuốc kích thích vào tim vậy.

Cũng chính khoảnh khắc này, Tô Thành cảm thấy không thể tiếp tục khiêm tốn được nữa, vì cậu cảm thấy nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ khó khăn đầy vẻ vang này.

Thế là, ngay sau đó cậu lập tức tăng tốc bước chân, đi theo về phía trước, vừa lắc vai vừa phủi tay.

Cậu nhanh chóng tiến lên phía trước, một tay đẩy mạnh một tảng

đá chắn trước mặt ra.

Một đống lớn côn trùng cũng bắt đầu xông về phía họ.

Tô Thành dẫn Hoắc Tú Tú nhanh chóng vẫy tay về phía Bàn Tử, Bàn Tử thấy cơ hội liền nhanh chóng nhập bọn.

Một đống lớn côn trùng đang truy đuổi không ngừng, nhất định phải tìm cách cắt đuôi chúng, không thể cứ mãi ở đây, nếu không có thể tất cả mọi người sẽ bị động, cứ mãi bị vây khốn.

Lúc này, bộ não của Tô Thành bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, ánh mắt liếc nhìn khắp bốn phía, tìm kiếm cách thoát ra.

Sau một vòng tìm kiếm xung quanh, ánh mắt cậu chợt dừng lại, dường như ở một góc không xa có một số bức tường đang rỉ nước.

Cứ như thể những bức tường đó đang không ngừng "đổ mồ hôi" vậy.

Chương 579

Hoắc Tú Tú dường như cũng nhìn thấy cảnh tượng đó, mắt mở to, đây là lần đầu cô bé thấy, thật sống lâu mới gặp.

Trong cổ mộ lại có tường đổ mồ hôi ư, hoàn toàn không thể giải thích nổi, thậm chí ngay cả logic khoa học thông thường hiện nay cũng không giải thích được?

Thế nên Hoắc Tú Tú ban đầu cứ ngỡ mình nhìn nhầm, không ngừng dụi mắt, quan sát đi quan sát lại nhiều lần mới xác định, quả thật không nhìn nhầm, bức tường đang "đổ mồ hôi".

Cuối cùng, cả lòng cậu bắt đầu xao động, thậm chí nước bọt cứ không ngừng chảy ra, khiến cậu cảm thấy khó hiểu trong lòng.

Thật khiến người ta thấy kinh khủng đến bất ngờ, chẳng lẽ những bức tường này thực sự bị ảnh hưởng bởi một thứ gì đó nên mới tiết ra "mồ hôi" này sao?

Nếu thật sự bá đạo như vậy, thì tiếp theo có thể sẽ có một pha xử lý, thậm chí sẽ hoàn hảo hơn, nhìn vậy thì trong lòng cậu đã có cách rồi.

Cũng chính lúc này, cả người cậu không còn khiêm tốn nữa, quá tuyệt vời, nói thật thì bây giờ có lẽ chỉ còn một bước nữa là thành công.

Thế là, cuối cùng cậu lập tức tăng tốc bước chân, từng bước đi theo về phía trước.

Cuối cùng, cậu liếc nhìn, vừa nhếch mép cười không ngừng.

Mọi thứ đối với cậu thật sự hoàn hảo một cách tuyệt vời.

Sau đó, cậu túm lấy vai đối phương, kéo mạnh về phía sau nói:

“Nếu tôi đoán không sai, đó hẳn là một loại chất lỏng dễ cháy, xem ra chỗ này… cổ mộ này quả nhiên thần kỳ thật, chúng ta cứ một mồi lửa thiêu rụi hết mấy thứ quỷ quái này đi.” Vừa nói, Tô Thành híp mắt nhìn con giáp xác trùng trước mặt.

Giống như một sinh vật có thật chưa từng thấy, nếu không thể bắt chúng hết một lượt sớm, thì sau này sẽ gây ra mối đe dọa, hậu quả mang lại không thể tưởng tượng nổi, thế nên đối với Tô Thành, bây giờ thà một mồi lửa đốt sạch chúng đi còn hơn.

Vừa nghe Tô Thành nói xong, Bàn Tử lập tức gật đầu, Hoắc Tú Tú cũng đồng ý với việc này, nhưng đột nhiên có một vấn đề, vì họ cũng đang bị kẹt trong không gian này.

Nếu thật sự đơn giản như Tô Thành nói, chỉ cần một mồi lửa thiêu rụi tất cả, thì làm sao họ có thể thoát khỏi nơi quỷ quái này được?

Phải biết rằng tình hình hiện tại, việc rời đi không hề đơn giản chút nào.

Thế nên trong chốc lát, cả trong lòng đều cảm thấy trăm mối khó hiểu, sâu thẳm nội tâm càng thêm nóng nảy bồn chồn!

Thậm chí cả đầu óc đều trở nên rối bời, cứ thế này thì không phải là kế lâu dài, trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Cuối cùng, Tô Thành lật lại suy nghĩ, rồi lại mở miệng nói: “Hôm nay ở đây, vậy chúng ta đừng nói nhảm nữa.

E rằng tiếp theo chúng ta sẽ có một pha thao tác hoàn hảo hơn, vậy thì những tấm ván quan tài ở không xa kia, chính là chìa khóa để chúng ta thoát hiểm.” Nói xong câu đó, Tô Thành trước tiên hít thở sâu một hơi, sau đó điều chỉnh trạng thái, dẫn theo nhóm người bên cạnh lần lượt đi theo.

Bởi vì tình hình hiện tại mà nói, quả thật chỉ còn một bước nữa là thành công.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú lập tức tái mét mặt mày.

Dù sao những quan tài đó đều là của người chết, nằm trong đó thì sao có thể ngủ được chứ.

"Không được đâu, Tô Thành, thế này một chút cũng không may mắn, chẳng lẽ cậu không nghe nói chúng ta sắp gặp vận rủi sao?

Không được, dù sao lão Bàn tôi sống đường đường chính chính, tuyệt đối không thể làm mấy chuyện ti tiện này." Bàn Tử lập tức lẩm bẩm, bĩu môi, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

Tô Thành thì trực tiếp cười lạnh một tiếng, gã này còn làm màu nữa hả?

Sống chết cận kề, trước mặt lại có nhiều lựa chọn như vậy, thì làm sao có thể cứu được cái tên chết tiệt này đây.

Cuối cùng, Tô Thành trực tiếp mở miệng nói: "Nếu còn muốn nói nhảm nữa, lát nữa sống chết mặc bay." Nói xong, Tô Thành không nói hai lời, quay đầu trực tiếp đẩy mạnh tấm ván quan tài trước mắt ra, sau đó nghe thấy một tiếng 'cạch', tấm ván quan tài dường như giật mình, lập tức bị một lực bên ngoài tác động, rồi bay đi.

Và sau đó, từng người đều lộ ra vẻ mờ mịt.

Cũng chính khoảnh khắc đó khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Ngay sau đó lại bắt đầu không ngừng lau mồ hôi trên trán.

Nghe Bàn Tử nói một đống lời nhảm nhí, Tô Thành thật hận không thể xông tới đạp cho hắn một cước.

Hắn đúng là nói lung tung, đâu có tâm trạng nào mà suy tính nhiều đến vậy.

Nhìn thấy tầng khu vực hiện tại sắp sụp đổ rồi, nếu không đi nữa, e rằng tất cả mọi người sẽ bị kẹt lại ở đây, lúc đó cơ hội rời đi cũng không còn.

Tô Thành lười biếng nghe Bàn Tử cứ rên rỉ.

Tô Thành kéo Hoắc Tú Tú và Ngô Tà, nhanh chóng lao về phía quan tài.

Vì quan tài thời cổ vốn có hình dáng khá lớn, hơn nữa thân hình của họ cũng không quá to, nên chen chúc một chút vẫn có thể miễn cưỡng nằm được bên trong.

Bàn Tử vậy mà lại đứng ngây ra tại chỗ một mình, dường như vẫn kiên trì lập trường của mình.

Đối với Tô Thành, cậu ta giờ không còn gì để nói, thật sự hoàn toàn bất lực trước lời nói của hắn, thậm chí cảm thấy tên này giờ vô phương cứu chữa.

Thế nên khi thấy đối phương cứ đứng ngây ngốc ở đó, Tô Thành quay đầu trừng mắt nhìn một cái, rồi không khỏi liên tục lắc đầu, thật là hận rèn sắt không thành thép.

Trong tình huống tiếp theo, hai người nghiêng đầu, rồi trực tiếp chui vào trong quan tài đó, sau đó đậy nắp lại, trực tiếp đóng vào.

Sau đó cả xung quanh đều tĩnh lặng, ngược lại mỗi người cũng nín thở.

Chương 580

Bàn Tử thấy tình hình không ổn, chớp mắt một cái đã phát hiện tất cả những người trước mắt đều biến mất.

Lập tức cũng hoảng hốt, dù sao trước mặt tử thần thì hắn cũng chỉ là một người em nhỏ mà thôi, nếu không khéo hôm nay cũng gặp tai ương.

Thế nên cuối cùng hắn đành mồ hôi nhễ nhại chạy theo về phía trước, vừa la lớn: "Tô Thành, cậu không đáng tin như vậy sao, nỡ lòng nào bỏ lại tôi một mình chứ?

Có thể cố gắng thêm chút nữa không?" Chờ đợi tình huống hiện tại, cả người đều cảm thấy vô cùng bất mãn trong lòng.

Cũng trong tình hình hiện tại, hắn căn bản không thể kiềm chế cảm xúc trong lòng, thế là cũng không nhịn được mà bắt đầu liên tục càm ràm.

"Ha ha, ai bảo không nghe lời chứ?

Nếu còn tiếp tục gào thét ở ngoài đó, lát nữa cứ chờ gặp tai ương đi." Nhìn thấy đối phương mãi không nhúc nhích được ở bên ngoài, mọi người cũng bĩu môi, rồi lắc đầu lia lịa.

Thế nên trong tình hình hiện tại, mọi người cũng yên lặng ở đây, nhưng cũng đang xem xét, biết rằng tiếp theo sẽ có cảnh giới như thế nào.

Tình hình trước ngôi mộ đó, làm gì có chuyện đơn giản, nhẹ nhàng như vậy.

Vừa thấy tình hình không ổn, Bàn Tử cũng không kiên trì mấy cái đạo lý quỷ quái đó nữa, lập tức chỉ quay đầu hét lên: "Nhanh lên, đợi

tôi với!" Bàn Tử vừa chạy nhỏ vừa nghe thấy, những tảng đá trên đầu cứ rầm rầm rơi xuống từng cái một, bắt đầu không ngừng hồi tưởng lại những lời nhắc nhở để có thể nhanh chóng tránh khỏi nguy hiểm.

Một loạt thao tác thực sự đã dọa Bàn Tử sợ xanh mặt, cả người đã mệt đến mức mồ hôi đầm đìa.

Hắn cũng biết hôm nay khá xui xẻo, tìm một cái gì đó để làm, lại phải bỏ ra nhiều sức lực như vậy, cảm thấy toàn thân bốc khói.

Không còn cách nào khác, dù sao chiến thắng ở phía trước, hắn biết tuyệt đối không thể dừng lại, cắn răng một cái, chắc là sẽ chịu đựng được ngay thôi.

Thế nên trong khoảnh khắc đó, hắn vẫn kiên trì, không ngừng chạy về phía trước.

Tô Thành, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà không hề bỏ rơi lão Bàn, dù sao cũng là một đội, không thể vứt bỏ hắn và mặc kệ được.

Thế nên khi thấy đối phương cứ chạy lạch bạch ở đó, Tô Thành bắt đầu không ngừng gọi, dùng sức mạnh cánh tay gượng ép mở nắp quan tài ra.

Cũng chính lúc đó, sau một hồi loay hoay, quan tài bắt đầu từ từ mở ra một khe hở, Tô Thành không quên vẫy tay về phía xa, bảo người kia mau chóng đuổi theo.

Vì tình hình hiện tại, quả thật thời gian không còn nhiều, không đủ rồi, nếu còn không nhanh lên thì lát nữa có thể sẽ không kịp ứng phó.

Thế nên trong khoảnh khắc đó, cậu không ngừng thúc giục, hết lần này đến lần khác kêu gọi, bảo đối phương mau chóng đuổi theo.

Bàn Tử vừa chạy vừa thở dốc, đã mệt đến mức mồ hôi nhễ nhại, nghe thấy Tô Thành hò hét từ phía sau, hắn tiếp tục cắn răng, cắm đầu chạy về phía trước.

Trong lòng hắn rất rõ, bây giờ không thể dừng lại, không thể dừng lại.

Sở dĩ hắn có thể kiên trì như vậy, là vì trong lòng đang nín một hơi.

Sau đó đột nhiên nghe thấy một tiếng 'rầm' thật lớn, một tảng đá trên đầu trực tiếp rơi xuống, dọa Bàn Tử giật mình, cả người run rẩy ngã vật xuống đất, tảng đá vừa vặn rơi cách đó nửa mét không xa.

Bàn Tử sợ ngây người, mồ hôi trên trán lăn dài xuống, hắn ngây ngốc ngồi đó, nửa ngày không nói được lời nào, toàn thân run cầm cập.

Tô Thành lại liên tục gọi mấy tiếng nữa, trong tình huống hiện tại không thể dừng lại, yếu tố duy nhất là mau chóng chui vào trong quan tài, mọi người cùng nhau tránh phong đầu.

"Này này này, tên nhóc Bàn Tử kia làm gì thế, mau đi đi, mau đi đi, nếu còn cứ lề mề ở đó thì không đi được đâu, mau nghe theo sắp xếp của tôi, mau rời đi." Hiện tại, Tô Thành ở phía trước hết lần này đến lần khác gọi đến khản cả giọng, muốn tên nhóc kia mau chóng nâng cao cảnh giác.

Nhưng lại phát hiện đối phương không hề có chút động tĩnh nào, rốt cuộc là tình huống gì đây, không thể cứ mãi lãng phí thời gian như vậy được.

Thế nên trong tình huống này, cả lòng cậu cảm thấy uất ức.

Cũng chính lúc đó, mọi người chỉ có thể đứng yên bên cạnh, rồi lại trân trân nhìn xem tình hình cuối cùng thế nào, không để Tô Thành chỉ có thể nín thở, rồi lười biếng lăn một vòng, nhanh chóng xoay người chui ra khỏi quan tài.

Cũng trong tình huống như vậy, cậu túm lấy quần áo đối phương,

rồi liều mạng kéo về phía quan tài, mong Bàn Tử có thể nhanh chóng theo kịp.

Bàn Tử hiện tại cả người đều mềm nhũn.

Nói thật, bây giờ hắn không còn chút sức lực nào, chỉ có thể ngây ngốc đứng đó một mình.

Thậm chí không cần biết người phía trước gọi thế nào cũng chẳng có tác dụng gì, hắn cứ như vậy.

Tô Thành một phen ra sức vận động, đã mệt đến mức mồ hôi nhễ nhại, nhưng lại chẳng có chút tác dụng nào.

Sau đó, Tô Thành đành lập tức kích hoạt Hệ thống Đại Lực Sĩ trong não.

"Hệ thống, lập tức tìm kiếm cho tôi, tôi bây giờ nhất định phải dùng kỹ năng Đại Lực Sĩ, kéo tên nhóc này lên cho tôi, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục ngu muội vô tri như vậy, bây giờ thời gian không còn nhiều, không có cơ hội đâu." Trong giao diện Hệ thống, Tô Thành lập tức nhấp xác nhận, chuẩn bị cưỡng chế kích hoạt chương trình hệ thống đó. 【Keng!

Hệ thống phát hiện lệnh liên quan của chủ nhân, đang tìm kiếm cho ngài.】【Chúc mừng ngài, chủ nhân, sau khi tìm kiếm liên quan qua chương trình hệ thống, đã thành công ghép nối với Thẻ trải nghiệm Đại Lực Sĩ, có dùng ngay lập tức không?】 Theo tiếng nhắc nhở liên tục của hệ thống, trên giao diện nhanh chóng hiện ra một hộp thoại, chỉ có xuất hiện 'Xác nhận' và 'Hủy bỏ'.

Thật không ngờ, hệ thống lại bá đạo đến vậy, chớp mắt một cái đã hiện ra trước mắt.

Cũng chính khoảnh khắc này, cậu không còn bình tĩnh nữa, cảm thấy bây giờ thật sự quá nhanh.

Haizz, trong chốc lát, cậu bắt đầu không ngừng xoa tay, không nói hai lời, lập tức nhấp xác nhận.

Chương 581

【Keng!

Hệ thống phát hiện chủ nhân đã đổi thành công Thẻ trải nghiệm Đại Lực Sĩ.】【Chúc mừng ngài, Thẻ trải nghiệm Đại Lực Sĩ đã sử dụng thành công, đang tiến hành nạp năng lượng tương thích cho ngài.】【Nạp năng lượng hoàn tất, thành công, có Thẻ trải nghiệm Đại Lực Sĩ ba ngày.】 Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống, trên giao diện lập tức hiện ra một hộp thoại, sau đó nhìn Tô Thành trong khoảnh khắc cả người tràn đầy tinh thần.

Khoảnh khắc đó, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà ở không xa, cũng đang ở trong quan tài, cả lòng đều cảm thấy hoảng hốt, nước mắt cứ lã chã chảy xuống.

Họ cũng không biết đối phương đang gặp tình huống gì, hiện tại không hề có động thái cảnh báo nào, chẳng phải điều đó càng khiến người ta hoảng sợ sao?

Thế nên vào lúc này, họ chỉ có thể trân trân nhìn ở bên cạnh, mong đối phương mau chóng kiên trì thêm một lát.

Đáng tiếc Tô Thành lười biếng để ý, căn bản không nói nhảm.

Cậu cứ liều mạng kéo, lôi, muốn mau chóng đẩy đối phương đến đỉnh điểm.

Cũng chính lúc đó, những người phía trước cũng bắt đầu mồ hôi nhễ nhại, bận rộn.

Trong tình huống hiện tại, quả thật khiến người ta cảm thấy sốt ruột.

Ban đầu Tô Thành quả thật khí lực không đủ, nhưng bây giờ đã có

Thẻ trải nghiệm Đại Lực Sĩ, thì sao còn sợ Bàn Tử mấy cái chiêu trò đó chứ?

Thấy Bàn Tử một mình ủ rũ ngồi đó, Tô Thành không nói hai lời, xông tới một tay túm lấy quần áo tên nhóc kia, rồi nhấc bổng cả người hắn lên như nhấc một con gà con vậy.

Bàn Tử ngồi ngây ngốc ở đó, ngớ người ra nửa ngày, cảm giác như đang bị kéo đi, vừa la hét, Tô Thành không hề khách khí.

Tô Thành trong lòng rất rõ, tình hình hiện tại tuyệt đối không thể lãng phí thời gian, không thể chậm trễ, nếu không, lát nữa có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đối với khoảnh khắc này, Tô Thành tiến bước đặc biệt lớn.

Cũng trong chớp mắt, cả người Bàn Tử lơ lửng giữa không trung, thậm chí khi cả người hắn cứ thế rơi thẳng xuống, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

Cuối cùng dưới một loạt thao tác của Tô Thành, hai người đã đến được bên cạnh quan tài, đột nhiên thấy một tảng đá khổng lồ từ trên đầu sắp rơi xuống.

Cũng gần như ngay lập tức, Hoắc Tú Tú ở đó thét lên một tiếng 'oa', sau đó dùng cái miệng méo xệch của mình, cả khuôn mặt cô bé biến sắc trắng bệch ngay lập tức, có chút không nói nên lời.

Rõ ràng là không hề có chuyện gì đột ngột như vậy, lại đột nhiên xuất hiện một tảng đá.

Thế nên khoảnh khắc đó, cả người cô bé đều cảm thấy kinh hồn.

Thậm chí nước mắt cứ lã chã chảy xuống, muốn mau chóng đi giúp xem có thể cùng Tô Thành giải quyết chuyện này không.

Nhưng cô bé cũng đồng thời phát hiện, cùng lúc với tiếng thét chói

tai, Tô Thành đột nhiên vung tay, rồi dùng một cánh tay đơn độc chống đỡ tảng đá khổng lồ đó.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đều nhìn sững sờ, cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Phải biết tảng đá khổng lồ đó nặng mấy tấn, làm sao người thường có thể chống đỡ được.

Ngay cả một lực sĩ ngàn cân cũng chưa chắc đã có thể chống đỡ nhẹ nhàng như vậy.

Nhưng cánh tay của Tô Thành lại giống như một cái đòn bẩy nâng quả địa cầu vậy, nhẹ nhàng đến thế, cứ thế gượng ép chống đỡ.

Không khỏi khiến tất cả mọi người kinh ngạc, đa số đều chảy nước miếng xuống cằm, Ngô Tà còn la lớn: "Trời ơi, tôi từ trước đến giờ không tin quỷ thần gì cả, nhưng khoảnh khắc này tôi cảm thấy Tô Thành thật sự là thần, là một vị thần được Thượng đế phái xuống, cố ý để dẫn đường cho tôi." Cảm xúc kích động, cử chỉ của Tô Thành kinh người, cũng khiến những người khác cảm khái rất nhiều.

Nghe một loạt lời khen, Tô Thành cũng chỉ cười ha hả, có gì to tát đâu, vốn dĩ chỉ là một vấn đề nhỏ, thế nên sau đó cậu chỉ nhún vai, cười vẻ không quan tâm.

Cũng trong tình huống như vậy, trên nét mặt Tô Thành hiện lên một vẻ thản nhiên.

Xung quanh càng thêm tĩnh lặng, mọi người cũng cứ đứng yên ở đó.

Tô Thành híp mắt cười ha hả nói: "Có gì to tát đâu chứ, thao tác nhỏ bình thường thôi mà." Nói xong, Tô Thành nhẹ nhàng phủi bụi trên người, rồi đặt tay ra sau lưng, bắt đầu đi lại tại chỗ, ung dung tự tại.

Nói thật, bản thân cậu vào lúc này thật sự rất vui vẻ.

Ngay sau đó, cậu đột nhiên dùng sức mạnh, ném tảng đá khổng lồ đó bay sang một bên không xa, chỉ dẫn Bàn Tử trực tiếp chui vào trong quan tài đã đậy nắp.

Bởi vì nắp quan tài này vốn được khắc từ đá, nên độ bền và chất lượng không cần phải bàn cãi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Sau đó, cả nhóm cùng hợp lực đậy nắp quan tài lại.

Chỉ nghe thấy bên ngoài phát ra một tràng tiếng 'rầm rầm', nắp quan tài càng rung lắc dữ dội, đồng thời có thể cảm nhận cả chiếc quan tài đang bị va đập mạnh, hiển nhiên biết là đang bị đá đập vào, suýt nữa thì lật nghiêng.

Ngô Tà và Bàn Tử, cả người run cầm cập.

“Mẹ kiếp, phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta sẽ bị chôn sống ở đây sao?

Cái thiết kế cơ quan chó má gì thế này, từ trước đến giờ chưa từng thấy.” Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm không ngừng, đủ loại lầm bầm tự nói, vô cùng sốt ruột.

Tuy rằng mỗi người đều trốn trong quan tài, nhưng bây giờ làm sao để ra ngoài lại là một chuyện khác.

Tiếng động bên ngoài hiện tại, e rằng sẽ chôn sống họ mất.

Chương 582

Đây không phải là trò trẻ con đâu, đây không phải chuyện nhỏ.

Thế nên cũng chính vì thế, trong lòng cảm thấy hoảng hốt, thậm chí cả đầu óc đều cảm thấy có chút uất ức.

Vậy thì mọi thứ chỉ có thể lấy bình tĩnh làm trọng, khoảnh khắc đó mỗi người cũng chỉ có thể điều chỉnh lại trạng thái.

Cuối cùng, chỉ có thể từ từ đi theo về phía trước, rồi suy xét tình hình hiện tại.

Tình hình hiện tại quả thật đúng như vậy, cần phải suy nghĩ thật kỹ, cân nhắc tình huống.

Cuối cùng, hai bên chỉ có thể đứng một bên, sau đó Tô Thành chỉ vào Bàn Tử nói: "Ngôi mộ này đã thiết kế như vậy, thì chắc chắn phải có lối thoát, chúng ta chỉ là tạm thời bị mắc kẹt ở đây thôi, cứ chờ cơ hội, tôi tin rằng chỉ cần thời cơ chín muồi, chúng ta sẽ có thể an an ổn ổn mà ra ngoài." Lời Tô Thành nói vô cùng đơn giản, thẳng thắn và nghiêm túc, cũng là một lời cảnh báo cho Bàn Tử, đoạn đó như gõ một hồi chuông cảnh tỉnh.

Ít nhất cũng có thể khiến tên này biết tình hình hiện tại cụ thể là gì.

Sau một loạt lời trách mắng như vậy, đối phương cũng đành ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám tiếp tục nói nhảm thêm một câu nào.

Cũng không có chuyện gì xảy ra, thế nên cuối cùng cũng chỉ có thể ngậm miệng và im lặng.

Sau đó xung quanh đều trở nên vô cùng tĩnh lặng, tĩnh đến mức

khiến mọi người cảm thấy kinh hồn.

Bởi vì cuối cùng, mọi người cũng chỉ có thể yên ổn suy nghĩ ở bên cạnh.

Bàn Tử cuối cùng cũng đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ban đầu mọi người cứ nghĩ rằng chỉ cần trốn trong quan tài là có thể thoát nạn, đợi sau khi bên ngoài sụp đổ tạm lắng xuống, mỗi người sẽ từ trong quan tài đi ra tìm đường thoát, hoặc một số lối đi bí mật khác.

Những ngôi mộ cổ như thế này vốn dĩ đều tứ thông bát đạt, bên trong chắc chắn cũng ẩn chứa một số lối đi bí mật.

Chỉ cần cẩn thận, nhất định có thể tìm thấy đường ra.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khi mọi người đang yên lặng chờ đợi, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng 'phẹt phẹt phẹt'.

Điều đó lập tức khiến Tô Thành và mấy người kia ngớ người ra.

Sau đó ngửi thấy một mùi xộc thẳng vào mũi, không sai, Bàn Tử vậy mà lại đánh rắm trong đó.

Chiếc quan tài vốn dĩ được đậy kín mít, không một kẽ hở, tên nhóc này lại hay ho, vậy mà lại xì ra một tràng không chút giữ ý.

Ngay lập tức mọi người đều cạn lời, thậm chí có một loại thôi thúc muốn chửi thề.

Cái tên Bàn Tử chết tiệt đó lúc đó thật biết cách đùa với mọi người.

Cuối cùng, mỗi người chỉ có thể không ngừng, đủ loại trách mắng nghiêm khắc.

“Thằng Bàn Tử khốn kiếp này quá đáng rồi, có biết tình huống gì không hả?

Thật sự muốn giết chết mọi người à.” Cũng trong tình huống như vậy, mọi người đều cảm thấy Bàn Tử thật đáng ghét, thậm chí mỗi người đều tỏ vẻ oán trách.

Bởi vì vào khoảnh khắc đó, Bàn Tử quả thật có chút không biết điều.

Bị mọi người mắng xong, Bàn Tử cũng cười hì hì, gãi đầu, cả khuôn mặt hơi ửng đỏ.

“Ối, xin lỗi, xin lỗi, vừa nãy vì căng thẳng kích động quá không nhịn được, ha ha ha, tôi cũng không cố ý đâu, được rồi được rồi, mọi người nhất định phải thông cảm nha.” Tên nhóc đó vừa cười hì hì nói, vừa không ngừng cười ha hả khi làm việc, hai tay chắp lại khoa tay múa chân.

Mọi người đối với tên nhóc đó quả thật cũng bất lực để càm ràm, lười biếng không muốn tiếp tục nói nhảm nữa.

Nói nhiều hơn ngược lại còn cảm thấy lãng phí hơi sức.

Thế nên sau đó, mỗi người chỉ đành yên ổn ngậm miệng, coi như không có chuyện gì.

Sau đó, trong sự tĩnh lặng xung quanh, mọi người chỉ có thể yên lặng chờ đợi ở một bên.

Tô Thành lặng lẽ tiến về phía trước.

Tô Thành, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú bây giờ đã hiểu ra, thứ mà Bàn Tử phóng thích ra trên người còn đáng sợ hơn cả nguy hiểm mà họ gặp phải trong quan tài đó.

Bởi vì chuyện này khiến mọi người đều cảm thấy có chút bất lực để càm ràm, lại chỉ đành nhịn xuống.

Thật sự không có chút biện pháp nào với Bàn Tử.

Sau đó, cả nhóm chỉ có thể yên lặng đứng ngây người ở một bên, rồi quan sát một số tình huống cụ thể liên quan.

Trong khi bên ngoài vẫn luôn hỗn loạn và nguy hiểm trùng trùng, đột nhiên Bàn Tử lại lẩm bẩm trong miệng nói: "Tô Thành, mau bật đèn pin lên, tôi cảm giác bên trong có gì đó, mau xem đầu tôi có đụng phải thứ gì không." Bàn Tử vừa không ngừng gãi đầu, vừa lẩm bẩm trong miệng.

Cũng trong tình hình hiện tại, hắn cảm thấy uất ức, thế nên trong lòng cảm thấy vô cùng bất an.

Đúng lúc này, Tô Thành trực tiếp lườm hắn một cái rõ to, rồi không ngừng mắng mỏ trong miệng, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải bắt đầu mò túi, rồi miễn cưỡng lấy ra một cái đèn pin.

Không khí trong quan tài vốn dĩ đặc biệt chật hẹp, hơn nữa Tô Thành lại bảo vệ mọi người ở bên cạnh, nên muốn nhúc nhích, xoay người cũng đã khó, huống chi là lấy đồ.

Mất rất nhiều công sức, cuối cùng cũng lấy được chiếc đèn pin siêu sáng từ trong túi ra.

Chương 583

Vừa chiếu sáng thì thấy, ngay dưới tay Bàn Tử dường như xuất hiện một vật nhô lên giống như một cái nút, cảm giác thật đau khổ.

Tô Thành cũng không hiểu rõ tình huống gì.

Nhưng khi mọi người đều cảm thấy mờ mịt, Bàn Tử lại đột nhiên dùng tay nhéo lấy.

Rồi không chút giữ ý nói: "Cảm giác thứ này hình như có thể di chuyển." Lời vừa dứt, hắn lập tức động thủ, cũng chính lúc đó, Tô Thành lập tức hét lớn: "Đừng mà, mau nghe lời!" Trong mắt Tô Thành, Bàn Tử đúng là một tên điên, đang làm cái quái gì vậy?

Trong tình huống này mà không giúp đỡ nhau.

Nhưng lời còn chưa kịp nói ra, đối phương đã bắt đầu nhẹ nhàng động thủ.

Cũng chính lúc đó, hắn nhẹ nhàng đẩy về phía trước, một tiếng 'oanh oanh oanh' vang lên, sau đó nhìn thấy cả cái nút đều trực tiếp bị nhấn xuống.

Sau đó nghe thấy tiếng 'cạch cạch' vang lên ngay lập tức, vị trí đáy quan tài bị mở ra, nhưng lại phát hiện không hề giữ lại, không hề có dấu hiệu báo trước nào mà trực tiếp hoàn toàn khớp, sau đó một tiếng thét 'a' vang lên, cả người cứ thế rơi thẳng xuống phía dưới.

Trong tình huống này, mỗi người đều không hề có bất kỳ phòng bị nào, làm sao lại bi thảm đến vậy.

Cũng trong chớp mắt, từng người hoàn toàn mất thăng bằng, giẫm hụt, rồi rơi thẳng xuống phía dưới.

Cuối cùng, sau một hồi lăn lộn, suýt nữa thì ngã nhào xuống đất.

Cũng chính sau một loạt thao tác 'mãnh như hổ' như vậy, đối phương hoàn toàn mất kiểm soát, sau đó mọi người chỉ từ trong quan tài cứ thế rơi thẳng xuống phía dưới.

May mắn là quỹ đạo hoàn toàn ở trạng thái nghiêng, chứ không phải rơi thẳng đứng, nếu không với độ cao đó, không những có thể khiến mọi người đều bị rơi nát thành thịt bùn.

Đồng thời, khi rơi xuống, Tô Thành, Hoắc Tú Tú, Ngô Tà đều đã mắng mỏ tổ tông tám đời của Bàn Tử không biết bao nhiêu lần rồi, tên này quả thật thành sự thì kém, bại sự thì thừa.

Bình thường chỉ biết gây rối với người khác, suốt ngày gây chuyện, ngoài ra thật sự chẳng có chút tác dụng nào.

Thế nên mọi người đều mắng Bàn Tử một trận té tát.

"Thằng Bàn Tử khốn kiếp này thật sự quá đáng ghét, quá đáng ghét, đợi đấy, đừng đợi tôi rơi xuống đất, nếu không nhất định tôi sẽ làm thịt cậu." Tô Thành trong miệng không ngừng lẩm bẩm, tay siết chặt nắm đấm, trong lòng càng cảm thấy đầy lửa giận.

Hoắc Tú Tú một lần nữa nắm chặt lấy quần áo, không muốn buông ra, cả người cô bé cũng bám chặt lấy răng.

Cũng hoàn toàn không thể ngờ đối phương lại bi thảm đến vậy, lại còn gay gắt như thế, một loạt thao tác đã trực tiếp thả họ xuống.

Cũng trong chốc lát, cả người đều hoàn toàn mất kiểm soát, không được, cứ thế này thì không ổn rồi.

Ngay lập tức trở nên thảm hại.

Thậm chí cuối cùng lại liều mạng giãy giụa, muốn dùng sức thoát khỏi sự kiểm soát này, muốn thử trực tiếp tách ra, rồi đứng dậy.

Sau khi trượt xuống một đoạn nhất định, từng người đều rơi

xuống tận cùng, sau đó mỗi người ổn định lại rồi đứng dậy bên cạnh.

Gặp phải những chuyện liên quan đó, mỗi người cũng bình phục lại tâm trạng, rồi suy nghĩ lại.

Cũng thật tốt, trong tình huống này, quả thật có chút thay đổi.

Tô Thành đứng bên cạnh híp mắt nhìn, cười lạnh.

Ngô Tà vẫn ngửa mặt ra sau lưng nằm trên đất, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Lại không ổn rồi, gan của tôi, vai của tôi, xương sọ của tôi, đều không ổn rồi, sắp tan rã hết rồi, lão Bàn sao mà không đáng tin thế?

Lúc làm việc có thể nào suy nghĩ một chút đến cảm nhận của chúng tôi không hả." Cũng chính trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử trở thành kẻ thù chung của mọi người, vì tên này làm việc quả thật một chút cũng không đáng tin cậy.

Thế nên trong chốc lát, mỗi người đều bắt đầu không ngừng càm ràm đủ kiểu.

Nhưng đúng lúc này, trên nét mặt mọi người lại hiện lên một vẻ Vừa đúng lúc chúng tôi rơi xuống, trên đỉnh góc khuất của một khúc cua, lối đi phía dưới căn bản không thấy điểm cuối, quanh co khúc khuỷu.

Anh Bàn lại cố gắng leo lên theo vị trí vừa rơi xuống, nhưng thử mấy lần đều bỏ cuộc.

Trong tình huống này, ai nấy đều khó xử, chỉ có thể nhìn nhau, liên tục vỗ tay suy nghĩ về bước tiếp theo.

Thôi rồi, chuyện bây giờ đúng là đau đầu, thậm chí còn cảm thấy bất lực, chỉ có thể ưu tiên giữ bình tĩnh.

Vì vậy, cuối cùng mọi người chỉ có thể điều chỉnh lại trạng thái

của mình.

Tô Thành cũng nhanh chóng đi theo về phía trước, liên tục nhắc nhở không ngừng.

Trong tình huống hiện tại, mọi người đều đã điều chỉnh lại trạng thái.

Cuối cùng, hai bên bắt đầu bình tâm lại, chậm rãi tiến về phía trước, xem xét sắp xếp hợp lý cho bước tiếp theo.

Sau một loạt thao tác như vậy, tất cả mọi người chỉ có thể im lặng chờ đợi sắp xếp tiếp theo.

Tô Thành bắt đầu xoa tay, xoa bóp nắm đấm, mong có thể nhanh chóng đi đến đó, rồi xem liệu có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này không.

Tình hình hiện tại thực sự cần phải suy tính kỹ lưỡng.

Thôi được rồi, đừng lề mề nữa, bây giờ cơ hội không còn nhiều, phải nhanh chóng hành động thôi, thời điểm mấu chốt này phải cố gắng lên.

Chương 584

Xem ra gặp phải phiền phức rồi, đúng là đau đầu.

Lúc này, mọi người chỉ có thể nối đuôi nhau đi về phía trước, xem xét sắp xếp tiếp theo.

Dù sao trải qua chuyện này, đúng là khiến người ta cảm thấy khó xử.

Sau đó, mọi người cũng chỉ có thể bình tâm lại, điều chỉnh lại trạng thái.

Hết cách rồi, bây giờ xuất hiện một địa hình mới, chỉ có thể bình tĩnh lại, rồi xem xét cụ thể nên làm gì.

Trong tình huống hiện tại, không thể cứ mãi bị mắc kẹt thế này, đó không phải là kế lâu dài.

Cuối cùng, Tô Thành hít một hơi thật sâu, điều chỉnh trạng thái, rồi lại cùng mọi người sắp xếp lại.

Vừa đi, tôi vừa không ngừng quan sát xung quanh.

Bên trong lại là một cổ mộ khác, không sai, hai bên là hành lang dài hẹp, có một số bậc thang, rõ ràng là một đường hầm mộ.

Thậm chí có thể thấy những viên gạch xanh khá nguyên thủy bên trong.

“Chuyện gì vậy?

Chà chà, không phải là quá thiếu đạo đức rồi sao, phía dưới lại xuất hiện một không gian khác, chẳng lẽ chúng ta bị lừa rồi?” Anh Bàn không ngừng gãi đầu, bây giờ có vẻ hơi bó tay.

Chả trách lúc đầu bị mắc kẹt ở đó cảm thấy hơi bó tay, thứ này

hơi mơ hồ, không biết đường đi lối lại ở đâu.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một không gian khác, ngược lại khiến tôi cảm thấy một cú lật kèo lớn.

Trong tình huống hiện tại, đúng là cần phải suy nghĩ kỹ càng, xem xét tình hình cụ thể.

Tình hình hiện tại mà nói, không thể cứ mãi lãng phí thời gian thế này, đó không phải là kế lâu dài.

Vì vậy, vào thời khắc cuối cùng, tất cả mọi người chỉ có thể giữ vững tâm trạng, rồi điều chỉnh trạng thái.

Trải qua tình huống hiện tại, đúng là cần phải suy xét kỹ lưỡng.

Cuối cùng, mọi người cũng nối đuôi nhau đi về phía trước, rồi xem xét tình hình cụ thể trước mắt.

Vừa lúc sau đó, tôi nheo mắt, ánh mắt đảo qua đám đông, chú ý đến tình hình hiện tại.

"Anh Bàn này, cậu đừng gây rắc rối nữa, cậu có biết cậu đã thêm bao nhiêu chuyện cho đội chúng ta không?

Bây giờ việc cần làm là đứng yên ổn phía sau, rồi chờ đội hình của tôi sắp xếp, đừng tự tiện hành động." Hiện tại Anh Bàn là đối tượng cần đặc biệt chú ý, nên Tô Thành nhất định phải cảnh báo trước.

Chuyện hiện tại đúng là không cần phải làm bừa.

Cuối cùng, Anh Bàn chỉ biết mím môi, rồi gãi đầu với vẻ mặt khổ sở.

Ai mà ngờ bây giờ lại thảm đến thế, chỉ có thể buông tay thể hiện vẻ bất lực, bó tay không làm gì được.

Hết cách rồi, trải qua chuyện này, sao có thể bỏ qua dễ dàng thế.

Khi Ngô Tà cầm đèn pin vô thức đi về phía trước, Tô Thành đột nhiên kéo cậu lại, đồng thời bắt cậu dừng lại.

Giọng nói đặc biệt khiến tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ mồn một, ngay cả Ngô Tà đang đi ở phía trước nhất cũng giật mình, tay run lên, đèn pin suýt chút nữa rơi xuống đất.

Hoắc Tú Tú và Anh Bàn cũng giật mình: "Làm gì vậy, Tô Thành, giật mình thế không đúng rồi, ngay cả trong tình huống bình thường cũng không đến mức điên cuồng như vậy." Anh Bàn đi đến trước mặt Tô Thành, hỏi: "Sao thế Tô Thành, thấy có vẻ không ổn, chuyện gì vậy?" Tình hình hiện tại thực sự khiến tôi cảm thấy khó hiểu, nên tôi hỏi đối phương về tình huống cụ thể.

Về vấn đề này, nhất định phải hiểu rõ một cách hợp lý, mới biết được nội tình.

Lúc này, Tô Thành nheo mắt quan sát một lượt, nói: "Tôi luôn cảm thấy tình hình xung quanh có chút bất thường, bây giờ tất cả chúng ta phải tập trung đợi ở khu vực an toàn, tuyệt đối đừng lề mề!

Nhất định phải ngoan ngoãn đứng yên cho tôi." "Nếu tôi không nhầm, xung quanh hẳn là có nguy hiểm." Khi nói câu đó, Tô Thành nhíu mày, liên tục nhắc nhở những người bên cạnh.

Lời nói đó dường như có ý thức, và chỉ có thể thể hiện sự căng thẳng của sự việc vào lúc này.

Nghe một loạt lời nói của đối phương, tôi chỉ đành khẽ gật đầu, một lần nữa mím môi.

Hết cách rồi, trải qua chuyện này, thực sự không biết phải làm sao nữa.

Vì vậy, cuối cùng, tôi chỉ có thể điều chỉnh lại trạng thái, rồi hít thở sâu trở lại.

Tô Thành thì lẳng lặng đi theo về phía trước.

Thật không tin, giải quyết chuyện nhỏ mà không xử lý được sao?

Nếu không có chút năng lực nào, sẽ bị người khác chê cười.

Sau đó, Tô Thành dùng đèn pin soi xuống vị trí dưới chân Ngô Tà lúc này, vừa vặn dẫm phải một viên gạch xanh, và nó hoàn toàn lún sâu xuống phía dưới.

Không phải chuyện đùa đâu, chỉ cần khẽ nhấc chân lên thôi, e rằng sẽ lập tức kích hoạt cơ quan, lúc đó có thể sẽ gây ra một loạt phản ứng dây chuyền bên trong.

Chương 585

Hậu quả sau đó không thể tưởng tượng nổi, có thể trực tiếp gây ra nguy hiểm chết người.

Vì vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng khó xử, từng người một chỉ có thể thì thầm bàn tán, suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể nín thở, cảnh giác cho bước tiếp theo.

Tô Thành cũng không ngừng nhắc nhở đối phương, sắp xếp đủ kiểu.

Hết cách rồi, gặp phải những chuyện này thực sự không phải người bình thường có thể kiểm soát được.

Cả khu vực xung quanh đều đặc biệt yên tĩnh, mọi người chỉ có thể đứng yên một bên chờ đợi cơ hội.

Khi cơ hội chín muồi, mọi chuyện có thể được xem xét kỹ lưỡng.

Vào thời khắc cuối cùng, mọi người nối đuôi nhau đi theo.

Ngô Tà trong nháy mắt cả mặt đều xanh mét, không biết làm sao, sao lại xui xẻo thế này, xui xẻo thay, một chân lại dẫm vào chỗ không nên dẫm.

Bây giờ hy vọng duy nhất chỉ có thể trông cậy vào Tô Thành, cậu ta quay đầu lại, rồi với vẻ mặt đáng thương, cả người đều trở nên muốn khóc mà không ra nước mắt.

“Anh ơi anh ơi, mau mau giúp tôi đi được không?

Anh xem tôi bây giờ biết tình hình thế nào không, tôi không biết

phải làm sao nữa, anh làm ơn giúp tôi một tay đi.” Nước mắt của Ngô Tà cứ thế tuôn ào ào, cậu ta vừa giao lưu với Tô Thành đủ kiểu, vừa chỉ chân của mình.

Bây giờ phải làm sao, làm thế nào để đối phó.

Nhìn thấy tình huống hiện tại, Tô Thành lập tức cười ha ha, rồi nhanh chóng kéo đối phương lại, sau đó đột ngột nhẹ nhàng đẩy một cái về phía sau, kéo một cái như vậy, sau đó một chân khác cũng đã dẫm xuống.

Tô Thành đã thực hiện một màn ảo thuật hoàn hảo, không để Ngô Tà hay Anh Bàn nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Tô Thành vốn không vội vàng phá giải cơ quan, chỉ bảo Ngô Tà điều chỉnh tư thế, để bản thân mình đơn độc mạo hiểm.

Khi Ngô Tà đứng vững trở lại, cậu ta phát hiện Tô Thành đã lâm vào nguy hiểm, bị kẹt lại.

“Anh ơi sao tôi lại bốc đồng thế, sao tôi lại ngu xuẩn thế, không thể như vậy được, không thể vì tôi mà xảy ra chuyện được.” Ngô Tà đứng ngây người bên cạnh, nước mắt lưng tròng nhìn Tô Thành, miệng không ngừng gọi “đại ca”, thậm chí giọng nói cũng dần trở nên khàn đặc.

Cậu ta không biết phải làm sao, phải diễn tả cảm xúc lúc này như thế nào.

Vừa lúc đó, Tô Thành nhìn Ngô Tà một lần nữa, nói: “Có gì mà phải lo lắng, mấy cậu tránh ra xa một chút, nếu tôi không nhầm thì bên trong hẳn là có phi tiêu và ám khí.” Loại cơ quan ám khí cổ xưa như vậy Tô Thành đã gặp nhiều rồi.

Sở dĩ Tô Thành nói chuyện với Ngô Tà bằng thân phận thật, là sợ một mình cậu ta không chịu nổi, một khi cả hai chân đều dẫm vào, có

thể sẽ có vô số mũi tên lạnh giá bắn ra, lúc đó sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, đối phương sẽ bị đánh thành cái sàng.

Còn tôi thì khác, có sự hỗ trợ của hệ thống, lúc đó có thể giải quyết dựa trên mục tiêu cấp độ.

Trong tình huống này, sợ cái quái gì chứ, có thể nhân cơ hội này mà "làm màu" một phen.

Vì vậy, khi suy nghĩ những chuyện này, trên mặt tôi nở một nụ cười.

Trong tình huống này, có gì to tát đâu.

Trong tình huống này, sợ cái quái gì chứ, có thể nhân cơ hội này mà "làm màu" một phen.

Vì vậy, khi suy nghĩ những chuyện này, trên mặt tôi nở một nụ cười.

Trong tình huống này, có gì to tát đâu.

Trong tình huống này, Ngô Tà cũng chỉ có thể lau khô nước mắt, rồi nghiến chặt răng, cố gắng kìm nén một nỗi đau trong lòng.

Đã đến nước này rồi, còn làm gì được nữa?

Cậu ta cũng chỉ có thể một lần nữa hóa giải sự cấp thiết trong lòng.

Cuối cùng, cậu ta chỉ có thể bình tĩnh lại, rồi yên lặng đứng một bên chờ đợi phép màu xảy ra.

Ngay lập tức, tôi thấy xung quanh có một sự thay đổi.

Tô Thành bắt đầu nhanh chóng đi cùng Ngô Tà, rồi chuẩn bị suy nghĩ, xem xét tình hình.

Nếu có thể một lần hạ gục thứ này, thì không còn gì phải nói, lúc

đó cứ việc thể hiện thôi.

Lúc này, toàn bộ tâm trí tôi đều cảm thấy một sự rạo rực, thậm chí cả khuôn mặt cũng hiện lên nụ cười mãn nguyện, mọi phiền muộn, mọi áp lực, cũng trong nháy mắt dần dần tan biến.

Tuyệt vời quá, trong tình huống này, lúc này, tôi cảm thấy thật sảng khoái.

Vì vậy, ở điểm này, tôi cảm thấy không còn chút áp lực nào, mọi thứ đều có thể nhân cơ hội này mà bình tâm lại.

Cuối cùng, toàn bộ bốn phía đều đặc biệt yên tĩnh, giữ vững một sự cảnh giác nhất định, tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Sau một loạt thao tác, Tô Thành đã đánh bại tất cả những nguy hiểm vừa rồi.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà cũng nhanh chóng đi theo, rồi liên tục tươi cười, thậm chí còn không ngừng xoa tay, nắm đấm, vẻ mặt hưng phấn như muốn dán mắt vào tôi.

Chương 586

Bởi vì người bá đạo như Tô Thành thực sự rất hiếm gặp, gần như có thể dùng từ "khó tìm" để hình dung.

Bởi vì mọi thao tác thực sự quá tuyệt vời, thực sự quá đỉnh.

Trong tình huống như vậy, Tô Thành haha cười.

Mọi thứ, đối với tôi mà nói, hoàn toàn không phải chuyện gì to tát.

Vì vậy, sau khi nghe đối phương nói chuyện, tôi chỉ nhẹ nhàng vén tóc nói: "Ôi chà, khiêm tốn thôi, các cậu thật sự nghĩ tôi chỉ có hư danh sao?

Tiểu Vương tử trộm mộ đâu phải là khoe khoang mà có được đâu, hahaha, được rồi, có tôi ở đây thì đội trộm mộ của chúng ta sẽ không thất bại đâu." Khi nói xong, Tô Thành cả người đều tự tin tràn đầy, hùng hổ vỗ ngực đủ kiểu đảm bảo.

Mọi người cũng cười ồ lên, lần lượt khen ngợi.

Ngô Tà nhìn Tô Thành, đôi mắt lộ rõ vẻ khác biệt, quầng mắt bắt đầu hơi sưng đỏ.

Tô Thành cũng chú ý đến sự thay đổi trên khuôn mặt và ánh mắt của thằng nhóc.

Sau đó, tôi lập tức hỏi: "Sao thế, tình huống gì đây, đột nhiên cả người biến thành thế này, có chuyện gì thì đừng có tiếp tục rơi lệ nữa." Tình hình hiện tại thực sự khiến tôi cảm thấy khó hiểu, thậm chí còn hơi mất phương hướng, không biết đối phương có chuyện gì, có cách nào không.

Vì vậy, lúc này, Tô Thành cũng liên tục truy hỏi, muốn biết tình hình rồi sau đó mới thăm dò.

Tình hình hiện tại đã dọa đối phương, cậu ta chỉ có thể liên tục nói: “Tại sao anh ơi, em cảm thấy mình thực sự nợ anh một mạng, cái màn thao tác bá đạo vừa rồi thực sự khiến em không biết phải làm sao nữa, tóm lại em cảm thấy mình thực sự nợ anh quá nhiều, anh đã cứu em một mạng.” “Sau này có chuyện gì thì cứ việc nói, cho dù có bắt em lên núi đao xuống biển lửa, em cũng tuyệt đối không nhíu mày, bởi vì mạng em vốn dĩ là do anh nhặt về.” Khi nói xong, giọng điệu của cậu ta càng thêm kiên định lý trí, nắm chặt tay, khi nhìn Tô Thành, trên mặt cũng hiện lên vẻ thản nhiên.

Nghe một loạt lời nói của đối phương, Tô Thành cảm thấy ha ha cười lớn một trận.

Biết thằng nhóc ngốc này lại thật sự coi trọng lời nói đùa, vừa rồi tôi chỉ tiện tay thao tác một chút thôi, ngược lại lại khiến thằng nhóc này trở nên thản nhiên như vậy.

Sau khi nghe đối phương nói chuyện, Tô Thành cũng chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu ta, đơn giản an ủi vài câu.

Trong tình huống sau đó, Tô Thành cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu ta, rồi cười đùa nói: “Được rồi, sau này đừng có áp lực tinh thần lớn như vậy nữa, yên tâm đi, chúng ta đều là một đội, tôi giúp cậu là lẽ đương nhiên thôi.” Bản thân là một đội, mọi người đều giúp đỡ, đoàn kết lẫn nhau, vì vậy đối với một loạt những lời nói của Ngô Tà, căn bản không phải chuyện gì to tát.

Trong tình huống như vậy, Tô Thành đã nói ra tất cả những suy nghĩ của mình.

Ngô Tà cũng khẽ gật đầu, rồi giấu chuyện vào lòng, không tiếp tục tốn sức nữa.

Sau đó, mọi thứ chỉ trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Vừa lúc hai bên điều chỉnh lại trạng thái, rồi tiến hành giao lưu ở một bên.

Thật không tin, không giải quyết được một loạt các vấn đề liên quan sao.

Chờ giải quyết xong những vấn đề liên quan này, mọi người cũng nối đuôi nhau đi theo, rồi chuẩn bị sắp xếp, xem xét những tình huống liên quan bên trong.

Toàn bộ xung quanh đều đặc biệt yên tĩnh.

Tô Thành phụ trách đi phía trước, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú thực sự đi sát theo sau.

Vừa mới đi về phía trước không xa, đột nhiên tôi quay người lại thì phát hiện trên bức tường bên trái dường như có khắc một số bức tranh cổ quái, kỳ dị, cảm thấy có chút phượng vũ long tường.

Cũng vào khoảnh khắc đó, nó trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, rồi mọi người không nhịn được mà nhìn ngắm.

Khá lắm, không phải người bình thường có thể hiểu được đâu.

"Nhìn kìa, hình như có liên hệ trực tiếp với ngôi mộ phía dưới." Tôi không dám chậm trễ chút nào, cầm ngọn đuốc trong tay soi vào bức tường, vừa đi vừa chỉ trỏ, nhanh chóng quét qua tất cả những bức tranh trên tường và toàn bộ hình dáng.

Rồi trong lòng bắt đầu cảm thán.

"Nhìn kìa, hóa ra mọi thứ của chúng ta đều bị lừa, trên đỉnh đầu chỉ là một cái bẫy thôi." Cũng vào lúc bức bích họa trước mắt xuất hiện, tất cả những khúc mắc trong lòng cũng vào khoảnh khắc đó bắt đầu dần dần được giải đáp.

Cũng vào khoảnh khắc đó, mọi người cũng bỗng nhiên hiểu ra, rồi

đi theo một loạt những cảm thán khác nhau.

Trong tình huống như vậy, những người xung quanh đều lần lượt giơ ngón tay cái lên, rồi không ngừng khen ngợi khi nói chuyện về vấn đề này.

Tuyệt vời quá, lợi hại quá.

Từ bức tranh trên đó, dường như đã phác họa đại khái về địa điểm mà đối phương đã chuẩn bị xây dựng khi chôn cất, những người này được liệt kê, sắp xếp lại, chuẩn bị sẵn sàng để đưa đến căn cứ mục tiêu, rồi tiến hành tuẫn táng những người đó đến khu vực quan trọng.

Sau đó, khi nhìn ngôi cổ mộ được xây dựng, cảnh tượng lúc bấy giờ.

Dường như đã bắt những tráng đinh ở địa phương, có một số tình huống chiến trường cổ xưa, hoặc những tù binh đó.

Những người này đều được sắp xếp đến đây để xây dựng một công trình như vậy, một cổ mộ khổng lồ.

Theo thời gian trôi đi, cổ mộ dần dần hình thành, rồi một số lao động dư thừa sẽ bị tàn sát.

Từ bức tranh này mà xem, có một lượng lớn người đều bị trói lại, rồi bị đánh chết tươi, hoặc bị bỏ đói tập thể.

Thậm chí có cả việc chôn sống trực tiếp.

Sau khi xử lý xong đội ngũ công trình, lại bắt đầu vận chuyển một số vật phẩm tuẫn táng liên quan vào bên trong, rồi sau đó dường như có một gia đình siêu giàu đang bận rộn ở đây.

Chương 587

“Trời ơi, khá lắm, quá ghê gớm hahaha, Tô Thành, chúng ta coi như vô tình gặp phải chuyện tốt rồi nha, mau nhìn xem một đội ngũ tuẫn táng có quy mô lớn như vậy, tôi cảm giác đây không phải một cổ mộ nhỏ, ít nhất cũng là một quan đại viên hoặc một cổ mộ hoàng gia.” Cũng vào khoảnh khắc đó, sau khi nhìn một loạt các bức tranh liên quan trước mặt, Anh Bàn không thể chờ đợi được nữa, rồi mặt mày hớn hở cười không ngừng.

Bởi vì từ một số bức tranh liên quan và thông tin được khắc trên đó mà xem, dường như một đội ngũ tuẫn táng đã gặp phải trước đó.

Khiến cho quy cách của đội ngũ tuẫn táng đối với bình, cũng như số lượng nhân viên tham gia, trực tiếp chứng minh thân phận và ảnh hưởng của người liên quan.

Từ trên bức tranh mà xem, dường như liệt kê một lượng lớn người, nối đuôi nhau đi theo.

Khá lắm, khá lắm, rồi từ tình huống này mà xem, thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Quá bá đạo, trong tình huống như vậy, thực sự quá bá đạo.

Trong tình huống sau đó, mọi người cũng đều lần lượt giơ ngón tay cái lên, liên tục khen ngợi.

Thậm chí còn không ngừng một trận thổi phồng.

Cũng từ một loạt thao tác, thực sự khiến tôi được sủng ái mà lo sợ.

Cũng vào thời khắc cuối cùng, mọi người bình phục tâm tư.

Tô Thành nhìn Anh Bàn sau đó liên tục vẫy tay, rồi bảo cậu ta bình

tĩnh.

Bây giờ không phải lúc vui mừng, sở dĩ bảo cậu ta bình tĩnh như vậy, là cảm thấy ngôi cổ mộ này nếu thực sự là một quan đại viên, hoặc một cổ mộ hoàng gia thực sự, thì mức độ nguy hiểm bên trong không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như lơ là, không chừng tất cả mọi người không cẩn thận đều có thể chết ở đó, lúc đó tất cả mọi người đều có thể gặp chuyện, tôi cũng sẽ không thể thoát khỏi liên can.

Vì vậy, về mặt này, mọi người đều phải giữ cảnh giác, thậm chí trong tình huống này phải bình tĩnh đối mặt, xem xét mọi thứ bên trong.

Cũng từ một loạt phân tích liên quan, những người xung quanh cũng đều khẽ gật đầu, điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Hết cách rồi, trải qua những chuyện liên quan này, làm việc cũng thực sự cần phải suy tính kỹ lưỡng lại.

Cũng sau đó, mọi người nối đuôi nhau đi theo, rồi bắt đầu đi vào trạng thái.

Vừa lúc vào thời khắc cuối cùng, toàn bộ xung quanh đều đặc biệt yên tĩnh.

Tô Thành bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

Vừa lúc không chỉ có thể đi về phía trước, mà còn có thể thấy một nụ cười hiện lên trên khuôn mặt.

Anh Bàn cũng lập tức gật đầu, miệng nói: “Tôi hiểu, tôi hiểu.” Bề ngoài thì tỏ ra bình tĩnh, nhưng nước dãi đã chảy ra khỏi miệng, có thể thấy bây giờ cậu ta tham lam đến mức nào, rạo rực đến mức nào.

Dưới sự dẫn dắt của Tô Thành, đội thám hiểm mộ lại tiếp tục

tiến về phía trước, bắt đầu đi vào.

Vừa mới đi về phía trước không xa, tôi đột nhiên quay người lại thì phát hiện ở phía bên trái lại có đặt một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này lại có vẻ hơi lạc lõng, vừa đúng lúc nó nằm ở vị trí trung tâm.

Không chỉ vậy, một số bậc thang ở hai bên cũng đột nhiên lún sâu xuống, rồi rõ ràng làm nổi bật cỗ quan tài này lên, dường như có cảm giác như chúng tinh phủng nguyệt.

Vị trí của cỗ quan tài chính là ở vị trí trung tâm của đài sen nổi bật đó.

Trong chớp mắt, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Anh Bàn không nhịn được nữa, bắt đầu xoa tay nói: "Chà, trời ơi, sao lại hạnh phúc đột ngột thế này, hay là bị tôi để ý đến rồi, chà chà, mau nhìn kìa, nếu tôi không nhầm, không khéo hôm nay chúng ta sẽ phải chú ý đến một điểm mấu chốt, hahaha, tôi bây giờ thấy vui quá, chẳng lẽ chúng ta sắp gặp may rồi." Cũng ngay trước mặt, trong chốc lát, Anh Bàn không chờ đợi được nữa, rồi bắt đầu hớn hở cười không ngừng.

Nhưng khi nhìn Tô Thành, cả hai mắt đều phát ra một tia sáng.

Cảm thấy lần này có thể sẽ gặp phải một món hời lớn, dù sao đột nhiên nhìn thấy một tạo hình giống như một đóa sen như vậy trước mắt, thực sự rất hiếm gặp.

Vừa lúc đó, Tô Thành hahaha cười một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai đối phương.

"Vậy là không hiểu tình hình rồi phải không, haha, bản thân chỉ là một chuyện nhỏ thôi, cứ yên tâm đứng một bên là được, những chuyện còn lại tôi sẽ giải quyết." Sau đó, Tô Thành trực tiếp giành

quyền đi trước, định tự mình đi thăm dò nguy hiểm, xem có nguy hiểm nào tồn tại không, dù sao cảnh giác của tôi cao, nếu xung quanh có cơ quan sẽ lập tức phát hiện ra.

Cái tên Bàn Tử này lại suy nghĩ lung tung, cho rằng Tô Thành muốn giành lợi lộc.

Tô Thành vừa đi về phía trước, thằng nhóc kia lập tức đi theo, thấp giọng nói: "Ôi chà, sao lại được chứ, anh em chúng ta sao có thể để anh chịu thiệt được." Cái tên này chỉ dựa vào một cái miệng mà thôi, có chuyện gì là trực tiếp bắt đầu lầm bầm lầu bầu nói không ngừng.

Vì vậy, khi gặp chuyện, trực tiếp nói ra.

Cuối cùng, những người xung quanh chỉ có thể im lặng, liên tục sắp xếp cẩn thận ở một bên, rồi xem xét có sắp xếp đặc biệt nào cho bước tiếp theo không.

Cũng vừa lúc tôi thực sự cảm thấy hơi kỳ lạ, trong tình huống bình thường không nên làm bừa như vậy.

Vì vậy, vào khoảnh khắc đó, mọi người bắt đầu điều chỉnh lại suy nghĩ trong lòng, rồi bắt đầu không ngừng di chuyển về phía trước, sau khi đi theo, từng bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Cũng trong tình huống cuối cùng, bắt đầu nhìn chằm chằm.

Vừa nãy ở vị trí bên cạnh, mọi người cũng bắt đầu suy tính kỹ lưỡng, thậm chí khi điều chỉnh trạng thái thì mệt mỏi, có thể cố gắng hết sức để bình tâm lại.

Vào thời khắc cuối cùng, mọi người nhanh chóng đi theo.

Chương 588

Thật sự cảm thấy hơi buồn cười, chẳng lẽ hôm nay không giải quyết được một số phiền phức bên trong sao?

"Được được được, nếu cậu thực sự không chờ đợi được nữa, thì được rồi." Đối với cái tên Bàn Tử này, Tô Thành cảm thấy bất lực, đau đầu.

Tốt bụng giúp đỡ dò mìn ở bên trong, nhưng ngược lại cả ngày ở đó làm ơn mắc oán, cả ngày nói này nói nọ, cứ như thể mình là người thông minh nhất thế giới vậy.

Miệng thì cười he he, nhưng trong lòng sớm đã có một kế hoạch nhỏ, vì vậy đối với kế hoạch của Anh Bàn, Tô Thành cũng cảm thấy đau đầu.

Anh Bàn khi nhe răng cười, mắt cong thành hình lưỡi liềm, rồi gãi gãi sau gáy cũng cười.

Đối với tôi mà nói, có gì to tát đâu, căn bản không cần phải để ý đến.

Bởi vì trong tình huống này, tôi cảm thấy căn bản không cần thiết.

Vì vậy, cuối cùng tôi cũng khẽ điều chỉnh trạng thái, rồi tiếp tục yên lặng chờ đợi ở một bên.

Nếu không có chút năng lực nào, thực sự không thể tùy tiện thao tác như vậy, rồi hạ gục đối phương.

Vì vậy, càng như vậy, càng cần phải giữ cảnh giác, luôn luôn giữ cảnh giác cao độ.

Mọi người nhanh chóng đi theo, sắp đến đích rồi.

Anh Bàn đi đầu tiên, rồi từ trong túi theo quy tắc cũ lấy ra một cây nến thăm mộ.

Đó là quy tắc mà tổ tiên để lại, khai quan bế điểm thắp nến thăm mộ phải đảm bảo phong thủy và tình hình cụ thể bên trong, nếu không được chủ nhân thật sự cho phép thì không thể lấy đồ bên trong.

Thường xuyên nhìn thấy nến thăm mộ rung lắc báo hiệu cái gọi là quỷ thổi đèn, thì phải lập tức dừng lại, không được mang theo một cọng cỏ, một vật gì bên trong ra ngoài.

Quy tắc, là quy tắc mà tổ tiên đã thống nhất lập ra bằng cái giá máu.

Cái gọi là "vô quy củ bất thành phương ngôn" chính là ý đó.

Tô Thành đứng một bên không ngừng lắc đầu, bĩu môi, thở dài liên tục, thực sự bó tay với cái tên Bàn Tử này rồi, cảm giác thằng nhóc này bây giờ thực sự là một người tinh.

Có lẽ Hoắc Tú Tú cũng chú ý đến tình hình hiện tại của Tô Thành, vì thế cũng chỉ có thể cẩn thận đi đến trước mặt.

Sau đó, mọi người chỉ có thể yên ổn đứng một bên, rồi xem xét tiếp theo nên xử lý chuyện này như thế nào.

Nếu như không giải quyết được thì không có ý nghĩa gì.

Đúng, trong tình huống hiện tại nhất định phải bình tĩnh đối mặt.

Tô Thành lắc đầu, không coi đó là chuyện gì.

"Không sao đâu, tôi biết cái tên Bàn Tử này, cũng không phải một ngày hai ngày, thằng nhóc này, cả ngày chỉ biết nghĩ cả thế giới đang phản bội mình, haizz, thực sự không thể hiểu được ý của thằng nhóc này.

Tôi đứng một bên nhắc Anh Bàn, cẩn thận một chút, tuyệt đối

đừng lỗ mãng.” “Bên trong có thể có bảo bối trước đây, nhưng cũng nhất định phải chú ý an toàn, tuyệt đối không được bốc đồng, lỡ có chuyện gì xảy ra, thì toi rồi, toi đời rồi.” Hiện tại Tô Thành ở bên cạnh không ngừng nhắc nhở và cảnh báo, cũng báo động trước, ít nhất cũng có thể khiến thằng nhóc này biết tình hình thế nào, luôn giữ cảnh giác.

Anh Bàn cũng nhe răng cười, mắt cong thành hình lưỡi liềm.

Đối với tôi mà nói, có gì to tát đâu, hoàn toàn không vấn đề gì.

Vì vậy, Anh Bàn đã vẫy tay với Tô Thành và Hoắc Tú Tú rồi đi về phía trước, nến thăm mộ cũng được thắp lên, thậm chí hai tay chắp lại, đứng trước quan tài, không ngừng bái lạy đủ kiểu.

“Tổ sư gia!

Bảo hộ, bảo hộ nha, nhất định phải bình tĩnh, tôi cảm thấy tốn sức như vậy nhất định phải bảo hộ tôi, phải luôn giữ cảnh giác, nếu không thì toi đời rồi.” Trong tình huống như vậy, cậu ta chỉ có thể chắp hai tay lại, rồi không ngừng cầu nguyện, vừa khoa tay múa chân vừa lầm bầm lầu bầu không ngừng.

Đặc biệt trong tình huống này, nhất định phải luôn giữ cảnh giác, rồi cố gắng hết sức điều chỉnh tốt một số trạng thái liên quan.

Cũng từ một loạt các chuyện như vậy, tôi cũng đã bình tâm lại.

Giống như Tô Thành cũng nhanh chóng đi theo, mong có thể nhanh chóng sắp xếp với đối phương, cụ thể nên thao tác như thế nào để xem xét cách giải quyết khác.

Trong tình huống sau đó, tôi nhanh chóng đi đến trước mặt, rồi trực tiếp nắm chặt tay đối phương.

Sau đó, Anh Bàn chuẩn bị thử đẩy nắp quan tài.

Nhưng lại phát hiện trên quan tài có những hoa văn và phù chú, căn

bản không thể mở được, Anh Bàn đã cố gắng hết sức thử mấy lần, nhưng lại phát hiện không có chút động tĩnh nào.

Một hai lần thì không sao, nhưng điều đó thực sự khiến Anh Bàn sốt ruột, đối với cậu ta mà nói, có lẽ bảo bối lại bay mất rồi sao?

Thằng nhóc này vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục thử, nghiến răng, tiếp tục đẩy đi đẩy lại.

"Ôi chà, thật sự nghĩ có thể cản được Bàn Tử này sao, mẹ tôi đã nói với Bàn gia, tâm thái phát tài hôm nay còn kiên định hơn kim cương, còn cao hơn trời, tôi nói cho biết, ai cản tôi phát tài thì tôi sẽ trực tiếp đối đầu với kẻ đó." Anh Bàn nói xong, nắm chặt tay, trên mặt hiện lên vẻ ghen tị hiểu rõ, quả thực đúng như những gì cậu ta nói.

Cũng từ một loạt các thao tác liên quan, trong lòng tôi ít nhiều cũng có một số cảnh giác liên quan.

Vì vậy, sau đó từ những chuyện này, trong lòng tôi cũng giữ một sự cảnh giác.

Lúc đó sau đó lại bắt đầu suy nghĩ.

Chương 589

“Tô Thành, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú, các cậu làm gì vậy?

Mau mau giúp một tay đi, trời ơi, một mình tôi thực sự hơi không chống đỡ nổi, tốt nhất là có thể giúp một tay.” Cái nắp quan tài đó rõ ràng một mình không giải quyết được, nên cuối cùng, mấy người đồng đội thân yêu chỉ đành nhờ mấy ông lớn giúp sức, mới thử xem có thể đẩy ra được không.

Tô Thành lúc này và Ngô Tà nhìn nhau hai mắt, rồi bất lực lắc đầu, thực sự với cái đó thì chịu.

Cũng chỉ một lát thôi, ai cũng thấy đau đầu, thậm chí với cái đó thực sự cảm thấy bó tay, cuối cùng cũng chỉ đành chậm rãi đi về phía trước.

“Ôi dào, được rồi được rồi, thật sự, với cái đó thì chịu rồi, mau để tôi xem rốt cuộc tình hình thế nào.” Vừa nói, hắn lại bắt đầu không ngừng than vãn, rồi nhìn về phía trước.

Anh Bàn mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, mặt đen thui, cười hì hì.

Cậu ta lại bắt đầu đùa cợt nói: “Ôi dào, được rồi được rồi anh ơi, mọi người vất vả rồi, cứ coi như giúp tôi một tay đi.

Chờ khi chúng ta giải quyết xong việc này, lấy được một ít bảo bối giá trị từ bên trong ra, tôi nhất định sẽ mời mọi người ăn cơm, lúc đó tôi sẽ đãi một bữa lẩu xiên que combo hoành tráng.” Chẳng phải lại là vẽ bánh cho Tô Thành và Ngô Tà ăn sao?

Miệng thì nói là thổ hào, nhưng Tô Thành và Ngô Tà trong lòng đều rõ, e rằng lại là một bữa combo bánh mì kẹp thịt lớn.

Bởi vì cậu ta vốn là một tên keo kiệt, có thể sẽ phải trả cái giá lớn đấy.

Đi đến trước, Tô Thành, Anh Bàn và Ngô Tà ba người thử dốc hết sức xem có thể đẩy cái nắp quan tài ra được không.

Theo quy trình thông thường, trước tiên phải từ từ đẩy nắp quan tài tạo ra một khe hở, rồi xem có thể dùng Tầm Long Trảo móc ra một số thứ liên quan từ bên trong được không.

Đó là cái gọi là "thăm dò lấy vật".

Bởi vì trong tình huống như hiện tại, nếu trực tiếp đưa tay vào, bên trong có thể có một số khí độc hoặc sẽ gặp nguy hiểm.

Cái Tầm Long Trảo làm bằng sắt đã nói trước đó, vừa vặn có thể đóng vai trò cách ly.

Đồng thời có thể trong điều kiện không tiếp xúc, kéo một số thứ từ bên trong ra, sau đó mới sàng lọc, phân loại ra những bảo bối giá trị.

Về mặt này, Tô Thành đều rất chuyên nghiệp, ít nhất cũng cảm thấy một loạt thao tác rất "đỉnh".

Cho nên trong tình huống này, ai nấy đều thấy đắc ý, thậm chí trong lòng đều thấy vui vẻ.

Một số năng lực thực sự không thể tùy tiện hao phí ở đây.

Sau đó tất cả đều ở trong tình trạng căng thẳng, thậm chí đều nâng cao cảnh giác.

Hoắc Tú Tú cầm đèn pin ở một bên chiếu sáng, miệng không ngừng hô các khẩu hiệu, muốn mọi người thực sự cố gắng.

"Nhanh lên nhanh lên, nhất định phải cố gắng, bây giờ thực sự không còn cơ hội nữa, mau dốc sức một chút." Cũng trong tình huống

đó, Hoắc Tú Tú ở một bên không ngừng hô hào, thậm chí vỗ tay liên tục, hy vọng mọi người có thể thực sự bình tĩnh lại một chút.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, cô ấy thực sự không ngừng cổ vũ, hy vọng hai người có thể thực sự phối hợp với nhau.

Đúng lúc này Tô Thành cũng chỉ cười cười mà thôi.

"Này, chuyện gì thế?

Hai người sao thế?

Không ăn cơm à?

Ba ông lớn, nếu ngay cả cái nắp quan tài cũng không đẩy ra được, tôi còn làm màu gì nữa, còn khoe khoang với người ngoài về tổ hợp đạo mộ của chúng ta làm gì." Bởi vì hiện tại Anh Bàn đã nóng lòng muốn mau chóng mở cái quan tài đó ra, rồi xem bên trong có vật tư giá trị gì, nhưng càng vội vàng càng chọn sai phương án, cuối cùng cảm thấy rối loạn, nên cảm thấy uất ức.

Cũng trong tình huống đơn thuần đó, cứ suy nghĩ mãi xem giữa họ có sắp xếp thế nào.

Đúng lúc này Tô Thành cũng điều chỉnh trạng thái, rồi bắt đầu không ngừng an ủi, nhanh chóng giúp hai người chú ý.

Cũng trong tình huống hiện tại, thực sự cần dồn toàn bộ tinh thần vào.

Nhưng đúng lúc này, Tô Thành nhìn một mục tiêu xong, cũng không ngừng vung tay.

Tô Thành đã nghiến răng, rồi nhanh chóng vươn người chuẩn bị hỗ trợ, rồi xem có thể kiên trì được không, tốt nhất là có thể đẩy toàn bộ lên đỉnh cao.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, thực sự không đơn giản như

tưởng tượng trước đó.

Cuối cùng trong chớp mắt, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Rốt cuộc mỗi người đều bận rộn vô ích một trận.

Sau đó mọi người bắt đầu lục tục đi về phía trước.

Nói về chuyện này, thực sự cần phải xử lý cho tốt.

Chỉ cần có thể nhanh chóng đi đến đó, rồi xem bước tiếp theo có sắp xếp hợp lý hơn không, thì mọi chuyện sẽ ổn.

Giai đoạn cuối cùng, họ nhanh chóng đạt đến phía trước nhất.

Tô Thành nheo mắt từ từ tìm kiếm, nhìn xung quanh, rồi phát hiện trên cái quan tài đó dường như có đóng một số cái đinh quan tài.

Chương 590

Hèn chi vừa nãy mọi người dốc hết sức lực, nhưng vẫn không có cách nào, bởi vì cái quan tài đó đã bị một số đinh đóng chặt lại, niêm phong kín mít, sao có thể đơn giản như vậy.

Cho nên đúng lúc này, Tô Thành cũng chỉ đành câm nín, chỉ tay về phía trước.

"Nhìn xem, hèn chi chúng ta bận rộn mãi mà không được, rõ ràng là bận rộn vô ích một trận.

Haizz, được rồi được rồi, hay là chúng ta mau chóng nghĩ cách, xem có thể giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt không, không khéo lại có phiền phức rồi." Tô Thành đứng trước mặt không ngừng vỗ tay, rồi miệng liên tục than vãn.

Bởi vì cảm thấy lúc này thực sự khiến người ta đau đầu.

Thật sự như người ta nói, một loạt thao tác mãnh như hổ, nhưng quay đầu lại thì phát hiện lại bị đóng đinh chặt rồi.

Hèn chi ngay cả những lực sĩ bá đạo như vậy cũng không giải quyết được.

Anh Bàn vừa nhìn tình huống, cũng lập tức bắt đầu bĩu môi.

"Sao có thể được chứ, mẹ kiếp, dám ở đây giở trò nhỏ à, không được, mau lấy mấy cái công cụ của chúng ta ra, hôm nay Diêm Vương gia đến cũng không cản được giấc mộng phát tài của tôi." Đúng là cái đạo lý "có tiền có thể sai khiến quỷ thần", trước tiên Anh Bàn trong đầu toàn là những suy nghĩ về việc phát tài, kiếm tiền, v.v., cũng hy vọng có thể kiếm thêm một món hời.

Cho nên trong tình huống này, hắn trực tiếp hạ quyết tâm, rồi cầm

cái búa nhỏ trong tay, chuẩn bị cưỡng chế nhổ hết mấy cái đinh đó ra.

Hắn thực sự không tin, hôm nay không thể giải quyết chuyện này.

Anh Bàn trước tiên đi đến cuối quan tài, rồi bắt đầu dùng sức muốn nhổ thẳng ra, bởi vì bên trong đóng rất chặt, khít khao, nên nếu thực sự muốn nhổ đinh ra thì rất tốn sức.

Cho nên trong tình huống hiện tại cảm thấy khó khăn rồi, cả trong lòng đều thấy hoảng loạn.

Tô Thành đứng bên cạnh thì cứ nhìn chằm chằm.

"Cứ để cậu ta suy nghĩ kỹ đi, tôi cần xem xung quanh có gì khác không, lát nữa có chuyện gì thì nhất định phải báo trước." Tô Thành nói với Anh Bàn vài câu rồi cầm đèn pin đi, không lãng phí thời gian ở đó.

Mặc dù vị trí đặt quan tài khá đặc biệt, vừa vặn ở giữa trung tâm bông sen, lại bắt đầu nổi bật lên, nhưng đối với Tô Thành mà nói, những điều này chỉ là để quan sát thôi.

Tiếp theo điều quan trọng nhất là cần tìm kiếm một tình huống khác với những gì đã tưởng tượng.

Cho nên sau vài câu nói đơn giản thì trực tiếp qua loa cho xong, sau đó Tô Thành cũng quay đầu lại, rồi nhân cơ hội này muốn suy nghĩ kỹ lưỡng.

Cũng trong tình huống hiện tại, thực sự cần phải suy nghĩ kỹ.

Cũng sau đó chỉ có thể hoạt động tay chân, rồi xem tiếp theo nên sắp xếp thế nào.

Khi đi đến trước, đột nhiên ánh mắt Tô Thành dừng lại, nhìn thấy ở phía trước nhất của quan tài, trên một mặt bên, dường như có khắc một số văn tự liên quan, phía trên hiển thị đặc biệt rõ ràng.

Những văn tự này dường như đã dùng hết sức lực cuối cùng, rồi trực tiếp khắc chết cứng ở trên đó, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thấy rõ ràng.

Chỉ là văn tự trên đó khá kỳ lạ, nếu khắc ra thì đều sử dụng một số thủ pháp khác thường, cho nên trong tình huống hiện tại, tôi dựa vào trình độ cá nhân thì khó mà dịch thành văn tự hiện đại được.

Trong lúc bất đắc dĩ, Tô Thành chỉ đành quay đầu lại, rồi nhìn Ngô Tà ở một bên.

Tô Thành ra hiệu nhìn chằm chằm, Ngô Tà đều cảm thấy có chút ngạc nhiên, sau đó trực tiếp lùi lại mấy bước, và dùng làm vấn đề để giải quyết.

"Anh Tô Thành cứ nhìn tôi như vậy, tôi cảm thấy có chút khó hiểu, chẳng lẽ có vấn đề gì khác sao?

Tôi... tôi... tôi không có làm chuyện xấu." Bị Tô Thành nhìn thẳng một cái, Ngô Tà đều giật mình nhảy dựng lên, lập tức khoanh hai tay lại, rồi chỉ đành nhìn chằm chằm Tô Thành, và không ngừng truy hỏi.

Cử động đó biểu hiện như thể sợ lát nữa Tô Thành sẽ ra tay làm chuyện bất lợi với mình.

Nghe xong lời nói nhảm của cậu ta, Tô Thành lập tức trợn mắt nói: "Được rồi được rồi, cậu đừng có mơ mộng nữa, tôi không có ý gì khác đâu, tôi muốn cậu chú ý một chút." "Cậu không phải sinh viên đại học tốt nghiệp à?

Đại học học chuyên ngành gì?" Tô Thành ở một bên nhìn chằm chằm vào cậu ta, và bắt đầu không ngừng hỏi han, ngạc nhiên cũng đối với Ngô Tà nảy sinh hứng thú.

Tô Thành một loạt hỏi han, khiến Ngô Tà cảm thấy có chút khó hiểu.

Bởi vì không biết Tô Thành trong hồ lô bán thuốc gì, cho nên trong một loạt hỏi han như vậy, ngược lại cảm thấy cả người càng thêm uất ức.

Cho nên sau đó cậu ta cũng chỉ đành không ngừng lắc đầu nói: "Ơ, sao thế?

Tôi... tôi... khi học đại học chỉ học nghiên cứu văn hóa cổ thôi, có gì đặc biệt sao?" Bị Tô Thành hỏi, cậu ta cũng không ngừng gãi đầu, rồi miệng bắt đầu lẩm bẩm đáp lại.

Bởi vì trong tình huống này, Tô Thành cũng cần mau chóng phân tích kỹ.

Vừa nghe nói lại học nghiên cứu văn hóa cổ, Tô Thành lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng bắt tay, cái đó thực sự quá tốt rồi, vừa vặn, đoàn chúng ta cần một học giả nghiên cứu văn hóa như vậy.

Xem ra Ngũ lão gia tử lúc đó có chút tầm nhìn.

Chương 591

Mặc dù không cho phép thế hệ sau trong nhà tiếp tục con đường cũ của ông chủ lớn, nhưng lại cố ý hay vô ý bồi dưỡng thế hệ sau đi học những văn hóa cổ này.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, trong xương cốt của ông ấy có một số di sản gia tộc khó mà dứt bỏ được.

Một mặt lại sợ đứa cháu độc đinh duy nhất sẽ gặp chuyện, cho nên Ngũ lão cẩu mới cố ý bồi dưỡng cháu trai mình một cách đặc biệt như vậy.

Một bộ một sự kế thừa, xem ra Ngũ lão cẩu ngay cả bản thân cũng không có, trong tiềm thức đã có sự lựa chọn rồi.

Vừa vặn, khiến Tô Thành trực tiếp cảm thấy quá tuyệt vời rồi, đây thực sự là một cơ duyên hiếm có, vừa vặn có thể lợi dụng cậu ta để làm màu một phen.

Tô Thành cũng không hàm hồ, lập tức vẫy tay với Ngô Tà ở một bên nói: "Ôi dào, còn đứng ngây ra đó làm gì, thật sự quá tốt rồi, mau chóng giúp một tay đi chứ?

Vừa vặn có thể nhân cơ hội này, không có thể xác thì tình huống thế nào, cần để cậu ta đánh giá chuyên nghiệp, rồi xem có thể học được một số kỹ năng bên trong không." Vừa nói, tôi nhìn theo hướng tay chỉ về phía trước, cần để mọi người biết rốt cuộc là chuyện gì.

Sau một loạt sắp xếp của Tô Thành, cậu ta đầu tiên ngẩn người, rồi trực tiếp nhìn theo hướng tay chỉ của Tô Thành, cũng sau đó nhìn thấy trên đó hiện ra một loạt văn tự cổ kỳ lạ.

Cũng sau đó cậu ta hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì, hóa ra Tô Thành

muốn mình nghiên cứu một số văn tự cổ đại, một số thứ liên quan cổ đại, v.v.

Cũng vậy, một lúc làm việc, Ngô Tà vẫn cứ đứng thẳng ở một bên quan sát.

"Được rồi được rồi, đừng vội, cho tôi một ít thời gian, tôi xem kỹ đã.

Thật ra khi tôi học đại học, về mặt này tôi rất gà mờ, chưa từng được thầy giáo khen.

Trình độ chuyên môn cũng kém, cho nên cũng đừng đặt quá nhiều hy vọng." Cậu ta một trận sảng khoái, nói mình như không đáng một xu.

Nhưng Tô Thành không hề để ý, cho rằng đối phương hôm nay vì khiêm tốn nên tùy tiện nói ra những lời như vậy, cũng cố ý giữ thái độ khiêm tốn là chính, nên cũng không cần quá để tâm.

Cũng vậy, mọi người vẫn cứ ở phía trước, tôi vẫn cứ nhìn chằm chằm đợi cậu ta, lát nữa có thể mau chóng cho mọi người một câu trả lời, ít nhất cũng phải có một kết quả nào đó chứ, kẻo mọi người cứ đứng chờ khô cổ ở đó.

Sau một hồi, Ngô Tà cũng bắt đầu từ từ đi theo về phía trước, rồi cứ như vậy nhìn chằm chằm cẩn thận, cho đến khi biết được một tình huống kết quả cụ thể hiện tại.

Quá tuyệt vời rồi, đối với người cần xử lý mà nói, thực sự cần phải xử lý tốt một chút.

Cho nên trong tình huống sau đó, mọi người cũng bắt đầu lục tục đi về phía trước.

Tô Thành thì cứ yên lặng đứng ở một bên, không có ý định quấy rầy chút nào, cần để Ngô Tà hôm nay phát huy năng lực tốt nhất, rồi

nhanh chóng dịch ra, như vậy thì cũng có thể biết được thân phận thật sự của chủ nhân ngôi mộ cổ.

Trong lúc Ngô Tà nghiên cứu, Anh Bàn từ trên nắp quan tài trực tiếp nhổ ra mấy cây đinh, miệng không ngừng than vãn.

"Ông cha tổ tông của tôi rốt cuộc đang làm gì thế này?

Bận rộn mãi sao?

Cứ nhất định phải ở đây đối phó với mấy cái đinh, có tác dụng gì chứ?

Thật sự nghĩ rằng cứ thao tác như vậy là được, luôn có thể để người ta sắp xếp ra tay à." Khi Anh Bàn nói, cả người đầy oán trách, cả khuôn mặt cũng lộ ra vẻ không vui.

Tô Thành và Hoắc Tú Tú cũng chỉ cười khổ, lắc đầu không tiếp lời cũng không để ý, bởi vì rõ ràng, Anh Bàn được lợi rồi còn ra vẻ.

Sau đó kiếm được một món hời lớn, vậy mà miệng lại lẩm bẩm đủ điều không ngừng, mọi người có thể làm gì chứ, chỉ có thể im lặng ở một bên.

Anh Bàn tự mình cũng rất hăng hái, vẫn cứ lẩm bẩm một mình ở đó.

Sắp bắt đầu một loạt thao tác "mãnh như hổ".

Sau khi đợi một lúc lâu, Tô Thành cũng một lần nữa bình tâm lại.

Nói một lúc, Tô Thành dường như hiểu ra, liền lập tức nhắc nhở: "À, đúng rồi, Anh Bàn đừng có vội vàng như vậy, hay là bây giờ chờ một chút ở bên cạnh đi.

Chờ khi chúng ta có một số kết quả liên quan, lúc đó có phản ứng thì sẽ tốt hơn một chút, kẻo cậu cứ bận rộn ở đây một cách lỗ mãng như vậy." Lời nói của tôi cũng rất đơn giản, trực tiếp cũng cho Anh

Bàn một lựa chọn, dù sao, bây giờ không biết thân phận chủ nhân bên trong quan tài.

Cho nên nếu muốn cưỡng chế mở nắp quan tài ra, ngược lại cảm thấy mạo hiểm, vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn thì hậu quả không thể kiểm soát.

Nhưng nếu muốn chờ thêm một chút, chờ dịch xong một số nội dung văn tự bên trong, tin rằng trong lòng sẽ có cơ sở, ít nhất biết người biết ta thì mới yên tâm hơn.

Nhưng Anh Bàn lại không coi đó là chuyện gì cả, ngược lại miệng càng lẩm bẩm không ngừng.

"Ôi dào, tôi đã nói rồi mà, sao lại không để tâm bảo tôi tự mình sắp xếp, yên tĩnh ở bên cạnh đợi là được rồi." Đúng vậy, vừa mới đưa ra quyết định xong, chưa nói gì đã bị mọi người một loạt phủ định.

Cũng vậy, một lúc sau Anh Bàn cảm thấy câm nín, cho nên bắt đầu liên tục không ngừng than vãn.

Biết được sau một lời nói, mọi người trước mặt cũng bắt đầu không ngừng lắc lư thân mình, rồi khẽ gật đầu, cũng có thể nhân cơ hội này một lần nữa cho Anh Bàn một quyết định mới và an ủi.

Bởi vì mọi người đều cảm thấy tình trạng của Anh Bàn hiện tại thực sự không dễ lạc quan chút nào.

Giây phút cuối cùng, mọi người cũng chỉ đành suy nghĩ lại.

"Thật không thể hiểu nổi, xem ra cậu ta bây giờ thực sự không thể hiểu nổi, hết thuốc chữa rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sớm muộn gì cũng bị một cỗ tham vọng nuốt chửng hoàn toàn." Tô Thành đứng bên cạnh cũng chỉ đành liên tục bàn tán một trận, rồi lại cảm khái thậm chí cảm thấy đầy tiếc nuối.

Ngô Tà từng chữ từng câu bắt đầu dịch ra.

Chương 592

"Ừm, đây hẳn là công chúa của một nước láng giềng nào đó, dường như vì liên hôn, nên bị gả đến đây, ..." "Nhưng ngay khi vừa đến đây, chưa kịp bái đường thành thân, chưa kịp động phòng đã thành quả phụ, chuẩn bị gả cho thái tử nhà họ Hứa đó, cuối cùng lại chết trong một tai nạn.

Đều bị những người dân địa phương trực tiếp ném đá, trở thành cái gọi là một người phụ nữ bị nguyền rủa, trở thành một người phụ nữ xấu xa khiến người ta kiêng kỵ." Ngô Tà dùng toàn bộ năng lượng của mình để phân tích một lần, xem ra dịch rất vất vả.

Dù sao cậu ta bản thân năng lực học tập không mạnh, cho nên cả người cũng chỉ có thể nửa vời nửa hiểu để giao lưu một lần.

Chậm rãi thong thả đại khái trình bày nội dung đã dịch ra, cũng để mọi người một lần nữa nắm bắt được một số chuyện lúc đó.

Hoắc Tú Tú lại bắt đầu cảm khái ở một bên, dường như cả người cảm thấy có chút đồng cảm.

Cũng sau đó Hoắc Tú Tú trong lòng bắt đầu tự lẩm bẩm nói: "Ôi trời ơi, nếu nói như vậy thì người này thực sự rất đáng thương, rõ ràng rất tốt, vậy mà cứ bị người ngoài nghi ngờ, thậm chí không được lý giải những chuyện như vậy, thật đáng tiếc biết bao." "Tư tưởng cổ đại thực sự có thể hại chết người, tại sao những người tốt lại đổ hết tất cả oán khí, tất cả những lời oán trách, toàn bộ trực tiếp lên một người phụ nữ?

Đối phương lại làm gì sai đâu, cũng chỉ là nạn nhân thôi, tại sao không ai đi để ý, để thấu hiểu chứ." Hoắc Tú Tú lúc này càng nói càng tức giận, càng nói càng bực bội, cả người đều bắt đầu bĩu môi, thậm

chí còn có một loại thôi thúc muốn liên tục than vãn.

Chính vì hiện tại cơ bản không thể lý giải chấp nhận sự thật đó, cho nên mới cảm thấy trong lòng bất lực.

Nhưng đúng lúc này Tô Thành cũng chỉ đành liên tục cảm khái đủ điều.

Đại khái hiểu được đối phương một phần oán trách, cũng như một số cảm xúc kích động của cả người.

Sau đó Tô Thành cũng nói với Hoắc Tú Tú ở một bên, và đùa cợt nói: "Được rồi được rồi em gái, chúng ta đừng nói nhiều như vậy nữa, thật sự không phức tạp như vậy đâu.

Tình huống, trạng thái của thời cổ đại, bây giờ dù có không chấp nhận được cũng không có cách nào." Dù sao vào thời đại đó thực sự tràn ngập các loại oán hận, các loại bất lực và đau khổ.

Nếu thực sự đa sầu đa cảm, vì một chút chuyện nhỏ mà không ngừng khóc lóc đau khổ, thì có thể thực sự khóc mấy ngày mấy đêm cũng không hết nước mắt.

Hoắc Tú Tú cũng bất lực, liên tục thở dài lắc đầu, cả người trong lòng đều cảm thấy vạn phần bất lực, cũng thực sự cảm thấy có chút bó tay, không thể can thiệp.

Cảm thấy đã không thể chấp nhận được sự thật bên trong, thì cũng chỉ có thể lựa chọn buộc phải chấp nhận và chứng thực.

Cuối cùng cũng chỉ đành khẽ lắc đầu, rồi bắt đầu không ngừng điều chỉnh lại suy nghĩ lộn xộn.

Không có cách nào, cũng sau khi trải qua những chuyện này, trong sâu thẳm nội tâm cô ấy cũng có một loạt cảm xúc liên quan mới.

"Sau này vì một loại oán trách của thế giới bên ngoài, đối với một

loại vu vạ trách móc, cho nên cô ấy cũng bị buộc phải lập tức trở thành một người tuẫn táng." "Cũng vẫn cứ trở thành một vật tuẫn táng như vậy, vẫn cứ yên nghỉ dài lâu ở đây, bị người ta sống sờ sờ đóng đinh vào trong quan tài." Cũng ngay lập tức giọng nói của Ngô Tà trở nên hơi trầm thấp, rất nhiều cảm xúc đọng lại, không còn chút hào hứng như lúc ban đầu.

Hoắc Tú Tú thậm chí thực sự ngay lập tức cảm thấy trong lòng đột nhiên đau nhói, như thể bị người ta trực tiếp chạm vào một dây đàn.

Vốn đã cảm thấy người phụ nữ này đáng thương rồi, đủ xui xẻo rồi, tên gọi rõ ràng lại bị người ta sống sờ sờ làm cho nghẹt thở mà chết.

Nếu nói vậy, trước khi chết không biết có bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu tuyệt vọng.

Cho nên mọi người khi nghe tình huống này, trong lòng đều cảm thấy bất lực.

Cũng thực sự không có cách nào, trải qua chuyện này người bình thường làm sao có thể tưởng tượng ra được.

Sau đó mọi người cũng chỉ đành liên tục lắc đầu, khi suy nghĩ xem rốt cuộc nên xử lý chuyện này thế nào.

Vì hiện tại sự thật đã bày ra trước mắt, tất cả vấn đề đều phải bắt đầu lại.

Nếu có một số điều chỉnh, tin rằng cũng có thể một lần nữa suy nghĩ ở đây.

Đúng vậy, một loạt khó khăn liên quan cũng thực sự cần phải suy tính kỹ lưỡng.

Đứng ở một bên, Tô Thành bắt đầu nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Tà nói:

“Được rồi được rồi, Ngô Tà à, dịch gần xong rồi, tôi biết thân phận thật sự của chủ nhân quan tài, là một trưởng công chúa!” Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đều im lặng, không tiếp tục nói.

Ngược lại Anh Bàn, cả người lại tỏ ra phấn khích, mặt mày bắt đầu cười nói: “Nhìn tôi xem, vừa mới bắt đầu đã bảo đừng có ở đây tự mình đa tình, cứ nhất định phải ở đây làm bậy.

Bây giờ đã biết rồi, chuyện này không cảm thấy trong lòng lẩm bẩm nữa.” “Cái gọi là không nghe lời người già, chịu thiệt trước mắt.

Nếu sớm nghe theo kiến giải và nhắc nhở của Bàn gia, thì đâu có nhiều chuyện vớ vẩn như vậy, đâu có nhiều phiền phức và rắc rối như vậy chứ, cho nên còn quá trẻ rồi, cần phải học tập cho tốt.” Anh Bàn ở trước mặt cũng ồn ào nói ra một đống, như thể cố ý khoe khoang mình thông minh đến mức nào.

Anh Bàn ở trước mặt cũng ồn ào nói ra một đống, như thể cố ý khoe khoang mình thông minh đến mức nào.

Nghe một loạt lời nói nhảm đó, Tô Thành lập tức cảm thấy phản cảm, rồi bắt đầu đồng loạt trợn mắt nhìn cái tên đó.

Cậu ta cũng thực sự khiến người ta cảm thấy hơi khó hiểu, đơn giản là đang nói hươu nói vượn mà.

Cũng sau đó mọi người bên cạnh cũng không ngừng lắc đầu đủ kiểu, thậm chí không ngừng nhân cơ hội này khoe khoang.

Cũng thực sự quá rác rưởi rồi, cái tên đó thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Tôi cũng bắt đầu giơ ngón giữa, khi ra dấu hiệu thì bắt đầu đầy sự châm biếm.

Cũng cuối cùng yên tĩnh lại, bình tĩnh lại suy nghĩ.

Sau đó Tô Thành một lần nữa chạy đến trước mặt, bắt đầu một loạt phân tích.

“Anh Bàn cần phải chú ý nhiều, nếu tham lam thì dễ xảy ra chuyện.” Cũng trong tình huống hiện tại trong lòng đều rõ, Anh Bàn gặp chuyện gì, vậy rõ ràng khẳng định cần phải suy nghĩ lại kỹ lưỡng, rồi mau chóng giải quyết êm đẹp chuyện đó mới được.

Ấy, nếu không thể điều chỉnh lại mọi chuyện xong xuôi, thì tiếp theo có thể sẽ xảy ra chuyện lớn, lúc đó không chừng mọi người sẽ gặp rắc rối.

Chương 593

Cho nên đơn thuần trên một phương diện, ai nấy trong lòng đều cảm thấy đau đầu.

Cũng cuối cùng mọi người bắt đầu lục tục đi về phía trước, một khi đã suy nghĩ và sắp xếp được bước tiếp theo thì có thể yên tâm mà tính toán lâu dài.

Cũng cuối cùng cả xung quanh đều trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Anh Bàn nghe không lọt tai, dù Tô Thành có nhắc nhở đủ kiểu, cũng chỉ lắc đầu, cười một cách bất cần.

"Ôi dào, được rồi mà, có gì ghê gớm đâu chứ, tôi thực sự cảm thấy không cần thiết sao?

Nhìn Anh Bàn xem, tôi là loại cừu non mặc người xẻ thịt sao?

Xem tôi lại là loại người bị người ta ức hiếp sao?" Cậu ta một bên không ngừng khoa tay múa chân đủ kiểu, nụ cười trên mặt càng vào lúc này khi im lặng lại càng nở rộ.

Cũng đang xem, mọi thứ đều không có chuyện gì cả.

Cũng cuối cùng cũng chỉ đành điều chỉnh tình huống, rồi xem Anh Bàn bên cạnh sau khi mở quan tài cụ thể sẽ có kết quả gì.

Anh Bàn qua nỗ lực, đủ để nhổ hết 4 cái đinh ra.

Anh Bàn càng đắc ý miệng lẩm bẩm nói: "Ôi chao chao haha, xem ra lại kiếm được một món hời lớn, không ngờ lại may mắn như vậy, lập tức có thể xem bên trong có tình huống gì.

Được rồi, lại kiếm được một món hời lớn, phát tài rồi." Trong tình huống đó, Anh Bàn bắt đầu lẩm bẩm nói, không ngừng vỗ tay, cả

người trong lòng bắt đầu vui sướng tột độ.

Cũng chỉ một lúc thôi, Anh Bàn hoàn toàn không thể khống chế được một chút vui mừng trong lòng.

Xem ra Anh Bàn nóng lòng muốn biết dáng vẻ của vị trưởng công chúa đang nằm dưới quan tài.

Nghe xong lời nói nhảm của cậu ta, Tô Thành trực tiếp trợn mắt trắng dã.

Khi Anh Bàn chuẩn bị đẩy nắp quan tài ra rồi thăm dò rốt cuộc, đột nhiên Tô Thành một tay kéo chặt lấy hắn.

"Này, làm gì vậy Tô Thành, chuyện gì thế?

Kéo tôi lại à?

Chẳng lẽ cậu muốn tranh giành đồ vật à, không thể chia như vậy đâu.

Vừa nãy chúng ta rõ ràng đã nói rồi, như vậy, ngược lại cần tôi tự mình xử lý, chỉ cần ở bên cạnh đứng chờ là được rồi, đừng có ở đây gây thêm phiền phức nữa." Tô Thành không nói gì với Anh Bàn, ngược lại Anh Bàn đã sốt ruột trước mặt, sau khi chống hai tay lên hông, cả người ưỡn thẳng lưng nhìn chằm chằm vào nơi đó, thậm chí miệng bắt đầu lẩm bẩm, một loạt không ngừng.

Cũng đang xem, tình huống hiện tại thực sự hoàn toàn không thể khống chế được cảm xúc trong lòng, rồi cảm giác cả người ngay lập tức như một con gà chọi nhỏ đang chiến đấu, cần phải than vãn với Tô Thành cho tốt, chúng ta thương lượng một phen.

Nghe một loạt lời đó xong, Tô Thành tự mình chỉ lắc đầu nói: "Không phải cậu không chú ý những thứ vừa mới rút ra từ bên trong sao." Rõ ràng Tô Thành và Anh Bàn hai người khi suy nghĩ vấn đề, góc độ đứng rõ ràng khác nhau.

Khi Anh Bàn nói, anh ta chỉ nghĩ đến những bảo bối giá trị, những lợi ích đột nhiên bị cướp đi, trong mắt Tô Thành thì cậu ta có thể có mục đích muốn lấy thêm đồ vật.

Nhưng đối với Tô Thành mà nói, mỗi một hành vi, mỗi một cử động, đều phải vì toàn bộ đội ngũ mà suy nghĩ, vì sự an toàn của tất cả mọi người mà suy nghĩ.

Đó cũng là một điểm, và sự khác biệt lớn nhất với lão Bàn Tử.

Tô Thành vừa nhắc nhở, không chỉ Anh Bàn, Hoắc Tú Tú, Ngô Tà cũng đều chú ý.

Anh Bàn tự mình cũng đưa bàn tay ra, nhìn mấy cây đinh đang đặt bên trong.

Anh Bàn tự mình cũng cười một cách bất cần nói: "Dường như có rồi nhỉ, không phải mấy cây đinh nát thôi sao, có gì ghê gớm đâu.

Đừng có tiếp tục lải nhải với tôi nữa, sao tôi lại cảm thấy cố ý đùa giỡn với tôi vậy, có gì đặc biệt sao." Cầm cây đinh trong tay, Anh Bàn bắt đầu miệng không ngừng lẩm bẩm than vãn, thậm chí mắt còn trợn trắng dã.

Anh ta luôn cảm thấy Tô Thành đang đùa giỡn với mình, đang yên đang lành, đột nhiên người ta chạy đến trước mặt nói.

Bị nói xong, Tô Thành cũng chỉ lắc đầu mà thôi.

Trong tình huống đó cũng chỉ có vậy thôi.

Nhưng rõ ràng đối phương hiện tại căn bản không để tâm coi đó là chuyện gì cả, nếu nói như vậy cũng trở nên hơi khó giải quyết.

Thuộc về tình huống sau đó, Tô Thành nói: "Chẳng lẽ không thể nhìn kỹ xem được làm bằng gì sao?

Nếu không nhầm, hẳn là được điêu khắc từ gỗ sau khi mài giũa,

cậu không biết sao.” Khi nói lời này, trong ánh mắt Tô Thành hiện lên một tia tự tin, thậm chí vẫn cứ chỉ vào thứ đồ vật phía trước.

Đúng như lời đã nói, tất cả đều thuộc về một số đồ gỗ, cho nên hình thức chế tạo ra cái đinh đó.

Bản thân một số gỗ đào, v.v.

đều tương đối đặc biệt, có một số ý nghĩa riêng, mang ý nghĩa trừ tà.

Cho nên trên một số phim ảnh và sách vở đều có một số ghi chép liên quan.

Những người thế hệ trước thích dùng một số sản phẩm gỗ đào để làm vật trừ tà hộ thân.

Sau này cũng thực sự phát triển thành cái gọi là kiếm gỗ đào, v.v.

Chương 594

Đương nhiên những điều này về sau đều có một số nghi ngờ bị phóng đại khoa trương.

Đúng là 'không có lửa làm sao có khói, ruồi muỗi không bu đậu trứng không vết nứt' mà, đã có thể lưu truyền lâu như vậy, kéo dài đến tận bây giờ, thì chắc chắn phải có nguyên do, có một gốc rễ sâu xa nào đó.

Nhưng Bàn Tử lại đột nhiên chen một câu, đặt ngay trước mắt tôi, đúng là khiến tôi đau đầu.

Bởi vậy sau đó tôi cũng không nhịn được mà bắt đầu liên tục mắng mỏ.

Trong tình huống hiện tại, tôi thực sự cảm thấy uất ức, nên cần phải xem xét kỹ lưỡng, rồi điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Cuối cùng, Tô Thành cũng bật cười ha ha, rồi không ngừng trêu chọc nói: "Tình hình hiện tại đúng là rất khó nhằn đây." Cuối cùng, mọi người cũng lần lượt đi tới phía trước, rồi bắt đầu bàn tán, muốn biết kết quả cụ thể ra sao.

Sau khi sắp xếp một lượt, ai nấy cũng chỉ đành từng bước đi theo.

Ngay sau đó, Tô Thành lắc đầu, cố ý khom người xuống, rồi nhìn thẳng vào mọi người nói: "Tóm lại là thế này, một số dấu vết trong quan tài rất đáng ngờ, tôi cảm thấy mọi thứ hoàn toàn khác biệt, bên trong có lẽ còn ẩn chứa cơ quan khác, nên bây giờ mọi người cần phải cẩn thận một chút.

Cẩn tắc vô áy náy, tránh để sau này gặp phải chuyện gì đó, rồi lại phiền phức hối hận.

Nếu xảy ra chuyện thì có hối cũng không kịp nữa đâu, nên chúng ta nhất định phải chuẩn bị trước, tuyệt đối không thể thiếu.” Tình huống là như vậy, tôi biết mình phải rung chuông cảnh báo trước, ít nhất cũng phải để mọi người biết rốt cuộc là chuyện gì, rồi làm cho mọi chuyện rõ ràng hơn một chút, chứ không thể cứ mãi hồ đồ được.

Bàn Tử ngây người nhìn tôi một lúc lâu, sau đó mãi mới vươn tay ra, rồi nhìn Tô Thành nói: “Thế thì làm sao bây giờ?

Không lẽ để miếng ăn đến miệng còn bay mất à?

Đệt, chúng ta đã bận rộn tới lui vất vả lâu như vậy, nếu đúng là không ăn được thì chẳng phải công toi sao?” Khi nói những lời đó, Bàn Tử bắt đầu trợn trắng mắt, rồi trong miệng không ngừng lẩm bẩm đủ thứ.

Rõ ràng, tên nhóc đó đang thể hiện sự không vui trong lòng, nên đã ra sức càu nhàu.

Tuy Bàn Tử không động thủ, nhưng vẫn cảm thấy oán khí đầy mình, luôn cảm thấy những lời Tô Thành nói hoàn toàn bất lợi cho mình, nên rất bất mãn.

Nhìn thấy vẻ mặt và phản ứng mạnh mẽ của tên nhóc, Tô Thành chỉ đành bất lực, sau đó liên tục lắc đầu nói: “Thôi được rồi, tôi thấy tên nhóc này bây giờ căn bản không thể hiểu, không thể thông cảm cho tình cảnh hiện tại của tôi được, trời đất ơi!” “Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề nhé, chúng ta chỉ có thể mở cổ mộ, nhưng tiền đề là phải chuẩn bị trước một số thứ.” Tô Thành nói rồi như làm ảo thuật, lấy ra từ trong túi một sợi chỉ đỏ xâu những đồng tiền đồng.

Bàn Tử lúc này rõ ràng cũng đang bàn tán, ban đầu anh ta cứ nghĩ Tô Thành sẽ ra sức ngăn cản, không muốn cho mình mở mộ huyệt.

Sao có thể không sốt ruột chứ?

Vừa rồi một loạt thao tác mạnh mẽ, rồi nhìn xem sắp có thể một mẻ hốt gọn, sắp thành công đến nơi rồi, thế mà miếng ăn sắp tới miệng thì suýt nữa bay mất.

Lúc đó, trong lòng chắc chắn cực kỳ không vui.

Bởi vậy, chỉ vì một điểm nhỏ đó, anh ta lập tức bắt đầu liên tục càu nhàu, thậm chí toàn bộ tâm trạng đều cảm thấy đau đầu, rồi một loạt oán trách Tô Thành.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, anh ta luôn cảm thấy có một khởi đầu mới, ít nhất mọi chuyện không quá đau đầu hay khó giải quyết như vậy, tâm lý anh ta cũng một lần nữa được điều chỉnh.

Tô Thành đứng bên cạnh cũng cười ha ha, rồi nhẹ nhàng vỗ vai đối phương, nói: "Ý của tôi đã nói rõ ràng rồi đó, mọi chuyện đã bày ra trước mắt, rốt cuộc nên giải quyết thế nào thì tự mình cân nhắc kỹ đi." Những lời nói đó rất rõ ràng, cũng đủ để đối phương hiểu được ý nghĩa, tránh việc cứ mãi đứng ở bên cạnh mà u uất.

Nghe Tô Thành nói xong, đối phương khẽ gật đầu, rồi tiếp tục nén mọi suy nghĩ lo âu xuống.

Đúng là không còn cách nào khác, trải qua chuyện này, anh ta cũng thấy đau đầu.

Cuối cùng, anh ta không tiếp tục càu nhàu nữa, mà nén hết sự uất ức trong lòng xuống.

"Ối giời ơi, Tô Thành à, cậu đúng là dọa tôi một phen hú vía, làm tâm trạng tôi cứ như tàu lượn siêu tốc vậy, tôi chịu không nổi rồi, thật sự dọa tôi sợ chết khiếp à?

Thôi được rồi, vậy mau giúp một tay đi, đừng lãng phí thời gian nữa." Sắc mặt Bàn Tử thay đổi nhanh chóng, tùy tiện nói một câu rồi lập tức chạy tới trước mặt, rồi nhận lấy sợi chỉ đỏ đã chuẩn bị sẵn

trong tay Tô Thành.

Sợi chỉ đỏ này xâu một số đồng tiền đồng, rõ ràng có tác dụng đặc biệt để đối phó với những thứ mục nát.

Lúc này Bàn Tử cũng không đợi được nữa, thế là vừa hối thúc, vừa càm ràm, đủ kiểu với Tô Thành.

Dù sao thì, ngay khoảnh khắc sau đó, anh ta đã chạy đến trước mặt, rồi trực tiếp quấn sợi chỉ đỏ quanh miệng quan tài.

Hai người họ cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Bàn Tử bắt đầu nhẹ nhàng đẩy quan tài sang một bên từng chút một, đẩy về phía trước.

Rõ ràng, cách làm này có nghĩa là trước tiên phải đẩy quan tài ra một khoảng trống nhất định, sau đó dùng 'móng vuốt tầm long' để kéo những bảo vật bên trong ra.

Làm như vậy vừa có thể tránh được rủi ro, đồng thời cũng có thể đối phó với mọi bất ngờ.

Không những không chậm trễ việc kiếm tiền lớn, mà còn là nhất cử lưỡng tiện, đúng là khó tìm hơn lên trời mà.

Nhưng tiếc là mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy, một tràng thao tác như hổ đói vồ mồi, ngay lúc vừa chuẩn bị động thủ, đột nhiên nghe thấy tiếng 'rắc', rồi tấm ván quan tài trước mắt không biết từ lúc nào đã tự động tách ra.

Sau đó, tấm ván quan tài bị đẩy ra, rơi xuống một bên, khiến từng người đều mắt tròn mắt dẹt.

Bàn Tử đứng trước mặt kêu 'oái' một tiếng, giật mình.

Anh ta cảm thấy chuyện này xảy ra hơi đột ngột, ban đầu căn bản không kịp phản ứng, bây giờ cũng không có động tác nhanh như vậy.

“Mọi người nhất định phải nghe tôi giải thích, vừa rồi tôi thật sự không cố ý, tôi cũng không nghĩ quan tài lại không khít như vậy.” “Thôi rồi, gặp xui xẻo lớn rồi!

Chương 595

Sao số tôi lại khổ thế này chứ?

Vừa mới xoay chuyển tình thế thì lại xảy ra chuyện, xem ra lại gặp rắc rối lớn rồi." Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử chỉ đành không ngừng lắc đầu, cánh tay anh ta càng thêm u uất, khổ sở.

Anh ta luôn cảm thấy như mình vừa bị người ta lừa một vố, nên cảm thấy đau đầu.

Thế nhưng Tô Thành đứng bên cạnh lại ha ha cười.

"Thôi được rồi, đừng ồn ào nữa, vừa nãy tôi nhìn rất rõ, nắp quan tài có thể là do một loại cơ quan nào đó khiến nó tự đẩy ra hoặc tự rơi xuống, không liên quan gì đến cậu cả." Tô Thành nói từ góc độ khá khách quan, không hề có ý trách tội Bàn Tử.

Mọi người đều hiểu, tự nhiên sẽ không đổ hết mọi chuyện lên đầu Bàn Tử, và cũng có thể hiểu được tình hình lúc đó.

Vừa nghe Tô Thành nói xong, Bàn Tử lập tức gật đầu liên tục, sau đó trên mặt cũng hiện lên một tia đắc ý.

Những lời này đúng là quá tuyệt vời, cuối cùng cũng có người hiểu cho mình, cũng không khiến anh ta bận rộn công toi.

Bởi vậy, ngay lập tức anh ta bắt đầu cười hì hì.

"Ối trời ơi, tốt quá rồi, tốt quá rồi, đúng là như vậy thật!" Đối phương cười ha ha liên tục, không ngừng xoa tay.

Anh ta luôn cảm thấy như vậy đúng là đã kiếm được món hời lớn, thật hiếm có.

Và tình hình hiện tại quả thực cần phải sắp xếp lại cho tốt.

Sau đó Bàn Tử bước đến trước mặt, rồi cúi đầu nhìn vào bên dưới quan tài.

Anh ta chỉ vừa nhìn một cái, cả người đã ngây ra.

Trong thoáng chốc, cả người anh ta như bị điện giật, ngây ngốc đứng cạnh đó, nửa ngày không phản ứng, thậm chí không nói một lời, miệng cũng há hốc thành hình chữ O.

Thậm chí vào khoảnh khắc đó, anh ta cảm thấy đầu óc mình tạm thời trống rỗng.

Cuối cùng, anh ta bắt đầu lẩm bẩm: "Mẹ nó, tình hình gì thế này?

Sao cảnh tượng này lại đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi chứ?

Thật sự quá bất ngờ, thay đổi nhanh quá!" Nói rồi, toàn bộ tâm lý đều cảm thấy hoảng loạn, thậm chí cả người cũng thấy u uất.

Trong thời gian ngắn ngủi, anh ta căn bản không hiểu, không nắm rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Đúng lúc này, giữa hai người cũng diễn ra một loạt trao đổi.

Ngay lúc đó, Tô Thành đã đến trước mặt, rồi nói: "Tình hình gì thế hả?

Sao anh lại cứ đứng đực ra đó một mình vậy." Phản ứng của Bàn Tử hôm nay đúng là hơi bất thường, nói theo lẽ thường, anh ta nên nhìn thấy bảo bối có giá trị bên trong là phải lập tức lấy đi rồi, đâu ra mà cứ lãng phí thời gian mãi thế này.

Bởi vậy, hiện tại cả hai bên chỉ có thể dồn toàn bộ tâm trí vào việc đứng yên tại chỗ, rồi bắt đầu suy xét về tình hình tuyến đường.

Cuối cùng, khi Tô Thành và Ngô Tà đều tiến lại gần, họ thực sự bị dung mạo của nữ chủ nhân trước mắt làm cho kinh ngạc.

Vẻ đẹp của người phụ nữ này thực sự khiến mọi người không

dám tin, không kìm được liên tục thốt lên kinh ngạc, thậm chí mắt ai nấy cũng tròn xoe.

Sau đó, họ không ngừng nhìn kỹ, nhìn mãi nửa ngày cũng không hiểu, sao lại có thể đẹp đến như vậy.

Không hề khoa trương chút nào, mọi người chưa từng thấy người phụ nữ nào đẹp đến thế, cảm giác thanh thoát thoát tục, tựa như tiên nữ giáng trần.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng hơn là đối phương đã chết bao nhiêu năm rồi, mà vẫn có thể giữ được thi thể không hề mục rữa, thậm chí còn nằm yên bình trên nắp quan tài, sắc mặt vẫn hồng hào, yên bình và tĩnh lặng đến vậy.

Là đàn ông khi nhìn thấy, Bàn Tử sao có thể không động lòng chứ?

Ngay cả Ngô Tà, một cậu sinh viên đại học đơn thuần như vậy, cũng bắt đầu cảm thấy nội tâm có chút bồn chồn xao động.

Ba người đàn ông cứ ngây người nhìn chằm chằm, dường như lúc đó đều có chút mất hồn.

Từng người một đều không hiểu, sao lại có sự khác biệt lớn đến thế, nên chỉ đành đứng một bên mà cứ nhìn mãi.

Sau đó, Tô Thành bước tới, rồi nhìn đối phương hỏi: "Tình hình gì thế hả?

Sao anh lại cứ đứng nhìn chằm chằm ở bên cạnh, tôi chịu không hiểu nổi!" Hoắc Tú Tú càng không ngừng đẩy Tô Thành, còn Ngô Tà thậm chí còn bĩu môi, dù sao thì, trước mặt một người phụ nữ ngoài, mà lại cứ nhìn chằm chằm vào một thi thể đã chết mấy trăm năm, thật sự cô không hiểu mấy tên đàn ông thối tha này nghĩ gì trong đầu.

Một lúc sau, Hoắc Tú Tú thực sự không thể hiểu nổi, rồi trong miệng bắt đầu không ngừng cằn nhằn: "Này này này, mấy anh đang

làm gì thế?

Sao lại phí sức như vậy?

Có chuyện gì không thể nói chuyện đàng hoàng sao?

Cứ đứng ngây ra đó mà nhìn chằm chằm, tôi thật sự không thể hiểu nổi cách nghĩ của các anh." Khi cô nói những lời đó, miệng cô bĩu môi cao chót vót, thậm chí cả người còn hiện lên vẻ lém lỉnh.

Nghe cô nói xong, Tô Thành bất lực nhún vai, rồi chỉ vào Bàn Tử và Ngô Tà bên cạnh nói: "À, tôi thì xong rồi, thực ra tôi chỉ mới xem sơ qua có hai mắt thôi, còn cái tên Bàn Tử kia thì cứ nhìn mãi không thôi, thật sự không hiểu nổi anh ta nghĩ gì." Tô Thành chỉ tùy tiện nói vài câu đơn giản, rồi cũng ha ha cười.

Cuối cùng, anh ta cũng chỉ đành chìm vào im lặng một bên.

Chương 596

Không còn cách nào khác, bây giờ sau khi trải qua những chuyện này, ít nhiều cũng trở nên phiền não.

Bởi vậy, chuyện hiện tại quả thực cần phải xử lý lâu dài.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, suy nghĩ của cả hai bên bắt đầu có chút tạp loạn, Bàn Tử lúc này lập tức lắc đầu, rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường.

"Ối giời ơi, đàn bà con gái thì có ích gì chứ, thà bây giờ kiếm ít tiền đi, bây giờ tôi không thèm nói gì nữa, tôi chỉ lo kiếm tiền thôi." Bàn Tử lầm bầm lầu bầu xong lập tức bắt đầu đưa ra ý kiến, rồi nhanh chóng bước tới phía trước, và lại bắt đầu lục lọi một hồi trong nắp quan tài.

Ý anh ta nói là, làm mấy thứ khác đều là vô nghĩa, thà kiếm chút đồ vật có giá trị, rồi so sánh xem, liệu có thể tìm được vài món bảo bối nào không.

Nhưng đợi khi anh ta quanh quẩn một vòng quanh đó, rồi lại một lúc lục tìm, anh ta cũng muốn nhanh chóng tìm được một vị trí thích hợp, rồi phân tích kỹ lưỡng.

Cuối cùng, Tô Thành cũng lập tức quay đầu lại, rồi an ủi Bàn Tử nói: "Anh cũng phải bình tĩnh, tuyệt đối đừng xốc nổi, không nhất định quan tài của trưởng công chúa là sẽ tìm được bảo bối có giá trị bên trong đâu, có lẽ nó chỉ là một vật trang trí thôi." Thực ra ngay cả Tô Thành cũng thấy khó hiểu, vì sao một trưởng công chúa mà bây giờ lại không có lấy một món trang sức nào ra hồn?

Giống như những người hoàng gia khác, sau khi qua đời chắc chắn đều được chôn cất cùng vàng bạc châu báu.

Cho dù vấn đề bên trong có chút bí ẩn thì cũng không đến nỗi buồn cười như bây giờ, bởi vậy ít nhiều cũng cảm thấy đau đầu.

Thế là chuyện này lập tức trở thành đối tượng mà mọi người luôn chú ý, thậm chí trong lòng cũng hình thành một dấu hỏi lớn, muốn làm rõ, hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vậy, vừa nghe xong những lời đó, đối phương cũng chỉ đành lắc đầu.

Nhưng khi Bàn Tử tiếp tục mở miệng, rồi càu nhàu một trận, đột nhiên anh ta quay đầu lại phát hiện, ở một góc không xa, dường như có một vật giống như chiếc vòng tay.

Chiếc phụ kiện nhỏ bé này không được đeo trực tiếp trên tay, mà nằm yên ổn ở đó, có nửa đoạn bị bộ quần áo gần như mục nát che khuất.

Nếu không nhìn kỹ thì khó mà thấy được.

Thế là mắt Bàn Tử sáng rực, 'quái nha', làm nhiều như vậy, thực ra là để kiếm được món hời lớn, xem xem liệu có thể kiếm chút chác ở đây không.

Dù sao thì, bận rộn tới lui một tràng thao tác như hổ đói vồ mồi, mạng sống gần như treo trên sợi tóc, chẳng lẽ cứ thế đi công cốc sao?

Chẳng chuẩn bị được gì cả.

Bởi vậy, lúc này anh ta không đợi được nữa, muốn nhanh chóng sờ cho rõ, hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Thế là anh ta bắt đầu vươn tay ra, rồi nhẹ nhàng lấy thứ nhỏ bé bên trong ra.

Vừa lấy ra, anh ta đã bắt đầu khoe khoang so sánh trước mắt.

Một luồng ánh sáng màu vàng rực rỡ chiếu rọi, khiến cả người

anh ta nhìn càng thêm kỹ lưỡng.

Sau đó, anh ta lại há miệng cười hì hì nói: “Kiếm được rồi, ha ha ha, kiếm được rồi, lần này kiếm lớn rồi!

Thật không ngờ hôm nay lại có thể kiếm được món hời.” Trong tình huống đó, Bàn Tử bắt đầu há miệng cười phá lên.

Bởi vì đối với anh ta mà nói, lần này đã kiếm được món hời, anh ta rất vui vẻ.

Sau đó, anh ta cũng bắt đầu không ngừng vò đầu bứt tai, thậm chí trong lòng còn hiện lên một tia đắc ý.

Nhìn từ chiếc vòng đó, với những chi tiết ngự chế và độ trong suốt của nó, có thể thấy chắc chắn giá cả không hề nhỏ, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết được một số công dụng cụ thể bên trong.

Bởi vậy, trong khi luôn quan sát, cả người anh ta nhìn đặc biệt kỹ lưỡng, cẩn thận, sợ rằng sau này sẽ không xử lý được.

Thế là đợi một lúc lâu, cả hai bên đã tiến hành một cuộc trao đổi và thảo luận về vấn đề này.

Chỉ cần có thể giải quyết được những vấn đề này, thì mọi chuyện đều tốt.

Nhưng khi Bàn Tử chuẩn bị vươn tay ra lấy thì Tô Thành đột nhiên đưa tay ra, rồi vỗ mạnh một cái.

Trong tình huống nhanh như chớp đó, đối phương cũng 'hừ' một tiếng, rồi lập tức rụt tay về, cả mặt đều trở nên có chút ngượng ngùng.

Anh ta đâu ngờ hành động của đối phương lại nhanh đến thế, một cái xoay chuyển đã bị phát hiện ngay lập tức.

Sau đó, anh ta còn cầu xin một chút nói: “Ai da, Tô Thành cậu lại

làm gì thế?

Đồ tốt như vậy lẽ nào cậu lại muốn tranh giành với tôi à?" Tô Thành 'giận vì sắt không thành thép' trừng mắt nhìn tên nhóc đó một cái không nói gì, sau đó quay đầu nhẹ nhàng dùng một que sắt nhỏ khều mở phần quần áo rách nát đang che phủ ở một bên.

Sau đó, anh ta lại nhẹ nhàng dùng ngón tay khều về phía trước, cũng là để dẫn dắt Bàn Tử, để anh ta có thể nhìn rõ, 'quái nha', vừa làm vậy, lại phát hiện dưới lớp quần áo, phía sau chiếc vòng nhỏ, lại có một sợi dây sắt cực kỳ mảnh.

Nói đúng hơn là một sợi vàng đặc biệt mảnh, nếu không nhìn kỹ thì mắt thường khó mà thấy được.

Thậm chí, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, e rằng sợi dây sắt này sẽ lập tức đứt lìa, rồi sẽ hình thành một chuỗi phản ứng liên hoàn.

Trong tình huống đó, mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí còn thấy hơi khó thở, bởi vì mọi chuyện không đơn giản hay nhẹ nhàng như họ nghĩ.

Lúc này Tô Thành cũng nhìn Bàn Tử ở một bên, để đối phương có thể thực sự nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, có thể nhân cơ hội này để hiểu rõ tình hình bên trong.

Bàn Tử cũng ngay lập tức cảm thấy da đầu tê dại, trên người liên tục toát mồ hôi lạnh.

Anh ta căn bản không ngờ lại xảy ra chuyện, nên cảm thấy hoảng loạn.

Chương 597

Mãi một lúc lâu sau, anh ta mới từ từ hít sâu một hơi.

“Ôi trời đất ơi, thật sự dọa chết người mà, tình hình gì thế này?

Đúng vậy, tình hình hiện tại, xem ra thật sự không dễ hiểu chút nào.” Cuối cùng, đối phương lẩm bẩm lầu bầu một trận, rồi bắt đầu không ngừng lùi về phía sau, dồn tâm trí vào, muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Dù sao thì, trải qua chuyện này, đâu phải người bình thường nào cũng có thể hiểu và lĩnh hội được.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, hai bên chỉ đành khẽ gật đầu, rồi một lần nữa tập trung tâm trí vào người phụ nữ kia.

Nhìn xem, chỉ cần giải quyết được chuyện này, thì mọi thứ đều ổn.

Nhìn đi nhìn lại, Tô Thành lập tức giơ ngón cái lên, liên tục khen ngợi.

Có đôi khi thật sự không thể không khen ngợi đủ kiểu cảm thán, đối phương ưu tú lợi hại, chỉ riêng một điểm này thôi, sau một loạt thao tác của hai người, sự khác biệt đã lập tức lộ rõ.

“Oa tắc, Tô Thành, cậu thật sự quá lợi hại rồi, nếu không phải nhờ cậu, e rằng cái mạng nhỏ của tôi lại không giữ được rồi, được được được, chuyện tiếp theo giao cho cậu xử lý, cậu đúng là đã cứu mạng tôi đó.” Bàn Tử liền chắp tay, rồi lại cúi người với Tô Thành.

Đương nhiên, những lời này đều xuất phát từ những cảm thán chân thật trong lòng, bởi vì anh ta cảm thấy lần này mình thực sự đã từ cửa quỷ đi dạo một vòng, kiếm được một cái mạng.

Nghe Bàn Tử nói một loạt lời thừa, Tô Thành có chút cạn lời, anh ta trợn mắt trắng dã.

Tên nhóc này đúng là biết đùa thật đó, ha, trong tình huống hiện tại, mà lại còn có tâm trạng đùa cợt, cằn nhằn được.

Phải biết rằng, trong tình huống như vậy, chỉ cần hơi sơ ý một chút, có thể sẽ xảy ra bất ngờ, lúc đó có thể sẽ khiến mọi người trực tiếp rơi vào nguy hiểm, không thể thoát ra được.

Vậy thì, nói từ một góc độ nào đó, Bàn Tử cũng coi như đang đùa với lửa.

Chỉ là bây giờ cần để anh ta thực sự hiểu rõ, nhìn rõ rốt cuộc nên làm thế nào, xử lý chuyện này ra sao mà thôi.

Bởi vậy, tình huống cuối cùng cũng trở thành chuyện khiến mọi người đau đầu.

Tô Thành yên lặng đứng ở một bên, sau khi điều chỉnh lại trạng thái, anh ta nhìn đối phương nói: "Đừng có động nữa, cứ đứng đợi mãi như vậy cũng không phải là kế lâu dài, hay là thế này, chúng ta cần xem xét kỹ lưỡng đã." Cũng thông qua vấn đề này, họ bắt đầu không ngừng trao đổi, cũng cần mượn cơ hội này để hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Và quả thực, thông qua chủ đề này, cũng cần phải tiến hành tính toán lâu dài.

Tình hình hiện tại thực sự khiến Tô Thành và Hoắc Tú Tú bên cạnh đều cảm thấy đau đầu, cũng thực sự không còn cách nào khác, bản thân ngôi mộ hoàng đế này rất đáng sợ, những nguy hiểm bên trong cũng không thể kiểm soát được.

Bởi vậy, trong tình huống hiện tại, làm mọi việc đều phải cẩn thận, từng bước đi đều đầy nguy cơ.

Đúng lúc sau đó, hai bên cũng bắt đầu từ từ di chuyển, bám sát nhau.

Bàn Tử đứng bên cạnh lại cố ý kéo giãn khoảng cách.

Cũng thông qua tình huống này, cần phải để mọi người thực sự thảo luận lâu dài, rồi xem bước tiếp theo rốt cuộc có những sắp xếp hợp lý nào.

Bởi vậy, trong khi nói về chuyện này, hai bên cũng chỉ đành đối xử với thái độ bình tĩnh.

"Tên Bàn Tử này đúng là tham sống sợ chết, vừa nãy khi muốn tiền và muốn tỏ vẻ, chẳng phải tên nhóc đó lầm bầm lầu bầu kêu to nhất sao?

Bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện thì hay rồi, lại trực tiếp rụt đầu như rùa, trốn xa tít tắp, thật sợ bị mất mạng sao." Nhìn Bàn Tử một mình trốn xa tít tắp, Hoắc Tú Tú thực sự không chờ đợi được nữa, rồi bắt đầu có chút không vui mà càu nhàu vài câu ở một bên.

Thậm chí nhân cơ hội này không ngừng chỉ trích đối phương.

Trong tình hình hiện tại, cô cũng chỉ bất lực thở dài, rồi liên tục lắc đầu.

Thực sự không còn cách nào, trải qua những chuyện này, cô cũng chỉ đành một lần nữa thả lỏng tâm trí.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, mọi tâm trí một lần nữa được điều chỉnh.

Cuối cùng, họ chỉ đành thản nhiên thảo luận về vấn đề đó.

Nhanh chóng, mọi người đều chỉ có thể giữ tâm trí bình tĩnh, Tô Thành một mình thật sự ứng phó.

Chiếc vòng tay trước mắt đó, đầu tiên anh ta tránh xa ra, cố ý né

tránh vị trí trí mạng, sau đó dùng một que sắt nhẹ nhàng khều lên, đột nhiên nghe thấy tiếng 'soạt' vang lên, như một thứ giống nỏ cắt cổ họng vậy, lập tức từ một bên khác bắn ra.

Điểm bắn ra đó bị thứ gì đó che khuất, nên chắn rất kỹ.

Nếu không cẩn thận quan sát kỹ lưỡng, có thể lơ là một cái là dễ dàng xảy ra bất ngờ, có thể đã bị 'một kiếm phong hầu' ngay lập tức rồi.

May mà phản ứng của anh ta khá nhanh, Tô Thành đã kịp thời tìm được vị trí đứng tốt.

Cũng trong lúc căng thẳng quan trọng đó, anh ta đã giữ được cái mạng.

Và trải qua tình huống hiện tại, cũng khiến từng người đều cảm thấy u uất, bởi vậy cần phải một lần nữa điều chỉnh lại.

May mà kinh nghiệm của Tô Thành khá phong phú, bởi vậy anh ta thông minh hơn người bình thường rất nhiều, sau một loạt thao tác vừa rồi, đã hóa giải được nguy cơ.

Bàn Tử một lần nữa cảm thấy hưng phấn, cứ như một đứa trẻ ba tuổi vậy, không ngừng vỗ tay trước mặt, cả người nhảy nhót, khoa chân múa tay.

“Oa tắc, oa tắc, Tô Thành, cậu thật sự quá tuyệt vời rồi, ha ha, thật sự quá lợi hại rồi, không ngờ cậu lại chuyên nghiệp đến thế, quá đỉnh, tôi thật sự yêu chết cậu mất.” “Một tràng thao tác như hổ đói vồ mồi, lần này chúng ta chắc chắn đã kiếm được món hời lớn, nếu không nhầm thì lần này chúng ta nhất định sẽ thắng lớn, ha ha, thật đơn giản quá đi.” Cũng trong tình huống đó, Bàn Tử bắt đầu nhảy nhót miệng, rồi cười hì hì ha ha không ngừng, khi quay vòng đi lại tại chỗ, anh ta càng cảm thấy đắc ý.

Chương 598

Thực ra, cái tâm tư nhỏ nhặt đó của Bàn Tử, tôi đã sớm nhìn thấu rõ như ban ngày, chẳng qua anh ta cảm thấy lần này đã kiếm được món hời lớn, nên mới ở một bên mà ầm ĩ đủ kiểu.

Cái tâm tư đó, Tô Thành đã sớm nhìn thấu rõ như ban ngày.

Bởi vậy, chỉ riêng một khía cạnh đó, anh ta không tiếp tục lãng phí thời gian, lãng phí lời lẽ.

Cuối cùng, hai bên đã xem xét kỹ lưỡng.

Quan tài đã được mở ra, trước mắt quả thực xuất hiện một thi thể cổ xưa, nhưng quan trọng là bên trong căn bản không tìm thấy đồ vật có giá trị nào.

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu, vì muốn phát tài, nhưng bây giờ lại phát hiện hai bàn tay trắng.

Thế thì chẳng phải những nguy hiểm đã trải qua trên đường đều vô ích, đều lãng phí thời gian sao?

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng anh ta cảm thấy bất lực, thậm chí còn thấy thật tệ hại.

“Không được không được!

Chuyện hôm nay nhất định phải có ý tưởng mới, mẹ kiếp, không thể cứ mãi bị những người này bắt nạt, đối với tôi mà nói thì không phải là chuyện tốt.” Mỗi một chuyện đều khiến anh ta cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, bởi vậy cuối cùng anh ta cũng lầm bầm chửi rủa ầm ĩ.

Chỉ riêng một khía cạnh đó, trong lòng anh ta ít nhiều cũng biết mình nên làm gì.

Bởi vậy, trong tình huống sau đó, anh ta âm thầm buông bỏ áp lực trong lòng, và một lần nữa được điều chỉnh.

Đối với anh ta mà nói, chỉ cần giải quyết được chuyện này, thì mọi thứ đều tốt.

Và sau đó, cuối cùng mọi thứ xung quanh lại một lần nữa chìm xuống màn che.

Tô Thành cũng khẽ xoa xoa thái dương, một lần nữa điều chỉnh trạng thái.

Nhìn Bàn Tử, Tô Thành nói đùa: "Thế thì, chúng ta cứ đứng ở đây mãi thế này sao, không biết phía sau có đồ tốt nào không, bây giờ sốt ruột thì có ích gì chứ, thà cứ bình tĩnh trước đi, yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ tìm được bảo bối có giá trị, chỉ là vấn đề thời gian thôi." Đối với tên nhóc này, Tô Thành bắt đầu không ngừng dặn dò đủ kiểu, cũng hy vọng mọi người có thể thực sự loại bỏ những lo lắng trong lòng, đừng có gánh nặng tinh thần lớn như vậy, bởi vì hoàn toàn không có sự cần thiết đó.

Nếu nghĩ quá nhiều, ngược lại sẽ thêm phiền phức.

Sau khi được sắp xếp như vậy, đối phương cũng chỉ 'ừ' một tiếng gật đầu, không nói gì nữa.

Anh ta cảm thấy cuối cùng cũng chỉ đành chìm vào im lặng.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Tà bên cạnh đột nhiên kinh hô một tiếng, kêu lên: "Oa tắc, mau nhìn kìa, trong miệng tên đó có thứ gì thế?

Hình như trong miệng đang phồng lên?" Đúng là 'người nói vô tình, người nghe hữu ý' mà, giây trước Bàn Tử còn ánh mắt đờ đẫn vô hồn, hoàn toàn vô lực, như mất hồn vậy, thế mà vừa nghe có đồ tốt, lập tức hai mắt sáng rực, cả người như được tiêm máu gà, tràn đầy sức mạnh.

Anh ta lẩm bẩm trong miệng: “A, ở đâu?

Ở đâu?

Nói cho tôi đi, tôi nhìn trước đấy nhé, tuyệt đối đừng tranh giành.” Tô Thành ở một bên bị Bàn Tử chọc cho bật cười, tên nhóc này đúng là một kẻ ham tiền triệt để.

Anh ta xem, chỉ cần là đồ tốt thì nhất định phải ôm vào lòng, bất chấp tất cả.

Ngay cả Ngô Tà ở một bên cũng cười khổ, chỉ đành nhìn chằm chằm vào miệng quan tài.

Lúc đó, Tô Thành, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú cũng đều chú ý đến, trong miệng thi thể đó, phồng lên, hình như bên trong ngậm thứ gì đó.

Nếu không quan sát kỹ thì khó mà chú ý được, ngay cả Tô Thành vừa nãy cũng chỉ lướt qua đại khái, một chút cũng không phát hiện ra hình dáng miệng của đối phương.

Chỉ là Ngô Tà thấy đau đầu, khi rảnh rỗi thì ngẫu nhiên quan sát, cuối cùng ánh mắt chợt dừng lại, rồi đặt tầm nhìn vào vị trí miệng của tên đó.

Cũng trong tình huống đó, trong lòng anh ta ít nhiều cũng có một số sắp xếp liên quan, cũng đơn giản như vậy.

Sau đó, Tô Thành bắt đầu cười ha ha liên tục.

Chuyện nhỏ như vậy thôi, thật sự không phức tạp như mọi người nghĩ.

Tô Thành bên cạnh bắt đầu an ủi nói: “Ừm, xem ra trong tình hình hiện tại, miệng tên đó quả thực có ngậm thứ gì đó, ha ha, thật sự không ngờ chúng ta lại nhanh chóng phát hiện ra, 'đi mòn giày sắt chẳng tìm thấy, đến khi có lại chẳng tốn công' nha anh bạn, chúng ta

xem xem rốt cuộc có thứ gì bên trong.” Cũng trong tình huống đó, Tô Thành cảm thấy thật sự đã có cơ hội, thế là giơ tay lên.

Lúc đó Bàn Tử hưng phấn tột độ, cứ như thể đang gọi tên để chuẩn bị, đột nhiên phát hiện ra một tia sáng.

Sao có thể không kích động.

Cũng trong tình huống đó, nếu không tìm được đồ vật tốt như vậy, sau này thật sự không còn cách nào để tiếp tục bàn bạc nữa, lúc đó chẳng phải lãng phí thời gian, lãng phí lời lẽ.

Sau khi một mình suy xét những chuyện này, trong lòng anh ta ít nhiều cũng có một số cách nghĩ.

Cũng trong tình huống đó, trong lòng anh ta đã biết rõ một số tình hình.

Một chuyện tốt như vậy, thật sự là 'khó tìm hơn lên trời' mà!

Nhưng khi Bàn Tử chuẩn bị động thủ, Tô Thành lại dọa anh ta một phen hú vía, sau đó tự mình ra tay trước, rồi từ trong túi lấy ra một đôi găng tay da.

Và nghiêm túc nhìn Bàn Tử dạy dỗ: “Xem ra tên nhóc này nên học hỏi nhiều hơn, tuy trong Cửu Môn khi mọi người cùng nhau thám hiểm thường không sử dụng những loại găng tay cao su hiện đại như vậy, nhưng bình thường đều dùng những đôi găng tay da lông làm từ lớp lót bên trong hoặc bong bóng nội tạng động vật, với công dụng cách ly.” “Bởi vậy, chuyện này có lẽ cậu chưa biết, ngày xưa có một số kẻ ngu ngốc, vì bàn tay trực tiếp tiếp xúc với thi thể, dẫn đến một số khí độc ẩm ướt liên quan cũng trực tiếp xâm nhập vào cơ thể, cuối cùng cũng bị độc phát mà chết, trong tình huống như vậy thì không thuốc chữa, căn bản không có bất kỳ khả năng điều trị nào.” Tô Thành nói một tràng rất lâu, nói rõ mọi khúc mắc, nhắc nhở Bàn Tử sau này

phải chú ý nhiều hơn, ít nhất cũng có thể có chút cách kiểm soát trong phương diện đó.

Chương 599

Cái tên Bàn Tử này bình thường hễ thấy đồ vật có giá trị là 'quái nha', cứ như thấy bố đẻ vậy, căn bản sẽ không cân nhắc gì khác, bất chấp tất cả mà xông lên lấy.

Điểm này, Tô Thành cũng chỉ đành nhân cơ hội này mà nhắc nhở kỹ càng, nhân tiện để anh ta hiểu rõ những đạo lý này.

Sau một loạt lời của Tô Thành, Bàn Tử cũng cảm thấy mặt hơi đỏ lên.

“Ai da da, được rồi, chẳng phải tôi vẫn còn sống nhăn sao?

Được được được, sau này chú ý không được sao?

Nhìn cách nói của cậu đi, đâu phải tôi không hiểu gì, tuy tôi không có thực lực như mấy lão Cửu Môn đó, nhưng tôi cũng có chút trình độ đó chứ.” Không còn cách nào khác, trong tình huống hiện tại, Bàn Tử chỉ đành lẩm bẩm vài câu, rồi nhìn toàn bộ khuôn mặt mình đều đỏ bừng.

Trong tình huống hiện tại, anh ta cũng thực sự cảm thấy bất lực.

Tô Thành cũng nhìn ra Bàn Tử đại khái đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, nên cũng không tiếp tục đôi co.

Tôi thấy Tô Thành đã lấy găng tay ra, sau khi đeo vào thì cẩn thận tiến đến gần thi thể, định khẽ khàng mở miệng nó ra.

Tôi vừa mới đến gần vị trí đầu, cũng đã biết một số tình hình bên trong.

Nói thật thì đúng là rất tốt, ít nhất cũng kiếm được món hời lớn.

Đương nhiên, vấn đề này đâu thể đơn giản và nhẹ nhàng như

tưởng tượng.

Cuối cùng, hai bên cứ im lặng chờ đợi, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng một số vấn đề.

Bởi vì đối với vấn đề này, quả thực đã kiếm được món hời lớn.

Nhưng ngay tại khắc đó, Tô Thành cũng không do dự nữa, nhanh chóng đi theo.

Rồi dùng tay khẽ véo cằm thi thể, nhìn miệng đối phương từ từ hé mở, bên trong cơ thể quả nhiên có chứa một thứ gì đó.

Nhìn thấy món đồ nhỏ đó, Tô Thành lập tức chú ý, ôi, thật không ngờ, lại bị tôi phát hiện ra.

Trong tình huống đó, Tô Thành cười, nhìn ra lần này lại kiếm được món hời, không sai, lần này tôi rất đắc ý.

Trong tình huống đó, tôi đã bông đùa trêu chọc.

"Có gì to tát đâu, thật đơn giản." Vì vậy, vào giây phút cuối cùng, tôi cũng bắt đầu từ từ kéo tay ra, rồi không ngừng giành lấy vị trí đầu.

Bàn Tử cũng tim đập nhanh, hào hứng bừng bừng.

"Ối mẹ ơi, trời đất ơi, đây chẳng lẽ là Huyết Linh Châu sao?

Trời đất, cái này chắc chắn rất đáng tiền, trước đây tôi chỉ thấy ở một số buổi đấu giá ở nước ngoài, không ngờ lại có ở đây, một viên thôi đã đáng giá mấy chục triệu tệ." Ngay lúc đó Bàn Tử không chờ được nữa, nhìn thấy thứ giống như Huyết Linh Châu đó, chuẩn bị vươn tay ra lấy.

Nhưng Tô Thành lại một lần nữa ngăn cản.

"A, ca lại làm gì vậy?

Lại xảy ra chuyện gì nữa?

Cứ thế này mãi sao?

Chẳng lẽ chúng ta không thể nói chuyện đàng hoàng được à?

Anh có nghĩ cho tôi không?

Lại có vấn đề nữa rồi.” Nhìn một loạt thao tác của Tô Thành, đối phương lập tức biến sắc mặt, thậm chí khi liên tục vỗ tay, anh ta không ngừng hỏi.

Ngay lúc này, cả người Bàn Tử đều cảm thấy bi thảm, thậm chí còn chóng mặt đau đầu, không biết Tô Thành định sắp xếp, tính toán gì.

Ngay lúc đó, Tô Thành khoanh tay cười nói: “Haha, anh hiểu cái gì chứ, rõ ràng đây là một cái ổ nhỏ, nếu thật sự động vào, có thể sẽ kích hoạt thiết bị, đến lúc đó có thể sẽ liên tục ảnh hưởng đến một số thiết bị kích hoạt bên trong, hậu quả khôn lường.” Khi nói những lời này, sắc mặt Tô Thành đều lộ vẻ vô cùng khó coi, anh ta nhìn thẳng đối phương, và cũng đưa ra một số lời nhắc nhở, dặn dò đủ điều, muốn nói cho họ biết những động tác nguy hiểm bên trong.

Lúc này Bàn Tử chỉ giật giật khóe miệng, tuy muốn tiếp tục tranh cãi, nhưng cũng không nói gì, chỉ là trong lòng ít nhiều có chút không phục.

Đợi một lúc lâu, ngay tại đó, tâm tư của Trần Quân, chẳng lẽ đều không hiểu gì sao?

Tô Thành cũng nhanh chóng đi theo, và sau khi giao tiếp, có thể nhanh chóng hoàn thành việc này.

Tô Thành bắt đầu phất tay, trước tiên để Hoắc Tú Tú lùi về phía sau một khoảng cách nhất định, sau đó toàn thân anh ta nâng cao cảnh giác.

Theo Tô Thành thấy, anh ta rất chuyên nghiệp, đối với những vấn

đề, những nguy hiểm bên trong, anh ta cũng có thể kiểm soát tốt, mạnh hơn rất nhiều so với một số người trẻ tuổi bình thường.

Vì vậy, đơn thuần về khả năng kiểm soát tình hình này, anh ta tương đối mạnh và đầy đủ.

Đợi sau khi Hoắc Tú Tú và Bàn Tử cùng một vài người khác đều cố ý lùi về phía sau, tôi hít sâu một hơi, sau đó đột ngột dùng sức, dùng tay giật nhẹ một cái, trực tiếp giật phăng đầu thi thể nhỏ xuống.

Dùng tay tàn nhẫn như vậy, có thể thấy rõ, nhưng không bỏ con thì không bắt được sói.

Dù sao bây giờ tất cả đều đang ở bờ vực nguy hiểm, không thể chần chừ do dự, đàn ông đại trượng phu làm việc nhất định phải quyết đoán.

Chương 600

Ngay lập tức, khi tôi vặn cổ thi thể, cơ quan này đã bị kích hoạt, nhìn thấy một thứ giống như nỏ từ bên trong phóng ra.

Tô Thành vừa hay lúc này nhanh chóng né tránh sang trái phải, tránh khỏi nguy hiểm đó.

Đối với tôi, điều đó rất đơn giản, dù sao thì chỉ cần làm như vậy, trong thao tác đã khéo léo tránh được cái kiểu đe dọa nhỏ này, ngay cả thao tác này mà còn không giải quyết được, chẳng phải sẽ bị người khác chê cười sao.

Vì vậy, nói cách khác, đối với Tô Thành, bản thân điều này chỉ thuộc loại chuyện nhỏ nhặt, thực sự không đáng để bận tâm.

Đợi đứng vững ở một bên, tôi khẽ nhón mũi chân, rồi vui vẻ cười, thật là thoải mái.

Sau đó, hai bên cứ im lặng chờ đợi ở bên cạnh, chờ xem bước tiếp theo sẽ sắp xếp thế nào.

Chỉ cần có thể làm rõ tất cả các quy tắc tương ứng, thì bước tiếp theo cũng sẽ đơn giản hơn.

Vì vậy, trong tình huống cuối cùng, hai bên cũng chỉ có thể im lặng đứng nhìn, rồi cân nhắc xem tiếp theo phải làm gì.

Tô Thành ở phía trước, không ngừng quan sát xung quanh, rồi cân nhắc xử lý một số chi tiết tiếp theo.

Đợi một lúc lâu sau, mọi người cũng đã đến nơi.

Tô Thành cũng nhanh chóng nhìn về phía trước, rồi nói: “Thấy không, không được lấy đồ linh tinh, nhất định phải nghĩ trước đã, phải tự hỏi bản thân có thực lực, có mệnh để lấy được nó không, nếu

vừa nãy không có tôi, e rằng chúng ta đã bỏ mạng rồi.” Bàn Tử cười hắc hắc, mặt mày gian xảo đến gần, rồi chỉ tay vào viên Huyết Linh Châu trong tay Tô Thành.

“Ối, được rồi, tiểu vương tử đạo mộ chuyên gia, Tô Thành đại thiếu gia, đừng nhân cơ hội này đùa với tôi nữa, đừng cười nữa, tôi biết lỗi rồi không được sao, ngài đừng nói nữa, anh cho tôi xem viên châu này được không.” Bây giờ Bàn Tử trong đầu chỉ nghĩ đến viên Huyết Linh Châu nhỏ trong tay Tô Thành, còn những thứ khác thì anh ta căn bản không bận tâm nhiều.

Nghe một loạt lời nói luyên thuyên của gã, Tô Thành cảm thấy đau đầu, sau đó cũng tiện tay đưa viên Huyết Linh Châu đó cho Bàn Tử.

Nếu không đưa thứ này cho đối phương, không chừng anh ta lại ở đó lải nhải đủ kiểu, thậm chí còn đưa ra đủ loại thuyết âm mưu.

Cầm viên Huyết Linh Châu, Bàn Tử không ngừng mân mê trong lòng bàn tay, cười ha hả.

“Tuyệt vời quá, tuyệt vời quá, kiếm được rồi, lần này kiếm lớn rồi, ha ha, số tiền này đều là của tôi, nếu có thể đem ra nước ngoài đấu giá thì sẽ kiếm được món hời lớn.” “Ha ha, ngầu quá, thật sự quá đẹp, đến lúc đó nhất định sẽ kiếm được món hời lớn.” Mọi người đều nhìn miệng của anh ta, rồi cười đùa một trận, không ngừng trò chuyện, thậm chí khi anh ta lôi tay ra thì càng tỏ ra vui vẻ.

Bởi vì theo họ thấy, viên Huyết Linh Châu đó cũng có giá trị rất cao.

Đừng nghĩ viên châu này hôm nay chỉ nhỏ bằng quả trứng gà, nhưng nếu đem ra nước ngoài bán đấu giá thì giá trị cũng ít nhất mấy chục nghìn, mấy chục triệu tệ.

Chỉ riêng một viên Huyết Linh Châu như vậy, đợi đến lúc bán đấu

giá, thì những thứ không đáng tiền trong mộ, Bàn Tử đều cảm thấy lần này chắc chắn kiếm được bộn tiền.

Cầm viên Huyết Linh Châu trong tay, Bàn Tử ra vẻ nói: "Mọi người, chúng ta cùng xem, yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không một mình ôm hết, đợi đến khi bán đấu giá xong, tôi nhất định sẽ mời mọi người ăn một bữa thật ngon, đến lúc đó sẽ mời một bữa lẩu nướng." Bàn Tử trực tiếp nhét viên Huyết Linh Châu nhỏ vào lòng.

Tô Thành và Hạo Thiên Chân đều cảm thấy cạn lời, tên này rõ ràng là muốn nuốt riêng sao?

Một thứ quý giá như vậy, hôm nay lại dùng một bữa lẩu nướng để lấp liếm, đúng là anh ta tính toán đâu ra đấy.

Trong tình huống này, Tô Thành cảm thấy nếu tiếp tục lý luận với Bàn Tử, nhất định phải có một chút lợi ích kinh tế, chỉ là bây giờ thứ này đã có rồi, như đã nói ở trên, hôm nay chỉ có những giao dịch như vậy ở buổi đấu giá, nhưng thứ này cũng có giá mà không có thị trường.

Vì vậy, nếu kiểm soát quá nhiều ở đây thì ngược lại cảm thấy vô nghĩa, thậm chí còn lãng phí thời gian ở đây, nên cũng thấy không cần quá để tâm.

Sau đó, Bàn Tử phớt lờ chuyện nhỏ đó, cầm đồ trong tay đi dạo rồi rời đi, không tiếp tục trì hoãn thời gian, lãng phí thời gian quý báu và sinh mệnh ở đây nữa.

Tô Thành nhìn thi thể bị bẻ cổ, chỉ biết cười khổ.

Sau khi viên Huyết Linh Châu vừa được lấy ra không lâu, lập tức thấy xác khô đó, trong nháy mắt hóa thành một đống tro tàn, thậm chí cả xương cốt cũng trực tiếp tan chảy.

Tốc độ này ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Tôi biết tất cả mọi người đều ngạc nhiên, viên Huyết Linh Châu này có tác dụng bảo quản thi thể bất hủ.

Nếu không làm vậy, có lẽ sẽ bị tan rữa nhanh chóng như thế này.

Thật quá thần kỳ, những thứ như vậy thật sự khiến người bình thường không thể hiểu được, khoa học cũng không thể giải thích.

Vì vậy, về mặt này, Tô Thành trong lòng cũng hiểu rõ, đối với những chuyện như vậy nhất định phải có lòng kính sợ, tuyệt đối không thể quá kiêu ngạo, cũng không thể quá lỗ mãng.

Và đơn thuần ở phương diện này, anh ta trong lòng đã ít nhiều có một số suy đoán.

Đương nhiên, trong tình huống cuối cùng, anh ta đã bình tâm lại, rồi suy nghĩ về một số tình huống tiếp theo, xem xét bước tiếp theo có sắp xếp hợp lý hay không, v.v.

Cứ như vậy, trong lòng anh ta ít nhiều đã có một chút cảm khái.

Tô Thành đứng sang một bên im lặng chờ đợi, cân nhắc những việc cần xử lý và giải quyết tiếp theo.

Tình hình hiện tại thực sự không đơn giản như những gì đã được cân nhắc, ngược lại cảm thấy rất khó giải quyết.

Cuối cùng, cả xung quanh cũng trở nên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tô Thành cũng cẩn thận, từ từ tiến về phía trước, rồi cân nhắc một số kế hoạch dài hạn cụ thể tiếp theo.

Nếu có thể giải quyết được toàn bộ chuyện này thì tốt nhất là nhanh chóng, nếu không giải quyết được thì cũng sẽ trở thành một rắc rối đau đầu nhất.

Và vào giây phút cuối cùng, hai bên đều đã điều chỉnh lại trạng

thái.

Chương 601

Tô Thành bắt đầu từ từ tiến về phía trước, bắt đầu suy nghĩ về một loạt các vấn đề liên quan tiếp theo.

Bây giờ phải tìm cách xử lý, chắc chắn phải giải quyết.

Sau khi rời đi, Tô Thành lại đậy nắp khớp nối, tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Cả xung quanh vẫn tĩnh lặng như tờ, một sự tĩnh lặng khiến người ta cảm nhận được tiếng tim đập của đối phương.

Tô Thành đi phía trước, còn Hoắc Tú Tú, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì chịu trách nhiệm đi sát theo sau, sợ rằng nếu không cẩn thận có thể sẽ chạm vào cơ quan.

Ngay lúc này, Tô Thành đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó ở một góc phía trước, bỗng nhiên, anh ta ngay lập tức chọn tăng tốc, lướt qua trước mắt họ.

Trong chớp mắt đã không còn dấu vết.

"Mẹ ơi, chuyện gì vậy?

Tôi cảm thấy vừa nãy hình như có thứ gì đó lướt qua trước mắt, chẳng lẽ tôi vừa bị ảo giác sao?" Bàn Tử có chút không chịu nổi, lẩm bẩm trong miệng, quay đầu nhìn Tô Thành và những người khác, rồi lại khẽ lau mồ hôi trên trán.

Khoảnh khắc đó, anh ta luôn cảm thấy trong lòng có chút hoảng loạn, nên cũng thấy mơ hồ, hoàn toàn không biết đầu đuôi ra sao.

Tô Thành đứng bên cạnh thì khẽ gật đầu nói: "Không sai, tôi cũng chú ý rồi, đừng vội, chúng ta cứ đi theo, ngàn vạn lần đừng lãng phí." Nếu không nhầm, phía trước hẳn là có sinh vật không rõ, chỉ là bây

giờ không biết nó đi đâu nên càng lộ vẻ hoảng loạn.

Nhưng càng như vậy, càng phải tiến lên phía trước.

Để đề phòng an toàn, Bàn Tử không dám đi lên, trực tiếp lấy ra một cây pháo sáng lạnh từ trong túi, rồi kéo ra ném về phía trước.

"Mẹ nó, bất kể đối phương là quỷ quái gì, đều phải cho chúng ta xem rõ mặt mũi." Ngay sau đó, cây pháo sáng lạnh vừa được đốt, ném lên, ngay lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, và trong khoảnh khắc đó, cả xung quanh được chiếu sáng vô cùng rõ ràng, ngay lập tức cảm thấy mọi thứ đều rõ mồn một.

Tất cả mọi người đều ngây người, ngớ ngẩn nhìn chằm chằm hồi lâu mà không phản ứng.

Bởi vì ở vị trí pháo sáng lạnh được đốt, lại nhìn thấy một thứ giống như một con hồ ly đang nằm đó, nhìn chằm chằm Tô Thành với đôi mắt phát sáng.

Quan trọng là con hồ ly đó khiến đối phương nhìn thấy có chút hoảng sợ, đặc biệt là đôi mắt đó, cảm giác như có thể ăn sâu vào tận tâm can, khiến cả người họ cảm thấy rợn sống lưng.

Tình hình rõ ràng có chút không ổn rồi, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một con hồ ly?

Khiến ai nấy đều cảm thấy có chút không đúng.

"Đúng vậy, chết tiệt, lại xuất hiện một con hồ ly, tình hình gì vậy?

Trạng thái có chút không tốt." Bàn Tử cảm thấy tay chân có chút lạnh lẽo, lẩm bẩm nói chuyện với tôi, trong lòng cũng ít nhiều cảm thấy có chút hoảng sợ, bởi vì tình huống này đã vượt xa tưởng tượng từ trước, khiến anh ta cảm thấy có chút không kịp trở tay, nên trong lòng cũng cảm thấy có chút không kiểm soát được.

Tô Thành ở phía trước lại lạnh lùng cười nói: "Đừng vội, chuyện này tôi xử lý là được rồi." Khi giải quyết vấn đề này, Tô Thành biết những việc cần phải giải quyết hôm nay, biết bước tiếp theo phải làm thế nào.

Và tình hình hiện tại, thực sự cần phải để anh ta suy nghĩ kỹ lưỡng, rồi cân nhắc xem bước tiếp theo có những sắp xếp chi tiết nào.

Cả xung quanh đều trở nên yên tĩnh đến kinh người, cảm giác trong lòng có chút căng thẳng, thậm chí còn cần phải khiến họ cảm thấy cảnh giác từng giây phút.

Mặc dù Tô Thành đứng giữa đội ngũ, không ngừng an ủi cảm xúc của mọi người, nhưng Bàn Tử và những người khác vẫn cảm thấy lo lắng chất chồng.

Dù sao thì việc một con hồ ly xuất hiện ở vị trí phía trước nhất, nhìn thôi cũng đã cảm thấy rợn người.

Có nguyên nhân gì chứ?

Tại sao tự dưng lại xuất hiện một con hồ ly trong một ngôi mộ cổ, con hồ ly đó rốt cuộc có mục đích gì?

Tại sao lại xuất hiện trước mắt?

Tất cả các vấn đề cứ liên tục hiện ra trong đầu, thậm chí còn không ngừng xoay vần, khiến ai nấy đều cảm thấy khó hiểu.

Điều đó cũng khiến Bàn Tử cảm thấy đau đầu, không thể cứ thế này mãi được.

Cuối cùng, Bàn Tử khẽ đẩy vai Tô Thành, rồi nói: "Ca, hay là anh đi xem thử có thể thương lượng với con hồ ly chết tiệt đó không, xem thử có thể khiến nó nhanh chóng cút đi không, mẹ nó, thật đáng sợ." Không phải Bàn Tử nhát gan, mà thực sự việc con hồ ly này xuất hiện có chút không đúng lúc, tự dưng trong một ngôi mộ cổ lại đột nhiên

xuất hiện một con hồ ly, lại còn ở vị trí phía trước nhất, càng khiến người ta cảm thấy khó hiểu, nên ai nấy đều hoảng loạn một chút.

Tô Thành cũng gánh vác hy vọng của cả đội, rồi tiến lên phía trước.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy con hồ ly nhe răng ở phía trước, Tô Thành vừa mới tiến đến lập tức giữ trạng thái chiến đấu.

Tô Thành đi ở phía trước, nhìn thấy nó, lạnh lùng cười nói: "Ha ha, đồ rác rưởi như mày, lại còn dám khoe khoang, chẳng lẽ sợ rồi à?

Lập tức cút đi ngay, đừng gây sự ở đây, nếu không thì lát nữa đừng trách tôi không khách khí." Tô Thành ở bên cạnh bắt đầu cười lạnh, và cũng đưa ra một loạt lời nhắc nhở, hy vọng nó có thể học cách nghe lời, nếu còn không nghe lời thì vô nghĩa rồi.

Vì vậy, lúc này, Tô Thành đã phơi bày tất cả ý thức của mình ra mặt, để đối phương có thể thực sự hiểu rõ tình hình hiện tại ở vị trí đang đứng, rồi để nó thực sự cân nhắc kỹ lưỡng.

Nếu không có chút thực lực và năng lực nào, chắc chắn sẽ không biết điều, đến lúc đó cũng chỉ có thể khiến nó hối hận không kịp, chẳng phải sẽ sụp đổ sao.

Vì vậy, riêng về mặt này, Tô Thành trong lòng ít nhiều đã có một số suy nghĩ, và cũng cần nhân cơ hội này để suy nghĩ phân tích kỹ lưỡng, rồi sẽ đích thân ra tay, không còn hứng thú nữa.

"Cút đi, đồ súc sinh mày lập tức rời khỏi đây, nếu không thì lát nữa đừng trách tao không khách khí, hôm nay mày căn bản không phải đối thủ của tao, tao sẽ khiến mày hối hận không kịp, bây giờ là cơ hội duy nhất, mày có biết không." Tô Thành đứng trước mặt lạnh lùng nhìn đối phương, rồi nhắc nhở hết lần này đến lần khác, cần nhân cơ hội này để nó có thể hiểu một số đạo lý, như vậy ngược lại sẽ đơn

giản hơn.

Có lẽ con thỏ con này, khi nhe răng thì cứ gào thét không ngừng.

Chương 602

Dường như tất cả những lời nhắc nhở vừa nãy đều bị nó coi là trò đùa.

Cứ như vậy sẽ trở thành một vấn đề lớn nhất, cũng trở thành một việc khó giải quyết nhất.

Con hồ ly phía trước không hề có ý định rời đi, cứ đứng ở vị trí phía trên cùng khiến người ta đau đầu.

Tô Thành trong lòng cũng bắt đầu đập nhanh hơn, cũng biết những chuyện đang gặp phải hiện tại, quả thực rất bực bội.

Tô Thành cũng khẽ khàng tiến về phía trước một chút, từ từ đến gần, rồi xem xét bước tiếp theo sẽ có những sắp xếp hợp lý nào, bởi vì lúc này thực sự cần phải suy nghĩ.

Đương nhiên, vấn đề hiện tại thực sự rất đau đầu.

Sau đó, Tô Thành lại cảm thấy vô cùng bất ngờ, ngay tại khoảnh khắc đó, không biết con hồ ly đó bị kích thích gì, sau một hồi gầm gừ, lập tức quay đầu chạy về phía ngược lại, thậm chí còn trực tiếp lao đi.

May mắn là tôi phản ứng khá nhanh, ngay khi con hồ ly vừa chuẩn bị đến gần, lập tức bắt đầu một loạt phản ứng liên tục, rồi chuẩn bị tiêu diệt nó, trực tiếp hóa giải trò đùa này.

“Mẹ nó, đồ súc sinh lại dám càn rỡ ở đây, không phải sao?

Nếu đã vậy, lão tử chỉ có thể xử lý mày trước, đồ chó chết lại dám khoe khoang với tao.” Và nhìn thấy đối phương định đến gần, Tô Thành bắt đầu né tránh sang hai bên liên tục, nhanh như chớp, rồi bắt đầu nháy mắt, trực tiếp né tránh một loạt thao tác.

May mắn là Tô Thành phản ứng khá nhanh, vừa mới quay người né tránh, đã khéo léo tránh được mối đe dọa, khiến con thỏ con sau khi thực hiện một loạt thao tác cũng chỉ có thể bị né tránh xa.

Bởi vì trong tình huống này, bản thân tôi cảm thấy hiệu suất cực cao, cũng khiến đối phương căn bản không thể động đậy.

Tô Thành đứng sang một bên chỉ bĩu môi chế nhạo.

"Ối giời ơi, thôi rồi, mày kém cỏi quá, không tin à, cứ khăng khăng tiếp tục cố chấp làm gì?

Cần gì phải vậy, hay là chúng ta cứ làm một trận thật đã đi." Vừa nói, anh ta lại không ngừng bĩu môi đủ kiểu, rồi bắt đầu lẩm bẩm giao tiếp, cũng hy vọng nhân cơ hội này có thể khiến đối phương ngoan ngoãn nghe lời, khiến nó có thể hiểu một số đạo lý.

Nhưng đáng tiếc đối phương căn bản không nghe lọt tai, ngược lại cứ tiếp tục càn rỡ như vậy, cứ tiếp tục làm loạn như vậy thì ngược lại cảm thấy vô nghĩa.

Sau đó, Tô Thành trực tiếp tung một cú đấm thẳng vào bụng con hồ ly, rồi túm lấy đầu con hồ ly, dùng sức mạnh bỗng nhiên ném thẳng nó vào bức tường bên cạnh.

Ban đầu con hồ ly định tiếp tục lao tới tấn công, nhưng lại bị Tô Thành nhanh chóng quay người, tránh được mối đe dọa đó.

Cuối cùng, con hồ ly đã bị kích động, tức giận nhe răng gào thét!

Rõ ràng, nó đã coi Tô Thành là mối nguy hiểm hàng đầu.

Tô Thành đứng cách đó không xa chỉ vui vẻ cười cười, rồi rung rung vai, nói: "Ối giời ơi, làm gì vậy?

Làm gì thế hả?

Chẳng có chút tính thách thức nào, thì còn ý nghĩa gì nữa?

Chi bằng tôi dùng chút thực lực để so tài cho đã, đỡ mất thời gian.” Tô Thành đứng bên cạnh bắt đầu nhếch môi, rồi liên tục vui vẻ lắc đầu, cười nhạo báng đối phương.

Bởi vì tôi cảm thấy nhìn nó cũng chỉ là một trò cười mà thôi, thực sự không đáng để quá coi trọng.

Nhưng trớ trêu thay, ngay lúc này, cả xung quanh đều trở nên vô cùng yên tĩnh.

Cuối cùng, cả xung quanh đều trở nên ổn định, chỉ có thể ở đó tương tác quan sát.

Chính vì sự mạnh mẽ của Tô Thành không phải người bình thường có thể sánh được hoặc giải quyết được, bởi vì sự tồn tại mạnh mẽ như vậy, thực sự người bình thường không thể kiểm soát.

Cuối cùng, cả xung quanh đều trở nên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến ai nấy đều cảm thấy hoảng loạn.

Bàn Tử lúc này cũng không biết từ đâu có dũng khí, cứ gào thét không ngừng, nhanh chóng lao về phía Tô Thành, thậm chí còn trực tiếp vung hai cây chùy đã chuẩn bị sẵn, định cùng tên này trực tiếp phản công xông trận.

“Đồ hỗn đản chó chết này, dám ức hiếp anh em tao, đợi đấy hôm nay lão tử cho mày chết, dám càn rỡ như vậy, không phải sao?

Tao sẽ khiến mày hối hận không kịp, hôm nay tiểu gia sẽ không tha cho mày đâu.” Bàn Tử cả người đều lộ vẻ vô cùng kích động, và cũng nhe răng gào thét, lập tức nhanh chóng phản công, lúc này hai cây chùy cũng trực tiếp bắt đầu bao phủ lấy.

Cả người anh ta thế như chẻ tre, tốc độ càng lúc càng nhanh, quyết phải đập chết con hồ ly đó.

Tô Thành ở bên cạnh cũng không ngừng quan sát kỹ lưỡng, thỉnh

thoảng lại cười khổ trong lòng, anh Bàn quả nhiên rất mạnh mẽ, rất đáng tin cậy, cứ như vậy, một trận thao tác kịch liệt, chắc là có thể hạ gục đối phương ngay lập tức.

Quay lại nói, thằng nhóc này quả thực không khiến tôi thất vọng, với sức chiến đấu hiện tại của anh ta, quả thực cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, xem thử có mấy phần năng lực.

Sau một trận chiến điên cuồng, Tô Thành lập tức cười nói: "Ha ha, không tệ, Bàn Tử của chúng ta lại có một khoảnh khắc bùng nổ rất tốt, rất tuyệt vời, quả nhiên là khi đi học tiểu học, anh ta cần phải tiếp tục cố gắng hơn nữa." Tô Thành đứng bên cạnh vui vẻ cười cười, khoanh tay rồi nheo mắt lại, thậm chí không quên trêu chọc Bàn Tử một loạt.

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt Bàn Tử đều đỏ bừng, sau đó chỉ biết gãi đầu cười gượng hai tiếng, tuy miệng không nói gì, nhưng trong lòng khá ngại ngùng, dù sao cũng đã trải qua một loạt các thao tác và khó khăn như vậy, thật đau đầu.

Trong trường hợp bình thường gặp chuyện như vậy, Bàn Tử cảm thấy sợ hãi rồi lùi về phía sau, tuyệt đối sẽ không như bây giờ mà càn rỡ như vậy, rồi nhe răng trực tiếp xông lên, bởi vì điều đó hoàn toàn không phù hợp với phong cách làm việc của anh ta.

Nhưng trớ trêu thay, Bàn Tử lúc này thực sự đơn giản như vậy, trong lòng thậm chí trong tình huống này đã trực tiếp phản ứng lại, khi lao về phía trước, anh ta càng tỏ ra vô cùng kích động, đặc biệt mạnh mẽ.

Đơn thuần ở một mặt, Tô Thành vô cùng tán thưởng, biết rằng thằng nhóc này quả nhiên không khiến mình thất vọng.

Cảm thấy khi Bàn Tử thực hiện một loạt các trận chiến điên cuồng, Tô Thành đứng sang một bên cũng vui vẻ cười cười, rồi hài

lòng gật đầu nói: “Ha ha, không tệ không tệ, thằng nhóc này bây giờ càng lúc càng sắc bén rồi, thay đổi không ít, hy vọng thực sự có thể như hôm nay mà chân thật như vậy.” Tô Thành đứng bên cạnh cũng vui vẻ cười cười, gật đầu, cũng đã có một đánh giá rất cao về lão Bàn.

Chương 603

Theo Bàn Tử cứ thế, khi thực hiện các thao tác, cả người anh ta bắt đầu nhập tâm, các động tác dường như chuẩn bị dốc hết toàn bộ tinh thần ra.

Khoảnh khắc đó, Tô Thành cũng liên tục lùi lại mấy bước.

Sau một cú đảo ngược cuối cùng, trực tiếp hạ gục đối phương, thậm chí còn không ngừng vỗ nhẹ vai an ủi hai lần.

Quả thực thông qua sự việc này, anh ta đã có một loạt điều chỉnh về tư tưởng.

Con hồ ly đó rõ ràng có chút không chống đỡ nổi, dù sao hai người trưởng thành đồng thời tấn công một con, chắc chắn sẽ khiến tên đó không chống đỡ nổi.

Vì vậy, cảm thấy khi Tô Thành và Bàn Tử hợp tác với nhau, con hồ ly sợ hãi lập tức quay đầu, chuẩn bị nhanh chóng bỏ chạy.

Bàn Tử cười lạnh, trong lòng mắng: "Ha ha, đã nói rồi, chạy không đơn giản đâu, hôm nay tao cho mày chết." Và ngay khoảnh khắc đó, anh ta lập tức vứt ra cây rìu trong tay, rồi trực tiếp ném tới.

Ngay sau đó, nghe thấy tiếng rên thảm thiết nhe răng, rồi thấy con hồ ly không biết từ lúc nào, lại bị đánh trúng vào chân, rồi thấy máu chảy không ngừng!

Thậm chí máu cứ tí tách rơi xuống đất, nhìn thấy một vệt máu lớn.

Căn bản không phải tự mình muốn, lại gặp bi kịch như vậy.

Sau một trận giao chiến như vậy, con hồ ly nhỏ đó đã trúng đòn, tuy không phải vết thương chí mạng, nhưng cũng đủ khiến nó đau đớn một trận.

Cuối cùng, nó lại nhanh chóng như vậy, dường như trong cả hang động, nó xuyên qua rồi trong chớp mắt đã biến mất.

Thảo nào một con vật nhỏ như vậy, lại có thể sống lâu trong hang động này, đối với địa hình bên trong khá quen thuộc, thêm vào đó khả năng nhìn ban đêm mạnh mẽ, ngay cả khi không bật đèn, vẫn có thể nhìn rõ mồn một trong bóng tối.

Con người như Tô Thành thì khác, nếu không có nguồn sáng, thì coi như hai mắt tối đen, căn bản không nhìn thấy gì.

Chính vì vậy, hai bên mới có sự khác biệt như vậy.

Khi đuổi theo, phát hiện con hồ ly nhỏ đã biến mất.

Khiến tôi cảm thấy mất hứng, rõ ràng đang trên đường chiến đấu, định bắt được nó, không ngờ lại để nó chạy mất như vậy.

Tôi lẩm bẩm chửi rủa: "Đồ súc sinh đợi đấy, đợi tiểu gia quay lại nhất định sẽ cho mày chết, đồ chó chết mẹ nó, mày thật sự nghĩ mình khôn lắm sao?

Thông minh mà có thể chạy thoát dưới mắt tao à, chẳng qua là thằng nhóc này may mắn thôi, vừa hay chạy thoát trước mắt tao." Khi nói những lời này, Bàn Tử cũng chỉ vui vẻ lắc đầu, bởi vì nhân cơ hội này, anh ta cũng chỉ tùy tiện nói đùa.

Vì đã có kỹ năng như vậy, tôi cũng không tiếp tục nói nhảm nữa, chỉ có thể hít sâu một hơi, rồi điều chỉnh trạng thái của mình, dùng tay khẽ xoa thái dương, không còn làm bất cứ điều gì gây rối nữa.

Tô Thành thì đứng trước mặt, khẽ vỗ vai Bàn Tử, an ủi anh ta.

"Được rồi được rồi anh em, tâm trạng của cậu tôi đều rất hiểu, trong tình huống hiện tại không thể vội vàng, tình hình của tôi lúc này, quả thực cần phải thể hiện một chút, mẹ nó, con hồ ly nhỏ này thực sự khiến người ta đau đầu." Tô Thành đứng bên cạnh khẽ vỗ vai Bàn

Tử, cố gắng an ủi anh ta, cũng hy vọng có thể thực sự bình tâm và điều chỉnh trạng thái.

Bàn Tử cũng ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, tất cả suy nghĩ đều giấu trong lòng.

Và trong tình huống đó, cả người anh ta lại một lần nữa khôi phục sự bình tĩnh, cũng không nói thêm gì nữa.

Trải qua những chuyện này, quả thực rất đau đầu.

Cuối cùng, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh hơn, tất cả mọi người cũng chỉ có thể im lặng đứng nhìn ở một bên, xem xét bên trong có những nơi kỳ lạ nào.

Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân cũng nhanh chóng theo kịp.

Bởi vì bây giờ bên trong lại xuất hiện thêm một luồng khí tức cổ xưa, tình hình phúc lợi không rõ ràng, không biết con hồ ly đó tại sao lại đột nhiên xuất hiện trước mắt, nên lúc này trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy bất an.

"Tô Thành, tôi hơi sợ, tại sao lại có hồ ly ở đây?" Dù sao cô cũng là một cô gái, hiện tại có chuyện, cảm thấy cả đầu óc hỗn loạn, nên chỉ có thể không ngừng bám lấy tôi, rồi kéo chặt quần áo không muốn buông tay, trong ánh mắt tràn đầy vẻ căng thẳng, lo âu và mơ màng.

Nhìn ánh mắt, dáng vẻ của cô nhóc xong, Tô Thành cũng nhẹ nhàng vỗ vai cô, cười nói: "Có gì mà sợ chứ, chẳng phải chỉ là một con hồ ly nhỏ thôi sao, không đáng nhắc đến.

Yên tâm đi, trời có sập thì đã có lão công anh đây đỡ rồi, có gì mà phải sợ, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn." Lời nói của Tô Thành vô cùng dứt khoát và kiên định, khi vỗ ngực cam đoan với đối phương, cả người anh tràn đầy tự tin.

Sự việc cũng đúng như Tô Thành nói, có gì mà đáng sợ chứ, cùng

lắm thì chịu đựng, đối với tôi mà nói, căn bản không phải chuyện khó.

Nên chỉ dựa vào một điểm này thôi, trong lòng cô ít nhiều cũng đã có chút an tâm.

Hoắc Tú Tú gật đầu, không nói gì thêm.

Trong lòng cô ít nhiều gì cũng có chút cố chấp.

Cuối cùng, cô chỉ có thể không ngừng trấn tĩnh tâm trí, và kéo gần suy nghĩ lại để cân nhắc, cũng biết hiện tại mình có thể suy nghĩ hơi nhiều rồi.

Sau khi điều chỉnh xong, cô cũng khẽ xoa thái dương.

Đợi trầm mặc một lúc lâu sau, cô mới mở miệng nói: "Được!

Lão công nói nhất định đúng, em tin anh, em tin năng lực của anh, đã nói thế thì chắc chắn có lí do." Đúng lúc này, Bàn Tử ưỡn thẳng lưng, rồi đi đến trước mặt đùa cợt nói: "Tình hình vừa rồi Bàn gia đây thể hiện không tốt sao?

Các cậu không thấy tôi vừa rồi dũng mãnh thế nào à, chẳng lẽ không thể khen hai câu cho tử tế sao." Tình huống vừa rồi vốn rất nghiêm túc, nhưng bị hai câu nói của Bàn Tử làm cho mọi người đều bật cười ha hả.

Bàn Tử cũng cười hề hề, liên tục đùa cợt nói: "A, được rồi được rồi, đùa chút thôi mà." Cũng trong chốc lát, anh ta cũng vô tư trêu chọc vài câu.

Chương 604

Tô Thành và Hoắc Tú Tú, tất cả đều lần lượt trải qua một chặng đường.

Trải qua một trận biến động vừa rồi, mọi người bây giờ đã bắt đầu nâng cao cảnh giác, căn bản không dám tiếp tục bất cẩn, có khi còn phải nghi ngờ.

Vừa âm thầm tiến về phía trước, theo Tô Thành lại bắt đầu không ngừng quan sát xung quanh, lúc này ngửi thấy toàn bộ xung quanh phát ra một mùi hôi thối vô cùng khó ngửi.

Nói đúng hơn, là một loại mùi hôi đặc trưng của hồ ly.

Khiến Hoắc Tú Tú và Ngô Tà đều không chịu nổi, chỉ có thể dùng tay bịt mũi, liên tục ho khan vài tiếng.

“Trời đất mẹ ơi, không biết là ngày gì mà thối thế này, thối quá, hay là chúng ta đi đường vòng đi.

M* nó, chắc chắn lũ hồ ly thường xuyên tè bậy ở đây.” “Bây giờ tôi có lý do để nghi ngờ chúng ta không chui vào ổ hồ ly chứ.

Nếu không thì sao mà kinh tởm thế này, tôi bây giờ còn cảm thấy muốn nôn.” Mọi người liên tục than vãn, từng người một.

Bởi vì nếu nhìn vào thì quả thật đáng để suy nghĩ sâu xa, đồng thời cũng cảm thấy tiếc nuối.

Lúc này Tô Thành nghe vậy thì cười ha hả, những chuyện này căn bản không đáng để phiền phức, bản thân chỉ là một chuyện nhỏ thôi, cần phải thật sự thành tâm suy nghĩ lại.

Nên chỉ đơn thuần một vấn đề này thôi, trong lòng mỗi người đã có chút trạng thái điều chỉnh suy nghĩ.

Tô Thành đi nhìn mọi người xong nói: “Yên tâm.

Chuyện đơn giản thôi, nếu hồ ly xuất hiện quá nhiều, tôi sẽ trực tiếp giết sạch.” Khi nói lời này, cả người Tô Thành đã nắm chắc phần thắng, bởi vì với tư cách là Đạo Mộ Tiểu Vương Tử chân chính, anh nhất định phải kiểm soát mọi nguy hiểm trong toàn bộ mộ huyệt, vì chỉ cần nguy hiểm xuất hiện, anh nhất định phải có lực chiến đấu tuyệt đối, trực tiếp một đợt quét sạch, tuyệt đối không nghi ngờ gì.

Mọi người nghe xong cũng khẽ gật đầu, đại khái biết được một số tình hình cụ thể liên quan.

Khi tiến về phía trước, đột nhiên nhìn thẳng vào vùng bóng đen phía trước, vậy mà lại xuất hiện một đám mắt.

Không sai, khi đèn pin chiếu về phía trước, ẩn hiện, nhìn thấy từng đôi mắt đỏ ngầu, đôi mắt người trong bóng tối trông sáng rõ như vậy.

Trong phút chốc mọi người đều hoảng sợ, không sai, Bàn Tử đang đi ở phía trước nhất, ngay lập tức lùi lại phía sau.

Biết anh ta thích làm màu, nhưng cũng tuyệt đối không thể lấy cái mạng nhỏ ra mà làm màu, đùa cợt, chuyện này không phải trò đùa vớ vẩn.

Ai, lúc này Bàn Tử đã sớm lùi xa tít tắp, khi đứng ở một bên nhìn chằm chằm, miệng lẩm bẩm nói: “M* nó Tô Thành à, cậu xem đi, tôi nói đúng không, chúng ta chắc chắn chui vào ổ hồ ly rồi.

Xem ra đêm nay tôi sẽ mơ thấy một ổ hồ ly mất.” Bàn Tử cảm thấy lần này có lẽ sẽ xong đời rồi, dù lực chiến đấu có mạnh đến mấy, nhưng người thì có hạn, vạn nhất mà phải đối phó với một đám hồ ly lớn như vậy, có khi sau đó sẽ xảy ra chuyện lớn, lúc đó có lẽ sẽ hối hận không kịp.

Cũng trong tình huống đó, trong lòng anh ta hiểu rõ, biết cụ thể nên làm gì, xử lý thế nào?

Tô Thành lúc này nói với Hoắc Tú Tú ở bên cạnh: "Lát nữa em chỉ cần phụ trách chiếu sáng ở bên cạnh cho anh là được, những chuyện còn lại anh xử lý.

Yên tâm đi, mọi thứ đều an an ổn ổn, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của anh." Khi nói chuyện, Tô Thành đã trực tiếp rút ra thanh đao trong tay, biết rằng tiếp theo có thể sẽ là một trận ác chiến.

Sau đó, anh bật sáng tất cả các nguồn điện mạnh trong túi, thậm chí đốt cả bó đuốc ở bên cạnh, rồi cắm vào hai bên trái phải.

Lúc đó vừa vặn thấy trên tường hai bên có một số giá đèn.

Đó chắc là do một số công nhân dùng để chiếu sáng khi xây mộ cổ trước đây, chỉ là qua nhiều năm, một số dầu đèn bên trong đã khô cạn, nên không thể đốt được.

Tô Thành nhanh trí, lấy số dầu còn lại trong ba lô đổ vào, sau đó châm lửa, "phù phù phù" cả mộ đạo lập tức sáng bừng!

Một loạt ánh sáng đó thật sự đã làm Ngô Tà giật nảy mình, không biết là sao, "M* nó, m* nó, m* nó." "Tôi… tôi chỉ thử bừa thôi, không ngờ lại thành công thật." Cũng trong khoảnh khắc đó, mắt Ngô Tà trợn tròn, miệng liên tục lẩm bẩm các kiểu, trong khi tim đập nhanh, anh ta cũng cảm thấy phiền muộn.

Bởi vì bản thân anh ta căn bản không ngờ lại có một sự thay đổi kịch tính lớn như vậy, vốn dĩ chỉ ôm tâm lý thử xem sao, không ngờ lại thành công thật.

Cũng trong khoảnh khắc đó, cả người anh ta đều cảm thấy khoa trương, thậm chí ý đồ thể hiện cũng trở nên rõ ràng.

Bàn Tử lúc này giơ ngón cái khen Ngô Tà.

“Không tệ, không tệ, bá đạo thật đấy chứ?

Thật không ngờ sinh viên đại học bây giờ lại có chút tác dụng rồi, sau này chúng ta nên học hỏi thêm chút kiến thức chuyên môn, nói không chừng đến lúc quan trọng có thể dùng được.” Bên cạnh, Bàn Tử vừa nói vừa lấy ra hai cái rìu từ trong ba lô, biết rằng tuyệt đối không thể để một mình Tô Thành cô độc chiến đấu, nếu không thì sẽ quá bất công, dù sao có đồ tốt thì cứ dùng trước, còn nguy hiểm thì cứ lùi về sau chứ.

Tô Thành không bận tâm, cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Bàn gia vừa khen ngợi làm Ngô Tà cũng cảm thấy không tiện, cả khuôn mặt càng đỏ bừng, cuối cùng lại gãi đầu cười hì hì: “Ái chà chà chà, Bàn gia đúng là quá biết đùa rồi, hôm nay tôi chỉ tùy tiện thử một chút thôi, chẳng ngờ lại thần kỳ như vậy.” Vừa nói, chỉ có thể gãi gãi gãi.

Vì bây giờ toàn bộ mộ đạo đã sáng trưng, Tô Thành cảm thấy lúc này quả thật nên làm một trận cho đã đời!

Nên cũng đã đến lúc rồi, tôi đã sẵn sàng chiến đấu, cũng biết thời gian hiện tại thực sự không còn nhiều.

“Đừng tưởng lũ súc sinh các ngươi có thể đánh lén ngược lại tôi, thật sự cho rằng tôi không phải dạng vừa sao?

Nói cho các ngươi biết, bây giờ các ngươi đã gây ra phiền phức rồi, bởi vì tiểu gia đây đã bị chọc giận hoàn toàn.” Cũng trong lúc Tô Thành liên tục nói lẩm bẩm, cả người anh ta hoàn toàn ở trạng thái chiến đấu, vì lúc này anh ta biết cơ hội có bao nhiêu, cũng biết một số tình hình hiện tại.

Vừa dứt lời, thấy hai con hồ ly có kích thước khá lớn, ngay lập tức lao về phía trước, khi nghe Tô Thành nói càng trở nên đặc biệt dữ

tợn.

Vừa rồi còn đang ở vị trí phía trước, khi lao ngược lại, đao của Tô Thành lập tức phản công, sau đó "xoạt" một tiếng thấy hai cái móng vuốt trước bị chém đứt.

Chương 605

Không sai, Tô Thành một đao trực tiếp chém đứt hai cái móng vuốt trước của hai con hồ ly.

Ngay lập tức hồ ly ngã vật xuống đất, toàn bộ mặt đất còn bắn tung tóe một đống máu.

Quá ngầu!

Trong hiệp vừa rồi, năng lực chiến đấu của Tô Thành thật sự quá ngầu, cũng trong khoảnh khắc đó đã quyết định thắng bại.

Tô Thành vẫn giữ nguyên tư thế chiến đấu vừa rồi.

Cũng trong tình huống đó, Bàn Tử ở một bên liên tục la hét: "M* nó, huynh đệ bá đạo thật đấy, không ngờ lại mạnh như vậy, lực chiến đấu đỉnh cao như vậy.

Xem lũ gia hỏa này có gan thế nào, tôi cảm thấy phấn khích quá." Trước mắt, Bàn Tử ở một bên bắt đầu liên tục nói đủ thứ, đồng thời không ngừng giơ ngón cái khen ngợi Tô Thành.

Đối với những lời khen ngợi như vậy, Tô Thành chỉ cười và không bận tâm, bởi vì đối với tôi mà nói, tự nhiên có thể xưng là Đạo Mộ Tiểu Vương Tử, thì tuyệt đối không phải là kiểu làm màu, đùa cợt mà có thể đạt được lực chiến đấu như vậy, vì tôi có đủ trình độ.

Đương nhiên một hiệp chiến đấu đã mang lại sức uy hiếp cực lớn cho những con hồ ly khác, khiến một đám hồ ly chỉ có thể đứng từ xa nhìn chằm chằm, nhưng không dám lại gần.

Đương nhiên đó chính là điểm mạnh thực sự của Tô Thành.

Khi tiếp tục đối đầu như vậy, thấy những con hồ ly ở trước mặt chỉ có thể duy trì vẻ xấu xí, giữa hai bên gần như chỉ còn sự vội vàng.

Cả hai bên cứ thế qua lại, đến lúc này mọi người đều cảm thấy hoảng sợ.

Tô Thành trừng mắt nhìn đám hồ ly: "Một lũ chó má các người định tiếp tục làm càn sao?

Nói cho các người biết, hôm nay đám rác rưởi các người sẽ vĩnh viễn chỉ có thể vây quanh mà thu thập thôi.

Thế nên sẽ gặp xui xẻo đấy." Khi nói chuyện, giọng Tô Thành đặc biệt vang dội, anh ta vẫn luôn nhìn chằm chằm, không muốn bỏ cuộc, vì anh ta biết lúc này tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Nên sau đó hai bên chỉ có thể tạm thời giữ tâm lý bình tĩnh.

Tô Thành thì âm thầm tiến về phía trước, và khi suy nghĩ đến cảnh tiếp theo thì nói: "Lát nữa anh phụ trách phía sau, hai chúng ta phối hợp với nhau.

Chỉ cần hai chúng ta có thể trực tiếp nhìn chằm chằm vào Đinh Tử Tư Long, nhất định có thể hạ gục tất cả." Tô Thành biết rõ trạng thái chiến đấu tiếp theo, nếu một mình, một mặt phụ trách tấn công phía trước, thì phía sau dễ bị một đám hồ ly tập kích, lúc đó có thể sẽ khó kiểm soát phía sau.

Nên về mặt này, Tô Thành đã bắt đầu tính toán chu toàn cả hai phía, cũng biết phương pháp vẹn cả đôi đường.

Bàn Tử nghe xong một loạt sắp xếp thì lập tức cười toe toét.

"Haha, Đại ca yên tâm đi, cái đó tất nhiên rồi.

Tình huống này cứ để tôi lo, nếu không hài lòng, tôi có thể giải quyết chuyện này, tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng." Khi nói chuyện, Bàn Tử tự mình cũng cảm thấy đắc ý, đối với chuyện này đã sớm nắm chắc phần thắng.

Bởi vì tình hình hiện tại, bản thân cả người anh ta đều không có chút tư chất nào, nên trong tình huống này, niềm tự hào bắt đầu tự nhiên nảy sinh.

Tô Thành cũng cười ha hả, điều đó thật sự là tốt nhất, vì như vậy thì mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Sau đó, hai bên ở một bên im lặng chờ đợi, rồi lại suy tính một số sắp xếp liên quan tiếp theo.

Hiện tại đã trải qua một sự việc, nhất định cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng về lâu dài, như vậy mới có thể thật sự nhìn ra thế giới.

"Haha, vậy được, đã đến lúc rồi, hai chúng ta xông lên thôi." Ban đầu Tô Thành đợi một đám hồ ly chủ động tấn công, sau đó sẽ theo sau, nhưng đợi một lúc lâu sau, anh phát hiện đối phương thủy chung không muốn lại gần.

Cũng trong tình huống đó, Tô Thành đã đoán được thời gian không còn nhiều, nên anh lập tức bảo Bàn Tử, nhất định phải cùng nhau, rồi hai người nhanh chóng lao về phía trước.

Sau đó tốc độ của hai người càng lúc càng nhanh, trong khoảnh khắc đó, họ lao vào trận địa, chuẩn bị cùng nhau phản công.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tốc độ đã tăng đến cực hạn, khi lùi về sau anh ta tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Nhưng nếu nhìn vào, chuyện hôm nay dù thế nào cũng tuyệt đối không thể giải quyết sạch sẽ như vậy, cũng vừa vặn, cuối cùng có thể thể hiện ra một loại thực lực vô địch của cường giả.

Tô Thành càng nhanh chóng tiến về phía trước, cảm thấy cả người thế như chẻ tre.

Quả thật là như vậy, sau khi trải qua những chuyện này, ít nhiều gì cũng đã có một chút tâm cảnh.

Tô Thành đứng ở bên cạnh nheo mắt nói: "M* nó, hôm nay là tử kỳ của các ngươi!" Tô Thành và Bàn Tử hai người xông vào giữa một đám hồ ly, sau đó bắt đầu một trận chiến điên cuồng.

Một đám hồ ly làm sao có thể chống cự được, sau hơn một năm chiến đấu điên cuồng, nhìn thấy đủ loại cảnh hỗn loạn, thậm chí máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Cả người Tô Thành còn dính đầy máu tươi, sau đó mệt mỏi không ngừng thở hổn hển, thậm chí còn lau mồ hôi trên trán.

Cũng như vậy, một trận chiến quả thật quá điên cuồng.

Trận chiến kết thúc một đoạn, Tô Thành ở một bên cũng cố gắng gượng đứng thẳng người dậy, sau đó từ từ một lần nữa đứng dậy từ một bên.

Đợi khi một lần nữa ngẩng đầu lên, anh phát hiện trước mắt một đám hồ ly chết ngổn ngang, cuối cùng vậy mà lại nhìn thấy một con hồ ly có kích thước lớn nhất, cảm giác như cao hơn một người.

Chỉ có điều các loại hình dạng của hồ ly đều khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị, thậm chí còn cảm thấy hơi không hiểu rốt cuộc tình hình là gì, có phải sẽ mọc ra những hình dạng kỳ lạ nào đó không.

Khiến Tô Thành cảm thấy khó hiểu, không nhịn được sờ cằm lẩm bẩm: "Nguyên nhân là gì?

Chương 606

Vì sao hồ ly lại xuất hiện trước mắt, lại xuất hiện dưới hình thức này.” Cũng trong tình huống đó, trong đầu anh ta hình thành một dấu hỏi lớn, thậm chí toàn bộ suy nghĩ cũng trở nên lộn xộn không có trật tự.

Cũng cảm thấy khó hiểu, vì sao lại xuất hiện dưới hình thức như vậy, thật sự không phải người bình thường có thể suy nghĩ như thế.

Nên chỉ đơn thuần dựa vào một điểm này thôi, khiến anh ta cảm thấy phiền muộn.

Đương nhiên về mặt này, cũng thật sự cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, như vậy mới trở nên hợp lý hơn.

Cũng trong giai đoạn tiếp theo, hai bên cũng chìm đắm trong suy nghĩ.

“Tiếp tục đi, đồ khốn!” Tô Thành mắng xong, nhìn chằm chằm vào con hồ ly vương đó.

Nếu không nhầm, con hồ ly có kích thước khá lớn đó hẳn là con đầu đàn, cũng là con thủ lĩnh.

Phản ứng tiếp theo của con hồ ly đầu đàn khiến Tô Thành cảm thấy bất ngờ, vậy mà nó không nói hai lời liền quay đầu bỏ chạy.

Cũng khiến Tô Thành cảm thấy bất ngờ, “M* nó, có cần phải kích động vậy không?

Vậy mà chẳng nói chẳng rằng, chẳng thèm để ý, cứ thế bỏ đi?” Trong khoảnh khắc đó khiến tôi, bản thân tôi cũng cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Sau đó tôi cũng chỉ cười khổ nói: “Ấy dà, chết tiệt thật, xem ra

chẳng có tí chiến đấu lực nào nhỉ, làm sao thế?

Sao không ở lại đánh một trận ra trò, mà tự nhiên biến mất tăm rồi?" Vừa nói Tô Thành không chỉ bĩu môi còn chế giễu một trận.

Cái gọi là Hồ ly vương đó thực sự đã quay đầu bỏ chạy trong phút chốc.

Bởi vì trong tình huống đó, Hồ ly vương đó có lẽ cảm thấy tình hình đã lớn chuyện, nếu không chạy nhanh thì có lẽ sẽ không kịp nữa, vì căn bản nó không ngờ lực chiến đấu của Tô Thành lại mạnh đến vậy.

Nên cũng trong phút chốc, nó sợ đến mức tè ra quần, quay đầu chuẩn bị bỏ chạy.

Bởi vì lúc này, căn bản không có thời gian để kịp phản ứng, Hoắc Tú Tú ở cách đó không xa đều bật cười ha hả.

Bởi vì bây giờ cô cảm thấy mình hoàn toàn hả hê, ban đầu còn tưởng nó mạnh lắm, không ngờ quay đi quay lại, con hồ ly đó lại bị dọa đến mức chạy té đái.

Cô nhanh chóng chạy đến trước mặt, và không ngừng giơ ngón cái liên tục khen ngợi.

"Oa, lão công, anh thật sự quá đỉnh rồi!

Trời ơi, thật sự quá mạnh!

Chưa đến ba chiêu hai cước đã đánh cho cái tên đó chạy mất, xem ra chúng ta lại được hời lớn rồi." "Quá lợi hại!

Hahaha, anh thật sự càng ngày càng mạnh rồi, trong tình huống như vậy, với pha thao tác bá đạo như vậy đã rõ ràng dọa cho đối phương tè ra quần luôn, thật sự quá xuất sắc." Cũng trong tình huống đó, mọi người bắt đầu cười khúc khích các kiểu, cũng mượn cách này

để khen ngợi Tô Thành liên tục.

Cũng thật sự tình hình hiện tại quả thật khiến mọi người cảm thấy có chút bối rối, cũng thật sự cảm thấy hoảng sợ, nên không biết bước tiếp theo nên làm gì, có những sắp xếp hợp lý nào.

Đương nhiên trong tất cả mọi thứ đều thuộc về một pha thao tác bá đạo thực sự của Tô Thành.

Nên sau một loạt chiến đấu, tất cả đều bình ổn tâm tư, tiếp tục một loạt các sắp xếp.

Tô Thành bây giờ toàn thân dính máu, Hoắc Tú Tú cả người đều kinh hồn bạt vía vội vàng chạy đến, cầm khăn bắt đầu không ngừng lau.

"Để em xem anh có bị thương không, thật sự làm em sợ chết khiếp, thật sự làm em sợ hãi quá." Cũng trong tình huống đó, Hoắc Tú Tú bắt đầu lẩm bẩm trong nước mắt, thậm chí đi đến trước mặt liên tục dặn dò, hy vọng đối phương có thể thực sự hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, cô thật sự không biết rốt cuộc tình hình là gì.

Tô Thành lại cười khẽ một tiếng, lắc đầu nói: "Ấy da, được rồi cô nương, yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho tôi xử lý, mọi thứ đều ổn thỏa, đảm bảo không vấn đề gì đâu.

Giao hết cho tôi, OK." "Mấy con súc sinh nhỏ bé đó làm sao có thể làm tôi bị thương được, cô cũng quá coi thường lão công rồi.

Yên tâm đi, chuyện này đối với tôi mà nói thì xử lý tốt thôi." Khi nói chuyện, Tô Thành tự mình cũng cảm thấy tự tin, trên mặt anh ta lộ ra vẻ đắc ý như vậy.

Khi nói chuyện, Tô Thành tự mình cũng cảm thấy tự tin, trên mặt

anh ta lộ ra vẻ đắc ý như vậy.

Đối với tôi mà nói, một trận chiến vừa rồi thật sự không đáng kể, cũng căn bản không đáng để bận tâm, nên chỉ dùng hai câu nói đơn giản là lấp liếm cho qua.

Hoắc Tú Tú lúc này mới yên tâm.

Nhưng lúc đó đột nhiên nghe thấy Ngô Tà đang đứng phía sau hét lên, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn, phát hiện lúc này Ngô Tà vẫn túm chặt lấy vai Bàn Tử.

"Ối, Sư phụ ơi, rốt cuộc là sao thế, đừng làm tôi sợ chứ.

Lại tự nhiên bị thương rồi, rốt cuộc là tình hình gì?

Vừa rồi lúc chiến đấu không cẩn thận bị sượt qua sao?" Lúc đó Ngô Tà ở trước mặt tỏ vẻ hoảng sợ, khi túm chặt lấy đối phương, liên tục hỏi, hy vọng mọi người có thể biết cụ thể là tình hình gì.

Bàn Tử lúc này lại lắc lắc đầu, sau đó bắt đầu khẽ kéo vai ra phía sau, và cười khổ nói: "Có gì đâu mà cậu làm quá lên thế, chỉ là vừa rồi không cẩn thận bị thương chút thôi.

Thật sự không phải vấn đề nhỏ đâu, cứ yên tâm đứng sang một bên đi, đối với Bàn gia mà nói thì chỉ là đau nhỏ, ngứa nhẹ thôi." Bàn Tử nói rất bình tĩnh, sau vài câu nói đơn giản anh ta bắt đầu hoảng sợ, vai run rẩy, như thể đối với vấn đề này đã trở nên thờ ơ.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Tà lại cứ túm chặt vai đối phương, không chịu buông, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 607

Tô Thành cũng cảm thấy lo lắng, bắt đầu hết sức sắp xếp, mong có thể khiến đối phương thực sự hiểu rõ, hiểu được đạo lý của tình huống như vậy.

Nhưng sau đó đột nhiên Tô Thành lại một tay kéo cánh tay Bàn Tử ra, vậy mà lại phát hiện toàn bộ vùng da ở vết thương mọc ra một chuỗi lông tóc.

Không sai, vết thương này vừa rồi là do vô tình bị sượt qua khi chiến đấu với hồ ly, nhưng vì một lý do nào đó dường như lại mọc ra một số lông, như thể từ lớp biểu bì đang bắt đầu mọc ra ngoài.

Khiến Tô Thành cảm thấy bất ngờ.

Sau đó mắt anh trợn tròn, trợn rất to, thậm chí khi nhìn chằm chằm tim bắt đầu đập nhanh.

"Trời ơi, nguyên nhân là gì?

Ngoan nào, đừng làm tôi sợ chứ, rốt cuộc là sao?

Tự nhiên lại mọc ra một chuỗi lông tóc thế này!" Bàn Tử cũng giật nảy mình, vì không biết tại sao lại tự nhiên da lại mọc lông một cách vô cớ.

Thậm chí tốc độ mọc lông còn nhanh đến kinh người, có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử cảm thấy trong lòng hơi hẫng, thậm chí chỉ có thể mắt ngấn lệ nhìn Tô Thành cầu cứu, vì hiện tại một mình anh ta chắc chắn không thể đối phó được.

"Huynh đệ, huynh đệ kiến thức rộng rãi, mau giúp tôi với!

M* nó, cái quái gì thế này?

Sao tự nhiên lại xuất hiện trước mắt tôi?

Trời đất ơi, đáng sợ quá, mau giúp tôi với!" Cũng trong lúc đó, Bàn Tử mắt ngấn lệ, chỉ có thể bắt đầu cầu xin Tô Thành một trận.

Đến phút cuối cùng, hai bên cũng chỉ có thể im lặng chờ đợi, rồi lại cân nhắc tiếp theo rốt cuộc có những sắp xếp cụ thể nào.

Để mọi người có thể hợp lực giải quyết toàn bộ sự việc, thì tất cả những điều còn lại sẽ trở nên đơn giản hơn.

Sau đó hai bên cũng trấn an tâm tư.

Bàn Tử được đỡ ngồi vào góc tường bên cạnh, cả người thậm chí còn không biết nguyên nhân, cảm thấy cả đầu óc hơi váng vất, cũng không biết có phải là một loại ảo giác hay là sai lầm về thần kinh.

Tóm lại, cảm thấy hoàn toàn không ở trạng thái bình thường.

"Không được rồi, không được rồi, tôi cảm thấy bây giờ gặp chuyện rồi, tình huống gì thế này, ông trời cũng quá thích hãm hại người rồi." Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, cả lòng đều nguội lạnh đi một nửa, vì anh ta không biết rốt cuộc là tình hình gì, nên cảm thấy hoảng sợ, trong lòng ít nhiều gì cũng cảm thấy phiền muộn.

Đúng lúc này, Tô Thành thì không ngừng khẽ an ủi, hy vọng Bàn Tử đó có thể thực sự bình tĩnh, vì tình hình hiện tại trạng thái của đối phương thực sự không cần quá bốc đồng.

"Anh là người ưu tú nhất, tôi tin vào năng lực của anh, bây giờ anh phải bình tĩnh nằm ở bên cạnh là được.

Vì nếu bây giờ anh quá kích động, có thể sẽ xảy ra chuyện lớn, lúc đó dễ gây ra một số phản ứng dây chuyền." Tô Thành ở bên cạnh bắt đầu nhắc nhở hết lần này đến lần khác, không ngừng khuyên nhủ,

cũng hy vọng đối phương có thể thực sự lấy sự bình tĩnh làm chủ.

Đúng lúc này Tô Thành cũng chỉ an ủi đối phương vài câu.

Tình hình hiện tại quả thật không mấy lạc quan, cũng khiến anh ta cảm thấy vô cùng tồi tệ.

Tô Thành ở một bên cũng cười ha hả, sau đó nhìn đại khái, trấn an cảm xúc của đối phương.

Bàn Tử càng cảm thấy thảm hại.

"Tô Thành, nhất định phải giúp tôi, nhất định phải cứu tôi nha, nếu lúc này cậu bỏ cuộc, tôi biết mình không còn đường sống nữa rồi, cầu xin cậu." "Vừa rồi khó khăn lắm mới nhặt được một viên Huyết Linh Châu, nếu viên châu này không bán được, lát nữa có khi tôi lại gặp xui xẻo mất, cầu xin cậu, có thể giúp tôi được không?" Bàn Tử tự mình cũng cảm thấy mắt ngấn lệ, khi nói chuyện anh ta càng cảm thấy cả người vô cùng thảm hại.

Nên tình hình hiện tại, anh ta căn bản không thể kiểm soát cảm xúc của mình, nên cảm thấy khó chịu, thậm chí cảm thấy đau lòng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy về lâu dài, có lẽ bản thân anh ta cũng chỉ có thể lau nước mắt mà khóc thôi.

Tô Thành thì gật đầu liên tục nhắc nhở đủ kiểu, hết lần này đến lần khác cổ vũ.

Hoắc Tú Tú kéo Tô Thành sang một bên góc.

"Tô Thành à, anh có thể nhìn rõ rốt cuộc là tình hình gì không, cụ thể nên tìm ra nguyên nhân mới đúng chứ, nguyên nhân là gì, không thể cứ nhìn Bàn Tử gặp chuyện mãi được chứ!" Hoắc Tú Tú thực ra trong lòng cũng rõ ràng biết tình hình hiện tại của Bàn Tử, nên cũng hy vọng Tô Thành có thể thực sự tìm mọi cách, nhanh chóng nghĩ ra cách xử lý chuyện này, nếu không thì có lẽ sau này sẽ gặp rắc rối lớn.

Tô Thành cũng khẽ lắc đầu, cả người cau mày, miệng bắt đầu lẩm bẩm: "Trước tiên đừng vội, chuyện này tôi cần từ từ đã, vì tình hình hiện tại thực sự có chút không mấy lạc quan." "Trong tình huống như hiện tại, càng như vậy càng khiến người ta cảm thấy hoảng sợ, chuyện cũng vô cùng phức tạp, nên bây giờ chúng ta nhất định phải tìm cách giải quyết hợp lý, lúc này chúng ta nhất định phải tập trung suy nghĩ." Cũng tình hình hiện tại, mọi người đều có một loạt phản ứng dây chuyền, cũng hy vọng mượn điều này có thể thực sự phân tích theo ý thức của mình.

Đến cuối cùng, những người xung quanh, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Lúc này lòng Hoắc Tú Tú cũng "lịch bịch" một tiếng nguội lạnh đi một nửa, đối với ý tứ trong lời nói của Tô Thành, cô hiểu rằng đối phương hiện tại không còn cứu được nữa.

Nếu thật sự là như vậy, Bàn Tử chẳng phải chỉ có thể đứng đó chờ chết một cách vô ích sao.

Lại nói thêm, mọi người đã cùng trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, cũng coi như vào sinh ra tử nhiều năm.

Nếu thật sự đối với Bàn Tử mà không hỏi không han, để anh ta chờ chết một cách vô ích như vậy, thì có lẽ sẽ thật sự khiến mọi người đều cảm thấy bi thương, vậy thì lúc đó có lẽ chỉ khiến lòng mỗi người thêm hoảng sợ, nên đơn thuần về mặt này, mỗi người sẽ không có cơ hội, tiếp tục ở lại lâu dài nữa.

Tô Thành đứng trước mặt lại còn đùa: "Ấy dà, cũng đâu phải không có cách đâu, nếu tên nhóc đó thật sự có chuyện gì, chúng ta có thể lẳng lặng đem viên châu trong túi ra đấu giá, hoặc trực tiếp chia nhau cũng được.

Lúc đó chúng ta chẳng phải cũng kiếm được một khoản sao?

Chương 608

Ấy dà, đúng là họa không đến một mình, mà chuyện tốt lại thành đôi.” Đương nhiên, những lời này của tôi chỉ là cố ý đùa thôi, vì tôi tuyệt đối không phải loại người tùy tiện vì chút lợi ích tiền bạc mà lập tức bỏ mặc sống chết của bạn bè huynh đệ.

Hoắc Tú Tú cũng bĩu môi, nhẹ nhàng đẩy vai Tô Thành, đùa: “Thôi đi lão công, anh thích đùa giỡn quá rồi đấy, bây giờ là lúc nào rồi, em không có tâm trạng để đùa giỡn với anh đâu, dù sao tình hình của Bàn Tử hiện tại thực sự không mấy lạc quan.” Trong lúc nói chuyện Hoắc Tú Tú cả miệng đều cảm thấy dài ngoẵng, liên tục cằn nhằn đủ kiểu, tổng thể cảm thấy Tô Thành có chút không đáng tin cậy, vì trải qua những chuyện này thực sự đúng là lúc, bản thân cô cũng cảm thấy đau đầu.

Sau đó Tô Thành cũng chỉ có thể lập tức nghiêm túc, và nhìn Hoắc Tú Tú ở bên cạnh xong, bắt đầu khẽ vỗ vai đối phương.

“À, em cứ yên tâm ở lại vị trí bên cạnh, đợi kết quả là được, chuyện này không cần em phải xử lý, anh sẽ có cách giải quyết.

Dù sao đó cũng là huynh đệ, là bạn bè của anh, anh không thể trơ mắt nhìn anh ấy cứ ở đó đau khổ chết đi được.” Khi nói chuyện, cả người Tô Thành đều tràn đầy tự tin, tự tin ngẩng cao đầu như thể, đối với chuyến đi này trong lòng anh ta đã có một số kế hoạch và quyết sách.

Sau những thói quen đó của Tô Thành, Hoắc Tú Tú cũng khẽ gật đầu, không nói gì thêm, vì lúc này cô cũng biết, trừ bỏ tin tưởng Tô Thành ra, không có phương pháp nào tốt hơn thế.

Huống hồ Tô Thành còn tự xưng là Đạo Mộ Tiểu Vương Tử, tự

nhiên anh ta cũng có bản lĩnh đó, không thể nào tùy tiện nói vớ vẩn.

Nhờ vào sự tự tin của Tô Thành, hiện tại Hoắc Tú Tú cũng tin rằng anh có khả năng giải quyết tuyệt đối.

Nên đúng lúc này Tô Thành cũng chỉ cười ha hả, nói: "Chúng ta xem tình hình của Bàn Tử bây giờ thế nào đã?" Tô Thành lập tức quay đầu lại, rồi chuẩn bị cùng nhau đi xem rốt cuộc là tình hình gì, biết được một số tình hình hiện tại của Bàn Tử.

Trước mặt phát hiện Bàn Tử tự mình đều mơ mơ màng màng, dường như hiện tại có chút bất tỉnh, vì ý thức của cả người đều thể hiện ra một vẻ mơ hồ không ở trạng thái bình thường.

Thấy Tô Thành và Hoắc Tú Tú hai người đến, Ngô Tà lập tức chạy tới, thậm chí đối với Tô Thành bắt đầu liên tục khoa chân múa tay nói: "Ấy dà, hai người đến thật tốt quá, mau tìm cách đi!

Sư phụ tôi có lẽ tình hình không ổn rồi, trong lòng tôi cảm thấy hoảng loạn.

Tôi không biết rốt cuộc phải làm thế nào, cứ thế này chờ đợi cũng không phải cách, mau nghĩ cách cứu sư phụ tôi với!" Thằng nhóc vừa nói không ngừng, liên tục níu kéo, cả người trong lòng đều cảm thấy hoảng loạn.

Tô Thành vô cùng thấu hiểu tâm trạng của Ngô Tà, dù sao bây giờ ai gặp chuyện này cũng cảm thấy hoảng sợ.

Cuối cùng Tô Thành chỉ cười, không nói gì thêm.

Và cuối cùng Tô Thành không úp mở nữa, bắt đầu tiến hành một loạt tương tác giao lưu với đối phương.

"À huynh đệ, trong tình huống này đừng có suy nghĩ lung tung nữa, đôi khi có chuyện thì chúng ta cứ từ từ nói chuyện thôi, còn bây giờ cứ ở yên một bên là mọi thứ ổn thỏa rồi." Cũng tình hình hiện tại, Tô

Thành nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Ngô Tà, sau đó gọi hệ thống.

“Hệ thống, lập tức tìm kiếm, tôi bây giờ cần tất cả các chức năng giải độc như vậy, tôi muốn biết tình hình của huynh đệ tôi, làm thế nào để cứu anh ấy.” [Keng!

Hệ thống đang kiểm tra lệnh liên quan của chủ nhân, đang tìm kiếm cho ngài, xin đợi một lát.] [Keng!

Hệ thống nhỏ có thể xử lý thông tin dữ liệu tìm kiếm liên quan dựa trên các tính năng dữ liệu hữu ích đã được đề xuất thành công cho ngài.] [Tất nhiên ngài cũng có thể kiểm tra và xử lý thông tin liên quan của ngài dựa trên nhu cầu cá nhân.] Nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống liên tục vang lên, trên giao diện lập tức hiện ra một cửa sổ, trên đó còn liệt kê một số thông tin dữ liệu liên quan.

Những thông tin này càng rõ ràng, từng dòng từng dòng bày ra trước mắt.

Tô Thành nhìn xong cảm thấy đắc ý, trên mặt lộ ra một nụ cười, “Tuyệt vời quá, xem ra lại được hời lớn rồi.” [Dựa trên kiểm tra của hệ thống, chủ nhân có thể lấy nội tạng của con thủ lĩnh, sau đó bôi dịch thể từ nội tạng của nó lên vết thương để xử lý hiện tượng kỳ lạ này.] Theo phương pháp giải quyết này, Tô Thành lập tức cạn lời, thậm chí cảm thấy hệ thống này đang đùa cợt mình một trò đùa lớn tầm cỡ quốc tế.

Yêu cầu đại khái là phải bắt được con hồ ly đầu đàn đó, sau đó lấy nội tạng của nó ra, nghiền nát thành dịch thể.

Sau một pha đảo ngược tình thế, Tô Thành chỉ đành một lần nữa tiếp tục thực hiện một loạt cập nhật trong ứng dụng hệ thống.

“Hệ thống chó má này có thể tăng sức một chút được không hả?

Không có phương pháp tốt hơn ư?

Chẳng lẽ muốn tôi trông chẳng khác gì một con Tống tử sao?" Thực sự hết cách rồi, Tô Thành chỉ đành tiếp tục kích hoạt lại ứng dụng hệ thống, sau đó không ngừng nhắc nhở. 【Xin lỗi, ứng dụng hệ thống không có dịch vụ này, một số yêu cầu của ngài không thể tiếp tục hoạt động bình thường, xin ngài tiếp tục phản hồi sau.】 Cần tiếp tục tải thêm một số phương pháp giải thích, nhưng hệ thống lại im bặt, chức năng dữ liệu nhỏ như vậy lại tệ đến thế ư?

Vừa tìm kiếm xong, nó đã lập tức thoát ra khỏi tất cả các kết quả.

Cũng trong khoảnh khắc đó, toàn bộ dữ liệu lại bị buộc đóng, cả mặt Tô Thành xanh lét.

Cứ thế này, khiến Tô Thành cảm thấy bất lực, thậm chí còn cảm thấy mơ hồ không biết phải làm sao.

Đối mặt với tình huống bình thường như vậy, phải xử lý thế nào đây?

Thật sự còn "hoàn hảo" hơn trong tưởng tượng nhiều.

"Sau này, ứng dụng hệ thống bà nội này đừng có gài bẫy tôi nữa chứ?

Có chuyện thì có thể giúp một chút được không hả?

Cứ thế buộc thoát ra, không nói cho tôi đáp án giải quyết tốt hơn à?" Trong đầu, Tô Thành không ngừng cố gắng kích hoạt ứng dụng hệ thống, nhưng lại phát hiện nó vẫn không thể sáng lên, khiến anh cảm thấy suy sụp.

Hết cách rồi, vào khoảnh khắc đó, tâm trạng của Tô Thành đã rơi thẳng xuống vực sâu.

Anh thật sự không ngờ bây giờ lại phải trải qua tất cả những chuyện này, khiến anh cảm thấy hoảng loạn.

Cuối cùng, anh lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Nhưng giờ đây, trước mắt chỉ có hai con đường: một là chỉ có thể trơ mắt nhìn người anh em của mình chết dần ở đó, hai là thực sự làm theo cái gọi là "tải dữ liệu" của ứng dụng hệ thống, sau đó cùng nhau tìm ổ cáo của con hồ ly để lấy cái đầu ra.

Như vậy thì một ứng dụng hệ thống mới có thể giúp giải độc.

Chương 609

Nếu chọn cách thứ hai, có lẽ sẽ rắc rối hơn.

Hoắc Tú Tú vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn Tô Thành, mãi không thấy anh nói gì thì cảm thấy sốt ruột, lại bắt đầu liên tục hỏi Tô Thành: "Này, Tô Thành, rốt cuộc là tình hình gì vậy?

Giờ không có tí phản ứng nào cả, có chuyện gì thì mau nói cho tôi nghe đi chứ, đâu thể cứ lãng phí thời gian mãi thế này." Đối với Hoắc Tú Tú, tình hình này đã tạo thành một dấu hỏi lớn trong lòng cô.

Lúc này, tâm trạng cả hai bên đều vô cùng tồi tệ.

Tô Thành chỉ đành bất lực lắc đầu, cười khổ nói: "Dù sao thì tôi đã tìm ra rồi, biết cách giải quyết chuyện này.

Chỉ là nếu không hoàn thành nhiệm vụ này, có lẽ sau này sẽ có ít nhiều áp lực." Tô Thành chỉ biết thở dài.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú vừa nghe xong thì lập tức sáng mắt lên, đối với họ, đây đúng là chuyện tốt trên đời.

Thế nên cả hai đều sốt ruột không chờ nổi.

"Ôi chao, tốt quá rồi, tốt quá rồi!

Lão bà ơi, đến lúc nào rồi mà còn hỏi khó dễ nữa, bây giờ chúng ta cần nhanh chóng tìm cách cứu Bàn Tử ra, bởi vì bây giờ thực sự rất hoảng, chúng ta phải có một ý tưởng thôi." Hoắc Tú Tú nhìn, bất kể khó khăn thế nào, lên núi đao xuống biển lửa cũng phải có một ý tưởng để cố gắng một lần, bởi vì thời gian thực sự không còn nhiều, không thể tiếp tục suy nghĩ thêm nữa, chỉ có thể cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ này.

Nghe hai người nói chuyện liên tục, Tô Thành chỉ đành cười khổ

lắc đầu.

Anh thực sự cảm thấy khổ sở lúc này, hai người họ chỉ biết rằng có thể giải quyết được vấn đề, nhưng lại không nghĩ đến giữa chừng sẽ trải qua bao nhiêu khó khăn, gặp phải bao nhiêu chuyện đau đầu rắc rối.

Đương nhiên, những vấn đề này Tô Thành cũng không biết phải giao thiệp với đối phương thế nào.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ đành cười khổ nói: "À này, vấn đề bây giờ thật sự giải thích một chiều cũng không thông được, cần phải tự mình cân nhắc mò mẫm mới được." "Thôi được rồi, dù sao các cậu cũng không giúp được gì, chuyện này để tôi giải quyết, đừng hỏi nữa.

Cứ yên tâm đi, tôi một mình xử lý được thôi.

Các cậu chỉ cần yên lặng đứng một bên, sau đó nhất định phải cố gắng chăm sóc tốt cho nhau, tuyệt đối không được xảy ra chuyện.

Trong lòng tôi, nhất định phải bảo vệ tốt cho các cậu, tuyệt đối không được có một chút rắc rối nào." Đứng bên cạnh, Tô Thành bắt đầu dặn dò đủ điều, muốn đối phương thực sự hiểu rõ tình hình, ít nhất cũng phải biết được tình hình chung.

Dù sao thì những chuyện đang xảy ra bây giờ thực sự phức tạp hơn trong tưởng tượng nhiều.

Nghe một loạt lời nói đó, các bên cũng khẽ gật đầu, sau đó cũng hiểu ra ý đó.

Hết cách rồi, trải qua những vấn đề này, thực sự còn rắc rối hơn trong tưởng tượng nhiều.

Tô Thành càng điều chỉnh trạng thái.

Hoắc Tú Tú tuy không biết sắp tới sẽ trải qua chuyện gì, nhưng

nếu ngay cả Tô Thành cũng cảm thấy rất phiền phức, vậy thì chắc chắn là nguy hiểm.

Thấy Tô Thành sắp xuất phát, Hoắc Tú Tú nhìn đối phương và nói đùa: "Luôn luôn là người giỏi nhất, tôi tin anh nhất định có thể khải hoàn trở về.

Anh nhất định phải giữ bình tĩnh, tuyệt đối đừng bốc đồng.

Lúc này thực sự không thể hành động lỗ mãng, tôi tin anh nhất định sẽ thành công." Khi cô bé nói, cô bé vẫn luôn nắm chặt tay, nhìn chằm chằm Tô Thành, bắt đầu lặp đi lặp lại câu nói đó.

Tô Thành nghe vậy liền cười ha ha.

Dường như trong tình huống này, anh thực sự có thể giải quyết mọi chuyện một cách đơn giản, không cần đối phương phải lo lắng thay.

Cùng lắm thì cũng chỉ cần tốn thêm một chút tâm tư mà thôi.

Lúc chuẩn bị đi, Bàn Tử đang nằm dưới đất mơ mơ màng màng nói lảm nhảm: "Tô Thành, xin lỗi, tôi không nên lén lút chiếm tiện nghi trong bình, tôi không nên giấu mấy thứ quý giá đó vào túi của anh.

Giờ tôi có lỗi, cần phải giải thích rõ ràng với anh, thật sự hy vọng anh có thể tha thứ." Đúng như câu nói "Người sắp chết lời nói cũng thiện", chính vì hiện tại đang ở bờ vực sinh tử, nên Bàn Tử lúc này cảm thấy bất lực, và trong lúc hỗn loạn bắt đầu nói ra một số tâm sự trong lòng.

Anh ta chọn nói ra tất cả những điều đó có lẽ là chút thiện ý cuối cùng trong lòng.

Tô Thành cười khổ, sau đó nói với Hoắc Tú Tú và Ngô Tà: "Hai cậu cần chăm sóc tốt cho Bàn Tử, tuyệt đối đừng để cậu ấy chạy lung

tung.

Trong thời gian ngắn, bên đó chắc sẽ không có nguy hiểm, có thể sẽ xuất hiện một số ảo giác gì đó, nhất định phải trông chừng kỹ, tuyệt đối không được xảy ra chuyện." Dặn dò xong xuôi, Tô Thành rút con dao trong tay ra, nhanh chóng lao về phía bóng tối phía trước.

Anh biết điều đang chờ đợi mình sẽ là một trận ác chiến.

Chỉ khi có thể thực sự giành lấy toàn bộ sức chiến đấu trong một đòn, anh mới có thể thực sự chiếm ưu thế, như vậy mới có khả năng xoay chuyển tình thế và giành được thắng lợi trong trận chiến khốc liệt này.

Thế nên, chỉ dựa vào một điểm này cũng đủ để hình dung Tô Thành lúc này đang phải chịu áp lực lớn đến mức nào, và thử thách này nghiêm trọng đến mức nào đối với anh.

Bây giờ, đối với anh, phải thành công.

Tô Thành đã nâng cao ý chí chiến đấu, sau đó không ngừng nâng cao tâm trí của mình, rồi suy nghĩ về những sắp xếp hành động tiếp theo.

Đến giây phút cuối cùng, anh khẽ cắn răng, sau đó lạnh lùng cười nói: "Có gì mà phải sợ chứ, hừm, cứ chiến đấu nhanh gọn lẹ thôi." Ngay sau đó, tốc độ của anh càng lúc càng nhanh!

Ngay sau đó, Tô Thành lập tức mở ứng dụng Đạo Mộ trong đầu.

"À à, một lũ súc sinh, thật nực cười!

Chương 610

Mau tìm kiếm cho tôi, tôi bây giờ cần phải dùng hệ thống định vị mắt thần, tôi biết rốt cuộc các ngươi đang ở đâu." Trong ứng dụng hệ thống, Tô Thành lập tức nhập vào một số điều kiện yêu cầu, sau đó tìm kiếm.

Rất nhanh, trên giao diện hệ thống trực tiếp liệt kê một số thông tin liên quan, đủ loại "sản phẩm" được "Baidu" ra. 【Keng!

Ứng dụng hệ thống đang kiểm tra lệnh liên quan của chủ nhân, đang tìm kiếm cho ngài, xin đợi một chút.】 【Chúc mừng ngài!

Dựa trên tìm kiếm liên quan của ứng dụng hệ thống, vấn đề đã thành công, giao diện thông tin gợi ý đang trong giai đoạn liệt kê làm mới.】 【Chúc mừng ngài, đã tìm kiếm thành công dữ liệu.】 Rất nhanh, Tô Thành nhìn một số chức năng định vị liên quan.

Đương nhiên, anh cũng cần phải bỏ ra 888 điểm kinh nghiệm để đổi lấy, như vậy mới có thể thực sự sở hữu một ứng dụng định vị động thái như vậy.

Giá này thực sự hơi cao, nhưng để nâng cao tổng thể sức chiến đấu, để nâng cao tỷ lệ thắng, 888 điểm kinh nghiệm cũng đáng giá.

Vì vậy, cuối cùng Tô Thành cũng cắn răng, không nỡ bỏ con thì không bắt được sói, thế là anh lập tức nhấn xác nhận. 【Ứng dụng hệ thống tài chính, đã trừ tiền, chủ nhân đã đổi quà thành công, đang tiến hành đổi chức năng.】 【Chúc mừng ngài đã đổi thành công 100%, ngài hiện tại đã sở hữu thành công chức năng hệ thống định vị động thái từ xa này.】 Sau một loạt âm báo của ứng dụng hệ thống, trên toàn bộ giao diện thực sự hiện ra cửa sổ tương ứng, sau đó anh nhìn thấy một số nút chức năng trên đó.

Cũng trong khoảnh khắc đó, trong đầu Tô Thành hiện ra một bản đồ tọa độ như vậy, nói cách khác, việc thực sự đến được đích có thể sẽ rất đơn giản.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Tô Thành đã không còn bình tĩnh nữa, anh cảm thấy cơ hội lúc này thực sự không còn nhiều.

Vì vậy, cuối cùng anh đã không còn bình tĩnh, đang suy nghĩ xem bước tiếp theo sẽ sắp xếp thế nào.

Vào giây phút cuối cùng, các bên cũng đã tĩnh tâm lại.

Dựa theo cái gọi là bản đồ tọa độ động thái này, anh có thể nhanh chóng thực sự đến được đích.

"Ha ha, giờ chắc không sai rồi, ở bên trong, chắc chúng đang đợi ở đó.

Được lắm, một lũ súc sinh, mau rửa sạch cổ đi.

Hôm nay, tiểu gia đây vì muốn lấy mạng đám khốn nạn chúng mày, hừm, dám chạy đến trước mặt tôi mà gào thét ư?

Vậy thì tất cả đều là đồ chết sớm thôi." Siết chặt con dao trong tay, Tô Thành bắt đầu lẩm bẩm chửi rủa trong miệng, chuẩn bị đồ sát toàn bộ đám đó.

Cách mắt anh chỉ có một cánh cửa, và cái ổ cáo đó nằm phía sau cánh cửa này.

Chỉ là cánh cửa này hơi quỷ dị, dường như có một loại cơ quan nào đó mà có lẽ chỉ bầy cáo mới có thể phát hiện.

Tô Thành không dám khinh suất, anh đi tới trước, dùng tay nhẹ nhàng gõ.

Anh phát hiện toàn bộ bức tường cửa đều là khối đặc, căn bản không thể mở ra.

Vậy chứng tỏ xung quanh phải có nút khởi động, chỉ là nó bị giấu đi, bằng mắt thường khó mà phát hiện được.

Dù vậy, Tô Thành cũng không chậm trễ, anh cứ đứng bên cạnh quan sát, và liên tục quét mắt lên xuống.

Vậy nói cách khác, bên trong có lẽ sẽ có một chút sắp đặt.

"À à, thật kỳ lạ, không ngờ lại buồn cười đến thế, nhanh như vậy đã bị tôi nhìn thấy rồi.

Giờ xem ra, mình cũng kiếm được món hời lớn rồi." Cũng trong khoảnh khắc đó, Tô Thành cũng cười ha ha, sau đó khẽ bặm môi, thậm chí còn bắt đầu xoa thái dương.

Trong tình huống hiện tại, anh biết bước tiếp theo phải làm gì.

Anh không tin, chỉ dựa vào một chút sức lực lại không thể giải quyết trận chiến này.

Ngay sau đó, toàn bộ xung quanh trở nên tĩnh mịch lạ thường.

Tô Thành đã bắt đầu từ từ đi theo.

Khi Tô Thành cảm thấy đau đầu, thậm chí còn uất ức, không biết cơ quan nằm ở đâu, thì đột nhiên ánh mắt anh dừng lại, ở phía trên bên trái bức tường, một vật thể giống như một chụp đèn hiện ra, thứ này vừa vặn cố định ở bức tường đó, thậm chí có lẽ còn đang cháy một ngọn lửa yếu ớt.

Tô Thành thấy vậy liền biết cơ hội đã đến, thế là anh không nói gì, nhanh chóng đi thẳng tới, sau đó chuẩn bị trực tiếp sử dụng chiêu "bách bộ xuyên dương" để tấn công yếu huyệt.

Khi chân vừa đặt lên mặt đất, anh nhanh chóng trèo lên, đột nhiên khẽ dùng sức, dùng tay vặn xoay một cái.

Tiếp theo, anh nghe thấy một loạt tiếng "kẽo kẹt", sau đó nhìn

thấy một cánh cửa sắt khổng lồ trước mắt từ từ mở ra, giờ bắt đầu hé sang hai bên.

Cũng trong khoảnh khắc đó, cánh cửa đá được mở ra, thậm chí anh còn cảm nhận được một luồng ánh sáng chói lóa từ bên trong chiếu ra.

Một luồng sáng chói mắt khiến Tô Thành không thể chịu được, anh lập tức quay người lại, chỉ đành đưa tay trực tiếp che trước mắt, sau đó cố gắng dùng cánh tay che chắn một tia sáng.

Luồng sáng đó khiến anh vô cùng khó chịu, thậm chí có chút không thể chống đỡ nổi.

Hết cách rồi, trải qua những chuyện này, anh thực sự cảm thấy hoàn toàn không thể đối phó.

Cũng trong khoảnh khắc đó, các bên căn bản không biết phải xử lý chuyện này thế nào.

Tô Thành đứng một bên cũng chỉ cười khổ, cũng không nói nhiều.

Chương 611

Cuối cùng, mọi chuyện chiến đấu kết thúc.

Tô Thành đứng bên cạnh suy nghĩ một lúc, rồi cười nói: "Ha ha, cũng có chút thú vị đấy chứ!

Theo tình hình hiện tại mà nói, có lẽ thành công sẽ đến gần hơn một chút." Ngay sau đó, một tiếng "ầm ầm" vang lên, cánh cửa trước mặt từ từ mở ra từ hai bên, Tô Thành lúc này đứng ở ngay phía trước cửa.

Khi anh nắm chặt con dao đứng ở đây, anh cảm thấy cả người mình như "một người giữ ải, vạn người khó qua", thực sự khiến những thứ bên trong không thể xông ra ngoài.

Dù sao thì Tô Thành càng cảm thấy thích thú chiến đấu, bởi vì đối với anh, đây vốn dĩ là một chuyện vô cùng đơn giản.

Bởi vì đơn thuần về mặt này, anh thực sự không hề sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy mình đã sớm biết rõ tình hình theo hướng này.

Vì vậy, lúc này trong lòng anh ít nhiều đã có những sắp xếp của riêng mình.

"Hừ hừ, lũ súc sinh, hôm nay tôi đến gây rắc rối đây, mau thả ngựa ra đi, hôm nay tôi sẽ lấy đầu đại ca của bọn mày." Ngay trước cánh cửa, Tô Thành bắt đầu chửi rủa một tràng, sau đó nắm chặt con dao trong tay, nhìn chằm chằm vào vị trí phía trong, cảm thấy toàn bộ cánh cửa trên đó đặc biệt.

Tô Thành nói rằng nếu không có năng lực thì không thể tùy tiện "làm màu" một mình xông vào đây.

Vì hôm nay có thể đến được căn cứ này, điều đó chứng tỏ anh có

đủ sức chiến đấu mạnh mẽ.

Vì vậy, một câu nói đơn giản đã thể hiện quyết tâm của Tô Thành lúc này, và cũng chứng minh lập trường của anh.

Sau một loạt hành động như vậy, một đám đông dưới mắt anh đều sợ hãi, lập tức quay đầu bỏ chạy tán loạn khắp nơi.

Nhưng cũng có một đám cáo lớn xông về phía Tô Thành phản công.

Tô Thành một mình lao thẳng vào đàn cáo, sau đó cầm dao bắt đầu thu hoạch.

Cảnh chiến đấu cũng trở nên hỗn loạn.

Tô Thành thực sự giống như một con đại bàng điên cuồng săn mồi, khi quay lại đã xông thẳng, lao vào ra khỏi nơi vô người.

Sức chiến đấu của cả người anh càng lúc càng mạnh, hoàn toàn không kiểm soát theo thực lực bình thường, ngược lại, trước đó anh còn phải kiềm chế nó.

Cũng trong một loạt tình huống như vậy, xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành tại một bên quan sát một màn đó, rồi cười nói: "Xem xem, lũ ngu ngốc, vốn dĩ tưởng mình mạnh lắm, nhưng giờ xem ra cũng chỉ là một thứ chó má yếu ớt không đáng kể mà thôi." Sau một đợt thao tác đơn giản, tất cả xung quanh đều im lặng.

Tô Thành đặt tay sang một bên, nhìn cảnh trước mắt, sau đó cũng bắt đầu châm chọc.

Xung quanh đều trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Anh tĩnh lặng đứng bên cạnh nhìn cảnh đó nói: "Vì một đám tân binh không có năng lực tiếp tục PK với tôi, vậy thì để đại ca ra tay đi,

ha ha, tôi muốn hôm nay lấy đầu của mày.” Tất cả những nhân vật “cá bé tôm tép” trước mắt đều bị anh dọn dẹp xong, chỉ còn lại một “vua cáo” ở sâu bên trong.

Bởi vì nó chắc chắn là thủ lĩnh ở đó, đương nhiên cũng là đại boss cuối cùng.

Trong trận chiến sinh tử vừa rồi, con vua cáo luôn đứng ở vị trí sâu nhất, đi đi lại lại như đang quan sát, hoàn toàn không có ý định giúp đỡ chút nào.

Nó nhìn đám thuộc hạ của mình đi tới đi lui, chiến đấu hăng say, nhưng nó hoàn toàn không hề lay chuyển, quả thực có sự trầm ổn của một kẻ lãnh đạo.

Qua trận chiến khốc liệt vừa rồi, toàn bộ các thế lực “tôm tép” đều đã sụp đổ tan tành, giờ chỉ còn lại cuộc đối đầu giữa Tô Thành và con vua cáo.

Cũng qua một loạt các cuộc “trao đổi” qua lại, hai bên thực sự đã hoàn toàn đối đầu, mỗi bên vừa quan sát vừa không biết bước tiếp theo phải làm gì để xử lý những chuyện này.

Vì vậy, đơn thuần về mặt này, cả hai bên đều cảm thấy hoảng loạn trong lòng.

Tô Thành không phải là kẻ tầm thường, hôm nay đã gặp nó rồi, thì anh nghĩ hôm nay nhất định phải tìm cách giải quyết nó.

Thế nên, ở giai đoạn cuối cùng, hai bên dần dần trở nên tinh ranh hơn.

Tô Thành cũng không hề tùy tiện lơ là, anh nhanh chóng giành được thế chủ động, và đang suy nghĩ xem bước tiếp theo sẽ sắp xếp thế nào.

Bởi vì anh thấy cơ hội lúc này thực sự không còn nhiều, nên cần

phải cẩn thận suy tính lâu dài.

Nếu thực sự không giải quyết được trận chiến này, vậy thì thật sự không có ý nghĩa gì cả.

Đúng vậy, trong tình huống hiện tại, anh bắt đầu từ từ từng bước đuổi theo sát.

Bản thân Tô Thành cũng mệt đến mồ hôi đầm đìa, toàn thân toát mồ hôi lạnh, anh biết thời gian lúc này thực sự không còn nhiều, và thực sự cần phải suy nghĩ thấu đáo để giải quyết lâu dài.

Toàn bộ xung quanh trở nên tĩnh mịch lạ thường, một mảng yên tĩnh.

Anh sờ cằm mình, sau đó lẩm bẩm trong miệng: "Rốt cuộc là tình huống gì?

Nguyên nhân là gì?

Quái lạ, có nhiều điểm kỳ lạ đến thế, trước mắt có tình huống, bên trong khẳng định còn có chuyện khác." Cũng trong vấn đề này, não của Tô Thành bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, bản thân anh cũng bắt đầu tập trung suy nghĩ, cần phải suy ngẫm kỹ lưỡng.

Đương nhiên, trong tình huống như vậy, anh biết vấn đề sẽ trở nên tệ hại như thế.

Vì vậy, vào giây phút cuối cùng, hai bên chỉ có thể tiếp tục suy nghĩ về một số sắp xếp liên quan tiếp theo.

Chương 612

Nhưng Tô Thành lại không hề lơ là, anh biết thời gian lúc này không hề đủ.

Vì vậy, đơn thuần vào lúc này, anh chỉ có thể dựa vào ý tưởng, sau đó tiếp tục chiến đấu lâu dài.

Cuối cùng, toàn bộ xung quanh đều trở nên tĩnh mịch lạ thường, Tô Thành cũng thở phào một hơi, sau đó bắt đầu từng bước ép sát, đi từng bước một về phía trước.

Anh không tin, hôm nay không giải quyết được chuyện này.

"Được rồi, cái đồ chó má này chết đi, hôm nay tao sẽ lấy mạng mày." Trong tình huống hiện tại, Tô Thành bắt đầu nhe răng trợn mắt gầm lên một trận, cả người anh di chuyển cực nhanh, bởi vì căn bản không hề dây dưa.

Anh nghĩ chỉ cần có thể giải quyết được "trò chơi" này, thì nhất định có thể lập tức áp chế đối phương phản công.

Và vào giây phút cuối cùng, hai bên thực sự đã đối đầu.

Con cáo đó cũng nhanh chóng vung móng vuốt trước, vẫy về phía Tô Thành.

Trong tình huống cuối cùng, toàn bộ tứ phía đều quỷ dị lạ thường.

Từng nhát dao chém xuống, nhưng con cáo đó lại có khả năng phản đòn mạnh mẽ, khéo léo né tránh mối đe dọa, thậm chí còn tiếp tục chiến đấu với Tô Thành.

Sau một cú xoay người nhanh chóng, Tô Thành chém như bổ bùn, "rắc rắc" một tiếng, một nhát dao chém vào một tảng đá bên cạnh, sau đó tảng đá trên đầu rơi xuống nặng nề.

Đột nhiên con vua cáo không thể cử động được, bị kẹt dưới tảng đá, chân bị đá đè chặt.

Tô Thành đứng bên cạnh sờ cằm, khi trêu đùa nói: "Vừa nãy không phải rất bá đạo sao?

À à, vốn dĩ tưởng mình mạnh lắm, không ngờ lại là một thứ rác rưởi.

Mày à, căn bản không phải đối thủ của tao mà cứ không nghe lời, cứ phải ở đó tìm kiếm sự kích thích.

Mày tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời nhận lỗi ở đó đi, vì căn bản không phải đối thủ của tao." Khi nói, bản thân Tô Thành tỏ ra mạnh mẽ, thậm chí còn nhân cơ hội này để trực tiếp châm chọc đối phương, nói nó không đáng một xu.

Bởi vì trong mắt anh, một con cáo nhỏ bé thực sự không đáng nhắc tới, thế nên anh bắt đầu một loạt các kiểu châm biếm.

Con cáo bị đè dưới đất càng ra sức gầm gào "ào ào", thậm chí còn cố gắng phản công, nhưng nó phát hiện ra mọi nỗ lực đều vô ích.

Bởi vì Tô Thành bây giờ đã hoàn toàn khống chế đối phương, khiến nó căn bản không thể cử động.

Vừa đi về phía trước, Tô Thành vừa cười nói: "Ái chà chà, tôi xem xem tình hình thế nào nào, năng lực của mày yếu thật đấy, nhanh lên nào, trình độ thế nào, chúng ta cùng thể hiện một chút xem." Vừa đi về phía trước, Tô Thành bắt đầu cười hì hì ha ha liên tục, sau đó vừa vẫy tay vừa trêu chọc.

Cũng trong lúc này, anh cũng biết được năng lực liên quan, cũng biết được thực lực.

Con cáo nhỏ bé bị đè dưới đất, căn bản không thể cử động, toàn bộ móng vuốt của nó đều bị đá đè chặt.

Cuối cùng Tô Thành đã đi đến trước, ngồi xổm xuống và bắt đầu cân nhắc con dao trong tay.

Thậm chí khi nhìn con cáo, anh còn cười nói: "Ái chà, không phải mạnh lắm sao?

Làm gì mà yếu thế này, à à, tôi đã biết sớm rồi, đúng là gà mờ, nhìn tình huống này, căn bản không có năng lực gì cả." Cũng trong tình huống đó, Tô Thành bắt đầu bĩu môi châm chọc một phen.

Cũng trong tình huống đó, con cáo bị động.

Dù sao thì Tô Thành chuẩn bị trực tiếp lấy nội tạng của nó ra, sau đó mổ nó ra, xem có thể nhanh chóng lấy được mật hay không.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên anh lại nghe thấy con cáo đang nằm dưới đất phát ra một loạt âm thanh run rẩy.

"Tô Thành, tôi là anh em của anh, anh nỡ lòng nào đối xử với tôi như vậy, không thể đối xử với tôi như vậy, không thể làm hại tôi chứ, Tô Thành, chúng ta là anh em mà." Âm thanh đột nhiên truyền đến, khiến bản thân Tô Thành cũng ngây người, thậm chí còn không biết đây là tình huống gì, anh hoàn toàn bối rối.

Má ơi, con cáo này lại còn giả bộ đáng thương nữa chứ!

Chuyện đang yên đang lành, đột nhiên lại xuất hiện một giọng nói quen thuộc.

Khi nghe kỹ hơn, Tô Thành càng cảm thấy sau gáy lạnh toát, da đầu tê dại.

Với một loạt âm thanh chói tai sau đó, Tô Thành lập tức lùi lại mấy bước, thậm chí cả người sợ hãi lùi lại rất lâu.

Tình huống như vậy, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó xử, hiện tại thực sự khiến người ta cảm thấy khó xử.

“Thứ quỷ quái gì thế này, má ơi, sao lại đột nhiên phát ra loại âm thanh này?

Ai vậy?

Mau nói cho tôi biết đi, xảo quyệt quá vậy, không lẽ muốn dùng phương pháp này trực tiếp khiến tôi bị mê hoặc, thật sự nghĩ tôi dễ bắt nạt sao?

Nói cho tiểu gia biết, tôi không phải là kẻ dễ đối phó đâu.” Cũng trong khoảnh khắc đó, toàn bộ thần kinh của Tô Thành đều căng thẳng tột độ, anh cũng biết tình hình có chút không ổn, có lẽ cũng nằm trong một cấu trúc nào đó, đã sớm vượt xa tưởng tượng.

Vì vậy, vào thời khắc quan trọng như thế này, tâm trạng của cả người anh đều trở nên căng thẳng.

Thậm chí toàn bộ xung quanh trở nên đặc biệt quỷ dị, khiến anh cảm thấy có chút bối rối.

“Tôi bị nhập rồi, cầu xin anh, đừng động thủ với tôi, mau thả tôi ra, tôi chỉ là một con dê thế tội thôi, tuyệt đối đừng giết tôi, tôi là Tiểu Ca của anh mà.” Tương tự, anh lại nghe thấy một âm thanh lặp lại, giống hệt với Muộn Du Bình bí ẩn.

Chương 613

Cũng trong khoảnh khắc đó, Tô Thành cả người bắt đầu do dự, bởi vì anh biết tình huống này có chút không ổn.

Chẳng lẽ "Tiểu Ca" trước mắt thực sự bị nhập rồi?

Bởi vì một nguyên nhân nào đó mà bản thân anh ta hồ đồ trở thành một con vua cáo như vậy, sau đó trở thành một tồn tại đối đầu với anh?

Cũng trong khoảnh khắc đó, Tô Thành cảm thấy uất ức.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, trong lòng anh cảm thấy uất ức, anh cũng biết vấn đề này thực sự rất tệ, phải làm sao đây?

"Muộn Du Bình rốt cuộc là tình huống gì?

Nếu là Tiểu Ca bí ẩn thì phải có bằng chứng rõ ràng chứ?

Tôi có thể tin lời một phía sao?

Đừng có lừa tôi như thằng ngốc, lão tử đây cũng không phải kẻ dễ bắt nạt." Thực ra, Tô Thành đã sớm có chút cảnh giác trong lòng, nên anh bắt đầu nhìn chằm chằm vào đối phương, không ngừng hỏi đủ kiểu, lặp đi lặp lại câu nói đó.

Bởi vì hôm nay nếu vấn đề này không thể làm rõ, có thể sẽ rất tệ, lúc đó một loạt chuyện sẽ rất khó xử.

Vì vậy, đơn phương trong vấn đề này, anh cảm thấy bất an, và cũng đang suy nghĩ bước tiếp theo phải làm gì.

Đúng lúc trong tình huống này, tên đó cứ lẩm bẩm nói không ngừng.

Điều đó rõ ràng cho thấy anh ta đã có một số kiểm soát.

Cứ thế này, hành động liên tục thực sự khiến anh cảm thấy đau đầu, cũng khiến anh thực sự cảm thấy uất ức.

Cũng sau một loạt khó khăn như vậy, các bên cũng chỉ có thể từ từ suy tính.

Tô Thành lặng lẽ đi về phía trước, và sau khi quan sát cảnh đó, anh cười nói: "Ồ, ha ha, xem ra chúng ta có cơ hội để thể hiện rồi." "Ha ha, cái thằng nhãi ranh dám lừa dối tôi, thật sự nghĩ làm thế này với hai giọng nói là tôi bị lừa sao?

Tôi đâu có ngốc." Cũng ngay sau đó, Tô Thành đột nhiên nổi trận lôi đình, sau đó đột nhiên vung cánh tay, nhìn con dao trong tay lập tức xuất hiện.

Mà vừa nãy, ứng dụng hệ thống đã đưa ra một loạt lời nhắc nhở, cũng nói rằng đó chỉ là một sự dụ dỗ của con vua cáo mà thôi.

Nếu ý chí của Tô Thành không kiên định, có thể sẽ dễ dàng xảy ra chuyện, lúc đó có thể sẽ bị cái gọi là "hồ ly tinh" nhỏ bé này trực tiếp mê hoặc, thậm chí sẽ dẫn đến ảo giác.

Nó có thể bắt chước bất kỳ ai, bất kỳ âm thanh và nội dung nào, lúc đó cũng có thể khiến anh khó phân biệt thật giả.

Chính vì điểm này, nên có người có thể sẽ trực tiếp bị hạ độc thủ.

May mà có ứng dụng hệ thống, cảm thấy cả đời mình như bật hack vậy, tôi hoàn toàn có thể trực tiếp bắt đầu phòng ngừa trước về mặt này, rõ ràng Tô Thành đã thành công rồi, nói một cách chính xác, thực sự có cơ sở để phòng ngừa trước.

Giải quyết xong mọi chuyện, toàn bộ thần kinh của Tô Thành cũng từ từ được thả lỏng, nhẹ nhõm, bởi vì anh thực sự cảm thấy cả người nhẹ nhõm không gì sánh được.

Bây giờ mọi người đều trở nên nhẹ nhõm, cũng không cần thiết

phải tự tạo áp lực vô hình nữa.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, anh lại tiếp tục bước đi lớn, không ngừng tiến lên phía trước.

Anh không tin, không giải quyết được một chút chuyện nhỏ bên trong.

Vừa từ từ đi về phía trước, anh lập tức rút con dao trong tay ra, sau đó đột nhiên chém mạnh.

Vào vị trí tiếp theo, anh nhìn thấy một vũng máu đen sì, trực tiếp chảy ra từ bên trong, cảm thấy có thể trực tiếp lấy nội tạng ra từ đó.

Cũng dưới một loạt thao tác liên tục như vậy, toàn bộ thủ đoạn của anh đều tỏ ra đặc biệt dứt khoát và sắc bén, có thể nói là không chút nghi ngờ, nhanh chóng lấy ra nội tạng động vật từ bên trong.

Sau khi lấy ra, anh trực tiếp nắm chặt trong tay, sau đó dùng một cái túi lớn đựng lại, lập tức quay đầu chuẩn bị rời đi.

Sau khi toàn bộ mặt đất rơi xuống, anh nhìn thấy một vệt máu loang lổ màu xám xịt.

Bởi vì toàn bộ trong mộ huyệt đều là xác cáo, có một con đã bị Tô Thành mổ bụng lấy ruột.

Bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng quay về, sau đó tìm Bàn Tử, mau chóng kéo cậu ta từ cửa quỷ về, tuyệt đối không thể để cậu ta cứ tiếp tục uất ức đau khổ như vậy nữa, bởi vì đối với Tô Thành mà nói, cậu ấy cũng vô cùng quan trọng.

Vì vậy, trong tình huống hiện tại, thời cơ thực sự không còn nhiều, nhất định phải nhanh chóng tìm cách thôi.

Vừa vội vàng quay về.

Tô Thành lẩm bẩm trong miệng: “Bàn Tử à, nhất định phải kiên

trì, nhất định phải kiên trì đấy, tôi sắp quay về rồi." Cũng trong miệng, Tô Thành không ngừng lặp đi lặp lại câu nói đó, trong lòng nuôi hy vọng để đối phương có thể thực sự chờ đợi, bởi vì thực sự anh nhận ra thời gian không còn nhiều.

Vậy nếu không nhanh chóng lao đi, không biết tiếp theo sẽ xảy ra rắc rối gì nữa?

Vì vậy, cuối cùng anh cũng biết thời gian của mình thực sự không còn nhiều.

Anh chạy nhanh, mệt đến mồ hôi đầm đìa, bản thân cũng cảm thấy thở hổn hển.

Cũng trong tình huống hiện tại, nó đâu thể đơn giản và tệ hại như anh tưởng tượng.

Cuối cùng, hai bên cũng chỉ có thể cố gắng hết sức suy tính, sau đó cùng nhau cân nhắc một số sắp xếp tiếp theo, v.v.

Chương 614

Cuối cùng, cả hai bên chỉ có thể cố gắng hết sức để tĩnh tâm lại, rồi cùng nhau cân nhắc những sắp xếp tiếp theo.

Tô Thành cũng đã bình tĩnh lại để tính toán mọi việc.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà vẫn luôn lo lắng không yên, vì không biết Bàn Tử có thể cầm cự được bao lâu nữa.

Lúc này, Bàn Tử đã hoàn toàn suy sụp, toàn bộ vết thương trên người anh ta trực tiếp mọc ra một loạt lông đen sì, dày đặc, không ngừng lan rộng từ trong ra ngoài trên bề mặt da.

Tay chân lạnh buốt, anh ta nằm trên mặt đất run rẩy từng đợt, cảm thấy toàn thân vô lực và có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Lông mọc đầy khắp người.

Mọi người cũng không biết đối phương gặp phải chuyện gì, tại sao lại như vậy?

Họ chỉ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, hy vọng anh ta có thể bình tĩnh lại.

“Sư phụ ơi, đợi một chút nữa thôi, đợi thêm chút nữa là Tô Thành về rồi.

Chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa là được, yên tâm đi, Tô Thành đã hứa sẽ cứu anh ấy, tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc đâu.

Chúng ta mau cầm cự đã.” Khi Ngô Tà nói xong, nước mắt như châu ngọc đứt dây, tuôn rơi lã chã, cả người anh ta khóc đến đau lòng.

Vì giờ phút này, anh ta thật sự không thể kiềm chế được cảm xúc, nên cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Cũng không còn cách nào khác, dù sao sau khi trải qua trận tai nạn này, anh ta cũng biết thời gian của Bàn Tử thực sự không còn nhiều, nên chỉ có thể cố gắng hết sức mà đợi.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy một người đàn ông như Ngô Tà hôm nay lại kích động rơi lệ, trong lòng cũng có chút khó chịu, chỉ có thể không ngừng an ủi anh ta.

"Được rồi được rồi, Ngô Tà, cậu đừng quá căng thẳng.

Tình hình này mọi người đều hiểu, nhưng hiện tại mọi chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ, chúng ta phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh." Ở phía trước, mọi người liên tục nhắc nhở và khuyên nhủ Ngô Tà, đồng thời đưa ra nhiều sắp xếp khác nhau, hy vọng có thể thực sự xua tan nỗi sợ hãi trong lòng anh ta.

Ngô Tà làm sao có thể quan tâm nhiều đến vậy, nhìn sư phụ (Bàn Tử) hiện giờ đang cận kề cái chết, ngàn cân treo sợi tóc.

Là một đệ tử, lại không tìm được bất kỳ biện pháp nào, bó tay chịu trói, cảm thấy một loại bất lực và hối lỗi!

Khi hai người đang lo lắng, đột nhiên thấy một bóng đen nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Hai người hoảng hốt, lập tức rút vũ khí ra, rồi nhìn thẳng vào đó, sợ rằng đó không phải là con hồ ly mà là một sinh vật kỳ lạ nào đó xuất hiện.

Tình hình hiện tại vô cùng khó khăn, Bàn Tử bị trọng thương bất tỉnh, Tô Thành lại rời đi để tìm thuốc giải, chỉ còn lại hai người, một tên ngốc (Ngô Tà) và một cô gái (Hoắc Tú Tú), căn bản không có sức chiến đấu lớn.

Nếu thực sự gặp nguy hiểm, hai người cũng chỉ có thể cố gắng liều một phen, như vậy thì có thể thực sự cùng nhau hoàn thành nhiệm

vụ chiến đấu gian nan này.

Khi phản ứng lại, họ phát hiện người quan trọng (Tô Thành) đã từ từ di chuyển ra xa vị trí của họ.

Tô Thành đã từ từ bước ra khỏi bóng tối đó, cuối cùng nhìn thấy anh ta đang cầm một cái túi đen sì lớn.

Khi nhìn thấy Tô Thành, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà lập tức sáng mắt, trái tim đang treo lơ lửng cũng từ từ hạ xuống.

Tuyệt vời quá rồi, đối với hai người họ mà nói, Tô Thành về rồi thì mọi lo lắng tan biến.

Khoảnh khắc đó làm sao có thể không vui được, cảm giác như ngay lập tức nhìn thấy hướng đi phía trước, tìm được điểm mấu chốt.

Quá tuyệt vời, trong khoảnh khắc đó, cảm thấy trong lòng sung sướng vô cùng, cả người đều vui vẻ tột độ.

“A ha ha, xem ra đã kiếm được món hời lớn rồi, tốt quá tốt quá, như vậy thì sẽ không phải sợ hãi mấy cái thứ lằng nhằng kia nữa.

Tôi đã biết nhất định sẽ thắng lợi mà.” Trong khoảnh khắc đó, Ngô Tà bắt đầu toe toét cười ha ha, rồi sau đó, toàn bộ tâm trí anh ta ngay lập tức cảm thấy sung sướng.

Thực tế, tình hình hiện tại không hề đơn giản hay nhẹ nhàng như vậy!

Vì thế, sau đó anh ta cũng tĩnh tâm lại.

“Vậy thì, bên đó có tiến triển gì không?

Mọi người đã đợi lâu như vậy rồi, bây giờ vẫn không có chút tiến triển nào, cứ tiếp tục kéo dài thế này cũng không phải là cách.

Chúng ta phải có điểm mấu chốt, sự kiên trì lâu dài mới là quan trọng.” “Đúng đúng đúng, mọi người đã đợi lâu như vậy rồi, ít nhất

cũng phải cho tôi một kết quả, một phương pháp giải quyết chứ, mọi người thực sự đang rất sốt ruột.” Mấy người phía trước bắt đầu lẩm bẩm, thậm chí mỗi lần họ lại hỏi cùng một câu hỏi, muốn hiểu rõ tình hình.

Vì vậy, tình hình hiện tại thực sự tồi tệ hơn họ tưởng tượng.

Tô Thành gật đầu, giơ cái túi lớn trong tay lên và nói: “Thứ cần dùng tôi đã lấy về rồi.

Bây giờ chúng ta xem có thể nhanh chóng bôi hết thứ này lên người anh ấy không.

Tôi cũng không biết hiệu quả thế nào, chúng ta chỉ có thể thử xem sao.

Thực sự hy vọng Bàn Tử có thể kiên trì được, vì hiện tại ngoài cách này ra, tôi thực sự không còn cơ hội nào khác.

Chỉ có thể cầu mong phép màu xuất hiện thôi.” Khi nói những lời đó, Tô Thành cũng chỉ có thể nhún vai rồi bất lực lắc đầu thở dài, trong lòng anh ta cũng đầy cảm khái.

Chương 615

Biết làm sao được, gặp phải chuyện như vậy không phải là điều người thường có thể tưởng tượng ra, nên anh ta cũng cảm thấy muôn vàn bất lực.

Nghe Tô Thành nói xong, mọi người đều lần lượt gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó, cả hai bên chỉ có thể khẽ đáp lại, rồi lại trở nên im lặng.

Giờ là lúc chứng kiến phép màu, liệu có thành công hay không thì xem ván này.

Tô Thành bước đến, túm chặt lấy Bàn Tử, rồi trực tiếp bôi thứ dịch máu đó lên vết thương đang mọc lông.

Ngay khi thứ chất lỏng đen sì đó vừa được bôi lên vết thương, mọi người chỉ thấy cơ mặt của Bàn Tử hơi run rẩy, cả trán anh ta cũng bắt đầu nổi gân xanh từng đường một.

Tô Thành đứng bên cạnh không ngừng nhắc nhở: “Anh Bàn!

Bây giờ anh phải kiên trì đấy, với tình hình hiện tại, cơ hội thực sự không còn nhiều.

Chỉ cần kiên trì là nhất định sẽ thắng, bởi vì bây giờ chúng ta thực sự cần phải suy tính kỹ lưỡng.” Trong tình huống hiện tại, đâu còn đơn giản như trước nữa, đây vốn là một chuyện phức tạp, nên cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng.

Bởi vì chỉ có như vậy lâu dài, mới có được một quyết định tốt thực sự.

Tương tự như vậy, mỗi người trong lòng cũng đã có một số câu trả lời liên quan.

Vừa đi về phía trước, Tô Thành liếc mắt nhìn, rồi lập tức bất lực lắc đầu.

Trong tình huống như vậy, anh ta cảm thấy đau đầu, và cũng cảm thấy bất lực.

Mọi thứ tự bản thân đã khiến anh ta thở dài bất lực.

Thật sự không còn cách nào khác thông qua một loạt sắp xếp, làm sao có thể không hành động đơn giản như vậy.

Sau đó mọi người chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Tình hình hiện tại thực sự tồi tệ.

Ban đầu, Bàn Tử thực sự phản ứng rất mạnh mẽ, đặc biệt là biểu cảm trên khuôn mặt, anh ta không ngừng nghiến răng chịu đựng những cơn đau truyền đến từ khắp cơ thể.

Thực ra, Tô Thành đứng bên cạnh nhìn cũng thấy khó chịu trong lòng, dù sao thì người đang chịu đựng đau đớn là người anh em của mình!

Vì vậy, Tô Thành chỉ có thể không ngừng siết chặt nắm đấm, rồi liên tục động viên, cổ vũ.

“Anh Bàn ơi, nhất định phải kiên trì nhé, tôi tin anh là người giỏi nhất.

Về mặt này, tôi biết anh là người xuất sắc nhất, nhất định phải kiên trì, ngàn vạn lần không được bỏ cuộc như vậy, anh là người giỏi nhất.” Tô Thành đứng bên cạnh không ngừng lặp đi lặp lại cùng một câu nói, hết lần này đến lần khác, hy vọng có thể bằng cách này giúp Bàn Tử thực sự đứng vững.

Tình trạng của Bàn Tử hiện tại thực sự không mấy lạc quan.

Trong tình huống như vậy, khiến người ta cảm thấy buồn bực,

nhưng thật sự có chút buồn cười, tại sao lại có thể xuất hiện theo cách này, khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Vì vậy, vào giây phút cuối cùng, mọi người chỉ có thể đứng bên cạnh chờ đợi.

Không còn cách nào, đã trải qua những chuyện này, Tô Thành cũng không tiếp tục lãng phí thời gian.

Bởi vì một loạt lông trên người Bàn Tử bắt đầu từ từ bong ra khỏi bề mặt da, thậm chí cuối cùng có thể trực tiếp bong tróc hoàn toàn, rồi sau đó lột sạch.

"Oa, hình như có phép lạ rồi, chẳng lẽ thứ này có hiệu quả thật sao?" "Tuyệt vời quá, tuyệt vời quá, trời ơi, thật là không thể tin được, xem ra chúng ta đã tiến gần hơn một bước đến thành công rồi, đã có cách giải quyết rồi." Trong khoảnh khắc đó, hai bên cũng bắt đầu liên tục nhắc nhở, và cũng tiện thể liên tục động viên nhau.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhưng khi mở mắt ra lại không nói gì, cứ ngây ngốc ngồi đó, trông có vẻ hơi ngớ ngẩn.

Thậm chí khi mọi người cứ nhìn chằm chằm, anh ta cũng không biết đang nhìn gì.

Ngô Tà hơi ngẩn người, đưa tay lên vẫy vẫy trước mặt Bàn Tử, rồi nói: "Này, anh bạn, không phải bị ngốc rồi chứ?

Trời ơi, chắc chắn là bị sốt làm hỏng não rồi!

Làm sao đây, có ý tưởng gì hay không?

Chắc chắn là não bị hỏng rồi." Trong mắt Ngô Tà, Bàn Tử đã tỉnh lại rồi, lẽ ra phải tỉnh táo hơn mới phải, bây giờ đáng lẽ phải hồi phục bình thường rồi, nhưng lại cứ lơ mơ thế này, hoàn toàn không giải thích được.

Điều đó cũng khiến trong lòng Ngô Tà xuất hiện một dấu hỏi lớn, toàn bộ nội tâm đều đầy sự khó hiểu.

Nhưng Tô Thành đứng bên cạnh lại cười ha ha, có gì đâu?

Chuyện này đâu có khó.

Vì vậy, khi đối phương liên tục hỏi han, anh ta cười nói: "Thực ra Bàn Tử chỉ hơi ngơ thôi, không sao đâu.

Tình huống thế này đáng lẽ nên chụp một tấm ảnh rồi đăng lên vòng bạn bè mới phải.

Mà này, tôi đoán anh ta bây giờ cần một chút Vương Cát Lợi đấy." Chưa nói rõ ý nghĩa câu nói của đối phương, Tô Thành đột nhiên ra tay, trực tiếp véo một cái vào đùi Bàn Tử.

Ngay lập tức, Bàn Tử kêu la oai oái!

Chương 616

“Ái chà, mẹ ơi, cậu làm gì tôi vậy?

Cậu làm gì tôi vậy?

Làm gì thế hả?” Lúc nãy còn ngây ngốc lơ mơ như đứa trẻ, bây giờ lại tỉnh táo tinh thần mười phần, thậm chí còn la hét ầm ĩ ở đó, cả người bật dậy.

Khoảnh khắc đó, chân cũng không đau nữa, lưng cũng không mỏi nữa, tay chân đều có sức lực.

Trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cuối cùng cũng hạ xuống, hơi thở dồn nén trong lồng ngực cũng từ từ được giải tỏa.

Bởi vì đối với họ, chuyện này thực sự đã giảm bớt phần nào gánh nặng, thậm chí mọi nghi ngờ trong lòng cũng tan biến.

Không còn cách nào khác, trải qua một loạt chuyện như vậy, họ thực sự cảm thấy đau đầu, nên cũng chỉ có thể một mình chờ đợi xem tiếp theo sẽ có những chuyện gì liên quan.

Bởi vì hiện tại đã trải qua những chuyện liên quan này, thực sự cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, hành động lâu dài.

Dù sao đã trải qua chuyện như vậy, đâu thể đơn giản như tưởng tượng được.

Mọi người đều rõ ràng, lúc này thực sự cần phải suy tính kỹ lưỡng lâu dài, đầu tiên là cả hai bên đều cần phải dung hòa tốt đẹp.

Sau đó, toàn bộ xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

“Ôi, anh Bàn, vừa nãy mọi người bị anh dọa chết khiếp rồi, không

biết đâu, chuyện vừa xảy ra thực sự khiến mọi người hoảng sợ, thậm chí tôi cũng không biết chuyện gần đây của anh là gì." Tô Thành đứng bên cạnh không ngừng lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ vai Bàn Tử, cũng coi đó là một phép màu liên tiếp, hy vọng có thể khiến Bàn Tử thực sự chấn chỉnh tinh thần.

Vì vậy, lúc đầu tình trạng của Bàn Tử thực sự không được tốt.

Tô Thành đứng trước mặt cảm thấy đau đầu, đến nỗi bản thân cũng thấy buồn bực.

Lúc này, Bàn Tử cũng gãi gãi sau gáy, cả khuôn mặt hiện lên vẻ mơ màng.

Thậm chí cuối cùng cả người anh ta đều nhìn vào hai người (Ngô Tà và Hoắc Tú Tú) phía trước, nên có chút lạ lùng.

"Ôi mẹ ơi, thật hay giả vậy, chết tiệt, nếu như vậy thì tôi suýt chút nữa đã hỏng rồi, tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, thật sự quá đáng sợ.

Xem ra sau này tôi phải cẩn thận hơn, học cách tự bảo vệ mình cho tốt, không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Vừa cảm thán xong, Bàn Tử sờ sờ chóp mũi, rồi lẩm bẩm cảm thán một phen.

Sau đó, Tô Thành cũng lẳng lặng cùng những người bên cạnh di chuyển.

Bởi vì lúc này, thời gian thực sự không còn nhiều.

Nếu cứ tiếp tục đùa giỡn linh tinh như vậy, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện lớn gì.

Trong tình huống hiện tại, đâu thể đơn giản như tưởng tượng được.

Cuối cùng, hai bên chỉ có thể cố gắng hết sức để chờ đợi, rồi sau

đó mới tính tiếp theo phải làm gì.

"Vậy yên tâm đi, đám sinh vật đó đã bị tôi giải quyết hết rồi, căn bản không có năng lực tiếp tục gây phiền phức cho chúng ta nữa.

Lúc này chúng nó chẳng có chút ảnh hưởng nào đến tôi cả." Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành đã trực tiếp bày tỏ ý mình.

Bởi vì ngay từ đầu trong trận chiến kịch liệt vừa rồi, anh ta thực sự đã thể hiện vô cùng bá đạo, đối với Tô Thành mà nói, đó là một sự rèn luyện.

Bàn Tử lau mồ hôi trên trán và nói: "Bên trong thật sự quá nguy hiểm, chết tiệt, tôi chỉ không cẩn thận một chút mà bị thương ở vai thôi, không ngờ lại có phản ứng phức tạp dây chuyền như vậy.

Xem ra sau này phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa." Bàn Tử hiện tại cả người thần kinh đều căng thẳng như dây đàn, trong lòng anh ta trực tiếp đối mặt với một loạt vấn đề liên quan đang gặp phải.

Cũng vì đã trải qua những chuyện này, nên anh ta mới biết được hoàn cảnh hiện tại.

Vấn đề xuất hiện hôm nay, chỉ có thể khiến anh ta tiếp tục phát triển lâu dài.

Sau đó, mọi người đều chìm đắm trong suy nghĩ của mình, rồi tiếp tục mạnh mẽ kìm nén những lo lắng trong lòng.

Tô Thành cũng liên tục thở dài lắc đầu.

Khi họ tiếp tục đi sâu vào bên trong, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ phía trước ngày càng cao, khiến họ vã mồ hôi như tắm.

Tình huống này thay đổi, tại sao nhiệt độ trong hang động lại tăng vọt?

"Làm gì thế?

Không đúng, tại sao lại nóng thế này?

Vừa nãy còn bình thường mà.” Ngô Tà bắt đầu liên tục lẩm bẩm trong miệng, thậm chí không ngừng sờ trán.

Chính vì tình huống có chút khó hiểu, nên anh ta cảm thấy khó xử, thậm chí khi liên tục suy nghĩ, cả người đều trở nên ngơ ngác.

Bàn Tử lại toe toét miệng nói: “Chắc chắn bên trong có bảo bối gì đó đặc biệt, nhiệt độ càng cao chứng tỏ bên trong càng có nhiều thứ đáng giá.

Nhanh lên, chúng ta mau vào đi, lát nữa bảo bối chạy mất thì chúng ta khóc không kịp đâu.

Hôm nay nhất định phải quét sạch hết những thứ đáng giá bên trong, ha ha ha, như vậy mới đúng phong cách làm việc của tôi.” Sau một loạt lời nói nhảm của Bàn Tử, Tô Thành chỉ có thể liên tục lắc đầu, rồi bĩu môi nói: “Được rồi được rồi, lão Bàn, đừng có nói nhảm nữa được không?

Chương 617

Nói thật đi, có nguy hiểm không?

Có bảo bối gì không?

Không chừng lại là nơi quái vật trú ngụ sâu nhất thì sao?" Vừa nói, Tô Thành vừa nhẹ nhàng véo sống mũi đối phương, rồi bắt đầu trêu đùa vài câu, cũng muốn nhân cơ hội này để thực sự xua tan những lo lắng trong lòng.

Bởi vì theo Tô Thành thấy, Bàn Tử hiện tại thực sự có chút ý thức gây rắc rối.

Nếu cứ tiếp tục đùa giỡn linh tinh như vậy, Tô Thành luôn cảm thấy đó không phải là kế lâu dài, nên đây là điều anh ta lo lắng và bận tâm nhất vào lúc này.

Cũng sau khi trải qua một loạt rắc rối, khiến mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

Không còn cách nào, làm sao có thể đơn giản, nhẹ nhàng như chúng ta tưởng tượng được.

Vì vậy, vào giây phút cuối cùng, Tô Thành lúc này cũng đi ở phía trước, bảo mọi người đều cẩn thận một chút.

Khi thực sự đi vào, mọi người lại phát hiện ở vị trí sâu nhất hình như có một vùng ánh sáng đỏ yếu ớt, thậm chí có thể nghe thấy tiếng sủi bọt ục ục nào đó.

Những phản ứng kỳ lạ liên tục khiến mọi người đều cảm thấy hoang mang, hiện tại không thể nắm rõ được tình hình, và không biết nguyên nhân phía trước là gì, tại sao lại liên tục xuất hiện tình huống như vậy?

Cuối cùng, Tô Thành cũng sử dụng thủ đoạn quen thuộc, cầm một ngọn lửa rồng trong tay, nhanh chóng ném tới.

Sau đó, anh ta phát hiện ở vị trí sâu nhất, hóa ra có một dòng dung nham khổng lồ.

Trong khoảnh khắc đó, anh ta ngay lập tức hiểu ra, thì ra ở vị trí sâu nhất bên trong, lại là một nơi núi lửa phun trào dung nham, bên trong là một con sông dung nham khổng lồ, và bên trong đó đều là những dòng chảy sôi sục.

Thảo nào vừa mới đi vào đã cảm thấy nhiệt độ cao như vậy, thì ra những dòng dung nham bên trong đang phun trào ra ngoài.

Khi đi sâu hơn vào bên trong, họ phát hiện nhiệt độ toàn bộ khu vực tăng cao cực độ, thậm chí còn bắt đầu có cảm giác nóng rát, khiến mọi người gần như không chịu nổi, thậm chí cả người đổ mồ hôi đầm đìa.

Cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, phải làm sao đây, lại khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ.

Phải làm gì đây?

Lúc này, thực sự khiến mọi người cảm thấy khó chống đỡ.

Bàn Tử nhìn dòng dung nham sôi sục trước mặt và nói: “Chết tiệt, tình hình gì thế này?

Núi cùng thủy tận rồi, bây giờ căn bản không đi được nữa.

Chẳng lẽ sau này chúng ta cứ bị kẹt ở đây mãi sao?

Tô Thành có ý kiến hay kế sách gì không?

Ít nhất cũng phải có cách đưa mọi người đi chứ, cứ ở mãi đây không phải là kế lâu dài.

Mẹ nó, tôi cảm thấy hai hôm nay thực sự quá xui xẻo.” Thì ra lúc

này, ở vị trí phía trước nhất lại xuất hiện một dòng dung nham như vậy, chặn đứng con đường đi.

Đúng lúc quan trọng này, con đường của họ đã bị phong tỏa.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người cũng biết cơ hội đang ở ngay trước mắt.

"Chết tiệt, chết tiệt, sao ở đây lại đột nhiên xuất hiện một dòng dung nham núi lửa vậy?

Chẳng lẽ đường của chúng ta bị chặn rồi sao, phải làm thế nào đây?

Không thể cứ bị nướng như heo quay thế này chứ, nóng quá mẹ nó!" Bàn Tử lại bắt đầu than vãn không ngừng ở phía sau.

Không chỉ anh ta, mà tất cả mọi người đều như vậy, mồ hôi đổ như mưa, không bao lâu quần áo đã ướt đẫm.

Bởi vì có dòng dung nham ở đây, nên toàn bộ nhiệt độ không khí đều tăng cực độ, thậm chí không khí không lưu thông cũng trở nên ngột ngạt, khiến mọi người đều cảm thấy khó thở.

Tô Thành khẽ cau mày, nhìn quanh một lượt, đang suy nghĩ làm thế nào để tìm lối ra ở đây.

Sau đó, anh ta che một lớp, lại nhìn thấy ở một vị trí không xa, lại có thêm một thứ giống như một cây cầu treo.

Cây cầu treo đó, vừa vặn nằm ở đỉnh cao nhất của dòng dung nham, có thể nhìn thấy những bọt khí ục ục nổi lên bên dưới.

Trên đó hẳn là được làm bằng xích sắt và dây thừng.

"Thật lạ lùng, trên một dòng dung nham nhiệt độ cao như vậy lại có một cây cầu treo xuất hiện, thật không thể tin nổi.

À, chắc là chúng ta phải đi xuống phía dưới." Tô Thành sờ cằm,

lẩm bẩm trong miệng, nheo mắt lại, trong lòng ít nhiều cũng đã có chút ý tưởng.

Đúng lúc này không phải là lúc chần chừ, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ gian nan này, nhanh chóng thực hiện kế hoạch, không thể dừng lại ở đây, bởi vì thời gian không còn nhiều.

Vì vậy, Tô Thành lập tức vẫy tay liên tục về phía những người phía sau và nói: "Nhanh nhanh nhanh, mọi người nhanh lên, lập tức đi theo tôi ngay!

Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, nếu còn chần chừ thì sẽ không còn thời gian, không còn cơ hội nữa.

Chúng ta bây giờ phải lập tức đi đến đích." Lúc này, mọi người lại đi theo sát phía sau, Tô Thành lần nữa nhìn thẳng vào họ mà không ngừng nói chuyện, hy vọng đối phương có thể nhanh chóng làm rõ những điều chưa hiểu, như vậy thì cũng có thể giải quyết toàn bộ vấn đề một cách thích đáng hơn.

Chương 618

Cũng đúng lúc này, họ cũng có thể nhanh chóng đạt được mục đích.

Nhưng lại phát hiện khi đi đến phía trước, mọi người lại cảm thấy khó xử, thậm chí còn khiến người ta đau đầu hơn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ càng trở nên bất lực.

Cuối cùng, cả hai bên đều cảm thấy khó xử, chỉ có thể liên tục vỗ tay và lắc đầu không ngừng.

“Thôi đi Tô Thành, nhìn cây cầu kia kìa, nó đã xuống cấp nghiêm trọng rồi.

Chúng ta mà đi qua, lỡ đâu lỡ rơi xuống thì xong đời.

Hay là chúng ta cứ từ từ đã?” “Đúng đúng, trong tình huống này đâu có thời gian đâu, mau sắp xếp lại đi, không thể cứ lãng phí thời gian như vậy được.” Mọi người không ngừng lắc đầu, vẻ mặt càng tỏ ra khổ sở.

Dù sao trong vấn đề này, ai cũng cảm thấy khó xử, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là kế lâu dài.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy đau đầu, chóng mặt.

Tô Thành đứng bên cạnh lại cười nói: “Hừ hừ, bây giờ đây là lựa chọn tốt nhất của chúng ta.

Nếu các cậu thực sự cảm thấy khó khăn, thì cứ ở đây chờ chết đi, ai biết được đám hồ ly phía sau có theo kịp không?” Nói xong, Tô Thành lại không nhịn được trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Tên này rõ ràng là “đất sét nhão không trát lên tường được”, nên

Tô Thành vô cùng thất vọng.

Bình thường thì biết chiếm tiện nghi, đến lúc quan trọng lại nhát gan, làm cái gì chứ?

Cứ như vậy cũng không phải là kế lâu dài.

Đi tìm bảo vật mạo hiểm, không phải để hưởng thụ.

Bàn Tử dường như ít nhiều có chút không vui trong lòng, nên cứ đứng bên cạnh, không nói gì, cũng không thể hiện thái độ rõ ràng.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú ngược lại lại tỏ ra hợp tác, lập tức đi theo.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, cô bé còn có thể lớn tiếng nói: "Đúng đúng đúng, Tô Thành nói có lý.

Là tiểu vương tử đạo mộ, tôi tin những gì anh ấy nói.

Trong tình huống này, sự chỉ huy của anh ấy là thích đáng nhất và quan trọng nhất, tôi nguyện ý đi theo anh ấy mạo hiểm." Một lời nói không chỉ nói với Tô Thành, mà còn dành cho Bàn Tử đứng bên cạnh, để đối phương có thể ngoan ngoãn nghe lời, đừng có giở trò vặt vãnh ở đó nữa.

Ngô Tà cũng chạy đến trước mặt Bàn Tử và nói: "Anh Bàn ơi, được rồi, đừng có làm màu nữa.

Bây giờ chúng ta thực sự không còn nhiều thời gian, hay là chúng ta mau đi đi, cứ tiếp tục trì hoãn thế này không biết sẽ phải đợi bao lâu nữa." "Anh Tô Thành đã nói phía trước đều an toàn rồi, chúng ta nghe lời anh ấy thì đâu có sai được." Ngô Tà đã khuyên Bàn Tử một thôi một hồi, hy vọng anh ta sẽ nhanh chóng gật đầu, như vậy thì mọi chuyện đều sẽ vui vẻ.

Ban đầu Bàn Tử cũng khẽ mím môi, suy nghĩ một lúc lâu sau đó mới mở lời nói: "Thôi được rồi, nhìn từng người một, đúng là có thể

làm tôi tức chết mà.

Đã nói đến nước này rồi thì tôi cũng không lấp liếm hay đùa giỡn nữa.

Nếu đã vậy, chúng ta mau theo đi thôi." Cuối cùng, sau khi Bàn Tử gật đầu, mọi người lập tức sáng mắt, thậm chí trong lòng đều khá vui mừng.

Tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi, tên này cuối cùng cũng phản ứng và nhận ra rồi.

Như vậy thì có thể nhanh chóng đạt được mục đích.

Tô Thành cũng không lấp liếm nữa, lập tức cùng những người bên cạnh chuẩn bị nhanh chóng đi đến điểm mục tiêu, rồi xem lúc đó có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không.

Bàn Tử, nổi tiếng trong đội là người chết vì sĩ diện mà tự chuốc lấy khổ sở.

Mặc dù bây giờ đã gật đầu đồng ý, nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm: "Tôi làm vậy cũng là để chiếu cố đến tinh thần tập thể của cả đội chúng ta.

Chứ không thì tôi đã bỏ đi lâu rồi, ở đó mà lãng phí thời gian." Tên này nói xong thì không ngừng bĩu môi, nhếch mép, trông có vẻ thật sự là như vậy.

Sau khi nghe xong, mọi người đều bật cười ha hả.

Lão già này đúng là biết nói đùa thật.

Trong tình huống hiện tại, những người xung quanh cũng khẽ gật đầu, rồi lần lượt giơ ngón cái khen ngợi Bàn Tử, thậm chí khen anh ta đã tỉnh ngộ.

Đương nhiên, có tỉnh ngộ hay không, chủ yếu còn phải xem cách

làm của Bàn Tử.

Sau đó, những người xung quanh cũng đều im lặng một lúc lâu, không tiếp tục trò chuyện nhiều nữa.

Cuối cùng, toàn bộ xung quanh đều trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Tô Thành cũng từ từ đi về phía trước.

Khi thực sự đến gần cây cầu treo, anh ta phát hiện nhiệt độ ở đó là cao nhất, dòng dung nham bên dưới vẫn không ngừng, hết lần này đến lần khác phun trào ra ngoài.

Nhưng có thể cảm nhận được từng lớp từng lớp hơi nóng và khói bốc lên từ bên trong, khiến người ta cảm thấy tầng tầng lớp lớp, thực sự là một thử thách.

“Phải bám chặt lấy, nhớ kỹ nhất định phải nắm lấy hai tay vịn bên cạnh.

Chương 619

Nhất định phải cẩn thận, đi về phía trước và ngàn vạn lần đừng xông xáo, mọi việc nhất định phải lấy sự bình tĩnh làm trọng.” Ở phía trước nhất, Tô Thành bắt đầu dặn dò mọi người, lặp đi lặp lại những lời đó.

Phía sau Tô Thành là Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, còn Bàn Tử thì chuẩn bị ở vị trí cuối cùng.

Vừa mới đến gần cầu treo, mọi người đã cảm thấy hơi nóng từ bên trên cực kỳ kinh khủng, thậm chí còn khiến tay họ cảm giác như chạm vào tấm sắt nóng.

Mấy người cũng tương tự, chân đặt lên hai bên cầu treo, rồi theo sợi xích sắt đung đưa qua lại, cả người cũng theo đó mà lắc lư.

Tương tự như vậy, trong thời gian đó, họ cảm thấy rất bị động.

Cuối cùng, họ cố gắng bám chặt lấy sợi xích, và sau khi đặt chân xuống vị trí bên dưới, cả người bắt đầu lắc lư, bởi vì dù thế nào đi nữa, hôm nay họ phải ổn định, phải đứng vững được mới được.

Nếu không giải quyết được hoặc xử lý không tốt, có thể sau này sẽ xảy ra chuyện lớn.

Vì vậy, đối với họ, lúc này thực sự cần phải cố gắng hết sức.

Nếu không giải quyết được, hoặc thao tác không đúng cách, có thể sẽ gây ra một loạt rắc rối.

Và cuối cùng là những bước chân vững vàng.

Tô Thành nhìn quanh một lượt rồi mỉm cười, đồng thời nhắc nhở những người bên cạnh: “Nhanh nhanh nhanh, nhất định phải bám chặt lấy.” Dù sao thì ở hai bên trái phải, khoảng cách cũng gần trăm mét,

chỉ có một sợi xích sắt ở trên đầu, cộng thêm vài sợi xích khác, tạo thành một cây cầu treo nằm ngang.

Bước lên trên đó, nó cứ lung lay chực đổ.

Vừa mới đi vào, Hoắc Tú Tú dường như bị hoa mắt, không ngừng lẩm bẩm: "Tô Thành ơi, em không được rồi, em sợ lắm, em sợ lắm, em cảm thấy mình có thể sẽ bị rơi xuống, phải làm sao đây?

Em không dám đi về phía trước." Khi mọi người nói, giọng nói đều run rẩy, họ bám chặt lấy sợi xích sắt trong tay, không dám nhúc nhích nửa bước.

Chắc là bị dọa sợ rồi, dù sao trong tình huống này, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ rơi xuống biển lửa, lập tức bị thiêu rụi.

Nhiệt độ cao như vậy, chỉ cần người rơi vào đó, có lẽ chỉ trong chớp mắt sẽ hóa thành một vũng nước, rồi bốc hơi.

Ngay cả người lợi hại đến mấy cũng đành bó tay.

Hoắc Tú Tú vốn sợ độ cao, trong nguy hiểm như vậy, khả năng chịu đựng của cô bé vốn đã kém, giờ thì hoàn toàn sụp đổ, nên cứ đứng bất động tại chỗ.

Ngô Tà và Bàn Tử đứng phía sau cũng không thể di chuyển.

Tô Thành chỉ đành lần nữa quay lại, không ngừng an ủi động viên đối phương hết lần này đến lần khác.

"Thôi được rồi cô bé, chúng ta cứ bình tĩnh một chút có được không?

Trong tình huống này thực sự không cần phải xông xáo, nhất định phải lấy sự bình tĩnh làm chủ.

Bây giờ thời gian không còn nhiều, phải đứng vững được." "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giúp cô ở đây, dù có khó khăn đến mấy, chỉ

cần có chúng ta bảo vệ, nhất định sẽ đảm bảo an toàn.” Lúc này, Tô Thành đứng trước mặt không ngừng nhắc nhở, lặp đi lặp lại cùng một câu nói, cũng muốn đối phương thực sự bình tĩnh lại.

Nhưng Hoắc Tú Tú bây giờ căn bản không nghe theo lời sai bảo.

Tất cả đều gặp phải vô vàn rắc rối, ai nấy mặt mày ủ rũ, tâm trạng sắp nổ tung tới nơi.

Giờ phải làm sao đây?

Mọi chuyện không đơn giản như mọi người nghĩ, lỡ đâu lại xảy ra chuyện lớn thì sao.

Cuối cùng, ai nấy chỉ đành đứng yên một bên, mắt nhìn chằm chằm, tính toán xem bước tiếp theo phải làm gì.

Nếu không giải quyết được, không biết sẽ phát sinh biến cố gì đây.

Vậy nên, cuối cùng hai bên đành ổn định lại, đứng im tại chỗ, rồi mới suy tính những sắp xếp tiếp theo.

Tô Thành cũng chậm rãi tiến lên, không có năng lực thật sự không thích tùy tiện làm màu, cũng không tùy tiện thao tác một cách mù quáng.

Tất cả đều là sự thể hiện rất đỗi bình thường của năng lực.

Cả đoàn người lần lượt tiến lên phía trước, đồng thời cân nhắc những sắp xếp tiếp theo.

Vừa đi được một đoạn không xa, anh đặt chân vững vàng, rồi cứ thế lặng lẽ chờ ở một bên.

Tô Thành đột nhiên tiến lên, một tay túm lấy tay Hoắc Tú Tú, không ngừng khuyên nhủ đủ điều, cổ vũ hết lần này đến lần khác.

“Bảo bối à, em là người tuyệt vời nhất, ưu tú nhất trong lòng tôi.

Bây giờ đừng nói gì, đừng nghĩ gì hết, chỉ cần yên tâm nhìn thẳng về phía trước, nhìn về phía tôi, từng bước một đi tới là được rồi.” Tô Thành đứng ở phía trước nhất, không ngừng cổ vũ mọi người hết lần này đến lần khác, hy vọng đối phương có thể thực sự đứng thẳng lưng, thực sự trấn tĩnh lại, tràn đầy dũng khí mà chậm rãi tiến bước.

Ban đầu, đầu óc quả thực hoảng loạn, nhưng sau khi nghe lời Tô Thành, nỗi lo lắng dần dịu xuống, so với trước đó đã khá hơn nhiều.

Sau đó, cô bé chậm rãi mở mắt, rồi nhìn về phía Tô Thành đối diện mà cười toe toét.

Tốt quá rồi, vậy là cô bé đã hoàn toàn ổn định lại tâm trạng, những suy nghĩ của bản thân cũng được điều chỉnh lại.

Trong tình huống này, áp lực trên người cô bé cũng giảm đi hơn một nửa.

Chương 620

Tô Thành đi phía trước, phụ trách dẫn đường, Hoắc Tú Tú từng bước một đi theo như một cái xác không hồn.

Mặc dù làm vậy hơi tốn sức, nhưng ít nhất cũng giúp cô bé dần dần vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng, ít nhất tâm lý cũng bình ổn lại, đây cũng là lựa chọn tốt nhất và là một bước tiến lớn nhất rồi.

Lời cổ vũ của Tô Thành cũng phát huy tác dụng cực lớn.

Hoắc Tú Tú bắt đầu lung lay, từng chút một tiến lên phía trước, sau đó cũng đi vào giữa, Ngô Tà và Bàn Tử cũng bám sát theo sau.

Tô Thành vốn nghĩ rằng chỉ cần chăm sóc tốt cho các đại lão là có thể an toàn đi ra ngoài, lúc đó có thể tránh được một biển lửa, phía sau có thể có kỳ trân dị bảo.

Nhìn từ các loại mộ cổ dưới lòng đất, cũng như bố cục mà nói, nơi đây hẳn phải là một nơi không giàu thì quý, chủ nhân mộ phần khi còn sống chắc chắn có danh tiếng, thân phận không tầm thường.

Dù sao thì việc có thể xây dựng một mộ cổ hùng vĩ như vậy, dưới lòng đất có thể chiếm giữ dòng dung nham tự nhiên, là điều phi thường, chứng tỏ đối phương lúc bấy giờ có sức ảnh hưởng và thực lực mạnh mẽ.

Hiện tại Tô Thành đã sơ bộ kết luận, có lẽ đây là một ngôi mộ đế vương.

Nếu thực sự là mộ đế vương, vậy thì bố cục lập tức không giống nhau, không chừng toàn bộ vị trí sẽ lập tức có một sự thăng hoa.

Vậy nên đơn thuần mà nói, ai nấy đều có những cách nghĩ riêng, cái gọi là mộ đế vương cũng từng đi qua, thậm chí còn có một sự

thăng cấp mới.

Vậy nên đơn thuần mà nói, trong lòng cũng cảm thấy rất đắc ý.

Vừa lúc này, Tô Thành đã đứng ở một bên, có lẽ vừa đi được chưa đầy hai bước, đột nhiên nghe thấy Ngô Tà hét lên một tiếng thảm thiết, trong lòng Tô Thành cũng thắt lại.

Trong tình huống này, nếu thực sự có người rơi xuống, thì không có cách nào giải quyết, thay đổi sự thật, cho dù có hệ thống Đạo Mộ, cũng chưa chắc có thể cứu được người đã chết.

Bởi vì một khi người rơi xuống, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì nữa.

Đợi đến khi quay đầu nhìn Ngô Tà lúc này, toàn bộ cơ thể cậu ta treo lơ lửng giữa không trung, một tay nắm chặt mép lan can sắt.

Sợi xích sắt vắt ngang khiến toàn bộ cơ thể cậu ta bắt đầu chao đảo.

Rõ ràng là có chút không ổn, nếu không xử lý tốt, đối phương có thể sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào, khi đó sẽ xảy ra bất trắc.

Lòng Tô Thành cũng thót lên cổ họng, biết tình hình lúc này có chút không ổn.

"Huynh đệ nhất định phải kiên trì, trong tình huống này nhất định phải bình tĩnh trước, tuyệt đối đừng manh động, tuyệt đối đừng manh động!" Tô Thành đứng một bên lặp đi lặp lại cùng một câu nói, không ngừng cổ vũ đối phương, mỗi một câu "huynh đệ" đều đủ để thể hiện nỗi lòng lúc này.

Ngô Tà sợ đến mức sắp khóc rồi.

Dưới kia là dòng dung nham nhiệt độ cao, bây giờ tính mạng chỉ mành treo chuông, một khi buông tay sẽ trực tiếp đi vào quỷ môn quan.

Hiện tại đối với cậu ta mà nói, chẳng khác nào đã đặt một chân vào quỷ môn quan rồi, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, sau đó chết ở đây.

Cậu ta cũng biết rằng những gì mình nói đều là do hoảng loạn.

"Huynh đệ, cầu xin hãy cứu tôi, cứu tôi với, tôi thật sự không muốn chết mà, cầu xin nhất định phải kéo tôi lên, tôi không muốn chết ở cái nơi quỷ quái này." "Tôi còn nhiều chuyện chưa làm, nhà tôi chỉ có một mình tôi là con trai độc nhất, một người nối dõi, đang chờ tôi truyền tông tiếp đại, truyền bá hương hỏa đây, nếu tôi thực sự xảy ra chuyện, chết rồi thì tôi phải làm sao, hương hỏa gia đình tôi phải làm sao đây." Đối phương bắt đầu hết lần này đến lần khác gào thét, khổ sở cầu xin, nước mắt cứ thế tuôn ra không ngừng.

Bởi vì tình hình hiện tại, làm sao có thể đơn giản, nhẹ nhàng như vậy được.

Nếu sơ suất một chút thôi, sẽ gặp rắc rối lớn, cuối cùng có thể gây ra mối đe dọa cực lớn, thậm chí sẽ trực tiếp đối mặt với thử thách sinh tử.

Vậy nên đơn thuần mà nói, toàn bộ tâm lý của mọi người đều đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Không còn cách nào, đối với chuyện này, mọi người quả thực không có lựa chọn nào khác.

Tô Thành đi ở phía trước nhất, lạnh lùng cười nói: "Hừ hừ, có lẽ cậu có thể yên tâm rồi, huynh đệ của tôi, bạn của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu rơi xuống như vậy đâu, yên tâm đi, có tôi ở đây, sẽ không có bất trắc nào đâu." Nói rồi, toàn bộ ngữ khí của Tô Thành đều hiển lộ sự kiên định lạ thường, ừm, những lời nói thờ ơ đó đều xuất phát từ tận đáy lòng, đã như vậy, thì nhất định phải kiên trì không lùi bước, tiếp tục giữ vững quan niệm và cách nhìn.

Bây giờ đối với cậu ta mà nói, chỉ được thành công chứ không được thất bại.

Đối phương cũng đành lau nước mắt, rồi cắn chặt răng.

Không còn cách nào, dù sao bây giờ đã trải qua chuyện này, đang ở bên bờ vực của tai họa như vậy thì phải làm sao đây, quả thực cũng khiến bản thân cảm thấy bất lực.

Tô Thành nhanh chóng đổi chỗ với Hoắc Tú Tú, sau đó dùng một tay nắm lấy cánh tay còn lại của Ngô Tà.

Có lẽ vì toàn bộ trọng lượng đều dồn vào một điểm, khiến cả sợi xích sắt bắt đầu biến dạng dần, Bàn Tử ở một bên cũng sốt ruột đến toát mồ hôi hột, lo lắng.

Bởi vì thân hình của mình, bây giờ cậu ta chẳng khác nào Bồ Tát đất tự thân khó bảo toàn, làm sao có thể quản được những người khác.

Vậy nên Bàn Tử chỉ có thể đứng một bên nhìn nhưng không giúp được gì.

"Huynh đệ cố lên nha, nhất định phải kiên trì, nhất định phải kiên trì, tôi tin cậu là người tuyệt vời nhất, tin thực lực của cậu là mạnh nhất, nhất định phải vững vàng, tuyệt đối đừng manh động nha!" Khi Ngô Tà gần như sụp đổ, Tô Thành hết lần này đến lần khác cổ vũ, nắm chặt tay cậu ta, không chịu buông ra, thậm chí còn cố gắng kéo lên phía trên.

Dù sao trong tình huống này, nếu cậu nhóc bỏ cuộc, thì có lẽ thực sự không có cách nào cứu vãn được, cho dù đại la thần tiên hạ phàm cũng vô ích.

Vậy nên trong tình huống hiện tại, nhất định phải tìm cách ổn định đối phương trước đã, không thể manh động.

Nước mắt của Ngô Tà cứ thế tuôn ra như mưa, liều mạng giãy giụa cố gắng bò lên.

Nhưng hết lần này đến lần khác, thực sự không thể thoát ra, thậm chí ngay cả sức để nhúc nhích cũng không có, toàn bộ cơ thể cảm thấy sắp phát điên rồi.

Chương 621

Không còn cách nào, trải qua những chuyện này rồi, thực sự cạn lời.

Sau đó cậu ta chỉ có thể một mình ở một bên thở dốc, thậm chí ở đó cứ chao đảo, toàn thân mồ hôi cứ thế tuôn ra không ngừng.

Dưới sự nỗ lực hết mình của Tô Thành, anh cố gắng kéo cậu ta lên thẳng phía trên, sau đó đưa cậu ta lên trên, rồi đặt chân lên một sợi dây thép, Tô Thành thì mệt đến mồ hôi như mưa.

May mắn là không tốn quá nhiều tâm tư để tiếp tục làm loạn, cuối cùng cũng kéo được đối phương lên, ít nhất là để cậu ta đứng vững.

Tô Thành đứng ở một bên cười toe toét: "Ôi chao, suýt nữa làm tiểu thư sợ chết khiếp rồi, may mà tôi vừa nãy thao tác khá nhanh, nếu không thì e là đã xảy ra chuyện lớn rồi, cậu nhóc à sao không đổ về phía trước, suýt nữa làm tôi sợ tè ra quần, may mà tôi vừa nãy phản ứng khá nhanh." Tô Thành đứng ở một bên liên tục phàn nàn, không ngừng trừng mắt nhìn đối phương, miệng thì lẩm bẩm không ngừng.

Bởi vì tình huống vừa rồi, đối với những thao tác của Tô Thành, quả thực khiến cậu ta cảm thấy có chút trở tay không kịp.

Ngô Tà thì càng nắm chặt sợi xích sắt, căn bản không dám buông tay, thậm chí còn không dám tiếp tục tiến gần nửa bước xuống dưới.

Nghe trong miệng cậu ta lẩm bẩm nói: "Trời ơi đáng sợ quá, đáng sợ quá, may mà vừa rồi phản ứng nhanh, nếu không thì e là đã chết rồi, ôi mẹ ơi, sợ chết khiếp!" Vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán, sau đó đứng vững trên vị trí chân ở một bên.

Đúng vậy, đối với cậu ta mà nói, vừa rồi một loạt thao tác quả

thực đã khiến cậu ta sợ tè ra quần.

May mắn là Tô Thành không chọn bỏ cuộc, mà cứ thế mạnh mẽ kéo cậu ta từ dưới lên, cũng khiến cậu ta gặp may mắn lớn, nếu không phải vì sự kiên quyết kéo của Tô Thành vừa rồi, e là đã sớm báo danh ở chỗ Diêm Vương rồi.

Đợi đến khi hoàn hồn, Ngô Tà quay đầu lại, nhìn Tô Thành nói: "Tô Thành, cảm ơn cậu, ôi trời, tôi cũng không ngờ lại yếu kém đến vậy, bị một bước nhỏ mà suýt nữa lại rơi xuống, tôi biết chắc là xui xẻo rồi, lần sau tôi nhất định phải chú ý, tôi nhất định sẽ cẩn thận." Cũng ở vấn đề này, đối phương lặp đi lặp lại những lời nói đó, rồi bắt đầu liên tục hứa hẹn.

Tô Thành cũng khẽ gật đầu, cũng hiểu được một số ý tứ, cũng biểu thị một số tâm trạng.

May mắn là bây giờ không vất vả, một số người ở một bên luôn nhận được một số kết quả tương ứng, cũng thuận lợi thành công.

"Vậy thì đừng khách sáo nữa, dù sao chúng ta cũng là anh em, giúp đỡ lẫn nhau là lẽ đương nhiên, yên ổn ở một bên chờ đi, nhớ kỹ phải đi theo sát, tuyệt đối đừng tùy tiện rời đi, nếu không thì có thể xảy ra chuyện lớn." Tô Thành ở một bên bắt đầu đưa ra một loạt lời nhắc nhở, cũng giúp mọi người hiểu rõ một số đạo lý, bởi vì trong tình huống hiện tại, thực sự cần phải để mọi người đứng vững vàng.

Ngô Tà nghe xong một lượt lời nói đó, cũng ừ một tiếng rồi gật đầu.

Trong tình huống như vậy, quả thực khiến cậu ta cảm thấy khó xử.

Cuối cùng, sau khi Tô Thành liên tục sắp xếp, nhìn Bàn Tử, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đều lần lượt tiến sát về phía trước, nhưng khi

chuẩn bị đi theo con đường đó, sau khi đã cẩn thận trải qua tất cả nguy hiểm, đáng lẽ ra có thể thuận lợi đến được điểm tiên phong, nhưng một sự cố khác lại xảy ra.

Vốn đang đi rất tốt, đột nhiên Bàn Tử đứng ở cuối cùng hét lớn: "Tô Thành mau mau mau lên, xảy ra chuyện lớn rồi, ôi mẹ ơi, không biết là tình huống gì nữa, mau mau giúp đi, xong rồi!" Ngay lập tức Bàn Tử hét lớn, tiếng kêu chói tai không ngừng, thậm chí da đầu tê dại, toàn thân toát mồ hôi lạnh, không ngừng la ó với Tô Thành.

Bởi vì không hiểu rõ tình huống, không biết nguyên nhân là gì, nên cứ thế không ngừng la hét với Tô Thành.

Nghe xong một loạt lời nói đó, Tô Thành cũng lập tức nhìn về phía cuối con đường, vừa nhìn thì lập tức cảm thấy da đầu tê dại, mày nhíu chặt.

Bởi vì ở phía cuối, không biết từ lúc nào, lại phát hiện có vài con sói đang tiến sát lại.

Không sai, chính là bầy sói đã bị đánh chạy trước đó.

Vốn tưởng rằng đã bị dọa sợ mà bỏ chạy rồi, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện trở lại trước mắt, ngay lập tức khiến Tô Thành cảm thấy bất an.

Cứ thế này không phải là kế lâu dài, đối với Tô Thành mà nói thì quả thực đã gặp rắc rối lớn.

Ngay lập tức, Tô Thành bắt đầu đi đi lại lại tại chỗ, miệng lẩm bẩm nói: "Xem ra chúng ta không thể để chúng mặc sức làm càn, nếu không thì không ai trong chúng ta thoát được." Bây giờ tất cả áp lực và gánh nặng đều dồn lên vai một mình Tô Thành, anh cũng biết bây giờ không còn đường lui nữa, bởi vì trong tình huống hiện tại, nhất định phải đối mặt với cái gọi là ác lang này, sau đó tìm cách PK, quyết

một trận tử chiến với chúng.

Tô Thành nắm chặt nắm đấm, nheo mắt quan sát xung quanh, sau đó lạnh lùng cười nói: "Một lũ súc sinh, hôm nay dám để tôi có đi mà không có về, thật sự nghĩ tôi dễ bắt nạt sao, nói cho các người biết Tô Thành tôi cũng tuyệt đối không phải loại tầm thường." Những lời nói này tuyệt đối không phải là tùy tiện làm màu đơn giản như vậy, Tô Thành tuyệt đối có thực lực đó.

Sau đó, anh lại lần nữa đứng thẳng người, rồi quan sát xung quanh, cảm thấy xung quanh im ắng một cách lạ thường.

Bởi vì toàn bộ xung quanh đều đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của mỗi người, thậm chí không hề có một chút động tĩnh nào.

Mọi người lại càng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Tình hình hiện tại quả thực khiến mọi người cảm thấy có chút trở tay không kịp, đây cũng chính là nơi cần phải xử lý sau đó mới có thể giải quyết, bởi vì căn bản không ngờ lại có thể sụp đổ đến vậy.

Đương nhiên, đối với Tô Thành mà nói, trò chơi vừa mới bắt đầu.

Sau đó cậu ta cũng lững thững đi về phía trước, rồi đến một khu dân cư nhỏ, dạo chơi lúc đó trông đặc biệt tự tại.

"Bàn Tử đừng nói nhảm nữa, mấy người mau mau đi đi, có tôi ở đây phụ trách chặn, không có gì to tát đâu, lập tức đi đối diện đợi tôi, đợi tôi hạ gục hết mấy thằng ranh này, rồi sẽ hợp sức với các người." Nói rồi, Tô Thành đã rút con dao trong tay ra, rồi nhìn chằm chằm vào phía đối diện của cây cầu treo, một đám ác lang.

Trong tình huống hiện tại, anh biết tuyệt đối không thể lùi bước, cũng không thể dung túng nửa bước, bởi vì hôm nay trong tình huống này, anh tuyệt đối không thể lùi bước.

Vậy nên trong tình huống hiện tại, tự nhiên anh cũng hiểu rõ một số đạo lý tương ứng.

Nếu có thể giải quyết được một loạt vấn đề trước mắt, thì không có gì là không thể.

Vậy nên trong tình huống hiện tại, hai bên đều đứng vững vàng.

Vừa lúc này, hai bên lại lần nữa nín thở, chỉ có thể đứng một bên quan sát.

Chuyện này sao lại phiền phức đến vậy.

Bây giờ, trong một khoảng thời gian ngắn, Tô Thành cảm thấy có chút đau đầu chóng mặt, đầu óc hỗn loạn không chịu nổi.

Tô Thành thì lững thững đi về phía trước, rồi sau khi đơn giản vận động gân cốt, anh cũng cười nói: "Ha ha, lũ thỏ con, dám khoe khoang năng lực trước mặt tôi sao, thật sự không biết lấy sự tự tin dũng khí đó từ đâu ra vậy!" Nói rồi, anh trực tiếp vung nắm đấm, rồi tấn công về phía trước.

Chương 622

Thật sự không ổn, một mình không thể giải quyết được chuyện này.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú không ngừng lắc đầu, thậm chí cảm thấy toàn thân đều rưng rưng nước mắt.

Tình hình hiện tại quả thực khiến mọi người cảm thấy có chút trở tay không kịp, toàn bộ tâm trí có chút bất an.

Nhưng Tô Thành cũng không tùy tiện đùa giỡn với đối phương, đã giữ thái độ cảnh giác như vậy, nhất định phải tìm cách xử lý.

Nếu không giải quyết được, có thể sẽ khiến mọi người cảm thấy đau đầu.

Sau đó, tất cả lần lượt tiến lên phía trước.

“Không được đâu Tô Thành, tôi cảm thấy để một mình cậu ở lại chắc chắn không đối phó nổi đâu, thêm cả tôi nữa đi, tôi Bàn Tử cũng không phải là ăn chay đâu, nếu dám thì tôi sẽ liều mạng với chúng!” Ngay lập tức, Bàn Tử tỏ ra đầy nam tính, lấy ra hai cái rìu trong ba lô, đứng một bên chuẩn bị cùng Tô Thành chiến đấu vai kề vai.

Tô Thành lúc này nhìn chằm chằm vào Bàn Tử một lúc, rồi nói: “Cậu nhóc đang làm loạn gì vậy?

Bây giờ một mình tôi có thể xử lý được, có thể ổn thỏa, không cần ở đó tiếp tục xen vào, nhớ kỹ việc cần làm bây giờ là yên ổn ở một bên chờ, những chuyện còn lại tôi giải quyết là được rồi, không cần tùy ý nhúng tay vào.” Khi nói những lời này, Tô Thành tỏ vẻ nghiêm túc nhìn chằm chằm đối phương, nói thẳng ra mọi chuyện, để cậu ta có thể hiểu rõ một số đạo lý.

Tốt lành thay, sau khi bị nói như vậy, Bàn Tử lập tức cảm thấy tim đập nhanh hơn, toàn bộ đầu óc cũng không ngừng hỗn loạn.

Những lời nói của Tô Thành quả thực cũng khiến cậu ta cảm thấy bất lực và phiền phức, sau đó cậu ta chỉ đành khẽ mím môi, rồi điều chỉnh lại trạng thái của mình, thậm chí cuối cùng lại không ngừng lắc đầu nguầy nguậy, rồi một lần nữa trấn tĩnh lại.

Trong tình huống hiện tại, bản thân cậu ta đã giữ được một thái độ bình tĩnh nhất định.

Dù sao đã trải qua những chuyện này, làm sao có thể đơn giản như trong tưởng tượng được.

Vậy nên trong tình huống tiếp theo, chỉ có thể chậm rãi đi về phía trước, chờ xem bước tiếp theo sẽ có những sắp xếp hợp lý nào.

Chỉ cần có thể giải quyết những chuyện liên quan ở bên trong, những vấn đề còn lại cũng sẽ thuận lợi được giải quyết.

Vậy nên trong tình huống hiện tại, làm sao có thể nhẹ nhàng như vậy được.

Vậy nên bây giờ hai bên chỉ có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Bàn Tử lại cười hắc hắc nói: "Hôm nay mặc kệ thế nào, tôi cũng tuyệt đối không thể bỏ đi được, chúng ta là anh em, anh em với nhau nhất định phải nhất trí, yên tâm đi, tôi Bàn Tử cũng không phải loại nhát gan, đã hứa hôm nay thì nhất định phải làm cho xong, vì trong lòng tôi có tính toán." Khi nói những lời này, Bàn Tử bây giờ đầy tự tin, tràn đầy niềm tin gấp bội.

Đối với cậu ta mà nói, bây giờ đã có toàn bộ sức chiến đấu.

Bàn Tử bây giờ ý chí đã quyết, Tô Thành cũng không tiện tiếp tục truy vấn, vì vậy đành thôi, gật đầu rồi chấp nhận hảo ý của đối phương.

Vậy chỉ còn lại Hoắc Tú Tú và Ngô Tà hai người.

"Hai người ngớ ngẩn làm gì vậy, mau mau đi đi, trong tình huống hiện tại đừng tiếp tục lững thững nữa, những chuyện còn lại tôi giao cho các người xử lý là được rồi, đừng ở đó tiếp tục lãng phí thời gian." Trong tình huống hiện tại, Tô Thành trực tiếp nhìn chằm chằm đối phương, sau đó bắt đầu nói rõ ràng những lời này, cũng răn đe một trận nặng nề.

Trong tình huống hiện tại, nhất định phải khiến họ thực sự hiểu rõ tình hình, sau đó ít nhất cũng phải biết rõ đường đi nước bước, nếu tiếp tục lững thững như vậy, ngược lại sẽ khiến mọi người cảm thấy đau đầu.

Cũng đơn phương mà nói, trong tình huống này, anh Mạnh đã nói thẳng tất cả mọi chuyện ra mặt, để mọi người có thể hiểu rõ một số đạo lý.

Sau khi nghe một loạt những lời nói liên quan đó, Ngô Tà chỉ đành cắn răng, bất lực đứng đó, Hoắc Tú Tú ở một bên chuẩn bị rời đi.

Khi sắp đi, nước mắt của Hoắc Tú Tú cứ thế tuôn ra như những hạt châu bị đứt dây.

Cô bé vừa khóc vừa kêu lên: "Tô Thành nhất định phải cẩn thận nha, chú ý bảo vệ bản thân, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, em sẽ đợi anh ở bờ bên kia, dù thế nào em cũng sẽ cùng hoạn nạn, cùng tiến cùng lùi với anh, nếu anh xảy ra bất trắc, em cũng sẽ xuống đó cùng anh." Nói rồi, Hoắc Tú Tú đã biểu thị rõ ràng một số lập trường kiên định, thậm chí sau khi vỗ ngực cam đoan, lại càng cảm thấy kiên định không lùi bước.

Nghe xong một lượt lời nói đó, Tô Thành đều cảm thấy có chút bất lực không muốn nói, cạn lời rồi, sao lại có thể nói ra những lời vô lý như vậy trong tình huống này cơ chứ?

Nhưng cuối cùng Tô Thành cũng chỉ ừ một tiếng rồi gật đầu, sau đó chìm vào im lặng, cố kìm nén một chút khó chịu trong lòng.

Thật sự không còn cách nào khi đã trải qua những chuyện này, cũng quả thực không phải là điều có thể tưởng tượng được.

Nếu xử lý không đúng cách, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, cuối cùng những rắc rối gây ra cũng sẽ chồng chất, hậu quả không thể chịu đựng nổi.

Vậy nên trong tình huống hiện tại, hai bên nhất định phải bình tĩnh lại.

Tô Thành cũng nhanh chóng đi về phía trước, chuẩn bị mau chóng thực hiện chuyện này.

Cũng trong tình huống cuối cùng, sau một pha đảo ngược lại xuất hiện trước mắt, Tô Thành lúc này nhìn thẳng vào vị trí trước mắt, sau đó cười nói: "Một lũ súc vật, hôm nay lão tử muốn ở đây, tôi muốn xem các người có thực lực gì, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chỉ cần các người dám làm càn ở đây, lão tử sẽ trực tiếp dạy các người cách làm người." Tay cầm một con dao, Tô Thành nhìn thẳng vào vị trí phía trước, nhìn thấy trên mặt toàn bộ cơ thể lộ ra một vẻ khinh thường, đối với cậu ta mà nói, hôm nay nhất định phải PK một trận ra trò, tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng.

Bàn Tử đã sớm tim đập nhanh hơn, mặc dù những con sói này chưa tấn công, nhưng bàn tay cầm rìu của cậu ta đã bắt đầu run rẩy.

So với Tô Thành, năng lực của cậu ta quả thực có kém hơn một chút, gan dạ cũng nhỏ hơn một chút, vừa rồi cũng chỉ hoàn toàn dựa vào tình nghĩa anh em, cho nên mới dừng lại, nguyện ý cùng Tô Thành đồng cam cộng khổ cùng tiến cùng lùi.

Nhưng bây giờ đợi đến khi nhìn thấy một đám sói đang nhanh

chóng tiếp cận, trong lòng lại bắt đầu bồn chồn, cũng bắt đầu dao động.

Thậm chí trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên, đang cân nhắc bước tiếp theo phải làm sao cho tốt.

Tô Thành nghiêng đầu nhìn Bàn Tử đùa cợt nói: “Chuyện gì vậy?

Nhìn cậu nhóc này toàn thân bắt đầu thấp thỏm không yên rồi, có phải cảm thấy có chút sợ hãi không hahaha, tôi biết trong lòng cậu ít nhiều cũng sẽ có chút sợ hãi, nhưng cũng đừng lo lắng, có tôi ở đây bảo vệ, nhất định sẽ giúp cậu an toàn, tuyệt đối sẽ không để cậu bị thương dù chỉ nửa phần.” Khi nói những lời này, Tô Thành đều tỏ ra đầy tự tin, đối với cậu ta mà nói, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát.

Vậy nên đơn thuần mà nói, tự nhiên trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Chương 623

Bàn Tử ở một bên lại ha ha cười.

"Cậu đang đùa với tôi đấy à, với năng lực, với trình độ của tôi, làm sao tôi có thể sợ một lũ lông lá bé tí đó chứ, có lẽ với thực lực của tôi thì tiêu diệt chúng trong vòng vài phút là chuyện thường." Khi nói chuyện, Bàn Tử bắt đầu đầy tự tin vỗ ngực, đủ kiểu cam đoan, toàn thân cảm thấy vô cùng tự tin và thờ ơ, thậm chí còn bắt đầu hồn nhiên biểu lộ một phen.

Nghe xong một loạt lời nói đó, Tô Thành bản thân đều cảm thấy có chút cạn lời, ngay lập tức im lặng, không biết phải giao tiếp thế nào.

Thằng Bàn Tử này sao lại mê man đến vậy, tự tin một cách khó hiểu vậy, cảm thấy có thể nói ra những lời như vậy, thật sự không hiểu trong lòng nó nghĩ gì.

Nhưng cuối cùng Tô Thành cũng chỉ ha ha cười một tiếng mà thôi, cũng không cố ý đưa ra câu trả lời rõ ràng, chỉ đơn thuần ở một bên tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Đối với cậu ta mà nói, chỉ cần có thể giải quyết được chuyện bên trong, chỉ cần có thể xử lý vấn đề một cách thích đáng, thì nhất định có thể tạo ra vị trí và không gian nhất định mà chúng ta có.

Đơn thuần ở khía cạnh này, đã có ít nhiều tình huống cũng như kiến giải.

Khoảnh khắc cuối cùng bắt đầu nhanh chóng đi theo trước mắt.

Tô Thành cũng đều cảm thấy có chút đau đầu, buồn bực, khó khăn đến mức khiến cậu ta cảm thấy khó xử, trong lòng ít nhiều cũng có

chút thấp thỏm.

Vừa lúc này nhìn thấy một con sói dữ hướng về phía họ phản ứng không kịp, giẫm lên tấm lưới thép thì tốc độ hiển lộ đặc biệt nhanh, cảm giác thăng bằng cũng đặc biệt mạnh, đối với cậu ta mà nói, cái gọi là cầu treo cũng giống như đi trên đất bằng.

Bàn Tử chuẩn bị trực tiếp vung cái rìu trong tay ra để đánh, nhưng lại bị Tô Thành ngăn lại.

"Bây giờ tuyệt đối đừng vội, thời gian chưa tốt đâu, tôi nói cho cậu biết cơ hội chưa chín muồi, đợi một lát khi chúng ta chuẩn bị chiến đấu xong, thời cơ chín muồi sẽ lập tức ra tay, lúc đó nhất định phải nghe tôi hiệu lệnh, nhớ kỹ nhất định phải chú ý, tình hình tốt thì tuyệt đối không thể tiếp tục làm loạn." Tô Thành nói liên tục với Bàn Tử, cũng lặp đi lặp lại cùng một câu nói, cũng hết lần này đến lần khác hiểu rõ một số tình huống liên quan.

Bàn Tử lập tức ngớ người ra, có chút không hiểu ý nghĩa lời nói của Tô Thành.

Khi đang ngớ ngẩn muốn hỏi, Tô Thành đột nhiên hét lên: "Đừng nói nhảm nữa, Ngô Tà lên bờ, hai chúng ta luân phiên lắc lư, mau mau bám chặt lấy sợi xích sắt, tuyệt đối đừng để rơi xuống!" Lời nói của Tô Thành không có bất kỳ triệu chứng nào, thậm chí bắt đầu cảm thấy toàn bộ bình rượu đều có chút chao đảo.

Những người khác ban đầu có lẽ đã sớm đi ra ngoài tránh hiểm rồi, hoặc bản thân không ở vị trí này.

Theo Tô Thành liều mạng lắc lư trái phải, cây cầu treo cũng bắt đầu rung lắc rất mạnh mẽ trái phải lên xuống.

Mỗi người đều theo đó mà chao đảo, toàn bộ cơ thể hoàn toàn không thể kiểm soát.

“Xong rồi, xảy ra chuyện rồi, thật sự gặp rắc rối lớn rồi, phải làm sao đây, Tô Thành, rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?

Rốt cuộc là thao tác gì vậy?

Tôi không hiểu.” Sau một loạt thao tác của Tô Thành, Bàn Tử cảm thấy rất lạ lùng, bởi vì bản thân thân hình mập mạp, thể trạng to lớn, cộng thêm bản thân trong vấn đề này có nhiều, có chút sợ độ cao, cho nên khiến cậu ta cảm thấy toàn bộ sự giằng co rất buồn bực, rất bị động, thậm chí sắp rơi xuống bất cứ lúc nào vậy.

Cảm thấy bây giờ có một đám sói đang chuẩn bị tiếp cận, nếu không kịp thời ứng phó, có thể sẽ trực tiếp bị tiêu diệt.

Nhưng hành vi cử chỉ của Tô Thành lại khiến cậu ta cảm thấy có chút khó hiểu, thậm chí còn không hiểu đầu đuôi, rốt cuộc là nguyên nhân tình hình gì vậy?

Cho đến bây giờ phía bên kia vẫn không có chút động tĩnh nào, khiến người ta không thể lý giải.

Vậy nên vào khoảnh khắc cuối cùng, trong lòng mọi người đều hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

Tô Thành thì cười toe toét nói: “Cậu nhóc à, rõ ràng là kinh nghiệm không đủ mà, hiểu cái gì đâu, trong tình huống này, những con sói như vậy bản thân thiếu thăng bằng, nếu dùng cách này, có thể nhanh chóng hất chúng trực tiếp xuống dưới, lúc đó từng con từng con sẽ rơi thẳng xuống, vậy thì cần gì phải để chúng ta lãng phí thời gian.” Khi nói chuyện, trên mặt Tô Thành nở nụ cười đắc ý, xem ra thực ra trong lòng đã ít nhiều có một số kế hoạch, đã sớm nắm bắt được điểm mấu chốt thực sự, cho nên cũng có thể phân tích và tìm ra một loạt các thủ pháp thao tác liên quan, cũng đã sắp xếp mọi thứ.

Nghe xong một lượt lời nói của Tô Thành, Bàn Tử lập tức hiểu ra

ý trong lời nói, sau đó không nhịn được mà gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Cũng trong khoảnh khắc đó, thực sự hiểu rõ một số đạo lý, sau đó trong miệng lại bắt đầu lẩm bẩm: "Ồ, thì ra là vậy, thì ra là vậy, thì ra là vậy, Tô Thành thật sự quá lợi hại, phát hiện cậu thật sự ưu tú, không hổ là tiểu vương tử đạo mộ, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, cảm thấy toàn thiên hạ hình như không có gì không hiểu, không có gì không biết, mẹ ơi, thật sự khiến tôi bội phục sát đất, tôi cảm thấy cảnh giới giữa hai chúng ta thật sự quá khác biệt, tôi thật sự rất cần phải học hỏi và noi theo cậu." Một loạt thao tác của Tô Thành khiến Bàn Tử đều bội phục sát đất, đối phương bắt đầu liên tục khen ngợi Tô Thành ở phía trước, thậm chí ở đó đủ kiểu khúm núm.

Bàn Tử làm ầm ĩ như vậy, khiến Tô Thành thực sự cảm thấy ngại ngùng, sau đó cũng tỏ vẻ rất thoải mái, vô tư lắc đầu.

"Ôi chao chao, được rồi được rồi, đừng ở đó làm mấy trò hoa mỹ đó nữa, có đáng gì đâu, tôi cũng chỉ làm việc trong phận sự, chỉ là một thao tác bình thường thôi mà, làm gì mà khoa trương đến vậy, ha ha, thực ra tôi cũng chỉ đứng ở góc độ của cái gọi là ác lang đó thôi, mau mau theo kịp nhịp điệu của tôi." Hai người nhanh chóng bắt đầu phối hợp với nhau, dùng sức lắc lư cái cầu đó, bản thân sợi xích sắt và một số thanh sắt bắt đầu chao đảo, vừa đứng ở đó, thậm chí có một con sói đi giữa đột nhiên bị một trận chao đảo, nhưng căn bản không có kinh nghiệm chiến đấu nên đã mất thăng bằng, trực tiếp rơi xuống biển lửa.

Một con sói lớn như vậy vừa mới chạm vào lửa, chỉ nghe thấy tiếng "cô đông" một cái, sau đó không thấy tung tích đâu nữa, chỉ bốc lên một làn khói trắng rồi biến mất ngay lập tức, ngay cả xương cốt của nó cũng có thể tan chảy.

“Đáng đời, bây giờ chắc biết mình ngu ngốc đến mức nào rồi chứ, ha ha, đồ rác rưởi, dám khoe khoang với tôi sao, nói cho cậu biết bây giờ căn bản không có khả năng PK, đối kháng với tôi đâu, bởi vì bây giờ ở cái trình độ này, tình hình này thực ra cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.” Mọi người phía trước cũng bắt đầu lẩm bẩm, thậm chí có người còn nghe thấy đủ loại lời oán trách, cũng muốn nhân cơ hội này mà đặt thẳng vấn đề ra, như vậy thì mọi chuyện cũng sẽ đơn giản và rõ ràng hơn một chút.

Nếu không giải quyết thỏa đáng, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì phiền phức.

Thế nên hiện tại, mọi người đều cảm thấy bị động.

Cuối cùng, ai nấy cũng phải suy nghĩ kỹ lưỡng, rồi lại cân nhắc lại một lần nữa, trong tình huống hiện tại, xem bước tiếp theo nên sắp xếp hợp lý như thế nào.

Dù sao đã gặp phải chuyện như thế này, đâu thể ba câu ba lời mà giải quyết được.

Cuối cùng, cả hai bên chỉ có thể suy tính kỹ lưỡng, rồi liên tục cân nhắc ở bên cạnh.

Ba con hồ ly vừa định lao tới, cuối cùng đã rơi thẳng xuống biển lửa.

Đương nhiên, đó là nhờ Tô Thành vừa rồi có pha xử lý cực kỳ bá đạo.

Nếu như vì di chuyển nhanh, phản ứng kịp thời, e rằng sớm đã bị một đám người khác hớt tay trên, kiếm chác rồi.

Thế nên, xét từ một góc độ nào đó, những pha xử lý của Tô Thành rất cẩn trọng, ít nhất thì hiện tại cậu ấy tràn đầy tự tin.

Nhưng cùng lúc đó, đám chó hồ ly đang truy đuổi phía sau cũng

thực sự rất nhanh.

Chương 624

Trơ mắt nhìn mục tiêu ở phía trước, chúng bất lực không làm gì được, khiến những sinh vật cấp cao này cảm thấy vô cùng uất ức.

Thế nên, có một con hồ ly mạnh mẽ lao về phía trước, sau đó nhìn về phía Tô Thành và thấy đối phương nhảy nhót khéo léo, tránh được một loạt các mối đe dọa.

Về điểm này, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc và bất ngờ, mẹ nó, đúng là có cao thủ ẩn mình, không ngờ lại xuất hiện thêm một người giỏi như vậy.

Nhìn cách con hồ ly di chuyển, Tô Thành biết hôm nay có lẽ đã đụng phải một dân chuyên rồi.

Đã gặp phải chuyện này rồi, lại bị đối phương qua mặt như vậy, thế nên đối với Tô Thành mà nói, đây cũng coi như là một thử thách thực sự.

Sau đó, Tô Thành cũng trấn tĩnh lại, khẽ nghiến răng siết chặt nắm đấm, rồi nhìn thẳng về phía trước, cân nhắc xem nên dùng cách nào hợp lý để có thể dứt điểm chúng trong một lượt.

Đã gặp rồi, không thể cứ thế bỏ qua được.

Đối với tôi mà nói, đây tuyệt đối là một thử thách thực sự.

Cuối cùng mọi người cũng lần lượt đi theo, cân nhắc xem nên xử lý chuyện này thế nào.

Nếu xử lý không đúng cách, không biết sẽ xảy ra chuyện gì phiền phức?

Khi vừa mới từ từ tiến lên phía trước, Tô Thành mấy người nhìn vào những thân ảnh đang lay động quay lại, đồng thời sắp xếp cho

bước tiếp theo.

Vừa lại gần, Tô Thành lập tức gầm lên một tiếng, mắng té tát một trận, sau đó dùng nắm đấm của mình giáng mạnh vào má trái của con sói đó.

“Cái súc sinh này trông ghê gớm đấy, xấu xí mà còn dám làm màu à?

Không đợi tao hỏi đã dám xông lên, hôm nay đã bị tao bắt gặp, vậy là mấy con chó này xui xẻo rồi, đời mày coi như xong!” Với một tràng gầm thét của Tô Thành, cả người cậu ấy khí thế như chẻ tre, sức chiến đấu thậm chí càng lúc càng mạnh, sau đó bắt đầu không ngừng lao về phía trước.

Thật không tin nổi, hôm nay nếu không có một pha xử lý bá đạo như vậy, lẽ nào lại để mấy con chó này cưỡi lên đầu ỉa sao?

Thế nên trong tình huống hiện tại, chắc chắn cậu ấy biết thời gian không còn nhiều.

Thế là mọi người bắt đầu lần lượt tiến lên phía trước, chuẩn bị đối mặt ngay lập tức.

Nhưng trong tình huống đó, cuối cùng cả hai bên không nên làm gì khác nhiều.

Thấy con hồ ly vừa hay quay lưng về phía Bàn Tử, Bàn Tử thấy cơ hội, không nói hai lời, một tay túm lấy lan can sắt, tay kia thì giơ ra, bổ cái rìu trong tay xuống.

Dùng hết sức toàn thân, một rìu nặng nề bổ xuống, bổ thẳng vào bàn chân trước của con hồ ly đó.

Vì đau đớn, con hồ ly không kịp chuẩn bị, sau đó không đứng vững được, lao thẳng đầu xuống biển lửa.

“Không lẽ ở cái xó xỉnh nhỏ bé này lại có một kẻ có sức chiến đấu siêu quần, thế thì cũng hơi quá đáng rồi đấy.

Ha ha ha, một người có thực lực vượt trội như vậy, vậy mà lại không có cơ hội gặp Hoắc Tú Tú và mấy người đó để ăn tối.

Anh Bàn cũng là người có khí phách, có thực lực, chỉ là bình thường hơi khiêm tốn thôi.” Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Bàn Tử không chờ được nữa, sau đó bắt đầu cười phá lên, thậm chí không quên khoe khoang và làm màu đủ kiểu với Tô Thành trong tình huống này.

Nghe anh ta nói một hồi, Tô Thành không nhịn được mà trợn mắt nhìn anh ta một cái thật to.

Giờ là lúc nào rồi?

Thật sự không phải lúc để khoe khoang đâu!

Nhưng trong tình huống hiện tại cũng khiến tôi cảm thấy mọi người đều hoảng loạn, dù sao gặp chuyện như vậy thật sự không đơn giản như tưởng tượng.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Bàn Tử, Tô Thành ngại quá không nỡ dập tắt sự tự tin của anh ta.

Nếu ngay từ đầu là đối phương nói, tôi có thể sẽ nói gần giống vậy, dù sao cũng không có mấy giây thời gian, bản thân nó là một chuyện nhỏ rất đơn giản.

Nhưng đối với Bàn Tử mà nói, đó lại là một thành công lớn!

Tô Thành hài lòng khen ngợi: “Rất tốt, cậu nhóc, bây giờ tâm trạng tôi rất tốt, tôi đang cân nhắc có nên dán thông báo ở một nơi dễ thấy nhất không đây.” Bởi vì bây giờ những gì cậu ấy nói, thực sự là thời gian trực tiếp liên quan đến cơ hội, cũng liên quan đến một loại kỳ ngộ, ừm.

Không thể nhảy tốt, mua được giá trị, điều đó chủ yếu phụ thuộc vào sự phối hợp của mọi người, rồi xem xét sau đó sẽ có một loạt các cảnh giới như thế nào, nếu ngay cả chút cảnh giới nhỏ nhoi này cũng không đạt được, không biết sau này sẽ xảy ra những bất ngờ gì, lúc đó cũng sẽ gặp phải một loạt rắc rối khác.

Sau hai hiệp chiến đấu, mấy con hồ ly khác sợ hãi, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn ở đó, không dám lại gần nửa bước.

Tô Thành dùng chiến thuật tâm lý này, muốn từ sâu thẳm nội tâm kích hoạt một loạt sự thất vọng, để chúng có thể thực sự đối mặt với nơi nguy hiểm này.

Đối với mấy con này mà nói, đúng là vô dụng, chẳng có ý nghĩa gì, cho dù có hiệu quả đến đâu, cũng tuyệt đối không thoát khỏi năm trung tâm thăng bằng đó, thế nên cậu ấy tự nhiên cảm thấy vấn đề này không cần phải suy xét quá nhiều.

Trong tình huống như vậy, Tô Thành tự mình cũng cảm thấy hơi bất lực, sau đó ngây người đứng nhìn ở bên cạnh, và phải mất một lúc lâu sau mới lấy lại được tinh thần.

"Gần xong rồi đúng không, Tô Thành, mau nhìn xem, chúng nó đều bị chúng ta dọa sợ rồi kìa, ha ha, nhìn huynh đệ chúng ta phối hợp, đúng là vô địch, anh em đồng lòng thì lợi hại, giờ chúng ta có nên đi trước không?" Bàn Tử ở bên cạnh bắt đầu lẩm bẩm, khi lải nhải càng lúc càng thể hiện ra sự kích động đó.

Nhìn xem, bây giờ một đám hồ ly đều bị đánh cho tan tác, e rằng cho chúng mười lá gan cũng tuyệt đối không có dũng khí đó.

Tô Thành ở một bên cười nói: "À à, anh không hiểu rồi, trong tình huống này chúng ta cần quan sát một chút." Trong mắt Tô Thành, bây giờ là thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể lơ là, dù sao thì lũ hồ ly đang ở đối diện, vẫn luôn nhìn chằm chằm chúng ta đấy, coi chúng ta

là mục tiêu hàng đầu, nếu có chút sơ hở nào, có thể sẽ cho lũ hồ ly lý do để phản công, lúc đó chúng sẽ lao tới ngay lập tức, thế nên cẩn tắc vô ưu, không đến phút cuối cùng, tuyệt đối không được dễ dàng từ bỏ.

Bàn Tử cũng gật đầu hiểu ý Tô Thành.

Chương 625

Hai anh em vừa nhìn chằm chằm vào đám hồ ly phía trước, vừa từ từ lùi về phía sau.

Sau đó hai bên giữ một khoảng cách nhất định.

Xung quanh trở nên vô cùng tĩnh lặng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở của mỗi người, thậm chí cả người cũng cảm thấy hơi choáng váng, bởi vì tình hình hiện tại thực sự còn đau đầu hơn những gì chúng ta nghĩ.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, cả hai bên chỉ có thể giữ vững lập trường.

Vừa đứng ở phía trước, vừa liên tục chờ đợi ở bên cạnh.

Chỉ cần có thể giải quyết được một số chuyện liên quan ở bên trong, thì khi so sánh sẽ trở nên đơn giản và nhẹ nhàng hơn, những chuyện tương ứng ở bên trong đó càng đơn giản và dễ dàng hơn.

Thế nên trong tình huống hiện tại, cũng cần phải suy xét kỹ lưỡng.

Tô Thành từ từ tiến lên phía trước, sau đó chuẩn bị mọi cách, nhanh chóng sắp xếp mọi việc.

Bởi vì trong tình huống này, việc đó nhất định phải được sắp xếp.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, cả hai bên chỉ có thể giữ vững tinh thần.

Tô Thành đứng ở bên cạnh quan sát một lượt, sau đó cười nói: "Nhìn lại chỗ chúng ta này, thú vị đấy, đúng là càng lúc càng thú vị." Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân ở phía đối diện cầu đều lo lắng đến phát sốt, mồ hôi đầm đìa.

Khi Bàn Tử di chuyển, miệng anh ta cứ lẩm bẩm không ngừng, căn bản không biết Tô Thành ở bên cạnh đang làm gì, ai cũng cảm thấy lo lắng trong lòng.

Trong tình huống hiện tại, đối với chúng tôi mà nói, thời gian thực sự không còn nhiều, nếu không có thêm hoặc có những phương diện khác, thì có thể tiếp tục.

Nhưng khi hai người đang lo lắng ngổn ngang, Tô Thành và Hạo Thiên Chân nhanh chóng tiến lại gần, thậm chí cố ý giữ khoảng cách với cái gọi là đàn hồ ly.

Khi lùi lại, đàn hồ ly từng chút một tiến lên phía trước, hai bên vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định.

Tô Thành cuối cùng không nén nổi lửa giận trong lòng, chỉ có thể nghiến răng, sau đó không còn cách nào khác, lập tức tự mình dẫn đầu, rồi ném một con dao trong tay ra.

Và trong khoảnh khắc đó, vũ khí trong tay cậu ấy lập tức bay ra, thậm chí nhắm thẳng vào phía trước.

Tô Thành càng lúc càng giữ vững trạng thái chiến đấu căng thẳng đó, thực sự mà nói, hiện tại là thời khắc căng thẳng tột độ.

Tô Thành căng thẳng tột độ theo sát, những người khác cũng im lặng chờ đợi ở bên cạnh.

Bây giờ thực sự cần phải suy xét kỹ lưỡng về lâu dài.

“Nhanh nhanh nhanh, Bàn Tử đi trước, đi trước, giờ không kịp nữa rồi, bây giờ nhất định phải tìm cách.” Tô Thành liền hét lên với Bàn Tử.

Bàn Tử cũng không chần chừ, lập tức chạy về phía cửa, hy vọng có thể nhanh chóng, đừng để lại gặp phải hung trạch hay gì đó.

Dù sao thì trong lúc mấu chốt này, có lẽ nên thế đúng không?

Sao lại có chuyện này chứ?

Sau đó, cả hai bên chỉ có thể im lặng một lúc.

Đừng nhìn Bàn Tử thân hình béo mập, tay chân đều rất thô, nhưng đối với cậu ấy mà nói, vẫn là một tiểu linh vật cực kỳ nhanh nhẹn.

Ví dụ như khi mấy con này định lại gần, anh ta khéo léo né tránh, né tránh các mối đe dọa, thậm chí bắt đầu né tránh mọi đòn tấn công từ hai bên trái phải.

"Ha ha, tiểu tử này tao đã biết rồi, một lũ rác rưởi lại dám đuổi theo tao à, xem chúng mày có xứng không, ha ha, trong mắt tao chúng mày mãi mãi chỉ là lũ tầm thường thôi, căn bản không có thực lực gì." Lúc này, Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, nụ cười trên mặt cũng hiện lên.

Cuối cùng Bàn Tử hai chân tiếp đất, Tô Thành ở bên cạnh vẫn đang theo dõi những người xung quanh, chịu trách nhiệm đoạn hậu, lẽ ra anh ta cũng có thể chạy ngay sang bờ bên kia như Bàn Tử, nhưng anh ta không làm vậy.

Bởi vì anh ta biết nếu cứ thế bỏ đi, thì đám hồ ly đó có thể còn đáng sợ hơn những gì anh ta tưởng tượng, sẽ từng bước từng bước bám sát, hậu quả cũng sẽ không thể lường trước được, thế nên đó cũng là vấn đề cần phải cân nhắc.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều đứng ở phía đối diện, không ngừng gọi tên Tô Thành, hết lần này đến lần khác.

"Mau quay về đi, Tô Thành mau quay về đi." "Đúng đúng đúng, Tô Thành, mau quay về đi, đừng lãng phí thời gian ở đó nữa, đừng có cái chủ nghĩa anh hùng cá nhân, trong tình huống này nhất định phải mau chóng quay về, nếu không thì không còn mạng nữa đâu, cầu xin cậu

đấy, đừng có bốc đồng.” Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú đều không ngừng gọi tên Tô Thành, có một cách, hy vọng Tô Thành có thể nhanh chóng quay về, đừng có ở đó mà tự cho mình là thông minh, bởi vì trong tình huống này thực sự có quá nhiều yếu tố.

Nếu cứ tiếp tục ở đó, tiếp theo có thể chỉ còn nước bỏ mạng, dù sao thì cảm thấy hoảng loạn, nơi này thực sự là một địa điểm cực kỳ nguy hiểm.

Đối mặt với một loạt tiếng gọi, Tô Thành vẫn đứng ở bên cạnh không hề lay động, khi nghe thấy tiếng gọi thì bật cười ha ha hai tiếng.

“Yên tâm đi, về mặt này tôi là chuyên nghiệp đấy, cứ yên tâm đứng bên cạnh xem tôi biểu diễn là được, lát nữa nếu tôi biểu diễn tốt thì nhớ thả cho tôi một tràng 666 nhé.” Giờ là lúc nào rồi, Tô Thành cảm thấy những lời mình nói ra thật sự khiến người bình thường căn bản không thể hiểu được, thậm chí còn không thông.

Hoắc Tú Tú đứng cách đó không xa, nước mắt cứ liên tục chảy ra!

Cô bé cảm thấy Tô Thành quá không nghe lời, rõ ràng là đang đặt sinh tử của mình ra ngoài, nếu cứ thế này thì có thể sẽ trực tiếp gây ra mối đe dọa cuối cùng, vậy thì thật sự không biết phải làm sao?

“Tô Thành, đồ siêu cấp đại ngốc, tại sao cậu lại ngốc đến thế?” “Lần sau tôi tuyệt đối sẽ không cho phép một mình cậu ở lại, tuyệt đối không cho phép một mình cậu mạo hiểm.” Trong lúc nói chuyện, Hoắc Tú Tú nắm chặt nắm đấm, cả khuôn mặt cũng hiện lên vẻ kiên định, quyết đoán.

Thực ra trong lòng cô bé rất rõ ràng, Tô Thành làm như vậy thực sự là vì cả đội, nhưng Hoắc Tú Tú không thể yên tâm được.

Bởi vì trong mắt Hoắc Tú Tú, Tô Thành làm như vậy thì có khác gì

đi chịu chết đâu?

Trong tình huống sau đó, Tô Thành một cước đá văng con hồ ly ở phía trước nhất đang lao tới, sau đó khéo léo nhảy lùi về phía sau một cách tĩnh lặng, tự do thoát hiểm.

Chương 626

Tôi thấy không có nguy hiểm gì.

Bởi vì trong tình huống này, thực sự khiến người ta cảm thấy uất ức, thậm chí cũng cảm thấy hoảng loạn, may mà phản ứng khá nhanh, dưới một pha xử lý bá đạo, đã tránh được nguy hiểm.

Tô Thành đứng bên cạnh bĩu môi cười ha ha, sau khi đơn giản lắc lắc vai, cậu ấy cũng đang suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Thật sự không có chuyện gì mà hôm nay không giải quyết được trong tình huống hiện tại, đối với cậu ấy mà nói, đây bản thân là một vấn đề rất đơn giản, giải quyết nhẹ nhàng và thuận lợi như vậy.

Sau khi một cước đá bay con hồ ly gần nhất, Tô Thành thực sự lăn một vòng, sau đó khéo léo tránh được mọi nguy hiểm.

Tô Thành vừa mới lại gần Bàn Tử, Hạo Thiên Chân lập tức nắm lấy tay anh ta kéo lại trước mắt, và thuận thế chuẩn bị đưa anh ta sang một bên, bởi vì tình huống này thực sự khiến người ta cảm thấy bị động.

“Nhanh nhanh nhanh, mau chóng đi thôi, trong tình huống hiện tại, mọi chuyện thực sự rất bị động, chúng ta mau đi thôi, bây giờ tôi thật sự không có thời gian.” Trong tình huống hiện tại, mọi người cũng không ngừng nhắc nhở ở phía trước, và khuyên nhủ hết lần này đến lần khác, hy vọng đối phương có thể nhanh chóng tìm cách tập hợp lại.

Bởi vì trong tình huống này, thực sự cần phải từng bước tiến hành về lâu dài.

Nếu không thể giải quyết chi tiết mọi việc, không biết sau này sẽ

xảy ra vấn đề gì.

Đối với Tô Thành mà nói, mặc dù hiện tại hai chân đã chạm đất, nhưng trò chơi mới chỉ bắt đầu mà thôi, bởi vì dù sao thì trong tình huống hiện tại đâu thể đơn giản như vậy được.

Trong tình hình hiện tại, cậu ấy bắt đầu hít thở sâu liên tục, và từ từ tiến về phía trước.

Bởi vì chuyện này thực sự phức tạp hơn những gì chúng ta nghĩ.

Cuối cùng Tô Thành nhanh chóng tiến lên, sau đó lập tức nói với Bàn Tử: "Nhanh nhanh nhanh, lão Bàn, cậu đang làm gì thế?

Giờ là lúc nào rồi, còn lãng phí thời gian, mau mau lấy cái đồ đó ra, cái pháo phù dung kia mau mau đưa ra đây!" Trong tình huống này, Tô Thành cũng tâm lý rõ ràng tình cảnh hiện tại, thế nên cậu ấy cũng không ngừng liên tục nhắc nhở, và đưa ra một loạt lời khuyên.

Bàn Tử lập tức hiểu ý Tô Thành, sau đó ngay lập tức quay đầu, và giơ cái rìu trong tay ra.

Anh ta không do dự, trực tiếp lấy ra cái rìu trong tay, lao thẳng về phía trước, và từng chút một lại gần, chuẩn bị nhanh chóng giơ ra.

Trong tình huống hiện tại, tôi cũng biết một loạt vấn đề mà chúng ta đang gặp phải, khiến người ta cảm thấy đau đầu.

Cuối cùng chỉ có thể cùng nhau cân nhắc xem bước tiếp theo nên sắp xếp mọi việc thế nào.

Cầm cái rìu trong tay, Tô Thành bình tĩnh lại, sau đó nhìn chằm chằm vào vị trí bên cạnh, và ở trong một tình thế vững chắc như vậy, bắt đầu hít thở sâu liên tục.

Cuối cùng, cầm cái rìu trong tay nhanh chóng bổ tới, hết lần này đến lần khác bổ xuống.

Bởi vì tình hình hiện tại, nhất định phải cố gắng hạ gục mấy thứ đó, như vậy thì nhất định phải trực tiếp đánh đổ chúng.

Nếu không thể giải quyết chi tiết mọi chuyện, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì phiền phức.

"Đồ khốn kiếp, thật sự nghĩ rằng mình mạnh đến thế sao?

Nói cho lão tử biết hôm nay nhất định phải giết chết mày, tao hỏi mày xem, hôm nay mày dám thoát khỏi mắt tao sao, phải hỏi xem mày có đồng ý không." "Yên tâm mà chết đi, hôm nay tất cả bọn mày đều phải xuống địa ngục." Tô Thành hết lần này đến lần khác bổ xuống, thậm chí không ngừng dùng rìu tiếp cận và va chạm vào những sợi xích sắt liên tục đó.

Thực ra làm như vậy, là để có thể thực sự làm đứt toàn bộ sợi xích sắt, sau đó đẩy lũ hồ ly đó xuống.

Nhưng cuối cùng không ai ngờ rằng mọi chuyện lại khó khăn đến thế.

Ai ngờ Tô Thành dùng hết sức lực, sau một trận đập phá điên cuồng, cả người cậu ấy mồ hôi đầm đìa, thậm chí thở hổn hển không ngừng, và càng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nhưng không đơn giản như trong tưởng tượng, nếu không làm tốt không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì phiền phức, những chuyện phát sinh sau đó cũng càng khiến người ta cảm thấy vất vả.

Bàn Tử cũng ở bên cạnh luôn nhìn chằm chằm.

Trong tình huống hiện tại, ngoài việc phá hủy cây cầu treo này ra, không còn cách nào thuận tiện hơn để xử lý, bởi vì chuyện này khiến người ta cảm thấy bối rối, không kịp trở tay.

Thế nên trong tình huống hiện tại, điều duy nhất có thể làm là nhanh chóng tìm cách đập nát cây cầu treo này, như vậy thì nó sẽ bị

gãy đôi, và cũng có thể một lần nữa giành lại được một mạng sống.

Nếu không, thì đối với chúng ta mà nói, chuyện ở bên sông này hoàn toàn vô nghĩa.

Cuối cùng, trong tình huống này thực sự cần phải bình tĩnh lại, bởi vì bây giờ thời gian thực sự không còn nhiều.

Vừa từ từ đi về phía trước, lại bắt đầu siết chặt nắm đấm, tất cả đều đang suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Nếu không giải quyết được chuyện này, xử lý không đúng cách, không biết bước tiếp theo sẽ an toàn như thế nào.

Cuối cùng, mọi thứ trở nên tĩnh lặng.

Tô Thành đứng ở bên cạnh, cân nhắc công việc tiếp theo, và suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Sau khi liên tục thử đi thử lại mấy lần, đột nhiên dùng sức, cuối cùng bổ một nhát xuống, bổ mạnh vào sợi xích sắt bên cạnh đó, trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng "hoa lạp", trong nháy mắt, phía dưới, cũng thấy một đống đồ vật rơi lả tả xuống.

Tôi thấy cây cầu sắt kia bị đánh sập trực tiếp, sau đó lập tức rơi xuống phía dưới, trong nháy mắt lăn xuống đáy, Tô Thành khẽ thở phào nhẹ nhõm, "Tốt quá rồi, xem ra đã giành lại được một mạng sống, ban đầu cứ tưởng rắc rối, bây giờ xem ra cuối cùng cũng điều chỉnh lại được trạng thái rồi.

Tốt quá rồi, tốt quá rồi, tmd tốt, vừa rồi tiểu gia phản ứng khá nhanh, lũ rùa con chết hết đi, từng đứa từng đứa chết hết đi." Trong tình huống như vậy, Tô Thành cũng mặc kệ, sau đó hết lần này đến lần khác trào phúng, thậm chí trực tiếp giơ ngón giữa về phía chúng.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, việc quay người rất đơn giản và nhẹ nhàng, chỉ là một cái lắc thôi, thậm chí thực sự không đáng nhắc

đến.

Chương 627

Trong tình huống hồ nước, phía dưới ầm ầm, tất cả đều rơi xuống phía dưới, trong nháy mắt lao xuống đáy.

Trong tình hình hiện tại, hai bên nhân viên chỉ có thể điều chỉnh lại trạng thái.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, tất cả mọi người chỉ có thể bình tĩnh một chút.

Bởi vì bây giờ, chỉ có thể nhân cơ hội này mà dừng lại đúng lúc, đám hồ ly đang đứng trên sợi xích sắt, trong khoảnh khắc đó, hoàn toàn không thể đỡ nổi, tất cả đều rơi xuống đất.

Bởi vì tình huống hiện tại bản thân rất đơn giản, trong nháy mắt phía dưới tất cả đều lần lượt rơi xuống phía trước.

Và trong khoảnh khắc đó, thần kinh của tất cả mọi người cũng bắt đầu từ từ tiến lên.

Tiếp theo, khi nghe thấy tiếng động ở vị trí phía trước, xuất hiện một tràng tiếng "phốc phốc", cùng với một loạt những thứ rơi như trút nước xuống phía dưới, cái gọi là hồ ly đều rơi vào một cái gọi là dung nham lửa.

Từng con từng con một rơi xuống, có thể thấy khói đặc cuồn cuộn bốc lên, thậm chí không ngừng sủi bọt, đối với tôi mà nói, đó cũng là đối phương.

Thế nên bây giờ cũng bĩu môi, sau đó há miệng cười đủ kiểu, "Tốt quá rồi, làm vậy đối với tôi mà nói, cũng coi như một khởi đầu mới.

Ai da, cứ tưởng là rắc rối, không ngờ lại kịch tính đến vậy, ha ha, tốt quá rồi, thật sự tuyệt vời quá, bây giờ thoải mái thật." Tô Thành

đứng bên cạnh cười ha ha, sau khi khoanh tay lại, cậu ấy cũng nhìn một cách mãn nguyện.

Sau khi Tô Thành có một pha xử lý bá đạo, hai bên đã bình tĩnh lại, thậm chí cảm thấy bây giờ đột nhiên di chuyển nhanh chóng, thành công kéo giãn khoảng cách.

Thậm chí ở giai đoạn cuối cùng, sau khi bĩu môi, cả người trong lòng chợt cảm thấy sung sướng.

Trong tình huống như vậy, ai nấy đều cảm thấy vô cùng vui vẻ trong lòng.

"Trời ơi, tốt quá rồi, tốt quá rồi, giờ chúng ta thực sự rất thoải mái." Tô Thành đứng ở một bên đơn giản hoạt động gân cốt, sau đó tiện tay đặt cái rìu sang một bên.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành một lần nữa trở thành cao thủ ưu tú và bá đạo nhất trong cả đội.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều lần lượt chạy lên phía trước, từng người một giơ ngón tay cái liên tục khen ngợi.

"Thật sự quá mạnh rồi, thật sự rất xuất sắc, không ngờ lại lợi hại đến vậy, trong tình huống hiện tại, tuyệt đối là một sự tồn tại bá đạo nhất." Nói xong, bắt đầu lần lượt chạy lên phía trước, và không ngừng giơ ngón tay cái, liên tục khen ngợi lẫn nhau.

Đối mặt với những lời khen ngợi này, Tô Thành chỉ cười ha ha, "chuyện nhỏ thôi", đối với tôi mà nói, thật sự tất cả đều không đáng để nói.

Trong khoảnh khắc mấu chốt hiện tại, ban đầu cứ tưởng thể hiện thẳng thừng cũng sẽ có vẻ điềm tĩnh như vậy.

Trong tình huống như vậy, hai bên đều suy nghĩ kỹ lưỡng và một lần nữa điều chỉnh lại trạng thái.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, mọi người đã ổn định lại, cần nhân cơ hội này để sắp xếp lại một số việc cho bước tiếp theo.

Khi Tô Thành lặng lẽ tiến lên phía trước, cậu ấy bắt đầu suy nghĩ, tiếp theo nên làm gì?

Nếu sắp xếp như vậy mà xử lý không đúng cách, không biết bước tiếp theo sẽ gặp phải vấn đề gì, đương nhiên rồi, chuyện này cũng thực sự cần phải suy xét kỹ lưỡng về lâu dài.

Sau đó, hai bên một lần nữa trấn tĩnh lại.

"Được rồi, chúng ta mau đi thôi, nơi này không nên ở lâu, bây giờ chúng ta nhất định phải an toàn và nhanh chóng rời đi, bởi vì dù sao thì nơi này cũng không phải chỗ để ở lâu dài, chúng ta nhất định phải đi trước rồi mới an toàn được." Ai cũng đang cân nhắc ở phía trước, lại không ngừng nhắc nhở đủ kiểu, thậm chí còn không ngừng đưa ra đủ loại biện pháp, hy vọng các nhân viên có thể sắp xếp lại.

Nếu không giải quyết được, không biết sau này sẽ gây ra rắc rối gì, lúc đó cũng càng khiến người ta đau đầu, đây đương nhiên là điểm khó khăn nhất đối với chúng ta.

Cuối cùng các nhân viên hai bên bắt đầu tiếp tục cân nhắc.

Cuối cùng hai bên bắt đầu cân nhắc bước tiếp theo có sự sắp xếp tốt hơn.

Bên ngoài, mỗi người cầm một ngọn lửa, tiếp tục đi theo hướng đó về phía trước, xem xét xem khi nào mới có thể nhanh nhất đến được đích.

Bàn Tử vừa đi vừa nói: "Trên đường trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu lần này mà thật sự không kiếm được một món hời lớn ở bên trong, không kiếm được một khoản tiền lớn, thì thật sự có lỗi với chúng ta, trên đường phải chịu đủ loại kinh hãi và gian nan, tmd, tôi

thật sự cảm thấy như đang ở trong một địa ngục.” Nghe Bàn Tử thỉnh thoảng than thở liên tục, cả lòng cảm thấy bất lực, thậm chí trong lòng không ngừng cảm khái, bởi vì bây giờ thật sự không biết bước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghe xong một loạt điều chỉnh, Tô Thành cũng chỉ “à à” một trận cười khổ, biết trách ai bây giờ, gặp phải chuyện như vậy thực sự còn đau đầu hơn trong tưởng tượng.

Sau đó khẽ vỗ vai đối phương, rồi bắt đầu một loạt lời an ủi, thực sự cần phải khiến đối phương có thể thực sự bình tĩnh lại.

“Vậy được rồi, bớt nói nhảm đi, suốt ngày cứ thế thôi, ừm, cứ mãi ở đó mà cằn nhằn đủ kiểu, bây giờ chỉ tổ thêm rắc rối thôi, cứ yên ổn ở bên cạnh mà đợi đi.” Nói xong tôi trợn mắt nhìn Bàn Tử, vì cái tên nhóc đó vừa rồi cũng thể hiện khá ghê gớm, khiến tôi hơi có tinh thần một chút, nếu không thì không biết sau này sẽ thực sự xảy ra chuyện gì, sẽ gây ra những chuyện khác.

Thế nên cuối cùng không tiếp tục lãng phí thời gian, mà nhanh chóng sắp xếp hợp lý cho bước tiếp theo, xem xét nên xử lý thế nào.

Bàn Tử nghe xong một loạt, cũng há miệng cười ha ha, sau đó nhìn cả khuôn mặt hiện lên một vẻ đắc ý, trông có vẻ rất hài lòng với một số phương thức tổng thể liên quan, ít nhất thì anh ta biết bây giờ nên muốn gì, không nên muốn gì.

Thực ra trong phán đoán ban đầu của mình, Bàn Tử biết nơi này nhất định có một ngôi mộ lớn, lần này đáng lẽ là vị trí có thể xử lý, lại nên ở gần đó.

Thế nên trong tình huống hiện tại, nhất định phải tìm mọi cách, nhanh chóng xử lý toàn bộ vấn đề càng sớm càng tốt.

Đương nhiên rồi, qua lần này cũng tự nhiên khiến chúng ta có thể

hiểu được, những gì đang trải qua bây giờ, một chút, cũng biết bây giờ nên xử lý những việc gì.

Trong tình huống như vậy, mọi người đều khẽ gật đầu.

Cuối cùng bắt đầu từ từ tiến về phía trước.

Trọng điểm là sau khi lặng lẽ tiến về phía trước, ai nấy đều tỏ ra cẩn thận, từng bước ép sát thì luôn nương tựa vào vị trí bên cạnh.

Chương 628

Và đang suy nghĩ xem bước tiếp theo có thể hoàn thành việc gì, nên xử lý toàn bộ mọi việc như thế nào.

Khi vừa mới tiến gần về phía trước, đột nhiên Bàn Tử ở một bên không nhịn được mà hít hít mũi, và lẩm bẩm trong miệng: "Không đúng, tôi thấy xung quanh hình như có một mùi gì đó, có ai ngửi thấy không, có ai cảm thấy xung quanh đang xảy ra một loại khí tức khá kỳ lạ không?" Nói xong Bàn Tử không ngừng, còn lắc đầu vươn người ra, không ngừng gãi đầu, cảm thấy hơi khó hiểu, thế nên bắt đầu liên tục suy nghĩ.

Bị Bàn Tử làm cho vậy, Hoắc Tú Tú và Tô Thành đều lần lượt đi theo, sau đó quan sát một cách ngẫu nhiên, rồi lại cân nhắc một số tình huống.

Ban đầu mọi người không để ý, nhưng sau đó, mọi người dường như thực sự cảm nhận được ít nhiều tình huống.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều tập trung lại suy nghĩ.

Tô Thành cũng luôn đứng bên cạnh quan sát, nếu không nhầm thì vấn đề hẳn là xuất hiện ở khu vực xung quanh.

Cuối cùng, từ góc độ của tôi, tôi bắt đầu tiếp tục phân tích theo cách riêng của mình.

"Chuyện gì vậy?

Nếu thật sự là như thế, chẳng lẽ có vấn đề gì lạ sao?" Tô Thành cũng bắt đầu liên tục hỏi han để tìm hiểu, đồng thời chuẩn bị cho những việc tiếp theo.

Sau khi bị hỏi, Bàn Tử chỉ còn biết gãi gáy, rồi cười khổ nói: "Đúng vậy, vừa nãy tôi có cảm giác, ở khu vực xung quanh đây.

Nếu không nhầm thì hẳn là ở ngay bên cạnh.

Chết tiệt, xem ra chúng ta đúng là đã đụng phải chuyện rồi, tôi thật không biết rốt cuộc là chuyện gì nữa?" Vừa nói, Bàn Tử vừa không ngừng gãi gáy, miệng vẫn lẩm bẩm không dứt.

Chẳng phải như vậy sẽ hơi rắc rối sao?

Thậm chí ai nấy cũng đều cảm thấy đau đầu, nếu bước tiếp theo mà thật sự xảy ra chuyện gì, không biết sẽ gây ra rắc rối gì nữa.

"Tôi ngửi thấy mùi hơi giống axit lưu huỳnh.

Mọi người tuyệt đối đừng hoảng loạn, đừng có làm càn.

Nếu không nhầm thì, đoán chừng bên trong sẽ có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Bởi vì tình hình hiện tại cho thấy, tám chín phần mười bên trong có chứa một ít axit lưu huỳnh, cho nên nhất định phải cẩn thận, cực kỳ cẩn thận." Trong tình huống như vậy, Tô Thành vẫn luôn nhắc nhở đủ kiểu với những người bên cạnh, để mọi người có thể bình tĩnh lại, vì hiện tại đúng là thời gian chỉ có thể chờ đợi.

Sau khi nghe vậy, Bàn Tử ở một bên cũng liên tục gật đầu.

Có thể là sau đó, mọi người ngồi sang một bên phòng, bắt đầu cẩn thận sờ soạng những thứ bên trong.

Xung quanh đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy dù chỉ một chút động tĩnh nhỏ nhất bên trong.

Ngay cả Tô Thành cũng luôn quan sát động tĩnh bên trong.

Bởi vì rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại kỳ lạ như vậy?

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, não bộ của mọi người đều bắt đầu quay cuồng, dòng suy nghĩ trong đầu mỗi người cũng không ngừng điều chỉnh.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, cần phải suy nghĩ nhiều hơn, cần phải cân nhắc kỹ lưỡng lâu dài.

Chỉ có như vậy mới có thể phân tích toàn bộ sự việc một cách thỏa đáng hơn.

Nếu xử lý không ổn thỏa, không biết sau này sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Cho nên, chỉ đơn thuần dựa vào một điểm, tự nhiên mọi người sẽ biết những rắc rối mà mình gặp phải.

Tô Thành cũng sắp xếp lại suy nghĩ.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, làm sao có thể giữ nguyên không đổi được?

Nhất định phải nghiêm túc suy nghĩ, tìm ra cách xử lý hợp lý và thỏa đáng hơn cho bước tiếp theo.

Đi đến góc tường, Tô Thành bắt đầu cẩn thận cạo bóc.

Những thứ đã vương vãi khắp nơi trước mặt, thực sự cảm giác như đang xử lý một số vấn đề trước mắt.

Toàn bộ khu vực xung quanh cũng đặc biệt yên tĩnh, tĩnh lặng một cách đáng sợ.

Tô Thành đã cẩn thận đi theo.

Trong tình huống hiện tại, làm sao có thể như tưởng tượng được, lại có thể bày ra rõ ràng trước mắt như vậy.

“Nhanh!

Nhanh lên!

Mọi người mau bịt miệng lại!

Nếu tôi không nhầm thì thứ này có độc!

Chương 629

Bây giờ tất cả chúng ta lập tức rời khỏi đây!

Đừng lãng phí thời gian nữa, thời gian không còn nhiều!" Trong tình huống đó, Tô Thành lập tức nói với những người bên cạnh, cũng như ứng biến đưa ra lời khuyên cuối cùng.

Mọi người nghe vậy đều nhao nhao gật đầu, lập tức dùng tay che miệng mũi.

Tô Thành cũng phá vỡ toàn bộ lớp vữa tường đó, thậm chí còn từ từ bóc thẳng ra ngay trước mắt mọi người.

Điều này khiến mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không phải điều mà người bình thường có thể hiểu được.

Mọi động tác của Tô Thành đều rất nhỏ, sợ rằng sẽ chạm phải những nguy hiểm bên trong, thậm chí gây ra những rắc rối không cần thiết.

Cho nên, nói cách khác, thực sự cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng lâu dài.

"Con mẹ nó, kỳ quái quá!

Xem ra chúng ta lại gặp vấn đề rồi!" Tô Thành đứng bên cạnh cũng xoa xoa cằm, sau đó mím môi, chỉ ra những cách xử lý tốt hơn cho bước tiếp theo, rồi hoàn thiện toàn bộ sự việc một cách thỏa đáng hơn.

Cuối cùng, các thành viên trong nhóm cũng đã xử lý vấn đề này tốt hơn.

Vì bên trong có mối đe dọa, trước tiên phải tìm cách để mọi người lẳng lặng rời đi ngay lập tức.

Sau đó, Tô Thành cũng rất cẩn thận để mọi người cùng nhau rời đi.

Dù sao thì, luồng khí tức nguy hiểm này, nếu không cẩn thận, có thể làm tổn thương tất cả mọi người.

Cuối cùng, cẩn thận né tránh một loạt nguy hiểm phía trước.

Cũng là một pha xoay người cuối cùng sang phía bên trái.

Thậm chí sau một bước ngoặt cuối cùng, mọi người bắt đầu điều chỉnh lại tình hình chung.

Sau khi quay người, mọi người đã đứng trước mặt nó.

Cuối cùng, trên mặt ai nấy cũng đã có nụ cười.

Tô Thành cũng từ từ tiến về phía trước.

Điều này thực sự khiến mọi người cảm thấy đau đầu.

Đến phút cuối, các thành viên hai bên đều mở miệng, rồi lại không ngừng vuốt thái dương, bắt đầu bàn bạc theo cách xây dựng, kéo toàn bộ suy nghĩ của mọi người trở lại đúng quỹ đạo.

Bởi vì tình hình được điều chỉnh lại, nên trong đầu mỗi người lại có một chút suy nghĩ rõ ràng hơn.

Khi Tô Thành quan sát vị trí trước mắt, anh ấy cũng cười ha hả, tủm tỉm nói: “Ha ha, đơn giản vậy thôi mà.

Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này mà cũng không giải quyết được thì đúng là chẳng có tí chiêu trò nào để dùng nữa rồi.” Nếu đi lên phía trước, đường bị chặn, xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ, bên trong chắc chắn có phương pháp hóa giải.

Đến phút cuối, cả hai bên nhất định phải sắp xếp lại suy nghĩ thật kỹ, rồi mới cân nhắc đến những tình huống cụ thể chưa biết trước mắt.

Cuối cùng, hai bên cùng nhau đứng bên cạnh quan sát.

Ngay sau đó Tô Thành quay người, tìm kiếm khắp nơi ở khu vực xung quanh.

“Lúc này tuyệt đối đừng nóng nảy, đừng khó chịu, nhất định phải cẩn thận tỉ mỉ, vì tôi biết đáp án nằm ở xung quanh đây.

Chúng ta cũng phải kiểm tra hợp lý, bởi vì trong tình huống hiện tại nhất định phải có ý tưởng mới được.

Dù sao thì, vào thời điểm quan trọng này mà nông nổi là chết chắc!” Lúc này Tô Thành bên cạnh liên tục nhắc nhở, không ngừng nói cho đối phương, cũng hy vọng mượn cơ hội này để mọi người có thể hiểu rõ một số đạo lý tương ứng.

Sau khi nghe những sắp xếp tương ứng này, những người bên cạnh đều nhao nhao gật đầu, ai nấy cũng bắt đầu điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Nếu muốn giải quyết toàn bộ vấn đề, thì thực sự cần phải có sự sắp xếp hợp lý.

Cuối cùng, các thành viên hai bên đều bắt đầu điều chỉnh lại, cũng hy vọng có thể ứng phó với toàn bộ sự việc một cách hợp lý hơn, cũng cần phải điều chỉnh trạng thái một cách ổn định hơn.

Cuối cùng cũng chỉ có thể phân tích lại toàn bộ suy nghĩ.

Sau đó, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Dù sao thì, hiện tại đang trải qua những vấn đề liên quan, làm sao có thể đơn giản như trong tưởng tượng được?

Chuyện này thực sự khiến ai nấy cũng đều cảm thấy đau đầu, phiền muộn.

Trong tình huống hiện tại, thực sự cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, lâu

dài.

“Chuyện gì vậy?

Tự nhiên không ngừng xuất hiện thứ này, lại vừa khéo xuất hiện ngay trước mắt, nhất định là có nguyên nhân.

Chúng ta cứ bình tĩnh đã, tôi cảm giác bên trong chắc chắn còn có bí ẩn khác, chắc chắn sẽ phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng.

Chương 630

Nhất định phải đợi một lát để bình tĩnh lại, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra thì sau này sẽ rất khó xử lý.” Lúc này Tô Thành bên cạnh không ngừng nhắc nhở với đủ loại tâm tư, cũng như trong tình hình hiện tại thực sự cần phải có sự sắp xếp hợp lý, rồi giải quyết mọi việc một cách đơn giản và thỏa đáng hơn.

Tương tự, mọi người cũng đều nhao nhao gật đầu, ai nấy đều phải suy nghĩ.

Cũng đang chờ xem cảnh tiếp theo sẽ xuất hiện những vấn đề liên quan như thế nào.

Cuối cùng, hai bên cũng chỉ có thể khẽ xoa xoa môi, rồi hình thành những suy nghĩ trầm tĩnh.

Sau một pha xoay người cuối cùng, Tô Thành vừa khéo liếc mắt nhìn phía trước, sau đó ánh mắt quét qua là biết sự thật bày ra trước mắt, cũng biết điều này sẽ khiến mọi người càng thêm hiểu rõ.

Nói cách khác, đây sẽ là một lựa chọn rất tuyệt vời.

Cuối cùng, Ngô Tà mắt khá tinh tường, đột nhiên nhìn thấy một vị trí trên bức tường, hình như có một vài thứ được đặt nhẹ nhàng, giống như một chiếc la bàn sao.

“Mọi người mau nhìn kìa, hình như là Cửu Tinh La Bàn!

Thật sự kỳ lạ quá đi!

Cảm thấy khó hiểu làm sao, kỳ quái thật, khiến người ta không thể lý giải nổi.” Trong tình huống như vậy, Ngô Tà không ngừng nhắc nhở những người bên cạnh, cũng liên tục hỏi han, để đối phương có thể nhanh chóng hỏi rõ, hiểu được rốt cuộc là chuyện gì.

Cho nên, anh ta cảm thấy vô cùng sốt ruột, liên tục ra hiệu đủ kiểu với Tô Thành.

Sau khi bị gọi, Tô Thành cũng lập tức đi theo, rồi nhanh chóng xem xét tình hình.

Quả thực cũng như lời Ngô Tà nói, vấn đề này cũng cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Vì vậy, sau đó Tô Thành lập tức đi đến phía trước, rồi xem xét một số sự việc cụ thể liên quan.

Anh ta nhanh chóng đến gần, chuẩn bị đánh nhanh thắng nhanh, nhanh chóng xử lý vị trí này, rồi xem xét tình hình cụ thể.

Trước mắt quả thực có một thứ giống như la bàn phương Bắc, vừa khéo xuất hiện ở vị trí phía trước.

Chỉ cần cẩn thận, quét mắt một cái là biết nó xuất hiện ở đây.

Tương tự, từng người một nhìn đều rất tự tin, mong muốn có thể nhanh chóng tìm ra nguyên nhân bên trong, hiểu được toàn bộ thứ này.

Tốt rồi, sau một loạt phân tích đó, Tô Thành vừa khéo chú ý đến một điểm, cũng biết đó chính là nơi mà anh ta đã luôn cân nhắc trước đây.

Sau đó, ai nấy cũng xoa xoa tay, cười ngoác miệng không ngừng.

“Ai da da, đúng là công phu không phụ người có lòng!

Tuyệt vời!

Hôm nay chúng ta gặp may rồi, rõ ràng là kiếm được món hời lớn!

Ha ha ha, như vậy thì còn sợ gì nữa chứ?

Chẳng ngờ lại vui sướng đến thế này!” Tô Thành và mấy người bên cạnh bắt đầu liên tục cười không ngớt.

Thậm chí khi xoa tay, trong lòng mỗi người đều cảm thấy như được mỗi lần (lợi lộc), bởi vì thực sự khiến họ cảm thấy có chút bất ngờ, thậm chí cả người họ cũng tràn ngập niềm vui.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú nhìn thấy thì lại mù mịt, thậm chí khi gãi đầu còn cảm thấy cả người có chút lo lắng, vẻ mặt đầy sự tò mò kỳ lạ, thậm chí không biết phải làm sao, bước tiếp theo rốt cuộc có những sắp xếp tương ứng nào.

Dù sao thì, về phương diện này, họ hoàn toàn không hiểu tình hình, cho nên đối với vấn đề này, đủ loại chuyện đau đầu cũng trực tiếp hiện lên.

Bàn Tử còn xòe tay ra, rồi nhìn Tô Thành ở một bên, bày tỏ sự bất đắc dĩ, nói: "Tô Thành, tôi dù sao cũng cảm thấy không giải quyết được đâu.

Hay là cứ giao cho cậu giải quyết đi.

Tôi thì, bây giờ thật sự không có chút năng lực nào, có lẽ đúng là năng lực không đủ." Trước mặt mọi người, Bàn Tử thể hiện một vẻ mặt bất đắc dĩ, thậm chí còn thở dài một tiếng, luôn cảm thấy có chút đau đầu, cạn lời.

Đúng lúc đó, Tô Thành cũng chỉ có thể gật đầu liên tục, rồi trong tình huống này, anh ta lại một lần nữa tiến vào một vòng điều chỉnh.

"Yên tâm đi, chút chuyện nhỏ này cứ giao cho tôi, các cậu đừng phí sức nữa.

Ha ha, tôi không tin được là dưới kỹ năng chuyên nghiệp của Tô Thành này mà lại không giải quyết được chuyện này.

Nếu không xử lý được thì thật vô nghĩa, chẳng lẽ cứ đứng đực ra một bên sao?" Nói rồi, Tô Thành thực sự cảm thấy tràn đầy tự tin, tay đặt lên (ngực/tay kia), rồi chuẩn bị khoe khoang một chút tài năng.

Bởi vì nếu có thể, hôm nay đúng lúc có thể an tâm mạnh dạn xử lý.

Đúng như câu nói, không có kim cương thì đừng hòng nhận việc gốm sứ.

Không có năng lực thì thật sự không dám tùy tiện chấp nhận phân tích của đối phương, đây chính là một màn thao tác bá đạo nhất.

Cuối cùng, Tô Thành lập tức gật đầu chấp nhận một loạt sắp xếp của đối phương, sau đó anh ta trực tiếp chạm tay vào, rồi nắm giữ phương án giải quyết.

Thậm chí sau đó, anh ta còn kiểm soát toàn bộ mối nguy hiểm, thậm chí còn nắm chặt lấy toàn bộ vấn đề, kéo mọi thứ ra.

“Hệ thống, lập tức tìm kiếm cho tôi!

Chương 631

Bây giờ tôi nhất định phải xử lý thỏa đáng, toàn bộ vấn đề này nhất định phải có ảnh hưởng thực sự, đồng thời có thể biết rõ nguyên nhân cụ thể." 【Đinh!

Hệ thống tinh giản thông báo: Lệnh liên quan của Chủ nhân đang được tìm kiếm, xin đợi chút...】【Chúc mừng Chủ nhân, tiểu chương trình của hệ thống đã hoàn thành, đang tiến hành đẩy giao diện dựa trên nhu cầu liên quan của ngài, xin chú ý kiểm tra!】【Hệ thống cần tiêu tốn 888 điểm kinh nghiệm để đổi lấy, có đổi dữ liệu liên quan ngay lập tức không?】 Cảm thấy hệ thống tiểu chương trình đã liên tục thông báo, trên giao diện nhanh chóng hiện ra một cửa sổ lựa chọn, thậm chí trên đó còn hiển thị thông tin.

Cửa sổ bật lên trước mắt trực tiếp phụ thuộc vào nút xác nhận và nút hủy bỏ.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, Tô Thành mỉm cười, "Tuyệt vời quá!

Ai da da, đúng là không làm mình thất vọng!

Nếu gần như vậy thì đúng là vui sướng không tả nổi rồi!" Tô Thành cảm thấy, trong lòng anh ta lập tức tràn đầy niềm vui không gì sánh được.

Anh ta lập tức nhấn nút xác nhận, trực tiếp tiến hành xác nhận phân tích tiểu chương trình của hệ thống. 【Đinh!

Hệ thống kiểm tra: Chủ nhân đã xác nhận thông tin dữ liệu liên quan thành công, đang nhập vào giao diện ưa thích!】【Chúc mừng ngài, sau khi dựa vào thông tin và tìm kiếm liên quan, đã thành công giải quyết vấn đề, phát hiện dữ liệu xử lý liên quan, đang tiến hành

cập nhật giao diện!】【Phương pháp hóa giải tương ứng đã được đẩy lên giao diện thành công, xin chú ý kiểm tra!】 Tốn 888 điểm kinh nghiệm để tìm được một phương pháp hóa giải như vậy, Tô Thành trong lòng cũng cảm thấy vui sướng quá chừng.

Nếu vậy, rõ ràng là anh ta thực sự không uổng công.

Như vậy thì bước tiếp theo có lẽ sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Bản thân Tô Thành cũng tỏ ra vô cùng đắc ý, "Tuyệt vời quá, nếu như vậy thì thật sự là quá đỉnh!" Cuối cùng, anh ta bắt đầu xoa xoa lòng bàn tay, sau đó nheo mắt lại, chờ xem tiếp theo sẽ có những sắp xếp nào tốt hơn.

Đọc lướt qua, sau khi hiểu rõ ý nghĩa sâu xa bên trong, Tô Thành lập tức hiểu ra một số đạo lý.

Anh ta nhìn cũng nhìn rõ ràng mồn một, xem ra đã phân tích và nắm rõ được quy luật bên trong.

Cuối cùng anh ta cười ngoác miệng ha hả, quả thực so với tưởng tượng thì thú vị hơn nhiều, cũng rõ ràng là không uổng công.

"Tuyệt vời quá!

Nói cách khác, chỉ là kiếm được món hời thôi." Một loạt phản ứng của Tô Thành khiến Bàn Tử và Ngô Tà ai nấy đều cảm thấy khó hiểu, thậm chí không biết cụ thể là tình huống gì.

Theo lời nói đó, chẳng lẽ Tô Thành đã có cách giải quyết và dường như đã có kế hoạch tương ứng?

Mọi người bắt đầu nhao nhao tiến lên phía trước, đồng thời cứ nhìn chằm chằm Tô Thành, chờ đợi xem đối phương sẽ sắp xếp cụ thể thế nào.

"Tình huống gì vậy?

Anh bạn, mau làm gì đi chứ?

Phân tích đi, mọi người đều đang sốt ruột chờ đây, đều không đợi được nữa rồi!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Mọi người trước mặt cảm thấy uất ức, thế là cũng bắt đầu không ngừng nhắc nhở, hy vọng có thể nhanh chóng tìm hiểu rõ nguyên nhân cụ thể.

Nếu làm được như vậy, nhất định có thể nhanh chóng thực hiện toàn bộ sự việc.

Nghe một loạt câu hỏi của đối phương, Tô Thành chỉ ha hả cười.

"Ai da da, được rồi được rồi.

Dù sao thì giải thích các cậu cũng nghe không hiểu đâu.

Từng người một cứ đứng yên ở bên cạnh là được rồi, phần còn lại tôi xử lý.

Ha ha, nói cho các cậu biết này, hôm nay cậu Ngô Tà chuẩn bị tâm lý đi.

Chẳng phải cậu nói là không ngờ lại đơn giản đến thế sao?

Hôm nay lát nữa cậu nhóc có thể thực sự thay đổi diện mạo, đến lúc đó có thể thực sự làm mới lại một đợt kết cục đó, ha ha." Vừa nói, Tô Thành bắt đầu cười ha ha, cả khuôn mặt lập tức trở nên đắc ý.

Đối với anh ta mà nói, hiện tại chỉ còn một bước nữa là thành công.

Sau khi nghe đối phương nói một loạt như vậy, những người còn lại ở bên cạnh đành phải gật đầu liên tục, không tiếp tục nói nhiều nữa.

Bởi vì trong tình huống hiện tại cũng thực sự không biết phải ứng phó thế nào, cuối cùng cũng chỉ đành gật đầu, rồi rơi vào im lặng.

Họ vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, chờ đợi đối phương có thể nhanh chóng tạo ra kỳ tích, ít nhất cũng có thể làm mới một đợt thao tác mới.

Cũng trong tình huống cuối cùng đó, do lời nói của Tô Thành, rồi sau khi điều chỉnh trạng thái, mọi người chờ đợi Tô Thành có thể nhanh chóng đưa ra một loạt câu trả lời liên quan.

Tô Thành lúc này trước tiên lấy ra một chiếc la bàn trong tay, rồi lại bắt đầu quan sát một số chòm sao Bắc Đẩu, v.v.

Vừa nãy chương trình hệ thống chỉ đưa ra một phương pháp đại khái nhỏ, cụ thể phải thao tác thế nào, cần phải xem xét một số phương pháp cũng như bố cục tổng thể.

Bên trong cũng thực sự có một loạt vấn đề xuất hiện.

Cho nên, bây giờ những sự việc cụ thể, vấn đề cụ thể nhất định phải tiếp tục được xử lý hợp lý, phân tích cụ thể.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng đều từng người một đứng bên cạnh chờ đợi sốt ruột, không biết khi nào Tô Thành mới có thể thực sự tìm ra quy luật.

Chương 632

Thực sự họ cũng ít nhiều có chút không đợi được nữa rồi.

“Tô Thành, nhanh lên chút đi!

Chúng tôi đều đang chờ đây, lâu như vậy rồi, bao giờ mới xong được đây?

Ai da, ai da, thật sự khiến người ta đau đầu quá đi!” Miệng Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm một mình.

Những người xung quanh Tô Thành cũng không ngừng lặp lại những lời nói tương tự, hy vọng đối phương có thể nhanh chóng đưa ra một phân tích, ít nhất cũng có thể có một số sắp xếp hợp lý.

Nếu không giải quyết được hoặc xử lý không thỏa đáng, không biết sau này sẽ gây ra rắc rối gì, thậm chí khiến ai nấy cũng đều cảm thấy đau đầu.

Đúng lúc đó, Tô Thành cũng chỉ ha hả cười, “Đơn giản vậy thôi mà.” Ngay sau đó, anh ta từ từ di chuyển mấy vật kiện được đặt ở phía trên, khi nhẹ nhàng thao tác, toàn bộ quá trình đều diễn ra đặc biệt cẩn thận.

Tiếp theo, mọi người nghe thấy một trận tiếng ầm ầm.

Ngay sau đó, tiếp nối một loạt các thao tác, trước mắt lập tức sáng bừng, thậm chí cả người Tô Thành trong lòng cũng cảm thấy vui sướng khôn tả.

Cũng thông qua một loạt thao tác của tôi, phát hiện ra cánh cửa đá “đóng chặt” và “gắn liền” trước mắt kia thực sự đã thay đổi ngay lập tức.

Cùng với việc dần dần thấy nó bắt đầu, có một loạt sự di chuyển

liên quan.

Khi Tô Thành cười ngoác miệng, anh ta cảm thấy trong lòng mình không cần nói cũng biết đắc ý đến mức nào.

“Không phải quá tuyệt vời sao?

Xem ra lại kiếm được món hời lớn rồi, hoàn hảo đến thế này, bá đạo đến thế này!” “Ai da da ha ha ha, thật sự quá lợi hại rồi!

Không ngờ lại bá đạo đến thế, lại thể hiện đến thế!

Xem ra chúng ta đã giải quyết hoàn hảo rồi, một chút rắc rối nhỏ thôi mà, quá tuyệt vời!

Chúng ta lần này không uổng công rồi!” “Tô Thành bá đạo quá!

Đúng là một chàng trai đỉnh cao!

Đúng là tiểu vương tử đạo mộ!

Thật sự khiến tất cả chúng tôi khâm phục sát đất!

Thật quá tuyệt vời, quá đỉnh!

Thật sự khiến mọi người không thể sánh bằng!” Sau một loạt thao tác hoàn hảo đó, từng người một đều chạy đến trước mặt, liên tục giơ ngón cái với Tô Thành.

Bởi vì thao tác hôm nay của Tô Thành thực sự khó có được, không phải người bình thường có thể giải quyết được, đây chính là biểu hiện thực lực bình thường của anh ta.

Nghe đối phương la hét ầm ĩ, hò reo đủ kiểu, Tô Thành chỉ khẽ lắc đầu, vuốt vuốt tóc, rồi cười đùa nói: “Ấy da, có chút chuyện nhỏ thế này thôi mà!

Ha ha, nếu như vậy thì đúng là ghê gớm thật!

Nói cho các cậu biết này, đây là thao tác bình thường thôi, bản thân

nó vốn là một thao tác đơn giản bình thường." Khi nói những lời đó, Tô Thành cảm thấy vô cùng bình tĩnh, thậm chí trên mặt còn hiện rõ sự tự tin gấp trăm lần.

Quả thực như anh ta nói, bản thân nó đơn giản như vậy.

Mấy người đi cùng, ai nấy cũng đều cười, thực sự là đơn giản và dễ dàng hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng.

Thật sự quá tuyệt vời, thông qua một loạt thao tác như vậy, thật sự không ngờ lại diễn ra suôn sẻ đến thế.

Cuối cùng hai bên khẽ điều chỉnh trạng thái, không ngừng xoa thái dương.

Nếu có thể giải quyết được việc này, thì quả là khá may mắn.

Tô Thành cũng lẳng lặng tiến về phía trước.

Anh ta vừa mới tiến về phía trước, tỏ ra đặc biệt cẩn thận.

Chủ yếu là sợ, đến lúc đó nếu sơ ý sẽ gây ra một số phản ứng dây chuyền tương ứng bên trong.

Tiếp theo một loạt sự việc gặp phải, đâu có đơn giản như vậy.

Sau khi cánh cửa trước mắt được mở ra, lập tức cảm thấy bên trong dường như có một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ phả thẳng vào mặt.

Tình huống hiện tại, thực sự khiến tất cả mọi người trong lòng đều hiện lên một dấu hỏi lớn.

Bởi vì không ai biết tình hình phía trước là gì, tại sao đột nhiên lại xuất hiện một điềm báo kỳ quái như vậy.

Trong lòng mọi người đều đầy rẫy nghi vấn, chờ xem bên trong rốt cuộc có bí ẩn gì, chẳng lẽ bên trong còn có tình huống kỳ lạ khác?

Tô Thành đi đầu đứng ở vị trí phía trước nhất.

“Đừng đi quá gần phía trước, mọi thứ đều phải theo cách làm của tôi, theo ý của tôi.” Bởi vì bên trong tỏa ra một luồng khí lạnh cực kỳ sắc bén, cho nên không biết ở tận cùng phía dưới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có một loại khí tức kỳ quái như vậy.

Chương 633

Thế nên trong tình huống hiện tại, dù thế nào đi nữa cũng nhất định phải lấy sự cẩn thận làm chủ.

Cả khu vực xung quanh sau đó đều trở nên đặc biệt tĩnh mịch.

Sau khi trải qua những chuyện này, ai nấy cũng đều cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Bởi vì vấn đề hiện tại, cũng khiến mọi người cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tô Thành cũng bắt đầu từ từ tiến về phía trước, sau đó cảm thấy khí lạnh ập thẳng vào mặt.

Có một luồng khí lạnh không ngừng phả vào người tôi, thậm chí khiến tôi cảm thấy da đầu tê dại, cả người nổi đầy da gà.

Tô Thành cũng tương tự nín thở, anh ta cũng biết bây giờ cách thành công có lẽ chỉ còn một bước chân mà thôi.

Cho nên cần phải sắp xếp lại suy nghĩ thật kỹ, càng lúc này càng phải bình tĩnh, bởi vì trong tình huống hiện tại tuyệt đối không được xốc nổi, xốc nổi là chết.

"Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Một cổ mộ dưới lòng đất tốt đẹp tại sao đột nhiên lại xuất hiện một luồng khí tức như vậy?

Thật kỳ lạ quá!

Chẳng lẽ bên trong có bí ẩn mà ngay cả quan tài cổ cũng không giải thích được?

Chúng ta nhất định phải sắp xếp lại suy nghĩ và xem xét lại tình

hình mới được." Cũng trong tình huống đó, hai bên cũng chỉ biết gãi gáy không ngừng, thậm chí miệng còn liên tục nhắc nhở đủ kiểu, hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết xong chuyện này theo hướng đó.

Nếu không giải quyết được vấn đề này, hoặc xử lý không thỏa đáng, không biết sau này sẽ gây ra rắc rối gì.

Cho nên, nói cách khác, đối với Tô Thành mà nói, đây cũng là một bước ngoặt vô cùng quan trọng.

Vì trong tình huống hiện tại, hai bên cũng chỉ có thể từng bước chân vững vàng, rồi mới cân nhắc tiếp theo rốt cuộc có nguyên nhân gì.

Trong tình huống bình thường, cổ mộ dưới lòng đất không nên xuất hiện loại khí tức lạnh lẽo bức người như vậy.

Vì hiện tại nó đã xuất hiện trước mắt, điều đó chứng tỏ bên trong chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Cho nên, đơn thuần về phương diện này, trong lòng mọi người ít nhiều cũng đã có một số suy đoán đại khái, rằng bên trong chẳng lẽ thật sự có nguyên nhân kỳ lạ sao, nếu không thì tại sao lại kỳ quái đến vậy.

Cho nên trong tình huống này, sâu trong não bộ của mọi người cũng bắt đầu quay cuồng nhanh chóng.

Đương nhiên, anh ta nhanh chóng lắc đầu liên tục, rồi kìm nén một số suy nghĩ lại.

Cũng biết trong tình huống hiện tại quả thực không nên lỗ mãng, không nên tiếp tục làm gì nữa.

Nếu không thể bình tĩnh đối mặt, không biết sau này sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Cho nên trong tình huống này, càng như vậy càng nên bình tĩnh.

Vì vậy cuối cùng, mọi người cũng chỉ có thể sắp xếp lại suy nghĩ, điều chỉnh lại trạng thái.

Ngay sau đó, mọi người lại nối tiếp nhau từng bước một đi theo.

Ai nấy cũng đều đang sắp xếp, chờ xem tiếp theo có cách xử lý hợp lý nào.

Vừa đi về phía trước, ai nấy lại không ngừng gãi đầu đủ kiểu.

Tô Thành vừa mới quay người, vừa khéo liếc mắt nhìn phía trước.

Đến khi thực sự đi vào, cảnh tượng bên trong khiến mọi người đều rõ ràng ngẩn ra, thậm chí ngay lập tức ai nấy cũng đều trợn tròn mắt.

Bởi vì mấy người họ đều không nghĩ rằng trong tình huống như vậy lại đột nhiên xuất hiện trước mắt, có thể phát hiện từng khung cảnh rõ ràng đến thế.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí trong lòng mỗi người đều hình thành một vấn đề lớn.

"Không đúng rồi!

Hoàn toàn không bình thường!" Bên trong lại có một loạt khối băng dày đặc, còn phát hiện ra một không gian cực lớn đầy băng sắc nhọn.

Sau khi nhìn thấy, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy trong lòng vô cùng phiền muộn, thực sự không biết rốt cuộc là tình huống gì, tại sao lại đột nhiên xuất hiện theo cách này?

"Ôi mẹ ơi!

Chuyện gì thế này?

Tại sao lại xuất hiện loại nguyên nhân này?

Toi rồi!

Toi rồi!

Lần này chúng ta chắc chắn ít nhiều sẽ gặp chuyện rồi!

Chương 634

Rốt cuộc là tình huống gì, mau nghĩ ra ý tưởng đi!

Nếu cứ tiếp tục thế này, không biết sau này sẽ gây ra rắc rối gì nữa?" Trong khoảnh khắc đó, ai nấy cũng đều cảm thấy căng thẳng trong lòng, thậm chí miệng bắt đầu lẩm bẩm đủ kiểu.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, nếu không nhanh chóng tìm ra cách, không biết bước tiếp theo sẽ xảy ra vấn đề gì.

Cho nên, nói cách khác, đây thực sự là một thử thách.

Tô Thành đứng bên cạnh khẽ sắp xếp lại suy nghĩ, rồi liên tục nhắc nhở mấy người bên cạnh.

Anh ta rất hiểu tâm trạng hiện tại của mọi người.

Sau một lúc lâu, anh ta mới khẽ gật đầu nói: "Đừng hoảng!

Bây giờ tuyệt đối đừng hoảng loạn!

Gặp chuyện nhất định phải bình tĩnh, bởi vì trong tình huống hiện tại, chúng ta nhất định phải xử lý ổn thỏa.

Chỉ có như vậy mới có thể giải quyết mọi việc một cách hợp lý hơn, đó mới là điều quan trọng nhất đối với tôi." Tô Thành ở bên cạnh liên tục nhắc nhở, không ngừng lặp lại những lời đó, cũng mượn cơ hội này để đưa ra một loạt chỉ dẫn.

Cũng trong tình huống hiện tại, đối với mọi người mà nói, thực sự không được xốc nổi.

Cho nên bây giờ chủ yếu cần phải lấy sự bình tĩnh làm trọng.

Đương nhiên cũng chính vào khoảnh khắc đó, mọi người cũng khẽ sắp xếp lại suy nghĩ, đồng thời khi trong lòng bắt đầu quay cuồng

nhanh chóng, lại cân nhắc một cảnh tượng khác.

Nếu đúng như trong tưởng tượng thì thật sự quá tốt rồi.

Bên trong có một loạt khối băng dày đặc, có đủ loại tượng băng, thậm chí có thể nhìn thấy một luồng khí lạnh thực sự bức người tỏa ra từ đó.

Ban đầu Tô Thành cũng chỉ lướt qua quan sát bố cục tổng thể bên trong.

Khi mọi người tiếp tục đi vào bên trong, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét chói tai từ phía sau cánh cửa lớn, không biết là ai đã bị ảnh hưởng.

Điều này khiến Tô Thành và Ngô Tà mấy người đều giật mình.

"Làm gì vậy?

Con bé đó thật sự khiến mọi người ai nấy cũng đều hoảng sợ hết cả rồi!

Không biết con bé kia rốt cuộc đã bị ảnh hưởng bởi cái gì?" Thế là họ liên tục đi theo, rồi không ngừng hỏi han đủ kiểu để biết đối phương biết rốt cuộc là nguyên nhân gì.

"Ôi chao!

Cô bé, có chuyện gì vậy?

Thật sự dọa tôi sợ chết khiếp rồi, cứ hết la hét rồi nói loạn xạ lên làm mọi người đều ngơ ngác cả, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy hả?" Tô Thành đi tới, không ngừng lẩm bẩm, thậm chí trong lòng còn cảm thấy hơi hoang mang!

Lời nói hoàn toàn không bình thường, nên sau một loạt la hét của cô bé, Tô Thành cũng biết nguyên do.

Hoắc Tú Tú toàn thân run rẩy, cứ chỉ tay về phía bên trái, miệng

lẩm bẩm: “Anh ơi, mau nhìn xem, đáng sợ quá đáng sợ quá, tôi vừa nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt người.” Cô bé la hét một tràng, chính cô cũng bị dọa cho da đầu tê dại, chỉ đành liên tục lùi lại mấy bước, cuối cùng trực tiếp đứng cạnh Tô Thành.

Thậm chí Tô Thành trong miệng không ngừng cằn nhằn: “Ôi dào, cô em của tôi ơi, có gì mà sợ thế, vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ, bị cô làm cho rối tinh rối mù cả lên rồi.

Thôi được rồi, đừng nói gì nữa, để tôi xem nguyên nhân là gì đã, thật là kỳ quái.” Một lần nữa Tô Thành lại bắt đầu không ngừng cằn nhằn đủ kiểu, thậm chí bất lực thở dài, lắc đầu sau khi biết cụ thể tình hình.

Bởi vì vấn đề hiện tại thực sự khiến ai nấy đều đau đầu không biết phải làm sao?

Trải qua những chuyện này quả thực khiến mọi người cảm thấy bất lực.

Tô Thành cũng dần dần theo sát từng bước, suy nghĩ về những sắp xếp tiếp theo.

Nếu thực sự có thể giải quyết được mọi chuyện như đã tưởng tượng, thì đó là điều tốt nhất không gì bằng, bởi vì bản thân khó mà có được.

Nhưng khi thực sự đến gần và nhìn rõ, Tô Thành cũng giật mình thon thót, mấy ông đàn ông mà sao lại lo lắng đến thế.

Bởi vì anh ta cảm thấy vừa mới quay người lại, đột nhiên phát hiện ở phía bên trái, lại thật sự nhìn thấy từng khuôn mặt một.

Cũng trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Mẹ ơi, thật sự khiến ai nấy đều hoảng sợ, rốt cuộc là nguyên nhân

gì?

Tự dưng lại xuất hiện từng khuôn mặt một.

Trong tình huống như vậy, mọi người đều cảm thấy bối rối, quá choáng váng, vì xem ra tình hình hiện tại quả thực không đơn giản chút nào.

Cho nên lúc này, tim mọi người đều đập nhanh hơn, chỉ cảm thấy tâm thần bất an.

Trước mắt là những khối băng, bên trong như đông cứng từng khuôn mặt một, sắc mặt, biểu cảm của mỗi người đều cực kỳ méo mó, thậm chí cả khuôn mặt đều trở nên hung tợn.

Nếu không phải có nhiều người cùng đi, có lẽ đã sớm bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ chết khiếp rồi, đây không phải là chuyện có thể tùy tiện suy nghĩ, không cẩn thận thật sự có thể mất mạng đấy!

Chương 635

Sau đó, tất cả mọi người chỉ có thể trừng mắt nhìn chằm chằm về phía trước, để biết cụ thể tình hình.

“Tô Thành!

Mau nhắc nhở tôi một chút đi, không thì tôi chịu không nổi mất.

Mẹ kiếp, tôi cảm thấy mình sắp bị dọa cho ngơ người rồi, lỡ mà không cẩn thận thì chắc chết vì sợ mất, rốt cuộc là vì cái gì chứ!” Nhìn tình hình trước mắt, Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm không ngừng, đủ kiểu nói liên tục với Tô Thành hết lần này đến lần khác, mong có thể nhanh chóng nghĩ ra cách, làm rõ rốt cuộc là chuyện gì, ít nhất cũng phải nắm rõ tình hình để có thể điều chỉnh lại trạng thái, tránh bị dọa cho ngớ ngẩn.

Đứng trước mặt, Tô Thành khẽ vuốt tóc, cũng chỉ có thể tự thở dài.

“Làm sao tôi biết được, có lẽ chúng chỉ là vật tuẫn táng, xui xẻo thay bị mắc kẹt ở đây, cuối cùng mới thành ra bộ dạng này.

Đừng vội, cứ từ từ đã, bây giờ trong tình huống này chúng ta phải điều chỉnh trạng thái trước, tôi cảm thấy bên trong có thể còn có ẩn khúc.” Tô Thành đứng bên cạnh không ngừng nhắc nhở đối phương, an ủi đủ kiểu, hy vọng đối phương có thể thực sự bình tĩnh lại, bởi vì tình huống hiện tại quả thực không hề đơn giản, càng như vậy càng phải giữ bình tĩnh.

Bàn Tử cũng chỉ đành gật đầu, nghiến răng, rồi điều chỉnh lại trạng thái, làm dịu lại tâm tư của mình.

Không nói gì, nhưng trong lòng giờ đã rối loạn cả lên.

Cuối cùng, anh ta lùi lại một bước rất xa, luôn cảm thấy hiện tại không thích hợp để tiếp tục tiến gần, cũng không muốn tiếp tục thảo luận thêm gì nữa, vì càng nói càng thấy như cố tình gây sự.

Bởi vì nói chung, mọi chuyện thật sự là kích thích vãi.

"Thôi thôi, tôi thấy bây giờ không có cách nào tiếp tục suy nghĩ về chuyện này nữa, tình hình hiện tại quả thực phức tạp hơn tôi tưởng, chúng ta phải suy nghĩ kỹ lại xem có cách nào hay hơn không." Cuối cùng Bàn Tử chỉ đành lắc đầu, rồi lẩm bẩm trong miệng, cũng nhân cơ hội này để hiểu rõ hơn toàn bộ vấn đề.

Trong tình huống đó, Tô Thành cũng khẽ mím môi, rồi điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Như vậy sao mà được, cứ thế này thì chẳng phải lại cảm thấy rất tốn sức sao.

Tô Thành đứng bên cạnh hỏi: "Mau nhìn xem, dường như đều là những người khá nhỏ tuổi, khoảng mười mấy tuổi thôi.

Nếu không nhầm thì, có thể ít nhiều có một số mối đe dọa kỳ lạ." Lúc này, Tô Thành bên cạnh vẫn lẩm bẩm không ngừng, liên tục nhắc nhở những người xung quanh, cũng nhân cơ hội này để họ hiểu ra một số đạo lý, biết rõ tình hình cụ thể, bởi vì càng trong tình huống như vậy, càng không thể hoảng loạn, nhất định phải ổn định.

Cái gọi là 'ổn định cầu thắng', kỳ thực cũng là đạo lý này.

Mọi người đều lần lượt gật đầu.

Ban đầu không ai chú ý đến chi tiết này, nhưng sau khi được Tô Thành phân tích và chỉ dẫn như vậy, dường như đầu óc bắt đầu thông suốt hơn, thậm chí khi nhìn kỹ từng khuôn mặt, lại càng cảm thấy uất ức và kỳ lạ.

Sau đó, từng người một cảm thấy bừng tỉnh.

“Này này, hình như đúng là như vậy thật!

Trời ơi, nếu nói như theo phán đoán này thì quả thực có lý.

Như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao.” Sau khi nghiên cứu tình hình cuối cùng, anh ta bắt đầu liên tục nhắc nhở, trên mặt cũng hiện lên một chút đắc ý, trong lòng lúc này bỗng thấy vui sướng.

Tô Thành bên cạnh cũng khẽ gật đầu, rồi bắt đầu điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Chỉ cần có thể thay đổi được ở khía cạnh này, thì mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Nếu không thay đổi được, có thể sẽ khiến ai nấy đều đau đầu, bản thân một chuyện rất khó chịu, thậm chí khiến người ta không thể hiểu được, cũng tự nhiên trở thành đối tượng mà mọi người hiện tại ít nhất cần chú ý.

Sau khi Hoắc Tú Tú nhìn thấy một loạt người bị đóng băng trong hang băng, cả lòng cô bé cảm thấy không thể tả nổi, thậm chí thỉnh thoảng lại liên tục lắc đầu thở dài, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Tội nghiệp quá đi mất, nhìn mấy đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy không biết đã trải qua những gì, tại sao những người lúc đó lại nhẫn tâm bỏ mặc tất cả chúng ở đây, lẽ nào chúng cứ thế bị tuẫn táng tại nơi này sao?” Hoắc Tú Tú lẩm bẩm một mình, trong lòng vô cùng khó chịu.

Thấy phụ nữ quả thực là loài động vật cảm tính, sau khi nhìn thấy chuyện này, trong lòng cô bé ít nhiều cũng cảm thấy không chịu nổi.

Tô Thành liên tục hỏi han đủ kiểu, hy vọng có thể thực sự đưa ra một chuỗi phân tích thấu đáo, như vậy ngược lại có thể khiến lòng cô bé tĩnh lặng và ổn định hơn.

Nghe một loạt những lời đó, Tô Thành cũng cảm thấy dở khóc dở

cười, thực sự không biết có nên tiếp tục giao tiếp với cô bé không.

Sau đó Tô Thành cũng chỉ đành cười khổ, rồi nói: "Cô bé à, lúc này tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, tôi chỉ có thể khuyên cô một câu, tốt nhất nên bình tĩnh lại, đừng hành động bốc đồng, đừng tự tạo áp lực lớn như vậy.

Mọi chuyện đều có thể xảy ra, bây giờ mà cứ khóc lóc ỉ ôi lại cảm thấy hơi vô tri.

Cho nên, bây giờ hãy lấy bình tĩnh làm trọng!" Lời Tô Thành nói rõ ràng như vậy, hiển nhiên có hàm ý, ít nhất có thể khiến cô bé hiểu ra một số đạo lý, như vậy cũng có thể giải quyết toàn bộ sự việc một cách thỏa đáng hơn.

Ai nấy trong lòng đều rõ, lúc này trong tình huống này, khóc lóc ỉ ôi hoặc không ngừng lẩm bẩm thì căn bản không giải quyết được vấn đề, ngoài việc gây thêm phiền phức ra, thực sự không có ý nghĩa gì.

Cho nên yêu cầu của Tô Thành rất đơn giản, muốn đối phương thực sự có thể buông bỏ chấp niệm trong lòng, tốt nhất có thể nhanh chóng đưa ra một số gợi ý liên quan, như vậy cũng có thể giải đáp hợp lý.

Thực ra Tô Thành cũng đã ít nhiều có một số suy đoán trong lòng.

Nếu không nhầm thì, những đứa trẻ này chắc hẳn là tội nghiệp, đáng lẽ ra đã bị đói mà chết, sau đó trực tiếp trở thành vật tuẫn táng, tất cả đều đã bỏ mạng, rồi chỉ có thể có kết cục như bây giờ.

Đương nhiên, những lời này, Tô Thành khẳng định sẽ không nói với cô bé.

Vốn dĩ cô bé đã thích khóc lóc ỉ ôi, đủ kiểu chùi nước mắt, Tô Thành càng không thể để cô bé tiếp tục chịu đủ loại kích thích như vậy.

Cho nên, cần để cô bé bình tĩnh một chút, ít nhất có thể thực sự điều chỉnh trạng thái, không phải cứ ở đó mà khóc lóc ầm ĩ.

Chương 636

Khóc lóc ỉ ôi không giải quyết được vấn đề, ngược lại còn khiến tâm trạng của cô bé tệ hơn.

Cuối cùng cô bé cũng chỉ đành khẽ nghiến răng, rồi một lần nữa điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Tô Thành đứng bên cạnh cũng sắp xếp lại suy nghĩ.

Một bên chậm rãi đi về phía trước, hai bên lại bắt đầu trải qua một thử thách khó khăn.

"Haizz, những đứa trẻ tội nghiệp này, nhỏ tuổi như vậy mà lại bị người ta mang đi hết, rồi gây ra một chuỗi rắc rối như thế.

Thật không biết là tình huống gì, đáng ghét thật sự quá đáng ghét.

Nếu thực sự có cơ hội, sau này nhất định không thể để xảy ra một chuỗi vấn đề như vậy nữa, những kẻ này đơn giản là hại người mà." Tô Thành đứng bên cạnh không ngừng lẩm bẩm, cả người cảm thấy vô cùng bất lực, quả thực cũng trở nên bất đắc dĩ, dù sao chuyện đã xảy ra rồi, sự đã đến nước này, nào có thể tùy tiện nói mấy câu là xong.

Càng có tâm trạng, càng có cơ hội giấu tất cả tính cách, cảm xúc... vào trong lòng, không muốn tiếp tục bộc lộ thẳng thắn, nói nhiều lại thấy vô nghĩa.

Cho nên trong tình huống hiện tại, trong lòng họ ít nhiều cũng đã có một số cảnh báo tương ứng.

Cuối cùng, họ lại sắp xếp lại suy nghĩ, rồi xem xét điều chỉnh một số tình hình tổng thể bên trong, cách này quả thực là một phương pháp giải quyết rất thỏa đáng.

Một bên chậm rãi tiến về phía trước, sau đó lần cuối cùng lại không ngừng tiến sát đến vị trí này, tìm kiếm không gian để tiến lên tiếp theo.

Lúc này, Bàn Tử đứng một bên không biết làm sao, lại tùy tiện mở miệng nói đùa: "Thôi được, tôi có một ý tưởng táo bạo này, mấy tên này sẽ không trực tiếp chui ra từ bên trong đấy chứ?

Nhìn xem chúng ta bây giờ quả thực không có vũ khí gì.

Nếu chúng đột nhiên bò ra từ bên trong thì phải làm sao đây, chúng ta đâu có phòng bị kịp, không ổn đâu, chúng ta phải suy nghĩ về hậu quả trước đã chứ." Vừa nói Bàn Tử vừa không ngừng gãi đầu, miệng thì cứ lẩm bẩm không dứt.

Nghe Bàn Tử nói một tràng những lời vô nghĩa, Tô Thành không nhịn được lườm anh ta một cái thật dài, tên này đúng là troll vãi, thật là buồn cười.

Thậm chí trong khoảnh khắc, Tô Thành cũng cảm thấy bất lực không muốn nói gì, thực sự không biết nói gì về tên Bàn Tử chết tiệt này.

Sau đó Tô Thành chỉ đành bất lực liên tục yêu cầu, rồi trừng mắt nhìn Bàn Tử nói: "Thôi được rồi, im miệng đi!

À, tốt nhất là ở đây hãy ngậm miệng lại cho tôi, đừng có tiếp tục lải nhải, nói mấy chuyện vô ích nữa." Tô Thành liếc mắt nhìn, trừng đối phương một cái thật hung.

Bị Tô Thành nghiêm khắc quở trách như vậy, cuối cùng Bàn Tử cũng chỉ đành bĩu môi rồi cười khan hai tiếng.

Thực ra vừa nãy anh ta chỉ tùy tiện nói đùa, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thì buôn chuyện cho vui thôi mà.

"Ôi chao, thôi được rồi, Tô Thành à, làm gì mà nghiêm trọng thế?

Tôi vừa nãy chẳng phải đang nói đùa với cậu sao?

Làm gì mà khoa trương vậy.

Thôi thôi được rồi, hôm nay nếu không đùa được thì thôi, tôi vừa nãy chưa nói gì cả, haizz, cũng chỉ tùy tiện nói bâng quơ thôi mà." Vừa nói Bàn Tử vừa thỉnh thoảng gãi gãi sau gáy.

Không ngờ Tô Thành lại phản ứng mạnh mẽ đến vậy, khiến anh ta cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Cũng chỉ là mấy câu nói tùy tiện, rồi anh ta thả lỏng tất cả suy nghĩ của mình.

Tô Thành thì trực tiếp lườm anh ta một cái thật dài, rồi liên tục lắc đầu, không còn lời nào để nói, bất lực muốn than phiền, bởi vì nói với anh ta, quả thực khiến người ta cảm thấy bất lực.

Cũng đơn thuần ở khía cạnh này, ai có thể nói được nhiều như vậy chứ, bản thân nó đã là một chuyện vô cùng khó giải quyết rồi.

Cuối cùng hai bên cũng chỉ đành giữ tâm tư bình tĩnh, lúc này cũng không tiếp tục bàn luận nhiều về vấn đề này nữa.

Nhưng mọi người vừa đi về phía trước chưa được bao xa, đột nhiên nghe Ngô Tà không ngừng la lớn, nói rằng đã có vấn đề lớn rồi.

Tên nhóc này liên tục la hét ầm ĩ, đáng sợ thật, Tô Thành và mọi người đều giật mình thon thót.

Hoàn toàn không biết cậu ta đã bị ảnh hưởng hay kích thích gì mà đột nhiên trở nên phấn khích như vậy.

Tô Thành và những người khác lập tức đi theo, chuẩn bị xem nguyên do là gì.

Khi vừa đến nơi, nhìn thấy thì không khỏi giật mình, mấy người cũng đều sững sờ, quả thực còn khoa trương hơn những gì đã tưởng

tượng.

Ở giai đoạn tiếp theo, nhìn xuống vị trí dưới cùng, phát hiện một cái hố băng khổng lồ.

Cái hố đó rộng khoảng hơn hai mét đường kính, thẳng tắp đi xuống phía dưới, một cái nhìn không thấy đáy, không biết bên trong có gì, là thứ gì.

Cái hố băng này lại xuất hiện vô cùng kỳ quái và quỷ dị, tại sao lại không biết xuất hiện dưới chân.

Sau đó, trong lòng tất cả mọi người có mặt đều xuất hiện những dấu chấm hỏi lớn, thậm chí từng người đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cũng nhân cơ hội này sau khi suy nghĩ một loạt, rồi lại có thể đưa ra một số phân tích tương ứng.

"Mẹ kiếp, cái hố này là cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ bên trong cất giấu thứ gì đó thực sự không thể nói cho người khác biết, sẽ không phải là cái gọi là rồng răng cưa chứ?

Chương 637

Chà chà, nếu là rồng vàng thì không xong rồi, không xong rồi.

Tôi luôn cảm thấy bên trong có thể thực sự còn ẩn khúc." "Đúng đúng đúng, có lý, đúng là như vậy.

Nếu không nhầm thì có lẽ là tám chín phần rồi.

Đừng vội, đừng kích động, chúng ta hãy bình tĩnh lại đã." Tất cả mọi người có mặt đều chỉ có thể liên tục suy nghĩ, rồi trong lòng không ngừng đặt ra những dấu chấm hỏi lớn.

Bởi vì tình hình hiện tại, cũng khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, không mấy lý giải nguyên do bên trong, cho nên cả lòng cũng cảm thấy vô cùng bất an.

Đương nhiên trong lòng cũng rõ, bây giờ không phải lúc kích động, mọi việc đều phải lấy bình tĩnh làm trọng.

Chỉ cần có thể nắm rõ vấn đề này hơn, hiểu rõ mánh khóe hơn, thì bước tiếp theo có thể sẽ đến gần thành công hơn, cơ hội chiến thắng cũng sẽ lớn hơn một chút.

Cũng chỉ có thể tự mình an ủi và xử lý một số việc, không còn cách nào khác.

Tô Thành vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cái hố trước mắt, nhưng lại quan sát vô cùng kỹ lưỡng, cẩn thận, sợ rằng một khi không chú ý, sau đó sẽ có sai sót, cuối cùng có thể khó mà thực sự kiểm soát được, đối với lời nói cũng quả thực khá quan trọng.

Nhưng đương nhiên vấn đề này cũng khiến ai nấy đều cảm thấy khó hiểu, đau đầu, cho nên cần phải sắp xếp hợp lý, xử lý toàn bộ sự việc một cách thỏa đáng.

Bởi vì hiện tại, càng như vậy thì càng phải cố gắng nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt, bởi vì đối với lời nói mà nói, quả thực càng ngày càng quan trọng.

Cho nên cuối cùng, mọi người dần dần đi về phía trước.

Tô Thành thì ở vị trí phía trước khẽ mím môi, rồi điều chỉnh lại trạng thái.

Cụ thể là tình huống gì?

Không dễ hiểu lắm.

Cuối cùng mọi người ở phía trước cũng đều giữ tâm tư bình tĩnh.

Một bên lặng lẽ tiến về phía trước, cuối cùng Tô Thành nói: "Hay là chúng ta đừng ở phía trên quá lâu nữa, đã có cái hố băng ở đây, lại vừa hay xuất hiện bên dưới, vậy chứng tỏ bên trong chắc chắn có ẩn cơ.

Bây giờ tôi cảm thấy chúng ta cần làm là xem xét liệu có thể cử một người đi vào, sau đó thăm dò tình hình.

Vì nó có thể xuất hiện trước mắt, vậy chứng tỏ bên trong chắc chắn có bí ẩn." Tô Thành đứng bên cạnh nhìn, khẽ xoa cằm, rồi liên tục nhắc nhở những người xung quanh, đưa ra sự chỉ dẫn rất rõ ràng, cũng để họ hiểu rõ hơn về tình hình cụ thể trước mắt.

Dù sao chuyện hiện tại, quả thực thời cơ chưa chín muồi, thời gian chờ đợi cũng thực sự không còn nhiều.

Cho nên nếu có thể nhanh chóng hoàn thành việc này, thì quả thực là việc cấp bách không thể chậm trễ.

Rồi mấy người nhìn nhau, từng người một nhìn nhau, cuối cùng trực tiếp đặt ánh mắt lên người Bàn Tử, ý tứ chẳng phải quá rõ ràng sao?

Hiện tại Bàn Tử là lựa chọn tốt nhất, hy vọng anh ta có thể đại diện mọi người rồi nhanh chóng đi xuống, như vậy cũng có thể yên ổn nghiên cứu toàn bộ vấn đề.

Bàn Tử lập tức tái xanh mặt, nhìn chằm chằm mấy người trước mặt, rồi không ngừng mở miệng, lẩm bẩm chửi bới.

"Mấy người sao mà độc ác thế hả?

Anh Bàn tôi không dễ bị bắt nạt đâu nhé?

Sao cứ ở đây chuyên chọn kẻ yếu mà bắt nạt vậy, có thể cố gắng một chút được không, có thể có chút lòng trắc ẩn được không?

Tôi thật sự không biết phải làm sao nữa." Nói rồi, cả mặt Bàn Tử lộ rõ vẻ khó coi, cứ liên tục lẩm bẩm không ngừng với mấy người xung quanh, hai tay chống nạnh rồi càng oán trách liên miên.

Nhưng cho dù anh ta có tiếp tục lải nhải một hồi bên cạnh cũng chẳng ích gì, bởi vì mọi người ở phía trước căn bản không có ý định nói chuyện vô nghĩa với anh ta, ngược lại trực tiếp lắc đầu, rồi khi lắc lư một hồi thì bắt đầu bĩu môi chế giễu.

"Thôi đi ông ơi, tình huống này là gì, phải hiểu rõ một chút chứ.

Bàn Tử bây giờ là ứng cử viên thích hợp nhất trong đội chúng ta, lẽ nào lại tiếp tục trốn tránh sao?

Đừng quên, anh là tinh anh của cả đội chúng ta, là niềm kiêu hãnh của chúng ta đó, tuyệt đối không thể từ bỏ như vậy được." "Đúng đúng, anh em Bàn Tử à, bây giờ anh là niềm kiêu hãnh của tất cả chúng ta, là điểm tựa trong lòng chúng ta đó." Trong khi Bàn Tử liên tục lắc đầu và oán trách, mọi người vẫn không ngừng rót vào anh ta một loại niềm tin nào đó, nhắc nhở hết lần này đến lần khác, hy vọng Bàn Tử có thể thực sự giữ thái độ bình tĩnh.

Trong lòng Bàn Tử lúc này cảm thấy tệ hại vô cùng, thậm chí có

một loại thôi thúc muốn chùi nước mắt mà khóc.

Nhưng anh ta cũng biết bây giờ nói gì cũng vô ích, bởi vì căn bản không có ai chịu nghe.

Sau đó anh ta cũng chỉ đành với vẻ mặt chán nản nhìn mấy người trước mặt, rồi thở dài lắc đầu.

"Được được được, tôi hiểu rồi, phần lớn mọi người cấu kết lại, muốn đi bắt nạt người thật thà.

Tôi cũng không tranh cãi với mấy người nữa, ai bảo tôi là người dễ bắt nạt, dễ nói chuyện chứ." Nói rồi, anh ta liền cởi bỏ ba lô, rồi khi Tô Thành và mấy người kia lại oán trách một hồi, anh ta trực tiếp lườm một cái thật dài, dường như trong lòng cảm thấy vô cùng bất mãn.

Mọi người trước mặt cũng liên tục cười ha ha.

Thực ra ai nấy đều ít nhiều hiểu ra, ý của Bàn Tử không ngoài việc không còn lựa chọn nào khác, sự việc đã đến nước này, không còn gì để nói.

Cho nên trong tình huống này, cuối cùng Bàn Tử cũng chỉ đành chấp nhận một loạt sắp xếp.

Ai bảo mình xui xẻo, vừa hay gặp phải chuyện này, nếu không thì có lẽ đã không xui xẻo đến vậy.

Chương 638

Vừa đi về phía trước, anh ta lại bắt đầu lảo đảo nhìn chằm chằm, rồi nói: “Bàn Tử cố lên, nhất định phải cố lên!

Anh có thể là niềm kiêu hãnh mà mọi người chúng tôi sùng bái, là điểm mấu chốt mà mọi người chúng tôi vẫn luôn sùng bái.

Chỉ cần có thể thể hiện tốt, tin rằng anh có thể thực sự thay đổi hiện trạng, có thể thực sự bắt đầu trở thành một trong những người xuất sắc nhất!” Khi Bàn Tử chuẩn bị hành động, mọi người đều bắt đầu không ngừng khen ngợi, nhắc nhở hết lần này đến lần khác, thậm chí không quên giơ ngón cái đủ kiểu, nhân cơ hội này để thực sự cổ vũ tinh thần cho anh ta, bởi vì những thao tác đỉnh cao của Bàn Tử quả thực khiến mọi người tiến bộ.

Bàn Tử cũng liên tục đáp lại: “Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho Anh Bàn xử lý, không thành vấn đề.

Đừng quên, Anh Bàn tôi chuyên môn làm nghề này, một chuyện đơn giản như vậy, tìm khắp nơi cũng không có ai chuyên nghiệp hơn tôi đâu.” Lời nói quả thực là khoa trương, mọi người đều nhìn thấu nhưng vẫn cười khúc khích liên tục.

Tình hình cụ thể thì ai nấy cũng không suy nghĩ nhiều.

Tiếp theo là xem Bàn Tử thể hiện thế nào.

Tô Thành, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà đều đang đợi ở bờ bên kia, hy vọng Bàn Tử có thể dựa vào dũng khí của mình mà trèo qua sợi dây.

Dù sao người khác cũng làm được, tại sao một người đàn ông lớn lại không làm được?

Chẳng lẽ lại cam tâm thừa nhận không bằng một người phụ nữ

sao.

Hơn nữa, vừa rồi lại có những đợt tấn công của đom đóm, càng khiến Bàn Tử biết rằng bây giờ anh ta không còn đường nào khác.

Bàn Tử cũng chỉ có thể nghiến răng cân nhắc kỹ lưỡng, sau đó quyết tâm, rồi nhanh chóng nhảy vọt.

"Mẹ kiếp, dù sao lão tử cũng đã liều rồi, dù sao chết đi 30 năm sau lại là một hảo hán, lão tử sợ cái quái gì chứ, lão tử căn bản không nhát!" Bàn Tử nghiến răng, rồi chửi thề một tràng, nhanh chóng đi đến rìa, rồi học cách nhún chân nhảy một cái.

Cũng trong tích tắc, anh ta trực tiếp nhảy về phía Tô Thành.

Nhưng vì Bàn Tử thân hình vốn đặc biệt béo mập cường tráng, nên khi đi về phía trước, cả người cứ lảo đảo, may mà Tô Thành phản ứng khá nhanh, một tay tóm lấy tay đối phương.

Cũng ngay lúc đó, anh ta nắm chặt lấy, kéo Bàn Tử lên trên một cách khó khăn.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cũng thấy tình hình không ổn, lập tức vội vàng giúp kéo anh ta lên.

"Bàn Tử, cố gắng lên, cố gắng thêm chút nữa, tôi sẽ kéo anh lên!" Mọi người ở bên cạnh không ngừng hô hào nhắc nhở hết lần này đến lần khác, hy vọng Bàn Tử có thể nỗ lực gấp bội.

Bởi vì bây giờ tuyệt đối không phải lúc thất bại hay chán nản.

Ngay cả quyết tâm cũng không đạt được, thì thật sự là bó tay, người khác có giúp cũng vô ích.

Bàn Tử nghiến răng, trong lòng lẩm bẩm: "Mình tuyệt đối không thể chết, mình còn có nhiều thời gian để làm.

Kéo mình lên, kéo mình lên!" Lúc này lòng Bàn Tử kiên cường

như sắt.

Tô Thành và Ngô Tà hai người đã phải tốn rất nhiều sức lực, mỗi người một cánh tay, kéo Bàn Tử từ mép vách đá lên.

Khiến hai người sợ hãi phát khiếp, cánh tay suýt nữa thì trật khớp.

May mắn thay, Bàn Tử vẫn bám vào mép đá, bên dưới Tô Thành và Ngô Tà cũng mệt nhoài, bắt đầu thở hổn hển từng ngụm lớn.

May mắn là đối phương đã thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng Bàn Tử vẫn nằm trên đá, không ngừng thở hổn hển, thậm chí còn dùng cổ tay lau mồ hôi trên trán, cảm thấy toàn thân mệt rã rời sắp ngất xỉu.

Tô Thành ngã vật vã trước mặt, không ngừng vẫy tay về phía Bàn Tử.

Hoắc Tú Tú chú ý thấy Tô Thành dường như có lời muốn nói, liền vội vàng tiến đến gần, rồi kề sát nhìn anh.

"Tô Thành ơi!

Sao vậy, anh có chuyện gì muốn nói sao?

Có chuyện gì muốn nói không?" Mọi người có chút ngạc nhiên, nên trực tiếp tiến đến gần, hỏi Tô Thành đủ kiểu, tìm hiểu tình hình.

Nhưng Tô Thành lại không ngừng thở hổn hển.

Bây giờ anh ta thật sự có chút không kìm được nữa, thậm chí muốn nói, nhưng lời nói đã đến miệng lại một lần nữa cố gắng nuốt ngược trở lại, luôn cảm thấy như vậy vài lần, chỉ có thể nói rồi lại thôi.

Cuối cùng anh ta chỉ có thể nói: "Tôi chỉ là...

Bàn Tử ấy mà, đỉnh thật sự, có thể giảm béo được đấy, nặng như

vậy, chắc là do ăn mà ra.” Mặt Bàn Tử lúc này đỏ bừng, ngượng ngùng giải thích: “Ôi chao anh em, đừng có ở đây mà đùa với tôi chứ, thân hình tôi chẳng phải trời sinh ra đã vậy sao, đâu phải do tôi ăn mà ra.

Giảm béo mà giảm được thì tôi đã giảm rồi.

Thôi được rồi, nếu không thì lát nữa khi chúng ta đến Phan Gia Viên, tôi sẽ mời cậu đi nghe kịch khúc có được không.” Vừa nói Bàn Tử vừa không nhịn được lườm Tô Thành một cái thật dài, biết làm sao đây?

Bây giờ ai nấy đối với chuyện này đều cảm thấy đau đầu.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao đã trải qua những chuyện này, thì nhất định phải bằng mọi giá nhanh chóng giải quyết, bởi vì ngoài ra căn bản không tìm được phương pháp giải quyết nào tốt hơn.

Cho nên ngay lúc này, mỗi người đều nhận thức được tầm quan trọng của mình trong toàn bộ đội ngũ.

Chương 639

Tô Thành và Ngô Tà nghỉ ngơi đơn giản một lát, sau đó tiếp tục lên đường đi về phía trước.

Con đường phía trước càng quanh co khúc khuỷu.

Không biết cụ thể phải đi sâu bao nhiêu, xa bao nhiêu.

Đã tiến vào bên trong rồi, vậy thì nhất định phải tiếp tục đi, nếu không sau này có thể sẽ bỏ dở giữa chừng.

Vào lúc này, đột nhiên Bàn Tử đứng một bên không nhịn được hít hít mũi.

Sau đó không nhịn được nghiến răng, kêu 'ái chà' một tiếng, cứ thế nghiến chặt hàm răng.

Cũng đúng lúc đó, sự chú ý của Tô Thành, Ngô Tà và tất cả mọi người đều chuyển về phía trước, cho nên không ai chú ý đến Bàn Tử ở phía sau, cũng không biết sự thay đổi dị thường đang xảy ra với anh ta.

Đi bên cạnh, Ngô Tà nói với Tô Thành: "À đúng rồi Sư phụ à, tôi vẫn luôn muốn hỏi, nếu chúng ta cứ loanh quanh ở đây lâu dài như vậy, liệu có bị nhiễm một số hơi ẩm lâu ngày, cuối cùng có thể dẫn đến bệnh mà gục ngã không?" Ngô Tà là một tân binh đạo mộ, tự nhiên có thắc mắc ở khía cạnh này, muốn tìm hiểu.

Cho nên cậu ta cũng trực tiếp hỏi Tô Thành ý định trong lòng.

Nếu không phải vì Tô Thành đã bảo vệ cậu ta suốt dọc đường, e rằng đã bỏ mạng từ lâu rồi.

Tô Thành cười cười, lắc đầu nói: "Ha ha, yên tâm đi, đạo mộ như Mạc Kim Hiệu Úy như tôi đây, nào có sợ mấy thứ này." "Đương

nhiên rồi!

Sau khi về thì cần phải chăm sóc cơ thể thật tốt, những thứ bẩn thỉu ít nhiều cũng sẽ có chút, nhưng sau khi về chỉ cần theo quy củ mà tẩy rửa cơ thể thì sẽ không sao cả.” Khi nói, cả người Tô Thành đều tỏ ra bình tĩnh, cũng như tùy tiện nói vài câu với đối phương, rồi cho qua chuyện.

Ngô Tà nghe xong, ‘À’ một tiếng, rồi gật đầu với một vẻ mặt đầy ẩn ý, dường như ít nhiều đã nảy sinh một số tình huống trong lòng.

Nhưng Tô Thành chỉ nói đến đó, cũng đã ít nhiều có một số nhận thức và cảm khái.

Nếu đã như vậy, thì thật sự là tốt nhất.

Đi thêm một đoạn nữa về phía trước, đột nhiên Tô Thành quay đầu lại, phát hiện Bàn Tử ở vị trí ban nãy, không biết đã đi đâu mất.

Cả phía sau đều tối đen như mực.

Hoắc Tú Tú là người đầu tiên phát hiện Bàn Tử biến mất.

Cho nên sau đó cô bé liền gọi Tô Thành: “Này này, Tô Thành, Tô Thành, nhìn xem Bàn Tử đâu rồi, Bàn Tử đi đâu mất rồi?

Loáng một cái quay đầu lại thì người đã không thấy đâu nữa?” Hoắc Tú Tú ngơ ngác, gãi đầu lẩm bẩm, cả người cứ thấy mơ mơ màng màng.

Người đang yên lành sao tự dưng lại biến mất vậy?

Tình huống bình thường không phải nên đi cùng nhau sao?

Vừa nãy rõ ràng còn ở bên cạnh mà.

Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Tô Thành lập tức nhìn theo hướng cô chỉ ra phía sau, sau đó phát hiện Anh Bàn quả nhiên đã biến mất.

Không đúng rồi nha, vừa nãy rõ ràng còn đi theo sau đội mà, sao chớp mắt một cái đã biến đâu mất tiêu rồi, lão già này lại đang làm cái gì?

Lại bày trò gì nữa đây?

Khoảnh khắc đó Tô Thành thực sự có một loại xung động muốn chửi thề, bởi vì cái tên này trước đây cũng là một tay chuyên gây chuyện, không thiếu những sai lầm cấp thấp kiểu đó.

Chẳng qua là trên đường nhìn thấy bảo bối nào đó đáng giá, hoặc có ý đồ kiếm tiền riêng, nên mới lén lút lẻn đi một mình.

Cái kiểu tham lam không đáy như rắn nuốt voi ấy mà.

Ở nơi quỷ quái này, nếu có một chi tiết nhỏ không được chú ý, có thể sẽ mất mạng, cuối cùng chết một mình, đến lúc đó dù có là đại lão hết giờ làm cũng chưa chắc hồi sinh được.

Cho nên giờ phút này Tô Thành thực sự tức không chịu nổi, bắt đầu kéo cổ họng chửi rủa: "Anh Bàn cái đồ thối tha kia ở đâu?

Mau lăn về đây cho tôi!" Nhưng dù có la hét chửi bới thế nào cũng vô dụng, căn bản không ai chịu đáp lại!

Thật hết cách rồi, trong con đường mộ tối đen như mực này, vì thiếu một đồng đội nên không thể tiếp tục đi tới, nếu không hai bên có thể sẽ đi càng lúc càng xa, cuối cùng sẽ hoàn toàn mất phương hướng và đường đi.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, Tô Thành nhìn Hoắc Tú Tú và một đám Ngô Tà đang bó tay, hỏi hai người: "Lúc đầu hai người có để ý không, có nhìn rõ anh ta đã đi đâu không?

Vừa nãy rõ ràng còn ở trước mặt, sao chớp mắt một cái đã biến mất tiêu, tôi cứ thấy hơi lạ!" Nói xong, trong lòng tôi cũng có một số phân tích và kiến giải.

Chỉ cần giải quyết được chuyện bên trong, thì nhất định có thể xử lý thỏa đáng.

Tôi cùng mấy người bên cạnh đi về, hi vọng có thể tiếp tục cùng nhau cưỡi gió rẽ sóng chứ?

Bởi vì bây giờ nhất định phải thành công cưỡi gió rẽ sóng thì mới có thể nói chuyện, điều đó cũng rất đáng kinh ngạc.

Cuối cùng, dưới sự chỉ huy của Tô Thành, mấy người chỉ có thể đứng một bên chờ đợi, sau đó quay lại tìm kiếm, vừa đi vừa thỉnh thoảng hô hoán tên của Anh Bàn.

"Anh Bàn chết tiệt kia đi đâu rồi thì mau quay về đi, đừng có mà đi lung tung nữa, chẳng có chút quy tắc nào cả, thật vô nghĩa, nên học cách tự bảo vệ mình, học cách nhận rõ tình hình, ngàn vạn lần đừng tự gây rắc rối." Đứng trước mặt Tô Thành, anh cứ lặp đi lặp lại những lời đó, không ngừng giải thích ý nghĩa của nó.

Thật ra điều quan trọng nhất là hi vọng có thể hiểu được đạo lý này, dù sao thì bản thân cũng có một số điều không thể kiểm soát, không giống như rắc rối và những thứ tương tự.

Chương 640

Đi vào không xa lắm, đột nhiên nhìn thấy một khoảng tối sâu bên trong, có một người đang đi đi lại lại ở đó.

Cái loại mờ mịt, nguy hiểm, nếu không nhìn kỹ thì khó có thể thấy rõ, sẽ có một người đang đứng đó.

Bên trong như vậy, Tô Thành càng cảm thấy mắt mình sáng rỡ.

Cũng chỉ là một cái quay đầu nhìn lại, đối phương từ trong biển lửa đó chậm rãi bước ra, thực sự làm Hoắc Tú Tú sợ chết khiếp.

Hoắc Tú Tú vốn là một cô gái, gan đặc biệt nhỏ, khi nhìn thấy một bóng đen mờ mịt phía trước, cũng "á" lên một tiếng, không lập tức lùi lại, mà nhảy lên một cái, cố gắng nhanh chóng tránh né mối đe dọa, thậm chí cả người đều cảm thấy muốn tránh xa thật xa, thậm chí trong lòng càng thêm căng thẳng.

Cũng trong nháy mắt cả mắt cô bé sáng lên, túm chặt lấy tay tôi không chịu buông.

"Thật đáng sợ quá đi chồng ơi, nhìn xem tình hình thế nào, vừa nãy hình như có một cái gì đó đáng sợ lắm." Cô bé nắm chặt đến nỗi áo của Tô Thành bị kéo đến biến dạng nghiêm trọng.

Nghe những lời đó, Tô Thành có chút cạn lời trợn tròn mắt, có cần phải thế không?

Vãi chưởng, không phải trong bóng tối có một người sao?

Kể cả có người thì cũng không đến mức phản ứng mạnh mẽ vậy chứ.

Vì vậy, là hi vọng duy nhất trong toàn đội, Tô Thành lập tức đứng ở phía trước, che khuất tầm nhìn và đường đi của Hoắc Tú Tú, rồi giơ

nắm đấm ra, bắt đầu bước đi một cách chậm rãi, lững thững.

"À à, quả nhiên công phu không phụ người có lòng mà, Anh Bàn thật đúng là đi một vòng lớn, cuối cùng lại bị tôi vô tình đụng phải, ha ha, thật sự có chút thú vị nha, tôi muốn xem cái gọi là yêu ma quỷ quái, dám giả thần giả quỷ trốn ở xó xỉnh, thật sự nghĩ trốn trong đó tôi không nhìn thấy sao?

Không thấy sao?

Mau cút ra đây!" Đứng ở nơi sáng sủa bên ngoài, Tô Thành không ngừng la hét chửi rủa, liên tục khiêu khích đối phương, hy vọng sau khi đối phương bị chọc giận, sẽ ngoan ngoãn đi ra từ bên trong, như vậy thì cảm giác sẽ đơn giản và nhẹ nhàng hơn, thậm chí còn tốt hơn khi đối đầu một lát sau.

Theo sau một loạt tiếng hô của Tô Thành, bóng đen trong bóng tối bắt đầu chậm rãi duỗi người rồi bước ra.

Trong tay hắn còn cầm binh khí, lưỡi dao chĩa thẳng về phía đó, nhưng chờ đến khi người đó thực sự đi ra hoàn toàn, tất cả mọi người đều ngớ người, ngay cả Tô Thành cũng ngẩn tò te, căn bản không phải quái vật, cũng không phải yêu ma quỷ quái, mà là anh em Anh Bàn.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà ở phía trước thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó cả người cũng bớt căng thẳng đi nhiều.

"Anh bạn tình hình gì đây?

Có ý gì?

Nếu được thì chúng ta cứ ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng đi, nói cho tôi biết tình hình thế nào, chạy vào trong đó làm gì, làm chúng tôi sợ chết khiếp rồi." Tô Thành thu hồi khẩu súng trong tay, sau đó nhìn Anh Bàn, một loạt lời trách móc hiện lên vẻ bất đắc dĩ, đối với một loại nghi ngờ, cuối cùng Anh Bàn lại tiếp tục đi một vòng lớn,

sau đó lại hướng về phía ban đầu mà đi tới.

Thấy Anh Bàn cứ thế bỏ đi, Tô Thành vội vàng chạy tới, chặn đường của hắn, chặn con đường duy nhất để đi.

Không hiểu sao lại đi một cách đơn giản như vậy.

Tô Thành đuổi theo chặn đường.

"Anh Bàn, mày đang làm cái quái gì vậy?

Sao lại ngu xuẩn thế?

Làm gì?

Có chuyện gì không thể bàn bạc với mọi người sao?

Tuyệt đối không được hành động một mình!" Đối mặt với cách hành xử này của Anh Bàn, Tô Thành thực sự cảm thấy đau đầu, giờ không nhịn được mà hét lên một trận.

Tiếp theo, tôi lập tức đuổi theo, cầm bộ quần áo đen trong tay, một số thứ tiện lợi như vậy cũng không gây ra mối đe dọa thích hợp, nên cũng không cần để đối phương mang theo bất kỳ công cụ nào.

Nhưng Anh Bàn lại đẩy Tô Thành ra, tiếp tục đi vào bóng tối, Tô Thành chỉ đành mạnh mẽ kéo áo hắn lại, cứng rắn lôi hắn ra ngoài.

"Không được, hôm nay tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ càng phải giữ bình tĩnh, tuyệt đối không được xúc động.

Anh có nghĩ đến những gì tôi đang nghĩ không?

Tôi muốn xem thử có cân nhắc đến tình huống này không, rồi tìm hiểu rõ chiêu trò." Nhưng khi Tô Thành cảm thấy Anh Bàn có thể chỉ là nhất thời bướng bỉnh, đột nhiên đối phương không biết từ đâu lại giơ nắm đấm ra, móng tay thực sự trông cực kỳ sắc nhọn.

Mấy ngón tay khô gầy, vờn về phía mặt Tô Thành.

Thấy tình hình, tôi liên tục lùi về sau mấy bước, khéo léo để tôi tránh khỏi nguy hiểm, nhưng thứ đó vẫn không ngừng vung vẩy điên cuồng.

Tôi phản ứng khá nhanh, liên tục lùi về sau mấy bước, mới khiến đối phương mất mục tiêu khi chuyển hướng.

Tim Tô Thành cũng "thịch" một tiếng, đột nhiên thắt chặt.

Tình huống bình thường, chỉ có người đã từng trải qua mới có kinh nghiệm, nhưng Anh Bàn rõ ràng chưa từng trải qua, thậm chí còn không biết nên ứng phó thế nào, xử lý ra sao.

Thấy cái thứ kia đe dọa Tô Thành, Hoắc Tú Tú vội vàng kêu lên "chồng ơi!" rồi chạy tới.

Với cô bé lúc này mà nói, cô bé thật sự rất ít khi giúp đỡ, thật sự không thể cùng Tô Thành kề vai chiến đấu.

Càng tệ hơn là lại phát hiện không thể dạy dỗ hết được một người, thực sự không biết tình hình thế nào, vì sao trong chốc lát Anh Bàn lại lục thân bất nhận.

Chương 641

“Ngàn vạn lần đừng lại gần, bây giờ Anh Bàn có chút gì đó không đúng, hình như khác với trước đây, ngàn vạn lần phải bình tĩnh, mọi việc đều nghe theo sắp xếp của tôi, đứng xa một chút.” Là trụ cột của đội, Tô Thành chỉ đành vẫy tay, sau đó nhắc nhở đám người dưới quyền, bảo mọi người cùng nhau nghiên cứu tình hình trước mắt.

“Hai người đứng yên tại chỗ, tôi đi xem rồi quay lại.” Xong xuôi, Tô Thành liền theo hướng Ngô Tà đã chạy đi, chỉ để lại một mình Tiểu Ca đại lão.

Tô Thành nhanh chóng đuổi theo.

Ở khúc cua ngoài cùng, khi Tô Thành quay lại và một lần nữa nhìn thấy bóng dáng Anh Bàn, anh lập tức đi đến bên cạnh.

Nhưng lúc này, khi liếc nhìn, không biết từ lúc nào móng tay của Anh Bàn đã phát triển với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lông tóc trên người hình như cũng trở nên rậm rạp hơn, thậm chí còn mọc ra thứ gì đó phía sau.

Bởi vì những biến đổi ban đầu, nếu không quan sát kỹ, thật sự là một sự lo lắng cấp bách.

“Tình hình này không biết rốt cuộc đã bị yêu quái dùng thủ đoạn gì.” Tô Thành sờ cằm, lẩm bẩm trong miệng.

Cũng nhờ nhiều năm kinh nghiệm, tôi biết Anh Bàn chắc chắn đã bị người ta lừa, nếu không thì bây giờ có lẽ đã mất đi lý trí, lục thân bất nhận.

Giờ phút mấu chốt này chắc chắn khó tránh khỏi, chỉ có thể đánh thức tiểu hệ thống Đạo Mộ trong đầu.

Vào giây phút cuối cùng, Tô Thành chỉ đành mở tiểu chương trình hệ thống trong đầu.

"Hệ thống, lập tức tìm kiếm, tôi cảm thấy nhất định phải kiểm tra tình hình của Anh Bàn, tôi muốn biết bây giờ anh ta đã trải qua những gì, vì sao lại như vậy cực nhanh." 【Đinh dong!

Tiểu chương trình hệ thống đang kiểm tra lệnh liên quan của chủ nhân, đang tìm kiếm năng lực cụ thể của Anh Bàn.】 【Đinh dong!

Tiểu chương trình hệ thống đang kiểm tra lệnh liên quan của ngài, tải thành công 30%...】 【Tải thành công 99.99%, có muốn lập tức tiêu tốn 9999 điểm để đổi lấy bản dịch thông tin chi tiết không?】 Tiểu chương trình hệ thống bá đạo thật, lại còn có thể khấu trừ điểm công lao của người ta, thậm chí còn muốn giao tiếp theo kiểu này.

Tôi nhìn thấy 9999 điểm thì lập tức mặt mày xanh lét, cái kiểu gói "đại gia" gì thế này?

Lại tùy tiện đổi một kỹ năng mà tốn nhiều điểm kinh nghiệm như vậy.

Tôi cũng nhìn ra rồi, giá cả đang xoay chuyển nhanh chóng, lượng nhiệm vụ cũng tăng vọt, nếu không nhanh chóng hoàn thành nhiều hơn, thì e rằng về sau cứ tiếp tục phung phí như vậy, chắc chắn sẽ có một số thứ bị lãng phí.

Vì vậy, trong khoảnh khắc đó, tôi thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tranh thủ lúc còn trẻ mà kiếm thêm vài cái, "lập tức đối thoại với tôi." Mặc dù giá có hơi đắt một chút, nhưng Tô Thành hiểu rõ "không nỡ bỏ con tép, sao bắt được con tôm", nếu bây giờ không chịu bỏ ra, thì sau này không biết Anh Bàn sẽ gây ra chuyện gì, vạn nhất thật sự nguy hiểm đến tính mạng, thì hối hận cũng không kịp.

Vì vậy, cuối cùng Tô Thành chỉ đành nhấn xác nhận. 【Đinh dong!

Hệ thống nhỏ đã kiểm tra, chủ nhân đã đổi thành công chức năng kiểm tra mức độ ảnh hưởng và đang trong giai đoạn trải nghiệm!】【Hoàn thành, đối phương đã xong, ngài có thể trực tiếp tiến hành kiểm tra điểm chính xác nhất!】 Theo sau tiếng nhắc nhở thao tác của chương trình hệ thống, trong tay tôi có thêm một thiết bị cấu hình cao cấp như vậy.

Tiểu chương trình hệ thống trong đầu hiện ra một giao diện, trên đó liệt kê ra chính là tình cảnh của đối phương.

Hóa ra lúc Anh Bàn vừa chạy trốn, không cẩn thận bị một con côn trùng cắn, dẫn đến trong cơ thể hiện giờ có độc tố cực lớn.

Thậm chí bây giờ Anh Bàn đã hoàn toàn mất đi lý trí, tất cả những hành động kỳ lạ hiện tại đều đang cố ý bắt chước vật chủ trước đó.

Chính xác thì Anh Bàn bây giờ đã trở thành một "người công cụ".

Thấy vậy, Tô Thành trong lòng bắt đầu thầm mắng.

Thật đáng ghét quá đi, Anh Bàn nhà ta cũng được coi là thông minh tuyệt đỉnh đó chứ, sao lại ngu ngốc đến mức này, lại thật sự bị thứ yêu nghiệt này lừa gạt.

Tô Thành cũng cảm thấy đã lỡ gặp phải rồi, thì phải có trách nhiệm quản lý, nếu không mặc kệ thì thật sự không ai hỏi đến nữa.

Vì vậy, Tô Thành bắt đầu sờ cằm, liên tục suy nghĩ trong lòng về các phương pháp xử lý tiếp theo.

Tóm lại, bây giờ thời gian không còn nhiều, nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút.

Tình hình hiện tại, Tô Thành trong lòng cũng không dễ chịu, chỉ có thể tự nhủ hết lần này đến lần khác.

"Bạn bè à, nhất định phải cố gắng lên, nhất định phải cố gắng lên

nha, hoàn cảnh hiện tại tôi vô cùng hiểu rõ, nhưng bây giờ lại có thể cân nhắc được, lại có chuyện có thể xử lý được.

Tôi chỉ cảm thấy bây giờ tâm trí đang sụp đổ." Nói rồi, Tô Thành vừa rút từ trong túi ra một sợi dây thừng.

Tôi trước tiên phải trói Anh Bàn lại, như vậy mới có thể kiểm soát hắn không cho hắn phản kháng.

Chỉ có ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp, từng chút một giải quyết vấn đề, loại bỏ sạch sẽ, thì mới đơn giản.

Ở bên cạnh, Tô Thành vẫn luôn quan sát, cũng đợi một lúc, đột nhiên anh thay đổi ý định, rồi đi đến vị trí phía trước, và sau khi siết chặt nắm đấm thì chuẩn bị nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Cũng vào lúc này, cả khuôn mặt anh cũng hiện lên một nụ cười đắc ý.

"Anh Bàn đừng ngàn vạn lần trách tôi nha, tôi cũng bị ép buộc thôi." Nói xong, Tô Thành một chân đạp mạnh xuống đất, sau đó cả người bật nhảy lên, phóng tới trước mặt Anh Bàn, rồi nắm chặt lấy vai hắn.

Anh Bàn giờ đã mất trí, thấy Tô Thành đến gần, không nói hai lời, dùng móng vuốt sắc bén ở tay kia bắt đầu cào.

Tô Thành cũng có thực lực mạnh mẽ, đã khéo léo né tránh những nguy hiểm đó.

Những người có mặt đều sợ hãi trong lòng.

Lúc đầu không ai biết lại có thể ti tiện đến mức này, từ giờ trở đi không có cách nào hiểu được nguyên nhân.

Chương 642

Tô Thành đi đến phía trước nhìn đám người trước mặt, rồi chỉ cười khà khà.

Nhanh chóng, từ phía sau, Tô Thành dùng một sợi dây thừng trói chặt hai tay Anh Bàn, thậm chí còn kéo vai hắn ra sau, sợi dây từng lớp từng lớp quấn chặt.

Nhưng Anh Bàn vẫn liều mạng giãy giụa.

Lực tay của Tô Thành cũng rất đủ, sau khi trói chặt nửa trên người hắn, một cước đá vào đầu gối của tên đó, sau đó hắn không chút báo trước mà quỳ xuống đất.

Tô Thành chú ý với tốc độ nhanh nhất, thậm chí dùng đầu gối tì chặt vào cổ hắn.

Xem ra Anh Bàn hôm nay không thể thoát được, theo một loạt thao tác mất một lúc, hắn đã bị Tô Thành khống chế.

Thứ đó đang liều mạng lớn lên, đôi mắt hắn lúc này cũng đầy tơ máu và ánh lên vẻ âm lãnh.

Anh Bàn vẫn luôn nhìn chằm chằm Tô Thành, thực sự đang cố gắng giãy giụa.

Tô Thành lại dịu dàng nói: "Được rồi được rồi, yên tâm đi, bây giờ cứ ở bên cạnh tôi, đừng khóc, yên tâm, có tôi ở đây sẽ không có bất ngờ nào đâu, tôi đã có thể đưa cậu ra ngoài thì cũng có thể đưa cậu rời đi." Nói xong, Tô Thành cũng chỉ là muốn cổ vũ Anh Bàn, sau đó để hắn có thể tiếp tục kiên trì ở vị trí đó.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Tô Thành xé toạc chỗ rách trên quần áo của đối phương, thì thấy vừa đúng lúc trên vai trái của hắn, chỉ có

một vết cào, đó chắc là do cái gọi là vi khuẩn hoặc virus nào đó từ bên trong truyền ra.

Thật đáng sợ quá, nếu nhìn vào tình hình hiện tại, thì thật đáng sợ, đang đối mặt với nguy hiểm tính mạng.

Đúng vào tình huống như vậy, Anh Bàn lại càng phản ứng kháng cự mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ đành hét lớn về phía Hoắc Tú Tú và Ngô Tà ở gần đó.

"Tô Thành, có chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại gọi tôi?

Có chuyện gì hay sắp xếp gì thì mau nói, có thể giúp được gì không?" Phía trước, Hoắc Tú Tú nhìn Tô Thành, sau đó thấy cả khuôn mặt anh hiện lên một vẻ khó hiểu?

Bởi vì cô bé không hiểu rõ Tô Thành có những quyết sách sắp xếp cụ thể nào, đúng lúc này, Ngô Tà cũng từ không xa chạy tới, hai người bên cạnh cũng bắt đầu xoa tay sát cánh, đều mong muốn có thể giúp Tô Thành giải quyết vấn đề này.

Khi cân nhắc những việc đó, Tô Thành cũng nhẹ nhàng vỗ vai đối phương.

Bình tĩnh lại, Tô Thành liền nói: "Bây giờ hai người giúp tôi giữ chặt Anh Bàn rồi banh miệng hắn ra, nếu không nhầm thì tên này chắc là bị một loại ký sinh trùng nào đó ký sinh rồi.

Nhất định phải ép con trùng đó ra!" Nói xong, Tô Thành một tay xé nát quần áo trên vai Anh Bàn.

Ngay lập tức mọi người nhìn rõ, trên lớp da bề mặt, cũng ở một vị trí không xa vết thương, lại có một thứ gì đó đang bò lổm ngổm bên

trong.

Hoắc Tú Tú ngay lập tức cảm thấy da đầu tê dại, bởi vì nhìn vào sẽ khiến người ta nổi hết da gà.

Ngô Tà càng không nhịn được, trực tiếp rụt tay lại, vì lo rằng việc tiếp xúc với Anh Bàn có thể khiến thứ đó lây sang người mình.

Thấy hai người vẻ mặt căng thẳng hoảng loạn, Tô Thành lườm một cái đầy vẻ "hận sắt không thành thép" rồi nói: "Đừng nói nhảm nữa, yên tâm đi, một con ký sinh trùng thôi, căn bản không tạo thành nguy hiểm đâu, việc cần làm là yên tâm đứng chờ ở bên cạnh!" Tô Thành nói một cách đơn giản, dứt khoát và trực tiếp, nghiêm khắc mắng hai người một trận.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành chia nhau ra, vừa chuẩn bị kéo Anh Bàn thì lại cố ý giảm thiểu sự tiếp xúc với đối phương.

Tóm lại, cả hai đều cảm thấy thấp thỏm không yên trong lòng.

Ngô Tà nhìn thứ trên bề mặt da, kéo tay Anh Bàn hỏi: "Sư phụ, bên đó có sắp xếp gì không?

Có cách nào không?

Hay là chúng ta mau làm phẫu thuật đi, tôi cảm thấy nên phẫu thuật, sau đó mổ thứ đó ra xem nó là cái gì." Dù sao thì, trong ký ức của một "tiểu bạch thử", nếu trong cơ thể thật sự có vấn đề, thì phẫu thuật ngoại khoa có lẽ là quan trọng nhất và hiệu quả nhất.

Vì vậy, anh ta liên tục khuyên nhủ Tô Thành, hy vọng có thể dùng dao phẫu thuật mổ trực tiếp ra.

Nhưng Tô Thành ở bên cạnh lại cười nói: "Thôi thôi, bây giờ một chút như vậy thì chưa đến mức đó đâu, không chỉ đơn thuần dựa vào việc đơn giản như thế, có lẽ còn có tình huống khác." Cũng trong tình

huống anh em như Anh Bàn, Tô Thành biết dù gian nan hiểm trở thế nào cũng không thể bỏ cuộc, nhất định phải thử một bước.

Sau đó, Tô Thành dùng thanh đao trong tay nhẹ nhàng chạm vào da của đối phương, con ký sinh trùng vừa nãy vẫn luôn bất động, ngay lập tức luồn lách khắp vai theo lớp da bề mặt.

Anh Bàn phản ứng càng thêm mãnh liệt, rõ ràng, động tác vừa rồi của Tô Thành đã kinh động con ký sinh trùng trong cơ thể, vì vậy con trùng đó mới trở nên hưng phấn.

Ngô Tà cũng phải nhíu chặt mày, bởi vì nếu nói về tình hình hiện tại, vấn đề này rất khó giải quyết, gai góc.

Nhưng Tô Thành lại cười cười, rút con dao đó từ trong túi ra, rồi nhẹ nhàng rạch một vết trên cổ tay.

Sau đó thấy máu tươi tí tách rơi xuống lưỡi dao.

Theo sau mỗi giọt máu tươi rơi xuống đầu dao, nhìn lên lưỡi dao sáng choang, ánh sáng hiện rõ đến thế.

Cũng biết rằng tiếp theo cần phải mượn loại máu dương này, để trấn áp khí tức áp bức trong cơ thể.

Sau đó mới có thể tìm cách mới để loại bỏ con ký sinh trùng đó ra.

Nhưng khi Tô Thành đang rạch máu, Anh Bàn ở phía trước không biết vì sao, đột nhiên tỉnh lại.

Thậm chí nhìn Tô Thành đáng thương cầu xin: "Tô Thành anh em, tôi xin anh ra tay, tôi biết sai rồi, tôi đã phản ứng tốt hơn rồi, cầu xin anh đó, đừng có điên rồ như vậy nữa!" "Bây giờ thật sự rất đau khổ, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú, hai người sao mà tàn nhẫn vậy?

Chương 643

Có thể nào cân nhắc cảm nhận của tôi không, mau thả tôi ra!" Anh Bàn lại nổi điên, thậm chí dùng một loạt lời lẽ đời thường để la mắng Tô Thành.

Đối với điều này, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cũng rõ ràng ngớ người!

Hầu như trong khoảnh khắc đó, mọi người cảm thấy cơ thể đột nhiên khựng lại, chẳng lẽ nguy hiểm đã được giải trừ, đối phương đã khôi phục tự do?

Cũng quá nhanh rồi đi, phản ứng cũng hơi thần kỳ quá.

Chẳng phải vấn đề đã được giải quyết rồi sao, nếu chuyện ký sinh trùng của đối phương đã được xử lý xong, vậy có cần thiết phải tiếp tục phẫu thuật nữa không?

Ngô Tà có chút thả lỏng, nhìn Tô Thành hỏi: "Sư phụ!

Chúng ta có cần thiết tiếp tục động dao nữa không?" Tô Thành bĩu môi lạnh lùng, cái mánh khóe nhỏ đó vừa nãy đã sớm bị tôi nhìn ra rồi.

Chẳng qua là cố ý thiết kế lộ trình như vậy, cái tình huống đó căn bản không theo kịp.

Vì vậy, bây giờ, Tô Thành cũng chỉ đành chịu khó một lát nữa.

"Đừng nói gì cả, đừng ôm bất kỳ ảo giác nào, bởi vì căn bản là không thể nào, căn bản không thể thách thức ở cấp độ này." Tô Thành đi đến bên cạnh, dặn dò Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đủ điều, cũng đưa ra một gợi ý.

Hai người gật đầu, hiểu ý anh.

Sau đó, Tô Thành một tay bóp chặt miệng Anh Bàn, rồi sau khi

nắm chặt nắm đấm thì thấy máu tươi tí tách nhỏ giọt theo lòng bàn tay.

Miệng của Anh Bàn cũng bị ép banh ra.

"Thật tiện cho cái tên nhóc này, có biết tôi còn đang quỳ xuống đất chịu đựng dịch dinh dưỡng âm khí, cho tên nhóc này uống tôi còn thấy lãng phí.

Ai, chờ lát nữa kiếm được bảo bối rồi, đừng quên khao tôi thật tử tế nha." Đứng trước mặt Tô Thành, anh nhìn Anh Bàn đang cuồng loạn, miệng hắn bắt đầu không ngừng nói nhảm.

Khi mấy giọt máu tươi tí tách rơi xuống lòng bàn tay, Anh Bàn đang nằm trên đất thì hôn mê bất tỉnh, hắn ta càng tỏ ra hưng phấn hơn, thậm chí còn muốn liều mạng hất Ngô Tà và Hoắc Tú Tú ra.

Hai người họ không phải là kẻ yếu tay mềm, lực tay cũng đặc biệt chú ý, chỉ giữ chặt lấy đối phương, khiến hắn căn bản không thể động đậy mà cố gắng xoay sở để tránh hậu quả cuối cùng.

Tô Thành đứng một bên lại nửa đùa nửa thật nói: "Thôi được rồi, đừng lãng phí thời gian, đừng lãng phí sức lực nữa, vô nghĩa thôi, à à nha, ngoan ngoãn chui ra khỏi người anh em tôi đi, bất kể là thứ quỷ quái gì, hôm nay đấu với tôi thì chắc chắn phải chết!" Nói xong, Tô Thành dường như đã sớm có suy đoán trong lòng, ký sinh trùng có thể mượn một loại chất lỏng tiết ra, trực tiếp gây tê Anh Bàn, sau đó khiến đối phương ở trong trạng thái ngủ say.

Từ đó có thể đạt được tác dụng khống chế vật chủ trong cuộc cạnh tranh.

Cuối cùng Anh Bàn chủ động tách khỏi đội ngũ, một mình đến một góc, đều đang chờ đợi Tô Thành đến, rõ ràng con ký sinh trùng đó đang chủ đạo.

Bây giờ muốn cứu Anh Bàn thì nhất định phải lôi con ký sinh trùng đó ra, sau đó giết chết nó.

Cuối cùng, con ký sinh trùng bị ép đến mức nhảy nhót lung tung, Tô Thành liền cầm thanh đao đồng trong tay, nhẹ nhàng rạch một đường trên vai Anh Bàn.

Nhìn làn da hắn hôm nay, lớp biểu bì bị rạch ra một vết cứng rắn, dùng mũi dao nhanh nhất gạt ra ngoài thuận thế nhìn thấy, có một con trùng lớn bằng ngón tay cái bị bóc tách ra từ bên trong.

Cái thứ nhỏ bé đó hóa ra là một quả trứng côn trùng, khi rơi xuống nền đá thì không có một chút chất lỏng dính nhớp nào.

Anh Bàn có lẽ vì quá đau đớn, cả người trực tiếp duỗi hai chân rồi ngất đi.

Sau khi hắn ngất đi, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cũng bớt bị cản trở, sức lực tiêu hao cũng giảm đi không ít, sau đó cũng có thể buông tay.

Ba người nhìn chằm chằm vào thứ đang nằm trên mặt đất, cứ thế quan sát, trông đặc biệt nghiêm túc và cẩn thận.

Con trùng nhỏ cứ bò lổm ngổm rồi lăn tròn trên đất.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú nhìn với vẻ không thể tin nổi, căn bản không thể tưởng tượng được Anh Bàn vừa nãy lại phản ứng kháng cự như vậy, không ngờ lại là một con trùng nhỏ bé đang gây quấy.

Một loạt thao tác như vậy, ngay lập tức khiến hai người cảm thấy như đang xem phim kiếm hiệp, cảm thấy thật sự cái gì cũng có thể xảy ra, chuyện gì trên đời cũng có thể đụng phải!

"Trời đất ơi, Tô Thành biết thứ này sao, tôi từ trước đến nay chưa từng thấy, thật sự quá không thể tin nổi, lại chui vào người Anh Bàn." Ngô Tà khi hỏi thì bắt đầu không ngừng gãi đầu, cả người đều tỏ vẻ hơi mơ hồ.

Hoắc Tú Tú cũng nhìn thẳng vào Tô Thành chờ đợi lời giải thích của anh, hai người bây giờ giống như những người cầu học đầy ham muốn, mong muốn có thể hỏi rõ ràng, làm sáng tỏ rốt cuộc là chuyện gì, ít nhất trong lòng cũng có một câu trả lời.

Đối mặt với đủ loại thắc mắc của hai người, Tô Thành trước tiên chần chừ một lúc, sau đó cũng chỉ cười ha ha rồi nói: "Nếu tôi không nhầm thì thứ đó chắc là một quả trứng côn trùng đã được tiêm vào dưới da Anh Bàn thông qua vết cào, lấy đó làm vật chủ, rồi hấp thụ dịch dinh dưỡng, trong thời gian ngắn phát triển và sau đó trở thành một quả trứng côn trùng như vậy." Đương nhiên tất cả những điều đó đều là tiểu chương trình Đạo Mộ đã tải sẵn cho Tô Thành từ trước, anh chỉ là thuật lại như thật mà thôi.

Ngược lại, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú nghe xong thì ngớ người ra.

"Trời đất ơi, thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, sao lại thế này?

Thật không thể tin nổi, là nguyên nhân gì vậy?

Thật quá không thể tin nổi." "Không hiểu lắm, nhưng nếu nhìn tình hình hiện tại, chúng ta quả nhiên không lãng phí thời gian vô ích, ít nhất chúng ta đã tìm ra nguyên nhân, Tô Thành đỉnh quá, tôi cảm thấy thật sự nên học hỏi anh ấy thật tốt, học hỏi một số kỹ thuật từ anh ấy." Sau đó hai người đó lại học được một số kiến thức, cảm thấy thật sự không giống chút nào khi có thể ủ và phát triển trong cơ thể người trong thời gian ngắn như vậy.

Sau khi nghe đủ loại phân tích, Tô Thành chỉ lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ vai đối phương.

"Ha ha, thế giới rộng lớn còn nhiều thứ chưa thấy lắm, nếu thật sự muốn từ từ học hỏi, vậy thì những thứ bên trong chắc chắn cần phải được tìm hiểu chi tiết và nắm rõ." Sau đó Tô Thành chuẩn bị đi

đến phía trước, xem thử "tiểu đồng chí" đó cụ thể có tình hình gì.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên thấy con trùng nhỏ đó lại phá kén thành bướm, rồi bay thẳng về phía trước.

Khoảnh khắc đó, Tô Thành và Hoắc Tú Tú đều nhìn rõ, một con vật đầy đặn lại trực tiếp phá kén thành bướm chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Chương 644

Đương nhiên chỉ là đại khái hình dáng như một con bướm, còn về thứ quỷ quái gì thì căn bản chưa từng tìm hiểu.

Tô Thành nhíu mày, sau đó lập tức kéo Ngô Tà và Hoắc Tú Tú lại, rồi ấn hai người xuống, mới khéo léo né tránh được đòn tấn công của con trứng côn trùng.

"Cẩn thận, nhất định phải tránh ra, không biết con trùng đó muốn làm gì, chúng ta nhất định phải cẩn thận, không biết nó là thứ gì." Tô Thành liên tục nhắc nhở Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, nhưng không giống như Anh Bàn vừa nãy mà phải đối mặt với sự chống cự điên cuồng.

Nếu hai người phản ứng không kịp thời, có thể sau đó sẽ xảy ra chuyện lớn, lúc đó trứng côn trùng có thể sẽ chui vào cơ thể, sau đó tiến hành sinh sản.

Bộ kỹ năng vừa rồi đã sử dụng, chưa chắc đã có tác dụng.

Sau khi né được một đợt tấn công, con trứng côn trùng đó lại lần nữa quay đầu lại, bay về phía họ.

Khi nhìn thấy, Tô Thành trực tiếp nhíu chặt mày, trong lòng nghĩ thầm, nhìn con vật nhỏ đó là biết đang tìm chết rồi.

Ngay sau đó, anh nắm chặt ngọn đuốc trong tay Ngô Tà, rồi trực tiếp đứng thẳng ở phía trước.

Một loạt thao tác của Tô Thành thực sự có yếu tố mạo hiểm rất lớn, thực tế chứng minh anh đã đặt cược và thắng, khi ngọn đuốc vừa được đưa ra phía trước, phát hiện con trùng đó dường như bị kinh động mạnh, liền dang cánh bay vút lên, quay đầu bỏ chạy.

Cũng trong nháy mắt, tất cả mọi người ở cả hai phía chỉ có thể trơ

mắt nhìn, căn bản không có cách nào, lại có thể khủng bố đến mức như vậy.

Bây giờ Tô Thành ở phía trước cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn.

Bởi vì lúc này căn bản không có cách nào, lại có thể quỷ dị đến mức như vậy.

Cũng trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều bị dọa không nhẹ.

Tô Thành đứng bên cạnh, khi nhìn thấy thì cũng bắt đầu cân nhắc tình hình cụ thể.

Ôi trời ơi, một loạt thao tác này, xem ra con trùng chuẩn bị tổng tấn công rồi.

Không tốt rồi, vì trong tay có đuốc, loại ánh sáng mạnh này sẽ trực tiếp xua đuổi nó.

Thấy vậy, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Ngô Tà cũng không giải thích nổi, hỏi: "Trời ơi, tình hình gì thế này, vì sao nó cứ tấn công loài người chúng ta chứ?

Hoàn toàn không giải thích nổi, chẳng lẽ trên người chúng ta có đặc điểm gì, hoặc có chỗ nào hấp dẫn, nếu không thì sao lại có liên quan đến chúng ta, rồi cứ nhìn chằm chằm tấn công chúng ta chứ?" Khi thấy con côn trùng nhỏ dần dần bay về phía trước rồi khuất dạng, Anh Bàn cũng mơ hồ, chỉ đành ghé đến gần Tô Thành để hỏi.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Tô Thành chỉ cười haha rồi nói: "Có lẽ việc sinh sản của mấy thứ quái dị này cần đến khả năng sinh sôi mạnh mẽ.

Chỉ cần bị thương một chút, chúng có thể đẻ trứng vào cơ thể, mượn dưỡng chất trong cơ thể tôi để phát triển, rồi hóa kén thành

bướm, sau đó lại một lần nữa trở thành côn trùng trưởng thành cùng loài, cứ thế lặp đi lặp lại!" Tô Thành cau mày suy nghĩ.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, đầu óc anh chợt lóe lên, dường như đã đoán được điều gì đó.

Chẳng lẽ loại côn trùng này có một cái ổ lớn trong ngôi mộ cổ dưới lòng đất?

Nếu không có ổ, những trứng côn trùng này cuối cùng sẽ bay về đâu?

Vừa rồi một đàn côn trùng lớn đã tấn công Anh Bàn, số lượng nhiều đến không thể lường trước.

Dù cuối cùng đã dùng lửa lớn thiêu cháy, nhưng vẫn còn một số ít may mắn sống sót.

Nhưng bây giờ những thứ đó đã biến mất từ lâu, không biết đi đâu, chẳng lẽ lại là một sự trùng hợp nữa sao?

Vì thế, Tô Thành bắt đầu suy nghĩ nhanh chóng, vì anh biết mình có thể đã tiếp cận được sự thật, chỉ còn cách một bước mà thôi.

Anh cũng cảm thấy hôm nay không thể bình tĩnh được nữa, cần phải thay đổi cục diện, tìm cách tập hợp nhanh chóng với những người bên cạnh, sớm đạt được mục tiêu cơ bản, sau đó chạm đến chân lý của sự việc.

"Không được, chúng ta phải tìm ổ của lũ côn trùng này, rồi tóm gọn chúng một mẻ.

Nếu không, cứ tiếp tục thế này thì vô nghĩa." Đúng lúc đó, Tô Thành quay đầu nhắc nhở liên tiếp những người bên cạnh, rồi bắt đầu thực hiện các sắp xếp của mình.

Những người khác nghe xong cũng đều gật đầu hiểu ý.

Mọi người nhanh chóng lần lượt đi theo, mong muốn sớm nắm rõ đường đi nước bước.

Lúc này, Anh Bàn ho khan hai tiếng, rồi lơ mơ tỉnh dậy.

Đối với Anh Bàn mà nói, đoạn ký ức vừa rồi giống như một giấc mơ, cũng như đang trong trạng thái hôn mê, vì tay chân hoàn toàn không thể cử động, như đang mộng du vậy.

“Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Chuyện gì thế này?

Tôi cảm giác như vừa gặp ác mộng... không phải, đây là đâu chứ?” Anh Bàn tỉnh dậy với vẻ mặt ngơ ngác, liên tục nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm, nhưng vẫn mơ hồ.

Bởi vì anh ta căn bản không biết mình đang ở đâu.

Chương 645

Đối với anh ta, căn bản không biết cách hợp tác, nên cả người cảm thấy mệt mỏi.

Nhìn đối phương, Tô Thành chỉ cười khổ ha hả, rồi nói: "Ha ha, Anh Bàn của tôi ơi, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.

Bọn tôi đã đứng ngây người cả buổi ở bên cạnh, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.

Nhưng cậu đã làm mọi người một phen lo lắng đấy." Ngô Tà cũng vội vàng cầm hộp y tế, nhìn Anh Bàn, trên vai xuất hiện một vết rách lớn như vậy, chuẩn bị nhanh chóng sát trùng và băng bó cho anh ta.

Vì vừa rồi, do cuộc tấn công của những trứng côn trùng hóa kén thành bướm, mà quên mất vết thương của Anh Bàn cần băng bó.

Bây giờ, một ít máu đang không ngừng chảy ra từ vết thương.

Vừa rồi Anh Bàn không hề để ý vết thương trên vai.

Đợi mọi người hoàn hồn, và khi "thần y" Ngô Tà nhìn thấy, cả khuôn mặt anh ta lập tức tái xanh, rồi nghiến răng gào lên một trận: "Ôi không, không được rồi, tôi sắp ngất rồi!

Không xong rồi, tôi cảm thấy mình sắp chết đến nơi.

Chuyện gì thế này?

Sao tự nhiên trên vai tôi lại có vết thương lớn vậy?" Anh Bàn đáng thương ngóng trông hỏi đủ thứ với mấy người bên cạnh, thậm chí có một loại thôi thúc muốn khóc.

Hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì?

Tô Thành lúc này chỉ cố gắng trấn an: "Ha ha, hôm nay chỉ là một

sự cố ngoài ý muốn thôi.

Vì có một bầy côn trùng lớn tấn công, tôi thực sự hết cách, nên mới lấy trứng côn trùng trong cơ thể ra.

Thằng nhóc cậu suýt nữa bị lũ cây đó biến thành con mồi.

Tôi thực sự hết cách, mọi người cũng đã cố gắng hết sức rồi." Tô Thành đi tới vỗ nhẹ vai đối phương, đơn giản an ủi và khuyên vài câu.

Thực ra, anh muốn dùng cách này để đối phương thật sự bình tâm trở lại, ít nhất cũng có thể hiểu được sự thật bên trong.

Anh Bàn gật gật đầu, dường như đã hiểu ra đôi chút.

"Thì ra là vậy.

Theo lời Tô Thành nói, tôi dần dần hiểu ra sự thật." "Má nó, côn trùng gì mà ghê tởm vậy?

Để tôi ở đây làm gì chứ?

Chết tiệt, chết tiệt rồi.

Mau đỡ tôi dậy, tôi muốn một mồi lửa thiêu rụi hết chúng nó!" Anh ta vừa rồi lại bị một trứng côn trùng đùa giỡn tới tơi bời, tức giận không chịu nổi, không nói hai lời liền chuẩn bị đi tìm thứ trứng côn trùng kia để báo thù.

Tô Thành ngược lại trấn an: "Đừng vội vã, nhất định phải bình tĩnh.

Gặp chuyện đừng hoảng.

Tôi nghĩ, vị trí này chắc chắn ẩn giấu một cái ổ của lũ côn trùng, có lẽ ở một nơi chúng ta không dễ dàng phát hiện ra." "Cho nên, tình hình hiện tại càng như vậy, chúng ta càng phải bình tĩnh, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ." Ngay tại đó, Tô Thành lặp đi lặp lại những lời này, không ngừng dặn dò và nhắc nhở đối phương.

Thực ra, anh hy vọng qua cách này, họ có thể thật sự bình thản đối mặt với tất cả.

Anh Bàn hiểu rõ tình hình xong, cũng chỉ đành gật đầu lắc đầu lia lịa.

Không còn cách nào, gặp phải loại tình huống thảm hại như vậy, quả thực ai cũng thấy đau lòng!

Ngay cả khi muốn tìm người tính sổ, cũng phải có đủ thực lực.

Ngô Tà cẩn thận băng bó vết thương cho đối phương, xử lý phần da bị viêm.

Thậm chí dùng gạc đơn giản quấn lại, thắt một cái nơ bướm hoàn hảo.

Anh Bàn cảm thấy yếu ớt.

Tô Thành đi phía trước, không ngừng tiến về phía trước nhất.

Để họ có thể nhanh chóng đạt được mục tiêu cần tìm, thật sự đến được đích đến.

Vì vậy, nếu đã như vậy, có thể hành động ngay lập tức, vì thắng lợi đang ở phía trước.

Tô Thành cầm đuốc dẫn đường phía trước, còn Anh Bàn thì được Ngô Tà đỡ, cà nhắc theo sau.

Tô Thành cầm một cái la bàn, thỉnh thoảng lại xem xét một số hướng phong thủy bên trong.

"Nếu theo thói quen sinh hoạt của lũ côn trùng đó, chúng phải sống ở những nơi có hiệu quả thông gió tốt hơn, vì vậy chúng ta phải tìm một cửa thông gió." Những điều người khác chưa nghĩ tới, Tô Thành đã bắt đầu vuốt cằm suy tư.

Ngô Tà, Hoắc Tú Tú và Anh Bàn đều lấy Tô Thành làm chủ, luôn

đi theo anh, để anh chỉ huy truy tìm.

Hy vọng có thể nắm rõ quy luật bên trong, tin rằng không mất nhiều thời gian sẽ tìm được đường đi của lũ côn trùng.

Chương 646

Vừa đi đến vị trí phía trước nhất, đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt, xào xạc từ bên trong.

Âm thanh kỳ dị, quái lạ đó nghe rất nhỏ, khiến họ càng cảm thấy đặc biệt khó chịu sau khi nghe.

Không biết tiếng động phát ra từ đâu, từ chỗ nào?

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều cảm thấy mơ hồ, thậm chí trong lòng mỗi người đều hình thành một dấu hỏi lớn.

Mọi thứ hoàn toàn không bình thường, yên lành như vậy mà có thể đột nhiên xuất hiện một loạt tiếng động.

Vì vậy, trong khoảnh khắc đó, trong lòng mỗi người đều có một dấu hỏi lớn.

“Này, Tô Thành, cậu có nghe thấy gì không?

Sao tự nhiên lại có tiếng động?” “Không biết, không rõ.

Tiếng gì vậy, liệu phía trước có gì quái lạ không?” Hai bên đều cảm thấy hoảng loạn, vì tiếng động truyền đến khiến mỗi người đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Quan trọng là bây giờ căn bản không hiểu, không giải thích được, nguyên nhân là gì?

Tiếng động từ đâu mà ra?

Toàn bộ đội ngũ tràn ngập một luồng khí tức nguy hiểm.

Tô Thành nhìn rõ trạng thái của từng người.

“Tuyệt đối đừng hoảng loạn.

Gặp chuyện như thế này phải bình tĩnh mới được.

Đừng quên chúng ta là một tập thể, một khối thống nhất.

Mọi người chỉ cần đi theo bước chân của tôi." Tô Thành thấy mọi người ai cũng đang hoảng loạn, nhưng trong tình huống này, vội vàng căn bản không được.

Vì trong tình huống này, hoảng loạn ngược lại sẽ làm rối loạn đội hình.

Là xương sống của đội, nên Tô Thành cũng bắt đầu dặn dò hết lần này đến lần khác, không ngừng đưa ra đủ loại nhắc nhở.

Họ nhanh chóng theo hướng tiếng động mà tiến về phía trước.

Càng đi sâu vào bên trong, họ càng phát hiện tiếng động càng lúc càng rõ ràng, dường như tiếng động sắp xuất hiện ngay trước mắt vậy.

Càng đến gần, trong lòng mỗi người càng cảm thấy hoảng sợ.

Tô Thành nắm chặt chiếc đuốc trong tay, nhìn về phía vị trí kỳ lạ ở phía trước nhất.

Sau đó, trong cảnh ẩn hiện, anh lại thấy dường như có thứ gì đó đang phát sáng.

Tô Thành một tay cầm đuốc, tay kia đặt ở bên hông, dường như đang chuẩn bị rút ra thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay nhanh nhất có thể.

Bởi vì bây giờ nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Nhưng khi vừa mới tiến đến gần, đột nhiên họ phát hiện tiếng động đó cũng biến mất ngay lập tức.

Vừa rồi còn có thể nghe thấy tiếng động, nhưng đột nhiên trở nên yên tĩnh, điều này ngược lại càng khiến họ cảm thấy bất an hơn trong

lòng.

Anh Bàn ngập ngừng nói: “Mẹ ơi, không phải có thứ gì bẩn thỉu phát hiện ra chúng ta nên tiếng động mới dừng lại chứ?

Cố ý dụ chúng ta vào, cái quỷ gì thế này?” Đúng lúc này, mọi người bắt đầu lẩm bẩm kêu ca không ngừng.

Bây giờ thì chẳng còn gì tác dụng nữa.

Đợi đến khi vừa đến gần, đột nhiên ngọn đuốc trong tay Tô Thành nhẹ nhàng chiếu về phía trước, lại thấy ở vị trí trung tâm nhất trên một cái bệ, có một thứ giống như cái la cổ thời cổ đại.

Sau đó, sau khi dùng đuốc quét ngang một vòng, họ phát hiện toàn bộ căn phòng đều bày trí đủ loại nhạc khí.

Bên trong bày biện đều là những công cụ cần thiết cho việc biểu diễn thời cổ đại, có la cổ, có đủ loại ốc xà cừ, v.v.

Bây giờ, không xa còn treo một số thanh sắt, hẳn là dùng để tấu nhạc thời đó, tương tự như chuông cổ thời ấy.

Để tấu ra âm thanh từ bên trong, cần phải cầm búa, rồi có tiết tấu, có nhịp điệu mà gõ vào những thanh sắt có kích thước và độ dày khác nhau, cũng có thể từ đó phát ra đủ loại âm thanh liên tục.

Thực ra, đó cũng là nguyên mẫu của các bản nhạc.

Nhưng rốt cuộc là gì?

Tại sao một không gian như vậy lại xuất hiện ở đây?

Tiếng động vừa rồi phát ra từ đâu, tại sao sau khi đợi một lúc lại đột nhiên ngừng lại?

Quá nhiều vấn đề tràn ngập trong đầu mọi người, khiến tâm lý mỗi người đều xuất hiện một dấu hỏi lớn, và họ cũng biết đó là một bí ẩn.

Chương 647

Để vén màn sương mù này, rồi khám phá ra sự thật, họ phải tiếp tục mang theo gánh nặng và tiến về phía trước cùng mấy người bên cạnh.

Nhưng khi mọi người chuẩn bị tiến lại gần xem xét tình hình, đột nhiên nghe thấy một tiếng "ầm ầm" cực lớn.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành thầm kêu không hay, lập tức hô to một tiếng: "Chạy mau!" Dựa vào trực giác, anh biết bên trong có thể ẩn chứa cơ quan khác.

Nhưng khi vừa quay đầu lại chưa kịp chạy, lối vào mà họ vừa đi qua "rầm" một tiếng, một tảng đá lớn từ phía trên rơi xuống, rồi chặn kín mít lối đi mà họ vừa bước vào.

Sự thật chứng minh, Tô Thành đã đoán đúng.

Trực giác của Tô Thành vừa rồi không hề sai, vì trong khoảnh khắc đó, thực sự có thứ gì đó rơi xuống.

Và vào lúc đó, mọi người đều hoảng hốt, bây giờ không biết phải làm sao, gặp phải chuyện như vậy, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng loạn.

Tô Thành đi bên cạnh cũng vừa nhìn thấy, trong lòng cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Và vào lúc này, anh cũng thực sự cảm thấy hơi hoảng loạn.

Thậm chí trong khoảnh khắc đó, cả đầu óc anh trở nên lộn xộn vô chương, bây giờ đại não cũng đang xoay chuyển nhanh chóng, suy nghĩ nên làm thế nào cho tốt.

Ngô Tà, Hoắc Tú Tú và Anh Bàn nhanh chóng chạy đến mép tảng

đá, bây giờ dùng tay ra sức đập, đẩy đủ kiểu!

Thực ra, họ muốn thử tìm cách nào đó để đẩy tảng đá ra, ít nhất là có thể ra ngoài.

Nhưng họ thử đi thử lại mấy vòng, cũng không tìm thấy bất kỳ cách giải quyết nào, ngược lại càng khiến mỗi người đều cảm thấy bực bội.

Giờ phải làm sao đây?

Khiến mỗi người trong lòng đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Và sau đó, từng người một chỉ có thể quanh quẩn tại chỗ.

Không còn cách nào, gặp phải chuyện như vậy thực sự khiến bản thân ai cũng cảm thấy bi thương.

Trong tình huống như vậy, các bên đều cảm thấy sốt ruột.

Anh Bàn càng dùng hết toàn bộ sức lực, không muốn chấp nhận sự thật này, cảm thấy nếu bị mắc kẹt ở đây thì có lẽ tiếp theo sẽ chết thảm.

Anh ta nghiến chặt răng, rồi dùng toàn bộ sức lực, hết lần này đến lần khác đẩy mạnh, cố gắng đẩy tảng đá ra.

Nhưng Anh Bàn đã thử đi thử lại rất nhiều lần, thậm chí khi nghiến răng lắc đầu, cũng cảm thấy mồ hôi nhễ nhại khắp người.

Mặc cho cố gắng nỗ lực thế nào cũng vô ích, vì tảng đá vẫn không hề nhúc nhích, nằm trên mặt đất, chặn kín lối đi.

Có thể tưởng tượng được, tảng đá này nặng đến mức nào, ngàn cân cũng có thể.

Anh ta thử đi thử lại rất nhiều lần, cuối cùng lại phát hiện tảng đá không hề động đậy một li, không có một chút dấu hiệu di chuyển nào, càng đừng nói là có thể lật nó lên.

Thay vào đó, nó làm Anh Bàn thở hổn hển, đứt hơi, sau đó cả người trở nên hoàn toàn vô lực, đặt mông ngồi phịch xuống bên cạnh, không ngừng lau mồ hôi trên trán.

Thậm chí, anh ta còn liên tục lẩm bẩm oán trách trong miệng: "Mẹ kiếp, xong rồi, xong đời tôi rồi!

Lần này chúng ta chắc chắn chết ở đây.

Bây giờ chắc là không đi đâu được nữa rồi, chỉ có thể ở đây chờ chết thôi.

Chết tiệt, bên trong này thật quá quỷ dị." "Hay rồi, sao lại có tiếng động chứ, để dụ chúng ta vào đây.

Thì ra là một cái bẫy, cố ý dụ địch đi sâu vào, lừa chúng ta vào rồi sau đó mặc sức tàn sát.

Bây giờ thì hay rồi, chúng ta trở thành những chú cừu con mặc sức bị xẻ thịt rồi." Nghe những lời đó, trong lòng Anh Bàn siêu cấp khó chịu, thậm chí không chỉ khó chịu một cách khó hiểu, mà sâu thẳm nội tâm cũng càng thêm chua xót.

Tại sao đã cố gắng nỗ lực nhiều như vậy, mà cuối cùng vẫn không có chút phản ứng nào?

Chỉ đành tự trách mình xui xẻo mà thôi.

Tô Thành nhìn Anh Bàn một lúc sau, cũng chỉ mỉm cười.

"Nhanh nhìn xem mọi người làm gì kìa?

Cứ như từng người một đang tìm kiếm sự kích thích vậy.

Tsk, có tí chuyện nhỏ mà đã bị dọa đến ngây người rồi à?

Đừng phí sức nữa, vô ích thôi, rõ ràng là một cái bẫy do Mục chủ nhiệm thiết kế." Ai có chút đầu óc cũng có thể nhận ra, bên trong có thể tình cờ xuất hiện những âm thanh du dương như vậy, chính xác

như đang dụ dỗ.

Vì vậy, Tô Thành thực ra trong lòng đã có câu trả lời, những âm thanh, tiếng động đó đã được chuẩn bị trước cho họ.

Mục đích là để trực tiếp dẫn họ vào, như vậy cũng có thể "dẫn rắn ra khỏi hang", để nó mắc câu.

Đáng tiếc, một ván bài tốt lại bị mọi người đánh nát bét.

Chương 648

Mấy huynh đệ đó thật sự bị người ta đùa giỡn xoay vòng, bây giờ trong lòng cảm thấy siêu cấp khó chịu.

Sau một loạt thao tác như vậy, mỗi người trong lòng càng cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Tô Thành lúc này cũng đang suy nghĩ về vấn đề giá trị tương đương.

Anh Bàn đi bên cạnh nhìn Tô Thành một lúc sau, hỏi: "Đại ca ơi, anh có ý gì không?

Dù sao ngày thường anh cũng nhiều ý tưởng lắm.

Với trí thông minh của anh, anh mau nghĩ cách đi có được không?

Chúng tôi đi theo anh không phải tốt hơn sao?" Anh Bàn thực sự đã không thể chờ đợi được nữa, chỉ đành đáng thương nhìn đối phương, liên tục gọi "đại ca" một tiếng.

Bởi vì trong tình huống này, anh ta thực sự cần một vài lời khuyên từ "đại ca".

Bình thường đều cứ lẽo đẽo theo sau Tô Thành, nhưng bây giờ gặp chuyện rồi, đương nhiên chỉ có thể tìm kiếm xương sống của mình, đó chính là Tô Thành.

Đúng lúc này, Tô Thành chỉ đành lắc đầu ám chỉ: "Tôi đã cố gắng hết sức rồi.

Nếu không nhầm thì tảng đá này căn bản không thể mở ra được, hoặc cần một loại cơ quan nào đó.

Bằng sức người thì chắc chắn không thể.

Đừng nói chúng ta, dùng thuốc nổ mạnh còn chưa chắc đã làm được.

Đừng quên, nó rơi thẳng xuống đường hầm sâu mấy chục đến cả trăm mét dưới lòng đất đấy." Những lời nói đó khiến họ đứng trước bờ vực sụp đổ.

Anh Bàn, càng thêm tuyệt vọng, ngồi ở mép tảng đá, thậm chí trong miệng bắt đầu lẩm bẩm hết lần này đến lần khác: "Thế là đời tôi coi như xong rồi.

Sao cuộc đời lại bi thảm thế này?

Đúng như người ta nói, có số kiếm tiền nhưng không có số hưởng.

Sao số tôi lại khổ vậy?

Ông trời ơi, sao lại trừng phạt tôi?

Kiếp trước tôi đã làm gì sai chứ?" Nhìn Anh Bàn, nước mắt anh ta bắt đầu chảy ròng ròng không ngừng, thậm chí có một loại cảm giác muốn vứt bỏ tất cả.

Trong tình huống như vậy, chỉ có Tô Thành là tương đối bình tĩnh và điềm đạm hơn một chút.

Với tư cách là một Mạc Kim Giáo Úy, anh đã thấy quá nhiều chuyện đạo mộ như vậy rồi.

Cuối cùng, anh đành trấn an những người trong đội: "Thôi được rồi, mọi người đừng phí sức vô ích ở đó nữa được không?

Nếu thực sự lo lắng, chúng ta hãy nghĩ xem tiếp theo nên sống thế nào đi.

Dù sao, chúng ta cũng nên ăn mừng, ít nhất thì không ai trong chúng ta bị thương hay gặp nạn." Lời của Tô Thành khá khách quan,

cũng từ từ dẫn dắt họ, mở ra nút thắt trong lòng.

Tô Thành không còn quản mấy người kia, một mình cầm đuốc đi sâu vào bên trong, chiếu sáng không gian bên trong.

Ngay lập tức, bên trong thật lạnh lẽo, thậm chí trên kệ bày la liệt những món hàng.

Mấy món đồ chơi nhỏ này đều là những món đồ trang trí thời thượng thật sự.

Khi quay đầu lại lần nữa, anh trực tiếp chú ý đến nguy hiểm trước mắt.

Tô Thành vẫn luôn quan sát kỹ càng, xem xét bước tiếp theo sẽ có những quyết sách gì.

Đã tìm ra manh mối rồi, chắc chắn không thể tùy tiện dừng lại được, phải hoàn thành nhiệm vụ to lớn đang dang dở, đối với anh mà nói cũng không thể trì hoãn.

Khi Tô Thành đứng bên cạnh nhìn xong, anh cũng cười ha hả.

Thời kỳ đặc biệt chắc chắn phải đối đãi đặc biệt mà.

"Xem kìa, bên trong này lại có một số văn hóa cổ đại." Ở phía cuối cùng, Tô Thành đột nhiên nhìn thấy ở vị trí phía trước nhất, lại có một số cuộn tranh, cũng như một số chữ cổ được khắc trên đó.

Thậm chí ở rìa của bức tranh, một số vòng tròn dường như đang truyền tải một loại thông tin nào đó.

Nếu giữa hai bên có một khoảng cách văn hóa lớn, thì sẽ dẫn đến sự khác biệt cực kỳ và vô cùng khó tránh khỏi bên trong.

Ánh mắt mọi người đều dán chặt vào nhìn, nhìn cực kỳ kỹ lưỡng.

Tô Thành cũng quan sát một lúc lâu sau mới hiểu rõ tình hình.

Ngô Tà, với tư cách là một sinh viên đại học hiện đại, đi đến gần, nhìn những "văn hóa phục vụ" (văn hóa phẩm) này, nhưng lại mơ hồ không hiểu gì.

Nó chắc là đang diễn tả một loại phong tục trong truyền thừa văn hóa nào đó.

Bởi vì một số văn hóa bên trong có sự khác biệt rất lớn so với những kiến thức mà họ thường sử dụng và học tập, thậm chí có những ranh giới không thể vượt qua.

Chương 649

Vì vậy, đối với Ngô Tà mà nói, thì chẳng khác gì người ngoại quốc xem kịch, lập tức ngớ người ra.

Đừng nhìn một người ở đó xem đặc biệt kỹ lưỡng, nhưng không hiểu một chút nào.

Tô Thành ở một bên nhìn thằng nhóc (Ngô Tà) một cái, rồi lập tức mở miệng hỏi: "Cậu xem, liệu có thể nhanh chóng dịch nó ra không?

Mọi người có biết nó truyền tải thông điệp gì không?" "Trong tình huống bình thường, mộ cổ là một nơi vô cùng đa biến, tuyệt đối không thể phong tỏa một vị trí trực tiếp như vậy.

Bên trong có thể tồn tại cơ quan khác hoặc có một chìa khóa bí ẩn để mở." "Vì vậy bây giờ nếu chúng ta muốn ra ngoài, chúng ta phải tìm manh mối từ trong căn phòng này, theo dõi, xem bên trong rốt cuộc có những sắp xếp chi tiết nào." Trong tình huống như vậy, Tô Thành lặp đi lặp lại những lời này, mong muốn nhanh chóng nói ra những vấn đề mà anh đã hiểu.

Vì vậy hôm nay đối với vấn đề này, đương nhiên trong lòng ít nhiều đã có một số suy tính.

Nhưng Ngô Tà lúc này lại cười ngượng, gãi gãi đầu, mặt đỏ cả tai.

"Tôi chỉ là đang làm màu thôi, không ngờ lại lộ tẩy nhanh vậy." Không thể làm gì, một lát sau anh ta chỉ có thể gượng cười nói: "Cái này tôi không biết, bất lực rồi.

Ha ha, tôi cũng không có nhiều kiến thức dự trữ như vậy.

Tôi đã cố hết sức rồi, nhưng thực sự không có cách nào, năng lực

có hạn.” Sau khi nói xong, thằng nhóc (Ngô Tà) ủ rũ bỏ đi.

Không đi lẽ nào lại đứng đó để đối phương tiếp tục cười cợt sao?

Tô Thành lại bất lực lắc đầu.

Dáng vẻ cuối cùng đã điều chỉnh lại trạng thái, anh ta quyết tâm, đeo ba lô rồi đi lại trong phòng, miệng lẩm bẩm một số lời.

“Gần đây vạn khổ thiên tân mới tranh đấu được một trận, nếu không nhặt được chút bảo bối nào từ bên trong thì coi như chúng ta bận rộn công cốc.

Không được, hôm nay nhất định phải xem bên trong có đồ đáng giá nào không đã.” Một bên Anh Bàn đang ở đó, xung quanh càng quan sát đủ kiểu.

Đôi mắt anh ta gian xảo nhìn chằm chằm, hai mắt phát sáng.

Mục đích của gã này khi xuống mộ cổ dưới lòng đất rất đơn giản, là để phát tài, kiếm một khoản tiền lớn từ bên trong.

Đối mặt với những điều này, anh ta căn bản không hề che giấu.

Đợi khi vừa đi đến vị trí sâu nhất, đột nhiên nhìn thấy ở rìa bên trái, dường như có một cây búa nhỏ rất rõ ràng, điểm quan trọng nhất là màu sắc bên trong vàng óng ánh.

Ngay lập tức, hai mắt Anh Bàn sáng rực, “Ôi mẹ ơi, chẳng lẽ đây thực sự là vàng ròng sao?” Anh Bàn không dám tin vào mắt mình, lại bắt đầu dụi mắt hết lần này đến lần khác, ban đầu còn tưởng mình nhìn lầm.

Nói tóm lại, vào khoảnh khắc đó, anh ta cũng cảm thấy không thể tin được.

Vào khoảnh khắc đó, mọi người đều đang cân nhắc cụ thể tình hình là gì.

“Hay quá, hay quá, hời quá, hời quá!

Toàn là đồ tốt cả!

Hahaha, không được, đồ này mà mang ra ngoài nhất định bán được một mớ tiền lớn!

Tôi nhất định phải tìm cách ra ngoài, tuyệt đối không thể chết ở đây.

Nếu không thì mấy món bảo bối tốt lành tôi chuẩn bị trong tay sẽ uổng phí hết!” Cầm cây búa làm bằng vàng ròng trong tay, đối với Anh Bàn mà nói, đơn giản là nhặt được món hời lớn vậy, vui sướng biết bao!

Anh ta có thể cầm trong tay mà không ngừng mân mê, thậm chí siết chặt, như thể sợ bị người khác cướp mất vậy.

Một món đồ tốt như vậy, anh ta cảm thấy nhất định phải bảo vệ thật kỹ, tuyệt đối không thể tùy tiện bị người khác nhòm ngó.

Vừa mới chuẩn bị cầm đồ lên, rồi dùng đèn pin nhỏ chiếu để xem độ xuyên sáng và độ bóng loáng, đột nhiên anh ta thấy dường như có một bóng người lướt qua, rồi trực tiếp lấy nó đi từ trước mặt anh ta.

Một phản ứng đột ngột như vậy, khiến Anh Bàn cảm thấy hoàn toàn ngớ người, thật sự sững sờ.

Đợi khi quay đầu lại lần nữa, không biết tại sao, chỉ trong chớp mắt món đồ đã xuất hiện trong tay Tô Thành.

Anh ta cũng ngay lập tức cảm thấy cực kỳ không vui, liền chạy đến trước mặt, rồi bắt đầu oán trách đủ kiểu với Tô Thành: “Này này này, làm gì thế?

Trả đồ cho tôi, trả đồ cho tôi!

Tuyệt đối đừng có một mình ăn hết cả!

Tôi thấy không thể chia kiểu này được đâu!" Tôi thấy Anh Bàn cứ như chó mẹ bảo vệ con vậy, đang giằng co đủ kiểu, không ngừng ôm đồ vào lòng.

Tô Thành lại một tay đẩy Anh Bàn ra.

"Tôi thấy thằng nhóc cậu thực sự quá kém cỏi rồi.

Lúc này, trong tình huống hiện tại, sao lại có thể ngây thơ đến vậy?

Chúng ta là một tập thể, một chỉnh thể cơ mà!

Những thứ chúng ta tìm thấy chẳng phải nên báo cáo tập thể, sau đó chúng ta thống nhất nghiên cứu sao?

Chương 650

Lỡ có cơ quan nào đó trong cây búa này, nếu cứ giấu đi như vậy thì chẳng phải sẽ hại chết tất cả chúng ta sao?" Tô Thành nghiêm túc phê bình và giáo dục Anh Bàn, thậm chí nhắc nhở anh ta hết lần này đến lần khác để lão gia tử này hiểu rõ thứ đồ trong tay.

Anh Bàn cũng bĩu môi, tuy miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng miễn cưỡng.

Cầm cây búa làm bằng vàng ròng trong tay, Tô Thành bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, thậm chí nhìn rất lâu.

Lúc này, đột nhiên trong một khoảnh khắc lơ đãng, anh thường phát hiện ở rìa cây búa, dường như có một số hoa văn được chạm khắc.

Nếu không quan sát kỹ vừa rồi, e rằng đã bỏ sót một điểm quan trọng, rồi lờ đi.

Nếu bên trong có những chi tiết thật sự rõ ràng, thì tôi nghĩ nó hẳn phải có mối liên hệ trực tiếp với việc mở mộ cổ.

Anh vội vàng thổi sạch bụi bẩn trên đó, rồi dùng tay sờ nắn cảm nhận, nhanh chóng có thể nắm rõ tất cả những đường nét, cơ quan bên trong, dường như trong lòng đã có một số đáp án.

Tô Thành cảm thấy không thể bình tĩnh, không thể hoảng loạn nữa, dù sao vào lúc này, thời gian quả thực có hạn.

Vì vậy, điều quan trọng nhất là phải xem đối phương có đạt được trình độ và cảnh giới như vậy hay không.

Và trong tình huống này, thời kỳ đặc biệt chắc chắn phải xử lý đặc biệt, tất cả các vật phẩm khai quật được đều phải được phân phối

thống nhất.

Đợi đến khi Tô Thành xác định không có lỗi lầm nào, không có thông tin ẩn giấu nào nữa, anh mới có thể tự mình lẩm bẩm: "Anh Bàn mau nhìn xem, bên cạnh hình như cũng có một bức tranh chữ, không biết có ý nghĩa gì.

Trên đó toàn là các ký hiệu, hình như là loại bùa chú, nhìn có vẻ bá đạo lắm đấy nhỉ?" Sau khi Tô Thành toàn tâm toàn ý đắm chìm vào những thông tin trong tay, Hoắc Tú Tú, người đang tìm kiếm bảo bối, bỗng nhiên lại hét lên.

Lúc này, cô bé không ngừng chỉ tay lên trần nhà, phía trên đầu Tô Thành.

Lúc đầu, mọi người chỉ chú ý đến những bình bình lọ lọ dưới đất, cho rằng đó mới là những vật phẩm thật sự đáng giá.

Nhưng khi ánh đèn chiếu lên trần nhà, tất cả mọi người đều hơi sững sờ, thậm chí sau khi nghịch ngợm một lúc lâu, họ cũng không dám tùy tiện chạm vào những thứ đó.

Điều quan trọng là những bức bích họa trên trần nhà lại hiện ra đặc biệt sắc nét và lộng lẫy, thậm chí có thể nhìn thấy những trận chiến giữa loài người yếu ớt và một số ác quỷ phương Tây, v.v.

Bức họa này dường như đang truyền tải một loại thông tin nào đó, thật sự cảnh báo, nhắc nhở, thật sự cảnh báo về hiểm họa lớn.

"Quả thật đỉnh của chóp!

Lần này thật sự ngầu rồi, mọi người đều là những người ưu tú." Tô Thành đi đến gần, nghe tiếng "lạch cạch", rồi hiểu ra ý nghĩa.

Bức bích họa trên trần nhà quả thực có thể dùng bốn chữ "phượng vũ long tường" để hình dung, bên trong có đủ loại hình ảnh quỷ quái, thậm chí còn khắc những chữ cổ xưa.

Tô Thành thích thử thách những kỹ năng đặc biệt như vậy, nên anh luôn quan sát và nghiên cứu ở bên cạnh, luôn hy vọng có thể dịch được nội dung bên trong.

Nhưng trước sau đã thử rất lâu, kết quả vẫn không tốt, thậm chí những gì dịch ra cũng rườm rà, v.v.

Không chuyên nghiệp thì phải làm sao?

"À, à, nếu không nhầm thì nó tuyệt đối có tác dụng rất lớn đối với việc chúng ta ra ngoài.

Nó hẳn là một mật mã cơ quan giúp chúng ta thoát ra.

Nhanh lên, mau chụp lại tất cả các ký tự, tất cả các hình ảnh này!" Nói xong, Tô Thành lại liên tục nhắc nhở Hoắc Tú Tú, để cô bé nhanh chóng hiểu ý.

Rồi cô lấy ra một chiếc máy ảnh DSLR từ trong túi, liên tục "cạch cạch cạch" chụp mấy kiểu vào bức bích họa trên trần nhà.

Với chiếc máy ảnh như vậy, về sau cũng có thể nghiên cứu kỹ lưỡng, tìm kiếm quy luật bên trong chắc không khó.

Anh Bàn và Ngô Tà vẫn quanh quẩn tìm kiếm xung quanh.

Tuy nhiên, quanh quẩn không xa, sau khi đi một vòng, đột nhiên Anh Bàn thấy thứ gì đó ở phía bên trái dường như đang rung động trong bụi cây.

Chẳng lẽ Anh Bàn đã bị thứ gì đó nhòm ngó sao?

Anh Bàn cảm thấy bất an, rồi bắt đầu tìm hiểu đường đi nước bước bên trong.

Anh Bàn sau khi đi một vòng tìm kiếm, lập tức dùng thứ gì đó trong tay đập vào.

Nhưng từ từ, anh lại ngửi thấy một mùi vị cực kỳ hăng.

Ngay lúc đó, khi quay đầu lại, anh lại bất ngờ phát hiện ở phía bên trái của bức tường, dường như đang mọc ra một số cây nấm nhỏ.

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, không thể tin được là trong cổ mộ lại có thể mọc nấm.

"Trời ơi, ở đây lại mọc ra một đống nấm nè, ha ha ha, đúng là ông trời ưu ái tôi mà, chắc là sợ chúng ta ở đây không có gì ăn, không có gì uống nên đã ban cho một chút niềm vui, không ngờ lại cho chúng ta một ít nấm.

Có mấy thứ này, chắc chúng ta cũng có thể trụ thêm được hai ngày." Anh chỉ tay về phía trước, nhìn Bàn Tử cười hi hi ha ha không ngừng, chuẩn bị trực tiếp đi lên hái.

Hai ngày ở dưới cổ mộ, cứ chơi trò trốn tìm rồi lạc đường thì đúng là hết cách, Tô Thành cảm thấy rất mệt mỏi, số lương khô trong tay cũng không đủ dự trữ.

Không biết ở dưới cổ mộ cần phải trì hoãn bao lâu, nếu bây giờ có đồ ăn thì chắc chắn phải hết sức tiết kiệm cho những lúc quan trọng sau này.

Đang định ra tay, Tô Thành lại vội vàng ngăn lại.

Chương 651

“Không được, tuyệt đối không được, những thứ này có lẽ có độc.

Mấy ngày trước đã bị tống cổ ra ngoài rồi.” Nhìn đoàn xe đang rời đi một cách hùng hậu, rõ ràng là cực kỳ không hài lòng với kết quả này!

Tô Thành cũng nhận ra Bàn Tử đúng là có cảm xúc.

“Cậu hoàn toàn không biết những cây nấm này có lai lịch và nguồn gốc từ đâu, cũng không biết chúng thuộc chủng loại nào.

Vì những loại nấm như thế này có rất nhiều, đôi khi ăn phải có thể gây ngộ độc, cuối cùng thậm chí có thể phải trả giá bằng tính mạng.” “Cho nên bây giờ, nếu không phải bất đắc dĩ, chúng ta tuyệt đối đừng động vào những thứ hoang dã này.

Tốt nhất là chúng ta phải tìm cách, tốt nhất là phải nhanh chóng dịch ra được những văn tự cổ quan trọng nhất.” Tôi lặp đi lặp lại những lời này, khoanh tròn những điểm mấu chốt của toàn bộ vấn đề.

Thực ra là muốn mượn cách này để đối phương có thể thực sự nắm rõ đường đi, sau đó mới hiểu được đại ý.

Sau khi hiểu rõ con đường bên trong, hai bên cũng lần lượt gật đầu.

Đối phương cũng nhanh chóng lĩnh hội được chân lý trong đó.

“Ai, tôi thấy cái trò này chán phèo, không cho làm cái này, cũng không cho động cái kia, tôi chịu thua!

Cứ thế này chắc chúng ta chết đói mất.

Thôi được rồi Tô Thành, nếu cậu có cách thì tôi không cản nữa,

nhưng tôi tin cậu có thể hết sức giúp đỡ, ít nhất cũng là hy vọng của cả đội." Có lẽ Bàn Tử có chút hờn dỗi, nên trực tiếp ngồi phịch xuống bậc thang bên cạnh, không muốn phí lời thêm với Tô Thành.

Anh ta cảm thấy ở đây chẳng có ý nghĩa gì, nên cứ tiếp tục cằn nhằn thì cũng vô ích.

Tô Thành chỉ cười khổ, hy vọng tên nhóc này có thể sớm hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của mình.

Cách ngăn cản như vậy, thực ra cũng có sự khác biệt về bản chất.

Đương nhiên bây giờ không phải lúc hoảng sợ.

Trước sau, mất một khoảng thời gian dài, cuối cùng Tô Thành cũng bày hết những ký hiệu nhỏ bé đó ra trước mắt, sắp xếp đặc biệt chu đáo.

Sau khi nhìn thấy những thứ này, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà đều cảm thấy khó hiểu, không biết những hoa văn ký hiệu này rốt cuộc muốn truyền đạt thông tin gì, tại sao lại kỳ quái xuất hiện ở đây?

Nếu chúng có thể xuất hiện trước mắt, vậy rõ ràng là chúng có liên quan đến chủ nhân ngôi mộ, là một ý nghĩa mấu chốt ở trong đó.

"Vừa rồi tôi đã tra một số từ điển Hán ngữ văn hóa cổ, nhưng căn bản không tìm thấy những ký hiệu tương ứng nào.

Cứ cảm thấy đối phương viết vẽ bậy bạ ra thôi." Ngô Tà đứng một bên gãi đầu, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Không phải là không nỗ lực, mà là căn bản không biết phương hướng nỗ lực ở đâu, dù sao mọi người trước sau đã sao chép hết những bình bình lọ lọ ở bên trong, thậm chí cả hoa văn kỳ dị trên đỉnh đầu cũng đều chép lại, tổng cộng đã viết mấy tờ giấy.

Bây giờ thông tin đã thu thập xong, nhưng lại phát hiện căn bản

không tìm thấy quy luật nào.

Chẳng khác nào phí công vô ích.

Đúng lúc Bàn Tử lại ở bên cạnh, lải nhải đủ thứ âm dương quái khí.

"Cậu thay đổi rồi, không nghe lời.

Bây giờ đáng lẽ phải bình tĩnh, phải nhìn rõ tình hình, đừng tự cho mình là đúng mà đi sao chép mấy thứ linh tinh.

Đôi khi, không bằng cứ như tôi, vô sự thân nhẹ nhõm." Thằng nhóc rõ ràng đang oán trách sự ngăn cản ban đầu của Tô Thành.

Tô Thành chỉ động viên tên nhóc một chút, thực sự là bùn nhão không trát được tường.

"Đừng vội, tôi xem xem nó có liên quan gì đến la bàn chín sao địa đồ bình thường không, tôi xem xem nó có liên hệ gì với hành trình kỳ lạ của chúng ta không." Bây giờ nói nhiều hơn lại cảm thấy vô nghĩa, Tô Thành chỉ có thể vội vàng nói vài câu đơn giản với đối phương, sau đó tiếp tục nhắc nhở.

Đúng như Tô Thành đã nói, bây giờ nói nhiều hơn ngược lại sẽ khiến mọi người cảm thấy phiền não, thậm chí cảm thấy vô vị, không bằng cứ bình tĩnh trước, sau đó từ từ thu thập một số tài liệu liên quan, như vậy biết đâu mọi người có thể có một tia sinh cơ, nếu cứ tiếp tục kéo dài thời gian như vậy, sau này có thể sẽ càng rắc rối hơn.

Tô Thành ở đây là người quản lý mối quan hệ, có thể suy nghĩ thấu đáo.

Cuối cùng, Tô Thành đặt một cái la bàn trong tay ra trước mắt, và sau khi nhìn những người trước mặt, bắt đầu đưa ra các gợi ý.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú thì đứng bên cạnh chăm chú nhìn, chờ đợi

kỳ tích xảy ra.

"Cố lên, Tô Thành của tôi, người xuất sắc nhất, trong lòng tôi anh luôn là người mạnh nhất, hy vọng anh có thể thành công, có thể giành được chiến thắng tuyệt đối, mọi người đều hy vọng có thể thấy anh thành công." Hoắc Tú Tú lặp đi lặp lại những lời này trong lòng, thậm chí khi nắm chặt tay, bắt đầu thầm cổ vũ Tô Thành, vì lúc này cô biết Tô Thành đại diện cho hy vọng của cả đội, đại diện cho hạt nhân của cả đội.

Nếu Tô Thành có thể mượn cách này để tạo ra huy hoàng một lần nữa, vậy rõ ràng là không phí công vô ích.

Đương nhiên, vào giây phút đó, Tô Thành cũng mỉm cười.

Việc có thành công hay không tuyệt đối không phải chỉ đơn giản bằng hai câu nói, mà phải dùng thực lực và thực tế để cân nhắc.

Chờ mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, Tô Thành nghiến răng, và nói: "Chết tiệt!

Tình huống này." Thời gian cứ thế trôi đi từng phút từng giây, họ bị mắc kẹt bên trong.

Ban đầu Tô Thành chỉ tập trung vào những ký hiệu hoa văn trong tay, mong có thể giải mã chúng, có thể biết được dụng ý thực sự của chủ nhân ngôi mộ.

Chương 652

Giống như loại cổ mộ đế vương này, khi xây dựng ban đầu, là mong một ngày nào đó có thể sống lại, sau đó nắm lại quyền lực, tức là muốn xây dựng một đế chế ở dưới lòng đất.

Loại cổ mộ đế vương này, thực ra cũng là một sự sùng bái và tôn sùng quyền lực vô hạn của những kẻ cầm quyền.

Cũng không thể thiết kế một không gian hoàn toàn bịt kín, nếu thực sự hoàn toàn bịt kín, vạn nhất sống lại rồi thì làm sao ra ngoài?

Vậy theo tư duy đó, tôi biết bên trong chắc chắn có đường ra, nhất định có cách để thoát ra, chỉ là cho đến bây giờ, mọi người vẫn chưa tìm thấy mà thôi.

Ban đầu Bàn Tử một mình ngồi đó, thậm chí dần dần cảm thấy có chút tiêu cực, thái độ tỏ ra đặc biệt bi quan.

Mấy giờ trôi qua, tên này đúng là cảm thấy kiên nhẫn đã tiêu tan hết, từ trong ba lô lấy ra hai cái rìu, chạy đến trước cái cửa đá lớn vừa rồi.

“Tôi thấy thằng em Tô Thành này, trong lĩnh vực này chắc chắn không chuyên nghiệp.

Bình thường tôi và mấy lão bạn Trường Sa cũng thích chơi kiểu này, nên trong tình huống này, mọi người chúng ta phải nhìn rõ tình hình trước, dùng búa đập là được, không có việc gì là không giải quyết được, chỉ cần chúng ta có thể nỗ lực, chỉ cần ý niệm đủ kiên định, vậy không có gì chúng ta không thể xử lý.

Trước đây tôi đối với loại búa này đều có thể mở ra một con đường.” Lời của Bàn Tử nghe đầy tự tin, dường như cảm thấy đây là

cách tốt nhất, phải liều một phen, dù sao thì cũng thế rồi, nếu không thể nỗ lực liều một phen thì phí công vô ích trên đường, lúc đó thật sự phải bỏ mạng ở đây, chết thì thiệt thòi.

Nghe tên nhóc lải nhải một đống lời nhảm, Tô Thành cũng cảm thấy bất lực, chỉ khẽ lắc đầu, không nói gì.

Bây giờ anh hiểu được thành phố tiếp theo, vậy thì chỉ có thể để anh ta tự mình nỗ lực thôi.

Hoắc Tú Tú vẫn luôn lo lắng cho Tô Thành, liệu anh có cách nào không?

Lúc này Bàn Tử cứ thế này cũng không phải là cách hay, nên cô mong Tô Thành có thể nhanh chóng đưa ra một phương pháp giải quyết.

"Anh yêu, anh không khuyên cậu ta một chút sao, đừng để cậu ta lại một mình làm chuyện ngốc nghếch nữa, nhìn cậu ta cứ thế này cũng không phải là kế lâu dài, thật không biết có thể kiên trì được bao lâu nữa?" Tô Thành lại ở một bên khẽ lắc đầu.

Trong lúc nói chuyện, anh phần lớn chỉ có thể không ngừng lắc đầu đủ kiểu, trên mặt thực sự lộ rõ một nụ cười khổ, nhìn ra được là anh đang có chút mơ hồ.

Dưới tình huống đó, Tô Thành chỉ cười ha ha.

"Thôi thôi, tên này ấy à, thuộc loại không đâm vào tường nam không chết, không đâm vào vách đá không dừng lại, nên chúng ta đừng quản nhiều nữa, cứ để cậu ta một mình xông pha đi, tôi tin cậu ta sẽ quay đầu lại, việc chúng ta cần làm là đứng bên cạnh nhìn, đợi lát nữa cậu ta sẽ nhận lỗi." Lời nói rất đơn giản, một câu đã thể hiện được ý nghĩa thực sự của Tô Thành, thể hiện được chủ đề.

Sau khi nghe xong, Hoắc Tú Tú bên cạnh gật đầu, không tiếp tục

trách móc nữa.

Nếu thực sự như Tô Thành nói thì là tốt nhất rồi.

Bàn Tử cứ cầm cái búa trong tay đập vào tường đá hết lần này đến lần khác, phát ra một trận âm thanh lạch cạch.

“Tôi nói cho mấy đứa nhóc này biết, Bàn gia tôi khi xông nam xông bắc, cũng không ít lần bận rộn.

Tôi sợ người sợ việc à?

Không thể nào.

Tôi ấn tượng với thực lực của mình mạnh mẽ, tuyệt đối không giống như các người nói, chỉ vì chút chuyện nhỏ, chút khó khăn mà có thể đánh bại tôi, căn bản là không thể.” “Đôi khi ấy à, các người nên ở bên cạnh học hỏi tinh thần của tôi, vì Bàn gia hôm nay cường đại vô địch đến nhường này.” Lời của Bàn Tử đơn giản và thẳng thắn, bây giờ một câu đã nói rõ ý nghĩa của anh ta, nói rõ ý định trong lòng.

Sau khi nghe tên nhóc lải nhải một đống lời nhảm, Tô Thành và Hoắc Tú Tú cũng chỉ có thể cười khổ, nhìn ra được, tên này thực sự cần phải sắp xếp lại tâm trạng, ít nhất cũng phải để anh ta bình tĩnh lại một chút.

Dù sao trong tình huống hiện tại, nói nhiều hơn lại cảm thấy vô nghĩa, không bằng cứ để anh ta thực sự thanh thản giải tỏa áp lực.

Tô Thành cũng không tiếp tục quản nhiều nữa, trực tiếp buông tay ra sau đó tùy ý để anh ta thao tác, nói nhiều hơn thì có ích gì chứ?

Không bằng cứ để anh ta bình tĩnh lại, sau đó đợi đến khi nhận rõ tình hình, biết được mình hiện tại ngu ngốc đến mức nào thì cũng sẽ nhận ra lỗi lầm.

Cho nên nói cách khác, có thể coi đó là một kiểu gợi ý mà Tô

Thành dành cho anh ta.

Bàn Tử quay đầu lại, một trận thao tác mạnh như hổ.

Cầm búa, một trận lạch cạch đập đủ kiểu.

“Không tin à, sâu đến mức nào?

Chỉ cần công phu sâu thì không có việc gì là không giải quyết được, trước đây chẳng phải nói vậy sao?

Chỉ cần chúng ta có thể tiếp tục nỗ lực gấp bội, thì không có gì là không thể thành công.” “Trực tiếp nói cho Bàn gia tôi biết, tôi không nói nhảm liên thiên, tuyệt đối không nói linh tinh ở đó, có thể nói là phải tiếp tục kiên trì, tiếp tục cố gắng.” Bàn Tử trông có vẻ rất bướng bỉnh, nghiến răng bắt đầu lẩm bẩm không ngừng, vì anh ta thấy bây giờ thực sự không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể gắng sức nỗ lực.

Cho nên vào lúc đó, cả người anh ta càng ngày càng có khí thế, căn bản không nghe lọt bất kỳ lời khuyên nào.

Tô Thành chỉ ở một bên lắc đầu bất lực, cuối cùng Tô Thành, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đều ngồi xuống, lúc này nhất định phải tính toán lâu dài, suy nghĩ nhiều hơn lại cảm thấy vô nghĩa.

Cũng là lúc này, mọi thứ chỉ có thể lấy bình tĩnh làm chủ.

Thằng nhóc thao tác mạnh như hổ như vậy, Tô Thành chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vai anh ta, sau đó đơn giản an ủi vài câu, để anh ta có thể thực sự bình tĩnh lại.

“Thôi được rồi, Bàn Tử, đủ rồi, đừng tiếp tục thử ở đó nữa, kiểu nỗ lực này thực sự vô nghĩa, một trận thao tác như vậy sẽ làm cậu mệt nhoài, biết làm sao bây giờ.” Nhìn đối phương làm việc nhiệt huyết như vậy, Tô Thành cũng chỉ có thể cười khổ ha ha, biết làm sao đây?

Chỉ có thể để tên nhóc này chấp nhận hiện thực, sớm trở lại trạng thái bình thường, đừng tự gây áp lực tâm lý lớn đến vậy.

Nhưng đáng tiếc tên nhóc bây giờ căn bản không nghe lọt.

Chương 653

Cứ cho rằng Tô Thành và mấy người kia không có nghị lực, nên mới bỏ cuộc giữa chừng.

Ban đầu tên này đúng là đầy khí thế, nhưng cùng với những trận đập búa liên tiếp, dần dần anh ta phát hiện thể lực có chút không theo kịp nhịp độ.

Rõ ràng rồi phải không?

Vì vận động quá lâu dẫn đến toàn bộ cơ thể tiêu hao hết thể lực.

Cuối cùng cả người mệt lử, thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại, căn bản không chống đỡ nổi.

Biết làm sao bây giờ?

Lúc này thực sự không thể chống lại tình huống này.

"Sau khi làm loạn một hồi lâu, tên nhóc chỉ có thể một mình đổ vật xuống đất, sau đó liên tục lắc đầu nguầy nguậy đủ kiểu với Tô Thành, cuối cùng luôn có một sự đảo ngược tương ứng, cuối cùng cả khu vực xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Nhìn Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, hai cái búa lớn cũng rơi xuống đất, ngồi đó bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ.

Khi thấy Bàn Tử trong trạng thái như vậy, Tô Thành cảm thấy thực sự vừa bực vừa buồn cười, làm cái gì vậy chứ, có thể bình tĩnh một chút không, vừa rồi đã nói biết bao nhiêu rồi, nhưng cậu ta cứ cố chấp không chịu nghe, bây giờ thì hay rồi, bây giờ đã nhận ra lỗi lầm, cũng cần để tên nhóc này có thể thay đổi lại." Tô Thành đưa những chiếc bánh quy nén ít ỏi còn lại trong tay cho Bàn Tử, và cố gắng an ủi, khuyên nhủ anh ta: "Huynh đệ, tình huống này tôi đều có thể hiểu,

nhưng bây giờ không vội cũng không nóng, lúc này chúng ta nên dưỡng sức, dù sao bản thân đây không phải là một công việc thể lực, cậu cũng biết những Mạc Kim Hiệu Úy, những Thổ phu tử như chúng ta cần phải tìm cách suy nghĩ, động não, không giống như cậu tưởng tượng là tùy tiện đập hai cái búa là giải quyết được." Lời nói của Tô Thành rất dứt khoát, thẳng thắn và cũng mượn cơ hội này để đưa ra một lời nhắc nhở và hướng dẫn, ít nhất cũng có thể khiến anh ta thực sự bình tĩnh lại, đừng quá bốc đồng.

Ban đầu Bàn Tử thực sự có chút không hiểu.

Nếu thực sự có thể điều chỉnh tư duy rõ ràng, cũng sẽ không đến mức bốc đồng như lúc ban đầu, cho nên từ tình huống này mà nói thì biết Bàn Tử lúc đầu thực sự có chút hoảng sợ.

Bàn Tử quay đầu lại, đúng là thể lực thiếu thốn, thêm vào đó là thật sự đói rồi, cho nên khi nhìn thấy những chiếc bánh quy nén như vậy, thì chẳng còn quan tâm đến việc đồ ăn cho chó nữa.

Bây giờ đúng là một câu "thơm thật".

Nếu không phải lúc cuối cùng quan trọng, thực sự không thể cảm nhận được tầm quan trọng của những thứ đồ ăn này.

Bây giờ số lượng bánh quy nén này có hạn, chỉ còn lại một chút như vậy, nếu không nhanh chóng tìm cách bổ sung, e rằng sẽ hết đồ ăn.

"Sư phụ, biết làm sao đây, lương thảo trong tay bản thân không đủ, nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự được một ngày nữa thôi, nước của chúng ta cũng hết rồi." Ngô Tà ở bên cạnh không ngừng nói với Tô Thành.

Miệng anh ta đã khô nứt, có thể nói là miệng bốc khói rồi, để thực sự giảm tiêu hao năng lượng trong cơ thể, Tô Thành đã để những

người không liên quan trực tiếp tìm một chỗ trống bên cạnh để nằm xuống.

Làm như vậy là để giảm không gian hoạt động của họ, sau đó mới có thể giảm thiểu tác dụng của quá trình trao đổi chất.

Nếu cứ như Bàn Tử, vừa rồi cứ bận rộn loay hoay khắp nơi, có lẽ sẽ nhanh chóng tăng tốc độ trao đổi chất, cuối cùng cũng rất có thể khiến mọi người gặp nguy hiểm.

Cuối cùng những đồ ăn đó thực sự không thể đáp ứng được nhu cầu.

Để họ trực tiếp nằm nghỉ một lúc thì khác, sẽ ít nhiều có một số sự đảo ngược tương ứng.

Nhưng cuối cùng vẫn khó tránh khỏi vấn đề thiếu thốn lương thực, vì đó là một nan đề không thể tránh khỏi.

Biết làm sao đây?

Nếu thực sự muốn thoát khỏi những phiền nhiễu này, nhất định phải có cách, như vậy mới có thể thực sự cân nhắc lại mọi thứ.

Tô Thành bắt đầu suy nghĩ lại, luôn tìm kiếm các giải pháp ở bên trong.

Chờ một hồi lâu suy nghĩ, Tô Thành mới từ từ bình tĩnh lại.

"Đừng vội, chúng ta hãy bình tĩnh một chút, nếu không từ bỏ vào giây phút cuối cùng, thì có nghĩa là tâm lý của chúng ta yếu kém.

Là một Mạc Kim Hiệu Úy thực thụ, nhất định phải học cách trở nên thực sự xuất sắc, lời tôi nói cũng rất quan trọng." Cũng vào lúc này, Tô Thành lại bắt đầu an ủi Ngô Tà một lần nữa, từ tư duy đến hành động đều phải an ủi, cũng hy vọng có thể thực sự bình tĩnh lại.

Bây giờ điều quan trọng nhất là cần phải kiên trì về mặt tinh thần.

Nếu chúng ta sụp đổ ngay cả trong thế giới tinh thần, vậy có nghĩa là đã thất bại một nửa rồi.

Ngô Tà cũng khẽ gật đầu, chỉ đành làm theo lời Tô Thành nói.

Vì bây giờ biết làm sao đây?

Anh ta không còn lựa chọn nào khác.

Cũng cảm thấy vào giây phút cuối cùng chỉ có thể tìm cách tự mình xoay sở.

Đi đến bên cạnh, Tô Thành lại ngồi xuống, sau đó nghiên cứu tờ giấy nhỏ trong tay, và cả cái bút nữa.

Cùng với thời gian trôi đi, trạng thái của Ngô Tà rõ ràng có chút không mấy lạc quan, thậm chí cả người cứ chằm chằm nhìn về phía trước, ngây ngốc nửa ngày không phản ứng.

Miệng cứ đóng mở, dường như sắp sinh ra ảo giác.

Tô Thành cũng nhận ra, đối phương vì thiếu nước quá nhiều, dẫn đến cả người hoàn toàn không nhập trạng thái.

Cuối cùng, Ngô Tà dần dần như rơi vào ảo giác, cứ đứng thẳng, thậm chí run rẩy từng chút một bám tường đi về phía trước.

Ban đầu Tô Thành hoàn toàn tập trung nhìn vào những ghi chú liên quan trong sách, nên không quá chú ý.

Chương 654

Hoắc Tú Tú phát hiện ra hành động kỳ lạ của tên nhóc, lập tức xua tay liên tục về phía Tô Thành.

"Tô Thành, Tô Thành, nhanh nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì, có vấn đề rồi, nhanh chóng giữ cậu ta lại, nhìn anh làm gì thế?" Hoắc Tú Tú cảm thấy mơ hồ, thậm chí trong lòng còn cảm thấy căng thẳng, cô liên tục đưa ra đủ mọi ám chỉ cho Tô Thành.

Bị cô thúc giục, lão Ngụy (Bàn Tử) lập tức nhìn về hướng cô chỉ, đúng lúc bắt gặp vẻ mặt của Ngô Tà, nên vội vàng đi theo.

"Này này này, thằng em của tôi, cậu đang làm gì vậy?

Chúng ta có chuyện gì thì nói chuyện đàng hoàng, sao đột nhiên lại muốn đi thế này?

Chuyện gì vậy?" Tô Thành và tôi (Bàn Tử, nhưng ở đây người kể chuyện là Tô Thành) không cứng rắn ngăn cản, mà trước tiên hỏi thăm một cách thân thiện.

Nhưng đối mặt với đủ mọi câu hỏi của Tô Thành, đối phương căn bản không trả lời, ngược lại cứ tiếp tục tiến về phía trước!

Dường như đã vứt bỏ tất cả những câu hỏi vừa rồi ra sau đầu.

Cứ thế này chẳng phải là muốn chết sao, khiến tôi cũng cảm thấy mơ hồ.

"Tôi không quản nhiều vậy, phía trước có nước, tôi thấy phía trước dường như có nguồn nước." Tên nhóc vừa không ngừng tiến về phía trước, Tô Thành cũng nhận ra, hôm nay hồi quang phản chiếu không được rồi, sau đó xông lên một bước, trực tiếp túm lấy tay đối phương, khiến anh ta không thể đi được, không thể nhúc nhích.

“Đừng nói gì hết, cậu chắc chắn đã nhầm rồi, làm gì có nước chứ?

Phía trước là một cái kho, nhanh dừng lại, nhanh dừng lại, lúc này tuyệt đối đừng bốc đồng!” Tô Thành bắt đầu vừa nói vừa lặp đi lặp lại những lời đó, không ngừng nhắc nhở, hy vọng Ngô Tà có thể thực sự bình tĩnh lại, nhìn rõ tình hình hiện tại.

Dù sao cứ ở đó nằm mơ thì không được, căn bản không thể giải quyết được tình trạng khát nước.

Đối mặt với sự dặn dò kỹ lưỡng của Tô Thành, đối phương căn bản không nghe lọt.

Khi Tô Thành ngăn cản, cậu ta càng hưng phấn hơn, xông lên một bước muốn đẩy mạnh Tô Thành ra.

Tô Thành thực sự càng đau đầu hơn, cuối cùng chỉ có thể lập tức dùng cánh tay ghì chặt hai tay hai chân đối phương.

Nhưng vẫn khó có thể chống đỡ được sự bùng nổ điên cuồng của Ngô Tà, cậu ta như liều mạng, không ngừng giãy giụa, thân thể càng mạnh mẽ, muốn đẩy tôi ra.

“Buông tôi ra, anh làm gì vậy?

Tôi nói phải tìm nước, tên này làm gì vậy?

Tôi nói phải tìm nước.” Tên nhóc thực sự càng điên cuồng hơn, trực tiếp chuẩn bị xông vào Tô Thành.

Quái lạ, bây giờ không thể nói lý lẽ được, tình hình hiện tại rõ ràng là không nghe lọt bất kỳ lời khuyên nào, ngược lại còn tăng nặng thêm, cứ thế này thì không xong rồi!

Cũng trong tình huống đó, Tô Thành cảm thấy đau đầu, cuối cùng chỉ có thể nhìn Ngô Tà và thầm nghĩ: “Huynh đệ xin lỗi nhé, nhưng

tuyệt đối đừng trách tôi, thực sự không còn cách nào khác, tôi thực sự không có lựa chọn nào khác." Nói rồi Tô Thành cũng chỉ có thể nghiến răng, sau đó xông lên giáng một chưởng mạnh vào vị trí cổ của đối phương, đối phương ban đầu có chút mơ mơ màng màng, nhưng đợi đến khi bị giáng một đòn nữa, cả người lập tức bị đánh ngất.

Tô Thành căn bản không có tâm tư làm mềm lòng, vì anh biết lúc này là vô độc bất trượng phu.

Người đứng đầu trong cả đội nhất định phải kiểm soát được toàn bộ cục diện, tuyệt đối không thể để mấy thằng em bên dưới làm bậy.

Cho nên cuối cùng Tô Thành nghiến răng, lập tức đánh ngất Ngô Tà, như vậy thì có thể tiết kiệm được không ít phiền phức.

Nhìn Ngô Tà đã ngất, trong lòng Tô Thành cũng có chút cảm giác khó tả.

"Huynh đệ, tôi cũng bất lực thôi, tất cả đều là vì tốt cho cậu, yên tâm đi, đợi sau khi cậu tỉnh lại, tôi nhất định có thể tìm cho cậu con đường thực sự có thể thoát ra, yên tâm đi, tin tôi đi, hãy cho tôi thêm một cơ hội, cho tôi thêm thời gian, mọi thứ đều sẽ rất ổn." Đứng trước mặt, Tô Thành lập tức vỗ ngực cam đoan đủ kiểu, nhìn khuôn mặt anh lộ ra vẻ tự tin, dường như đối với toàn bộ sự việc đã sớm trăm phần trăm tự tin.

Và ngay lúc này, đối với việc này, trên mặt anh có thể nói là đã nắm chắc trong lòng bàn tay.

Tôi cảm thấy cuối cùng khiến hai bên bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng, tìm cách nhanh chóng giải quyết toàn bộ vấn đề.

Căn cứ vào tình hình hiện tại, chắc chắn là thời kỳ đặc biệt, nhất định phải đối xử đặc biệt.

Tình trạng của Hoắc Tú Tú hiện tại cũng thực sự không tốt, cả

người cô cảm thấy mơ mơ màng màng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ thiếp đi.

Ngay cả khi nhìn thấy một số sắp xếp của Tô Thành, cô lại càng không ngừng lắc đầu.

"Ông xã, bên đó có chuyện gì vậy?

Cụ thể cần bao nhiêu thời gian chuẩn bị, đã lâu như vậy rồi, em thực sự không đợi được nữa." Lúc đó cô vừa nói vừa không ngừng lau mồ hôi trên trán, cả khuôn mặt cũng hiện lên vẻ mơ hồ và lo lắng như vậy, căn bản không hiểu tình hình.

Tô Thành ở bên cạnh chỉ có thể lặp đi lặp lại nhắc nhở: "Bình tĩnh một chút, hay là ngủ thêm một chút nữa, yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng hết sức đưa em ra ngoài." Bất kể thế nào, dù có khó khăn đến mấy, dù có mơ hồ đến mấy, cũng nhất định phải đưa cô ấy rời đi.

Hoắc Tú Tú cũng luôn tin tưởng lời Tô Thành nói, không hề có ý hoảng sợ.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trong đầu cô lóe lên một tia sáng, dường như đã hiểu ra.

Sau đó như một cơn gió lại một lần nữa quay đầu lại, rồi lấy ra một số bản thảo đã chuẩn bị trước trong tay, cũng là một số ký hiệu chữ viết được in ra từ giấy.

Cô nhìn rất kỹ, đọc đi đọc lại, sợ rằng lúc đó sẽ bỏ qua một số chi tiết nội dung liên quan bên trong.

Nhận ra điều này, thực sự có một cảm giác tim đập thình thịch.

"Ha ha ha, tôi biết rồi, tôi biết rồi nha, đúng là quá ngu ngốc, sao ban đầu tôi lại không nghĩ ra chứ, hóa ra đơn giản như vậy." Hoắc Tú Tú cầm những bản nháp trong tay, Tô Thành biết, cô ấy bắt đầu cười hi hi ha ha một trận, cả người đều cảm thấy đặc biệt hưng phấn.

Chương 655

Ban đầu anh cảm thấy mọi thứ có thể phức tạp, nên đã dùng cái gọi là thiên văn, thậm chí cả phong thủy địa hình để dịch.

Nhưng qua những nỗ lực không ngừng, lại phát hiện tất cả các bản dịch đều không giải thích được nhiều.

Nhưng bây giờ, khi đặt toàn bộ vấn đề trở lại đúng một đường thẳng để xem xét, đột nhiên có một điều bí ẩn, đúng vậy, nếu trong tình huống bình thường, thì đó rất có thể là một ký hiệu âm nhạc rất bình thường, nói chính xác hơn là một bản nhạc nào đó.

Vậy những ký hiệu đó, nếu thực sự có thể chuyển hóa thành bản nhạc để biểu diễn, chẳng lẽ có thể thực sự kích hoạt tất cả các cơ quan kiểu đó sao?

Suy nghĩ đến đây, Tô Thành thực sự không dám tiếp tục suy nghĩ bừa nữa, vì anh cảm thấy tim đập cũng bắt đầu nhanh hơn.

Quái lạ, tuyệt vời quá, Tô Thành cảm thấy trong lòng sung sướng ngay lập tức.

“Ha ha ha, ông trời ơi, đúng là đùa giỡn quốc tế lớn với tôi mà, sớm biết như vậy thì không nên phân tích trước cho tôi.” Cũng vào lúc đó, Tô Thành cảm thấy trong lòng vui vẻ ngay lập tức!

Điều đó tuyệt đối là một điều tốt hiếm có, cho nên khi nhìn thấy mọi thứ, anh cảm thấy hiện tại vô cùng mãn nguyện.

Tô Thành đứng bên cạnh luôn quan sát vấn đề này, thậm chí còn nhìn thấy đủ loại chi tiết nhỏ nhặt.

Anh thấy, chỉ cần có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề, thì không có việc gì là không xử lý được, lúc đó mọi thứ đều sẽ ổn thỏa.

Tô Thành ở bên cạnh cứ đi đi lại lại về phía trước, thậm chí còn ngân nga một khúc nhạc.

“Anh Tô Thành, anh đang làm gì vậy?

Bây giờ đã là lúc nào rồi?

Huynh đệ sắp sụp đổ rồi, anh còn có tâm trạng ở đó mà hát hò sao?

Nhanh lên chút, tôi không thể chịu đựng được nữa, huynh đệ sắp không đợi được nữa rồi.” Bàn Tử lúc này yếu ớt nói với Tô Thành, cả người đều cảm thấy hư hao.

Đúng là như vậy, bây giờ từng người một đều cảm thấy cần được cứu.

Nếu Tô Thành không thể tìm ra phương pháp giải quyết trong thời gian ngắn nhất, có lẽ sau đó sẽ chết thảm.

Tô Thành gật đầu, sau đó lặp đi lặp lại nhắc nhở, không ngừng thúc giục!

“Đợi thêm một chút nữa sẽ xong, cục diện sẽ thay đổi ngay thôi, yên tâm đi, có tôi ở đây sẽ không có bất ngờ nào, tôi sẽ nhanh chóng đưa các cậu ra ngoài, ha ha, vì tôi đã nói được thì nhất định sẽ làm được.” Lúc nói, Tô Thành đã tràn đầy tự tin, nhìn bộ dạng, dường như trong lòng đã có chút chuẩn bị trước.

Nếu không có chút năng lực nào, có lẽ sẽ nói lời ngông cuồng, lúc đó có thể sẽ nói ra những lời vô lực như vậy.

Tô Thành cảm thấy cuối cùng mình càng mạnh mẽ hơn, có thể thông qua nỗ lực tiếp tục nâng cao tổng thể sức chiến đấu.

Bây giờ anh ta lập tức quay đầu, và lắc lắc người.

Chúng ta chỉ có thể nỗ lực gấp bội để nâng cao quyền quyết định.

Dù sao thì nhìn thấy rất nhiều ký hiệu âm nhạc xuất hiện ở vị trí

xung quanh, trong đầu tôi (Tô Thành) ngay lập tức có linh cảm, sau đó lại nghĩ đến cái búa vàng mà Bàn Tử vừa tìm thấy trong bụi cây, và ngay lập tức trong lòng có một số suy nghĩ liên quan.

Cũng trong tình huống đó, tôi biết bây giờ đã tìm thấy phương pháp giải quyết.

Và ngay lập tức khiến tôi cảm thấy cả người tinh thần đều được nâng cao không ít, vậy còn đứng ngẩn ra đó làm gì chứ, nhất định phải nhanh chóng cầm búa biểu diễn thôi.

Vì vậy, sau đó Tô Thành đã theo những bản nhạc trong đầu, sau đó cầm búa bắt đầu một loạt các động tác gõ.

Thậm chí vào giây phút cuối cùng, cả khu vực xung quanh đều tràn ngập những âm nhạc như vậy.

Thậm chí trong tai Tô Thành còn vang vọng toàn bộ nhịp điệu.

Toàn bộ không gian kín mít đều tràn ngập âm nhạc như vậy.

Ban đầu Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều mơ mơ màng màng, cảm giác đều sắp mất đi lý trí, nhưng từ từ lại phát hiện cả đầu óc buồn bã, ngơ ngẩn.

Trong khi đó, Tô Thành bên cạnh đã bắt đầu xắn tay áo.

Cậu biết chắc chắn tiếp theo sẽ có một trận chiến lớn, vì đã tình cờ gặp nhau hôm nay thì không thể qua loa cho xong chuyện được.

Sau đó, tiếng gõ càng lúc càng dồn dập, toàn bộ nhịp điệu càng lúc càng gấp gáp.

Cùng lúc đó, mọi động tĩnh xung quanh đều trở nên căng thẳng.

Tô Thành thuận theo tiếng gõ đó, rồi dứt khoát thực hiện một loạt thao tác với nhịp điệu hoàn hảo.

Vừa khéo, cũng nhờ vào màn trình diễn bá đạo của Tô Thành, quả

thật không ai có thể sánh bằng.

Mất khoảng mười mấy giây, chợt nghe thấy tiếng "két két" giòn tan.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều bị giật mình, rồi đồng loạt quay đầu nhìn theo hướng âm thanh đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ thấy ở vị trí không xa, dường như có thứ gì đó đang chầm chậm lắc lư, rồi một khối đá khổng lồ bắt đầu di chuyển lên trên đỉnh đầu.

Lúc đầu, mọi người cứ ngỡ mình nhìn nhầm, cảm thấy như đang mơ.

Chương 656

Anh Bàn thậm chí còn cho rằng mình đã bị ảo giác, làm sao có thể chứ, dù sao thì mọi người đều đang bị mắc kẹt bên trong, không thể nào nhìn thấy thứ gì đó đang lay động.

Nhưng khi thực sự định thần nhìn kỹ lại, họ lại phát hiện ra không hề nhầm, quả thực là ở phía trước nhất.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, họ đã lĩnh hội được chân lý bên trong, đúng là "ngon lành" rồi, hóa ra công sức không uổng phí!

Sau khi hiểu rõ cơ chế này, mọi người liền lập tức hiểu được chân lý, không sai, khối đá ở vị trí trên cao phía xa kia, quả nhiên đã được mở ra rồi, thật tốt quá, thật tuyệt vời quá, ai nấy đều cảm thấy vô cùng phấn khích.

Thậm chí nhìn Anh Bàn còn sắp khóc vì kích động.

"Nhanh nhanh nhanh, không phải ảo giác, tuyệt đối không phải ảo giác đâu mẹ ơi, tôi cuối cùng đã chờ được khoảnh khắc này rồi, cuối cùng đã chờ được một kỳ tích rồi, tốt quá, chúng ta cuối cùng cũng không phí công, tôi biết chỉ cần mọi người cố gắng nỗ lực nhất định sẽ tạo ra kỳ tích, nhìn xem mọi nỗ lực của chúng ta đều đã được đền đáp rồi, ha ha ha, cái đẹp của cuộc đời là đây!" Lúc đầu, Anh Bàn thậm chí còn không có sức để mở mắt, vì cảm thấy toàn thân sắp kiệt sức, không còn chút động tĩnh nào, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng xuất hiện ở vị trí phía trước nhất lần nữa, anh ta lập tức nhận ra rằng những gì trước đó chẳng là gì cả!

Vì vậy, ngay khoảnh khắc này, toàn thân anh ta có một cảm giác tim đập thình thịch.

Tô Thành đứng bên cạnh nhìn đối phương, rồi đùa rằng: "Được

rồi, đừng khoa trương nữa, khoa trương nhiều cũng vô nghĩa thôi!

Lúc này trong tình huống này càng phải bình tĩnh." Bên cạnh, Tô Thành cũng bắt đầu không ngừng bình phục tâm trạng.

Đối phương cũng nhanh chóng lĩnh hội được chân lý.

Nếu có thể nắm chắc bản lĩnh, nhất định sẽ giành được thắng lợi tuyệt đối.

Hiện tại, anh ta nhìn những người xung quanh, rồi nói: "Được rồi được rồi, đừng nói gì nữa, đừng phí lời, lúc này trong tình huống này chắc chắn phải giữ bình tĩnh làm trọng." "A ha ha, các cậu thấy không, tôi đã nói nhất định sẽ thành công mà, nhất định sẽ đưa mọi người rời khỏi đây, tôi thành công rồi, những gì tôi vừa làm là một kết quả, chứng tỏ chúng ta đã mở được cánh cửa này, chứng tỏ chúng ta đã tiến thêm một bước gần hơn đến thành công, cố lên nào, nỗ lực nào, tất cả chúng ta hãy cùng nhau phấn đấu nào." Hoàn thành thử thách này, Tô Thành lập tức nhắc nhở những người xung quanh, thậm chí còn không ngừng vỗ nhẹ tay.

Mọi người cũng toe toét cười, rồi bắt đầu lăn lộn chuẩn bị ra ngoài.

Anh Bàn thậm chí còn cố gắng chịu đựng cảm giác mệt mỏi, gượng dậy, rồi lấy lại chiếc búa nhỏ từ tay Tô Thành.

"Ối giời ơi, đi thì đi chứ đừng mang cái búa này đi theo chứ, tôi nói cho cậu biết, đây là bảo bối của tôi đó." Cầm chiếc búa nhỏ trong tay, anh chàng toe toét cười hề hề.

Rõ ràng là anh ta coi chiếc búa nhỏ là bảo bối của mình.

Tô Thành thầm mắng trong lòng là đồ hám tiền, nhưng thôi cũng được, dù sao thì mọi người cũng vừa trải qua cửu tử nhất sinh, vừa đi một vòng từ cửa tử trở về, bây giờ để anh ta lấy một ít đồ có giá trị

cũng được, ít nhất thì đó cũng là thứ anh ta đánh đổi bằng tính mạng, là thứ anh ta xứng đáng có được.

Vì vậy, Tô Thành lại nuốt lời định nói trở vào.

Thậm chí cuối cùng cũng chỉ "a a" cười rồi lắc đầu, cũng không quá để tâm.

Lúc này, mọi thứ chỉ có thể lấy sự bình tĩnh làm trọng.

Đến phút cuối, hai bên lại một lần nữa ổn định tâm trạng.

Đi phía trước nhất, ai nấy cũng chỉ có thể mượn cơ hội này để quan sát và suy tính kỹ càng.

Nếu tìm được cách giải quyết vấn đề này một cách vẹn toàn, thì mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều hoàn toàn im lặng.

Tô Thành quay đầu nhìn những người xung quanh, rồi nói: "Mọi người nhất định đừng có bất kỳ áp lực tâm lý nào, nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải lấy sự bình tĩnh làm trọng.

Đừng bị quỷ dữ của sự bốc đồng, quỷ dữ của sự bốc đồng đó!" Tam Thúc, Hoắc Tú Tú và đám người còn lại lảo đảo rời khỏi hang động kín mít.

Một mặt thiếu thức ăn, mặt khác chủ yếu là thiếu nước.

Bây giờ điều cần làm là tìm kiếm nguồn nước.

"Cho nên tôi muốn uống nước, sư phụ có thể cho tôi một ít nước uống không?

Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi, tôi cảm thấy mình sắp chết rồi." Khi mọi người đang đi về phía trước, Ngô Tà đang được Tam Thúc dìu lại bắt đầu không ngừng than vãn trong miệng, bây giờ anh ta liên tục nuốt nước bọt ừng ực, hết lần này đến lần khác nhìn Tô Thành

với vẻ mặt yếu ớt.

Toàn thân anh ta cảm thấy yếu ớt, hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tô Thành cũng cảm thấy hơi khó chịu trong lòng, động lòng trắc ẩn a!

Cậu thấy thằng bé bình thường cũng không ít lần chịu đựng một số trắc trở, nếu không thì cũng không đến nỗi bị động như bây giờ.

Nghĩ vậy, Tô Thành đành vội vàng quay đầu lại, rồi bắt đầu dìu đối phương, từng bước từng bước đi về phía trước!

Không còn cách nào khác, gặp phải chuyện như vậy, quả thực chỉ có thể hy vọng mọi người thực sự giữ được bình tĩnh làm trọng.

Đối phương cũng chỉ có thể hết lần này đến lần khác lắc đầu, rồi nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của Tô Thành biến sắc, một vẻ mơ hồ.

Thực sự không còn cách nào khác, gặp phải chuyện như vậy, chỉ có thể chấp nhận một số vấn đề.

Đến phút cuối cùng, xung quanh cũng tĩnh lặng.

Tô Thành nhìn đối phương, rồi lập tức hỏi: "Được rồi, đừng nói gì nữa, bây giờ tình hình thế nào rồi?

Mực nước như thế nào, nhanh chóng nghĩ ra cách đi." Sau khi cân nhắc vấn đề này, hai người đã điều chỉnh lại tư duy.

Đối phương cũng chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

Chương 657

“Được được được, cố gắng thêm một chút nữa đi, yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm cho cậu nguồn nước, nhưng bây giờ bản thân đang gặp vấn đề về thời gian.” Tô Thành hết lần này đến lần khác nhắc nhở những người xung quanh, thực sự không ngừng cổ vũ.

Điều quan trọng nhất là hy vọng mọi người có thể thực sự đứng thẳng lưng mà gánh vác trách nhiệm đi tiếp.

Đến phút cuối, mọi người cũng đều gật đầu.

Cuối cùng, Tô Thành đã để tất cả mọi người xuống, thực sự cầm la bàn định vị và tìm kiếm ở phía trước.

Bây giờ cả đội ngũ trừ Tô Thành ra, những người khác đều đã kiệt sức, không thể trông cậy được nữa.

Nếu đưa mọi người cùng đi tìm nguồn nước, có thể sẽ làm chậm tốc độ.

Vì vậy, Tô Thành đã có một ý kiến, đó là sắp xếp tất cả mọi người ở một nơi an toàn để đợi, còn cậu thì đi tìm nguồn nước, sau khi có nước sẽ cho họ bổ sung đơn giản trước, rồi sau đó mới đưa mọi người rời đi.

Đầu tiên, cậu cầm la bàn bắt đầu đi tìm hướng đại khái theo hướng tinh thần đó.

Giống như những ngôi cổ mộ của hoàng đế thực sự rất chú trọng đến phong thủy thuận lợi, bên trong chắc chắn có nguồn nước thật sự, theo một số tập tục tang lễ cổ mộ mà nói, đó là long mạch.

Nếu ngôi mộ của hoàng đế thực sự không thể làm cho long mạch kéo dài mãi mãi, thì nguồn nước đó chắc chắn phải chảy xuyên suốt

toàn bộ huyệt mộ, từ nam ra bắc, từ đông sang tây.

Nếu ở giữa thực sự bị người ta chặn lại, hoặc bị thứ gì đó chặn đứng, nguồn nước không thể lưu thông, thì điều đó có nghĩa là sự tiếp nối của quyền lực sẽ bị gián đoạn.

Đối với toàn bộ cổ mộ hoàng đế mà nói, đó là điều tối kỵ lớn nhất.

Vì vậy, nghĩ đến điều này, toàn bộ dòng suy nghĩ trong đầu Tô Thành đã thông suốt, thậm chí cậu chầm chậm bắt đầu đi theo hướng đó, nhanh chóng có thể mở rộng suy nghĩ.

Đương nhiên, cậu cũng tin rằng thành công tiếp theo chỉ còn cách một bước.

Nghĩ vậy, cậu bắt đầu hết lần này đến lần khác xoa xoa tay.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, cậu cảm thấy mình thực sự ngày càng tiến bộ, thậm chí cảm thấy thành công đang ở ngay trước mắt, chỉ còn cách một bước.

Cũng chính vào khoảnh khắc cuối cùng, các nhóm người lại bắt đầu quan sát lại.

Tô Thành ở phía trước nhất, quan sát nhóm người phía sau, rồi không ngừng vẫy tay.

"Vừa nãy thông qua hướng phong thủy đã xác định được khoảng cách đại khái, có thể chúng ta có một vị trí nhất định ở đây, nếu đi đến đó có thể sẽ phiền phức, hay là tôi mang nước lên trước, rồi sau đó mọi người theo sau." Anh Bàn ở bên cạnh hết lần này đến lần khác nhắc nhở những người xung quanh.

Thực ra là để mượn cách này, giúp mọi người luôn duy trì trạng thái chiến đấu.

Tất cả mọi người xung quanh cũng đều gật đầu, thậm chí thực sự

lại lĩnh hội được chân lý.

Đối với điều đó thì quả là một việc tốt.

"Được, không thành vấn đề, Tô Thành cứ yên tâm đi đi, có chuyện gì tôi sẽ ở lại đây chống đỡ, yên tâm, Anh Bàn tôi cũng có thể tự mình gánh vác được, nếu thực sự có nguy hiểm, tôi sẽ bảo vệ mọi người, khụ khụ khụ!" Bây giờ Anh Bàn cũng đã kiệt sức, ngay cả bản thân mình còn lo không xong, đừng nói đến việc chăm sóc người khác.

Vừa nói hai câu, toàn thân anh ta có chút không trụ nổi mà ho liên tục.

Thậm chí còn ho khan, toàn bộ sắc mặt đều trở nên tái nhợt đặc biệt.

Đương nhiên, Tô Thành đều nhìn thấy tất cả, nhưng bất đắc dĩ, bây giờ ngoài Anh Bàn một mình che chở cho những người bên dưới ra, không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Và cuối cùng, cậu không khỏi liên tục lắc đầu, rồi vỗ nhẹ vai Anh Bàn, đại ý là muốn anh ta kiên trì, cố gắng lên, anh em là tuyệt vời nhất.

Đợi một loạt những lời an ủi đã được nói ra hết, nhưng không nói thẳng, Tô Thành càng muốn nghiến răng, rồi điều chỉnh lại trạng thái.

Và bây giờ, cậu cũng biết rằng thực sự cần phải nâng cao khả năng quyết chiến tổng thể.

Đến phút cuối cùng, xung quanh tĩnh lặng.

Tô Thành cũng khẽ mím môi, rồi xoa xoa tay, thầm nghĩ trong lòng: "Đã vậy thì tiếp theo bắt đầu 'PK', nhất định phải thể hiện bản lĩnh thật sự." Theo ý của cậu, chỉ cần có thể tìm hiểu rõ đường đi, thì nhất định phải nhanh chóng đạt đến đích, tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng.

Cuối cùng, tất cả nhân viên các tộc đều im lặng.

Tô Thành lẳng lặng đi về phía trước, mong muốn có thể tốc chiến tốc thắng.

Nhưng đến phút cuối cùng, tất cả nhân viên các nhóm đều đã ổn định tâm lý.

Làm sao mà trách được chứ?

Gặp phải chuyện như vậy làm sao chúng ta có thể làm được như cậu ấy chứ.

Tô Thành vừa bắt đầu làm theo cách của mình, chuẩn bị cùng mọi người quyết chiến.

Bởi vì bây giờ, thực sự cần phải có một trận quyết chiến để tìm nguồn nước.

Trước khi đi, Tô Thành lại phân phát cho đối phương vài khẩu súng mang theo người, rồi hết lần này đến lần khác nhắc nhở, để Anh Bàn chuẩn bị sẵn sàng, nếu thực sự gặp nguy hiểm, gặp bất ngờ, thì đừng ngần ngại, cứ nổ súng, dù không bắn chết quái vật cũng có thể khiến chúng nghe thấy, rồi rút lui với tốc độ nhanh nhất.

Tóm lại, khi Tô Thành sắp rời đi, trong lòng cậu lo lắng trăm bề.

Anh Bàn lại toét miệng cười.

Chương 658

“Làm gì thế?

Đừng quên, tôi là người của Phàn Gia Viên đó!

Trước khi quen cậu tôi cũng đâu có ít lần “đảo đấu” đâu, ở đây tôi cảm thấy mình thành phế vật rồi.

Tôi nói cho cậu biết, Anh Bàn này cũng không phải dạng vừa đâu!

Cứ yên tâm làm gì thì làm đi, đừng ở đây mà nghĩ nhiều nữa.” Anh Bàn vừa nói vừa vỗ ngực, các kiểu đảm bảo, xem ra anh ta rất tự tin về lần này, chắc là trong lòng cũng đã có một số sắp xếp và quyết sách.

Đơn thuần khi xem xét vấn đề này, giữa hai người có một số khác biệt lớn.

Nếu thực sự có thể giải quyết được vấn đề này, thì sau đó không biết sẽ mang lại bao nhiêu phiền phức.

Vì vậy, hôm nay nhất định phải tìm cách làm rõ đường đi.

Đến phút cuối cùng, hai bên đều im lặng.

Sau khi dặn dò mọi thứ, Tô Thành mang theo một số bình và dụng cụ đựng nước, đi theo lộ trình đã phân tích trước đó.

Còn Anh Bàn thì xoa xoa người, rồi kiên cường ngồi xuống bên cạnh, sau đó cầm hai khẩu súng chĩa thẳng vào lối vào duy nhất.

Anh ta biết rằng dù có phải chiến đấu đến giọt máu cuối cùng, cũng phải đợi Tô Thành quay về, dù sao nếu đã ra đi, thì lời đã nói ra, đàn ông phải là một người đàn ông đáng tin cậy.

Khoảnh khắc đó, anh ta biết thời gian không còn nhiều.

“Nào, một lũ tiểu đệ đệ, một lũ tiểu tử vô tri, chỉ cần dám đến gần, chỉ cần dám đến khu vực của ông đây, ông đây sẽ cho các ngươi có đi mà không có về, ha ha ha.” “Tôi có thể nói cho các người biết, Anh Bàn này tuyệt đối không phải dạng vừa, vì tôi là kẻ mạnh nhất!” Đối phương cầm khẩu súng trong tay, rồi bắt đầu cười hi hi ha ha, các kiểu cười nói!

Tóm lại, anh ta rất tự tin vào sức mạnh chiến đấu của mình, ít nhất cũng cảm thấy mình là người mạnh nhất.

Mọi người lại bắt đầu liên tục các kiểu khoe khoang.

Tóm lại, trong tình huống như vậy, trong lòng đã có một số cân nhắc phần lớn.

Đương nhiên, lúc này tất cả nhân viên đều đã có một số suy nghĩ.

Tô Thành chậm rãi đi về phía trước, suy tính một số phương pháp xử lý tiếp theo.

Đến phút cuối cùng, nhân viên hai bên đều chìm vào suy tư, suy nghĩ xem tiếp theo cụ thể sẽ có phương pháp giải quyết như thế nào.

Nhưng thật sự, nhóm người trước mắt này thật sự bất lực.

Đến phút cuối cùng, xung quanh tĩnh lặng, mọi người cũng bắt đầu suy nghĩ xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Và cuối cùng, xung quanh tĩnh lặng.

Tô Thành tiếp tục đi dọc theo một lối mộ đạo về phía trước.

Nhưng vừa mới đi được một đoạn không xa, cậu đột nhiên dừng bước, rồi cầm đèn pin cực mạnh, chiếu một luồng sáng mạnh vào vị trí ngay phía trên gót chân.

Ngay lập tức, một số dấu vết ở hai bên liền xuất hiện trước mắt.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ lối đi trở nên rõ ràng, và cũng có

thể thấy rõ, nếu đi theo hướng này về phía trước, có lẽ sẽ nhanh chóng đến được phía bên kia.

Vì vậy, chỉ cần như vậy, cậu đã biết tiếp theo nên làm thế nào để đạt được mục đích.

Tô Thành khẽ run vai, rồi cười nói: "Xem ra trong tình huống hôm nay, cũng đã đến lúc thể hiện kỹ thuật thực sự rồi." Lời vừa dứt, Tô Thành trực tiếp dậm chân xuống đất, rồi toàn bộ chân cũng trực tiếp đạp vào bức tường đó, thậm chí toàn thân cậu cảm thấy như đang đi trên vách đá treo, tốc độ đặc biệt nhanh.

Và sau một hồi lướt đi như vậy, xoay tròn, toàn thân cậu lảo đảo, rồi trực tiếp hai chân chạm đất, và tay cậu thì ở một tầng khác bên cạnh.

Anh ta đã nhìn ra rằng nếu dẫm lên gạch xanh ở vị trí dưới cùng sẽ chạm vào cơ quan, lúc đó có thể phi tiêu ám khí sẽ bắn ra và chết thảm hơn.

Không tồi, cảnh giác cao, đã phát hiện ra trước một chút.

Đợi đến cuối lối mộ đạo, Tô Thành quay đầu lại khẽ vỗ vỗ bụi trên tay, trên mặt lộ ra một nụ cười khinh miệt, một thử thách nhỏ bình thường.

"A a, đồ con hời, muốn chặn tôi hả, đừng nói nữa, thật sự cho rằng tôi dễ bắt nạt lắm sao?

Thật là đồ rác rưởi, tôi nói cho cậu biết, về mặt trí óc thì tôi là người chuyên nghiệp đấy, không có cậu đâu, một lũ tân binh, tôi thấy mấy người làm việc thật sự thoải mái." Vừa nói, Tô Thành vừa nhẹ nhàng phủi phủi bụi trên người, rồi tiếp tục đi lững thững về phía trước.

Đi theo lối đi phía trước, vì chỉ có một mình, nên Tô Thành cảm

thấy việc nhảy lên nhảy xuống trong toàn bộ huyệt mộ, đối với cậu mà nói đơn giản như về nhà vậy.

Nói trực tiếp hơn, đối với cậu mà nói, hoàn toàn không có bất kỳ áp lực nào, không có bất kỳ tính thử thách nào.

Cuối cùng, cậu quay lại một vòng, rồi tiến vào một khu vực khác, đó là một bức tường đơn độc khá hẹp, bên ngoài có một cây cầu treo nhô ra.

Nơi này nếu sơ ý một chút cũng sẽ rơi xuống, thậm chí sẽ bị nát xương nát thịt.

Tô Thành đi rất cẩn thận, mỗi bước chân đều cẩn trọng, nhưng tay vẫn nắm chắc lấy toàn bộ bức tường đá lộ thiên.

Làm như vậy thực ra là để đề phòng không may bị rơi xuống, lúc đó có thể sẽ bị nát bét.

Chương 659

Vì vậy, khi đi về phía trước, nhịp tim của toàn thân cậu đều bắt đầu tăng nhanh, bây giờ toàn bộ tâm thần đều cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

Bây giờ, hoàn toàn có thể dùng từ kinh tâm động phách để hình dung.

Không những thế, cậu còn hết lần này đến lần khác điều chỉnh lại trạng thái của mình, thậm chí còn không ngừng siết chặt nắm đấm.

Và lúc này, cậu biết rằng thời gian lựa chọn thực sự không còn nhiều, vì vậy mọi thứ đều phải bình tĩnh, nhất định phải đứng vững, không được mắng mỏ, tuyệt đối không được lỗ mãng.

Cuối cùng, mất rất nhiều sức lực, cuối cùng cũng đến được vị trí phía trước nhất, lập tức đột ngột buông tay, rồi nhấc chân nhảy lên, cuối cùng chỉ có hai chân chạm đất.

Vừa mới chạm đất, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách từ phía trước tai.

Và gần như ngay lập tức, mắt cậu sáng bừng, mẹ ơi, thật đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu.

Gần như vào khoảnh khắc đó, cậu cảm thấy một cảm giác tim đập thình thịch.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc này, toàn bộ tâm lý của cậu cảm thấy ngọt ngào.

“Ha ha, trời ơi, cảm thấy mình đã vớ được món hời lớn, thử thách như vậy đối với tôi mà nói chẳng là gì cả, nếu đã như vậy, hôm nay tiểu gia nhất định phải tìm cách tiếp tục cố gắng gấp bội, có gì mà

phải sợ chứ?

A a.” Vừa nói, Tô Thành vừa nhẹ nhàng phủi bụi trên tay, căn bản không nghĩ nhiều, lập tức chạy đến bên cạnh, rồi lấy một số bình nước nhỏ trong tay, sau đó đổ hết nước vào, có thể nhanh chóng vận chuyển số nước này đi, như vậy cũng đỡ để mọi người phải phí sức.

Và nhanh chóng, số nước nguồn này trong thuật pháp đều đã được chuyển đổi hết, rồi vận chuyển đi, không tiếp tục nữa, như vậy sẽ làm chậm thời gian và lãng phí thời gian.

Tóm lại, đối với cậu mà nói, chắc chắn phải nhanh chóng nỗ lực.

Và sau một hồi bận rộn như vậy, cậu đã mệt đến mức mồ hôi đầm đìa.

Lúc này Tô Thành nhìn về phía đối phương, rồi cũng bắt đầu vẫy tay.

“Đã lấy nhiều nước như vậy rồi, chắc đủ uống của mọi người rồi, dù sao thì nhiều nguồn nước như vậy cũng đủ rồi.” Tô Thành cảm thấy số nước này đủ để uống, nếu mang đi nhiều hơn nữa, ngược lại sẽ cảm thấy hơi rườm rà.

Hơn nữa, nếu thời gian rời đi đủ lâu, không biết những người ở đó bây giờ tình hình thế nào.

Nếu quay về muộn, có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, dù có mang theo đồ vật cũng làm gì được, chẳng phải phí sức hay sao.

Nghĩ vậy, Tô Thành cảm thấy áp lực đè nặng, vội vàng treo bình nước lên người, rồi tiếp tục bước chân, đạp lên những khối đá nhô ra chuẩn bị nhanh chóng chạy trốn.

Trong tình huống hiện tại, nếu chúng ta nhanh chóng đi, nhanh chóng đạt được mục đích, có thể sẽ phí sức, lúc đó một loạt thao tác bận rộn, chẳng phải phí công phí sức hay sao.

Và trong tình huống hiện tại, cậu biết càng như vậy càng phải nhanh chóng bố trí, tuyệt đối không được ngừng nghỉ.

Cuối cùng, cậu bắt đầu nhanh chóng theo sát phía sau.

Thậm chí không lâu sau đó, toàn thân cậu gặp phải loại kinh hãi đến mức mồ hôi đầm đìa, thậm chí toàn thân mồ hôi đều làm ướt sũng quần áo.

Căn bản không ngờ lại có một trận bận rộn như vậy.

Tóm lại, bên cạnh tuyệt đối không thể bỏ cuộc, nhất định phải nhanh chóng theo kịp.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, làm sao có thể có ý kiến và phương pháp khác.

Vì vậy, lúc này nhìn những người xung quanh, cậu liên tục theo sát phía sau.

Cậu cảm thấy cuối cùng khiến tất cả nhân viên hai bên đều chìm vào suy tư.

Thế nhưng, khi Tô Thành đang một lòng muốn nhanh chóng quay về, cậu đột nhiên nghe thấy từ vị trí phía trước nhất phát ra một số tiếng lách cách, các loại binh khí va chạm vào nhau.

Tiếng động này lập tức thu hút sự chú ý của cậu, thậm chí toàn bộ trong lòng cậu đều xuất hiện mấy dấu hỏi lớn.

Không đúng rồi, tình hình gì đây?

Tại sao lại đột nhiên có một loạt động tĩnh như vậy?

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, toàn bộ tâm lý cậu đều xuất hiện một dấu hỏi cực lớn.

Để tránh bất ngờ xảy ra, cậu chỉ có thể đi chậm lại, từng chút một tiến về phía trước.

Vừa mới đến khúc cua bên cạnh, suýt chút nữa cậu đã thấy có một người đang không ngừng vung vẩy lưỡi dao trong tay, hình như đang chiến đấu kịch liệt với thứ gì đó.

Và Tô Thành lập tức nhìn rõ, chết tiệt?

Một trong số đó không phải là người anh em, Tiểu Ca bí ẩn sao?

Không ngờ lại có thể gặp được ở đây.

Và ngay lập tức, toàn bộ tâm lý cậu đều hình thành một dấu hỏi cực lớn.

Bây giờ đối với Tô Thành mà nói, đó là một sự tồn tại siêu bá đạo.

Thực sự, quả thật đó là một cục diện có chút khó kiểm soát vượt quá suy nghĩ và trình độ kiểm soát của người bình thường.

Chương 660

Vì vậy, vào lúc này, toàn bộ tâm lý mọi người đều xuất hiện một mê đoàn cực lớn.

Không còn cách nào khác, gặp phải chuyện như vậy không phải người bình thường có thể lĩnh hội được, vì vậy cũng khiến cậu cảm thấy các loại đầu óc hỗn loạn.

Người đi trước nhất nhìn mọi người sau đó, càng bình phục tâm trạng, rồi bắt đầu hết lần này đến lần khác nhắc nhở và cảnh báo.

Vì vậy, hiện tại trong tình huống này, nếu không thể giải quyết được vấn đề, bước tiếp theo không biết sẽ gây ra phiền phức gì?

Và trong tình huống hiện tại, quả thật là như vậy.

Ở vị trí đối diện với Tiểu Ca bí ẩn, đứng đó, quả nhiên là một con nhục tống tử.

Và Tô Thành lập tức hiểu ra, thì ra Tiểu Ca bí ẩn đang đối đầu với một thứ khác bên trong, bây giờ đang chiến đấu.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, tại sao Tiểu Ca bí ẩn lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Cũng ngay lập tức, toàn bộ tâm lý cậu đều xuất hiện một dấu hỏi cực lớn.

Và ngay khoảnh khắc đó, toàn bộ thần kinh của cậu đều căng thẳng.

Không còn cách nào khác, gặp phải chuyện như vậy làm sao mọi người có thể tùy tiện được.

Ban đầu Tô Thành không ra tay, chỉ định ở bên cạnh quan sát từ

xa, nhưng thấy Tiểu Ca bí ẩn bây giờ sắp không trụ nổi nữa, thì làm sao có thể làm ngơ, chỉ có thể nhanh chóng theo vào.

Là anh em không thể, mắt trừng trừng nhìn anh em cứ ở đó bị thương.

Vì vậy, sau đó Tô Thành không lãng phí thời gian, cực nhanh cầm vũ khí trong tay, từ góc cạnh bên cạnh xuất hiện.

Thậm chí nhanh chóng xông đến phía trước nhất, rồi nói: "Anh em!

Đợi đó, tôi sẽ giải quyết chuyện này cho cậu, yên tâm, có tôi ở đây sẽ không có bất ngờ, đảm bảo hài lòng." Và vừa nói, Tô Thành ngang nhiên xông thẳng, nhanh chóng đuổi kịp phía trước.

Và vừa vặn cảm thấy trong khoảnh khắc đó, toàn thân cậu thế như chẻ tre, trông như sắp xông thẳng đến đích.

Tô Thành đột nhiên xuất hiện, cũng khiến Tiểu Ca bí ẩn cảm thấy hơi ngỡ ngàng.

Nhưng toàn thân anh ta hơi sững sờ quay đầu nhìn lại, rồi sau khi phát hiện ra Tô Thành, trên mặt vẫn giữ vẻ tĩnh như nước.

Từ đầu đến cuối, biểu cảm trên mặt anh ta không có chút gợn sóng nào.

Điều này đối với Tô Thành mà nói đã quá quen thuộc rồi, vì cậu quá hiểu Tiểu Ca bí ẩn, tên nhóc đó bình thường lạnh lùng như một khối băng.

Đối mặt với vẻ mặt lạnh như băng của tên nhóc đó, Tô Thành cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, Tô Thành lững thững đi đến trước mặt, rồi nhìn đối phương một cái nói: "Đừng nói gì cả, lát nữa có chuyện gì giải thích

cho tôi sau, nhóc con lúc nãy tình hình thế nào?

Nhấm nhấm nhó nhó chạy đi đâu mất, thật sự làm tôi giật mình một phen, nhưng bây giờ nói mấy chuyện này cũng vô dụng, thôi, cậu cứ đứng yên bên cạnh đi, phần việc còn lại tôi sẽ giải quyết." Đối phó với loại nhục tống tử này, Tô Thành cảm thấy mình là chuyên nghiệp nhất, bởi vì cậu cảm thấy dễ dàng xử lý con quái vật trước mắt này.

Đến cuối cùng, cậu cố ý lùi lại vài bước về phía bên cạnh, rồi siết chặt chiêu thức trong tay, nhìn chằm chằm vào con quái vật.

Đúng vậy, bây giờ mọi thứ đều mới bắt đầu.

Hôm nay đối với chuyện này, cậu biết tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng, phải làm cho xong.

Tô Thành cảm thấy dở khóc dở cười với Tiểu Ca bí ẩn này, nhưng anh ta đúng là người thực tế, bảo đứng sang một bên là tuyệt đối có thể một mình áp đảo quần hùng, tên nhóc đó quả thực chẳng quan tâm hỏi han gì, trực tiếp lùi sang một bên.

Chẳng lẽ ngay khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy có một loại thúc giục muốn mắng chửi?

Tên nhóc này đúng là tên đáng ghét, chậc chậc chậc, chỉ cần dựa vào một điểm, Tô Thành đều cảm thấy hơi bất lực để châm biếm, thậm chí có một loại thúc giục muốn trừng mắt nhìn đối phương thật dữ tợn, rồi mắng chửi một trận.

Bây giờ cuối cùng cũng chịu đựng được.

Vừa mới phản ứng chậm chạp vì kiến thức, nhìn thấy con nhục tống tử đó bắt đầu gào thét ầm ĩ, rồi quay đầu bổ nhào về phía Tô Thành.

Có lẽ vì con nhục tống tử xuất hiện ngay trước mắt, nên Tô Thành chỉ có thể nhanh chóng lùi lại, hai cú né tránh khéo léo giúp cậu tránh

được con nhục tống tử đó, nó chỉ có thể bổ nhào hụt, thậm chí còn ngã sấp mặt xuống đất như chó ăn bùn.

Đối với Tô Thành, mọi thứ thực sự là một sự tồn tại siêu đơn giản, cậu chỉ có thể đứng bên cạnh lắc đầu mỉm cười.

Đối với cậu mà nói, nó thực sự chỉ là một chiến đấu cơ giữa đống rác rưởi.

"Tôi khinh, thứ thực lực đó, dám khiêu chiến với tôi sao, đồ con hời, nếu không nhanh chóng thể hiện bản lĩnh thật sự của mình, hoặc là trực tiếp phô diễn thực lực, đừng ở đây mà làm màu để chứng tỏ chỉ số thông minh thấp, căn bản không phải đối thủ của tôi." Tô Thành đứng đối diện nhìn con nhục tống tử, rồi trực tiếp giơ ngón giữa về phía nó.

Bởi vì đơn thuần dựa vào một điểm, Tô Thành đã trực tiếp thể hiện sức mạnh chiến đấu đáng gờm của mình.

Con tống tử lảo đảo, lại một lần nữa bổ nhào về phía Tô Thành.

Và trong tình huống như vậy, cậu biết mình đang ở trạng thái cường giả vô địch, sau đó toàn bộ xung quanh tĩnh lặng, mọi người chỉ có thể quan sát từ xa, làm sao bên trong lại có thể quỷ dị đến vậy.

Và đến phút cuối cùng, mọi người chỉ có thể liên tục quan sát.

Làm sao mà trách được, gặp phải chuyện như vậy không phải người bình thường nào cũng có thể tưởng tượng được.

Chương 661

Sau khi khéo léo tránh được đợt uy hiếp đầu tiên của con nhục tống tử, Tô Thành lại nhanh chóng quay người, rồi trực tiếp tung một cú đá.

Con nhục tống tử thậm chí còn chưa kịp phản ứng, toàn thân nó lảo đảo suýt chút nữa thì ngã sấp xuống đất.

Tô Thành đứng ở vị trí không xa khẽ cười, rồi vỗ vỗ tay chân: "Tiếp tục đi, thứ xấu xí đó, tiếp tục đi, đồ xấu xí, ha ha ha." Tô Thành đang khiêu khích, cố ý muốn chọc tức con nhục tống tử đó, như vậy mới có thể tìm thấy một số điểm yếu để hóa giải.

Bởi vì đối với loại đối đầu như vậy, chỉ cần có thể hạ gục đối phương trong một đòn, chỉ cần tìm thấy sơ hở, có thể tìm ra kỹ năng quyết chiến thực sự.

Chính vì Tô Thành tinh minh, nên lúc này cậu đã nắm rõ toàn bộ vấn đề.

Con nhục tống tử có lẽ cũng đã kiên quyết, bị hành hạ đến mức bực bội.

Cuối cùng, nó há cái miệng to như chậu máu, dùng lớp da thịt đó bổ nhào về phía Tô Thành.

Vào thời khắc quan trọng, Tô Thành giơ thanh trường đao trong tay ra, nhìn chằm chằm vào con nhục tống tử đó, tiếp theo siết chặt lưỡi dao trong tay, rồi nói: "Được, đi đi, lão tử sẽ tiễn mày xuống địa ngục!" Trong khoảnh khắc, nhìn thấy cậu đột nhiên vung cánh tay, lưỡi dao trong tay trực tiếp vút qua.

Và gần như vào khoảnh khắc đó, toàn bộ lưỡi dao ở phía trước

quét qua, xuất hiện một vệt sáng vàng, sau đó trực tiếp chém vào cổ đối phương.

Và ngay lúc đó, xung quanh cũng hoàn toàn rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Tô Thành đứng bên cạnh nhìn thấy thì mỉm cười.

Chỉ một chiêu, con nhục tống tử đó cảm thấy toàn thân đau nhói, đầu rơi xuống đất, đương nhiên đối với Tô Thành mà nói, đó cũng là một biểu hiện bình thường của thực lực.

Nhìn con nhục tống tử đó, Tô Thành nhẹ nhàng phủi phủi bụi trên người, rồi cười nói: "Ôi, yếu ớt thật, không chịu nổi một đòn!" Sau khi xem xong một trận chiến, cậu đã buông bỏ chấp niệm trong lòng.

Trong lúc Tô Thành thấy lưỡi đao sáng loáng trong tay y lảo đảo rồi rơi xuống đất, y liền bắt đầu càu nhàu một tràng.

Túm lại, những con Tống tử thịt này là loại ngu dốt nhất, căn bản không có khả năng để đối phó với người thật.

Đối với Tô Thành, Tống tử thịt căn bản không xứng để tiếp tục chiến đấu.

Hiện tại, trước mắt, khi đầu người của Tống tử đã rơi xuống đất, Tô Thành ung dung tự tại bước đi.

Bản thân cậu không hề để tâm chuyện gì, nên trong lòng tự nhiên có thêm một chút kỹ năng và quyết sách.

Trong tình huống này, cậu cũng điều chỉnh lại trạng thái, thậm chí còn sắp xếp cho bước tiếp theo.

Lúc này, mọi chuyện cụ thể đều cần được phân tích cụ thể.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều ở trong giai đoạn tĩnh lặng.

Tô Thành đứng cạnh, nhìn cảnh tượng đó xong liền cười nói: "Đủ

rồi, nói nhảm căn bản không có ý nghĩa.

Có vấn đề sao?

Chúng ta phải bắt tay vào giải quyết lại từ đầu thôi!" Quả thật, lúc này có thêm mấy thứ vô dụng chỉ khiến mọi người cảm thấy khó xử.

Vì vậy, điều cần làm bây giờ chắc chắn phải là giữ bình tĩnh.

Tô Thành đứng bên cạnh lại một lần nữa tĩnh tâm, thậm chí cả thái độ của cậu cũng được thả lỏng, dần dần trở nên điềm nhiên hơn.

Tô Thành đi phía trước, nhìn Muộn Du Bình rồi đặt tay lên vai anh, nói: "Anh bạn, tình hình thế nào rồi?

Lâu như vậy rồi mà không thấy đâu, tôi còn không biết anh đi đâu nữa!" Vừa nói, Tô Thành nhẹ nhàng đẩy người Muộn Du Bình, muốn tìm hiểu tình hình và biết cụ thể kế hoạch của anh.

Muộn Du Bình xưa nay vẫn luôn thần long thấy đầu không thấy đuôi, cả ngày lang thang khắp nơi, căn bản không thấy tung tích.

Thực ra, chính điều này khiến Tô Thành cảm thấy vô cùng nghi vấn trong lòng, muốn biết đối phương rốt cuộc đang ở đâu.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Tô Thành, Muộn Du Bình chỉ không ngừng lắc đầu nhẹ.

Anh không hề đưa ra bất kỳ phản hồi rõ ràng nào cho Tô Thành.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, cậu cũng đã quen với tính cách lạnh lùng của Tiểu Ca rồi, cũng biết khi Tiểu Ca giao tiếp với bên ngoài thì thường cảm thấy tốn sức, nên cậu cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian vào vấn đề này.

Không còn cách nào khác, ai bảo bây giờ anh cứ như một cái hồ lô im lặng vậy chứ.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ đành tự thấy vô vị.

Đến phút cuối, cậu chỉ có thể liên tục lắc đầu.

“Chỉ muốn tìm anh thôi mà, thật là không thông.” Tô Thành chỉ có thể bất lực thở dài liên tục, cuối cùng lại không ngừng lắc đầu.

Trong tình huống này, cậu chỉ đành một lần nữa giữ bình tĩnh.

Tô Thành ở bên cạnh nhìn đối phương, rồi lại sờ sờ cằm, trong lòng bắt đầu thầm điều chỉnh.

“Tôi quên mất rồi, tôi có bạn bè đang đợi ở đó kìa.

Bây giờ thiếu nước, phải lập tức quay về ngay.

Chương 662

Mấy anh nhanh chóng đi cùng tôi đi, nếu không thì có lẽ sẽ không cầm cự được nữa đâu.

Thời gian của chúng ta không còn nhiều." Đột nhiên, Tô Thành vỗ vào gáy của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Lúc rời đi, cậu đã bảo đảm với mấy người kia rằng nhất định sẽ quay về sớm nhất có thể, nhưng bây giờ bận túi bụi, bận rộn lâu như vậy mà vẫn chưa thể quay lại, nguồn nước đã chuẩn bị cũng không có cách nào đưa đến cho họ.

Điều này khiến Tô Thành cảm thấy lo lắng, sợ rằng bây giờ họ đang gặp bất trắc.

Vì vậy, lúc này, càng như vậy thì càng phải giữ bình tĩnh, phải nâng cao cảnh giác, phải đến đích nhanh nhất có thể, tuyệt đối không được lãng phí thời gian nữa, bởi vì thời cơ chưa chín muồi, bản thân những rắc rối mang theo vô cùng phức tạp.

Trong tình huống như vậy, thời kỳ đặc biệt chắc chắn phải được đối xử đặc biệt.

Tô Thành đi theo những người bên cạnh, từ từ tiến lên.

Có chuyện rồi, thật sự có chuyện rồi.

Nếu có thể nắm rõ đường đi bên trong, thì cơ hội chiến thắng sẽ lớn hơn, lúc đó không gian để giành chiến thắng sẽ rộng hơn.

Hiện tại, đối với họ, có lẽ phải chấp nhận kết quả thắng hay thua, và chỉ là một cảnh tượng tan tành trước mắt mà thôi.

Vì vậy, trong chốc lát, ai nấy đều cảm thấy đau đầu khó chịu.

Tô Thành đi cạnh nhìn thấy xong, chỉ có thể vội vã rời đi, có lẽ khi chuẩn bị bước đi thì đột nhiên quay đầu lại, đúng lúc thấy trên cổ tay của cái xác đó không biết từ lúc nào lại đeo một chiếc nhẫn lớn.

Nói chính xác thì đó là một vật phẩm khổng lồ, giống như một biểu tượng của quyền lực.

Lập tức thu hút sự chú ý của Tô Thành, mẹ kiếp, chẳng lẽ là một quan chức siêu cấp thật sự?

Nếu không, có lẽ đối phương sẽ không đeo một chiếc nhẫn lớn như vậy trên tay.

Lập tức thu hút sự chú ý của Tô Thành, cậu vội vàng đi theo để tìm hiểu rõ tình hình.

Trong chốc lát, cậu cảm thấy tim đập nhanh quá, xem ra thật sự đã kiếm được món hời rồi.

Vì vậy, cả người cậu đều cảm thấy thích thú, cảm thấy sắp có thể đạt được mục tiêu hiện tại, rồi hoàn thành nhiệm vụ lớn lao trên vai.

Cuối cùng đã đến trước mắt.

Đối với cậu, chỉ cần có thể nắm rõ đường đi, thì nhất định sẽ thành công.

Đến phút cuối, cậu cùng những người bạn đi cùng nhau lần lượt vội vàng tiến lên.

Chỉ cần có thể nhanh chóng đến đích là được.

Đúng lúc Tô Thành cùng mọi người cùng nhau bảo vệ lẫn nhau.

Cuối cùng, một sự chênh lệch xuất hiện.

“Được rồi!

Đã gặp được rồi thì phải mang đi, không thể để lại đây, nếu không

thì cảm thấy vô nghĩa.” Nói xong, Tô Thành một đao chặt đứt ngón tay của đối phương, cưỡng chế lấy chiếc nhẫn kim cương lớn trên ngón cái đó.

Bởi vì là thi thể khô đã mấy trăm năm, nên sau khi một đao chặt xuống, thứ của đối phương cũng theo đó mà rơi xuống, sau đó Tô Thành cũng khẽ mím môi.

Quá tốt rồi, đợt thao tác này quả thực không tốn mấy công sức.

Trong tình huống này, tâm trạng của Tô Thành cũng từ từ ổn định lại, suy nghĩ của cả người cũng được điều chỉnh lại.

Đợi sau khi ngón tay bị chặt đứt, cậu liền thấy chiếc nhẫn được lấy ra từ đó.

Chiếc nhẫn đó có một viên bảo ngọc, to gần bằng một tảng đá vôi.

“Nhìn kiểu này thì chắc chắn là một bảo bối đáng tiền rồi, nếu có thể mang về thì chắc chắn sẽ kiếm được món hời lớn.” Cầm chiếc nhẫn kim cương khổng lồ như vậy, Tô Thành cảm thấy mình đã kiếm được món hời, và cảm thấy sắp có thể thực sự đến đích, thậm chí có thể giao nhiệm vụ, nên lúc này, cậu cảm thấy vô cùng hài lòng trong lòng.

Cầm chiếc nhẫn kim cương to như đá vôi đó, cậu không dám trực tiếp dùng tay tiếp xúc, vì sợ rằng nó có thể đã bị ngâm tẩm chất độc lâu ngày.

Vì vậy, lúc này cậu liền lấy ra một tờ giấy từ trong túi, rồi bọc nó lại, thậm chí gấp lại mấy vòng rồi mới nhét vào túi.

Muộn Du Bình đứng bên cạnh không nói gì, anh chỉ nhìn kỹ, mãi mãi vẫn là một soái ca băng sơn như vậy, căn bản không muốn giao tiếp với thế giới bên ngoài.

Đợi sau khi chuẩn bị xong chiếc nhẫn kim cương khổng lồ đó, Tô

Thành liền dẫn theo mấy cái hồ lô nhỏ cùng với Muộn Du Bình rời khỏi nơi đó.

Còn về cái đầu lâu bị chặt đứt thì không cần bận tâm.

Bởi vì đường về đặc biệt khó khăn, nên Tô Thành và Muộn Du Bình chỉ có thể cố gắng dùng một tay bám vào vách đá, từng chút một di chuyển về phía trước dọc theo mười mấy mét đó.

Sau đó, hai người đều có thân thủ rất nhanh nhẹn, khi bám vào vách đá bên ngoài thì giống như những con dơi treo mình trên cầu vậy.

Nhanh chóng đi theo con đường đó.

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân vẫn đang sốt ruột chờ đợi, chờ Tô Thành mang nước đến, bởi vì trước đó, họ đã mấy ngày liền không uống nước rồi, bây giờ môi đều nứt nẻ chảy máu, thậm chí không còn sức để nói chuyện nữa.

Chương 663

Hạo Thiên Chân vì bị Tô Thành đánh ngất xỉu, nên bây giờ vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Hoắc Tú Tú cũng chỉ vô lực từ từ mở mắt, môi hé ra từng chút một, cố gắng tìm kiếm nước uống, nhưng lại phát hiện căn bản không ai có thể cứu mình.

Tình trạng của Bàn Tử khá hơn một chút, anh chỉ có thể nhìn Hoắc Tú Tú an ủi: "Em dâu đừng sốt ruột, anh cả của tôi sắp về mang nước đến rồi, chúng ta cố gắng thêm chút nữa, cố gắng thêm chút nữa." Bởi vì Bàn Tử bây giờ trong lòng rất rõ ràng, ngoài việc chờ Tô Thành ra, không còn lựa chọn nào khác, bây giờ đến cả người đi bộ còn khó khăn, làm sao có thể ra khỏi một ngôi mộ cổ dưới lòng đất như vậy, căn bản là không thể.

Hoắc Tú Tú chỉ có thể khẽ gật đầu, không có sức để đáp lại.

Nhưng khi Bàn Tử đang cầm hai khẩu súng chĩa về hai phía chờ đợi Tô Thành quay về, thì đột nhiên trong mơ màng, dường như thấy một bóng đen có thứ gì đó đang từ từ tiến đến.

Trong khoảnh khắc, Bàn Tử cảm thấy tinh thần phấn chấn, tất cả sự buồn ngủ và mệt mỏi đều tan biến một chút, không ngừng lắc đầu thậm chí còn la hét: "Này, có phải Tô Thành không?

Có phải không?

Anh mau quay về đi, tôi không chịu nổi nữa rồi." Trong tình huống này, nếu không có nước, chỉ có đường chết một con.

Cộng thêm khát vọng sinh tồn, sự mong đợi đối với nước, chỉ cần thấy bóng đen, trong đầu sẽ không tự chủ mà hiện lên hình ảnh Tô

Thành quay về.

Nhưng đợi sau khi liên tục gọi mấy tiếng mà không có bất kỳ hồi đáp nào, bóng đen đó dường như đã chậm lại bước chân.

Lúc đầu Bàn Tử nhất tâm cho rằng đó là Tô Thành mang nước về, nếu không thì có lẽ sẽ không đến từ bóng tối đó.

Sau đó, liên tục gọi mấy tiếng mà không có một tiếng vọng nào, trong lòng bắt đầu lẩm bẩm.

Hoàn toàn không bình thường, Tô Thành rõ ràng đã mang hồ lô đi lấy nước uống rồi, bây giờ nhìn thấy mọi người đang đối mặt với cái chết, không lẽ không nên đến ngay lập tức, rồi bổ sung nước uống cho mọi người sao?

Tại sao lại trốn trong bóng tối mà lề mề mãi không chịu ra?

Càng nghĩ càng hoảng sợ, thậm chí Bàn Tử dần dần cảm thấy lưng lạnh toát, chẳng lẽ lại gặp nguy hiểm nữa sao?

Trong ngôi mộ cổ ngàn năm của đế vương này, mọi chuyện đều có thể xảy ra, sớm đã không thể dùng khoa học để giải thích được, Bàn Tử không dám tiếp tục nghĩ bừa, dùng hết chút sức lực cuối cùng từ từ nâng tay lên, đặt hai tay lên hai khẩu súng đó.

Hai khẩu súng này là Tô Thành để lại cho Bàn Tử để phòng thân khi đi.

Anh cứ thế thẳng tắp nhìn chằm chằm vào bóng đen đó, chờ đợi đối phương tiến đến gần, đồng thời đoạt lấy cơ hội, chỉ thẳng về phía trước.

“Ai đó?

Đừng có giả thần giả quỷ, đừng thấy Bàn Gia hiền lành, bây giờ tôi sẽ bảo cháu của tôi đi mách cho anh nghe, anh không đi hỏi thăm

xem Bàn Gia đây thực lực thế nào sao?" Bây giờ Bàn Tử đang ở bờ vực sinh tử, cả người anh nói chuyện cổ họng đều bốc khói, nhưng không còn cách nào khác, để tăng cường khí thế, anh chỉ có thể tiếp tục hét lớn hai tiếng.

Xung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh, không có một chút tiếng động nào.

Bóng đen đó vẫn tiếp tục di chuyển, từ từ tiến đến gần.

Lúc này Bàn Tử biết không thể đợi thêm nữa, đợi nó đến gần có lẽ anh sẽ chết một mình.

Sát thủ duy nhất bây giờ chỉ có hai khẩu súng trong tay, ngoài ra chỉ có thể cam chịu như cá nằm trên thớt mặc người ta tùy ý xẻ thịt.

Bây giờ đến cả một đứa bé mặc quần thủng đít cũng có thể giết anh.

Cuối cùng, Bàn Tử lại một lần nữa nhắc nhở: "Vậy tôi khuyên anh lần cuối cùng, đừng, đừng, nếu còn dám tiến lên nửa bước, tôi sẽ lập tức nổ súng bắn chết." Bàn Tử đã nhắc nhở và cảnh cáo lần cuối cùng, để đối phương hiểu rằng đi tiếp thì hậu quả sẽ thế nào.

Nhưng không có bất kỳ hồi đáp nào, bóng đen đó vẫn tiếp tục tiến đến gần anh.

Một khắc này Bàn Tử không đợi được nữa, không nói hai lời liền trực tiếp bóp cò, bùm bùm liên tục hai phát súng.

Tôi đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết chói tai, sau đó thấy một bóng đen khổng lồ nhanh chóng từ bên trong lao ra, một khắc này Bàn Tử nhìn rõ, hóa ra là một con khỉ.

Con khỉ đó ướt nhẹp, rõ ràng là loại thủy hầu tử mà họ đã gặp ở Vân Thiên Cung trước đây.

Bởi vì không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nên Bàn Tử không quá kinh ngạc, mà kinh hoàng nhiều hơn.

Hai khẩu súng đó anh làm sao có sức mà động đậy.

Viên đạn vừa bắn trúng vai con khỉ, hoàn toàn khiến con súc sinh đó nổi giận.

Thấy thủy hầu tử nhe răng trợn mắt tiến về phía mình, thậm chí còn giơ bộ móng vuốt sắc nhọn của nó lên.

Trong lòng đặc biệt hoảng sợ, anh chỉ có thể xé họng hét lên: "Em dâu!

Mau, có nguy hiểm, mau chạy lại đây, mau chạy nhanh lên." Tình huống này anh thật sự sợ rằng hai khẩu súng không thể bảo vệ được ba người.

Bất kể anh có gọi Hoắc Tú Tú hay Hạo Thiên Chân, bên đó đều không có hồi đáp, nguyên nhân là do thiếu nước lâu ngày dẫn đến cả người họ đều trong trạng thái sốc, bây giờ đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

Tô Thành ở bên cạnh, chỉ có thể từ từ tiến về phía trước.

Không có cách nào khác, nếu hôm nay gặp phải rắc rối này, thì thật sự không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cứng đầu mà làm thôi.

Bởi vì bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Thấy Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân, hai người đều không có bất kỳ phản ứng nào, Bàn Tử chỉ có thể tiếp tục cầm súng, rồi bắn liên tục bùm bùm bùm vào con thủy hầu đen tối đó.

Chương 664

Dựa vào tiếng súng và hành động bắn của khẩu súng này, rồi cưỡng chế bức lui nó, như vậy mới có thể thực sự cố thủ ở đây, duy trì một mức độ an toàn nhất định.

Anh đã bắn liên tục mấy lần rồi, nhưng lại phát hiện vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Loại uy hiếp này vẫn không ngừng kéo về phía mình.

Trong chốc lát, mọi người đều cảm thấy tim mình có chút không ổn.

Phải làm sao đây, gặp phải chuyện như vậy sớm đã khiến mọi người cảm thấy bi thảm, thậm chí có một loại xung động muốn đấm đầu vào tường mà khóc.

“Tô Thành à, cậu ở đâu vậy?

Bây giờ không quay về sao?

Nếu không quay về nữa thì tôi chết mất thôi.” Cuối cùng, Bàn Tử chỉ có thể nghiến răng, rồi yếu ớt phát ra một tràng tiếng rên rỉ nhỏ cuối cùng.

Anh muốn thay đổi cục diện này, thay đổi cả tình thế, nhưng lại phát hiện thật sự vô năng vô lực.

Vì vậy, cả người anh hiện ra vẻ ủ rũ không vui, lòng như nước lặng.

Khi Bàn Tử tiếp tục bắn liên tục, con thủy hầu tử đó trực tiếp nhanh chóng tiến về phía trước, rồi co chân nhảy lên, trong khoảnh khắc lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Thậm chí ở giai đoạn tiếp theo, một móng vuốt nặng nề cào vào vai đối phương, sau đó nghe thấy Bàn Tử kêu thảm một tiếng, hai khẩu súng rơi xuống không xa, trên vai anh còn xuất hiện vết máu đỏ tươi, thậm chí máu tươi còn không ngừng chảy ra ngoài theo da thịt.

Bàn Tử đau đớn đến thấu xương, cả người nhe răng trợn mắt!

Không ổn, Bàn Tử cũng là một hán tử có máu có thịt, tuy bình thường lề mề, nhưng vào thời khắc mấu chốt cũng không phải là loại người dễ dàng bị bắt nạt.

Vì vậy, cuối cùng Bàn Tử đứng vững chân, thẳng tắp nhìn chằm chằm về phía trước, và khi nghiến chặt răng, nắm chặt nắm đấm, bởi vì anh biết bây giờ không còn lựa chọn nào khác, không có đường lui.

Vì vậy, đến phút cuối cùng, Bàn Tử nắm chặt một con dao trong tay, thẳng tắp nhìn chằm chằm về phía trước, rồi bắt đầu xé họng hét lớn: "Này, súc sinh, có ngon thì xông về phía ông đây đi, ông đây đứng đây này, có ngon thì trực tiếp xông vào ông đây đi." Tên này thái độ cứng rắn, giọng nói chói tai, thậm chí trực tiếp một tràng kêu gào, thậm chí trực tiếp bộc lộ hết tâm tư cuối cùng.

Sau một tràng kêu gào đó, thấy thủy hầu tử thật sự nhe răng trợn mắt, mặt đầy kiêu căng tiến đến gần.

Bàn Tử từ từ nhắm mắt lại, dường như đã chuẩn bị cho cái chết.

"Bảo bối à, đồ thỏ con từ đầu đến cuối, thật sự hại chết ông rồi, tôi đợi thêm một lát nữa, nếu cậu còn không đến, tin không tôi sẽ đè cậu xuống đất mà ma sát một trận." "Sao một nhân vật bá đạo như tôi cuối cùng lại trở nên bi thảm như vậy, lẽ nào đây là nơi tôi thuộc về, là kết cục cô độc của tôi sao?" Anh ta cảm thấy mình đang lặp đi lặp lại những lời đó, thực ra chủ yếu là để đối phương hiểu rõ những lời nói đó.

Từ đầu không có gì, lại trở nên bi thảm như vậy, nên cả tâm trí đều cảm thấy hoàn toàn không ổn.

Tôi không có cách nào đối phó với chuyện này, cũng biết không còn lựa chọn nào khác.

Điều duy nhất có thể làm là giữ bình tĩnh, rồi đứng vững chân, sắp xếp cho bước tiếp theo.

Tô Thành ở bên cạnh nhìn đối phương, rồi không ngừng lắc đầu.

Không còn cách nào khác, gặp phải chuyện như vậy quả thực không thể đối phó, không thể kháng cự được.

Điều quan trọng nhất là để mọi người có thể thực sự giữ bình tĩnh.

Sau khi nhìn mọi người ở bên cạnh, Tô Thành chỉ có thể cố gắng hết sức mà an ủi liên tục.

Điều quan trọng nhất là hy vọng mọi người có thể bình tĩnh nhìn nhận toàn bộ vấn đề, toàn bộ cục diện này.

Khi Bàn Tử đang chờ đợi tử thần, đột nhiên nhìn thấy, có một bóng người dường như đang lao đến từ vị trí không xa, cảm thấy cả người đó tốc độ cực nhanh.

Bởi vì lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng bị động, phải làm sao đây?

Gặp phải chuyện như vậy không thể ăn thua, chỉ có thể chờ chết.

Vào thời khắc mấu chốt đó, đột nhiên nghe thấy có người hét lên: "Con súc sinh này lại dám hại anh em của tôi ở đây, hôm nay tôi muốn lấy mạng chó của mày." Đột nhiên có người từ vị trí xa kinh hô một tiếng rồi xông đến, khiến một đám người có mặt đều cảm thấy sững sờ, thậm chí còn có chút ngốc nghếch, rồi đồng loạt quay đầu nhìn

theo hướng tiếng nói đó.

Khi nhìn kỹ lại một lần nữa thì phát hiện ra, một khắc này Tô Thành không biết từ lúc nào đã xông đến từ vị trí xa.

Thậm chí trong một cú lật ngược tình thế đã thể hiện thực lực, rồi trình diễn trước mắt đối phương.

Trong chốc lát đó, mọi người bắt đầu ngây người quan sát.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đây là một người siêu bá đạo, không ai ngờ Tô Thành lại có thể thể hiện như vậy.

Lúc này, mọi người đều đồng loạt giơ ngón tay cái liên tục khen ngợi, bởi vì đối mặt với tình huống như vậy thật sự cảm thấy sự mạnh mẽ chân chính.

Tô Thành ở bên cạnh, khi nhìn thấy, cũng chỉ cười ha ha.

Một đám người có mặt cũng chỉ có thể yên lặng chờ đợi quan sát.

Bàn Tử từ từ mở mắt ra thì phát hiện một móng vuốt khổng lồ của con thủy hầu tử, trong khoảnh khắc đã bị Tô Thành chặn lại, sau một tiếng "quang đương" liền đỡ vững một cú đánh này.

Khi định thần nhìn kỹ lại, phát hiện người xuất hiện ở phía trước chính là Tô Thành, Tô Thành mà anh hằng mong nhớ.

Một lão gia, một Bàn Tử nặng mấy trăm cân, thậm chí một khắc này có một loại xung động muốn lau nước mắt ôm lấy đùi Tô Thành, khóc một trận cho thỏa thích.

Chương 665

Bởi vì khoảnh khắc này, Tô Thành quả thực đã đến quá kịp thời.

Thực ra, trong những pha thao tác bá đạo như vậy, Tô Thành đã chú ý đến biểu cảm trên mặt đối phương, đoán chừng sắp sửa lau nước mắt mà khóc rồi.

Thấy vẻ mặt oan ức của Bàn Tử, Tô Thành lập tức vẫy tay, và liên tục nhắc nhở: "Thôi được rồi, bình tĩnh, bình tĩnh đi, anh bạn của tôi ơi, đừng có bốc đồng như vậy được không?

Tôi thấy bây giờ anh như bị ma quỷ ám vậy, không biết bây giờ chúng ta phải lấy bình tĩnh làm trọng." Trong tình huống như vậy, cậu đã nhắc nhở đối phương hết lần này đến lần khác, thậm chí còn không ngừng khuyên nhủ.

Thực ra, điều quan trọng nhất là để đối phương có thể thực sự thả lỏng tâm trạng, rồi có thể hết sức làm rõ suy nghĩ của cả người.

Nếu làm được như vậy, thái độ của cả người sẽ từ từ trở nên ổn định hơn.

Tô Thành đi đến trước mặt nhìn đối phương một cái, rồi cũng thực sự buông bỏ chấp niệm trong lòng.

"Thôi được rồi, đừng có mê đắm anh đây, tôi chỉ là một truyền thuyết thôi.

Hôm nay tôi từ xa đến đây, để cho anh một trận quyết chiến, haha, yên tâm đi, có tôi ở đây sẽ làm anh hài lòng, có thể bảo vệ anh an toàn toàn diện." Tô Thành đứng trước mặt bắt đầu vỗ ngực bảo đảm, và liên tục nhắc nhở đối phương, nên có một loại dẫn dắt.

Vừa nghe xong những lời đó, lão Bàn Tử cũng chỉ có thể lườm Tô

Thành một cái thật to, tên này đúng là khiến người ta ghét mà.

Rõ ràng là đi rồi về, nhưng thoáng một cái đã qua lâu như vậy.

"Đừng có bốc phét nữa, em dâu tôi sắp đói ngất xỉu rồi, mau cho chút nước uống đi, nếu không lát nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đâu." Sau đó, Bàn Tử lập tức chỉ tay về phía Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân không xa đó.

Bởi vì tình hình của hai người đều rất bi quan, nên chắc chắn phải ưu tiên xem xét trước.

Tô Thành lại quay đầu nhìn thủy hầu tử đang ở bên cạnh rình rập, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tổng tấn công về phía họ, nếu không thể nhanh chóng tìm cách uy hiếp nó, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đối phương áp chế.

Lúc này, Tô Thành bắt đầu cố ý lùi về phía sau, lùi lại một khoảng cách nhất định.

Cuối cùng, Bàn Tử, ở vị trí bên cạnh, yên lặng chờ đợi.

Mọi người đều ở trước mặt, bắt đầu từ từ tiến về phía trước.

Bàn Tử lúc này cũng có một cảm giác tim đập nhanh.

Khi Tô Thành ở bên cạnh nhìn thấy, cũng không ngừng vỗ nhẹ vai đối phương.

"Anh bạn của tôi ơi, tâm trạng của anh tôi đều rất hiểu, bây giờ càng lúc này, càng nên giữ bình tĩnh làm trọng.

Yên tâm đi, có tôi ở đây, sẽ không có bất ngờ nào!" Nói xong những lời chính thức như vậy, Tô Thành vội vàng vẫy tay với Muộn Du Bình không xa, nói: "Anh cả có thể giúp một tay không?

Anh nhìn xem bây giờ là lúc nào rồi, nước đến chân rồi, anh có thể hơi có ích một chút không!" Muộn Du Bình đúng là một đồ kỳ cục mà,

bình thường chẳng làm gì cả, nói chính xác thì gặp chuyện gì cũng không hoảng sợ, cả ngày cứ như vậy, tôi thực sự đã từng nghi ngờ, tên này không đi dạo phố đâu.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt điềm nhiên tự tại của anh ta, Tô Thành thực sự không nhịn được, liền cưỡng chế buông lời chế giễu mấy câu, thậm chí còn trực tiếp lườm anh ta một đống lớn mắt trắng.

Lại bị Tô Thành nghi ngờ liên tục như vậy, Muộn Du Bình chỉ có thể cười khan hai tiếng, rồi giơ lưỡi đao trên tay lên, tiến về phía cái tên đáng sợ đang uy hiếp ở phía trước.

Trong tình huống như vậy, anh biết không còn lựa chọn nào khác, nhất định phải làm cho xong.

Thế là, anh từ từ tiến về phía trước.

Tô Thành và đối phương duy trì một mức độ chiến đấu nhất định.

Điều này quả thực không còn cách nào khác, gặp phải chuyện như vậy không phải người bình thường có thể lĩnh hội được, duy trì một bước chân nhất định, tuyệt đối không phải người bình thường có thể thực sự cảm nhận được.

Vì vậy, đến phút cuối cùng, chỉ có thể lấy bình tĩnh làm trọng trước.

Đúng lúc này, Tô Thành bắt đầu cẩn thận đi theo về phía trước, thậm chí còn muốn có thể cùng đối phương đấu một trận PK thật sự.

Nếu có thể thực sự nắm rõ đường đi bên trong, thì chắc chắn chiến thắng sẽ lớn nhất.

Nếu đồng đội thực sự không thể duy trì một lực chiến đấu nhất định, thì có lẽ tiếp theo sẽ thua thảm hại.

Đơn thuần ở vấn đề này, một số khác biệt giữa hai bên, cũng rất

lớn, rất bi quan.

Liệu có thể giải quyết được trận chiến này hay không, chỉ có thể nhìn vào thao tác cụ thể.

Tô Thành tranh thủ thời gian chạy đến bên cạnh Hoắc Tú Tú, rồi lấy cốc nước trong tay đổ vào miệng đối phương, để cô uống nước.

"Anh em, anh em, nhất định phải bình tĩnh, tôi biết bây giờ phải kiên trì thêm một bước, bây giờ ổn định thêm một bước, tôi biết những điều cần chú ý, tuyệt đối đừng hoảng sợ, nhất định phải bình tĩnh." Tô Thành ở bên cạnh liên tục nhắc nhở đối phương, thậm chí còn lặp đi lặp lại những lời đó.

Thậm chí còn đặt đầu đối phương ở bên cạnh, rồi dùng tay vỗ liên tục "bốp bốp bốp".

Hoắc Tú Tú mơ màng mở mắt ra, rồi ực ực uống chút nước, cô nói nước ngọt ngào quá, cả đời chưa từng uống nước nào thơm ngọt như vậy.

Liên tục uống mấy ngụm lớn, Hoắc Tú Tú từ từ cả người tỉnh táo không ít, Tô Thành lại một lần nữa cầm hồ lô nước trong tay quay đầu lại chạy đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Bây giờ Hạo Thiên Chân cả người mơ màng, thậm chí còn lảo đảo, cả đầu óc trống rỗng.

Bây giờ căn bản không biết đang ở mức độ nào, tóm lại cả đầu óc hỗn loạn đồng thời, căn bản không thể lĩnh hội được ý nghĩa trong đó.

Chương 666

Bởi vì trong tình huống này, cả người đều lảo đảo.

Tô Thành ở bên cạnh nhìn thấy tình huống này, cũng bắt đầu hỏi: "Này, anh bạn, tình hình thế nào rồi?

Chuyện gì vậy?

Sao lại kỳ lạ như vậy?" Trong tình huống này, từng người từng người một đều gặp phải vấn đề lớn.

Quả thực là kỳ lạ như vậy, không ai lại có thể khó hiểu đến thế.

Đánh thức Hạo Thiên Chân đang mơ màng, khi nhìn thấy Tô Thành, cả người anh ta đều sững sờ, thậm chí còn ngớ người ra.

Không ổn, ít nhất cả người phải trong trạng thái tỉnh táo.

"Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Bây giờ tình hình thế nào?

Cảm giác như đang mơ vậy, ai vậy?" Hạo Thiên Chân ngớ người nhìn Tô Thành rồi hỏi.

Nghe thấy một tràng lời nói vô nghĩa của tên nhóc này, tôi thật sự muốn xông lên trực tiếp một cước đá đổ đối phương, tên này đúng là vô tri mà, những gì hỏi đều là những lời nói vô lý, vô nghĩa.

Thậm chí đến phút cuối cùng, Tô Thành trực tiếp lườm anh ta một cái thật to.

Đến phút cuối cùng, Tô Thành cũng chỉ có thể liên tục lắc đầu, muốn có thể điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Tóm lại, vấn đề của tên này quả thực rất khó chịu.

Cuối cùng, tâm trạng của cả người cũng từ từ ổn định lại.

Dù sao thì mọi chuyện đều khó giải quyết, khó xử lý, nên cũng chỉ có thể cố gắng hết sức mà đơn giản xử lý vấn đề này.

Và chuyện bên trong đến phút cuối cùng cũng quả thực rất khó hiểu.

Tô Thành cuối cùng đứng vững bước chân bắt đầu từ từ tiến lên.

Chỉ cần có thể nắm rõ đường đi bên trong, thì tin rằng sẽ thực sự giành được thắng lợi trong bước tiến tiếp theo.

Nhưng đúng lúc tiến lên không xa thì đột nhiên có một sự thay đổi, dường như thấy bóng người xuất hiện trước mặt.

Đúng lúc này, Tô Thành nhìn thấy đối phương, rồi hai người bắt đầu một tràng đối mặt giao lưu.

"Được rồi, bây giờ tỉnh táo rồi, yên tâm đi, tôi đây, tôi sẽ đưa cậu rời đi ngay, nhưng bây giờ điều duy nhất cần làm là nhất định phải kiên trì, nếu như đổ gục sớm hoặc chết sớm, thì mọi chuyện đều vô ích, điều cần làm là phải bình tĩnh, phải ổn định." Bây giờ, Tô Thành ở bên cạnh liên tục lặp đi lặp lại những lời tương tự, không ngừng đưa ra các loại nhắc nhở và hướng dẫn cho đối phương.

Điều quan trọng nhất là hy vọng đối phương có thể thực sự giữ một cái đầu óng tỉnh táo.

Đối phương ừ một tiếng gật đầu, rồi không ngừng lắc đầu muốn hết sức làm sạch những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Nhưng đồng thời, một loạt lời nói của Tô Thành cũng vang vọng bên tai anh ta, thậm chí còn không ngừng văng vẳng.

Nghe xong một tràng lời nói của Tô Thành, dường như anh ta đã

từ từ hiểu ra chân lý trong đó.

Trong tình huống như vậy, anh ta vội vàng xoa tay, khi đang lảo đảo thì liền thẳng lưng.

Không nói gì nữa, làm cho xong đi.

Và cuối cùng bắt đầu lảo đảo đi theo.

Chỉ cần có thể đi bên cạnh, biết rằng tiếp theo sẽ thành công tiến thêm một bước.

Cuối cùng, toàn bộ khu vực xung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Hoắc Tú Tú, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, từ từ hồi phục tình trạng, cả khuôn mặt cũng từ từ trở nên hồng hào hơn một chút.

Mặc dù đói, nhưng bây giờ có thể bổ sung nước thì cũng không tệ.

Muộn Du Bình vừa mới bắt đầu, lúc này cả người đều duy trì một tư thế chiến đấu, thẳng tắp nhìn chằm chằm về phía trước, nhìn cả quán như một người khách cực đoan, ai mà biết anh ta như một con đại bàng hung dữ nhìn chằm chằm về phía trước mà quan sát.

Đúng vậy, chỉ cần khu vực xung quanh có một chút thay đổi nhỏ nhặt, cũng không thể thoát khỏi một đôi mắt sắc bén, một đôi mắt như chim ưng.

Cuối cùng, Muộn Du Bình gầm nhẹ một tiếng, sau đó vung con dao trong tay xông lên.

Sau một loạt các đòn uy hiếp dồn dập, con thủy hầu tử bị dồn đến mức nhảy bổ lên xuống!

Nó đâu ngờ hôm nay lại thảm đến thế, bị áp chế đến mức không ngẩng đầu lên được.

Tô Thành và mấy anh em đứng ở xa quan sát, thỉnh thoảng lại vỗ tay tán thưởng, thực ra là để Muộn Du Bình thể hiện sức chiến đấu

siêu cường.

Quả thật, ai cũng cảm thấy bất ngờ, thậm chí có chút kinh ngạc khi Muộn Du Bình với một loạt thao tác gọn gàng, mạnh mẽ đã áp chế đối phương đến mức không có bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Chương 667

Chỉ đơn thuần dựa vào một điểm này, Tô Thành có thể thấy Muộn Du Bình đúng là một nhân tài, một thanh niên có năng lực.

Con thủy hầu tử bị dồn ép liên tục phải lùi bước, cuối cùng, Muộn Du Bình vung một nhát dao xuống, chặt đứt đuôi con thủy hầu tử.

Con thủy hầu tử nhe răng trợn mắt gào rú, thậm chí sau khi đổi hướng, nó chuẩn bị bỏ đi ngay lập tức.

Vốn dĩ có thể để con thủy hầu tử đó đi, thực ra chỉ cần xua đuổi mối nguy hiểm này là được, nhưng đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tô Thành, tại sao không thể biến đổi tình thế, tận dụng phế phẩm này?

Con thủy hầu tử đó còn có nhiệm vụ trên người nó.

Huống hồ, lương thực trong tay đang thiếu thốn, đã ở trong cổ mộ dưới lòng đất không biết bao lâu, bây giờ nguồn nước đã giải quyết được, nhưng lương thực thì lấy đâu ra?

Trong một ngôi cổ mộ ngàn năm như vậy, đã bị cô lập với thế giới bên ngoài nhiều năm, tất cả những thi thể bên trong, thậm chí cả những vật phẩm tùy táng thật sự, đều đã mục nát.

Dù có tìm được những bảo bối đáng tiền thì cũng phải mất công tìm kiếm khắp nơi.

Nguồn nước thì chỉ cần nỗ lực một chút là có thể tìm thấy suối ngầm, nhưng nếu muốn tìm thực vật có thể ăn được thật sự, thì gần như là không thể.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Tô Thành đột nhiên lóe lên một ý nghĩ

trong đầu, sau đó toàn bộ tư duy của anh trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Thậm chí, vào khoảnh khắc đó, anh còn cảm thấy có một loại cảm giác tim đập nhanh, ôi trời, mẹ ơi, chẳng lẽ quên mất rồi sao?

Thủy hầu tử chẳng phải là một loại thịt tốt nhất sao?

Mặc dù không biết thịt của nó có thực sự mềm mại thơm ngon không, nhưng ít nhất là có thể no bụng!

Bây giờ mọi người đều đói không chịu nổi rồi, còn quan tâm gì đến chất lượng thịt nữa, chỉ cần no bụng là được, vì vậy, anh lập tức nói với Muộn Du Bình ở bên cạnh: "Anh em, mau tìm cách giữ nó lại, dù thế nào cũng không thể để nó chạy thoát, bây giờ chúng ta nhất định phải dùng con thủy hầu tử này làm nguyên liệu nấu ăn." Bây giờ không quản được nhiều thế nữa, chỉ đành ăn luôn cả con thủy hầu tử này vậy.

Bàn Tử và Ngô Tà suýt nữa thì nôn ra, mẹ ơi, Tô Thành chắc là đang đùa, dám cả gan đánh ý định với con thủy hầu tử!

Trong khoảnh khắc đó, mấy anh em đều tái mặt.

Thậm chí khi nhìn Tô Thành, họ đều cảm thấy câm nín, không nói nên lời.

"Anh cả ơi, chúng ta đừng đùa nữa được không?

Đừng có ở đây mà trêu chọc em, lỡ mà có chuyện gì thật thì cuối cùng chúng ta chẳng phải sẽ khóc không ra hơi sao?" "Đúng đó, đúng đó, lão ca à, chúng ta có thể bình tĩnh một chút không, ít nhất cũng phải nói rõ ràng hơn một chút, anh không cố ý trêu em chứ." Trong tình huống như vậy, từng người từng người một chỉ có thể than vãn thảm thiết, thậm chí nước mắt cứ thế tuôn ra không ngừng.

Trong tình huống đó, họ căn bản không hiểu con thủy hầu tử rốt cuộc có tác dụng gì?

Tô Thành đứng bên cạnh nghe xong cảnh này, chỉ lắc lắc đầu.

Không thể nào, gặp phải chuyện này thì ai cũng có thể nói vài câu bừa bãi.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng tình hình, Tô Thành cười nói: "Hiểu cái quái gì, đây đều là mỹ vị nhân gian cả đấy." Tô Thành cũng nhìn ra, mọi người vừa nhìn đã biết không có khẩu vị, chỉ thấy một mặt dơ bẩn của cái gọi là thủy hầu tử, thật sự không nhìn thấy giá trị thực dụng của nó.

Vì vậy, trong tình huống này, toàn bộ tư duy của mọi người trở nên hỗn loạn hơn, thậm chí trong đầu đều là một mớ bòng bong.

Không có cách nào, gặp chuyện như vậy thì nhất định phải tìm mọi cách, dốc hết sức mình, cố gắng thực hiện mọi chuyện nhanh nhất có thể.

Nếu giải quyết không ổn thỏa, thì về sau thật sự không biết sẽ xảy ra bất ngờ gì.

Vì vậy, cảnh tượng hiện tại đã vượt xa sự kiểm soát của những người bình thường.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, tất cả các bên đều phải chuẩn bị tâm lý cho một trận chiến sinh tử.

May mắn là Muộn Du Bình không nghi ngờ Tô Thành nhiều, anh ta làm theo yêu cầu của Tô Thành, chấp hành mệnh lệnh, sau đó trừng mắt nhìn thẳng vào mục tiêu phía trước, ánh mắt khóa chặt vào mục tiêu nhất định.

Thậm chí, cuối cùng, tay anh ta run lên, trong khoảnh khắc đó, vũ khí dao trong tay trực tiếp xuất hiện.

Bây giờ là một pha lật ngược tình thế cuối cùng, trong nháy mắt, thứ đó cứ liên tục né tránh, muốn thoát khỏi sự uy hiếp.

Mong rằng đối phương hôm nay sẽ không đùa giỡn nữa, đâu có dễ dàng như vậy.

Nếu để nó trốn thoát khỏi tầm mắt Tô Thành, thì phải xem anh có thực lực hay không.

Ngay lúc này, Tô Thành bắt đầu trao đổi với các anh em xung quanh!

Trong tình huống này, càng lúc càng căng thẳng, vào khoảnh khắc mấu chốt, nhất định phải khiến anh em nhanh chóng theo kịp bước chân để đạt được mục tiêu.

Thời gian nhất định có hạn, chắc chắn không thể trì hoãn thêm nữa.

Tô Thành dẫn theo đám anh em đã lần lượt đến được đây.

Nhìn xem, Muộn Du Bình không có sao chứ?

Như con dao trong tay anh ta lập tức lướt đi, sau đó xuất hiện, thậm chí với tốc độ nhanh nhất, nó dường như bay lên.

Con thủy hầu tử nhỏ bé đó tiếp tục bỏ chạy, nhưng làm sao có thể thoát khỏi sự uy hiếp của con dao đó.

Vừa rồi, chỉ cần một cái vung tay, Muộn Du Bình đã đâm thẳng vào chân con thủy hầu tử.

Chương 668

Tô Thành càng sắc bén hơn, anh trực tiếp ném ra một sợi dây thừng trong tay, sau đó thòng vào cổ con thủy hầu tử, cứng rắn khống chế nó.

Chắc là con thủy hầu tử này cũng không ít lần tấn công lén lút các đạo mộ nhân ở đây.

"Súc sinh nhỏ, còn dám chạy đi đâu nữa, dám trốn thoát khỏi mắt tôi à, cũng xứng sao?" Tô Thành tung ra đòn tấn công mạnh nhất của một kẻ thống trị, căn bản không để con thủy hầu tử nhỏ bé đó vào mắt, bởi vì nếu nhìn kỹ, con thủy hầu tử đó thật sự không xứng để đối đầu với anh.

Lúc đầu, con thủy hầu tử ra sức chống cự, thử mọi cách để thoát khỏi sự khống chế, nhưng nó nhận ra mọi nỗ lực đều vô ích.

Sức lực trên tay Tô Thành đặc biệt chú ý đến việc khóa chặt con thủy hầu tử, khiến nó hoàn toàn không thể cử động.

Đương nhiên đó cũng là điểm đáng nể nhất của Tô Thành.

Cuối cùng, con thủy hầu tử cũng bị Tô Thành xử tử ngay tại chỗ.

Ngô Tà, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú thật sự không biết một con thủy hầu tử hôi hám như vậy thì có điểm nào có thể nuốt trôi được?

Thậm chí chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy cực kỳ ghê tởm, thậm chí họ còn từng nghi ngờ Tô Thành cố ý đùa giỡn, thứ này đừng có làm mọi người nôn ra hết.

Vì vậy, mọi người đều lần lượt nhìn Tô Thành, rồi đưa ra đủ loại lời khuyên.

"Anh cả ơi, hay là chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi, ngàn vạn

lần đừng có bốc đồng.

Thứ này mà anh thật sự bắt chúng em ăn thì thật sự sẽ làm chúng em ghê tởm đến chết mất, có gì mà nuốt trôi được chứ, em thật sự không biết, thôi, đừng cười nữa, anh nhất định là đang đùa phải không?" Mọi người vừa nói vừa liên tục vỗ tay, thậm chí làm xáo trộn cả tư duy của Tô Thành, và liên tục đưa ra đủ loại lời khuyên.

Bởi vì toàn bộ cách thức xử lý của anh, họ thật sự cảm thấy không thể lý giải được.

Sau khi nghe một loạt những lời đối thoại của mọi người, Tô Thành cũng chỉ khẽ lắc đầu.

Chờ đợi một lúc lâu sau, anh mới bình tĩnh nói: "Xem ra các cậu không biết rồi, haha, tôi nói cho các cậu biết, bản thân chúng ta tự mình sẽ có cách giải quyết." "Bây giờ tôi nói thật với các cậu nhé, ha, những lời tôi nói cũng rất quan trọng, lát nữa chỉ cần qua một lượt thao tác của cái gọi là 'đầu bếp' như tôi, nhất định sẽ khiến tất cả mọi người đều phải nuốt nước bọt, haha, yên tâm đi, từng người từng người một cứ ở bên cạnh mà lén lút vui vẻ." Khi nói, Tô Thành tỏ ra rất nghiêm túc, đứng bên cạnh giảng giải, hoàn toàn không có ý đùa giỡn chút nào.

Mọi người ai nấy đều tái mặt, thậm chí có ý muốn 'phản công' ngay lập tức, lời của Tô Thành quả thật quá đáng thương rồi.

Thậm chí họ còn từng nghi ngờ, Tô Thành rốt cuộc có thể nói ra những lời như vậy không.

Bởi vì tiếp theo, Tô Thành thật sự đã thực hiện lời hứa vừa rồi, trước mặt mọi người, anh bắt lấy con thủy hầu tử nhỏ bé đó, thật sự chuẩn bị làm một món 'thịt nướng' thơm ngon.

Giống như con thủy hầu tử ban đầu, nó ra sức giãy giụa, muốn

phản đối sự bất công của số phận, nhưng đáng tiếc, tất cả chỉ là suy nghĩ đơn phương mà thôi.

Khi con thủy hầu tử thử mọi cách chống cự, Ngô Tà đã khống chế nó đến chết.

Cuối cùng, họ bắt đầu dựng một đống lửa, sau đó ở vị trí rìa mộ đạo, đi tìm một ít củi.

Tô Thành vẫn kiên quyết như vậy, Bàn Tử chỉ có thể làm phụ tá.

Bởi vì trong ngôi mộ này, căn bản không có củi để tìm kiếm, nên chỉ đành vòng quanh để tìm vật liệu.

Cuối cùng, họ thấy bên trong có vẻ có một số gỗ mục nát, thậm chí có cả những chiếc quan tài làm từ gỗ đàn hương tím thượng hạng.

Gỗ đàn hương tím nếu được bán trên thị trường bình thường thì chắc chắn sẽ có giá rất cao, chỉ cần một khối nhỏ cũng đủ để mọi người ăn một bữa no nê.

Nhưng bây giờ thực sự không có cách nào khác để tìm củi, nên họ chỉ đành dùng những thứ gỗ quý giá đó, gỗ đàn hương tím, để đốt lửa.

Nhìn từng đống gỗ đàn hương tím cháy, tim Bàn Tử cứ đập thình thịch như bị huyết áp thấp, cảm thấy những thứ này thật sự quá đáng tiếc, trời ơi, cứ thế mà bị đốt cháy trắng.

"Trời ơi là trời, tôi cảm thấy chúng ta thật sự càng ngày càng quá quắt rồi, những thứ tốt như vậy, sao chúng ta lại đốt cháy hết như thế, trong lòng tôi cảm thấy khó chịu, thật sự cảm thấy không thể chịu nổi." Bàn Tử vừa nói vừa liên tục vỗ tay, thậm chí bắt đầu một loạt các cảm thán, cảm thấy cách làm như vậy quả thật có chút quá lỗ mãng.

Sau khi nghe một loạt những lời vô nghĩa của thằng nhóc đó, Tô Thành chỉ thẳng thừng liếc một cái, thậm chí không thèm nói thêm

một lời nào.

Anh thấy thằng nhóc này lắm lời quá.

Nghe có vẻ khó chịu một chút, nhưng quyết định hiện tại là nếu không nhanh chóng nghĩ ra một phương pháp thật sự khéo léo để tìm củi, thì có lẽ lúc đó sẽ có một đám người chết đói.

Bất kể là gỗ đàn hương tím, ngọc quý hay đồ đồng, cuối cùng có lẽ ngay cả mạng sống của họ cũng không giữ được.

Chẳng khác nào có mạng để lấy bảo bối mà không có mạng để tiêu xài.

Đống lửa nhanh chóng bốc cháy, sau đó, con thủy hầu tử được đặt lên nướng trên xe lửa, kêu lách tách và tỏa mùi thơm phức.

Lại một lúc sau, toàn bộ mộ huyệt đều tràn ngập mùi thịt nướng như vậy, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú ở bên cạnh cứ nuốt nước bọt ừng ực.

Nhưng Ngô Tà và Hoắc Tú Tú vẫn giữ vững ranh giới của mình.

Đặc biệt Ngô Tà vẫn luôn kiên trì với nguyên tắc của mình nói: "Tôi thà chết đói chết khát, tôi cũng tuyệt đối không thể ăn một miếng cơm nào, tôi cũng tuyệt đối không thể ăn một miếng nào, nếu không thì tôi cảm thấy không còn chút tự trọng nào nữa, anh cả đúng là độc ác, con thủy hầu tử còn chưa rửa sạch, còn chưa làm sạch sẽ, cứ thế mà nướng lên, ghê tởm." Đối với anh, thật sự không sạch sẽ, ăn vào chắc chắn sẽ bị bệnh.

Là một sinh viên đại học hiện đại, lại là đại thiếu gia đường đường của nhà họ Ngô, từ nhỏ đã được gia đình nâng niu như báu vật, nên bình thường cũng quen sống trong nhung lụa.

Ngay cả khi bây giờ đang bị cô lập dưới một ngôi cổ mộ ngàn năm, anh vẫn khó mà xóa bỏ được cái cảm giác quý tộc độc quyền đó.

Nghe những lời của thằng nhóc đó, Tô Thành cũng chỉ cười cười.

Còn non quá nha, lát nữa nhất định phải dạy cho cậu một bài học.

Chương 669

Bây giờ khẩu hiệu hô hào rất lớn, nhưng lát nữa tôi tin thằng nhóc đó sẽ tự động nhận thua.

Thậm chí Tô Thành còn có thể tưởng tượng được, lát nữa phản ứng của cậu ta sẽ như thế nào, sự tương phản ra sao?

Đương nhiên, bây giờ nói nhiều cũng vô ích, sau đó Tô Thành chỉ dọn dẹp tất cả những thứ này.

Rồi Tô Thành nhìn Hoắc Tú Tú ở bên cạnh, vẫy vẫy tay ra hiệu, bảo cô bé có thể nếm thử một chút.

"Cô bé à, có thể nếm thử hai miếng nè, xem tôi đã chuẩn bị sẵn cho cô, đều là những món rất thơm lừng đó." Vừa nói, Tô Thành vừa không ngừng ra hiệu, cố gắng gợi ý và hướng dẫn đối phương.

Nhưng Hoắc Tú Tú liên tục lắc đầu, bởi vì sâu thẳm trong lòng cô bé khá bài xích, luôn cảm thấy ăn thứ này chắc chắn sẽ buồn nôn, đến lúc đó có lẽ mật xanh mật vàng cũng sẽ nôn ra hết.

Đối mặt với đủ loại lời mời gọi của Tô Thành, cô bé vẫn luôn lắc đầu đáp lại.

Hết cách rồi, gặp phải chuyện như vậy thật sự khiến cả hai bên đều cảm thấy khó xử.

Tô Thành bên cạnh cũng chỉ liên tục nhún vai.

Biết làm sao bây giờ?

Đến mức này rồi, rõ ràng giữa hai bên đều khó mà thương lượng vấn đề này.

Cuối cùng, Tô Thành chỉ có thể cười khổ: "Được rồi, được rồi,

hừm hừm, bây giờ chưa đói, đợi sau khi ngửi thấy mùi hương thật sự tỏa ra, các cậu sẽ biết nó có sức hấp dẫn đến mức nào." "Bây giờ chỉ hô hào khẩu hiệu trên miệng thôi, đánh chết cũng không biết.

Tôi biết các cậu, chỉ là trong xương cốt có cái tính kiêu ngạo đang làm trò mà thôi, lát nữa khi ăn ngon lành rồi, chắc chắn sẽ ghen tị, đố kỵ, căm ghét, lúc đó thì từng người từng người một đáng thương lắm, tôi biết rõ hiệu quả nhất mà." Ngay lúc Tô Thành vẫn đang nhồm nhoàm ăn thịt, anh không ngừng "ừm" "ừm", nếm thử đủ kiểu.

"Ôi trời, tôi chưa từng làm món ăn nào mà thấy thơm ngon như vậy!

Nhanh lên, nhanh lên, nếm thử hai miếng đi, mùi vị thật sự rất đậm đà, đúng điệu." Tô Thành vừa nhai vừa không ngừng cảm thán, thậm chí liên tục vẫy tay ra hiệu cho mọi người.

Tống tử mà thấy còn phải thèm, mùi vị tuyệt đối thơm ngon cực kỳ, nhất định sẽ khiến ai nấy cũng phải ghen tị.

Nhanh chóng, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử ở bên cạnh đều bắt đầu nuốt nước bọt ừng ực.

Dù sao thì mọi thứ đều không thể cám dỗ họ được, bởi vì bản thân họ đều đói đến mức bụng dán vào lưng, vì Tô Thành liên tục làm đủ trò như vậy, họ càng cảm thấy không thể chịu nổi.

Cái cảm giác kiêu ngạo trong lòng vẫn đang hoành hành.

Ngô Tà lúc này đã bắt đầu lung lay, từng chút một nhích về phía trước, nhưng Hoắc Tú Tú đã kéo tay anh lại, và liên tục lắc đầu.

"Này Ngô Tà à, cậu ngàn vạn lần đừng có lung lay ở đây, cậu đừng quên cậu là sinh viên đại học hiện đại đó, nếu mà lung lay, một chút cũng không nhịn được, cậu ngàn vạn lần đừng có bốc đồng.

Lúc này nhất định phải vững vàng, nhất định phải kiên trì, kiên trì

là thắng lợi.” Lúc này Hoắc Tú Tú bên cạnh lặp đi lặp lại những lời đó, không ngừng làm đủ loại công tác tư tưởng cho đối phương, thực ra là để Ngô Tà có thể thật sự kiên trì, luôn giữ vững cam kết ban đầu.

Ý chí kiên định của Ngô Tà lại một lần nữa lung lay, nhưng bước tiếp theo, Bàn Tử lại lập tức xông lên, thậm chí còn chửi mắng: “Ôi chao, không quản được nhiều thế nữa, bây giờ sống sót mới là quan trọng nhất, còn bày đặt giảng giải gì chứ.

Dù sao thì bây giờ lão tử thật sự không nhịn được nữa rồi, tóm lại một câu, tôi phải ăn vài miếng trước đã!” Bàn Tử toàn thân có vẻ hoảng loạn, trực tiếp xông đến trước mặt, và sau một hồi gặm nhấm, anh ta lập tức giơ cổ tay lên khoe.

Tóm lại, bây giờ tâm lý của anh ta sắp không chịu nổi nữa rồi, chỉ mong có thể nhanh chóng ăn ngay, đừng nói gì nữa, toàn là chuyện vớ vẩn.

Sau một hồi nhường nhịn, anh ta trực tiếp chạy đến trước mặt Tô Thành, thậm chí còn liên tục kéo kéo vạt áo.

Tô Thành lúc này chỉ tủm tỉm cười, thằng nhóc này cuối cùng cũng bị đủ loại tác động làm suy yếu ý chí, cuối cùng đã dao động.

Sau đó, Tô Thành lại một lần nữa cố nén tiếng cười trong lòng, rồi xem thử thằng nhóc này tiếp theo sẽ có biểu hiện chi tiết như thế nào.

Quả thực, sau một hồi gặm nhấm, Bàn Tử ăn đến mức mồm miệng đầy dầu mỡ, thậm chí không chỉ ợ một hơi no căng, mà nói thật, đúng là một bữa mỹ vị tuyệt vời.

Không chỉ vậy, Bàn Tử còn liên tục vẫy tay ra hiệu cho Ngô Tà và Hoắc Tú Tú ở bên cạnh, liên tục nhắc nhở đủ điều.

“Hai cậu đừng lãng phí thời gian nữa được không?

Tôi nói cho các cậu biết, mùi vị tuyệt đối đỉnh cao, nhất định còn

hơn cả khách sạn năm sao nữa.” Bàn Tử vừa nói vừa liên tục chép miệng, thậm chí còn đưa ra một loạt các gợi ý, muốn biết rốt cuộc là tình hình gì.

Đi đến trước mặt, Tô Thành nhìn cảnh này, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú lúc này cũng hiểu tình hình, cũng hiểu ý tứ.

Sau đó, mọi người và Ngô Tà hai người vẫn không thể kiên định được nữa, rồi từng chút một tiến về phía trước, thậm chí còn định thử ăn một miếng thôi.

Vì vậy, sau đó tất cả mọi người đều đã gục ngã, rồi không ngừng ăn ngon lành, no một bữa.

Bây giờ có ăn có uống rồi, còn sợ cái gì nữa, cứ ngủ một giấc ở bên cạnh, chỉ cần dưỡng đủ tinh thần, thì bước tiếp theo chắc chắn có thể tiếp tục kiên trì ba năm ngày.

Bởi vì xác của một con thủy hầu tử khá lớn, sau khi nướng xong, mọi người ăn no nê mà vẫn còn thừa một đống, Tô Thành nghĩ không cần phải tìm túi lớn để đựng, ít nhất cũng có thể dự trữ lương thực, dù sao con đường phía trước còn dài.

Bàn Tử ở phương diện này rất chủ động, lập tức lấy ra cái túi gọi là túi đựng bảo bối đã chuẩn bị sẵn, thực ra thứ đó bình thường dùng để đựng bảo bối, đồ cổ.

Có lẽ trong khao khát sinh tồn, anh ta biết những thứ khác đều vớ vẩn, sống sót mới là quan trọng nhất.

Sau đó, anh ta trực tiếp cắt từng khối thịt lớn xuống, rồi nhét vào túi lớn.

Bỏ những khối thịt vào trong, trong lòng anh ta sung sướng cảm thấy đặc biệt có cơ sở.

Chương 670

"Có những khối thịt như vậy, lần này chúng ta đi xuống dưới tìm bảo bối càng dễ dàng hơn rồi, ha ha ha, lấy được một cây búa vàng như vậy, còn cả vàng nữa." Bàn Tử cứ không ngừng vuốt ve.

Có ăn có uống lại có bảo bối, thật sự là cảnh giới nhân gian.

Giết con thủy hầu tử rồi nướng một bữa, bây giờ mùi thịt còn vương lại đặc biệt thơm lừng, khi hít vào có một cảm giác xuyên thấu dạ dày.

Bởi vì mọi người đã thoát khỏi sự giày vò của bệnh tật và đói khát, nên bây giờ tinh thần ai nấy đều tràn đầy sức sống.

Ăn uống no say rồi, họ lại cắt từng miếng thịt thủy hầu tử, rồi dùng vải chống nước bọc lại.

Sau khi bọc xong tất cả những thứ này, Tô Thành cảm thấy tràn đầy sức sống, mọi người ai cũng mang theo một ít trên người.

"Các cậu phải biết đây là vật tư cơ bản để chúng ta sinh tồn tiếp theo, nhất định phải tiết kiệm mà dùng, bởi vì phía trước không biết còn có thịt để ăn không, nên nhất định phải trân trọng." Anh vừa nói vừa phát từng miếng thịt cho mỗi người, mọi người đều gật đầu lia lịa, từng người một nắm chặt đồ vật trong tay, cả người càng có cảm giác tim đập nhanh hơn.

Tóm lại, mọi chuyện đúng là rất vui vẻ, trong lòng cũng lập tức sung sướng.

Vì đã ăn uống no say rồi, thì bước tiếp theo chắc chắn phải tiếp tục đi, tóm lại bây giờ phải nhanh chóng tăng tốc, tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian nữa.

Dù sao thời gian chuẩn bị hiện tại thực sự có hạn, chỉ giới hạn trong một khu vực nhất định.

Trong tình hình hiện tại chắc chắn không thể tiếp tục trì hoãn, phải nhanh chóng tăng tốc để thực hiện kế hoạch này.

Nếu không, về sau không biết sẽ gây ra phiền phức lớn đến mức nào.

Vì vậy, cuối cùng các bên cũng lần lượt, liên tục tiến lên, chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất có thể, bởi vì bây giờ đối với họ mà nói, thời gian không còn nhiều, phải nhanh chóng tốc chiến tốc thắng.

Lúc này xung quanh tĩnh lặng một cách đáng sợ.

Tiến đến phía trước, các bên từng bước ép sát, từng vòng từng vòng tiếp cận.

Tô Thành phụ trách dẫn đường ở phía trước, những người phía sau theo sát.

Nhưng vừa mới đi đến phía trước, anh đột nhiên nghe thấy tiếng ma sát nhỏ vụn, đứt quãng truyền đến bên tai.

Âm thanh nghe cực kỳ chói tai, khiến anh nghe xong đều cảm thấy tai có chút chấn động.

"Không đúng rồi, lại có chuyện gì nữa vậy?

Tô Thành có nghe thấy động tĩnh xung quanh không?

Tôi cảm thấy có khí tức quỷ dị!" Khi nghe một loạt động tĩnh, Ngô Tà chỉ có thể thì thầm.

Gặp phải chuyện như vậy, không thể tùy tiện nói vài câu mà trì hoãn được, nhất định phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch mới được.

Tô Thành cũng đã nghe thấy, vì vậy liền vẫy tay yêu cầu tất cả

mọi người dừng lại tại chỗ.

"Được rồi, ngàn vạn lần đừng có chạy lung tung, cũng đừng bốc đồng, từng người từng người một cứ đứng đợi tại chỗ, đợi lệnh chỉ huy của tôi, tôi sẽ đi ra phía trước xem thử tình hình thế nào, mẹ kiếp thật kỳ lạ, có lẽ phía trước sẽ có động tĩnh gì đó?" Trong tình huống bình thường, ngay cả đế vương cổ mộ cũng không đến mức cổ quái như vậy, bây giờ trong lòng Tô Thành xuất hiện một dấu hỏi lớn.

Tóm lại, xét về tình hình hiện tại, hoàn toàn không thể giải thích được, vì vậy ai nấy trong lòng đều cảm thấy khó hiểu trăm bề.

Hôm nay, vào lúc này, nhất định phải tìm hiểu đến cùng, làm rõ con đường bên trong và những gì đang diễn ra, như vậy mới có thể giải quyết vấn đề này.

Mọi người nghe xong, đều gật đầu lia lịa, tự mình lĩnh hội được ý nghĩa cụ thể trong lời nói của Tô Thành.

Để có thể nâng cao cảnh giác, nếu không làm gì cả thì hoàn toàn chỉ lãng phí thời gian.

Sau đó, tất cả mọi người hoàn toàn ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, ai nấy đều tràn đầy tinh lực.

Tô Thành cũng kiễng chân, nhẹ nhàng rón rén đưa đầu về phía trước quan sát.

Cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tô Thành khẽ liếc mắt nhìn xung quanh và nói: "Cũng không có gì đáng sợ, có tôi ở đây sẽ không có bất ngờ gì đâu, chỉ cần làm theo yêu cầu của tôi, nhất định sẽ khiến các cậu hài lòng, chỉ cần an toàn là được." Vừa nói, anh vừa lắc vai, rũ bỏ tinh thần, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

Không cần lãng phí thời gian nói chuyện, mọi việc đã xong rồi,

không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian ở đây lải nhải.

Cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người cũng chỉ có thể dừng bước.

Tô Thành từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía trước.

Vừa mới tiến lên không xa, anh đột nhiên thấy một chỗ trên bức tường dường như có chút lỏng lẻo, hơi động đậy.

Tô Thành nhíu mày, cười lạnh một tiếng nói: "Dù là thứ gì, dám ở đây giả thần giả quỷ, là tội chết!" Lời vừa dứt, anh lập tức rút con dao nhỏ trong tay ra, rồi mạnh mẽ đâm vào bức tường như một bác sĩ dùng dao mổ, gây ra đủ loại biến hóa.

Ngay lập tức, từ trong bức tường phun ra một loạt ánh sáng vàng, sau đó trên đó trực tiếp xuất hiện một vết nứt trên tường, thậm chí từ bên trong còn lộ ra một vài khe hở.

Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Ngô Tà vì đều bị dọa sợ, nên chỉ có thể đứng ở xa nhìn, căn bản không thể giúp gì được, mọi thứ chỉ có thể trông cậy vào Tô Thành.

Tô Thành một nhát dao xuống, tôi thấy bức tường trực tiếp rung lắc, lại tạo ra một vết nứt nữa.

Mọi người cũng kiễng chân cẩn thận quan sát, sau đó một lượt nhìn rồi cảm thán, chú ý thấy bên trong dường như có vài con côn trùng đang bò lổm ngổm trong khe nứt.

Chương 671

Lúc đầu tôi tưởng mình nhìn nhầm, nhưng đợi sau khi mọi người nhìn kỹ lại, thì thứ bên trong quả thật là côn trùng không sai, từng chút một đang chủ động bò ra.

"Không đúng rồi, thứ này là gì vậy?

Sao lại đột nhiên xuất hiện những con côn trùng kỳ quái như vậy?" Bàn Tử đầy vẻ mù mịt, ghé mắt nhìn về phía trước, chuẩn bị xem thử tình hình, tìm hiểu ngọn ngành.

Tô Thành cũng dùng đầu dao nhẹ nhàng ấn lên, một khối trắng nõn đầy protein.

Những con tống tử non mềm màu trắng, to bằng ngón tay cái, toàn bộ cơ thể cảm thấy có dinh dưỡng dồi dào.

Có lẽ vì vừa mới nở không lâu, nên những con côn trùng này trông khá vụng về, đang cố gắng chui ra từ khe nứt trên bức tường.

Lúc đầu chắc là nghe thấy tiếng sột soạt đó, bởi vì những con côn trùng này khi bò lổm ngổm đã tạo ra tiếng động, không ngờ, sau một hồi vòng vo luẩn quẩn, cuối cùng lại bị anh ta để mắt tới.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành nở một nụ cười toe toét, đúng là "đi khắp đó đây không tìm thấy, đến khi gặp được lại chẳng tốn công", đã gặp được hôm nay, vậy thì không thể trì hoãn thời gian nữa, phải giải quyết xong.

Sau đó, anh lặng lẽ nhìn vào phía trong theo khe nứt.

Bởi vì mọi người vừa mới ăn no, nên nhìn thấy những con côn trùng nhỏ này cũng không có chút thèm ăn nào, không có cách nào khác, nếu không thì có lẽ nhìn thấy đầy protein đã khiến họ thèm ăn

rồi.

Bàn Tử càng vẻ mặt thờ ơ nói: "Mẹ kiếp, vốn dĩ tôi tưởng là phiền phức gì lớn, không ngờ lại là mấy con côn trùng ngu ngốc như vậy, nhìn thôi đã thấy ghê tởm rồi, được rồi được rồi, chúng ta cũng đừng có kinh hoãi nữa." Phía trước đều là bảo bối trong đế vương cổ mộ, chúng ta nhanh chóng giải quyết xong rồi rời đi thôi." Bàn Tử thấy nói nhiều lời vô nghĩa, lãng phí nước bọt, hoàn toàn không có ý nghĩa, chi bằng cứ đưa hết những cô em gái đầy mình bảo bối này về trước?

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cũng dần dần thả lỏng những lo lắng trong lòng.

Bởi vì tình hình hiện tại phức tạp hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng.

Vì vậy, chỉ dựa vào một điểm, cả hai bên đều cảm thấy siêu bị động, không có cách nào gặp phải chuyện như vậy mà chỉ nói vài câu là xong được.

Cuối cùng, xung quanh trở nên cực kỳ yên tĩnh!

Thậm chí nếu nhìn vào tình hình, thì nó đã vượt xa dự đoán.

Vì vậy, những người xung quanh chỉ có thể sắp xếp lại.

Tô Thành vẫy tay, dẫn theo những người bên cạnh từng đợt từng đợt, lần lượt tiến lên.

Thật sự không có cách nào khác khi gặp phải chuyện như vậy, chỉ có thể cố gắng hết sức để thực hiện mọi việc nhanh nhất có thể, như vậy mới có thể xác định toàn bộ.

Cuối cùng, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Tô Thành lúc này nói: "Bây giờ không phải lúc vui vẻ đâu, cô bé phải cẩn thận ở đây.

Nếu tôi không nhầm, nguy hiểm sẽ xuất hiện, tất cả chúng ta đều phải nâng cao cảnh giác." Những lời này tuyệt đối không phải vô căn cứ, mà có lý do của nó, bởi vì anh luôn cảm thấy tại sao tự nhiên lại xuất hiện một ổ trứng côn trùng như vậy.

Nếu chỉ là một ngôi đế vương cổ mộ đã bị phong ấn dưới lòng đất nhiều năm, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, thì có lẽ thật sự bị mắc kẹt bên trong.

Tương tự như vậy, nếu phân tích một lượt, thì trong lòng anh có quá nhiều điều khó hiểu, vì vậy anh bắt đầu khẽ cau mày đi đi lại lại tại chỗ, liên tục suy nghĩ kỹ lưỡng trong lòng, rốt cuộc bên trong có những chi tiết gì?

Nếu vấn đề ở đây không giải quyết được, thì có lẽ phiền phức thậm chí còn lớn hơn.

Dường như những người xung quanh cũng đang liên tục suy nghĩ, rốt cuộc bên trong có những cơ chế gì, v.v...

Sau khi nghe Tô Thành nhắc nhở như vậy, Bàn Tử dường như không coi đó là chuyện gì, mà lại tếu táo cười nói: "Ôi chao, lão đại đang làm gì vậy?

Tại sao cứ phải làm cho nó nghiêm túc như vậy?

Tôi cảm thấy hoàn toàn không có cái gì là cần thiết cả." "Theo tôi thấy, chúng ta cứ tự nhiên thả lỏng đi, sau đó cứ từ từ cân nhắc xem, xem liệu có thể nhanh chóng rời đi hết sức có thể không.

Chẳng phải chỉ là mấy con côn trùng nhỏ thôi sao?

Có gì đáng sợ đâu?" Theo ý của Bàn Tử, đó chỉ là mấy con trứng côn trùng nhỏ mà thôi, căn bản không cần phải làm to chuyện, ngược lại còn cảm thấy Tô Thành đang cố ý gây áp lực.

Sau khi xử lý những vấn đề liên quan này, Bàn Tử cảm thấy một

chút thờ ơ, muốn ứng phó cho qua, chứ không hoàn toàn ở trong trạng thái căng thẳng cao độ đó, bởi vì nếu cứ như vậy thì ngược lại sẽ khiến anh ta cảm thấy mệt mỏi.

Tô Thành lại đá một cái vào người Bàn Tử, và lại nghiêm khắc mắng cho một trận.

"Làm bậy, tôi thấy thằng nhóc này đúng là nói bừa mà, có biết tình hình hiện tại không?

Cảnh ngộ như vậy, lại dám nói những lời có không có với tôi.

Xem ra thằng nhóc này rõ ràng đã lơ là rồi." Trong lúc nói, Tô Thành đã cực kỳ nghiêm túc nhìn Bàn Tử béo đó, và hai tay chống nạnh, cả khuôn mặt đều hiện rõ vẻ khó chịu.

Gặp phải một loạt phiền phức, luôn phức tạp hơn những gì họ tưởng tượng.

Rồi một đống phiền phức, ai nấy đều thấy đau đầu, thậm chí da đầu cũng tê dại.

Những chuyện hiểu lầm đơn thuần, nào phải tùy tiện có thể giải quyết được.

Nên sau đó, mọi người chỉ có thể lần lượt, lấn dần về phía trước.

Cuối cùng Bàn Tử cũng chỉ đành gãi đầu, vì Tô Thành đã nghiêm khắc huấn thị, hắn cũng đành cười ngượng một tiếng, cả khuôn mặt đều biểu lộ sự ngại ngùng.

Người khác cũng biết vừa rồi có lẽ cảnh giác tính của hắn hơi cao, nên suy nghĩ ít nhiều cũng có phần sụt giảm.

Chương 672

Nếu tên này làm việc cứ kiểu cà lơ phất phơ như vậy.

Tô Thành hiểu ý Bàn Tử, nhưng cậu không nghĩ vậy, cậu cảm thấy tư duy của Bàn Tử đang dần lơi lỏng, nếu không nhanh chóng cảnh giác, thậm chí nghiêm khắc răn đe hắn, thì về sau có thể sẽ ngày càng lệch lạc, thậm chí đi chệch khỏi quỹ đạo.

Với cách sắp xếp này, về sau có thể sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Cuối cùng, xung quanh trở nên tĩnh lặng, Tô Thành lúc này nín thở, men theo khe hở từ từ len lỏi vào.

Nhưng vừa mới nhìn vào khe hở, không đi được bao xa, bỗng nhiên lờ mờ nhìn thấy trong đó có vật phát sáng.

Cũng trong khoảnh khắc đó, cậu cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng.

Cậu không cố ý biểu lộ ra, mà cố tình nheo mắt nhìn về phía Bàn Tử phía sau.

Động tác của hai người đều tỏ ra đặc biệt thận trọng, sợ rằng sơ suất một cái sẽ có biến cố, khi đó sẽ bị người khác phát hiện.

Vậy phải làm sao bây giờ, chỉ có thể cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh thôi!

Thế nên trong khoảnh khắc này, cậu cảm thấy tim đập nhanh hơn, thậm chí lòng bàn tay cũng toát mồ hôi nóng.

Cậu ta còn ừng ực liên tục nuốt nước bọt, thầm nhủ: "Ôi trời đất ơi, tình hình gì đây?

Với tình hình hiện tại mà nói, bên trong chắc chắn còn có huyền cơ

khác!" Suy nghĩ một hồi, Bàn Tử bắt đầu không ngừng xoa cằm, chủ yếu là để biết cần phải mất bao lâu.

Bàn Tử, tên lão giang hồ này, thấy vẻ mặt Tô Thành kỳ lạ và khó xử như vậy, lập tức chú ý.

Hắn nhìn cái vẻ khó xử kỳ lạ đó, đoán rằng Tô Thành ít nhiều cũng đã có tính toán gì rồi, nếu không thì sao lại có vẻ thần bí đến thế.

Thế nên sau đó hắn cứ nhìn thẳng vào Tô Thành.

"Tô Thành, có chuyện gì vậy?

Sắc mặt cậu trông có vẻ có nguyên nhân đặc biệt, nhanh nói ra đi, đừng có giấu giếm làm gì, nếu không thì cứ thấy kỳ quái." Thấy sắc mặt Tô Thành khó coi như vậy, Ngô Tà đứng bên cạnh không đợi được nữa, liền liên tục hỏi han, thậm chí lông mày cũng nhíu chặt nhìn chằm chằm.

Chủ yếu là muốn biết Tô Thành đang giấu bí mật gì trong lòng, nếu không thì cứ thấy có điều giấu giếm.

Tô Thành ha ha cười nói: "A ha ha, tôi tìm thấy vị trí của đồ tùy táng rồi." Giây trước Bàn Tử còn ngơ ngác, ngốc nghếch như khúc gỗ, nhưng vừa nghe Tô Thành nói xong, cả người hắn lập tức tinh thần như được tiêm máu gà vậy.

"Thật hay giả vậy, đừng có đùa chứ, nếu đúng là như vậy thì thật sự quá thần kỳ!" Một câu nói đơn giản, Ngô Tà không kiềm chế được sự hân hoan trong lòng, cứ nhìn chằm chằm liên tục hỏi han, muốn nhanh chóng hỏi cho ra lẽ để biết rõ ngọn ngành.

Bàn Tử đứng bên cạnh lại cười không ngừng.

Xem ra Ngô Tà ít nhiều cũng đã có suy đoán trong lòng rồi, nếu không thì sẽ không kỳ quái như vậy.

Tô Thành đứng bên cạnh nhìn Ngô Tà rồi hỏi: "Tôi hỏi cậu có gan không, à à, nếu tôi không nhầm, đây hẳn là một ngôi mộ phụ chính thức của một vị đại quan nhất phẩm, bên trong cổ mộ này tuyệt đối cũng cất giấu những thứ cực kỳ giá trị, bảo bối.

Chúng ta mà vào được thì chắc chắn sẽ phát tài." Với tình hình hiện tại, Tô Thành cũng không còn quanh co nữa, trực tiếp đưa ra suy đoán của mình.

Từ cách bố cục xây dựng của ngôi cổ mộ này, xét về hình thức tổng thể, tuyệt đối không thua kém gì một lăng mộ đế vương bình thường.

Thế nên trong khoảnh khắc đó, cậu cảm thấy lòng mình sướng rơn.

Cứ thế này đúng là khiến tâm trạng vui vẻ, nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy thì thật sự vô nghĩa.

Thế nên hôm nay, cũng không chờ đợi thêm nữa, nhất định phải nâng cao cảnh giác trở lại.

Thậm chí trong lúc nói chuyện, cậu lại không ngừng xoa lòng bàn tay.

Điều quan trọng nhất là phải nâng cao cảnh giác, có như vậy mới có thể hoàn thành.

Dù sao thì, đối với điểm này mà nói, hoàn toàn không cần tiếp tục lãng phí thời gian, bởi vì thời gian cần thiết thực sự rất ngắn.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, những người xung quanh cũng đều gật đầu, đại khái lĩnh hội được chân lý trong đó.

Cuối cùng, từng người một đều gật đầu cảm ngộ.

Tô Thành đi ở phía trước quan sát một lượt, sau đó tiện miệng hỏi:

“Tôi hỏi cậu có gan không?

Nếu không nhầm thì phía trước hắn cũng vô cùng hiểm ác, nếu chúng ta không thể tăng tốc và cố gắng thì thời gian chúng ta chuẩn bị thực sự là ngắn ngủi.” Nếu có thể giải quyết được toàn bộ vấn đề, thì khi đó các chi tiết sẽ được xử lý vô cùng đơn giản.

Bàn Tử không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tô Thành, mà trước hết men theo hướng Tô Thành chỉ, lén lút thò đầu ra nhìn về phía trước, sau đó ghé mắt qua khe hở nhìn vào bên trong.

Và gần như ngay lập tức, vừa nhìn vào, cả người hắn đã giật nảy mình.

Thật sự dọa người mà, vừa nãy chú ý một cái, quả nhiên ở vị trí sâu bên trong, đã nhìn thấy một chi tiết mơ hồ ẩn hiện.

Sau đó hắn liền hiểu ra, chuyện gì đang xảy ra, lĩnh hội được nguyên nhân trong đó.

“Tôi điên mất!

Thiên Chân, mau nhìn xem ha ha ha!

Chương 673

Tôi đoán lần này chúng ta chắc chắn phát tài rồi, không ngờ bên trong lại có nhiều bảo bối giá trị như vậy, vậy chúng ta còn chờ đợi làm gì nữa chứ?!" Trong lúc nói chuyện, Bàn Gia bắt đầu liên tục xoa lòng bàn tay, thậm chí cả trái tim hắn cũng bắt đầu đập thình thịch liên hồi.

Bởi vì lúc này không định tiếp tục lãng phí thời gian nữa, nhất định phải nhanh chóng hoàn thành công việc.

Có như vậy mới hiểu rõ hơn, cũng trực tiếp hơn.

Dù sao sự thật đã bày ra trước mắt, chẳng lẽ lại cứ thế mà trì hoãn công việc sao!

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Tuy nhiên, Tô Thành lại cười nói: "Cậu nói nhảm nhiều quá rồi đấy, tốt xấu gì cũng phải cân nhắc chứ.

Tôi có thể tưởng tượng được bên trong những khu lăng mộ tùy táng như thế này chắc chắn sẽ có cơ quan ám khí.

Nếu chúng ta bây giờ cứ mạo hiểm tiến vào thì rất dễ gây nguy hiểm, không sợ chết sao?" Trong những cổ mộ cấp cao như thế này, chắc chắn đều do những nhà thiết kế hàng đầu xây dựng nên, cơ quan ám khí bên trong càng được bố trí tầng tầng lớp lớp.

Nếu không cẩn thận lọt vào một số cơ quan, có thể chỉ đành mặc cho số phận định đoạt, chết không cam lòng.

Đương nhiên, sức cám dỗ bên trong cũng cực kỳ lớn.

Dù sao thì, lăng mộ hoàng đế hoặc khu lăng mộ tùy táng của một đại nguyên soái khai quốc, những thứ được tùy táng bên trong chắc

chắn rất nhiều, bảo bối quý giá lại càng khỏi phải nói.

Chỉ cần điểm này thôi, nếu đi một lần, chắc chắn cũng có thể kiếm được một khoản tiền lớn.

Vì vậy, bây giờ nguy hiểm bắt đầu phân hóa thành hai cực, điều quan trọng nhất là xem mọi người có thực sự cam tâm tình nguyện vì những bảo bối đó mà trả giá bằng sinh mệnh, mạo hiểm như vậy hay không.

Trong đầu anh Bàn toàn là kim ngân tài bảo, toàn là bảo bối đầy mặt, nên đối mặt với một loạt câu hỏi và nghi ngờ như vậy của Tô Thành, hắn lại thờ ơ, ha ha ha cười.

"Ai da, Tô Thành ơi, cậu hèn thế à?

Chẳng lẽ cậu chưa nghe câu nói này sao: 'Chỉ cần suy nghĩ, cách giải quyết sẽ luôn nhiều hơn khó khăn'.

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, người vì tài mà chết, chim vì mồi mà vong, có gì mà phải sợ chứ?

Tôi nói cậu này, bây giờ lập tức mở đường, tôi Bàn đây cũng không chần chừ, trực tiếp để tôi vào cũng không thành vấn đề!" Qua lời nói và hành động của tên này có thể thấy, bây giờ hắn đang sốt ruột không chịu nổi, hận không thể lập tức xông vào, sau đó tìm hiểu đến cùng.

Nghe anh Bàn nói một tràng nhảm nhí, mọi người đều cảm thấy hơi cạn lời, không biết nói gì, thật sự là không có chút biện pháp nào.

Quả thật là một nhân tài kỳ quái, chỉ vài câu nói đơn thuần mà có thể rõ ràng như vậy sao?

Thật khiến người ta cảm thấy cạn lời.

Tô Thành cũng sau đó hai bên liên tục khẽ lắc đầu, sau một hồi

trao đổi lại tiếp tục giải thích.

Đương nhiên, tình hình hiện tại điều quan trọng nhất là phải xem xét kỹ lưỡng, dù sao những việc này chắc chắn cần phải suy nghĩ lại, có như vậy mới có thể kiểm soát từng tầng.

Vì vậy, cuối cùng, suy nghĩ của các thành viên hai bên cũng một lần nữa được điều chỉnh.

Lúc này, Tô Thành đứng bên cạnh nhìn đối phương xong, liền mở miệng nói: "Tốt nhất là cân nhắc kỹ mức độ nguy hiểm, tin rằng các cậu có thể hiểu được.

Cho nên, các cậu, chủ yếu là phải xem xét kỹ." Vấn đề đã bày ra trước mắt, chủ yếu là xem xét và phân tích.

Nếu ngay cả những vấn đề khó như vậy cũng không giải quyết được, thì chỉ có thể tự thấy khó xử.

Ngô Tà lại đứng bên cạnh do dự không quyết.

Bởi vì sau khi hiểu ra, cậu ta luôn cảm thấy tim đập nhanh hơn, thậm chí cả bộ não cũng trở nên hỗn loạn, và trong khoảnh khắc đó, cậu ta hoàn toàn không thể kiểm soát được sự lo lắng và sốt ruột trong lòng, căn bản không biết có thể kiên trì được bao lâu nữa.

"Phải làm sao đây, phải giải tỏa thế nào, nếu cứ kiên trì như vậy cũng không phải là cách.

Tại sao lại phải thụ động như thế này chứ?

Chẳng lẽ chỉ có thể cứ thế mà bị mắc kẹt ở đây sao?" Đối phương bắt đầu lẩm bẩm lặp đi lặp lại những lời đó trong miệng, cả khuôn mặt càng hiện rõ vẻ khó coi.

Thật sự khó giải quyết, gặp phải chuyện như vậy nào có thể tùy tiện vài câu nói mà thoát khỏi được.

Thế nên hôm nay, sự thật bày ra trước mắt, phải xử lý thế nào, chủ yếu là tự mình lựa chọn.

Đúng vào lúc đó, sau một pha đảo ngược tình thế, Tô Thành lại đi về phía trước.

“Thôi đủ rồi, dù sao thì tiền bạc tuy nhiều, nhưng lỡ đâu chúng ta bỏ mạng ở đây thì có tiền mà không có mạng tiêu, đó mới thật sự là bi kịch.

Tôi nghĩ cứ đặt an toàn lên hàng đầu đi, dù sao thì số tiền kiếm được bây giờ cũng đủ tiêu rồi, chúng ta về hoàn toàn có thể làm một bữa phú hào.” Là một sinh viên đại học, rốt cuộc thì lòng can đảm cũng yếu hơn một chút, bản thân có chút hỗn loạn.

Đặc biệt khi nhìn thấy những tầng tầng lớp lớp cơ quan dưới cổ mộ, cảm thấy tim đập nhanh, đầu óc hỗn loạn, suy nghĩ lung tung.

Vì thế tôi cũng đành quay đầu lại, sau đó nhìn thấy Tô Thành và vài người khác đang liên tục hỏi han đủ kiểu, chỉ không ngừng tự thuật một cách bi thảm hơn.

Điều quan trọng nhất là có thể khiến mọi người từ bỏ ý định, sau đó nhanh chóng rời đi, có như vậy mới có thể bảo toàn bản thân.

Khi hai bên đang tranh cãi không ngừng, Tô Thành lại đứng ra vào phút cuối, sau đó mở miệng nói: “Tâm trạng của mọi người tôi đều có thể hiểu được, nhưng chúng ta đã trải qua nhiều phiền phức và nguy hiểm từ đầu đến giờ rồi.

Chương 674

Nếu chúng ta đến tận cửa mà lại thờ ơ, không có bất kỳ hành động nào tương ứng, chẳng phải sẽ phụ cả những nỗ lực và sự cố gắng ban đầu của chúng ta sao?" Trong lời nói, giọng điệu của Tô Thành hơi nghiêm túc, cậu ta bày ra tất cả những lý lẽ trước mặt, để mọi người tự đi so sánh, cân nhắc xem nên tiến hay thoái bây giờ.

Dù sao thì những người này đều hiểu chuyện, nên nhanh chóng nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô Thành.

Sau đó không lâu, mọi người bắt đầu tự mình thương lượng và xử lý, v.v… Sau một hồi bàn bạc, Bàn Tử ở một bên cũng không nhịn được nữa, kéo Ngô Tà lại nói nhanh: "Cái thằng nhóc con này, làm gì mà cứ như thằng ngớ ngẩn vậy?

Tôi hỏi cậu có muốn đi cùng tôi không, không thực sự muốn giải quyết những rắc rối này à?" Lời khuyên của Ngô Tà có ảnh hưởng và sức thuyết phục nhất, bởi vì tên tiểu tử đó rõ ràng có thói quen tẩy não người khác.

Trên cơ sở ý kiến vững vàng và ổn định, Ngô Tà cuối cùng cũng dần dần dao động, sau đó nghe hiểu ý trong lời nói của đối phương, cùng nhau ra ngoài giải quyết việc này.

Hiện tại mọi người đều nhất trí tán thành, không còn ai cản trở nữa.

Điều quan trọng là bây giờ phía trước xuất hiện một bức tường, bức tường đó cũng chặn mất lối đi, khiến hai bên bị bức tường ngăn cách.

Bàn Tử không phục, cầm cái xẻng trong tay nói: "Tôi không tin nữa!

Huống hồ cái xẻng trong tay tôi có thể là loại Hán Dương Táo có niên đại, do tổ tiên đời trước để lại, được làm từ Huyền Thiết thuần chất, nặng vài trăm cân, tôi cũng phải luyện tập hàng ngày mới cầm nổi!" Hắn còn nhanh chóng lao về phía bức tường đá phía trước, sau đó dùng cái xẻng đập mạnh "phanh phanh phanh", liên tục mấy nhát.

Một bức tường bình thường mà chịu một loạt đòn mạnh như vậy, thì chắc chắn cũng đã bị phá hủy hoàn toàn rồi.

Nhưng lại không như tưởng tượng, một loạt tấn công hoàn toàn vô dụng, căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

"Ai da, không được rồi, không được rồi, làm Bàn Gia mệt chết mất!

Tình hình gì mà lại có thể kéo dài lâu như vậy chứ, bây giờ phải đi hỏi bạn bè xem sao." "Tô Thành, bên này còn bao nhiêu là khó khăn vậy?

Chúng ta phải kiên trì bao lâu nữa chứ?

Đã lâu như vậy rồi, tổng không thể cứ mãi như thế này được." Bởi vì thời gian trôi quá nhanh, nên mọi người đều cảm thấy không thể chờ đợi được nữa, nếu cứ dây dưa như vậy thì cực kỳ bất lợi.

Vì vậy Bàn Tử cuối cùng chỉ có thể đặt hy vọng vào Tô Thành, hy vọng đối phương có thể đưa ra một giải pháp hợp lý.

Dù sao thì, với tư cách là tiểu vương tử đạo mộ, Tô Thành cũng có thiên phú cực cao trong lĩnh vực này, chỉ cần mọi người nghe theo chỉ huy, nhất định sẽ không sai.

Điều quan trọng và chủ yếu nhất là xem xét phương pháp của Tô Thành.

Bàn Tử từ trong túi lấy ra mấy quả lôi quản nói: "Tôi thấy thật sự không ổn thì chúng ta trực tiếp dùng thuốc nổ đi.

Trong ba lô của tôi có khá nhiều lôi quản, đủ để đối phó với những con Tống tử còn lại, còn có hai quả pháo.” Nói đoạn, hắn rút những quả lôi quản đã chuẩn bị sẵn ra, khoe với mọi người, không còn giấu giếm việc mình có nhiều vật tư và trang bị tốt nữa.

Ngô Tà và mọi người vừa nhìn thấy lôi quản, cả người đều cảm thấy như được uống một liều thuốc an thần.

Mà xem ra, chỉ cần có lôi quản trong tay thì một cánh cửa đá không thể mở được thì sao?

Cuối cùng cùng lắm là dùng phương pháp nổ tung cánh cửa đó ra, có như vậy là có thể tự do rồi.

Ý tưởng thì hay đấy, nhưng hiện thực thường tàn khốc, bởi vì mọi việc không hề bất biến như trong tưởng tượng.

Lúc này, Tô Thành đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh đó, chỉ đành khẽ lắc đầu, ẩn ý vài câu.

Chỉ cần có thể xem xét rõ ràng một số chi tiết bên trong, sẽ biết được có vấn đề phát sinh ở phía sau.

Mà quả thật không có cách nào, gặp phải chuyện như vậy thời gian chuẩn bị thực sự không nhiều.

Trong lúc vội vã, Bàn Tử liền chuẩn bị sẵn lôi quản.

Hắn chuẩn bị lôi quản, tự mình sắp xếp các điểm chịu lực, sau đó chuẩn bị thực hiện việc nổ định điểm thực sự.

Dù sao thì những quả lôi quản đã chuẩn bị này bản thân có lực sát thương cực mạnh, chỉ cần nhắm trúng mục tiêu rồi kích nổ, nhất định có thể tạo thành phản ứng dây chuyền, cuối cùng cũng dễ dàng trực tiếp làm nổ tung ba khu vực nhỏ.

Đó là một ý hay, nhưng Tô Thành tôi lại kịp thời ngăn cản.

Với những thứ cần chuẩn bị hiện tại thực sự quá nhiều, Tô Thành càng tỏ ra dứt khoát hơn, tịch thu lôi quản của đối phương, căn bản không cho hắn dây dưa, nói nhảm gì nữa.

Bàn Tử vừa thấy lôi quản của mình bị tịch thu, cảm thấy trong lòng có chút bực bội.

Hắn lập tức chạy đến bên Tô Thành, thậm chí dường như muốn tranh cãi.

"Vậy tôi hỏi Tô Thành có ý gì?

Thứ duy nhất của Bàn Gia mà cậu cũng muốn tịch thu lôi quản, vậy chúng ta thật sự hết cách rồi.

Cậu không phải muốn cản tôi nổ tung đó chứ?" Nói đoạn, Bàn Tử cả người đều biểu lộ vẻ không cam lòng, bây giờ môi hắn cũng trề ra rất cao, bởi vì xem ra hắn coi quả lôi quản đó là vật tư quan trọng, hy vọng có thể dựa vào đó để chuẩn bị tốt, có như vậy mới có thể tạo ra hiệu quả nổ tung thực sự.

Nhưng Tô Thành hiện tại rõ ràng không cho phép sử dụng, loại lôi quản đó đã bị cấm một cách rõ ràng.

Tô Thành cầm hai quả lôi quản nói: "Cậu có biết cấu tạo ở đây không?

Vừa nãy tôi phát hiện ra, nơi chúng ta đang đứng này, bản thân nó thuộc về một khu vực điểm tựa." "Bởi vì sau khi phân tích lực tác động lên toàn bộ cổ mộ dưới lòng đất, hắn không khó để nhận ra, bên trong thực sự có một điểm tựa chống đỡ toàn bộ cổ mộ.

Nếu chúng ta dùng phương pháp nổ định điểm, rất dễ làm sập điểm tựa đó.

Chương 675

Khi đó, cổ mộ có thể sẽ mất đi lực chống đỡ, ảnh hưởng cuối cùng mà nó mang lại, có thể đoán được, là toàn bộ cổ mộ sẽ sụp đổ, tôi nghĩ chúng ta sẽ bị chôn sống ngay tại đây." Lời nói đơn giản, trực tiếp phân tích rõ mức độ lợi hại của toàn bộ sự việc, không nói suông mà đưa ra những sự thật và đạo lý lớn.

Những lời này hoàn toàn phù hợp với thực tế, có những lý luận thực tiễn thực sự.

Khi đó một khi gây ra việc sập đổ cổ mộ dưới lòng đất, đừng nói là tiểu vương tử đạo mộ hay lão gia tử đạo mộ, dù có tài giỏi đến mấy cũng chưa chắc đã thoát ra được.

Tất cả đều bị chôn vùi dưới lòng đất, sâu hàng chục mét đến cả trăm mét, có thể thấy khả năng sống sót mong manh đến nhường nào.

Bàn Tử khi nghe vậy, mồ hôi hột trên trán lăn dài.

Ban đầu hắn quả thực không có suy nghĩ như vậy, nhưng vừa nghe Tô Thành nói xong, trong đầu hắn ít nhiều cũng đã có một khái niệm.

"Thật hay giả vậy Tô Thành, tôi cảm thấy cậu nói hơi quá rồi đó?

Thật sự đáng sợ như cậu tưởng tượng sao?

Nếu thật sự như vậy thì cũng quá đáng sợ rồi." Ngô Tà nhìn thấy toàn bộ sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, cười khổ, lại cố nhịn, chỉ có thể vừa chất vấn vừa thăm dò mà hỏi Tô Thành, tìm hiểu tình hình.

Hắn không biết nguyên nhân cụ thể, tại sao Tô Thành lại khoa trương như vậy?

Vì điểm này, khiến hắn cảm thấy toàn bộ suy nghĩ trong đầu càng

thêm hỗn loạn.

Đúng lúc đó, Tô Thành cũng gật đầu mạnh nói: "Không sai, là chuyện như vậy, tôi sẽ không đùa với cậu đâu, sự thật là như thế." Ngô Tà, là một sinh viên đại học, tự nhiên cũng biết một số kỹ năng khoa học bên trong.

Vì vậy, cậu ta chỉ có thể vội vàng kéo Bàn Tử đến gần, thậm chí còn kéo cả ba lô của hắn xuống mà bàn bạc nói: "Ai da da, Bàn ca, đừng vội vàng, đừng sốt ruột.

Cậu cũng biết chỗ này bản thân nó rất kỳ lạ, đặc biệt là việc thăm dò, trinh sát, vân vân." "Và khi chờ đợi, đều thuận thế cảm thấy một khoảng trống rỗng, rõ ràng bên trong căn bản không có sinh lực, thể lực hay vật thể sống nào ẩn nấp, hoặc có thể nó ẩn trong đá dung nham, không thể kiểm tra được." "Theo những gì chúng ta đã đi, sự thật chứng minh, trong cổ mộ dưới lòng đất, chỉ cần có một chút dấu vết, thậm chí một chút vi sinh vật, đều có thể trực tiếp gây ra mối đe dọa." Dựa theo một loạt tình hình hiện tại, chúng ta cần xử lý các biện pháp liên quan.

"Ai da, được rồi được rồi, chúng ta không phải đi trộm mộ sao?

Sao mà lắm chuyện phiền phức thế này chứ?

Thôi thôi tôi không làm nữa có được không?

Mọi chuyện lớn nhỏ đều nghe theo sự sắp xếp của cậu, không phải sẽ đáng tin hơn một chút sao, ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho hành động lần này của chúng ta." Lúc này, chỉ cần Tô Thành ngăn cản, sau khi nói chuyện và phân tích đủ kiểu, Bàn Tử đều cảm thấy hoảng hốt trong lòng, thật sự không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể giao hai quả lôi quản còn lại cho Tô Thành bảo quản.

Dù sao thì những thứ này bản thân trên thị trường không mua

được, lại là loại thuốc nổ mạnh, dự kiến về sau có thể trực tiếp cải tạo thành thuốc súng nâng cấp, v.v… Tóm lại một câu, những thứ này có còn hơn không.

Còn về phân chia điểm (lợi ích) thì cứ giữ lại bảy phần cho mình.

Tô Thành gõ gõ đập đập vào một bức tường, phát ra những tiếng "phanh phanh phanh".

Nhưng lại chẳng có chút động tĩnh nào, thậm chí không có lấy nửa tiếng vang.

Chỉ khi dùng vật kim loại gõ vào vách gạch sau đó mới phát ra một tràng âm thanh rỗng nhỏ gián đoạn.

Và thế là Tô Thành có một cảm giác tim đập nhanh hơn, thật tuyệt vời, quả thực không thể diễn tả bằng lời.

Gặp phải chuyện như vậy, một đống phiền phức, đâu cần phải tiếp tục kiểm tra xử lý nữa.

Chỉ cần có thể kiểm tra được bên trong, nhất định có thể thực sự giải quyết được trong hoang mạc lớn.

Sau vài lần thử nghiệm đều thấy không có tác dụng, Tô Thành trong lòng cũng rõ, với tình hình hiện tại, thứ này không thể dựa vào cái gọi là sức mạnh brute-force mà giải quyết được, bên trong có thể cần phải dùng đến mẹo vặt.

Cứ như vậy, vô hình chung đã nâng cao yêu cầu tổng thể.

Và cũng cần phải xem xét lại năng lực của mình, liệu có thực sự có thể mở ra được hay không, đó thực sự là một vấn đề rất khó.

Sau khi nghe Tô Thành nói một tràng những lời nhảm nhí, Bàn Tử đều cảm thấy có chút sốt ruột không thể chờ đợi.

Dù sao thì đã đợi ở đây lâu như vậy, tại sao lại không có chút động

tĩnh nào?

Bản thân điều đó đã không bình thường rồi, rõ ràng bên trong chắc chắn còn có huyền cơ khác.

Thêm vào đó, Tô Thành cứ loanh quanh ở vị trí phía trước, rõ ràng còn có điều gì đó bí ẩn.

Và ngay lúc đó không chờ đợi thêm nữa, nhất định phải nhanh chóng tìm ra vấn đề bên trong, có như vậy mới thực sự tìm hiểu đến cùng.

Vì vậy, trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử lập tức bước tới, nhìn Tô Thành hỏi: "Đại ca, đừng nói mấy lời ba hoa nữa được không?

Anh em chúng tôi đều đang đợi đây, rốt cuộc có làm được không?

Nếu không được thì chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng tìm cách khác đi, kẻo mọi người cứ phải đứng đó đợi mãi, sao hả?" Thấy Bàn Tử cứ thế trợn tròn mắt, rồi nhìn vẻ mặt khó chịu lộ ra.

Bởi vì Tô Thành không nhịn được cười phá lên, nên sau đó cũng chỉ đành khẽ lắc đầu nói: "Thôi được rồi, bình tĩnh nào, bình tĩnh nào.

Tôi cũng chỉ tiện miệng nói chuyện với cậu thôi mà, có đáng để kích động đến thế không?" Sau khi nói vài câu đơn giản, Tô Thành cũng đã bình tâm lại.

Chỉ là một cái cơ quan nhỏ thôi mà?

Có gì mà không mở được chứ, chỉ cần kích hoạt hệ thống con trong đầu thì không có chuyện gì là không giải quyết được.

Chương 676

Cuối cùng, mọi người cũng đều biết, thời gian quả thực đã cấp bách rồi, không thể cứ mãi trì hoãn như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể lần lượt, từng đợt từng đợt lấn dần về phía trước.

Tô Thành cũng cười ha ha gật đầu, lập tức một nhóm người bắt đầu tiến về phía trước.

Đi bên cạnh quan sát một vòng.

Vừa mới đến gần, tất cả mọi người xung quanh đều lần lượt nhìn về phía trước, khi ngẩng đầu lên thì đều chú ý.

Tô Thành kích hoạt hệ thống con trong đầu. 【Hệ thống, lập tức tìm kiếm cho tôi, tôi muốn biết làm thế nào để phá giải cơ quan này, tôi bây giờ nhất định phải vào, phải tiến vào cái kho báu cất giấu vàng bạc và bảo vật đó!】【Đinh đông!

Hệ thống con đang kiểm tra lệnh liên quan của chủ nhân, đang tìm kiếm cho ngài, xin chờ một lát.】【Hệ thống con đang điên cuồng gia tăng tốc độ...】【Chúc mừng ngài, chúc mừng ngài!

Hệ thống con đã thành công tìm kiếm được đáp án phù hợp, ngài có thể căn cứ vào số lượng phù hợp cá nhân, sau đó tiến hành đổi thưởng ngay lập tức!】 Theo sau hàng loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trên màn hình nhanh chóng hiện ra các cửa sổ tương ứng, từng cái từng cái liệt kê tất cả thông tin liên quan.

Thật không ngờ lại thần kỳ đến vậy, ôi trời, chỉ trong nháy mắt, hệ thống đã hiện ra trước mắt.

Và trong khoảnh khắc đó, cậu cảm thấy lòng mình sướng rơn.

Tuyệt vời quá!

Trời ạ, cảm giác trong chớp mắt, tâm trạng vui vẻ, thậm chí còn sắp cảm thấy cuộc sống ngày càng tươi đẹp hơn.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Tô Thành cũng không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, vì thế cậu chỉ có thể từng bước tiến sát bên cạnh, sau đó nói chuyện: "À, được rồi, đừng nói nhảm nữa, không cần thiết đâu.

Hôm nay dựa vào lúc này, chúng ta phải nói chuyện đàng hoàng mới được." Hắn còn xoa xoa tay, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Trên giao diện hệ thống lập tức liệt kê ra một số phương pháp giải quyết liên quan, tôi cũng tiến hành xem xét sơ lược.

Bước vào không xem thì không sao, vừa nhìn một cái đã giật mình ôi trời đất ơi.

Lướt qua bằng ánh mắt, Tô Thành chú ý, hóa ra, trên bức tường này phải theo yêu cầu mà vẽ một bức tranh cuộn.

Điều quan trọng và chủ yếu nhất là phải vẽ cái gọi là tranh phong cảnh sơn thủy, đặc biệt ở chỗ không xa, hẳn có thể tìm thấy một số cổ kim văn.

Ý nghĩa đại khái của nó là cần phải dùng cách vẽ tranh cuộn thực sự để thể hiện cảnh tìm kiếm cổ kim văn trên bức tường này.

Nếu mức độ ăn khớp đạt trên 80%, thì cánh cửa sẽ tự động bật mở.

Tô Thành xem xong mà cười khổ không thôi.

Lúc này, trong lòng cậu ta vừa mừng vừa lo.

Mừng vì đã tìm được cách mở cửa, lo là không biết mình có thực sự có thiên phú như vậy không, dù sao thì đối với kỹ thuật hội họa mà

nói, yêu cầu rất cao.

Thế nên trong suốt quá trình đó, cả người cậu ta đều bị treo lơ lửng, bồn chồn lo lắng, đứng ngồi không yên.

Thấy bên Tô Thành không có chút động tĩnh nào, mọi người càng cảm thấy có chút bực bội, thế nên mọi người cũng lần lượt tiến về phía trước, thậm chí còn lén lút chỉ trỏ nhìn về phía Tô Thành.

"Anh bạn, có chuyện gì vậy?

Anh em chúng tôi đều đang đợi bên cạnh đây, không có chút động tĩnh gì cả.

Rốt cuộc thì cần phân tích và sắp xếp thế nào, ít nhất cũng phải nói một câu chứ?

Chúng ta không thể cứ đứng mãi thế này, lãng phí thời gian." Thấy Tô Thành im lặng, mọi người không đợi được nữa, liền bắt đầu lặp đi lặp lại những lời đó, tìm hiểu tình hình, ít nhất cũng có thể nắm được đại khái.

Sau khi bị liên tục truy vấn như vậy, Tô Thành cũng chỉ đành khẽ mím môi nói: "Ai, được rồi, đã đến nước này thì tôi cũng không quanh co nữa, sự thật vốn là như vậy." "Nếu không nhầm thì xung quanh hẳn có ẩn giấu một số cổ kim văn, một số sách vở thông tin các loại.

Chỉ cần tìm được những chữ cổ kim văn đó, tôi có thể đảm bảo sẽ vào được, an an ổn ổn từ cửa chính mà vào." Không có kim cương thì không dám nhận việc sứ, hoặc không có năng lực thì cũng không tùy tiện khoác lác.

Đã có thể nói tự tin và chắc chắn như vậy, chứng tỏ cậu ta đã có lòng tin tràn đầy vào việc này từ lâu rồi.

Đương nhiên, đối với mọi việc, điều quan trọng nhất là phải xem xét thái độ cụ thể của mọi người sẽ như thế nào.

Bàn Tử và Ngô Tà đều trợn mắt thật lớn.

Bởi vì một câu nói của Tô Thành đủ để khiến họ nảy sinh nghi ngờ, thậm chí đều cảm thấy kỳ quái.

Nếu thật sự thần kỳ như Tô Thành nói, thì đúng là có trò hay rồi.

Và trong khoảnh khắc đó, họ không nhịn được liên tục xoa xoa tay, thậm chí không ngừng truy vấn đủ kiểu.

"Oa tắc oa tắc (Ôi chao), thật hay giả vậy Tô Thành, cậu ngàn vạn lần đừng đùa với tôi nha.

Bên này là tình hình gì?

Ý cậu là xung quanh có một số ghi chép khác sao?" "Tôi cũng thấy hơi khoa trương rồi đó Tô Thành, cậu không phải đang nói bừa đó chứ?

Tùy tiện lừa gạt sao?

Chương 677

Nếu không thì làm sao có thể nói ra lời như vậy." Đối mặt với những câu hỏi dồn dập, trong lòng mọi người đều hiện ra một dấu hỏi lớn, thậm chí còn cảm thấy có chút cay đắng.

Bởi vì với tình hình hiện tại, trong lòng ít nhiều cũng đã biết được một số vấn đề cần phải trải qua.

Nghe những lời như vậy, mọi người chỉ có thể liên tục chú ý nhìn Tô Thành, chuẩn bị xem đối phương sẽ phản ứng cụ thể như thế nào.

Bị nghi ngờ, Tô Thành cảm thấy tâm trạng có chút không tốt, vì vậy sau đó cũng chỉ đành không ngừng lắc đầu cười khổ nói: "Cứ theo tôi đi, bây giờ xem tôi cần phải nói gì đây." Và với tình hình hiện tại mà nói, nếu không thể phân tích rõ ràng các chi tiết và nắm chắc tình hình, e rằng chắc chắn sẽ không cảm thấy vui vẻ gì.

Thế nên cứ như vậy, cũng khiến cậu ta cảm thấy vô cùng đau đầu, bồn chồn khó chịu.

Đương nhiên đối với những điều này, điều quan trọng nhất là phải xem đối phương cần kiên trì bao lâu, cần bao nhiêu thời gian.

Nếu ngay cả một chút động tĩnh hay rắc rối cũng không có, thì ngược lại sẽ cảm thấy vô dụng.

Vậy thì hôm nay, trong thời kỳ đặc biệt này, nhất định phải đối đãi đặc biệt.

Sau khi nghe những lời này, mọi người đều bật cười ha ha ha.

Tô Thành đứng một bên cười nói: "Yên tâm đi, lời tôi nói chưa bao giờ sai đâu, mau chia nhau ra tìm đi." Điều cần làm bây giờ không phải là nghi ngờ Tô Thành hay năng lực của cậu ta, mà là tìm xem làm thế

nào để tìm được những "cổ thư" kia.

Theo phân tích của hệ thống, chúng ta cần tìm xung quanh đây.

Nếu ngay cả chữ Hán cổ cũng không tìm được thì mọi thứ đều vô ích, dù có năng lực hội họa siêu phàm cũng không giúp được gì.

Đúng là "khéo vợ khó làm cơm không gạo".

Mọi chuyện bắt đầu từ con số không, nên điểm mấu chốt bây giờ là làm sao tìm được những kinh văn thường ở các góc khuất.

Anh Bàn cũng đang sốt ruột kiếm tiền, lập tức nói với mọi người: "Đứng đó làm gì?

Mau chia nhau ra hành động đi.

Tô Thành vừa nói rồi, xung quanh đây có thể có cổ thư.

Mọi người chúng ta mau chia nhau ra tiến về phía trước, chỉ cần cẩn thận tìm kiếm nhất định sẽ tìm thấy.

Việc chúng ta cần làm bây giờ là dành chút tâm tư để tìm thật kỹ." Lúc này, mọi người quả thực không có nhiều thời gian để chờ đợi, chỉ có thể nhanh chóng triển khai để giải quyết toàn bộ sự việc.

Có như vậy mới có thể phân tích hết khả năng, tránh để sau này làm lỡ việc của mọi người.

Sau một loạt sắp xếp như vậy, mọi người ở cả hai bên đều lần lượt gật đầu, đại khái đã cân nhắc rõ ràng một số chi tiết liên quan bên trong.

Nếu vậy thì chắc chắn là tốt nhất rồi, tránh sau này gây thêm phiền phức.

Cuối cùng, tất cả đều lần lượt gật đầu, lĩnh ngộ ra chân lý trong đó.

“Tốt quá rồi!

Ôi, tuyệt vời quá!

Nếu vậy thì chúng ta luôn sẵn sàng thôi.” “Bây giờ mọi người chúng ta chia nhau ra hành động.

Đông người sức mạnh lớn, chỉ cần chúng ta chia nhau ra tìm kiếm thì nhất định sẽ nhanh chóng tìm được kết quả, tránh việc cứ thế này mà lãng phí thời gian.” Mọi người liên tục cảm thán, mong muốn nhanh chóng tìm ra huyền cơ trong đó.

Tô Thành cũng nhập cuộc, tuần tra xung quanh.

Mấy anh em đã lượn một vòng rồi, cũng không tìm thấy gì, không tìm thấy những chữ viết cần thiết.

Ngô Tà cầm chiếc đèn pin cường độ cao còn lại duy nhất, bắt đầu tìm kiếm hết lần này đến lần khác quanh đó, hận không thể lật tung cả gạch xanh ngói biếc lên xem bên dưới có gì không.

Thế nhưng loanh quanh hồi lâu, cũng không tìm thấy chút manh mối nào.

“Tôi đã lật tung cả trong lẫn ngoài khu vực này rồi, sao không có chút động tĩnh nào, không có bất kỳ tin tức gì?

Chẳng lẽ chúng ta đã đi sai hướng ngay từ đầu, xuất hiện vấn đề mấu chốt?” Vào lúc này, trong lòng mọi người tràn ngập quá nhiều nghi vấn, thậm chí cuối cùng còn trở nên hoảng loạn hơn.

Không còn cách nào, gặp phải chuyện như vậy mọi người thật sự không thể nào tưởng tượng được, cả lòng đều cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Hôm nay, vào lúc này, điều cần làm là làm sao để giải quyết toàn bộ vấn đề, có như vậy mới giải quyết được độ khó tổng thể.

Chỉ dựa vào điều này, trong lòng ít nhiều cũng có chút áp lực.

Tô Thành đi ở phía trước quan sát một vòng, sau đó cũng chỉ có thể liên tục lắc đầu.

Thực sự không còn cách nào, gặp phải chuyện như vậy, chỉ có thể tự trách mình xui xẻo, ai bảo vừa đúng lúc gặp phải.

Sau khi Tô Thành đi ở phía trước quan sát, liền khẽ lắc đầu.

Điều đó chẳng khác nào đang tự chuốc thêm phiền phức, chi bằng lập tức gạt bỏ mọi muộn phiền ra sau đầu.

Lúc này Tô Thành ở bên cạnh cũng đang tiếp tục quan sát.

Chương 678

Vừa đi vừa không nhịn được mà nhếch mép cười nói: "Mọi người đừng bao giờ lơ là, cũng đừng thấy chán nản hay tẻ nhạt, bởi vì chúng ta nhất định phải thật cẩn thận." "Với kinh nghiệm nhiều năm của tôi, đủ để các cậu biết năng lực quan sát thấu đáo của tôi mê người đến mức nào, cảnh giác của tôi cao đến mức nào, nên tôi phán đoán tuyệt đối không thể dễ dàng xảy ra sai sót." Với năng lực cá nhân tốt như vậy, Tô Thành tự tin gấp trăm lần, căn bản không cần bất kỳ sự nghi ngờ nào, cậu ta có thể thật sự làm được, vỗ ngực đưa ra đủ loại cam đoan, chú ý có thể thấy được vẻ đắc ý đó.

Sau khi nghe một tràng lời đó, mọi người cũng bắt đầu cười ha ha ha không ngớt, thậm chí hết đợt này đến đợt khác, lần lượt giơ ngón cái lên không ngừng khen ngợi tên nhóc.

"Wow, wow, cao kiến quá!

Không ngờ tên nhóc này trông thật thông minh và ưu tú đó, từ điểm này có thể thấy cậu ta có kế hoạch rõ ràng trong lòng." Trước mặt, đối phương cứ lặp đi lặp lại những lời đó, thậm chí còn không ngừng khen ngợi đủ kiểu.

Khi mọi người đang định buôn chuyện để giết thời gian nhàm chán, bỗng nhiên không biết ai, bất chợt nhíu mày, dường như chú ý đến vị trí dưới chân, liền vẫy tay ra hiệu cho những người bên cạnh.

"Mau xem đi!

Haha, thu hoạch lớn!

Tôi thấy lần này mình nhặt được món hời lớn rồi, tuyệt đối là thu hoạch lớn!" Lão già đó không nhịn được, cười khúc khích không ngớt, thậm chí khi không ngừng khoa tay múa chân, tôi cầm đèn pin cường

độ cao chiếu thẳng xuống viên gạch xanh và ngói đá bên dưới.

Thế nên ban đầu, mọi người đều không hiểu rõ.

Sau đó, dưới tình huống tiếp theo, liền lập tức lấy ra một chiếc đèn pin cường độ cao.

"Nếu như không muốn tin tưởng thì cứ mang về nhà phân tích." Thấy đối phương tuyệt đối khẳng định như vậy, nếu không thì cũng sẽ không dám nói lời cuồng ngôn.

Sau đó, nhìn theo vị trí vòng sáng của chiếc đèn pin trong tay, quả nhiên họ chú ý thấy, tại nơi vòng sáng đèn pin bao phủ, vừa vặn có một viên gạch xanh rất lớn, kích thước đặc biệt to, ăn sâu vào bên trong mấy phân, thậm chí từ từ nhìn vào bên trong, thật sự có thể thấy được những đường nét chạm khắc.

Gặp phải chuyện như vậy, quả thực là rắc rối và đáng lo ngại.

Tô Thành đang đi bên cạnh liền nói: "Bây giờ mà nói nhảm thì phí thời gian, phí lời, căn bản không giải thích rõ được.

Hiện tại tôi đoán chúng ta còn thiếu một bước cuối cùng." Tô Thành rất thông minh, đoán một cái là trúng ngay.

Mọi người không hiểu ý Tô Thành, bỗng nhận ra, trên một phiến đá xanh ít nhiều có những vết chạm khắc, nhưng vì lực dùng quá tinh tế, nên nếu không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện ra điểm khác biệt của phiến gạch xanh này so với những cái khác.

Và cũng chính vì vừa mới suy nghĩ khổ sở, nên vô tình dùng ánh mắt lướt qua mà phát hiện ra.

Nếu không phải vì vội vã, e rằng đã sớm bỏ qua phiến gạch xanh này, dù sao nhìn thoáng qua, phiến gạch xanh này hầu như giống hệt những phiến gạch xanh thông thường khác, bố cục tổng thể, cấu tạo và đường nét đều y hệt.

Nhưng điều quan trọng là vị trí bên trong quả thực có vẻ hơi phức tạp.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì thời gian cần thiết quả thực không nhiều, cũng rất hạn chế.

Chỉ có thể cố gắng hết sức mình, những cái khác hoàn toàn không cần thiết.

Cuối cùng, Tô Thành đột nhiên lóe lên một ý nghĩ trong đầu, quyết định thực sự phải thử một lần lớn.

Ban đầu, một đám người trong nhóm đều không ngừng khuyên giải, an ủi đủ kiểu, hy vọng đối phương có thể bình tĩnh một chút, đừng kích động, đừng liều lĩnh.

"Ôi trời ơi, lão gia tử, đây là gia bảo của gia tộc chúng ta đó, sao có thể kích động như vậy?

Chẳng phải trước đây chúng ta đã sắp xếp việc đó ở nhà rồi sao?

Vì sao bây giờ lại sụp đổ hết rồi?

Nếu thật sự như vậy thì chúng ta không cần tiếp tục lãng phí nhiều thời gian nữa, cứ tiếp tục làm tốt từng việc một đi." Nếu không mọi người sẽ phải từng người một dệt nên những lời lẽ, trong một tình huống cụ thể, làm sao mới có thể sắp xếp ổn thỏa.

Nếu vấn đề còn chưa giải quyết được thì bước tiếp theo có thể sẽ phải chờ đợi… "Mẹ kiếp, không cần phải tìm những thứ linh tinh rắc rối như vậy đâu!

Xem ra đây đúng là một lăng mộ hoàng đế, ít nhất cũng phải là một đại mộ thực sự, nếu không thì có lẽ sẽ tốn rất nhiều công sức.

Nhìn như vậy, lẽ nào chúng ta vẫn chưa đến lúc sao?

Nếu không có gì bất ngờ, bên dưới chắc chắn có rất nhiều cơ quan

thật, và cả những kỳ trân dị bảo nữa.

Nếu không thì chúng ta chỉ mới chạm được lớp vỏ ngoài thôi." Tô Thành cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp nói ra sự thật, vừa nhìn chằm chằm mấy người bên cạnh vừa nói: "Theo tôi hiểu, có lẽ cần phải phóng huyết.

Nhìn kìa, bên cạnh có mấy khe rãnh.

Chỉ cần nhẹ nhàng làm bị thương da thịt, sau đó chọn việc phóng huyết.

Cũng cần mọi người cùng đồng lòng, có như vậy mới có thể thực sự kích hoạt được toàn bộ.

Nếu chỉ dựa vào sức một người thì dễ bị tắc nghẽn." Tóm lại, đối phương vừa nói lảng vừa cười ha ha, căn bản không hiểu tình hình.

Mấy người đi bên cạnh lại bắt đầu một loạt trao đổi, muốn biết rõ nguyên nhân cụ thể.

Nếu có thể giải quyết được chuyện bên trong thì thật đơn giản, căn bản không cần phải tiếp tục bận tâm phiền phức.

Tô Thành lúc này đang làm công tác tư tưởng cho chính mình, sau đó cầm lấy dao, rồi nhìn mấy người đứng trước mặt bên cạnh nói: "Cứ yên tâm đứng một bên, bất kể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối đừng tự tiện lỗ mãng.

Mọi chuyện cứ theo yêu cầu của tôi mà làm, chắc chắn không sai." Lời nói đã quá rõ ràng rồi, sự thật bày ra trước mắt, cũng có thể hiểu được lời của Tô Thành, trong lòng ít nhiều cũng có một số kế hoạch và sự tính toán kỹ càng.

Nếu thật sự không có năng lực và trình độ như vậy thì cũng sẽ không tùy tiện nói một câu như thế để "làm màu".

Chương 679

Anh Bàn và mọi người đều lần lượt gật đầu, bày tỏ lập trường rõ ràng, tình nguyện lấy Tô Thành làm trung tâm, tuân theo sự chỉ huy của cậu ta.

Tô Thành cầm dao nhẹ nhàng rạch vào tay mình, trực tiếp tạo ra một vết rách, sau đó máu tươi đỏ thẫm không ngừng tuôn ra từ vết thương, không sao cầm lại được.

Sao mà không đau được?

Dù sao đây cũng là thịt của mình mà!

Sau khi một nhát dao rạch ra, nhìn vết thương từ từ mở rộng, thậm chí da thịt cũng bắt đầu lây lan ra bên ngoài.

Mọi người đều nhìn rõ mồn một, trên con dao trong tay Tô Thành còn dính máu, vết thương cũng không ngừng mở rộng, đặc biệt khi cậu ta nắm tay lại, máu tươi cứ thế tuôn xối xả không ngừng chảy xuống lòng bàn tay.

Bởi vì lúc này, cậu ta cũng biết thời gian cần chuẩn bị quả thực không nhiều.

Tô Thành thực hiện một loạt thao tác, Hoắc Tú Tú ở một bên cảm thấy tim đập thình thịch, lập tức chạy đến gần, rồi liên tục hỏi: "Chồng ơi làm gì vậy?

Không phải bị điên rồi chứ?

Tự nhiên lại ra tay với chính mình, quá điên rồ rồi, rốt cuộc là sao đây?" Hoắc Tú Tú không hiểu lắm sự sắp xếp của Tô Thành, không biết nguyên nhân cụ thể, vì sao lại điên cuồng như vậy, tự dưng lại học cách tự làm mình bị thương?

Hoàng tử đạo mộ Tô Thành chẳng phải nên có năng lực sao?

Vì sao phải tiếp tục làm bậy như thế?

Tô Thành lại không để tâm mà cười ha ha nói: "Là đàn ông chút đau đớn này căn bản không đáng kể.

Đừng có gánh nặng tâm lý lớn như vậy.

Bây giờ cứ đứng đợi ở bên cạnh đi.

Nếu không được thì lát nữa có thể cần đến sự giúp đỡ của mọi người, dù sao ở đây không biết vì sao lại xuất hiện một loạt cơ quan như vậy, bắt buộc phải dùng loại máu này để kích hoạt." Còn về nguyên nhân rốt cuộc, hiện tại Tô Thành cũng chưa hiểu rõ.

Trí tuệ của người cổ đại quả thực không thể dùng tư duy của người hiện đại để lý giải, dù sao khoa học của người cổ đại quả thực rất uyên thâm, vẫn kéo dài cho đến tận bây giờ.

Từng giọt, từng giọt máu tươi tí tách nhỏ xuống, sau đó toàn bộ rơi xuống một phiến gạch lớn trước mặt.

Một phiến gạch lớn lồi lõm không bằng phẳng, theo máu tươi thấm vào, từ từ cảm giác như được lấp đầy sức sống, nhìn toàn bộ mặt phiến gạch đều có từng rãnh khắc.

Thậm chí có một số thứ được lưu lại từ những rãnh khắc và khe rãnh, từ từ đều hiện rõ, một chút huyền cơ thần kỳ đó, thậm chí có thể cảm nhận được một làn sóng kỳ diệu được tạo ra bên trong, một bức tranh cuộn từ từ hiện ra.

Và trong khoảnh khắc đó, mấy người trẻ tuổi đều ngây người.

Ngay cả Hoắc Tú Tú, người vốn là bảo bối trong lòng lão thái thái của gia tộc đạo mộ, bình thường cũng không ít lần tiếp xúc với ngành này, hôm nay cũng đột nhiên bị một phen kinh hãi.

Mọi thứ thật kỳ diệu và kỳ lạ.

“Bên ngoài đáng sợ quá!

Trời ơi, chồng ơi rốt cuộc anh làm gì vậy?

Hiện tại em hoàn toàn không hiểu rồi, trí tuệ của người cổ đại thật đáng sợ quá.” Hoắc Tú Tú không kìm được lẩm bẩm một tràng dài.

Bởi vì hiện tại thật sự không thể tưởng tượng được, trí tuệ của người cổ đại rốt cuộc bắt nguồn từ đâu?

Thế nên gặp phải chuyện này, hiện tại chắc chắn cần phải để cậu ấy tự suy luận tốt.

Tô Thành ở bên cạnh chỉ khẽ lắc đầu.

Theo máu tươi không ngừng tiếp tục chảy ra, bức tranh cuộn trước mắt càng lúc càng rõ nét, thậm chí từ từ phản chiếu trước mặt.

Tóm lại, sau khi lướt qua bằng ánh mắt, mọi người đều cảm khái.

Khoảnh khắc đó, mọi người thật sự rất tốt, dùng từ “bá đạo” để hình dung, bày tỏ một chút cảm khái trong lòng.

“Wow, trời ơi, đỉnh quá!

Haha, bức tranh cuộn mà tôi muốn tìm, bức sơn thủy họa quyển mà tôi vẫn luôn tìm, không ngờ nhanh như vậy tôi đã tìm được rồi.

Xem ra chúng ta không uổng công bận rộn rồi.” Sao mà không vui sướng kích động được?

Dù sao cách thức mở ra đã ở ngay trước mắt, và nỗ lực cũng chỉ còn một bước, chỉ cần tiếp tục nỗ lực gấp bội, hoàn thành bức tranh cuộn này là được.

Vào lúc này, Tô Thành thật sự cảm thấy đầu hơi choáng váng, đúng vậy, là chóng mặt tạm thời.

Nguyên nhân là vì phiến gạch lớn này quả thực quá rộng, lượng máu cần thiết cũng hơi nhiều.

Nếu chỉ dựa vào sức một mình Tô Thành, cho dù có rút cạn máu cũng không đủ!

Huống hồ, là xương sống của cả đội, nếu cứ để máu tươi chảy ra nhiều như vậy, dẫn đến sau đó thiếu máu, chóng mặt, ảnh hưởng đến toàn bộ sức chiến đấu, giữa chừng mà lại xảy ra sai sót thì thật sự là khó lường, sẽ tạo thành mối đe dọa cực lớn mà cuối cùng cũng không thể lường trước được.

Đúng vậy, chỉ riêng chuyện này, từng người từng người trong lòng đều cảm thấy vô cùng lo lắng, về tình hình cụ thể, vì sao lại kỳ lạ như vậy, những người xung quanh đều cảm thấy tốn sức trong lòng, thậm chí lo lắng.

Chương 680

Thế là trong khoảng thời gian ngắn ngủi cuối cùng, từng người một đều liên tục quay tròn tại chỗ.

Lúc này Hoắc Tú Tú mắt nhanh tay lẹ chú ý đến sự khó khăn của Anh Bàn bên cạnh.

"Anh Bàn, gã này thể trạng nhiều máu, ở đây, mau dùng hết sức đi, bởi vì bên cạnh cũng có bao nhiêu sức mạnh, bao nhiêu lực thì mau ra sức đi." Bởi vì thể trạng của Anh Bàn cường tráng hơn người bình thường, cộng thêm cân nặng cũng lớn hơn, nên máu của cậu ta chắc chắn sẽ dồi dào hơn người bình thường.

Lượng máu lớn thì chắc chắn có thể giúp đỡ lớn nhất rồi!

Anh Bàn vừa nghe xong lập tức cảm thấy không vui, rõ ràng là bị "ép buộc đạo đức".

Anh Bàn béo, đó là vì khẩu vị tốt, bây giờ bảo cậu ta trực tiếp phóng huyết thì rõ ràng cảm thấy hơi bất công.

Và cứ như thế, mọi người đều cảm thấy khó xử, thậm chí đều cảm thấy vô cùng cạn lời.

Trong lúc đó, Tô Thành đã nhìn thấy ý đồ của cả hai bên, liền nói: "Được rồi được rồi được rồi, đừng lề mề nữa.

Tình hình hiện tại là đông người đông sức mà.

Mọi người cùng làm, như vậy sẽ đơn giản hơn nhiều." Cái gọi là "đông người thổi củi lửa càng cao" quả thực không sai chút nào.

Nếu mỗi người chỉ cần phóng một chút máu thôi, thì cũng có thể thực sự đạt được lượng máu yêu cầu như vậy.

Sắp xếp như vậy dù sao cũng trực tiếp và đáng tin cậy hơn so với việc để một người liên tục tự mình phóng máu, cũng thực tế hơn, tránh sau này để một người phải gánh chịu mọi đau khổ và rủi ro to lớn.

Sau khi được Tô Thành nhắc nhở như vậy, mọi người đều gật đầu, sau đó lĩnh hội được ý nghĩa trong lời nói đó, cũng đều hiểu được sự lo lắng trong lòng Tô Thành.

Đã nói đến nước này rồi thì cũng không cần tiếp tục lãng phí thời gian nữa, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú, Anh Bàn đều lần lượt cầm dao, chuẩn bị rạch cổ tay.

Anh Bàn cũng là người từng trải qua sóng gió lớn, ai nói bình thường cậu ta nhát gan chứ?

Đứng trước sự thật vào thời khắc quan trọng, cậu ta cũng biết bây giờ không thể trốn tránh, nên ngay sau khi cầm dao liền rạch vào lòng bàn tay mình.

Sau đó nhìn vết thương, máu tươi đã trào ra, thậm chí chảy xối xả không ngừng xuống theo vị trí đầu ngón tay, nhỏ giọt xuống phiến gạch xanh lát sàn.

Hoắc Tú Tú là phận nữ nhi, cắn răng, nhíu mày, cũng rạch vào lòng bàn tay mình, sau đó siết chặt nắm đấm để tăng tốc độ máu chảy.

Chỉ có Ngô Tà, xuất thân là sinh viên đại học, lại cảm thấy đặc biệt khó xử.

Dù sao trước đây cậu ta là thiếu gia lớn của nhà họ Ngô, cháu trai của Ngô Lão Cẩu, bình thường ít phải chịu khổ chịu tội, cộng thêm Ngô Lão Cẩu lại càng cưng chiều cậu cháu độc đinh trong nhà, nên ít khi để cậu ta phải chịu thiệt thòi.

Bây giờ bảo cậu ta tự tàn, cầm dao rạch tay mình, chắc chắn

không nỡ ra tay.

Cứ rề rà mãi nửa ngày trời, vẫn không thể kiên quyết xuống tay.

Mấy lần liền cuối cùng chỉ có thể từ bỏ hết lần này đến lần khác, cuối cùng trực tiếp quay đầu đi chỗ khác.

"Ôi thôi, không được rồi, không được rồi!

Tôi thật sự không làm được!

Hay là chúng ta bàn bạc lại một chút được không?

Tôi cứ thấy đầu óc bây giờ rối như tơ vò vậy.

Mẹ kiếp, chúng ta cứ thế này mà lãng phí thời gian, thật không biết lúc đó sẽ ra sao, dù sao tôi bây giờ thật sự không thể xuống tay." Cậu ta lẩm bẩm một tràng dài lời nói, thậm chí còn không ngừng lắc đầu, cả trong lòng đều cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thế nên nói về tình hình hiện tại, cảm thấy dù có cố gắng hơn nữa cũng không còn cách nào, chỉ tổ gây thêm phiền phức cho người khác, "thêu hoa trên gấm".

Trong khi Ngô Tà còn đang do dự, Anh Bàn không nói gì, đột nhiên vung tay lên, sau đó một nhát dao rạch vào mu bàn tay cậu ta.

Nghe thấy Ngô Tà hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó máu tươi trào ra từ da thịt, chảy xối xả không ngừng.

Ngô Tà còn la oai oái: "Điên rồi, nhất định là điên rồi!

Anh Bàn rốt cuộc làm gì vậy?

Đang làm gì vậy?

Tôi đang yên đang lành, hai chúng ta không oán không thù, tại sao lại động vào tôi?" Không phải là sau một loạt sắp xếp như vậy của Tô Thành, Ngô Tà lập tức lại bắt đầu không ngừng mắng chửi đủ kiểu,

cảm thấy cả người bây giờ đều điên rồi.

Anh Bàn lại cười hì hì nói: “Lại làm gì nữa hả?

Chẳng lẽ ngay cả đàn bà cũng không bằng sao?

Làm một việc mà cứ rề rà mãi, tốn sức như vậy làm gì?

Bây giờ coi như là tăng thêm dũng khí cho cậu, để cậu thực sự có được một sự thăng hoa, thế nên cậu phải học cách cảm ơn tôi đấy.” Lời đối phương nói, nghe ra quả thật rất có lý, một tràng đạo lý nối tiếp nhau.

Khiến cho Ngô Tà nửa khắc cũng không nói nên lời, chỉ có thể im lặng đứng một bên, mặc kệ đối phương muốn làm gì thì làm.

Những lời đó sao mà trách được, đâu phải mấy câu nói tùy tiện là có thể kể lể hết.

Chương 681

Chúng ta những người trưởng thành cùng nhau phóng huyết, mau nhìn máu tươi đang chảy trên phiến đá, sau đó tràn ra bề mặt trông khá nhiều.

Tiếp đó, một hàng chữ xuất hiện trước mắt, khiến mọi người nhìn thấy vô cùng rõ ràng, đều là những văn tự giả tĩnh.

Tạo thành một số văn tự cổ đại, nên khiến Anh Bàn và Ngô Tà nhìn vào thì hai mắt tối sầm, đúng là như "người ngoại quốc xem kịch mà ngơ ngác".

"Tình hình thế nào?

Bên trong không phải có chi tiết nào bị bỏ qua rồi chứ?

Chắc chắn là vậy, chắc chắn là đã tính toán như vậy." Vào lúc này, trong chốc lát, trước mặt mọi người đều cảm thấy có chút buồn bực và toàn thân khó chịu.

Tóm lại, ngày hôm nay, vào lúc này, đều biết bên trong rốt cuộc có sắp xếp như thế nào...

Tô Thành nhìn đối phương, cũng cười ha ha.

"Tô Thành rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Tôi căn bản không hiểu nổi.

Trời ơi, cái thứ gì vậy, cảm giác như ma nói vậy, phục vụ như vậy có thể hiểu được không?

Máu tươi của chúng ta không thể chảy vô ích được chứ?

Dù sao chảy nhiều như vậy, nếu bán đi cũng được khối tiền đấy chứ?" Đúng là nhiều lời nhảm nhí thật, không có gì là không nói ra

được, chỉ có những thứ không nên nói, đặc biệt là chuyện bán máu.

Hoắc Tú Tú thật sự không nhịn được nữa, hỏi: "Chẳng phải nhà anh Bàn trước đây không bị đói kém sao, không phải từ nhỏ đã không có cơm ăn rồi sao?" Lời của Hoắc Tú Tú rất trực tiếp, thậm chí còn đưa cả suy đoán của mình ra mặt.

Anh Bàn nghe xong rõ ràng ngây người ra.

Sau đó, Anh Bàn nheo mắt trừng Hoắc Tú Tú bên cạnh nói: "Nói lời đó ra làm gì?

Cứ cảm thấy trong lời nói ngoài lời đều mang ý nghĩa khác lạ.

Có gì cứ nói thẳng, đừng có vòng vo với Anh Bàn đây, chân tôi mòn hết cả rồi." Anh Bàn cũng không phải đồ ngốc, tự nhiên có thể nghe ra tầng ý nghĩa khác mà Hoắc Tú Tú muốn biểu đạt trong lời nói của cô ta.

Hoắc Tú Tú cười khúc khích không ngừng trước mặt, nói: "Nếu nhà anh không túng thiếu, từ nhỏ không ăn no bụng thì sao lại 'ham tiền' như vậy chứ?

Trời ơi, ngay cả một chút máu cũng đòi bán, sao không đi bán thận luôn đi?" Đương nhiên, mọi người đều là bạn bè cũ, anh em vào sinh ra tử, nên nói vài câu đùa giỡn cũng không sao.

Và cũng chỉ mấy câu nói đơn giản đó cũng hiểu được.

Bị nói như vậy, sau đó, cả khuôn mặt Anh Bàn lập tức đỏ bừng, thật sự là cả khuôn mặt đỏ ửng lan đến tận mang tai.

Sao lại không nghe ra được, người ta đang ám chỉ 'ham tiền'.

Cuối cùng, Anh Bàn chỉ có thể tức giận trừng mắt trắng dã, rồi nói: "Thôi được rồi, dừng lại, dừng lại!

Lời nói có phải lời người nói không hả?

Hả?

Ai bảo là đói kém?

Tôi ham tiền sao?

Tôi chẳng qua là muốn lo xa cho mọi người thôi mà.

Nhìn xem, chúng ta đều còn trẻ, chắc chắn phải kiếm chút bảo bối đáng giá chứ." Hơn nữa, bây giờ đang ở trong lăng mộ hoàng đế, nếu tôi không cố gắng suy tính mọi mặt, thì sao xứng với việc mọi người chúng ta bận rộn tới lui như vậy, dù sao cũng gặp phải một đống uy hiếp.

Thế nên những suy tính này của tôi đều có lý do của nó, đừng có ở đây nói nhiều lời vô ích với tôi, bởi vì Anh Bàn đây trong lòng có một sổ sách cũ rồi." Anh Bàn nói rõ ràng rành mạch, từng lời từng chữ đều bày ra trên mặt.

Đương nhiên mọi người cũng có thể nhìn ra, Anh Bàn rõ ràng cảm thấy mất mặt, sau đó thấy vô cùng khó coi, nên tùy tiện nói vài câu, rồi cho qua chuyện, chẳng qua là đang tìm lý do mà thôi.

Theo một đám người lẩm bẩm oán trách về Tô Thành, cuối cùng cậu ta chỉ có thể hỏi một câu: "Được rồi được rồi, đừng có tiếp tục đùa giỡn nữa được không?

Có thời gian và tinh lực đó, chúng ta có thể mau chóng giúp đỡ được không?

Bên tôi thời gian quả thực rất gấp, mọi người mau chóng quan sát xung quanh xem có gì thay đổi không, tôi chịu trách nhiệm giải quyết." Là một hoàng tử đạo mộ, nhất định phải thông thiên văn, hiểu địa lý, thậm chí phải hiểu rõ tất cả phong thủy sư.

Mới thực sự phát triển toàn diện về đức, trí, thể, mỹ.

Khi Hoắc Tú Tú nhìn về phía Tô Thành, trên mặt tràn đầy sự sùng bái.

“Wow, thật sự rất ưu tú!

Trời ơi, ngay cả phương diện này cũng có thể phân tích ra được, những văn tự phức tạp như vậy cũng có thể giải đáp được, quả thực không phải người bình thường có thể làm được.” “Wow, chồng em thật sự rất ưu tú!

Hai người cũng nên học hỏi cho tốt đi.

Mọi người đều là người trưởng thành rồi, tại sao không thể so sánh với anh ấy chứ?

Chương 682

Nhìn xem chồng em đúng là một sự tồn tại ưu tú nhất, hãy học hỏi nhiều, nắm vững nhiều kiến thức kỹ năng đi." Cô ta vừa đi vừa lặp đi lặp lại những lời đó trước mặt, sau đó lại nheo mắt nhìn Anh Bàn và Ngô Tà bên cạnh, rõ ràng là ý họ không bằng Tô Thành.

Lời nói đơn giản trực tiếp, vòng vo tam quốc đều trở nên vô nghĩa.

Anh Bàn và Ngô Tà đều mặt đỏ bừng.

Trời ơi, trong chốc lát, khiến mỗi người đều cảm thấy vô cùng khó xử.

Anh Bàn càng ra sức biện giải: "Chị à, chị thật là biết tìm người để so sánh đó, được không hả?

Tô Thành là hoàng tử đạo mộ ngàn năm khó gặp, chúng tôi sao có thể so sánh với cậu ấy được?

Chúng tôi căn bản không cùng một đẳng cấp mà.

Xin chị đừng đùa với tôi nữa, được không?" Câu nói vừa rồi đã trực tiếp nói ra tiếng lòng thật sự của Anh Bàn, tự động nhận thua, bởi vì cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục phân cao thấp với đối phương, bởi vì so sánh như vậy ngược lại sẽ trở nên vô nghĩa.

Chỉ đơn thuần dựa vào một điểm này, và cả tình huống đó, họ thật sự đã học hỏi và lĩnh hội được chân lý bên trong.

Sau đó, mọi người đều cười ha ha ha, một tràng cười không nói nên lời.

Nói chung, chuyện này quả thực cần phải phân tích kỹ lưỡng.

Vừa đúng lúc đó, Tô Thành bên cạnh nói: "Thật là nhiều lời nhảm

nhí quá đi.

Yên tĩnh một chút đi, đừng ảnh hưởng tôi 'sáng tác'." Một tiếng quát như vậy, khiến Hoắc Tú Tú, Ngô Tà và mấy người kia đều ngớ người ra, cuối cùng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám tiếp tục nói thêm lời nào nữa.

Dù sao thì trong đội đạo mộ này, Tô Thành thực sự chiếm hơn 98% vai trò chủ chốt.

Những người khác chẳng qua là góp thêm số lượng thôi, cho dù cuối cùng gặp phải nguy hiểm hay khủng hoảng, cũng đều dựa vào một mình Tô Thành ứng phó.

Những người còn lại, ngoài việc đứng nhìn trân trân bên cạnh, căn bản không có bất kỳ khả năng nào giúp đỡ được.

Hiện tại họ đang ở trong tình thế bị động nhất.

Và trong tình huống càng như vậy, càng nên lấy sự bình tĩnh làm chủ, cố gắng hết sức.

Tô Thành lại một lần nữa kích hoạt chương trình con của hệ thống trong đầu. 【Hệ thống lập tức tìm kiếm, tôi hiện tại nhất định phải có loại kỹ năng như vậy, làm thế nào mới có thể nâng cao sức chiến đấu tổng thể? 】 【Keng!

Chương trình con của hệ thống đã kiểm tra lệnh liên quan của chủ nhân, đang tìm kiếm cho ngài... 】 【Chúc mừng chủ nhân!

Dựa trên thông tin tìm kiếm liên quan của chương trình con hệ thống, vấn đề đã được xử lý thành công, gợi ý kỹ năng liên quan.

Ngài có thể dựa vào nhu cầu cá nhân để tiến hành tải về. 】 Thế nên, trong tiếng nhắc nhở của chương trình hệ thống, trên giao diện cũng hiện ra từng cách thức thao tác, thậm chí đều được liệt kê rõ ràng trước mắt, nhìn thấy rõ.

Quái quỷ thật, thật sự không thể diễn tả bằng lời!

Trong chốc lát, Tô Thành đã cảm thấy không còn bình tĩnh nữa.

Trong tình huống như vậy, đã thực hiện đến bước cuối cùng, tìm thấy được thật sự rất khó có được.

Tô Thành cũng không tiếp tục nói nhiều lời nhảm nhí nữa, từng bước từng bước lần lượt tiến về phía trước.

Bản thân thời gian không nhiều, không đủ, vậy làm sao có thể tiếp tục chậm trễ công việc được chứ?

Thông thường, cuối cùng cũng chỉ có thể từng đợt từng đợt, lần lượt nối gót tiến lên. 【Chủ nhân, ngài có cần tiêu tốn 9999 điểm để đổi lấy kỹ năng "Siêu Họa Sĩ Cấp Tốc" không?

Thẻ trải nghiệm có hiệu lực ba ngày, sau đó mọi kỹ năng sẽ tự động bị xóa bỏ. 】 Trên giao diện trong đầu hiện ra một cửa sổ đôi, phía trên chỉ có nút "Xác nhận" và "Hủy bỏ".

Hiện tại bày ra trước mắt cũng chỉ có hai con đường để lựa chọn: hoặc là nhận nhiệm vụ, hoặc là hủy bỏ cấu hình.

Cứ thế, ngược lại lại khiến cậu ấy cảm thấy rất đau đầu.

Tô Thành trước tiên khẽ mím môi, nuốt nước bọt, sau đó cười ha ha.

Có cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian sao?

Hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Vậy nếu đã như vậy thì đừng chậm trễ công việc nữa, lập tức bắt tay vào làm đi, đối với cậu ta thì không thể chần chừ.

Chương 683

Cảm thấy cuối cùng chỉ có thể từng đợt từng đợt, lần lượt nối gót tiến về phía trước.

Cuối cùng, Tô Thành đã ở ngay trước mắt, chuẩn bị phân tích kỹ lưỡng, triển khai toàn bộ sự việc.

Nếu có thể cố gắng hết sức giải quyết với cách thức suy xét của cậu ấy, thì hãy hết sức giải quyết một số vấn đề bên trong.

Tô Thành đi bên cạnh.

Chỉ có thể theo sát từng bước, cùng mọi người nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này.

Cuối cùng, Tô Thành đầy tự tin cũng có thể lập tức nhấp vào "Xác nhận".

Hiện tại mà nói thì không còn lựa chọn hay lợi ích nào khác, dù sao đối mặt với sự sắp xếp như vậy, ngoài việc tiêu tốn điểm kinh nghiệm để đổi ra, thì còn có lựa chọn nào khác đâu?

Cuối cùng, Tô Thành lập tức nhấp vào "Xác nhận".

"Lập tức xác nhận cho tôi, tôi hiện tại nhất định phải sở hữu kỹ năng này." Tô Thành nhấp vào giao diện, một cửa sổ xác nhận hiện ra. [Đinh đông!

Hệ thống mini đang kiểm tra lệnh liên quan của chủ nhân, đã tìm kiếm thành công thông tin liên quan, đang trong quá trình khớp dữ liệu chức năng lớn.] [Chúc mừng bạn đã sở hữu thành công kỹ năng, chúc mừng bạn đã khớp hoàn tất!] Theo sau những tiếng nhắc nhở liên tục của chương trình hệ thống, một dấu tích xanh nhanh chóng hiện ra trên giao diện.

Quả thật khiến người ta không ngờ hệ thống mini lại bá đạo đến vậy.

Sau một loạt thao tác đơn giản, nhìn vào các dữ liệu tổng thể hiện ra bên trong, Tô Thành cảm thấy cả lòng mình tràn ngập niềm vui.

Đúng là một niềm vui khôn tả, thật cầu còn không được, đã vậy còn chần chừ gì nữa, phải nhanh chóng xử lý mọi chuyện thôi.

Anh ta lại bắt đầu xoa xoa tay, sau đó sải bước đi theo sát.

"Tôi chuẩn bị nhanh chóng giải quyết xong việc này, thực sự muốn cùng mọi người xử lý hoàn thiện những chuyện này." Sau khi đối thoại kết thúc, trong đầu Tô Thành nhận được một số thông tin đại khái về một loại sức mạnh.

Làm thế nào để có được lượng thông tin như vậy, làm thế nào để vẽ ra bức tranh đó một cách nhanh nhất, mô tả những thông tin được ghi lại trong các văn tự cổ bằng hình ảnh.

Dựa theo ghi chép liên quan của hệ thống Đạo Mộ, đây mới chính là chìa khóa để mở cánh cửa cổ mộ.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, tim mọi người đều đập nhanh hơn, ai nấy đều chuẩn bị sẵn sàng, cố gắng hết sức, nỗ lực gấp bội, dù sao thời gian cần chuẩn bị thực sự không còn nhiều, có tính hạn chế cực kỳ lớn.

Vì vậy, hôm nay nhất định phải tìm cách lớn nhất để giải quyết.

Hiện tại cũng không còn cách nào khác, tự mình giải quyết những chuyện như vậy, quả thật là nực cười.

Tô Thành đứng bên cạnh, khẽ lắc đầu cười nói: "Này, cứ yên tâm mà đứng đó xem đi, tiếp theo chắc chắn sẽ có phúc cho mắt đấy." Lời nói của anh ta khiến mọi người đều ngớ người ra, thậm chí ai cũng thấy mơ hồ, không hiểu ý nghĩa sâu xa trong lời nói đó.

Thế nhưng, vì Tô Thành đã nói ra, đặt vấn đề lên bàn, điều đó cũng khiến đối phương cảm thấy đặc biệt lo lắng.

Vì Tô Thành không phải là người không có năng lực, cũng sẽ không tùy tiện nói lời vô ích, nên chỉ một lát sau, mọi người lập tức hiểu ra ý nghĩa sâu xa trong lời nói của anh ta.

Suy nghĩ một lúc, đối phương cũng liên tục gật đầu nói: "À, được thôi, đã nói thế rồi thì không thể dây dưa lãng phí thời gian nữa, nói chung là chúng ta nhất định phải giải quyết xong mọi việc." Tô Thành nhanh chóng lấy ra một cây bút vẽ khổng lồ từ trong ba lô, lại hít một hơi thật sâu, nắm chặt cây bút trong tay, nhìn bức tường trước mặt, cảm thấy cả người hoàn toàn tràn đầy tinh thần, thần kinh căng thẳng.

Không chỉ vậy, tim anh ta cũng bắt đầu đập thình thịch liên hồi.

Nhưng lúc này, anh ta đã có cảm giác tim đập nhanh hơn rồi.

"Xem ra lần này không uổng công rồi, cũng đã giúp được một chút, xem ra nên chuẩn bị thảo luận kỹ càng một phen." Hiện tại, mọi chuyện thực sự phức tạp và khó khăn hơn những gì họ nghĩ, nên việc chỉ đơn phương suy nghĩ lúc này hoàn toàn không có ý nghĩa.

Nhanh chóng nhìn thấy Tô Thành thao tác như hổ, cây bút vẽ khổng lồ trong tay anh ta bắt đầu lia, lia lia trên bức tường, như một trận chém giết.

Ngô Tà và Bàn Tử ngây người đứng tại chỗ, yên lặng quan sát mà không hề phản ứng, nửa khắc cũng không hoàn hồn.

Bởi vì thao tác đỉnh cao của Tô Thành quả thật quá xuất sắc, khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng thú vị.

Thậm chí hiện tại không ai hiểu rốt cuộc đối phương đang làm gì, màn thao tác mãnh liệt như hổ đó ngược lại khiến ai nấy đều cảm thấy mơ hồ trong lòng.

Cũng chỉ đơn thuần một điểm, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Anh ấy quá xuất sắc rồi, năng lực quả thật khiến mọi người phải bội phục, thực sự xuất sắc như vậy, tại sao lại xuất sắc đến thế cơ chứ?" Sau khi nhìn thấy tình hình của Tô Thành, từng người bắt đầu cứng họng, thậm chí liên tục đặt câu hỏi, muốn hiểu rõ chân lý trong đó.

Bị mọi người hỏi han, Tô Thành cũng cảm thấy hơi ngại, sau đó chỉ cười ha ha.

"Có gì đâu, có gì đâu, hôm nay tôi chỉ đùa thôi!

Màn biểu diễn đặc sắc còn ở phía sau." Đối với Tô Thành, màn biểu diễn đặc sắc thực sự không đủ.

Khoe khoang bá đạo quan trọng nhất là phải xem có thực lực cá nhân và trình độ như vậy không.

Không lâu sau, Tô Thành thực sự đã hoàn thành màn biểu diễn, trên khắp bức tường đều là những bức vẽ hiện ra, tất cả đều là các hình thức tế lễ thời cổ đại.

Hôm nay, trên đó xuất hiện một đại điện đường khổng lồ, theo như ghi chép, hình dáng con người được tạo hình cao lớn, gầy gò, đầu to vô cùng, thậm chí chân cũng vững chãi.

Đương nhiên, đó đều là những đặc điểm nhân vật thực sự được ghi lại trên các văn tự cổ.

Chương 684

Tô Thành chỉ có thể dựa vào những đặc điểm nhân vật đó để miêu tả chân thực, chỉ có vậy.

"Tô Thành thật có tài hoa, tôi cảm thấy cậu ta tuyệt đối là một siêu họa sĩ bị nghề đạo mộ làm lỡ dở, với trình độ và năng lực của cậu ta, nếu không trực tiếp theo nghề họa sĩ, thì thật là quá đáng tiếc, bởi vì cậu ta thực sự có thiên phú rất cao trong lĩnh vực này, tôi thấy cậu ta có thể trở thành họa sĩ cấp quốc gia cũng dư sức." Lời khen ngợi như vậy cũng là một cách khen ngợi ánh mắt độc đáo của Tô Thành.

Cũng chỉ đơn thuần dựa vào điểm này, mới có thể thực sự hiểu rõ tình hình bên trong, cũng nên biết rõ nguyên do trong đó.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà đều gật đầu liên tục, đồng lòng bày tỏ sự cảm kích đối với Tô Thành, bởi vì năng lực cá nhân của Tô Thành thực sự không phải là loại có thể tùy tiện làm màu được, mà là một sự thể hiện năng lực bình thường.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, mọi người đều giơ ngón cái lên.

Tô Thành càng ung dung thong thả đi về phía trước.

Một màn thao tác bá đạo như vậy quả thật khiến mọi người đều há hốc mồm.

Bởi vì mọi người đều không thể học được, đó là một biểu hiện bình thường của trình độ siêu cao của Tô Thành.

Cuối cùng, từng người chỉ có thể từ từ chìm vào suy tư.

Không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này thì chỉ có thể tự mình chịu xui xẻo thôi.

Tô Thành dẫn theo những người bên cạnh, cũng ung dung thong

thả bước theo.

Tô Thành đi bên cạnh, nhìn quanh một lượt, cuối cùng lại chỉ có thể cười khổ.

Ai gặp phải chuyện này cũng sẽ cảm thấy rất khó xử.

Cuối cùng, Tô Thành dừng lại, cây bút vẽ trong tay anh ta cũng dừng lại, bởi vì toàn bộ bức vẽ Tam Thủy tế tự bảo điển đã hoàn thành, chỉ còn lại một nét bút cuối cùng.

Hoắc Tú Tú hỏi với vẻ thân thiết: "Tô Thành, rốt cuộc có chuyện gì vậy, có phải gặp khó khăn hay trở ngại gì không mà tự nhiên dừng lại?

Có chuyện gì thì cứ nói với mọi người đi, chúng ta cùng bàn bạc chứ không cần một mình gồng gánh như vậy, mệt lắm thật đấy." Hoắc Tú Tú rất thông cảm, đặc biệt khi thấy Tô Thành một mình tỏ ra khó xử như vậy, cô cũng bắt đầu liên tục hỏi han.

Cô cũng chỉ đơn thuần đứng trên góc độ của anh ta để xem xét vấn đề này.

Tô Thành lại cười ha ha, rồi nói: "Không có gì đâu, ha ha ha, tôi muốn các cậu chuẩn bị tâm lý đi, sắp có thể mở một cổ mộ bên sườn tập trung nhiều vật phẩm tuẫn táng đấy, các cậu chắc hẳn biết bên trong có bao nhiêu bảo bối giá trị rồi phải không?" "Tôi hỏi xem mọi người ở đây đã chuẩn bị sẵn sàng chưa nhé." Tô Thành lặp đi lặp lại những lời này, dẫn dắt mọi người.

Ai nấy đều đã đợi không kịp rồi, không biết đã chờ đợi khoảnh khắc này bao lâu, đã sớm sốt ruột đến nỗi Tô Thành cảm thấy ngại khi cứ tiếp tục trêu chọc họ.

Cũng gặp phải vấn đề hiện tại, nhất định phải để mọi người suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó bàn bạc, như vậy cũng có thể nâng cao cục diện

tổng thể, tránh gây thêm phiền phức sau này.

Vào lúc này, càng như vậy, càng nên lấy sự bình tĩnh làm chủ, tuyệt đối không thể tùy tiện xen vào.

Cuối cùng, mấy người bên cạnh cũng đều gật đầu, đại khái hiểu được chân lý trong lời nói đó.

Thật quá tuyệt vời, nói đúng ra, đó thực sự là một cách để tạo ra điểm nhấn đột phá.

Tô Thành đứng bên cạnh nhìn đối phương nói: "À, được rồi, không cần nói gì cả, hoàn toàn không cần thiết, chúng ta cứ việc ai làm nấy, một chuyện ra một chuyện.

Sau khi vào bên trong, nhất định phải chuyên chọn những thứ giá trị mà lấy, đừng lấy mấy thứ đồng nát sắt vụn về nhà đấy." Tô Thành khẽ gạch thêm một nét bút cuối cùng lên trên.

Ngay sau đó, có tiếng 'rầm rầm' vang lên, rồi cảnh tượng trước mắt hiện ra, bức tường cũng theo đó mà mở ra.

Có lẽ vì chưa từng được mở ra, nên trên đó trực tiếp rơi xuống từng mảng bụi, thậm chí cả địa động cũng rung chuyển, mọi người đứng bên cạnh càng cảm thấy chao đảo, có mấy lần suýt nữa không đứng vững được.

Tóm lại, một cổ mộ dưới lòng đất như vậy quả thật siêu hùng vĩ, khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh ngạc.

Bàn Tử liên tục xoa xoa tay, giơ ra hai chiếc rìu lớn.

Anh ta càng liên tục nín thở, chăm chú nhìn thẳng về phía trước, cố gắng kiềm chế sự hồi hộp đến mức tim đập nhanh hơn.

"Ha ha ha, tuyệt vời quá, nói thật hiện tại tôi cảm thấy vô cùng kích động, xem ra chúng ta lần này quả nhiên không phí thời gian nha,

tuyệt vời quá, thật sự quá tuyệt vời." Sau khi mọi người trò chuyện với nhau, ai nấy trên mặt đều tươi rói.

Nói vậy, thực sự là một thao tác đặc biệt hiếm có, nên trong tình huống như vậy, những người xung quanh ai nấy trong lòng đều vui mừng khôn xiết.

Hiện tại, Tô Thành ở phía trước quan sát một chút, sau đó cười, cuối cùng cánh cửa trước mặt mở rộng hơn hai mét, anh ta trực tiếp đi theo đường mộ vào bên trong.

Vừa mới vào, nhìn thấy những thứ lấp lánh bên trong, tưởng chừng như một khối gạch vàng khổng lồ.

Nhưng đợi đến khi thực sự bước vào, mới phát hiện ra hóa ra là những đồng tiền đồng cũ kỹ.

Đúng vậy, đều là những đồng tiền đồng cổ xưa bên trong, nhiều đến không đếm xuể!

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, bước nhanh như bay, ba bước gộp thành hai, trực tiếp nhảy vọt lên phía trước, thậm chí hai tay trực tiếp đặt lên mép một chiếc hộp khổng lồ.

"Ôi mẹ ơi, hóa ra đều là tiền đồng làm bằng vàng nha, tuyệt vời quá, tuyệt vời quá, chẳng có thứ gì khác, toàn là vàng thôi, thật sự kiếm đậm rồi, chỉ cần có thể vận chuyển một hòm tiền đồng này ra ngoài, thì chúng ta mấy đời cũng ăn không hết nha, ha ha ha, nhất định là cổ mộ đế vương, nhất định là cổ mộ của đế vương các triều đại." Bàn Tử không thể kiềm chế được niềm hân hoan trong lòng, thỉnh thoảng lại cười ha ha liên tục, đồng thời tim đập nhanh hơn, anh ta càng không nhịn được phải nhìn quanh vài lần.

Bởi vì trong tình huống như hiện tại, cổ mộ đế vương thực sự không nhiều, thật tốt, lại được gặp phải, quả thật vô cùng hiếm có.

Hiện tại, vấn đề cốt lõi là việc chuẩn bị cho toàn bộ cổ mộ đế vương, chu kỳ thời gian thực sự hơi ngắn.

Nhìn Bàn Tử vẻ mặt tham lam, Tô Thành tiến lên đá một cái.

Chương 685

"Đã nói với thằng nhóc cậu bao nhiêu lần rồi hả, tật cũ khó bỏ sao?" Anh ta vừa mới nói xong vấn đề cốt lõi, liền bị một câu nói đó làm cho bối rối, cũng chỉ có thể im lặng đáp lại lời của người kia.

Không còn cách nào, gặp phải chuyện như vậy thì không còn cách nào, sau khi xử lý xong mọi chuyện, nếu bây giờ nói, có lẽ thực sự cần đến khu vực điều trị và bệnh viện, v.v.

Nếu thực sự không giải quyết được, thì những ảnh hưởng nguy hiểm mà nó mang lại về sau cũng có thể thấy rõ.

Vì vậy, tình hình hiện tại đối với anh ta, trước mắt có hai con đường để lựa chọn, chủ yếu là xem anh ta sẽ giải quyết bằng cách nào.

Vì Bàn Tử đã chiếm hết một hòm tiền đồng lớn, Tô Thành, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú ở một bên không so đo tính toán, đi vào những nơi khác để tìm kiếm.

Ở vị trí căng thẳng nhất, hóa ra trên giá có đặt từng bức tranh chữ khác nhau.

Đó là một điều khiến người ta không còn bình tĩnh được nữa, bởi vì ở đó thường có những bức tranh chữ về tiền đồng cổ.

Sau khi mở ra, họ bắt đầu lục lọi, xem có thể tìm thấy tác phẩm của Đường Bá Hổ hay những bức vẽ gốm sứ Thanh Hoa trước đây hay không.

Tóm lại, những báu vật vô giá như vậy phải được mang đi.

Nhưng họ tìm kiếm một hồi, cũng không tìm thấy.

Tác phẩm của tiên sinh Đường Bá Hổ, một món trân phẩm tuyệt

thế.

Trong tình huống này, việc cứ mãi trì hoãn thời gian thực sự không phải là một sắp xếp lâu dài.

Tô Thành đứng một bên, sau khi nhìn thấy, chỉ có thể lẩm bẩm: "Khỉ thật, mộ đạo lớn thế này mà lại làm thần bí đến vậy, tại sao bên trong chỉ đặt một hòm tiền đồng cổ chứ, lẽ nào tất cả mọi người đều không kiểm soát được mà đi hết rồi sao?" Rõ ràng là không hợp lý, dù sao đây là một đội hình siêu lớn, làm sao có thể đột nhiên không còn ai chứ?

Vì vậy, lúc này, thời gian chuẩn bị là đủ.

Nhưng đúng lúc này, không biết là ai, một người lại chạy đến bên bức tường, thậm chí dùng một cây gậy gỗ nhỏ khẽ chọc chọc vào con côn trùng nhỏ màu xanh.

"Đáng yêu quá, không ngờ lại đáng yêu đến vậy, thịt trên người mập mạp thật là nhiều nha, nếu không phải là côn trùng, nếu có thể đáng yêu hơn một chút, tôi có thể không thích nó không?

Có thể không trưởng thành hơn một chút không?

Ừm." Cô bé cười khúc khích hai tiếng, sau đó tiến lên và liên tục hỏi han, muốn biết chi tiết bên trong có gì.

Nhưng dù có truy hỏi thế nào cũng không có cách nào, dù sao côn trùng mãi mãi vẫn là côn trùng, cơ bản trên người chúng chứa protein, cũng sẽ không tùy tiện nói chuyện với người.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy đặc biệt lo lắng, nếu trong tình huống hiện tại không còn lựa chọn nào, thì biết làm sao đây?

Có thể trực tiếp theo tiêu chí này, sau đó thực sự vượt qua nó được không?

Đương nhiên có cách hay, nhưng hiện thực thường tàn khốc lắm.

Nếu vấn đề không được giải quyết thỏa đáng, có thể thực sự mang lại một số phiền toái, nếu giải quyết hợp lý, thì chỉ có thể sắp xếp cách khác.

Tô Thành nhanh mắt nhanh tay chạy từ xa đến, nhìn Tô Thành một tay nắm lấy tay đối phương, rồi nói: "Xem ra suy nghĩ của cô quả thật ít nhiều vẫn còn cố chấp, vĩnh viễn không thể thực sự hiểu rõ đạo lý và chân lý trong đó, biết rõ nguyên nhân bên trong, nhất định phải để tôi dẫn dắt." "Tóm lại, bây giờ cứ trực tiếp đi theo bước chân của tôi là được rồi, hoàn toàn không cần…" Tô Thành nói đến mức đó, nhưng phần lớn những người ở đó, một mình cố chấp rõ ràng không đặt lời nhắc nhở vào trong lòng.

Hoắc Tú Tú nghe yêu cầu của Tô Thành xong, chỉ liên tục gật đầu đáp lại đủ kiểu.

"Được rồi, yên tâm đi, cứ yên tâm mà bận rộn việc của anh đi, tôi một mình có thể tự bảo vệ mình, tôi biết nên làm gì, nên làm gì và không nên làm gì, anh cứ bận việc đi, không cần chăm sóc tôi." Miệng nói không cần chăm sóc nhưng nếu cần chuẩn bị một đống đồ dùng thiết bị, thì cần phải có thời gian từ trước đó.

Vào ngày cuối cùng đó cũng thành công.

Gặp phải những chuyện phiền phức tương tự, cô bé cảm thấy khó giải quyết.

Vì đại đa số đều gật đầu đồng ý, Tô Thành cũng không dành quá nhiều thời gian và sức lực cho cô ấy, nên chỉ đơn giản chào hỏi xong rồi cầm đuốc đi về phía một đường khác để thăm dò.

"Tại sao tôi lại cảm thấy mình bị hệ thống lừa dối nhỉ, nên làm gì thì làm đó, bận rộn như vậy, tại sao bây giờ tôi lại không có cách nào

cả, lẽ nào có triệu chứng đặc biệt?" Sau đó, cô gái có chút tâm lý may mắn, cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa, rồi một tay nắm lấy con côn trùng nhỏ vào lòng bàn tay, dường như chuẩn bị chơi đùa với nó.

Nhìn thứ lông lá mềm mại đó, mọi người đều cảm thấy trái tim thiếu nữ bùng nổ, thậm chí bắt đầu liên tục reo lên, "Ôi, đẹp trai quá, ôi, xuất sắc quá." Tóm lại, đối với cô ấy, ai nấy đều có cảm giác tim đập thình thịch liên hồi.

"Ôi, thật là xuất sắc, thật là xuất sắc, ha ha ha, tôi biết mình đã không uổng công, quá lợi hại, tôi biết sau khi mang bé cưng này về nhất định có thể nuôi dưỡng lại." Cầm con côn trùng nhỏ trên tay, Hoắc Tú Tú bắt đầu cười khúc khích, tình hình theo ý cô ấy dường như chuẩn bị mang con côn trùng nhỏ đó về nuôi dưỡng riêng.

Nếu bị Tô Thành nghe thấy, chắc sẽ bị dọa đến phát điên, tức chết mất.

Khi Tô Thành, Ngô Tà và Bàn Tử đang chia nhau tìm kiếm tài vật, đột nhiên nghe thấy tiếng 'á á' thảm thiết của Hoắc Tú Tú từ phía trước, sau đó thấy tay cô run lên, cả người cũng ngồi phịch xuống đất.

Chiếc đuốc cũng rơi xuống đất.

Không chỉ vậy, cô ấy còn liên tục cau mày, nghiến răng, cố gắng kiềm chế sự đau đớn khó chịu đó.

"Á nha" một tiếng sau cũng khiến mấy người khác giật mình, thế là Tô Thành và Ngô Tà đều xông về phía trước.

"Này cô nhóc thối, đang làm cái gì đấy, làm tôi sợ chết khiếp, có chuyện gì xảy ra vậy?

Đừng có làm tôi lo lắng!" "Đúng vậy, con nhóc thối này, đang làm cái gì vậy?

Làm người ta sợ chết khiếp." Bàn Tử và Ngô Tà đều lần lượt xúm

lại gần, muốn biết nguyên nhân, tình hình cụ thể, ít nhất cũng phải biết là chuyện gì, không thể cứ tự dưng mà thảm thiết một tiếng rồi không có chuyện gì cả.

Hoắc Tú Tú nắm chặt bàn tay, nghiến răng nói: “Khó chịu!

Chương 686

Tôi khó chịu quá, tôi vừa bị con côn trùng kia cắn một miếng.” Tim Tô Thành bỗng nhiên thắt lại, sau đó lập tức tiến về phía Hoắc Tú Tú.

Tô Thành nhanh chóng chạy đến trước mặt, một tay nắm chặt cổ tay đối phương, rồi chăm chú nhìn cô gái đó, trách mắng: “Thật là điên rồ mà, không theo bên cạnh, đã dặn phải cẩn thận mà không chịu nghe, cô có biết nguy hiểm đến mức nào không?

Rủi ro lớn đến mức nào, bây giờ thì hay rồi, thật sự bị côn trùng cắn rồi.” Vừa nói, anh ta vừa cau mày, ngồi xuống, nhìn chằm chằm cô gái đó, thậm chí biểu hiện ra vẻ tức giận không thể chịu đựng được.

Bởi vì anh ta thực sự không thể kiềm chế được cảm xúc, thật là hết nói nổi.

Lúc này, mấy người bên cạnh cũng lập tức gật đầu.

Hoắc Tú Tú cũng ủy khuất ngồi xuống, nhìn vẻ mặt hiện lên một nụ cười khổ.

Cuối cùng, những người xung quanh chỉ có thể âm thầm lắc đầu nói: “Tôi cũng không dám nữa, Tô Thành, tôi thực sự xin lỗi, đã phụ lòng tin tưởng của anh, tôi… tôi thực sự không, không ngờ lại đau đớn và đáng sợ đến vậy, sau này tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Hoắc Tú Tú liên tục gãi đầu, nhìn vẻ mặt hiện lên một chút ngấn nước mắt.

Quả thật không còn cách nào, trong tình hình hiện tại, cả người tay chân.

Không hề lạnh lùng chút nào, tổng không thể cứ mãi dây dưa như vậy, nếu cứ lãng phí thời gian thì thật vô nghĩa.

Sau khi nghe những phân tích liên quan như vậy, những người xung quanh cũng đều gật đầu, cũng thực sự lặp đi lặp lại những lời đó.

Những nhân viên của các bộ phận hai bên cũng bắt đầu liên tục gật đầu.

Vậy thì thật tốt quá, như vậy cũng có thể xóa bỏ những phiền muộn trong lòng.

Tô Thành đi sang một bên, cũng dẫn theo những người bên cạnh, từng nhóm từng nhóm một lần lượt tiến về phía trước.

Điều quan trọng nhất là cần phải nhanh chóng giải quyết xong sự việc, nếu không sẽ gây ra rắc rối lớn sau này.

Sau khi đi đến bên cạnh, hai bên cũng đã gạt bỏ được những lo lắng trong lòng.

Tô Thành cũng liếc mắt một cái, chú ý một điểm.

Cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tô Thành lấy một số ba lô, dung dịch sát trùng từ chỗ Bàn Tử, thậm chí bôi lên vết thương của đối phương, lau đi lau lại nhiều lần, hy vọng có thể sát trùng trước, ít nhất cũng có thể nhanh chóng tiêu diệt một số vi khuẩn bên trong, như vậy mới có thể nâng cao khả năng miễn dịch.

Đương nhiên, yêu cầu như vậy cũng khá cao, nhất định phải cố gắng hết sức.

Vì vậy, anh ta đã thử đi thử lại mấy bước, cồn ngày xưa, vết thương ít nhiều cũng hơi đau.

Hoắc Tú Tú khẽ cắn răng, lúc này lông mày cô bé bắt đầu cau lại, cho đến khi thử lại mấy lần.

"Cô nhóc này, trông cô có vẻ đau khổ khó chịu lắm, trong tình hình hiện tại thì chắc là được rồi phải không?" Tô Thành đứng bên cạnh nhìn cô bé liên tục hỏi han, muốn biết cụ thể.

Đối phương khẽ gật đầu, ừm một tiếng, cũng không tiếp tục nói gì khác.

Cũng thực sự hoàn toàn không có sự cần thiết đó.

Chỉ cần có thể cố gắng giải quyết, thì chắc chắn là tốt nhất, nhưng thực tế lại không hề đơn giản và dễ dàng như vậy.

Nếu những chuyện này, cảm thấy đau đầu, thậm chí đều cảm thấy gần như bất lực.

Không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này cũng thực sự tương đối bị động, biết làm sao đây, nếu cứ như vậy, nhất định sẽ gây ra uy hiếp cực lớn.

Vì vậy, trong tình hình hiện tại, mọi người đều cảm thấy bất lực, bây giờ thì đau đầu rồi.

Rồi cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Bàn Tử trực tiếp tiến lên, nhìn con côn trùng nhỏ bên cạnh, liền dậm một chân lên người con côn trùng, một cú đạp xuống 'xẹp' một cái, sau đó nhìn thấy một dòng chất lỏng protein dính nhớp trực tiếp phun ra.

Bởi vì bản thân nó thuộc về trứng côn trùng, nên một cú đạp xuống trực tiếp giẫm nát bét.

Trong chốc lát, một cú đạp xuống, rồi cứ thế đứng thẳng ở đó, hoàn toàn không cho nó bất kỳ cơ hội nào để phản kháng.

Thậm chí trên mặt còn hiện lên một chút đắc ý, không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian, dù sao đã trải qua mọi chuyện rồi, thì rõ ràng không cần phải tiếp tục trì hoãn công việc.

Vì vậy, sau khi tiến lên, từng nhóm từng nhóm một lần lượt tiến về phía trước.

Theo sau một cú đạp mạnh xuống, con côn trùng nhỏ vừa rồi cũng theo đó mà trở nên hoàn toàn mơ hồ, vô tri.

Hoàn toàn không ngờ, lại đáng thương đến vậy.

Tô Thành đứng một bên nhìn thấy, cũng chỉ cười ha ha, cũng không phải là buồn cười như trong tưởng tượng.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, những nhân viên hai bên cũng một lần nữa an tâm.

Tô Thành đi đến vị trí bên cạnh, hai tay đặt ra phía sau, rồi liên tục xem xét lại, chủ yếu là để xem cụ thể có chuyện gì, cứ quanh đi quẩn lại lại một lượt nữa.

Cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng đều tiến lên, an ủi Hoắc Tú Tú đủ điều.

Chương 687

“Được rồi, được rồi, cô nhóc, đừng có áp lực tinh thần lớn đến vậy, có thể thấy là cô đã bị ảnh hưởng rồi, vậy thì cố gắng thêm chút nữa có được không?

Tốt nhất là nên bình tĩnh một lát.” Đứng bên cạnh, đối phương cũng lặp đi lặp lại những lời đó, thậm chí còn không ngừng nhắc nhở.

Vì vậy, trong tình huống này, lời nói của anh ta cũng trở nên đặc biệt an ủi và dịu dàng, hy vọng có thể khiến cô bé thực sự bình tĩnh lại, như vậy mới có thể thực sự từ từ buông bỏ những lo lắng trong lòng.

Dù sao trong lúc này không thể thực sự lấy sự bình tĩnh làm chủ, không biết sau này sẽ mang đến phiền phức gì, thực sự y hệt như trong tưởng tượng.

Nhưng hôm nay, mọi người không có cách nào khác, làm sao có thể cứ tùy tiện nói hươu nói vượn mà giải quyết được.

Vì vậy, cuối cùng, mấy người bên cạnh cũng một lần nữa gạt bỏ lo lắng.

Cuối cùng, tất cả các bên đều quay đầu im lặng.

Tôi cũng đi theo mấy người bên cạnh, từng đợt, từng đợt một lần lượt tiến về phía trước.

Vừa mới đến gần, liền chú ý quan sát một chút.

Tô Thành đứng một bên nhìn thấy cũng cười cười lắc đầu.

Hiện tại Hoắc Tú Tú lòng dạ thấp thỏm, luôn cảm thấy không có gì chắc chắn, vì không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là gì, nên trong lòng cảm thấy hoảng loạn không rõ nguyên do.

Thế là cô bé chỉ có thể quay đầu nhìn Tô Thành ở một bên, rồi liên tục hỏi: "Anh yêu à, em rốt cuộc đang gặp chuyện gì vậy, em thực sự sợ lắm, em cảm thấy mình có thể không kiên trì được nữa rồi, bây giờ trong lòng em đều hỗn loạn cả lên." Nước mắt cứ thế tuôn rơi, trong lòng đặc biệt khó chịu.

Bởi vì trong tình huống như hôm nay, nếu không nhanh chóng cố gắng kiên trì một chút nữa, thì tiếp theo có thể sẽ cảm thấy thảm hơn, thậm chí còn không thể kiềm chế được cảm xúc đau buồn đó, nước mắt cũng theo khóe mắt bắt đầu từ từ chảy xuống.

Khi Tô Thành nhìn thấy tình hình của đối phương, trong lòng anh ta cũng cảm thấy có chút tâm trạng.

Cũng thực sự không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này làm sao có thể chỉ vài câu nói là chịu đựng được.

Cuối cùng, Tô Thành ở một bên cũng chỉ có thể liên tục lắc đầu, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng vỗ vai cô ấy, an ủi vài câu đơn giản.

"Được rồi, được rồi, ý của em anh đều có thể hiểu, anh đều có thể biết, trong tình huống hiện tại tuyệt đối không thể bốc đồng, cũng đừng buồn bã, em nên bình tĩnh trước, như vậy mới có thể nâng cao cảnh giác." Trong vấn đề này, anh ta lặp đi lặp lại không ngừng những lời đó, muốn biết cụ thể tâm lý của đối phương rốt cuộc thế nào.

Sau khi nghe những lời đó, đối phương cũng ừm một tiếng gật đầu, sau đó từ từ cắn răng cố gắng kìm nén chuyện trong lòng.

Nếu có thể cố gắng hết sức xóa bỏ những phiền muộn trong lòng, thì mọi chuyện đều có thể giải thích, tránh mang đến phiền phức vô tận sau này.

Đương nhiên, hiện tại làm sao có thể tùy tiện nói vài câu là giải

quyết được.

Nếu tôi không làm rõ, thì sau này không biết sẽ mang đến rắc rối lớn đến mức nào.

Cuối cùng, từng nhóm từng nhóm một lần lượt tiến về phía trước.

Tô Thành đứng bên cạnh nhìn đối phương, cũng chỉ có thể sau đó lắc đầu, liên tục cười mà không nói gì.

Nói nhiều ngược lại cảm thấy vô nghĩa, thậm chí sẽ mang lại phiền phức, không phải là tự gây phiền não sao?

Cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Mọi người xung quanh đều vô cùng yên tĩnh.

Tô Thành đứng một bên nhìn đối phương, rồi nói: "Yên tâm đi, bây giờ chúng ta cứ xem kết quả thôi, khi chưa xảy ra bất trắc thì mọi chuyện đều không tốt, bất kể sau này có tôi ở đây, em nghĩ tôi có thể bị dọa sợ sao?

Yên tâm đi, cứ yên ổn ở một bên chờ là được rồi." Cũng trong tình huống như vậy, mạch suy nghĩ giữa hai bên đều được điều chỉnh rõ ràng, thậm chí có thể khiến đối phương biết rõ sự tình cụ thể.

Nếu không giải quyết được, thì chỉ có thể tự mình chịu xui xẻo, biết làm sao đây, loại vấn đề này thực sự không phải người bình thường có thể lý giải.

Vì vậy, trong tình huống này, từng nhóm từng nhóm một lần lượt tiến về phía trước.

Hoắc Tú Tú cũng chỉ có thể ừm một tiếng gật đầu, bởi vì lời nói của Tô Thành rõ ràng là mơ hồ, không đưa ra một câu trả lời trực tiếp.

Nhưng cũng không còn cách nào, dù sao lời đã bày ra trước mắt rồi, dù có đi nữa cũng không có ý nghĩa, nên cuối cùng cô bé đành khẽ

nuốt nước bọt, giấu tất cả mọi chuyện vào trong lòng, không dám tiếp tục nói gì khác.

Bây giờ những lời vô nghĩa này căn bản không có ý nghĩa, ngược lại sẽ khiến mọi người cảm thấy khó xử.

Bây giờ thà gây thêm phiền phức, chi bằng ngoan ngoãn im miệng, như vậy cũng tránh được một số rắc rối sau này.

Cuối cùng, cô bé đành chìm vào suy tư khi tâm trạng bình tĩnh, chủ yếu là muốn biết rõ bên trong rốt cuộc có những chi tiết gì, v.v.

Bởi vì lúc này, ít nhiều cả người đều bị phiền muộn bao trùm.

Dù sao trong tình hình hiện tại làm sao có thể tùy tiện nói vài câu là giải quyết được, căn bản không cần thiết, cho nên, lúc này, nhất định phải lấy sự bình tĩnh và an toàn làm chủ.

Đứng một bên, từng người đều có tâm thái bình tĩnh, bây giờ thì xem bước tiếp theo cụ thể có sắp xếp thế nào.

Tô Thành đứng bên cạnh cũng liếc mắt nhìn đối phương.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh, Tô Thành cũng chỉ có thể một lần nữa gạt bỏ chấp niệm và khó khăn trong lòng.

Vì vậy, bây giờ nói nhiều hơn nữa, ngược lại không có ý nghĩa lớn.

Chương 688

Ngược lại cảm thấy như đang cố ý tìm kiếm sự kích thích vậy, thực sự không cần thiết.

Hoắc Tú Tú cuối cùng cũng chỉ có thể chìm vào suy tư, sau đó liên tục suy tính!

Trong tình huống hiện tại, giai đoạn đặc biệt ắt phải được đối xử đặc biệt, vấn đề cụ thể cần được phân tích cụ thể.

Cứ như tình hình hiện tại thì nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể thật sự chậm rãi đặt phiền muộn trong lòng xuống.

Còn tôi, cũng chỉ có thể chăm chú xắn tay áo, chuẩn bị nhanh chóng tìm cách giải quyết những việc này, không cần tiếp tục trì hoãn thời gian.

Dựa theo tình hình hiện tại, quả thực thời gian không còn nhiều, tất cả nhất định phải thực hiện kế hoạch nhanh chóng.

Mọi người hết đợt này đến đợt khác, lần lượt xúm lại gần phía trước.

Thậm chí xung quanh cũng trở nên yên tĩnh hơn.

Tô Thành đứng một bên quan sát một lúc, ánh mắt liếc qua chú ý mọi thứ, ánh mắt hắn thật sự thu lại, mọi thứ đều đã rõ ràng.

Thế nhưng vừa mới bận xong chuyện của Hoắc Tú Tú, đột nhiên Ngô Tà bên cạnh không biết tại sao lại la lên, thậm chí không ngừng dùng giọng điệu gấp gáp nói: “Nhanh nhanh nhanh, mau mau giúp đỡ, mau giúp đỡ!

Hết hồn rồi, chuyện gì thế này?

Đáng sợ quá, mẹ ơi, tôi cảm thấy bây giờ sắp phát điên rồi, là cái gì vậy?"Cũng chính vào lúc này, Ngô Tà cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí giọng nói cũng đứt quãng, tay chân càng thấy lạnh buốt.

Bởi vì hoàn toàn không ngờ lại xui xẻo đến vậy, nên trong chốc lát, trong lòng hắn cảm thấy hoảng loạn không rõ nguyên nhân, căn bản không biết rốt cuộc là chuyện gì, rốt cuộc phải làm sao?

Mọi người vừa nghe thấy những lời lộn xộn đó, lập tức hiểu ý hắn, thế là đều đồng loạt quay đầu nhìn về hướng hắn đang chú ý.

Cuối cùng tất cả ánh mắt đều khóa chặt trên người hắn.

"Ôi trời, đừng có dọa người vậy chứ, rốt cuộc là cái gì, mau nói rõ ràng đi, lẽ nào bên trong nhất định có chuyện gì đó không ổn sao?

Chuyện gì thế này?

Chúng ta có thể suy nghĩ kỹ lại xem sao không?"Mọi người tiến lại gần, cũng chỉ có thể liên tục xúm về phía trước, bây giờ cứ lặp đi lặp lại những lời đó, biết được tình hình cụ thể, ít nhất cũng có thể hỏi rõ ràng, hiểu rõ chân lý trong đó.

Tổng không thể chỉ nói qua loa vài câu, tùy tiện dùng vài câu vô nghĩa để đối phó.

Vậy thì bây giờ, nhất định phải tìm mọi cách để làm rõ mọi vấn đề.

Sau khi được phân tích, Ngô Tà cũng chỉ đành liên tục gật đầu.

Nhìn càng lúc càng nhiều những con sâu trắng từ khe hở bò ra, thậm chí từng chút từng chút chậm rãi tiếp cận mắt, nhìn chúng sắp dán sát vào mắt, không khéo mọi người sẽ bị vây khốn, phải làm sao đây, đã vượt quá khả năng chịu đựng bình thường rồi.

Cũng trong tình huống như vậy, mọi người liên tục lùi về phía sau,

để giữ một khoảng cách an toàn hơn.

"Tô Thành, phải làm sao đây, thật sự dọa chết người rồi, chúng ta cứ thế này mãi cũng không phải cách, cậu xem xem có cách giải quyết nào khác không."Đứng bên cạnh, hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn Tô Thành, và lặp đi lặp lại lời nói đó, ít nhất cũng biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, như vậy mới có thể thật sự nói rõ ràng mọi chuyện, tránh lúc đó gây ra vô vàn phiền phức.

Rõ ràng Ngô Tà và Anh Bàn đều hoảng loạn, bây giờ cả đầu óc đều rối loạn, sau này căn bản không biết phải làm sao, bởi vì tình hình hiện tại không khéo, có lẽ sẽ gặp xui xẻo, lúc đó thậm chí còn phải bỏ mạng.

Cho nên bây giờ, mọi người đều đang nghĩ phải làm sao, làm thế nào mới có thể giải quyết được chuyện này.

Nếu không giải quyết được, những phiền phức sau này cũng không thể lường trước, mối đe dọa gây ra càng khiến đối phương cảm thấy bi thảm.

Cũng chính lúc này, nói cách khác, chỉ có thể tìm mọi cách để giải quyết những phiền phức này, xử lý những vấn đề này.

Sau khi nghe đối phương nói một tràng vô nghĩa, Tô Thành cũng quay đầu bước tới trước, và chỉ chăm chú nhìn bằng một ánh mắt, tập trung quan sát.

Nói nhiều cũng vô nghĩa.

Cuối cùng chỉ hơi lắc đầu.

"Có gì đáng sợ đâu chứ, đừng quên, hôm nay tôi đứng đây, có tôi ở đây thì không có bất ngờ nào cả, tôi rất hài lòng, hôm nay tôi có thể đảm bảo mọi chuyện đâu vào đó."Tô Thành đứng một bên đã bắt đầu liên tục vỗ vào người, thể hiện khả năng cá nhân của mình, nhân cơ

hội này để thể hiện trình độ tổng thể, ít nhất cũng có thể khiến đối phương thật sự hiểu rõ điều đó.

Như vậy thì cũng sẽ hiểu rõ ý nghĩa trong đó.

Tổng không thể cứ dây dưa nói nhảm mãi, nếu không thì sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Cho nên bây giờ, nhất định phải liên tục nhắc nhở nâng cao cảnh giác, luôn kiên trì như một.

Và lúc này, mấy người bên cạnh đều lần lượt gật đầu, sau đó hết đợt này đến đợt khác lần lượt xúm về phía trước.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, mọi người cũng đồng thời đặt chấp niệm và chuyện trong lòng xuống.

Tô Thành đứng một bên còn khoa trương hơn, chỉ cười mà không nói.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, nói nhiều cũng vô nghĩa, thật sự sẽ khiến mọi người cảm thấy vô tri, tóm lại là có thể tìm mọi cách để giải quyết mọi vấn đề, như vậy mới có thể điều chỉnh tư duy rõ ràng.

Nhưng trong tình huống này, một nhóm người không hề đơn giản như vậy.

Không.

Chương 689

Cuối cùng xung quanh yên tĩnh trở lại.

Tô Thành nhìn lướt qua mọi thứ trước mắt, ánh mắt liếc qua chú ý mọi thứ.

Hắn thật sự không tin, nếu ngay cả chút năng lực cũng không có, chẳng phải sẽ bị người khác cười sao.

Bây giờ vấn đề không phải là những con sâu này, những con sâu sau khi bò ra từ khe hở, từng con từng con chậm rãi tiếp cận, thậm chí sau một loạt tiếng 'phốc phốc' nhảy nhót, tất cả đều rơi xuống trước mặt.

Thậm chí vào phút cuối cùng, hắn phát hiện những con sâu giũ mình, lại xảy ra một chuyện khiến người ta cảm thấy khó tin, đó là sự biến đổi ngược lại của chúng.

Bởi vì vào phút cuối cùng, hắn phát hiện một loạt những con sâu giũ mình lại đứt thân, sau đó chuẩn bị bay lên cao.

Điều này khiến mọi người cảm thấy hơi ngơ ngác, thậm chí sau một loạt quan sát, còn tưởng mình nhìn lầm, thế là bắt đầu không ngừng dụi mắt.

Cho nên lúc này, mọi người cũng chỉ có thể từng đợt từng đợt cẩn thận quan sát, xem rốt cuộc là chuyện gì.

"Trời ơi, cái tình huống gì thế này?

Không đúng, không bình thường, chuyện gì vậy?"Vẫn ở đó, mọi người lặp đi lặp lại những lời đó, thậm chí không ngừng dụi mắt, muốn biết rõ nguyên nhân cụ thể.

Ít nhất cũng có thể hiểu rõ chân lý trong đó, nhưng nhất thời lại

không thể mò ra manh mối.

Rõ ràng là kỳ lạ rồi, ngày qua ngày căn bản không thể nắm bắt được quy luật.

Bây giờ cuối cùng cũng chỉ có thể liên tục quan sát, nhất định phải suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc là chuyện gì.

Ít nhất cũng có thể thật sự hiểu rõ chân lý trong đó, biết rõ bên trong rốt cuộc là gì.

Tô Thành đứng một bên nói: "Mọi người nhất định phải cẩn thận, nếu không nhầm thì có lẽ chúng sắp phá kén thành bướm, cuối cùng sẽ tấn công tôi, điều đó tuyệt đối không thể tránh khỏi."Bây giờ thời gian chuẩn bị thực sự không còn nhiều, Tô Thành càng nắm chặt hai tay, trừng mắt nhìn về phía trước, chỉ cần xung quanh có một chút dấu hiệu thay đổi, hắn có thể lập tức dùng cách tốt nhất để giải quyết như một trận chiến.

Cho nên bây giờ, rõ ràng đã biết tình hình, thậm chí nắm chặt nắm đấm, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng toàn bộ thực lực.

Cho nên trong tình huống như vậy, cả người đều có cảm giác tim đập nhanh.

Tô Thành càng nhếch mép cười không ngừng.

"Ha ha ha, nói rồi mà, có phải nói nhảm liên miên không."Tô Thành đứng một bên nhếch mép, hi hi ha ha cười không ngừng.

Cũng trong tình huống như vậy, khiến mọi người cảm thấy vô cùng bị động, chỉ có thể liên tục lùi về phía sau, và cố gắng hết sức để nhanh chóng loại bỏ một loạt các mối đe dọa liên quan.

Nếu không, những phiền phức sau này sẽ không thể lường trước.

Cho nên bây giờ, mọi người trong lòng đều cảm thấy rất phấn

chấn.

Không còn cách nào, thời gian chuẩn bị thực sự không còn nhiều.

Gần như giống hệt như Tô Thành đã đoán, vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn, sau đó nhìn thấy một đám sâu bọ trực tiếp hóa thành bướm, và những thứ giống như côn trùng nhỏ vô dụng khác, sau đó tiến về phía một hướng nào đó.

Vì có rất nhiều sâu bọ, nên một số côn trùng nhỏ cũng tràn ngập khắp nơi, từng đợt một kết thúc, khí tức tiến về phía trước, cảm thấy vô cùng sắc bén.

Cũng chỉ trong chốc lát, đã khiến mọi người cảm thấy hơi hoa mắt, thậm chí còn cảm thấy một trận choáng váng đầu óc.

"Trời ơi, rốt cuộc là tình huống gì?

Không đúng chút nào, hoàn toàn không đúng, chuyện gì thế này?""Tô Thành, mau nghĩ cách, mau nghĩ cách đi, cậu là trụ cột, là chỗ dựa của tôi đó, nếu không cho một ý kiến, chúng tôi thật sự không biết phải làm sao!"Vì có nhiều côn trùng bay như vậy đang tiến về phía trước, nên mọi người đều hoàn toàn hoảng loạn đội hình, chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ Tô Thành.

Mọi người biết bây giờ ngoài Tô Thành ra, những người khác căn bản không có năng lực tiếp tục giúp đỡ, cho nên bây giờ, trong chốc lát, trong lòng cảm thấy sốt ruột như lửa đốt.

Sau khi được đối phương liên tục nhắc nhở, ánh mắt Tô Thành cũng hơi liếc qua, chỉ chăm chú quan sát, chú ý mọi thứ xung quanh.

Cuối cùng chỉ hơi mím môi cười nói: "Vậy được, đã như vậy thì đứng một bên nhìn rõ đi, ha ha, Tiểu gia đây thật sự không tin, nếu ngay cả chút năng lực cũng không có, sau này còn làm màu gì nữa?"Sau đó Tô Thành một tay cầm lấy bình thuốc màu xanh bên

cạnh, thậm chí tay kia còn lấy ra một cái bật lửa.

Vì đã biết có nhiều côn trùng như vậy, nhất định phải dùng lửa để đốt.

"Mấy con thi miết con hôm nay có thể chạm vào tôi sao?

Vậy thì các ngươi sẽ xui xẻo một trận rồi, ha ha, đã như vậy rồi, thật sự cho rằng có thể chạy thoát sao?

Thật sự nằm mơ đi, bởi vì hôm nay chạm vào tôi chỉ có thể chờ chết."Vừa dứt lời, Tô Thành trực tiếp ném cái chai nhỏ trong tay ra, một tiếng 'phốc', cả cái chai trực tiếp vỡ tan tành, sau đó chất lỏng dễ cháy đó trực tiếp văng tung tóe khắp nơi.

Không chỉ vậy, Tô Thành còn châm lửa bằng bật lửa, sau đó trực tiếp đốt cháy chất lỏng dễ cháy dưới chân.

Cuối cùng, một tiếng 'hú' lớn, một loạt lửa trực tiếp bùng cháy dữ dội, thậm chí nhìn thấy khói cuồn cuộn, càng bốc lên nghi ngút xung quanh!

Một trận khói cay nồng, khiến mọi người căn bản không chịu nổi, chỉ có thể liên tục dùng tay che mũi miệng, thậm chí không ngừng ho khan.

Khói cuồn cuộn cay nồng như vậy khiến mọi người hoàn toàn không chống đỡ nổi, thậm chí có người còn sắp thở không ra hơi.

Bởi vì sức cay nồng của khói cuồn cuộn, khiến mọi người chỉ có thể liên tục lùi về sau, may mắn là bây giờ dùng cánh tay che mũi, sau đó quay đầu đi, cũng để ngăn nước mắt tiếp tục chảy ra.

"Bình tĩnh một chút, bình tĩnh thêm chút nữa, mọi người kiên trì đi, nhất định phải giữ bình tĩnh.

Chương 690

Thật ra bây giờ chúng ta quả thực cần phải bình tĩnh thật tốt, không ngờ lại trải qua chuyện này, quả thực phiền phức.”Vẫn ở đó, mọi người lặp đi lặp lại những lời đó, để xem cụ thể có thể kiên trì được bao lâu.

Chỉ cần có thể thể hiện bản lĩnh thật sự, thì nhất định có thể quyết chiến với Tinh Vũ Môn.

Sau một trận lửa dữ dội, một đám sâu bọ thật sự bị đốt cháy xèo xèo, cả giữa đường hầm mộ đều tràn ngập mùi cháy khét cay nồng như vậy.

Đương nhiên cũng có một số phiêu trùng thoát khỏi biển lửa, tiếp tục bay về phía Tô Thành.

Anh Bàn tương đối điên cuồng, cầm ngọn đuốc trong tay bắt đầu liên tục vung vẩy sang trái phải.

“Mấy con rùa con chết tiệt kia cút đi, mấy con rùa cháu kia, đừng có lại gần hôm nay, ông đây nhất định phải giết chết các ngươi.”Thế nhưng Anh Bàn càng lúc càng điên cuồng cầm ngọn đuốc trong tay bắt đầu liên tục vung vẩy, muốn mạnh mẽ đánh lùi tất cả phiêu trùng.

Bởi vì lúc này mọi người đều biết những phiêu trùng này không thể tiến lên được, nếu không thì e rằng sự an toàn của họ khó mà đảm bảo.

Sự thật chứng minh cách làm của Anh Bàn là đúng, bởi vì sau một loạt ngọn đuốc như vậy, những phiêu trùng này đều bị ép lùi, không còn đường lui nào.

Mọi người đã tốn công sức như vậy trong một khoảng thời gian

dài, nhưng bây giờ vẫn không có chút tác dụng nào, thậm chí trong tay cũng không có chút thông tin nào, khiến người ta lại cảm thấy đau đầu.

Tô Thành đứng bên cạnh cũng chỉ hơi lắc đầu, sau đó nhìn mọi thứ xung quanh, thậm chí cả ánh mắt cứ thế tùy ý thu lại, quan sát tất cả.

Quan trọng nhất là xem xét rốt cuộc là tình huống gì, sau đó mới có thể mò ra một số quy luật và chi tiết trong đó.

Dù sao thì bây giờ, giai đoạn đặc biệt chắc chắn phải được đối xử đặc biệt.

Tương tự sau khi phân tích, mấy người khác bên cạnh cũng đều lần lượt gật đầu.

Cuối cùng từng bước từng bước lần lượt tiến về phía trước.

Vừa đi đến bên cạnh, Tô Thành đã chú ý đến vị trí phía trước nhất, thậm chí trên mặt còn lộ ra nụ cười.

"Cũng được đấy Anh Bàn nhóc con, đúng là có hai ngón nghề, được được được, không hổ danh là bạn đồng hành đạo mộ của tôi, xem ra trước đây tôi không nhìn lầm người, biểu hiện của nhóc con khiến tôi vô cùng hài lòng."Nhìn thấy một loạt thao tác bá đạo của Anh Bàn, Tô Thành hài lòng gật đầu, thậm chí vỗ nhẹ vào vai nhóc con, còn giơ ngón cái liên tục khen ngợi.

Cho nên trong mắt Tô Thành, Anh Bàn quả thực có thể thể hiện được, bởi vì trong màn thể hiện vừa rồi, đủ để nhìn ra thực lực và trình độ tổng thể của đối phương.

Sau khi Tô Thành khen ngợi như vậy, Anh Bàn tự mình cảm thấy cả khuôn mặt đỏ bừng, thật sự cảm thấy ngại ngùng.

Hắn căn bản không ngờ Tô Thành lại khoa trương đến vậy, trực

tiếp nói ra câu đó.

Vậy thì bây giờ, cần khen thì khen, cần nói thì nói, hắn cũng chỉ đành khẽ nuốt nước bọt, hắc hắc hắc, cười không ngừng!

"Đâu có đâu có, ha ha ha, những cái này đều là việc nên làm, nên làm mà."Đối phương hi hi ha ha nói hai câu, sau đó gãi đầu cảm thấy cả khuôn mặt đều đỏ ửng.

Tô Thành thì trực tiếp lườm nhóc con, đúng là không hề khách khí với người da trắng béo ú này.

Ngô Tà nhìn thấy nhiều côn trùng như vậy, cảm thấy cả người mắc chứng sợ lỗ thủng sắp phát tác, cuối cùng chỉ có thể đáng thương hỏi: "Sư phụ, hai vị sư phụ, mau nghĩ cách, chúng ta phải làm sao đây?

Cứ thế này mãi cũng không phải là kế lâu dài, tôi không thể bị mấy con phiêu trùng nhỏ này đùa chết chứ, nhất định phải có một ý kiến mới được!"Nhìn những phiêu trùng nhỏ này thật sự rất ghê tởm, nếu không nhanh chóng nghĩ cách, e rằng sau này sẽ chết thảm.

Vậy thì thật sự không cam lòng chút nào, cứ thế này, cuối cùng có lẽ thật sự không còn đường phản kháng.

Nghe những lời như vậy, Tô Thành đầu tiên sững sờ, sau đó cả cái trán như có điều gì đó được khai sáng, đang suy nghĩ về sự sắp xếp của đối phương.

Mọi người đã suy nghĩ xong, những chuyện này không cần phải trì hoãn nữa, nhất định phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên cuối cùng đều lần lượt gật đầu, hết đợt này đến đợt khác, lần lượt xúm về phía trước.

Sau khi đi đến bên cạnh, Tô Thành cũng chỉ liếc mắt nhìn, chú ý mọi thứ xung quanh.

“Không cần thiết phải tiếp tục trì hoãn thời gian nữa, làm xong rồi.”Tô Thành đứng một bên cũng vỗ ngực cam đoan, thậm chí vỗ nhẹ vào vai đối phương.

Không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian, nhất định phải tận dụng những gì đang có, quả thực thời gian ngắn ngủi, năng lượng cần tiêu tốn cũng thực sự ít.

Và hôm nay, nếu nói theo tư duy này, thời kỳ đặc biệt nhất định phải được đối xử đặc biệt.

Sau khi mọi người xung quanh nghe xong, cũng đều lần lượt gật đầu hiểu ra chân lý trong đó.

Nhưng thật là tốt quá, cứ nói qua nói lại như vậy, cả hai bên đều đã nâng cao sức chiến đấu của mình.

Tô Thành lúc này nói: “Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy kỳ lạ sao?

Ban đầu ở đây lâu như vậy vẫn không thấy những con phiêu trùng này, nhưng bây giờ thì hay rồi, vừa mới giẫm chết một con thì lại xuất hiện cả một đống như vậy, tôi cảm thấy bên trong có thể có một mối liên hệ nào đó mà không ai biết.”Cũng gần như trong nháy mắt, Tô Thành đã biến thành Sherlock Holmes, thậm chí vuốt cằm, cả khuôn mặt hiện lên một vẻ kỳ lạ.

Rõ ràng, trong lòng ít nhiều đã có một số suy đoán tương ứng về chuyện này.

Bây giờ không có phân tích chi tiết hơn, nên chỉ có thể đơn giản suy đoán những lo lắng và phiền muộn trong lòng.

Còn về việc bên trong rốt cuộc có những điều kỳ diệu đặc biệt nào, thì bây giờ nhất thời không tiện nói.

Cho nên bây giờ, cũng chỉ có thể cố gắng hết sức suy nghĩ mà thôi,

chỉ vậy mà thôi.

Sau khi nghe một loạt trao đổi giữa hai bên, mọi người xung quanh cũng đều lần lượt gật đầu.

Chương 691

Ôi chao ôi chao, hay quá, hay không tả xiết.

Ngô Tà và Anh Bàn đều gật đầu đồng tình với suy đoán của Tô Thành.

Trong lúc mọi người đều cảm thấy đau đầu và bối rối, đột nhiên Ngô Tà đang im lặng đứng một bên lại đột nhiên mở miệng nói: "Xung quanh có một kẻ lãnh đạo nào không, chuyên môn phụ trách điều khiển những phiêu trùng này, dù sao trước đây đối với một số đàn sói cũng có những thiết lập tương tự, đều có một mối liên hệ nào đó."Nhóc con vừa nói vừa vuốt cằm, thậm chí nhìn cả khuôn mặt đều nở một nụ cười kỳ lạ.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, dường như ít nhiều trong lòng đã có một số suy đoán, thậm chí không ngừng hỏi han những người xung quanh.

Vừa nghe những lời này, mọi người xung quanh lập tức sững sờ, sau đó từng người một đều có chút câm nín lườm nhóc con một cái thật lớn.

Tên này đúng là một nhân tài, trời ơi, đơn giản là một kẻ siêu kỳ quái.

Lại có thể tìm kiếm vua lãnh đạo trong số những phiêu trùng, chẳng khác nào đang đùa giỡn.

Anh Bàn còn chưa nói gì, lập tức phủ nhận lời nói đó.

"Ngô Tà!

Đừng có nằm mơ giữa ban ngày, nhìn là biết bình thường không có kiến thức cơ bản, bây giờ lại bắt đầu nói huyên thuyên linh tinh ở

đó rồi, tôi thấy cậu chẳng có chút hứng thú nào cả.”Theo ý của Anh Bàn, Ngô Tà chẳng khác nào đang nói bừa, đương nhiên rồi, hoàn toàn không có bất kỳ giá trị tham khảo nào.

Nhưng cố tình người em trai bên cạnh lại không muốn nói nhảm ở đó.

Ngô Tà càng không ngừng lặp đi lặp lại lời nói: “Có ý gì chứ, không phải cố ý làm khó tôi, khiến tôi không xuống đài được sao, tôi nói cho cậu biết, hôm nay chúng ta nhất định phải nói rõ ràng, cậu rõ ràng là cố tình gây sự, tôi đã nói rõ rồi, bản thân chúng có một mối liên hệ nào đó, không tin thì cứ xem đi, dù sao thì chúng ta đoán vậy.”Cũng chính vào lúc này, đối phương cũng lập tức xác định lập trường, sau đó nói rõ ràng tất cả lời nói, thậm chí cả người rõ ràng trực tiếp vượt quá thực lực, biết rõ ràng sự sắp xếp cụ thể bên trong càng đơn giản hơn.

Cho nên bây giờ, phân tích vấn đề cụ thể, chỉ có thể sắp xếp lại từ đầu.

Đúng lúc này, mọi người xung quanh cũng đồng thời bắt đầu liên tục suy nghĩ.

Như vậy, mọi người xung quanh cũng đều lần lượt gật đầu.

Tiến đến trước mặt, Tô Thành nhìn đối phương nói: “Đừng, gợi ý của Ngô Tà, tôi thấy có thể xem xét.”Anh Bàn tưởng mình nghe nhầm, cả người đều sững sờ nửa ngày không phản ứng, hắn bây giờ không quên một lần nữa trừng mắt nhìn Tô Thành bên cạnh, bây giờ cứ lặp đi lặp lại.

“Cậu đang đùa tôi đúng không?

Nếu không thì sao lại nói ra những lời không đáng tin cậy như vậy chứ, không phải là thật đấy chứ?

Mẹ kiếp, cũng hơi quá đáng rồi đấy, tôi luôn cảm thấy vô cùng không đáng tin.”Cũng chính lúc này, Anh Bàn bắt đầu lặp đi lặp lại những lời đó trước mặt, thậm chí cả khuôn mặt đều hiện lên một vẻ bối rối.

Bởi vì lúc này Anh Bàn cảm thấy những lời nói và suy nghĩ của Tô Thành thật sự khó hiểu, nên cảm thấy cả đầu óc hỗn loạn.

Tô Thành lại ha ha cười một tiếng, lắc đầu nói: “Có thể tôi đang đùa cậu, cũng không có tâm tư và cách nói như vậy, tôi nói cho cậu biết, đã bày tỏ rõ ràng rồi, vậy thì có nguyên nhân, có lý có cứ, còn về nguyên nhân rốt cuộc là gì, thì hãy tự mình cân nhắc đi.”Chỉ vài câu nói đơn giản, Tô Thành đã làm rõ bản chất ý nghĩa trong đó, cũng thật sự có thể khiến đối phương hiểu rõ nguyên do thật sự bên trong.

Cuối cùng Anh Bàn cũng chỉ đành cười khổ gãi gãi đầu, sau đó nhìn thấy vẻ ngượng ngùng đó.

Lời đã nói rõ ràng rồi, lại còn rõ ràng đến vậy, cảm thấy bây giờ cứ tiếp tục kiên trì suy nghĩ, thì cũng không còn ý nghĩa gì khác.

Cho nên cuối cùng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Tô Thành bên cạnh, sau đó cười khổ liên tục.

Quả thực gặp phải chuyện này, cũng thật sự cảm thấy cả tư duy càng trở nên hỗn loạn, không còn cách nào.

Cuối cùng cũng chỉ đành một mình rơi vào trầm tư.

“Được được được, lời nói quả thực không có sai sót, tôi đã hiểu rồi.

Phải làm sao đây?

Phải đến đâu để tìm cái gọi là vua phiêu trùng?”Nhưng bây giờ Anh Bàn vẫn luôn kiên trì quan niệm và cách nhìn đó, nhất định phải nhanh chóng thực hiện sự sắp xếp của mình, như vậy mới có thể thật

sự tìm kiếm cái gọi là vua phiêu trùng, tìm kiếm mấu chốt bên trong.

Bây giờ tất cả những phiêu trùng nhỏ đều giống hệt nhau, biết phải tìm vua phiêu trùng ở đâu chứ, thật sự là không có manh mối.

Nhìn đối phương một chút hoang mang tiến lên, Tô Thành lúc này cũng cười ha hả nói: "Vậy là cậu không hiểu rồi phải không, tôi nói cho cậu biết, đối với tôi mà nói cũng chỉ đơn giản tùy tiện làm hai ba cái mà thôi."Vẫn chưa tiếp tục làm màu, hắn chú ý mọi thứ xung quanh, dồn toàn bộ ánh mắt vào đàn phiêu trùng nhỏ đang bay, bắt đầu quan sát kỹ một lúc.

Sau khi quan sát một hồi lâu, lập tức ánh mắt hắn thu lại, ôi trời, lập tức cảm thấy sau khi quan sát kỹ lưỡng, đã chú ý đến một điểm.

Trong khoảnh khắc đó, cảm thấy cả người đều tinh thần phấn chấn, thật sự là 'đi mòn giày sắt không tìm thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công'.

Ở vị trí dưới cùng của những phiêu trùng nhỏ đó, lại nhìn thấy một cái trứng côn trùng khổng lồ, đang từng chút từng chút bò ra ngoài, nhìn cái đầu của trứng côn trùng, gần như to bằng nửa cái thùng nước.

Cả cái đầu to cổ quái, trông đặc biệt có duyên, khiến những người nhìn thấy không kìm được, phải nhìn kỹ thêm hai cái.

Trong khoảnh khắc đó, không kìm được bắt đầu khoe khoang một trận.

"Cái đó cứ quản lý bá đạo như vậy đi, đó hẳn là vua phiêu trùng, ha ha ha, tôi biết nhất định có thể tìm thấy."Cũng chính lúc này Tô Thành biết, đã tìm thấy vua phiêu trùng, chỉ mong không thể tiếp tục lãng phí thời gian như vậy nữa, nhất định phải nắm bắt thời gian, cơ hội khó có được, thế là hắn lập tức giơ tay lên, sau đó lấy ra thực lực

thật sự của mình tiến về phía trước, trải một tấm vải ra trước mặt, và lớn tiếng hô lên: "Vua phiêu trùng của tôi, tôi xem hôm nay ngươi rốt cuộc phải đi về đâu, hôm nay rơi vào tay tôi, chỉ có thể xui xẻo, hôm nay chỉ có thể ngoan ngoãn dâng mạng đi."Vừa dứt lời, hắn lập tức rút ra một con dao trong tay, sau đó với tốc độ nhanh nhất tiến về phía vua phiêu trùng, cả người bố trí càng trở nên chặt chẽ, khi từng bước từng bước ép sát, sức chiến đấu càng trở nên dồi dào.

Không chỉ vậy, hắn còn bắt đầu xoa tay, vung đầu, nhón chân, càng lúc càng hùng hổ.

"Các ngươi cẩn thận đó, tuyệt đối đừng manh động, gặp chuyện nhất định phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể một mình gánh vác.""Nhanh nhanh nhanh Anh Bàn đang làm gì ở đó vậy?

Mau nghĩ cách, mau giúp đỡ, mau giúp tôi một tay đi."Bởi vì lúc này Hoắc Tú Tú ở một bên cũng không thể đứng nhìn nữa, không để Tô Thành một mình đối mặt mọi thứ, không để hắn một mình gánh vác mọi rủi ro, nên cả người trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng hốt, biết liệu có thể tiếp tục kiên trì được nữa hay không.

Nghe một nhóm người liên tục trao đổi, Tô Thành lúc này cũng chỉ cười ha hả, đối với hắn mà nói, thật sự không phải vấn đề lớn lao gì, nếu như thật sự không giải quyết được chút nào, thì thật sự không có bất kỳ giá trị thao tác nào.

Chương 692

Cuối cùng Tô Thành cảm thấy ‘còn núi xanh thì không sợ không có củi đốt’, cuối cùng trực tiếp xông về phía trước.

Sau khi đến phía trước nhất, ánh mắt hắn cũng liếc qua chú ý mọi thứ.

Sau đó lại bắt đầu nhếch mép cười nói: “Tôi sợ cái quái gì chứ, trời ơi, nếu ngay cả chút chuyện này cũng không giải quyết được, thì chẳng phải trở nên vô vị sao.”Sự thật chứng minh, suy đoán của Tô Thành không sai, vua phiêu trùng trong cổ mộ, nếu không phải vua phiêu trùng, thì tại sao khi hắn lại gần, những phiêu trùng nhỏ đó lại cố ý ngăn cản vị trí, thậm chí muốn mạnh mẽ cách ly hắn.

Mọi thứ rõ ràng không thể giải thích được, cũng rõ ràng bên trong có một số chi tiết cần xem xét.

Tô Thành đứng một bên đã quan sát một lúc, cũng chú ý rằng không hề bận rộn vô ích.

“Ha ha ha, tôi biết rồi, một loạt thao tác này quả thực vô cùng hoàn hảo, không ngờ lại đơn giản xử lý tốt mọi thứ, tôi biết tôi là người thông minh nhất.”Tô Thành đứng một bên cũng chỉ ha ha ha cười một tiếng, sau đó nhìn cả khuôn mặt lập tức trở nên đắc ý.

Nếu không có chút năng lực nhỏ nào, sau này còn tiếp tục khoe trí thông minh ở đó sao?

Tô Thành bên cạnh đã chú ý một điểm, cho nên cũng biết trong tình huống tuyệt đối không thể lãng phí thời gian.

Tô Thành đứng một bên cũng chú ý một số tình huống.

Phải làm sao?

Gặp phải chuyện này, những phiền phức hiện tại gặp phải quả thực vô cùng rắc rối.

Cuối cùng xung quanh trở nên yên tĩnh vô cùng.

Hắn sải bước từng bước từng bước tiến đến gần sát theo sau.

Tô Thành bên cạnh đã quan sát mọi thứ, chú ý một điểm, và xem xét cần bao lâu, có thể trải qua bao nhiêu.

Không còn cách nào, gặp phải một loạt phiền phức thì không thể tùy tiện làm càn như vậy được.

Cuối cùng xung quanh trở nên yên tĩnh vô cùng!

Ánh mắt hắn thu lại cảm thấy quan sát một lượt, sau đó chỉ có thể một lần nữa đặt chấp niệm trong lòng xuống.

"Đồ thỏ con, hôm nay, bất kể nguyên nhân là gì, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này một cách thiện ý, bởi vì cứ chờ đi, bởi vì bây giờ không còn cơ hội nữa, tôi tuyệt đối không thể để cậu tùy tiện nói nhảm nhiều, liên tục nói chuyện thì căn bản không có ý nghĩa."Cũng chính như vậy, cả người hắn trong lòng bắt đầu đập thình thịch thình thịch, thậm chí cả tâm huyền cũng bắt đầu theo đúng nốt nhạc thật sự mà diễn tấu, uyển chuyển.

Cho nên trong tình huống này, hắn cũng từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía trước, không ngừng nghỉ.

Thậm chí chỉ trong chốc lát, phát hiện xung quanh yên tĩnh trở lại.

Tô Thành nhìn thấy sau đó cười nói: "Nếu ngay cả chút năng lực cũng không có, sau này còn làm màu, sau này còn chiến đấu gì nữa."Và cuối cùng xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh.

Tô Thành dẫn những người bên cạnh từng bước từng bước chuẩn bị, lần lượt tiếp cận.

Cuối cùng dừng chân ở đâu thì tốt.

Phía trước có một đám lớn côn trùng đều đang tiến về phía Tô Thành, rất kỳ lạ, những côn trùng này chỉ có thể vây khốn mà không thể tiếp cận, chỉ có thể bay lượn xung quanh.

Từ một điểm nhỏ đủ để nhìn ra, những đồng chí này đối với Tô Thành có lẽ có điều gì đó phải kiêng dè, nếu không thì sao lại bị động như vậy.

Cũng chính lúc này, mọi người chỉ có thể hết đợt này đến đợt khác lần lượt tiến về phía trước, bởi vì mục đích của những phiêu trùng nhỏ này rất rõ ràng, là để ngăn cản Tô Thành, không cho hắn tiếp cận mẫu hậu phiêu trùng đang đe dọa.

Tô Thành hôm nay sẽ làm thịt mẫu hậu phiêu trùng.

"Hôm nay Tiểu gia đã chú ý rồi, đã chuẩn bị chiến đấu, vậy thì hôm nay không còn lựa chọn nào khác."Ở phía trước nhất, Tô Thành đã trừng mắt nhìn mọi thứ xung quanh, thật sự đã nói rõ ràng mọi chuyện hơn.

Nếu như không có chút thực lực nào, thì còn làm màu gì nữa?

Cho nên lúc này Tô Thành đã trực tiếp nói rõ mọi chuyện, nhân cơ hội này rõ ràng đã suy nghĩ kỹ một loạt các chi tiết liên quan.

Vậy thì cuối cùng cả hai bên đều đã suy nghĩ kỹ càng hơn.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên yên tĩnh vô cùng, mọi người đều đang nghĩ phải làm sao.

Càng như vậy, sức chiến đấu của Tô Thành càng mạnh, ý chí chiến đấu càng dồi dào, bởi vì hắn thật sự không tin vào tà ác.

Sau đó từng đợt từng đợt lần lượt tiến về phía trước, xông pha trận địa.

Cuối cùng sau một trận xông pha, cả người đều cảm thấy mệt mỏi mồ hôi đầm đìa, thật sự đều sắp thở hổn hển rồi, không còn cách nào, bây giờ hoàn toàn không chịu nổi.

Tô Thành đứng một bên nhìn thấy sau đó cũng chỉ ha ha cười, không nói nữa.

Sau khi xông đến tận cùng, hắn trực tiếp rút dao ra.

“Ha ha ha, lũ sâu độc bây giờ chắc đã biết rồi chứ, trên người tôi đều có thứ khắc chế các ngươi, bởi vì hôm nay các ngươi căn bản không có thực lực, có thể nói nhảm với tôi.”Cũng chính lúc này, Tô Thành đã bắt đầu một trận chiến với ý chí chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, hết đợt này đến đợt khác liên tục xông về phía trước.

Lúc này, phải đột phá cạm bẫy, không thể trì hoãn thêm nữa.

Tôi đến tận nơi, vừa mới sắp xếp xong xuôi mọi thứ thì lại gặp chuyện.

Mà lúc này, mọi người đều cảm thấy rất buồn cười, căn bản không có ý nghĩa gì, bởi vì trong tình huống này mà tiếp tục trì hoãn thì ngược lại cảm thấy đang tự gây chuyện rắc rối.

Chương 693

Thế nên cuối cùng chỉ có thể từng đợt, từng đợt liên tục tiến lên.

Gặp phải đủ thứ chuyện, một loạt phiền phức, mọi người ai nấy đều luống cuống.

Tô Thành bắt đầu suy nghĩ lại.

Nhưng khi Tô Thành định cởi áo, rồi thể hiện thực lực chiến đấu của mình, đột nhiên lại phát hiện có người ở bên cạnh, không biết vì sao lại trực tiếp lao tới, rồi túm chặt lấy áo của Tô Thành.

Điều này khiến Tô Thành cảm thấy vô cùng bất ngờ, thậm chí trong chốc lát đầu óc trống rỗng, không thể nào.

Rõ ràng vừa rồi chiến đấu điên cuồng đến thế, sao đột nhiên lại bị người ta ngăn cản?

Anh ta lập tức cảm thấy mù mịt, vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt trực tiếp dừng lại trên Hoắc Tú Tú ở một bên.

Không sai, Hoắc Tú Tú không biết vì sao, đột nhiên từ phía xa chạy tới, cứ thế lao thẳng vào Tô Thành, không chịu buông.

Cả người Tô Thành bỗng ngớ người, không hiểu đối phương định làm gì.

"Chị gái này có ý gì đây?

Cứ giữ lấy tôi thế này, sao không buông ra?

Tôi đang giải quyết chiến đấu mà!" Tô Thành nhìn Hoắc Tú Tú lặp đi lặp lại hành động đó, muốn cô ta mau buông ra, đừng làm vướng chân mình, dù sao còn có chuyện chính đáng cần làm.

Nhưng cô nàng vẫn không buông tay, cứ giữ chặt lấy Tô Thành

không chịu rời, thậm chí trên mặt còn lộ rõ vẻ quật cường, khiến Tô Thành trong lòng cảm thấy hơi bực mình, không biết cô gái này có phải bị trúng tà rồi không.

Đến phút cuối cùng, nhìn đôi mắt cô bé kia trống rỗng, thậm chí không có chút huyết sắc nào.

Không chỉ vậy, ánh mắt còn đờ đẫn, ngây người đứng yên tại chỗ nửa bước không nhúc nhích, khiến lão tử tôi cảm thấy hơi tốn công sức.

Trời ạ, tình huống này xem ra, có phải đối phương đang bị ảnh hưởng không?

Nếu không thì sao lại kỳ quái đến thế, một lúc sau, cả người tôi đều cảm thấy hoảng hốt, thậm chí đầu óc mù mịt.

Cứ thế này thì không được rồi, vậy tôi Tô Thành nên làm gì, xử lý chuyện này ra sao đây.

Tôi liền trực tiếp nắm lấy vai Hoắc Tú Tú, rồi bắt đầu không ngừng lắc mạnh!

"Mau buông ra, mau buông ra!

Anh Bàn sao thế?

Không canh chừng cẩn thận sao?" Tô Thành đã cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng vẫn trách mắng Anh Bàn.

Bởi vì lúc này anh ta cũng biết thời gian chuẩn bị cực kỳ rút ngắn, khoảng thời gian chênh lệch cần thiết cũng thực sự rất bị động.

Đúng, lúc này những lo lắng chuẩn bị chắc chắn rất lộn xộn, nếu không giải quyết ngay thì phiền phức sau này sẽ càng khó kiểm soát hơn.

Mà lúc này, từng người một chỉ có thể quanh quẩn tại chỗ, thậm

chí trong lòng đều cảm thấy vô cùng bực bội.

Cách duy nhất để đối phó với chuyện này, vậy làm sao có thể tiếp tục phí sức.

Cuối cùng xung quanh yên tĩnh trở lại.

Tô Thành nhìn cảnh này, khẽ lắc đầu cảm khái: "Vậy hôm nay, nhân viên hai bên chúng ta không có vấn đề gì để cân nhắc nữa rồi." Cuối cùng xung quanh im lặng.

Anh Bàn cũng chỉ có thể đáng thương lắc đầu, bởi vì căn bản không liên quan đến anh ta.

"Đại ca đừng đùa nữa, tôi đã cố hết sức rồi, cô bé kia căn bản không nghe lời khuyên, căn bản không nghe sai bảo, tôi cũng đành bất lực thôi.

Cứ kiên trì thêm chút nữa, hay là bình tĩnh lại đã, ít nhất có thể giữ bình tĩnh hơn, tôi cảm thấy bên trong chắc chắn còn có cơ hội khác." Đúng là không còn cách nào, chỉ có thể lặp đi lặp lại những lời đó, không ngừng tự thuật rằng có lẽ có thể giải quyết vấn đề.

Mỗi lần đều nói mấy câu như vậy.

Vì Anh Bàn không giúp được gì, tôi cũng biết chuyện này nhất định phải xử lý, nếu không có thể sẽ rơi vào rắc rối không thể tự thoát ra.

Chờ đợi một lát, Tô Thành chỉ có thể liên tục lắc đầu, rồi nở một nụ cười khổ: "Trời ạ, cô gái này đúng là hại chết tôi rồi, rõ ràng tình hình không được mà cứ nhất định phải làm mất thời gian, không hiểu nổi!" Sau khi phàn nàn vài câu, Tô Thành cũng chỉ có thể khẽ nghiến răng, rồi trực tiếp trừng mắt nhìn đối phương, liếc qua khóe mắt.

Cuối cùng xung quanh yên tĩnh trở lại, Tô Thành cuối cùng cũng chỉ có thể một lần nữa xem xét kỹ lưỡng trong lòng.

Cô gái nhỏ kia cố gắng bò dậy từ mặt đất, Tô Thành liền một cước đá văng cô ta.

Tiếp theo Hoắc Tú Tú cảm thấy lập tức nhào về phía Tô Thành, không sai, cô ta lại chọn tấn công Tô Thành, mẹ ơi, chính Tô Thành cũng giật mình thon thót!

Định làm gì vậy, cô bé nhất định bị kích thích rồi, nếu không thì có lẽ bị ảnh hưởng, nếu không thì tự dưng sao lại tấn công?

Trong phút chốc Tô Thành cảm thấy tim đập thình thịch, ban đầu nó cứ đập liên hồi không ngừng, thậm chí trong lòng không ngừng lẩm bẩm, "Ôi trời, ôi trời, vợ mình lại muốn đánh chồng rồi!" "Không điên rồi chứ em gái, làm gì thế?" Tô Thành một lần nữa mắng mỏ, trực tiếp trừng mắt nhìn đối phương, thậm chí còn mạnh mẽ đẩy đối phương ra.

Hoắc Tú Tú căn bản không nghe lọt tai, thậm chí trực tiếp giơ móng vuốt ra, cào về phía anh ta.

Trước đó một số thi miết nhỏ dù có nhiều cũng không thể đến gần, bởi vì Tô Thành tự thân có năng lực đặc biệt, có thể mạnh mẽ đẩy lùi các thi miết nhỏ xung quanh, vì bản thân cơ thể anh ta thuộc loại đặc thù.

Chương 694

Thế nên ngay từ đầu có thể tránh được mọi mối đe dọa, nhưng bây giờ thì khác rồi, bởi vì sau khi bị đối phương dày vò qua lại, anh ta cảm thấy bị uy hiếp, bị áp chế, chỉ có thể liên tục lùi lại, cố ý né tránh một loạt các mối nguy hiểm.

Thậm chí có lúc tôi còn có cảm giác muốn khóc thật to một trận, sau này lại gặp phải chuyện bi thảm như vậy.

Rõ ràng bản thân có chút năng lực để giải quyết phiền phức, nhưng bây giờ xem ra sự thật không hề đơn giản như vậy.

Một vài người khác ở bên cạnh cũng liên tục an ủi, khuyên nhủ Tô Thành, hy vọng anh ta bình tĩnh lại.

Bởi vì theo ý mọi người, tuyệt đối không thể hành động bốc đồng, cũng đừng di chuyển nhiều, vì di chuyển nhiều sẽ chỉ làm tăng thêm áp lực.

Nhìn Hoắc Tú Tú tình huống này, đánh cũng không được, mắng cũng không xong, chẳng lẽ cứ thế này mà trì hoãn mãi sao?

Con thi miết mẹ kia cũng đang không ngừng nhúc nhích, dường như sắp bị đám thi miết con cõng đi mất rồi.

Bởi vì con thi miết mẹ kia thân thể quá đỗi mập mạp to lớn, khi nó nhúc nhích, căn bản không có chút sức nào để bò.

Tô Thành cũng sau khi quan sát kỹ lưỡng đã chú ý một điểm, biết không thể trì hoãn thêm nữa, liền nuốt nước bọt bắt đầu truy đuổi phía trước.

Trong tình huống này, từng đợt từng đợt liên tục tiến lên phía trước, thậm chí đều đã nâng cao cảnh giác.

Dù sao thì bây giờ thời gian thực sự không còn nhiều, chu kỳ chuẩn bị cũng thực sự rất ngắn.

Nếu không nhanh chóng hơn một chút, có lẽ sau này sẽ mang lại phiền phức lớn hơn nữa.

Mà hôm nay, nhất định phải làm thế nào cho tốt, cuối cùng phải xử lý chuyện này ra sao, chẳng lẽ cứ thế này mà bận rộn mãi, lãng phí thời gian?

Nhưng cuối cùng sau khi não bộ vận chuyển nhanh chóng, lập tức có câu trả lời.

Sau đó Tô Thành cũng yên lặng đứng một bên, rồi liếc mắt quan sát.

Xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh, thậm chí có thể nghe rõ tiếng kim rơi.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa đạt được hiệu quả dự kiến ban đầu.

Thế nên nhất định phải chờ, cần tiếp tục chờ đợi.

Với một lần nữa, Tô Thành tiếp tục quan sát.

Chỉ cần có thể yên lặng một lúc là được, ghi nhớ cách thức thao tác, vậy thì cần bắt đầu nâng cao tổng thể lực chiến đấu.

Bước lên phía trước, hai bên quan sát cảnh này, rồi vô cùng yên tĩnh.

Ánh mắt Tô Thành liếc qua chú ý một điểm.

“Hoắc Tú Tú, thật xin lỗi, tôi không thể bảo vệ cô được, vì điều đó thực sự làm tôi khó xử.

Vậy nên, xin đừng trách tôi, vì tôi cũng thực sự vô tội.” Nói xong hai câu đơn giản, Tô Thành cũng chỉ có thể liên tục lắc đầu, sau đó với một cú xoay người, anh ta ra một chiêu đánh vào vai đối phương.

Lực đạo trong cú đấm đá rất mạnh, như Trư Bát Giới đột nhiên đẩy, khiến đối phương liên tục lùi lại, lùi nhiều đến mức thậm chí suýt chút nữa không đứng vững được, loạng choạng rồi ngã xuống đất.

Rõ ràng Tô Thành lại mạnh đến thế, trời ạ, một loạt thao tác bá đạo, hoàn toàn có thể gọi là đỉnh của chóp.

Tô Thành đứng một bên còn khẽ phủi phủi bụi trên người, không hề để tâm nói: "Chỉ có thể để cô phải chịu khổ rồi." Cuối cùng, một quyền đá xuống, Hoắc Tú Tú bị đánh ngất.

Anh Bàn và Ngô Tà vội vàng chạy đến, cùng nhau kéo Hoắc Tú Tú về phía sau.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, thời gian chuẩn bị thực sự không còn nhiều, thế nên lúc này tâm trí của mọi người đều vô cùng hỗn loạn không trật tự.

Phải làm sao đây, gặp phải chuyện này thực sự là tự chuốc lấy xui xẻo.

"Hai người nhất định phải bảo vệ cô ấy thật tốt, tuyệt đối không được xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nếu có bất trắc, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho hai người đâu." Đối với Tô Thành mà nói, một người làm một người chịu, đã đạt đến bờ vực chiến đấu, đứng ở đây, vậy thì nhất định phải thể hiện bản lĩnh thật sự của mình, kết thúc trận đại chiến này.

Thế nên lúc này Tô Thành đã trực tiếp nhíu mày, thậm chí khi quan sát xung quanh, mọi tiếng gió lay cỏ động đều không thoát khỏi Hỏa nhãn kim tinh của anh ta, bởi vì chỉ cần dựa vào một điểm này, đủ để chứng tỏ anh ta ngầu đến mức nào, cũng biết thực lực mạnh mẽ đến mức nào.

Bản thân vốn dĩ phải như vậy, nếu không thì sau này chẳng phải bị người ta cười chê sao.

Thế nên lúc này anh ta đã ngừng suy nghĩ, thậm chí nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo, không còn lãng phí thời gian nữa, bởi vì năng lực bây giờ đã đạt đến bờ vực thực sự.

Sau khi được phân tích, mọi người đều gật đầu lia lịa.

Tóm lại, đối với vấn đề này, ít nhiều trong lòng đã có một số cảm nhận, cũng đã hiểu được một số ý nghĩa trong lời nói.

Bây giờ sau khi được Tô Thành phân tích, lập tức hiểu ra chân lý.

Thao tác bá đạo cũng là như vậy.

Cuối cùng xung quanh yên tĩnh trở lại, mọi người cũng bắt đầu từng đợt từng đợt liên tục tiến lên phía trước.

Tô Thành càng mở to mắt nhìn chằm chằm, ánh mắt và thần sắc đều bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Chương 695

Quan trọng nhất là phải xem có thể kiên trì được bao lâu, chỉ cần có thể hiểu được ý định ban đầu của mọi người, vậy thì khoảng cách đến thành công sẽ càng gần hơn một bước.

Thế nên trong thời kỳ đặc biệt nhất định phải đối xử đặc biệt.

Cuối cùng từng đợt từng đợt tiến lên phía trước.

Bây giờ không còn Hoắc Tú Tú làm phiền, Tô Thành khi bận rộn cũng đơn giản hơn nhiều, liền giơ Hắc kim cổ đao lên, rồi chuẩn bị thể hiện thực lực, thậm chí còn biểu hiện ra quyết sách thực sự của mình.

Đặc biệt nhìn con thi miết mẹ phía trước, lập tức ra tay, vung nắm đấm bắt đầu tấn công.

Một quyền đấm xuống trực tiếp đánh vào thân con thi miết mẹ kia, đánh cho cả con thi miết mẹ nôn ra chất dịch trắng.

Đặc biệt một số thi miết nhỏ đều sợ hãi, không nhỏ kinh hãi thi nhau lùi lại.

Tô Thành ở một bên thì cười hắc hắc: "Thế nào?

Đòi đấu với tôi thì kinh nghiệm đúng là quá kém cỏi rồi, bởi vì căn bản không phải đối thủ của tôi, chỉ là rác rưởi, đáng cười." Một câu nói đơn giản, trực tiếp thể hiện ý của anh ta, hiểu rõ chân lý trong đó, biết được một số nguyên nhân cụ thể, Tô Thành thể hiện thực lực thật sự.

Tô Thành ở bên cạnh cũng chỉ có thể bình tĩnh điều chỉnh trạng thái.

Một đao chém xuống trực tiếp nhắm vào con thi miết mẹ đó, đang

nghĩ tiếp theo nên làm thế nào để cắt xẻ nó, rồi thể hiện thực lực thật sự của mình.

Đáng tiếc, con thi miết mẹ nhỏ bé đó, nào có đơn giản như anh ta tưởng.

Một đao chém xuống, con thi miết mẹ lại không chết, xem ra nó đang điên cuồng sinh sản, cảm giác cả cái bụng như một nhà máy dây chuyền sản xuất, liên tục sinh ra một đám thi miết con nhỏ.

Đứng một bên nhìn Tô Thành cảm thấy cả người ghê tởm cực độ, thậm chí có cảm giác muốn trực tiếp nôn mửa.

"Mẹ kiếp, đây tuyệt đối là con trùng kinh tởm nhất thế giới, không có một con nào khác sánh bằng." Tôi bĩu môi, trực tiếp chửi rủa một trận, sau đó chuẩn bị lấy một ít nhiên liệu ở bên cạnh, rồi một mồi lửa đốt cháy sạch nó, bất kể là thi miết mẹ hay thi miết con, chỉ cần một mồi lửa có thể đốt cho cháy sạch, dạy cho nó một bài học.

Bởi vì lúc này thời gian chuẩn bị thực sự không còn nhiều, thế nên chỉ có thể dừng lại tại chỗ.

Nếu không thể thực sự giải quyết trận chiến này, thì những phiền phức gặp phải sau này sẽ càng khó lường hơn.

Thế nên hôm nay, vấn đề cần xử lý càng ngày càng phức tạp, cuối cùng chỉ có thể ổn định tâm trí, suy nghĩ lại.

Xung quanh yên tĩnh trở lại, Tô Thành đã quan sát một vòng.

"Nói cho ngươi biết!

Thi miết mẹ, hôm nay ta chỉ có thể tiễn ngươi lên Tây Thiên, bởi vì hôm nay đã đắc tội với ta, vậy thì hôm nay chính là ngày chết của ngươi." Nói xong lời làm màu, Tô Thành lập tức xách một thùng dầu từ bên cạnh, rồi sải bước lớn đi về phía con thi miết mẹ đó.

Hôm nay nhất định phải thể hiện thật tốt, nhất định phải thể hiện thực lực thật sự, nếu không thì thi miết mẹ có lẽ sẽ cưỡi lên đầu anh ta mà ị mất.

Vừa mới đi được hai bước về phía trước, đột nhiên lại phát hiện chương trình hệ thống trực tiếp xuất hiện một cảnh báo. 【Tít tít!

Cảnh báo!

Hệ thống nhỏ phát hiện rủi ro, kiểm soát!

Tít tít!

Hệ thống nhỏ kiểm tra, có rủi ro cần kiểm soát!】 Một loạt tiếng cảnh báo tít tít của chương trình hệ thống vang lên, âm thanh nghe đặc biệt nhỏ nhặt, thậm chí khi văng vẳng bên tai, càng khiến người ta cảm thấy hơi phiền.

Mỗi lần như vậy đều khiến Tô Thành hơi câm nín, sao lại ngớ ngẩn đến thế?

Cứ thế này, khiến anh ta cảm thấy vô cùng đau đầu.

Mà lúc này, Tô Thành cảm thấy không thể trì hoãn nữa, liền chửi thề một trận: "TMD, lẽ nào không thể thực sự làm màu, rồi thể hiện thực lực thật sao?

Cứ phải để người ta bắt nạt mãi thế à?" Lúc này, anh ta cảm thấy đau đầu, nhưng lại không thể cứ thế này mà chịu đựng mãi.

Dù sao thì sự chịu đựng cũng có một giới hạn nhất định.

Cuối cùng chỉ có thể nghiến răng, luôn giữ bước chân cố định ở vị trí bên cạnh.

Không còn cách nào khác, sau khi gặp phải một loạt vấn đề, hai bên chỉ có thể làm mọi cách để xử lý, bởi vì chuyện thực sự phức tạp hơn so với tưởng tượng.

Tô Thành đứng bên cạnh nhìn thấy sau đó, cũng chỉ ừ ừ cười mà thôi.

Bởi vì trong tình huống hôm nay, anh ta đã biết được một số thực lực của mình, hiểu được chân lý trong đó.

“Hệ thống!

Mẹ kiếp, tình huống gì đây?

Kiểm soát rủi ro?

Tôi thì có rủi ro gì?” Vì chương trình hệ thống liên tục phát ra tiếng cảnh báo, rõ ràng là có dự đoán rủi ro thật, tôi cũng không dám manh động.

Chương 696

Thế nên khi chưa ra tay bận rộn, lập tức kích hoạt chương trình hệ thống trước, rồi tìm kiếm trong giao diện hệ thống, muốn tìm hiểu chi tiết và tình hình cụ thể. 【Đinh đong đinh đong!

Chương trình hệ thống đã thực hiện kiểm soát rủi ro, ngài đã thành công khớp nối để hiểu một số tín hiệu nguy hiểm thực sự.】【Chủ nhân không thể điên cuồng, manh động mà một chiêu đánh giết cái vật thể đó được.

Nếu xảy ra tình huống đó, sẽ mang lại đòn hủy diệt.】 Sau một loạt các thao tác liên quan của chương trình hệ thống, trên chương trình hiện ra dấu chấm than lớn, thậm chí còn không ngừng tít tít một loạt tiếng cảnh báo.

Tôi cũng biết chương trình hệ thống bây giờ càng ngày càng bá đạo, nếu không thì cũng không thể trở nên kỳ lạ đến thế.

Mà lúc này, tôi cảm thấy không thể cứ thế này mà bình tĩnh nữa, sau đó chỉ có thể hít một hơi thật sâu, rồi đơn giản hoạt động gân cốt, sải bước lớn đi loạng choạng.

Tóm lại trong tình huống này, không còn giữ bình tĩnh nữa, vì thời gian thực sự có hạn.

Thế nên hôm nay, từng bước từng bước đi lớn, rồi bước theo sát phía sau.

Đối với tôi mà nói, trò chơi bắt đầu, không thể lãng phí thời gian nữa.

Cuối cùng vừa đến bên cạnh, Tô Thành lập tức nhìn ra nguyên nhân của sự lựa chọn bên trong.

Hóa ra từ những kiểm tra liên quan và thông tin đẩy lên của chương trình hệ thống mà xem, Hoắc Tú Tú bây giờ đã trúng chiêu rồi, không cẩn thận trúng phải chiêu độc của đối phương, dẫn đến thần hồn điên đảo, trong cơ thể còn có trứng thi miết nhỏ.

Chính vì bị con thi miết nhỏ đó cắn một miếng, dẫn đến trứng trùng trực tiếp đi vào cơ thể, bây giờ đã ký sinh trong cơ thể cô ấy, dẫn đến thần kinh cô ấy bị rối loạn, đại não không bị kiểm soát.

Mọi thứ đều được giải thích rõ ràng, tại sao vừa rồi đối phương lại điên cuồng tấn công tôi, Tô Thành liền bừng tỉnh.

Trời đất ơi, đúng là không thể tưởng tượng nổi, thậm chí chính Tô Thành cũng cảm thấy cả người tim đập thình thịch không ngừng.

"Trời ơi đất hỡi, thế thì cuối cùng tôi cũng hiểu rồi, thì ra là vậy, thì ra là vậy." Mà lúc này, Tô Thành trong miệng bắt đầu lẩm bẩm lặp đi lặp lại những lời đó.

Thế nên lúc này, anh ta cảm thấy thực sự có một cảm giác đại ngộ.

Nếu ngay từ đầu tôi không phân tích và hiểu rõ những tình huống này, thì thực sự không dám tùy tiện can dự vào, nhưng bây giờ sự thật đã bày ra trước mắt, đối với tôi mà nói, chuyện này cũng thực sự đã rõ ràng.

Sự thật đã bày ra, cũng khiến tôi cảm thấy kỳ diệu.

Tô Thành ở bên cạnh lúc này sau khi quan sát một hồi, cũng chỉ có thể bất lực liên tục lắc đầu, ngầm thở dài một tiếng.

Bây giờ mọi thứ đều khiến người ta cảm thấy đau đầu khó chịu, trời ạ, nếu không có chuyện gì để bận rộn thì cũng không đến mức gặp phải một đống phiền phức như vậy.

Thế nên chỉ cần dựa vào một điểm này, tôi có thể rõ ràng biết

được một số ý đồ.

Cuối cùng xung quanh yên tĩnh trở lại, Tô Thành cũng đơn giản hoạt động gân cốt.

Mấy người tiểu đệ bên cạnh cũng thi nhau từng đợt từng đợt theo vào.

Mọi người ở bên cạnh càng nhe răng cười không ngừng.

Nếu có thể cố gắng hết sức nói chuyện rõ ràng, vậy thì chuyện hôm nay có thể giải quyết, lúc đó một số phiền phức phức tạp cũng có thể xử lý gọn gàng hơn.

Vừa đến bên cạnh, mọi người dừng bước.

Tô Thành ở một bên cũng cười nói: "Hóa ra là vậy, cần lấy ra một số thịt và chất đạm trong cơ thể con thi miết mẹ đó, nhìn thật ghê tởm, xem ra cần điều chỉnh chiến lược." Cứ tưởng tùy tiện một loạt thao tác là có thể giải quyết một con thi miết mẹ, nhưng bây giờ lại thấy cần dùng chiến lược để lấy ra một số chất đạm trong cơ thể nó.

Xem ra vấn đề đã cân nhắc trước đây thực sự hơi quá đơn giản.

Bây giờ thực sự là như vậy, nhưng trò chơi cũng chỉ mới bắt đầu.

Tô Thành liền nhe răng cười, đơn giản hoạt động gân cốt, chuẩn bị xong xuôi rồi.

Rồi anh ta lập tức tiến về phía trước, rồi thể hiện thực lực chiến đấu thật sự của mình.

Vừa đến bên cạnh, sau đó, trực tiếp tung một cú đấm móc.

"Con thi miết nhỏ bé kia, hôm nay gặp phải tôi, vậy thì số mệnh đã định rồi." Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy Tô Thành trực tiếp hô lên một tiếng, rồi nắm đấm trực tiếp vung ra, và mang theo một luồng gió mạnh.

Chỉ cần nhìn một loạt thao tác đó, đủ để tưởng tượng đối phương mạnh mẽ đến mức nào, trời ạ, người bình thường thực sự không thể đạt được cảnh giới đó.

Tô Thành đơn giản hoạt động gân cốt, từ từ cười.

"Có tôi ra tay, cứ tưởng ghê gớm lắm chứ, bây giờ nhìn cũng chỉ ở mức rác rưởi thôi." Tô Thành đứng một bên cũng bĩu môi, rồi mỉa mai một hồi.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Một đao chém xuống trực tiếp đâm vào con thi miết nhỏ đó, vừa vặn cắt đứt trán của nó.

Lúc đầu con thi miết mẹ đó, đang cố gắng giãy giụa chống cự bằng cả mạng sống, nhưng nhanh chóng sức lực chống cự cũng yếu đi, bởi vì không còn sức lực để tiếp tục phản công.

Một đao của Tô Thành sắc bén như chém bùn, trực tiếp chém vào cổ nó, khiến nó căn bản không thể động đậy.

Rồi cổ tay anh ta sau khi khẽ dùng sức mạnh, cái rắc một tiếng cả cái đầu cũng bị chặt đứt.

Chương 697

Tô Thành đứng một bên cũng chỉ hí hửng cười cười, rồi khẽ phủi phủi bụi trên tay.

“Nhìn xem, tôi đã nói rồi mà, yếu kém thế này, các người không tin.

Hoàn toàn không có tính thách thức, đúng là rác rưởi.” Tô Thành đứng một bên cũng chỉ ừ ừ cười, bĩu môi, rồi bắt đầu chê bai một hồi.

Sau một hồi chê bai tương tự, đối phương bị hạ thấp, căn bản không có một xu giá trị, vô giá trị.

Thi miết nhỏ cố gắng bò từ dưới đất lên phía trước, nhưng tất cả đều chỉ là mơ mà thôi.

Tô Thành đứng bên cạnh chỉ châm chọc bĩu môi cười.

Nếu ngay cả chút năng lực cũng không có, thì sau này những người đó dù có muốn làm màu cũng không có ý nghĩa gì.

Bước lên phía trước, Tô Thành chỉ thu ánh mắt lại, chú ý một số hình ảnh, rồi cũng trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng xung quanh yên tĩnh đến lạ, thậm chí là tiếng lộp bộp cũng im lặng.

Tô Thành nhìn chằm chằm mũi chân, từng chút từng chút chậm rãi tiến về phía trước.

Mọi thứ xung quanh đều vô cùng yên tĩnh.

Nhưng Tô Thành lúc này dừng lại, thậm chí còn nhìn chằm chằm xung quanh.

Mà lúc này, mọi người tiếp theo sẽ có những thay đổi gì.

Cũng có thể vì hiệu ứng mẹ, khi Tô Thành trực tiếp xử lý xong con thi miết mẹ đó, phát hiện những con thi miết con kia từng con từng con một, liên tục đều sợ hãi bỏ chạy, Tô Thành thì ngược lại, bình tĩnh đứng một bên, cả người như không có chuyện gì.

"Đúng là rác rưởi mà, chút năng lực như vậy, lại đòi đấu với tôi, nhìn những kẻ này ngớ ngẩn làm sao." Tô Thành đứng một bên cảm thấy như một vị vua kiêu ngạo, đặc biệt khi ánh mắt quan sát xung quanh, mọi sự thay đổi đều không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của anh ta.

Điều đó cũng đủ để chứng minh một số thực lực của Tô Thành, xem ra cả người anh ta sắp một bước lên trời rồi.

Đây chính là một biểu hiện của năng lực, cũng chính là một sự nâng cao về cấp độ thực lực.

Ở một phía khác, từng đợt từng đợt nhân viên lại bắt đầu liên tục tiến đến phía trước.

Vị trí xung quanh đều trở nên đặc biệt yên tĩnh, mọi người đều đang nghĩ nên làm gì, tại sao lại phải đối mặt với một đống phiền phức như vậy, vượt xa so với dự đoán ban đầu.

Mà tôi lúc đó, từng người một đều cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng khắp người.

Bởi vì con thi miết mẹ đó đã bị vợ tôi giết chết, thế nên những con cá nhỏ tôm tép kia cũng thi nhau chạy trốn khắp nơi, căn bản không dám tiếp tục ở lại vị trí này.

Tô Thành càng phát ra sự khinh thường của một vị vua.

"Ha ha ha, tôi đã nói rồi mà, những tình huống gọi là thanh lý đó không hề đơn giản như vậy, trận chiến như thế này tôi đã sớm biết rồi, chỉ là không quan tâm đến những con hổ giấy vô dụng đó, bây giờ

sự thật chứng minh lời tôi nói là đúng, bây giờ hãy nhìn rõ mà nói cho tôi biết, hôm nay tôi mới thực sự là vương giả, tôi mới là cường giả thực sự thể hiện bản lĩnh thực lực của mình ở đây." Tô Thành ở một bên lặp đi lặp lại những lời đó, không nên nói trước cả câu nói đều khiến người ta cảm thấy dễ hiểu, rõ ràng sắp xếp cả người cũng rất đơn giản.

Chỉ cần dựa vào một điểm an toàn, có thể biết được một số thực lực thật sự của mình, cũng có thể hiểu rõ năng lực của mình.

Ngô Tà, Hoắc Tú Tú và Anh Bàn ở một bên đều đã theo vào, nếu bây giờ tình trạng của Hoắc Tú Tú có chút không ổn, cả người mơ màng được Anh Bàn cõng, còn Ngô Tà thì anh em hai người khiêng, bởi vì sau một loạt cú đấm của Tô Thành vừa rồi, đối phương vẫn trong trạng thái hôn mê, nhưng không đáng lo ngại, bởi vì cục diện hiện tại đã định rồi, tôi cũng không quá sợ hãi hay lo lắng về những phiền phức bên trong sẽ xảy ra.

Anh Bàn ở phía trước hết lần này đến lần khác, khen ngợi Tô Thành đủ kiểu, ngón cái giơ lên, miệng thì lẩm bẩm nước bọt phun không ngừng.

"Wow, sao lại ưu tú đến thế, tôi lớn ngần này chưa từng thấy ai lợi hại hơn cậu, Đạo mộ tiểu vương tử thì tôi thấy hơi bị khiêm tốn rồi, vì cậu là một cường giả đạo mộ đỉnh cao, là Đạo mộ chi thần." Cứ thế hết lần này đến lần khác, nâng Tô Thành lên mây, lời nói càng ngày càng khoa trương.

Mà lúc này Tô Thành đã thu tay lại, cả người đang trong trạng thái căng thẳng cao độ.

Dù sao thì đại chiến vừa mới kết thúc, đối với tôi mà nói, đặc biệt là ngay từ đầu.

Anh Bàn và Ngô Tà chỉ ở một bên liên tục khen ngợi, trong mắt họ

Tô Thành là thần, là chiến thần thực sự, người bình thường căn bản không thể địch lại, huống chi là một số người nhỏ bé bình thường, thực sự không cùng đẳng cấp.

Đương nhiên đối với những lời khen đó, Tô Thành căn bản không để tâm, cũng chỉ ừ ừ cười mà thôi!

"Ôi trời, khiêm tốn thôi, có gì to tát đâu, nhìn các ông làm tôi cứ có cảm giác đang nói đùa vậy, chuyện này đối với tôi rất đơn giản." Cuối cùng Tô Thành cũng tùy tiện nói vài câu, rồi gạt bỏ lo lắng trong lòng, không tiếp tục tự đề cao nữa, bây giờ không cần thiết.

Bởi vì cuối cùng anh ta đã dần dần gạt bỏ những lo lắng và khó khăn trong lòng.

Sau khi vui mừng, anh ta quay người nhìn Hoắc Tú Tú ở một bên, người vừa rồi trong lúc cấp bách đã bị anh ta đánh ngất, thân thể của cô ấy đã trở thành điều khiến mọi người trong lòng bối rối và đau đầu nhất.

Phải làm sao đây, người ta đã bị đánh ngất rồi, có thể làm ngơ sao?

Dù thế nào cũng phải có cách, rồi làm cho cô ấy tỉnh lại, nếu không thì cứ thế này mà kéo dài, ngược lại lại thấy vô vị.

"Tô Thành, cậu đã đánh ngất cô ấy rồi, có thể có cách nào không?

Vừa rồi thực sự làm tôi sợ chết khiếp, cũng không biết cô bé đó bị làm sao, bị kích thích, đột nhiên lại thay đổi một loạt thao tác, thật đáng sợ." Trong miệng Ngô Tà bắt đầu lẩm bẩm, một đống lời nói, bây giờ cả vầng trán đều lộ ra vẻ bối rối.

Tình hình hiện tại thực sự không hiểu rõ nguyên nhân cụ thể, thế nên lúc này thực sự không nắm rõ được cách xử lý.

Tô Thành lúc này khẽ lắc đầu cười, không nói nhiều, trực tiếp cầm dao khẽ gạt mở cái xác thi miết lớn bên cạnh, rồi một lần nữa

gạt mở, nhìn thấy từ bên trong trực tiếp lộ ra một số chất dịch màu trắng.

Nhìn chất dịch đó khiến người ta sởn gai ốc, thậm chí Ngô Tà ở một bên cũng không nhịn được bĩu môi, quay đầu đi, không dám tiếp tục nhìn thêm một cái nào nữa, bởi vì cảm thấy thực sự TMD ghê tởm buồn nôn.

Chương 698

Nhìn phản ứng của cậu nhóc đó, Tô Thành cũng chỉ kỳ lạ ừ ừ cười mà không nói nhiều.

"Ôi trời, nhìn vẻ mặt cậu kìa, cảm giác như đổi một người khác vậy, không phải tôi đã nói rồi sao, chính những thứ nhỏ bé này, lúc quan trọng như vậy có thể phát huy tác dụng lớn." Tô Thành nói xong, cầm con dao trong tay, đưa lên gần mắt đối phương mà vẽ.

Một loạt thao tác nhỏ, nhưng thực sự đã làm cậu nhóc kia sợ hãi, lỡ không cẩn thận dính vào người, thì thật đáng ghê tởm cực độ.

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của cậu nhóc, Tô Thành không nhịn được, ha ha ha, cười lớn một trận.

Hóa ra cậu nhóc này cũng khá buồn cười.

Cứ tưởng sẽ có chút lo lắng chứ, bây giờ nhìn ra thì đúng là lo thừa rồi.

"Đừng có đùa với mọi người nữa, cứ để người ta làm, làm mấy thứ hoa hòe lòe loẹt, mấy thứ nhỏ bé này có thể cứu người sống được sao." Nhìn Tô Thành như một đứa trẻ chưa lớn, Anh Bàn ở một bên hơi oán giận phàn nàn vài câu, luôn cảm thấy đối phương quá không đáng tin cậy.

Bàn Tử và Ngô Tà đều nhìn ngây người, không ngừng dụi mắt, tập trung nhìn kỹ, xác nhận không phải ảo ảnh.

Nhưng sự thật chứng minh mọi chuyện đều là thật, Hoắc Tú Tú ban đầu mê man như nửa sống nửa chết, sau khi khẽ mấp máy môi, nuốt chửng con sâu nhỏ, vậy mà tỉnh lại rồi.

Nếu không tận mắt chứng kiến, thật sự sẽ nghi ngờ mọi thứ giống

như trò ảo thuật lừa người.

Tô Thành mặt đầy đắc ý, quay đầu nhìn Bàn Tử và Ngô Tà, cười hỏi: "Thấy chưa?

Trình độ kỹ thuật cao nhất đó, hừ hừ, cho nên hai cậu cứ đứng bên cạnh mà học hỏi đi, đôi khi có nhiều kiến thức lắm đấy." Vừa nói, anh vừa tiến lên, nhẹ nhàng vuốt tóc Hoắc Tú Tú.

Dù sao cô bé bây giờ mới tỉnh, về những chuyện vừa xảy ra thì hoàn toàn không biết gì, phải ở bên cạnh chăm sóc cẩn thận, như vậy mới có thể khiến cô bé thực sự bình tĩnh lại.

Ánh mắt nhỏ bé đầy vẻ mơ màng nhìn xung quanh, bắt đầu đảo qua mọi thứ.

Lúc này, Tô Thành nhẹ nhàng đỡ cô bé, ngồi xuống một tảng đá bên cạnh, nói: "Cảm thấy thế nào?

Đầu óc có choáng không?

Có còn cảm thấy mơ hồ như trước không?" Khi nói, giọng Tô Thành vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng vỗ về từng chút một, để cô bé có thể bình tĩnh hơn, ít nhất là ổn định lại.

Hoắc Tú Tú khẽ lắc đầu, trên mặt lộ vẻ chua xót.

"Không... không còn nữa, chỉ thấy hơi choáng váng.

Mà này, vừa nãy tôi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Không làm chuyện ngu ngốc chứ?" Quả nhiên, cô bé đã quên sạch những chuyện vừa xảy ra, hoàn toàn không hiểu tình hình.

Vì vậy, bây giờ cô bé hoàn toàn mơ hồ, chỉ có thể quay đầu hỏi để tìm hiểu nguyên nhân.

Tô Thành "ha ha ha" cười hai tiếng, nhìn Bàn Tử và Ngô Tà bên cạnh không ngừng đưa mắt ra hiệu.

Lúc này anh không ngừng liếc mắt, ra hiệu cho hai người họ hợp tác nói dối.

Bàn Tử nhanh chóng hiểu ý trong ánh mắt Tô Thành, vội vàng quay đầu lại, ngượng nghịu nói: "Ôi da, không có gì đâu, chỉ là vừa nãy cậu có lẽ thân thể hư nhược, bị tấn công thì tôi đỡ cậu ngồi xuống bên cạnh thôi.

Tôi phản ứng khá nhanh, vội vàng bấm nhân trung cho cậu tỉnh lại, mới miễn cưỡng hỏi được một câu..." Nói rồi, Bàn Tử không nhịn được gãi gãi sau gáy, vẻ mặt càng thêm chua chát.

Rõ ràng là đang mở mắt nói dối, nhưng có cách nào đâu, chẳng phải Tô Thành cứ luôn ném ánh mắt về phía họ sao, ai dám trách anh ấy chứ?

Lúc này, mọi người xung quanh cũng nhao nhao gật đầu, ra sức phối hợp.

Hoắc Tú Tú cũng là một cô bé rất đơn thuần, nên bị Bàn Tử lừa một cái là liền gật đầu lia lịa, nhưng đại khái cũng hiểu được tình hình cụ thể mà đối phương đã che giấu.

Sau đó, mọi người xung quanh cũng nhao nhao gật đầu, không ngừng cảm thán, thậm chí liên tục giơ ngón cái khen ngợi.Bàn Tử không quên huơ tay với đám đông, thậm chí thỉnh thoảng còn ra sức khoa tay múa chân, như thể đang khoe khoang với mấy người bên cạnh.

Bị anh ta làm vậy, mấy người kia lập tức mặt xanh lét, từng người một đều trở nên vô cùng ngượng nghịu, chẳng lẽ cứ thế này bị kẹt mãi không có lựa chọn nào sao.

Ngô Tà lẩm bẩm trong miệng: "Ài ài, mong là vậy đi, hy vọng cứ thế này mà vui vẻ tiếp, không biết tiếp theo sẽ gặp chuyện gì, thật là

dọa chết người.” Lúc này, cậu ta cảm thấy trong lòng vô cùng hoảng sợ, giống như tâm hoảng ý loạn.

Nếu thật sự không nghĩ thông suốt được, không biết về sau sẽ mang đến bao nhiêu rắc rối.

Cho nên hôm nay, càng như vậy thì càng nên bình tĩnh và ổn định một chút, tuyệt đối không được bốc đồng, tuyệt đối không được hồ đồ nhúng tay vào.

Một bên, bắt đầu chậm rãi, từng chút một dịch chuyển về phía trước, với thực lực và năng lực rõ ràng.

Cuối cùng, chỉ có thể lần lượt, lục tục tiến sát về phía trước.

Tô Thành bên cạnh cũng chỉ liếc mắt một cái, chú ý đến phía trước.

“Thôi được rồi tên Bàn Tử chết tiệt kia, đừng nói nhảm nữa, bây giờ mau chóng ra khỏi đây đi, đừng có lề mề ở đây, cả ngày tìm tòi nhiều thứ như vậy thì có ích gì chứ?” Vừa nói, Tô Thành cũng liếc mắt một cái, sau đó nheo mắt trừng đối phương một cái, một ánh mắt nhìn tới, trực tiếp biểu lộ tất cả.

Bởi vì lúc này quả thực không có thời gian để lãng phí, nhất định phải nhanh chóng, nếu không về sau có thể sẽ mang đến uy hiếp, cuối cùng phiền phức gây ra sẽ không thể kiểm soát được.

Mà mấy người kia căn bản không để tâm, vẫn cứ từng người một lề mề tiến tới.

Chương 699

Không còn cách nào, gặp phải một đống chuyện, những rắc rối về sau thật sự rất khó kiểm soát.

Cuối cùng cả hai bên đều dừng lại, Tô Thành cũng một lần nữa đứng vững.

Nhưng đúng là sợ cái gì thì cái đó đến, khi đang định nhanh chóng xuyên qua để rời đi với tốc độ nhanh nhất, đột nhiên vào khoảnh khắc cuối cùng lại xảy ra biến cố, không biết vì sao, chân dường như vô tình giẫm phải một viên gạch xanh, đột nhiên nghe thấy dưới chân phát ra tiếng "cô lỗ cô lỗ", giống như có gì đó đang chuyển động.

Một loại âm thanh tương tự như vậy nghe thật chói tai, thậm chí còn mang theo một loạt tiếng vọng.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đoàn đều cảm thấy bàng hoàng, thậm chí còn có cảm giác căng thẳng, tim đập nhanh hơn.

Hoàn toàn không ổn rồi.

Ngay sau đó, Tô Thành liền hô lớn: "Nhanh!

Nhanh lên!

Đừng lãng phí thời gian, mau đi mau đi!

Mẹ kiếp, lát nữa chắc chắn có chuyện rồi, sẽ gặp rắc rối lớn, mau rời khỏi đây!" Lúc này, ai nấy đều cảm thấy trong lòng hoảng sợ vô cớ, thật sự khiến người ta sợ chết khiếp.

Nếu không mau trốn đi, không biết về sau sẽ gây ra chuyện lớn đến mức nào?

Vì vậy, ngay sau đó liền có một tràng hô hoán.Sau đó anh vẫy tay,

dẫn mọi người xung quanh nhanh chóng rời đi.

Dù sao trong tình huống như vậy, vừa nãy dường như có người gây ra một trận chấn động các kiểu, căn bản chẳng ai để tâm.

Lúc này thật sự kinh tâm động phách nha, hoàn toàn không thể lơ là một chút nào.

Nếu lơ đễnh một chút, có thể hôm nay tất cả mọi người sẽ không có cơ hội rời đi, chỉ có thể xui xẻo ngoan ngoãn ở lại đây, thậm chí cuối cùng sẽ chết một cách thảm hại.

Nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước, vừa mới chuẩn bị chạy về phía trước thì đột nhiên thấy hai bên tường lớn đang dịch chuyển vào giữa, thậm chí cuối cùng sẽ kẹp người ở giữa.

Vào lúc này, họ gần như không thở nổi, thậm chí cả khuôn mặt đều đỏ bừng một cách khó hiểu.

Thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng sức đẩy các bức tường hai bên ra, cố gắng hết sức để thoát khỏi một loạt nguy hiểm.

Tóm lại, chỉ có một câu là phải nhanh chóng rời đi.

Nhưng cuối cùng vẫn không kịp với tốc độ di chuyển của bức tường, bị kẹp đến sắp không thể cử động được nữa.

Mới đầu thì đúng là nhanh thật, kẹp tất cả mọi người vào giữa, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực, đẩy từ hai bên ra.

“Mẹ kiếp, mau cút ngay!

Đồ điên, đồ quỷ ác ma, mau cút!” Mọi người bắt đầu nghiến răng mắng chửi loạn xạ, thậm chí dùng sức đẩy hai bên trái phải các kiểu.

Tóm lại, lúc này chỉ mong có thể nhanh chóng đẩy tất cả đám nhóc con này ra, như vậy mới có thể ổn định được một bước.

Nhưng lại cứ liên tục giằng co đủ kiểu, thật sự không có nửa

điểm kế sách nào, thậm chí cả trái tim cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Không còn cách nào khác, gặp phải loại chuyện này thì chỉ có thể xui xẻo mà thôi.

Sau đó, chỉ có thể từng đợt, liên tục lùi về phía sau, thậm chí chen chúc vào những chỗ thích hợp.

Cuối cùng, mấy người đều bị kẹp chặt ở giữa, may là khi những tảng đá kia di chuyển, tốc độ đã chậm lại đáng kể, chỉ là từng chút một chậm rãi, di chuyển với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ngay cả như vậy vẫn cảm thấy đáng sợ, bởi vì chỉ cần sơ ý một chút có thể đe dọa đến tính mạng, lúc đó sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy, trong tình huống này, cảm giác kinh khủng như bị xé nát, vượt xa tưởng tượng.

"Tô Thành, giờ phải làm sao đây?

Mẹ ơi, cái tình huống quỷ quái gì thế này?

Cái mồm quạ đen của cậu ấy, đang yên lành lại cứ phải tiếp tục ăn nói lung tung một trận, giờ thì hay rồi, thật sự dọa chết cả nhà chúng ta rồi.

Mẹ kiếp, tôi thấy mình đúng là xui xẻo tận cùng rồi, rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu nữa đây?" Càng nghĩ càng thấy trong lòng siêu khó chịu, cả khuôn mặt đều cảm thấy khó coi một cách khó hiểu, hoàn toàn không kiểm soát được cảm xúc trong lòng.

Nếu cứ tiếp tục kiên trì như vậy, e rằng về sau sẽ hỏng bét.

Không còn cách nào tốt hơn sao, nhưng sự thật không phải vậy.

Tô Thành lúc này không nói gì, khẽ mím môi suy nghĩ xem tình hình cụ thể là gì?Trong tình huống hiện tại, cãi nhau với Bàn Tử cũng

vô ích, ngoại trừ gây thêm phiền phức thì chẳng có ý nghĩa gì.

Vì vậy, bây giờ phải tìm mọi cách để suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào, dù sao cũng phải có cách, nếu không về sau có thể sẽ mang đến rắc rối, cuối cùng sẽ khiến mọi người vừa thấp hèn vừa khó coi.

Vì vậy, trong tình hình hiện tại, càng như vậy thì càng nên bình tĩnh một chút.

Cuối cùng, Tô Thành cũng quay đầu nhìn đối phương, đáp lại: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, ở đây lải nhải làm gì?

Bây giờ cứ ngoan ngoãn ngậm miệng lại đi, tôi cần phải bình tĩnh và ổn định tuyệt đối." "Mau nhìn xem, dưới chân có cái gì bị chạm vào không, thậm chí bị giẫm phải không, hoặc có cơ quan liên hoàn nào vô tình bị kích hoạt không?

Chương 700

Nhất định phải nhìn rõ, đó mới là lý do tôi hôm nay có thể sống sót ra ngoài." Lúc này, Tô Thành lặp đi lặp lại những lời này, không ngừng nhắc nhở, hy vọng mọi người xung quanh có thể thực sự bình tĩnh lại, sau đó xác định rõ lập trường, như vậy mới có thể thực sự thư giãn tâm lý.

Ngô Tà, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và một vài người khác đều cúi đầu, cẩn thận quan sát.

Đúng là trong tình huống hiện tại, nhất định phải tìm ra manh mối mới được.

Nhưng nhìn tới nhìn lui một vòng cũng không tìm thấy gì cả.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng chẳng mấy chốc sẽ bị kẹp thành thịt nát, chỉ một lát nữa thôi sẽ không thở nổi, thậm chí cả hơi thở cũng ngày càng trở nên khó khăn.

"Trời ơi mẹ ơi, không được rồi, tôi cảm thấy sắp phát điên rồi, phải làm sao đây?

Tôi căn bản không thể kiên trì nổi nữa, rốt cuộc nên làm thế nào đây?" Trong khoảnh khắc đó, chỉ có thể không ngừng nghiến răng, rồi hết lần này đến lần khác kêu la, thậm chí mồ hôi trên trán cũng tuôn ra.

Biết làm sao đây?

Gặp phải một đống chuyện, chỉ có thể xui xẻo mà thôi, dù sao thì mọi chuyện cũng vượt xa tưởng tượng.

Vì vậy, vào giây phút cuối cùng, chỉ còn cách cố gắng hết sức, dùng toàn bộ sức lực để thoát khỏi những vướng mắc này.

Bàn Tử lại bắt đầu than vãn đủ kiểu, rơi vào tình thế bi quan.

“Trời xanh thật vô mắt mà!

Ấy, tôi đây đường đường là Bàn gia, không chết trong cổ mộ, không xảy ra chuyện gì, cuối cùng lại bị vướng vào cái thứ quỷ quái này, tôi chết không cam tâm!” Nói rồi, nước mắt của Bàn Tử cũng bắt đầu tuôn như mưa, không ngừng chảy xuống, tóm lại trong lòng đặc biệt khó chịu.

Nghe thấy lời nhảm nhí của tên nhóc này, Tô Thành cảm thấy bất lực, thậm chí hận không thể xông lên đá cho một phát vào người anh ta.

Đúng là nói nhảm liên thiên, có nhiều lời vô ích như vậy chi bằng ngoan ngoãn yên tĩnh một chút thì hơn.

Vì vậy, khi nghe những lời đó, Tô Thành liền liếc xéo một cái, rồi nói: “Thôi được rồi, tên nhóc nói nhảm liên thiên này, có thể ngậm miệng lại không?

Nếu còn tiếp tục rên rỉ than vãn nữa, tin không tôi sẽ trực tiếp giết cậu đó!” Một câu nói đã dọa đối phương sợ đến mức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Với Tô Thành, trong lòng anh ta tràn ngập lo lắng và sợ hãi, nên cũng không dám cứng đối cứng với anh.

“Được rồi, được rồi, tôi vừa nãy cũng chỉ vì trong lòng hoảng sợ nên mới tùy tiện than thở đôi lời.

Cậu ngàn vạn lần đừng tức giận nhé!

Ít nhất thì bây giờ chúng ta phải nhanh chóng tìm cách giải quyết đã, đó mới là ý thức cơ bản của tôi!” Nhìn Tô Thành la hét ầm ĩ như vậy, Bàn Tử quả thực có chút sợ hãi, cuối cùng cũng đành từ từ bỏ đi chấp niệm trong lòng, thậm chí giọng nói cũng trở nên run rẩy bất an.

Nghe xong những lời này, mấy người xung quanh cũng nhao nhao

gật đầu.

Tô Thành lúc này cũng không tiếp tục để ý hay nói nhảm nữa, lập tức kích hoạt chương trình nhỏ của hệ thống trong đầu, đánh thức các trang bị đạo mộ bên trong.

"Hệ thống, lập tức tìm kiếm, tôi hiện tại cần một kỹ năng như vậy, làm thế nào để phá giải sự tấn công tăng cường của hai bức tường?" 【Đinh!

Hệ thống kiểm tra chỉ lệnh liên quan của chủ nhân, đang tìm kiếm cho ngài.】【Chương trình nhỏ của hệ thống đã thành công kiểm tra thông tin liên quan, dữ liệu thông tin liên quan đang được xử lý, xin chờ một lát.】【Dựa trên tìm kiếm liên quan của chương trình nhỏ của hệ thống, sau khi tải điên cuồng, đã thành công đề xuất dữ liệu thông tin hữu ích cho ngài, ngài có thể trực tiếp đổi bằng 6669 điểm kinh nghiệm.】 Chương trình nhỏ của hệ thống quả thực rất ngầu và đỉnh nha!

Theo một tiếng nhắc nhở trong trẻo vang lên, trên giao diện nhanh chóng hiện ra một khung thoại và một cái khe.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Thành cũng lập tức nhấp vào nút xác nhận.

Bây giờ không có thời gian để chần chừ nữa, vì không còn cách nào khác, nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy, e rằng tiếp theo chỉ có thể chết thảm. 6666 điểm kinh nghiệm thì chẳng là gì cả, so với cả đội mà nói, cũng chỉ là một góc của tảng băng trôi, là mưa phùn mà thôi.

Vì vậy, sau một loạt âm báo của chương trình hệ thống, trên giao diện đã hiện ra khung thoại.

Tô Thành lập tức nâng cao cảnh giác, sau đó đơn giản vung tay,

giải tỏa kinh nghiệm.

Tuyệt vời quá, chỉ một hành động nhỏ như vậy, anh đã cảm thấy trong lòng vui vẻ khó tả.

Sau đó, cuối cùng cũng từng đợt, liên tục tiến về phía trước.

Chẳng còn gì để nói nữa, trong tình huống hôm nay, phải nhanh chóng hành động thôi, không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, quỷ mới biết về sau sẽ mang đến bao nhiêu rắc rối đây?

Vì vậy, trên giao diện chương trình nhỏ của hệ thống, Tô Thành bắt đầu lướt qua các dữ liệu chính, ánh mắt lướt qua chú ý kỹ từng chút một.

Ngay sau đó, anh lập tức hiểu ra ý nghĩa trong đó, trời ơi, trong tình huống này, phải thông qua loại dữ liệu thông tin này, sau đó xử lý và tìm kiếm phương pháp phá giải bên trong.

Đại khái tình hình là phải nhấp vào nút kích hoạt bên trong, sau đó tìm kiếm cơ quan bí mật.

Như vậy, ngược lại đã trở thành đối tượng mà mọi người trong lòng lo lắng, quả thực cần phải suy xét kỹ lưỡng, nếu không về sau không biết sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức đây?

“Nhanh, nhanh lên!

Mau tìm xem xung quanh có thứ gì kỳ quái không!” Tô Thành hô lên với những người xung quanh, lúc này thân thể anh cũng không cử động được nữa, cánh tay đau nhức.Hai bức tường vẫn tiếp tục kéo vào giữa.

Rõ ràng là chúng đang cố ép mọi người thành thịt vụn, cứ như vậy nữa thì e rằng sau này sẽ xui xẻo mà chết thảm.

Chương 701

Ban đầu thật sự không thể nhúc nhích được, tất cả đều bị kẹp chặt ở giữa, sắp thành thịt vụn rồi.

Nhưng bây giờ không còn cách nào khác, vì dưới sự thúc đẩy của bản năng cầu sinh, mọi người đều biết không còn lựa chọn nào.

Nếu trong tình huống này mà đột nhiên chọn dừng lại, thì về sau có thể sẽ mang đến phiền phức lớn hơn, thậm chí sẽ khiến người ta cảm thấy chết cũng không có lựa chọn.

Vì vậy, hôm nay, càng như vậy thì càng nên bình tĩnh.

Bàn Tử và đám đông đều bắt đầu nâng cao cảnh giác, dùng hết sức lực toàn thân, sau đó cúi đầu nhìn về phía trước, rồi ánh mắt thu lại, vừa nãy chú ý đến một vị trí bên cạnh, như vậy cũng khiến mọi người cảm thấy thần sắc không hề hiểu ra.

Sau đó, anh ta hiểu ra ý nghĩa trong đó, thuận thế lĩnh hội được chân lý.

“Tô Thành, nhìn xem, nhìn xem!

Không phải cái thứ quỷ quái gì đâu!

Mẹ ơi, thật sự đáng sợ quá!

Nếu không nhầm thì phải ở vị trí dưới chân, mau nhìn xem!” Ngay sau đó, đột nhiên nghe thấy, tên Bàn Tử kia bắt đầu la hét ầm ĩ, không ngừng kêu la, đồng thời chỉ vào vị trí dưới gót chân.

Sau một hồi giằng co như vậy, Tô Thành vẫn nhìn theo hướng ngón tay chỉ, quả nhiên thấy ở phía tường bên trái, dường như có một cái hố rất lớn, nếu không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện ra.

Hóa ra là một cái rãnh sâu lõm xuống, và trong tình huống khẩn cấp, việc phá giải cơ quan này có mối liên hệ trực tiếp.

Lúc này, nó lập tức trở thành đối tượng mà Tô Thành cần phải chuẩn bị, anh nhìn sâu vào nó, trở thành một phần suy nghĩ trong lòng.

Không còn cách nào khác, gặp phải loại chuyện này thì quả thực cần phải tiếp tục suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó xem xét rõ ràng nên làm thế nào.

Nếu không, e rằng tiếp theo sẽ mang đến rắc rối lớn hơn, cuối cùng có lẽ cũng chỉ biết lau nước mắt, khóc thút thít mà thôi.

"Không được rồi, không được rồi!

Dù sao tôi cũng gan ruột đứt đoạn, ruột gan sắp lòi ra cả rồi!

Cố lên nhé, dù sao tôi cũng không thể kiên trì được nữa!" Sau đó, đối phương nhìn với đôi mắt đẫm lệ, cả khuôn mặt lộ vẻ thảm hại.

Bởi vì vào khoảnh khắc đó, anh ta cảm thấy không thể nhúc nhích, thậm chí toàn thân đều bị kẹp chặt ở giữa, ngay cả muốn nhẹ nhàng nhúc nhích thân mình cũng không có cơ hội.

Không chừng cả người sẽ chết cứng ngắc vào khoảnh khắc tiếp theo.

Thật sự không còn cách nào khác, gặp phải chuyện như vậy thì quả là xui xẻo cho bản thân.

Đối với đối phương như vậy, Tô Thành lúc này vẫy tay nói: "Được rồi, bớt nói nhảm đi, mau nhìn xem cái hoa văn đó ở đâu?" Vì hai bên tường đang di chuyển khiến vị trí bị kẹp chặt ở đó, ngay cả Tô Thành cũng không thể nhìn rõ vị trí cụ thể của hoa văn đó.

Lúc này, anh chỉ có thể để Bàn Tử quan sát trước.

Toàn bộ tình hình xung quanh đều đột ngột xảy ra một sự thay đổi

lớn.Bị Tô Thành nhắc nhở, Bàn Tử đành phải lần nữa chỉ như vậy, sau đó từ từ tiến đến vị trí dưới chân tường, muốn đẩy hai bức tường bên trái ra.

Bàn Tử không thể nhúc nhích được nữa, bây giờ ngay cả sức lực cũng không có, nên cũng không còn cách nào tiếp tục gây rắc rối.

Ngay cả khi Tô Thành có kêu la nữa cũng vô ích, mọi chuyện đều trở nên vô nghĩa.

Vì vậy, vào khoảnh khắc cuối cùng, anh ta chỉ có thể cố gắng hết sức bị kẹt cứng ở nguyên chỗ, phần còn lại chỉ có thể trông cậy vào Tô Thành "đại lão" mà thôi.

Ngô Tà vừa hay ở một góc độ có thể lén lút nheo mắt quan sát đại khái được một chút, vì vậy cậu ta cũng làm theo Tô Thành, sau đó hoàn thành nhiệm vụ chưa hoàn thành, trực tiếp nhìn về phía một bên.

Trong tình huống như vậy, ánh mắt cậu ta vừa thu lại lập tức hiểu ra ý nghĩa trong đó.

"Ôi trời ơi, trong nháy mắt cảm thấy trong lòng vui vẻ quá, có một lời nhắc nhở!" "Ha ha ha, hiểu rồi, hiểu rồi!

Dường như là một thứ giống như cá đồng, nếu không nhìn kỹ thì thật sự khó mà phát hiện ra, thật sự rất kỳ quái!" Đối phương cười ha ha không ngừng, cả khuôn mặt đều hiện lên vẻ đắc ý, trong lòng cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Nghe xong một tràng nhảm nhí của lão ca này, mấy người xung quanh cũng liên tục từng đợt không ngừng nhìn về phía trước.

Đương nhiên rồi, điều quan trọng nhất là xem rốt cuộc cô bé thỏ con (Hoắc Tú Tú) có thể kiên trì được bao lâu.

Nếu cứ tiếp tục làm loạn như vậy, thì lại cảm thấy vô vị, ngược lại càng thêm kích thích.

Vì vậy, trong tình huống hôm nay, nhất định phải nhanh chóng tìm đúng chỗ, sau đó cẩn thận xem xét, xem có vấn đề gì không, rồi mới làm lại.

Cuối cùng, xung quanh bắt đầu trở nên tĩnh lặng một cách lạ thường.

Tô Thành ở bên cạnh, nheo mắt lại, sau đó liếc mắt một cái rồi nói: "Nếu vậy, thì hôm nay có lẽ sẽ cố gắng thể hiện một bước như vậy.

Đừng vội, bây giờ tôi sẽ từ từ, bây giờ tôi sẽ lại từ từ." Lúc này, tim Tô Thành cũng đập "thình thịch thình thịch", thậm chí khẽ sờ sờ mũi, vẫn luôn âm thầm suy nghĩ nên làm thế nào.

Nếu không nắm rõ được chiêu trò, thì quả thực sẽ tạo thành uy hiếp.

Vì vậy, trong tình huống như vậy, nhịp tim của Tô Thành bắt đầu tăng tốc.

Nhưng đúng lúc này, sau khi liếc mắt một cái, đột nhiên anh phát hiện trong túi của mình dường như thật sự có một thứ hoa văn cá đồng.

Chương 702

Nếu không phải vừa nãy, một thứ giống như hoa văn cá đồng, Tô Thành thật sự không thể đoán ra, không thể đoán ra loại chiêu trò này.

Nhưng bây giờ cũng thuận thế khiến anh cảm thấy mắt sáng bừng, cảm giác nhịp tim của cả người đều bắt đầu tăng tốc dữ dội.

Bàn Tử sắp không kiên trì được nữa rồi, anh ta không ngừng ho sặc sụa, đáng thương nhìn Tô Thành nói: "Đại ca ơi, rốt cuộc là tình huống gì vậy?

Mau giúp một tay đi!

Nếu cứ tiếp tục chần chừ như vậy, e rằng tôi sắp thật sự mất mạng rồi!

Có thể nhanh hơn một chút không, ít nhất cũng phải hành động nhanh lên được không?"Nhìn đối phương nước mắt lưng tròng, hoàn toàn không kiểm soát được cảm xúc, trong lòng cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Nghe xong những lời này, mấy người xung quanh cũng vừa nhìn vừa bàn tán.

Bởi vì hai lần bị kẹp chặt quá mức, dẫn đến Bàn Tử hiện tại căn bản không thể nhúc nhích, nên cả người hoàn toàn bị kẹt cứng ở phía trước, căn bản không có cơ hội phản kháng.

Cuối cùng, Bàn Tử thậm chí còn trực tiếp nói ra di ngôn cuối cùng của mình.

"Không được rồi, không được rồi!

Tô Thành à, nếu về sau tôi thật sự mất mạng, một đi không trở lại, cậu ngàn vạn lần đừng đau buồn nhé!

Cứ mỗi mùng một, mười lăm nhất định phải đốt cho tôi ít tiền giấy nha.

Dù sao thì tôi cũng thấy mình không sống nổi nữa rồi." "Có lẽ tất cả là do ông trời cố ý đùa giỡn với tôi, tôi cũng không còn cơ hội nào nữa rồi.

Cố gắng tốt nhé, tôi không chiến đấu nữa đâu!" "Cả đời tôi chỉ đơn giản là muốn được ăn bánh trôi, được đi dạo thật vui vẻ.

Nhưng ông trời lại không thể thỏa mãn một nguyện vọng nhỏ bé như vậy, tôi cảm thấy cả đời này thật hèn mọn, thật..." Nói đến đây, Bàn Tử dần dần cảm thấy ý chí không còn rõ ràng, mơ hồ.

Trong tình huống như vậy, mấy người kia cảm thấy buồn bực, thậm chí không biết rốt cuộc là tình huống gì.

Nếu cứ như vậy, cũng có thể điều chỉnh lại trạng thái, tóm lại cảm thấy suy nghĩ nên rõ ràng hơn một chút.

Đúng lúc bị làm vậy, mấy người kia cũng từng đợt trực tiếp xông tới, sau đó bắt đầu khuyên Bàn Tử đủ kiểu.

"Anh em Bàn Tử, ngàn vạn lần đừng buông xuôi, kiên trì một chút, kiên trì thêm một chút nữa!

Kiên trì sẽ thắng lợi, tôi nhất định có thể tìm ra cách giải quyết, nhưng bây giờ không thể bỏ cuộc được!" "Không, không, sao lại vội vàng thế này?

Gặp chuyện nhất định không được hoảng loạn, nhất định phải bình tĩnh.

Cả nhà chúng ta đều đang chờ đây, nếu cứ tiếp tục làm loạn như vậy, thì chắc chắn sẽ gây ra rắc rối lớn, không thể bốc đồng như vậy được, được không?" Mấy người kia cũng hết lần này đến lần khác bàn luận và nhắc nhở, hy vọng có thể khiến anh ta bình tĩnh lại, để đối

phương có thể thực sự ổn định.

Nhưng Bàn Tử hiện tại căn bản không nghe hiểu, cũng căn bản không suy nghĩ được, cho nên bất kể người xung quanh nói gì, anh ta đều không đáp lại, trong lúc mơ màng vẫn phải đối mặt với đủ loại lời đáp, thậm chí đối mặt với sự thôi thúc muốn ngất xỉu.

Mấy người kia cũng cảm thấy trong lòng khó chịu một cách khó hiểu.

Gặp phải loại chuyện này quả thực rất bi thảm, chỉ có thể tùy cơ ứng biến trong tình huống này, vì vậy họ cũng chỉ có thể liên tục lắc đầu, và cũng đang trong tình huống bất lực chờ đợi tình hình cụ thể.

Cuối cùng, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh trở lại, mọi người cũng một lần nữa trấn tĩnh tâm tư.

Tô Thành lập tức từ trong ba lô lấy ra cái gọi là "cá đồng", sau đó dùng ngón tay kẹp lấy, lén lút đưa cho Ngô Tà bên cạnh.

Bởi vì trong tình huống hiện tại, chỉ có Ngô Tà mới có thể kiên trì, sau đó có thể từ vị trí bên cạnh sắp xếp cái thứ đó.Nếu không thì có lẽ thật sự không còn cơ hội nào nữa, vì vậy tất cả mọi chuyện chỉ có thể trông cậy vào Ngô Tà, về phần còn lại phải giúp đỡ giải quyết.

Ngô Tà di chuyển thân mình vô cùng khó khăn, thậm chí không ngừng xoay vặn vai đủ kiểu, bởi vì hiện tại cậu ta cũng bị kẹt cứng bên trong không thể nhúc nhích.

Ngay cả muốn giúp đỡ, cũng phải có chút cách nào đó mới được, nếu không thì mọi chuyện đều vô ích.

"Cố gắng thêm một bước nữa, cố gắng thêm một bước nữa!

Tin tôi đi, cậu là người tuyệt vời nhất, tôi tin cậu là người mạnh nhất!

Không thể chần chừ như vậy, không thể bỏ cuộc như thế này!

Nếu ngay cả chút bản lĩnh cũng không có, thì có lẽ chỉ bị người ta bắt nạt thôi, chúng ta không thể hèn mọn như vậy được!" Tô Thành bên cạnh cũng hết lần này đến lần khác lặp lại những lời này, không ngừng khích lệ đối phương đủ kiểu nhắc nhở, để cậu ta có thể thực sự bình tĩnh lại, sau đó nâng cao cảnh giác.

Dù sao trong tình huống hiện tại, quả thực manh mối còn lại căn bản không có ý nghĩa gì, cần phải lấy sự bình tĩnh làm trọng.

Cũng hiểu được tình huống liên quan và những người xung quanh, cũng liên tục không ngừng thúc giục các kiểu, từng đợt từng đợt rồi lùi về phía trước.

Tô Thành cũng nheo mắt lại, sau đó ánh mắt lướt qua, phải liên tục chú ý một chút.

Xem ra hôm nay, tất cả đều cần phải thật bình tĩnh và ổn định thì mới có thể giành được thắng lợi.

Haizz, cuối cùng, sau khi liên tục dịch chuyển về phía trước, Ngô Tà đã dùng hai ngón chân kẹp chặt lấy chiếc vòng cá đồng kia một cách vô cùng khó khăn, rồi áp nó vào góc tường bên cạnh.

Vừa mới ấn thứ đó lên trên, đột nhiên xảy ra biến chuyển.

Sau một loạt tiếng "cạch cạch", thuận thế nhìn thứ nhỏ bé trước mắt, dường như nó đang từ từ được mở ra.

Chương 703

Thậm chí vào khoảnh khắc đảo ngược cuối cùng, mấy người đều ngỡ ngàng, bởi vì khi vật đó thực sự từ từ được đẩy ra, thậm chí khiến từng người một mắt trợn tròn.

Hoa văn cá đồng đã được lắp vào trong cùng, hai bức tường cũng đột nhiên dừng lại.

Sự thật chứng minh không hề uổng công, bởi vì vào lúc này mọi người đều cảm thấy vô cùng đắc ý.

Bởi vì thứ này đột nhiên dừng lại, khiến họ thuận thế cảm nhận được, nhìn thấy hy vọng tiến lên.

Chỉ một lát sau, mọi người đã không còn lo lắng nữa, thậm chí bắt đầu vui mừng hò reo bên cạnh.

"Ha ha ha, tuyệt vời quá!

Đúng là trời không phụ lòng người mà!

Ban đầu cứ tưởng sau khi chúng ta làm loạn sẽ gây ra rắc rối gì chứ, bây giờ xem ra chúng ta đã thành công rồi!

Tuyệt vời quá, quả nhiên không uổng công mà!" Trong tình huống như vậy, anh ta bắt đầu liên tục đắc ý, giữa sự khoe khoang hiện lên một chút khí thế.

Tô Thành cũng không nói gì thêm, tiến về phía trước, sau đó trực tiếp nhìn thấy, quả thực còn bá đạo hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu.

"Ha ha ha, thành công rồi!

Thành công rồi!

Nhanh, mau xem Bàn Tử bây giờ thế nào rồi!

Thật là dọa chết người mà!

Thật sự không hiểu Bàn Tử bây giờ ra sao nữa, không thể để anh ta cứ thế này mà mê man được, nhất định phải có cách, nhất định phải khiến tên này nhanh chóng tỉnh lại!" Vì không hiểu rõ tình hình bên phía Bàn Tử, Tô Thành cũng cảm thấy lo lắng và muốn bảo vệ anh ta một cách khó hiểu.

Cậu vội vàng quay đầu nhìn tiểu lão đệ bên cạnh, muốn kích hoạt Bàn Tử mau chóng, không những thế còn phải giữ cho anh ta tỉnh táo, không thể cứ mơ mơ màng màng mãi được.

Sau một hồi thao tác, bức tường đột nhiên dừng lại, mấy người Tô Thành cũng dần thở phào nhẹ nhõm.

Thật là muốn dọa chết người mà, trời ạ, lúc đầu còn kiên trì được một chút, giờ xem ra cuối cùng cũng có một chút tiến bộ rồi.

Bàn Tử với vẻ mặt hơi mờ mịt, cứ nheo mắt nhìn xung quanh, mọi thứ dường như không hề phản ứng. "Ê, Anh Bàn đừng có chết đấy nhé!

Tuyệt đối không được chết!

Rốt cuộc là sao vậy?

Ít nhất cũng phải nói một tiếng chứ, sao lại im re thế này?

Thật sự dọa ông đây sợ đến chết khiếp rồi, cậu có thể tỉnh táo một chút được không?

Có thể cố gắng một chút được không?" Thấy Bàn Tử tội nghiệp như vậy, mọi người đều vô cùng khó chịu, không còn tâm trạng kiếm chác hay tìm kiếm danh tiếng nữa, tất cả đều là hư ảo.

Điều quan trọng nhất là mọi người phải sống sót, sống sót mới là

điều then chốt.

Nếu ngay cả việc sống cơ bản nhất cũng không đảm bảo được, thì có nhiều thứ hơn nữa cũng để làm gì?

Cuối cùng cũng chỉ tìm kiếm sự kích thích ở nơi đó mà thôi.

Nhưng dù có gọi thế nào cũng vô ích, Bàn Tử nằm bất động bên cạnh, không thể nhúc nhích được.

Tô Thành càng dùng tay vỗ bôm bốp liên tục, vừa vỗ vừa gọi. "Anh em tốt, mau tỉnh lại đi, tỉnh táo lên có được không?

Có chuyện gì thì chúng ta nói chuyện đàng hoàng, đừng có ngủ mãi ở đây như vậy chứ." Tô Thành lẩm bẩm đủ thứ, thậm chí còn lay mạnh vai đối phương, muốn anh ta thật sự tỉnh táo một chút.

Nhưng đúng lúc này, cậu đã gọi mấy lượt rồi mà đối phương vẫn không có chút động tĩnh hay phản ứng nào.

Vậy thì phải làm sao đây?

Ngược lại, điều đó càng khiến mọi người trông rất khó coi, giờ đây cả tâm trạng đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cuối cùng, Ngô Tà thực sự hết cách, chỉ đành quay đầu nhìn Tô Thành, vì lúc này thực sự không còn cách nào khác, mọi chuyện chỉ có thể tùy thuộc vào lựa chọn của Tô Thành, họ chỉ có thể làm theo sự sắp xếp. "Tô Thành, cậu nhất định phải có cách!

Tuyệt đối không thể để anh ấy cứ mơ mơ màng màng như vậy!

Tôi cảm thấy rất khó chịu, chẳng lẽ cứ đứng nhìn anh ấy ngủ mãi như thế sao?

Chúng ta nhất định phải có ý tưởng gì đó chứ!" Ngô Tà bắt đầu lay mạnh cánh tay cậu, Bàn Tử cũng như nửa sư phụ của cậu, không thể cứ nhìn sư phụ mình chết oan như vậy được, dù sao làm đồ đệ

cậu cũng không thể chịu nổi.

Tô Thành không nói thẳng ra, chỉ nheo mắt quan sát một bên.

Chương 704

Điều quan trọng nhất là phải xem tình hình thế nào trước đã, đợi khi hiểu rõ mọi chuyện rồi hành động cũng không muộn, giờ hoảng loạn làm loạn thì có ích gì, ngoài việc tăng thêm kích thích thì căn bản không có ý nghĩa gì. "Bây giờ tuyệt đối đừng nóng vội, tôi sẽ xem xét tình hình thế nào trước đã, chúng ta mà hành động bốc đồng chỉ làm rối đội hình thôi.

Cứ xem thằng nhóc này bị ảnh hưởng thế nào đã." Bàn Tử bị tác động mạnh từ bên ngoài, khiến cả người rơi vào trạng thái mơ màng, vì vậy Tô Thành cũng ít nhiều cảm thấy lo lắng.

Dù thế nào đi nữa, lúc này cũng phải gọi anh ta dậy, thực sự không thể kéo dài thêm nữa.

Thế là Tô Thành cũng đặt tay lên người anh ta, thỉnh thoảng nheo mắt nhìn đối phương, muốn sắp xếp cụ thể.

Đối với cậu mà nói, mọi chuyện thực ra đều có điểm mấu chốt, không thể tùy tiện vài câu nói mà bỏ qua, mọi thứ có thể có những điểm bị bỏ sót.

Ài, dù sao cũng phải hoãn lại một chút, cậu thực sự không tin, ài, hôm nay mà không giải quyết được chuyện này thì xin đừng để người ta chê cười cậu, cậu thực sự không phải loại người ngu xuẩn đến mức đó.

Đang nghĩ ngợi, Tô Thành bắt đầu nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt lộ ra nụ cười đắc ý, mãn nguyện.

Lúc này, cậu thực sự cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sau đó, Tô Thành đặt tay lên một bên, rồi cảm nhận nhịp tim của

đối phương, trên vai có một vài nhịp đập yếu ớt.

Lúc này, điều đó lập tức thu hút sự chú ý của Tô Thành, ồ, xem ra thằng nhóc này thực sự kiên cường.

Sau đó, cậu liền vỗ bôm bốp liên tục vào má anh ta, thậm chí dùng ngón tay nhéo trán và sống mũi của lão già đó.

Lúc đầu, lão già đó vẫn nằm đó với vẻ mặt mơ màng, nhưng sau khi bị Tô Thành làm cho tỉnh, anh ta dần dần lơ mơ tỉnh dậy.

Sau đó, anh ta nhìn xung quanh một lượt với vẻ mặt bối rối, dường như mất nửa ngày vẫn chưa phản ứng. "Tình hình gì đây?

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Cảm thấy hơi choáng váng, rốt cuộc là ai đã làm gì tôi?" Lão già kia mau chóng tỉnh táo lại, trong lúc mơ màng ngẩng đầu lên, thậm chí khi quan sát còn đang suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì.

Đúng lúc này, cậu đại khái đã hiểu được một vài ý tứ.

Cậu có thể trực tiếp lấy ra một thứ gì đó giống như cổ vật từ trong túi, rồi đặt nó gần mũi Bàn Tử, thậm chí còn liên tục và đủ kiểu múa may nó trước mắt anh ta.

Lúc đầu, Bàn Tử vẫn còn lơ mơ nửa tỉnh nửa mê, căn bản không hiểu chuyện gì.

Nhưng sau khi bị Tô Thành làm cho một trận như vậy, mắt anh ta trợn tròn, thậm chí cả người cũng dần dần bị thu hút. "Mau tỉnh lại đi Bàn Tử, mau tỉnh lại đi!

Đồ cổ rất đáng tiền đấy, không thể ngủ nữa đâu, nếu cứ như vậy nữa thì đồ đạc có thể bị tôi chia phần hết đấy!" Trong khi nói chuyện, Tô Thành đã liên tục múa may thứ đồ vật đó trước mắt anh ta, thậm

chí còn không ngừng nhắc nhở.

Tên khốn này, bị làm cho một trận như vậy căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản ứng nào, tiểu lão đệ đột nhiên như bị kích thích gì đó.

Thậm chí sau đó đột nhiên trở nên tỉnh táo, đầu óc cũng trở nên minh mẫn hơn.

Cảm giác thật sự như một giấc mơ vậy.

Một giây trước, Bàn Tử vẫn còn lơ mơ tỉnh dậy nửa sống nửa chết, số phận chưa rõ.

Nhưng vừa nghe thấy có đồ cổ giá trị, thậm chí là khí tức của một số đồ sứ cổ vô danh, lập tức mắt anh ta sáng bừng.

Thậm chí trong miệng bắt đầu không ngừng la hét: "À không đúng, tình hình gì đây?

Cậu đang đùa tôi à?

Cái gì ở đâu?

Mau đưa cho tôi xem!

Trời ơi, tôi tôi cảm thấy bây giờ hình như đang bị ảo giác, đừng nói nữa, mau đưa cho tôi xem đi." Lão già đó thật là một kỳ lạ siêu cấp, khiến Tô Thành cũng phải cười khổ, có gì đâu mà bắt đầu lôi thôi lếch thếch như vậy.

Sau đó, từng người một cũng chỉ có thể lộ ra vẻ mặt khổ sở, thậm chí đều cảm thấy không còn gì để nói, căn bản không biết phải tiếp tục nói chuyện với thằng nhóc này như thế nào.

Sau đó, Bàn Tử liên tục suy nghĩ về tình hình, rồi mới hiểu ra chuyện gì.

Sau đó, trong lúc lơ mơ, thằng nhóc đó lại một lần nữa tỉnh táo.

Vì vậy, trong tình huống này, từng đợt từng đợt liên tục, mọi người đều tiến về phía trước.

Bởi vì lúc này, trong lòng họ đã rõ, và cũng biết cảnh ngộ liên quan mà họ đang đối mặt, v.v.

Vì vậy, lúc này, họ nhìn về phía trước.

Và ngay vừa nãy, mấy người bên cạnh cũng đã ngẩn người.

Chương 705

A Vương và Ngô Tà cùng Hoắc Tú Tú không nhịn được, rồi bắt đầu cười ha ha ha, cười rộ lên, suýt nữa thì bị lão già kia làm cho phun ra, thật sự quá hài hước, cứ tưởng anh ta thực sự đang mơ hồ chứ, không ngờ thằng nhóc này cũng chỉ giả vờ ngủ thôi.

Ngô Tà thậm chí nước mắt còn bắt đầu chảy ào ào, thậm chí còn khó coi. "Sư phụ cũng thật là không đáng tin cậy quá, thật sự dọa cháu sợ chết khiếp rồi, hại chết người ta rồi, may mà vừa nãy cháu đã kiểm soát được cảm xúc, nếu không thì cháu biết phải làm sao đây, cái tên khốn này!" Thằng nhóc đó vừa nói vừa nhẹ nhàng đẩy đối phương, và nhìn nước mắt cứ chảy ào ào, không ngừng rơi xuống, trong lòng vô cùng khó chịu.

Bởi vì lúc này, cậu căn bản không thể kiểm soát được cảm xúc trong lòng, luôn cảm thấy đối phương thật sự quá đáng.

Bàn Tử lúc này mới hiểu ra, biết mình đã bị mấy người trước mặt lừa.

Sau đó, anh ta chỉ có thể liên tục liếc nhìn về phía trước, cau mày nhìn đối phương, vẻ mặt thể hiện rõ ý tứ.

Hết cách rồi, không cần thiết nữa, vì bây giờ nói chuyện với anh ta cũng chẳng còn tình cảm gì.

Cuối cùng, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Mấy người đi phía trước cũng chỉ có thể dần dần, từng chút một, tiến về phía trước, muốn mau chóng giải quyết mọi chuyện, như vậy cũng tránh được phiền phức sau này.

Vì vậy, cuối cùng, mọi thứ xung quanh cũng trở nên vô cùng yên

tĩnh. "Được rồi được rồi Bàn Tử, đừng nghịch nữa có được không?

Nhìn xem cậu dọa thằng nhóc này suýt khóc rồi, không thể đáng tin cậy chút nào, thật sự khiến người ta tức chết, được rồi được rồi, chúng ta mau đi thôi, bây giờ phải rời đi." Tô Thành lúc này cũng chỉ có thể lắc đầu nhìn đối phương, rồi oán trách vài câu.

May mắn là mọi người phản ứng khá nhanh, nếu không thì có thể sẽ gặp xui xẻo tiếp theo, thậm chí có thể khiến mọi người hoài nghi cuộc đời, vì vậy đúng lúc này, họ đã gạt bỏ nỗi lo trong lòng, thậm chí cả tâm trí cũng dần trở nên tỉnh táo hơn một chút, nói chung là đắc ý hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu.

Vì vậy, vào giây phút cuối cùng, họ cũng dần điều chỉnh lại trạng thái trong lòng.

Bên cạnh, Tô Thành cũng chỉ liếc mắt một cái, rồi chú ý đến một điều trước mắt.

Cậu cũng đã nhận ra một loại sự việc, và cũng cần phải xem xét kỹ lưỡng trong thời gian dài.

Vì vậy, lúc này, cậu liên tục từng bước tiến về phía trước.

Ngược lại, mấy người bên cạnh cũng đã chú ý đến một điểm.

Hết cách rồi, cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều. "Ôi, tình hình gì đây?

Sao tôi lại cảm thấy như đang mơ vậy, chẳng lẽ vừa nãy tôi bị ảo giác sao?

Bỗng nhiên cảm thấy khó hiểu, chẳng phải vừa nãy chúng ta suýt chết sao?

Sao đột nhiên lại có một loạt phản ứng như vậy, chẳng lẽ tôi nhìn nhầm sao?" Sau đó, Bàn Tử cảm thấy như đang nằm mơ, cứ nheo mắt

đủ kiểu, thậm chí khi nhìn Tô Thành, trong miệng còn lẩm bẩm, nói đủ thứ.

Nghe xong một hồi, Ngô Tà chỉ có thể lắc đầu không nói gì.

Và trong tình huống này, cậu thực sự không còn sức để tiếp tục giải thích, vì tình huống lúc đó khá đặc biệt, và thực sự không dễ giải thích chỉ bằng vài lời, điều quan trọng là phải xem đối phương có sắp xếp thế nào. "Ôi, vừa nãy chúng ta quả thực suýt mất mạng, nhưng tôi thì sao, tôi cũng nhanh trí, rồi lập tức xoay chuyển cục diện, mới có thể dẫn dắt mọi người thay đổi toàn bộ cục diện một cách chân thực, như vậy cũng nhờ vào những thao tác bá đạo của tôi." Một loạt thao tác như hổ, Tô Thành cũng bắt đầu múa may đủ kiểu, lời cậu nói ra cũng đường hoàng, tự tin tràn đầy, có thể thấy sự tự tin hiện rõ trên cả khuôn mặt.

Nghe xong một hồi, mấy người bên cạnh cũng rõ ràng ngẩn người, rồi từng người một liên tục tiến về phía trước.

Và điều quan trọng nhất là xem liệu có thực sự thần kỳ như Tô Thành nói hay không.

Bàn Tử càng nheo mắt nhìn Tô Thành với vẻ mặt kỳ lạ, hỏi: "Thật hay giả vậy?

Tôi nói thật đấy, nếu nói như vậy, tôi thực sự có chút nghi ngờ Tô Thành, nhưng cậu tuyệt đối đừng đùa tôi đấy." Anh ta cứ nhìn chằm chằm, liên tục liếc nhìn đi chỗ khác, muốn hiểu rõ tình hình cụ thể.

Tô Thành thì lập tức phẩy tay, vẻ mặt hờ hững, vỗ ngực đủ kiểu. "Nhưng phải nói cho các cậu biết, tôi đã nắm chắc trong lòng, tràn đầy tự tin, đối với tôi mà nói, bản thân tôi luôn đường hoàng, ổn định như núi Thái Sơn." Và trong tình huống này, mấy người cũng liên tục gật đầu, từng người một thể hiện suy nghĩ của mình.

Thực sự là một loạt thao tác đỉnh cao.

Mấy người bên cạnh cũng đã gạt bỏ áp lực trong lòng.

Lão bà đi phía trước cũng chỉ cười cười không nói gì, mọi chuyện đều nằm trong phạm vi sắp xếp của anh ta.

Cuối cùng, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Tô Thành đứng khoanh tay bên cạnh, nheo mắt nhìn đối phương, muốn biết anh ta có thể kiên trì được bao lâu.

Không thể ở lại chỗ này lâu, ai biết chốc nữa có gặp phải bất trắc, gặp nguy hiểm lần nữa không, thậm chí có thể lúc đó lại dẫn đến một trận chiến, vì những cơ quan đáng yêu đó, lúc này đối với cậu mà nói, sắp xếp đáng tin cậy nhất là mau chóng rời khỏi nguy hiểm. "Vậy thì bây giờ đừng nói gì nữa, trí tuệ của người xưa chúng ta cũng không thể hiểu được, bây giờ điều duy nhất chúng ta có thể làm là mau chóng rời khỏi đây, tóm lại là rời khỏi đây rồi thì mọi chuyện đều ổn, nói với tôi cũng vô nghĩa." Mấy người bên cạnh cũng nói vài câu đơn giản, rồi mau chóng muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, vì vậy lời của Tô Thành cũng khá trực tiếp.

Bởi vì lúc này, thời gian chuẩn bị thực sự có hạn, vì vậy cậu cũng chỉ có thể liên tục xoay chuyển, rồi dẫn dắt những người bên cạnh dần dần rút lui.

Sau khi xem xét tình hình này, mấy người bên cạnh cũng lần lượt gật đầu, hiểu ra ý tứ trong đó.

Chương 706

Cuối cùng, cả hai bên đều dừng lại, tâm trạng chỉ có thể giữ thái độ bình tĩnh ở một bên.

Tô Thành dẫn Bàn Tử, tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa lúc tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên phát hiện phía tường bên trái dường như có gì đó đang xảy ra.

Điều đó lập tức thu hút sự chú ý của Tô Thành, mọi chuyện đều phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được hoảng loạn.

Vì vậy, sau đó toàn bộ xung quanh đều trở nên tĩnh lặng, không có một chút động tĩnh nào.

Tô Thành lại dẫn những người bên cạnh dần dần tiến về phía trước.

Và lúc này phải mau chóng đi theo, không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, nếu không thì chu kỳ chuẩn bị cần thiết sẽ rất ngắn.

Vì vậy, sau đó toàn bộ xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh. "Tôi nói này, chúng ta bước tiếp theo phải làm thế nào?

Tiếp tục đi về phía trước sao?

Hay dừng lại nghỉ một chút?" Sau một chặng đường gian nan nguy hiểm, Bàn Tử đã trở nên thật thà hơn nhiều, ít nhất là không dám tự mình quyết định nữa, mà chọn cách thảo luận với Tô Thành trước, rồi xin ý kiến từ cậu.

Trong lòng anh ta hiểu rõ, mình chỉ có thể gây rối, căn bản không giúp được gì, mọi mấu chốt đều nằm ở việc Tô Thành có thể đưa ra được ý kiến quan trọng nào không.

Nghe Bàn Tử nói xong, Tô Thành không trực tiếp trả lời, cau mày nhìn thẳng về phía trước, trong lòng thực ra vẫn luôn suy nghĩ cân nhắc.

Sau một khắc suy nghĩ, cậu liền mở miệng nói: "Vậy thì nếu chúng ta đã trải qua những chuyện thế này, thì hãy nghe theo sự sắp xếp của tôi, chúng ta trực tiếp tiến lên, mau chóng đi về phía trước.

Hai người cứ ngoan ngoãn đi phía sau tôi là được." Tô Thành nói rõ ràng, chỉ ra một con đường sáng, Bàn Tử, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đều lần lượt đi phía sau Tô Thành. "Vậy thì tiếp theo phải dựa vào cậu rồi, tôi hy vọng trong đội ngũ của chúng ta, người số một trong lòng tôi nhất định phải cố gắng nhanh lên, nếu không chịu cố gắng thì tôi không biết lúc nào mới hoàn thành nhiệm vụ này." Vừa nói, Bàn Tử bắt đầu khẽ lau mồ hôi trên trán, trong miệng cũng không ngừng lẩm bẩm.

Tô Thành thì lại cười ha ha ha, không nói gì nhiều, có gì to tát đâu mà làm màu mãi.

Sau đó, cậu chỉ liếc mắt một cái, rồi nheo mắt quan sát, chú ý đến một điểm.

Thậm chí sau đó cậu còn trả lời: "Hai người cứ yên ổn mà ở bên cạnh đi, chuyện còn lại tôi sẽ giải quyết." Vừa nói, cả người cậu cảm thấy thoải mái mà tiến về phía trước.

Vào giây phút cuối cùng, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người chỉ có thể cố gắng đứng nhìn ở một bên, muốn biết mình có thể hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy căng thẳng và lo lắng trong lòng.

Tô Thành phẩy tay, dẫn đường tiến về phía trước.

Vừa đến phía trước, mấy người liền ngẩn người, sau đó lộ ra vẻ

mặt mờ mịt.

Bởi vì khi Tô Thành chiếu đèn pin vào một chỗ trên bức tường, họ cứ ngỡ là nhìn nhầm, hóa ra trên rìa bức tường lại mọc ra một thứ giống như cây dù nhỏ, là nấm.

Đúng vậy, nếu nhìn bằng tư duy của người bình thường thì y hệt như nấm.

Điều quan trọng là nó cũng quá kỳ lạ, một ngôi mộ cổ dưới lòng đất mấy trăm năm không ai có thể tiếp cận được, một nơi bị cô lập với thế giới bên ngoài, tại sao lại có thể mọc ra loại thực vật nấm như vậy?

Tô Thành đã ngẩn người tại chỗ không hoàn hồn, cứ nhìn Bàn Tử, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú bằng ánh mắt chằm chằm, rồi nhìn những gì mờ ảo trên bức tường, không phải là một hai cây nấm, mà là mười cây nấm lấm tấm trên bức tường. "Không thể nào kỳ lạ đến mức này được, không được không được, cảm thấy bây giờ tôi sắp hóa đá rồi." Nghe một loạt những cây nấm nhỏ trước mắt, trong miệng anh ta bắt đầu lẩm bẩm đủ thứ cảm thán, thậm chí không kìm được mà dụi mắt, tóm lại là cảm thấy như nhìn nhầm vậy.

Bởi vì lúc này, thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Tô Thành cũng phẩy tay, rồi nhìn mấy người nhắc nhở: "Tuyệt đối đừng hoảng, nhất định phải bình tĩnh, tôi hiểu tâm trạng của các cậu, nhưng càng lúc này, càng nên điềm tĩnh." Và trong tình huống này, phải giữ bình tĩnh là chính, tuyệt đối không được lỗ mãng.

Vì vậy, sau đó toàn bộ xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Mấy tiểu lão đệ khác bên cạnh cũng đều lần lượt gật đầu hiểu ra ý tứ trong đó.

Cuối cùng, mọi thứ thuận thế trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Ánh mắt của Tô Thành cũng quét ngang một vòng.

Và ban đầu phải dẫn những người bên cạnh từng bước từng bước tiến về phía trước.

Có lẽ trước đây chưa từng thấy bao giờ, nghe cũng chưa từng nghe, vì vậy nhìn thấy đều tập trung, Ngô Tà không kìm được mà khi tồn tại, dường như đã chuẩn bị kỹ lưỡng để sờ xem đó là cái gì.

Tô Thành đứng cách đó không xa, vừa nhìn thấy tình huống lập tức la lớn, nghiêm khắc quát mắng. "Ê, thằng nhóc này không điên đấy chứ?

Tuyệt đối đừng đụng vào!

Làm không khéo có thể xảy ra chuyện đấy, cậu có biết bây giờ đang làm gì không?" Vừa nói, lông mày của Tô Thành cau chặt lại, nhìn chằm chằm vào đối phương, trong thần sắc hiện lên một vẻ nghiêm túc.

Và sau một hồi nói chuyện như vậy, làm cho đối phương cũng đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám tiếp tục nói nhảm.

Chương 707

Gặp phải chuyện như vậy, anh ta cũng chỉ cảm thấy ngượng ngùng, sau đó đành cúi đầu, lộ ra vẻ bị động.

Và cuối cùng cũng chỉ có thể liên tục từng bước tiến về phía trước.

Quả thực cũng khá hèn mọn, dù sao vừa rồi đã bị bắt gặp.

Tô Thành và mấy người còn lại bên cạnh cũng luôn lặng lẽ đứng quan sát, Ngô Tà bị dọa đến mức trực tiếp hét lên một tiếng, rồi vội vàng kéo áo lại, sau đó rụt tay về. "Có gì đâu chứ, tôi thấy thứ đó trông khá đáng yêu mà, nên tôi nghĩ tại sao chúng ta không hái nó xuống, rồi xem thử nó có vị gì?" Vừa nói, Ngô Tà bắt đầu gãi gãi gáy, khuôn mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Nghe xong một hồi, mấy người trước mặt đều có chút không nói nên lời mà nhìn nhau, trợn mắt trắng dã.

Và thực sự lúc này, mọi người đều không còn sức để phàn nàn, sau đó cũng chỉ có thể liên tục than thở đủ kiểu.

Cuối cùng, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh, mấy người cũng chỉ có thể từng người một rơi vào im lặng, suy tư sâu sắc.

Cuối cùng lại dần dần tiếp tục tiến về phía trước.

Tô Thành lúc này phẩy tay nói: "Đồ chó chết đó đoán chừng là gây chết người, thằng nhóc này mà tùy tiện nếm một miếng, đoán chừng lập tức có thể đi gặp Diêm Vương đấy." Lời nói đó tuyệt đối không chỉ là dọa người hay hù dọa, mà thực sự là như vậy.

Bởi vì cái thứ đồ chơi nhỏ đó, nếu thực sự nếm thử, thì làm không khéo có thể thực sự mất mạng, cuối cùng khóc cũng không kịp.

Nghe Tô Thành nói xong, Ngô Tà bên cạnh thực sự bị dọa đến toát mồ hôi hột, nói rằng căn bản không dám tiếp tục có ý định đó, thậm chí liên tục lùi lại một lúc lâu.

Trong lòng luôn cảm thấy lo sợ một cách khó hiểu, bất an. "Thật hay giả vậy?

Anh lớn đừng đùa tôi chứ, thật sự đáng sợ đến mức đó sao?" Ngô Tà một lần nữa hỏi Tô Thành, giọng nói có vẻ cực kỳ nhỏ nhẹ, trong lòng luôn cảm thấy bất an.

Ngay cả trong lòng cũng cảm thấy không có cơ sở, dù sao nấm mọc ra ở đó thực sự có chút kỳ lạ, nói sao cũng không bình thường.

Tô Thành cũng không nói thêm nhiều về chuyện nấm với anh ta.

Đúng như câu nói kẻ địch không phạm ta, ta không phạm người.

Vì những cây nấm này mọc ra ở đó không gây ra mối đe dọa cho họ, cũng không chắn đường, vậy thì không cần thiết phải tiếp tục quan tâm nó có độc hay không, cứ để đó đừng đụng vào là được.

Bây giờ tiếp tục trì hoãn, lãng phí thời gian cũng vô nghĩa, chi bằng mau chóng rời đi thì hơn?

Cuối cùng mọi người đều gật đầu, từng người một, gạt bỏ, kiềm chế nỗi lo trong lòng.

Hết cách rồi, không có cảm xúc, gặp phải chuyện như vậy, chỉ có thể lấy bình tĩnh làm chính.

Cuối cùng, Tô Thành dẫn những người bên cạnh tiếp tục từ từ tiến về phía trước.

Nhưng vừa mới đi về phía trước không xa, đột nhiên phát hiện đường đi bị chặn lại, ở giữa thực địa xuất hiện một khu vực giống như một ngôi mộ thất, không gian khá rộng, có khoảng hai ba mươi

mét vuông.

Giống như một căn nhà có ba phòng ngủ, một phòng khách, một bếp và một vệ sinh vậy, vấn đề là tại sao lại xuất hiện một khu vực trống rỗng như vậy, mà lại không có lối đi nào nữa, không còn đường nào khác.

Chẳng lẽ bây giờ đi đến cuối ngôi mộ thất này là mấu chốt, đi đi lại lại một vòng, cũng không nhìn thấy ngôi mộ hay mấu chốt nào cả, chủ nhân ngôi mộ được chôn cất ở đâu, càng không thể biết.

Và lúc này, từng người một đều nảy sinh nghi vấn rất lớn, trong lòng khó hiểu. "Tình hình gì đây?

Nguyên nhân là gì?

Sao lại kỳ lạ như vậy?" "Có lẽ xung quanh có những cơ quan ám khí khác, hoặc có những ám hiệu khác, chúng ta phải tìm kiếm trước, xem có thể tìm ra lối ra không, tôi đoán là đường hầm bí mật nên ở xung quanh, chỉ cần mọi người chúng ta quan sát kỹ một chút là được." "Đúng đúng, cũng quá kỳ lạ rồi, hoàn toàn không thể giải thích được, thực sự không hiểu rõ chuyện lúc này, chi bằng chúng ta cứ ổn định lại một chút rồi đợi thêm một lát nữa?" Lúc này, mấy người bắt đầu bàn bạc, dù sao vấn đề mấu chốt xuất hiện trước mắt, đối với họ mà nói, cũng có thể lập tức gặp phải, tìm ra lối ra.

Dù sao bây giờ họ đang bị mắc kẹt, nếu không mau chóng nghĩ cách tìm lối ra, thì có thể sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi mãi, không có lối thoát.

Tô Thành lúc này bắt đầu an ủi mấy người bên cạnh. "Tôi rất hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng bây giờ tuyệt đối không được bốc đồng, không được hoảng loạn." Bây giờ yêu cầu mọi người theo vấn đề, rồi tiến hành phân chia vị trí đồng loạt tìm kiếm.

Và từ một khu vực hạn chế xung quanh tìm kiếm từng chút manh mối, lúc đó nhất định có thể tìm ra bí ẩn bên trong.

Vì vậy, chỉ dựa vào một điểm này, tin rằng trong lòng mọi người đều sẽ có những cân nhắc và chu toàn thực sự.

Và sau một hồi, mọi người đều tiến hành tìm kiếm, quan sát từng chút một.

Bàn Tử, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú chỉ có thể theo yêu cầu tìm kiếm khắp nơi, nhưng Tô Thành thì không giống vậy, phương thức tìm kiếm của cậu có chút không đối xứng, cậu lấy ra cái la bàn từ trong ba lô, rồi đặt nó trên mặt đất phẳng, thậm chí cứ nhìn kim chỉ nam xoay tròn.

Chỉ cần cái la bàn đó có tư duy xoay tròn hoặc rung động, là có thể lập tức thu hút sự chú ý của cậu. "Cần phải tìm hiểu kỹ tình hình, nguyên nhân là gì?

Ở đâu?

Đã bị bỏ qua sao?" Nhìn cái la bàn nhỏ trong tay, Tô Thành bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, thậm chí cả lòng đều cảm thấy khó hiểu.

Chương 708

Tóm lại, trong tình hình hiện tại, thực sự có vẻ khó hiểu, bên trong chắc chắn còn có bí ẩn khác.

Và sau một hồi quan sát, ánh mắt cậu chợt thu lại, chú ý đến một cảnh tượng tiếp theo, sau đó trong lòng có một cảm thán. "Từ trường ở đây có chút khác biệt, có chút kỳ lạ, chẳng lẽ từ trường ở đây bị ảnh hưởng bởi yếu tố nào đó sao?" Cậu tự nói tự lẩm bẩm, muốn biết bên trong rốt cuộc là chuyện gì.

Theo như những người thợ thủ công này bình thường, đều dựa theo kỹ năng định vị long mạch do tổ tiên để lại.

Trong tình huống bình thường, có thể thông qua kim chỉ nam xoay tròn như vậy, rồi nhìn ra hướng phong thủy đại khái, cuối cùng chỉ có thể tìm kiếm hướng mộ cổ.

Bây giờ dù có để cậu tiến vào bên trong mộ gỗ, cậu cũng có thể thông qua một số đặc điểm phong thủy mà tìm ra lối ra.

Bây giờ kim chỉ nam lại xoay tròn dữ dội, rõ ràng có chút không đúng, vượt quá mức bình thường.

Vì vậy, chỉ một điểm này, Tô Thành đã rơi vào trầm tư, luôn cân nhắc trong lòng, lúc này, trên đời này cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng.

Dường như cậu đặt tay lên đó, rồi cứ đi đi lại lại một vòng, suy nghĩ rốt cuộc là tình hình thế nào. "Kỳ lạ thật, tình hình gì, nguyên nhân là gì?

Chắc chắn đã bị bỏ qua rồi.

Được rồi, hôm nay nhất định phải làm rõ, như vậy mới được!" Vì vậy, trong chốc lát, cậu bắt đầu lẩm bẩm đủ thứ, muốn biết một số

tình hình, rồi tìm hiểu rõ ràng lối đi và chi tiết bên trong.

Sự thật không hề đơn giản và dễ dàng như cậu tưởng tượng.

Bởi vì lúc này, toàn bộ suy nghĩ của cậu có vẻ lộn xộn, không có trật tự.

Cuối cùng, Tô Thành lắc đầu xua đi mọi suy nghĩ trong đầu.

Cuối cùng, ánh mắt cậu chợt thu lại, đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu, lại xuất hiện một thứ giống như một sợi dây xích sắt.

Sợi dây xích sắt đó kéo dài đến một vị trí trống rỗng, không biết là nối với cái gì.

Điều đó đã thu hút sự chú ý của mấy người có mặt. "Mấy người chẳng lẽ không chú ý sao?

Trên đỉnh đầu có một sợi dây xích sắt kìa, trời ơi, xem ra chúng ta lại bận rộn cả đêm rồi, sợi dây xích sắt cũng khá kỳ lạ." Tại sao lại đột nhiên xuất hiện một sợi dây xích sắt?

Điều đó đã thu hút sự suy nghĩ của Tô Thành, và điều đó đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn sợi dây xích sắt đó, sợ đến mức liên tục lùi lại, thực sự sợ một viên bi sắt lớn như vậy trực tiếp rơi xuống, đập nát anh ta.

Bàn Tử cũng hít một hơi khí lạnh. "Chẳng phải vừa nãy rõ ràng nhìn thấy xung quanh trống rơn sao, sao đột nhiên lại mọc ra một sợi dây xích sắt, thực sự quá kỳ lạ, tôi vừa nãy có thể khẳng định, căn bản không thể có dây xích sắt, nguyên nhân là gì?" Và lúc này, mấy người bên cạnh đều nảy sinh nghi vấn rất lớn trong lòng, một đầu óc mù mịt.

Bởi vì lúc này, căn bản họ không tìm hiểu kỹ lưỡng, ngược lại còn cảm thấy suy nghĩ trong đầu lộn xộn, không có trật tự.

Đáng tiếc là vấn đề không hề đơn giản như cậu nói, mọi chuyện không hề bất biến.

Thế nên trưa nay, nhất định phải nhanh chóng theo vào, sau đó mới có thể giải quyết toàn bộ vấn đề, như vậy mới là an toàn và thỏa đáng nhất.

"Trời đất quỷ thần ơi, chẳng lẽ người xưa đã thiết kế sẵn một kiểu 'trải nghiệm' độc đáo như vậy nên đã sắp đặt trước rồi?

Tôi thật sự không hiểu, thậm chí không thể lý giải nổi cái não của những người này." "Đúng là kỳ quái, tôi cảm thấy hơi ngơ ngác, xem ra chúng ta thật sự cần nghiên cứu kỹ càng." Mấy người bắt đầu lẩm bẩm, có người thậm chí còn liên tục lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt hiện lên sự khó hiểu và mơ hồ.

Tô Thành đứng một bên chỉ tay ra sau, nhìn thấy vấn đề xuất hiện trên sợi xích sắt, vì xung quanh ngoại trừ sợi xích sắt đó ra, không có thứ gì khác nổi bật, khác biệt.

"Mọi người đừng vội, chúng ta hãy xem thử tình hình bên dưới đã." Tô Thành liên tục nhắc nhở, không ngừng hướng dẫn, mọi người mới có thể dẫn dắt nhân viên của mình một chút, như vậy mới có thể nâng cao cảnh giác, biết rõ bên dưới có sắp xếp gì.

Thế nên ngay lúc này, một nhóm nhân viên bắt đầu liên tục tiến về phía trước.

"Tô Thành, ý gì thế?

Cái sợi xích sắt này mới thật sự là nút mở cơ quan, lẽ nào chúng ta không cần thử kỹ càng sao, ít nhất cũng phải xem dùng thế nào chứ, cứ đứng đó chờ làm gì?" Lời của Tô Thành vừa dứt, Bàn Tử lập tức bùng cháy, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, xoa tay bóp trán các kiểu, hôm nay căn bản không thể kiềm chế được cái nhịp độ nhanh đó, tâm

trạng vui vẻ chuẩn bị nhanh chóng làm cho xong.

Nhưng Tô Thành lại liên tục lắc đầu, cười cười không nói.

Bây giờ bốc đồng như vua rồng thì có ích gì chứ?

Vô nghĩa.

“Anh cứ bình tĩnh đứng ở một bên đi, bây giờ nên giữ bình tĩnh đã, tuyệt đối đừng hoảng, đừng vội, nếu không sẽ kéo tất cả mọi người xuống đấy.” Tô Thành liên tục nhắc nhở đối phương về vấn đề này, chỉ như vậy mới có thể khiến anh ta thật sự bình tâm lại.

Bàn Tử gật đầu rồi lập tức siết chặt nắm đấm, sau đó nhanh chóng tiến về phía trước.

Kế bên, Bàn Tử cười hắc hắc, vênh váo tiến lên, cảm thấy cả người đặc biệt ưu tú.

“Hôm nay đúng là cần để Bàn gia ta đi dạo, thư giãn một phen, tôi nhất định phải hoạt động gân cốt đã.” Vừa nói, Bàn Tử vừa đơn giản, vặn vẹo thân mình.

Chương 709

Tô Thành thì trực tiếp lườm anh ta một cái thật mạnh.

Cái lão già này đúng là thích gây kích thích, thật sự không hiểu nổi, không thể lý giải được.

Sau đó, cuối cùng xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tô Thành nheo mắt, bắt đầu cẩn thận quan sát tỉ mỉ xung quanh.

Và rồi, cuối cùng xung quanh trở nên yên tĩnh.

Vừa đi, mấy người xung quanh cũng theo đó mà yên lặng.

Khi Bàn Tử và Ngô Tà còn đang mơ hồ không hiểu gì, Tô Thành hít một hơi thật sâu, rồi thẳng thắn tiến về phía trước và nói: "Anh cứ bình tĩnh đứng ở một bên đi, những chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý, đến lượt tôi biểu diễn đây." Lời chưa dứt, anh đã hít sâu một hơi, rồi vỗ tay liên tục, đơn giản nhắc nhở những người bên cạnh một chút, mấy người kia cũng lập tức hiểu ý.

Ngay sau đó, Tô Thành trực tiếp giậm mạnh chân xuống đất, rồi dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp trèo lên, thậm chí còn bám vào rìa một bức tường bên cạnh.

Tốc độ của cả người anh đặc biệt nhanh, mọi thao tác đều liên tục một mạch, khiến mọi người ngỡ ngàng.

Sau đó, hai tay anh nắm chặt sợi xích sắt và dùng sức kéo mạnh xuống dưới.

Sợi xích sắt vừa bị kéo thẳng xuống, đột nhiên vang lên một trận "ầm ầm ầm", gây ra một tiếng nổ lớn.

Ngay lập tức, âm thanh ngắn ngủi đó đã thu hút sự chú ý của mấy

người phía trước.

Tô Thành cười nhìn mấy người kia rồi nói: "Hỏi có phục không?

Hỏi có đỉnh không?

Ha ha ha, bây giờ chắc đã biết thao tác bá đạo đến mức nào rồi chứ?" Anh nhìn đối phương, bắt đầu cười hì hì, thậm chí còn không ngừng vung tay gạt mồ hôi trên đầu, vuốt tóc, cảm giác như mình rất đắc ý.

Mấy người bên cạnh cũng liên tục gật đầu, xoa xoa chóp mũi, không nói gì nhiều.

Sợi xích sắt ấy quả nhiên cứng rắn, quả nhiên sau khi bị kéo xuống dưới, đột nhiên phát ra một loạt âm thanh chói tai.

Ngay sau đó, kèm theo đó, toàn bộ khu vực xung quanh đất rung núi chuyển, thậm chí cả bức tường cũng bắt đầu lắc lư hai lần, một số gạch vụn trên tường "rào rào rào" liên tục rơi xuống.

Điều này khiến nhóm Tô Thành khi đứng trên mặt đất, cứ lắc lư qua lại, như thể đang ở trong tình thế nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, tất cả mọi người sẽ bị đè xuống.

Mấy người phía trước đều hoảng hốt, liên tục cố gắng giữ thăng bằng, thậm chí còn vịn vào bức tường bên cạnh, chuẩn bị đứng vững, nhưng mọi việc không đơn giản như vậy, kiên trì được một lúc cũng không có dấu hiệu gì, thậm chí Hoắc Tú Tú còn mất thăng bằng, "phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Bàn Tử và Ngô Tà tương đối khá hơn, đã kiên trì được một lúc ở bên cạnh, cuối cùng khi chống đỡ mặt đất thì nói: "Tô Thành, tình hình thế nào?

Có tìm ra nguyên nhân không?

Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi, nếu cứ thế này tôi chắc chắn sẽ gặp xui, mau nghĩ cách đi!" Cũng không trách Bàn Tử yếu ớt, vì tình hình hiện tại quả thực còn tệ hơn tưởng tượng.

Tô Thành cũng đâu phải không lo lắng, mồ hôi tuôn ra khắp người, nhưng bây giờ cũng không có ý hay ho gì, chỉ có thể để mọi người ổn định trước đã.

"Tuyệt đối đừng bốc đồng, chắc là sẽ không sập đâu, nếu cổ mộ thật sự sập thì cũng không đến mức rung lắc kỳ quái như thế này, chắc là có cơ quan nào đó bên dưới bị kích hoạt, đang quay chuyển." Để mọi người giữ vững cảm xúc, Tô Thành liên tục nhắc nhở, đưa ra đủ loại sắp xếp.

Nếu lòng người bất ổn, cả đội ngũ có thể sẽ bỏ đi, chẳng khác nào nỗi sợ hãi lan tràn trong nội bộ, cuối cùng có thể gây ra sự phân tán, thậm chí sẽ trực tiếp khiến mọi người trở nên điên cuồng.

Tô Thành cũng cố gắng giữ bình tĩnh từ góc độ của mình, luôn quan sát mọi thứ xung quanh, chỉ cần có một chút thay đổi nhỏ, anh đều có thể nhận ra và chú ý.

"Không đúng, rõ ràng là không bình thường, nguyên nhân là gì chứ?

Đã rung lắc lâu như vậy rồi, bên trong nhất định còn có bí ẩn khác." Tô Thành đã chìm sâu vào trầm tư, miệng lẩm bẩm tự hỏi đi hỏi lại, tóm lại là phải tìm ra nguyên nhân, sau đó giải quyết nghi vấn bên trong.

Mọi chuyện sẽ tốt thôi, nhưng thực tế thường tàn khốc, bởi vì mọi việc không hề đơn giản và bất biến như tưởng tượng.

Điều này cũng khiến mấy người phía trước, từng người một, vẻ mặt nhanh chóng hiện lên sự mơ hồ.

Kiểu rung lắc đó kéo dài khoảng một hai phút, sau đó, thấy hai bên vách tường thông ra, hai khối đá lớn bắn ra từ bên trong, rơi xuống đất.

Tô Thành và Ngô Tà chỉ có thể vội vàng ôm đầu, rồi ẩn náu ở một góc bên cạnh.

Tiếp theo một cảnh tượng khiến mọi người cảm thấy hoa mắt, nơi đó không phải là một bức tường bằng phẳng, mà những chỗ lồi lõm từ từ như có thứ gì đó từ bên trong vươn ra, sau đó mọi người đều sững sờ, có 7 cỗ quan tài trực tiếp được đẩy ra từ vách tường ngay trước mặt.

Điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bối rối, thậm chí trong lòng không hiểu sao lại hoảng hốt.

Bảy cỗ quan tài lớn như vậy, vậy mà lại được đẩy ra từ bên trong không một dấu hiệu báo trước, lập tức thu hút sự chú ý của những người có mặt, thậm chí còn gây ra sự đồng cảm và suy nghĩ sâu xa.

Lý do tại sao?

Tự nhiên lại đột ngột xuất hiện mấy cỗ quan tài ngay trước mặt.

Nói cách khác, là không bình thường, rõ ràng là không ổn.

Thế nên chỉ một điểm này đã thu hút sự chú ý của mấy người, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng và khinh thường.

Và hôm nay, mọi chuyện không thể đơn giản và bất biến như vậy, mọi việc không phải như thế.

Chương 710

Đúng như vậy, mấy người phía trước cũng liên tục gật đầu tìm hiểu, lĩnh hội một số ý nghĩa trong đó, thậm chí còn mượn cơ hội này để thật sự tổng kết chân lý.

Tô Thành cũng từ từ bình tâm lại, rồi nhìn thẳng vào mấy cỗ quan tài, xem thử tình hình thế nào để điều tra.

Vì 7 cỗ quan tài xuất hiện có chút quá kỳ lạ, căn bản không kịp phản ứng, bất ngờ xuất hiện trước mắt, thậm chí trong thời gian ngắn cảm thấy có chút không kịp trở tay.

Bàn Tử còn khoa trương hơn, liên tục lau mồ hôi trên trán vì bị mấy cỗ quan tài đó dọa sợ.

Cuối cùng, Bàn Tử trực tiếp dậm chân và nói: "Có gì mà phải sợ chứ, có tiền là có thể sai khiến quỷ thần, lẽ nào chúng ta lại sợ cơ quan quan tài sao?

Tôi biết phải xem cái chủ mộ này làm trò gì, lại bày ra một đống thứ sặc sỡ loè loẹt, rồi đặt mấy cỗ quan tài trước mắt.

Nếu bên trong không có khả năng và bí ẩn gì thì tôi chết cũng không tin, chúng ta hãy xem thử bên trong quan tài đựng cái gì đi!" Đúng là lòng tham lam mù quáng mà nói không sai chút nào, cho dù trong lòng còn có lo lắng và e ngại, nhưng khi thấy bên trong quan tài có kim ngân tài bảo, những món đồ có giá trị liên thành, mọi nỗi sợ hãi và lo lắng đều bị vứt hết ra sau đầu, không quản được nhiều như vậy, vì chim chết vì mồi, người chết vì tiền, đúng là như vậy.

Khi những người đồng hành chưa kịp hoàn hồn, Bàn Tử vênh váo đi đến trước cỗ quan tài, rút một con dao sáng loáng ra khỏi túi.

Tô Thành cũng không lo lắng nhiều, chỉ cảm thấy có chút bất ngờ.

Anh đã thử những thứ gỗ mục, không tệ, cũng từng trải qua một số vấn đề tương tự, nhưng chưa bao giờ thấy ai có thể trực tiếp "phẫu thuật" cổ mộ, những khối đá lún sâu bên trong đó.

Nếu ban đầu không phát hiện ra sợi xích sắt kia, có lẽ đã xem đây là một con đường gỗ bình thường, rồi thong thả đi qua.

Bây giờ nhìn lại, đúng là một lời nói dối, tất cả đều là một lời nói dối từ đầu đến cuối.

Thế nên hôm nay, chỉ dựa vào một điểm này, mỗi người trong lòng đều có chút suy nghĩ và lo lắng.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú tương đối bình tĩnh hơn một chút, đã hạ nhiệt, không quá hoảng loạn tiến lên mà đứng lại một bên.

Thậm chí còn bắt đầu lén lút tiến về phía giữa, cả người bước đi cũng đặc biệt cẩn thận.

Sợ rằng một lúc không chú ý sẽ gây ra nguy hiểm, sẽ chạm vào một số cơ quan nào đó bên trong, gây ra một số phản ứng dây chuyền.

Thế nên vào lúc này, cũng phải lấy cẩn thận làm trọng.

Tô Thành đứng bên cạnh nhìn mấy người kia, rồi cười cười không nói gì.

"Này Anh Bàn, nhất định phải cẩn thận đấy, tuyệt đối đừng bốc đồng, gặp chuyện gì nhất định phải nói với tôi và mọi người, ngàn vạn lần không thể một mình gánh vác, tôi nói cho anh biết, trong cổ mộ nhất định phải chú ý đến cái gọi là vai trò và đầu óc, đừng xông bừa, tuyệt đối đừng hoảng loạn!" Nhìn Bàn Tử coi trời bằng vung, không kiêng nể gì mà tiến về phía trước, tôi cũng bắt đầu liên tục nhắc nhở đủ điều.

Đương nhiên, hôm nay điều quan trọng nhất là mong Bàn Tử có thể thật sự bình tĩnh buông bỏ chấp niệm trong lòng.

Nhưng Bàn Tử lại hắc hắc, cười không ngừng!

"Ôi chao, Tô Thành đứng đó nói chuyện không phải là không đúng, một thứ lớn như vậy sao tôi có thể không kích động được chứ, lát nữa đứng vững chân rồi, bảo bối quý giá trong quan tài nhất định có thể khiến chúng ta hưởng vinh hoa phú quý thỏa thích, tôi vui vẻ ra mặt mà không hề dư thừa chút nào." Trong mắt Bàn Tử, việc vui mừng cũng là điều đương nhiên, dù sao thì cái món đồ nhỏ này bản thân nó cũng rất đặc biệt, thiết kế có chút biến thái.

Thế nên bây giờ không thể dùng tư duy logic của người bình thường để suy nghĩ về vấn đề hiện tại.

Thế nên, mấy năm nay, anh ta có thể nhanh chóng vượt lên, rồi nhanh nhất đối mặt với rủi ro thấp nhất.

Bàn Tử tuyệt đối không thuộc loại người chỉ biết "đánh khẩu pháo", ngược lại anh ta luôn hành động, ví dụ như bây giờ anh ta đã chuẩn bị đi đến, rồi mở cỗ cổ mộ ra, bắt đầu động thủ, anh ta đi đến trước một trong những cỗ quan tài, rồi dùng tay nhẹ nhàng gõ.

Trước tiên phải thông qua tiếng gõ, rồi truyền đến âm thanh, những chi tiết rất nhỏ, sau đó mới biết được cấu tạo cũng như không gian bên trong cỗ quan tài đó, v.v.

Đương nhiên, những thứ này đều là nghề của tổ tiên để lại, trong trường hợp bình thường, những người nghiệp dư hoặc học nghề không tinh thông căn bản không biết những thao tác như vậy.

Nếu đạt đến trình độ như vậy, trong Cửu Môn hẳn là chuyện cơm bữa, là ngưỡng cơ bản nhất.

Sau khi gõ nhẹ, anh ta cảm thấy bên trong thuộc trạng thái treo lơ

lửng, và bên trong chắc chắn có di thể của chủ mộ cùng một số vật phẩm tùy táng trước đó.

"Vừa nãy tôi đã khách sáo rồi, hôm nay chúng ta hãy tập trung xem, bảo bối kia đúng là một câu chuyện dài, bây giờ nhất định phải lấy cái tiểu bảo bối bên trong ra." Tóm lại, hôm nay, anh ta muốn xem liệu có thể mở được cỗ quan tài nhỏ đó ra không, rồi xem tình hình bên trong, bây giờ nhất định phải điều tra đến cùng, nói thật thì thời gian chuẩn bị thực sự không còn nhiều, cũng không thể chần chừ mãi.

Nếu không, chỉ khiến mọi người thất vọng, thậm chí cảm thấy đau đầu, và bây giờ trong đầu anh ta, điều duy nhất có thể nghĩ đến là tên nhóc này bây giờ thật sự phát tài, tâm thái quá nặng, trong đầu toàn là tiền, toàn là bảo bối.

Nói thật, Tô Thành đứng một bên thực sự rất lo lắng cho Bàn Tử, căn bản không biết trong đầu tên này cả ngày nghĩ gì.

Thế nên, Tô Thành cũng bắt đầu liên tục đáp lại: "Anh Bàn, cần bình tĩnh lại, tuyệt đối đừng vội, nên suy nghĩ kỹ tình hình bên dưới, tiền đề là phải nắm rõ bên trong cổ mộ có những thứ quỷ quái gì, như vậy mới có thể lấy an toàn làm trọng." Theo chiêu "biết người biết ta, trăm trận trăm thắng" của Tô Thành, chỉ khi nắm rõ thân phận thật sự của chủ mộ từ trước mới có thể an toàn tuyệt đối, tránh đến lúc đó lại hùng hục làm, thao tác mạnh như hổ, rồi đối mặt với đủ loại uy hiếp, thì lúc đó đúng là chỉ có thể "hồ đồ" thôi.

Sau khi hiểu rõ tình hình này, Bàn Tử lại "hắc hắc hắc" cười không nói gì.

"Ôi chao, yên tâm đi Tô Thành, cứ an tâm đứng một bên xem là được rồi, tôi sẽ không gây phiền phức cho cậu đâu, sẽ không để cậu phải lo lắng đâu, tôi làm việc cậu cứ yên tâm về tôi đi!" Bàn Tử hôm nay vỗ ngực, liên tục cam đoan các kiểu.

Nghe tên nhóc đó nói xong, Tô Thành cũng chỉ đành liếc anh ta một cái thật dài, lười tiếp tục nói nhảm.

Tô Thành cũng nhìn ra rồi, bây giờ tên nhóc này chỉ biết "làm màu" ở đây, nếu thật sự chờ đợi thì về sau sẽ rắc rối lắm.

Và rồi, cuối cùng cả hai bên đành phải lần lượt tiến về phía trước.

Từng người một phải làm gì, gặp phải chuyện như vậy cũng thực sự là một vấn đề khó giải quyết.

Sau khi đi đến bên cạnh, nhìn thấy nắp quan tài, bên trên dường như có một thứ gì đó giống như hoa văn.

Vì bị chôn vùi trong đất lâu ngày, nên bên trên đã bám một lớp bụi dày.

Chương 711

Nếu không nhìn kỹ, có lẽ khó mà phân biệt được hoa văn đó là thông tin gì, nội dung ghi chú bên trong ra sao, v.v.

Thế nên lúc này Bàn Tử lấy ra một cái chổi lông nhỏ từ trong ba lô, trông giống như một nhà khảo cổ học vậy, rồi bắt đầu từng chút một gạt bỏ lớp bụi bẩn bên trên, chuẩn bị xem thông tin hoa văn bên trong.

"Này này, đừng vội, phải để tôi xem đã, để tôi thu thập đã, lúc này không thể hoảng, không thể lỗ mãng." Bàn Tử lẩm bẩm liên tục, phải từng chút từng chút một, quét sạch toàn bộ bụi bẩn bên trên, vì trên đó đều đã bám đầy cặn bẩn.

Sau khi cẩn thận gạt bỏ lớp bụi bẩn, xoay người lại, thế mà thấy bên trên có hình dáng giống như một con vật, thay đổi như vậy, thật sự đặc biệt.

Sau đó, tất cả nhân viên đều bắt đầu cẩn thận quan sát, luôn chú ý nhìn kỹ, để biết được một số lựa chọn bên trong.

Cuối cùng, những người có mặt đều nhìn rõ ràng, thậm chí còn khiến họ cảm thấy có chút mơ hồ.

"Oa, Tô Thành, mau nhìn kìa, bên trên khắc một con phượng hoàng, ôi, quả nhiên đúng như tôi dự đoán, thật khéo tay quá!" Ngay lập tức, đối phương bắt đầu liên tục cảm thán, mắt cũng mở to, thậm chí cả người trông có vẻ khá phấn khích.

Bởi vì lúc này, anh ta hoàn toàn không thể kiểm soát được sự đắc ý trong lòng, tim đập bắt đầu nhanh hơn.

Và khi anh ta nói, những người bên cạnh cũng chỉ liên tục cười

cười, rồi nhìn thấy vẻ mặt của anh ta hiện lên sự mơ hồ.

Cuối cùng xung quanh trở nên yên tĩnh.

Và trong tình huống như vậy, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí còn phải suy nghĩ kỹ càng về toàn bộ tình hình.

Sau đó, mọi người xung quanh đã xem xét toàn bộ vấn đề, biết được chuyện gì đang xảy ra, sau khi gặp chuyện thì sẽ sắp xếp thế nào, v.v.

Đi đến một bên, những người bên cạnh bắt đầu quét mắt nhìn, thấy được một tình huống.

"Nếu không nhầm thì bên trong cỗ quan tài đó chắc là nằm một vị phu nhân, hẳn là phu nhân của chủ mộ." Tô Thành đứng một bên cũng xoa xoa cằm, rồi nhìn vẻ mặt anh ta biểu hiện ra một ý nghĩa sâu xa.

Từ tình huống này, anh ta đoán là có thể nhanh chóng lĩnh hội được ý tứ.

Cuối cùng, những người bên cạnh cũng liên tục gật đầu, từng đợt từng đợt tiếp tục tiến về phía trước.

"Không phải là cậu đang đùa tôi đấy chứ, Tô Thành?

Cậu đang đùa tôi đấy phải không?

Nếu bên trong thật sự có di thể của vị phu nhân trước đó, vậy thì bảo bối bên trong chẳng phải là quá nhiều sao, lần này chúng ta chắc chắn sẽ hốt được món hời lớn rồi, trời ơi, nếu là như vậy, tôi không thể kìm nén được niềm vui trong lòng nữa rồi." Giây trước Bàn Tử còn đang lo lắng trăm bề, sợ rằng lúc đó sẽ đưa ra lựa chọn sai lầm, dù sao thì bên trong quan tài nằm thứ gì, bây giờ vẫn chưa biết.

Thế nên ngay từ đầu, trong lòng Bàn Tử luôn ở trong trạng thái bất an, đứng ngồi không yên.

Nhưng bây giờ, khi nghe Tô Thành nói bên trong lại có thứ bá đạo đến thế, ngược lại khiến anh ta cảm thấy bất ngờ.

Thế nên vào lúc này, một nhóm người có mặt, vẻ mặt hiện lên sự mơ hồ, cũng lập tức thu hút sự chú ý của những người có mặt, xem ra hôm nay đúng là cần phải phân tích kỹ càng tình hình cụ thể.

Thế nên Tô Thành đã bắt đầu liếc nhìn xung quanh, rồi xem xét một số vấn đề tương ứng bên trong.

Một nhóm nhân viên có mặt đều nhìn ra vẻ mơ hồ đó.

Không còn cách nào, sau khi gặp phải chuyện như vậy, xung quanh lại theo đó mà yên tĩnh lại.

"Mọi người cẩn thận một chút, nếu theo lý thường mà nói, vì bên trong đã xuất hiện những thứ gỗ mục, cho thấy sự uy hiếp, vậy thì tôi có thể đoán được mộ táng, hẳn là ở khu vực không xa xung quanh, quan tài chính hẳn là ở một khu vực hữu hạn gần đó." Giống như những phu tử, đạo mộ giả sau khi tiến vào cổ mộ.

Điều đầu tiên phải tìm là quan tài của chủ mộ.

Bởi vì tìm được quan tài của chủ mộ, có nghĩa là có thể thực sự tìm được những thứ quý giá nhất, lúc đó một loạt tìm kiếm sẽ không uổng phí.

Thế nên trong khoảng thời gian này, cả hai bên đều đã có những tính toán và dự định riêng, dù sao thì lúc này, mỗi người trong lòng đều bắt đầu có những lòng mong muốn riêng, chủ yếu là cần xem ai mới là người kiên trì đến cuối cùng.

Bàn Tử thì không quản được nhiều như vậy, "kệ cha ba bảy hai mốt", hôm nay trước tiên cứ thách thức quan điểm của đối phương đã, còn những thứ khác thì lát nữa suy nghĩ cũng chưa muộn.

Trước tiên, anh ta đứng một bên, liên tục gõ vào cỗ quan tài, rồi

lại bắt đầu lắng tai nghe bên trong.

Nhìn một loạt phản ứng của tên nhóc đó, mấy người bên cạnh cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

"Đại ca, có thể đáng tin một chút không, anh rốt cuộc đang nghe gì vậy?

Lẽ nào anh muốn nghe tiếng để phân biệt vị trí sao?

Thật sự không thể lý giải nổi!" Nhìn phản ứng kỳ lạ như vậy của đối phương, mọi người cũng cảm thấy có chút dở khóc dở cười, thậm chí còn bắt đầu liên tục hỏi, tìm hiểu tình hình, để biết đối phương đang làm trò gì.

Bởi vì sau khi xem xét một loạt sắp xếp hôm nay, những người bên cạnh đều hiện lên vẻ sốt ruột, nhưng tầm nhìn lại đặc biệt tỉ mỉ.

Không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này, những người bên cạnh chỉ có thể tương ứng mà xem xét.

Cuối cùng, tất cả nhân viên đều đã được sắp xếp xong, tập trung trước mắt.

Và cuối cùng, xung quanh theo đó trở nên yên tĩnh, cũng đang suy nghĩ xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, làm thế nào mà lại trở nên vi diệu như vậy.

Và trong tình huống như vậy, những người bên cạnh bắt đầu suy tư, phải xem xét cụ thể tình hình, nguyên nhân là gì.

"Tô Thành, đừng có đứng đó mà "xem hát kịch" nữa, tôi đi!

Chương 712

Có tiền thì chúng ta cùng kiếm, đâu thể cứ đứng đực ra đó mãi chứ, chúng ta cùng bận rộn một chút không được sao?" Bàn Tử cứ lẩm bẩm các kiểu, nhưng phải làm sao để tiếp tục kiên trì đây, nhưng lúc này, vẫn không ai có thể hiểu rõ như vậy.

Thế nên bây giờ, trán cả người đều đổ ra một loạt mồ hôi lạnh.

Đáng tiếc, một số tình huống trên thế giới đã trở thành mối lo ngại trong lòng mọi người, rồi mồ hôi tuôn như mưa, phải biết làm thế nào.

Cuối cùng, xung quanh lại trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng, mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng.

Vương Bàn Tử đã thích nghi với yêu cầu của Bàn Tử, đi đến phía trước, rồi cùng với Hoắc Tú Tú và Ngô Tà cùng giúp đỡ, bởi vì lúc này, nhất định phải tiếp tục hợp tác, liên kết, cùng nhau thực hiện một số thao tác mới mẻ.

Dù sao thì, thời gian chuẩn bị cũng không còn nhiều.

"Mọi người xem kìa, toàn bộ nắp quan tài đều được bít kín, bên ngoài còn được xử lý chống thấm nước nữa, thế nên khi mở quan tài nhất định phải cẩn thận một chút, đặc biệt là ở góc đông nam nhất định phải đặt một thứ gì đó." Khi mở quan tài và tìm bảo vật, bên trong thật sự có kiến thức uyên thâm, người bình thường căn bản không thể lý giải, và trong tình huống lúc này, "lão ngoại" bắt đầu vẫy tay, rồi từ trong ba lô lấy ra một cây nến trà, và khi nhìn về phía mấy người xung quanh, cũng nhắc nhở mỗi người nhiều lần.

Nghe xong sắp xếp này, cây nến trà được đặt ở vị trí bên trái.

Đương nhiên, mấy người bên cạnh cũng đang suy nghĩ kỹ càng, cùng nhau quan sát xem bên trong rốt cuộc có tình hình gì?

Thế nên lúc này, vừa đứng một bên, mọi người bắt đầu liên tục quan sát các kiểu.

Và trong tình huống như vậy, mấy người bên cạnh liên tục nhắc nhở.

Nến trà được thắp sáng và đặt ở góc đông nam, tay phải Tô Thành đặt ở phía sau, lúc đầu rồi xoay vài vòng, luôn muốn xem thử tình hình thế nào.

Cuối cùng, nguyên nhân là gì?

Bên trong nhất định có bí ẩn, tóm lại lúc này, trong lòng anh ta xuất hiện một dấu hỏi lớn, thậm chí không hiểu một chút nào.

Thế nên chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, toàn bộ suy nghĩ trong đầu anh ta đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

Đi đến một bên, những người xung quanh cũng có một sự thay đổi, rồi suy nghĩ được điều chỉnh, thậm chí ánh mắt trực tiếp thu lại để quan sát, nhìn những tình huống cụ thể liên quan bên trong.

Vừa rồi, trong tình huống đó, sau đó xung quanh trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng xung quanh yên tĩnh.

Mọi người cũng đã điều chỉnh lại trạng thái, từng người một đứng đó quan sát đủ kiểu, suy nghĩ xem bên trong sẽ có kỳ tích gì.

Nhưng sự thật không hề đơn giản và bất biến như tưởng tượng.

Khi chuẩn bị mở quan tài, lại phát hiện bên trên có một lực phong tỏa cực kỳ mạnh, không thể lay chuyển được, căn bản không biết cụ thể tình hình ra sao.

“Ha ha, xem ra trí tuệ của người xưa thật sự đáng nể, nếu nói từ

tình huống này, những thứ được chuẩn bị bên trên cũng tuyệt đối là bá đạo, vậy thì hôm nay chúng ta hãy phân tích kỹ càng, xem thử có thể bị kẹt bao lâu?" Ngay từ đầu, tôi vẫn luôn nghĩ người xưa kia đã chú trọng việc xử lý chống thấm nước ở các vị trí địa hình như vậy, bởi vì ở những nơi có địa chất khô ráo và tơi xốp, cũng chưa chắc đã như tưởng tượng, trong trường hợp bình thường.

Mọi việc không đơn giản như vậy, mọi người chỉ có thể từng chút từng chút liên tục tiến về phía trước, tìm hiểu rõ ràng tình hình cụ thể, và tiếp theo nên làm gì.

Cuối cùng, xung quanh theo đó trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều đã điều chỉnh lại tâm thái, lấy bình tĩnh làm trọng.

Tất cả mọi người xung quanh đều đã buông bỏ chấp niệm trong lòng.

Tô Thành cũng dẫn mấy người phía trước liên tục tiến lên, hôm nay nhất định phải nhanh chóng hạ gục đối phương.

Đừng nói gì nữa, hôm nay tuyệt đối không thể tiếp tục lãng phí thời gian.

Và sau khi từ từ tiến về phía trước, tất cả mấy người xung quanh đều đã buông bỏ lo lắng.

Lúc này Tô Thành nhìn, thế mà lại phát hiện ở rìa tấm ván quan tài dường như có đóng một số đinh liễu.

Những cái đinh liễu đó, được làm từ cây liễu đã được gọt nhọn, lần lượt được đóng chặt vào những vị trí quan trọng ở các góc.

Và lúc này, điều đó đã thu hút sự chú ý của Tô Thành, anh biết rằng những bí ẩn bên trong thực sự có chút kỳ quái.

"A a, xem ra đúng là kỳ quái, đúng là có chút thú vị đấy, nếu đã như vậy thì chúng ta đừng bận rộn nữa, mau động thủ thôi!" Vừa nói,

Tô Thành cũng hít sâu một hơi, rồi rút ra "Kim châm cường quyền" trong tay, hôm nay dù thế nào cũng phải điều chỉnh nó, lấy nó ra.

Dù sao thì, hôm nay cũng phải nhanh chóng hành động, không thể tiếp tục chần chừ mãi được, không cần thiết nữa.

Thế nên trong tình huống như vậy, tim bắt đầu đập nhanh, tinh thần không yên, tóm lại là bây giờ thật sự cần phải bận rộn làm cho xong rồi.

Nhưng vừa mới động thủ, mấy người bên cạnh lập tức sững sờ.

"Đúng rồi Sư phụ, người có thể phân tích cho tôi thứ này không, nguyên nhân là gì vậy?

Chúng tôi đều không hiểu, tự nhiên tại sao lại đột ngột xuất hiện một cái đinh liễu nhỏ như vậy?

Thật sự không thể lý giải nổi, người có thể giảng giải cho chúng tôi bí quyết được không?" Nhìn một loạt thao tác của Tô Thành, mấy người phía trước cảm thấy mơ hồ, đầy sự hoang mang!

Đặc biệt là Ngô Tà như vậy, một sinh viên đại học vừa mới ra trường, đương nhiên cũng không hiểu tình hình, thế nên mới cần phải phân tích ra nguyên do.

Nghe xong câu hỏi như vậy, Tô Thành lúc này cũng ho khan hai tiếng, mím môi, cũng cần phải suy nghĩ kỹ càng tình hình cụ thể.

Chương 713

Và trong tình huống hôm nay, thực sự không cần thiết nữa, nhất định phải đẩy nhanh bước chân, không thể tiếp tục lãng phí thời gian, vô nghĩa.

Ngay sau đó, các bên nhân viên chuẩn bị tiến công mạnh mẽ, từ đó đẩy nhanh bước chân, nhanh chóng giải quyết mọi thứ.

Dù sao thì, đến bây giờ gặp phải loại chuyện như vậy, bản thân nó còn phản cảm hơn tưởng tượng.

Tô Thành lúc này cười, rồi bắt đầu phân tích giảng giải có lý có cứ, bên trong đúng là có rất nhiều bí quyết.

Haha, chắc không hiểu được đâu nhỉ, những thứ bên trong này đúng là cần phải học hỏi thật kỹ, học ba ngày ba đêm cũng không hết.

Các cậu thấy không?

Cái gọi là Phượng Hoàng tái thể, chủ yếu nói về mộ phu nhân của mộ chủ nhân.

Tôi biết, người xưa đều chuộng tam thê tứ thiếp.

Nhưng dù có bao nhiêu tiểu thiếp thì cũng vô dụng, người có thể tượng trưng cho Phượng Hoàng ở trên đó, chỉ có chính cung mới có tư cách!

Trong ký ức cổ đại, chính cung phu nhân có công phò tá và niềm vui bầu bạn.

Vì vậy khi an táng, quy cách họ được hưởng cũng chỉ đứng sau mộ chủ nhân.

Nhưng cũng chính vì họ giữ vai trò như một phong thủy sư, lấy

việc phò tá làm chủ, nên tất yếu phải đề cao mộ chủ nhân làm chính.

Những thành tích và cống hiến chủ yếu!

Vì vậy bên trong dễ sinh ra một loạt yếu tố bất lợi!

Thậm chí còn gây ảnh hưởng lớn hơn đến các thế hệ sau, nên để tránh âm khí như vậy thoát ra ngoài, người ta mới dùng loại đinh gỗ liễu này!

Tôi đã từng nghe nói từ xa xưa, cây liễu và cây đào đều có tác dụng trừ tà chính yếu.

Nếu chặt những cành liễu thành hình đinh rồi đóng chặt vào ván quan tài, có thể có tác dụng gia cố, cho dù bên trong có thứ không sạch sẽ thì cũng khó mà thoát ra được.

Thực ra nói nhiều thì cũng là mê tín phong kiến thôi!

Tô Thành luyên thuyên một tràng, nói cũng có đầu có đuôi, khiến Ngô Tà, một sinh viên đại học được giáo dục hiện đại, mơ màng hết cả.

Giờ đây, thế giới quan của cậu ta dần thay đổi, nghe cứ thấy đúng là có chuyện như vậy.

Nhưng giữa một loạt những phân tích đó, đầu óc cậu ta bỗng chợt ngẩn ra, sau đó trên mặt lộ vẻ mơ hồ.

Thậm chí cuối cùng cả người cậu ta đều thấy đờ đẫn, ai mà hiểu nổi tình hình bên trong là gì, nên cảm thấy đầu óc một mớ hỗn độn.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu có chút vướng mắc.

Nhưng đến cuối cùng, Tô Thành bất ngờ buông một câu "mê tín phong kiến", khiến mọi người cảm thấy dở khóc dở cười.

Cũng chính câu nói đó, thuận thế kéo Ngô Tà trực tiếp từ trạng thái mơ hồ vừa nãy, trở về hiện thực một lần nữa.

“Trời ạ, sư phụ, có thể đáng tin một chút không?

Mấy cái mê tín phong kiến này mà cũng có thật à?

Anh lại làm tôi ngơ ngác hết cả rồi.” Ngô Tà thực sự không nhịn được nữa, đành phải nói một câu đầy vẻ không nói nên lời.

Tô Thành chỉ cười ha ha, không nói thẳng ra.

“Thôi được rồi, kệ cái mê tín phong kiến đi, nhìn tình hình của anh Bàn hôm nay thì biết, thằng nhóc đó bây giờ thế nào rồi, chắc là không nghe lọt bất kỳ lời khuyên can nào đâu.

Mặc kệ mê tín phong kiến có thật hay không, có những quy tắc và điều kiện như thế nào, hôm nay chúng ta vẫn phải xem rốt cuộc là chuyện gì.

Cho nên, mọi thứ đều phải nghe theo tôi sắp xếp, đừng lề mề nữa.” Đúng lúc đó, Tô Thành liên tục nhắc nhở, nói rõ ý của mình cho đối phương.

Nếu theo ý của tôi thì cứ làm thế này chắc chắn là tốt nhất, ít nhất cũng có thể giảm thiểu ảnh hưởng đến mức thấp nhất, đó chắc chắn là chuyện tốt mà mọi người vẫn luôn mong muốn!

Vì vậy, hôm nay ai nấy đều cảm thấy trong lòng sung sướng, đắc ý.

Vừa nói chuyện, Tô Thành vừa lần lượt nhổ tất cả những đinh gỗ liễu ra.

Sau khi dẫn những người bên cạnh, đợi một lượt thao tác sắp xếp, cậu càng không ngừng nhắc nhở và chỉ dẫn.

Chú Ba, hôm nay phải khiến mọi người đều trong trạng thái tinh thần minh mẫn nhất, tuyệt đối không được tiếp tục lề mề, làm chậm trễ thời gian.

Nhanh chóng, mấy người bên cạnh đều điều chỉnh trạng thái.

Tô Thành cũng gật đầu liên tục, cân nhắc từng tình huống, để mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Được rồi, giờ thì đinh đã được nhổ hết, tiếp theo xem chúng ta phối hợp thế nào.

Lúc này càng cần phải bình tĩnh hơn, nhất định phải cẩn thận vạn phần, không thể kiềm chế sự bốc đồng, nếu không về sau không biết sẽ gây ra bao nhiêu rắc rối đâu.” Ánh mắt Tô Thành lộ ra vẻ nghiêm túc, liên tục nhắc nhở những người bên cạnh.

Chương 714

Mọi người cũng gật đầu lia lịa, đại khái đã hiểu ý.

Họ bắt đầu rón rén, rón rén từng bước tiến về phía trước.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú vì không giúp được gì nên cố ý lùi lại một chút để tạo khoảng cách.

Ở một bên khác, Bàn Tử và Tô Thành đã đứng ở mép quan tài, sau đó dùng sức muốn đẩy nó ra.

Dù sao thì hôm nay chắc chắn phải dùng hết sức lực và khả năng để đẩy nó ra, không thể tiếp tục chậm trễ thời gian, nếu không vì sự chần chừ này mà cảm thấy mất hứng.

Vì vậy, trong chốc lát, mọi người đều cảm thấy đặc biệt nôn nóng, thậm chí còn cảm nhận được một tia lo lắng.

Không được phép bỏ lỡ thời gian, cũng đúng là khó coi.

Vì vậy cuối cùng chỉ có thể từng người từng người liên tục tiến về phía trước, xem cụ thể có thể kiên trì được bao lâu, v.v., vì nếu gặp phải loại chuyện này thì đúng là tự mình gặp vận đen.

Sau đó xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tô Thành đứng một bên cũng ha ha cười không nói gì, chủ yếu là muốn xem mọi người có thể kiên trì được bao lâu.

Vì hôm nay mọi thứ phải thật ổn.

Dẫn Vương Bàn Tử và những người bên cạnh tiến về phía trước một cách rón rén.

Tôi và Bàn Tử nhìn nhau một cái, cả hai đều đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, hai người đột nhiên dùng sức một cái, mạnh mẽ đẩy thẳng

nắp quan tài ra, sau đó nắp quan tài suýt chút nữa đã bị đẩy đổ xuống đất.

Hai người cũng nhìn chằm chằm vào quan tài, sau đó quan tài lộ ra một khe hở, lớn cỡ miệng bát.

Bởi vì đối với những kẻ trộm mộ, khi tìm kiếm bảo vật, cũng có những nguyên tắc nhất định.

Vì với loại quan tài này, đặc biệt là chủ nhân bên trong, đã nằm đó từ rất lâu rồi, điều đó cũng chứng tỏ bên trong đã được bảo quản lâu dài.

Nếu mà đùng một cái đẩy thẳng nắp quan tài ra, lúc đó rất dễ gây ra một số phản ứng dây chuyền, thậm chí sẽ mang lại những điều bất lợi, nên đối với chúng ta mà nói là cực kỳ bất lợi.

Vì vậy, trong trường hợp này, tuyệt đối không được làm bừa, phải tìm cách ưu tiên những điều quan trọng nhất.

Vì vậy, hôm nay, tư duy của cả hai bên nhân viên cũng trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Mở một khe hở nhỏ cỡ miệng bát như vậy, cũng có thể hoàn toàn dựa vào vuốt sắt tìm rồng đã chuẩn bị từ trước, sau đó từ từ đưa vào, rồi từng chút từng chút kéo đồ vật bên trong ra.

Dù sao thì loại vuốt sắt tìm rồng này, bản thân được chế tạo đặc biệt cho tình huống này, hoàn toàn có thể cho phép người trộm mộ lấy bảo vật ra mà không cần tiếp xúc trực tiếp với quan tài bên trong.

Không chỉ đơn giản tiện lợi, mà còn là phương pháp an toàn nhất, phương pháp này cũng rất được những người trong ngành yêu thích.

Vì vậy, đứng một bên, chủ yếu là xem có thể kiên trì được bao lâu.

Vì vậy, cuối cùng chỉ có thể từng người từng người liên tục, không ngừng tiến về phía trước để tìm giải pháp, hy vọng mọi người có thể cùng nhau cố gắng, tóm lại lúc này chắc chắn không thể tiếp tục lề mề.

Bàn Tử cũng siêu chuyên nghiệp, lấy từ bên cạnh ra một cái vuốt sắt nhỏ, sau đó khi đưa vào bên trong, bắt đầu nhẹ nhàng nâng lên, kéo ra, chuẩn bị cẩn thận nhấc thẳng ra, Tô Thành cũng nhìn xem, xem rốt cuộc là tình huống gì.

"Thôi đừng nói nữa, bây giờ cứ đứng cạnh mà xem, tiếp theo bắt đầu là màn biểu diễn của tôi đây." Vương Bàn Tử đứng một bên cười ha ha không nói gì, tóm lại là hôm nay phải làm màu cho thật tốt, sau đó khiến mọi người phải ghen tị một phen.

Bởi vì nếu hôm nay mà không cố gắng thì đúng là không còn cơ hội, không còn thú vị nữa.

Bàn Tử đưa vuốt sắt vào bên trong, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng kéo, thậm chí từng chút một chạm vào bên trong, cố gắng mạnh mẽ lấy ra.

Nhưng lần nào cũng mất nửa buổi mà chẳng lấy được cái quái gì.

Đến lúc đó, mọi người đều cảm thấy hơi ngơ ngác, mất nửa buổi mà chẳng có phản ứng gì thì tình hình thế nào đây.

Vì vậy, trong trường hợp này, một loạt thao tác mãnh liệt như hổ, cuối cùng lại khiến mọi người đều cảm thấy căng thẳng.

Còn Tô Thành, chỉ cười cười không nói gì.

Khi cái móc vừa được đưa vào, mấy người ở gần đều cảm thấy đặc biệt căng thẳng, thậm chí còn liên tục nín thở.

Toàn bộ khu vực xung quanh trở nên đặc biệt yên tĩnh, tĩnh đến mức không một tiếng động nhỏ.

“Trời đất ơi, ghê quá đi mất, anh Bàn không được làm bừa đâu nhé, lỡ mà có chuyện gì thật thì phải làm sao, lỡ mà gây ra rắc rối thì không được đâu, ngàn vạn lần đừng có làm bừa!” Ngô Tà ở một bên cảm thấy trong lòng đặc biệt căng thẳng và lo lắng, thậm chí cả đầu óc đều rối bời, vì thực sự sợ rằng lúc đó sẽ xảy ra bất ngờ, rồi gây ra mối đe dọa, hại chết tất cả mấy người họ.

Dù sao thì bản thân nó cũng có ảnh hưởng dây chuyền mạnh mẽ, không thể cùng nhau gánh chịu rủi ro ở đây được.

Nghe Ngô Tà luyên thuyên đủ kiểu xong, Bàn Tử không những không có ý định dừng lại, mà còn ở đó cười nhạo đủ kiểu.

“Ôi chao chao, không được rồi, Ngô Tà mà cứ thế này thì không xong đâu.

Đúng là 'liều một phen xe đạp hóa xe máy', mà đến một chút gan cũng không có.

Muốn phát tài thì tiên quyết phải có cái dũng khí như thế này chứ, cái đó đâu ra mà có?” Vừa nói chuyện, Bàn Tử vừa tỏ vẻ vô cùng tự tin, như thể đã nắm rõ mọi chuyện.

Cuối cùng, Ngô Tà đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chương 715

Khi cái móc được đưa vào, Bàn Tử có thể trực tiếp kéo dây, sau đó nhẹ nhàng dùng tay nâng lên về phía đỉnh đầu.

Nhưng vừa kéo lên, anh ta đột nhiên cảm thấy cả sợi dây nặng trịch, rõ ràng là cái móc đã câu được thứ gì đó.

Ngay sau đó, anh ta cảm thấy vô cùng đắc ý.

"Ôi mẹ ơi ha ha ha, thấy chưa?

Đã hạ xuống rồi, lần này chúng ta chắc chắn sẽ bỏ ra một ít dược liệu, tôi biết bên trong đó có đủ tác dụng, nha, đừng có lề mề nữa, trong tình huống này, mấy thứ nhỏ bên trong tuyệt đối bá đạo!" Trong chốc lát, mấy người ở gần đó cười đắc ý không ngừng, tóm lại là lúc này thật sự hiếm có.

Vì vậy, hôm nay, trên mặt từng người đều lộ rõ vẻ vui vẻ, căn bản không đắc ý nhanh như vậy.

Tệ nhất là chỉ có thể liên tục lao về phía trước!

Cuối cùng, khu vực xung quanh lại trở nên yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức không còn một chút động tĩnh nào.

Tô Thành thì vô cùng bình tĩnh!

"Thôi được rồi anh Bàn, đừng nói nhảm nữa, đừng vui mừng quá sớm, quỷ mới biết bên trong là thứ gì.

Trước tiên phải làm rõ mọi thứ rồi hãy nói.

Bây giờ mà cứ vui mừng hết lời như thế, nhóc con à, ngàn vạn lần đừng có hại cả bọn tôi đấy!" Tô Thành thấy tình hình lúc này, nói nhiều cũng vô ích, chi bằng đợi kéo thứ đó ra rồi xem xét tình hình thì

hơn.

Bàn Tử cũng không lề mề, anh ta trực tiếp nhấc vật phẩm ra.

Thậm chí khi kéo, trên cái móc treo lủng lẳng một vật, nhìn giống như một chuỗi hạt vòng tay.

Trên chuỗi hạt vòng tay đó dường như có một viên đá quý, cực kỳ rõ ràng trên bề mặt.

Tình huống này khiến mấy người đều nhìn rất kỹ, từng người từng người nhìn chằm chằm, không rời mắt.

Mới đầu Bàn Tử không dám dùng tay trực tiếp chạm vào, anh ta lấy ra một cái găng tay cao su từ trong túi.

Bởi vì cái găng tay cao su này bản thân có tác dụng cách ly.

Bất kể thứ bên trong có phản ứng dây chuyền gì, cũng sẽ không lo gây ảnh hưởng.

Có thể thấy Bàn Tử bình thường tuy ồn ào, bỗ bã, nhưng vào thời khắc quan trọng, đặc biệt là lúc liên quan đến an nguy tính mạng, anh ta cẩn thận hơn ai hết.

Bởi vì lão già này chính vì ham tài, nên mới cố ý bình tĩnh như vậy, vì anh ta biết nếu cứ thế này mà chết thì bao nhiêu công sức trước đây đều vô nghĩa.

Đặc biệt là trước đây trong nhà còn chất đống đồ cổ sứ, chưa cái nào bán đi cả, tổng cộng không thể cứ chất đống trong tay như vậy được, huống hồ anh ta vẫn luôn lải nhải muốn đến Phan Gia Viên để tranh giành mảnh đất, rồi thi đậu một cuộc sống điền viên ổn định, tất cả đều chỉ là những nguyện vọng tốt đẹp trong lòng mà chưa thực hiện được.

Đeo găng tay cao su vào, anh ta bắt đầu nhẹ nhàng dùng ngón tay

xoa xoa lên bề mặt, cảm thấy vô cùng trơn nhẵn, thậm chí khi dùng đèn pin mạnh chiếu vào, "Oa tắc," độ khúc xạ cũng cho thấy đây tuyệt đối là cực phẩm thượng đẳng.

Đây hôm nay chỉ là một trong số ít những hạt châu còn lại bên trong, nếu tất cả những hạt châu bên trong đều được chiếu xạ một lượt thì giá trị càng lớn hơn.

Anh ta ngay lập tức không còn bình tĩnh nữa, trong lòng vô cùng đắc ý, "Tuyệt vời quá, thật sự quá tuyệt vời!" Trong chốc lát ngắn ngủi đó, anh ta không còn bình tĩnh, tóm lại là bây giờ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

"Phát tài rồi, haha, cảm giác như đã đạt đến đỉnh cao rồi!

Tô Thành tôi nói với cậu, mấy thứ này chúng ta lấy ra ngoài ít nhất cũng đáng giá cả trăm vạn, loại mà không có giới hạn trên đó, haha, nếu mà có người am hiểu thì có khi một chuỗi hạt có thể đổi được một căn biệt thự!" "Thấy không, chất liệu hạt ngọc này, tuyệt đối là hắc ngọc cực kỳ quý hiếm, loại ngọc này có thể được gọi là cực phẩm trong ngành, thực sự là có thể gặp mà không thể cầu, ha ha ha ha, tôi biết chúng ta nhất định sẽ giải tỏa được chấp niệm trong lòng, lát nữa chúng ta thắng rồi!" Cầm một hạt châu trong tay, Bàn Tử thực sự cảm thấy vô cùng phấn khích, hận không thể biểu diễn một đoạn hát rap nhảy múa cho mọi người xem.

Đối với anh ta mà nói, nếu mang chuỗi hạt này trực tiếp ra thị trường, rồi bán đi, nhất định có thể bán được giá cao ngất trời, loại có giá mà không có thị trường, thuộc về phiên đấu giá mà các nhà đấu giá tranh giành.

Vậy thì lúc này làm sao mà không phấn khích cho được?

Làm sao mà không kích động cho được?

Tô Thành ở một bên lại không hề có vẻ phấn khích như vậy, cậu ta chỉ đứng cạnh đó, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của thằng nhóc kia, chỉ biết rằng thằng nhóc này đang tính toán gì đó.

Cậu ta cảm thấy trong chốc lát ngắn ngủi này, tất cả mọi thứ đều không đơn giản chỉ là một phương pháp.

"Ôi, được rồi anh Bàn, nhóc con này sao lại kích động vô cớ thế.

Chuỗi hạt này chưa chắc đã là đồ thật đâu, bây giờ chỉ đứng đó lảm nhảm một đống có ý nghĩa gì.

Chi bằng bây giờ cứ đợi ở bên cạnh một chút, rồi hãy tính.

Bây giờ kích động là ma quỷ đấy!" Nghe Bàn Tử lảm nhảm một đống lời vô nghĩa, tôi chỉ thấy dở khóc dở cười.

Vốn dĩ Bàn Tử muốn làm màu thật ngầu với Tô Thành, nhưng không ngờ đối phương lại không chấp nhận, thậm chí vài câu nói tùy tiện đã phá tan toàn bộ không khí.

Bàn Tử cảm thấy siêu cấp không hài lòng, không phải đang hợp tác sao?

"Thế thì lười nói chuyện với cậu nữa, trong tình huống này, căn bản không cần phải lề mề thêm nữa.

Sao có người lại không hiểu gì thế nhỉ?

Căn bản là không biết hàng!" Vừa nói, Bàn Tử trực tiếp lấy ra một cái túi nhỏ từ trong túi quần, sau đó cẩn thận bọc lại vật đó, rồi nhét vào túi áo, sợ rằng lúc đó sẽ bị người ta cướp mất.

Chương 716

Bởi vì anh ta nghĩ, thứ nhỏ bé như vậy tuyệt đối không thể tùy tiện khoe ra bên ngoài, nếu không một lát nữa sẽ bị người khác nhìn thấy mà đỏ mắt, chẳng phải sẽ bị người ta chiếm mất sao?

Sau khi nghe Bàn Tử lảm nhảm, mấy người bên cạnh đều cảm thấy hơi cạn lời, căn bản không biết có nên tiếp tục giao lưu với anh ta nữa không.

Rõ ràng là lão già này lại đang nói nhảm.

Trong tình huống này, mấy người cũng liên tục lườm nguýt đối phương, thậm chí còn cảm thấy dở khóc dở cười.

Thực sự không còn cách nào, trong tình huống này nói nhiều như vậy để làm gì?

"Nhưng mà, thứ nhỏ bé trong tay cậu ngàn vạn lần đừng để sau này hối hận không kịp đó, tôi nói cho cậu biết, hôm nay mấy thứ này, tôi chỉ đứng đó thôi, chứ không có cơ hội tranh giành với tôi đâu!" Nói xong, lão già đó tỏ ra rất bảo vệ của cải, cảm giác như có thứ gì đó nhét vào túi, sợ bị người khác cướp mất vậy.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú mấy người ở một bên cũng chỉ ha ha cười không nói gì, thậm chí không có ý định tiếp tục nói nhảm với anh ta nữa, cảm thấy lão già này căn bản là không hiểu.

Vì vậy sau đó, từng người từng người chỉ liên tục lắc đầu, chỉ vậy mà thôi.

"Được rồi anh Bàn, cứ yên tâm đi, đồ lấy ra rồi, mọi người sẽ không tranh giành đâu, cứ yên tâm đi, đồ này là của anh, có gì mà không được chứ?" "Đúng đúng đúng, không sai không sai, đúng là

không có vấn đề gì, mọi người chúng tôi chỉ đùa thôi mà, nha, đừng có nói nhiều nữa." Mấy người bên cạnh liên tục nhắc nhở, bày tỏ rõ ràng ý của mình, để lão già này thực sự yên tâm, tránh việc lúc đó trong lòng cứ tìm kiếm sự kích thích, thậm chí tìm kiếm sự năng động.

Sau khi nghe mấy người sắp xếp xong, Bàn Tử cũng gật đầu, trong lòng an ổn hơn nhiều, ít nhất không còn căng thẳng như lúc đầu nữa.

"Được, có câu này thì tôi yên tâm rồi, không phải có tiền thì mọi người cùng kiếm sao, tôi Bàn Tử cũng không phải loại người ăn một mình.

Dù sao thì chúng ta là một tập thể, một đội ngũ, vậy thì chắc chắn phải cùng nhau hợp tác, yên tâm đi, tiếp theo những thứ có giá trị bên trong chúng ta sẽ chia đều, tôi tuyệt đối sẽ không tiếp tục chiếm đoạt." Nghe Bàn Tử nói lời này, lúc đầu đúng là giống người tốt thật, nhưng lát nữa mà thực sự gặp được bảo bối độc quyền thì chắc lại bắt đầu giở trò, mánh khóe nhỏ nhặt đã quen như cơm bữa rồi.

Nhưng mọi người cũng không quá tham lam, chỉ nói chuyện qua loa vài câu mà thôi.

Cuối cùng, từng người bắt đầu thì thầm trao đổi với nhau.

Tô Thành dẫn mấy người bên cạnh lần lượt tiến về phía trước.

"Đừng dừng lại, sao lại đột nhiên dừng lại ở đó chứ, bây giờ chẳng phải nên nhanh chóng tiến lên sao?

Tôi đoán bên trong còn có nhiều bảo bối hơn nữa đó, ngàn vạn lần đừng có tùy tiện bỏ qua.

Mấy thứ bên trong có lẽ rất nhiều, chúng ta phải tìm hiểu rõ ràng trước đã, nếu không đến lúc quay lại mà bỏ sót thì thật là uổng phí đó!" Tô Thành ở bên cạnh cảm thấy có trách nhiệm và nghĩa vụ phải

nhắc nhở, vì vậy cũng bắt đầu liên tục, đủ kiểu đáp lại!

Nghe những lời này, mấy người bên cạnh cũng lập tức hiểu ra ý nghĩa, cảm nhận được một phần chân lý trong đó.

Vì vậy, vào lúc này, họ cũng bắt đầu từng chút từng chút không ngừng tiến về phía trước.

Đã không còn chần chừ nữa, hôm nay phải cố gắng trước đã.

Sau đó, tất cả nhân viên của cả hai bên đều bình tâm trở lại.

Bàn Tử lại một lần nữa lấy lại tinh thần, sau đó gật đầu, thực sự là như vậy.

Thế là anh ta lập tức đi sang một bên, sau đó lẩm bẩm thu dọn đồ đạc, cẩn thận giải quyết ngay lập tức, bây giờ thực sự không thể chậm trễ thời gian.

Vì vậy, Bàn Tử lại đưa cái vuốt sắt tìm rồng nhỏ trong tay vào bên trong, thậm chí từng chút một kéo lên phía trên đầu, mất một lúc lâu mới kéo thẳng ra được.

Cái vuốt dường như lại câu được thứ gì đó.

Cuối cùng khi thuận thế lấy ra, phát hiện bên trong lại có một thứ giống như một sợi dây xích nhỏ.

Ngay sau đó, đột nhiên nghe thấy, bên trong quan tài dường như truyền ra một loạt tiếng thở hổn hển, hơi thở yếu ớt ngắt quãng.

Mới đầu mọi người đều cho rằng mình nghe nhầm, nên có chút không dám tin vào âm thanh mình vừa nghe thấy.

“Không đúng đâu, có ai nghe thấy bên trong hình như có động tĩnh không, thực sự cảm thấy hơi mơ hồ rồi, trời ơi, đúng là đáng sợ thật đó!” Mấy thằng nhóc ở gần đó cũng bắt đầu lầm bầm trong miệng, thậm chí cảm thấy hơi mơ hồ, ai vậy chứ, bắt đầu không ngừng hỏi

những người bên cạnh.

Bị hỏi như vậy, mấy người cũng trong lòng hiện lên một dấu chấm hỏi lớn, dường như không phải là điều nói quá như vậy.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng lần lượt lại gần, sau đó từng người một áp tai vào cạnh quan tài, cẩn thận lắng nghe những động tĩnh và thay đổi liên quan bên trong.

Gần như ngay lập tức, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, từng người một trở nên vô cùng khó coi, bởi vì vào khoảnh khắc vừa rồi, dường như thực sự đã nghe thấy một số âm thanh đặc biệt và những thay đổi nhỏ bé truyền ra từ bên trong.

Nhưng họ không hề nghe nhầm, bên trong thực sự truyền ra những âm thanh động tĩnh cực kỳ nhỏ bé.

Tình huống này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi.

Nói chính xác hơn, nó khiến mọi người cảm thấy da đầu tê dại.

Thực sự không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này, chỉ có thể xem xét phải làm thế nào.

Nếu không, về sau có thể sẽ mang lại nhiều rắc rối hơn.

Cuối cùng, chỉ có thể từng đợt, liên tục tiến về phía trước, để xem rốt cuộc là chuyện gì.

Mấy người bên cạnh đều đã đứng vững chân.

Sau khi quan sát mọi thứ xung quanh, tôi cũng trực tiếp quan sát xem rốt cuộc là chuyện gì, biết rằng bên trong không thể thực sự tạo ra kỳ tích một lần nữa.

Chương 717

Sau khi đợi những người bên cạnh, mấy người lại một lần nữa buông bỏ sự căng thẳng trong lòng.

Tô Thành thì cân nhắc những sắp xếp tiếp theo.

Ngô Tà không kiêng nể gì, thuận miệng nói một câu: "Trời ạ, hay là chúng ta nhanh chóng dừng lại đi, đừng lãng phí thời gian nữa, mẹ nó ghê chết người mất thôi, căn bản không biết phải làm sao.

Nếu cứ tiếp tục mạo hiểm như vậy, chúng ta về sau không biết sẽ gặp phải rắc rối lớn đến mức nào.

Nhanh lên một chút, nhanh chóng kết thúc chuyện này đi.

Tôi đoán lỡ mà bên trong thực sự xảy ra bất ngờ thì hậu quả khó lường, chúng ta bây giờ nên bỏ của chạy lấy người!" Vừa nói, cậu ta vừa quay đầu đi, thậm chí còn bắt đầu nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán.

Cả người cậu ta cảm thấy thấp thỏm không yên, tổng thể mà nói cứ cảm thấy không có cơ sở gì!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết về sau sẽ mang lại bao nhiêu rắc rối nữa, thực sự không thể chậm trễ, không cần phải lề mề như vậy.

Hoắc Tú Tú cũng liên tục nhỏ giọng nhắc nhở đủ kiểu.

"Đúng đúng, thực sự không sai, hay là chúng ta nhanh chóng đậy nắp quan tài lại đi, nếu không lần này chúng ta chắc chắn sẽ gặp chuyện, trời ơi, thực sự đáng sợ thật đó!" Vừa nói, cô ta vừa nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, trong miệng cũng không ngừng cẩn thận nhắc nhở, hy vọng đối phương có thể nhanh chóng nghĩ ra một ý kiến, không thể tiếp tục làm bừa như vậy nữa.

Nhưng Bàn Tử lúc này đã bị sức hấp dẫn như vậy đánh gục, căn bản không thể buông bỏ những lo lắng trong lòng, vì vậy khi nghe mấy người ở gần nhắc nhở, anh ta lập tức lắc đầu, kiên quyết từ chối mọi ý kiến của đối phương.

"Thấy không, yếu đuối đến mức không có chút dũng khí nào thì sau này phát tài cái kiểu gì?

Tôi nói cho cậu biết, bên trong có rất nhiều bảo bối giá trị, cái vừa rồi chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm thôi, đã kích động thế rồi, chẳng phải bên trong còn có nhiều thứ giá trị hơn sao?

Cho nên, hôm nay đừng nói gì cả, nhất định phải nhanh chóng đi cùng tôi, chúng ta phải lấy hết ra, đó mới là điều quan trọng!" Sau khi đối phương nói xong, anh ta cảm thấy tim đập nhanh hơn, thái độ càng trở nên đặc biệt cứng rắn, bởi vì hôm nay dù nói thế nào, anh ta cũng không nghe lọt tai bất kỳ lời nhảm nhí nào của người khác.

Tóm lại, hôm nay anh ta biết nhất định phải mở cái nắp quan tài này ra, sau đó tìm kiếm những thứ giá trị bên trong là được, còn những thứ khác có cũng được, không có cũng không cần quá để tâm.

Gặp phải loại chuyện này, ai nấy cũng cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu.

Tô Thành nhìn đối phương, sau đó khẽ lắc đầu tỏ ý ủng hộ, bây giờ nói nhiều cũng chẳng ích gì.

Đã lỡ một bước rồi, dù có chần chừ nữa cũng vô nghĩa, vì vậy hôm nay chỉ có thể cắn răng, rồi tìm cách đi đến cùng.

Dù có dừng lại như vậy, không biết về sau sẽ mang lại rắc rối gì, cũng không thể tránh khỏi nguy hiểm.

Huống hồ hôm nay, thực sự cũng cần phải suy xét kỹ lưỡng.

Cuối cùng, Tô Thành lập tức nói: "Được được được, tôi thấy rồi,

cả đám người các cậu đúng là không có cơ hội dừng lại chút nào.

Vậy thì được, nếu đã như vậy, chúng ta nhanh chóng nâng cao cảnh giác đi, không thể cứ mãi lãng phí thời gian như thế nữa, không cần thiết." Vừa nói, mọi người buông bỏ những lo lắng và chấp niệm trong lòng, sau đó điều chỉnh lại trạng thái, thậm chí dẫn một đoàn người, cũng bắt đầu từng đợt, liên tục tiến về phía trước.

Chỉ có hôm nay, mọi người chắc chắn phải cố gắng hết sức, nỗ lực tối đa để nhanh chóng đến nơi, sau đó mới có thể hoàn thành nhiệm vụ nặng nề, dù sao thì thời gian có hạn.

Nhưng cuối cùng, xung quanh thuận thế trở nên yên tĩnh.

Tô Thành dẫn mấy người ở gần, từng đợt, liên tục tiến về phía trước.

Cuối cùng, Bàn Tử chỉ có thể khẽ nghiến răng nói: "Thôi được rồi, hôm nay chúng ta đừng nói nhảm nữa, trực tiếp đẩy nắp quan tài ra thôi.

Tôi biết bên dưới quan tài là thứ gì, vậy mà dám giả thần giả quỷ, dám làm màu trước mắt ông đây, đúng là chán sống mà!" Lời còn chưa dứt, Bàn Tử như xuất ra chiêu cấm, một tay dùng sức trực tiếp đẩy cái then cửa đó.

Khi chưa dùng hết sức lực, Tô Thành đột nhiên liếc mắt nhìn sang hướng góc tây nam, cây nến dầu được thắp sáng ở đó đang nhanh chóng run rẩy sang trái phải.

Thấy tình huống đó, Tô Thành có dự cảm không lành, vì cảm thấy như mang theo mối đe dọa, cậu ta lập tức chạy đến, và hô lên: "Bàn Tử, cậu làm gì vậy?

Nhanh dừng lại đi, nhanh dừng tay lại!" Tình huống hôm nay thực sự có chút nguy cấp, nếu mà không nhanh chóng hô lên như vậy, e

rằng thằng nhóc đó có thể sẽ gặp bất trắc.

Một khi cây nến dầu được thắp ở góc đông nam mà xảy ra loại rung lắc nguồn lửa đó, thì có nghĩa là mộ chủ nhân đã bắt đầu hành động rồi, không cho phép mang bất kỳ thứ gì trong mộ ra, huống hồ còn nhìn vào quan tài, chắc chắn không được, phải nhanh chóng đậy nó lại, sau đó trả về chỗ cũ.

Chỉ có như vậy mới không khiến mộ chủ nhân nổi giận.

Bây giờ Bàn Tử làm sao có thể nghe lọt tai lời khuyên can như vậy, khi lời của Tô Thành còn chưa dứt, anh ta một tay dùng hết toàn bộ sức lực đẩy mạnh xuống, "rắc", nắp quan tài trực tiếp bị đẩy ra, chỉ nghe thấy tiếng "cạch" rồi sau đó "rầm", nắp quan tài liền rơi xuống đất.

Trong lòng Tô Thành "thịch" một tiếng, cậu ta lẩm bẩm trong miệng: "Thằng nhóc đó lại gây họa rồi, không biết bình tĩnh một chút, chỉ biết gây rắc rối cho mọi người thôi." Hiện tại, hắn cũng đã rất đắc ý rồi.

Vì không kịp, gã đã đẩy bật nắp quan tài.

Bước tiếp theo cần phải chuẩn bị tâm lý trước, để xem liệu có thể lường trước mọi chuyện được không.

Trong nháy mắt, tình hình xung quanh xảy ra thay đổi lớn, ai nấy cũng cảm thấy tim đập thình thịch nhanh hơn.

Tô Thành vẫy tay, dẫn mấy người bên cạnh, vội vàng đi theo.

Đặc biệt khi đi về phía trước, hắn thầm chế nhạo: "Lão Bàn này một lúc nữa thể nào cũng gặp chuyện, một mình gánh vác." Nắp quan tài được đẩy bật, tất cả đều nâng cao cảnh giác.

Bàn Tử tay cầm hai cây rìu lớn, Ngô Tà thì lấy ra cây gộc gỗ đó, cũng là vũ khí duy nhất.

Hoắc Tú Tú cũng lấy ra một sợi dây tổ truyền của gia tộc, trên đó có buộc một ít đồng tiền, chắc là đã khai quang.

Chương 718

Tuy là phận nữ nhi, nhưng với tư cách truyền nhân của Hoắc gia, cô ấy tuyệt đối thân hoài tuyệt kỹ, chỉ là bình thường ít khi thể hiện ra mà thôi.

Gần như tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm về phía trước, bất kỳ biến hóa nhỏ nhặt nào cũng khó thoát khỏi cặp mắt tinh tường.

Vậy nên chỉ trong chốc lát, tim ai nấy cũng đập thình thịch, thậm chí còn cảm thấy bất an.

Quái lạ, từ xa đã cảm thấy sai rồi.

Thế nhưng khi mọi người đều duy trì trạng thái chiến đấu, họ lại phát hiện nguy hiểm vẫn chưa xuất hiện, thậm chí khiến ai nấy đều thấy mơ hồ.

Không đúng, lẽ nào phán đoán ban đầu đã sai?

Nếu không thì tại sao đến giờ vẫn không có chút động tĩnh nào?

Ngay lập tức, đây trở thành tâm điểm chú ý của mấy người có mặt, giờ đã thành một khối mê hoặc.

Cũng trong chốc lát đó, tim ai nấy cũng đập thình thịch không ngừng.

Bởi vậy, không hiểu rõ tình hình, chỉ có thể xem xét nên làm thế nào, nếu không thể nhanh chóng tìm ra yếu tố kích thích, thì phiền phức phía sau sẽ không thể kiểm soát.

Vì vậy, cuối cùng mọi người chỉ có thể cẩn thận từng chút một chậm rãi tiến về phía trước.

Đi bên cạnh, Tô Thành cũng luôn quan sát xung quanh.

Điều cốt yếu nhất là phải biết tình huống thế nào, gặp phải loại chuyện gì thì mới có thể giải quyết được phiền phức đó?

Biết mọi người đã đợi lâu mà vẫn không có chút động tĩnh nào, thậm chí không một tiếng vang, lập tức khiến tất cả những người có mặt đều chú ý, lại có chuyện gì vậy?

Không nên thế, nói lý ra thì không nên quái lạ như vậy, nên từng người một trong lòng đều nảy sinh một khối nghi vấn lớn.

"Trời đất ơi, lại có chuyện gì vậy?

Thật kỳ lạ!

Chúng ta cứ làm ồn mãi, đúng là phí công vô ích, phí sức rồi, giờ lại không có chút động tĩnh nào." Trong lòng mọi người đều bắt đầu đập thình thịch, thậm chí toàn bộ suy nghĩ cũng trở nên lộn xộn.

Cứ tiếp tục thế này cũng chẳng ra sao, luôn cảm thấy đau đầu và tốn sức.

Giờ không còn cách nào, mọi người đều đã bình tĩnh lại, ổn định tâm thái.

Lại vài phút trôi qua, sau khi vẫn không phát hiện ra chút động tĩnh nào, Bàn Tử không đợi được nữa, lại bắt đầu cà lơ phất phơ đi về phía trước, thỉnh thoảng lại cười ha ha không ngừng.

"Cứ nhìn đi, nhìn đi.

Tôi nói rồi, cái kiểu làm màu mè này căn bản không cần thiết, không có ý nghĩa gì.

Tôi nói cho cậu biết, mọi chuyện đơn giản thôi, căn bản không cần chúng ta phải tiếp tục tốn sức!" "Thế nên hôm nay, chúng ta cũng đừng tiếp tục tự mình đi tìm kích thích, tự chuốc lấy phiền phức nữa,

không cần thiết, vô nghĩa.” Vị lão Bàn này vừa nói vừa ngân nga mấy câu hát nhỏ, thong dong đi về phía trước, trông cực kỳ tự tại.

Đối với hắn, mọi chuyện đều không đáng kể.

Sau khi nghe xong những lời đó, mọi người đều có chút câm nín, đồng loạt nhìn hắn bằng ánh mắt như “đại bạch”.

Đặc biệt Ngô Tà cảm thấy Anh Bàn đang cố tình làm màu, chỉ là may mắn chưa gây ra phản ứng dây chuyền nào.

Nếu không cẩn thận gặp phải bất trắc, e rằng cũng chỉ có cơ hội khóc lóc, làm gì có tâm trạng mà cà lơ phất phơ nói cười vui vẻ chứ?

Chỉ dựa vào một chút chú ý là có thể biết Anh Bàn đang làm gì, đang sắp đặt điều gì?

“Được rồi, được rồi, đừng lảm nhảm nữa, được không?

Làm nhiều chuyện như vậy làm gì chứ?

Chúng ta đã đợi lâu như thế, nếu có vấn đề gì thì chúng ta có thể nhanh chóng tiếp tục bận rộn tìm cách kích thích, cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Nhìn thấy Bàn Tử cứ lảm nhảm mãi ở đó, Tô Thành cảm thấy hơi đau đầu, vậy nên hắn trực tiếp phản bác, quăng cho Bàn Tử một cái liếc xéo, thậm chí còn liếc mắt nhìn một cái, đủ để khiến gã Bàn Tử kia nhanh chóng bình tĩnh lại, đừng có bốc đồng, tự chuốc lấy phiền phức cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thế nhưng Bàn Tử lại không nghe lọt tai, ngược lại còn cảm thấy người ta đang đùa giỡn với mình, không thèm để ý.

Khi thực sự đi đến trước quan tài, cả người Bàn Tử đờ đẫn ra, trong khoảnh khắc đó cảm giác như vừa dẫm phải dây điện, đứng sững tại chỗ, mắt cũng trợn tròn xoe.

Mấy người bạn nhỏ bên cạnh cũng cảm thấy hơi khó hiểu, liền

liên tục hỏi han, rồi mới biết Anh Bàn bị làm sao.

“Này, này, lão Bàn bị sao vậy?

Sao lại đờ đẫn ra thế?

Chỗ nào vậy?

Anh thấy cái gì rồi?

Cháu tôi xem kìa, nhưng ngàn vạn lần đừng có suy nghĩ lung tung nha.” “Đúng đúng, không phải bị trúng tà rồi chứ?

Ôi sư phụ ơi ngàn vạn lần đừng có hồ đồ nha, Anh Bàn của tôi, thần đạo mộ trong lòng tôi đâu rồi!” Không hiểu tình trạng của Bàn Tử hiện tại, nên trong lòng mọi người cũng cảm thấy bất an, sau đó bắt đầu liên tục hỏi han, thậm chí còn lo lắng nhìn về phía trước.

Chương 719

Chủ yếu là để hiểu rõ tình hình hiện tại, tình hình cần phải phân tích được nguyên nhân đại khái, như vậy cũng đỡ tự chuốc lấy phiền phức.

Nhưng bị hỏi han đủ điều, Bàn Tử cũng chỉ liên tục thở dài và lộ ra một nụ cười khổ, giờ thực sự không biết giải thích thế nào.

Cuối cùng, hắn chỉ đành trầm ngâm một lát rồi nói: "Vậy thì được, đã như vậy, tôi không làm màu với mấy người nữa, thực ra đây cũng là một màn sắp đặt riêng của tôi." Vừa nói, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Sau khi liếc mắt nhìn một cái, hắn chú ý đến một điểm, rồi thần sắc hiện lên một vẻ thản nhiên.

Bản thân cần một màn trình diễn bá đạo, thực sự là như vậy.

"Ối, mau nhìn kìa, đẹp quá trời luôn, tôi đang nằm mơ, nhất định là nằm mơ, đẹp như tiên giáng trần!" Đột nhiên Bàn Tử không kìm được mà "ối ối" kêu lên, chỉ tay vào khe hở quan tài, cảm giác cả người run rẩy, tay cũng bắt đầu hơi run.

Đối với một loạt tiếng kêu đó, mấy người có mặt đều cảm thấy hơi mơ hồ.

Vì không ai hiểu Anh Bàn bị làm sao?

"Lão Bàn, anh không phải bị điên rồi chứ?

Làm gì vậy?

Múa may quay cuồng dọa người ta, có chuyện gì vậy?" "Đúng đúng đúng!

Lão Bàn có chuyện gì vậy?

Thật kỳ lạ, thật khiến người ta khó hiểu, nguyên nhân là gì?

Có thể nói ra không!" Cũng trong chốc lát, mọi người đều cảm thấy mơ hồ, đầy vẻ bàng hoàng, căn bản không hiểu Bàn Tử cụ thể đang gặp chuyện gì, bị ảnh hưởng sao?

Được rồi, vậy mà đột nhiên lại bắt đầu la hét ầm ĩ, đủ mọi kiểu làm ồn, thực sự khiến mọi người đều ngớ người, không hiểu rõ ngọn ngành, cũng cảm thấy trong lòng hoang mang.

Khi mọi người liên tục hỏi, Bàn Tử chỉ nhíu mày nói: "Mấy người hiểu cái quái gì đâu, trong tình huống này tôi đại khái đã phân tích được tình hình rồi.

Ai da, mau nhìn đi, vị phu nhân đó quả thực quá đẹp!" Không phải Bàn Tử la hét ầm ĩ mà là hoàn toàn bị cô gái được chôn cất trước mắt chinh phục, nên mới không kìm được mà cảm thán đủ kiểu.

Tô Thành, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú đều lòng thấp thỏm đi về phía đó, quả nhiên khi đến gần, cô gái nằm trong quan tài, dung mạo xinh đẹp, thậm chí thần sắc còn lộ ra một vẻ anh lãng, có một khí chất quý tộc thực sự nồng hậu.

Đâu giống thi thể đã chết mấy trăm năm chứ, càng giống một mỹ nhân băng sơn vừa mới chìm vào giấc ngủ không lâu.

Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Tô Thành là một người đàn ông có định lực tốt như vậy cũng không kìm được, sau khi nhìn xong có một cảm giác tim đập nhanh hơn, ngay cả Hoắc Tú Tú là một người phụ nữ nhìn xong cũng cảm thấy tim đập nhanh, thậm chí còn tự than mình không bằng.

"Trời đất ơi, chuyện gì vậy?

Thật dọa người mà.

Mẹ ơi, không thể tin được, không phải nhìn lầm rồi chứ?" Cũng trong chốc lát, giọng nói của đối phương cảm thấy run rẩy, thậm chí lắp bắp mãi không nói nên lời.

Vậy nên trong chốc lát, cảm thấy có chút bất an, không hiểu cụ thể tình hình thế nào.

Lòng hoảng hốt, ý loạn rồi.

Cuối cùng cũng chỉ đành đứng yên nhìn người ta cứ lảm nhảm, không biết rốt cuộc là chuyện gì, tóm lại bây giờ tim ai nấy cũng đập nhanh hơn.

Tô Thành cũng nheo mắt nhìn tất cả những gì diễn ra trước mặt rồi cuối cùng lắc đầu.

"Không hổ là phu nhân của mộ chủ nhân, đúng là xinh đẹp, ngũ quan tuyệt đối tinh xảo nha, số một!" Bàn Tử vẫn chìm đắm trong vẻ đẹp của cô gái đó không dứt ra được, cứ nhìn chằm chằm như vậy, giờ hai mắt hắn gần như sắp đờ ra rồi.

Nhìn Bàn Tử, Tô Thành không khỏi cười khổ, trời ạ, đến mức đó sao?

Cho dù có đẹp đến mấy thì hôm nay cũng chỉ là một trải nghiệm tạm thời, hoặc một cảm giác thú vị, rồi chỉ cần đơn giản quan sát vài bước là được rồi mà?

Cảm thán cũng đã đủ rồi.

Trời ạ, Bàn Tử không giống người bình thường, không chỉ ở đó đủ kiểu quan sát tỉ mỉ, thậm chí còn bắt đầu đủ kiểu tán dương, cảm thán.

Không biết còn tưởng Bàn Tử bị trúng tà gì đó, liên tiếp gặp phải chuyện không may chứ, thật khiến người ta câm nín, thậm chí đau đầu.

Cuối cùng Tô Thành thực sự không còn cách nào, liền nhẹ nhàng vỗ vai thằng nhóc đó nói: "Lão Bàn, có chuyện gì vậy?

Cứ nhìn chằm chằm cái quái gì ở đó?

Được rồi, chúng ta có thể đi rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, đừng có trì hoãn ở đó làm gì?" Vừa nói Tô Thành vừa trực tiếp cãi lại đối phương, quăng một cái liếc xéo lớn, thậm chí trên mặt còn lộ ra một vẻ bất lực.

Hắn cũng cần dùng cách tương tự để đối phương thực sự bình tĩnh lại, đỡ cho sau này gây thêm phiền phức cũng vô nghĩa.

Bàn Tử cũng khẽ nuốt nước bọt, liên tục gật đầu lĩnh ngộ ý tứ trong lời nói của Tô Thành, ai sẽ phân tích rõ ràng những sắp đặt và kế hoạch tiếp theo.

"Một cô gái xinh đẹp như vậy, tôi thực sự không nỡ đụng chạm." Nói rồi, hắn còn đưa tay ra chuẩn bị nhẹ nhàng chạm vào, nhưng Tô Thành lúc đó vội vàng phản ứng lại, kêu lên một tiếng: "Tuyệt đối đừng bốc đồng!" Không nói hai lời, Bàn Tử bị kéo ra, nhưng tay Bàn Tử vẫn không cẩn thận lướt qua má cô gái.

Đột nhiên một loạt tiếng "xoẹt xoẹt" vang lên, rồi mấy người tiếp theo đều nhìn hoa cả mắt, bởi vì trong khoảnh khắc vừa rồi, họ thấy một vật nhọn như lưỡi kiếm, trực tiếp bay ra từ miệng cô gái.

Gần như ngay lập tức, Bàn Tử không kìm được mà đột nhiên kinh hô một tiếng, rồi suýt ngã xuống đất.

Chương 720

Nhìn vật nhọn vừa từ miệng bay ra lại trực tiếp hướng về phía đỉnh đầu, rồi đâm mạnh vào một góc giường, khiến mấy người đều cảm thấy không kịp phòng bị mà hoảng sợ, thực sự rất đáng sợ.

Vì vậy, cuối cùng từng người một đều liên tục lùi về phía sau.

Đi sang một bên, Tô Thành bắt đầu vẫy tay, nhắc nhở mấy người bên cạnh.

"Được rồi, bây giờ ngàn vạn lần đừng bốc đồng, nhất định phải bình tĩnh!

Mẹ kiếp, không biết vừa nãy suýt chết rồi sao?

Đi tìm kích thích làm gì chứ?

Suốt ngày đi theo, nhưng lại không bao giờ nghe lời, cứ phải ở đó tìm đủ thứ kích thích, làm gì vậy?" Lúc này, Tô Thành như đang mắng trẻ con, hết lần này đến lần khác nói ra những lời khó nghe, không ngừng nhìn chằm chằm Bàn Tử, trút hết sự tức giận trong lòng.

Bởi vì thằng cha này gây chuyện không phải một hai lần rồi!

Mỗi lần đều đẩy mọi người vào đầu sóng ngọn gió, Tô Thành đều cảm thấy bất lực, nếu hôm nay không dạy cho hắn một bài học nhớ đời thì sau này không biết sẽ gây ra phiền phức gì nữa, thực sự khiến trong lòng mọi người đều rất khó chịu.

Bị mắng như vậy, Bàn Tử cũng xấu hổ cúi đầu, không còn tích cực giải thích nữa.

Ngô Tà nhìn thấy Tô Thành thực sự đã nổi giận, liền chỉ đành đi đến trước mặt, giải thích hộ Bàn Tử.

“Tô Thành cũng đừng chấp nhặt với anh ấy, dù sao lão Bàn cũng chỉ là bốc đồng nhất thời, nhất thời ham muốn mà thôi, đừng có so đo tính toán nữa.” “Thật đáng sợ, mẹ ơi, thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Được rồi, chúng ta là một đội, chúng ta là một tập thể, ngàn vạn lần đừng có bốc đồng như vậy.” Mấy người bạn nhỏ bên cạnh cũng liên tục khuyên ngăn đủ kiểu, biết tại sao Tô Thành lại nổi giận đến vậy.

Tô Thành cũng chỉ đành thở dài bất lực nói: “Vậy thì tôi nói rồi đấy, mấy người hãy suy nghĩ cho kỹ đi, xem rốt cuộc là chuyện gì, tình huống thế nào, tóm lại hôm nay, phải xác định rõ lập trường đi.” Khi nói chuyện, toàn bộ giọng điệu của Tô Thành đều trở nên đặc biệt nghiêm túc, lúc này hắn cũng biết cứ trách móc mãi cũng chẳng có ích gì, nên điều quan trọng nhất là phải khiến đối phương nâng cao nhận thức tổng thể.

Vì vậy, vào lúc này, trong lòng mọi người đều cảm thấy bất an.

Tô Thành cũng khẽ mím môi, rồi dẫn mấy người bên cạnh, hết đợt này đến đợt khác liên tục đi về phía trước.

Tô Thành vẫn chưa vì chuyện này mà so đo hay nổi giận, đột nhiên từ xa Phan Tử dường như bị ảnh hưởng, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Nhanh lên, đừng ồn ào nữa, mau xem chuyện gì vậy, mẹ ơi, thật dọa người mà, trời ơi, nguyên nhân là gì vậy?” Trong tình huống đó, giọng nói của hắn đặc biệt lớn, mấy người có mặt đều nghe rõ ràng, nhưng lại khiến cả Tô Thành và Bàn Tử đều giật mình, liền thuận theo tiếng nói, quay đầu nhìn về phía quan tài, vừa nhìn thì không sao, trong nháy mắt mấy người đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, họ nhìn rõ ràng vị mộ chủ nhân nằm trong quan tài lại đang khẽ thở dốc, thậm chí phần bụng nhỏ đó, từng chút một nhấp nhô lên xuống.

Trời ơi, thật khiến người ta hoảng hốt.

Thậm chí ban đầu còn tưởng mình nhìn lầm, nhưng không, đối phương lại đang thở dốc.

Để xác định ban đầu không nhìn lầm, mọi người chỉ đành liên tục quan sát tỉ mỉ từng chút một.

"Trời ơi đất hỡi, người chết thực sự là người chết mà." Bàn Tử lẩm bẩm một mình, cả người cũng cảm thấy bất an.

Thực ra, Bàn Tử đã ý thức được mình gây họa, vì một thi thể đã ngủ yên bao năm lại có thể thở dốc thì đáng sợ đến mức nào!

Cũng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tim của mấy người trước mặt đều bắt đầu đập thình thịch không ngừng, giờ toàn bộ tâm tư đều cảm thấy bất an, phải làm sao đây, gặp phải loại chuyện này, mọi người đều không dám nghĩ nên làm gì.

Tô Thành đi sang một bên đã bình tĩnh trở lại.

"Đừng nói gì cả, bây giờ lập tức, ngay lập tức đậy nắp quan tài lại, đừng nói gì cả, lập tức bỏ những bảo vật chúng ta vừa lấy ra vào lại, ngàn vạn lần đừng gây rối nữa, nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy, không biết sẽ lãng phí bao lâu nữa." Bởi vì tình hình khá đặc biệt, cũng căn bản không dám tiếp tục nói những lời vô nghĩa, vậy nên Tô Thành liền lập tức hạ lệnh chết, bởi vì hôm nay nhất định phải nhanh chóng đậy nắp quan tài lại, rồi bỏ tất cả những thứ đã lấy ra từ trong đó vào lại.

Bởi vì nếu hôm nay không cẩn thận, có thể sẽ gây ra nguy hiểm, thậm chí còn mang đến tai họa.

Cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tô Thành đi bên cạnh cũng luôn nhìn chằm chằm về phía trước.

Cuối cùng tất cả mọi người không ngừng tiến về phía trước, nhưng Bàn Tử lúc này lại bĩu môi thật cao.

Hắn có ý kiến nghiêm trọng với sự sắp đặt của Tô Thành, dù sao cũng khó khăn lắm mới lấy được chuỗi hạt châu đó từ bên trong, có giá trị liên thành, trời ạ, thực sự không biết có tác dụng gì.

Cũng không biết sau này có thể bán được bao nhiêu tiền, giờ Tô Thành chỉ một câu nói đã muốn bỏ tất cả những thứ đó trở lại đường cũ, chẳng phải là làm công vô ích, phí sức vô ích sao.

Gặp phải loại chuyện này, căn bản không biết phải làm sao, lúc này càng nên nâng cao cảnh giác.

Bàn Tử lúc này trực tiếp ôm chặt chuỗi hạt Phật trong tay, không muốn lấy ra.

Tô Thành nhìn ra vẻ mặt của thằng nhóc đó, liền nói: "Có ý gì vậy?

Tôi thấy cậu rõ ràng đang tìm kích thích, nói cho cậu biết, trong tình huống này, nhất định phải nhanh chóng lấy đồ ra, lập tức đừng trách tôi lắm lời nữa, nếu còn không nghe lời đừng trách tôi một lát nữa sẽ động thủ." Khi nói chuyện, trên mặt hắn lộ ra vẻ nghiêm túc, ánh mắt nhìn chằm chằm đối phương, biểu cảm đủ để chứng minh tất cả.

Sau khi xảy ra chuyện này, đối phương lập tức rơi vào trầm tư.

Thực sự không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này, ai nấy cũng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, liền chỉ đành tỏ ra vẻ bất an.

Vì vậy, cuối cùng ai nấy cũng chỉ chậm rãi tiến về phía trước, một người đi theo một người.

Tô Thành cũng quét mắt quan sát một lượt, chủ yếu xem liệu có thể kiên trì được bao lâu, có lựa chọn thế nào, nếu ngay cả một chút

kiên nhẫn cũng không có, thì sau này có làm màu cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa sao?

"Không được không được, Tô Thành ra cái quyết định đó bản thân đã có ý kiến rồi, những thứ quý giá như vậy, bắt tôi cứ thế mà bỏ vào lại, vậy chúng ta làm vì cái gì chứ?

Chương 721

Hả?

Những lão phu tử đào mộ chúng tôi không phải vì kiếm tiền sao?

Giờ ra lệnh như vậy thực sự quá đáng rồi, tóm lại tôi không thể chấp nhận." Bàn Tử nói thẳng ra ý muốn trong lòng, thậm chí lúc này còn tỏ ra vẻ nghiêm túc, căn bản không còn quanh co lòng vòng với đối phương nữa.

Bởi vì hôm nay trong tình huống này, chủ yếu phải xem đối phương làm gì, nếu không thì thực sự trở nên vô nghĩa.

Thế nhưng, sau đó mấy người trước mặt lại liên tục cười ha ha không ngừng!

Đến cuối cùng, xung quanh trở nên yên tĩnh, căn bản không biết nên làm thế nào, vì gặp phải loại chuyện này thì biết làm sao, căn bản không có lựa chọn, không có sự thay đổi nào cả.

"Lão Bàn không thể không tranh thủ sao?

Có biết bây giờ đang làm gì không?

Làm như vậy có tính đến lợi ích của chúng ta không, có tính đến sự an toàn của tập thể chúng ta không?" Lúc này Tô Thành đã hoàn toàn bị Bàn Tử chọc giận, nên hắn cứ nhìn chằm chằm đối phương, nói rằng có thể thể hiện rõ lập trường, biết thằng nhóc đó thế nào, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sau này có thể sẽ gây ra phiền phức, cũng không biết có thể kiên trì được bao lâu.

Bàn Tử lúc này cũng cứ nghiến răng phản bác lại, giờ hắn đã liều mạng rồi, bất kể đối phương muốn mình nhượng bộ thế nào, hắn căn bản sẽ không lùi bước chút nào.

Tóm lại, một câu nói: con lợn chết không sợ nước sôi.

Cứ tiếp tục như vậy cũng chẳng ra sao, mấy người bên cạnh cũng hết đợt này đến đợt khác liên tục tiến lên phía trước, cứ mãi nghi ngờ nghiêm túc về vấn đề này.

Nhìn thấy toàn bộ sắc mặt, biểu cảm đều trở nên đặc biệt khó coi.

Bàn Tử nói thẳng: "Chúng ta bận rộn lâu như vậy, thứ duy nhất có được, nếu theo ý của cậu trực tiếp bỏ vào lại, vậy chúng ta làm vì cái gì?

Tôi mặc kệ cậu ba bảy hai mươi mốt, không chỉ lấy, tôi còn muốn lấy cả những thứ khác trên người cô ta nữa." Cũng chính vào lúc này, Bàn Tử đã liều mạng rồi, căn bản không còn tiếp tục lề mề nữa.

Hôm nay hắn nói không có gì phải sợ, liền sải bước đi thẳng về phía trước, vì hôm nay hắn biết mình đã làm xong rồi.

Vậy nên cuối cùng hắn nhìn về phía trước.

Mấy người bên cạnh càng cảm thấy mơ hồ.

Không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này, chỉ có thể lo lắng trong lòng, thực sự rất bị động, nếu không thì cũng sẽ không gặp phải bất trắc.

Vì vậy, vào khoảnh khắc cuối cùng, chỉ có thể từng đợt từng đợt, không ngừng tiến về phía trước.

Thực sự không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này, mọi người chỉ đành chịu xui xẻo.

Nhanh chóng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tô Thành liền dẫn người bên cạnh tiếp tục từng bước một đi theo sát.

Đi bên cạnh, tất cả mọi người cũng đều trầm tư, luôn nghĩ xem

nên xử lý mọi chuyện thế nào.

Cuối cùng, xung quanh thuận thế trở nên yên tĩnh.

Lúc này, Tô Thành cũng sờ sờ cằm, trong lòng đang cân nhắc thầm nghĩ nên làm thế nào, chuyện hôm nay, cần phải suy nghĩ cân nhắc kỹ càng.

Còn về việc giải quyết thế nào?

Xử lý thế nào, đó chỉ có thể có cách khác rồi.

Cuối cùng, một sự đảo ngược khiến mọi người đều gạt bỏ những lo lắng trong lòng.

Nhanh chóng từng người một liên tục tiến về phía trước, Bàn Tử liền ghé sát vào quan tài, rồi phát hiện trên cổ mộ chủ nhân hình như đeo một sợi dây chuyền lớn lấp lánh, một mặt dây chuyền rõ ràng.

"Hỏi phục không, hỏi phục không?

A a, cái thứ đồ chơi nhỏ này, hai cái này thực sự khá tốt, xem ra chúng ta cũng không phí công vô ích, tóm lại bây giờ chúng ta nhất định phải cố gắng hơn, tiếp tục cố gắng một chút nữa." Cả người hắn cứ thế ha ha cười không ngừng, hết đợt này đến đợt khác liên tục tiến về phía trước.

Tóm lại, hôm nay không còn lề mề dây dưa nữa, không cần thiết.

Cũng nhanh chóng, đến gần, thậm chí sau khi trao đổi đủ kiểu trong phòng nghiên cứu, mọi người đều hân hoan.

Tô Thành cũng ngân nga mấy câu hát nhỏ, thong dong đi về phía trước!

Mấy người khác bên cạnh cũng từng người một, đủ kiểu vui vẻ cười không ngừng.

Tô Thành gác chéo chân, nhìn mấy người bên cạnh nói: "Đừng nói

gì nữa, hôm nay, chúng ta cứ yên tĩnh ngồi bên cạnh xem đi.” Bàn Tử cẩn thận ghé sát vào, rồi đưa tay vào quan tài, và nhìn thấy một món trang sức mà đối phương đeo trên tay và cổ.

Đặc biệt là những hạt châu, các loại dây chuyền, v.v., đều rất rõ ràng.

“Ha ha ha, tôi không tin mấy người không động lòng, nói cho mấy người biết, đây đều là những thứ đáng tiền, đều là bảo bối đó, nếu ngay cả cái này cũng không động lòng, thì rõ ràng là không có ý nghĩa gì nữa, bây giờ không cần thiết phải tiếp tục lãng phí hoặc liều mạng.” Vừa nói, Bàn Tử cứ hết sức lấy ra những thứ trước đó từ bên trong, thậm chí không ngừng nói với những người bên cạnh, đủ kiểu đắc ý khoe khoang, cảm giác như lão già đó cố ý chuẩn bị vậy.

Hành động của Bàn Tử cũng khiến Tô Thành lo lắng.

Hắn thực sự sợ sau này sẽ đột nhiên có một sự đảo ngược, và điều đáng lo nhất tiếp theo đã xảy ra, bởi vì khi Bàn Tử đang bận rộn, đủ kiểu làm trò, đột nhiên có một tiếng “ưm hừm” thở dốc, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng, không sai, cô gái nằm trong quan tài không biết vì sao miệng lại đột nhiên phun ra một luồng khí đen.

Chương 722

Mới đầu Tô Thành còn tưởng mình nhìn lầm, nhưng khi hắn xác định kỹ càng để nhìn, thì phát hiện không sai, sự thật đúng là như vậy, cái thứ quái lạ màu đen đó thực sự đã phun ra một hơi.

Cũng trong nháy mắt khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy rợn tóc gáy, thậm chí đều cảm thấy đầu óc choáng váng, trời ạ, không căng thẳng, không lo lắng, không sợ hãi đều là giả.

Trong chốc lát, toàn bộ tay chân ai nấy đều cảm thấy hơi run rẩy, thậm chí bất an, đồng thời miệng cũng bắt đầu run lên "bập bập".

"Tình huống gì vậy?

Tại sao lại xuất hiện chuyện quái lạ và bất ngờ như vậy!" "Thật đáng sợ, kinh khủng đến mức này, thật kinh khủng đến mức này." Cũng trong chốc lát, mấy người bên cạnh bắt đầu lẩm bẩm, hết lần này đến lần khác lặp lại, thậm chí cảm thấy toàn bộ da đầu đều hơi tê dại.

Thực sự không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này, ai nấy đều cảm thấy khó hiểu.

Chỉ có Tô Thành dẫn theo, dẫn mọi người liên tục không ngừng tiến về phía trước, tiếp tục cố gắng, bây giờ nhất định không thể dừng bước.

"Anh Bàn, tôi xin anh đấy, đừng có ở đó tìm kích thích nữa được không?

Cái thi thể nữ đó lại có thể hô hấp, đáng sợ đến mức nào chứ, có biết sẽ gây ra ảnh hưởng gì không, sẽ gây ra uy hiếp gì không, thực sự không biết chút nào sao?" Rồi hắn hết lần này đến lần khác khuyên

nhủ, hy vọng Anh Bàn có thể bình tĩnh lại, bây giờ bốc đồng là quỷ rồi, chỉ có thể thực sự đứng cùng chiến tuyến với mọi người, như vậy mới có thể thực sự lấy sự bình tĩnh làm chủ.

Nhưng Bàn Tử căn bản không nghe lọt tai bất kỳ lời vô nghĩa nào, cảm thấy tất cả những gì mấy người xung quanh nói đều là đùa giỡn.

Đúng vậy, bất kể mấy người trước mặt nói gì, hắn cũng chỉ liên tục "a a a", lắc đầu.

"Ai da da, mặc kệ, dù sao tôi muốn lấy những thứ này, nếu tôi thực sự ngay cả cái này cũng không giải quyết được, sau này tôi còn tiếp tục làm màu trước mặt người khác sao, thôi thì cứ an an ổn ổn ở một bên xem đi, Anh Bàn tôi làm việc gì cũng có chừng mực mà." Bàn Tử hết lần này đến lần khác lặp lại, đủ kiểu nói chuyện, nhìn hắn tự tin đầy mình, chắc chắn thành công, cái kiểu con lợn chết không sợ nước sôi đó, dù thế nào cũng vô ích, căn bản không nghe lọt tai.

Tô Thành cũng thấy lòng nguội lạnh đi một nửa, thằng Bàn Tử này e rằng cứng đầu cứng cổ rồi.

Vì vậy cuối cùng mấy người cũng chỉ đành dừng lại, từng người một liên tục cân nhắc tình hình.

Thực sự không còn cách nào, gặp phải loại chuyện này, cũng chỉ đành chịu xui xẻo.

Cũng sau đó là một sự đảo ngược, mấy người đều dừng lại, cứ ở đó đủ kiểu quan sát.

Khi Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục cúi xuống, rồi đi nhặt đồ bên trong, đột nhiên tay hắn hình như bị tóm lấy, không sai, cái gọi là phu nhân đó lại tỉnh dậy, và siết chặt lấy cổ tay hắn.

Gần như ngay lập tức Bàn Tử hoảng sợ, cảm thấy rợn tóc gáy, thậm chí cảm thấy toàn thân nổi da gà, liều mạng kéo tay về phía sau,

muốn thoát khỏi sự khống chế của đối phương.

Thế nhưng hắn loay hoay mãi, dùng sức giãy giụa đều vô ích, vì tay đối phương như một cái gọng kìm thép siết chặt, khiến hắn căn bản không thể động đậy, cứ như vậy khiến hắn cảm thấy hoảng loạn, căn bản không biết phải làm sao, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là kế sách lâu dài.

"Nhanh lên, nhanh lên, mau bảo cô ta buông tay ra, mẹ ơi thật dọa người mau bảo cô ta buông tay ra!" Mấy người phía trước bắt đầu hết lần này đến lần khác kêu lên, không ngừng la hét, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, mong đối phương có thể nhanh chóng buông tay, như vậy mới an ổn hơn.

Mấy người bạn nhỏ bên cạnh cũng đều gật đầu, rồi ai nấy cũng rụt cổ tay, lòng bàn tay, v.v. lại.

Tô Thành đứng một bên cũng bật cười, nhìn đối phương hỏi: "Hỏi hoảng không hoảng, hỏi hiện tại sợ không sợ hả?" Tô Thành sớm đã nhìn ra Anh Bàn, người này giỏi nhất là ba hoa chích chòe, còn khi gặp nguy hiểm thật sự thì lại hoảng loạn, sốt ruột hơn ai hết.

Ví dụ như bây giờ, khi bàn tay thực sự bị kẹt, có kêu trời trời không ứng, kêu đất đất không linh.

Đây là cơ hội để tôi xem cậu ta, ngoài việc trông chờ thì chẳng còn cách nào khác.

Tô Thành đứng một bên, khoanh tay cười ha ha, thân hình có lẽ đang tựa vào tường, trên mặt luôn nở nụ cười.

Hôm nay, chủ yếu là xem đối phương có thể kiên trì được bao lâu, làm sao mới có thể tiến bộ.

Nếu ngay cả chút bản lĩnh cũng không có thì chẳng còn ý nghĩa gì.

Cuối cùng, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, mấy người phía

trước cũng liên tục tiến sát về phía trước.

Đúng vậy, vào lúc này, bản thân tôi cần phải hành động thật tốt, nếu không mọi thứ sẽ trở nên tệ hại, thậm chí không còn ý nghĩa gì nữa.

Hôm nay chỉ để chứng thực một điều, ai nấy đều cảm nhận được áp lực.

Tô Thành dẫn mấy người bên cạnh tiếp tục lặng lẽ tiến lên, cố gắng hết sức để giải quyết một loạt thao tác.

Chủ yếu là xem có thể kiên trì được bao lâu.

Vào thời khắc cuối cùng, xung quanh yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nín thở, ai nấy đều quan sát đủ kiểu.

Cuối cùng thật sự không còn cách nào, Tô Thành đành phải túm lấy tay cô gái, còn chiếc nhẫn của Anh Bàn thì vội vàng từ trong quan tài bay ra.

Nhưng cũng vào lúc đó, bà quý phu nhân trong quan tài đột nhiên "sống lại", từ từ đứng dậy, toàn bộ thần sắc trở nên cực kỳ hung ác.

Một loạt biểu cảm thay đổi khiến Tô Thành và Anh Bàn đều giật mình, chỉ đành liên tục lùi về sau, lịch sự kéo giãn khoảng cách.

Cuối cùng, hai người bị dồn vào góc tường, nếu tiếp tục lùi nữa thì e rằng sẽ không còn đường lui.

Bảo không hoảng không sợ thì là giả, cả lũ bị dồn vào đường cùng rồi, cứ thế này thì không biết tiếp theo có thể hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ nữa.

"Tình hình gì vậy?

Chương 723

Ôi mẹ ơi, chết rồi mà tự nhiên lại tỉnh dậy, chẳng lẽ Tống tử nghìn năm thật sự đáng sợ vậy sao?

Phải làm sao đây?" "Bà phu nhân ơi, bà đẹp thế này, có thể hiền lành một chút được không?

Ngàn vạn lần đừng biến thành một mụ chằn nha, tôi cũng không cố ý quấy rầy bà nghỉ ngơi đâu." Bây giờ Anh Bàn thực sự không còn cách nào, chỉ đành liên tục lải nhải, nói những lời rất đơn giản, hy vọng có thể khiến bà phu nhân kia bình tĩnh lại một chút.

Nhưng hôm nay, dù có năn nỉ thế nào cũng vô ích, vì cái gọi là quý phu nhân kia căn bản không hề bị ảnh hưởng, từng bước từng bước tiếp tục tiến sát về phía trước.

Cứ như vậy, khiến mọi người đều cảm thấy đau đầu.

Thật sự muốn khóc mà không ra nước mắt, căn bản không biết phải làm sao.

Không chỉ vậy, đột nhiên lại nghe thấy vài tiếng "phịch phịch", mấy quan tài khác xung quanh cũng bắt đầu rung lắc.

Đúng là "sóng chưa yên biển đã động" mà.

"Thôi rồi, chúng ta phải làm sao đây?

Mấy thứ trong mấy quan tài kia cũng sắp nhảy ra rồi, trời ơi, trời muốn diệt Tô Thành anh tuấn tiêu sái của tôi sao!" Tô Thành khẽ phủi bụi trên trán, rồi nhìn thẳng vào mấy quan tài bên cạnh, siết chặt thanh Hắc kim cổ đao.

Tuy vẫn đứng tại chỗ, không hề bỏ chạy, nhưng cả bộ não của tôi đã bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, bởi vì lúc này phải nhanh chóng

tìm cách, suy nghĩ xem phải đối phó thế nào, tìm kiếm thời cơ tốt nhất.

Gặp phải một đống rắc rối, trong tình huống bình thường đâu thể tùy tiện dính vào được.

Vì vậy, tôi biết thời gian chuẩn bị hiện tại không còn nhiều.

Ngay lúc này, Tô Thành liền nhắc nhở: "Thôi được rồi, mấy đứa em đừng lải nhải nữa, mau chóng nâng cao cảnh giác đi!" Lúc này nói nhiều như vậy, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Ngoài việc gây thêm rắc rối, hoàn toàn vô dụng.

Hiện tại, ngoài việc đi từng bước tính từng bước, căn bản không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Anh Bàn cả mặt cũng sa sầm lại.

"Tôi đâu có biết bên trong lại quỷ dị thế này chứ!

Sớm biết đáng sợ như vậy thì tôi đã không nên khoa trương, không nên tiếp tục lãng phí thời gian, thật sự đáng sợ quá!" Nhìn Anh Bàn, cả khuôn mặt đã xanh lè, thậm chí có một loại xúc động muốn chửi thề, nhưng thật sự một loạt thao tác mãnh hổ xuống núi, thậm chí trực tiếp vỗ đùi, khiến người ta nghi ngờ nhân sinh.

Tô Thành thì liên tục lắc đầu, sau đó trực tiếp lườm đối phương một cái.

Bởi vì trong tình huống này nói nhiều căn bản không có ý nghĩa, ngoài việc gây thêm rắc rối, hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian, lãng phí sức lực.

Vì vậy hôm nay chỉ dựa vào một điểm, càng như vậy càng nên bình tĩnh.

Vì vậy cuối cùng, từng người một liên tục tiến sát về phía trước.

Tô Thành cũng liên tục nhắc nhở tỉ mỉ đủ kiểu cho mấy người bên

cạnh.

Rốt cuộc gặp phải chuyện như thế này, chỉ có thể xem mọi người sắp xếp thế nào thôi.

Chủ yếu là hôm nay, nếu việc sắp xếp không đúng, xử lý không ổn thì sẽ mang đến phiền phức vô tận.

Vì vậy, trong thời kỳ đặc biệt này, nhất định phải đối đãi đặc biệt.

Quả nhiên đúng như lời tôi nói, sau trận rung lắc đó, một loạt tiếng "loảng xoảng" vang lên, mấy cỗ quan tài vừa rồi vẫn bất động, lại đột nhiên từng cái từng cái một bị bật nắp ra.

Không sai, những thứ nhỏ nhặt trong quan tài, không biết là chuyện gì, đều từ bên trong nhảy ra.

Những thứ nhảy ra từ trong quan tài, từng cái từng cái đều trông như cung nữ, ăn mặc giống như những người hầu nữ trong phủ công tước thật sự.

Nếu không nhầm thì đây hẳn là những nha hoàn bình thường có nhiệm vụ hầu hạ phu nhân.

Nhưng điều quan trọng nhất là trạng thái chết của những người này, từng người từng người đều trông đặc biệt khó coi.

Miệng mũi của họ đều bị bịt kín, từng người một đều gầy gò ốm yếu, da bọc xương, về cơ bản là đã chết từ lâu, và còn cảm giác vô cùng đói khát suy yếu nữa?

Tuy không hiểu rõ tình hình, nhưng tôi cũng có thể đoán, có lẽ lúc sống họ đã gặp phải một loại tập tục tàn nhẫn nào đó, hoặc một cách xử lý nào đó, nếu không thì đã không biến thành bộ dạng này, không thể nào tất cả mọi người đều gầy gò vì đói khát như vậy được.

Ngay cả khi do thể chất cá nhân mà ăn không mập được, nhưng

cũng không đến nỗi mấy nha hoàn đều có cùng một vóc dáng như vậy chứ, từng người từng người đều da bọc xương, vượt xa phạm vi của con người bình thường.

Vì vậy, Tô Thành đã đại khái đoán ra rằng những người này có khả năng bị bỏ đói đến chết.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy thì cảm thấy xót xa không thôi, liền hỏi: "Anh ơi, sao lại thế này?

Em thấy có chút kỳ lạ, những người này tại sao lại biến thành như vậy, là do bị ảnh hưởng sao?" Khi hỏi han và "hút máu", cô ấy vẫn không ngừng nhìn về phía Tô Thành, hy vọng có thể hiểu thêm điều gì đó từ anh, như vậy cũng không đến nỗi mang lại quá nhiều phiền não, tránh được những nghi vấn không cần thiết.

Nghe vậy, Tô Thành liền lắc đầu, cả người bắt đầu suy nghĩ.

Sau khi cân nhắc trước sau, anh ta nhún vai nói: "Từ tình hình hiện tại mà nói, đối phương có thể đã chịu áp lực cực lớn, hoặc bị ảnh hưởng bởi một loại đói khát nào đó, nếu không thì cũng không đến nỗi bi thảm như vậy.

Vì vậy, lúc này chúng ta cần phải quan sát kỹ lưỡng một chút." Trong lúc nói chuyện, khóe mắt anh ta lại bắt đầu đánh giá từ trên xuống dưới.

Chương 724

Nghe lời đó, lòng Hoắc Tú Tú đột nhiên "thịch" một tiếng, lạnh toát.

Cô ấy lại có chút khó tin hỏi: "Không thể nào, anh ơi, chẳng phải các đại gia tộc thời cổ đại cũng có nha hoàn sao?

Họ đâu đến nỗi nghèo túng, lạc hậu, địa vị thấp kém đến mức ngay cả ăn uống cũng không thể thỏa mãn chứ?" Về vấn đề này, trong lòng Hoắc Tú Tú có quá nhiều nghi vấn, cô ấy thực sự rất đồng cảm với những người này, căn bản không biết họ đã gặp phải điều gì trong thời đại đó, tại sao lại gặp phải rắc rối như vậy, hoặc phải giải quyết một đống rắc rối.

Tô Thành lúc này cũng chỉ đành liên tục lắc đầu, căn bản không thể hiểu, không thể suy nghĩ phải trả lời thế nào.

Anh Bàn lần đầu tiên nói toẹt ra sự thật.

"Ôi, thật ra cũng chẳng có nghi vấn hay bí ẩn gì cả, vì đơn giản mà, đó chỉ là một số tập tục tương ứng của thời cổ đại thôi.

Dù sao thì, với tư cách là thị nữ phục vụ thật sự, họ nhất định phải vô điều kiện chăm sóc cho vị quý phu nhân kia, rồi bầu bạn cùng bà ấy.

Ngay cả khi chết cũng phải đi theo.

Trong thời cổ đại, những người này vốn tương đối ngu muội, vô tri, họ luôn cho rằng nếu trong cơ thể có thức ăn hoặc chất thải thì đó là một thứ ô uế.

Nếu mang theo vào cổ mộ dưới lòng đất thì sẽ làm hỏng phong thủy của mộ chủ nhân và phu nhân.

Ngay cả khi không ăn không uống trong mấy ngày trước đó, cũng khó có thể làm sạch hoàn toàn ruột.

Vì vậy, để có thể thực sự gần gũi với họ, miệng của họ đều bị bịt kín, không được phép ăn dù chỉ nửa hạt gạo." Lúc này Anh Bàn rất chuyên nghiệp, bởi vì chỉ về điểm này, anh ta đã sớm có kế hoạch trong đầu, tự tin tràn đầy.

Vì vậy, sau khi đơn giản giải thích vài câu xong, anh ta đã đưa toàn bộ phân tích ra mặt, điều quan trọng nhất là xem đối phương sắp xếp thế nào, nếu không thì sẽ cảm thấy vô vị.

Một tràng lời của Anh Bàn khiến Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đều cảm thấy kinh hãi trước tập tục đó, thật sự đáng sợ, thậm chí còn khiến họ cảm thấy có chút độc ác.

Chết rồi mà còn nhất định phải ép người khác đi chôn theo, thậm chí còn bỏ đói người ta đến chết, chết trong bộ dạng da bọc xương đau đớn khó chịu như vậy, thật đáng sợ làm sao.

Có lẽ đôi khi chết đi rồi, nhắm mắt lại là không bao giờ tỉnh lại nữa đơn giản như vậy.

Nhưng đôi khi, nếu chết vì đói khát, đó lại là một quá trình hành hạ kéo dài, khiến người ta từ từ chịu đựng sự đau đớn trần thế.

Quan trọng là họ đã làm gì sai?

Căn bản không có bất kỳ lỗi lầm nào, cứ thế vô cớ trở thành vật chôn theo cho người khác.

Vật chôn theo, ngay từ đầu đã cảm thấy hoàn toàn không thể lý giải, thậm chí còn thấy bất công.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy thì nước mắt bắt đầu tuôn rơi lã chã, không ngừng chảy xuống.

Thậm chí cô ấy còn phẫn nộ nói: “Quá đáng ghét rồi!

Người cổ đại có thể biến thái đến vậy sao?

May mà tôi không sống ở thời cổ đại, nếu không tôi nhất định sẽ lật đổ chế độ này, triệt để thanh tẩy loại tư tưởng này!” “Làm vậy thì có khác gì giết người bừa bãi vô cớ đâu?

Vừa nhìn đã biết là đạo mộ đường hoàng rồi!” Nhìn cô em gái nhỏ tức đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng vốn đã có chút hoài nghi.

Không còn cách nào, gặp phải loại vấn đề này, một đống chuyện cũng cần phải suy xét kỹ lưỡng, tiến hành cẩn thận, cân nhắc lại.

Dù sao thì sự thật bây giờ đã bày ra trước mắt.

Nhìn Hoắc Tú Tú bộ dạng tức giận, bị ảnh hưởng cảm xúc đến vậy, Tô Thành có cảm giác như thể mình đã làm gì sai vậy?

Dù sao thì người ta cũng đã chết mấy trăm năm rồi, người cổ đại đã tạo ra tập tục đó, người hiện đại liệu có quyền chỉ trỏ không?

Rốt cuộc, mỗi thời đại tồn tại đều có giá trị và ý nghĩa riêng của nó, chẳng qua người hiện tại không thể hiểu được thôi sao?

Anh Bàn liền nói: “Thôi đi bà cô tổ của tôi ơi, chúng ta đừng có mơ mộng nữa được không?

Đừng có đứng núi này trông núi nọ, lo chuyện bao đồng.

Nếu trong lòng thấy khó chịu thì mau nghĩ cách làm sao để ra ngoài đi!

Mẹ kiếp, bây giờ chúng ta không còn cơ hội nào nữa đâu, mấy thứ này không những không đáng thương mà còn muốn kéo chúng ta vào thế chỗ nữa đó!

Không sợ sao?” Anh Bàn cảm thấy bất lực muốn than thở.

Anh ta bắt đầu theo mấy người liên tục cằn nhằn đủ kiểu, cảm thấy Tô Thành cũng thật sự có chút không đáng tin.

Cứ như vậy, Hoắc Tú Tú mới lập tức phản ứng, mới nhận ra hiện tại thực sự bị những mối đe dọa này chặn đứng, thậm chí còn không có chỗ để trốn.

Cô ấy chỉ đành liên tục gật đầu, nhìn xung quanh, rồi quan sát xem phải làm gì với loại chuyện này.

Thực sự là khả năng cá nhân có hạn.

Tô Thành cầm chặt thanh Hắc kim cổ đao, đứng ở vị trí đầu tiên, nhìn mấy người phía trước nói: "Chờ chút, chuyện này cứ giao cho tôi xử lý.

Mấy cậu cứ đứng bên cạnh mà xem là được rồi.

Chương 725

Mấy con Tống tử cỏn con thôi, có gì mà phải sợ?

Nếu ngay cả thế này mà cũng sợ thì sau này tôi làm màu, sau này tôi thể hiện đủ kiểu, vậy thì cứ yên lặng đứng bên cạnh mà xem tôi biểu diễn đi!" Khi nói những lời này, Tô Thành tự tin tràn đầy, đã sớm có dự định cho trận chiến này.

Có lời của Tô Thành, mấy người kia cũng yên tâm hơn nhiều, sau đó liền liên tục lùi về sau mấy bước, không tiếp tục tham gia vào ý chí chiến đấu nữa, chủ yếu là muốn xem Tô Thành một mình sẽ đối phó thế nào.

Chỉ thấy Tô Thành bước tới vị trí đầu tiên, sau đó nhìn thẳng vào mấy nha hoàn da bọc xương trước mắt.

Mọi chuyện đang diễn ra, Tô Thành liền trực tiếp nhổ một bãi nước bọt lên cổ đao.

Nhìn mấy kẻ địch trước mắt, anh ta nói: "Được thôi, đường sống không đi, đường chết tự tìm.

Chết bao nhiêu năm rồi mà vẫn không yên, đã vậy thì tôi cũng chỉ đành dạy cho mấy đứa em cách làm người, hôm nay vẫn như cũ, tôi ám chỉ là có thể tái nhập sử sách đấy." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy anh ta trực tiếp rút thanh đao trong tay ra, sau đó lập tức gào lên một tiếng, xông về phía trước.

Thanh đao trong tay anh ta càng trực tiếp lao về phía nắm đấm, vung về phía cổ và cơ thể của đối phương.

Nói gì thì nói, mấy nha hoàn kia quả thật có phản ứng lực, hơn nữa còn rất kịp thời.

Khi thanh đao tấn công, họ lại liên tục khéo léo né tránh.

Cứ như vậy, khiến cho Tô Thành trong hiệp đầu tiên đã lao hụt, không làm được gì, cứ thế quét một vòng từ bên cạnh nhưng lại lao trượt.

"Ha ha, tôi thấy bất ngờ đấy, một nha hoàn nhỏ bé vậy mà lại có thể tránh được đòn tấn công của tôi.

Không biết có được sự cảnh giác như vậy từ đâu.

Nếu cứ dùng khả năng né tránh nhỏ bé này mà ra vẻ với tôi, thì chỉ có thể tự nhận xui xẻo thôi." Tô Thành lại một lần nữa rút thanh Hắc kim cổ đao trong tay ra, sau đó đầu đao ma sát với mặt đất, phát ra một loạt tia lửa sáng chói "xẹt xẹt xẹt".

Cũng vào lúc đó, anh ta thuận thế cảm thấy mình biến thành một chiến thần cuồng chiến thật sự.

Lúc này, nhất định phải biết đối phương đang làm gì, làm thế nào mới tốt.

Nếu không nhanh chóng "thể hiện" một chút nữa, e rằng đối phương cũng chẳng còn chút hứng thú nào.

Vì vậy, hôm nay vào lúc này, phải suy tính kỹ lưỡng, sau đó chọn một con đường thoát thân, không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Đáng tiếc, một đám phế vật kia căn bản không nghe lời, căn bản không để những lời đề nghị như vậy vào lòng, cứ tưởng là đang đùa, tiếp tục xông xáo về phía trước.

"Bảo bối" đã hoàn toàn bị chọc giận, thậm chí còn hiểu ra rằng, nhẫn không thể nhẫn nữa, không cần nhẫn nữa.

Anh ta quát lớn một tiếng, trực tiếp rút đao ra, lao về phía trước.

Thậm chí còn muốn làm một chuyện kinh thiên động địa hôm nay,

điều đó cũng không liên quan gì đến những người khác.

Cùng với một nhát đao chém xuống, trực tiếp cắm vào trán một trong số nha hoàn, đối phương lập tức bị chém đứt đầu.

Mấy nữ khô thi khác cũng không hề sợ hãi, cứ thế liên tục nhảy bổ tới, thậm chí còn liên tục tiến sát về phía trước.

Từng cái từng cái một trực tiếp bao vây Tô Thành ở giữa, ước chừng chỉ cần một tiếng ra lệnh, tất cả đều có thể lập tức tạo ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Và như vậy, tôi đã hơi hoảng, thực sự khá căng thẳng.

“Quá 666 rồi!

Bá đạo quá!

Bá đạo lão đại!

Một đao vậy mà lại chém chết nó rồi!

Chiến sĩ mạnh nhất trong lòng tôi!” “Quá tuyệt vời!

Nở mày nở mặt rồi!

Cuối cùng chúng ta cũng tìm được kết quả, tìm được lối thoát rồi!

Nếu không phải anh ấy ra mặt, chúng ta đã thật sự bị mấy con nha hoàn thối này đe dọa rồi!

Tô Thành bá đạo, vị thần trong lòng tôi!” Một loạt thao tác của tôi lập tức trở thành đối tượng được mấy người có mặt xu nịnh, thổi phồng và làm màu, trở thành lý do để tất cả mọi người khen ngợi.

Bởi vì màn thể hiện của Tô Thành hôm nay thực sự đáng để mọi người công nhận.

Nhưng trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu thôi, bởi vì đối với Tô Thành mà nói, thực lực và cấp độ hiện tại thực sự không đủ để đối

kháng với những nha hoàn còn lại, đây cũng là một mục đích.

“Cũng đừng tiếp tục chỉ hô khẩu hiệu nữa, trẻ con quá.

Cùng tôi kề vai chiến đấu đi!” Anh Bàn đã không chờ đợi được nữa, thanh đại đao của anh ta đã sớm khát máu.

Vì vậy, sau khi nghe Tô Thành sắp xếp, anh ta lập tức lấy ra hai cây rìu trong tay, ném ba lô sang một bên, rồi xông về phía một trong những nữ thị tùng.

“Hôm nay tôi sẽ cho cô biết, Bàn gia gia tuyệt đối không dễ bắt nạt đâu!

Chương 726

Nhất định phải cho cô biết thực lực của tôi, cho cô chứng kiến lực chiến đấu của tôi!" Và trước lời nói đó, anh ta dùng mũi đao trong tay vung thẳng sang bên cạnh, sau đó xông lên tát mạnh vào mặt đối phương một cái.

Và bây giờ, những từ khóa quan trọng cần phải gặp một loại chuyện như vậy.

Vì vậy, cuối cùng chỉ đành liên tục, từng người một không ngừng tiến lên phía trước.

Chỉ cần có thể nỗ lực là được, ngàn vạn lần không thể tiếp tục trì hoãn thời gian nữa, không cần thiết, vô nghĩa.

Thế nhưng, vừa mới tiến về phía trước chưa được bao xa, đột nhiên Anh Bàn cảm thấy như một trong những nữ thi thể đang lao tới.

Anh ta cầm thanh đao trong tay chém vào đầu gối, chân đối phương.

Sau khi nghe thấy một tiếng "cạch", cái gọi là nữ khô thi kia thực sự bị anh ta chém đứt ngang eo.

Vừa mới ngã xuống đất, đột nhiên cảm thấy lớp da đang bị phân hủy nhanh chóng.

Thậm chí ngay lập tức bắt đầu bị oxy hóa, sau đó lớp da biến thành một đống tro bụi.

Thậm chí toàn bộ xương cốt cũng lộ ra lởm chởm, chắc là đã lâu rồi.

Sau khi cân nhắc xong một đống chuyện, mọi người nhất định phải có ý tưởng và biện pháp, nếu không thì đến lúc đó tất cả đều sẽ

lãng phí vô ích, căn bản không còn cơ hội.

Vì vậy, hôm nay mà nói, thời cơ thực sự chưa chín muồi, không thể chậm trễ.

Tô Thành đi bên cạnh nhắc nhở những người xung quanh: "Dù sao thì bây giờ cũng không còn đường lui rồi, trực tiếp thôi!

Bây giờ thì sao?" Và trong tình huống hiện tại, về mặt thực lực, bây giờ là một đợt khó khăn chồng chất.

Nếu thật sự có chút thứ tốt, thì cũng không đến nỗi phải bán với giá này chứ.

Sau đó, Anh Bàn một bên vung thanh đao trong tay nói: "Bây giờ chắc phải sợ Bàn gia gia rồi chứ?

Nói với cô rằng nếu đấu với Bàn gia gia, bây giờ hãy hỏi Bàn gia gia, hai cây rìu lớn trong tay có chịu không?

Haizz, rốt cuộc thì mệt quá rồi, mấy thứ mà chiến đấu với tôi thì yếu quá." Vừa mới lấy được "hành lý" từ chiến đấu, anh ta đã bắt đầu lẩm bẩm lặp đi lặp lại đủ kiểu, thậm chí có người còn tỏ vẻ ghét bỏ, biết rõ cụ thể tình hình thế nào.

Nhưng bây giờ mọi người ít nhiều đều có một sự thay đổi chi tiết.

"Mọi người xem, những Tống tử này, tuy cảm thấy tốn sức, thậm chí khó đối phó, nhưng cũng không phải là không có điểm yếu, không phải là không có chỗ mềm.

Chúng ta chỉ cần tấn công vào tứ chi của chúng là có thể đánh tàn chúng được!" Tô Thành liên tục nhắc nhở mấy người em nhỏ bên cạnh, thậm chí không ngừng đưa ra các loại hướng dẫn, thực ra là hy vọng mọi người có thể thực sự hiểu và lĩnh hội một số ý thức bên trong, biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Những nhân viên khác bên cạnh cũng chỉ đành liên tục gật đầu, biết rõ toàn bộ tình hình chỉ có thể sắp xếp lại mà thôi.

Cuối cùng, một trận hỗn chiến đã diễn ra.

Đương nhiên, Tô Thành vì có sẵn một số vũ khí trang bị trong tay từ trước, nên khi đối phó với mấy con Tống tử dưới chân, anh ta cũng không hề căng thẳng, cứ thế đơn giản vung đao hai nhát là đã chém chết chúng rồi.

Ba năm thị nữ tùy tùng đều bị xử lý một lượt, sau đó liên tục hoàn thành nhiệm vụ này, công sức không uổng phí, ít nhất cũng không phí công.

"Ha ha ha, tôi nói mà, mấy cái gọi là khô thi người cổ đại cũng chẳng đáng sợ gì cả, cũng không cố định hay khoa trương như chúng ta tưởng tượng.

Cho nên nha, chỉ cần công phu sâu thì không có việc gì là không thành, vì vậy mọi người chúng ta chỉ cần cố gắng một chút là được rồi, không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây." Vừa mới ngừng chiến đấu xong, Tô Thành lại bắt đầu "làm màu" đủ kiểu trước mặt mọi người, nụ cười trên mặt luôn hiện hữu, biết rõ tình hình, sắp xếp thế nào.

Hiện tại, những thị nữ tùy tùng đều đã bị hạ gục, chỉ còn lại một mình bà chủ thật sự, người phụ nữ xinh đẹp, khí chất phi phàm thoát tục kia.

Với tình hình này, Tô Thành biết phải làm thế nào để loại bỏ đối phương, đây cũng là một mối nguy hiểm chưa biết.

Vào lúc này, anh ta cũng thuận thế khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng khó xử, thậm chí còn thấy lo lắng, bồn chồn không yên, căn bản không biết phải xử lý những chi tiết liên quan như thế nào.

“Tô Thành à, chúng ta có thể không giết người phụ nữ này không?

Ít nhất cũng hãy đưa cô ta trở lại, hoặc mang về để cô ta có thể sống lại.

Giết một cô gái xinh đẹp như vậy, tuyệt đối là một tổn thất cho lịch sử.

Tôi thật sự không nỡ ra tay!” Anh Bàn quay đầu nhìn Tô Thành một cách đáng thương, giọng nói của anh ta nghe có vẻ đặc biệt yếu ớt, thậm chí sâu thẳm trong lòng còn cảm thấy lo lắng không yên, bởi vì anh ta cảm thấy nếu trực tiếp giết chết một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc như vậy thì thật sự rất đáng tiếc.

Tô Thành chưa kịp trả lời, Hoắc Tú Tú một bên đã không nhịn được hỏi: “Anh Bàn ơi, tình hình gì vậy?

Không phải anh định diễn một màn tình yêu người-yêu đó chứ?

Nhưng đừng quên đây là Tống tử đấy!

Trời ơi, người ta thật sự là ‘đói ăn vụng túng làm càn’ mà, ngay cả Tống tử cũng không tha!” Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Hoắc Tú Tú đã không nhịn được, cảm thấy đối phương đang tìm kiếm sự kích thích.

Bởi vì hiện tại đối phương lại có thể nói ra loại lời này, đó quả thật là cố tình gây cười mà.

Rõ ràng Anh Bàn trong lòng chẳng có chút hiểu biết nào, cứ nhất định muốn tiếp tục gây rối, làm càn như vậy thì chẳng khác nào tự tìm rắc rối cho mình sao?

Vì vậy, nếu cứ tiếp tục như thế này, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, ngược lại sẽ khiến mọi người cảm thấy khó xử.

Chương 727

Mặt Anh Bàn cũng đỏ bừng, cười hắc hắc không nói gì.

Thực ra vừa nãy nghe thấy vậy, chẳng qua chỉ là đang đùa với mấy người bạn nhỏ phía trước thôi, thật sự không quá để ý đến những chi tiết đó.

“Ôi cha cha, được rồi được rồi, sao mấy người lại coi là thật thế chứ?

Tôi chỉ đùa thôi mà, có gì đáng để làm ầm ĩ đâu!” “Tuy Bàn gia tôi nhìn trúng cô gái này, nhưng quân tử yêu cái đẹp, phải lấy đúng đạo.

Không thể nào vì chuyện này mà không ngừng ‘đói ăn vụng túng làm càn’ đủ kiểu.

Thôi được rồi Tô Thành à, cậu đừng vì lý do cá nhân của tôi mà suy nghĩ nữa, mau ra tay đi!” Vì vậy, sau đó Anh Bàn cũng vẫy tay, rồi giao việc cho Tô Thành.

Hiện tại, sau khi có kế hoạch của Anh Bàn, Tô Thành cũng không khách khí nữa, vậy được, làm thôi.

Đầu tiên, anh ta lấy ra một nắm gạo nếp từ trong túi, sau đó rắc lên thanh Hắc kim cổ đao, đồng thời quấn những đồng tiền xu quanh đầu đao và cán kiếm, chỉ dùng dây đỏ để xuyên qua.

Tô Thành xoay người, thần sắc trở nên nghiêm túc, không còn vẻ hời hợt như lúc ban đầu nữa.

Đối với anh ta mà nói, hôm nay mới thực sự là thời khắc quyết chiến quan trọng với kẻ địch.

“Hôm nay nhất định phải cho mi biết ta mạnh cỡ nào, hừ hừ, tiểu thỏ con, mi nhất định phải hiểu rõ thực lực của ta, năng lực của ta

mạnh đến đâu!" Anh ta cầm thanh đao trong tay, nhìn thẳng về phía trước, và xác định rõ một số thời gian và lập trường.

Trong thời kỳ đặc biệt, nhất định phải đối đãi đặc biệt.

Nếu ngay cả vấn đề này cũng không giải quyết được, hoặc xử lý không thỏa đáng, thì coi như đây là một chuyến đi tự do ổn thỏa.

Cuối cùng, Tô Thành đã từng bước ép sát về phía trước, bà quý phu nhân Tống tử lớn kia cũng đã áp sát.

Vừa mới đến gần bà phu nhân Tống tử, một tiếng "ầm" vang lên, bà ta gào thét mệt mỏi, sau đó lao về phía Tô Thành như hổ đói xuống núi.

May mà phản ứng của Tô Thành nhanh hơn một chút, anh ta nhanh chóng lùi lại một bước, khéo léo né tránh một mối đe dọa như vậy.

Và cuối cùng, xung quanh bắt đầu tĩnh lặng, trái tim ai nấy đều bắt đầu đập thình thịch không ngừng.

Ngay từ đầu, trong lòng Tô Thành đã bắt đầu lẩm bẩm, cả người anh ta đều cảm thấy lo lắng bất an, lúc này anh ta cũng rõ trong lòng, biết không thể nhẫn nhịn nữa, liền trực tiếp rút đao ra, nhanh chóng lao về phía trước như điên cuồng.

Một nhát đao chém xuống, "loảng xoảng" một tiếng, một nhát đao trực tiếp chém vào giữa lúc đối phương đang bạo tẩu, hoặc chém vào một tấm thép cố định quan trọng.

Phải biết, trong tay Tô Thành là Hắc kim cổ đao mà.

Trong tình huống bình thường, nó thực sự có thể chém sắt như bùn, căn bản không thể nào như hôm nay, một nhát đao chém xuống mà không có chút phản ứng nào, không có bất kỳ kết quả nào.

Vì vậy, tình huống hôm nay lập tức thu hút sự chú ý của Tô

Thành, trong cơ thể anh ta cũng bắt đầu lo lắng một cách khó hiểu, có chút không đúng lắm.

"Tôi thấy có chút không đúng lắm à, tình hình gì vậy?

Mình đã sai ở đâu rồi?

Mẹ kiếp, không được, nhất định phải suy tính kỹ lưỡng." Tô Thành liền liên tục lùi về sau mấy bước, sau đó cố ý kéo giãn khoảng cách, trong miệng cũng lẩm bẩm, cố gắng giữ cho tâm thái thật sự ổn định.

"Tô Thành, tình hình gì vậy?

Chẳng lẽ ngay cả anh cũng không giải quyết được sao?

Mẹ kiếp, nếu ngay cả anh cũng không xử lý nổi, vậy chẳng phải chúng ta đều phải chờ chết sao?" Mấy người phía trước lập tức mặt đều xanh lè, đáng thương nhìn Tô Thành liên tục hỏi.

Rốt cuộc vào lúc này căn bản không biết phải làm sao, vì vậy họ muốn suy nghĩ kỹ lưỡng xem phải làm thế nào.

Vì vậy, cuối cùng chỉ đành liên tục từng chút một tiến sát về phía trước.

Ít nhất cũng nên biết phải làm thế nào, như vậy mới ổn thỏa hơn một chút.

Cuối cùng, xung quanh yên tĩnh, Tô Thành lúc này cũng từng chút một cẩn thận tiến về phía trước.

Vừa mới nhìn sang bên cạnh, mọi người đều sửng sốt.

Điều quan trọng nhất là phải xem có thể kiên trì được bao lâu, dù sao thì gặp phải loại chuyện này thực sự khá bi thảm.

Vì vậy, cuối cùng từng người một đều bắt đầu liên tục, không ngừng lùi về phía sau, cố gắng hết sức.

Nhưng Tô Thành lại cười ha ha.

“Không sao, chỉ là tôi chưa tìm thấy yếu huyệt của đối phương thôi.

Mẹ kiếp, cái tên này vậy mà lại kiên cố đến thế.

Có thể thấy, thực lực của lão tổ tông thật sự không thể xem thường.

Thôi được rồi, mấy cậu cứ đứng bên cạnh mà xem là được rồi, hôm nay tôi thật sự cần phải ‘làm màu’ một trận.” Và vì hôm nay đã chuẩn bị một loạt thao tác “ngầu lòi”, thì nhất định phải thể hiện thật tốt, nếu không thì chẳng phải sẽ cảm thấy không có chút thử thách nào sao?

Mấy người mà Tô Thành dẫn theo bên cạnh, cũng lần lượt không ngừng tiến về phía trước.

Chương 728

Có lời của Tô Thành, mấy người phía trước cũng dần dần buông bỏ lo lắng trong lòng, như vậy thì chắc chắn là tốt nhất rồi, ít nhất cũng không còn căng thẳng như lúc ban đầu.

“Vậy được, hoàn toàn không vấn đề gì.

Tô Thành tin tưởng, tin tưởng rằng mạnh nhất chỉ cần có thể tiếp tục nỗ lực, mọi người chúng ta nhất định sẽ giữ vững tinh thần, tiếp tục cố gắng!” Và cuối cùng, sau khi liên tục lùi về sau mấy bước, Tô Thành liền bắt đầu ung dung tự tại bước về phía trước.

Hôm nay điều quan trọng là xem đám thỏ con kia tìm kiếm sự kích thích thế nào.

Nếu ngay cả chút bản lĩnh cũng không có thì sau này cũng không cần phải “thể hiện” nữa.

Vì vậy, hôm nay bắt đầu liên tục theo sát.

Vì vậy, cuối cùng bắt đầu liên tục tiến về phía trước, xem xem có thể kiên trì được bao lâu.

Vừa vặn cảm thấy cuối cùng mọi người đã dừng lại, tất cả các vị trí đều được cân nhắc kỹ lưỡng hơn.

Khi đi bên cạnh, mấy người kia cũng hoàn toàn buông bỏ lo lắng trong lòng.

Tô Thành cũng diễn một cảnh, chú ý một chút.

“Hệ thống con, lập tức kích hoạt tìm kiếm cho tôi, tôi muốn biết đối phương đang có những thao tác ‘ngầu lòi’ nào?” 【Keng!

Hệ thống con đang kiểm tra mệnh lệnh liên quan của chủ nhân,

đang tìm kiếm cho ngài, xin chờ một chút!】【Chúc mừng chủ nhân, hệ thống con đã thành công tìm kiếm các thông tin và dữ liệu liên quan đến vấn đề này, đang liệt kê cho ngài!】【Chúc mừng ngài, hệ thống đã tải lại thành công!

Ngài hiện đã sở hữu các thông tin dữ liệu liên quan, hệ thống đang đề xuất giao diện.

Có cần dùng 666 điểm kinh nghiệm để đổi lấy không?】Cùng với một loạt thao tác "bá đạo" của hệ thống con, trên giao diện nhanh chóng hiện ra cửa sổ tương ứng, thậm chí còn có một tùy chọn xác nhận.

Như vậy, Tô Thành cười, thật sự khá rẻ, không hề nghĩ ngợi, sau đó lập tức nhấn nút xác nhận.

Sau đó, Tô Thành liền hiện ra một tiếng "Keng!" với cảm giác tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.【Chúc mừng ngài, hệ thống đã thành công liệt kê lại thông tin trên giao diện tìm kiếm vấn đề, đang tải cho ngài!】【Đã xử lý thông tin thành công!】Cùng với việc xử lý các loại dữ liệu thông tin của hệ thống, trên giao diện hiện ra một cửa sổ tương ứng, chủ yếu là để biết tiếp theo sẽ có những thao tác "ngầu lòi" nào.

Vào lúc này, Tô Thành trong lòng thuận thế cảm thấy sung sướng.

Đã vậy, không lề mề nữa, mau chóng theo kịp nhịp độ thôi.

Tô Thành đã nhấp vào cửa sổ hệ thống, sau đó trực tiếp nhắm vào đối tượng trước mắt để đánh dấu rõ ràng, nhanh chóng chia đối phương thành 3, 6, 9 hạng.

Bà phu nhân xinh đẹp kia đã trở thành một cái gọi là mô hình 3D, có thể từ đó nhìn ra tất cả mọi chi tiết của đối phương.

Đương nhiên, đây chính là kết quả mà Tô Thành cần xem.

Tô Thành thong dong bước tới vào khoảnh khắc cuối cùng.

Một bước ngoặt cuối cùng, mọi chuyện trước mắt cũng được hé lộ, tất cả mọi người đều cảm thấy căng thẳng tột độ.

Cuối cùng, mọi người bắt đầu dồn dập tiến về phía trước.

Hôm nay không thể lề mề thêm nữa, phải cho đối phương một bài học tử tế, không thể lãng phí thời gian, tiếp tục tự tìm kích thích.

Khu vực xung quanh dần trở nên yên tĩnh.

Tô Thành dẫn theo mấy người bên cạnh tiến lại gần.Theo tìm kiếm của ứng dụng nhỏ trong hệ thống, cần phải có hai người, một người đi trước một người đi sau, cùng nhau chiến đấu thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này.

Nhưng một mình Tô Thành căn bản không có năng lực để kiên trì.

Vì vậy, tôi chỉ có thể hy vọng có người giúp đỡ, lúc đó cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Thân hình anh Bàn Tử tròn vo, sau khi nghe sắp xếp và yêu cầu của Tô Thành, anh ta cũng lập tức làm theo, nhưng khi đi về phía trước, cả người cứ lảo đảo, cảm thấy đặc biệt vất vả.

Ngay cả Tô Thành đứng bên cạnh nhìn thấy cũng cảm thấy da đầu hơi tê dại.“Này này này, anh Bàn có được không vậy, làm cái quái gì mà cứ lề mề thế?” Tô Thành biết anh Bàn Tử sẽ oán thán một tràng, chút nữa không biết ai dạy dỗ ai đây?

Nếu hai người mà không phối hợp tốt, e rằng sẽ bị thằng cha kia đè ra mà cọ xát.

Vì vậy, rõ ràng là không thể trông cậy vào anh Bàn.

Vốn dĩ anh Bàn Tử đầy ý chí chiến đấu, nhưng bị Tô Thành nói một câu, lập tức cả khuôn mặt đều xị xuống, cau mày nhìn Tô Thành hỏi: “Ê, Tô Thành, tình hình gì đây?

Ý gì thế?

Tôi có lòng tốt chuẩn bị chiến đấu cùng cậu, vậy mà cậu lại chê tôi?" Lúc này anh Bàn Tử đầy vẻ hậm hực!

Tô Thành chỉ đành thở dài, gần đây dựa vào sức một mình khó lòng ứng phó, cuối cùng chỉ đành nghiến răng nói: "Đủ rồi, đừng nói nhảm nữa, mẹ nó xui xẻo thật, bây giờ lập tức đi cùng tôi, nếu còn không đi nữa thì chết chắc!" Lúc này anh Bàn Tử không còn sức để phản bác Tô Thành nữa, sau khi bị nói vậy, anh ta cau mày nhìn đối phương, rồi bị Tô Thành kéo mạnh đi thẳng."Không đánh được thì chẳng lẽ không chạy được sao?

Mau quay về đường cũ cho tôi, không thể lãng phí thời gian nữa, ước chừng không bao lâu nữa sẽ có đồng loại của nó đến đấy!" Nhìn cái "Tống tử thịt quý phu nhân" kia, Tô Thành bây giờ phải chạy đã.

Lúc này, Tô Thành không còn quan tâm gì nữa, nắm lấy mấy thằng em bên cạnh, rồi nhanh chóng dẫn họ rời đi, hoàn toàn không tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Nếu để mọi chuyện phơi bày ra hết, không biết về sau sẽ gây ra phiền phức gì.

Chương 729

Vì vậy, lúc này, mấy người đều mệt đến vã mồ hôi, thở hổn hển, đứt hơi.

Anh Bàn Tử cũng mệt đến toát mồ hôi khắp người, chỉ có thể liên tục kêu ca với Tô Thành!Anh ơi anh ơi chờ tôi với, chờ tôi làm cái gì, đừng có xông vào, chờ tôi một lát nữa!" "Có vấn đề gì sao chúng ta không nói chuyện tử tế?

Sao đột nhiên lại bỏ đi rồi?

Ôi, dừng lại chờ tôi với!" Tô Thành đã đưa ra quyết định cực kỳ dứt khoát, hoàn toàn không hề dây dưa.

Chẳng hạn như anh Bàn Tử cả ngày chỉ biết lèo nhèo, Tô Thành nhìn mà cũng thấy sốt ruột khắp người, vì vậy chỉ đơn giản liếc mắt trừng đối phương một cái, mà anh ta vẫn không chịu nhanh chóng bỏ chạy.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà luôn là fan cuồng và fan hâm mộ của Tô Thành, vì vậy Tô Thành đã sắp xếp, họ cũng không dám dừng lại chút nào, liền nhanh chóng theo sát hướng Tô Thành đang chạy.

Vì vậy, nhanh chóng, từng người từng người một nối tiếp nhau đuổi theo về phía trước, thậm chí mồ hôi nhễ nhại khắp người.

Vừa chạy vừa thở phì phò, ai nấy đều thở dốc, thậm chí trán còn đổ đầy mồ hôi lạnh.

Tóm lại, lúc này nhất định phải nhanh chóng chạy đi, tốc chiến tốc thắng.

Người phụ nữ phía sau cũng đang đuổi sát theo, hoàn toàn không có ý định dừng lại chút nào, xem ra hôm nay nhất định phải đuổi bắt

Tô Thành cho bằng được.Tình huống lúc này đã sớm khiến các bên nhân viên đều vô cùng lo lắng và đau đầu.

Gặp phải chuyện như vậy, chỉ khiến đôi bên khó xử.

Tô Thành đang dẫn theo mấy người bên cạnh, từng đợt từng đợt liên tục xích lại gần.

Cuối cùng chỉ đành liều một phen xoay chuyển tình thế, nhưng đúng lúc này, đột nhiên thấy một người từ trong bóng tối bên cạnh xuất hiện, khiến Tô Thành cũng phải giật mình.

Trước có sói, sau có hổ, phía sau thì có "Tống tử thịt" vừa mới hồi sinh đuổi theo, phía trước lại đột nhiên xuất hiện một người lạ mặt, không biết tiếp theo phải đi đâu, e rằng sẽ bị tấn công gọng kìm.Anh Bàn Tử cũng chú ý đến một bóng đen ở phía trước, không biết là ai nên rút dao ra, nhìn chằm chằm.

"Là ai đó?

Đồ chó chết, rõ ràng là đang tự tìm kích thích!

Nếu còn tiếp tục làm màu nữa, có tin ông đây một dao giết chết mày không hả, mau cút ra ngoài, đừng có giả thần giả quỷ ở đây!" Anh ta cũng không hiểu là tình huống gì, nhưng anh Bàn Tử không hề do dự, mơ hồ rút con dao trong tay ra, bắt đầu chửi bới, mắng nhiếc đủ kiểu.

Bởi vì lúc này, nhất định phải điều tra rõ ràng là ai, biết đối phương là người nào.

Sau một hồi quát tháo như vậy, người đó chậm rãi bước ra từ một bên, rồi xuất hiện trước mắt.

Ban đầu cứ ngỡ là nhìn nhầm, nhưng đợi đến khi thật sự định thần nhìn kỹ, mới phát hiện người bước ra không phải ai xa lạ, mà lại chính là Tiểu Ca thần bí.

Không sai, Tiểu Ca thần bí không biết bằng cách nào, lại từ trong bóng tối đó bước ra, không có mục đích, cứ như đang đi dạo phố vậy.

Tô Thành và mấy người anh Bàn Tử đều ngây ngô, lạc quan một cách ngốc nghếch, chuyện này chẳng phải quá khoa trương sao?

Dù sao cổ mộ dưới lòng đất vốn dĩ đã hiểm ác vạn phần, mấy anh em họ đều mệt đến toát mồ hôi, thậm chí bắt đầu hoài nghi nhân sinh, thế mà đối phương thì hay rồi, lại thong dong đi ra.

Thằng cha đó từ từ lộ diện, trông vô cùng kỳ lạ.Đúng lúc này, Tiểu Ca lấy ra thứ gì đó từ trong ba lô, trông như một thanh sắt Hán Dương, có vẻ như chuẩn bị bắt đầu công việc.

Trong lòng Ngô Tà có chút không hiểu, không biết cái gọi là "cơ quan ngầm" mà Tiểu Ca nói rốt cuộc ở đâu, có tác dụng gì?

Trong lúc Ngô Tà còn đang mơ hồ thắc mắc, Tô Thành đã bắt đầu tự tay làm, bởi vì tôi biết trò chơi đã bắt đầu, không thể lãng phí thời gian nữa.

Thế là anh ta cũng bắt đầu hít thở sâu một hơi, rồi cúi đầu, nhìn về phía trước, mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, quan sát và chú ý mọi thứ xung quanh.

Vừa mới đi chưa được hai bước về phía trước, đột nhiên một tiếng "xé rách" vang lên, sau đó nhìn thấy ở phía trước, dường như có một luồng sáng quét qua, xuất hiện trước mắt, khiến tôi cảm thấy cực kỳ bất ngờ.Lại một lát sau, mấy người lại bắt đầu liên tục lùi lại mấy bước, cố ý kéo giãn một khoảng cách nhất định.

Lúc này mới phát hiện vị trí rìa của bức tường đất, cảm giác dường như đất tường đặc biệt xốp.

Đặc biệt khi dùng tay nhẹ nhàng chạm vào một bên, cảm giác từng mảng đất dường như sắp đổ thẳng xuống vậy.

Một loạt thao tác như vậy thật sự rất thần kỳ, khiến tôi cảm thấy vô cùng bất ngờ, Tô Thành cũng đúng lúc ở một bên trực tiếp quan sát, biết rốt cuộc có một điểm đặc biệt như thế nào.“Ôi trời ơi, thật vậy à, sư phụ cũng quá thông minh rồi sao?

Biết chỗ này có thể trực tiếp mở ra, có thể tồn tại như vậy.” Một loạt thao tác của Tô Thành khiến Ngô Tà bên cạnh không nhịn được mà kêu lên, mắt trợn tròn xoe, không ngừng cảm thán.

Nghe lời đó, Tô Thành cười ha ha, hoàn toàn không có ý định nói nhảm, chỉ ở bên cạnh dùng giọng bình tĩnh giải thích cho đối phương.

Theo ý của Tô Thành, lúc này nhất định phải trao đổi thật kỹ, sau đó xem hai người có thể tiếp tục làm việc trong phương diện này hay không, xem thử làm thế nào là chính xác nhất, hoàn hảo nhất, thỏa đáng nhất.

Nhưng đang đợi một trận thao tác bận rộn, đột nhiên toàn bộ khu vực xung quanh lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Đứng ngây người ở một bên, Tô Thành bắt đầu đào sâu thêm một xẻng nữa, thậm chí có thể nghe thấy bên tai truyền đến một trận tiếng cọt kẹt cọt kẹt.

Mấy người tại chỗ đều nghe rất kỹ, từng người một ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Đối với tôi mà nói, thật sự rất thần kỳ, khiến mấy người tại chỗ đều cảm thấy hơi bất ngờ, thậm chí đều cảm thán vạn phần.

Tô Thành nhìn mấy người trước mặt sau đó, cũng chỉ cười cười, chủ yếu là để mọi người có thể học tập tử tế, lĩnh hội những thao tác tinh vi bên trong.

Lại một lát sau, đối phương không nhịn được bắt đầu liên tục cảm thán, chấn kinh, thực sự bội phục năm vóc sát đất, bị một loạt

thao tác của Tô Thành hoàn toàn chinh phục.

"Quá thần kỳ rồi, sư phụ làm công việc vất vả, ngài đừng tự mình làm nữa, giao cho tôi xử lý là được rồi, sao có thể để ngài tự mình động tay chứ." Nhìn sư phụ một trận thao tác mãnh như hổ.